

Thứ Nữ

Contents

Thứ Nữ	4
1. Chương 1: Chương 01	5
2. Chương 2: Chương 02	8
3. Chương 3: Chương 03	12
4. Chương 4: Chương 04	15
5. Chương 5: Chương 05	18
6. Chương 6: Chương 06	20
7. Chương 7: Chương 07	23
8. Chương 8: Chương 08	27
9. Chương 9: Chương 09	29
10. Chương 10	32
11. Chương 11	36
12. Chương 12	38
13. Chương 13	42
14. Chương 14	44
15. Chương 15	46
16. Chương 16	49
17. Chương 17	51
18. Chương 18	53
19. Chương 19	55
20. Chương 20	57
21. Chương 21	58
22. Chương 22	60
23. Chương 23	62
24. Chương 24	65
25. Chương 25	67
26. Chương 26	69
27. Chương 27	71
28. Chương 28	73
29. Chương 29	75
30. Chương 30	77
31. Chương 31	79
32. Chương 32	82
33. Chương 33	84
34. Chương 34	86
35. Chương 35	88
36. Chương 36	90
37. Chương 37	92
38. Chương 38	94
39. Chương 39	96
40. Chương 40	99
41. Chương 41	101

42. Chương 42	103
43. Chương 43	105
44. Chương 44	108
45. Chương 45	111
46. Chương 46	113
47. Chương 47	115
48. Chương 48	117
49. Chương 49	119
50. Chương 50	120
51. Chương 51	123
52. Chương 52	125
53. Chương 53	127
54. Chương 54	129
55. Chương 55: Mưu Kế Tính Toán Của Vân Nương Bị Phản Lại	131
56. Chương 56: Tân Hôn Của Cẩm Nương	141
57. Chương 57	151
58. Chương 58	161
59. Chương 59	171
60. Chương 60	181
61. Chương 61	191
62. Chương 62	199
63. Chương 63	208
64. Chương 64	217
65. Chương 65	227
66. Chương 66	235
67. Chương 67	244
68. Chương 68	253
69. Chương 69	262
70. Chương 70	275
71. Chương 71: Chương 71	284
72. Chương 72	295
73. Chương 73	304
74. Chương 74	313
75. Chương 75	322
76. Chương 76	331
77. Chương 77	341
78. Chương 78	350
79. Chương 79	358
80. Chương 80	367
81. Chương 81	376
82. Chương 82	385
83. Chương 83	396
84. Chương 84: Viên Phòng	407
85. Chương 85	417
86. Chương 86	427
87. Chương 87	436
88. Chương 88: Đánh Lưu Di Nương	446
89. Chương 89: Giảng Bầy Nhị Thái Thái (1)	455
90. Chương 90	464
91. Chương 91	475
92. Chương 92	486
93. Chương 93	495
94. Chương 94	505
95. Chương 95	514

96. Chương 96	523
97. Chương 97: Chương 97	532
98. Chương 98	542
99. Chương 99	553
100. Chương 100	564
101. Chương 101	574
102. Chương 102	586
103. Chương 103	596
104. Chương 104	606
105. Chương 105	613
106. Chương 106	623
107. Chương 107	633
108. Chương 108	643
109. Chương 109	652
110. Chương 110	662
111. Chương 111	670
112. Chương 112	680
113. Chương 113	690
114. Chương 114	698
115. Chương 115	708
116. Chương 116	717
117. Chương 117	726
118. Chương 118: Chương 118	734
119. Chương 119	749
120. Chương 120	758
121. Chương 121	764
122. Chương 122	773
123. Chương 123	782
124. Chương 124	792
125. Chương 125: Chương 125	801
126. Chương 126	812
127. Chương 127	822
128. Chương 128	835
129. Chương 129	844
130. Chương 130	852
131. Chương 131	863
132. Chương 132	869
133. Chương 133	878
134. Chương 134	888
135. Chương 135: Chương 135	895
136. Chương 136	904
137. Chương 137	914
138. Chương 138	923
139. Chương 139	934
140. Chương 140	943
141. Chương 141	956
142. Chương 143	964
143. Chương 144	974
144. Chương 145	982
145. Chương 146	992
146. Chương 147	1001
147. Chương 148	1011
148. Chương 149	1019
149. Chương 150	1029

150. Chương 151	1039
151. Chương 152	1048
152. Chương 153	1058
153. Chương 154	1068
154. Chương 155	1077
155. Chương 156	1087
156. Chương 157	1092
157. Chương 158	1102
158. Chương 159	1111
159. Chương 160	1121
160. Chương 161	1130
161. Chương 162	1137
162. Chương 163	1144
163. Chương 164	1151
164. Chương 165	1159
165. Chương 166	1167
166. Chương 167: Chương 167	1174
167. Chương 168: Chương 168	1181
168. Chương 169: Chương 169	1185
169. Chương 170: Chương 170	1189
170. Chương 171: Chương 171	1195
171. Chương 172: Chương 172	1199
172. Chương 173: Chương 173	1202
173. Chương 174: Ngoại Truyện 1	1210
174. Chương 175: Ngoại Truyện 2	1213
175. Chương 176: Ngoại Truyện 3	1217
176. Chương 177: Ngoại Truyện 4	1222
177. Chương 178: Ngoại Truyện 5	1227
178. Chương 179: Ngoại Truyện 6	1231
179. Chương 180: Ngoại Truyện 7	1235
180. Chương 181: Ngoại Truyện 8	1239
181. Chương 182: Ngoại Truyện 9	1244
182. Chương 183: Ngoại Truyện 10	1247
183. Chương 184: Ngoại Truyện 11	1252
184. Chương 185: Ngoại Truyện 12	1256
185. Chương 186: Ngoại Truyện 13	1259
186. Chương 187: Phiên Ngoại 14	1262
187. Chương 188: Phiên Ngoại 15	1265
188. Chương 189: Phiên Ngoại 16	1268
189. Chương 190: Phiên Ngoại 17	1271
190. Chương 191: Phiên Ngoại 18	1274
191. Chương 192: Phiên Ngoại 19	1277
192. Chương 193: Phiên Ngoại 20	1280
193. Chương 194: Phiên Ngoại 21	1283
194. Chương 195: Phiên Ngoại 22	1286
195. Chương 196: Phiên Ngoại 23	1290
196. Chương 197: Phiên Ngoại 24	1292

Thứ Nữ

Giới thiệu

Truyện thứ nữ kể về hành trình xuyên qua không làm công chúa cũng làm Vương Phi, tại sao nàng c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-nu>

1. Chương 1: Chương 01

Rất cục cựa thêu xong một hà bao (túi tiền) cuối cùng, Cẩm Nương ngẩng đầu, lắc lắc cái cổ vừa đau vừa cứng ngắc, đem hà bao đưa cho Tú cô nương cuộn ống chỉ lớn.

Tú cô nương sau khi nhận lấy liền cẩn thận xem xét một lần, cười nói: “Ừ, thủ pháp của cô nương càng ngày càng tốt rồi, một hồi ta cuộn xong ống chỉ này, là có thể gọi Tứ nhi đưa cho Đại phu nhân xem.”

Cẩm Nương đang đứng lên lắc mình lắc móng, nghe thế liền nói: “Hôm nay ta muốn tự mình đưa đi, ngài cũng nói, mười hà bao này so với mọi người thì đã làm tốt hơn, bản thân ta muốn nhìn xem, Đại phu nhân còn có chỗ nào mà chê bai.”

Tú cô nương nghe xong kinh ngạc nhìn Cẩm Nương, Tứ cô nương luôn luôn ngoan ngoãn nhất gan làm sao hôm nay lại có gan lớn và kiên cường như vậy rồi?

Cẩm Nương biết nàng kỳ quái cái gì, nên cười nói: “Tú cô, ta không muốn chịu đói nữa.” Ánh mắt của nàng không chết lặng hoặc ngây ngẩn giống thường ngày, hôm nay nó cũng trở nên linh động trong suốt rồi, trong ánh mắt mang theo một tia kiên nghị.

Đây không phải là cô nương mà ngày thường Tú cô nương quen thuộc nữa rồi, kể từ sau khi rơi xuống nước được cứu tỉnh lại vài ngày trước đó, Cẩm Nương tựa như thay đổi thành một người khác, trước kia nói chuyện từ tốn nhất gan, thấy Đại phu nhân thì bị làm cho sợ đến nói cũng nói không suôn sẻ, muốn cho nàng đi gặp Đại phu nhân, tựa như muốn lấy mạng của nàng vậy, hôm nay thì ngược lại, còn nói tự mình muốn đi? Chẳng lẽ sau khi rơi xuống nước gặp phải Long Vương rồi? Đã đem đầu óc Tứ cô nương giải khai tốt hơn?

Bất quá, Tứ cô nương như vậy làm cho Tú cô nương rất vui mừng, ít nhất cũng biết phải bảo vệ chính mình, nơi nhà cao cửa rộng này, lại là thứ xuất (con của vợ nhỏ), thân phận so sánh với hạ nhân chỉ cao hơn tí xíu, không đúng, so với Hồng Mai Tử Anh nha đầu đắc lực bên cạnh Đại phu nhân không chỉ kém một chút thôi đâu, hôm nay Đại phu nhân trong tay nắm gia quyền, người nào thấy Hồng Mai cùng Tử Anh mà không phải nịnh bợ a, Tứ cô nương có cái gì đâu? Đi ra ngoài, ngay cả có bà tử (người hầu lớn tuổi) có thân phận một chút cũng đều hai mắt nhìn trời, xem nàng ấy là không khí.

Tay chân lạnh lẽo cuộn xong ống chỉ cuối cùng một hà bao, Tú cô nương dùng một tấm vải màu xanh ngọc đem hà bao gói kỹ, rồi đứng lên.

Cẩm Nương đang làm mấy động tác vận động, lúc còn học trung học ở trường học thường làm, đại học bốn năm, cộng thêm ở trong xã hội lăn lộn ba năm, sớm đã quên, hôm nay nghĩ kỹ lại, cũng chỉ nhớ được mấy động tác, bất quá cuối cùng cũng là hoạt động động thân thể, nếu không, ngồi xuống mười mấy giờ, xương cổ cùng xương sống và thắt lưng không thể không biến hình, cái thân thể này chỉ mới mười bốn tuổi, đang ở tuổi trở mã, nếu mà thay đổi hình dạng, sau này muốn sửa lại cũng không được nữa.

Thấy Tú cô đứng lên, nàng cũng ngừng vận động, cầm khăn vải lau một đám mồ hôi lấm tấm mặt, nhấc chân đi ra ngoài.

Đại phu nhân đang dùng điểm tâm, một chén tổ yến chưng màu vàng, một chén cháo sò điệp với tôm, một cái đĩa bánh cuốn nhỏ, một đĩa dưa muối, rất tốt, nhẹ nhưng dinh dưỡng phong phú.

Ba ngày chỉ ăn được có năm bữa cơm, Cẩm Nương lẳng lặng xuôi tay đứng ở cạnh cửa, mời gắp, Đại phu nhân mắt cũng không có nhìn một cái, hồi lâu mới kêu một tiếng vào đi, sau đó phối hợp tư thế ưu nhã ăn cơm tiếp.

Nhìn trên bàn nhỏ một chút, ánh mắt Cẩm Nương tái đi, liệu mạng nuốt nước miếng, YD, kiếp trước nàng cũng chỉ là giới bình dân, nơi nào mà uống qua tổ yến a, đại phu nhân há miệng chỉ uống có vài ngụm, liền nhướng mày chán ghét đẩy ra cái chén nhỏ, “Nhiều quá rồi, Hồng Mai, cầm đi dứt cho Ti Ti (con chó) ăn.”

Phía sau nàng Đại nha đầu Hồng Mai vội vàng cười đi tới đây, đem chén tổ yến bưng đi xuống, gắp bánh chéo ra đặt ở trong đĩa nhỏ của Đại phu nhân.

Cẩm Nương liền ở một bên oán thầm, MD, chó so sánh với ta mệnh còn tốt hơn, thật là người không bằng chó a.

Hồng Mai đem chén tổ yến kia rót qua chén nhỏ xong, liền tiểu nha đầu ôm Tiểu Kinh Ba mập mạp màu trắng lông mềm như nhung nhẹ nhàng mang tới đây, dứt cho Tiểu Kinh Ba ăn, Tiểu Kinh Ba vươn thẳng lỗ mũi ngửi ngửi, rồi ngoắt ngoắt cái đuôi, đoán chừng cũng giống như Đại phu nhân, ngày ngày ăn, ngày ngày ăn, riết rồi cũng chán ghét.

Đại phu nhân cuối cùng đã ăn xong rồi, mới ngược mắt quét nhìn Cẩm Nương một cái, thấy nàng an tĩnh mà đàng hoàng, liền nói: “Lấy tới cho ta nhìn xem.”

Vừa nói xong Hồng Mai liền đi qua, từ trên tay Tú cô cầm hà bao mở ra, bày tại trên bàn, Đại phu nhân vươn ra hai ngón tay, cầm một cái để ở trên tay nhìn, đang muốn nói chuyện thì lúc này, phía ngoài truyền đến một trận tiếng cười.

“Là Ngọc Nương tới sao?” Đại phu nhân vẻ mặt mang nụ cười.

“Nữ nhi ấu thân thỉnh an.” Tôn Ngọc Nương xuất hiện như gió cuốn, thân thể lượn lờ giọng nói cao vút thỉnh an Đại phu nhân, rồi nhào vào trong ngực Đại phu nhân.

“Người nha đầu này, bao lớn rồi mà còn làm nũng, hôm qua Nương để cho phòng bếp làm bánh hạt để ăn không ngon?” Đại phu nhân từ ái vuốt đầu Tôn Ngọc Nương, hỏi.

“Ăn ngon, chẳng qua có chút ngán, Nương, người để cho các nàng làm ít đường một chút, thêm nhiều hạt để, thì sẽ thơm hơn.” Tôn Ngọc Nương ở trong ngực Đại phu nhân cọ tới cọ lui sau đó mới lui đi ra ngoài.

Vừa ngừng đầu, liền nhìn thấy Cẩm Nương đứng ở đó, đôi lông mày nhíu lại, hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Nương, nàng tới làm cái gì, một bộ dạng bệnh hoạn, không có làm dơ bẩn mắt ngài chứ?”

Đại phu nhân liếc mắt nhìn Cẩm Nương một chút, hiếm khi thấy phúc hậu giận nói Tôn Ngọc Nương một câu: “Đừng nói nhảm, Cẩm Nương là muội muội.”

Tôn Ngọc Nương hất đầu, chu miệng nói: “Nàng cũng xứng làm muội muội của ta? Nhìn bộ dạng ngu ngốc kia kia!”

Cẩm Nương nghe thấy cười một cái tiến lên một bước, rất quy củ thi lễ với Tôn Ngọc Nương rồi nói: “Tứ muội thỉnh an Nhị tỷ, Nhị tỷ vạn phúc!”

Tôn Ngọc Nương mở to mắt, nhất thời có chút hoảng hốt, cho là mình bị hoa mắt, ngày thường nàng cũng không có ít lần đánh mắng thứ muội này, lần đó nàng ta không phải là bị làm cho sợ đến khóe môi trắng bệch, hai tay phát run sao, bị mắng mà còn chính thức thỉnh an, đầu óc nàng ta hỏng mất rồi à?

Tôn Ngọc Nương ngây dại, nhất thời đã muốn ngơ ngác, thì Cẩm Nương liền cười còn gọi thêm một lần: “Nhị tỷ.”

Trong nhà mặc dù không có người ngoài, nhưng nha hoàn bà Tử cộng lại cũng bảy tám người, tướng phủ rất thủ chế (tuân thủ quy chế đặc ra), quy củ lại lớn, làm tiểu thư tướng phủ, quy củ lễ nghi đã được dạy từ nhỏ, mới vừa rồi Tứ cô nương rất là lễ phép hành lễ cho Nhị cô nương, nhưng mà Nhị cô nương lại phát ngốc ra, đã không hồi lễ, điều này làm cho trên mặt Đại phu nhân rất bức dọc, lễ nghi của Nhị cô nương là do mình dạy, nên quát nhẹ một tiếng: “Ngọc Nương!”

Tôn Ngọc Nương lúc này mới kịp phản ứng, nhưng nàng vẫn tùy hứng nghiêng người, nhắm thẳng bên cạnh bàn đi tới, làm như một màn mới vừa rồi này... căn bản không có phát sinh, nàng là tiểu thư con vợ cả, cho dù không có hồi lễ Tứ cô nương thứ xuất, vậy thì thế nào, Nương cũng sẽ không vì vậy mà trừng phạt mình đâu.

Đại phu nhân thấy quả nhiên không có nói gì nữa, tiếp tục xem hà bao trên bàn, xem rất cẩn thận.

Cầm Nương cũng không châm chọc, mà hàm chứa ý cười lảng lạng yên tĩnh đi trở về vị trí mới vừa rồi.

Tôn Ngọc Nương rốt cuộc cũng cảm thấy đã mất mặt mũi, nên tiện tay cầm lấy một hà bao để nhìn, vừa lúc Hồng Mai dâng trà lên, cho nàng một chén, cũng cho Cầm Nương một chén, Cầm Nương cảm kích nhìn Hồng Mai một cái, Đại nha đầu trước gót chân của phu nhân này, hiếm thấy là không có cậy quyền, cũng không lên mặt kiêu ngạo, tuy là vẫn xem sắc mặt của đại phu nhân mà làm việc, nhưng ở trong phạm vi nhất định, nàng ta sẽ tận lực làm được tốt nhất.

Tôn Ngọc Nương uống hớp trà xong, đem trà thả lại trên bàn, thừa dịp Đại phu nhân không chú ý, tay nhẹ vươn ra, một chén trà nóng nồng đậm toàn bộ hương thơm hà bao mà giới lên, đáng thương Cầm Nương đã thêu suốt mười bốn giờ, toàn bộ hà bao làm được đều bị dính nước trà, màu phấn hồng trên mặt thoáng cái nhuốm thành màu trà, đầu còn dùng được nữa.

“Ai nha, ta không phải cố ý.” Tôn Ngọc Nương sợ hãi kêu lên, quay đầu lại áy náy nhìn Cầm Nương một cái: “Tứ muội muội, người sẽ không trách tỷ tỷ chứ? ” Miệng nói thế nhưng không thể che hết một tia đắc ý ở đáy mắt.

Cầm Nương chỉ cảm thấy tâm hỏa bùng lên, thiếu chút nữa đã thốt ra lời mắng rồi, cố nén tức giận, cười nói: “Sẽ không, muội muội làm sao lại trách tỷ tỷ đâu, chẳng qua, đây cũng là do muội muội thêu cả ngày mới thêu xong, mẫu thân để muội muội thêu một trăm hà bao cho đại tỷ làm đồ cưới, cái này sợ là sẽ không kịp nữa.”

Vừa nói, vẻ mặt vừa mang thẹn ý nhìn vào mắt Đại phu nhân, lại nói: “Bất quá, Nhị tỷ từ trước đến giờ so sánh với Tứ muội ta thông minh linh xảo hơn nhiều, trong phủ trên dưới mọi người đều biết, nữ công của Nhị tỷ tỷ so sánh với Vân sư phụ trong phường thêu Kinh Văn không hề thua kém, nhất là thủ pháp thêu phản song mặt (thêu hai mặt), so sánh với Vân thêu phường lại càng sắc xảo hơn nhiều, nếu như Nhị tỷ tỷ có thể thêu cho đại tỷ mười cái hà bao chỉ vàng hai mặt, đại tỷ cảm lấy đến Trữ vương phủ ban thưởng cho hạ nhân, đó mới chính là thể diện lớn đó.”

Tôn Ngọc Nương nghe Cầm Nương ở trước mặt mẫu thân khen nàng như thế, cảm nhỏ liền gương cao hơn, đắc ý nói: “Đúng vậy, nữ công của ta chính là Nương cố ý mời Vân sư phụ đến để dạy ta, cái người dẫn tay chân thô kệch làm sao mà so sánh được?”

Cầm Nương nghe thấy vậy liền bước lên phía trước một bước, khẽ chào nói: “Tạ ơn Nhị tỷ, sáng mai đại tỷ thấy Nhị tỷ tự mình thêu hà bao chính phản song mặt, chắc chắn sẽ vui vô cùng, Nhị tỷ thật đúng là có lòng.”

“Tất nhiên, ta vốn chính là người có lòng, cùng đại tỷ lại là tỷ muội ruột thịt, đại tỷ xuất giá, ta dĩ nhiên phải. . .” Tôn Ngọc Nương lời còn chưa nói hết, Đại phu nhân liền như vậy, quát một tiếng, “Ngọc Nương!”

Tôn Ngọc Nương quay đầu lại, đã thấy lão nương của nàng đang dùng một bộ dạng tiếc rẻ “rèn sắt không thành thép” nhìn chằm chằm nàng, lúc này nàng kịp phản ứng, mới biết được, mới vừa rồi mình đã đáp ứng cái gì, dùng thêu chính phản song mặt để thêu hà bao, trời, một cái hà bao nhỏ nhỏ phải dùng tới cái dạng châm pháp phiền phức này sao? Chính phản song mặt thêu hà bao, chỉ để lấy ra thưởng cho người hầu, đây không phải là phí của trời sao? Quan trọng nhất là, một hà bao tuy nhỏ, nhưng muốn thêu xong cũng mất hai ngày a, nàng làm sao lại đột nhiên đáng ứng với Tứ nha đầu ngu ngốc kia đây?

Nhưng bây giờ lời đã nói ra, cũng rút trở lại không được nữa, chỉ đành phải nhận lấy xui xẻo, Tôn Ngọc Nương mang gương mặt khổ, kiên trì đối với Đại phu nhân nói: “Nương, ta làm cho đại tỷ mấy cái hà bao tốt cũng nên mà, một hồi để cho Xảo nhi đi khổ phòng cầm vật liệu đến đây, nửa tháng chắc sẽ xong.”

Đại phu nhân nghe thế đành bắt đắc dĩ gật đầu, ánh mắt bén nhọn trừng mắt nhìn Cẩm Nương một cái.

Cẩm Nương biết điều lại nói: “Nhị tỷ thật nặng tình nghĩa tỷ muội, Tứ muội muội ta còn phải hướng Nhị tỷ tỷ học tập nhiều rồi, mẫu thân, sáng mai hà bao ta sẽ thêu cẩn thận hơn, nhất định sẽ làm cho đại tỷ hài lòng.”

Đại phu nhân vốn nghĩ sẽ dựa vào chút sai sót này, mà lệnh cho Cẩm Nương một nhiệm vụ nặng nề hơn, bây giờ cũng không tiện mở miệng nữa, chỉ đành phải gượng cười đối với Đỗ mục mục bên cạnh nói: “Tứ cô nương làm việc rất dụng tâm, mục mục gói lại mấy món ăn cho nàng đi, nga, cái đĩa bánh chèo thạch anh này coi như là phần thưởng cho nàng đi” Vừa nói, ánh mắt liền rơi vào cái đĩa bánh chèo nàng ăn còn dư lại.

Cẩm Nương bước lên phía trước nói cảm ơn.

Đỗ mục mục hội ý một cái liền đem mấy phần thức ăn bưng đi xuống, chỉ chốc lát sau, vừa đã mang ra một cái hộp đựng thức ăn trở lại, Tú cô bước lên phía trước nhận lấy, Đại phu nhân liền bưng trà uống, Cẩm Nương cười hành lễ rồi lui đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi viện của Đại phu nhân, Cẩm Nương khó được dịp than dài một hơi, cảm thấy ngày mùa thu tuy sáng rõ nhưng cũng không chói mắt lắm.

Tú cô cũng hiếm khi lộ ra nụ cười thư thái, bất quá vừa ra khỏi nơi đó, vẫn khuyên nhủ: “Mới vừa rồi thật sự rất mạo hiểm, sau này cô nương vẫn phải cẩn thận một chút sao, Đại phu nhân cũng không phải là người có lòng dạ rộng lượng.”

“Biết rồi, Tú cô.” Cẩm Nương làm nũng một cái, nàng chỉ muốn mau chút ít trở về để trị Lục phủ ngũ tạng của mình, YD mấy ngày nay cũng không có ăn được một bữa cơm no.

Đang đi tới một hòn giả sơn, Cẩm Nương liền thấy phía trước cửa thủy hoa có một lão nhân đầu đầy tóc trắng nhưng tinh thần cẩn thận đang đi vào, Cẩm Nương đưa tay che nắng, muốn nhìn rõ một chút, Tú cô đang ở phía sau nàng đem nàng đẩy đi, “Đó là Lão thái gia, người đứng gốc ở chỗ này làm cái gì, cẩn thận bị mắng đó.”

Cẩm Nương thế mới biết người đang từ xa đi đến gần là tổ phụ (ông nội) của thân thể này, nàng xuyên qua đến bây giờ, đây là lần đầu tiên thấy Lão thái gia, mặc dù trong trí nhớ ban đầu của thân thể này vẫn có, nhưng chẳng qua là đối với vị tổ phụ cao cao tại thượng này rất là mơ hồ.

Núp ở phía sau núi giả, nàng nghe Lão thái gia vừa đi vừa cùng Bạch Đại tổng quản theo bên cạnh nói chuyện: “Qua hai ngày nữa Giản thân vương Vương Phi sẽ tới trong phủ, người đi cùng Đại phu nhân nói một tiếng, để cho nàng chuẩn bị một chút.”

Bạch Đại tổng quản khom người trả lời, theo phía sau Lão thái gia, Lão thái gia đi được vài bước thì giống như nhớ tới cái gì đó “Nga, để cho Đại phu nhân nói với Tứ nha đầu, cẩn thận trang phục trang điểm một phen, ngày đó để cho Tứ nha đầu ra đi ngoài, Tam nha đầu đã định hôn nhân với con thứ của Tĩnh Trữ hầu rồi, Nhị nha đầu thì mất quá cao, tìm mấy người rồi nó cũng không xem vừa mắt, chuyện này không cần cùng nó nói, vì nếu Giản thân vương đã mở miệng, thì lão phu cũng không thể không nể mặt mũi của hắn, nên để cho Tứ nha đầu ra gặp đi.”

2. Chương 2: Chương 02

Bạch Đại tổng quản cung kính dạ một tiếng, hai người càng đi càng xa, trong lòng Cẩm Nương từ từ hoạt động mở ra, Giản thân vương? Nhớ được kiếp trước nàng thích xem nhất là Thanh xuyên tiểu thuyết,

Thanh Đình Giản thân vương là Thiết Mạo Tử Vương, vương vị thế tập (vương vị cha truyền con nối), nơi này cũng có sao?

Nàng xuyên đến đây mới có mấy ngày, dựa vào trí nhớ còn lưu lại trong thân thể này cùng với việc mình âm thầm quan sát, nên cũng hiểu chút ít nhân văn vật lịch sử của thời đại này, chẳng qua là chuyện trong triều đình, cùng quan chế (phân chia các loại quan) vẫn rất mơ hồ, có thể do chủ nhân thân thể này trước kia đúng là còn trẻ nhỏ hồ đồ, nếu không, thế nào cũng là tiểu thư tướng phủ, dù không nhận được người chào đón nhưng cũng không trở thành bị áp bách đến cơm cũng ăn không đủ no.

Trước tạm bất kể phải hay không phải là Thiết Mạo Tử Vương, lời kia của Lão thái gia là ý gì? Tại sao lại muốn mình đi gặp Giản thân vương Vương Phi, lấy thân phận hiện tại của mình, đủ tư cách gặp Vương Phi sao? Nhất thời bộ não của nàng xoay vòng vòng, không hiểu được, nên nghi ngờ nhìn về phía Tú cô.

Tú cô nhìn mặt cau mày, nhìn nàng một cái, từ từ nói: “Chắc là phải nghị hôn?”

Cầm Nương mặt tái đi, ánh mắt trợn thật lớn, ở trong lòng oán thầm, trời ạ, thân thể này mới mười bốn tuổi thôi, nếu là ở kiếp trước thì mới lên cấp hai thôi, nơi nào có thể đính hôn chứ? Đây không phải là giết hại thiếu nữ vị thành niên sao?

Tú cô thấy vẻ mặt nàng thống khổ cùng bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng nổi), liền vỗ nhẹ trán nàng “Lão thái gia chịu đối với hôn sự của người để ý, đây là chuyện tốt, chẳng lẽ người nghĩ để cho Đại phu nhân vì người làm chủ sao? Cũng đã mười bốn tuổi, sang năm thì phải cập kê rồi, cũng nên nghị hôn.”

“Giản thân vương gia hẳn là rất tôn quý, vì sao Nhị tỷ lại nhìn không khá chứ? Lão thái gia còn nói, không muốn nói cho nàng ấy biết là sao?” Cầm Nương gãi đầu mê hoặc hỏi.

Tú cô cũng mê hoặc luôn, nàng chỉ là nô tỳ tướng phủ, vẫn hầu hạ thứ xuất cô nương không được cưng chiều, trong ngày thường ra cửa cũng ít, kiến thức tất nhiên thiếu hụt rất nhiều, không như Đỗ mục mục bên cạnh Đại phu nhân, hay Cố mục mục bên cạnh lão thái thái, ở nơi đó họ sẽ biết nhiều hơn, trong ngày thường tuy nói qua lại với họ không thương, nhưng dù sao cũng là lão nhân trong phủ, chắc sẽ nể mặt già với nhau mà tiết lộ một chút.

“Cô nương chớ vội, suy đoán cũng vô ích, chờ ta đi hỏi Cố mục mục một chút, có thể nàng sẽ biết.” Cầm Nương không biết Cố mục mục là ai, bất quá, cũng sẽ đoán ra là thân phận bà Tử, nên không thể làm gì khác hơn là để xuống nghi ngờ, cùng Tú cô trở về Tử Viên.

Tứ nhi cùng Bình nhi đang ngồi ở trong nhà để làm cho Cầm Nương quần áo mùa thu, mảnh bông vải phần hồng cùng tơ tằm dây đai, màu trắng của bông vải dây đai mà lót vào bên trong áo hay chần, ở giữa mặt trên nệm điểm thật mỏng một tầng cây bông tuyết trắng, nhìn rất mềm mại thoải mái, Cầm Nương cao hứng tiêu sái đi qua khung cửa, thứ tốt a, kiếp trước rất muốn mặc cái loại vải bông thiên nhiên tinh khiết này, nhưng mua không nổi a, rất mắc.

Tú cô thấy vẻ mặt cô nương không phóng khoáng, trong lòng chua xót nhưng lại không biết làm sao, suy nghĩ một chút, rồi an ủi: “Chờ thêm vài năm, nhận thêm hàng tơ lụa là có thể đổi a, trước cứ tạm chấp nhận dùng cái này.”

Nhà giàu quả nhiên khác với bình dân a, vải bông thượng hạng như vậy mà chỉ có thể coi là “Chấp nhận”, Cầm Nương không khỏi ở trong lòng thán phục tầm mắt của Tú cô, đưa ánh mắt từ trên chiếc áo mùa thu dời đi, cầm qua hộp đựng thức ăn từ Tú cô, rồi nói với Tứ nhi cùng Bình Nhi: “Ăn cơm, ăn cơm rồi làm tiếp.”

Tứ nhi liền nhìn về phía kia hộp đựng thức ăn, nhỏ như vậy, nhín lăm cũng chỉ có ba người, có thể thường nhau được bao nhiêu a? Mà họ thì có bốn người, cô nương lại muốn chịu đói rồi, suy nghĩ một chút, nàng liền nhin xuống cái đói trong bụng, cười cười nói: “Ta không đói bụng đâu, nếu còn dư lại thì cứ để đó, các người ăn trước đi, mắt thấy trời sắp lạnh rồi, phải làm nhanh một chút để cô nương còn có để mặc.”

Tú cô biết nàng muốn nhường cho cô nương ăn no, đáng thương, buổi tối hôm qua đến nay còn không có ăn cái gì, đến bây giờ, đã nửa buổi sáng rồi, nếu không ăn thịt thì sẽ ngất xỉu, nàng đang muốn khuyên, thì Cầm Nương vùng tay lên, dùng cầm đối với Tứ nhi nói “Ăn đi, người là sắt, cơm là thép, một bữa không ăn đói bụng đến phải sợ, tuy nói ít một chút, nhưng so với không ăn không phải vẫn tốt hơn sao?”

Tứ nhi nghe thấy cười khúc khích, Tứ cô nương đúng là càng ngày càng thú vị rồi, trước kia hoặc là ngo ngác, hoặc cả ngày một câu nói cũng không nói, hoặc có nói, cũng không lưu loát, một hồi lâu cũng không biết rõ nàng đã nói gì, hôm nay ngược lại, người sáng sủa hơn, nói cũng có dáng điệu, cũng không biết nàng học được cái này ở đâu.

Tâm tình tốt, cơm tuy ít, nhưng mọi người ăn rất vui vẻ, bánh chẻo gửi một cái thì đầy hương thơm, bắt quá, vừa nhìn đã biết là Đại phu nhân ăn còn dư lại, cái đĩa cũng không có đổi cái mới nữa, Cẩm Nương sẽ không bực, nếu Đại phu nhân có thể đem chén cháo tổ yến kia thưởng cho nàng, vậy thì đã viên mãn rồi.

Phân chia ọi người xong, Cẩm Nương ăn đến híp mắt, ăn ngon a, chẳng qua là, quá ít, bụng vẫn không có lấp đầy.

MD, không thể cứ như vậy đi xuống nữa, mình còn đang trong giai đoạn phát triển mà, nhớ tới lúc tắm nhìn bộ ngực phi trường của mình, trong lòng một trận buồn bực, nếu cứ tiếp tục như vậy, dù qua mấy năm nữa sợ cũng là phi trường, thử nghĩ lại kiếp trước xem D cup nha, đầy đặn như hai cái chén, vì không để cho ngực phẳng, nàng phải phấn đấu!

Tâm niệm vừa động, nhớ tới lời của Lão thái gia. Không phải là qua hai ngày nữa phải gặp Giản thân vương sao? Nếu vẫn bộ dạng cây hồng bì gầy nhom này mà đi ra tiếp khách, chỉ sợ Lão thái gia cũng sẽ cảm thấy không có mặt mũi, một cô nương với bộ dạng bệnh hoạn, Giản thân vương phi người ta cũng sẽ không để ý, ừ, có muốn làm quá mức hơn một chút hay không?

Chiều hôm đó, Cẩm Nương vừa thêu năm hà bao, vừa nghĩ đến Đại phu nhân thật đúng là ác, một trăm hà bao bắt Cẩm Nương phải thêu từng đường kim mũi chỉ, nói là vì đại tỷ Tôn Vân Nương thích nhất chính là nữ công của Tứ cô nương, Trữ vương phủ lại có quy củ lớn, hà bao phải được thêu giống nhau, đổi lại người khác, đường kim sẽ không giống, được một người thêu ra, mới tỏ rõ thể diện, cho nên, dù Cẩm Nương thêu đến ánh mắt phát sưng, đầu ngón tay bị đâm nát, Tứ nhi Bình nhi cũng chỉ có thể dùng đôi mắt mà nhìn, chứ giúp không được. (TT: đúng là mẹ ghê mà >_<>

Cũng may có Tú cô ráp chỉ, Cẩm Nương thêu một cái, Tú cô sẽ ráp một cái, buổi tối Cẩm Nương nói gì cũng không chịu ăn cơm, đem bọn người Tú cô gấp đến độ quỳnh lên, khuyên can mãi, cô nương mới cầm chiếc đũa gấp ít rau củ ăn, ăn một cái đã oa oa ói ra, Tú cô bị làm cho sợ đến không biết làm gì, muốn đi báo cho Đại phu nhân, lại bị Cẩm Nương gắt gao túm lấy, không để cho nàng đi.

Uống chút trà nóng, Cẩm Nương kiên trì quá mức, khêu đèn thêu tiếp, tất cả mười hà bao đều thêu xong, thì trời cũng khuya đến giờ Tý (Từ 11g đêm đến 1g sáng)

Sáng sớm ngày thứ hai, Cẩm Nương tự mình cầm hà bao đi gặp Đại phu nhân, ở trên đường đi, thân thể đã có chút lay động rồi, Tú cô muốn đỡ nàng, nhưng Cẩm Nương suy yếu cười cười: “Không có yếu ớt như vậy đâu.” Hai cánh tay hoàn ở eo Tú cô, nằm ở trước ngực Tú cô nghỉ ngơi, ổn định tinh thần xong, lại tiếp tục đi về phía trước.

Đại phu nhân quả nhiên lại đang ăn điểm tâm, hôm nay là chưng canh ngân nhĩ hạt sen, một đĩa súp nhỏ tràn đầy, một đĩa tôm cuốn chiên, một ít cải bẹ xào dầu mè, mùi thơm kia nhẹ nhàng lan tỏa xa ra ngoài, Cẩm Nương chẹp chẹp miệng, cổ nuốt ngụm nước miếng xuống, tận lực đem ánh mắt dịch chuyển khỏi cái bàn ăn, cùng ngày hôm qua giống nhau, biết vâng lời đứng ở một bên, chờ Đại phu nhân dùng cơm.

Đại phu nhân đang ăn, thì Hồng Tụ ở bên cạnh lão thái thái tới, Tử Anh bên cạnh Đại phu nhân bận rộn đi ra ngoài đón “Hôm nay ngọn gió nào đem Hồng Tụ tỷ tỷ thổi qua đây thế? Phu nhân chúng ta đang nói một hồi định đi chỗ lão thái thái thỉnh an, lão thái thái thân thể vẫn tốt chứ?” Nói xong liền đem Hồng Tụ dẫn vào trong phòng.

Hồng Tụ hành lễ với Đại phu nhân trước tiên, Đại phu nhân cười để đũa xuống hỏi: “Đã ăn gì chưa? Nếu không ở lại chỗ ta dùng chút ít đi, hôm nay canh ngân nhĩ hạt sen mùi vị rất ngon đấy.”

Cẩm Nương nghe xong liền không nhịn được cúi đầu mắt trợn trắng, làm sao mà chưa từng nhiệt tình chào hỏi qua mình như vậy chứ, dù thể nào nàng cũng mang danh tiếng tiểu thư mà, ngày hôm qua thì người không bằng chó, hôm nay thì tiểu thư không bằng nô tỳ, thật là mẹ kế của cô bé lọ lem, ác độc quá đi a.

“Tạ đại phu nhân, nô tỳ đã ăn rồi, lão thái thái sai nô tỳ tới hỏi, Quần áo mùa thu của Tứ cô nương đã chuẩn bị thỏa đáng chứ? Sáng mai Giản thân vương Vương Phi sẽ tới phủ.”

Là biết thường ngày mình ăn mặc quá kém, sợ ném đi mặt mũi của tướng phủ sao, xem ra, cái lão thái thái đang bệnh kia cũng biết mình bị đối xử thế nào, nhưng lại mắt nhắm mắt mở, cũng chưa từng quản mình, nói như thế nào thì cũng là cháu gái ruột của người mà, thật không đáng để người nhìn như thế. Có thân nhân như vậy, nghĩ tới thật làm người ta thất vọng đau khổ.

Đại phu nhân nghe xong liền quét mắt nhìn Cẩm Nương một cái, cười với Hồng Tụ nói: “Hôm qua Bạch tổng quản vừa tới nói, ta liền để cho người của tiệm may đi làm rồi, buổi tối hôm nay sẽ trình lên, trong trong ngoài ngoài tổng cộng là bốn bộ, xin lão thái thái yên tâm, ta sẽ đem Tứ cô nương trang phục thật xinh đẹp.”

Hồng Tụ lúc này mới thấy được vừa Cẩm Nương, Cẩm Nương đứng gần nửa canh giờ rồi, vừa buồn ngủ vừa mệt vừa đói, thấy Hồng Tụ nhìn sang, nàng suy yếu đối với Hồng Tụ cười một tiếng, vừa muốn gật đầu, thì trước mắt tối sầm, cả thân thể liền hướng trên mặt đất ngã xuống.

Phía sau Tứ cô vội vàng tiến lên, nhưng vẫn chậm một bước, Cẩm Nương nặng nề té ở trên sàn nhà đá xanh.

Đại phu nhân thấy vậy cả kinh, bắt quá rất nhanh trấn tĩnh lại, làm bộ như ân cần nói: “Tứ cô nương làm sao vậy, mau, mau đưa nàng đỡ trở về.”

Hồng Tụ cũng rất là khiếp sợ, đã sớm nghe nói qua Tứ cô nương thân thể không tốt, bắt quá, mới vừa rồi liếc mắt nhìn, bộ dáng kia xanh xao vàng vọt, vẻ mặt xanh mét, chỉ sợ là. Đói a?

Thì ra lời đồn đãi cũng là thật, chuyện lão thái thái lo lắng đã xảy ra, nghe Đại phu nhân nói để cho người đỡ trở về, cũng không thấy nói sau đó sẽ làm gì, lòng của nàng cũng trầm xuống, nàng chỉ là nô tỳ, ở chỗ của chủ tử không đến phiên nàng nói chuyện, nhưng cũng không tỏ vẻ nàng không đem chuyện tình này nói với người khác.

Tứ cô đem Cẩm Nương ôm vào trong ngực, gấp đến độ nước mắt rơi ra, cô nương đáng thương, làm việc cả ngày lẫn đêm, vừa ăn không đủ no, rốt cục vẫn phải ngã bệnh, nếu cứ như vậy đi xuống, sợ là. nàng không dám nghĩ tiếp nữa.

Vừa muốn mở miệng van xin Đại phu nhân cho Tứ cô nương xem bệnh, cảm giác có cái tay nhỏ bé ở trong ngực nàng kéo nhẹ, cúi đầu nhìn lại, thấy cô nương đang tựa trong ngực nàng trừng mắt nhìn nàng, Tứ cô mặc dù không rõ lắm, nhưng không có phát ra thanh âm, nước mắt vẫn thương tâm lặng lẽ rơi xuống, trong lòng thật sợ hãi, may là gương mặt cô nương, chỉ có một mình nàng thấy được, nếu không, sẽ làm cho người ta nhìn ra sơ hở.

Hồng Tụ nhìn mà cảm thấy lòng chua xót, nhưng nàng cũng không có cách nào, chỉ có thể cùng Đại phu nhân cáo từ đi ra ngoài.

Tử Anh liền kêu lên một tiếng để cho bà Tử đi vào, giúp đỡ Tứ cô đem Cẩm Nương đưa trở về.

Sau khi mọi người đi rồi, Đỗ mục mục canh giữ ở bên cạnh Đại phu nhân lo lắng nói: “Hồng Tụ mới vừa rồi ở đây, phu nhân nên làm ra vẻ một chút, mời đại phu cho Tứ cô nương xem mạch, một hồi lão thái thái mà biết, chung quy sẽ không tốt lắm.”

Đại phu nhân đang xem sổ sách, sau khi nghe thấy, cánh tay liền dừng một chút, xem thường nói: “Lão thái thái nguyên cũng không tin ta, nếu không, tại sao con tiện nhân kia sinh nhi tử mà không để cho nuôi dưới tên của ta, còn không phải là sợ ta sẽ đối với cháu nội đích tôn của nàng bất lợi sao? Hừ, hôm nay nàng là vui quá hóa buồn, vừa thấy được có nam tôn đã cao hứng đến bị bệnh, nàng bây giờ còn dựa vào ta để chống đỡ gia đình này, lão gia hiện nay ở biên quan, một năm nửa năm cũng chưa chắc đã về được, Lão thái gia lại bắt kể chuyện hậu viện, nên cho dù nàng biết rồi, thì cũng là có lòng không có sức.”

Vừa nói, Đại phu nhân vừa để sổ sách xuống, Đỗ mục mục bận rộn đưa lên trà Bích Loa Xuân, Đại phu nhân nhận lấy ưu nhã vạch trần đắp, dùng nắp gậy gậy trà bột trên mặt, ném một ngụm nhỏ, “Tiện nhân kia hôm nay đang nằm ở trên giường nuôi thối đố, nàng cho là có Lão thái gia, lão thái thái sẽ có chỗ dựa, để

nàng an gôi không lo sao? Một hồi tìm người đi đến Văn Thư viện, nói Tứ cô nương bệnh nặng, té xỉu. Hừ, đó là khuê nữ của mình, để ta xem nàng có thể an tâm dưỡng bao lâu nữa?”

Đỗ mục mục nghe xong liền thở dài, khuyên nhủ: “Cần gì chứ, là người mẹ chồng, để cho trong lòng lão thái thái sinh ra xa cách, luôn là đối với ngài không tốt, đối với Đại tiểu thư cùng Nhị tiểu thư cũng không thân cận, lão thái thái bây giờ tuy quản không được chuyện nữa, chưa biết chừng ngày nào đó, quyền lực còn không nắm bắt trở về, chẳng may người nào đó, nói thêu cho Lão thái gia biết, cũng sẽ làm khó ngài, không bằng, giả vờ một chút, lừa gạt ánh mắt của các nàng cũng tốt a.”

Thấy ánh mắt Đại phu nhân động lại suy tư, biết lòng của nàng có chút buông lỏng, nên khuyên nhủ tiếp “Sáng mai Giản thân vương Vương Phi còn phải tới, bệnh này mà không khỏi sẽ không phải là có chuyện sao, không bằng ngài dứt khoát ban ân huệ, mời đại phu, lại thêm thức ăn lót dạ, tất cả đều đưa đủ qua đó, nếu nàng vẫn không tốt, cũng không phải là lỗi của ngài, Giản thân vương Vương Phi nhìn không thuận mắt là chính vì nàng quá kém thôi, không trách được ngài đúng không? Cho dù tương lai lão gia trở về, Tứ di nương muốn vì chuyện này ở trước mặt lão gia thêm nước mắt, cũng không người nào có thể tin, khi đó, ngài, bên trong áo hay chần, mặt mũi cũng vẫn còn đầy đủ hết.”

Đại phu nhân nghe vậy gật đầu, nói: “Đem cái chuỗi ngọc châu hôm kia ta mang, để cho Hồng Mai đưa cho Hồng Tụ nhận lấy, bảo Hồng Tụ nói thêm vài lời, còn những thứ khác cứ y theo ngài nói mà làm.” Nói xong, lại đem sổ sách, mở ra nhìn.

Đỗ mục mục nghe xong liền vui mừng, thấy Đại phu nhân một bộ dạng không muốn nói nữa, liền lén lút lui đi ra ngoài, gọi Hồng Mai đến làm việc.

3. Chương 3: Chương 03

Trong viện của Lão thái thái, một tiểu nha đầu đang bung vào một chén thuốc mới nấu xong, đúng lúc Hồng Tụ từ bên ngoài trở về nên vội vàng nhận lấy, bung đến bên giường lão thái thái, vừa thổi thổi, vừa nói: “Còn rất nóng, để lạnh chút ít nữa hãy uống đi.”

Lão thái thái chẳng ừ hử gì cả, mà duỗi tay ra, Hồng Tụ thấy vậy liền đến đỡ nàng, cầm một cái gôi lớn kê ở sau lưng lão thái thái.

“Người xem, khí sắc hôm nay so sánh với hôm qua đã khá hơn, xem ra, thuốc của Lưu thái y thật đúng là có hiệu quả, hôm nay uống xong chén này nữa, sắc mặt sẽ khá hơn nữa, có muốn lấy thêm mấy thang thuốc nữa hay không?” Hồng Tụ nhẹ nhàng nói.

“Ừ, người xem rồi làm đi, để cho Bạch tổng quản cảm thiệp mời của Lão thái gia đi đến Thái y viện là được.” Lão thái thái nói chuyện vẫn không có khí lực mấy, nửa tháng trước, tiểu thiếp của nhi tử rốt cục cũng sinh một nam tôn (cháu nội trai), lão thái thái chờ đợi nhiều năm, ngày ngày ăn chay niệm Phật, cầu xin Bồ Tát cuối cùng cũng ứng nghiệm rồi, Tôn gia đã có hậu, lão thái thái vui mừng, nên huyết áp lên cao, cả người liền té xỉu, uồn hơn mười ngày thuốc, hiện tại mới có chút khởi sắc, mặc dù xuống giường không được, nhưng dù sao có thể ngồi dậy, nói chuyện đã tốt lắm rồi.

Hồng Tụ đáp lời xong, lại dùng tay dò xét chén thuốc, cảm thấy đã không còn nóng lắm, liền nâng lên ình uống một hớp, “Ừ, có thể uống rồi, chỉ hơi đắng.”

Lão thái thái cười, mặt mày đầy vui vẻ, “Kẻ ngu, thuốc có cái gì ngon đâu mà thử.” Rồi lại thở dài nói: “Không có người ở bên cạnh ta, ta biết phải làm sao bây giờ đây?”

Hồng Tụ cười nói: “Thanh nhi, Đoạn Nhi, các nàng cũng rất có năng lực đấy, không có ta, còn có các nàng mà, ngày thường lão thái thái thương yêu tui nô tỳ, tui nô tỳ dĩ nhiên phải tận tâm tận lực rồi, hơn nữa, tui nô tỳ không phải cũng là do lão thái thái người dạy dỗ ra hay sao?”

Lão thái thái nghe thấy mặt mày liền hớn hở, “Người nha đầu này, miệng lưỡi ngon ngọt, đem thuốc cho ta uống đi.”

Hồng Tụ liền bưng thuốc rồi định cầm thìa đút, nhưng lão thái thái đã tự mình cầm lấy chén thuốc, một hơi uống hết vào, Hồng Tụ vội tiếp lấy chén, cầm khăn lau miệng cho nàng, rồi lại đem chút ít nữa đưa tới.

Lão thái thái ngậm ô Mai vào miệng, cay đắng trong miệng liền tiêu tan chút ít, mới hỏi nói: “Đã hỏi rồi chưa? Nàng có cho chuẩn bị hay không?”

“Đã hỏi rồi, nói buổi tối hôm nay thì có, trong trong ngoài ngoài làm đến bốn bộ, sáng mai Tứ cô nương mới có thể mặc vào.” Hồng Tụ gọi tiểu nha đầu vào, ý bảo nàng đem chén thuốc lấy đi, rồi trả lời.

Lão thái thái thân thể dựa vào phía sau một chút, thở dài nói: “Nàng chính là lòng dạ quá nhỏ, trong mắt chịu không được người khác, nên mới để cho người đến ngó chừng một chút, Hiền ca nhi cũng vậy, nhất định phải tìm người đắc lực mà trông nom, thật vất vả có được một đứa a, làm thế cũng muốn tích phúc cho nàng.”

Hồng Tụ gật đầu, thở dài nói: “Ngài chính là tâm tính thiện lương, mọi chuyện đều vì bọn tiểu bối suy nghĩ, còn đang bị bệnh này nữa à, nên ít để tâm mọi chuyện thì hơn, tiểu thiếu gia kia không có rời xa người đâu, yên tâm đi.”

Lão thái thái nghe xong liền lắc đầu, không nói gì nữa, hai đầu lông mày cũng tràn đầy vẻ lo lắng, Hồng Tụ lặng lẽ nhìn nàng, tựa như đang nghĩ ngợi, lại như đang trầm tư, liền há miệng, muốn nói lại thôi.

“Có lời gì cứ nói đi, nếu ngay cả người cũng có chuyện gạt ta, thì lão bà tử ta đây không bằng ra đi cho sạch sẽ.” Lão thái thái giống như cảm thấy cái gì, vẫn nhắm hai mắt nói.

Hồng Tụ cả kinh, suy nghĩ một chút, rồi từ trong lòng ngực lấy ra một hà bao đưa tới cho lão thái thái, “Đây là Đại phu nhân mới để cho Hồng Mai mang tới, nói là thưởng cho nô tỳ đây.”

Lão thái thái đột nhiên mở mắt ra, tinh quang trong mắt chợt lóe, rồi nhìn Hồng Tụ, nhưng cũng nhìn không có nhìn hà bao kia một cái nào, “Người là người đắc lực bên cạnh ta, nàng thưởng cho người cũng là đương nhiên.” Lời cũng chỉ nói một nửa, nhưng nàng lại không chịu nói tiếp.

Lão thái thái nằm ở trên giường nhìn như suy yếu đến không chịu nổi nhưng lại tạo cho Hồng Tụ một loại áp lực vô hình, Hồng Tụ miễn cưỡng cười nói: “Vật này nô tỳ cũng không dám cầm đâu, tuy nói thường ngày cũng không phải có món đồ tốt hơn, chẳng qua là, đây là thứ không phải nô tỳ nên cầm, nô tỳ nhận, cũng chỉ vì muốn cho lão thái thái người xem.”

“Vậy a, nói đi, chuyện gì? Đang yên lành lại để cho Hồng Mai đưa qua, đích thị là sợ người ở trước mặt ta nói gì đó.” trên mặt Lão thái thái đeo nụ cười, nhàn nhạt hỏi.

Hồng Tụ cũng cười, “Thật ra thì cũng không có cái gì, chẳng qua lúc nô tỳ đi qua chỗ Đại phu nhân, Tứ cô nương đứng lúc cũng ở đó, nói là đưa hà bao cho Đại phu nhân.”

Lão thái thái nhìn nàng, “Tứ cô nương thường ngày dềnh dàng và đàn độn, không phải sợ nhất là thấy nàng sao?”

Hồng Tụ nguyên nghĩ lão thái thái sẽ hỏi chuyện hà bao, nhưng người không có hỏi, nên có chút thất vọng, nàng đã sớm nghe nói Đại phu nhân để cho Tứ cô nương mỗi ngày phải thêu mười hà bao, nếu có nửa điểm sai lầm, sẽ không cho cơm ăn, Tứ cô nương có cái bộ dạng kia, rõ ràng là đói quá, trong lòng mặc dù bất bình, nhưng không dám oán, đó là chuyện của các chủ tử, nàng chỉ là nô tỳ, không có tư cách oán, nhưng nàng vốn hi vọng lão thái thái có thể chủ động hỏi, hơn nữa, nàng cũng chỉ bầm thật với chủ tử..., nên không thể xem là tự khoe hay thêu dệt chuyện thị phi.

“Nô tỳ cũng cảm thấy kỳ quái nữa, nô tỳ vốn nghĩ trêu chọc nàng hai câu, nhưng còn không có mở miệng, Tứ cô nương đột nhiên té xỉu, nhìn giống như là thật không tốt lắm.” Hồng Tụ cười cười nói ra.

Lão thái thái nghe thấy sắc mặt buồn bã, thở dài khầu khí, “Đi lấy chút ít thuốc bổ cho Tứ cô nương, nga, một hồi Lưu thái y tới, cũng xin hẩn cho Tứ cô nương xem mạch một chút, sáng mai Giản thân vương Vương Phi tới, không được để như vừa nói, cũng không thể làm cho người ta chê cười chúng ta, ngay cả một cô nương cũng nuôi không nổi nữa.”

Hồng Tụ nghe thấy đầu tiên là vui mừng, bận rộn dạ, sau đó lại kịp phản ứng, mới biết được, lão thái thái mặc dù bị bệnh ở trên giường, thật ra thì mắt vẫn sáng như đuốc, cái gì cũng biết, chẳng qua là không nói,

cũng không quản. Chắc vì muốn cho Đại phu nhân chút mặt mũi, hôm nay vừa lúc đem chuyện quản gia toàn bộ thu lại vào tay, dĩ nhiên sẽ thành quản chuyện quá nhiều, ngược lại sẽ khiến Đại phu nhân oán hận, lão thái thái cũng thật là bất đắc dĩ a.

Thử nghĩ xem, Tứ cô nương cũng là đáng thương, nên không khỏi nói nhiều thêm một câu, hỏi lão thái thái: “Giản thân vương nhưng là Thiết Mạo Tử Vương, thân phận quý không thể nói, Nhị công tử nhà hắc, cho dù không phải là thể tử, Tứ cô nương sợ cũng. . . .”

Lời của Hồng Tụ chưa nói xong, chỉ thấy trong mắt lão thái thái lộ ra chút bất đắc dĩ, nên liền ngừng miệng.

Lão thái thái biết nàng nghi ngờ, lấy gia thế của Giản thân vương, nhi tử nhà hắc là con vợ cả làm sao có thể sẽ lấy một thứ nữ không được cưng chiều của tướng phủ? Nhưng mà đứa bé kia, là một kẻ tàn tật a, nếu không, thì đã nhanh chóng đưa Nhị cô nương ra rồi.

Nhị công tử của Giản thân vương, tuy nói là đi đứng bất tiện, nhưng dù sao cũng là ruột thịt của Vương Phi, Tứ cô nương mà được gả, sau khi đi qua đó, Vương Phi Vương gia dù sao cũng sẽ thương nhiều một chút, hơn nữa, gả đi qua đó dù thể nào cũng có địa vị vợ cả, nếu như thành công, thì chính là phúc khí của Tứ cô nương, nếu không, phải chờ con dâu an bài, nói không chừng, khi đó chỉ những cửa hôn sự kém mà thôi.

Tứ cô nương đã sinh nhi tử, mặc dù không thể mang nàng thăng vị, nhưng cho nữ nhi của nàng tìm một hôn sự tốt cũng là chuyện quan trọng nhất, vừa để cho Tứ cô nương sinh lòng cảm kích, càng thêm dụng tâm nuôi dưỡng Hiên ca nhi, vừa tìm núi dựa cho Hiên ca nhi, sau này, cho dù tướng gia hồi hưu rồi, Hiên ca nhi còn có một tỷ phụ là con ruột của Giản thân vương, Đại phu nhân muốn hạ thủ, cũng phải bận tâm mặt mũi của Vương gia.

Hồng Tụ nói xong liền hối hận, nhìn lão thái thái không phản ứng gì, cũng lâm vào trầm tư, trong lòng càng thêm có chút sợ, nhưng lại không dám nói lời nào, không thể làm gì khác hơn là lúng túng đứng đó.

Lão thái thái thấy Hồng Tụ ánh mắt nhìn mình có chút bối rối, không khỏi cười, vỗ vỗ tay Hồng Tụ, rồi chuyển đề tài: “Đại phu nhân chỉ oán ta không đem Hiên ca nhi đặt dưới tên của nàng để mà nuôi, người cho là ta không muốn sao, ta hôm nay lớn tuổi rồi, còn sống được bao lâu, chỉ duy nhất có được một nam Tôn, nuôi dưới tên của nàng cho dù là con vợ cả, nhưng người xem một chút, nàng làm những chuyện như vậy, sao có thể làm cho người ta yên tâm, ta có thể dễ dàng tha thứ cho nàng vì ghen tỵ mà chiếm quyền, nhưng không thể dễ dàng tha thứ nàng đối với con nối dòng của Tôn gia hạ thủ, Hiên ca nhi nếu thật ở bên người nàng, nàng có thể đối đãi với nó giống như ruột thịt sao? tuy nói Tứ cô nương thân phận không cao, nhưng cuối cùng cũng mẹ ruột, không có mẹ ruột nào mà không thương con của mình.”

Đây là lần đầu tiên lão thái thái nói trắng ra như thế về chuyện của mình cùng Đại phu nhân, Hồng Tụ nghe được hơi luống cuống, tuy nói lão thái thái đã xem nàng như ruột thịt của mình rồi, nhưng làm nô tỳ, chuyện giữa các chủ tử biết được càng ít càng an toàn.

Nếu lỡ nghe, thì phải giấu chặt ở trong bụng, vì vậy liền khuyên nhủ: “Cho nên a, ngài muốn tiểu thiếu gia hảo hảo lớn lên, ngài phải mau mau khỏe lại, sống đến trăm tuổi, coi chừng dùm tiểu thiếu gia thành thân, để sinh tăng tôn cho ngài.”

Lão thái thái nghe thấy, cũng cười, “Người nha, chính là miệng ngọt.”

Cầm Nương bị Tú cô cùng bà Tử đưa về Tử viện, Tứ nhi cùng Bình Nhi thấy cô nương nhà mình bị mang tới trở về, bị sợ đến sắc mặt trắng bệch, không phải là vừa bị đánh chứ.

Chờ bà Tử kia vừa đi khỏi, Cầm Nương tự mở mắt, đối với Tứ nhi cùng Bình Nhi đang ở một bên lo lắng, chớp chớp mắt hai cái, lúc này các nàng mới thả lỏng tâm lòng, bất quá nhìn cô nương sắc mặt thật không tốt, không khỏi lỗ mũi đau xót, vành mắt đều đỏ lên.

“Ta không sao, các người đừng lo lắng.” Cầm Nương cười an ủi.

“Còn nói không có chuyện gì, mới vừa rồi xuýt nữa hù dọa ta bị mất hồn, ngu như vậy, tự nhiên vì vu nhảm trên mặt mà té, lỗ té bị thương thì làm sao bây giờ?” Tú cô giận đến muốn đánh nàng, nhưng lại không nỡ, chỉ đành phải mắng.

“Nếu không như vậy, có thể lừa được ánh mắt của phu nhân sao? yên tâm, yên tâm, ta sẽ dè dặt.” Cẩm Nương bận rộn khuyên nhủ.

Mấy ngày nay, Tú cô đối với chuyện Cẩm Nương đột nhiên nói ra chuyện hoặc từ ngữ kỳ quái đã thành thói quen, tóm lại, hiện tại Tú cô nương so với trước kia thông minh hơn nhiều, cũng biết lo lắng cho hạ nhân, các nàng tự nhiên sẽ thích, cũng sẽ không để ý đến những quái dị nhỏ nhỏ đó

“Xem đi, một hồi Đại phu nhân sẽ cho ta đồ ăn ngon, mọi người cùng nhau ăn thật ngon một bữa, ai, ai, thật lâu không có cơm no rồi.” Cẩm Nương hai mắt tỏa sáng nhìn trên nóc màn thêu hình cây mơ, vui vẻ nói.

Không bao lâu, Đỗ mục mục quả nhiên mời đại phu, đi theo phía sau là một tiểu nha đầu, trong tay mang ra không ít đồ, Cẩm Nương bận rộn nhắm mắt tiếp tục giả vờ ngất, Tú cô cầm khăn giúp nàng lau mặt, Tứ nhi cùng Bình Nhi bận rộn đi thu xếp dâng trà cho Đỗ mục mục.

Tú cô nhường chỗ, để đại phu dò mạch cho Cẩm Nương, đại phu kia vươn ra hai ngón tay đặt ở trên cổ tay Cẩm Nương một hồi, rồi nói: “Trong cơ thể máu huyết thiếu hụt, huyết khí chưa đầy, âm hư hữu hàn, phải kê chút ít thuốc bổ lại, bổ đều sẽ tốt thôi.”

Dứt lời liền đứng dậy đi mở phương thuốc, Cẩm Nương liền không nhịn được muốn trợn trắng mắt, cái gì mà tâm huyết thiếu hụt, huyết khí chưa đầy, cô nương ta đây là đói đến hết cỡ, là đường máu quá thấp, dinh dưỡng cung cấp nuôi đại não không đủ mới có thể ngất, cần ăn để tẩm bổ, không biết đừng có kê đơn thuốc bậy, không phải là mời đại phu Mông Cổ chứ, bất quá vì đang giả bộ bất tỉnh, nên không thể lộn xộn, cũng là càng không thể mở mắt trắng dã.

Tứ nhi dâng trà lên, cung kính bưng cho Đỗ mục mục, Đỗ mục mục khẽ nghiêng mắt nhìn một cái, thấy trong trà kia cũng đều là bột, liền đặt ở trên bàn, cũng không có nhìn thêm cái nào nữa, sau đó quay qua tìm Tú cô nói: “Đại phu nhân quan tâm thân thể của Tú cô nương, một hồi để đại phu kê phương thuốc xong, thì phái người đi được phòng lấy, nơi này có chút ít thuốc bổ, cũng là Đại phu nhân thưởng cho cô nương, cô nương cần phải nghỉ ngơi dưỡng tốt thân thể, đừng làm cho Đại phu nhân quá bận tâm.”

Tú cô bận rộn đáp lại, rồi nói chút ít lời cảm tạ Đại phu nhân mà nói..., Đỗ mục mục thấy mọi việc đã xong, liền đứng lên, Tú cô mới từ trong ngực lấy ra một hà bao nhét qua, Đỗ mục mục nhìn cũng chưa từng nhìn một cái liền đưa trở lại, cười khan nói: “Giữ lại cho Tú cô nương dùng đi.” Dứt lời liền đi ra khỏi cửa.

Tú cô thấy người đã đi xa, liền cười khúc khích, đổ ra đồ trong ví, trong đó làm gì có bạc a, chỉ là mấy cục đá thôi, nếu thật có bạc, thì đã sớm mua đồ cho Tú cô nương ăn rồi, bất quá nàng chỉ làm dáng một chút thôi, vì biết Đỗ mục mục khinh thường đồ trong viện này.

Thấy mọi người đi rồi, Cẩm Nương hưng phấn mà từ trên giường mãnh liệt ngồi dậy, hai mắt liền tối sầm, một trận chói sáng, thật đúng là đói đã lâu, vừa thấy thể Bình Nhi bận rộn đỡ lấy nàng, sắc giọng: “Ngài chậm chút, nếu để hôn mê thật thì sẽ bị phiền toái.”

Đang nói, thì phía ngoài lại có người tới nữa, Cẩm Nương lại bận rộn nằm xuống, lúc này là đưa hộp đựng thức ăn tới, bốn món ăn một súp, cơm hấp, còn có một chén canh gân nhĩ hạt sen, mặc dù vừa nhìn đã biết cũng là đồ buổi sáng Đại phu nhân ăn còn dư lại, bất quá, bọn người Tú cô vẫn là rất cao hứng, đám người kia vừa đi, liền bưng đến đút cho Cẩm Nương.

Cẩm Nương đã sớm đói bụng đến nỗi trước đó ở phía sau lưng rồi, đầu còn đợi được người đút ỳnh, nhanh tay tóm lấy chén, cái thìa bên cạnh cũng không cần nữa, soạt vài hớp liền uống cạn sạch, uống xong còn chép chép miệng, làm ra một bộ dạng rất hưởng thụ.

4. Chương 4: Chương 04

Tú cô nhìn thấy trong lòng chua xót, vừa xới một ít chén cơm, vừa gấp chút ít món ăn thanh đạm cho nàng ăn, Cẩm Nương nhìn mấy món ăn đang bày biện, mạo hiểm gấp một ít thịt xào, rồi cứ mở to mắt, chỉ kém

chút nữa là chảy ra nước miếng .

Tú cô thấy vậy dụ dỗ nói: “Ngoan, dạ dày ngươi trống rỗng lại yếu, nhất thời vẫn không thể ăn quá nhiều, nếu không sẽ chịu không nổi , trước dùng chút ít rau xào và cơm, đợi đến cơm tối , ăn thêm thịt nhé.”

Cầm Nương không thể làm gì khác hơn là không cam lòng bưng lên chén cơm nhỏ, vừa ăn vừa đem ánh mắt thèm thường nhìn Tứ nhi cùng Bình Nhi, bộ dáng kia dường như nhắc tới cũng biết bao nhiêu là ủy khuất.

Tứ nhi kiên trì ăn một lát, cuối cùng chịu không được ánh mắt lên án của cô nương, thừa dịp Tú cô không chú ý, gấp vài miếng thịt đặt ở trong rau xào, len lén đưa đến trong chén Cầm Nương, Cầm Nương lập tức mặt mày hơn hớn, giống như tiểu hồ ly trộm được gà vậy, cười đến đắc ý.

Dùng qua cơm, Cầm Nương tinh thần tốt hơn nhiều, đầu cũng không choáng váng nữa, nghĩ tới nhiệm vụ hôm nay còn phải tiếp tục làm, cố gắng ngồi ở trên giường, để cho Tứ nhi giúp đỡ đem mặt vải cùng kim khâu khâu lấy ra, nằng co chân lại, bắt đầu một ngày làm việc cực nhọc.

Lúc Hồng Tụ mang theo Lưu thái y đến, Cầm Nương đang khâu một con Hồ Điệp, Tú cô ngồi đó vừa sửa sang lại vừa cuộn ống chỉ, Tứ nhi cùng Bình Nhi thì đang làm may tiếp quần áo mùa thu chưa xong.

Tú cô không nghĩ tới Hồng Tụ cô nương sẽ đến, liền kinh ngạc đến vài giây, sau đó vội vã đi ra ngoài đón.

Hồng Tụ vừa vào cửa liền nhìn thấy Tú cô nương ngồi xếp bằng ở trên giường, trên đùi còn đang đắp chăn, nhưng trong tay thì cầm lấy khung khâu mà khâu, trong lòng không khỏi cảm khái, buổi sáng cả người vừa mới ngất xỉu, lúc này thân thể vừa tốt hơn một chút, lại bắt đầu khâu rồi, sợ là hôm nay nếu cô nương khâu không được mười cái, để mà ngày mai có mà nộp, thì Đại phu nhân lại sẽ không cho cơm ăn quá.

Nhớ tới lời nói của lão thái thái (bà nội, chương 03 ta quên ghi chú làm nhiều nàng hiểu lầm là ông nội ^.^)lúc trước..., Hồng Tụ trong lòng liền có chủ ý, nàng chu đáo đến mặt Cầm Nương thì lễ một cái, nói: “Tú cô nương, lão thái thái nghe nói cô nương bị bệnh, riêng mời Lưu thái y ở Thái y viện tới bắt mạch cho người, người mau nằm xuống nghỉ ngơi đi.”

Cầm Nương nghe thế vội nói: “Đa tạ Hồng Tụ tỷ tỷ, sáng mai ta khỏe lại, phải đi dập đầu tạ ơn lão thái thái .” Vừa nói liền theo lời nằm xuống, ánh mắt lại hướng nhìn thái y ở phía sau Hồng Tụ, bất quá chỉ là một nam nhân trung niên, đang mặc quan phục Thái y viện, vẻ mặt nghiêm túc bộ dáng đứng đắn, Cầm Nương đang nghĩ, làm sao mà mình bất kể ở đâu, thời đại nào cũng gặp phải bác sĩ có bộ dạng này chứ, tuyệt đối không thân thiện chút nào, như thế tự dưng cũng làm cho người ta sinh ra chút cảm giác kinh khủng.

Tú cô ở trên cổ tay Cầm Nương kê một cái khăn, Lưu thái y liền ở bên giường ngồi xuống, nghiêm túc chẩn mạch .

Hắn càng dò mào nhú lại càng chắc, Cầm Nương nguyên nghĩ tới hắn là thái y, hẳn là so sánh với vị Đại phu nhân mới vừa rồi mời tới Mông Cổ đại phu giỏi hơn nhiều, lúc này nhìn lại chẳng qua là cau mày, thật lâu không nói lời nào, bắt ở tay phải xong lại muốn bắt mạch ở tay trái, trong lòng không khỏi buồn bực nói thầm, không phải chỉ là bị bỏ dối nên ngất xỉu thôi sao, ngài làm ra bộ dạng thâm trầm như vậy, không có bệnh cũng sẽ bị hù dọa thành bệnh a.

Tú cô cùng Tứ nhi thấy vị thái y Quan Cư lục phẩm này thật lâu không nói lời nào, trong lòng cũng gấp gáp, liếc mắt nhìn nhau, Tú cô liền muốn mở miệng hỏi, thì Hồng Tụ ở một bên vội khoát tay, ý bảo nàng đừng cãi lại Lưu thái y.

Lưu thái y là khách quen của tướng phủ, trong phủ lão thái thái, Đại phu nhân, còn có mấy vị tiểu thư con vợ cả mà thân thể có việc gì cũng mời vị thái y này, y thuật của hắn rất được sự tín nhiệm của người trong phủ, chẳng qua là vị thái y này rất có tính tình, khi hắn bắt mạch , tối kỵ nhất là người ta âm ỉ hắn, một khi không nhận được, hắn sẽ té gối xem mạch rồi rời đi, một chút tình cảm cũng không lưu, hoặc là, hắn không đi, nhưng sẽ kê ra phương thuốc đáng đến khó mà nuốt xuống được, hết bệnh, người cũng sẽ bị đắng đến lưỡi tê rần, sau này nghe thấy được mùi thuốc sẽ sợ. Vì hiểu rõ tính tình của hắn, nên cũng không dám âm ỉ hắn.

Hồng Tụ ở bên cạnh lão thái thái hầu hạ đã lâu, tất nhiên hiểu rõ tính tình của hắn, lúc này thấy thái y thật lâu không nói lời nào, trong lòng cũng có chút lo lắng, chẳng lẽ Tú cô nương bị bệnh nan y gì rồi sao?

Cuối cùng dưới con mắt kỳ vọng lại lo lắng của mọi người, Lưu thái y không nhanh không chậm miệng ngân vàng: “Trong cơ thể hàn độc triền miên không dứt, đã thương tới nội phủ, lại không có kịp thời điều trị, ứ hàng âm hư, mà vất vả quá độ nên sinh bệnh, lại thêm dinh dưỡng không đủ, dạ dày trống rỗng một thời gian dài, đến nỗi tâm huyết không đủ, nên gây chứng bệnh bất túc!”

Chứng bệnh bất túc! Đây là cái bệnh gì? YD, là dạ dày có bệnh hay là trái tim có bệnh, có phải là bệnh phụ khoa hay không, ngài nói một đồng lời nhiều như vậy, rốt cuộc là nói cái gì? Cẩm Nương nghe được không hiểu ra sao, trung y chính là thái huyền ư rồi, không có Tây y trực tiếp trực quan, nhớ được kiếp trước đi xem Tây y, đi vào, bác sĩ sẽ hỏi người nơi nào không thoải mái, sau đó cũng theo lời người nói mà cho kiểm tra tổng quát, mọi người kiểm tra tổng quát xong, mất cả một ngày, phí kiểm tra cũng có một xấp đầy, cuối cùng sẽ biết bệnh ở chỗ nào.

“Ngài là nói, Tứ cô nương nàng. . . . sau này nàng không thể. . . .” Cẩm Nương đang thất thần, thì Tú cô sau khi nghe thấy lời của Lưu thái y sắc mặt đã sớm trắng, nên cẩn thận hỏi dò.

“Vẫn chưa tới tình trạng kia, trước dùng mấy thang thuốc đi xuống rồi hãy nói, ba tháng sau sẽ kiểm tra lại, nếu có chuyển biến tốt đẹp, thì sẽ đổi lại thuốc mới, uống thêm vài thang nữa, chỉ cần điều dưỡng thích đáng, vẫn có thể tốt.” Lưu thái y khó được lúc giọng nói có chút hòa hoãn, Tú cô nghe thế lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Trước đó vài ngày Tứ cô nương bị rơi vào trong nước, tuy nói không phải là mùa đông, nhưng cuối hồ nước mùa thu cũng rất lạnh, ngày đó khi được cứu đi lên, người đã bị đông lạnh đến đen thui, cả người thâm tím, tuy nói sau đó dùng nước nóng lau qua đã khá hơn, nhưng vẫn phát sốt, trên người một trận lạnh một trận nóng, khi đó, Tú cô cũng có báo qua đại phu nhân, Đại phu nhân mơ hồ làm như không có chuyện gì, đừng nói là mời y bốc thuốc, ngay cả chi phí thức ăn vẫn làm theo quy tắc trước, sợ là Tứ cô nương lúc đó đã bị bệnh thương hàn a.

Hôm nay nghe thái y nói hung hiểm như thế, lại mang chứng bệnh bất túc, chính là sau này có gả khỏi đây, cũng sẽ không sinh được hài tử, một nữ nhi gia, nếu không có thể sinh dục, sợ là muốn gả cũng không ai thêm lấy, cho dù có thể gả đi ra ngoài, nhà chồng cũng sẽ không chào đón, vậy. . . . mệnh của Tứ cô nương sẽ cả đời chịu khổ.

Nghĩ tới những thứ này, Tú cô gấp gáp hướng Lưu thái y nói cảm ơn, Bình nhi trải tốt giấy mực xong, Lưu thái y liền viết ra phương thuốc

Cẩm Nương vẫn còn trong mờ mịt, ngược mắt nhìn Tú cô, Tú cô mang vẻ mặt thương yêu đau lòng, đôi môi ngọ nguậy mấy cái, rốt cuộc cũng không có nói gì, chẳng qua là ngồi vào bên giường Cẩm Nương, một tay ôm lấy Cẩm Nương vào trong ngực, vỗ lưng của nàng, áp chế trong lòng chua xót, nói: “Không sao, Lưu thái y y thuật tinh, nhất định có thể trị tốt, nếu không cô nương có thể sẽ bị ngốc rồi, đáp ứng vú nuôi, mọi chuyện lấy thân làm trọng, a.”

Nói xong Cẩm Nương lỗ mũi cũng ề ảm, vươn cánh tay ra ôm lại Tú cô, ở đầu vai nàng chà chà, làm nũng nói: “Ta sẽ cẩn thận, yên tâm đi, sau này ta sẽ đem thân thể nuôi dưỡng tốt, tương lai nếu có tiền đồ, nhất định sẽ nuôi người.”

Tú cô bị lời nói này của nàng, cũng nhịn không được nữa, nước mắt giống như vỡ đê vậy, ào ào chảy ra, con của Tú cô sau khi được sinh hạ đã chết non rồi, nhất thời tình thương của mẹ toàn bộ dồn ở trên người Cẩm Nương, trước kia Tứ cô nương đâu có thể nói ra lời nói như thế, nhất gan còn không nói, lại lạnh nhạt hẹp hòi, chính là đối với Tứ di nương, nàng cũng nhìn với ánh mắt xem thường, chớ nói chi là hạ nhân như Tú cô, nhưng khi hướng về phía Đại phu nhân cùng hai trưởng tử, thì bị làm cho sợ đến tựa như chuột thấy mèo, ăn nói khép nép, nửa câu cũng không dám nhiều lời, chính là bộ dạng của một kẻ hay bị bắt nạt.

Một sự ngoài ý muốn, đã đoạt đi một Tứ cô nương khỏe mạnh, nhưng đổi lại một đầu óc thông minh, còn có một tấm lòng thiện lương, như vậy là may mắn hay là bất hạnh đây? Tú cô ở trong lòng cảm khái.

Hồng Tụ nhìn chủ tớ hai người ôm nhau mà khóc, trong lòng cũng có chút cảm động, không nghĩ tới bên cạnh Tứ cô nương nhất gan còn có một vị mẹ mụ trung thành cảnh cảnh vì chủ như vậy, đây cũng là phúc khí của Tứ cô nương.

5. Chương 5: Chương 05

Lưu thái y đang hoàng viết phương thuốc, vừa dặn bảo thêm mấy câu về những món đồ ăn cần phải chú ý, rồi nhắc tới cái hòm thuốc liền muốn đi, Tú cô thấy vậy luống cuống, từ trên đầu mình nhổ xuống món đồ trang sức duy nhất, một cây Ngân trâm, đưa cho Lưu thái y làm tạ lễ, Hồng Tụ trong lòng biết, chỉ sợ đó là món đồ đáng giá nhất của Tú cô, nên vội vả ngăn cản nàng, đồ rẻ tiền như vậy, chớ nói là Lưu thái y sẽ không cần, lấy ra cũng làm cho tướng phủ mất thể diện a, đường đường thiên kim tướng phủ, mà ngay cả một món giống như đồ trang sức đeo cũng không có, nói ra, không phải sẽ làm mất mặt lão thái gia sao?

“Cho Lưu thái y dập đầu đi, bạc tạ ơn lão thái thái đã sớm chuẩn bị tốt.” Hồng Tụ liếc mắt với nàng nói.

Tú cô cũng tỉnh lại thần trí, biết mình làm vậy là thất lễ, nên bẽn lẽn chạy đến trước mặt Lưu thái y dập đầu tạ.

“Tú cô, người dừng.” Cẩm Nương ở trên giường thật sự không đành lòng nhìn Tú cô vì mình mà phải quỳ lạy người khác, xuyên qua đây được mười mấy ngày rồi, nàng vẫn có chút chịu không được chuyện nơi này động một chút là quỳ xuống.

Nhưng lời còn chưa nói hết, đã bị Bình nhi bịt miệng, rồi dùng thân thể che ở phía trước của Cẩm Nương, để cho Hồng Tụ cùng Lưu thái y nhìn không thấy vẻ mặt Cẩm Nương, cô nương cũng quá không hiểu chuyện rồi, dập đầu là Hồng Tụ cô nương hạ lệnh, nếu cô nương ngăn cản, vậy không phải là không cho Hồng Tụ cô nương mặt mũi sao? Hơn nữa, Hồng Tụ cô nương làm vậy là vì cô nương, cô nương nơi này nghèo đến có tiếng vang, một đồng tiền lớn cũng không có để đem ra, tuy nói bên lão thái thái đã cho bạc tạ ơn, nhưng ở trong viện của mỗi chủ tử tự mình làm lễ tạ ơn, đã sớm thành quy củ.

Cũng may thân thể của Lưu thái y đã lệch một bên, cũng xem như không chịu đại lễ của Tú cô, đã nhắc chân đi ra ngoài, Hồng Tụ có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không có đi theo đưa tiễn, chẳng qua là phân phó tiểu nha đầu đi cùng: “Người dẫn thái y đi đến chỗ của tứ di nương xem mạch bình an cho tiểu thiếu gia đi, một hồi ta sẽ tới.”

Tiểu nha đầu kia lên tiếng rồi đi, trong phòng, Bình nhi cũng đã buông tay che miệng Cẩm Nương, Cẩm Nương thở lấy hơi, nhưng cũng không có trách Bình nhi, chẳng qua là đầu óc mơ hồ, còn không có biết rõ ràng tình huống lắm

“Đi, đem cửa lớn đóng lại.” sắc mặt Hồng Tụ trở nên nghiêm trọng, Tú cô và Bình nhi trong lòng rung mình, bẽn lẽn đi đóng cửa, Hồng Tụ liền ngồi vào trước giường của Cẩm Nương, nhìn Cẩm Nương thở dài, an ủi: “Yên tâm đi, hôm nay lão thái thái biết một chút tình huống của nơi này rồi, lúc đến lão thái thái có nói với ta, sau này tất cả chi phí ở trong viện sẽ được Tùng Hương viện để cho Bạch Đại tổng quản trực tiếp mang tới đây, Tứ cô nương, người rút cuộc cũng không cần lo lắng đối bụng nữa.”

Cẩm Nương vừa nghe, chấn nghiêng một cái, cao hứng đến từ trên giường nhảy dựng lên, Hồng Tụ bị nàng dọa bỏ chạy, nàng lại ngồi gần nhất, cái chấn kia thiếu chút nữa trùm trên đầu của nàng, cũng may nàng thân thể nghiêng về phía sau, nên tránh được.

Cẩm Nương có chút ngượng ngùng, nhớ tới đại gia tiểu thư ở nơi này, mọi người tư tư vãn vãn, cười không lộ răng, nhắc chân đi chỉ được cách ba tấc, hai tay phải dán bụng, mới vừa rồi động tác này của mình lộ ra vẻ phóng túng quá.

Hồng Tụ nhìn vẻ mặt lúng túng của nàng, không khỏi nhẹ nhàng cười một tiếng, trong mắt cũng có chút ít vui mừng, nói như thế nào, thì Tứ cô nương mới vừa rồi, cử chỉ tuy có chút vô độ, nhưng nhìn lại vẫn cảm thấy so sánh với bộ dạng trước kia có sức sống hơn, ánh mắt cũng linh động hẳn lên, nếu lão thái thái biết được, đích thị là sẽ cao hứng .

Quay đầu lại, Hồng Tụ đã thu hồi nụ cười, thanh âm cũng trở nên nghiêm nghị: “Mới vừa rồi lời chẩn đoán bệnh của Lưu thái y các người đều nghe thấy được?”

Bình nhi bận rộn gặt đầu, Tú cô nghe thấy chân mày cũng cau lại, mắt sáng rực lên, Hồng Tụ nàng. . . .

Quả nhiên, Hồng Tụ lại nói: “Hôm nay bệnh tình Tứ cô nương mắc phải trong nhà có mấy người hiểu được, các người cũng biết, chứng bệnh bất túc chính là có ý gì, sáng mai Giải thân vương Vương Phi sẽ phải qua phủ, nếu để cho ta ở bên ngoài nghe được một câu nói có liên quan đến bệnh tình của Tứ cô nương, cần thận da của các người, đánh bằng roi là chuyện nhỏ, lão thái thái đã nói, sẽ trực tiếp kéo ra phủ, bán cho người của Nha tử (nơi chuyên môi giới buôn bán nô tỳ).”

Bình nhi hoảng sợ kêu lên, các nàng vốn hầu hạ Tứ cô nương, Tứ cô nương tuy là không được cưng chiều, nhưng hơn mười ngày gần đây, lại đối với các nàng rất tốt, giống như tỷ muội vậy, chưa từng đem các nàng xem như nô tỳ.

Tuy nói đi theo Tứ cô nương chi phí ăn mặc cũng là kém cỏi nhất trong phủ, nhưng làm nô tỳ cũng có tôn nghiêm, ai không mong muốn chủ tử thật lòng đối đãi mình, tôn trọng mình? Nghe nói Xảo nhi Liên Nhi ở chỗ Nhị cô nương kia, ăn mặc so sánh với Tứ cô nương còn tốt hơn nhiều, nhưng vậy thì thế nào, Nhị cô nương động một chút là cầm kim đâm các nàng, không có chuyện gì cũng mắng xối xả, theo chủ tử như vậy, sao có thể sánh bằng Tứ cô nương, hầu hạ cũng không khó khăn.

Hôm nay Hồng Tụ chủ động nói lên không thể lộ bệnh tình của Tứ cô nương, các nàng lại càng thêm vui mừng mấy phần, mới vừa rồi còn đang suy nghĩ phải làm như thế nào mới có thể che lại miệng của Hồng Tụ cô nương, xem ra bây giờ không cần nữa.

Cầm Nương mơ hồ cũng đoán được, sợ là mình lại bệnh nặng gì rồi, trong lòng thật thấp thỏm, YD, mới Trọng sinh hơn mười ngày thôi, sẽ không lại kết thúc nữa chứ, vậy cũng quá tính toán rồi, Diêm vương lão tử cũng không có lòng tốt như vậy, chịu để ỉnh lại trọng sinh thêm một lần nữa a.

Hồng Tụ nghe được đáp án rất hài lòng, liền thân thiết nói mấy câu với Tú cô, rồi đi, Tú cô nương bận rộn tiễn nàng ra ngoài, vừa đến phòng ngoài, Tú cô liền hướng về phía Hồng Tụ quỳ xuống.

Trong lòng Hồng Tụ biết nàng đang cảm kích mình, nhưng Hồng Tụ dù sao cũng trẻ tuổi rất nhiều, Tú cô là người đồng lứa cùng Tôn mục mục, Hồng Tụ cũng không dám nhận lễ lớn của Tú cô như thế, bận rộn né tránh thân thể, nâng Tú cô dậy “Ngài cũng đừng cảm ơn ta, đây đều là lão thái thái phân phó, ta bất quá chỉ chiếu vào ý tứ của lão thái thái mà làm thôi.”

Nhìn Tú cô lại đang bận rộn tìm đồ trong túi, liền cười nói: “Đừng tìm, ta cái gì mà không có chứ? Chẳng lẽ muốn tham một ít đồ của người sao, nhanh đi hốt thuốc cho Tứ cô nương mới quan trọng.” Nói xong, cũng không có dừng lại, xoay người đi ra ngoài.

Tú cô cầm lấy khăn lau khóe mắt, hướng về phía thân ảnh của Hồng Tụ cúi đầu một cái, cho đến khi không thấy Hồng Tụ nữa, nàng mới từ từ trở về nhà.

Trong nhà Cầm Nương đang hỏi Tứ nhi “Chứng bệnh bất túc” đến tột cùng là bệnh gì, Tứ nhi có chút do dự, lại có chút ít kỳ quái, nữ tử ở sâu trong nội viện dăm ai mà không biết chứng bệnh bất túc chỉ cái gì a, mới vừa rồi còn nói Tứ cô nương lần thông minh, làm sao mới một lát đã ngốc ra rồi.

“Thật giống như sau này không thể sinh con đi.” Bình nhi cũng không có nghĩ nhiều như Tứ nhi vậy, nàng còn đang cao hứng vì chuyện tốt cuộc sau này không cần chịu đói nữa, nên nhất thời còn không có nghĩ đến bệnh tình của Tứ cô nương.

“Chính là không chữa không dục hả?” Cầm Nương cuối cùng đã hiểu, trước kia trên TV hay quảng cáo: “Trị bệnh không dục, đến XX, bảo đảm có một tiểu bảo bảo. . . . Bọn ta có thể bảo đảm”. Chẳng qua nàng không nghĩ tới bệnh này cũng sẽ rơi vào trên đầu mình, nên có chút buồn cười.

Tứ nhi thấy Tứ cô nương sau khi hiểu bệnh tình của mình lại cười, nên bị làm cho sợ đến lập tức đi sờ đầu Cầm Nương, không có nóng rần lên, chẳng lẽ do sợ hãi gây nên sao? Nữ nhân nào nghe nói mình có chứng bệnh bất túc cũng sẽ không có loại vẻ mặt này a.

“Thái y cũng nói, coi như phát hiện kịp thời, có thể trị tốt mà, chỉ cần ăn thật ngon, uống thuốc đầy đủ, đừng để lạnh và mệt nữa là được.” Tứ nhi nhẹ nhàng an ủi.

Nga, có thể trị tốt a, vậy lại càng không cần nóng nẩy, Cẩm Nương lại rời giường lấy khung khâu, theo bản năng lại muốn khâu, Tú cô vừa lúc từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy Cẩm Nương lại đang khâu hà bao, nhất thời tức giận, đi tới đoạt đi khung khâu trong tay Cẩm Nương.

“Không có nghe Lưu thái y nói sao? Sau này cô nương không thể mệt nhọc nữa, phải nghỉ ngơi cho tốt.”

Cẩm Nương vừa nghĩ, mình cũng thật là bị Đại phu nhân áp bách thành nô tính, không khâu hà bao này còn có chút cảm giác không biết, nên không khỏi cười.

Không có việc làm, nàng sẽ nằm ở trên giường nghỉ ngơi, trong đầu lại nghĩ tới chứng bệnh bất túc này, đột nhiên nàng từ trên giường ngồi xuống lên, mở to mắt nhìn Tứ nhi đang làm áo mùa thu, “Cái kia, nếu là trị không hết, sau này ta sẽ không thể sinh con rồi?”

Tứ nhi nghe xong mặt đỏ rần, tuy nói là ý này, nhưng cô nương là tiểu thư chưa có lấy chồng đó, sao có thể nói sinh con vân vân, mà không e lệ thế?

Cẩm Nương nguyên không đem bệnh này coi thành chuyện gì to tát, đó là bởi vì tư tưởng của nàng còn dừng ở quan niệm kiếp trước, kiếp trước cũng có nhiều cặp đôi không sinh con mà, hơn nữa, nếu như không thể thụ thai bình thường, còn có thể dùng ống nghiệm thụ thai, đồng nghiệp của nàng chính là dùng ống nghiệm mang thai, một lần sinh hai đứa, còn là long phượng thai, làm mấy người mang thai bình thường hâm mộ chết đi, còn chưa nói đến một cặp vợ chồng son chỉ có thể sinh một đứa.

Lúc này phục hồi tinh thần lại, nhớ tới mình đang ở cổ đại, nơi này quan trọng nhất là nối dõi tông đường, nếu không thể sinh con, người đàn bà đó chính là phế vật không thể nghi ngờ, có lấy được chồng hay không còn chưa nói, chính là gả có đi ra ngoài, trượng phu cùng cha mẹ chồng cũng sẽ không chào đón a, Trời. Mạng của ta làm sao mà bị thảm như vậy.

Cẩm Nương ở trong lòng kêu rên.

6. Chương 6: Chương 06

Ngày đó Tú cô cầm thuốc trở lại để nấu, ở kiếp trước nhìn thấy trung y Cẩm Nương đã bỏ chạy, hiện tại đành mang về mặt đau khổ, nắm mũi, một hơi uống cạn một chén lớn, vừa uống xong, đầu lưỡi liền lè dài ra, đắng quá đi à!

Có cơm no ăn, vừa không cần làm hà bao nữa, Cẩm Nương hiếm khi được ngủ một giấc ngon, ngày thứ hai thức dậy, Cẩm Nương cảm thấy tinh thần tràn đầy, dùng xong điểm tâm, thì uống thuốc, ăn chút ít thuốc bổ, liền nhớ lại ngày hôm qua đã nói qua chỗ lão thái thái dập đầu tạ ơn..., nên cùng Tú cô thương lượng, có nên đi hôm nay hay không?

“Hôm kia nghe nói là Giản thân vương Vương Phi hôm nay sẽ đến, chẳng qua là không biết là giờ nào, nếu không, hay là làm tốt chuẩn bị trước, đem quần áo mới hôm qua vừa đưa tới mặc vào, rồi hãy đi đến chỗ lão thái thái dập đầu, cho dù Vương Phi có tới, cho đòi người đi gặp, cũng thông dong một chút, không cần rồi trở về thay y phục nữa.”

Cẩm Nương vừa nghĩ, thấy rất có lý, liền theo Tú cô nói, ăn mặc chỉnh tề trang trọng rồi đi ra ngoài.

Lão thái thái ở Tùng Hương viện cách Tử Viên có chút xa, phải đi qua Hà Viên của Nhị cô nương Tôn Ngọc Nương, Cẩm Nương chỉ dẫn theo Bình nhi, khi đang đi tới, thì nhìn thấy Tôn Ngọc Nương mang theo Xảo nhi cùng Liên Nhi đang từ trong viện của nàng đi ra ngoài.

Cẩm Nương không quá thích Tôn Ngọc Nương, liền cùng Bình nhi trốn ở phía sau một cái cây ven đường, muốn đợi sau khi Tôn Ngọc Nương đi qua, mới trở ra.

Lại nói Tôn Ngọc Nương cũng đang tính toán đi thỉnh an lão thái thái, vừa ra khỏi viện, đã thấy Cẩm Nương từ xa, chỉ thấy Tôn Cẩm Nương thường ngày ỉu xìu không có khí sắc, lúc này một thân quần áo mới, bên trong mặc một áo gấm sa tanh màu tím nhạt, phía ngoài khoác một kiện áo tơ mỏng màu trắng, cùng

một cái la quần màu tím nhạt, đầu tóc đen bóng chải lên cao, mặc dù chỉ cảm có một cây ngọc trầm rẻ tiền, nhưng cả người lộ ra vẻ sinh động rất nhiều, ngay cả cặp mắt kia cũng linh động trong suốt, giống như thay đổi thành một người khác vậy.

Tôn Ngọc Nương kinh ngạc nhìn, có chút không tin vào ánh mắt mình, nguyên muốn đợi đến khi Cẩm Nương tới gần để nhìn kỹ hơn, ai ngờ, Tiểu phụ nuôi kia (con của vợ nhỏ sinh) nhìn thấy mình mà không ra đây hành lễ cũng thôi, còn trốn ở phía sau đại thụ, nàng làm như mình bị mù hử?

Tôn Ngọc Nương lập tức nổi trận lôi đình, hôm kia thấy Cẩm Nương, làm hại nàng hai ngày này phải dằng hoàng sống ở trong viện để thuê cái hà bao hai mặt, cơn giận còn chưa tan đâu, hôm nay đúng lúc nàng ta đưa tới cửa, không đánh tiểu tiện nhân này một trận, thật khó tiêu tan mối hận trong lòng nàng.

Tôn Ngọc Nương cũng không nói chuyện, nhắc làn váy lên liền lao đến.

Cẩm Nương đang núp ở phía sau cây nhìn trời, mà Tôn Ngọc Nương thì cứ như vậy không có bất kỳ dấu hiệu nào bỗng vọt qua, một tay níu lấy tóc Cẩm Nương, “Ta cho người trốn này, người là đồ gái ti tiện của Tiểu phụ nuôi, hôm kia không phải là rất hiểu lễ nghi quy củ đấy sao? Hôm nay làm sao không đến hành lễ với tỷ tỷ ta?”

Vừa mắng, vừa níu lấy đầu tóc Cẩm Nương kéo đi trên đường, nàng nguyên so sánh với Cẩm Nương lớn hơn một tuổi, vóc người cao hơn gần nửa tấc, nuôi cũng được tốt một chút, khí lực đương nhiên sẽ lớn hơn không chỉ nửa, còn bất chợt xuất thủ, nên Cẩm Nương bị nàng bắt được liền không thể phản kháng, chỉ cảm thấy da đầu đau đớn khó nhin, theo bản năng, không thể làm gì khác hơn là đưa hai tay kéo lấy tay Tôn Ngọc Nương, làm giảm bớt khi sức đang kéo đầu tóc của nàng, đối với Tôn Ngọc Nương quát lên: “Buông tay, người cái người điên này!”

Nàng ta còn dám chửi! Tôn Ngọc Nương tức giận hơn, một cái tay khác liền muốn bắt mặt của Cẩm Nương, Tú cô vừa nhìn thấy đã bị hù dọa đến nhảy dựng, vốn là Nhị cô nương đánh Tứ cô nương thì nàng không dám động thủ can ngăn, Nhị nương nương cũng không phải là một lần hai lần như vậy, trước kia khi bị các nàng can ngăn, Nhị cô nương lại càng tức giận, còn sai người đánh Tú cô mấy cờ-lê, cho nên, nàng không thể làm gì khác hơn là ở một bên cầu khẩn.

Nhưng lúc này Nhị cô nương cũng quá lòng dạ hiểm độc rồi, móng tay của nàng vừa nhọn vừa dài, một khi cào xuống, chỉ sợ mặt của Tứ cô nương từ nay về sau sẽ bị tàn phá, Tú cô cũng không còn kịp suy nghĩ nhiều nữa, nhanh chóng nhào tới, khó khăn lắm mới kéo được tay Tôn Ngọc Nương ra, trước khi nàng cào vào mặt Cẩm Nương.

Cẩm Nương cũng là hù dọa ra một thân mồ hôi lạnh, MD, đây là thân tử muội sao, coi như ấu đả với người xa lạ cũng không cần ác độc như vậy.

Cẩm Nương giận đến lửa cháy ngang đầu, nàng nhin đau bụng tay ra, hai tay ở dưới nách Tôn Ngọc Nương nắm lại, thân thể kéo sát lại gần Tôn Ngọc Nương, nhắc đầu gối lên, chọt hướng bụng Tôn Ngọc Nương đập mạnh.

Tôn Ngọc Nương lập tức cảm thấy bụng một trận đau nhức, nàng đâu chịu nổi đau đớn bức này, lập tức buông lỏng tay, ôm bụng ngồi xổm xuống đất, oa oa kêu to lên.

Xảo nhi cùng Liên Nhi vừa rồi thấy Nhị cô nương đánh Tứ cô nương, các nàng liền miễn cưỡng đứng ở một bên, cũng đã quen rồi, chỉ làm như xem cuộc vui là được, thật không nghĩ đến Tứ cô nương luôn luôn hiền lành trung thực lại dám đánh trả, còn đánh bị thương Nhị cô nương, các nàng lập tức nhảy xuống, một chạy đi đỡ Tôn Ngọc Nương, một người thì đi bấm báo cho Đại phu nhân.

Tôn Ngọc Nương ngồi chồm hổm trên mặt đất, Xảo nhi đi tới đỡ nàng, nàng quăng một cái tát ở trên mặt Xảo nhi, nhin đau mắg: “Chết chân (*), thấy chủ tử bị đánh không đi hỗ trợ, đi, hai người các ngươi hôm nay không đem mặt đồ đĩ nhỏ kia xé nát cho ta, ta liền đánh chết các ngươi.”

(*)Câu chửi này là đồ đĩ, mình giữ nguyên văn vì thấy con nhỏ này chửi người mất dạy quá ~.

~Đã chạy đi được một đoạn Liên Nhi vừa nghe thấy, bị làm cho sợ đến lập tức quay trở lại, cùng Xảo nhi liếc mắt nhìn nhau, không dám động.

Tuy nói Tứ cô nương ở trong phủ có địa vị không ra làm sao, nhưng nàng rốt cuộc cũng là chủ tử, các nàng nào dám đối với chủ tử động thủ chứ?

“Tốt, tốt, hai đồ đồ các ngươi, không ngờ lại theo phe đồ đồ kia để khi dễ ta, hừ, ăn cây táo, rào cây sung đồ, sáng mai ta gọi người của nha tử vào, đem các ngươi bán cho kỹ viện, cho các ngươi cùng đồ đồ này đi chung.” Tôn Ngọc Nương đang nghiêng răng nghiêng lợi mắng.

Cầm Nương thật sự nghe không nổi nữa, không đợi lời nói ác độc hơn từ trong miệng của nàng nói ra, liền đi ra phía trước, bóp một cái đánh tới.

Tôn Ngọc Nương không có nửa điểm phòng bị, nàng nguyên lai đang ngồi xổm, bỗng chốc bị Cầm Nương đánh đến ngã trên mặt đất.

Nàng không mắng nữa, bùm mặt, bất khả tư nghị nhìn Cầm Nương, đầu đang bị vây trong trạng thái đại đi, một hồi lâu cũng không phục hồi tinh thần lại.

Tứ cô lúc này bị làm cho sợ đến chân cũng mềm nhũn ra, lúc trước Cầm Nương đập nàng, cũng có thể lấy cớ nói thành hành động tự vệ, cho dù có kiện đến lão thái thái kia, cũng sẽ không bị khiển trách, nhưng lúc này đánh một tát Cho dù lão thái thái có lòng bệnh vực Tứ cô nương, sợ là cũng nói không được Đại phu nhân, nào có muội muội xuất thủ đánh tỷ tỷ, còn là thứ xuất đánh trưởng nữ, thật sẽ náo loạn ngắt trời cho xem!

“Ngươi. Ngươi dám đánh ta?” Tôn Ngọc Nương cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại, chỉ vào Cầm Nương giận đến nói cũng không nên lời.

Cầm Nương cũng biết mình dưới cơn vọng động đã gây họa, nhưng làm cũng làm rồi, tệ nhất là chết kia, lời mắng chửi kia làm nàng quá tức giận rồi, những lời nói tệ hại như vậy cũng đều nói ra miệng được, nàng sống hai đời rồi còn không có bị ô nhục qua như vậy.

Lúc này cũng không sợ nữa, nên khi nghe Tôn Ngọc Nương hỏi nàng như thế, nàng cũng cười, hừ một tiếng nói: “Muội muội đây cũng không phải là đánh tỷ tỷ, muội muội đây chỉ là đang giúp ngươi.”

“Ngươi. Ngươi nói hừ nói vượn, Xảo nhi cùng Liên Nhi đều nhìn thấy, nàng có phải đã đánh ta hay không?” Tôn Ngọc Nương tức giận hơn, chưa từng thấy kẻ không biết xấu hổ như vậy, đánh người còn dám nói là giúp người.

Xảo nhi cùng Liên Nhi bị nàng điểm danh, không dám không nói lên tiếng, nhưng lại cảm thấy mới vừa rồi Nhị cô nương chửi rất quá đáng, hai người các nàng hầu hạ Nhị cô nương có vài năm rồi, ngày thường không phải bị đánh chính là mắng, mới vừa rồi còn nói muốn đem các nàng bán vào kỹ viện, đây là cái chủ tử gì a, cái tát kia của Tứ cô nương đánh đúng, đánh cho lòng các nàng vô cùng sáng khoái, các nàng. Mới không muốn vì Nhị cô nương để làm chứng đầu.

Thấy Xảo nhi cùng Liên Nhi hai cũng không lên tiếng, Tôn Ngọc Nương giận đến từ trên mặt đất bò dậy, cười lạnh nói: “Tốt! Tốt! Tốt! Các ngươi quả thật là liên kết nhau để khi dễ ta à, rất tốt, một hồi ta sẽ cho các ngươi biết kết quả khi dễ ta sẽ là cái gì!” Dứt lời, cũng không đi Tòng Hương viện nữa, mà trực tiếp hướng trong viện Đại phu nhân đi.

Cầm Nương thấy vậy cũng nóng nảy, nàng bị chút ít khổ không sao, làm hại Xảo nhi và Liên Nhi cùng nhau bị sẽ không đáng giá, huống chi còn có Tứ cô, Tôn Ngọc Nương bị ăn hiếp như vậy, sợ là ai có mặt ở chỗ này cũng thoát không khỏi liên quan, đang lúc gấp rút vô kế khả thi, thì thấy xa xa có người đang hướng bên này đi đến, định thần nhìn lại, tựa hồ là Hồng Tự, bên người nàng còn đi theo một người mũ mự mặc trang phục quần sự.

Cầm Nương linh cơ vừa động, chạy đến phía trước Tôn Ngọc Nương ngăn cản nàng, “Tránh ra, đồ đồ nhỏ, ngươi thật muốn tạo phản sao?” Tôn Ngọc Nương quát lạnh nói.

“Nhị tỷ, miệng của ngươi tốt nhất là sạch sẽ một chút, ta và ngươi là tỷ muội cùng phụ thân, ta là đồ đồ, thì ngươi là cái gì? Hơn nữa, thứ nữ đều nuôi trên danh nghĩa của mẹ cả, ngươi mắng ta như vậy, không phải là đang chỉ trích mẫu thân không biết dạy sao?” Cầm Nương cũng không tức giận, mặt mày mỉm cười, bình tĩnh nói.

“Người. . . . Người cũng xứng nói là mẫu thân dạy người? Người chính là tiện chủng do tiện nhân Tứ di nương kia sinh ra!” Tôn Ngọc Nương hét lớn.

Đúng, cứ như vậy, mắng lớn tiếng hơn một chút, Cẩm Nương ở trong lòng nói.

Mắt thấy Hồng Tụ đã đến gần rồi, Cẩm Nương giả bộ e sợ cùng với ủy khuất và thương tâm: “Người. . . . Người mắng mẫu thân thì thôi, còn mắng phụ thân, bất kể là ai sinh ta, ta cũng là xương thịt của phụ thân, người nói ta là tiện chủng, vậy phụ thân là cái gì?”

Tôn Ngọc Nương không nhịn được nữa, đối với Cẩm Nương mãnh liệt đẩy một chưởng, đồ dĩ nhỏ, che ở phía trước làm cái gì?

Cẩm Nương bị nàng đẩy, thân thể nhân thể thẳng tắp ngã về phía sau, bịch một tiếng, nặng nề ngã ở trên mặt đất.

Hồng Tụ nguyên là từ chỗ lão thái thái đi ra ngoài, muốn đến chỗ Đại phu nhân, trên đường vừa lúc đụng phải Tôn mụ mụ đang muốn đi tiền viện, nên hai người liền cùng đi, không bao xa liền nghe thấy thanh âm rùm beng náo loạn ở bên này, nghe giống như là Nhị cô nương đang mắng người, một hồi Giản thân vương Vương Phi sẽ phải tới, nếu để cho Vương Phi nhìn thấy, còn không phải là mất hết mặt mũi tướng phủ sao?

Bận rộn cùng Tôn mụ mụ cùng đi tới đây, người còn chưa tới, chỉ nghe thấy Nhị cô nương mắng Tứ cô nương là tiện chủng, tiếp theo thì nhìn thấy Nhị cô nương động thủ, Trời! Tứ cô nương hôm qua mới hôn mê, thật vất vả uống thuốc của Lưu thái y xong mới tốt một chút, Nhị cô nương lại đánh nàng, dù thế nào cũng là muội muội, làm sao lại bị đối xử như vậy chứ?

Hơn nữa, Giản thân vương phi đã tới rồi, nàng là đặc biệt đến xem Tứ cô nương.

“Nhị cô nương, làm sao người lại động thủ đánh Tứ cô nương bị thương vậy?” Hồng Tụ đến bên cạnh đỡ Cẩm Nương dậy, quay sang nói với Tôn Ngọc Nương.

Tôn Ngọc Nương vừa quay đầu lại, lúc này mới thấy Hồng Tụ cùng Tôn mụ mụ đang đi tới, nàng còn ủy khuất đây, đang muốn tìm nơi để tố cáo, hai vị này đều là người bên cạnh lão thái thái, ừ, rất tốt, nói với các nàng vậy.

“Hồng Tụ, người đừng nói nhảm, ta không có đánh nàng.” Tôn Ngọc Nương giải thích.

7. Chương 7: Chương 07

“Nhị cô nương, nô tỳ và Hồng Tụ cô nương cùng nhau từ Tùng Hương viện đi ra, đúng lúc nhìn thấy Tứ cô nương bị xô ngã trên mặt đất, ai nha, Giản thân vương Vương Phi đã tới để nói chuyện, Tứ cô nương thân thể đã yếu, nếu bị chuyện gì nữa thì, ai, bọn nô tỳ làm sao cùng lão thái thái giao đãi a.” Tôn mụ mụ lao thao nói.

Ý tứ rất rõ ràng, Nhị cô nương đánh Tứ cô nương là nàng cùng Hồng Tụ hai mắt nhìn thấy, cũng không nhìn thấy Tứ cô nương động thủ.

Tôn Ngọc Nương chỉ cảm thấy vừa vội vừa tức, có khổ mà không nói được, nàng khi mà bị ủy khuất đến bực này, nên liền thốt ra: “Rõ ràng là nàng đánh ta, các người nhìn xem, trên mặt ta còn có dấu tay đây.”

Quả thật có chút vết đỏ, nhưng mà rất nhạt, nhìn không ra là dấu tay, Tôn Ngọc Nương từ nhỏ sống an nhàn sung sướng đã quen, cho tới bây giờ còn không có bị đánh như vậy, Cẩm Nương đánh nàng cái tát kia cũng không có vận dụng bao nhiêu khí lực, lúc ấy nàng cũng nghĩ đến hậu quả, nếu thật đánh cho sưng đỏ mấy ngày, Đại phu nhân nhìn thấy còn không nghĩ ra biện pháp làm lành cực khổ chết hay sao?

Chẳng qua là Tôn Ngọc Nương cảm thấy rất đau thôi, nhưng lọt vào trong mắt Hồng Tụ cùng Tôn mụ mụ thì không phải là chuyện như vậy, Tôn Ngọc Nương hiện tại rất kích động, mặt tuy vừa đỏ vừa sưng, như dấu tay kia quả thật không đáng kể.

“Nhị cô nương, chuyện này tội nô tỳ cũng không có thể nói gì, ngài nói Tứ cô nương đánh người, nhưng tội nô tỳ vừa rồi nhìn thấy không phải vậy, nếu như nói đó là lúc trước tội nô tỳ không nhìn thấy, vậy thì, chúng ta cùng đi đến chỗ lão thái thái đi, ngài có cái gì ủy khuất thì đến chỗ lão thái thái nói, tự có lão thái thái cho ngài làm chủ.” Tôn muội muội liền tựa tiểu phi tiểu nói.

Tôn Ngọc Nương nghe xong liền muốn đáp ứng, bỗng nhiên nhớ lại Hồng Tụ cùng Tôn muội muội đều là người bên cạnh lão thái thái, các nàng cũng đều nhận định mình sai, đến lúc đó các nàng ở bên cạnh bà nội nói, chính là mình có đứng đi thì cũng bị sửa lại, hay là đi chỗ mẫu thân mới tốt, mẫu thân cũng giống mình, chán đứa con vợ nhỏ kia, khẳng định sẽ tin lời mình.

Quyết định chủ ý xong, Tôn Ngọc Nương liền nói: “Lão thái thái đang bệnh, cần gì phải vì những chuyện này mà đi âm ỉ lão nhân gia nàng, hiện tại Đại phu nhân trông coi chuyện trong nhà, chúng ta đi chỗ Đại phu nhân đi.”

Cầm Nương vừa nghe, trong lòng âm thầm gấp gáp, đi chỗ Đại phu nhân, cho dù có Hồng Tụ cùng Tôn muội muội giúp đỡ mình nói chuyện, chỉ sợ Đại phu nhân cũng sẽ tìm cớ trừng phạt mình, vậy phải làm sao bây giờ?

Đang lo lắng đâu thì bỗng nghe Tôn muội muội nói: “Đi chỗ Đại phu nhân cũng là đúng, chẳng qua là lúc này Giản thân vương Vương Phi chỉ sợ đã tới rồi, hôm nay Đại phu nhân phải tiếp đãi nàng, ngài cùng Tứ cô nương bộ dạng như vậy, có thể đi gặp khách được sao? Không mất mặt Đại phu nhân à.”

Cầm Nương nghe xong liền thở phào nhẹ nhõm, gõ gõ bụi đất trên người, đối với Hồng Tụ cùng Tôn muội muội nói: “Thật ra thì Nhị tỷ chẳng qua là đùa giỡn thôi, nếu không, cũng đừng có đi đến chỗ lão thái thái, Giản thân vương phi đã tới rồi, hình dáng này của ta, thật đúng là không thể gặp khách, ta phải nhanh đi về rửa mặt đổi lại thân y phục rồi trở ra mới được.”

Tôn muội muội nghe thấy âm thầm gật đầu, ừ, là một người có lòng rộng lượng, biết nặng nhẹ, còn hiếu thuận nữa, suy nghĩ một chút, vừa định đáp ứng, thì bên kia Tôn Ngọc Nương cũng không chịu thua, nàng bình sinh chưa từng bị đánh, còn bị oan uổng, lần thiệt thòi này nhất định phải tìm trở về.

Liền cười lạnh nói: “Hừ, người nào đùa giỡn người? Rõ ràng chính là người, đứa con vợ nhỏ này không hiểu quy củ, đối với tỷ tỷ bất kính, còn dám động thủ đánh người, nhìn xem lão thái thái có đánh người mấy cớ-lê không, hừ, đúng lúc nên dạy dỗ người, cái gì là trưởng thứ, cái gì là lớn nhỏ.”

Tôn muội muội nghe liền nhíu lông mày, Nhị cô nương thật đúng là không phải là gốc thường, nàng ta không ồn ào đến trên mặt tất cả mọi người đều khó coi mới bằng lòng bỏ qua sao? Trước kia chỉ nghe nói Nhị cô nương lớn lối, hôm nay nhìn thấy, thật đúng là có chuyện như vậy. Nếu nàng không muốn, vậy thì thành toàn cho nàng vậy.

Lúc này Xảo nhi cùng Liên Nhi thì lo lắng, cô nương nhà mình làm sao lại ngu xuẩn như vậy, kẻ sáng suốt nào mà chưa nhìn ra, Tôn muội muội cùng Hồng Tụ đều đứng ở bên Tứ cô nương, nàng còn gây chuyện, không phải là tự tìm tội sao?

Coi như là ý vào Đại phu nhân thương yêu, nhưng nàng cũng không suy nghĩ, nếu lão thái thái hạ lệnh trách phạt xuống, dù là Đại phu nhân cũng không dám cãi lời.

Xảo nhi Liên Nhi trong đáy lòng mặc dù cũng hi vọng Nhị cô nương bị dạy dỗ một trận cũng tốt, nhưng các nàng nha hoàn đi theo bên người Nhị cô nương, chủ tử chịu phạt, nô tỳ cũng không yên thân, cho nên, đi đến lão thái thái, thì hai người bọn họ cũng chịu tội giống nhau.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Xảo nhi đối với Liên Nhi nháy mắt một cái, hai người liền cùng đi đến bên cạnh Tôn Ngọc Nương: “Nhị cô nương, nếu không chúng ta trở về đi thôi, thật ra thì cũng chỉ là tỷ muội đùa giỡn thôi, cần gì náo động đến chỗ lão thái, còn để cho người ta nói cô nương trong phủ chúng ta không có quy củ, tỷ muội bất hòa.”

Bởi vì mới vừa rồi Xảo nhi Liên Nhi không có giúp nàng, lúc này Tôn Ngọc Nương đang hận hai người các nàng, lúc này mình muốn đi chỗ lão thái thái kia đòi công đạo, các nàng đã không giúp còn chưa tính, thế nhưng lại tới ngăn cản, thật đúng là nuôi sói trong nhà mà.

“Hai người kẻ ti tiện các người, cô nương ta hiện tại không có thời gian tính sổ với các người, chờ xem, sẽ không cho các người sống tốt.”

Xảo nhi cùng Liên Nhi cũng không dám nhiều lời nữa, vẻ mặt đau khổ thối lui qua một bên, Tôn mụ mụ lạnh lùng cười một tiếng, “Vậy thì đi thôi, thời gian không còn sớm, một hồi Tứ cô nương còn phải đến chỗ ở của lão thái thái, để cho Hồng Tụ giúp người chải đầu lại.” Lại nhìn y phục Cẩm Nương một chút, nói: “Hoàn hảo, không phải là rất dơ.”

Hồng Tụ ước gì Cẩm Nương bị đẩy bị kéo tới tóc tai ngổn ngang cho lão thái thái nhìn, có chuyện chỉ phải chính mắt thấy mới thật thật là tốt.

Mấy người liền cùng nhau đi Tùng Hương viện, các nàng vừa đi, thì từ bên kia, phía sau cây đại thụ một chiếc xe lăm được đẩy ra, ngồi trên xe lăm là một nam tử tướng mạo cực kỳ xinh đẹp, ừ, thật rất đẹp, da tay của hắn rất trắng, gần như có chút trong suốt, một đôi mắt phượng trong trẻo, cảm giác như trong đó có gợn sóng lăn tăn, ánh mắt tinh khiết mà vô hại, thậm chí thoát nhìn rất vô tội, có loại mùi vị của nai con Bambi, cái trán rộng rãi, tóc mai dài tương xứng với đôi mày thanh tú, khiến cho hắn thoát nhìn lộ vẻ thanh tú âm nhu, hơn nữa xem phong thần, môi anh đào hồng nhuận như vừa được rửa qua, vừa sáng bóng lại xinh đẹp, làm cho người ta vừa nhìn đã muốn ăn vào bụng, cả khuôn mặt diễm như đào lý, nghiêng nước nghiêng thành.

Đáng tiếc Cẩm Nương không thấy được, nếu mà thấy được nhất định sẽ lớn tiếng thét chói tai: “Wow, cực phẩm tiểu thụ, rất có cảm giác rung động.”

Thiếu niên trên xe lăm lặng yên nhìn mấy bóng lưng cùng Cẩm Nương đi xa, lạnh lùng đã mở miệng: “Rất có ý nghĩa sao?” Thanh âm thuần hậu như đàn vi-ô-lông bắn vang ra, trong sự khàn khàn lộ ra gọi cảm, cùng bộ dạng mềm mại đáng yêu bề ngoài của hắn rất không tương xứng, nhược người chỉ nghe hắn nói chuyện, nhất định nghĩ rằng hắn là một nam tử mười phân vẹn mười, nếu chỉ nhìn tướng mạo, người quả thật khó phân biệt, tưởng rằng hắn là mỹ nhân khuynh thành.

Phía sau hắn là một Hắc y nam tử vẻ mặt lãnh khốc, hắn thân hình cao lớn bèn chắc, khuôn mặt góc cạnh mạnh mẽ, buộc được thật chặt, một đôi mắt lạnh như băng hoàn toàn không có nửa điểm nhân khí, cả người tản ra một loại khí xơ xác tiêu điều, nghe thấy câu hỏi của chủ tử, mặt hắn không thay đổi, cũng không tỏ vẻ hắn đã nghe thấy được.

“Người nói xem, nếu ta cưới nàng trở về làm Thiếu nữ nãi nãi (còn gọi là thiếu phu nhân), có phải rất vui vẻ hay không ?” thiếu niên trên Xe lăm vuốt lăm tràng hạt trong tay, tùy ý nói.

Hắc y nhân phía sau hắn chỉ dạ, cũng không thấy có phản ứng.

Thiếu niên trên xe lăm tựa hồ đã có thói quen hắn không nói chuyện, vẫn vuốt vuốt tràng hạt trong tay, nhún nhún nói: “Chúng ta về đi.”

Hắc y nam tử liền đẩy hắn hướng ra ngoài cổng, một người một xe lăm đi cực nhanh, lại còn len lỏi trên những con đường nhỏ, đến bên bờ tường không người, Hắc y nhân ngừng lại, nam tử trên ghế đột nhiên tự mình từ trên ghế tung người phóng lên, thoáng cái đã ngồi trên tường viện, Hắc y nhân liền nắm xe lăm tung người qua tường viện, đem xe kia đặt xuống thật kỹ, thiếu niên trên tường vừa nhảy xuống, đã vững vàng rơi vào xe lăm.

Lão thái thái hôm nay tinh thần so sánh với một ngày trước đã khá nhiều, có thể tự mình ngồi dậy rồi, lúc này nàng đang uống tổ yến.

Tôn mụ mụ để cho Hồng Tụ mang theo hai cô nương trước tiên ở phía ngoài chờ, còn mình thì tiến vào.

Lão thái thái thấy Tôn mụ mụ đột nhiên trở lại, có chút kinh ngạc, hỏi: “Vương Phi đã tới sao?”

Tôn mụ mụ thi lễ một cái, rồi trả lời: “Nô tỳ chưa kịp đi xem, nhưng đã kêu Xuân nhi đi, bảo nàng thấy Vương Phi nhất định phải báo lại cho lão thái thái.”

Lão thái thái nghe thấy liền nhú lông mày, Tôn mụ mụ thấy vậy vội nói: “Trên đường gặp phải chút chuyện, phải trở lại bẩm báo cho ngài.”

Có thể làm cho Tôn mụ mụ để xuống chuyện đón Vương Phi quay về đây bẩm báo, thì chuyện chắc là nhỏ, lão thái thái liền làm bộ dạng lắng nghe.

“Nô tỳ vẫn nên đem người gọi vào đi, lão thái thái ngài sẽ có phân giải định đoạt.” Tôn mụ mụ thật sự không biết nói như thế nào, mặc dù đúng là nàng tận mắt nhìn thấy, nhưng do nàng nói ra, không bằng ba mặt một lời nói rõ, lão thái thái cũng có thể giải quyết một chút.

Lão thái thái nhìn nàng một cái, gật đầu.

Tôn mụ mụ liền đi ra ngoài.

Một hồi liền cùng Hồng Tụ dẫn Ngọc Nương và Cẩm Nương nối đuôi nhau mà vào.

Lão thái thái nhìn thấy hai cháu gái tiến vào, lập tức hiểu Tôn mụ mụ ý tứ.

Cẩm Nương cùng Ngọc Nương đều thật biết điều đúng mực hành lễ cho lão thái thái, xong thì đứng qua một bên, Tú cô đứng ở bên cạnh Cẩm Nương, mà Xảo nhi cùng Liên Nhi thì đứng cách Tôn Ngọc Nương khá xa, đây không phải là chỗ thiếp thân nha hoàn nên đứng.

Nhìn Cẩm Nương bị kéo tới đầu tóc lộn xộn, lão thái thái tự thở dài, nhất định là Nhị cô nương kéo a, trên người nàng ăn mặc quần áo mới, hẳn là trang phục vừa chuẩn bị tốt để gặp Vương Phi, không biết nàng làm thế nào lại chọc đến lão Nhị rồi.

“Hồng Tụ, chải đầu cho Tú cô nương, đem cây trâm xuyên lục bảo thạch ta cất trong hộp cho Tú cô nương cài vào.”

Cẩm Nương nghe thấy liền bước lên phía trước nói cảm ơn, Hồng Tụ cười kéo nàng đi vào phòng rửa mặt.

Tôn Ngọc Nương nghe thấy liền lặng người, lão thái thái vì sao cái gì cũng không hỏi, đã cho Cẩm Nương đi xuống rửa mặt, còn đưa cho nàng một cây trâm tốt nữa, làm sao có thể như vậy, nàng là tới tố cáo mà, Tú nha đầu chỉ có thể bị đánh cờ-lê, không thể được thưởng. Trong lòng vừa tức vừa vội, liền thốt ra nói: “Bà nội, Tú muội nàng dám đánh ta.”

Chân mày lão thái thái lại vừa nhíu chặt, cái nha đầu này lại không thể có chút nhân lực sao? Không thấy được mình muốn dẹp yên chuyện cho khỏi phiền sao? Chẳng lẽ cần phải náo động hẳn lên làm ình không còn mặt mũi nàng mới cao hứng à?

Đây chính là cháu ruột mà con dâu dạy dỗ ra sao, thật không ngờ vừa vô lễ vừa bá đạo, đầu óc như vậy, tính tình như vậy, sau này gả đi ra ngoài, làm sao ở quý phủ người ta ăn ở chứ?

“Vậy người muốn như thế nào?” Lão thái thái chịu đựng cơn tức giận, nhàn nhạt hỏi.

Tôn Ngọc Nương đột nhiên có chút sợ, cảm thấy hôm nay lão thái thái không hiền hòa giống thường ngày như vậy, lời này làm cho nàng có chút không biết nói tiếp như thế nào mới phải, nàng muốn như thế nào à, đương nhiên là trừng phạt đồ đi nhỏ Cẩm Nương kia, nhưng ý tứ của lão thái thái, rõ ràng là không muốn truy cứu, nàng có chút nghi thuận theo như con lừa chạy xuống sườn núi, dù sao sau này còn có cơ hội làm cho nha đầu chết tiệt kia cực khổ chết đi, chẳng qua là lúc trước nàng đã đem lời nói ra, cứ như vậy mà trở về cũng mất mặt rồi, huống chi, còn ở trước mặt của nhiều cái hạ nhân như vậy, chẳng lẽ cứ như vậy mà thỏa hiệp, sau này nàng còn có tôn nghiêm gì để nói chuyện nữa?

Cho nên hít sâu một hơi, nàng suy nghĩ một chút phải như thế nào xử trí từ mới đứng mình còn có lợi một chút, một lát mới nói: “Hồi nãi nãi : bà nội, cháu gái nguyên là muốn tới cho người thỉnh an, trên đường đụng phải Cẩm Nương, nàng đối với cháu gái nói năng lỗ mãng, cho nên cháu gái sẽ dạy nàng mấy câu, ai ngờ nàng thế nhưng đánh cháu gái, chuyện này, Xảo nhi Liên Nhi đều ở, bên người nàng bà vú không ngăn cản cũng được, lại vẫn ra tay giúp nàng, thật quá mức.”

Lão thái thái nghe thấy liền nhìn về phía Xảo nhi cùng Liên Nhi, Xảo nhi cùng Liên Nhi hai lập tức bị làm cho sợ đến quỳ xuống trong nội đường, chẳng qua là dập đầu, nhưng cũng không có lên tiếng.

“Lời Nhị cô nương vừa nói là thật?” Lão thái thái vừa nhìn thấy, trong lòng đã hiểu, đối với Tôn Ngọc Nương lại càng thêm thất vọng, ngay cả thiếp thân nha hoàn tựa hồ cũng không muốn giúp nàng, có thể thấy được thường ngày nàng làm người có bao nhiêu sai trái.

Xảo nhi Liên Nhi bị hỏi, vừa không dám không trả lời, nhưng lại không biết phải trả lời thế nào, nói rằng Nhị cô nương nói tất cả đều là lời nói thật, không nói chuyện lương tâm của mình có ray rức hay không, chính là Tú cô, Hồng Tụ, Tôn mụ mụ mấy người họ cũng sẽ phản ứng lại a, nếu nói Nhị cô nương không bị đánh, thì cho các nàng mượn thêm mười cái lá gan cũng không dám nói, các nàng thật sự đã đem nàng chọc giận rồi, nàng mà nổi điên lên, sẽ đem các nàng bán đi cho kỹ viện cũng không chừng.

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó Xảo nhi gan lớn một chút, đối với lão thái thái nói: “Nô tỳ là người của Nhị cô nương, nô tỳ nói ra sợ khó có thể làm cho người tin phục, mới vừa rồi Hồng Tụ tỷ tỷ cùng Tôn mụ mụ cũng ở đó, lão thái thái, ngài có thể hỏi Hồng Tụ tỷ tỷ.”

8. Chương 8: Chương 08

Lão thái thái nghe trong mắt tịt tịt lộ ra vẻ không hài lòng, hai nha đầu này cũng quá không có trách nhiệm rồi, ánh mắt bén nhọn nhìn Xảo nhi cùng Liên Nhi một cái, nhưng cũng không lên tiếng.

Xảo nhi bị làm cho sợ đến khẽ run rẩy, liều mạng đi dập đầu, chỉ cầu lão thái thái có thể bỏ qua cho các nàng, Tôn Ngọc Nương nghe lời của Xảo nhi giận đến hàm răng ngứa, hận không được tiến lên xé nát Xảo nhi cùng Liên Nhi, một đôi mắt vốn to và xinh đẹp, lúc này nhìn chằm chằm hai nha hoàn đang dập đầu trên mặt đất, đến sắp phun ra lửa.

Tôn mụ mụ đã tận mắt nhìn thấy Nhị cô nương làm sao đánh chửi người bên cạnh, liền thở dài, rồi nhìn lão thái thái một cái, nhưng cũng không có chút đồng tình nào với Xảo nhi và Liên Nhi, nhưng hiện tại rõ ràng cho thấy lão thái thái không muốn đem chuyện này náo lớn, vì vậy nàng cũng không nên nói cái gì nữa.

Lão thái thái lạnh lùng nhìn Xảo nhi cùng Liên Nhi hai người, nói: “Hồng Tụ ta tất nhiên sẽ hỏi, các người chỉ cần đem tình huống lúc ấy thành thật mà nói ra ngoài là được, làm nô tài, nếu ngay cả chuyện tận mắt nhìn thấy cũng không dám bẩm báo cho chủ tử, thì giữ các người lại còn có tác dụng gì?”

Xảo nhi thấy cuối cùng chạy cũng không khỏi, liền quay đầu lại, vừa nhìn thấy ánh mắt tàn bạo tựa hồ muốn ăn nàng của tiểu thư nhà mình, thì càng thêm sợ, lại áy náy nhìn Cẩm Nương đã được trang điểm tốt, đang đứng ở một bên, bất đắc dĩ nói: “Nô tỳ quả thật nhìn thấy Tứ tiểu thư đánh Nhị tiểu thư.”

Lời này này cũng không sai, chẳng qua là quá hơi hợt, có vẻ muốn cắt cầu lấy nghĩa.

Cẩm Nương nghe xong kinh ngạc trong chốc lát, mặc dù tức giận, nhưng có thể hiểu được, biết hai người các nàng cũng là sợ Tôn Ngọc Nương trả thù, nên không khỏi lắc đầu, nghĩ thầm, cần gì liên lụy bọn nha đầu để họ phải chịu tội, vì vậy liền tiến lên một bước, ở trước mặt lão thái thái quỳ xuống.

“Lão thái thái, ngài trách phạt cháu gái đi, cháu gái không nên hành động theo cảm tình, động thủ với Nhị tỷ tỷ.”

Trong mắt Lão thái thái hiện lên một tia tán thưởng, nhưng trên mặt vẫn nghiêm nghị, “Tốt, người biết lỗi là tốt rồi, là một hảo hài tử, bất quá, có lỗi thì phải bị phạt, từ hôm nay trở đi, sẽ phạt người chép phạt nữ huấn một trăm lần, người có phục không?”

Lão thái thái đây là giơ cao đánh khẽ, Cẩm Nương nguyên tưởng rằng sẽ bị đánh cờ-lê, không nghĩ tới chẳng qua là phạt nàng chép sách, cũng tốt, coi như là luyện chữ bút lông đi.

Nhanh chóng cho lão thái thái dập đầu, rồi đáp dạ.

Lão thái thái vung tay lên, miễn lễ cho nàng, Cẩm Nương liền đứng dậy lui qua một bên.

Tôn Ngọc Nương rất không hài lòng, mới vừa rồi khi Cẩm Nương đi ra ngoài nhận lỗi, nàng rất là đắc ý, không phải mới vừa người rất lợi hại sao? Vẫn biết cúi đầu nhận lỗi à? Không đánh người mấy cờ-lê mới là lạ!

Thật không nghĩ đến lão thái thái chẳng qua là để cho Cẩm Nương chép sách, như vậy cũng quá nhẹ rồi sao, nghĩ thế liền thốt ra: “Lão thái thái. . . .”

“Người cũng có lỗi, đích thị là người đã thủ đánh muội muội trước, Tứ muội muội của người mới phạm sai lầm, hiện tại cũng phạt người chép nữ huấn một trăm lần.” Lão thái thái không đợi Tôn Ngọc Nương nói xong, liền ngắt lời nàng.

Tôn Ngọc Nương há miệng, không nghĩ tới lão thái thái không xử trí theo gia pháp, nếu theo gia pháp hẳn là phải đánh năm mươi Đại bản, mà lúc này xử phạt như thế, một chút cũng không có nghiêng về mình, lúc này lệnh trách phạt của lão thái thái đã rơi xuống, nàng có nói cái gì nữa cũng vô dụng, không bằng đi về trước, bầm với Nương rồi hãy nói, hiện giờ bỏ đi, dù sao cũng phải tìm cách trở về, nếu không, thật khó tiêu mối hận trong lòng nàng.

Cho nên, Tôn Ngọc Nương cũng Tâm không cam, lòng không nguyện mà dập đầu với lão thái thái, sau đó xoay người nổi giận đùng đùng mà bước đi.

Lão thái thái nhìn cái màn cửa bị ném đến hai bên lay động, thật sâu thở dài.

Chủ tử đi, Xảo nhi và Liên Nhi dĩ nhiên cũng phải cùng đi theo, nhưng các nàng sợ a, nên vẫn quỳ trên mặt đất, chằm chập không muốn cất bước.

Tôn muội muội nhìn thấy không đành lòng, cười đối với lão thái thái nói: “Hai nha đầu này nói chuyện cũng không hiểu phép tắc, lão thái thái, không bằng phạt các nàng hạ cấp xuống..., ở lại trong Tùng Hương viện làm mấy nha đầu vẩy nước quét nhà đi.”

Lão thái thái nhìn Tôn muội muội một cái, rồi nói: “Chuyện này người đi làm đi, ta hôm nay tinh thần cũng kém rồi, quản không được nhiều việc nữa, chẳng qua là phải đi đến chỗ Đại phu nhân kia nói một tiếng cho phải, để cho nàng an bài tốt hai người khác đi hầu hạ Nhị cô nương.”

Tôn muội muội bận rộn trả lời, Xảo nhi Liên Nhi từ nhất đẳng nha đầu cách chức thành tam đẳng nha đầu, hai người các nàng không có buồn ngược lại còn thấy vui, hướng về phía lão thái thái dập đầu liên tiếp ba cái. Trong lòng đối với Tôn muội muội vạn phần cảm kích.

Các nàng hai người ở lì trong nhà lão thái thái không chịu đi, chính là sợ a, bình thường không có phạm sai lầm lớn gì, Nhị cô nương cũng có thể đánh mắng các nàng, hôm nay nàng ta ăn thiệt thòi như vậy, sẽ rất tức giận, như vậy càng không thể nào bỏ qua cho hai người bọn họ, nhưng sau này, các nàng dầu gì cũng là người trong viện của lão thái thái, Đại phu nhân muốn ra tay cũng khó khăn, huống chi rời xa Nhị cô nương, các nàng sẽ không bao giờ ... sợ bị Nhị cô nương trả thù nữa, dĩ nhiên sẽ đối với Tôn muội muội cảm động đến rơi nước mắt.

Không có chuyện gì của Cẩm Nương nữa, Cẩm Nương vừa hành lễ với lão thái thái, vừa cảm ơn lão thái thái hôm qua đã mời y và bốc thuốc cho nàng, sau đó liền muốn cáo từ.

Lão thái thái lại nói, “Một hồi Giản thân vương Vương Phi sẽ phải đã tới, người cứ ở lại nơi này đi, cũng phải cho người đi gọi người nữa.”

Cẩm Nương liền dâng hoàng đáp, Hồng Tụ nhìn lão thái thái giống như rất mệt mỏi, liền dẫn Cẩm Nương đi Đông viện uống trà, Tôn muội muội thì hầu hạ lão thái thái nằm xuống.

Hồng Tụ dâng trà cho Cẩm Nương, vừa đem cho Tú cô đệm ngồi, rồi đi ra ngoài lấy chút ít điểm tâm, mấy người họ vừa ăn điểm tâm, vừa uống trà, tán gẫu.

Cẩm Nương về mặt ngán ngấm, Giản thân vương Vương Phi sẽ phải tới, nàng đột nhiên cảm thấy không khỏi khủng hoảng, mình bất quá chỉ là thứ nữ, cho dù tướng gia quyền cao chức trọng, nhưng quan viên dù có nặng hơn nữa cũng so sánh không được với hậu duệ quý tộc của hoàng thất, tại sao Vương Phi lại muốn thấy mình, còn cố ý muốn cưới mình trở về thế?

Hồng Tụ thì cho là nàng còn đang vì chuyện mới vừa rồi mà mất hứng, liền cười nói: “Có phải thấy lão thái thái phạt vậy bất công hay không?”

Cẩm Nương nghe xong liền ngây ngốc, trong lòng nàng quả thật cũng có chút ủy khuất, Tôn Ngọc Nương kiêu ngạo ương ngạnh như vậy, lão thái thái cũng không thật tình lên tiếng hỏi rõ, chỉ liếc mắt đại khái, rồi

đem chuyện này bỏ qua, mình còn phải nhận sai, mà Tôn Ngọc Nương thì từ đầu đến cuối vẫn gây sự, chỉ sợ sau này còn kiếm chuyện với mình nữa.

Hồng Tụ thấy nàng không có lên tiếng, cho là nàng thật không vui rồi, thử nghĩ xem, một hồi Vương Phi sẽ phải đến, cái vẻ mặt này mà đi ra ngoài sẽ không hay, liền cười khuyên giải nói: “Lão thái thái cũng là vì Tú cô nương tốt đấy.”

Cầm Nương nghe xong sững sốt, là vì nàng tốt? Tú cô là người ngồi gần nàng nhất, đằng hắng nói: “Lão thái thái là thật vì muốn tốt cho người đâu đó, ít ngày nữa cô nương qua sẽ hiểu.”

Cầm Nương nghe xong thì rơi vào trầm tư, lão thái thái sở dĩ không nghe giải thích, cũng không phạt Nhị cô nương, sợ là hương Đại phu nhân lấy lòng sao, hôm nay Đại phu nhân trông coi nhà, thân thể của lão thái thái lại không tốt, có rất nhiều chuyện, sợ là có lòng nhưng không đủ sức, nghĩ quần cũng không cách nào quần, Tôn Ngọc Nương là Đại phu nhân sở sinh, nàng ngang ngược hơn nữa, Đại phu nhân cũng sẽ che chở nàng, nếu lão thái thái thật vì mình mà trách phạt nặng Tôn Ngọc Nương, chỉ sợ Đại phu nhân sẽ ghi hận trong lòng, Đại phu nhân không dám đối với lão thái thái như thế nào, nhưng mình thì không như thế?

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Cầm Nương đã thật hiểu nỗi khổ tâm của lão thái thái, còn nhớ đến chuyện mới vừa rồi Tôn mụ mụ giống như phạt Xảo nhi cùng Liên Nhi, nhưng thật sự là muốn cứu các nàng, thì càng thêm cảm động, nói là phạt, nhưng cũng giống như một loại bảo vệ khác, lão thái thái cũng rất bất đắc dĩ a.

9. Chương 9: Chương 09

Một hồi thì tiểu nha đầu bên cạnh lão thái thái đi tới, nói là lão thái thái bảo Tú cô nương đi qua đó, Giản thân vương Vương Phi tới.

Trong lòng Cầm Nương có chút hồi hộp lúng túng, nên cẩn thận kiểm tra y trang của mình thêm lần nữa, xem kỹ thấy không có gì vấn đề, mới theo Hồng Tụ đi trong viện lão thái thái.

Giản thân vương phi nhìn bộ dạng bất quá mới hơn bốn mươi tuổi, một thân cung trang lộ ra vẻ quý khí trang trọng, Cầm Nương thoáng một cái liền bị nàng hấp dẫn, bởi vì đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy nữ nhân lớn lên đẹp như vậy, dù là Hằng Nga trên trời bất quá cũng chỉ như thế a.

Vương Phi nguyên cũng đang chờ đến gặp Cầm Nương, thấy tiểu nha đầu ở bên này đi ra ngoài kêu hai người vào, một người bộ dạng mười sáu mười bảy tuổi, mặc dù y phục trên người là chất liệu thượng hạng, nhưng nhìn trang phục cũng biết hẳn là nha hoàn, sau đó nhìn lại người phía sau kia.

Phía sau là một người bộ dạng mười ba mười bốn tuổi, vóc người nhìn còn không có đủ cao, xanh xao vàng vọt, lớn lên cũng rất thanh tú, chẳng qua là nàng cũng quá to gan đi, thế nhưng thẳng người mà nhìn bản phi! Quá không có quy củ, làm sao xứng đôi với Đình Nhi.

Trên mặt của Vương Phi có mấy phần lãnh ý, Tôn mụ mụ ở đối diện nhìn thấy thì gấp gáp, ho nhẹ một tiếng, Cầm Nương lúc này mới kịp phản ứng, lập tức đỏ mặt lên, biết vâng lời đứng qua một bên.

Lão thái thái thấy vậy không khỏi ha ha cười mấy tiếng, quay nhìn Vương Phi trên ghẹo nói: “Vương Phi, đứa nhỏ này ngày thường là hiểu quy củ nhất, hôm nay như vậy nhưng không trách được nàng a.”

Vương Phi nghe thấy liền sững sốt, nhìn lại Cầm Nương, thấy quy củ đứng đó, sắc mặt trở nên đỏ hồng, nhưng không có bộ dạng không được tự nhiên, nàng liền hiểu dáng vẻ bề ngoài của mình người lạ mà thấy quả thật cũng chăm chú nhìn như thế, sớm đã có thói quen, chẳng qua là đang mang vì Đình Nhi, nên nàng mới quên mất chuyện này.

Liền cười cười nói: “Nhìn xem cũng là một hảo hài tử đấy.”

Đại phu nhân an vị bên cạnh Vương Phi, mới vừa rồi lúc Cầm Nương bêu xấu nàng đều xem ở trong mắt, nguyên nghĩ tới Vương Phi sẽ chán ghét Cầm mẹ ôi, không nghĩ tới lão thái thái nói một câu đã khóa lấp

được, khoe miệng không khỏi câu nệ cười châm biếm, cũng hòa theo lời của Vương Phi nói: “Cũng không phải vậy, đứa nhỏ này ngày thường rất biết điều, nói cũng không nhiều, hàng ngày cũng đều biết theo nữ công, còn an tĩnh nữa.”

Đây là vì Cẩm Nương mà nói chuyện sao, điều này quá không hợp, mới vừa rồi bộ dạng ngây ngốc như heo của Cẩm Nương, cùng với lời nói của Đại Phu Nhân, khiến Vương Phi nghe được quả nhiên có chút khó chịu, liền muốn cùng Cẩm Nương nói chuyện với nhau mấy câu, vì trong vương phủ của nàng lui tới xuất nhập đều là quý nhân, nếu cười về một con dâu nhất gan sợ phiền phức, ngay cả nói cũng không dám nói, vậy quả thật sẽ ném đi mặt mũi của Vương Phủ.

“Gọi là Cẩm Nương sao, đến bên cạnh bổn phi, năm nay bao nhiêu tuổi rồi?” Vương Phi thân thiết hỏi.

Cẩm Nương biết vâng lời đi tới bên cạnh Vương Phi đứng, vẻ mặt có chút ngưng ngưng, Vương Phi liền càng thêm lo lắng.

“Hỏi Vương Phi....., sang năm, ta liền mười lăm tuổi.” thanh âm Cẩm Nương thanh thúy, mỗi từ đều rõ ràng, bởi vì mới vừa rồi không khỏi chút xấu hổ, nên không dám giương mắt nhìn Vương Phi nữa.

Vương Phi liền kéo nàng một cái, ý bảo nàng không cần khẩn trương, nhìn gần, đứa nhỏ này cũng không tệ lắm, chẳng qua là thân thể có chút yếu, bất quá, trong vương phủ thứ tốt có rất nhiều, điều dưỡng bồi bổ thêm là được.

Sờ sờ lòng bàn tay của nàng, cảm giác không mềm mại non mịn giống cô bé khác, ngược lại có chút thô ráp.

“Trong ngày thường thích làm những thứ gì? Biết đánh đàn không?” Vương Phi ở bên cạnh thân mật địa đem bàn tay của Cẩm Nương mở ra, đặt ở lòng bàn tay của mình, đầu ngón tay tay trái còn hằn một vết thương nhỏ, có chỗ đã hiện lên bầm tím, vừa nhìn là biết thường ngày do làm quá nhiều nữ công, trong lòng không khỏi ê ẩm, nghe nói chỉ là thứ nữ, mẹ cả sợ là đối đãi với nàng rất nghiêm khắc.

Đại phu nhân nghe Vương Phi hỏi Cẩm Nương có thể đánh đàn hay không, trong mắt không khỏi hiện lên châm chọc, trong phủ này biết đánh đàn cũng chỉ có hai nữ nhi của nàng, nàng ta cũng chỉ là cái đồ gỗ, nơi ở cũng không có đàn hoàng làm gì có cơ hội học đàn.

Lão thái thái thấy Vương Phi mở tay Cẩm Nương ra nhìn, trong lòng không khỏi thở dài, chỉ sợ Vương Phi nhìn một cái là biết xảy ra chuyện gì, lại nghe hỏi chuyện cầm kỳ thư họa, lại càng thêm nản chí.

“Biết, nhưng mà, chẳng qua chỉ là mấy khúc đơn giản thôi.” tay của Vương Phi ầm ập mềm mại, nhẹ nhàng mà xoa, rất thoải mái, có mùi vị của mẹ. Cẩm Nương lỗ mũi đau xót, có chút quên hết tất cả mà trả lời.

Lão thái thái cùng Đại phu nhân nghe xong đều ngẩn ra, Tứ nha đầu lúc nào thì biết đánh đàn rồi, từ nhỏ đến lớn sợ ngay cả cầm nào cũng không sờ qua.

Nhưng ngay sau đó Đại phu nhân suy nghĩ một chút liền hiểu, nên cũng không đợi Vương Phi nói chuyện, liền cười nói: “Nghĩ lại Tôn gia chúng ta nguyên chính là thư hương thế gia, cô nương trong phủ từ nhỏ đến lớn cầm kỳ thư họa mọi thứ đều phải học, bất quá, cũng đã lâu rồi, chưa nghe qua Tứ cô nương đánh đàn, hôm nay đúng dịp, vừa lúc Vương Phi ở đây, Tứ cô nương, ngươi hãy đàn một bản tặng cho Vương Phi nghe một chút đi.”

Là muốn ở tại chỗ vạch trần Tứ cô nương, làm cho nàng bêu xấu sao, lão thái thái cuối cùng đã không nhịn được, ánh mắt sắc bén bắn thẳng hướng con dâu.

Đại phu nhân vẫn còn có chút kiêng kỵ lão thái thái, nên thu ý cười, không nói thêm gì nữa.

Vương Phi cũng là nhớ tới đầu ngón tay của Cẩm Nương vết thương chồng chất, còn muốn nàng đánh đàn sao, nghĩ vậy trong lòng có không nở, liền cười nhìn Cẩm Nương nói: “Nếu cầm kỳ thư họa đều học, đàn thì không cần, chỉ bằng vẽ một bức tranh, như thế nào?”

Cẩm Nương nghe xong liền sửng sốt, Đại phu nhân thật đúng là dám bốc phét loạn, mình khi nào mà học qua cầm kỳ thư họa, trước kia Cẩm Nương được đối đãi không tốt, ngay cả cơm ăn no cũng đã khó khăn rồi, nơi nào có thời gian rảnh rỗi mà đi học những thứ đồ cao cấp kia.

May nhờ kiếp trước mình có học qua chín năm đàn tranh, sau đó ở trong đại học có tham gia xã đoàn thư pháp, một bức thư pháp viết cũng coi như xinh đẹp, về phần vẽ tranh nha, trước kia có học qua một chút phác hoạ, nhưng nơi này cũng không có bút chì, nên tranh thì không vẽ được rồi, còn vẽ bằng bút lông thì chưa từng học, vẽ ra sợ sẽ xấu.

Cho nên liền nói: “Vương Phi, vẽ tranh sẽ mất nhiều thời gian, không bằng viết một bài thơ vậy.” Ai, tuy nói rất là cầu huyết, tất cả nữ chính xuyên qua đều phải trải qua chuyện ăn cắp thi văn của tiền nhân, Cẩm Nương nghĩ, mình cũng sẽ không ngoại lệ rồi, hay là qua cửa ải này rồi hãy nói.

Vương Phi nghe xong hai mắt tỏa sáng, dĩ nhiên đồng ý.

Lão thái thái liền tràn đầy lo lắng nhìn Cẩm Nương, đứa nhỏ này hôm nay làm sao vậy, cũng không thể khoa trương như thế a, hôn sự này có được hay không cũng không thiết thiết, cần gì mạnh miệng nói thế, đến lúc đó không viết ra được thơ hay, không phải là ném đi mặt mũi của tướng phủ à.

Đại phu nhân nghe xong liền bận rộn gọi người đi lấy bút mực tới đây, e sợ chậm trễ Tứ cô nương sẽ đổi ý, thì nàng sẽ không nhìn thấy được một màn bêu xấu, con tiện nhân kia miệng ngọt biết dụ dỗ, quả nhiên nuôi nữ nhi cũng không biết trời cao đất rộng, chữ lớn cũng nhận không ra bao nhiêu, lại dám ở trước mặt Vương Phi giả vờ biết văn chương, thật là muốn chết.

Giấy mực trải rộng ra, Tú cô vừa mài mực, vừa lo lắng nhìn cô nương nhà mình, ngay cả Tôn mụ mụ cùng mấy nha đầu trong nhà dẫn một hơi, một ánh mắt nhìn chằm chằm bút lông trên tay Tứ cô nương, tựa hồ cây bút kia nặng ngàn cân vậy.

Cẩm Nương thần thái tự nhiên, chấm mực, nâng bút suy nghĩ một chút, mới hạ bút, đứng ở trước bàn, Cẩm Nương thay đổi bộ dạng câu nệ thường ngày, trong thân thể phảng phất như rót vào một linh hồn hoàn toàn đổi mới, cả người thoát nhìn tự tin mà tiêu sái, trong sự yên lặng lộ ra một cổ linh động tinh mỹ.

Hạ bút không chút nào ngưng trệ, lông lướt bay bướm, Tú cô mặc dù không nhận biết chữ, nhưng rốt cuộc cũng là lão nhân tướng phủ, tranh chữ treo trên tường vẫn biết một chút, chữ của cô nương ít nhất là không xấu.

Cẩm Nương để bút xuống, thổi thổi nét mực trên giấy, chờ nét mực khô rồi mới cầm tới đây, hai tay cung kính dâng lên cho Vương Phi.

Mắt vừa rơi xuống, chữ viết xinh đẹp kia đã hấp dẫn ánh mắt của Vương Phi, chữ tuy nhỏ như tú tuyền dài ngắn đều nhau, bút lực tùy ý không câu chấp, người ta nói lấy chữ nhìn người, xem ra, đứa nhỏ này cũng không phải chậm lụt như mặt ngoài vậy a.

Nhìn lại bài thơ:

Dịch ngoại Đoạn Kiều biên

Tịch tịch khai vô chủ.

Dĩ thị hoàng hôn độc tự sầu

Canh trừ phong hòa Vũ.

Vô ý khổ tranh Xuân

Nhất nhâm quần phương đồ

Linh lạc thành nê niên tác trần

Chỉ hữu hương như cố (*)

(*) Đây là bài Bốc Toán tử – Mai của Lục Du, các nàng có thể tham khảo ở đây

Hay ột cái “Linh lạc thành nê niên tác trần, Chỉ hữu hương như cố”, Vương Phi quay đầu nghiêm túc nhìn cô gái yếu yếu trước mắt, ánh mắt của nàng trong trẻo tinh khiết, nhìn như nhát gan, nhưng đáy mắt lại cất giấu nhân nhật cao ngạo, chỉ bằng bài thơ nhỏ này, nàng cũng đã xứng với Đình Nhi của mình, lão thái Gia quả nhiên dạy dỗ rất tốt, chỉ là một thứ nữ nhỏ nhỏ đã có kinh tài, hôm nay đi một chuyến này quả nhiên chưa có tới sai chỗ.

Vương Phi lòng tràn đầy vui mừng, đối với Cẩm Nương thích ý dặt vu ngôn biểu (tình cảm bộc lộ trong lời nói)

“Lão thái thái, cô nương quý phủ quả nhiên tài tình trác tuyệt, một bài thơ vịnh Mai này, có thể nói là Tuyệt phẩm, chữ cũng viết rất tốt, ngài thật là có cách dạy dỗ, bốn phi rất bội phục.”

Lão thái thái nhất thời vẫn còn trong khiếp sợ, Vương Phi nói xong một hồi lâu, nàng vẫn không có kịp phản ứng, Hồng Tụ cơ trí, đúng lúc dâng nước trà đưa lên cho lão thái thái, nói: “Lão thái thái, nhìn ngài cao hứng kia, Tứ cô nương trước kia không phải cũng thường thêu chút ít thơ văn trên cái khăn sao?”

Lão thái thái lúc này mới phục hồi tinh thần lại, nhận lấy trà, uống một hớp, thần sắc cũng trấn định xuống, vui mừng cười nói: “Tiểu hài tử mọi nhà, cũng phải học chút ít Thi từ, lão thái bà ta đây cũng không quá hiểu.”

Vương Phi khẽ cười, “Ngài quá khiêm nhượng, Lão thái gia chính là đứng đầu quan văn, lại là Thanh Lưu Thái Đẩu (là ngôi sao sáng công minh liêm khiết), thư hương thế gia, các con gái tất nhiên sẽ văn thả xuất chúng, kinh tài trác tuyệt.”

Đại phu nhân không tin Cẩm Nương thật có thể viết ra thơ hay chữ tốt, nhưng nhìn bộ dạng Vương Phi lại không giống giả bộ, rồi hãy nói, Vương Phi cần gì phải giả bộ, nàng thật rất muốn tận mắt nhìn thấy bài thơ của Cẩm Nương viết, chẳng qua là Vương Phi đã bắt người ta thu hồi rồi, nên nàng cũng chỉ có thể làm bộ như bình tĩnh, cười mà khen Cẩm Nương mấy câu.

Lão thái thái bị Vương Phi khen đến mặt mày hớn hở, ánh mắt nhìn Cẩm Nương lại càng thêm vui mừng, làm trò ở trước mặt Vương Phi, lệnh người ta thưởng cho Cẩm Nương một bộ giấy viết cùng nghiên mực thượng hạng.

Vương Phi vẫn là kéo qua tay của Cẩm Nương, từ mình trên cổ tay mình gỡ xuống một vòng đeo tay dương chi bạch ngọc, Ngọc kia toàn thân trắng muốt, ánh sáng ôn nhuận, nhìn một cái là hàng cao cấp thượng hạng, Cẩm Nương trước kia cũng có nhìn thấy thứ này ở khu mua sắm, rẻ nhất cũng phải hơn ba vạn đồng một chiếc, huống chi còn đeo trên tay Vương Phi, cũng không phải là vật phàm.

Đang do dự có muốn đón lấy hay không, thì lão thái thái đã cười nói: “Lễ trọng như thế, đứa nhỏ này chỉ sợ không nhận nổi a.”

Vương Phi không nói lời gì chỉ đem vòng ngọc đeo vào trên tay Cẩm Nương, cười nói: “Nếu nàng không thể nhận, thật đúng là không người nào có thể nhận lễ này của bốn phi.”

Ý này rất rõ ràng, chính là con dâu này, Vương Phi nàng đã chọn rồi, lão thái thái nguyên bất quá cũng là khách sáo, nghe thấy lời này, tất nhiên cao hứng, bận rộn để cho Cẩm Nương hành lễ tạ ơn.

Cẩm Nương tâm tình có chút phức tạp, mới vừa rồi mình biểu hiện có phải hơi quá hay không? Vòng tay này một khi đeo vào, đó chính là định chung thân rồi, nhưng người nam nhân kia lớn lên tròn méo ra sao, nàng cũng không biết được, không phải là quần áo lụa là nhị thể tổ sao? (ý là chỉ biết ăn chơi)

Nếu không, cũng không cưới một thứ nữ nhỏ nhoi như mình, nhưng lời này của lão thái thái chính là Tôn gia đã đáp ứng nghị hôn của Giản thân vương phủ, nàng cũng biết thời đại này hôn nhân đại sự cũng không phải do mình làm chủ, chỉ có thể bi ai mà tiếp nhận, cũng hy vọng kẻ mình lấy chưa từng gặp mặt kia, không nên là một tên mặt rỗ, hay mập như trái bí rợ, hoặc tứ chi như con cua là được.

Bất quá, Vương Phi lớn lên dung mạo như thiên tiên, con trai của nàng dù sao cũng không có thể quá xấu, nếu không thì gen di truyền đi đâu đây, Cẩm Nương ở trong lòng âm thầm suy đoán.

10. Chương 10

Giản thân vương Vương Phi mang theo tâm tình vui sướng đi trở về, lão thái thái để cho Đại phu nhân tiễn Vương Phi, lại đem Cẩm Nương lưu lại.

Lão thái thái dùng ánh mắt tra cứu nhìn Cẩm Nương, Cẩm Nương cúi đầu, mắt cũng không dám ngước, lúc này nàng mới nhớ tới mình đã làm cái gì, cái này chết chắc rồi, Cẩm Nương trước kia là kẻ mù chữ, đừng nói làm thơ, đòn gánh đáng xuống còn không biết là gì a.

“Nói đi, ai dạy người học viết chữ?” Lão thái thái lãnh tĩnh hỏi, Cẩm Nương trước kia lão thái thái mặc dù thấy được không nhiều lắm, nhưng dù sao cũng là cháu gái, biết chữ hay không điểm này nàng biết rất chắc chắn

Cẩm Nương đầu óc thật nhanh xoay chuyển, phải tìm lý do gì mới có thể thuyết phục được lão thái thái khôn khéo đây? Nàng chau mày, cắn răng trầm tư, nhìn ở trong mắt lão thái thái tựa như nàng có lời nhưng khó nói vậy.

Lão thái thái nhớ tới Đại phu nhân đối với nàng hà khắc, đột nhiên trong lòng tự đau xót, đứa nhỏ này cho dù lên lên học, cũng là không dám để cho người khác biết đến sao, thôi, nàng có thể biết chữ cũng là chuyện tốt, cần gì ép nàng đâu, người nào không có một điểm bí mật nhỏ.

“Người rất tốt, Vương Phi rất thích, trong nhà có đàn không? Để Hồng Tụ đưa cho người một chiếc cầm đi, sau này ở trong nhà cứ quang minh chánh đại mà đánh đàn luyện chữ, chẳng qua là nữ công cũng đừng bỏ quên.” Lão thái thái từ ái địa đối với Cẩm Nương nói.

Đây là không truy cứu nữa à? Vượt qua kiểm tra rồi? Cẩm Nương hưng phấn đến hai mắt sáng lên, thiếu chút nữa là xông qua tiến lên đi ôm ở lão thái thái rồi, cũng may lão thái thái cho là nàng bởi vì từ đây có thể đứng đắn học viết chữ đánh đàn nên cao hứng, trong lòng càng cảm thấy, trước kia đối với đứa cháu gái này quá mức không để vào mắt, mà lòng có thẹn ý, lại để cho Tôn mụ mụ cầm chút ít tổ yến thượng hạng cho nàng.

Cẩm Nương thiên ân vạn tạ mà thẳng bước đi, mang theo tổ yến, trong lòng nghĩ đến vui vẻ, hôm nay không thể không chưng một chén uống, như vậy ta cũng trải qua cuộc sống của tiểu thư nhà giàu xa xỉ.

Giản thân vương phi sau khi trở lại trong phủ, liền hưng phấn trùng trùng địa đi xem con của mình.

Lãnh Hoa Đình đang ngoan ngoãn ngồi ở cửa mình trong viện nhìn trời mưa rơi bên ngoài, một đồng lớn nha hoàn bà Tử vẫn coi chừng hẩn, nhưng Nhị thiếu gia của bọn họ vẫn ngồi ở xe lăn nghiền cổ mà nhìn, mắt phượng vẫn mở thật to như mắt nước trong vắt mỹ lệ, nhìn trời cao không nhúc nhích.

Hẩn giữ vững cái tư thế này đã suốt một canh giờ rồi, cái cổ ưu mỹ thon dài vẫn ngẩng lên, giống như một con thiên nga tôn quý, bất quá, cảnh đẹp như vậy trong mắt người trông coi ở bên cạnh hẩn đã sớm có thói quen nên không có bất kỳ mỹ cảm gì, bọn họ chỉ là đang nghĩ, thiếu gia không cảm thấy đau cổ sao?

Vương Phi đi vào, lại vừa vắn nhìn thấy cảnh tượng này

“Đình Nhi, con đang làm cái gì, tại sao lại ở trong sân?” Vương Phi đau lòng hỏi.

Lãnh Hoa Đình động cũng không động, vẫn nhìn lên trời cao, tựa hồ bầu trời bao la vạn dặm không mây kia đang trình diễn một bộ tình hải tuyệt luân vậy.

“Đình Nhi, con nghe thấy mẫu phi nói với con không, Đình Nhi. . . .” Đứa nhỏ này, chẳng lẽ lại phát bệnh sao?

Lãnh Hoa Đình vẫn không có phản ứng, Vương Phi nóng nảy, đối với mấy người hầu hạ giáo huấn: “Không có nhìn thấy phía ngoài gió lớn sao? Mau đẩy thiếu gia đi vào nhà, Nếu thiếu gia bị lạnh, cẩn thận da của các người!”

Mấy mụ mụ cùng gã sai vặt canh giữ ở bên cạnh Lãnh Hoa Đình do dự, nhìn thiếu gia một chút, gặp vẫn không có dấu hiệu tức giận, mới cẩn thận đẩy xe lăn để vào trong nhà.

Lập tức liền có người thả thêm tấm ván gỗ gác lên trên ngạch cửa gỗ cao cao, để xe lăn dễ dàng đẩy mạnh phòng.

Xe lăn chuyển động, Lãnh Hoa Đình mới có chút phản ứng, hẩn vừa quay đầu, liền nhìn thấy vẻ mặt đau lòng của Vương Phi đang nhìn mình, đôi môi đỏ mọng nhất câu, lộ ra nụ cười ngây thơ tinh khiết “Mẫu phi.”

Vương Phi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra, không có phát bệnh, chẳng qua là ngắn người lâu thôi, nàng không khỏi đau lòng vuốt ve cổ cái cổ của hân "Cổ đau không? Đang nhìn cái gì đấy?"

"Nhìn mây!" Lãnh Hoa Đình đáp.

Đưa con người lẳng đặng liếc nhìn trên không, trời xanh không mây, nơi đó có đám mây nào a, Vương Phi không khỏi nhún lông mày, nói: "Trên trời không có mây đâu."

"Cho nên Đình Nhi mới chịu nhìn a, nhìn xem tại sao mây không ra đây?"

Hân cùng với Vương Phi lớn lên có bảy tám phần tương tự, nếu không phải kiểu tóc trên đầu, cùng bộ ngực bằng phẳng, lại thêm tiếng nói thuần hậu trầm ổn, cho dù ai cũng sẽ đem hân coi như nữ tử.

Vương Phi bị hân nói xong á khẩu không trả lời được, cũng phải, Đình Nhi của nàng chính là rất thông minh, mây trên trời thường có, có người nào lại đi thắc mắc, tại sao có đôi khi trên không có đám mây đâu.

Vào phòng, Vương Phi để cho thị nữ lấy nước nóng, tự mình cầm lấy khăn nóng thoa ở trên gáy Lãnh Hoa Đình, ngứa ra lâu như vậy, không đau mới là lạ, mát xa để một chút huyết quản lưu thông mới được.

Lãnh Hoa Đình biết điều ngồi yên để vương phi làm, Vương Phi ra tay rất nhẹ, làm hân rất thoải mái, không bao lâu, Lãnh Hoa Đình thể nhưng ở dưới sự vuốt ve của Vương Phi ngọt ngào ngủ.

Vương Phi nhìn thấy liền thở dài, chờ hân ngủ say, liền để cho Lãnh Khiêm ôm lên giường.

Lãnh Khiêm là đầy tớ nhà quan mà Vương gia đặc biệt cấp cho Hoa Đình, cũng có thể nói là hộ vệ, khí chất lạnh lùng cường tráng, thân thủ mạnh mẽ bén nhạy, đối với Hoa Đình trung thành cảnh cảnh, Vương gia cùng Vương Phi rất yên tâm đem Hoa Đình giao cho hân bảo vệ, chẳng qua là hân không thích nói chuyện, cá tính Lãnh Mạc kỳ quái, trong phủ, trừ Hoa Đình, hân không quan tâm bất luận kẻ nào, hay chuyện gì.

Vương Phi giúp Lãnh Hoa Đình đắp kín mền, lặng yên ngồi ở bên giường, đau lòng nhìn nhi tử ngủ say trên giường, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Đình Nhi mười hai tuổi, đột nhiên bị một cuộc quái bệnh, trận bệnh nặng kia thiếu chút nữa đoạt đi tánh mạng Đình nhi, bệnh tốt xong, thì hai chân của hân lại mất đi tri giác, từ đó liền không thể đi đường, hơn nữa, mừng một mỗi tháng, bệnh kia còn có thể phát tác một lần, Vương gia tìm khắp thiên hạ danh y, cũng không có tìm ra nguyên nhân bệnh, và không cách nào trị tận gốc, khiến thể tử vị rơi xuống con sở sinh của trác phi, Lãnh Hoa Đường, đại ca của Lãnh Hoa Đình, Vương Phi từng cũng hoài nghi, là có người đối với Hoa Đình hạ độc, nhưng trải qua tất cả tập thể thái y chuẩn trị, đều nhất trí phán định, trên người Hoa Đình cũng không có dấu hiệu trúng độc, nên Vương Phi cũng chỉ biết chấp nhận số mệnh thôi.

Trong nhà trừ Lãnh Khiêm ra, những thứ nha đầu bọn sai vặt khác tất cả đều lén lút lui ra ngoài, bọn họ biết, vào lúc này, Vương Phi cũng không hi vọng có người quấy rầy mẫu tử các nàng.

Lãnh Khiêm tựa như một buổi Thanh Tùng vĩ ngân, đứng thẳng ở trong phòng, rồi lại tận lực giấu diếm hơi thở của mình, để ý giảm bớt sự hiện hữu của mình.

Trong nhà ba người, một ngủ, một ngồi xuống một đứng, liên tục vừa vặn một canh giờ, ai cũng không nói một câu, rốt cục lúc Vương Phi cảm thấy lưng đau nhức, thì Lãnh Hoa Đình tỉnh lại.

"Đình Nhi, đã thức chưa? Có muốn uống chút trà hay không?" Vương Phi theo thói quen đi vuốt ve cái trán trơn bóng của hân.

"Muốn uống." Lãnh Hoa Đình ngồi dậy, Vương Phi bận rộn cầm cái gối lớn nhét phía sau của hân, để cho hân dựa vào thoải mái một chút.

Bên kia Lãnh Khiêm cũng không đem làm người tàng hình nữa, rót một chén trà đưa tới.

Lãnh Hoa Đình uống một hớp xong, đối với Vương Phi cười tươi một tiếng, "Cảm ơn mẫu phi."

Vương Phi thấy hân rốt cục bình thường, mới nói: "Đình Nhi, phụ vương cùng mẫu hậu chuẩn bị cưới vợ cho con, con thấy sao?"

Trong mắt phượng tinh khiết của Lãnh Hoa Đình lộ ra vẻ mê mẩn, Vương Phi cũng không để ý, chẳng qua là cầm bài thơ lúc trước Cẩm Nương viết đưa cho hân nhìn.

Đình Nhi mặc dù đầu óc lúc tốt lúc xấu, nhưng từ nhỏ thích nhất thi từ, sách đọc cũng rất nhiều, nếu không phải thân thể không tốt, cho dù không thể Thừa tước, thì đi thi khoa cử bình thường cũng không thành vấn đề.

Lãnh Hoa Đình đem bài thơ kia mở ra, một hàng chữ nhỏ đẹp liền đập vào mi mắt, là cái nữ tử Tinh Linh cổ quái kia viết sao? Tốt ột câu: Vô Ý khổ tranh Xuân, Nhất nhâm quần phương đồ, nàng cũng tịch mịch sao?

Trên gương mặt diễm như đào lý trưng một nụ cười xinh đẹp như hoa, lẳng lặng đem bài thơ kia cuộn lại, để vào ô vuông trên đầu giường như bảo vật.

Vương Phi cũng không hỏi, nàng biết, Đình Nhi đã thích rồi, “Mẫu phi ngày mai liền nhờ Trữ thân vương làm mai, đem ngày sinh tháng đẻ của con đưa đi Tôn tướng phủ được không?”

Lãnh Hoa Đình không nói, nhưng bên tai lại khê đỏ, Vương Phi thấy vậy càng thêm vui lòng, dặn bảo thêm Lãnh Hoa Đình mấy câu, liền đi ra ngoài.

Vương Phi từ Lạc Vũ Hiên đi ra ngoài, tính toán đến thư phòng của Vương gia, đem chuyện hôm nay nói cùng Vương gia.

Ngoài thư phòng, vừa lúc gặp trác phi Lưu thị mang theo hộp đựng thức ăn, cùng với thiếp thân thị nữ Thanh Hồng cũng đang tới đây.

Lưu thị lớn lên so sánh với Vương Phi cũng không kém, chỉ là một thị bộ dạng nhỏ nhắn nhu hòa, một thị đầy đặn xinh đẹp, hai loại vẻ đẹp khác nhau mà thôi.

“Cho tỷ tỷ thỉnh an, hôm nay tỷ tỷ không phải là đi Tôn tướng phủ sao? Sớm như vậy đã trở về rồi?” Lưu thị đối với Vương Phi nhẹ nhàng thi lễ một cái, cười hỏi.

Vương Phi nhàn nhạt nhìn nàng, trả lời: “Ừ, không có việc gì, mới trở lại, xem ra Vương gia đang trong thư phòng.”

Không có ở đây thì Lưu thị cũng sẽ không mang hộp đựng thức ăn đưa tới. Vương Phi nói xong, cũng không nhìn nàng, trực tiếp hướng trong thư phòng đi vào.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, là vì hôn sự của Đình Nhi sao? Người thấy người rồi sao?” Lưu thị cũng không để ý, vừa đuổi theo, vừa nói, một bộ bộ dạng quan tâm nhiệt tình.

Vương Phi mặc kệ nàng, chỉ để chăm chú đi về phía trước, Lưu thị đuổi theo mấy bước, lại hỏi: “Nghe nói Tôn tướng phủ có bốn nàng, hai vị trưởng nữ, hai vị thứ nữ, bất quá, đại nữ nhi nói nghe ra đã gả cho Trữ thân vương thế tử, tam nữ Nhi gả cho con thứ của Tĩnh Trữ hầu, chỉ còn lại nhị nữ con vợ cả cùng thứ xuất tứ nữ, tỷ tỷ hôm nay gặp, là nhị nữ con vợ cả sao?”

Nói đến đây đã chạm được chỗ đau trong lòng Vương Phi, Đình Nhi nguyên có phong thái tiên nhân, nếu không phải bị bệnh nặng, sao lại luôn lạc thành tàn tật, thì đâu cần để ý đến thứ nữ của quý phủ người ta, thì cũng không mất tư cách thừa tước, lúc đó e là quý nữ Vương Tôn cả thành đều tranh nhau mà gả cho Đình Nhi.

Vương Phi rốt cục ngừng lại, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn Lưu thị, nàng ta không chọc giận mình thì không vui sao?

Lưu thị thấy vậy bận rộn cười nói: “Đình Nhi chúng ta anh tuấn thông minh, Tôn Tướng nhất định là muốn Nhị cô nương gả cho Đình Nhi đúng không?”

Vẫn còn nói, nữ nhân này không thể an tĩnh chút sao? Vương Phi híp lại mắt, ánh mắt như dao đâm về Lưu thị, Lưu thị cũng tuyệt không để ý, khê cúi đầu làm hình dáng dụ ngoan, nhưng trong mắt hiện lên một tia mỉa mai, nói nhỏ: “Nhìn bộ dạng tỷ tỷ, hôn sự này đích thị là có thể thành, tiểu muội chúc mừng tỷ tỷ.”

Vương Phi đè nén hỏa khí trong lòng, đầu óc không khỏi hiện lên thân ảnh gầy yếu kia, tuy nói không phải là trưởng nữ, nhưng tài tình trác tuyệt, tính tình đơn thuần, cùng Đình cũng là rất xứng đôi, trưởng nữ thì như thế nào, nếu cưới vào cửa, mà ghét bỏ Đình Nhi vậy thì càng không tốt?

Hôm nay Đình Nhi muốn không phải là danh lợi, chỉ cầu an ổn bình tĩnh, không bằng cưới cô gái cá tính tình hòa thiện về chiều cố cuộc đời của hắn, mới là thượng sách, vừa nghĩ như thế, Vương Phi lòng dạ ỉn thản lại.

“Bổn phi lần này là nhìn trúng Tứ cô nương của Tôn Tướng gia, một vị cô nương hiền thực, tài tình tuyệt hảo, thật là cô gái tốt.”

11. Chương 11

“A, là thứ xuất Tứ cô nương sao? Đình Nhi là con trai trưởng đứng đầu của Vương Phủ, Tôn Tướng cũng quá đáng rồi, làm thế không phải là ô nhục Đình gì chúng ta sao?” Lưu thị ngạc nhiên kinh hô.

Nàng cũng không phải thật lòng bất bình vì Đình Nhi, rõ ràng là đang cố ý châm chọc Đình Nhi bản thân bị tàn tật, không xứng với trưởng nữ nhà người ta, Vương Phi dù tính tình tốt hơn nữa, cũng có chút không nhìn được, đang muốn quát nàng, thì đột nhiên nghe một tiếng thét chói tai của Lưu thị.

Vương Phi không hiểu quay đầu nhìn, chỉ thấy Lưu thị đang một tay bưng lấy cái trán, thống khổ nhìn về phía sau, bên trong vết đứt bắt đầu chảy ra máu, đồng một tiếng nghiêng mực thượng hạng đang rót ở bên chân Lưu thị.

Thị nữ Thanh Hồng của Lưu thị nhìn thấy thế thì hoảng sợ, bước lên phía trước đỡ lấy Lưu thị, thấy một tay Lưu thị dẫn còn nắm lấy hộp đựng thức ăn, nên liền giúp đỡ lấy hộp đựng thức ăn qua.

Vương Phi quay đầu lại đi, đã nhìn thấy Lãnh Khiêm đang đẩy xe lăn của Hoa Đình tới đây.

“Người. Làm sao người có thể đánh ta, ta làm sao cũng là di nương người.” Lưu thị đau đến nước mắt cũng rơi xuống, tức giận liếc nhìn Lãnh Hoa Đình, cái tên bị liệt chết tiệt, thật quá đáng, lại dám hạ thủ đối với nàng, đáng đời hắn cả đời ngồi xe lăn, đáng tiếc những lời này nàng chỉ dám oán thầm trong bụng, không thật sự dám mắng ra ngoài.

“Đình Nhi, con không phải đang ngủ sao?” Vương Phi mới lười để ý Lưu thị, người miệng tiện nên đánh, bắt quá, ánh mắt nhìn nhi tử cũng có chút không đồng ý.

Lãnh Hoa Đình không có trả lời, chẳng qua là để cho Lãnh Khiêm đẩy xe lăn tiếp tục đi về trước, đến bên cạnh Lưu thị, hắn nhẹ nhàng cúi người xuống, vươn ra bàn tay trắng mịn thon dài, đem hung khí mới vừa rồi gây ấn nhặt lên, đây là nghiêng mực thượng hạng trước đó vài ngày phụ vương mới đưa cho hắn.

Cầm lấy nghiêng mực nhìn một chút, hoàn hảo, cũng không có bị rớt hư, rồi quay đầu hướng Vương Phi sáng sủa cười một tiếng, “Đúng vậy, Thi rất tốt, chữ cũng tốt, Đình Nhi lấy ra cho phụ vương xem.” Thanh âm thuần hậu khêu gợi, bình tĩnh đến không mang theo một chút gợn sóng, thật giống như mới vừa rồi, người dùng nghiêng mực đập đầu di nương căn bản không phải là hắn.

Lưu thị giận đến khóc lớn lên, “Tỷ tỷ, người cũng không coi kỹ Đình Nhi, tính tình hắn còn như vậy nữa thì.”

Lãnh Khiêm cũng không đợi Lưu thị nói xong, trực tiếp đẩy xe lăn hướng thư phòng Vương gia đi tới, khi lướt qua bên người, xe lăn rộng rãi nhẹ nhàng cán lên quần áo hoa lệ của Lưu thị mà đi, Lãnh Hoa Đình ngay cả nhìn cũng không có nhìn Lưu thị một cái.

Lưu thị giận đến dậm chân một cái rồi đi theo sau, đúng lúc tìm Vương gia lý luận một phen, cũng làm cho Vương gia tận mắt nhìn, cái tên bị liệt đần độn này lớn lối như thế nào.

Vương Phi cũng lười, nên bắt kẻ nàng, dù sao Đình Nhi hành động như vậy cũng không phải là một lần hai lần, nàng đã sớm có thói quen.

Vương gia khoảng hơn bốn mươi tuổi, lên tuần tú đẹp trai nho nhã, một đôi mắt phượng ôn nhuận sâu thẳm cùng Lãnh Hoa Đình rất là giống, hắn đang ở thư phòng xem xét công văn.

Thấy Lãnh Hoa Đình ngồi trên xe lăn đi vào, hắn có một chút kinh ngạc, nhưng ngay sau đó từ sau bàn đọc sách đi ra, “Đình Nhi, hôm nay làm sao lại nhớ tới chuyện muốn đến thăm phụ vương?” Trong giọng nói, thậm chí có chút mùi vị lấy lòng.

Lãnh Hoa Đình miễn cưỡng nhìn về phía phụ thân, trong hai mắt trong suốt tinh khiết lộ ra chút trẻ con, hắn từ trong lòng ngực lấy ra một cuộn giấy trắng, giống như hiến vật quý vậy, nhẹ nhàng đưa cho phụ thân nhìn.

Vương gia cao hứng nhận lấy, hỏi: “Là cái gì? Đình Nhi viết thơ sao?”

Đình Nhi rất lâu rồi không có làm thơ ỉn xem, Đình Nhi năng lực sáng tác nhanh nhẹn, Thông Tuệ dĩ thường, từ nhỏ liền quen thuộc Độc Chư Tử bách gia, mấy bước liền có thể làm Thơ, lớn lên lại tuần nhã như trích tiên, thế tử vị vốn đã sớm định cho Đình Nhi rồi, nhưng ai ngờ một lần bệnh nặng, đã đoạt đi sự khỏe mạnh của Đình Nhi, chẳng những hai chân từ đó không thể đi lại, chính là đầu óc cũng lúc tốt lúc xấu, người đã mười tám tuổi rồi, nhưng còn giống như hài tử mười hai tuổi, chưa trưởng thành, Vương gia nhìn thấy vậy rất là đau lòng, Giản thân vương là tước vị thế tập (cha truyền con nối), Thiết Mạo Tử Vương cũng là vương vị vạn người có một ở Đại Cẩm triều, hoàng gia không cho phép đường đường Giản thân vương thế tử lại là một người thân thể tàn tật, cho nên, Vương gia đã tìm danh y khắp nơi mà vẫn trị không hết hai chân của Đình Nhi, đành phải đem thế tử vị để cho con lớn nhất Hoa Đường thừa kế.

Nhưng từ đó Vương gia đã cảm thấy thua thiệt cho Đình Nhi, Đình Nhi mới là con trai trưởng của mình a, huống chi lại con của mình cùng Uyển Nhi (tên của Vương Phi) sở sinh.

“Thần thiếp thỉnh an Vương gia.” Vương Phi đi vào, đúng lúc nhìn thấy Vương gia đang mở ra cuộn giấy viết bài thơ của Cẩm Nương.

Vương gia nghe vậy thả cuộn giấy trong tay ra, tự mình đỡ Vương Phi đứng lên: “Uyển Nhi, không cần đa lễ, hôm nay đã đến Tôn tướng phủ à?”

Vương Phi thản nhiên cười, chỉ vào cuộn giấy trên bàn nói: “Thấy rồi chứ, cuộn giấy trên bàn chính là bài thơ của đứa bé kia viết đấy.”

“Nga, còn có thể là thi từ à, bốn vương Gia cũng muốn xem một chút.” Vương gia có chút ngoài ý muốn, xoay người đang muốn đi xem.

“Vương gia, người cần phải làm chủ cho thiếp thân a, Vương gia.” Lưu thị đang đỡ cái trán, khóc lóc hướng Vương gia đi tới.

Vương gia sững sốt, gương mặt nhìn nàng, Lưu thị khóc đến như hoa đào gặp mưa, trên gương mặt xinh đẹp bức người tràn ngập ủy khuất.

“Xảy ra chuyện gì sao?” Vương gia nhíu nhíu mày.

“Vương gia, đứa nhỏ Đình Nhi này nếu không quấn giáo nữa sẽ không được, hắn thế nhưng dùng nghiên mực đập thiếp thân, người xem, ra máu rồi nè.” Lưu thị nói xong lắc lắc thân thể, cúi đầu đem vết thương cho Vương gia nhìn.

Vương gia nhìn thấy cũng lấy làm kinh hãi, thật có một cái lỗ, đang chảy máu nữa, không khỏi chìm mặt, “Ồ nháo, đã chảy máu rồi tại sao còn không mời thái y.”

Nhìn thị nữ Thanh Hồng của Lưu thị còn đang cầm cái hộp đựng thức ăn đi theo, không khỏi trách mắng: “Người còn ngu ngốc đứng đó làm cái gì, mau đỡ di nương nhà ngươi trở về phòng, mau mau băng bó.” Vừa thương tiếc đối với Lưu thị nói: “Rất đau sao, một hồi hảo hảo băng bó xong, phía trên thoa một chút thuốc, hai ngày nay cũng đừng có ra ngoài đi lại nữa, ở trong viện nghỉ ngơi đi.”

Giọng nói Vương gia ân cần ôn nhu, nhưng từ đầu đến cuối cũng không có đối với Hoa Đình trách cứ nửa câu, Lưu thị sắc mặt trắng nhợt, từ lúc nhi tử Hoa Đường của nàng được kế thừa thế tử vị, nàng cũng được thăng làm trắc phi, sáu năm đi qua, Vương gia vẫn không chịu đối lời gọi, trong phủ vẫn một mực kêu nàng là di nương, căn bản là không chịu thừa nhận nàng làm Bình thê, lời nói mới vừa rồi giống như đang quan tâm thương tiếc nàng, nhưng bên trong cũng đã trách nàng tự tiện làm chủ mà đi đến thư phòng.

Thư phòng của Vương gia là ở phía trước viện, nữ nhân hậu viện không được sự cho phép không thể đến thư phòng, nhưng nàng giống như họ sao? Nàng đường đường là mẹ đẻ của thể tử, trắc phi của thân vương, những thiếp thất kia không thể tới, thì nàng cũng không thể tới? Vương Phi cũng không tới sao?

“Vương gia, thiếp thân không đi nha, thiếp thân nhìn thấy Vương gia công vụ bề bộn, sợ ngài mệt nhọc, cố ý tự mình làm vài món điểm tâm đến thăm ngài, tại sao ngài có thể đuổi thiếp thân đi?” Lưu thị không thuận theo mà làm nũng.

Vương Phi ở một bên nghe thấy liền nhăn lại lông mày, tuổi đã lớn như vậy rồi, còn nũng nịu, cũng không làm người khác ói, nhưng mà nàng là người có tu dưỡng tốt, nên chỉ lạnh lùng nhìn, nhưng cũng không nói gì.

Lãnh Hoa Đình ở trước mặt phụ vương ngoan ngoãn ngồi đó, trên khuôn mặt tuổi trẻ mang theo nụ cười trong sáng, ngay tại khi Lưu thị lên án hắt đánh người, hắt cũng cười như vậy, không thay đổi, tựa hồ việc Lưu thị nói căn bản không liên quan đến hắt.

“Người không phải là đang bị thương ư, mau trở về chữa trị mới tốt nhất, người nữa, mau đỡ Lưu di nương trở về.” Vương gia mở lời dụ dỗ.

Có hai bà Tử lập tức đi vào, tiến lên giúp Lưu thị đi ra ngoài.

Lúc này phía ngoài có gã sai vặt báo lại, thể tử gia cầu kiến.

12. Chương 12

Lãnh Hoa Đường so với Lãnh Hoa Đình chỉ lớn hơn một tuổi, hắt dung hợp ưu điểm của Lưu thị cùng Vương gia, ngũ quan tuổi trẻ cường tráng, thân hình thon dài cao ngất, giở tay nhấc chân đều lộ ra sự tu dưỡng cùng ưu nhã, một đôi mắt đen như mực, trong sự lấp lánh thâm thúy còn lộ ra vẻ trầm ổn không thuộc về cái tuổi này của hắt, không thể không nói, vị Giản thân vương thể tử này, là một vị tuổi trẻ chỉ có ở giai công tử.

Hắt ở ngoài thư phòng gặp được mẹ đẻ của mình, thấy hai bà Tử đang vịn nàng, trong đôi mắt hiện lên một tia phiền não, nhưng vẫn rất nhanh đi tới đây, “Di nương, ngài bị làm sao vậy?”

Lưu thị nhìn thấy nhi tử, lập tức mừng rỡ, nước mắt vốn đã dề xuống lập tức bùng lên lại

“Đường Nhi ——” Lưu thị ủy khuất kêu một tiếng.

Lãnh Hoa Đường có chút bất đắc dĩ, đây là ở trước thư phòng của phụ vương, mẫu thân còn làm trò trước mặt hạ nhân gọi mình Đường Nhi, nếu để cho phụ thân nghe thấy, nhất định sẽ mất hứng, nhưng hắt nhìn thấy trên trán mẹ đẻ có vết máu, kinh ngạc trong lòng vẫn hạ xuống, chẳng lẽ mẫu thân lại chọc Tiểu Đình tức giận?

“Di nương, đầu của người làm sao vậy? Làm sao mà chảy máu?” Mẫu thân của mình, dù có nông cạn thể nào đi nữa, cũng là mẫu thân của mình, trong lòng Lãnh Hoa Đường nhìn thấy vậy liền thương tâm.

“Đường Nhi, người cần phải giúp Nương, đệ đệ người càng ngày càng thô bạo, bỗng nhiên không nói không rằng dùng nghiến mực đập ta.” Lưu thị rất muốn mắng người bị liệt Lãnh Hoa Đình kia mấy câu, nhưng ở nhi tử trước mặt, nàng không dám, nhi tử từ nhỏ cùng người bị liệt kia tình cảm không tệ, hắt so với Vương Phi lại càng không thích nghe được có người ô nhục người bị liệt kia.

Quả nhiên, Lãnh Hoa Đường vừa nghe thấy, trong mắt chẳng qua là hiện lên một tia bất đắc dĩ, sau đó trấn an mẫu thân của mình, nói: “Di nương, sau này người nói chuyện chú ý một chút, Tiểu Đình hắt không hiểu chuyện, chớ trách hắt, người cũng đừng chọc hắt tức giận nữa, hắt là hài tử đấy.”

“Làm sao mà là hài tử, hần chỉ so với người chỉ nhỏ hơn có một tuổi thôi, cũng sắp là người thành thân rồi, còn là tiểu hài tử sao? Ngay cả người cũng không giúp Nương sao?” Vừa nói vừa điềm đăm đáng yêu khóc lên.

Tiểu Đình muốn thành hôn? Lãnh Hoa Đường nhất thời bị tin tức này làm kinh hãi, sắc mặt chìm xuống mất tự nhiên.

“Vương gia cũng chỉ sủng ái hần, người cũng sủng ái hần, thương thế hần gây cho Nương người cũng không quản, được rồi, xem đi, cứ cứng chịu tiếp đi, chỉ có vô pháp vô thiên thôi.” Lưu thị còn đang thao thao .

Lãnh Hoa Đường đột nhiên cũng cảm giác có chút buồn bực, liền nhẫn nại an ủi: “Di nương, đầu của người bị thương, nhanh đi mời thái y tới chữa trị đi.” Rồi hướng về phía Thanh Hồng nói: “Bảo người đi mời đại thiếu nữ tới hầu hạ di nương.”

Lưu thị nghe nhi tử nói muốn để cho con dâu tới hầu hạ nàng, trong lòng lập tức biết nhi tử vẫn đem nàng để ở trong lòng, tâm tình vốn đang ủy khuất cũng tiêu tán không ít, nàng còn muốn nói tiếp chút gì nữa, thì Lãnh Hoa Đường đối với hai bà Tử kia liếc mắt một cái, hai bà Tử liền liền vịn Lưu thị đi.

Vào thư phòng, thấy phụ vương đang cùng đệ đệ xem một cuộn giấy, còn Vương Phi lặng yên đứng ở bên cạnh phụ vương cùng đệ đệ mà nhìn, thỉnh thoảng có cầm khăn đi lau mồ hôi trên đầu Tiểu Đình, phụ vương thì đang mỉm cười thấp giọng cùng đệ đệ nói gì đó, hình ảnh này rất ấm áp an bình, tựa hồ ba người bọn họ mới là người một nhà, mà sự xuất hiện của mình giống như là phá hư phần ấm áp cùng an bình kia, rõ ràng mình mới là con trai lớn của phụ vương

“Nhi tử thỉnh an phụ vương cùng mẫu phi !” Lãnh Hoa Đường bước vào, ưu nhã hành lễ.

Vương gia quả nhiên rất ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy là hần, thì nụ cười trên mặt cũng không giảm, nói: “Đường Nhi tới đây.” Liền cúi đầu nhìn cuộn giấy, ánh mắt cũng không ở trên người hần dừng lại lâu.

Vương Phi đối với hần dịu dàng gật gật đầu, vừa bảo tiểu nha hoàn dâng trà cho thế tử gia.

Lãnh Hoa Đình quay đầu lại nhìn ca ca, mép môi tràn ra nụ cười xấu hổ, nhẹ nhàng lan tỏa ưu mỹ động lòng người như hoa thủy tiên, ánh mắt Lãnh Hoa Đường trầm xuống, lấy lại bình tĩnh, cùng đệ đệ cười cười, ôn hòa hỏi: “Tiểu Đình đang xem cái gì?”

Vương gia tựa hồ lúc này mới chú ý tới hần, đối với hần vẫy vẫy tay nói: “Đường nhi người cũng tới xem một chút, đây là một bài thơ của Tôn gia Tứ cô nương viết đó.”

Tôn gia Tứ cô nương, tìm Lãnh Hoa Đường đang treo cao bỗng nhiên hạ xuống, thoáng cười nói: “Là cái vị Tôn gia tiểu thư nghị hôn cho Tiểu Đình sao?” Vừa nói vừa bước gần mấy bước, đang muốn nhận lấy tờ giấy kia, thì Lãnh Hoa Đình đã ra tay trước một bước đoạt mất, nhanh chóng thu vào, hai bên lỗ tai đều đỏ, hai gò má trắng mịn cũng bị lấy hai mảnh Hồng Vân, xinh đẹp đến làm cho người ta hít thở không thông.

Lãnh Hoa Đường không hề chớp mắt nhìn đệ đệ mình, bàn tay đang vươn ra dừng lại ở không trung, trong mắt hiện lên một tia thần sắc phức tạp .

Lãnh Hoa Đình cất xong cuộn giấy, liếc phụ vương của mình một cái, ào ào nói: “Vật ở khuê phòng, tại sao có thể đưa cho nam tử khác xem” Thanh âm trầm thấp thuần hậu như rượu ngon, nhưng mang theo chút giận ý.

Lãnh Hoa Đường nghe xong liền ngây ngốc, nhin xuống sự mất mát trong lòng, nhưng ngay sau đó phá lên cười, “Phụ vương, người xem, đệ muội còn không có vào cửa đâu, Tiểu Đình lại bắt đầu che chở rồi.”

Vương gia nghe cũng cười, khó được dịp nhìn thấy tiểu nhi tử của có bộ dạng đỏ mặt xấu hổ, hơn nữa, nhìn đáng đáp, Tôn gia cô nương rất hợp ý với Đình Nhi, xem ra, hôn sự này cũng có thể sớm đi làm.

Vương Phi cũng mang vẻ mặt vui mừng, mấy năm gần đây, Đình Nhi tính tình càng ngày càng cổ quái, thường ngày ngay cả mẫu phi là mình cũng không nguyện ý phản ứng, dù phụ vương hần cùng hần nói chuyện, hần cũng mang vẻ mặt đăm đăm, giống như không nhận ra vậy, không nghĩ tới bài thơ của Tôn tiểu thư lại có thể lọt vào trong mắt của hần, xem ra đây là duyên phận a, thật là không hiểu được, hi vọng sau khi Tôn tiểu thư vào cửa, có thể thay đổi tính tình của Đình Nhi, để cho hần vui vẻ hơn.

Cẩm Nương cũng không biết mình chỉ tùy ý viết một bài thơ nhỏ mà có thể lọt vào trong mắt trượng phu chưa cưới, nàng hiếm khi được nhàn nhã đi chơi, ngồi ở trong nhà thêu cho tiểu đệ nhà mình một cái mũ đầu hổ.

Đệ đệ sắp đầy tháng rồi, nàng muốn làm vài thứ đưa cho đệ đệ làm lễ đầy tháng, có khi nàng cũng thấy rất may mắn, mình xuyên qua không chỉ được thân thể của nguyên chủ, còn kế tục trí nhớ của nguyên chủ, nàng trước kia chưa từng thêu qua cái gì, chớ nói chi là cái gì là làm mũ đầu hổ, khăn giấy ... , nhưng chuyện rất kỳ diệu, chỉ cần nàng cầm lấy cây kim, đầu óc không cần nghĩ, cũng biết nên hạ kim tới chỗ nào, trước kia những gì Tôn Cẩm Nương biết, nàng cũng biết làm theo, tuyệt không lúng túng.

Tú cô ngồi ở bên người nàng, giúp nàng cố định lại vị trí ư đầu hổ.

“Cô nương, một hồi cái mũ liền làm xong, ta giúp người đi xem Tứ di nương nhé.” Tú cô vá xong một kim cuối cùng, cúi đầu cắn đứt sợi chỉ nói.

“Ừ, kể từ sau khi tiểu đệ sanh ra, vẫn không có thời gian đi thăm, đúng lúc đem tổ yến hôm kia được lão thái thái ban thưởng, cho Tứ di nương đi.” Vừa nói, nàng vừa ngồi thẳng lên, nghĩ tới sẽ gặp mẫu thân vừa quen thuộc vừa xa lạ kia, trong lòng có chút mờ mịt.

Tú cô nhìn vẻ mặt nàng vẫn vàng vàng, mấy ngày qua tuy ăn uống đầy đủ, nhưng từ nhỏ vẫn ăn không đủ no mặc không đủ ấm, đâu có điều dưỡng tốt nhanh như vậy, cô nương. Rõ ràng bản thân mình cũng rất thích uống tổ yến.

“Di nương cũng không thiếu chút đồ này đâu, dù sao nàng cũng sinh Đại thiếu gia, lão thái thái sao có thể để di nương thiệt thòi, cô nương người cứ.”

“Hôm kia nghe Tứ nhi nói, di nương thân thể không tốt, tuy nói là Đại phu nhân có mời đại phu, nhưng cũng không nhìn ra là bệnh gì, chỉ nói là mọi người trong tháng đều như vậy, ai, đệ đệ còn nhỏ mà.” Cẩm Nương không đợi Tú cô nói xong, liền ngắt lời.

Tú cô cũng không nói gì nữa, tiếp tục giúp nàng vừa may cái mũ giấy.

Lúc này, Tứ nhi nhảy cẫng đi vào, trong mắt lóe lên hưng phấn: “Cô nương, cô nương, Giản thân vương phủ đưa sính lễ tới, có hai mươi bốn rương đó, so sánh với Trữ vương phủ đưa còn nhiều hơn.”

Cẩm Nương nghe liền thả cây kim trong tay xuống, nàng không biết hai mươi bốn rương là cỡ bao nhiêu, nhưng so sánh với Trữ vương phủ còn nhiều hơn, chỉ sợ Đại phu nhân lại hận lên.

Tú cô nghe thấy cũng thật cao hứng, hỏi Tứ nhi nói: “Là Đại phu nhân cho người đi thu lễ sao?”

Tứ nhi nghe nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Không biết, ta cũng không có đi đằng trước xem, chỉ nghe Huệ Nhi ở đây nói.”

Ánh mắt của Tú cô chợt lóe một cái, vội la lên, “Chỉ biết chơi đùa, cũng không đi hỏi rõ ràng một chút, nhanh đi, nhờ người quen biết, lén lút xem một chút đi.”

Tứ nhi nhìn vẻ mặt Tú cô cái gấp gáp, mặc dù không hiểu là có ý gì, nhưng vẫn nhanh nhẹn chạy đi.

“Không ngờ so sánh với sính lễ Trữ vương phủ đưa tới còn nhiều hơn, ta xem Đại phu nhân thị là sẽ hận lên, chẳng qua là hi vọng lão thái thái có thể cho người trông coi tốt.” Tú cô lo lắng thả kim trong tay xuống, ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, có chút tâm thần không yên.

“Ai, kệ nàng đi, dù sao nàng có hận hay cũng sẽ không đối tốt với ta, ta không sao cả.” Cẩm Nương cũng lười để ý những thứ này, thật vất vả mới có cơm ăn, vừa không cần mỗi đêm mỗi ngày thêu thùa, tại sao không thoải mái một chút chứ.

Tú cô nghe thấy liền ngón tay xỉ đầu của nàng: “Người ngu a, những thứ kia sau này đều là của hồi môn của người đó, hai mươi bốn rương, lại là của Giản phủ thân vương đưa, khẳng định đều là thứ tốt, nếu Đại phu nhân lấy mấy thứ đó toàn bộ đổi đi, đến lúc đó vào trong phủ bà bà (mẹ chồng), nhìn thấy của hồi môn tạ lễ của người kém như vậy, còn không phải là mất hết mặt mũi sao, khi đó người khóc không nổi nữa đó.”

Cẩm Nương nào biết đâu rằng lại có những quy củ kết hôn này, nàng còn không có chuẩn bị tốt để lập gia đình, cái thân thể này mới mười bốn thôi đã phải gả, cũng không chịu gả đợi chừng hai năm nữa sao, làm sao bên Giản thân vương phủ lại vội vã như vậy chứ.

Ở trong lòng phỏng đoán vị hôn phu chưa từng gặp mặt kia, cũng không biết trưởng thành có bộ dạng gì, hi vọng không nên quá khó nhìn là tốt rồi a, ai, Giản thân vương phủ, tự mình đi tới hẳn là có thể làm sâu gạo để được nuôi, thôi, dù sao cũng không phải mình, chỉ hy vọng gả được cho người không phải là kẻ ác ôn là tốt rồi, có thể ăn no mặc ấm vừa không bị cưỡng bức lao động trẻ em, vậy so sánh với ở tướng phủ đã tốt hơn nhiều.

Khoảng nửa canh giờ sau, Tứ nhi trở lại, khuôn mặt nàng nhỏ nhắn đỏ bừng, hai con mắt lờ lờ tỏa sáng: “Cô nương, cô nương.” Một đường vừa chạy vừa gọi.

Tú cô liền gõ đầu của nàng nói: “Gấp cái gì, từ từ nói.”

Tứ nhi một thở dài khi ngồi xuống chiếc ghế nhỏ ở bên cạnh Tú cô, cầm lấy chén trà Tú cô đưa, ừng ực một hơi uống hết, rồi vũng vàng nói: “Ai nha, mẹ ơi, tất cả đều là thứ tốt, Giản thân vương phủ so sánh với tướng phủ của ta giàu có hơn nhiều lắm.”

Tú cô nghe thấy làm bộ dáng muốn gõ nàng, Tứ nhi liền đem đầu co rút lại, sợ nói: “Đừng đánh, ta không nói lung tung nữa mà.”

Tú cô nghe cả cười, nóng lòng hỏi: “Nói mau, là thứ gì.”

Tứ nhi liền thần thần bí bí nói: “Mới vừa rồi ta rất là mạo hiểm len lén chạy tới Tiền viện, bắt quá, thật sự là Đại phu nhân ở đây thu lễ, cũng may, Bạch Đại tổng quản cũng đang ở đó.”

Tú cô nghe thấy đầu tiên là lo lắng, sau đó nghe được Bạch Đại tổng quản ở đó, thì thở phào nhẹ nhõm, bắt quá, sắc mặt vẫn có chút nghiêm túc, lại thúc dục Tứ nhi nói mau.

Tứ nhi đang muốn mở miệng, thì Cẩm Nương đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nói: “Từ từ, đi lấy giấy bút, người kể ra bao nhiêu, ta liền ghi lại bấy nhiêu, cho dù sau này đồ có thật bị Đại phu nhân đổi đi, ta cũng phải lấy lại, ở trong lòng tính toán lừa gạt à, đừng ọi người là kẻ ngu cái gì cũng không biết.”

Tú cô nghe xong cũng gật đầu, “Ừ, như vậy cũng được, bắt quá, biện pháp tốt nhất chính là tìm Bạch tổng quản lấy danh mục quà tặng, Tứ nhi nhanh đi đem giấy bút đến.”

Giấy bút chuẩn bị xong, Tứ nhi liền giống như đang trả bài nói: “Nghe Trường Thanh ca ca ở Tiền viện đọc danh mục quà tặng, ta toàn bộ nhớ kỹ, hai mươi bốn rương có, Nam Hải Trân Châu một cái hòm, đồ trang sức vàng đeo tay một hòm, đồ trang sức ngọc một hòm, tơ lụa năm mươi cây, gấm Tứ Xuyên năm mươi cây.”

Tất cả đều được Cẩm Nương ghi xuống rõ ràng, nàng cũng biết, hiện tại nếu mình tìm người đòi danh mục quà tặng, sẽ chỉ làm người ta nói, nàng không tín nhiệm mẹ cả, đến lúc đó Đại phu nhân ở trước mặt lão thái thái nói ra nói vào, sẽ không tốt ỉn.

Bắt quá, Giản thân vương phủ thật đúng là rất có tiền, chỉ mấy cái hòm vàng bạc châu báu kia cũng đủ mình cho ăn uống cả đời, xem ra, cái khác không dám nói, chỉ sợ mơ ước làm sâu gạo hoàn toàn có thể thực hiện được, Cẩm Nương cũng không có lý tưởng cao xa như những nữ tử xuyên qua khác, lại không có bản lãnh thay đổi xã hội này, cũng không muốn đi ra bên ngoài chuẩn bị làm ăn Đại phát tài vân vân, thời đại này, phái nữ vốn là không có nhân quyền, muốn ra khỏi cửa đều phải được cho phép, đi ra ngoài còn có người tiền hô hậu ủng xem chừng mình, cô gái xuất đầu lộ diện chính là hạnh kiểm xấu, chính là có lỗi, còn làm ăn à, người đi mà nằm mơ đi.

13. Chương 13

Rốt cục đã làm xong hai cặp giày, hai cái mũ đầu hổ, ngoài ra còn hai bộ quần áo nhỏ, được dùng vải xanh bao cẩn thận, rồi bảo Tú cô cầm tổ yến, mới mang theo Tứ nhi cùng đi đến chỗ Tứ di nương.

Tứ di nương ở tại Hà Hương Viên, có chút xa, bất quá được thêm hai tiểu viện nhỏ, ngoài viện lại có hai bà Tử giữ cửa, thấy Cẩm Nương đi tới, thì nhún người một cái, thân mình cũng không khom xuống, rồi quay đầu nhìn về phía khác, giống như không nhận ra nàng vậy.

Cẩm Nương cũng không tức giận, dù sao thân phận của nàng so sánh với tụi nô tỳ cũng không cao được bao nhiêu, chỉ cần họ để ỉnh vào là được.

“Mụ mụ, đây là Tứ cô nương của chúng ta, muốn đi vào thăm Tứ di nương cùng Đại thiếu gia một chút.” Tứ nhi biết đây là người Đại phu nhân phái tới trong coi viện này, nên cũng không dám đắc tội, liền tiến lên nhẹ giọng nói.

Bà Tử ngồi canh cửa, thân cũng không chịu hoạt động một cái, nhưng trên mặt cũng chỉ mang theo tiếng cười khan: “Ai nha, là Tứ cô nương a, ngài hôm nay sao lại rảnh rỗi đến đây thăm Đại thiếu gia rồi, không phải nghe nói là đang bệnh sao?”

“Tứ cô nương chúng ta hôm qua đã khỏe rồi, mới ở trong phòng làm vài đôi giày tới đây đưa cho Đại thiếu gia, mụ mụ, xin ngài mở cửa.” Tứ nhi có chút không kiên nhẫn nữa, bất quá chỉ là bà Tử, tại sao lại không để cho Tứ cô nương đi vào chứ?

“Như vậy a, thật là xin lỗi, Đại phu nhân đã dặn dò rồi, Đại thiếu gia đang còn trong tháng, cơ thể yếu, chịu không nổi nữa điểm gió rét dơ bẩn, người nhàn tạp thì không được đi vào.” Bà Tử chế nhạo nói.

Thì ra mình thuộc về đẳng cấp người nhàn tạp, Cẩm Nương có chút bất đắc dĩ, người ta nói thần tiên dễ cầu, tiểu quý khó dây dưa, nên từ trong tay áo lấy ra ít tiền đưa cho nàng, cười nói: “Cho mụ mụ mua rượu và ít thức ăn, ta chỉ vào xem di nương một chút, chỉ chốc lát là đi ra, sẽ không làm trễ nãi chuyện của người.”

Tứ nhi nhìn thấy thì muốn ngăn lại, bất quá chỉ là bà Tử thô sử (người hầu lớn tuổi làm việc nặng), ỷ vào Đại phu nhân mà cáo mượn oai hùm, không thể nhường nhịn các nàng được.

Cẩm Nương chỉ muốn vào thăm Tứ di nương một chút, không muốn ở cửa cùng thứ tiểu nhân hạ tiện này ầm ĩ, chọc cho Tứ di nương khổ sở trong lòng, nên liền lôi kéo tay Tứ nhi, bảo nàng dừng cái.

“Vẫn là Tứ cô nương hiểu biết, ha ha, nghe nói Tứ cô nương đã nghị hôn với Nhị công tử Giản thân vương phủ rồi, chúc mừng a.” bà Tử kia lập tức nhận, tiện tay chia ra ấy bà Tử khác, người của bà Tử đó liền đem cổng của Hà Hương viện mở ra.

Cẩm Nương bất đắc dĩ mang theo Tứ nhi tiến vào, đi chưa được mấy bước liền nghe bà Tử phía sau nói: “Thật nghĩ là bay lên đầu cành làm Phượng Hoàng rồi sao, Giản thân vương phủ thì thế nào, còn không phải là gả ột kẻ què à?”

Cẩm Nương nghe thấy thân hình dừng lại, quay đầu nhìn bà Tử kia một cái, bà Tử lập kia tức hai mắt nhìn trời, giả bộ như không nhìn thấy.

Trong lòng Cẩm Nương không khỏi khiếp sợ, những thắc mắc mờ mịt ở trong lòng mấy ngày nay coi như đã được mở ra, không trách được ngày đó Lão thái gia nói không cần ở Nhị cô nương ra mắt, vì theo tính tình của Nhị cô nương sẽ không chịu của hôn sự này, mà Vương Phi của Giản thân vương sao lại chịu tới gặp một thứ nữ không bị cưng chiều như nàng, thì ra là như vậy!

Lúc trước đến mang theo tâm tình thật là tốt đến thăm Tứ di nương đã lập tức bay mất, nàng rầu rĩ không vui tiếp tục đi về phía trước.

Trong nhà Tứ di nương, thiếp thân nha hoàn Đông Nhi đang vén rèm đi ra ngoài lấy nước, thấy Cẩm Nương tới, bẹn rộn thả chậu trên tay xuống, chạy tới đây đón.

“Tứ cô nương, người đã tới, di nương đã nhắc đến người mấy ngày nay rồi.” Còn nhiệt tình giúp Cẩm Nương xốc rèm lên.

Cầm Nương vừa đi vừa cười nói: “Lúc trước phải chịu hà bao, vẫn không có thời gian rảnh rỗi, hiện tại, đang có thời gian nên tới thăm di nương, Đông Nhi tỷ tỷ, người so với năm trước lớn và đẹp hơn rồi.”

“Nha, nhìn Tứ cô nương này nói chuyện này, khi nào lại ngọt như mật rồi, thật là ngọt đấy.” Đông Nhi có chút kinh ngạc, trước kia Tứ cô nương thấy nàng cũng không có nói chuyện, dù mình nhiệt tình hướng về phía nàng, nàng cũng chỉ hờ hững, ừ hai tiếng, đâu có giống như hiện tại, thoát nhìn đã linh hoạt hơn nhiều.

Cầm Nương che miệng cười, đi theo Đông Nhi vào cửa, vào phòng ngoài, Đông Nhi liền đi trước một bước vào trong bầm báo.

Cầm Nương đã nhìn thấy cửa phòng của Tứ di nương treo rèm bông vải thật dày, bây giờ là mùa thu, tuy nói khí trời sắp lạnh, nhưng cũng không lạnh lắm, Tứ di nương vẫn còn trong thán, làm thế để ngăn gió sao?

Một hồi thì Đông Nhi đi ra, nhiệt tình nói: “Mau vào đi, Tứ di nương chờ sốt ruột rồi đó, đang mắng nô tỳ là sao không trực tiếp mang ngài đi vào.” Vừa nói vừa vén rèm lên.

Cầm Nương lơ đãng cười, vừa đi vừa nói chuyện: “Đông Nhi tỷ tỷ người là người đắc lực nhất bên cạnh di nương, làm theo quy định thì cũng không có gì sai, hơn nữa làm việc như ngài vậy mới chắc chắn, mới để cho di nương an tâm hơn.”

Đông Nhi cũng không nói gì, nhưng nghe lời Tứ cô nương nói thì nàng rất hưởng thụ, không khỏi cười đến mắt hí lại, vốn còn lo lắng Tứ cô nương quá mức chậm lụt, sớm muộn gì cũng sẽ bị Đại phu nhân thu thập, nhưng hôm nay xem ra, gân của Tứ cô nương cũng không phải dễ nắn như vậy, cả người đều lộ ra một cổ cơ trí.

Trong nhà, Tứ di nương đáng người đẩy đà trên đầu còn buộc khăn ẩm, chỉ tùy tiện mặc một áo ấm màu lam, đang ngồi nghiêng ở trên giường, phía sau kê một cái gối dựa lớn, thấy Cầm Nương đi vào, vành mắt lập tức đỏ lên.

“Tứ cô nương.”

Cầm Nương lỗ mũi đau xót, những trí nhớ thuộc về mẫu thân của Tôn Cầm Nương vừa xông lên trong lòng, thật ra thì Tứ di nương cũng rất thương nàng, chẳng qua là địa vị quá mức hèn mọn, thường tự lo thân đã không xong, làm sao chiếu cố được nàng nhiều, nhưng chỉ cần thấy nàng, thì sẽ nghĩ ra nhiều cách để đưa ít tiền cho nàng, chẳng qua là Cầm Nương trước kia đối với Tứ di nương cũng không quá nồng nhiệt, tựa hồ còn rất có chút ghét bỏ.

“Di nương, ngài mau nằm xuống, mau nằm xuống.” Cầm Nương thấy Tứ di nương kích động đang muốn đứng lên, liền vội vàng ngồi vào bên giường, để đè lại Tứ di nương.

“Di nương thân thể đã dưỡng tốt rồi sao?” Cầm Nương ân cần hỏi, nữ nhân sinh con, nếu trong thán mà không dưỡng tốt, sẽ rơi vào những căn bệnh sau khi sinh, rất khó điều trị.

“Rất rất tốt, làm phiền Tứ cô nương nhớ thương.” Tứ di nương nhìn nữ nhi của mình, có một chút hoảng hốt, cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ, bộ dáng thì không có biến đổi, nhưng vẻ mặt lại toát lên sự sáng sủa hào phóng, chẳng lẽ đúng như lời Tứ cô nói, bị bệnh một trận liền khai phá đầu óc sao?

Cầm Nương đem đồ tặng cho Đại thiếu gia cùng bao tổ yến đưa cho Tứ di nương, “Di nương, Đại thiếu gia sẽ phải đầy thán rồi, ta mấy ngày nay có làm vài đôi giày cùng hai cái nón đầu hồ, một ít tổ yến này là lão thái thái thưởng cho ta, ngài đừng ăn một chút, để bồi bổ đi.”

Tứ di nương cầm lấy tổ yến hướng trong ngực của nàng đẩy lại: “Thân thể của người cũng không có tốt đâu, mau lấy về, chỗ của ta cũng có đấy.”

Sắc mặt của Tứ di nương cũng vàng vàng, vừa nhìn đã biết do ở trong thán nuôi dưỡng không đầy đủ, chỉ sợ ăn cũng không được tốt lắm, như vậy thì làm sao nuôi lớn thiếu gia đây?

“Di nương, Đại thiếu gia đâu rồi, ta muốn xem một chút.” Cầm Nương đem tổ yến đặt mạnh ở trên tủ đầu giường của Tứ di nương, cũng không cho nàng từ chối nữa, nghĩ lại đi vào đã một lát rồi, lại không nhìn thấy Đại thiếu gia, ngay cả thân ảnh cũng không thấy, nên không khỏi kỳ quái.

“Bà vú ôm đi rồi, Đông Nhi, đi bảo bà vú ôm tới, cho Tứ cô nương xem một chút.” Tứ di nương liền giắt mình một cái, rồi lên tiếng.

Đông Nhi nghe thấy thì chần chờ, đứng yên không nhúc nhích, Tứ di nương trợn mắt nhìn nàng một cái, nàng mới bắt đầu đi xoay người đi.

Một hồi bà vú ôm Đại thiếu gia nằm trong tã lót tiến vào, bà vú tuổi ước chừng hai mươi bốn, lớn lên phúng phính tròn tròn, tuy mập mạp nhưng trên mặt mang theo tia lãnh ngạo.

“Trương thị, đem Đại thiếu gia ôm tới.” Tứ di nương lạnh lùng nhìn bà vú nói.

“Nô tỳ mới uy nãi (cho uống sữa) xong, Đại thiếu gia đang ngủ rồi, đừng đánh thức hần, một hồi lại phải dụ dỗ thật lâu hần mới chịu ngủ đấy.” giọng nói của Bà vú so sánh với Tứ di nương còn lạnh hơn, mang theo một bộ dạng rất không tình nguyện.

Cầm Nương liền đứng lên, không nói một tiếng nào đi thẳng qua, đột nhiên đưa tay đem Đại thiếu gia ôm lấy giao cho Tứ di nương.

“Trương thị sao? Người bây giờ có thể đi ra ngoài, Đại thiếu gia đã có mẹ đẻ hần trông nom rồi.” Cầm Nương tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn bà vú, tuyệt không giống như đang tức giận.

Bà vú sửng người một hồi lâu, mới kịp phản ứng, muốn lại ôm Đại thiếu gia, nhưng chạm được ánh mắt sắc bén của Tứ cô nương, ánh mắt lóe lên, khiến nàng cảm thấy Tứ cô nương nhìn như nhu nhược nhưng trên người tựa hồ có khí thế khiếp người, không cho nàng phản kháng, vì vậy liền áp úng lui đi ra ngoài.

14. Chương 14

Tứ di nương kinh ngạc nhìn Cầm Nương, nàng há miệng, nhưng cái gì cũng không nói ra, Cầm Nương tự đi qua nhìn đệ đệ của mình, hài tử còn không có đủ tháng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhảnh nhảnh, giống như tiểu lão đầu, bất quá, giữa lông mày lại cùng mình có mấy phần tương tự, hai bàn tay nhỏ bé nắm thật chắc thành quả đấm, ngủ rất an ổn.

Rất tốt, rất khỏe mạnh, hi vọng sau này hần cũng có thể khỏe mạnh lớn lên, có thể bảo vệ Tứ di nương không bị người ta khi dễ.

Tứ di nương cũng cúi đầu nhìn nhi tử của mình, trong đôi mắt tràn đầy triu mến cùng thỏa mãn, làm một tiểu thiếp, nàng có thể may mắn sinh hạ con của mình, nàng đã rất thỏa mãn, có nhi tử rồi, cho dù địa vị không bay lên, nhưng ở Tôn phủ vẫn có chỗ đặt chân căn bản, nửa đời sau cũng có bảo đảm, hướng chi mình lại sinh trưởng tôn của Tôn gia.

Chẳng qua lo lắng duy nhất của nàng lúc này là Tứ cô nương, hôn sự nàng ấy cùng Giản thân vương phủ

Vừa ngược mắt, Tứ di nương liền chạm phải một đôi ánh mắt linh động trong trẻo, đang có nhiều hứng thú nhìn nhi tử của mình, trong mắt có sự yêu thích chân thành, còn lộ ra thân tình tự nhiên làm cho Tứ di nương khẽ động dung.

“Nghe nói hôm kia cô nương đã gặp Giản thân vương Vương Phi rồi?” Tứ di nương dò hỏi.

“Ừ, gặp, Vương Phi lớn lên thật đẹp.” Cầm Nương nhìn đệ đệ của mình có chút không rời mắt, da trắng nõn nà, rất muốn cắn một ngặm.

Tứ di nương nghe thấy lời của nàng có chút không phản ứng, ánh mắt lóe lên một cái, sau đó nhìn Tiểu nha đầu Linh Nhi đang đứng ở một góc hầu hạ, nói: “Linh Nhi, Tứ cô nương hiếm khi tới một chuyến, người đi đến chỗ Đại phu nhân kia lấy một ít điểm tâm đến đây đi, thuận tiện cũng giúp ta lấy một lá trà ngon, lá trà hôm kia cho đã uống xong rồi, sáng mai lại là tiệc rượu đầy tháng của Đại thiếu gia, sợ là có khách tới nữa.”

Linh Nhi bắt quá bộ dạng mới mười hai mười ba tuổi, người cũng như tên của nàng, rất cơ trí khôn khéo, thấy bộ dạng Tứ di nương muốn đem nàng đuổi đi, nàng bĩu môi, có chút không tình nguyện, Đông Nhi vừa nhìn thấy liền chìm mặt, “Đi nhanh về nhanh, di nương vẫn chờ đây.”

Linh Nhi trừng mắt Đông Nhi, chỉ phải bắt đắc dĩ mà thẳng bước đi.

Cẩm Nương nhìn bóng lưng Linh Nhi đi ra ngoài, lại nghĩ tới thái độ của bà vú đối với Tứ di nương, không khỏi khẽ thở dài, xem ra, cuộc sống của Tứ di nương so với mình chỉ sợ càng thêm gian nan, trong lòng liền nghĩ, nếu như mình giả được chỗ tốt, Đại phu nhân có phải sẽ có chút ít cổ kị hay không?

Đám người kia đi rồi, Tứ di nương mới kéo tay Cẩm Nương nói: “Cô nương sau này nói chuyện nên chú ý một chút, Vương Phi thân phận cao quý biết bao nhiêu a, không phải là người mà ta và người có thể bình luận.”

Cẩm Nương nghe xong liền nhìn Tứ di nương, có chút không đồng ý, Tứ di nương cũng không có vạch trần, mà nói: “Tuy nói là vô ý, nhưng cũng phải chú ý dùng từ, ai, sau này nói không chừng người chính là mẹ chồng của người, ở trong phủ thân vương, quy củ so sánh với tướng phủ còn nhiều hơn nữa, nói chuyện với người ta thì càng phải cẩn thận hơn.”

Cẩm Nương biết Tứ di nương là quan tâm mình, nên suy nghĩ một chút rồi cười, an ủi: “Di nương yên tâm, ta sẽ cẩn thận, Vương Phi rất tốt.”

Tứ di nương nghe xong liền thở dài, vành mắt đỏ lên, Cẩm Nương thấy vậy liền hỏi: “Người kia, thật sự bị tàn tật sao?”

Tứ di nương gật đầu, không nóng không vội nhìn nữ nhi một cái nói: “Ai, nghe nói là do một trận bệnh nặng, sau đó hai chân mới liệt, bất quá, cũng may là con trai trưởng, mặc dù không thể kế thừa tước vị, nhưng Vương gia cùng Vương Phi cũng là rất thương hân, lúc lão gia ở nhà, đã từng nghe lão gia nói một chút việc của Giản thân vương phủ, đó là một hài tử rất tốt, thật đáng tiếc.”

Đại thiếu gia ở trong tã lót động đậy, tựa hồ ngủ có chút bất an, Tứ di nương liền ôm hân lắc lắc, nhìn chân mày của Đại thiếu gia giãn ra, mới nói tiếp: “Nhưng nếu không phải như vậy, cũng không đến lượt người rồi, đứa bé kia nghe nói lớn lên rất tuấn tú, nếu không phải bệnh này, thì đại gia tiểu thư trong kinh thành còn không cướp cửa mà cầu hôn sao, cho dù đổi phiên hơn vài chục vòng, cũng không đến phần người.”

Cẩm Nương vừa nghe thấy hân lớn lên rất tuấn tú, trong lòng cũng tốt đi chút ít, đều nói nữ chính xuyên qua đều gặp phải nam tử đẹp trai, mình xuyên qua vật vờ một hồi lâu, chỉ gặp được mẹ kế của công chúa Bạch Tuyết thôi, một tuần nam cũng không còn thấy nữa.

Tứ di nương nhìn sắc mặt nữ nhi tốt hơn chút ít, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, vừa khuyên nhủ: “Ai, cô gái a, ước mơ cả đời chính là muốn giả được chỗ tốt, Giản thân vương phủ là hoàng thân quốc thích hiếm thấy trong triều, người giả vào đó, dù thế nào thì cũng là cẩm y ngọc thực, cả đời không lo ăn lo mặc, hơn nữa, càng tốt hơn là được địa vị chánh thê, không giống như nô tỳ ta. Làm thiếp người ta, thì cả đời cũng không ngẩng đầu lên được.” Vừa nói xong, trong mắt đã ngân ngấn lệ.

Cẩm Nương nghe thấy trong lòng cũng chua xót, nơi này nữ tử không có nhân quyền gì, cả đời theo đuổi lớn nhất cũng chính là giả vào một gia đình tốt, có người chồng tốt, hơn nữa thân phận vừa không cao không thấp, mà có thể đi vào trong phủ thân vương làm Thiếu phu nhân, chỉ sợ cũng phúc phận lớn nhất rồi, còn cầu xin gì nữa.

Nghĩ thông suốt xong, trong lòng còn chút uất ức cũng đã tiêu tan đi, dù sao nàng cũng không có lý tưởng cao siêu gì, có thể có cơ hội làm con sâu gạo đã tốt, hơn nữa sống khá giả hơn, không như Tứ di nương, bị giả cho người nam nhân kia làm tiểu thiếp. Nàng là người lạc quan, chuyện còn chưa tới trình độ tệ nhất, nàng sẽ cố gắng hướng tới chỗ tốt mà suy nghĩ, cố gắng không để ỉn khó chịu.

Hai mẹ con lại nói chuyện thêm một hồi, lúc này Linh Nhi cũng đã trở lại, đem ra một hộp điểm tâm, còn có ít lá trà, trên mặt còn mang theo tia mỉm cười ngọt ngào.

“Tứ cô nương, đây là hoa quả cao Đại phu nhân đặc biệt phân phó nô tỳ lấy ra cho người dùng, mới vừa rồi Đại phu nhân còn khen Tứ cô nương, nói người có lòng hiếu thảo đấy.”

Tứ di nương cùng Cẩm Nương nghe xong liền hai mặt nhìn nhau, Đại phu nhân mà khen mình? Vậy thì heo mẹ cũng có thể leo cây à? Cẩm Nương trầm nghĩ.

Tứ di nương vội tiếp lời của Linh Nhi, nói: “Phải không? Đại phu nhân thật đúng là có lòng rồi, người không có thay Tứ cô nương cảm ơn nàng sao?”

Linh Nhi dọn xong điểm tâm, lại đem trà giao cho Đông Nhi, cười nói: “Dĩ nhiên có, Đại phu nhân cũng nói di nương là một người biết tiến thoái hiểu quy củ đâu, so với. . . .” Nói một nửa, thì dừng một chút, lại nói: “Nga, Tứ cô nương, người còn không biết sao, Trữ vương phi tặng thiệp tới, muốn mời người cùng đại cô nương, Tam cô nương vào ngày lễ Thu Tịch đi Trữ vương phủ ngắm hoa đấy.”

Tại sao lại không có Nhị cô nương vậy? Cẩm Nương có chút không rõ, bất quá, liên quan gì mình, nữ tử kia không đi cũng tốt, để khỏi khi nhìn thấy mình nàng ta lại hỉ mũi trợn mắt.

Ăn một miếng điểm tâm xong, Linh Nhi liền ngoan ngoãn địa lấy trà mới đưa cho Cẩm Nương, Cẩm Nương uống xong, nhìn thời gian cũng đã muộn, hơn nữa nàng biết Linh Nhi là người của Đại phu nhân, nếu nàng ta đã trở lại, Tứ di nương có muốn nói chuyện nữa cũng không được tự nhiên, nên liền đứng dậy cáo từ, Tứ di nương bận rộn đưa tiễn nàng.

Để cho Đông Nhi từ trong phòng cầm một túi vải đi ra ngoài, “Tứ cô nương, đây hai bộ quần áo Thu là nô tỳ làm cho người, vốn định để cho Đông Nhi đưa qua, đúng lúc người đã đến đây, thì hãy mang về đi.”

Đây cũng là một chút tâm ý Tứ di nương đối với Cẩm Nương, Cẩm Nương không nói gì, vui mừng nhận lấy.

Về đến viện của mình, thì thấy Tú cô sắc mặt lo lắng chạy ra đón, Cẩm Nương không hiểu hỏi nàng: “Sao vậy?”

“Cô nương làm sao giờ này người mới trở về, mới rồi lão thái thái cho người sang đây báo, Giản thân vương gia tự mình tới cửa, nói muốn gặp người, lúc này còn đang ở chỗ Lão thái gia.”

Di, mới vừa rồi Linh Nhi không phải từ chỗ Đại phu nhân kia đi trở về sao? Giản thân vương gia tự mình tới cửa thăm, chuyện lớn như vậy, sao lại không có nghe Linh Nhi nói đến, còn đặc biệt cầm điểm tâm về, rót trà mới.

Cẩm Nương không khỏi thở dài, chẳng trách Đại phu nhân đột nhiên đối với mình tốt, nguyên lai là muốn ở trong lòng Giản thân vương lưu lại ấn tượng không tốt, nàng vì hại mình, thật đúng là cơ hội gì cũng tận dụng, cũng không ngại mệt mỏi nữa.

15. Chương 15

“Ai nha, cô nương tốt của ta, mau vào đổi lại y phục đi, nghe nói Giản thân vương thế tử cũng tới, với cái bộ dáng này của người không thể đi ra ngoài gặp người ta.” Tú cô thấy nàng còn đang đứng ngây ngốc, liền đẩy nàng đi vào trong nhà.

Thế tử của Giản thân vương? Hắn tới làm cái gì? Cẩm Nương ngây ngốc theo sát Tú cô vào phòng, Tú cô cầm bộ quần áo lụa màu xanh cho nàng mặc vào, lại ở phía bên ngoài khoác thêm áo choàng sa mỏng, cả người thoát nhìn phát sáng rất nhiều, chẳng qua là thân thể vẫn gầy teo, da vẫn vàng vàng, cũng may đôi mắt lại lóe sáng, nhìn rất có tinh thần.

Lại đem nàng búi tóc của nàng thả xuống, chải xong liền quần một kiểu tóc mới, bên trên chỉ cắm một cây Ngọc toàn Tử, nhẹ nhàng khoan khoái mà đơn giản, nhìn rất thoải mái.

Cẩm Nương đã nghĩ, không phải nói Giản thân vương gia đã tới được một lúc rồi sao? Tại sao Tú cô vẫn còn ở nơi này dây dưa thế, ha hả, là sợ Giản thân vương không thích con dâu sắp cưới sao?

Thu thập xong, Cẩm Nương liền dẫn Tú cô cùng nhau đi đến phía trước viện, sớm không chết muộn không chết ngay lúc này lại đụng phải Tôn Ngọc Nương đang muốn đi đến chỗ Đại phu nhân.

Cẩm Nương lúc này đã có kinh nghiệm, xa xa nhìn thấy Tôn Ngọc Nương đi tới đây, liền cung kính nghênh đón, dâng hoàng thi lễ cho Tôn Ngọc Nương một cái: “Cẩm Nương thỉnh an Nhị tỷ tỷ.”

Tôn Ngọc Nương vốn muốn mắng nàng hai câu, lần trước nàng trêu tức mình còn không có giải quyết xong đâu, nhưng chỉ thấy được bộ dạng phục tùng biết vâng lời của Cẩm Nương, nên nhất thời cũng không biết từ đâu mà mắng, đành không thể làm gì khác hơn là lạnh lùng hừ một tiếng, cầm giường lên, đi thẳng.

Cẩm Nương thở phào nhẹ nhõm, nghĩ tới lần trước khi Giản thân vương Vương Phi tới, Tôn Ngọc Nương đã đánh mình một trận, còn xé rối loạn tóc của mình, lúc này cũng không có thời gian theo nàng chơi trò tìm đập, nên đi nhanh mới là đứng đắn.

Tôn Ngọc Nương đi được vài bước, thì vô ý thức quay đầu lại, nhìn thấy Cẩm Nương đi về phương hướng trước viện giống như trốn, nên trong lòng có chút buồn bực, nữ tử hậu viện cũng không thể tùy tiện đi đến Tiền viện, nhìn bộ dáng của a đầu Tiểu phụ nuôi kia tựa hồ muốn đi gặp người nào đó?

“Tôn Cẩm Nương, người đứng lại!” Tôn Ngọc Nương quát mạnh một tiếng.

Cẩm Nương nghe nàng mới là lạ, chỉ làm như nghe không được vẫn lời kéo Tú cô đi mau, chỉ chốc lát sau, liền chuyển qua một ngọn núi giả, để cho Tôn Ngọc Nương cũng không thấy thân ảnh của mình.

Hừ, nha đầu chết tiệt lá gan ghê gớm thật, còn đang nghị hôn mà dám gặp riêng nam nhân? Có nên đi nói ầu thân biết hay không? trong lòng Tôn Ngọc Nương không khỏi hưng phấn, không được, phải bắt nàng tại trận mới được, Tiểu phụ nuôi kia hôm nay không biết là trúng thuốc gì rồi, mà so sánh với trước kia giáo hoạt hơn nhiều, ừ, tốt nhất là gọi thêm một người nữa cùng đi?

Cuối cùng cũng tìm được cơ hội có thể làm cho Cẩm Nương cực khổ chết đi, Tôn Ngọc Nương tuyệt đối không nghĩ sẽ bỏ qua, nàng kêu thiếp thân nha đầu Hồng nhi ở bên cạnh mình lại gần.

“Đi, giúp ta mời đại cô nương đến, bảo ta ở phía trước viện Thạch Đình kia đợi nàng, gọi nàng nhất định phải đến.”

Nói xong, tự mình mang theo nha hoàn Thúy nhi một đường đuổi theo Cẩm Nương.

Cẩm Nương nhìn thấy Tôn Ngọc Nương không có đuổi theo, mới thả chậm cước bộ, hết sức vẫn duy trì tư thế thực nữ tiếp tục đi về phía trước.

Lão thái gia đang ở trong khách sảnh Tiền viện để chiêu đãi Giản thân vương, Lão thái gia cũng không nghĩ đến Giản thân vương Vương Phi thật sự coi trọng Tứ nha đầu nhà mình, tuy nói phải gả cho kẻ tàn tật, nhưng nha đầu nhà mình cũng là thứ nữ, trước kia không thấy nàng ấy có gì nổi trội, hiện tại có thể làm inh kết thân gia với Giản thân vương, hẳn tự nhiên là cười đến miệng không khép lại.

Giản thân vương ngồi ở trong khách sảnh cùng Tôn tướng gia người một câu ta một lời mà trò chuyện, cũng may cả hai đều là quan văn, Giản thân vương thì chưởng quản lấy Hộ bộ cùng Lại bộ của Đại Cẩm Triều, Tôn tướng gia tuy nói là đứng đầu quan văn, nhưng ở phương diện nhân lực cùng tài lực đều bị quản chế bởi Giản thân vương, hôm nay thật vất vả mới kết thành thân gia, tự nhiên sau này ở trong quan trường lại có thêm trợ lực, so với Trữ vương nhân tài kia, càng thêm có lợi cho Tôn gia a.

Vì thế, Tôn tướng gia tất nhiên là tận lực lấy lòng Giản thân vương.

Lãnh Hoa Đường nhàm chán ngồi ở trong khách sảnh nghe phụ vương cùng Tôn lão tướng gia tán gẫu, phụ vương sở dĩ muốn cho hắn đi theo, đơn giản là muốn để hắn kết giao với nhiều trọng thần trong triều đình, để sau khi Thừa tước con đường quan trường sẽ được trải tốt, tuy nói Giản thân vương là Thiết Mạo Tử Vương, nhưng sau lưng thân vương vẫn không có mấy thế gia đại tộc chống đỡ, Tôn gia cũng là gia tộc trăm năm, cùng Nhạc Gia Thượng Quan Đại tướng quân của mình, ở trong triều là một văn một võ, hai cây trụ cột lớn, nếu là có thể được cả hai nhà này ủng hộ, sau này con đường làm quan của mình càng thêm thông thuận, có lẽ có thể vượt qua quyền uy hiện tại của phụ vương cũng không biết được a.

Nhưng mà, trong lòng, hắn vẫn muốn gặp được nữ tử đã làm cho Tiểu Đình coi trọng, bất quá chỉ là thứ nữ, vậy mà có thể tùy tiện viết ra một bài thơ nhỏ, sẽ làm cho Tiểu Đình thường ngày đối với thi từ mắt cao hơn đầu coi trọng, nhất định là không đơn giản.

Nhưng mà cũng chờ đến gần nửa canh giờ rồi, nàng ta sao vẫn chưa tới, trong lòng Lãnh Hoa Đường không khỏi có chút khinh thường, không nói đến việc hần là một thân vương thế tử, phía trước còn có phụ vương của mình ở đây, nàng ta cũng thật cao giá, dám để cho đường đường thân vương và thế tử lại cùng nhau đợi nàng, trong lòng tự nhiên đối với Cẩm Nương có ấn tượng không tốt .

Cẩm Nương đến gần khách sảnh, thì Bạch Đại tổng quản đã sớm gấp đến độ như bị bỏng, thấy nàng cuối cùng cũng đã tới, liền bận rộn đem mồ hôi lạnh trên trán lau đi, nói: “Tứ cô nương trước tiên từ từ, để lão nô đi vào bẩm báo đã.”

Vừa nói liền đi vào. Cẩm Nương liếc nhìn thấy bộ dạng nóng lòng chờ của tổng quản, trong lòng không khỏi cũng có chút lo lắng, Lão thái gia sẽ không trách cứ mình làm bộ làm tịch chứ?

Một lúc sau, Bạch tổng quản đi ra ngoài, dẫn Cẩm Nương cùng Tứ cô đi vào.

Lãnh Hoa Đường đang nhàm chán mà đem ánh mắt nhìn về phía ngoài khách sảnh, trong tường phủ cũng có không ít hoa cúc vàng đang nở rộ, từng cơn gió thu thổi qua, hoa cúc vàng liền đón gió dập chồn lắc lư, tầng tầng lớp lớp , tựa như tâm tình của hần bây giờ, không khỏi có chút buồn bực.

Lúc này, một Tiểu thân ảnh màu xanh lam từ bên ngoài từ từ đi đến, ngoài phòng ánh sáng màu vàng rực của hoa cúc khiến nàng giống như một tinh linh xanh biếc, để cho hần trong nháy mắt thanh tỉnh lại, ngược mắt lần nữa, liền chạm được một đôi mắt trong trẻo linh động, bình tĩnh mà thông dong, nhưng mang theo một tia tò mò tìm tòi, Lãnh Hoa Đường liền giật mình, nàng. Chính là nương tử chưa cưới của Tiểu Đình sao?

“Cẩm Nương, mau tới đây, làm lễ ra mắt Vương gia.” Lúc này Tôn lão tướng gia cũng nhìn thấy cháu gái nhà mình, đây là lần đầu tiên hần cùng với cháu gái thứ xuất này nói chuyện, nhưng giọng nói lại hiền lành thì cho dù ai nghe thấy cũng không bao giờ nghĩ bọn họ đã từng rất xa lạ.

Cẩm Nương xinh đẹp tha thướt đi tới trong nội đường, quy củ thi lễ một cái với Giản thân vương.

Giản thân vương gia cười nhìn nàng, ừ, thật đúng như lời Vương Phi nói, thân thể thật hình như không tốt lắm, tuổi cũng nhỏ, thật giống như chỉ có mười ba mười bốn tuổi, trong lòng hần liền có chút ít thất vọng.

“Đây chính là Tứ cô nương sao? Ừ, bất quá, nghe nói người đọc qua không ít thơ văn?” Giản thân vương cố gắng quên đi sự không hài lòng đối với thân thể không khỏe mạnh của Cẩm Nương, hỏi về vấn đề Lãnh Hoa Đình cảm thấy hứng thú.

Lão thái gia mặc dù đã nghe lão thái thái nói, cháu gái thứ xuất này biết viết chữ, còn có thể làm Thơ, nhưng dù sao hần cũng chưa từng thấy tận mắt, mình đối với đứa cháu gái này cũng không hiểu rõ bao nhiêu, nên không khỏi có chút lo lắng, sợ một hồi Cẩm Nương ứng đối không được, ai cũng biết Giản thân vương là một bậc thầy nho học, thế tử Gia cũng đầy bụng kinh luân, nếu bọn họ ra đề mục so sánh thơ, ngay cả mình, sợ cũng có chút khó có thể ứng phó .

“Hồi Vương gia lời..., Cẩm Nương có học qua một chút, nhưng cũng không tinh thông.” Cẩm Nương đang hoảng hốt đáp, kiếp trước nàng vẫn thích thơ cổ, nhưng cũng không có đọc qua tứ thư ngũ kinh ... cho nên, trả lời một quá hiểu mới là tốt nhất.

“Ừ, không tệ, cô bé nha, biết một chút là được, chẳng qua Đình Nhi của Bốn vương tử nhỏ liền đam mê thi từ, hôm kia người viết một bài thơ ngắn đưa qua, hần rất là thích, liền nhờ Bốn vương tử tới cùng cô nương đòi thêm một bài đưa về.” thật ra thì Giản thân vương cũng chính là mượn việc so sánh thi từ của Lãnh Hoa Đình để đến gặp mặt Cẩm Nương thôi, mặc dù Vương Phi rất hài lòng, nhưng dù sao cũng là chánh thê của nhi tử, sẽ phụng bồi nhi tử đi qua cả đời , nhi tử đã rất khổ rồi, nên hần hi vọng nửa đời sau nhi tử sẽ có vị hiền thê ở cùng với mình, như vậy sau này dù mình có trăm tuổi già, cũng có thể yên tâm một chút.

16. Chương 16

Viết một bài nữa? Cẩm Nương có chút kinh ngạc với đề nghị của Vương gia, bất quá, trong lòng đối với trượng phu chưa từng gặp mặt kia có chút ít mong đợi, một quý tộc công tử bệnh hoạn tàn tật, có thể sẽ rất u buồn, nên hẳn đem tình cảm của mình ký thác vào thi từ? Vì vậy mới đối với thi từ mình viết cảm thấy hứng thú?

“Cẩm Nương, Vương gia bảo ngươi làm một bài thơ nữa, ngươi có thể làm không?” Lão thái gia thấy Cẩm Nương cúi đầu trầm tư, cũng không có trả lời Vương ..., cho là nàng cảm thấy khó khăn, trong lòng mơ hồ cũng có chút lo lắng, nên vội hỏi.

“Nga, Hồi gia gia, có thể, chẳng qua cháu gái tài sơ học thiển, thơ viết ra sợ sẽ không lọt vào mắt Vương gia được.” Cẩm Nương kinh ngạc, cúi đầu dàng hoàng đáp lời. Không thể viết cũng phải viết a, tên đã lấp vào dây cung không bắn không được, ai bảo mình ngày đó nổi hứng chép một bài làm chi, nên phải chịu trách nhiệm một ít, nhiều nhất thì chéo một bài nữa là được, chẳng qua lúc này phải cẩn thận hơn, phải chọn những bài thơ không quá nổi danh mà viết.

Lão thái gia nghe cả cười, bận rộn phân phó hạ nhân đi chuẩn bị giấy mực, Cẩm Nương liền dời bước đi đến trước bàn.

Lãnh Hoa Đường lẳng lặng ngồi yên ở đại sảnh, nữ tử này từ khi vào cửa đến giờ cũng không hướng mình quàng một ánh mắt nào, chẳng lẽ là quy củ của Thái Thú cho nên mắt phải nhìn thẳng?

Hắn tự nhận tướng mạo đường đường phong độ có hơn, bất kể là đi nơi nào, có hẳn xuất hiện luôn luôn thu hút người, nhất là các cô bé gặp phải, người nhìn thấy hẳn không phải là xấu hổ thì cũng e lệ nhìn trộm.

Hôm nay lại bị một nữ tử nho nhỏ không nhìn, cảm giác như vậy thật đúng là không có thói quen.

Muốn viết Thơ sao? Vậy thì phải có mệnh đề a.

“Lão tướng Gia, thơ của Tứ tiểu thư lần trước tiểu chất cũng có nghe Tiểu Đình nói qua, là dùng từ ưu mỹ ngắn gọn, ý cảnh sâu xa, hôm nay tiểu chất may mắn vừa lúc có thể mở mang kiến thức.”

Cẩm Nương nghe thấy lúc này liền ngẩng đầu, mới phát hiện ở đại sảnh còn ngồi một thế gia công tử dung mạo tuấn lãng, tại sao mới vừa rồi gia gia cũng không bảo mình hành lễ vậy? Bất quá chỉ nhìn một cái, liền chạm được một đôi mắt đen như mực đang có nhiều hứng thú nhìn mình của công tử kia, nếu không phải mình biết vị hôn phu là người tàn tật, có thể nàng sẽ lầm tưởng vị này mới là hôn phu của mình.

Bất quá, lớn lên thật đúng là đẹp trai, vóc người thon dài cao ngất, ngũ quan tuấn mỹ xinh xắn, trong sự cường tráng lộ ra nhàn nhạt khí chất nho nhã, nếu không phải đáy mắt của hắn có một ít sự xâm lược, cùng tự cao khó kìm hãm, chắc Cẩm Nương sẽ thật sự vì hắn mà trái tim lay động.

Cẩm Nương nhìn thoáng qua một cái liền rũ mắt xuống, nàng cũng không dám ở trước mặt Lão thái gia cùng Giản thân vương gia mang bộ dạng háo sắc hướng về phía người dễ nhìn kia, nếu không sẽ thất lễ đến không còn hình tượng.

Lão thái gia nghe thấy lời ấy liền giật mình, Cẩm Nương là em dâu tương lai của thế tử Gia, nói là mở mang kiến thức, nhưng thật ra là muốn đấu thi từ, thế tử gia sao lại muốn cùng một vị nữ nhi khuê trung mà đấu thi từ chứ? Bất quá, nhìn Vương gia cũng không có ý ngăn cản, hẳn cũng chỉ phải cười nói: “Cẩm Nương bất quá là viết chơi thôi, về điểm học thức này, nàng làm sao có thể cùng thế tử so sánh được, thế tử quá đề cao nàng.”

Giản thân vương cũng không chấp nhận, nên cười nói: “Đường Nhi, trước giờ, ngươi luôn nói thơ của người không bằng Đình Nhi, mà bài thơ của Tứ tiểu thư ngay cả Đình Nhi cũng rất coi trọng, không bằng ngươi ở đây viết một bài thơ, để cho Lão tướng gia xem xét và so sánh với nhau đi?”

Giản thân vương nói như thế, đơn giản là muốn mượn thơ của Lãnh Hoa Đường để nâng cao tài hoa của Lãnh Hoa Đình mà thôi, nhi tử nhà mình bản thân tàn tật, làm cha mẹ, tất nhiên là muốn đem mặt tốt nhất của hắn biểu diễn cho người khác nhìn, nhất là thân gia, hẳn hi vọng sau này khi Hoa Đình tới tướng phủ, có thể được đến tướng phủ tôn trọng.

Có Vương gia đáp ứng, Lão thái gia tất nhiên không nói thêm gì nữa, chẳng qua là trong lòng vẫn vì cháu gái mình mà thấy căng thẳng, hẳn cũng không muốn cháu gái viết ra bài thơ quá hay, đem thơ của thế tử gia đánh bại, vậy sẽ khiến thế tử gia không còn mặt mũi, lại không thể viết quá kém, vì như thế sẽ không lọt được vào mắt Vương gia, ai, những thứ này toàn bộ chỉ mong cháu gái mình có thể nắm giữ: “Cầm Nương, người. . . .” Lão thái gia đang muốn nhắc nhở nàng một chút.

Nhưng Lãnh Hoa Đường đã đứng dậy, “Lão tướng gia, lần trước Tứ tiểu thư chính là vịnh Mai, hôm nay không bằng lấy trúc làm đề, tiểu chất cùng Tứ tiểu thư mỗi người sẽ biết một bài, người thấy như thế nào?”

Lão tướng gia thấy thế tử mang một bộ dạng đã quyết định, mà đề lại là chính hắn đưa ra, thì đã lưỡng lự trong lòng hắn sớm có một bài thơ sẵn, nên Lão tướng gia thở phào nhẹ nhõm, gật đầu.

Lãnh Hoa Đường liền tiêu sái đi tới bàn trước, nhắc bút lên, xoay xoay mấy cái, viết xuống một bài ngũ ngôn tuyệt cú.

Ngoài khách sảnh, Tôn Ngọc Nương rón ra rón rén trốn ở phía sau cây đại thụ, xuyên thấu qua một cánh cửa sổ đã mở nhìn vào trong, chỉ nghe gia gia đang cùng người ta nói chuyện, nhưng không thấy được bóng người, đang muốn tránh đi, thì một bóng dáng tuấn lãng đột nhiên xuất hiện ở trong tầm mắt của nàng, người nọ mặt như quan ngọc, khí chất hiên ngang, một thân cẩm bào màu đỏ tía mặc ở trên người hắn, lộ ra vẻ tôn quý cùng ưu nhã, hẳn. Hẳn là người phương nào? Không phải là người sẽ cùng cái nha đầu chết tiệt kia nghị hôn chứ?

Đang suy nghĩ lung tung, thì người nọ đột nhiên xoay đầu lại nhìn về phía ngoài cửa sổ, Tôn Ngọc Nương trong lòng run lên, người cũng giống như bị định trụ vậy, ánh mắt của hắn thâm thúy như đầm, như muốn đem nàng hút vào đáy đầm, mặt của nàng tức khắc liền hồng lên, biết rõ nhìn lén là không lễ phép, nhưng mà nàng lại không di chuyển tầm mắt đi được.

Lãnh Hoa Đường tự tin cầm lấy bút, viết xong bài thơ cung kính đưa cho Tôn tướng gia xem, Cầm Nương lặng yên đứng ở một bên, thấy hắn viết xong, liền khẽ đối với hắn phúc người, chờ hắn tránh ra, thì mình mới đi tới bên bàn, cầm bút suy nghĩ một chút, mới hạ bút.

Giản thân vương thấy nàng viết xong, cũng không có xem bài thơ của nhi tử nhà mình, mà bảo người ta cầm lấy bài thơ của Cầm Nương cho hắn nhìn, ừ, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thật đúng là không biết nàng còn nhỏ tuổi mà có thể viết được kiểu chữ nhỏ nhắn xinh đẹp như đóa hoa nhỏ vậy.

Thơ thì đương nhiên là không tệ, Cầm Nương viết:

“Lộ địch duyên phần tiết

Phong điều thanh ngọc chi

Y y tự quân tử

Vô đích bất tương nghi.”

Vương gia xem xong liền càng không ngừng gật đầu, so với vịnh Mai ngày hôm trước, thì bài thơ nhỏ này mặc dù sai vắn một chút, nhưng hiện ra tâm trạng người làm thơ tùy ngộ nhi an tâm cảnh, qua thơ có thể thấy, Cầm Nương là một người có nội tâm bình thản, đạm mạc với quyền thế, xem ra, ánh mắt của Vương Phi quả nhiên không tệ, rất tốt, tính tình như vậy đúng lúc phù hợp với thân phận của Đình Nhi, hẳn chỉ sợ gặp phải người có tính tình cao ngạo, vào Vương Phủ sẽ muốn với cao hơn.

Lúc này, Tôn lão tướng gia nhìn thơ của thế tử cũng khen không dứt miệng, thế tử quả nhiên không hổ là người kế tục vương vị, văn thái thật không giống bình thường.

Vương gia nghe xong chẳng qua chỉ mỉm cười, cầm lấy thơ của Cầm Nương cho Lão tướng gia xem, Lãnh Hoa Đường nghe Lão tướng gia không khen hẳn không ngừng miệng, tất nhiên là biết cần khiêm nhường mấy câu, nhưng nhìn Vương gia cầm thơ của Cầm Nương xem rồi gật đầu, hẳn cũng nôn nóng, rất muốn xem một chút nữ tử không đem hắn để ở trong mắt, có thể viết ra bài thơ tốt gì.

Tôn tướng gia xem thơ của Cầm Nương xong, mặc dù khiếp sợ tài hoa của Cầm Nương, nhưng mà, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, thơ của Cầm Nương mặc dù tốt, nhưng không bằng bài thơ khí phách của Lãnh Hoa Đường, thơ của thế tử vừa nhìn liền biết trong ngực có hoài bão, tương lai chỉ sợ cũng một người

có dã tâm, Tôn Tướng ở tại triều đường quyền thế có được cũng đã mấy chục năm, tất nhiên nhìn một cái liền biết ý chí của thế tử, ừ, nam nhân phải thế, bản thân đã cao quý sẵn, tất nhiên có dã tâm là chuyện bình thường.

Vừa ngẩng đầu, liền thấy ánh mắt thế tử nghi ngờ mong đợi xem cuộn giấy trong tay mình, Lão thái gia không khỏi nở nụ cười, người trẻ tuổi a, vẫn không đủ trầm ổn, Cẩm Nương bắt quá chỉ là nữ hài tử, cần gì cùng nàng tranh giành cao thấp, tranh giành mà thắng thì cũng có ý nghĩa gì đâu, bắt quá, nghĩ thì nghĩ, hắn vẫn có lòng tốt đem thơ Cẩm Nương viết đưa cho Lãnh Hoa Đường.

Tôn Vân Nương đang ở trong nhà thuê đồ cưới của mình, qua một tháng nữa, nàng sẽ phải gả vào Trữ vương thế tử rồi, Trữ vương thế tử nàng cũng đã gặp một hai lần, lớn lên nhất biểu nhân tài, tuổi cũng vừa xứng với nàng, cũng là người trong mộng của nàng.

Bên người nàng Đại nha đầu Ngọc Dung đi đến “Đại cô nương, Nhị cô nương nói là có việc xin ngài đến phía trước đi đây?”

“Làm cái gì? Nhị muội muội nàng không phải là bị phạt chép nữ giới sao? Lại đang náo loạn cái gì?” Tôn Vân Nương đầu cũng không ngẩng lên, vẫn đang thuê.

“Đại cô nương, Nhị cô nương nói chuyện này rất trọng yếu, nên bảo nô tỳ đem ngài mời đi, ngài xem như thương hại nô tỳ đi, nếu ngài không đi, Nhị cô nương nhất định sẽ trách mắng nô tỳ.” Hồng nhi nghe Tôn Vân Nương không chịu đi, gấp đến độ nước mắt cũng muốn tuôn ra.

“Ai, nàng lại muốn làm cái gì.” Tôn Vân Nương rất bất đắc dĩ thả việc trong tay ra, rồi đứng lên.

Hồng nhi vui mừng, vội vội nói: “Nô tỳ cũng không biết là chuyện gì, chỉ nghe Nhị cô nương nói rất trọng yếu, van xin ngài mau đi đi.”

Tôn Vân Nương cũng biết muội muội nhà mình đối với người hầu rất là nghiêm khắc, thường xuyên đánh chửi, thôi, nhìn tiểu nha đầu này cũng đáng thương, đã một lần cũng không sao.

17. Chương 17

Trong khách sảnh, Lãnh Hoa đường nhận lấy tờ giấy của Tôn Tướng gia đưa tới.

Thề chữ tiểu khai thật xinh đẹp! Chữ viết thanh tú nhưng bút hữu lực không câu chấp, không trách được Tiểu Đình cứ cầm lấy chữ của nàng không chịu ỉnh xem, nhìn lại bài thơ ngũ ngôn tuyệt cú, quả nhiên tài hoa không tệ, hắn không khỏi quay đầu nhìn về phía nữ tử đang an tĩnh đứng ở một bên.

Nàng khẽ cúi đầu, một bộ bộ dạng biết vâng lời, nhưng vẻ mặt lại rất thanh thản, không giống những khuê trung nữ nhi khác, nhìn thấy nam tử là e lệ, cũng không có nửa điểm khẩn trương, tuy bộ dạng mới mười bốn tuổi, nhưng bình tĩnh thông dong mà đứng, chỉ phần khí độ thông dong này thôi, so với thế tử của mình, đã giỏi hơn hai phần rồi, Tiểu Đình, quả nhiên phúc khí tốt, trong lòng phụ vương, sợ là rất coi trọng Tiểu Đình a.

Chẳng qua không biết nữ tử này, nếu biết Tiểu Đình thân thể như vậy, tính tình lại thường xuyên đầu tóc rối bời giống như tiểu hài tử, sẽ như thế nào ứng đối?

Cẩm Nương cảm giác có người nhìn mình chăm chú, không khỏi giương mắt, thấy vị thế tử Vương Phủ kia đang mỉm cười nhìn mình, liền đối với hắn lễ phép gật đầu, trong lòng mắt trở linh động truyền đi sự thân mật, người này tương lai sẽ là đại bá (anh chồng) của nàng, nên không thể tùy tiện đắc tội.

Nàng lớn lên cũng không phải rất đẹp, ít nhất sau khi hắn đã quen nhìn hai vị mẫu phi trong phủ, thì nhìn lại các nữ tử khác, hắn điều cảm thấy rất bình thường, nhưng nhìn thấy nàng bình thản mỉm cười bỗng nhiên hắn cảm thấy một tia ám áp, trong lòng hắn mỗi mỗi giây huyền cảm cứng ngắt đã lâu tựa hồ như bị kích thích một chút, cảm giác như vậy rất xa lạ, Lãnh Hoa Đường hơi nhíu dưới lông mày, nhưng nhưng

ngay sau đó cũng cười cười với Cẩm Nương, trong đáy lòng bỗng nhiên rất sợ nữ tử này đối với mình lưu lại ấn tượng mạnh.

“Tôn tiểu thư chẳng những chữ viết đẹp, Thơ làm cũng rất có hàm ý, quả nhiên là danh môn khuê tú, phong cách quý phái.” Lãnh Hoa Đường mỉm cười khen.

Lão thái gia thấy lời nói của thế tử gia thành khẩn, không giống khí thế yêu cầu so sánh lúc trước, hiện tại đã khách quan và thân thiết hơn rất nhiều, trong lòng liền thấy trấn an, ân cần giữ lại phụ tử Giản thân vương ở Tôn phủ dùng cơm.

Giản thân vương nghĩ tới Đình Nhi còn đang ở trong nhà chờ mình, nên liền cười cự tuyệt, hôm nay mục đích hẳn tới đây chủ yếu chính là tự mình khảo nghiệm con dâu, hôm nay mục đích đã đạt được, con dâu cũng làm cho hắn mãn ý hài lòng, nên liền muốn cáo từ về nhà.

Lão thái gia đang muốn giữ lại, thì nghe được có người nói: “Ngọc Nương thỉnh an gia gia.”

Lão thái gia sững sốt, thì ra là cháu gái Ngọc Nương của mình chẳng biết đã tiến vào lúc nào, khuê phòng tiểu thư, không có trưởng bối cho đòi mà dám tự tiện đến Tiền viện xuất đầu lộ diện, còn thể thống gì, Lão thái gia nhất thời giận tái mặt, trợn mắt nhìn Tôn Ngọc Nương một cái.

Tôn Ngọc Nương trong lòng khê sợ, bất quá Lão thái gia từ trước đến giờ đối với nàng cùng đại tỷ rất hiền hòa, nên cũng không sợ nhiều lắm, vừa nhấc mắt đã nhìn thấy Cẩm Nương lặng yên đứng ở một bên, cơn giận trong lòng lại ủa tới, tại sao Tôn Cẩm Nương có thể tới, mình không thể tới ? Mình mới là trưởng tiểu thư đứng đầu của Tôn gia đây.

Vừa nghĩ như thế, một chút bối rối mới vừa rồi liền biến mất tiêu, ngược lại còn thản nhiên hơn, trong lòng vừa trộm nghĩ, ánh mắt đã liếc về phía Lãnh Hoa Đường, vừa chạm phải ánh mắt của hắn nhất thời bên tai bắt đầu nóng lên, bặt rợn thả mi mắt xuống, không dám nhìn nữa.

Giản thân vương vốn muốn định hôn Nhị cô nương của Tôn gia cho Hoa Đình, chẳng qua là Tôn tướng gia quá giáo hoạt, không nỡ đem cháu gái ruột gả cho Hoa Đình, nên đã tính toán trong đó, trong thâm tâm Giản thân vương vẫn có chút không cam lòng, cũng rất muốn nhìn một chút Tôn Ngọc Nương cháu gái ruột bảo vật này là cái dạng gì.

Lúc này nhìn thấy có một nữ tử không biết lễ nghĩa xông vào khách sảnh, còn hướng về phía Hoa Đường liếc mắt đưa tình, trong lòng Giản thân vương liền đối với nữ tử này có chút khinh thường, nếu đem nữ tử trưởng nữ này so với vị Tứ cô nương thứ xuất kia, thì kém đến mấy phần.

Mọi người đang ở đây, nên Lão thái gia cũng không thể để cho Tôn Ngọc Nương lúng túng, vì vậy không thể làm gì khác hơn là hướng Giản thân vương cùng Lãnh Hoa Đường giới thiệu.

“Đây là cháu gái thứ hai của lão hủ, tên gọi Ngọc Nương.” Rồi trừng mắt nhìn Tôn Ngọc Nương nói: “Ngọc Nương, còn không qua đây hành lễ với Giản thân vương cùng thế tử!”

Tôn Ngọc Nương nhẹ nhàng mà thẳng bước đi đến bên cạnh Giản thân vương, cung kính khom người thi lễ một cái, “Ngọc Nương ra mắt Vương gia, Vương gia vạn phúc Kim An!”

Vương gia khê cười nói: “Miễn lễ.” Tiện tay lấy một khối ngọc bội mang trên người đưa cho Tôn Ngọc Nương làm lễ ra mắt.

Tôn Ngọc Nương khê kinh, nhưng rất nhanh đã hôn hờ đón lấy, vừa phúc thân nói cảm ơn, trong lòng âm thầm vui mừng, đồ tùy thân Giản thân vương mang bên người luôn là thứ tốt, lại chịu đưa mình, đích thị là đối với mình có ấn tượng không tệ, xem ra, mình tới là đúng rồi.

Tạ ơn Giản thân vương xong, Tôn Ngọc Nương nhẹ nhàng bước liên tục, đi tới bên cạnh Lãnh Hoa Đường, phúc thân hành lễ: “Ngọc Nương ra mắt thế tử.”

Lãnh Hoa Đường chấp tay trả lễ: “Nhị tiểu thư hữu lễ.”

Đây chính là Tôn gia Nhị cô nương sao? Ngày đó di nương cũng bởi vì châm chọc Tôn gia không chịu đem Nhị cô nương con vợ cả gả cho Tiểu Đình, Tiểu Đình mới dùng nghiến mực đập trúng đầu của di nương, nàng ta lớn lên so sánh với Tứ cô nương thì biết làm trò hề một chút, nhưng mà. Cũng quá nông

cạn đi, Tôn gia đã quyết định đem Tứ cô nương gả cho Tiểu Đình, tại sao lại để cho vị Nhị cô nương này đi ra ngoài gặp khách thế?

Lãnh Hoa Đường khẽ nâng đầu, có chút không hiểu nhìn về phía Giản thân vương, nhưng vừa lúc chạm được trông mắt ngưng ngưng Tôn Ngọc Nương, ánh mắt như thế quá mức quen thuộc, từ khi hắn trưởng thành tới nay, cơ hồ đã bị ánh mắt như thế bao quanh, Lãnh Hoa Đường mang theo lễ phép trên gương mặt mỉm cười, hơi có chút chán ghét ở trong đáy mắt, sự nghi ngờ mới vừa rồi hiện tại cũng có chút hiểu rõ rồi, trong lòng liền khinh thường, Tôn tướng gia chẳng lẽ muốn đem nàng này gả ỉnh không sao?

Nghĩ đi nghĩ lại thì thấy không thể, trưởng nữ của Tôn gia, thân phận mặc dù kém hơn so với Hoàng hoàng thân quốc thích, nhưng cũng cao quý, mình đã có chánh thê, Nhị cô nương không thể nào chịu khuất tất mà làm nhỏ.

Giản thân vương nguyên đã tính toán cáo từ, chẳng qua là bị Tôn Ngọc Nương đến nên kéo dài thời gian mà thôi, nếu lời khách sáo đã nói xong, cũng không cần phải lưu lại nữa, đành quay sang cùng Tôn tướng gia tán gẫu mấy câu, mới nhắc chân đi ra ngoài.

Lãnh Hoa Đường cũng cùng Tôn Tướng hành lễ cáo từ, trước khi đi, hắn đến gần Cẩm Nương, chấp tay thi lễ nói: “Tứ tiểu thư, hôm nay Hoa Đường có thể học hỏi được thơ văn của tiểu thư, quả thật may mắn, hi vọng ngày khác còn có cơ hội thấy lại tác phẩm xuất sắc của tiểu thư, Hoa đường hiện tại cáo từ.”

Cẩm Nương nghe thấy liền ngẩn ra, lời này là có ý gì? Nghe như thế nào cũng giống như nam nữ ước hẹn thế? Nàng thật không nghĩ qua sẽ cùng vị đại bá tương lai này có quá nhiều giao thiệp, nhưng người ta nhỏ nhả lễ độ cùng mình nói chuyện, mình cũng không thể quá vô lễ.

Cho nên cười nhạt nghiêng người, thi lễ đáp lại lễ của hắn, mình vừa phúc thân vừa nói: “Thế tử Gia nói quá lời, Cẩm Nương bất quá chỉ viết chút ít đồ chơi nơi khuê phòng thôi, không dám bêu xấu lần nữa.”

Ý tứ của Cẩm Nương cũng rất rõ ràng, ta và người nam nữ hữu biệt, ta viết thơ là đồ vật của nữ nhi nơi khuê phòng, không thể tùy tiện đưa cho nam tử xa lạ xem ngoài trượng phu của mình.

Lãnh Hoa Đường nghe thấy không khỏi nở nụ cười, nàng này quả nhiên Thông Tuệ, thế nhưng uyển chuyển cự tuyệt hắn, hắn đang còn muốn nói tiếp, thì Tôn Ngọc Nương cao hứng mà thẳng bước đi tới đây, kéo tay Cẩm Nương nói: “Tứ muội muội, người cùng thế tử đang nói cái gì thế? Mới vừa rồi người viết Thơ cho thế tử sao?”

Lời này vừa nói ra, Cẩm Nương bị hù dọa ra một thân mồ hôi lạnh, cái gì gọi là mình viết Thơ cho thế tử? Người mình nghị hôn là đệ đệ của thế tử, làm thơ cho trượng phu ca ca coi là cái gì? Yêu đơn phương sao? Không đúng, hắn phải coi là vụng trộm! Tôn Ngọc Nương cũng thật là cái gì cũng dám nói.

Lãnh Hoa Đường vừa nghe lời của Tôn Ngọc Nương trong lòng cũng trầm xuống, Tôn gia Nhị cô nương nói như thế nào cũng là trưởng nữ con vợ cả, sao lại nói ra lời không hợp lễ tiết như thế? Nhưng hắn cũng muốn nhìn một chút, xem Cẩm Nương sẽ ứng đối như thế nào, liền mỉm cười nhìn Cẩm Nương, đồng thời cũng không nói lời giải thích.

18. Chương 18

“Nhị tỷ đã hiểu lầm, mới vừa rồi chẳng qua là Vương gia ở so sánh thi từ cùng Cẩm Nương thôi, cũng không phải là làm thơ cùng thế tử Gia.” Cẩm Nương cười nhạt nhìn Ngọc Nương nói, trong giọng nói cũng rất cung kính đối với Ngọc Nương.

Lãnh Hoa Đường nghe thấy liền khẽ gật đầu, phía ngoài Giản thân vương đã đi ra khỏi một đoạn đường.

Cẩm Nương bận rộn đối với Lãnh Hoa Đường thi lễ lần nữa: “Cung tiễn thế tử!”

Lãnh Hoa Đường lúc này mới tiêu sái xoay người rời đi.

Tôn Ngọc Nương đứng ở trong khách sảnh nhìn theo bóng lưng rời đi của Lãnh Hoa đường mà không chớp mắt, Cẩm Nương không muốn để ý đến nàng, liền cùng Tú cô lặng lẽ đi ra ngoài.

“Tôn Cẩm Nương!” Tôn Ngọc Nương kịp phản ứng, hô lên.

Cẩm Nương bắt đầu dĩ dưng bước: “Nhị tỷ còn có chuyện gì?”

Tôn Ngọc Nương cười lạnh đi qua đây, đột nhiên giơ một tay lên, bóp một tiếng giòn vang đánh vào trên mặt Cẩm Nương, Cẩm Nương không biết nàng đột nhiên xuất thủ, nên nửa bên mặt nhất thời rất đau. Giơ mắt tức giận nhìn Tôn Ngọc Nương, thật là một kẻ điên!

“Người đang ở trước mặt nam nhân giả vờ phong tao a, ngay cả Giản thân vương thế tử cũng đối với người thay đổi triệt để cách nhìn? Cũng không nghĩ xem mình có cái đức hạnh gì, một bộ dạng bệnh hoạn, người xứng cùng thế tử nói chuyện sao?” Tôn Ngọc Nương chua ngoa mắng.

Cẩm Nương ngẩng nhìn bốn phía, Bạch Đại sớm đã đi theo Lão thái gia đưa Giản thân vương về, ở trong phòng hiện giờ chỉ có mấy tiểu nha hoàn đang thu thập chén trà điểm tâm, hiển nhiên mấy cái tiểu nha hoàn thấy Tôn Ngọc Nương đánh mình xong liền bị hù đến rồi, tay thu chén đều có chút run run, ở trong phủ nay người nào không biết Nhị cô nương rất thô bạo, ai cũng không dám chọc nàng để phải gặp rủi ro.

Cẩm Nương nhìn tình hình này liền biết, nơi này sẽ không ai vì chính mình nói chuyện, cho dù có bẩm báo với lão thái thái, thì chuyện bắt quả cũng chỉ vì đánh một cái tát thôi, bỏ đi, cần gì cùng kẻ điên so đo.

Nàng khinh miệt nhìn Tôn Ngọc Nương một cái, xoay người tiếp tục đi ra ngoài.

Tôn Ngọc Nương đâu có dễ dàng bắt được một khi dễ cơ hội khi dễ Cẩm Nương như thế, nơi nào mà chịu bỏ qua, thấy nàng muốn đi, liền túm ở cánh tay của nàng, “Làm sao? Bị ta nói trúng? Người không phải là rất có bản lĩnh đấy sao? Người không phải ngay cả ta cũng dám lớn tiếng sao? Làm sao không đánh trả nữa?”

Ở một bên Tú cô thật sự tức giận, Nhị cô nương còn muốn như thế nào? Tú cô nương đã đem tức giận nuốt xuống rồi, nàng rất muốn tiến lên đem Nhị cô nương kéo ra, nhưng lại không dám, nàng chỉ là nô tỳ, chớ nói Nhị cô nương là tỷ tỷ con vợ cả đánh muội muội thứ xuất cũng là chuyện thường gặp, cho dù Nhị cô nương cũng là thứ xuất, thì đây cũng là chuyện của chủ tử, làm nô tỳ thấy chủ tử không phản ứng gì, chỉ đành tận hết trách nhiệm.

“Nhị tỷ, Lão thái gia sẽ trở lại, người tốt nhất không nên náo loạn nữa.” Cẩm Nương giật ống tay áo của mình, cảnh cáo Ngọc Nương, nàng thật sự có chút đau lòng, cái áo này chỉ mới mặc lên người thôi.

“Hừ, người đừng có mà dùng ông tới dọa ta, lần trước người đang ở chỗ lão thái thái hãm hại ta, ta còn không có tìm người tính sổ đâu, hôm nay, cùng nhau đòi lại một lần, nhìn xem ta có đánh chết con đĩ nhỏ của tiểu phụ nuôi không.” Tôn Ngọc Nương nhìn thấy Cẩm Nương có chút ít phục tùng, nên không chịu buông tha.

Vừa nói vừa làm bộ dạng muốn đánh, Cẩm Nương quay đầu lại thì nhìn thấy cuộn giấy viết bài thơ trên bàn, đột nhiên linh cơ vừa động, nói: “Người không muốn biết thế tử mới vừa rồi viết cái gì sao?”

Tôn Ngọc Nương vừa nghe thấy, cánh tay đang nâng cao liền dừng ở giữa không trung, vội vàng hỏi: “Hắn viết cái gì?” thân ảnh nam tử kia lập tức hiện lên ở trước mắt Tôn Ngọc Nương, tim của nàng lập tức nhảy thình thịch.

“Người buông ta ra trước, buông ra, ta mới nói cho người biết.” Cẩm Nương nhân cơ hội nói.

Tôn Ngọc Nương chần chờ địa nhìn nàng: “Con quỷ nhỏ người nếu dám gạt ta, ta sẽ cho người biết tay.” Nói thế nhưng vẫn buông lỏng tay, trong mắt mang theo chút nóng lòng.

Cẩm Nương vờ vờ quần áo của mình, quả thật là chó điên, y phục đang tốt lành lại bị nàng ta làm bị nhăn hết rồi, ghê tởm. Trong lòng đem Tôn Ngọc Nương mắng trăm ngàn lần, nhưng vẫn đi tới trước bàn, lấy làm kỳ quái khi phát hiện bài thơ mình viết không thấy đâu, trên bàn chỉ có bài thơ Lãnh Hoa Đường viết, liền cầm lấy ném cho Tôn Ngọc Nương: “Xem đi, đây là thơ thế tử viết đấy.”

Tôn Ngọc Nương nhận lấy như nhặt được chí bảo, nhìn lại, nét chữ của thể tử cũng như người của hần, tuấn dật cao ngất, bút lực mạnh mẽ tiêu sái, Thơ lại càng khí thế bàng bạc, hào khí lớn, Tôn Ngọc Nương một lần nữa không ức chế được trái tim yêu thích đối với nam tử kia, mặt dần dần đỏ lên.

Thấy nàng cầm lấy tờ giấy kia với ánh mắt hoa si, Cẩm Nương nhân cơ hội đi ra bên ngoài, nhanh lên một chút rời khỏi cái người điên này mới là tốt nhất.

Tú cô cũng rất có nhân lực nên lặng lẽ đuổi theo, vừa ra khỏi cửa khách sảnh, Cẩm Nương thở phào nhẹ nhõm, Tú cô thì lại đau lòng sờ sờ mặt của nàng: “Quá độc ác rồi, hạ nặng tay như vậy!” Vành mắt cũng đỏ đi theo: “Đã bị sưng lên rồi, một hồi ta chuẩn bị thuốc mỡ cho người bôi.”

Cẩm Nương bắt được tay nàng, trong lòng có chút cảm động: “Không đau đâu, không có sao.” Cuối cùng không có như giồng lần trước bị nắm lấy đầu tóc, trong lòng vẫn cảm thấy biệt khuất, nhưng nếu cùng một người như chó điên đánh nhau, thì cũng không cần thiết, hơn nữa, chuyện lần trước Đại phu nhân còn không có gỡ thủ đoạn ra, không biết bà ta sẽ làm ra cái chuyện hành hạ người gì nữa đây, vẫn là nên nhường hoàng một chút mới tốt, không thể quá vọng động nữa.

“Về thôi, nếu không một hồi Nhị cô nương lại đuổi tới.” Tú cô nhìn về phía sau, nhỏ giọng nói.

“Hai người các người đang nói Nhị muội muội cái gì? Ta nghe thấy được đó.” Tôn Vân Nương không biết từ nơi nào xông ra, đang lạnh lùng nhìn Cẩm Nương cùng Tú cô.

Cẩm Nương sợ hết hồn, mới tránh được một đứa, bây giờ lại đụng phải đứa này, mấy ngày nay Tôn Vân Nương một mực ở trong viện của mình chuẩn bị đồ cưới, ngay cả thỉnh an Đại phu nhân cũng miễn, nên Cẩm Nương gặp nàng cũng ít hơn, lúc này đột nhiên ở phía trước viện khách sảnh bên cạnh đụng phải, quả thực rất kinh ngạc.

“Cẩm Nương thỉnh an Đại tỷ tỷ!” Cẩm Nương không quá quen thuộc tính tình Tôn Vân Nương, trong trí nhớ của nàng tính tình vị đại tỷ này so sánh với Tôn Ngọc Nương thì ôn hòa một chút.

“Mặt của người sao vậy?” Tôn Vân Nương nhìn Tứ muội, liền nhớ tới lời nàng mới nghe được vừa rồi, trong lòng có chút hiểu rõ.

19. Chương 19

“Không có gì!” Cẩm Nương cúi thấp đầu, nàng cũng không dám nói là Tôn Ngọc Nương đánh, người ta là tỷ muội ruột thịt, dù thế nào cũng sẽ không đứng về phía mình.

Tôn Vân Nương quả nhiên không hỏi nữa rồi, Cẩm Nương xoa nhẹ mặt mình cùng nàng hành lễ cáo lui, Tôn Vân Nương gật đầu tránh ra thân thể.

Chờ Cẩm Nương đi rồi, nàng như chợt nhớ tới cái gì đó nói: “Tứ muội muội, lần trước Nương để cho người thuê một trăm cái hà bao đã thuê đủ chưa?”

Cẩm Nương nghe được ngẩn ra, phải ngừng cước bộ, quay đầu lại nhìn nàng, chuyện hà bao không phải lần trước lão thái thái đã nói nàng không cần thuê nữa sao? Tại sao lại hỏi nữa rồi?

Nhưng nàng không dám nói, chẳng thể làm gì khác hơn là trả lời: “Hồi Đại tỷ tỷ, còn không có đâu.”

Tôn Vân Nương nghe thấy ánh mắt liền chìm xuống, tựa tiểu phi tiểu nói: “Không phải nói mười ngày là có thể thuê xong sao? Hiện giờ đã hơn nửa tháng rồi, làm sao còn không có thuê xong, ta đang chờ lấy hà bao của người để đi khen thưởng đó, hơn nữa cũng để cho người của Trữ vương phủ mở tổng tầm mắt, tay nghề của muội muội ta cao bao nhiêu.”

Lời này đúng là ân uy tịnh thi (vừa đánh vừa xoa)rồi, Cẩm Nương cho dù muốn tức giận cũng không thể, liền thấp đầu, trả lời: “Trước đó vài ngày thân thể Cẩm Nương không tốt, thái y có đến xem qua, nói không thể quá vất vả, cho nên, bị chậm hết mấy ngày, kính xin Đại tỷ tỷ thông cảm thư thả vài hôm.” Tôn

Vân Nương nghe xong liền giương mắt nhìn kỹ nàng, nhìn khí sắc đúng là không quá tốt, gầy như cây hồng bì, bất quá ánh mắt so sánh với trước kia thì sáng hơn, cả người khí chất cũng nhẹ nhàng khoan khoái hơn, xem ra hẳn là không có gì đáng ngại, liền nói: “Vậy người nhanh chóng làm đi, đừng để đến lúc đó ta ở Trữ vương phủ không có đồ để cho, cũng làm ta mất hết mặt mũi.” Dứt lời, không hề nhìn Cẩm Nương nữa, trực tiếp hướng trong khách sảnh đi tới.

Cẩm Nương ngẩng đầu nhìn thân ảnh của nàng, trong lòng không khỏi mắng: “Người không mặt mũi thì có liên quan gì tới ta, chẳng lẽ thể diện của Tôn phủ chỉ nhờ có một trăm hà bao này chống đỡ sao? Xem ra, đứa này cũng không phải là người tốt lành gì.”

Tú cô bất đắc dĩ kéo tay áo của nàng: “Trở về đi thôi, một hồi Nhị cô nương cùng đại cô nương lại đi ra, thì sẽ thật ượng phò không được nữa.”

Cẩm Nương nghe thấy, vội vàng tăng nhanh cước bộ, trong lòng lại nghĩ tới, một trăm hà bao còn chỉ tiêu được có sáu mươi, còn tới bốn mươi cái nữa, hay là trở về tiếp tục tiêu thôi.

Tôn Vân Nương vào khách sảnh, đã nhìn thấy Nhị muội Tôn Ngọc Nương đang cầm một trang giấy mà ngăn người, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rùng rục .

“Nhị muội, người đang ở đây làm gì đấy?” Tôn Vân Nương nhíu lông mày hỏi.

Tôn Ngọc Nương bị sợ đến nhảy dựng, ngẩng đầu nhìn thấy đại tỷ Vân Nương, liền cuống quýt đem bài thơ kia thu lại giấu trong túi, “Không có. Không có gì, viết chơi thôi mà.”

Tôn Vân Nương không tin, liền từ trong tay áo của nàng đoạt lấy, Tôn Ngọc Nương từ trên ghế nhảy lên, “Đại tỷ người làm gì?”

Tôn Vân Nương phụt một tiếng cười nói: “Cô gái nhỏ, đang tư xuân à, cho tỷ xem một chút, thứ tốt gì đấy?”

Tôn Ngọc Nương mặt càng đỏ hơn, trơ mặt ra xin khoan dung nói: “Thật không có gì, nga, lần trước hà bao tiêu đưa cho người, như thế nào?” Bận rộn chuyển đề tài.

“Nhị muội muội dùng tâm tư tiêu, dĩ nhiên là tốt, hoa nở tất nhiên cao hơn một tầng rồi, hơn nữa người dùng tiêu hai mặt, hà bao kia chính là lễ vật tốt nhất trong tất cả lễ vật mọi người đưa, muội muội cực khổ.” Tôn Vân Nương cũng thật không nghĩ tới Nhị muội muội lưỡi nhác nhà mình có tiêu mười hà bao tốt như vậy cho nàng làm đồ cưới.

“Tỷ tỷ thích là tốt rồi.” Tôn Ngọc Nương không yên lòng nói.

“Mặt của Tam muội muội mới vừa rồi là người đánh sao?” Tôn Vân Nương nhìn thấy bộ dạng nàng còn có tâm sự nên hỏi.

“Hừ, cái Tiểu phụ nuôi kia, lần trước dám đánh ta, hôm nay một ít bạt tai bất quá là trừng phạt nhỏ thôi, sáng mai ta mà nhìn thấy nàng, xem ta có đá chết nàng không.” Tôn Ngọc Nương ác độc nói, vẻ mặt ngang ngược kiêu ngạo.

“Người đánh nàng làm cái gì, nghe Nương nói, nàng đã nghị hôn cho Nhị công tử của Giản thân vương phủ rồi, sau này cũng không thể giống như trước đây mà đối xử với nàng nữa, nói như thế nào thì tương lai nàng cũng là Nhị thiếu phu nhân của Giản thân vương phủ.” Tôn Vân Nương thở dài khuyên nhủ.

“Nàng thật đã định hôn cho Giản thân vương phủ rồi?” Tôn Ngọc Nương vừa nghe mấy chữ Giản thân vương, mắt sáng rực lên, nóng lòng hỏi.

“Ừ, nghe nói Nhị công tử kia là một người tàn tật, nhưng lại rất được Vương gia cùng Vương Phi sủng ái, cho nên, sau này người đừng đánh nàng nữa, tránh để Giản thân vương biết, sẽ không vui.” Tôn Vân Nương nghe nhỏ giọng nói.

Tôn Ngọc Nương khinh thường khề hừ một tiếng, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Tôn Cẩm Nương không phải gả cho người kia là tốt rồi, nhớ tới người nọ rất tuấn tú, nàng lại không nhận được hỏi: “Vậy hôm nay Giản thân vương thế tử tới đấy, hẳn đã đón dâu chưa?”

Tôn Vân Nương kỳ quái nhìn nàng một cái, trong mắt có chút tính toán: “Người hỏi hần làm cái gì, ta nghe gia gia nói, Giản thân vương thể tử đã sớm thành thân rồi, cưới Thanh Trữ Quận chúa nữ nhi của Vĩnh Phúc công chúa, người đừng có làm gì bậy đó, cẩn thận Nương phạt người.”

Hần đã đón dâu rồi? Cưới thanh Trữ Quận chúa nữ nhi của công chúa? Giống như có một chậu nước lạnh như băng ruyết mãnh liệt tưới trên đầu nàng, Tôn Ngọc Nương cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, cả người đều có chút ngây ngốc.

“Nhị muội, người làm sao vậy?” Tôn Vân Nương không hiểu nhìn nàng, sờ sờ cái trán của nàng, thấy trong mắt nàng là một mảnh tro tàn thất vọng, trong lòng bỗng cả kinh: “Chẳng lẽ người. . . . ?”

Tôn Ngọc Nương một hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, buồn bực nghiêng đầu, tránh khỏi tay của Tôn Vân Nương, lúc này nàng ai cũng không muốn để ý, chỉ muốn một người trở về phòng hảo hảo yên lặng một chút.

“Uy, người đừng u mê nữa, có những người không phải người muốn có là sẽ có, yên tâm đi, Nương sẽ tìm cho người một cửa hôn sự tốt.” Tôn Vân Nương an ủi, nhìn muội muội mất hồn, nàng có chút đau lòng.

20. Chương 20

“Đại tỷ, đồ cưới Nương đưa cho người đã chuẩn bị đầy đủ chưa?” Tôn Ngọc Nương không muốn thảo luận vấn đề kia nữa, nhưng lại không muốn ngang ngược cự tuyệt ý tốt của tỷ tỷ, nên không thể làm gì khác hơn là nói sang chuyện khác.

Nói đến đồ cưới, sắc mặt Tôn Vân Nương bỗng ảm đạm xuống, buồn buồn nói: “Hần là đã chuẩn bị đầy đủ rồi, Nương nói, lúc trước Thái Tử Phi xuất giá, là hai trăm bốn mươi món, mà ta gả đi làm thế tử phi, nên đồ cưới không thể vượt qua Thái Tử Phi, nên chỉ có một trăm sáu mươi món.”

“Vậy cũng không tệ mà, so sánh với đồ cưới hôm kia Lưu gia Nhị cô nương gả đi nhiều hơn bốn mươi món, nghe nói người nàng gả là Tĩnh Trữ Hầu thế tử đấy.” Tôn Ngọc Nương nói xong, trong lòng cũng đang thầm nghĩ, gả như tỷ tỷ cũng quá tốt rồi, đồ cưới không đã một trăm sáu mươi món, không biết sau này mình gả đi ra ngoài, có được nhiều như vậy hay không.

“Hừ, nhiều cái gì? Vẫn còn so sánh không được với Cẩm Nương cái Tiểu phụ nuôi kia đấy.” Tôn Vân Nương thử nghĩ xem cũng tức giận, Giản thân vương phủ ghê gớm thật, thế nhưng dáng thái lễ thô đã hai mươi bốn món, mà lúc này chỉ mới thái lễ thô, nếu Lục lễ mà toàn bộ làm xong, đồ đưa tới sẽ càng tăng lên, như vậy không phải là so với đồ cưới của mình còn nhiều hơn sao? Hơn nữa ở trong phủ cũng sẽ cho nàng thêm, như vậy chẳng phải càng nổi bật hơn sao, nàng ta là cái gì chứ? Chỉ là một thứ nữ thôi, nghĩ đến đây lại hận Trữ vương phủ keo kiệt, cưới thế tử phi mà lại đưa cát lễ không sánh bằng một công tử gia của người ta, cái này không phải là làm ình không còn mặt mũi sao?

“Đại tỷ nói đùa, mẫu thân làm sao có thể cho Cẩm Nương nhiều đồ cưới như vậy?” Tôn Ngọc Nương căn bản là không tin, Đại phu nhân đối xử với Cẩm Nương như thế nào, nàng đều biết cả, chính là vì Đại phu nhân không nhìn thấy Cẩm Nương tốt, nên nàng mới dám không chút kiêng kỵ mà khi dễ Cẩm Nương, Cẩm Nương mà xuất giá, thì Đại phu nhân có lẽ sẽ giữ ý tứ mà cho nàng một ít đồ cưới, nhưng nói toạc ra, dù sao cũng không thể so với đại tỷ tốt hơn nha.

“Hừ, người biết cái gì, lão thái thái rất thiên vị, nàng biết mẫu thân sẽ không cho Cẩm Nương đồ cưới, nên lệnh cho Bạch tổng quản đem tất cả đồ của Giản thân vương phủ đưa tới ghi vào danh sách, tương lai khi Cẩm Nương gả đi, những đồ này sẽ còn nguyên mà mang theo qua đó, người không biết đâu, những thứ Giản thân vương phủ đưa toàn là thứ tốt? Trừ Đông cung thái tử đón dâu mới có đồ tốt như vậy ra, những hoàng thân quốc thích vương tộc khác, nhà ai mà có số lượng lớn đồ như vậy a, riêng đại Đông châu thôi đã to như thế này nè.” Tôn Vân Nương vừa nói lấy tay ra kích cõ.

Nghe Tôn Vân Nương nói như vậy, tâm tình của Tôn Ngọc Nương càng buồn bực hơn, càng cảm thấy đáng tiếc hơn, tại sao gia gia không có giành trước một bước đem mình gả cho Giản thân vương thế tử vậy? Nếu chỉ một công tử mà có nhiều cát lễ như vậy, thì thế tử kia không phải có giá trị cao hơn sao?

Bất quá, tại sao phải để đồ tốt như vậy cho Cẩm Nương ngu ngốc kia được chứ, coi như là Giản thân vương phủ đưa tới thì thế nào? Hừ, nhà này là mẫu thân nắm quyền đây, đến lúc đó mang theo cái gì qua đó, còn không phải là do Nương một tay tổ chức sao, Tôn Ngọc Nương linh cơ vừa động, kéo Tôn Vân Nương qua ở bên tai nàng nói thầm .

Trở lại Tử Viên, Cẩm Nương cảm giác sau lưng mình đã ra một thân mồ hôi lạnh rồi, ngồi xuống để nghỉ ngơi lấy hơi thở, Tứ nhi biết điều liền dâng trà cho nàng, nhìn nửa bên mặt của nàng bị sưng, trong lòng liền có chút ít khổ sở, lặng yên đi lấy thuốc mỡ tới đưa cho Tú cô.

Tú cô một bên bôi thuốc cho Cẩm Nương, vừa nói: “Sau này thấy Nhị cô nương thì trốn đi, chuyện lần đó nàng đã đem hận ghi trên người cô nương rồi đó, ai, đều là tỷ muội với nhau, làm sao lại không khoan dung cho người chút nào thế?”

Cẩm Nương cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ, nàng khi nào mà trải qua cuộc sống như vậy, kiếp trước, nàng là con gái một, mặc dù cha mẹ chỉ là viên chức nhỏ, nhưng người một nhà trải qua rất hòa thuận an bình, đâu có nhiều sóng gió như thế a, nhưng chẳng lẽ nàng vẫn phải tiếp tục chịu đựng như vậy sao? Hoặc là, ẩn núp giống như con chuột để chờ gả thôi sao?

Nhưng sau khi gả đi ra ngoài thì sao? Sẽ không bị khi dễ nữa à?

Không được, nhất định phải trở nên mạnh mẽ chút ít mới được, nàng nhớ tới ánh mắt từ ái của Tứ di nương, ánh mắt kia có quá nhiều mong đợi cùng trù ối, còn có cái tiểu đệ đệ thịt núc ních kia nữa, nếu như mình mạnh mẽ một chút, thì các nàng không phải cũng sẽ sống khá giả một chút sao?

Đang suy nghĩ, thì Bình nhi từ bên ngoài trở lại, sắc mặt vui mừng: “Tú cô nương, lão gia trở về.”

Cẩm Nương nghe thấy liền ngẩn ra, lão gia? Phụ thân của thân thể này? Trong trí nhớ đó là một người nam nhân lớn lên hào phóng, cá tính đứng đắn nghiêm túc, hẳn quá mức nghiêm chỉnh, làm ình không khỏi thấy có chút sợ hãi, không dám thân cận.

“Lão gia lúc này vừa chiến thắng trở về, nghe nói lão gia ở bên kia đánh thắng trận lớn rồi, còn cứu thái tử gia một mạng đây.” Bình nhi hưng phấn mà nói.

Cẩm Nương nghe thấy cũng ngây ngốc, trên mặt không có phản ứng gì, nhưng trong lòng lại nghĩ: lão gia cứu thái tử, vậy thái tử nhất định sẽ cảm kích hẳn, có chiêu dụ hẳn, nói cách khác, lão gia rất có thể chính là người của thái tử, tương lai thái tử kế vị xong, con đường quan trường của lão gia cũng sẽ bằng phẳng đi lên, tuy nói không nhất định có thể vượt qua được tổ phụ, nhưng địa vị khẳng định sẽ không thấp được.

Mà Tứ di nương vừa ở trong phủ sinh con trai lớn, Đại phu nhân lại lớn tuổi, như vậy không thể nào có con trai trưởng nữa, như vậy, Tứ di nương vì Tôn gia sinh ra người thừa kế nhất định sẽ được coi trọng, nếu như địa vị của Tứ di nương có thể tăng lên một bước nữa, vậy.

Nghĩ tới đây, trong lòng Cẩm Nương đã có tính toán, Tôn Ngọc Nương mở miệng ngậm miệng đều chửi mình là tiểu phụ nuôi, không phải chỉ là vì xuất thân thôi sao? Nếu để cho phụ thân đem thân phận của Tứ di nương thăng làm Bình thê, vậy thì mình cùng Tôn Ngọc Nương đều có thân phận giống nhau, nàng cũng không có thể khi dễ mình nữa.

21. Chương 21

Cũng đúng, nếu chế độ phong kiến đáng chết này làm ình bị khi dễ, vậy thì nghĩ biện pháp dùng cái chế độ này làm ình có cơ hội tung mình, để bảo vệ mình và bảo vệ người thân của mình. (TT: ta rất thích cách nghĩ này của nàng ^.^)

“Tú cô, ta muốn đi xem Tứ di nương.” Cẩm Nương đột nhiên đứng lên nói.

Tú cô nghe thấy liền sửng sốt, cô nương không phải là mới đi thăm Tứ di nương sao? Hôm nay lại muốn đi nữa, tại sao a? Vì bị ủy khuất nên muốn làm nũng à? Sẽ không sợ Tứ di nương lo lắng thương tâm sao?

“Cô nương, mặt của người. . . .” Tú cô chần chờ khuyên nhủ.

“Không sao, vì muốn đi để cho Tứ di nương nhìn.” Cẩm Nương thông dong đáp, có một số việc, sau cơn đau sẽ có kết quả tốt, vì thế cứ làm cho nó đau hơn.

Nhìn thái độ cô nương kiên quyết, Tú cô cũng không nói gì nữa, vén rèm lên đi ra ngoài trước.

Đến bên ngoài Hà Hương viện, bà Tử giữ viện đang vừa ăn hạt dưa vừa nói chuyện phiếm: “Nghe nói Đại lão gia đã trở lại, còn lập công lớn nữa, trong phủ nhất định sẽ phải náo nhiệt một trận cho xem.”

“Cũng đúng, nói không chừng mọi người cũng sẽ được khen thưởng nữa, nghe nói là cứu đương kim thái tử gia, xem ra quan chức của lão gia khẳng định sẽ bay lên, hai người chúng ta lại có rượu ngon ăn. Di, Tứ cô nương lại tới làm cái gì thế?”

“Đừng có đắc tội nàng, lão gia đã trở lại, không chừng cái vị trong nhà này lại sẽ được sủng ái.” bà Tử lúc trước nói chuyện đã hạ thấp thanh âm nhỏ đi rất nhiều.

Cẩm Nương đi đến gần, hai bà Tử kia liền mỉm cười đứng lên: “Tứ cô nương thật đúng là hiếu thuận, lại tới thăm Tứ di nương rồi?”

Cẩm Nương cười nhạt gật gật đầu, xem ra, mình không có tới sai, những thứ hạ nhân này cũng biết sau khi lão gia trở về, Tứ di nương sẽ lại được sủng ái.

“Cô nương, lão nô đi bẩm báo cho ngài nhé.” Một bà Tử ân cần nói.

“Vây làm phiền ma ma.” Cẩm Nương mỉm cười nói, nàng sẽ không cự tuyệt nhiệt tình của người ta, có những người càng ở trước mặt nàng làm ra bộ dạng cao ngạo khinh thường, nàng càng ra sức nịnh bợ nịnh nọt người, đúng là trời sanh tính thích bị coi thường mà.

Bà Tử kia lập tức hấp tấp đi vào, Tú cô lấy làm kỳ quái nhìn đưa mắt Cẩm Nương, không biết hôm nay cô nương nhà nàng tại sao lại không giống với ngày thường vậy, nhìn giống như là kiên cường hơn một chút.

Cẩm Nương thẳng lưng ngẩng cao đầu, hai tay khoanh ở trước ngực, mỗi một bước đi không quá nửa thước, tận lực khiến cho tư thái bước đi của mình phù hợp với quy củ của nơi này, càng giống thực nữ một chút.

Đông Nhi nghe nói Tứ cô nương lại tới nữa, liền cảm thấy kỳ quái, bận rộn ra đón, nhưng đập vào mắt nàng là gương mặt đỏ bừng của Tứ cô nương, trong lòng không khỏi căng thẳng, ánh mắt ngưng lại, thở dài, ai! Đã bao nhiêu năm rồi, mỗi Tứ cô nương bị khi dễ đều không có tới hướng Tứ di nương khóc lóc kể lể qua?

Mười năm? Mười hai năm? Tóm lại khi nàng còn bé bị Nhị cô nương bức tức đánh một lần đã tới tìm Tứ di nương, Tứ di nương ôm Tứ cô nương khóc xong một trận, còn mạnh mẽ lôi kéo nàng đi đến chỗ Đại phu nhân nhận tội, từ đó về sau, Tứ cô nương mỗi lần bị đánh, bị khi dễ sẽ không đến tìm Tứ di nương nữa.

Ngày hôm nay làm sao lại.

“Di nương nghe nói Tứ cô nương lại tới thăm nàng, đang rất cao hứng đó, đến giờ cơm rồi, hay là Tứ cô nương ở lại dùng cơm nhé.” Đông Nhi bắt buộc mình làm như không nhìn thấy đả thương trên mặt của Tứ cô nương, nhiệt tình chào hỏi, chuyện như vậy, vẫn nên để các chủ tử tự mình giải quyết mới tốt, một nô tỳ như nàng trừ thở dài ra, thật đúng là cái gì cũng không dám nói.

Tứ di nương nghe được Tứ cô nương chỉ trong một ngày sang thăm mình lần thứ hai, thì trong lòng rất là kinh ngạc, đã bao nhiêu năm rồi, đứa bé này đã sớm không còn gần gũi mình, hôm nay sáng sớm đã tới tìm, nàng đã cảm thấy Tứ cô nương hiện giờ đã thay đổi, so sánh với trước kia thông tình đạt lý hơn, cũng so sánh với trước kia thông minh hơn, nhìn lại Đại thiếu gia trong tã lót, nghĩ tới Tứ cô nương sắp đi vào, lần đầu tiên Tứ di nương cảm thấy con cái song toàn quả thật rất hạnh phúc.

Cầm Nương đi vào, đúng lúc nhìn thấy trên mặt Tứ di nương đang mỉm cười hạnh phúc, trong lòng liền căng thẳng, đột nhiên có chút ít hối hận, cần gì phải để cho nữ nhân đáng thương này vì mình mà lo lắng đây.

Quả nhiên Tứ di nương nhìn thấy vết thương trên mặt của Cầm Nương, chỉ trong chớp mắt, sắc mặt lập tức ảm đạm xuống, sau đó vành mắt cũng đỏ luôn “Tứ cô nương người. . . .”

Cầm Nương lỗ mũi đau xót, ánh mắt cũng ướt theo, cái này gọi là cốt nhục sao? Rốt cuộc vẫn là mẫu thân ruột thịt của mình, vừa nhìn mình thấy bị ủy khuất sẽ thương tâm.

“Di nương ——” Cầm Nương kéo dài thanh âm nhào vào trong ngực Tứ di nương , ô ô khóc lên. (TT: ta vừa edit vừa khóc theo)

“Sao vậy, hài tử, sao vậy?” thanh âm của Tứ di nương cũng nghẹn ngào, đau lòng vuốt đầu Cầm Nương, luôn miệng hỏi.

“Không có gì, chỉ là nhớ di nương thôi, nên lại đến nữa.” Cầm Nương đem đầu chôn ở trong ngực Tứ di nương, không cáo trạng, tựa hồ rất không muốn cho Tứ di nương thấy rõ vết thương trên mặt mình.

“Người. . . . Sau này hãy ít đi ra bên ngoài, cứ ngoan ngoãn sống ở trong viện của mình, cũng đều là thân nhân với nhau, nên đừng giống như lúc còn bé nha.” Tứ di nương nâng gương mặt đang khóc sụt sùi của Cầm Nương, thở dài khuyên nhủ.

Lúc này, Linh Nhi vén rèm tiến vào, nhìn thấy Cầm Nương đang ở trong nhà khóc đến thương tâm, thì ngay ra một lúc, muốn nói cái gì đó nhưng nhìn lại được, rồi lặng lẽ lui ra ngoài.

Đông Nhi thấy thế cũng chìm mặt, cùng đi theo ra ngoài. Nhìn thấy Linh Nhi quả nhiên đang hướng ra phía ngoài viện mà đi, Đông Nhi liền gọi nàng lại nói: “Linh Nhi, ai nha, người hôm qua nói muốn đôi giày có kiểu dáng giống trong cung phải không, người xem trí nhớ của ta thật là, mau tới đây, ta có một đôi có kiểu giống trong cung nè.” Vừa nói vừa thân mật kéo tay Linh Nhi đi ra phía trước, không một tiếng động đem nàng đi về phòng của mình.

22. Chương 22

Còn hạ giọng nói: “Đây cũng là kiểu dáng giày trong nhà của giả thân vương, Giả thân vương người có biết không, là Thiết Mạo Tử Vương gia duy nhất trong triều, trong triều trừ hoàng tử công chúa ra, thì hẳn chính là người cao quý nhất.”

Linh Nhi nghe xong thì ngây ngốc, quay đầu nghiêm túc nhìn Đông Nhi, Đông Nhi vừa lơ đãng vừa nói tiếp: “Ài, Tứ cô nương chúng ta coi như là Mệnh tốt, nghe nói gả đi thì chính là Nhị thiếu phu nhân đứng đắn đó.”

Linh Nhi nghe thấy liền xem thường, thấp giọng kêu cầu nhàu: “Cũng không phải là thể tử phu nhân, mà còn gả ột kẻ tàn tật .”

Đông Nhi vừa nghe liền có ý chìm mặt: “Nói gì vậy? Nghe nói Nhị công tử của Giả thân vương nguyên là thể tử, chẳng qua bị một cuộc quái bệnh thân thể mới như vậy, nhưng người ta vẫn là con trai trưởng đang hoàng đó nha, Vương gia Vương Phi thương như tâm can bảo bối vậy, hôm kia Vương Phi tự mình đến gặp Tứ cô nương chúng ta, sau đó thì thật cao hứng tiêu sái rồi đi, hôm nay Vương gia không yên lòng, lại tới nữa, chuyện này người cũng đã biết đến, Tứ cô nương chúng ta mà gả đi, thì sẽ là phu nhân sang quý, chưa chừng, Tứ di nương cũng được quý trọng đi theo.”

Linh Nhi nghe xong tựa như có điều suy nghĩ , lúc trước còn có chút kháng cự việc bị Đông Nhi kéo đi, lúc này thì tự mình đi theo Đông Nhi “Cũng phải, Tứ di nương chúng ta không phải là sắp được quý trọng hơn sao? Đại lão gia đã trở lại, xem đi, khẳng định lập tức sẽ đến xem Đại thiếu gia chúng ta.”

Trong nhà, Cẩm Nương còn đang khóc thút thít, Tứ di nương khẽ vuốt khuôn mặt bị đánh sưng của nàng, trong mắt đều là thương yêu, Cẩm Nương buồn bã cười một tiếng, rưng rưng khuôn mặt nhỏ nhắn thấy vậy để cho Tứ di nương phá lệ lòng chua xót.

“Mẫu thân, tại sao cuối cùng ta vẫn phải bị khi dễ.” Cẩm Nương nhỏ giọng nói.

Tứ di nương bị làm cho sợ đến nhìn chung quanh, thấy trong nhà chỉ có hai mẹ con các nàng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cũng nhỏ giọng nói: “Đừng kêu mẫu thân, bị nghe thấy sẽ không hay đâu.” Cánh tay lại kìm lòng không đậu địa đem Cẩm Nương ôm vào trong ngực, trời mới biết nàng muốn nữ nhi gọi nàng một tiếng Nương đến như thế nào.

“Người nguyên chính là mẫu thân ta, vì sao không thể gọi? Ta chính là muốn gọi, mẫu thân, mẫu thân!” Cẩm Nương nằm ở trong ngực Tứ di nương, không thuận theo không chịu buông tha mà kêu, lòng của Tứ di nương cũng bị nàng làm cho rối lên, nước mắt rớt cục cũng rào rào rớt xuống.

Hai mẹ con đang khóc thành một đoàn, phía ngoài đột nhiên truyền đến giọng nói: “Tổ Tâm, Tổ Tâm, con trai bảo bối của ta ở đâu?”

Ngay sau đó, Miên rềm bị một bàn tay lớn vén lên, một người có thân ảnh cao lớn khôi ngô giống như một trận gió cuốn đi vào.

Cẩm Nương kinh ngạc nhìn người có chút quen thuộc trong trí nhớ, đây là phụ thân của mình sao?

Tôn Chính An khoảng hơn bốn mươi tuổi, một bộ dạng tiêu chuẩn của võ tướng, trên gương mặt đường viền tục tăng cường tráng, cuộc sống nhiều năm hành quân ở biên tái nên khuôn mặt của hắn hơi có vẻ tang thương, nhưng tuyệt không ảnh hưởng đến khí chất hiên ngang dũng cảm của quân nhân lộ ra quanh thân.

Trong trí nhớ Tôn Chính An rất ít cùng chính mình nói chuyện, nhưng thỉnh thoảng nhìn sang, ánh mắt vẫn rất ân cần, thật lâu đã không thấy, vừa thấy thì ủy khuất còn đang trong trái tim liền trào ra, Cẩm Nương vừa thấy người nam nhân này, nước mắt liền ngăn không được mà rơi xuống, nhưng vẫn biết điều từ trong ngực tứ di nương đứng lên, phúc thân thi lễ đi xuống: “Phụ thân ——”

Tôn Chính An mang theo bộ dạng nhiệt tình đến xem nhi tử mà mình thật vất vả mới có được rồi, vừa vào phủ, hắn chỉ vội vã đi đến chỗ lão thái thái dập đầu xong, liền bỏ chạy tới chỗ Tổ Tâm, nhưng vừa đi vào liền nhìn thấy Tổ Tâm đang cùng Tứ Nhi Cẩm Nương ôm đầu khóc rống, nhìn lại thấy nữ nhi đang ình hành đại lễ, mà lệ rơi đầy mặt, một bên khuôn mặt nhỏ nhắn đã sưng đỏ, mang một bộ bộ đáng thống khổ đáng thương.

Tổ Tâm cũng đang rưng rưng nhìn mình, trong mắt vừa có nồng đậm nhớ thương còn có ẩn nhẫn bi thiết, lòng Tôn Chính An liền bắt đầu chìm xuống, một cổ lửa giận tràn ngập trái tim, đi tới mấy bước, một tay kéo Cẩm Nương qua, hỏi: “Mặt của ngươi là ai đánh?”

Cẩm Nương chẳng qua chỉ nói nhỏ: “Phụ thân, đây. Là con không cẩn thận đụng trúng.” Lời nói một chút cũng không có sức thuyết phục, Tôn Chính An vừa nghe xong liền nhíu lông mày, nhưng trong bụng lại rất hài lòng, hảo hảo tử a, cho dù bị ủy khuất cũng không nguyện ý tố cáo, là sợ mình phiền lòng sao.

Sờ sờ đầu Cẩm Nương, Tôn Chính An có chút bất đắc dĩ nói: “Ngoans, đừng khóc, phụ thân không bao giờ ... để cho người khi dễ ngươi nữa.”

Cẩm Nương nghe thấy liền biết điều dùng khăn lau khóe mắt, đối với Tôn Chính An nặn ra một nụ cười rưng rưng tới: “Phụ thân, nữ nhi rất nhớ người.”

Tôn Chính An lần đầu tiên nghe được con gái của mình nói trắng ra sự nhớ thương của nàng đối với mình, trong lòng không khỏi ầm ập, tái ngoại lạnh khủng khiếp, liền chết giết địch, vì cái gì chứ? Còn không phải chính là muốn các con được bình an, lần đầu tiên hắn bắt đầu dùng ánh mắt khác để nhìn nữ nhi mà trước đây hắn bỏ qua không hề chú ý đến, hỏi: “Nghe lão thái thái nói, ngươi đã nghị hôn?”

Bên tai Cẩm Nương lập tức đều đỏ, dùng thanh âm cơ hồ là nghe không được để trả lời: “Đúng vậy.”

Tôn Chính An lập tức cười ha ha lên, nghĩ tới khi mình đi biên quan, nha đầu này chỉ cao đến hông của hắn thôi, mới một năm không thấy, thế nhưng đã lớn đến vai mình.

“Lão gia, mau nhìn xem Đại thiếu gia.” Tứ di nương rất hài lòng biểu hiện của Cẩm Nương, thấy lão gia cười đến vui vẻ, nên nhân cơ hội vừa ôm lấy nhi tử như hiền vật quý.

Tôn Chính An vừa nghe thấy, vội vàng đi tới, ngồi vào trước giường, ôm lấy nhi tử trong tã lót, Đại thiếu gia vừa lúc ngủ một giấc tỉnh lại, mở ra hai mắt thật to nhìn chung quanh, lòng Tôn Chính An lập tức mềm mại, lấy ngón tay chọc nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của nhi tử, Đại thiếu gia cho là có sữa bú, cái miệng nhỏ nhắn đi theo ngón tay của Tôn Chính An mà di động, Tôn Chính An thấy thế cười đến không khép miệng, cao hứng mà đem nhi tử ôm đến bên cạnh Tứ di nương, đặc ý nói:

“Tổ Tâm, Tổ Tâm, mau nhìn, Hiền ca nhi biết ta đang trêu chọc hần nè.”

23. Chương 23

Hài tử nhỏ như vậy nơi nào hiểu được người khác trêu chọc hay đùa hần, đến sáng mai hần mới đầy tháng thôi, ánh mắt trong sáng kia tò mò nhìn xung quanh, mà hần hành động vậy là dựa vào cảm giác mà thôi, bất quá, có phụ thân, mẫu thân, còn có đệ đệ, đây mới là một gia đình đầy đủ a, không khí trong nhà cũng trở nên ấm áp hơn, Cẩm Nương không nhịn được cũng đi tới.

Đại thiếu gia bởi vì ăn không được sữa, bị trêu chọc đến phát hỏa, trừng trừng mắt đối với phụ thân hần ói bọt khí, Cẩm Nương bị hần chọc cười rồi, trong nhất thời hứng, đã thốt ra: “Phụ thân, Nương, hai người nhìn xem đệ đệ ói bọt khí nè, thật đáng yêu!”

Tôn Chính An cùng Tứ di nương hai đồng thời ngơ ngẩn, Tứ di nương về mặt kinh hoàng, vội trộm nhìn Tôn Chính An một cái, bận rộn lôi Cẩm Nương, đối với Tôn Chính An thì lễ nói: “Lão gia, Cẩm Nương không hiểu chuyện, ngài đừng tức giận với nàng, ta sẽ hảo hảo dạy nàng lại.”

Tôn đang An liền nhìn về phía nữ nhân mà mình yêu mến nhất, ở biên cương Tây Lương, nàng đi theo mình phải ở lều, ngủ sân cỏ, đào đất đắp lò, mặc áo da thú, giữa băng thiên tuyết địa vì mình giặt quần áo nấu cơm tận tâm hầu hạ, vất vả nhưng không than trách nửa câu, trong mấy tiểu thiếp, thì Tổ Tâm chính là người ôn nhu Thông Tuệ nhất, cũng hiểu ý người nhất, hiếm thấy nhất chính là, cho tới bây giờ nàng cũng không có tranh giành, cho tới bây giờ cũng không có ở trước mặt hần nói xấu Đại phu nhân, hoặc cùng tiểu thiếp khác đấu đá, cho dù là bị ủy khuất cũng chỉ là yên lặng thừa nhận, chưa từng có nửa điểm bất mãn.

Nàng cũng muốn hài tử có thể gọi nàng một tiếng nương, nữ nhân nào không muốn a.

Tổ Tâm bộ dạng áy náy cùng sợ hãi để cho Tôn Chính An có chút khổ sở, không phải chỉ kêu nàng một tiếng Nương thôi sao? Nàng đã bị hù dọa thành cái bộ dáng này, nhìn lại đứa con trai độc nhất trong ngực mình, đang vui vẻ hộc bọt khí, chẳng lẽ muốn để cho đứa con độc nhất này ngay cả mẹ ruột của hần, hần một tiếng ‘mẫu thân’ cũng không gọi được sao?

“Tổ Tâm, không sao, hài tử chỉ là vô tâm nói ra, người vốn chính là mẫu thân của bọn họ, kêu một tiếng cũng không sao.” Tôn Chính An vỗ vỗ tay Tứ di nương, trấn an nàng nói.

Tứ di nương vành mắt lập tức ửng đỏ, ngập ngừng nói: “Lão gia. Nay. . . không hợp với quy cũ, nô tỳ cũng không dám để cho Tứ cô nương gọi như vậy.”

Vừa cúi đầu liếc nhìn Đại thiếu gia trong ngực lão gia, nước mắt gần không được mà chảy xuống, “Đừng làm cho Cẩm Nương dạy hư Hiền ca nhi, hần là Đại thiếu gia của Tôn gia a.”

Tôn Chính An nghe xong trong lòng càng phát ra chua xót, đột nhiên ôm nhi tử đứng lên: “Nói gì ngu thế, sau này, người chính là mẹ ruột của Cẩm Nương cùng Hiền ca nhi, lần này ta trở lại, là dự định thăng người lên, yên tâm đi, sáng mai ta đi trước đến cùng lão thái thái thương lượng, Đại phu nhân cũng không phải là không nói đạo lý, hôm nay cũng chỉ có người sinh nam tử, đối với Tôn gia cũng đã có công, cho dù có kẻ không có mắt muốn ồn ào, cũng nói không cần để ý đến.”

Tứ di nương nghe liền cả kinh, môi đỏ mọng giương thật to, không thể tin nhìn lão gia, đây cũng là chuyện nàng suy nghĩ mười mấy năm nay a, hôm nay cuối cùng lão gia cũng tự mình nói ra, người nam nhân này, mình đi theo mười mấy năm, rốt cục sau khi sinh nhi tử, cũng đã được trái tim của hắn.

Tứ di nương thật là vui mừng.

Cầm Nương rốt cục cũng nghe được lời nàng muốn nghe nhất ..., bện rộn đi lên trước một bước, lôi kéo Tứ di nương cùng nhau hướng Tôn Chính An quỳ xuống: “Cầm Nương cùng Hiền ca nhi, đa tạ phụ thân, đa tạ phụ thân!” Vừa nói, nàng thật dập đầu một cái vang dội.

Tôn Chính An đau lòng kéo Tứ di nương cùng Cầm Nương đứng vậy, rồi cúi người ở trên mặt Hiền ca nhi hôn một cái, mới đem Hiền ca nhi trả lại cho Tứ di nương.

Lúc này, Đông Nhi cùng Linh Nhi mới vén rèm đi vào, thấy lão gia đang ở đây, Đông Nhi cùng Linh Nhi liếc mắt nhìn nhau, bện rộn quỳ gối hành lễ.

Tôn Chính An đối với Đông Nhi cũng có chút ấn tượng, nên khẽ gật đầu với nàng, ánh mắt thì nhìn về phía Tứ di nương, “Tổ Tâm, ta xem người khí sắc không được tốt.”

Tứ di nương nghe thấy cảm kích cười cười, cảm giác lão gia lần này trở về, so sánh với dĩ vãng ân cần hơn, “Vô sự, chỉ là thấy lão gia nên cao hứng, mới có chút thở hổn hển mà thôi.”

Đông Nhi nghe lời này của lão gia, trong lòng không khỏi than thở, khí sắc dĩ nhiên không tốt, sau khi sinh Đại thiếu gia xong, căn bản là không dùng qua thuốc bổ gì, lão thái thái đưa đồ bổ thân thể tới đây thì phần lớn bị bọn hạ nhân lén lút cất xén, nàng lại lo lắng cho Tứ cô nương, nên lòng vẫn quẩn quýt, có thể nuôi dưỡng tốt sao? Nhưng lời này nàng cũng không dám cùng lão gia nói rõ, Linh Nhi còn đang ở trong nhà.

Nàng đột nhiên linh cơ vừa động, “Lão gia, khó được dịp ngài hôm nay trở lại, Tứ cô nương cũng đang ở đây, không bằng lưu lại dùng cơm đi, dù sao, Đại thiếu gia hôm nay cũng vừa tròn tháng, sáng mai mới bước qua một tháng, chậm chút lúc nữa ngài còn có thể ôm Đại thiếu gia đi cho lão thái thái nhìn một cái đấy.”

Cầm Nương nghe xong lập tức nhìn về phía Đông Nhi, cái thiếp thân nha hoàn bên cạnh Tứ di nương thật không đơn giản rồi, nên không khỏi cười, tiếp lời hướng Tôn Chính An nói: “Đúng nha, phụ thân, chúng ta cùng nhau ôm đệ đệ đi thăm lão thái thái đi, lão thái thái thân thể không tốt, vẫn muốn nhìn Hiền Ca Nhi nhưng lại nhìn không được, nếu mà ôm qua đó, không chừng bệnh của lão nhân gia người sẽ tốt lên đấy.”

Tôn Chính An nghe thấy liền sờ sờ râu mép trên cằm, nhìn Cầm Nương nói: “Ừ, theo ý người đi, một hồi để mẫu thân người cũng đi theo đi.” Vừa nói vừa quay đầu hỏi Tứ di nương: “Thân thể người vẫn khỏe chứ? Một hồi sau khi ăn xong, mặc dày một chút đi.”

Đông Nhi cùng Linh Nhi nghe được lão gia nói câu “Mẫu thân người” đều chấn động, Đông Nhi lập tức mừng rỡ nhìn về phía Tứ di nương, mà Linh Nhi thì cặp mắt to cơ trí kia đảo một cái cực kỳ nhanh, vừa như có điều suy nghĩ vừa cúi đầu, nàng thấy rất may mắn vì mới vừa rồi bị Đông Nhi lôi trở lại, nếu thật đi qua chỗ Đại phu nhân báo cáo, vậy sẽ đắc tội chết Tứ di nương rồi, vị này trước mắt nhìn thấy có lẽ sẽ được thăng vị lên.

“Tạ lão gia quan tâm, thân thể của ta vẫn khá.” Tứ di nương thẹn thùng nhìn Tôn Chính An một cái, nàng cũng rất muốn mang con gái đi theo phía sau lão gia đến gặp bà bà, đây cũng là chuyện nàng mong muốn nhiều năm rồi, trước kia vì là tiểu thiếp, mỗi ngày chỉ có thể thỉnh an chính thất Đại phu nhân, cũng không có tư cách đi thỉnh an cho bà bà, trừ ngày tết ra, là không thể tùy tiện đến quấy rầy bà bà .

Hôm nay thế nhưng có thể đi theo phía sau trượng phu cùng nhau thỉnh an, đây chính thể diện đến cỡ nào a? Càng nghĩ càng vui vẻ, trong lòng rất kích động, nên sắc mặt cũng có chút ửng hồng, cổ họng phát khô, liền nhanh chóng che miệng, không nhìn được mà ho khan vài tiếng, kết quả càng khụ khụ liên tiếp trở nên ho nhiều không ngừng được.

Tôn Chính An thấy vậy hơi nhíu mày, giúp nàng vỗ lưng, “Trong tháng không có dưỡng tốt sao? Làm sao lại ho thành như vậy, Đông Nhi, đi mời thái y nhanh chóng tới xem cho di nương một chút.”

Đông Nhi nghe xong liền có chút khó xử, Tứ di nương ho như vậy cũng không phải là một ngày hai ngày, nàng cũng có bấm qua Đại phu nhân, đại phu mà Đại phu nhân mời tới mỗi lần xem xong chỉ nói là bị phong hàn trong tháng, phải đem các cửa sổ đóng lại, không thể để một chút gió lọt vào, nhưng cái phòng này sau khi che kín lại, không khí bị kín, Tứ di nương ho càng lợi hại hơn.

Nếu lúc này đi mời y, lại phải trải qua Đại phu nhân đồng ý. Nếu vẫn là cái đại phu kia. thì có gì khác nhau?

“Làm sao còn đứng yên đó? Không thấy được di nương đang ho sao?” Tôn Chính An thấy Đông Nhi không có động tới thân hình, gương mặt liền chìm xuống, quát lên, hắn là chủ soái một quân, uy nghiêm đã quen, giọng nói lúc nào cũng mang theo khí thế không cho kháng cự.

Đông Nhi bị dọa đến run rẩy, bần rồn quỳ xuống tới : “Nô tỳ không dám, chẳng qua là nô tỳ nghĩ. Trong mấy ngày nay di nương cũng thường ho, Đại phu nhân có mời đại phu đến xem rồi, thuốc cũng uống rồi, nhưng không thấy khá, còn.” Đông Nhi dừng một chút, rồi bạo gan nói: “Nô tỳ cả gan, có thể đối đại phu khác tới xem bệnh cho Tứ di nương một chút hay không?”

Tôn Chính An nghe xong thì ngẩn ra, lập tức có chút hiểu rõ, một cổ lửa giận từ trong lòng bùng lên, đó chính là vợ cả mà mình dùng mai mối để cưới về sao? Tâm địa hẹp hòi, cộng thêm tính ghen tị, hắn vẫn dễ dàng tha thứ nàng, cho dù nàng đối với những tiểu thiếp khác trong viện khắp nơi chèn ép, hắn nghĩ dù sao nàng mới là thê tử của mình, tiểu thiếp cuối cùng bất quá chỉ là đồ chơi của nam nhân mà thôi, không có người này thì thu thêm người khác là được, nhưng trong nhà này. Tổ Tâm biết rõ mọi việc nhưng vẫn dụng tâm đợi, hơn nữa còn là sinh nhai duy nhất, mà nàng lại dám. ?

“Cầm bái thiếp của ta, đi mời Lưu y của Thái y viện đến đây, để cho hắn xem mạch cho Tứ di nương.” Tôn Chính An ngăn chặn lửa giận, quay sang đối với Đông Nhi nói.

Đông Nhi vui mừng nhanh chóng dập đầu, lập tức đi ra ngoài làm việc.

Cầm Nương trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, Tứ di nương vừa nhìn một cái cũng biết là bộ dạng bệnh hoạn, trong phòng này vừa không thông gió, vừa không có không khí mới mẻ, đối với Đại thiếu gia cũng không tốt, bị kính như còn làm vi khuẩn sinh sôi thành đàn.

Nhìn bộ dạng Tứ di nương hô hấp vẫn có chút không thoải mái, nàng liền đi tới phía trước cửa sổ, kéo rèm, rồi mở ra một cánh cửa sổ, phía ngoài gió nhất thời thổi vào trong nhà, mặc dù có chút khí lạnh, nhưng đã làm ọi người trong nhà cảm giác không khí mới mẻ hơn nhiều.

Tứ di nương lập tức thở sâu mấy hơi thở, cảm giác không còn thở hổn hển nữa, hô hấp thông thuận hơn, Linh Nhi nhanh chóng rót chén trà đưa cho nàng uống.

Lão gia liền nhìn Cầm Nương một cái, hắn cảm giác nữ nhi này cùng với trước kia có chút khác lạ, bộ dáng vẫn gầy teo, nhìn cũng không phải là rất khỏe mạnh, chẳng qua ánh mắt linh hoạt, làm việc cơ trí hơn nhiều, không còn giống... dĩ vãng trước đây nhất gan rụt rè, chỉ mới hơn một năm không thấy, người đã trưởng thành hơn, cũng hiểu chuyện hơn, trong lòng hắn hơi cảm thấy an ủi.

Được một lát thì Đông Nhi đi vào, bẩm báo: “Lão gia, nô tỳ cầm bái thiếp của ngài đưa cho Bạch tổng quản, Bạch tổng quản đã sai người đi mời Lưu y rồi, nghe nói Lưu y lúc này đang ở trong phủ Thái Tử Phi, nhất thời không tới được, lão thái thái sau khi biết chuyện, đã ột lọ Ngọc lộ sơn trà , để cho nô tỳ mang đến cho di nương uống trước, để khỏi ho nữa.”

Vừa nói, cầm một cái bình nhỏ đi ra ngoài, lúc này trên mặt lão gia mới có nụ cười, nói: “Ngọc lộ sơn trà nguyên là dành cho nương nương Cung Lí dùng làm thuốc, hôm kia là thái tử Gia thưởng cho ta, ta thấy lão thái thái thân thể không tốt, nên đã cho lão thái thái, sớm biết vậy, hắn nên giữ lại một lọ cho Tổ Tâm người, cũng may lão thái thái tâm tính thiện lương, đã thưởng một lọ cho người.”

Tứ di nương nghe vậy liền muốn phúc lễ tạ ơn, lão gia bần rồn đỡ lấy nàng: “Thân thể không tốt, không cần nhiều lễ nghi.”

Tứ di nương vành mắt đã đỏ, lão gia đối với nàng so sánh với trước đây tốt hơn nhiều lắm, ai, cũng là nhờ phúc của Hiền ca nhi rồi, Nếu nàng không có sinh nhai tử, sợ là sẽ không có đãi ngộ này, thử nghĩ lại liền vội

vàng nói: “Lão thái thái đem thuốc của bản thân thưởng cho nô tỳ rồi, nô tỳ thật là hưởng thụ không nổi, một hồi phải đi qua đó, nhất định phải dập đầu tạ ơn lão thái thái, Tạ lão thái thái đã ban thưởng.”

Lời này lão gia thích nghe, hẳn là hiếu tử, ngày thường rất hiếu thuận lão thái thái, cho nên càng cảm thấy Tứ di nương biết lễ nghĩa và hiếu thuận.

Một lúc sau phía ngoài có quần sự bà Tử đi vào, nói là cơm đã chín rồi, có muốn dọn ở trong nhà ăn hay không.

Lão gia nghe thấy liền cũng có chút chần chờ, mới vừa rồi thân thể Tứ di nương không được tốt, sáng mai mới sang tháng thôi, có thể ra phía ngoài nhà dùng cơm sao? Nhưng ở trong phòng lại quá chật chội

“Phụ thân, đặt ở trong nhà chính đi, Nương cùng đệ đệ cũng có thể hóng mát một chút, bên trong này chật chội lắm.” Cẩm Nương thấy vậy liền nói, nàng cười dài, một bộ dạng ngây thơ rực rỡ, lão gia vừa nhìn liền thích, cũng không có nửa điểm trách cứ nàng là tiểu hài tử mà xen mồm vào.

Tứ di nương liền nhìn Cẩm Nương một cái, che miệng len lén cười, nữ nhi càng ngày càng cơ trí đáng yêu.

Cho nên, bà Tử kia liền dẫn theo Đông Nhi Linh Nhi ở đang trong nhà dọn cơm, lão gia từ mình ôm lấy Hiên ca nhi, không nỡ buông tay, Tứ di nương rót cục cũng rời giường mặc thêm trang phục.

Lúc này thì bà vú đi vào, thi lễ một cái cho lão gia, nhưng không có hỏi Tứ di nương, “Lão gia, nên cho Hiên ca nhi bú sữa.”

24. Chương 24

Lão gia liền giương mắt nhìn bà vú, chỉ thấy sắc mặt nàng hồng nhuận, thân thể đầy đặn, so sánh với khí sắc của Tứ di nương cùng Cẩm Nương thì tốt hơn nhiều, bất quá, thân thể khỏe mạnh đối với Hiên ca nhi cũng mới tốt, như vậy Hiên ca nhi sẽ có sữa nhiều để uống, mới có thể lớn lên mau.

Cho nên, lão gia cũng không có nói gì, đem Hiên ca nhi đưa cho bà vú, bà vú liền hướng lão gia thi lễ, rồi lui xuống, từ đầu đến cuối không có nói một câu với Tứ di nương, mà Tứ di nương tựa hồ cũng đã có thói quen, nhìn bà vú đem Hiên ca nhi ôm đi, bộ dạng cũng không có một tia lo lắng.

Lão gia nhìn Tứ di nương một cái, ôn hòa vỗ vỗ bả vai Tứ di nương, nhắc chân dẫn đầu đi ra ngoài.

Nhưng khi nhìn thấy thức ăn bày biện trên bàn, liền giật mình, bốn món ăn và một súp, một đĩa nhỏ măng xào, một đĩa cải bẹ chua, một đĩa đậu hủ chiên, lại thêm một ít trứng gà cùng canh rau dền, không ngờ chỉ có vài món thức ăn này thôi.

Lão gia trong lòng liền nổi lên hỏa khí, nhìn về phía Đông Nhi, nổi giận nói: “Tại sao chỉ có chút thức ăn này thế, ngay cả một miếng thịt nhỏ cũng không trông thấy?” Tuy ở tại biên quan đánh giặc, nhưng đồ lão gia ăn cũng là thịt cá, khi nào mà ăn qua kham khổ như thế?

Đông Nhi bị làm cho sợ đến quýnh quáng quỳ xuống, mắt đỏ lên nhưng cũng không dám nói chuyện.

Tứ di nương thì vẻ mặt lúng túng, ngập ngừng một hồi lâu mới nhìn lão gia cầu xin: “Cũng là lỗi của nô tỳ, để nô tỳ bảo bọn họ làm thêm mấy món thức ăn ngon để cho Gia nhắm rượu.” Vừa nói liền bối rối chạy vào trong phòng, một hồi thì đi ra ngoài, trong tay cầm mấy lượng bạc vụn đưa cho quần sự bà Tử.

“Làm phiền muội muội chuẩn bị thêm mấy món thức ăn ngon đến đây đi, nhanh lên một chút, lão gia chờ đấy.” bà Tử kia đưa mắt nhìn ít bạc vụn trong tay lấy làm khó xử, sau đó liếc nhìn lão gia một cái, rồi mới xoay người rời đi.

Lão gia bị chấn động ngồi ở trong phòng hồi lâu cũng không nói gì, đến khi bà Tử kia sắp rời khỏi cửa, mới quát to: “Đứng lại!”

Bà Tử kia vòng vo trở lại, bị làm cho sợ đến bịch một tiếng quỳ gối trên mặt đất, hoảng sợ nhìn lão gia.

Mặt của Lão gia đã đen như đáy nồi rồi, hấn giận đến tay chân run rẩy, chỉ vào bà Tử kia nói: “Cầu nô tài kia, hàng ngày thường cho Tứ di nương ăn những thứ này sao? Nàng vẫn còn đang trong tháng đó!”

Bà Tử kia mang vẻ mặt oan khuất khi bị lão gia mắng, ánh mắt vô tội nhìn Tứ di nương một cái, rồi bạo gan nói: “Lão gia, không phải là nô tỳ không để cho Tứ di nương ăn ngon a, đây là căn cứ chế độ của Tứ di nương mà làm, mỗi tháng chi phí ăn là năm lượng bạc, nô tỳ cũng đã cố gắng tận lực chuẩn bị tốt hơn cho Tứ di nương rồi, hôm nay vì có lão gia ngài ở nơi này mới có thêm hai món ăn , ngày thường, bữa ăn chính chỉ hai món ăn, không có súp .”

Bà Tử vừa nói vừa nhìn sắc mặt lão gia, thấy cặp mắt hổ mắt của lão gia đều sắp phun ra lửa, liền nhanh chóng vừa nói xong vừa vội vàng dập đầu, nằm sấp trên mặt đất không dám lộn xộn, sợ lão gia đem sự tức giận phát tiết trên người mình, lão gia là võ tướng a, nếu như bị hấn đập ột cước, thì cả đời này nàng đừng mong đứng lên được.

“Năm lượng, Tổ Tâm, người một tháng ăn dùng chỉ có năm lượng bạc?” Lão gia cố nén lửa giận hỏi.

Tứ di nương khó xử nhìn lão gia, không biết phải nói như thế nào cho phải, nếu như nói thật, chỉ sợ Đại phu nhân sẽ nói mình ở trước mặt lão gia cáo trạng, nàng là người nhất gan, không muốn chọc cho Đại phu nhân khó chịu, hơn nữa, hôm nay lão gia mới trở về phủ, Đại phu nhân dù giận cũng sẽ không làm gì mình, nhưng nếu như lão gia đi biên quan thì sao? Đến lúc đó chỉ sợ Đại phu nhân sẽ trả thù , cuộc sống của mình càng khổ hơn nữa.

Lão gia nhìn sắc mặt Tứ di nương, trong lòng liền có chút hiểu rõ, sự tức giận trong lòng càng bốc cao, đúng lúc này bà vú cho Hiên ca nhi bú xong quay trở lại, thấy tình hình trong nhà, thì ngậy ngốc, nhất thời cơ muốn ôm Hiên ca nhi đi ra ngoài.

Lão gia nhìn thấy liền đối với Tứ di nương nói: “Nàng cũng cắt những thứ này sao? Ăn những thứ này làm gì có sữa, không phải là để cho Hiên ca nhi cũng chịu khổ đi theo sao?”

Quản sự bà Tử nghe thế liền ngẩng đầu, ngược nhìn lão gia lấy lòng nói: “Hồi lão gia, bà vú không có ăn ở trong nhà này, nàng ta có chi phí riêng, lão thái thái bên kia có lệnh xuống, một tháng bà vú có chi phí là hai mươi lượng, ngài yên tâm, không có làm Hiên ca nhi đói.”

Lão gia tức giận đến nhin không được nữa , gơ lên một cước liền đem quản sự bà Tử đạp văng ra, vung thêm một cước đá bay cái bàn cơm đang bày biện, đối với Đông Nhi nói, “Đi, mời Đại phu nhân .”

Đông Nhi liếc nhìn Tứ di nương, rồi nhanh chóng bò dậy, nhưng Linh Nhi rất lanh lợi nói:”Lão gia, để nô tỳ đi.” Vừa nói đã muốn cất bước.

Đông Nhi đi kéo nàng lại nói: “Hay là ta đi, người cơ trí chút ít, ở chỗ này hầu hạ lão gia đi.” Dứt lời liền đi ra ngoài.

Cầm Nương vẫn lẳng lặng yên tĩnh đứng ở một bên, cũng không nói gì một câu nào, Tứ di nương chịu đãi ngộ kém như thế nàng đã sớm nghĩ tới, so với mình thì Tứ di nương đã được đãi ngộ tốt rồi, nghĩ tới trước đó vài ngày, mình thường bị đói bụng đến bao tử cũng dính ở sau lưng, vừa đứng lên đã giống như say xe rồi, đường đường một tướng phủ, thê nhi của Đại tướng quân, thậm chí ngay cả cơm cũng ăn không đủ no, nói ra sợ là không người nào chịu tin.

Nàng không khỏi ở trong lòng âm thầm bội phục Đông Nhi nhanh nhạy, thế nhưng nghĩ ra cách muốn đem lão gia giữ lại dùng cơm, để lão gia tận mắt nhìn thấy Tứ di nương bị ngược đãi, thật là ỉnh a, ở trong Hà Hương viện, không có một người nào đối với lão gia nói ra một câu oán trách..., lại có thể làm lão gia biết rõ ràng và cảm nhận được sự hà khắc cùng ác độc của Đại phu nhân, hơn nữa càng thêm đồng tình thương tiếc Tứ di nương cùng Hiên ca nhi.

Nhìn căn phòng bừa bãi, lão gia lửa giận khó tiêu, hấn cũng không đợi Đại phu nhân tới, lôi kéo tay Tứ di nương nói: “Tổ Tâm, chúng ta đi đến nhà lão thái thái dùng cơm đi.”

Vừa nói vừa nhìn thoáng qua Cầm Nương đang biết điều đứng ở một bên, thấy nàng sợ hãi đứng lặng, thân ảnh nhỏ bé gầy yếu trơ xương, sắc mặt thì vàng vàng, trong lòng thương tiếc càng tăng lên, giọng nói nhu

hòa: “Cẩm Nương, người cũng đi theo đi, để ta bảo đầu bếp chuẩn bị chút thứ tốt cho người ăn.”

Cẩm Nương lỗ mũi đau xót, mắt đỏ lên đối với lão gia cúi người nói: “Phụ thân, một hồi mẫu thân sẽ tới đây, Cẩm Nương. . . .” Vừa nói vừa dừng một chút, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi, rồi nói tiếp: “Cẩm Nương ở chỗ này chờ mẫu thân, nếu không một hồi mẫu thân đến sẽ tìm không thấy phụ thân, Cẩm Nương ăn gì cũng không quan trọng, có thể ăn no là được rồi, phụ thân ngài không nên tức giận sẽ không tốt cho thân thể.” Vừa nói, trên mặt vừa nặn ra một nụ cười lấy lòng.

Nữ nhi biết điều hiểu chuyện để cho trong bụng lão gia thấy an ủi, đồng thời tim càng lạnh đối với Đại phu nhân, nữ nhi nói chỉ cần ăn no là được. . . . có nghĩa là, ngày thường nàng hay bị đói sao?

Trong lòng Lão gia dâng lên một cảm giác xấu hổ khó tả, đường đường nam nhi bảy thước, chủ soái một quân, một Đại tướng quân dẫn thiên quân vạn mã quét ngang địch quốc, mà ở trong nhà thậm chí thê nhi ăn cũng không đủ no, thật mất mặt a.

Lão gia cước bộ lảo đảo đi ra ngoài, Tứ di nương không dám nhiều lời, từ trong tay bà vú ôm Hiên ca nhi qua rồi đi theo ra ngoài, Cẩm Nương nào dám thật sự ở lại chờ Đại phu nhân, bất quá chỉ nói một chút mà thôi, nàng cũng không muốn làm bia đỡ đạn đâu, nhắc làn váy lên đi theo ra cửa, rồi lệnh cho Linh Nhi lưu lại, nói: “Người đi qua chỗ Đại phu nhân đưa tin, nói lão gia đã đi qua nhà lão thái thái rồi.”

25. Chương 25

Trong nhà lão thái thái chủ tớ hai người đang cười nói, thì ngoài phòng bỗng truyền đến một trận tiếng bước chân gấp rút, rồi lão gia đang xanh mặt, bước nhanh đến.

“Nhi tử thỉnh an mẫu thân.” Lão gia quỳ một gối xuống đất, hành lễ với lão thái thái.

“Ha hả, An nhi a, người đã ăn cơm chưa? Mau mau đứng lên.” Lão thái thái cười nói.

Lão gia liền đứng lên, nhìn đồ ăn thịnh soạn trên bàn của lão thái thái một cái, trong lòng cũng an tâm một chút, tốt quá, đại phu đối với lão thái thái vẫn không dám quá phận.

Lão gia vén vạt áo lên, khom người đối với lão thái thái nói: “Mẫu thân, nhi tử còn không có dùng cơm.”

Lão thái thái nghe được rất ngạc nhiên, khẽ nâng đầu nhìn, “Thế Trần không có chuẩn bị cơm cho người sao?”

Lão gia vừa nghe thấy lời này liền đen mặt, vén áo choàng lên ngồi xuống ở đối diện lão thái thái rồi nói: “Nhi tử đi xem Hiên ca nhi, đúng lúc Cẩm Nương nha đầu kia cũng ở đó, nên Tổ Tâm giữ nhi tử ở lại cùng nhau dùng cơm, nói là đúng lúc có thể ôm Hiên ca nhi tới cho người nhìn một cái, sợ ngài nhớ tới Tôn Tử đó.”

Lời này lão thái thái thích nghe, nên nhanh chóng quay đầu nhìn ra bên ngoài, nhưng lại không thấy nửa điểm động tĩnh, không khỏi khẽ thất vọng, “Hiên ca nhi hôm nay mới đầy tháng, sáng mai mới sang tháng thôi, ôm tới đây hẳn là có thể, chỉ cần phủ thêm áo ấm là được.”

Đại lão gia thấy lão thái thái nói như thế, khóe miệng không khỏi câu ra nụ cười, “Nương, ta để cho Tổ Tâm đem Hiên ca nhi ôm tới rồi, bọn họ ba mẹ con bọn họ còn đang đứng ở phòng ngoài chờ đó, nếu ngài sợ đông lạnh tôn tử của ngài, nên để cho các nàng mau vào đi!”

Lão thái thái vừa nghe thấy, đầu còn ngồi được nữa, bận rộn đối với Hồng Tụ nói, “Mau, mau, mau bảo Tổ Tâm ôm Hiên ca nhi đi vào, chần chừ một hồi bị nhiễm gió lạnh sẽ không tốt, sáng mai mới ra tháng thôi.” Đôi mắt trông mong địa nhìn qua màn cửa, vì sợ lão gia cười nàng.

“Ha ha, lão thái thái, người nhìn xem, là ai tới nè.” Tôn mụ mụ đứng lúc này ôm Hiên ca nhi tiến vào, đi theo phía sau là Tứ di nương cùng Cẩm Nương, Đông Nhi còn có Tú cô nữa.

Lão thái thái vừa nhìn thấy đã mừng đến đứng lên, chẳng qua là đi đứng còn có chút bất lợi, nên thân thể có chút nghiêng ngã, Hồng Tụ bận rộn đỡ nàng: “Người chậm chút đã, Tôn mụ mụ đang ôm tới đây đó.”

Tôn mụ mụ tăng nhanh mấy bước, đem Hiên ca nhi ôm cho lão thái thái nhìn, lão thái thái ngồi ở trên ghế, nhận lấy Hiên ca nhi, mà Hiên ca nhi thì đang dùng đôi mắt to xinh đẹp nhìn chung quanh, cái miệng nhỏ nhắn vẫn không quên ới mấy bọt khí chơi, lão thái thái nhìn lập tức cười đến mắt híp lại, bám vào thân thể, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt nhỏ nhắn của cháu mình, trên mặt mày đều là nụ cười.

Lão gia nhìn liền đối với Tổ Tâm cùng Cẩm Nương đứng ở một bên liếc mắt một cái, Tứ di nương có chút sợ hãi không dám bước lên trước, Cẩm Nương liền ở phía sau nàng khẽ đẩy, coi như là khích lệ nàng.

Tứ di nương liền nhìn lão gia một cái, thấy lão gia cũng nhìn nàng khích lệ, nên Tứ di nương liền vững vàng tinh thần, dời bước tiến lên, hành đại lễ cho lão thái thái: “Nô tỳ Tổ Tâm thỉnh an lão thái thái, lão thái thái vạn phúc.”

Lão thái thái tựa hồ như lúc này mới gặp nàng vậy, giương mắt khẽ hừ một tiếng, coi như là trả lời, sau đó lại cúi đầu nhìn Hiên ca nhi.

Tứ di nương cũng không để ý, chỉ đứng lên rồi lảng lạng lui sang bên cạnh, Cẩm Nương thấy vậy trong lòng cũng có chút khó chịu, lão thái thái rõ ràng là không muốn thấy Tứ di nương a, chẳng lẽ chỉ có Tôn Tử là bảo bối, người sinh Tôn Tử thì không xứng để nhìn sao?

Nhưng khó chịu thì khó chịu, hiện tại quan trọng nhất là để trong mắt lão thái thái có thể coi trọng Tứ di nương.

Cho nên Cẩm Nương hai mắt xám ngắt nhìn món ăn còn dư lại trên bàn ăn của lão thái thái, vừa nhìn vừa nuốt nước miếng, đúng lúc này, bụng của nàng cũng rất phối hợp mà ọ ọ vang lên mấy tiếng.

Lão thái thái rốt cục cũng ngẩng đầu nhìn nàng một cái, Cẩm Nương lập tức đỏ mặt, ngại ngần thu hồi ánh mắt, cúi đầu không được tự nhiên.

Lão thái thái thấy vậy thì nhú lông mày, như nhớ tới cái gì đó rồi hỏi lão gia: “An nhi người mới vừa nói gì đó? Người chưa dùng cơm?”

Lão gia đưa mắt thương xót nhìn Cẩm Nương, giọng nói buồn bã: “Nương, mới vừa rồi Tổ Tâm có chuẩn bị cơm cho nhi tử, chẳng qua là nhi tử tức giận, đem cái bàn đá rớt rồi, ngài không biết đâu, đồ ăn bên kia của Tổ Tâm quả thật là có chút xiu. . . .” Vừa nói, vừa dừng một chút, làm như đang cố bình phục cơn giận trong lòng, lại nói tiếp: “Tổ Tâm dù thế nào cũng là di nương, một tháng cả ăn và mặc đều có năm lượng bạc, nàng còn là mẹ đẻ của Hiên ca nhi nữa, mà bà vú nuôi Hiên ca nhi chi phí sinh hoạt so với nàng còn nhiều hơn, nàng ta một tháng hai mươi lượng, ngài nói xem, đây là chuyện gì a, chẳng lẽ để cho Hiên ca nhi khi lớn lên, biết cuộc sống của mẹ đẻ mình so sánh với nô tài còn tệ hơn sao?”

Lão thái thái ngạc nhiên nhìn lão gia, há hốc mồm hồi lâu cũng không nói ra lời, trong lòng nhi tử đang oán giận a, không trách được hẳn không để ý quy củ mà mang theo tiểu thiếp đến nhà mình, nàng biết con dâu là người hà khắc, nhưng lại không nghĩ đến khắc bạc đến thế này. . . .

Tiền tiêu hàng tháng của Tứ di nương là bốn mươi hai lượng bạc, hiện tại do sinh Hiên ca nhi, nên lão thái thái lúc ấy đã cho nàng thêm mười hai lượng, bởi vì đang ở cũ, nên chi phí trong viện nàng đều là chi phí chung, làm gì mà tệ đến vậy a?

Quay đầu lại đưa mắt đánh giá Tứ di nương đang biết vâng lời đứng yên, trong lòng kinh ngạc thêm mấy phần.

Lúc Tứ di nương bị lão gia từ quan ngoại đưa về, mặc dù có đen một chút, nhưng sắc mặt hồng nhuận, thân thể đầy đặn, nhìn một cái là biết sinh dưỡng tốt, khi đó, lão thái thái cũng cảm thấy nàng sẽ khỏe mạnh mà sinh ra nhi tử, nhưng hôm nay nhìn lại, bất quá chỉ một tháng không gặp thôi, người đã gầy chỉ còn da bọc xương, đứng yên mà cũng lung lay, nếu có một trận gió lớn thổi đến thì sẽ bị thổi bay luôn, còn có sắc mặt ửng hồng kia nữa, vừa nhìn đã biết là có bệnh, ánh mắt cũng lờm lờm một vòng, nhìn thấy cũng có chút dọa người.

Nhìn lại Tứ cô nương, trước đó vài ngày không phải bảo người ta tặng cho thuốc bổ ăn vào sao? Làm sao hiện giờ đói bụng đến hai mắt xám ngắt, còn mặt của nàng, thì một nửa đã sưng phù lên, chắc lại bị Nhị cô nương đánh rồi.

Trong lòng Lão thái thái rốt cũng bốc lên một cổ lửa giận, mình còn chưa có chết đâu, con dâu lại dám công khai khinh thường mình, trực tiếp xem như mình là người chết?

“Hong Tụ, đem cái bàn thức ăn này dẹp đi, rồi bảo phòng bếp mau chóng làm một bàn thức ăn ngon, để lão gia, Tứ di nương, Tứ cô nương cùng nhau ăn cơm no, có nữa đi đến chỗ Đại phu nhân mời nàng tới cho ta.” Lão thái thái sắc mặt âm trầm phân phó.

Hong Tụ đang muốn đi xuống làm việc, thì đã nghe phía ngoài có người nói vào: “Nương gọi con dâu có chuyện gì không, cái này thật vừa đúng lúc, con dâu đến thăm ngài đây.”

Đại phu nhân mang theo Hồng Mai cùng Đỗ mụ mụ, đúng lúc từ bên ngoài vén rèm đi vào, nghe thấy nửa câu phía sau của lão thái thái, liền tiếp lời.

Vừa ngược mắt, đã nhìn thấy lão gia đang ngồi ở trong nhà của lão thái thái, trong lòng an tâm một chút, di chuyển tầm mắt một lần nữa thì nhìn thấy Tứ di nương cùng Tứ cô nương đang đứng thẳng ở bên cạnh, trong mắt liền có chút tức giận, Đại lão gia một năm nửa năm hiếm khi mới về nhà một chuyến, trở lại cũng không đi vào viện của mình gặp mặt, vợ chồng nhiều năm, một chút tình nghĩa cũng không có, thế nhưng lại hấp tấp đi thăm tiện nhân này, không phải là sinh nam tử sao?

Mới vừa rồi Linh Nhi trở về bẩm báo với nàng, nói là Đại lão gia tức giận lớn, nhưng la dài dòng lắm điều lại không nói ra nửa điểm nguyên nhân, chỉ nói là lão gia bảo nàng đi qua viện của lão thái thái, nàng không thể làm gì khác hơn là để xuống đầy bụng nghi ngờ mà tới đây.

Hắn. Thế nhưng mang theo con tiện nhân kia cùng đi đến viện của lão thái thái, bất quá chỉ là tiện tỳ thôi, làm gì có tư cách đi theo lão gia để thỉnh an bà bà? Ở trong phủ này, chỉ có mình mới có tư cách, lão gia hắn. vừa trở lại liền hướng trên mặt mình quăng một cái tát a.

26. Chương 26

Đại phu nhân nhìn lướt qua trong nhà một cái, từ trên vẻ mặt của mọi người liền có thể nhìn thấu, trong lòng có chút hiểu rõ, bất quá dưới đáy lòng cũng không quá sợ hãi, vì nàng biết trước con tiện nhân kia cũng không dám ở trước mặt lão gia cáo trạng, trừ phi sau này nàng ta không muốn ở trong phủ nữa.

“Con dâu người tới đúng lúc, ta vừa định tìm người có việc đây.” Lão thái thái lạnh lùng nhìn Đại phu nhân một cái, đợi nàng hành lễ xong, cũng không lệnh cho người ta đem ghế ngồi, mà để cho nàng đứng ở trong nội đường trả lời.

Trên mặt Đại phu nhân có chút không nhịn được, tiện nhân kia phân vị quá thấp, có thể đi vào nhà của bà bà đã là thể diện bằng trời, nhưng ở trước mặt nàng ta, mình là một chủ mẫu tại sao phải đứng chứ. Nhưng bà bà không để cho ngồi, nàng cũng không dám quá lộ ra bất mãn, chỉ lấy mắt liếc nhìn lão gia, nhưng lão gia vẻ mặt âm trầm, mí mắt cũng không liếc nhìn nàng một cái, trong lòng Đại phu nhân càng thêm tức giận, nhưng vẫn đối với lão thái thái, mang giọng điệu rất kính cẩn:

“Nương, người có chuyện gì, chỉ cần phân phó con dâu làm là được.”

Lão thái thái hừ lạnh một tiếng nói: “Không dám a, ta hôm nay một nửa người đã nằm ở trong quan tài rồi, cố gắng chống đỡ cũng không dùng được bao lâu, cái thân già khọm a, còn không biết có bao nhiêu người mong đợi ta chết đấy.” Vừa nói, vừa lấy khăn đi lau khóe mắt.

Một tay vẫn ôm Hiên ca nhi bị run run, sợ ôm không yên, ngã Tôn nhi của mình, Tôn mụ mụ nhìn thấy thì nóng lòng, rất muốn đi qua ôm Hiên ca nhi tới đây, nhưng mắt thấy tình hình trong nhà đã hỏa lớn, nên nàng cũng không dám lộn xộn nữa.

Lão gia vừa nghe thấy lời này của lão thái thái, trong lòng chua xót, hẳn là người rất hiếu thuận, Đại phu nhân còn không có phản ứng gì, thì hẳn cũng đã phịch một tiếng quỳ gối ở trước mặt lão thái thái.

Đại phu nhân nghe lão thái thái nói lời này..., nhất thời cũng bị hù dọa sửng sờ, nhưng trong đầu vẫn cực kỳ xoay chuyển nhanh chóng, đang nghĩ tới phải làm sao mà ứng đối, thì đã thấy lão gia quỳ xuống đất, nên không thể làm gì khác hơn là vội vàng quỳ xuống theo, cúi đầu suy nghĩ đến tột cùng là xảy ra sai lầm ở chỗ nào.

Tứ di nương khi nào mà tận mắt thấy trận chiến như vậy, nhìn thấy lão gia cùng phu nhân đều quỳ, lão thái thái nói lời kia cũng quá nặng, nên nàng bị làm cho sợ đến cả người run lên, chân mềm nhũn ra, không cần quỳ, thì người đã nằm trên đất,

Cẩm Nương nhìn thấy ở trong lòng mắt trợn trắng, cổ nhân thiệt là, động một chút là quỳ, không có tôn nghiêm đã không nói, đầu gối sẽ rất đau, bất quá, nàng vẫn vội vàng quỳ xuống, một loạt chánh chủ đều đã quỳ rồi, cho nên nàng cũng đành hoảng quỳ gối ở bên cạnh Tứ di nương.

“Nương, ngài nói lời này không phải là để cho nhi tử thẹn chết sao? Nhi tử bất hiếu, để cho Nương bị khinh bỉ, nhi tử đáng chết!” Lão gia vốn chỉ là muốn hả giận cho Tứ di nương, hơn nữa thuận tiện cũng nói đến chuyện Tứ di nương thăng vị, nhưng không nghĩ tới lại đem lão thái thái tức đến như vậy, còn nói lời nặng thế, làm hẳn cũng không chịu nổi nữa.

“Đúng vậy a, Nương, có lời gì người cứ nói rõ, dù khó hơn nữa con dâu cũng phải giúp ngài làm, ngài thốt ra lời này, con dâu thật chỉ có chết thôi?” Đại phu nhân ủy khuất lấy nói.

Lão thái thái nghiêng mắt nhìn Đại phu nhân, cười lạnh nói: “Thật không dám a, lão thái bà ta còn chưa có chết đâu, đã có người đem lời của ta không đếm xỉa đến, mẹ của một tôn tử đảng hoàng, ngay cả cơm ăn cũng không đủ no, nói ra thật mất mặt a, đường đường tướng phủ, tiểu thiếp của Đại tướng quân, nhưng so sánh với những nô tài bên cạnh người khác sống còn khắt khổ hơn a.”

Đại phu nhân lúc này rốt cục cũng hiểu ra là chuyện gì rồi, quả nhiên là con tiện nhân kia ở trước mặt lão thái thái cáo trạng, nghĩ vậy không khỏi cúi đầu trừng mắt nhìn Tứ di nương đang gục trên mặt đất giả chết, trong lỗ mũi hừ nhẹ một tiếng, cố ý giả bộ nghe không hiểu ý tứ của lão thái thái: “Nương, sao ngài nói thế, chúng ta là gia đình giàu sang phong đỉnh, đừng nói là chủ tử, cho dù chỉ là các nô tài cũng đều có cuộc sống cảm ы Ngọc thực, nơi nào mà có người ăn cơm không đủ no đâu, ngài cũng đừng nghe cái đồ tiện nhân bịa vớ vẩn nói nhảm.”

Lão gia vừa nghe thấy, cũng không đợi lão thái thái lên tiếng, giận đến từ trên mặt đất đứng dậy, tay run rẩy, chỉ vào Đại phu nhân: “Người nói ta là tiểu nhân bịa vớ? Mới vừa rồi chính là ta nói với Nương, nơi đó của Tổ Tâm, một tháng người chỉ cho nàng năm lượng bạc chi phí ăn uống, nàng còn đang ở trong tháng, làm sao chịu nổi người khác nghiệt, người nhìn xem một chút thân thể nàng hôm nay, đã gầy thành cái dạng gì rồi?”

Đại phu nhân vừa nghe lời này cũng giận đến từ trên mặt đất đứng lên, cười lạnh nói: “Người đây là vì tiểu thiếp mà lớn tiếng chất vấn ta sao, ta lúc nào mà khắc bạc nàng, ăn ngon dùng tốt, nàng bị bệnh thì mời y bốc thuốc. Người quanh năm suốt tháng không có ở nhà, Lão thái gia thì bận rộn đại sự trong triều, lão thái thái thì thể cốt không tốt, một nhà ăn uống lớn như vậy, cộng thêm khách nhân, việc nào mà không phải là ta quan tâm sắp xếp, mấy trăm miệng ăn, ta nơi nào lại làm như vậy, ngay cả có đi nữa, thì cũng là sơ suất, người vừa trở về, cũng không có đến viện của ta, vừa vào phủ đã nhắm hướng nhà thiếp thất mà chui, hôm nay còn vì thiếp thất mà tới chỉ trích ta, người. Người. Người đây là ái thiếp diệt vợ, Nương a, ta hôm nay không có cách nào sống nữa.” Vừa nói vừa gào khóc lên.

Lão gia lúc này đã bị lời của đại phu nhân làm cứng miệng, nghĩ lại cũng phải, mình quanh năm không ở nhà, trên có già dưới có trẻ, trong phủ rộng lớn, cũng chính Đại phu nhân một tay chiếu ứng, không có ai giúp đỡ, nàng cũng thật khó khăn, hơn nữa dù sao mười mấy năm vợ chồng, thấy nàng khóc bi thiết như vậy, trong lòng cũng có chút thẹn ý, nhưng nghe lời nói cuối cùng của nàng thì tức giận, cũng không chịu giữ thể diện gì nữa, nhưng khí thế so với lúc trước đã yếu đi rất nhiều, nói: “Nhưng Tổ Tâm chung quy vẫn là Nương của Hiên ca nhi, những người khác người không có chiếu cố tốt ta cũng chưa từng nói người, riêng chỗ Tổ Tâm người phải để ý chiếu cố đầu tiên, chúng ta thật vất vả mới có một đứa con trai, không thể để cho hẳn khi lớn lên, biết mẹ hẳn trôi qua so sánh với nô tỳ còn không bằng”

Lão gia nói chưa dứt lời, thì Đại phu nhân càng tức giận hơn, hứ một ngụm nói: “Hừ, lão gia, người nói ai là Nương của Hiên ca nhi vậy, nàng là một nô tỳ, làm gì có tư cách làm Nương của Đại thiếu gia trong phủ chúng ta đây, ta mới là mẫu thân đứng đắn của Hiên ca nhi đây.”

Cầm Nương quỳ trên mặt đất, càng nghe càng nóng lòng, nàng không nghĩ tới lão gia chỉ là con cọp giấy, ở trước mặt Đại phu nhân, vốn không phải là đối thủ, hơn nữa càng không nghĩ tới Đại phu nhân lại hung hãn như thế, một câu cũng không có khe hở để ỉn bắt được, xem ra, hôm nay muốn đem Tứ di nương thăng vị chỉ sợ càng khó khăn, sóng mắt lưu chuyển, nàng suy tư cực kỳ nhanh, phải như thế nào mới có thể làm cho lão gia dám mở miệng, hơn nữa còn được lão thái thái ủng hộ.

Lão gia nghe lời Đại phu nhân nói..., cũng cảm thấy nàng nói không sao, tiểu thiếp sinh nở xong, bất kể là nhi tử hay hay nữ nhi cũng phải giao cho chính thất nuôi dưỡng, đây cũng là quy định của Đại Cầm triều, nhưng vừa cúi đầu, đã nhìn thấy Tứ di nương ánh mắt rưng rưng nhẹ nhàng nhìn sang, bộ dạng thê lương không giúp, lại nghĩ tới lời mình nói ở chỗ Tứ di nương, lão gia liền mạnh mẽ vượt qua, nói: “Tuy nói người là chính thất, nhưng người không có sinh con trai cũng là sự thật, hôm nay Tổ Tâm đã vì Tôn gia mà sinh thêm con cái, chính là đại công thần, mà nàng thường ngày hiền lương thực đức.” Vừa nói, vừa xoay người hướng về phía lão thái thái quỳ xuống.

“Nương, nhi tử muốn nâng lên phân vị cho Tổ Tâm, không thể để ẹ ẹ của Hiên ca nhi thân phận quá kém, tương lai khi con trẻ kế thừa gia nghiệp, ở bên ngoài sẽ không đủ thể diện.”

27. Chương 27

Lão thái thái nghe xong thì cúi đầu nhìn Hiên ca nhi ở trong ngực, tiểu tử này lớn lên trắng trẻo mũm mĩm, lúc trước Đại phu nhân cùng lão gia làm âm ỉ như vậy cũng không có làm sợ hãi, mà còn dùng một đôi mắt to linh lợi xoay chuyển, khuôn mặt của hắn giống như lão gia, đường nét rõ ràng, nhưng ngũ quan lại giống như Tứ di nương, rất tinh xảo, tưởng thành nhất định sẽ rất anh tuấn.

Lão thái thái càng xem càng yêu, đối với đề nghị của lão gia cũng có chút tâm động, nhưng vẫn do dự, Tứ di nương xuất thân chỉ là một nô tỳ, nhà mẹ đẻ thân phận quá kém, Đại phu nhân lại là nữ nhi của Thái sư, phụ thân của nàng cùng Lão thái gia ở trong triều, một tả một hữu nắm quyền to, hai nhà nhận hôn, cũng là muốn hai bên chống đỡ ủng hộ nhau, hơn nữa, huynh trưởng của Đại phu nhân chính là Binh bộ Thượng thư, trông coi việc điều động binh mã cùng hậu cần lương thảo của Đại Cầm triều, An nhi có thể ở tiền tuyến thắng trận, hơn phân nửa cũng bởi vì có anh vợ quyền to ủng hộ, nếu như con dâu không đồng ý, mà đại náo, đến lúc đó thân gia biết được sẽ có nhiều rắc rối.

Cầm Nương nhìn lão thái thái âm con người không chùng mặt, trong lòng liền lại càng gấp gáp, thật vất vả lão gia chịu mở miệng nói ra đầu rồi, cũng không thể chết từ trong trứng nước liễu.

Cho nên, nàng vuốt vuốt cái bụng rỗng tuếch, vừa liềm chết nuốt vào một miệng lớn không khí, quả nhiên, không bao lâu, bụng của nàng cũng rất phối hợp kêu ọt ọt lên, nàng đáng thương nhìn lão thái thái kêu một tiếng: “Bà nội. Ta đói.” Thanh âm rất rỏ rắt thảm thiết, giống như là bị đói bụng từ tám trăm năm trước, nhưng cũng mang theo một chút làm nũng.

Lão thái thái nghe được ngẩn ra, có rất ít cháu gái ở trước mặt nàng làm nũng như vậy, tìm theo tiếng nói nhìn lại, thì thấy Tứ cô nương vẻ mặt tịch vàng, bộ dạng dinh dưỡng nghiêm trọng không đầy đủ, trong lòng liền hạ xuống quyết tâm, con dâu lòng dạ quá mức hẹp, tâm nhân lại độc, thật muốn để cho Hiên ca nhi nuôi dưới danh nghĩa nàng sao, chỉ sợ so với Tứ cô nương còn chịu khổ hơn, hôm nay may là mình còn sống, nếu như mình chết, không có người quản thúc, chỉ sợ nàng ta sẽ càng ngược đãi Hiên ca nhi cùng những nữ nhi con vợ kế khác, không được, Hiên ca nhi là gốc rễ duy nhất còn lại của Tôn gia, lão gia hôm nay cũng là hơn bốn mươi tuổi rồi, ai biết sau này còn có thể có thêm nhi tử nữa không.

Còn nữa, Tứ cô nương hôm nay đã cùng Giản thân vương phủ nghị hôn, hơn nữa, nhìn dáng dấp, Giản thân vương cùng Vương Phi đều đối với đứa nhỏ này rất hài lòng, tương lai, sau này Hiên ca nhi lớn lên, Tứ cô

nương nhất định là có thể giúp đỡ hẳn .

“An nhi, chuyện này ta đồng ý, chẳng qua ngươi hãy cùng Lão thái gia thương lượng một chút, nhìn xem nên chuẩn bị cái gì để trình lên, ngươi hôm nay quan chức cũng không nhỏ, lần này lại lập được đại công, dù có nhiều thê tử thì Thánh thượng hẳn cũng sẽ đồng ý.”

Đại phu nhân từ khi nghe lão gia nói muốn thăng vị cho Tứ di nương, đã giận đến không kiềm được, há to mồm định phát hỏa, nhưng vì lão thái thái cũng không có lập tức đáp ứng, nên nàng nhẫn nhịn, nàng không muốn vào lúc này lại trở mặt với lão thái thái, đến lúc đó lão thái thái mà đứng về phía tiện nhân kia, thì mình sẽ thật sự không thể chống lại được, hơn nữa, nàng cũng có mấy phần nắm chắc lão thái thái sẽ không biết đồng ý, ai mà không từ trong đấu tranh có được như bây giờ, trước kia Lão thái gia cũng dảng không ít tiểu thiếp, nên lão thái thái làm gì mà chịu ột tiểu thiếp phát triển lớn mạnh hơn đây?

Nhưng nàng trăm triệu lần không nghĩ tới, một tiếng kêu đói bụng của Tứ cô nương lại làm cho lão thái thái sửa lại chủ ý, “Ta không đồng ý!”

Đại phu nhân nói như đinh đóng cột, nàng chậm rãi đến gần lão gia, tức giận nhìn hẳn: “Đại Cầm triều là có quy tắc, cho dù lão gia quan chức lên cao hơn, có thể tam thê tứ thiếp, nhưng chánh thê còn đây, muốn cưới Bình thê nhất định phải thu được chánh thê đồng ý, nếu không coi là có vợ mà tái giá, lão gia, ngươi muốn không tuân theo điều luật của triều đình sao?”

Lão thái thái cùng lão gia nghe nói thế đều ngẩn ra, lão thái thái nhìn lão gia một cái, trong mắt lộ ra vẻ cổ vũ, rồi lại tựa như không có nghe được lời nói của Đại phu nhân, cúi đầu đi đùa giỡn với Hiên ca nhi.

Lão gia liền trầm ngâm một lát sau, sau đó bình tĩnh nhìn Đại phu nhân nói: “Ngươi nói được không sai, ngươi là chính thất, không có ngươi đồng ý, ta chỉ có thể cưới vợ bé, không thể tái giá. Nhưng thăng Tổ Tâm cũng không phải là tái giá, mà là lấy thân phận thiếp để thăng vị, ngươi cũng biết, ngươi vào Tôn gia mười mấy năm, cũng không có sinh con, riêng một điểm này, chính là phạm Thất xuất chi điều rồi, hơn nữa, Tổ Tâm vì Tôn gia mà sinh con trai, đã lập được công, cho dù có đi Lễ bộ cũng sẽ thông qua được, còn ở chỗ Ngự Sử thì không cần nói, ta hôm nay hỏi ngươi, là tôn trọng ngươi, nếu như ngươi nhất định không chịu, ta liền muốn viết tấu chương diện thánh.”

“Dâng tấu chương diện thánh! Tốt, lão gia, thiếp thân cũng không sợ, ngươi dâng tấu chương lên Thánh thượng, ta liền tiến cung gặp Hoàng hậu nương nương, ngươi làm vậy là ái thiếp diệt vợ, hơn nữa, ta có chỗ nào mà không sinh nở, đại cô nương nhị cô nương rõ ràng là ruột thịt của ta, tuy nói không phải là nhi tử, nhưng cũng đã vì Tôn gia ngươi sinh con cái rồi, bản thân ta cũng muốn nhìn xem, tiện nhân này có gì bản lĩnh cùng ta ngồi ngang hàng!”

Nói xong, Đại phu nhân cũng không có hành lễ với lão thái thái cùng lão gia nữa, phất tay áo rời đi, hoàn toàn không đem cái trợn mắt của lão gia để ở trong mắt.

Lão gia giận đến một lúc lâu cũng không nói gì, nhìn màn cửa run rẩy lay động kia ngăn người, lão thái thái liếc nhìn từ một cái, khẽ lắc đầu, quay sang Hồng Tụ nói: “Đi đỡ Tứ di nương dậy đến đây.”

Hồng Tụ theo lời đi đỡ Tứ di nương dậy, Tứ di nương bấp chân cũng đã mềm, nàng khi nào mà nhìn thấy lão gia cùng Đại phu nhân cãi nhau như thế, hơn nữa còn là vì nàng mà âm ỉ, chuyện này làm nàng kinh sợ đến toàn thân như nhũn ra, không có sức lực, nàng từ trước đến giờ là người nhu nhược nhất gan, sợ nhất chính là Đại phu nhân tức giận, trước kia nàng chẳng qua là thiếp thân nha hoàn bên cạnh lão gia thôi, bởi vì có tài vẽ tranh tỉ mỉ thể thiếp, lớn lên lại xinh đẹp, rất tâm ý của lão gia, mới được thu phòng, sau đó vì mang thai Tứ cô nương, mới được thăng làm di nương, hôm nay có Đại thiếu gia rồi, trong lòng mặc dù đã từng nghĩ tới có thể được thăng vị nữa là tốt rồi, nàng không phải vì mình, mà vì hai đứa bé, nàng không muốn làm cho hài tử sau khi lớn lên bởi vì mẫu thân của mình chỉ là di nương mà mất mặt.

Nhưng tình hình mới vừa rồi, xem ra, Đại phu nhân dù chết cũng sẽ không đáp ứng để ỉnh thăng vị , đúng vậy a, nếu mình thành Bình thê của lão gia, Đại phu nhân lại không có sinh nhi tử, trong phủ, mẫu bằng tử quý, không có nhi tử họ thân Đại phu nhân ở trước mặt mình cũng không có ưu thế, vì vậy nàng ta sợ mình sẽ chiếm quyền chủ mẫu của nàng, sau này Đại thiếu gia lớn lên, nàng ta còn có đất đặt chân ở trong phủ sao.

Một bên lão gia nóng lòng, bên rộn đi tới vỗ nhẹ lưng của nàng, giúp nàng thuận khí, nhưng cái này lại làm cho nàng ho đến hăng say hơn, làm sao cũng ngăn không được, Cẩm Nương nhìn thấy vậy nóng ruột, vội đến chỗ Đông Nhi hỏi: “Mới vừa rồi lão gia không phải nói, mời Lưu y tới giúp đi nương xem mạch sao? Làm sao còn chưa tới nữa?”

Lão thái thái mỉm cười nhìn hắn nói: “Uống thuốc của người kê toa, mỗi ngày một khá hơn rồi, Lưu y quả thật như thần y vậy.”

Lưu y đang nghe thấy rất là cao hứng, đưa ba ngón tay để trên mạch của lão thái thái, nghe một hồi, thì rất hài lòng đứng dậy: “Rất tốt, vẫn là lời kia, ngài nên ăn ít dầu mỡ cùng đồ cay, tận lực đi ra ngoài hóng mát một chút, hoạt động nhiều một chút, không mất bao nhiêu ngày nữa khang phục.”

Nhìn tình hình, hần căn bản là không có ý định xem bệnh cho Tứ di nương, Cẩm Nương quỳnh lên, đi ra phía trước, đối với Lưu thái y thì lễ: “Y chánh đại nhân!”

Lưu thái y kinh ngạc ngẩng đầu, Cẩm Nương mỉm cười đứng dậy: “Cẩm Nương là tới đa tạ y chánh đại nhân, từ khi người xem bệnh cho Cẩm Nương xong, Cẩm Nương cảm thấy thân thể rất khá.” Thật ra thì cũng chỉ là ăn chút ít thuốc bổ, ăn cơm no, nên cảm giác có tinh thần nhiều.

Lưu y đang hay là nhớ được Cẩm mẹ ôi, bởi vì chứng bệnh của nàng, là chứng bệnh bất túc, hơn bởi vì sau khi nàng biết được mình bệnh này vẫn không quá thương tâm, phàm là cô nương không có xuất giá khi nghe được mình có chứng bệnh này thì đều thương tâm nước mắt chảy dài, tổn thương tinh thần, mà nàng thì trấn tĩnh đến làm cho hần kinh ngạc, cho nên, hần mới nhớ được Tứ cô nương của tướng phủ, mặc dù hai người chỉ gặp mặt một lần mà thôi.

“Tứ cô nương thân thể mạnh khỏe chưa? Thuốc kia không thể uống gián đoạn, vươn tay ra.”

Cẩm Nương theo lời hần vươn ra cổ tay phải, bên kia lão gia cùng Tứ di nương nghe được lời nói của Lưu thái y ..., cũng nhìn tới đây, Tứ di nương càng không để ý đến bệnh của mình, lo lắng muốn ngồi dậy.

Lưu thái y lặng yên dò mạch, lần này dò mạch, thời gian so sánh với Lão thái thái còn rất dài, hơn nữa, chân mày không tự chủ mà nhíu chặt lên.

Lão thái thái nhàn nhạt nhìn sang, Tứ cô nương có bệnh bất túc nàng cũng biết, vì do Hồng Tụ mang theo Lưu thái y xem bệnh cho Tứ cô nương, Hồng Tụ dấu diếm ai cũng không dám dấu diếm nàng, lúc này thấy Lưu thái y chân mày nhíu chặt, làm tim lão thái thái cũng nhéo lên, nàng mới cùng Giản phủ thân vương nghị hôn thôi, nếu là đứa nhỏ này bệnh trị không tốt, Giản phủ thân vương mà biết được, sợ là.

Lưu thái y cuối cùng cũng thu tay dò mạch lại, chân mày cũng buông lỏng ra, vẻ mặt nhàn nhạt đồng thời phối hợp mà thẳng bước đi đến trước bàn: “Cũng có chút chuyển biến tốt đẹp, chẳng qua là phải chú ý một chuyện, trong ngày thường không thể vất vả, cũng không thể chịu lạnh, càng không thể mệt nhọc, ăn nhiều đồ bổ ích khí, tắm bổ âm trống rỗng, cố gắng nuôi thân thể mới có thể tốt.”

Lời của hần để cho lão gia cùng Tứ di nương không hiểu ra sao, nhưng lão thái thái cùng Cẩm Nương đồng thời thở phào nhẹ nhõm, ngay cả Hồng Tụ đứng ở một bên, trong mắt cũng là lộ ra sự vui mừng, lão thái thái không đợi lão gia mở miệng hỏi thăm, đã nói: “Làm phiền y chánh đại nhân, giúp lão thân trị cho cháu gái, tương lai, không chỉ Tôn gia cảm kích đại nhân, ngay cả Giản thân vương phủ cũng sẽ đưa một phần hậu lễ cho đại nhân.”

Lưu thái y đang viết phương thuốc, nghe được lời ấy liền gạt mình, Tôn gia Tứ cô nương đã cùng Giản thân vương phủ nghị hôn sao?

Hần không khỏi nhìn Tứ cô nương thêm một cái, Cẩm Nương vẫn lẳng lặng đứng, đôi mắt to vẫn trong trẻo mặc dù sắc mặt vui mừng, nhưng cũng không nồng đậm, trong sự linh động lướt qua một tia giảo hoạt, Lưu thái y trong lòng vừa động, cúi đầu xuống hạ bút như bay, sau khi để bút xuống, cầm danh sách đưa cho Tứ cô đứng ở một bên “Theo danh sách này hốt thuốc, một ngày ba lần, không thể gián đoạn, sau nửa tháng ta sẽ đến tái khám.”

Nói xong, thì vội vã đi tới trước giường Tứ di nương, nói: “Phu nhân xin vươn tay ra, hạ quan thấy phu nhân hệt hơi ho nhiều, giống như tim phổi bị tổn hại.”

Cẩm Nương thấy hần cũng chịu xem mạch cho Tứ di nương, cuối cùng kể đã thành, trong lòng hơi buông lỏng một chút, sau đó đi gần đến Tứ di nương, nói: “Di nương thường ho đến thở không được, người xem nhìn có phải do trong tháng bị nhiễm phong hàn hay không?”

Tứ di nương nghe vậy gật đầu, lúc trước Đại phu nhân có mời đại phu tới đã chẩn đoán bệnh cho nàng, bất quá, lúc này tâm tư nàng còn đang ở trong bệnh của Cẩm Nương, đang muốn mở miệng hỏi đến tột cùng là bệnh gì, nhưng Cẩm Nương đã hướng nàng âm thầm lắc đầu, khi Lưu y xem mạch cho người ta, hần không

thích người khác nói chuyện, mình mới nói câu kia, bất quá là dẫn tới sự chú ý của Lưu thái y, lại càng là nói cho lão thái thái cùng lão gia nghe .

Lưu thái y một bên bắt mạch cho Tứ di nương, trên mặt ngưng trọng, dò xét vài phút đồng hồ xong, mới buông tay ra, rồi bảo Tứ di nương vươn ra một cái tay khác, lại thăm dò lần nữa, hẳn rõ ràng đã đứng lên, nhưng nửa câu cũng không nói, chấp tay đối với lão thái thái cùng lão gia, rồi vén lên trường bào muốn đi.

Lão gia sắc mặt đại biến, lập tức đem hân ngăn cản: “Y chánh đại nhân, tiện nội bệnh tình ra sao?”

Lão thái thái thấy thế thì thở dài một hơi, nàng vốn sợ những gì mình đoán là đúng, trong lòng còn tồn tại một suy nghĩ, con dâu chẳng qua là khí lượng nhỏ nhen, lòng ghen tỵ nặng, không đến nỗi hại tánh mạng người khác, nhưng hôm nay xem ra.

“Tôn đại nhân, ngài bỏ qua cho hạ quan đi, căn bệnh tôn quý của phu nhân, hạ quan không dám vọng đoán, hay là mời inh khác vậy.” Vừa nói, vừa vòng qua lão gia đi ra phía ngoài, nhìn bộ dạng của hân đâu phải là đi, rõ ràng là chạy trốn mà.

“Đại phu, xin cứu mẫu thân của ta.” Cẩm Nương đột nhiên chạy đến trước người Lưu thái y phịch một tiếng quỳ xuống đất, ánh mắt trong trẻo mang theo vẻ cầu xin, đáy mắt đầy kiên quyết, thấy vậy Lưu thái y chấn động.

Nàng là thiếu phu nhân tương lai của Giản thân vương phủ a, lúc trước lão gia từng phái người mời hân đến trị liệu cho Tứ di nương, người còn không có đi, liền lập tức có người đưa thư cho hân, cũng đồng thời dâng lên đại lượng kim châu, vì muốn ngăn cản hân xem bệnh cho Tứ di nương, lúc đó trong lòng hân đã biết, Tứ di nương ở trong phủ này là nhân vật đặc thù, hân trị không được, cũng càng không muốn bị dính bùn trong hậu viện của đại phủ.

29. Chương 29

Nhưng sau khi đi vào trong phủ, Tứ cô nương vô tình hay cố ý để cho hân hiểu được, Tứ di nương là thân mẫu của Tứ cô nương, điều này cũng bình thường thôi, nhưng nàng lại còn âm thầm cho hân biết, nàng chính là thiếu phu nhân tương lai của Giản thân vương phủ, Giản thân vương là là nhân vật không phải đất tội là đất tội được, nên hân phải bắt mạch cho Tứ di nương, thật không nghĩ đến, đích thực đã chẩn ra kết quả như dự liệu của hân, trước không nói đến chuyện trị hay không trị, nhưng dù sao cũng phải để cho gia đình bệnh nhân hiểu rõ bệnh tình, chẳng qua bệnh này hân không dám nói a. , Giản thân vương phủ cộng thêm tướng phủ, còn có cái phủ thái sư kia nữa, mấy cái áp lực nặng nề a, hân chỉ là một thái y nhỏ, nếu như hành động không tốt, sẽ chết không có chỗ chôn.

“Lưu đại nhân, người làm sao vậy? Tiện nội đến tội cùng là bị chứng bệnh gì, mà làm người khó xử như thế.” Lão gia rất là nghi hoặc, cũng có chút lo lắng, chẳng lẽ Tổ Tâm thực sự bị bệnh không trị được ?

“Y chánh đại nhân, người thầy thuốc đều có tấm lòng của cha mẹ, ngài y đức cao, danh tiếng liêm khiết, bệnh của di nương, người chỉ nói ra bệnh tình là được, còn về bệnh nhân ngài đại khái không cần để ý đến, nếu ngài có thể chữa trị tốt ầu thân ta, Cẩm Nương khắc sâu trong lòng, tương lai nếu có cơ hội, nhất định sẽ báo đáp gấp bội.” Cẩm Nương quỳ dập đầu xuống đất, giọng nói chân thành khẩn thiết, cùng một tấm lòng hiếu thảo với nương, làm cho lão gia cùng lão thái thái xúc động.

Bất quá nghe vào trong tai của Lưu thái y lại là một ý tứ khác, gương mặt đen chòm của hân rốt cuộc cũng hòa hoãn, Tứ cô nương đang cho hân hứa hẹn a, thứ nhất, nàng biết bản thân mình đang bận tâm cái gì, chỉ nói bệnh tình không nói bệnh nhân, cho dù tương lai bên kia có tìm gây phiền hà, hân cũng có lý do để thoái thác , hơn nữa vẫn có thể bảo vệ danh tiếng y đức của hân, thứ hai, nàng đã nói ra lời hứa, chỉ cần cứu tốt, tương lai sẽ đáp trả lại, nhưng nàng có năng lực gì báo đáp lại đây? Đương nhiên là năng lực từ Giản thân vương phủ, vừa rồi Lưu thái y còn có chút băn khoăn, nhưng lúc này băn khoăn đã hoàn toàn biến mất, hân biết lấy mưu tính cùng tâm cơ của nàng, nàng ở Giản thân vương phủ nhất định có thể đứng yên ổn, còn có năng lực báo đáp ân tình của hân.

“Tứ cô nương xin đứng lên, hạ quan đảm đương không nổi đại lễ này của người.” Lưu thái y từ trong suy tư phục hồi tinh thần lại, vội vàng đi đến đỡ Cẩm Nương.

Cẩm Nương trong mắt lộ vẻ mừng rỡ: “Đại nhân đây là đáp ứng rồi?”

Lưu thái y bắt đầu gật đầu, Cẩm Nương được lưu y đỡ đứng dậy, cùng lão gia mang Lưu thái y quay lại trong nhà, Lưu thái y đi tới trước mặt lão thái thái, cân nhắc nói: “Lão thái thái thứ tội, mới vừa rồi ta hành động như thế thực là bất đắc dĩ, quý phu nhân không có bệnh, mà thân trúng độc được miễn tính.”

Lão thái thái nghe xong liền khẽ gật đầu nhắm mắt lại, trong mắt cũng không có vẻ kinh ngạc, lão gia nghe thấy ở huyết Thái Dương ra gân xanh nháy thành thịch, một phát liền bắt được bả vai của Lưu thái y hỏi: “Người nói cái gì, Tổ Tâm nàng. Nàng trúng độc sao?”

Đôi bàn tay to của Lão gia như một cái kìm kẹp chặt làm đau Lưu thái y, Lưu thái y đau đến chân mày nhăn lại, khẩn trương trả lời: “Tôn. Tôn tướng quân, ngài trước buông hạ quan ra, theo như mạch tượng của phu nhân biểu hiện đúng là trúng độc.”

Lão gia lúc này mới hoàn hồn, chán nản buông Lưu thái y ra, những đường nét trên gương mặt cương nghị kia có chút co quắp, đôi mắt hồ khê sụp xuống, đối với lão thái thái nói: “Nương, chuyện này phải được tra rõ, thật quá đáng, ngay cả mẹ ruột của Hiên ca nhi cũng dám mưu hại, thì trong phủ này còn để cho người ta sống được hay sao?”

Lão thái thái không để ý tới hắn, chỉ nhìn Lưu y cảm kích nói: “Lưu y, người trước tiên tạm viết xuống phương pháp giải độc, việc cấp bách bây giờ, là mau sớm trừ đi độc trên người Tứ di nương, cũng không biết Hiên ca nhi có uống sữa của mẹ nó không, nếu là.” Lão thái thái rất lo lắng vuốt ve Hiên ca nhi đang ngọt ngào ngủ say.

Tứ di nương nghe Lưu thái y nói..., đã sớm giật mình ở tại chỗ, ngây ngốc một hồi lâu mới biết sợ, sau đó nhất thời trong lòng cực độ khủng hoảng, bỗng nhiên phịch một tiếng đã quỳ trước mặt lão thái thái, “Lão thái thái, cứu nô tỳ sao, nô tỳ. Nô tỳ chết cũng không có gì đáng tiếc, chẳng qua là, Tứ cô nương cùng Hiên ca nhi còn nhỏ quá, không có mẹ ruột. Bọn họ.”

Lão thái thái thương hại nhìn Tứ di nương, Tổ Tâm vốn chính là lão thái thái ban cho lão gia, ở bên cạnh hầu hạ lão gia cũng có mười mấy năm rồi, là một người thành thực, tâm địa ngay thẳng, mắt không có nhìn cao, cũng không học những thứ nô tỳ xấu xa dụ dỗ chủ tử, một lòng chỉ muốn lấy lòng lão gia, tìm cách để mang thai với lão gia, nhiều ... năm thế này, lão thái thái đối với nàng vẫn rất hài lòng, chẳng qua là. Làm chủ mẫu, nàng cũng quá mềm yếu rồi, hôm nay vì con cái, nên biết yêu cầu cứu giúp, coi như là có chút tiến bộ.

“Hiên ca nhi có uống qua sữa của người không?” Lão thái thái cũng không có nói cứu nàng, chẳng qua dùng giọng nói nghiêm túc hỏi, bất cứ lúc nào, Tôn nhi ở trong lòng lão thái thái vẫn chiếm vị trí thứ nhất.

Tứ di nương lúc này cũng không đắn đo nữa rồi, Hiên ca nhi là tính mệnh của nàng, nên gấp rút vội vã khóc ròng nói: “Uống rồi, uống rồi, lúc bà vú không có ở đây, Hiên ca nhi đói bụng, thì nô tỳ sẽ tự mình đút cho hắn, lão thái thái, Hiên ca nhi sẽ không có việc gì chứ?”

Lão thái thái lúc này quả thật nóng ruột, cũng nổi giận luôn, nhìn Lưu thái y nói: “Làm phiền Lưu y mau chóng bắt mạch cho Tôn nhi ta một cái.”

Hồng Tụ đứng ở một bên nhanh chóng ôm Hiên ca nhi từ trong tay của lão thái thái mang tới, lúc này Đông Nhi cũng nóng ruột, nên cũng không để ý quy củ hay không nữa, bận rộn đi qua hỗ trợ cho Hồng Tụ, hai người hợp sức mang Hiên ca nhi từ trong tá lót ra, đem cánh tay nhỏ bé của hắn đến cho Lưu thái y bắt mạch, Hiên ca đang ngủ say, bị quấy nhiễu như vậy liền khóc lên, tiếng khóc của hắn vang dội, từng tiếng một rơi vào lòng mọi người trong nhà.

Lão thái thái nghe thấy giống như có ai cắt đi từ khúc ruột của nàng, lửa giận bị đè nén vì Hiên ca nhi khóc, mà ức chế không được nữa, cũng không quản đến kết quả bắt mạch, nhìn Tôn mụ mụ nói: “Đi, tìm mấy bà Tử, mang tất cả các nô tài trong Hà Hương viện đến đây cho ta, bản thân ta muốn nhìn xem, là ai có bản lĩnh lớn như vậy, ngay cả Tôn nhi của ta mà cũng dám mưu hại.”

Tôn mụ mụ lập tức đồng ý lui ra ngoài.

Bên này Lưu thái y cũng thu hồi ngón tay dò mạch, an ủi lão thái thái nói: “Tình huống coi như tốt, Hiên ca nhi chẳng qua là trúng độc nhẹ, độc này vốn chính là mãn tính, hơn nữa lại đi qua sữa mẹ, nên độc tính cũng không nặng, chỉ cần ngừng độc, ngày thường uống nhiều nước một chút, không đến một tháng, hẳn là có thể thanh trừ.”

Trong nhà lão thái thái, lão gia, Tứ di nương nghe như vậy mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà Cẩm Nương lại nghĩ, phải làm như thế nào mới có thể đem chuyện này huyền não lớn hơn một chút, tốt nhất là để cho Lão thái gia biết luôn, ở Tôn phủ, bất kể là lão thái thái hay là Lão thái gia, cũng là xem Hiên ca nhi như gốc rễ của gia tộc, mưu hại Tứ di nương, sẽ không tạo nên gợn sóng quá lớn trong lòng bọn họ, nhưng nếu là mưu hại Hiên ca nhi, chỉ sợ bất kể người nọ là ai, chỉ cần kéo được ra ngoài, không chết cũng phải bị lột da, trực giác nói cho nàng biết, cái người giật dây kia đích thị là Đại phu nhân không thể nghi ngờ.

Lưu thái y đi viết phương pháp giải độc cho Tứ di nương, Cẩm Nương liền đi tới bên cạnh Tứ di nương, cùng Tứ di nương quỳ xuống, hướng về phía lão thái thái nói: “Nãi nãi, xin cứu di nương cùng Hiên ca nhi. Hôm nay là di nương may mắn, đến được chỗ lão thái thái ngài, mới được y chánh đại nhân trị liệu, tra ra chuyện bị hạ độc mưu hại.”

Nếu không phải phụ thân trở lại, di nương cũng không có cách nào đến gặp ngài, vậy không phải nàng cùng Hiên ca nhi sẽ bị hại sao? Lúc trước ngài cũng nghe nói, có mời đại phu đến xem bệnh của di nương, nhưng mà đại phu này mỗi lần chỉ nói là di nương bị phong hàn, chưa từng chẩn ra là trúng độc, tuy nói Lưu thái y y tin ỹ, nhưng mà đại phu đó dám vào tướng phủ chúng ta chữa trị, thì tất nhiên cũng không phải là nhân vật quá kém, Cẩm Nương nghĩ. Chuyện này nhất định không đơn giản a.”

30. Chương 30

Lời này vừa nói xong cả phòng toàn bộ tĩnh lại, lão gia lại càng giận đến muốn nhảy lên: “Nương, lời này của Tứ nha đầu đã nói đến điểm quan trọng rồi, nhi tử thấy chuyện này cũng không thể qua loa, nếu không phải nhi tử lập đại công trở lại, e là Tổ Tâm cùng Hiên ca nhi.” Vừa nói thì trong lòng một trận hoảng sợ, vội vã đi đến ôm Hiên ca nhi còn đang khóc rống, nhưng không biết làm sao để dụ dỗ, chẳng qua là ôm thật chặt ở trước, cả thân thể vĩ ngạn cao lớn cũng khẽ run lên.

Hiên ca nhi bị hấn ôm chặt, khóc càng dữ tợn, lão thái thái nhìn thấy mắt cũng chua xót theo, đối với lão gia nói: “An nhi, người tự mình đi, bảo Bạch tổng quản dẫn người, đem toàn bộ Hà Hương viện bao vây lại, một con kiến cũng đừng để cho chạy, ta cũng không tin tìm không ra chứng cứ.”

Rồi cúi đầu nhìn Tứ di nương quỳ trên mặt đất, khóc đến sắp ngất xỉu “Tổ Tâm, người cũng đứng lên đi, từ hôm nay trở đi, cho đến khi người khỏe lại, cứ ở chỗ này của ta, ta cũng muốn xem người nào dám ở mắt của ta mà gia hại người nữa.”

Cẩm Nương nghe thấy trong lòng một trận mừng thầm, chuyện Tứ di nương thăng vị xem ra có hi vọng rồi, đâu có di nương nào có thể cùng bà bà ở chung một viện rồi? Đây là chuyện vinh quang ân sủng đến cỡ nào, bề ngoài lão thái thái nhìn như yếu đuối, kì thực là người rất khôn khéo, nên lão thái thái hạ lệnh này ra giống như ở trong phủ tung ra một lệnh bài bảo vệ, cho dù ai cũng không dám khi dễ nàng nữa.

Hơn nữa chỉ cần Tứ di nương biết cách lấy lòng, có được lòng của lão thái thái, thì mọi chuyện sẽ có lão thái thái làm chủ, ít nhất trong lúc lão thái thái chưa qua đời, có thể vô tư mà sống.

Tứ di nương được Cẩm Nương đỡ vịn hạ, ở trên bàn, thức ăn cũng đã dọn xong, bên kia Lưu thái y cũng đã viết xong phương thuốc giải độc, vừa dặn dò Tứ di nương, không cho Đại thiếu gia uống sữa của nàng nữa, bởi vì giải được nàng uống cũng có độc tính, nghe nói thể Tứ di nương ánh mắt sụp xuống, đau lòng khó nhịn, lại khóc lên.

Lão gia liền vỗ vỗ bả vai của nàng, khuyên nhủ: “Không sao, Hiên ca nhi có có bà vú, bà vú nhìn thấy cũng là người khỏe mạnh, để cho bà vú ỹ là tốt rồi.”

Lão gia nơi nào hiểu được lòng của Tứ di nương, làm mẫu thân, vốn là hi vọng nhi tử có thể uống sữa của mình, nhìn nhi tử của mình cắn đầu vú, trong lòng sẽ đầy tràn hạnh phúc cùng tự hào, đó là điều mà nam nhân không thể cảm nhận được .

Cầm Nương đem Tứ di nương đỡ đến trước bàn cơm, lão gia cũng đã sớm đói chịu không được, ngồi xuống liền bắt đầu ăn, Tứ di nương thấy vậy, trong bụng liền lo sợ, lại muốn tới hầu hạ lão gia ăn cơm, lão thái thái nhìn thấy liền nói: “Được rồi, có bọn nha đầu hầu hạ rồi, người tự mình ăn đi, những món ăn trên bàn đều cố ý vì người mà chuẩn làm bị , thật đáng thương , cũng không biết đã bao lâu rồi không được ăn như thế.”

Nghe thấy lời này, cánh tay lão gia đang gấp thức ăn dừng lại một chút, đem một khối thịt kho tàu đang muốn gấp vào trong chén mình bỏ vào trong chén của Tứ di nương.

Tứ di nương ngây ngốc, ngẩng đầu chạm được ánh mắt ân cần ấm áp của lão gia, thì mặt lập tức đỏ lên, thấp đầu, nước mắt lưng tròng bắt đầu ăn.

Cầm Nương nhìn thấy khoe miệng không khỏi nhếch lên cười, lúc này mới có cảm giác người một nhà a, có phụ có mẫu, một bàn ăn cơm, rất hạnh phúc, thật ấm áp.

Ở Giản thân vương phủ, Lãnh Hoa Đình đang ngồi ở trong thư phòng nhìn phụ thân lấy ra bài thi, xem xong, trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn ra nụ cười kiêu diễm, mở bài thơ ra liếc mắt mấy chữ, sau đó nhìn một chút nữa, mới hài lòng từ từ cuộn lại cất vào.

Lúc này, Lãnh Khiêm cái bóng bước vào, vừa nhắc mắt, liền thấy Nhị thiếu gia đang cười, trên khuôn mặt trắng ngọc, như ẩn như hiện một đóa hoa, xinh đẹp đến làm cho người ta hít thở không thông, may là Lãnh Khiêm mỗi ngày cùng hắn làm bạn, nhưng vẫn bị nụ cười của hắn thu hút, nhanh chóng thả mắt xuống, trong lòng nói thầm, thiếu gia vẫn nên lạnh và nghiêm mặt giống như thường ngày mới tốt, nụ cười này, đừng nói gì nghiêng nước nghiêng thành, chính mình là một nam tử bình thường, cũng bị hắn làm cho suy nghĩ miên man.

“Trở lại?” nụ cười của Lãnh Hoa Đình không thay đổi, tâm tình rất tốt nên mở miệng hỏi.

Lãnh Khiêm ngần ra, gấp rút thu lại tâm tình, cúi đầu trả lời: “Dạ, thiếu gia.”

“Nàng vẫn tốt chứ?” Lãnh Hoa Đình đẩy xe lăn của mình hướng qua bàn đọc sách đi ra ngoài, Lãnh Khiêm nhanh chóng giúp hắn đi qua.

“Bị Tôn Ngọc Nương đánh một cái tát.” Lãnh Khiêm nhàn nhạt trả lời.

“Nàng hiền như vậy, không có đánh trở lại sao?” trên mặt Lãnh Hoa Đình nụ cười càng sâu hơn, như mang theo mùi vị vui đùa.

“Không có, bất quá, nàng đi đến viện của mẹ ruột, gặp phải Tôn đại nhân.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền ngần ra, nhưng ngay sau đó cười ha ha lên, “Thú vị, thú vị, bản lãnh tổ cáo của nàng so sánh với lúc trước lại càng xinh hơn rồi, ta xem nàng cũng không phải là người chịu lỗ lã .”

“Thiếu gia! Tứ cô nương toan tính không nhỏ.” Lãnh Khiêm hiếm khi chịu nói nhiều lời như thế, Lãnh Hoa Đình tựa tiểu phi tiểu quy quay đầu lại nhìn: “Người cũng cảm thấy nàng rất thú vị?”

Lãnh Khiêm sắc mặt run rẩy, trả lời: “Thiếu gia cảm thấy nàng thú vị, nô tài cũng cảm thấy nàng thú vị.” giọng nói bằng phẳng không mang theo một tia tâm tình.

Lãnh Hoa Đình vừa cười, vừa hỏi: “Nàng toan tính chuyện gì?”

“Muốn ẹ để nàng thăng vị!”

“Quả nhiên có ý tứ, a Khiêm, người nói xem, ngày mai ta có nên đi Trữ vương phủ để trông thấy nàng hay không đây?” mắt phượng xinh đẹp của Lãnh Hoa Đình lóe ra ánh sáng sáng quắc, dần dần thì trở nên sâu xa , một hồi lâu mới nói: “Mấy ngày nay người liền phái thêm mấy người coi chừng dùm, đừng để nàng bị Tôn Ngọc Nương kia khi dễ nữa.”

Lãnh Khiêm quy củ đáp lời, vừa đẩy hẳn đi, vừa giống như vô ý nói: “Hôm nay Đại thiếu gia cũng đi Tôn phủ, còn đối với Tứ cô nương so sánh thì từ.”

Nụ cười trên mặt của Lãnh Hoa Đình lập tức thu lại, gương mặt tuấn mỹ vô trù khoác lên một tầng băng hàn âm lãnh, thanh âm trầm thấp đầy tức giận: “Chẳng lẽ phạm là đồ đạc của ta hẳn đều mơ ước đến!”

Lãnh Khiêm không trả lời, chẳng qua là lặng yên ở phía sau đẩy xe lăn, Lãnh Hoa Đình rất nhanh điều chỉnh tốt tâm tình, lạnh lùng đối với Lãnh Khiêm nói: “Đến chỗ của Vương Phi, sáng mai ta muốn đi Trữ vương phủ tham gia yến hội.”

Lãnh Khiêm nghe thấy liền ngẩn ra, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia vui mừng, đã bao nhiêu năm rồi, từ khi còn nhỏ, Gia trải qua một cơn bệnh nặng, thì hẳn không chịu xuất hiện ở trước mặt công chúng nữa, thậm chí lần hồi tình tình trở nên quái dị, ngay cả hiện tại, ở trước mặt Vương gia cùng Vương Phi còn có Đại thiếu gia nữa, hẳn cũng vẫn biểu hiện quái dị, cứ thế Vương gia cùng Vương Phi cho là tâm trí hẳn dừng lại ở năm mười hai tuổi đó, cũng chỉ có mình mới biết, thiếu gia là cố ý giả dạng như vậy, chỉ vì muốn dùng biện pháp đơn giản này bảo vệ chính hắn. Hôm nay, hẳn rốt cục cũng chịu bước ra rồi, nói xem Lãnh Khiêm làm sao có thể mất hứng a, chẳng qua là. chỗ Đại thiếu gia

“A Khiêm, người nói xem, nàng sẽ thành công không?” Lãnh Hoa Đình không để ý đến tâm tư của Lãnh Khiêm, lại khoan thai nói, tựa như đang hỏi, lại như nói với chính mình.

“Nghe nói Đại phu nhân Tôn phủ là con của Trương Thái sư, Đại cữu huynh cũng là Trương Thượng Thư, lão gia của Tôn gia có thể ở trong quân đội một bước lên mây, Trương gia cũng giúp đỡ không ít, nha đầu kia muốn đem mẫu thân của mình thăng vị chỉ sợ là rất khó.” Lãnh Hoa Đình khẽ nhíu mày, hai lông mày thanh tú chau lại, giống như hoa TuLip nở rộ mang theo vẻ đẹp khó cưỡng lại, vậy mà hắn cứ không tự biết, còn quay đầu lại liếc Lãnh Khiêm một cái, cũng may Lãnh Khiêm cũng đã nhìn quen bộ dạng thiếu gia, cho nên chỉ cảm thấy có chút kỳ quái đối với việc thiếu gia quá quan tâm một nữ tử không mấy xuất sắc kia mà thôi.

Hắn vẫn không có trả lời, bởi vì hắn biết, bình thường lúc này, thiếu gia cũng không phải thật sự cần ý kiến của hắn, hắn chỉ cần làm một người nghe tốt là được.

“Nhưng mà, coi như là Thái sư thì như thế nào, có thể so sánh qua được Giản phủ thân vương sao? Người nói xem, nếu ngày hôm nay ta gặp nàng, nàng có thể cầu cạnh ta hay không đây?” trong mắt Lãnh Hoa Đình lại lộ ra ánh sáng rực rỡ, Lãnh Khiêm thấy vậy không khỏi đánh rùng mình, thiếu gia lại có chủ ý muốn sửa chữa người rồi. Hắn không khỏi vì tương lai của Thiếu phu nhân mà lo lắng.

“Yên tâm đi, ta chỉ là muốn nhìn bộ dáng nàng cầu xin ta mà thôi, người thú vị như vậy cũng không phải là dễ tìm, ta sẽ không đem nàng như thế nào.” Lãnh Hoa Đình làm như có thêm con mắt ở phía sau, hắn không quay đầu lại cũng biết về mặt của Lãnh Khiêm nên, khẽ cười nói.

31. Chương 31

Sau khi ăn cơm xong, Tôn mụ mụ đã mang tất cả mọi người ở Hà Hương viện đến, bao gồm cả bà vú, cộng thêm người gác viện, nha hoàn vẩy nước quét nhà, cùng bà Tử làm việc thô nặng đều cùng nhau đến, tổng cộng mười người, toàn bộ đứng thành một hàng ở phòng ngoài chờ.

Lão thái thái để cho Hồng Tự cùng Cẩm Nương đi ra khỏi đang phòng, ngồi vào chiếc ghế ở phòng ngoài, ánh mắt sắc bén quét qua mười mấy người kia một lần, lão gia cũng ngồi ở bên dưới của lão thái thái, thần sắc lạnh lùng, cả người lộ ra vẻ giận dữ bị dè nén trầm trọng.

Mười mấy người đầu có bao giờ chứng kiến trận chiến như thế này, hai nha đầu vẩy nước quét nhà nhát gan bị làm cho sợ đến bấp chân chuột rút, chân mềm nhũn phịch một tiếng quỵ xuống, những người khác thấy hai người các nàng quỵ xuống, cũng quỵ đi theo, lão thái thái còn chưa mở miệng, các nàng đã đổ mồ hôi đầm đề rồi.

Tứ di nương thân thể không tốt, tuy vừa bị kinh sợ, nhưng lão thái thái lại không để cho nàng đi nghỉ ngơi, nhưng cũng bảo người ta đem băng ghế thêu để cho nàng ngồi ở một bên.

Hài lòng khi thấy trên mặt mười người kia đều kinh hoàng, lão thái thái rốt cục đã mở miệng, nhưng chỉ nhìn lão gia nói, “Người bảo Trường Trung đi mời Lão thái gia, lúc này Lão thái gia cũng sớm hạ triều trở về, thân thể của ta xương nhỏ không quá tốt, hãy để cho Lão thái gia trấn giữ phán xét đi.”

Đứng ở phía sau lão thái thái Cẩm Nương nghe được thì vui mừng quá đổi, nàng trăm phương ngàn kế chỉ vì muốn Lão thái gia đến đây, để cho hần chính tai nghe một chút quá trình thẩm tra, cũng để cho Lão thái gia nhìn thấy rõ Đại phu nhân hiểm ác sắc bén, vậy thì khả năng Tứ di nương thắng sẽ càng lớn hơn.

Lão gia nghe được liền ngây ngốc, chỉ khẽ nhếch đầu nói: “Nương, không cần náo loạn đến ông già vậy đâu”

Lão thái thái liền chìm mặt, đứa con trai này vốn là như vậy, đến thời khắc mấu chốt thì có chút rụt rè, hần vẫn còn có chút bận lòng với Đại phu nhân, chẳng qua là nếu cứ như vậy mềm yếu đi xuống, hần còn muốn cứu nhi tử của hần nữa hay không, lão thái thái thật có chút chỉ tiếc rên rỉ không thành thép, cũng may nhi tử lúc thống lĩnh quân đội thì rất lạnh lẽo quyết đoán, nếu thái độ cũng giống như đối với lão bà hần, thì thật đúng là khó mà đánh thắng trận trở về.

“Người chỉ để ý cho Trường Trung đi làm là được rồi, vẫn còn có ta ở đây.” Lão thái thái trợn mắt nhìn lão gia một cái, quả thật rất bất đắc dĩ.

Lão gia bị lão thái thái quát, cũng không dám nói gì nữa, gọi tiểu nha đầu đến đi ra ngoài truyền lời.

Cẩm Nương đã nhìn thấy trong mười người, thì Linh Nhi quỳ gối ở trong góc, núp ở phía sau một bà Tử hơi mập thô, một đôi mắt to tròn không ngừng xoay chuyển, bộ dạng rất không an lòng, trên cái trán trắng nõn mồ hôi đã thấm đầy đặc, Cẩm Nương trong lòng giật thót một cái, nha đầu này vẻ mặt không được bình thường a.

Tôn mụ mụ đưa lên cho lão thái thái hai cái chén, nói: “Hồi lão thái thái, một chén này là cháo buổi sáng Tứ di nương đã từng dùng qua, còn lại một ít nước, một ... chén khác là tổ yến mà phòng bếp chưng riêng cho Tứ di nương, nói đây là Tứ cô nương hiếu kính, nô tỳ cũng đem một ít nước trà Tứ di nương thường uống về, để cho Lưu đại nhân kiểm tra thực hư.”

Lão thái thái gật đầu, lúc trước Lưu thái y sau khi kê xong phương thuốc đã muốn ra về, nhưng nàng lại không đồng ý, y thuật cùng nhân phẩm Lưu thái y lão thái thái rất là tin tưởng, nếu đã dụng phải chuyên này, tất nhiên cần phải giữ hần lại để giúp đỡ nghiệm độc.

“Mang cho Lưu thái y xem đi, xin hần giúp đỡ kiểm nghiệm.”

Tôn mụ mụ tiện tay đưa cho tiểu nha đầu bên cạnh. Không bao lâu, thì Lưu thái y từ trong phòng đi ra, đối với lão thái thái nói: “Những thứ thức ăn này cũng không có vấn đề gì, chẳng qua là ở trong nước trà của Tứ di nương phát hiện một chút đồ khác thường.”

Lão thái thái nghe xong thì ánh mắt sáng lên, hỏi: “Có biết là vật gì không?”

Lưu thái y khẽ nhíu mày, trầm ngâm chốc lát mới lên tiếng: “Vật này cũng không phải là vật của Đại Cẩm, hình như là vật truyền đến từ Tây Lương, cũng là chỉ có chút ít tác dụng như thuốc mê, không mang độc tính quá lớn.”

Cẩm Nương nghe xong liền trầm nghĩ, chẳng lẽ là cây thuốc phiện hoặc các loại ma túy được bỏ ở trong nước trà? Nhưng nàng ở kiếp trước cũng không có nhìn thấy qua cây thuốc phiện cùng ma túy, chẳng qua chỉ biết kia nguyên liệu chế luyện ma túy có hai loại, nhưng dù vậy, có đem nó đặt ở trước mặt của nàng thì cũng không phân biệt ra được .

Lão thái thái nghe xong thì lâm vào trầm tư, Tôn mụ mụ lại để cho người mang lên hun Hương trong nhà Tứ di nương, Lưu thái y ngửi ngửi xong, liền nói: “Cũng chỉ là hương liệu bình thường, không có chỗ nào đặc biệt.”

Vậy thì Tứ di nương làm thế nào trúng độc? Nàng thường ngày ăn cơm cũng ăn cùng với Đông Nhi, nếu như hạ ở trong thức ăn, hai thiếp thân nha đầu Đông Nhi cùng Linh Nhi nhất định cũng sẽ trúng độc, nhưng hai

người các nàng rõ ràng không dị trạng gì, vậy thì chỉ có thể là hạ ở bên trong thức ăn chỉ có Tứ di nương mới có thể ăn .

Trong nhà nhất thời im lặng, bọn nô tỳ quỳ trên mặt đất ngay cả thở mạnh cũng không dám ra, hi vọng lão thái thái cái gì cũng tra không ra, để nhanh chóng thả các nàng trở về là tốt rồi.

Lưu thái y đang cau mày suy nghĩ, mạch tượng của Tứ di nương rõ ràng là trúng độc, hơn nữa, độc kia ít nhất đã tích tụ ở trong thân thể có hơn một tháng rồi, như vậy nhất định không phải chỉ một lần, mà là mỗi ngày từng chút từng chút một truyền vào trong thân thể của Tứ di nương, cho nên, Tứ di nương bề ngoài biểu hiện là ho khan của bệnh thương hàn, này. Nếu như tra không ra nguyên nhân hạ độc, cũng rất ảnh hưởng đến tên tuổi y thuật của hần a.

Cầm Nương đứng ở phía sau lão thái thái, vẫn chú ý đến vẻ mặt của Linh Nhi, Linh Nhi sau khi nghe Lưu thái y nói mấy thứ thức ăn cùng hương liệu đều không có vấn đề, rõ ràng đã thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt không ngừng dao động rồi cũng ngừng lại, rất trấn tĩnh nhìn chằm chằm phiến đá trước mặt, ngay cả thân thể đang quỳ cũng mềm nhũn chút ít, không còn cứng còng nữa, nàng ta. nhất định là có mờ ám.

Cầm Nương rốt cục không nhịn được nữa, đi tới bên cạnh lão thái thái, cúi người thi lễ xong, mới nói: “Lão thái thái, Cầm Nương có mấy câu nói không biết có nên nói hay không.”

Lão thái thái ngược mắt nhìn nàng, đứa cháu gái này vẫn biểu hiện bộ dạng thành thật đôn hậu, nhưng từ cái lần Giản thân vương Vương Phi tới chơi, nàng mới phát hiện đứa cháu gái này rất có nét đẹp nội tâm và thông tuệ, trong sự nghiêm khắc của Đại phu nhân vẫn học xong cảm kỳ thư họa, để làm được thì bản thân nàng phải có nhiều nghị lực, thầy của nàng là ai đây? Đến nay lão thái thái còn có chút không tin chuyện ngày đó mình tận mắt nhìn thấy là thực, lúc trước nàng vì Tứ di nương mà khuyên mình, trong lời nói cũng nói rất có trật tự, đạo lý rõ ràng, làm cho chính mình phải vì tương lai của Hiên ca nhi mà phải suy nghĩ muốn cùng Đại phu nhân đối nghị.

“Có lời gì cứ nói không ngại, cho dù sai lầm rồi, ta cũng vậy sẽ không trách người.” Lão thái thái đột nhiên có một loại cảm giác, biết đâu nha đầu này có thể tìm ra chỗ hạ độc, cho nên trong giọng nói cũng mang theo mấy phần mong đợi.

Nghe lời nói của lão thái thái..., trong lòng Cầm Nương càng có thêm mấy phần lá gan, liền xoay người đối với Lưu thái y nói: “Y chánh đại nhân! Cầm Nương có một yêu cầu quá đáng.”

Lưu thái y đang minh tư khổ tượng (vất óc suy nghĩ), vừa nghe Cầm Nương nói, thì ngây ngốc, theo bản năng nói: “Tứ cô nương xin nói.”

Cầm Nương chậm rãi nói: “Nghe lời ngài mới vừa nói, trong trà của Tứ di nương có chứa đựng một chút được vật có thể làm cho người ta tê dại đúng không?”

Lưu thái y gật đầu, nhưng lập tức nói: “Nhưng chẳng qua là có tác dụng an thần, cũng không có độc tính quá lớn.”

Cầm Nương nghe xong chỉ khẽ mỉm cười: “Không sai, ngài là thái y, đối với tập tính của các loại dược vật đích thị là vô cùng rõ ràng, nhưng mà, nếu như vật này cùng một loại hương liệu khác trộn lẫn thì sao đây? Có thể sinh ra một độc tính phát tán ra mà ngài không lường trước hay không ?”

Lưu thái y nghe được ánh mắt liền sáng lên, lập tức cầm trà cùng huân hương Tứ di nương thường dùng đi vào trong nhà, ngay cả việc chào hỏi cùng lão thái thái và lão gia cũng không quên, thì có thể nhìn ra được tâm tình của hần rất là nóng vội.

Cầm Nương khoe miệng vừa câu lên vẻ mỉm cười , nàng có thể chắc chắn, trà cùng hương liệu kia đích thị là có vấn đề, bởi vì hôm nay nàng đi qua viện của Tứ di nương hai lần, thấy Tứ di nương có một thói quen uống Hồng Trà, hơn nữa còn là trà nóng pha để sẵn, Đông Nhi luôn luôn rót một bình trà đặt ở trên tủ đầu giường, để Tứ di nương lúc nào cũng có thể uống được, cho nên, vì vậy trà trong nhà của Tứ di nương thì những người khác sẽ không uống, chỉ có Tứ di nương một mình uống.

Xem ra, người hạ độc này nhất định là vô cùng hiểu rõ thói quen này của Tứ di nương, những bà Tử làm việc nặng đại khái là bị loại bỏ, có thể bỏ thuốc cho Tứ di nương cũng chỉ có Đông Nhi, Linh Nhi và bà vú ba người, chỉ có ba người này mới có thể đến gần bên người Tứ di nương, nhưng Đông Nhi thì không thể

nào hại di nương, tuy trước sau chỉ tiếp xúc hai lần, nhưng Cẩm Nương nhìn ra được nha đầu Đông Nhi kia đối với Tứ di nương là rất trung thành, nếu không, cũng sẽ không cố ý suy nghĩ biện pháp đem hoàn cảnh cùng quần của Tứ di nương bày ra trước mặt lão gia.

32. Chương 32

Cẩm Nương vừa giương mắt nhìn kỹ Linh Nhi, thì thấy nàng hai tay nắm chắc thành quyền, đầu cúi xuống rất thấp, một bộ dáng sợ người khác chú ý tới nàng, hai bên tóc mai lúc này mồ hôi đã bắt đầu chảy dọc xuống cổ, nàng khẩn trương như thế, là bởi vì nghe được lời nói của mình sao?

Thừa dịp Lưu thái y đi kiểm nghiệm chuyện này, Cẩm Nương ra vẻ kinh ngạc đối với lão thái thái nói: “Nha, lão thái thái, người xem Linh Nhi nàng không phải là bị bệnh chứ, khí trời cũng không phải rất nóng, sao nàng lại chảy nhiều mồ hôi như vậy a, không bằng ngài dừng để nàng quỳ nữa.”

Lưu thái thái là người khôn khéo đến bậc nào, vừa nghe thấy lời này xong liền cười, đối với Linh Nhi nói: “Linh Nhi, là ngươi hạ độc ở trong trà cùng huân hương của Tứ di nương?”

Linh Nhi đang khẩn trương muốn chết, nghe thấy lời lão thái thái hù dọa cả người như trúng một kích, bò lên vị trí phía trước, lay: “Lão thái thái tha mạng, lão thái thái tha mạng, nô tỳ. Nô tỳ chẳng qua là hạ độc phần ở trong trà, nhưng không có hạ độc ở trong huân hương.”

Cẩm Nương thật không nghĩ tới Linh Nhi nha đầu này không có tiền đồ như vậy, chỉ hù dọa một cái đã khai nhận hết.

Lão thái thái nghe được cũng ngẩn ra, sau đó mặt liền chìm xuống, quát lên: “Cẩu nô tài, nói mau, là ai bảo ngươi hạ độc?”

Linh Nhi lúc này bị làm cho sợ đến ba hồn đã mất hai hồn, nên hướng về phía sàn nhà đá xanh mãnh liệt dập đầu, “Lão thái thái tha mạng a, nô tỳ không biết đó là độc được trí mạng, chỉ nói là sẽ làm Tứ di nương suy yếu mà thôi, đây là. Là Đại phu nhân bảo nô tỳ chiều nào bỏ vào trong nước trà để Tứ di nương uống, nô tỳ cũng không có cách nào khác, lời nói của Đại phu nhân..., nô tỳ không dám không làm a.”

Quả nhiên là nàng, dù đã sớm có dự liệu, nhưng trong lòng lão gia vẫn có một trận co rút đau đớn, hơn mười năm vợ chồng, trước kia hẳn chẳng qua là nghe nói, không có tận mắt nhìn thấy, nàng. Nàng làm như thế thật quá đáng, lòng dạ như rắn độc a, hẳn sẽ không bao giờ ... nhịn nữa, nghĩ vậy liền quay đầu lại quát lên một tiếng: “Trường Trung ở đâu !”

Trường Trung đang mời Lão thái gia đến, nghe lão gia lớn tiếng rống hấn như thế, bị làm cho sợ đến quỳnh quán chạy tới đây, Lão thái gia nghe thấy liền nhíu lông mày mắng: “Ban ngày ban mặt ngươi gào thét cái gì!”

Lão gia vừa quay đầu lại, nhìn thấy Lão thái gia đi đến, liền nhanh chóng đứng dậy đi vội tới hành lễ với Lão thái gia, vừa bảo Tứ di nương cùng Cẩm Nương Đô đi qua hành lễ, Lão thái gia đến ngồi xuống ở bên cạnh lão thái thái, rồi nhìn một đám nô tài đang quỳ trên mặt đất, cũng không có hỏi cái gì, Hồng Tụ liền dâng trà lên, lão thái gia liền bưng uống, tuyệt không kinh ngạc với những chuyện đang xảy ra.

Đúng lúc này Lưu thái y mang bộ dạng hớn hờ đi ra, cũng không để ý việc làm lễ ra mắt lão tướng gia, chỉ quay sang đối với Cẩm Nương nói: “Tứ cô nương thật là thần kì, lại có thể nghĩ tới đem hai thứ đồ này hòa chung một chỗ liền có thể sinh ra độc tính, hạ quan đã nghiệm qua, Tứ di nương do thứ thuốc tê trong trà, cộng với việc ngửi huân hương, mới có thể trúng độc.”

Cẩm Nương cuối cùng đã thở phào nhẹ nhõm, suy đoán là một việc, nhưng chủ yếu vẫn phải được chứng nhận thì suy đó mới có thể trở thành sự thật.

Lão thái gia nghe lời nói của Lưu thái y ..., ánh mắt liếc nhìn về phía Cẩm Nương thật lâu, thấy Cẩm Nương rất biết lễ phép khiêm nhường mấy câu, liền khẽ gật đầu tán thành.

Mười mấy người nô tỳ quỳ bên dưới mang sắc mặt khác nhau, có người hờ hững có người nhìn có chút hả hê, có mặt xám như tro tàn, lão thái thái cũng lười từng bước thắm nữa, trực tiếp đối với các nàng nói, “Điều tra một chút, nói đi, còn có ai đồng lõa cùng nàng ta? Tự mình đi ra ngoài thú tội, thì chẳng qua bị đánh năm mươi roi, nếu để cho ta điều tra ra, vậy cả nhà của người đó mỗi người đều ăn năm mươi roi.”

Người ở phía dưới tám chín phần đều là vì sinh tử của gia đình, khi nghe thấy lời của lão thái thái nói lập tức bị làm cho sợ đến toàn bộ cúi thấp đầu, bà vú thấy cuối cùng cũng không tránh khỏi, liền quỳ bò đi ra ngoài.

Lão thái thái vừa thấy, tức giận tới mức run run “Người. . . . Người là người ta đích thân chọn lựa, không ngờ lại là người?”

Bà vú bị làm cho sợ đến dập đầu thành hình, nửa câu cũng không dám nói nhiều.

“Nói đi, là người nào sai khiến người.” Lão thái thái là muốn làm cho các nàng làm trò thừa nhận trước mặt Lão thái gia.

“Là Đại phu nhân, Đại phu nhân uy hiếp nô tỳ, nếu không làm theo, sẽ đem nhi tử của nô tỳ dìm chết đuối, nô tỳ chỉ có một nam tử thôi, nên nô tỳ không thể không làm.”

Lão thái gia nghe thấy sắc mặt rớt cục chìm xuống, quay sang lão gia nói: “Đi gọi lão bà của người tới đây, thường ngày ta vẫn nói với người, phải Chấn phu cương, xem đi, nàng bây giờ đem người cho là quả hồng mềm rồi, dung túng nhiều năm như vậy, cuối cùng càng ngày càng không thể tưởng tượng được.”

Lão gia nghe thấy gương mặt liền xấu hổ, nhưng cũng không thể làm gì liền nói: “Cùng lắm thì bỏ nàng?”

Lão thái gia vừa nghe thấy cả giận nói: “Ồ nháo! Lão thái sư còn ở đây, em vợ của người cũng không phải là dễ trêu chọc, tương lai người đi biên quan, hẳn sẽ ở sau lưng người thọc cho người một dao, chỉ cần lương thảo đưa chậm mấy ngày thôi, cũng đủ để người mất mạng, người điên rồi sao?”

Lão gia nghe thấy liền cười khổ, đau lòng khó nhịn, nhưng cũng không hề nhát gan như lúc trước nữa, cũng rất trực tiếp địa đối với Lão thái gia mở miệng nói: “Nhi tử ngày mai vào triều liền hướng Thánh thượng thượng tấu, nhi tử muốn thăng vị cho Tổ Tâm, hôm nay ở trong phủ cũng chỉ có một mình Hiền ca nhi, nàng đã. . . . ngay cả Hiền ca nhi nàng cũng chịu không được, nếu còn để cho Tổ Tâm làm thiếp, vậy mẫu tử Tổ Tâm chỉ có nước bị nàng hại chết.”

Lão thái gia nghe thấy liền thở dài một hơi, đối với lão thái thái nói: “Người đồng ý?”

Lão thái thái gật đầu, “Tướng gia, hôm nay quan trọng nhất là Hiền ca nhi, gia nghiệp lớn hơn nữa, nếu không có con cháu thừa kế, dù có rục rở hơn nữa thì cũng có tác dụng gì đâu?”

Gương mặt Lão thái gia lập tức nghiêm trọng lên: “Vậy thì theo ý An nhi đi, chẳng qua là. . . . Thân gia nơi đó. . . . Sợ là chẳng dễ ứng phó.”

Lão thái thái vừa nghe thấy liền nổi lửa lên, cả giận nói: “Nàng ta phạm phải sai lầm lớn như thế, Tôn gia cũng không có đem nàng ta trừng phạt, nếu chuyện này mà căn cứ theo luật xử lý, dù có bỏ nàng cũng không quá đáng, nàng hạ thủ chính là con nói dối duy nhất của Tôn gia.”

Lão thái gia liền phát tay một cái, đối với mười mấy người đang quỳ nói: “Người phạm tội, kéo ra ngoài chịu roi đánh, người không có phạm tội mỗi người bị khấu trừ một tháng bạc chi tiêu, một hồi để cho tất cả nô tài tới đây xem hình, người đâu, lôi hai người kia đi xuống.” Nói xong lại nói, “Đúng rồi, đi mời Đại phu nhân cùng đến xem hình.”

Linh Nhi cùng bà vú của Hiền ca nhi liền bị bốn bà Tử thô kịch thân thể cường tráng tiến lên kéo xuống, lão thái thái thân thể không có tốt lắm, lại bị một mối lâu như vậy, liền được Hồng Tụ phụng bồi, đi vào bên trong phòng nghỉ ngơi, Tứ di nương cũng bị diu đi xuống dùng thuốc.

Những người còn lại, tất cả đều đi đến mảnh đất trống trong vườn, Cẩm Nương vừa đi vừa suy tư, Lão thái gia vừa tiến đến cũng không có hỏi là chuyện gì, sau khi nghe thấy lời của bà vú liền hiểu ra chuyện từ đầu đến cuối, xem ra, Lão thái gia cũng không phải hoàn toàn bất kể chuyện trong phủ, chẳng qua hẳn chỉ mắt nhắm mắt mở mà thôi.

Trong vườn lớn, Linh Nhi cùng bà vú lột bớt y phục, bị bà Tử thô kịch đặt ở trên ghế dài, trong miệng đút một cái khăn vải thối, Đại phu nhân đã bị người kêu đến, Hồng Mai cùng Tử Anh vẫn đi theo bên người nàng, lúc trước khi nàng nghe thấy vốn không muốn đến, nhưng sau đó nha hoàn kia nói là Lão thái gia phân phó, nên phải đến xem.

Lúc ấy Đại phu nhân cũng chỉ nghe nha đầu kia nói là người trong viện của Tứ di nương phạm lỗi, nên bị đánh nàng cũng có hỏi nguyên nhân, nhưng nha đầu kia khôn khéo quanh co, một hồi lâu cũng không nói đến trọng điểm, nên Đại phu nhân cũng không nghĩ tới là bọn người Linh Nhi, nên mang lòng xem náo nhiệt mà tới, vừa đến nơi này, thì nhìn thấy Lão thái gia cùng lão gia đều ở đây, trong lòng có chút nghi ngờ, vừa quay đầu nhìn lại người bị đặt ở giữa vòng người, sắc mặt nàng cứng lại, hai tay trong ống tay áo nắm chặt thành quyền, móng tay thật dài bấm vào trong thịt mà không biết.

33. Chương 33

Nàng đề xuống hoảng loạn trong lòng mình, trên mặt tận lực giữ vững bình tĩnh, rất quy củ thỉnh an Lão thái gia, Lão thái gia nghiêng nhìn nàng một cái nói: “Hai người trong sân là ai? Đã làm chuyện gì? Con dâu, người hẳn là đã biết, mời người đến chính vì muốn người hiểu rõ ràng, đừng đem tất cả mọi người trong làm kẻ ngu, nếu không phải nhìn mặt mũi của thân gia. , hừ, hôm nay chẳng qua là kêu người tới để xem hình phạt, cũng đề tính người một câu, sau này cái gì có thể làm cái gì không thể làm, người sẽ tự có cân nhắc, cũng phải muốn làm xằng làm bậy là được.”

Lão thái gia nói lời này rất nặng, Đại phu nhân gả vào Tôn phủ hơn mười năm, Lão thái gia vẫn đối với nàng dễ dàng tha thứ và phóng túng, chẳng bao giờ làm trò như thế ở trước mặt đông đảo nô bộc quát tháo nàng, Đại phu nhân lúc này vừa xấu hổ vừa hận vừa sợ, gương mặt thấy Tứ cô nương đứng ở bên cạnh Lão thái gia, một đôi mắt to trong suốt đang tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, ánh mắt kia rõ ràng mang theo sắc thái ngạo nghễ cùng khinh miệt nhàn nhạt, trong đầu nàng không khỏi vang lên hồi chuông cảnh báo, đột nhiên chợt hiểu, ngọn lửa trong lòng cũng bùng lên.

Nàng đã hoàn toàn xác định, lão thái thái cho dù bàn tay có dài hơn nữa, cũng không có tinh lực để tra ra thủ đoạn của mình? Con tiện nhân Tố Tâm kia thì từ trước đến giờ đều mềm yếu ngu xuẩn, cho dù bị mình tính toán tới chết cũng không dám nhiều lời nói nửa câu, nguyên lai là nha đầu giả trò quỷ, thật là không nghĩ tới, ngày ngày đi săn thú lớn lại bị nhận mồi vào mất, sao mình lại không mạnh tay một chút đem nàng ta bỏ chết dối chứ? Xem ra, tim của mình vẫn còn quá mềm yếu, lại để cho nàng ta có cơ hội phản kích.

Lão thái gia gương mặt nhìn thì thấy ánh mắt của Đại phu nhân con âm lệ nhìn chằm chằm Cẩm Nương đứng bên cạnh, hiện tại ở trước mặt mình mà nàng ta không hề che dấu vẻ oán độc trên mặt, nên không khỏi rất là thất vọng, quả thật là đã quá mức dung túng nàng a, khiến nàng càng thêm can rở lớn mật, ra tay cũng càng ác độc vô kỵ rồi, trong phủ này nếu còn để nàng ta quản lý chuyện trong phủ, chỉ sợ. mà An nhi lại có tính sợ vợ, còn Tố Tâm tuy nói mềm yếu, nhưng lại được cái trong lòng thuần lương, hẳn nên có người tới kiềm chế con dâu một chút.

Lão gia không nhìn đại phu nhân nữa, nhưng lại đối với hạ nhân trong viện vung tay lên, nói: “Hành hình!”

Hai bà Tử hành hình đã sớm đứng đó chờ phân phó, vừa nghe lão gia ra lệnh, liền vung roi lên hướng phía trên người của Linh Nhi cùng bà vú mà đánh, mỗi roi đi xuống, thân thể Linh Nhi chấn động, trong miệng càng không ngừng ngô ngô, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không phát ra được, mắt to vốn linh động lúc này tràn đầy sợ hãi, cầu khẩn nhìn Đại phu nhân, nhưng Đại phu nhân chỉ hung hăng trừng mắt nhìn trở về, ống tay áo vung lên, quay đầu đi không hề nhìn nàng nữa.

Trong lòng Linh Nhi liền biết sẽ không có người có thể cứu nàng, trong lòng lập tức tuyệt vọng, nước mắt thấm đầy hai mắt, oán hận nhìn Đại phu nhân.

Mỗi một roi đánh xuống, đều vung lên hết sức, nên trên roi liền thâm dần tia máu, có thể thấy được hai bà Tử kia hạ thủ mạnh đến cỡ nào.

Bà Tử đứng bên cạnh lại bắt đầu đếm một, hai, ba, ... Rất là nhịp nhàng, cũng rất lãnh lạc, đánh được mười mấy roi, thì trên người của Linh Nhi lại bắt đầu huyết nhục mơ hồ, mà bà vú kia thì ngay cả sức lực hừ hừ cũng không có, hẳn là trước khi hành hình đã bị dọa ngất đi, sau khi đánh xuống mấy roi cũng vì bị đau nên tỉnh lại, trong mắt cũng là một mảnh tuyệt vọng .

Cầm Nương ngẩng nhìn bốn phía, thấy phần lớn người hầu đều bị làm cho sợ đến cam như hén, thở cũng không dám thở mạnh, mấy người nhỏ tuổi đã sớm bắt đầu phát run, có vài người đã chịu không được mùi máu tanh trong sân, ào ào ói ra, Đại phu nhân lạnh lùng nhìn hai người trong sân đang bị đánh đến ngất đi, vẻ mặt đã khôi phục bình tĩnh, giống như hai người kia đối với nàng một nửa xu quan hệ cũng không có, còn có bộ dạng đắc ý khi xem cuộc vui. (TT: con mụ này thật ác độc, sau này mụ bị quả báo thảm cho coi >_<)

Cầm Nương cố gắng chống cự, tận lực làm mình giữ vững trấn tĩnh, tình cảnh máu tanh như thế, nàng lần đầu tiên nhìn thấy, ở trong lòng nàng than thở cổ nhân quả thật coi thường tánh mạng, đồng thời, cũng bắt bản thân mình phải đề cao cảnh giác hơn, lúc trước thường có tiểu thuyết xuyên việt đem nữ nhân xuyên qua viết thành vạn năng, tưởng cổ nhân đều là kẻ ngu sao? Ở nơi lễ phép sâu nghiêm, cấp bậc chế độ rõ ràng, hơn nữa trong hoàn cảnh trọng nam khinh nữ khắc nghiệt, nữ nhân làm sao có không gian để phát triển, cho dù chỉ dằng hoàng theo quy củ để sống, còn không biết ở nơi nào đang cất giấu ám tiễn để mưu hại mình nữa, còn nói gì làm ăn, gom hết mỹ nam, quả thực chính là người si nói mộng.

Năm mươi roi đánh xong, Linh Nhi cùng bà vú ngay cả động cũng không động một chút, đoán chừng chắc đã không còn thở nữa, hai bà Tử hành hình đem các nàng giống như heo chết mà kéo đi xuống.

Lão thái gia đứng lên, ho nhẹ một tiếng, Bạch Đại tổng quản vẫn khom người đứng ở bên cạnh hẳn cũng hắng giọng một cái, đối với bọn hạ nhân trong sân nói: “Hai nô tài này lại dám hạ độc mưu hại chủ tử, bị tra xét ra được, các người đã thấy được chưa, đây chính là kết quả không trung tâm hầu hạ chủ tử, sau này còn gặp phải những kẻ trong lòng mang xảo trá, những nô tài gian tham mảnh lối, thì đây chính là tấm gương!”

Lão thái gia nghe xong, liền xoay người đi, Bạch Đại tổng quản cũng vung tay lên nói: “Giải tán đi, giải tán đi, đều có mà làm người hầu cho tốt đi.”

Trong lúc nhất thời, tất cả trên trăm người đều như chim bay tứ tán.

Cầm Nương cũng theo dòng người đi về hướng tiểu viện của mình, cũng tránh đi vào nơi ít người, nhưng lại bị người ta chặn lại, giương mắt nhìn lên, Cầm Nương liền giật mình, nhưng rất nhanh đã cung kính phúc thân: “Cầm Nương thỉnh an mẫu thân.”

Đại phu nhân mắt lạnh liếc xéo Cầm Nương, thừa dịp Cầm Nương ngẩng đầu lên, bỗng nhiên hết sức đột ngột quăng một bạt tay tới đây, Cầm Nương trở mắt nhìn bạt tay kia sẽ phải đánh đến trên mặt mình, nhưng nàng chỉ có thể nhắm mắt chịu đánh, nếu như Tôn Ngọc Nương, nàng còn có thể chống đỡ, có thể đánh trả, nhưng là Đại phu nhân, thì nàng chỉ có cách dằng hoàng mà chịu đánh.

Nhưng cũng không như dự đoán, tát tay kia chưa rơi xuống, thì lại nghe được Đại phu nhân đột nhiên kêu đau một tiếng, một tay nắm lấy cổ tay của mình đau đến mặt đều rút lại, Cầm Nương kinh hãi, nhìn chung quanh, trừ Đại phu nhân cùng Hồng Mai và Tử Anh ở bên cạnh nàng, cùng Tú cô ở phía sau mình thì đâu còn ai, Đại phu nhân là bị quỷ đánh sao?

Hồng Mai cùng Tử Anh cũng không khỏi kinh ngạc, vội vã đi đến đỡ lấy Đại phu nhân, Đại phu nhân một trận đau đớn vừa mới tốt hơn một chút, liền tàn bạo nhìn Cầm Nương, mắng: “Nha đầu chết bẩm kia, người thật to gan, dĩ hạ phạm thượng, bất tuân hiếu đạo, đánh cả mẹ cả nữa sao?”

Cầm Nương nghe thấy vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng nàng hết sức lạnh nhạt nhìn Đại phu nhân, vừa thi lễ vừa nói: “Ai nha, mẫu thân oan uổng, mới vừa rồi là ngài gơ tay lên muốn dạy dỗ Cầm Nương, Cầm Nương vẫn dằng hoàng chịu giáo huấn, tuyệt đối không dám cãi lời, Hồng Mai tỷ tỷ cùng Tử Anh tỷ tỷ đều tận mắt nhìn thấy a, Cầm Nương ngay cả động cũng không có nhúc nhích qua, tại sao lại nói bất tuân hiếu đạo, dĩ hạ phạm thượng đây?”

Hồng Mai cùng Tử Anh nghe vậy liền nhìn trời, vẻ mặt lúng túng, Tú cô nương quả thật không có cử động tới nửa phần, hơn nữa, cho dù Tú cô nương có cử động, lấy thân thể suy nhược của nàng, nào có bản lĩnh phát ra một kích như tia chớp đây, nếu không phải là có quỷ, thì chính là có người đang âm thầm bảo vệ Tú cô nương, bởi vì sau khi Đại phu nhân bị đánh, thì cũng không có gặp phải chuyện khác thường nào nữa.

Đại phu nhân cũng cảm thấy rất quý dị, nhưng nàng ăn thiệt thòi như vậy, làm gì bỏ qua dễ thế, chỉ bất quá lúc này nàng đã có kinh nghiệm, “Người lại dám giả mồm cãi láo, Hồng Mai, Tử Anh, đi qua đó, vả miệng Tú cô nương hai mươi cái cho ta.”

34. Chương 34

Hồng Mai Tử Anh nghe được liền hai mặt nhìn nhau, căn bản không dám tiến lên động thủ, nhưng sợ uy nghiêm thường ngày của Đại phu nhân, nên từ từ đi tới trước, Hồng Mai thông minh vì vậy cố ý đi ở phía sau Tử Anh, Tử Anh đi tới trước mặt Cẩm Nương, vừa mới giơ tay lên, bỗng nghe thấy Đại phu nhân hét chói tai, quay đầu nhìn lại, thì thấy Đại phu nhân đang ôm cái móng nhảy lên.

Đại phu nhân từ trước đến giờ đoan trang nghiêm chỉnh, lúc nào mà làm ra chuyện mất hình tượng như thế, Hồng Mai Tử Anh nhất thời ngây người ngay cả Cẩm Nương cùng Tú cô Đô thấy vậy cũng trợn mắt há mồm, Cẩm Nương ngơ ngác ngăm nhìn bốn phía, lại chỉ thấy bóng cây lắc lư, lá cây vang lên sào sạt, không thấy đến nửa cái nhân ảnh.

“Phu nhân, nơi này rất kỳ quái, hay là chúng ta nhanh chóng trở về đi.” Hồng Mai tin có quỷ, nên lúc này đã bị làm cho sợ đến sắc mặt tái nhợt, run run đối với Đại phu nhân nói.

Cái móng cùng cổ tay của Đại phu nhân rất đau đớn, nếu nói lần thứ nhất chẳng qua là trùng hợp, vậy lần thứ hai thì chính là có quỷ thật rồi, nàng mới vừa rồi cũng đã kiểm tra qua, nơi này chỉ có mấy người các nàng, cũng không có kẻ nào khác, từ trước đến giờ nàng là kẻ mạnh mẽ cứng cỏi, nhưng lúc này cũng cảm thấy sợ hãi, nên không cố sức phạt Cẩm Nương nữa, để cho Hồng Mai cùng Tử Anh đỡ vịn đi về viện của mình.

Đội các nàng đi xa, Cẩm Nương cuối cùng cũng không nhịn được nữa, ôm bụng cười phá lên, quá thống khoái, nhịn lâu như vậy, cuối cùng cũng thấy Đại phu nhân gặp báo ứng, ha ha ha.

Tú cô bị làm cho sợ đến một tay nhanh chóng che miệng của nàng lại, nghẹn cười nói: “Cô nãi nãi của ta, đừng ở chỗ này mà cười, cẩn thận tai vách mạch rừng!”

Cẩm Nương rất cực khổ mới nín cười được, đi theo Tú cô về phía trước, đi chưa được mấy bước, thì nàng đột nhiên không có chút dấu hiệu nào quay đầu lại, quả nhiên thấy một bóng đen chợt lóe lên, Cẩm Nương nháy nháy mắt, cho là mình nhìn lầm, nhưng khi nhìn chăm chú một chút, thì một bóng người cũng không còn.

Cẩm Nương cười cười, hướng về phía cánh rừng trống rỗng một lần nữa mở miệng nói: “Đa tạ!”

Trong rừng vẫn lẳng lặng, không có nửa điểm đáp lại, nghe thấy vậy Tú cô tóc gáy cũng dựng cả lên, nói: “Không phải thật có quỷ chứ.”

Quỷ thì nhất định không có, mà là người, hơn nữa còn tới trợ giúp mình, lão gia thì tuyệt đối không có phần tâm tư này, trải qua một ngày xem xét, Cẩm Nương đối với lão gia có chút thất vọng, lão gia là người sơ ý, tâm địa mềm yếu, hơn nữa, mình cũng không có quan trọng đến trình độ để hấn phách người đến bảo vệ, ừ, như vậy, người này khẳng định không phải là người trong phủ, ở trong phủ nếu thật có người chịu trợ giúp mình, thì trước kia mình cũng sẽ không bị Đại phu nhân hành hạ đến ngắt đi như vậy.

Vậy. ánh mắt Cẩm Nương đột nhiên sáng lên, nhưng suy nghĩ một chút rồi lại lắc đầu, không thể nào, Giản thân vương phủ thật sự sẽ phái người đến bảo vệ mình sao? Nơi này dầu gì cũng là tướng quốc phủ, bốn phía đều là hộ vệ sâm nghiêm, đừng nói là người, ngay cả con muỗi, cũng khó tùy tiện xuất nhập, huống chi, nơi này còn là hậu viện đấy.

Tâm tình sáng lạng trở về tiểu viện của mình, giày vừa cởi ra đã hướng trên giường ngã phịch xuống, hôm nay thật đủ kinh tâm động phách, cuối cùng cũng để cho Đại phu nhân ăn đau khổ, cũng không biết sáng mai lão gia có thật để cho Tứ di nương thăng vị hay không? Bất quá, lão thái thái cùng Lão thái gia đều đã đồng ý, chuyện này, hẳn là đã được tám chín phần đi.

Đầu vừa đặt lên gối, Cẩm Nương liền vù vù ngủ, trải qua một ngày lục đục với nhau, hiện tại thật quá mệt mỏi, ở kiếp trước, nàng không có thói quen ngủ trưa, vài ngày trước đó vì bị Đại phu nhân áp bách phải theo hà bao, nên không dám ngủ, hôm nay ngủ một cái, liền đến trời tối, Tú cô kêu mấy lần mới gọi nàng dậy được.

Tứ nhi lúc này cũng đem hộp đựng thức ăn trở lại, quả nhiên món ăn đã không giống như trước nữa, có Ngư có thịt, ngoài ra còn tăng thêm một chén canh hạt sen ngân nhĩ, Cẩm Nương ăn đến mặt mày hớn hở, sau khi ăn xong, thì ngồi ở trên ghế, hai chân giương dài ra, rồi vỗ vỗ vào cái bụng tròn trịa của mình, bộ dạng rất thích ý, Tú cô thấy vậy không khỏi cau mày: “Cô nương, không phải là nô tỳ nói người, người bây giờ càng lúc càng không chút ý tứ, nhìn bộ dạng này xem, có chỗ nào giống như tiểu thư khuê các? Cử chỉ thô lỗ, còn ngày càng miệng lưỡi.”

Cẩm Nương cũng không quản nàng, chỉ híp mắt híp mắt, từ khi xuyên qua tới nay, nàng phải sống cẩn thận từng li từng tí, còn nơm nớp lo sợ, không giờ khắc nào dám buông lỏng, hôm nay cuối cùng đã đánh thắng một trận nho nhỏ, vì vậy nàng muốn tự thưởng mình, để xuống tâm tình của mình, nếu không, cứ buộc chặt như vậy, nàng sẽ già trước tuổi mất.

Thấy Tứ cô nương căn bản không nghe mình khuyên can, Tú cô bắt đầu dĩ lặc đầu, bất quá, trong lòng vẫn có chút vui mừng, Tứ cô nương hiện tại thật đúng là không giống với lúc trước, hôm nay, nàng cả ngày đi theo phía sau, nên thậm chí việc Tứ cô nương có trù tính, làm cho Đại phu nhân ăn thiệt thòi không nói, còn để cho Tứ di nương có cơ hội thăng vị, việc này cần biết bao nhiêu can đảm cùng trí mưu mới có thể làm được a, nên đi theo nàng sẽ không hề ảm đạm chịu khổ nữa, mà nàng sẽ làm cho người đi theo nàng mang đến rất nhiều tiền đồ quang vinh.

Cẩm Nương còn không có thoải mái được nửa khắc thời gian, thì phía ngoài liền truyền đến một trận tiếng chửi bậy: “Tôn Cẩm Nương, người đi ra cho ta, con dĩ nhỏ này, thậm chí ngay cả mẹ cả cũng dám mạo phạm, người đi ra cho ta!”

Cẩm Nương hoảng hốt nhảy dựng, nhảy ngược từ trên ghế nhảy lên, xỏ giày vừa muốn đi ra, Tú cô liền nhanh chóng ngăn: “Nhị cô nương đang nổi nóng đó, mau, trốn đi, đừng lấy cứng đối cứng.”

Nhưng mà nàng ta đến trốn được sao? Phía ngoài Tứ nhi cùng Bình Nhi đang liều mạng khuyên can, một người ôm lấy cánh tay của Tôn Ngọc Nương: “Nhị cô nương, Tứ cô nương vẫn ở trong nhà không có đi ra ngoài đâu? Ngài đây là phát hỏa cái gì a, xin mau mau bớt giận.”

“Cầu nô tài, còn ngang ngược bao che a, tránh ra, đừng làm cho cô nương ta phát hỏa, cẩn thận cho gây đánh chết các người.” Tôn Ngọc Nương cười lạnh nói với Tứ nhi cùng Bình Nhi.

Nàng vừa dứt lời, lập tức có hai bà Tử thô bạo tiến lên kéo lấy Tứ nhi cùng Bình Nhi, chỉ đẩy nhẹ một cái, đã đem các nàng vút sang một bên.

Tôn Ngọc Nương hùng hổ hướng vào trong nhà đi, Cẩm Nương liều mạng đẩy Tú cô đang ngăn nàng ra, vuốt áo, vẻ mặt bình tĩnh thông dong ung dung mà thẳng bước đi ra ngoài, vừa bước ra khỏi phòng liền đụng phải Tôn Ngọc Nương vừa vặn đi vào.

“Ai nha nha, Nhị tỷ tỷ, đã trẻ thế này người còn đến đây thăm muội muội ta sao? Không phải là quá nhớ muội muội chứ.” Cẩm Nương mang gương mặt tươi cười, vừa thấy đã nhào tới trước mặt Tôn Ngọc Nương, một tay cầm hai tay Tôn Ngọc Nương, thân mật tựa như các nàng vốn chính là hai tỷ muội vô cùng tương thân tương ái.

Tôn Ngọc Nương vốn vừa nhìn thấy Cẩm Nương đã muốn tiến lên tát một cái, không ngờ Cẩm Nương lại đột nhiên gắt gao cầm lấy tay nàng, bên cạnh hai bà Tử thô kịch thấy Tứ cô nương cùng Nhị cô nương đột nhiên thân mật như thế, nhất thời cũng không rõ là thật hay giả, chỉ có thể hơi giạt mình đứng yên mà nhìn.

Cầm Nương thừa dịp Tôn Ngọc Nương còn không có kịp phản ứng, bỗng nhiên làm ra một bộ dạng vô lo sợ tới nói nhỏ: “Ai nha nha, Nhị tỷ tỷ, hôm nay người không có chứng kiến a, thật là đáng sợ, bà vú cùng Linh Nhi cô nương ở trong viện Tứ di nương đang sống sờ sờ đã bị Lão thái gia hạ lệnh đánh chết, tình cảnh lúc đó, thật là dọa người a, muội muội ta đều gặp phải đó? Nghĩ đến đó thôi, ngay cả cơm ăn cũng không vô a.”

Mấy bà Tử nghe thấy đồng thời chấn động, tình cảnh hành hình lúc xế chiều tất cả các nàng đều bị kêu đi xem, chỉ nghe nói là bởi vì mưu hại chủ tử mới bị đánh chết, hình ảnh máu chảy đầm đìa đó, nhìn thấy thật dọa người, ngay chính các nàng sống đến cái tuổi này rồi, cũng chỉ chứng kiến vài lần, cũng đều là kiếp nô tỳ, họ cũng cùng cảm giác thương xót cho nhau, lúc trước bởi vì Nhị cô nương ở trong phủ hung hãn đã quen, mà Tứ cô nương từ trước đến giờ lại không được cưng chiều, cho nên mấy nô tì bọn họ đi theo Nhị cô nương lớn lối để trợ trận quen rồi, hôm nay nghe Tứ cô nương nói vậy, các nàng nhất thời chết sững, lập tức giống như trúng phải sương giá, toàn thân đều lạnh lẽo.

35. Chương 35

Chuyện hồi xế chiều Tôn Ngọc Nương cũng đã nghe nói, bất quá, nàng cũng không biết hai người kia cùng Đại phu nhân có quan hệ gì, càng không biết hai kẻ chết đi, là lão thái thái cùng Lão thái gia vì muốn Đại phu nhân kinh sợ mới làm lớn như vậy, nàng chỉ nhìn thấy mẫu thân trở về mông và tay sưng đỏ lên, hỏi Hồng Mai mấy tiếng, thì nàng ta chỉ chỉ ngô ngô, hồi lâu mới nói mấy chữ Tứ cô nương, lúc ấy nàng nghe xong đầu đã bốc liên, liền dẫn theo mấy người xông lại đây.

Cho nên, nàng đâu có đem lời Cầm Nương mà nghe lọt tai, vừa phục hồi tinh thần lại, liền vung tay hất đi, cuối cùng đem Cầm Nương đẩy ra, mắng: “Nha đầu chết dâm kia, khi không nắm tay ta làm gì? Thối muốn chết.” Rồi quay đầu lại, đối với mấy cái bà Tử quát lên: “Còn không tiến lên bắt nàng cho ta!”

Mấy bà Tử nghe thấy liền chấn động, hai mặt nhìn nhau, nhưng lại không một người nào chịu tiến lên, Tôn Ngọc Nương nhìn thấy vậy càng tức giận, mắng: “Các người là người chết sao? Không nghe thấy cô nương ta phân phó à? Từng người một đều muốn chết đúng không?”

Tôn Ngọc Nương tiếng xấu cả phủ đều biết rõ, mấy bà Tử ở trong viện của nàng, trong ngày thường đồng lõa đánh người cho nàng, nhưng nếu gặp phải lúc nàng ta không vừa ý, mấy người các nàng cũng sẽ biến thành kẻ bị đánh, xây dựng ảnh hưởng đã lâu, sẽ biến thành thói quen, hai người bị Tôn Ngọc Nương quát một cái, theo bản năng liền xoay người đi về phía trước.

Tứ cô Tử nhi Bình nhi thấy vậy bị sợ đến mặt mũi trắng bệch, vẻ mặt khẩn trương cản trở ở phía trước Cầm Nương, Cầm Nương trầm tĩnh đem các nàng đẩy ra, tựa tiểu phi tiểu nữ nhìn Tôn Ngọc Nương nói: “Ai nha nha, Nhị tỷ tỷ, Trữ vương phủ có tặng thiệp mời người đến không? Muội muội cũng nhận được một tờ đó, nghe nói thể tử Giản thân vương cũng sẽ đi đây? Người nói xem, nếu ngày mai bộ dạng của muội muội thay đổi, vậy thể tử gia có thể hỏi hay không a?”

Lời này đã chạm đến tâm sự của Tôn Ngọc Nương, chỉ mấy chữ Giản thân vương thể tử là đã làm cho nàng mặt nóng tim đập, cánh tay đang giơ lên bỗng nhiên tự động thả xuống, mà hai bà Tử kia đâu có nghe hiểu được ý nghĩa sắc bén trong lời nói của Cầm Nương, nên vẫn đi về phía trước bắt Cầm Nương.

Tôn Cầm Nương đã cùng Giản thân vương phủ nghị hôn, gả cho đệ đệ của thể tử, hôm trước nàng cũng nhìn thấy, vị thể tử kia thái độ đối với cô nàng Cầm Nương này không tệ, nếu hôm nay đem nàng ta đánh, sáng mai nàng tìm thể tử Gia tố cáo, nói mình như thể này như thể kia, vậy hình tượng của mình ở trong suy nghĩ của thể tử gia không phải sẽ bị hủy hết hay sao? Không được, trước nén cơn giận này rồi hãy nói, chết tiệt, còn mượn con nhỏ chết dâm này nói vài lời lời có ích mới được.

“Dừng!” Tôn Ngọc Nương vội vàng quát bảo ngưng lại, vung tay lên để cho hai bà Tử kia lui ra, còn mình thì nặn ra một khuôn mặt tươi cười tới: “Khụ. Cái kia, Tứ muội muội.” Giọng nói không còn cuồng ngạo như mới vừa rồi, mà còn mang theo mấy phần lấy lòng.

Người trong nhà trừ Cẩm Nương ra, tất cả đều mang sắc mặt giống như gặp quỷ, nhìn Nhị cô nương thay đổi sắc mặt so sánh với lật sách còn nhanh hơn, này. Bỗng nhiên bị đụng trúng đầu hay sao, Nhị cô nương lúc nào mà dùng giọng nói này nói chuyện với Tứ cô nương thế?

Cẩm Nương vẫn là tựa tiểu phi tiểu nhìn Tôn Ngọc Nương, khoe miệng không tự chủ câu ra nụ cười châm biếm, thân thể cũng lui về phía sau một bước, còn cố ý nói: “Nhị tỷ tỷ không mắng ta là dĩ nhỏ nữa sao?”

Tôn Ngọc Nương đỏ mặt lên, cười xấu hổ “Đó là Nhị tỷ ta cùng Tứ muội muội người đùa giỡn thôi, chúng ta nguyên là tỷ muội, dĩ nhiên hẳn nên tương thân tương ái mới đúng.”

Cẩm Nương nghe được liền phui một thân da gà xuống, vừa lui về phía sau một bước nói: “Nhị tỷ tỷ mới vừa rồi còn nói muốn đánh ta? Còn lệnh cho bà Tử tới bắt ta mà.”

“Đâu có, đâu có, mắt người nhìn lầm rồi, Nhị tỷ tỷ làm sao lại đánh người đâu chứ, Nhị tỷ tỷ rất thương người đấy thôi.” Vừa nói vừa quay đầu hướng hai bà Tử phía sau quát: “Các người nói xem, mới vừa rồi ta có nói muốn đánh Tứ cô nương sao?”

Mấy bà Tử nghe thấy cũng chấn động, rõ ràng chính là vậy a, vị này hôm nay không phải là bị ầm đầu chứ? Nhưng bị Tôn Ngọc Nương trừng mắt, mấy người bọn họ sợ đến lập tức đồng thanh trả lời: “Hồi cô nương, không có.”

Tôn Ngọc Nương lập tức cười hì hì đến gần Cẩm Nương, “Đúng chưa, người nghe thấy không, Nhị tỷ tỷ đâu có muốn đánh người đâu.”

Cẩm Nương nghe xong đã muốn cười, thật đúng là chưa từng thấy qua người vô lại như vậy, bất quá, thật đúng là không cần thiết đem nàng ta ép đến cùng, chỉ cần nàng ta không làm phiền nàng là được, nhưng có một số việc vẫn phải nói rõ trước, nghĩ vậy liền bày ra vẻ mặt ủy khuất nói: “Ai nha, mới vừa rồi Nhị tỷ tỷ từ bên ngoài đi vào, có nói là muội muội ta mạo phạm mẫu thân, thật là thiên đại oan uổng a, mẫu thân nàng. Nàng hôm nay sợ là gặp tà ma.”

Vừa nói vừa ghé sát Tôn Ngọc Nương, ra vẻ thần bí nói: “Ta cho người biết nga, ở mảnh rừng cây cách đây không xa có quỷ đó, tay của mẫu thân thật giống như chính là.” Nói một nửa thì nàng dừng lại, làm ra một bộ dạng vô cùng sợ hãi, không dám nói thêm chút nào nữa.

Tôn Ngọc Nương nhớ lại cảnh tượng mình nhìn thấy được ở chỗ Đại phu nhân, cũng cảm thấy có chút quái dị, chẳng qua, Tôn Cẩm Nương dù có gan lớn như trời cũng không dám đánh Đại phu nhân mới đúng, trừ phi nàng ta không muốn sống nữa, hơn nữa, Đại phu nhân cũng không phải là người dễ bị khi dễ, chỉ sợ thật là gặp quỷ rồi, nếu không, lấy tính tình của Đại phu nhân, bị ăn khổ như vậy mà không trả thù trở lại thì thật khó tin.

Nhất thời, nàng cũng bị hù dọa đến chết cứng, luôn miệng lầm bầm: “Người. Người thật thấy được?”

Cẩm Nương đứng lên, bộ dạng sợ hãi nói: “Nhị tỷ tỷ người đừng hỏi nữa, làm ta sợ muốn chết, lúc ấy, Hồng Mai tỷ tỷ, Tử Anh tỷ tỷ, còn có Tú cô đều ở đấy, không tin, người hỏi Tú cô đi?”

Tôn Ngọc Nương liền hướng Tú cô nhìn lại, Tú cô vốn hoài nghi chuyện này có quỷ, hiện tại lại nghe Tứ cô nương nói như thế, thì càng thêm tin, sắc mặt cũng thay đổi theo, nhanh chóng đối với Tôn Ngọc Nương gật đầu.

Tôn Ngọc Nương bán tín bán nghi, nhưng cũng đem chuyện Đại phu nhân bị đánh mà bỏ qua, càng tăng thêm nàng về lấy lòng Cẩm Nương: “Tốt, ta không nói chuyện đó nữa, Hảo muội muội, sáng mai chúng ta cùng đi Trữ vương phủ được không? Đến lúc đó người thấy cái kia. Cái kia.” Nàng rốt cuộc cũng là nữ tử khuê phòng, nói đến ý trung nhân của nàng vẫn có chút xấu hổ, một đôi mắt to xấu hổ mang theo e sợ, chớp chớp, cũng rất ngại ngùng khi nói tiếp.

Cẩm Nương đành chỉ cười, làm bộ như không biết nói: “Thấy người nào a, sáng mai sẽ gặp rất nhiều người đó? Cũng không biết Đại tỷ tỷ cùng Tam tỷ tỷ có đi cùng không, chúng ta phải ngồi cùng chiếc xe ngựa đi sao?”

Tôn Ngọc Nương mặt xấu hổ đến hồng lên, thấy Tôn Cẩm Nương cũng không chịu nhận lời nàng, nên hờn dỗi dậm chân, nói: “Dù sao sáng mai người cũng gặp người nọ, giúp tỷ tỷ nói vài lời hữu ích đi, tỷ tỷ hứa với người, chỉ cần người nọ. Dù sao. Dù sao, sau này ta sẽ không bao giờ ... khi để người nữa là được.”

Cẩm Nương sẽ tin nàng mới là lạ đó, bất quá, mới vừa rồi hù dọa cũng đã dọa rồi, cho dù có hờn hét nàng nữa cũng chẳng có tác dụng gì, liền nói: “Vậy được rồi, người là tỷ tỷ của ta, bất kể là làm trò trước mặt người nào, Cẩm Nương đều chỉ nói lời hữu ích cho Nhị tỷ tỷ, người cứ đem trái tim bỏ vào trong bụng đi.”

Tôn Ngọc Nương nghe thấy thì vui vô cùng, lại nói thêm mấy câu để nghe nữa, rồi dẫn mấy bà Tử đi.

Tú cô thấy nàng hùng hổ đến, thế nhưng nửa móng tay cũng không có đụng được Tứ cô nương thì đã đi rồi, rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm, giặt mình một cái, lại phát hiện phía sau lưng, mồ hôi đã ướt thành một mảnh.

Chờ Tôn Ngọc Nương đi xa, Cẩm Nương đứng ở phòng ngoài như có điều suy nghĩ, địa nhìn về cái bóng đại thụ đứng đưa ở phía bên ngoài, ngay cả khi Tú cô gọi nàng mấy tiếng, nàng cũng không có nghe thấy, chờ Tú cô kéo kéo vạt áo của nàng, nàng mới phát giác, nhưng ánh mắt vẫn suy tư, “Ta đi ra ngoài một chút, các người ai cũng không được đi cùng.”

Nàng đột nhiên bỏ lại một câu nói rồi điên cuồng chạy đi, Tú cô vốn không yên lòng, nhưng lại nhớ tới chuyện trong rừng cây lúc xế chiều, nàng là người tin quỷ thần, hôm nay lại nguyệt hắc phong cao, phía ngoài gió thổi thê lương, giống như có quỷ đang khóc, nên nàng sợ, không dám đi theo.

Chờ khi kêu được Tứ nhi đi cùng, thì đâu còn thấy bóng dáng của Tứ cô nương nữa.

36. Chương 36

Cẩm Nương một hơi chạy ra bên ngoài viện, cho đến khi đi vào trong rừng cây nhỏ nàng mới dừng lại, vỗ vỗ trái tim đang nhảy thình thịch trong ngực, hít sâu một hơi, mới hướng về nơi tốt nhất của cánh rừng nói: “Làm phiền rồi, ta biết người đang ở chung quanh ta, chẳng qua là Cẩm Nương có việc muốn nhờ, có thể hiện thân gặp mặt hay không?”

Trong rừng một mảnh tối đen, gió thu rét lạnh, thanh tịch buồn bã, nhưng vẫn không thấy được nửa bóng người đi ra ngoài, Cẩm Nương không khỏi có chút hoài nghi mới vừa rồi có phải là mình nhìn lầm hay không, hay là cái gì khác..., vẫn không thấy có bóng người đi ra ngoài, Cẩm Nương liền chấp tay xá bốn lạy, nói: “Cẩm Nương biết người ở chỗ này, nếu như không có tiện đi ra ngoài, cũng chỉ xin nghe Cẩm Nương nói là được.”

Trong rừng vẫn hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả tiếng chim hót cũng không có luôn, Cẩm Nương không khỏi nhếch môi cười một tiếng, nói tiếp: “Xin các hạ giúp Cẩm Nương chuyển lời cho quý chủ nhân, nói Cẩm Nương đã nhận ân tình của hân. Còn nữa, chính là, Cẩm Nương muốn bảo vệ nương cùng ấu đệ, nhưng thân đan thể mỏng, nhược quý chủ có biện pháp, ngày mai xin ở trong triều đình giúp đỡ phụ thân ta.”

Trong rừng vẫn không có nửa điểm tiếng vang, Cẩm Nương vẫn không thềm để ý, sau khi nói xong, lại là hướng tứ phương thì lễ một cái, mới từ từ đi ra khỏi cánh rừng, trở về tiểu viện của mình.

Tú cô cùng Tứ nhi vẫn chờ ở trong sân, thấy nàng trở lại, ba người cùng xông lên, đem nàng túm vào, Tú cô lại bắt đầu cầu nhậu: “Cô nương a, cảnh tối lửa tắt đèn thế, người một mình đã chạy đi đâu? Sẽ không phải là trúng tà đi, hơn nữa, người là một đại cô nương, buổi tối một người chạy ra ngoài, cũng không sợ người khác đồn tin bậy bạ, nếu có những người miệng tiện, nhiều chuyện, truyền đi, sẽ có chuyện a, người.”

Cầu nhậu vẫn còn tiếp tục, Cẩm Nương làm như không nghe được, chỉ cười hì hì trở về nhà, Tứ nhi mang nước nóng vội tới cho nàng rửa sạch mặt, trở về giường, Cẩm Nương vừa cảm giác ngủ một cái liền thẳng ở trời sáng.

Lại nói ở Giản thân vương phủ, Vương Phi theo thường lệ đến thăm nhi tử, Lãnh Hoa Đình đang ngồi ở trước bàn nhìn hai bài thơ do Cẩm Nương sáng tác, Vương Phi thấy vậy khoe miệng không khỏi tràn ra một nụ cười, không nghĩ tới, Đình Nhi sẽ đối với Tứ cô nương Tôn gia thương thức như thế, cứ rảnh rỗi thì lại đem thơ của tiểu cô nương này ra xem, nhìn mép môi nhi tử mỉm cười thản nhiên, Vương Phi đã cảm thấy tâm tình giản ra, Đình Nhi hẳn, từ sau khi bị bệnh này, cũng rất ít khi cười.

Chậm rãi đi qua, Vương Phi lẳng lặng đứng yên bên cạnh Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình tựa hồ căn bản không có phát giác, vẫn mỉm cười cúi đầu nhìn thơ, thỉnh thoảng cầm lấy bút, ở một câu viết thêm chú giải của mình vào, Vương Phi cuối cùng cũng không nhịn được, nói: “Thật viết hay như vậy sao? Ngay cả Nương tới con cũng không phát hiện?” Trong lời nói mang theo chút ghen tức, nhưng nhiều hơn là trên ghẹo.

Lãnh Hoa Đình nghe vậy đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt phượng xinh đẹp lộ ra kinh ngạc, một lát sau, vì thẹn thùng nên bên tai bị nhuộm đỏ.

Wương Phi thấy vậy không khỏi cười ra tiếng, đưa tay ra yêu thương khẽ vuốt bờ vai của hắn, cười nói: “Nếu thật sự thích, Nương sẽ cùng Vương gia thương lượng một chút, sớm đem nàng ấy đón qua cửa nhà mình có được hay không?”

“Mẫu phi, nàng. Chỉ là thứ nữ!” Lãnh Hoa Đình nghe thấy nụ cười khẽ thu lại, đôi mắt xinh đẹp bị bịt kín một tầng âm đạm, thanh âm thuần hậu dễ nghe như tiếng đàn vi-ô-lông-xen, rồi lại mang theo chút ủy khuất cùng thương cảm.

Wương Phi sau khi nghe được liền ngẩn ra, lỗ mũi đau xót, trong lòng nàng biết nhi tử từ sau khi bị bệnh, sẽ trở nên đặc biệt nhạy cảm, lòng tự ái rất dễ bị tổn thương, trước đó vài ngày bởi vì Lưu thị nói câu thứ xuất..., mà liều mạng cầm nghiên mực đập người ta, Đình Nhi hẳn. Thật ra cũng rất là quan tâm xuất thân của nàng ấy a.

Kéo giãn tâm tình vừa tích tụ ra, Vương Phi lo sợ hỏi Lãnh Hoa Đình: “Vậy Đình Nhi không nguyện ý phải không? Nhưng mà nương thấy con cực kỳ thương thức nàng ấy mà?”

Lãnh Hoa Đình cúi đầu không nói, trong đôi mắt thật to lại – lộ ra nhàn nhạt đau thương, như hải tử không chiếm được món đồ chơi mà mình yêu mến, vừa hồn nhiên vừa có chút bị ruồng bỏ, lại làm cho tim Vương Phi đột nhiên nhéo lên, Đình Nhi của nàng, nếu như thân thể khỏe mạnh, thì đâu cần cưới nữ tử thứ xuất, hẳn huyết thống cao quý, bề ngoài tuấn kiệt, thì dù cùng cừu thiên tiên nữ thành đôi, cũng không chỗ thua kém, nhưng mà, ông trời thật không có mắt a.

Wương Phi nhin xuống chua xót trong lòng, gơ tay lên, lấy đi hai cuộn giấy trắng trên bàn, nhưng Lãnh Hoa Đình đã nhanh chóng đoạt lại, tỉ mỉ lấy tay để ở bên trong lòng, vẽ mặt kinh hoàng, Vương Phi thấy lại càng lòng chua xót, liền thốt ra: “Nếu đã thích, vậy nương sẽ nghĩ biện pháp cho con vừa ý mới thôi, Đình Nhi của ta phong hoa tuyết đại, lại trụ cột của hoàng thân quốc thích, chỉ là một thân phận trưởng nữ thôi, ta và phụ vương con dù thế nào cũng sẽ làm cho con mãn nguyện mới thôi, con chờ nhé, mẫu thân sẽ đi đến chỗ của phụ vương con thương lượng, nghe nói nhạc phụ tương lai của con đã hồi kinh rồi, vậy phụ vương con chỉ cần ở trước mặt hoàng thượng nói một chút, để cho Tôn gia thăng mẫu thân của Tứ cô nương lên làm Bình thê là được.”

Lãnh Hoa Đình rốt cục lộ cũng lộ ra một nụ cười rục rịch, hắn ngượng ngùng nói một tiếng cảm kích: “Cám ơn mẫu thân.”

Wương Phi nghe được nước mắt cũng nhanh chóng rơi ra, trong ngày thường Đình Nhi chỉ gọi nàng là mẫu phi, từ sau khi bị bệnh không bao giờ ... chịu gọi nàng là nương nữa, tuy thỉnh thoảng nàng liền ở trước mặt hắn tự xưng là Nương, nhưng nàng cảm thấy, Đình Nhi vẫn không có thân thiết với nàng, ngay cả cười cũng rất là keo kiệt, hôm nay lại nhìn thấy nụ cười ngây thơ của hắn, lại nghe hắn ngọt ngào gọi mình là mẫu thân như khi còn bé, nàng cảm giác trong lồng ngực đã bị hạnh phúc lấp đầy, tựa hồ có thứ gì đó mất đi vừa tìm trở lại được.

“Bây giờ nương phải đi, vậy con hãy rửa mặt, sớm đi ngủ đi, sáng mai không phải nói sẽ đi Trữ vương phủ sao?” Vương Phi dặn dò, rồi sờ sờ gương mặt cực kỳ tuấn tú của nhi tử, thấy nhi tử không có phản ứng gì,

thì bồi thêm một câu: “Nghe nói sáng mai Tứ cô nương của Tôn gia cũng sẽ đi nữa đó, đại ca của con cũng đi, cứ để cho hần mang theo con đi qua đó.”

Lãnh Hoa Đình nghe thấy bên tai liền đỏ, trong đôi mắt phượng sáng ngời lộ ra vẻ mong đợi, Vương Phi rốt cục cũng hài lòng cười rời đi.

Vương Phi vừa đi, Lãnh Hoa Đình nắm lấy một chén trà ở trên bàn đập xuống đất, quát lên: “Lãnh Khiêm, đưa ta đi phòng luyện công.”

Lãnh Khiêm từ chỗ tối vọt ra, nhìn thấy vẻ mặt thiếu gia đầy giận dữ, trên dung nhan xinh đẹp tuyệt trần hai hàng lông mày dài nhú chặt, liền không khỏi nói: “Vương Phi đi lần này, nhất định có thể làm tốt chuyện này, vì sao thiếu gia lại tức giận?”

“A Khiêm, người nói xem, tại sao hần cũng muốn đến?” Lãnh Hoa Đình điên cuồng nói, thanh âm nhẹ nhàng vờn quanh, giống như mới vừa rồi hần căn bản không có phát giận vậy.

Lãnh Khiêm lúc này mới hiểu được, dây thần kinh kia của thiếu gia lại bị xúc động rồi, nhưng cái vấn đề này hần cũng không biết phải trả lời thế nào, hần chỉ là người thô kệch, không rõ những khúc mắc trong lòng của thiếu gia.

Ngày thứ hai cứ theo lệ thường nên Cẩm Nương vội vàng tới thỉnh an Đại phu nhân, Đại phu nhân lúc này cũng dùng qua điểm tâm rồi, đang ngồi ở trong hành lang uống trà, Tôn Vân Nương cùng Tôn Ngọc Nương đã sớm ngồi ở đó, đang cùng Đại phu nhân trò chuyện, thấy Cẩm Nương đi vào, thì dừng lại, ba mẫu tử không hẹn mà cùng nhìn sang đây.

Hôm nay Cẩm Nương mặc một thân áo dài đỏ tía có thêu hoa kim tuyến mới tinh, bên ngoài khoác một cái áo mỏng nhỏ, cùng màu với cái váy dài, trên đầu tùy ý vấn một búi tóc, bên trên cài nghiêng nghiêng một cây ngọc trâm hơi cũ, thần thái thong dong bình tĩnh, bộ dáng thướt tha, nhẹ nhàng khoan khoái hào phóng, so với thường ngày hay cúi đầu chạm ngực, khom người bó gối, giống như là đổi mới thành người khác vậy.

“Cẩm Nương thỉnh an mẫu thân, thỉnh an hai vị tỷ tỷ.” Cẩm Nương quy củ đi đến trước mặt mẹ con các nàng làm lễ ra mắt ở trên mặt đất.

Đại phu nhân cổ tay cùng cái móng vẫn còn rất đau, nên thân thể phải ngồi nghiêng, mà cổ tay bị đả thương phải đặt trên tay nắm của chiếc ghế lớn, Tôn Vân Nương thì mang vẻ mặt nhàn nhạt, ánh mắt có chút hồ hững, tựa hồ như đang nghĩ đến chuyện gì đó, chỉ có ánh mắt của Tôn Ngọc Nương nhìn Cẩm Nương có chút nóng bỏng, ân cần hiếm thấy lên tiếng chào hỏi Cẩm Nương: “Tứ muội muội tới rồi à?”

Cẩm Nương mỉm cười cùng nàng gật đầu, thành thật đứng thẳng ở bên cạnh.

Đại phu nhân nhấp chút trà, rồi liếc mắt nhìn Cẩm Nương, khoe miệng lộ ra một tia cười khan, “Qua ít ngày nữa, Đại tỷ tỷ người sẽ phải gả đi rồi, sau này, các người muốn gặp nhau cũng không dễ dàng như vậy, cần phải gần gũi nhau nhiều một chút mới phải.”

Lời nói này có thâm ý a, trước kia hai nữ nhi của nàng ta có lẽ không đem mình để vào trong mắt qua, hôm nay làm sao lại đột nhiên muốn mình cùng hai người các nàng gần gũi đây, huống chi, hôm qua nàng bị ăn đau, vẫn không có trả thù lại mình, vậy mà hôm nay lại đem toàn bộ mọi việc quên mất, tựa như cái người ngày hôm qua la lên muốn đánh chết mình là bị ma quỷ nhập vậy.

37. Chương 37

Dĩ nhiên, nàng vẫn phải trả lời cho đúng phép, nếu không cũng sẽ bị nàng ta gây khó dễ, chưa chừng Đại phu nhân còn kiếm cớ để hay cùng nàng đấu nữa.

Vì thế Cẩm Nương cười đáp ứng, rồi xoay người lại hướng hai tỷ con người hành lễ, Tôn Ngọc Nương cùng Tôn Vân Nương đứng dậy trả lễ cho nàng một cách hiếm thấy.

Đại phu nhân hí mắt nhìn, khoe miệng nhếch lên nụ cười thâm sâu: “Ai, nói trở lại, Đại tỷ tỷ người được gả là Trữ vương phủ, những năm này, lão gia một mực biên quan, phụng ngân mặc dù không ít, nhưng đa số là cho hần xài, Lão thái gia tuy là quan cư Tể tướng, nhưng từ trước đến giờ thanh liêm, trong phủ mặc dù cũng có chút ít sản nghiệp, nhưng lại không có người đàn ông xử lý, cuối cùng so sánh với nhà khác cũng thu hoạch không được bao nhiêu.” Nói tới đây, thì Đại phu nhân dừng lại một chút, giương mắt nhìn Cẩm Nương.

Trong ánh mắt lại có chút ít từ ái, để cho Cẩm Nương theo bản năng mở to mắt nhìn kỹ, nàng cho là mình xuất hiện ảo giác.

Đại phu nhân rất hài lòng khi thấy biểu hiện trong mắt Cẩm Nương, dĩ nhiên, nàng cho là ánh mắt Cẩm Nương đã phối hợp với lời nói của nàng.

Đại phu nhân nói tiếp: “Người cũng biết, Đại tỷ tỷ người là gả cho thế tử, tương lai nàng chắc chắn sẽ là Vương Phi rồi, nếu như đồ cưới quá mức keo kiệt, sợ sẽ bị người của Trữ vương phủ nhìn thấp đi.”

Chuyện này thì liên một mao tiền nào đến mình a? Đại phu nhân đột nhiên đối với mình nói những thứ này làm cái gì? Chẳng lẽ là.

“Nói trở lại, người cũng rất có phúc, Giản thân vương là một Thiết mạo tử Vương gia hiếm thấy trong Đại Cẩm triều, so sánh với hoàng tử công chúa còn muốn quý khí hơn, nhà hần là gia tài Bạc Vạn, phú khả địch quốc.” Cẩm Nương đang suy tư, thì lời kế tiếp của Đại phu nhân đã rất nhanh chóng xác nhận suy đoán của nàng.

Thì ra là mẹ con ba người các nàng thật sự đang đánh chủ ý vào đám thái lễ mà Giản thân vương phủ đưa ỉnh, lão thái thái cũng đã có nói, quà biếu kia là giữ lại cho nàng làm đồ cưới, đồng thời nàng đã sớm nghe nói qua, đồ cưới của Tôn Vân Nương cũng không kém, hơn nữa còn rất phong hậu, Đại phu nhân tay nắm quyền toàn gia thường ngày cũng lấy không ích rồi, hôm nay khuê nữ của nàng xuất giá, làm sao có thể không chuẩn bị đồ nhiều một chút chứ, chỉ trách Giản thân vương phủ đưa tới quà tặng quá mức xa hoa, nên lấy ra hai kiện đồ Trữ vương phủ đưa tới để so sánh đều không bằng, cho nên họ mới giương đến từng cái hòm rương của Giản thân vương phủ, mẹ con ba người này quả thật không biết xấu hổ a.

Cẩm Nương rốt cục đã hiểu ý định của các nàng, trong lòng dâng lên một đoàn lửa giận, nhưng sắc mặt lại không lộ ra một chút nào, vẫn là lẳng lẳng lắng nghe, còn mở một đôi mắt to trong suốt, mơ hồ nháy nháy, giả bộ nghe không hiểu.

Đại phu nhân uống thêm chút trà, rồi mẹ con ba người trao đổi ánh mắt với nhau xong, lại nói tiếp: “Mẫu thân là muốn, người bây giờ cách Lục lễ còn ba lễ nữa, đến nạp chình, xin kỳ, thì Giản thân vương phủ tất nhiên sẽ còn có lễ nặng hơn đưa tới đây, chờ lúc người gả đi, toàn bộ lễ vật sẽ còn nguyên dạng cầm trở lại nhà bọn họ, như vậy thì cũng khó nhìn, còn mắt mặt Tôn gia chúng ta, không bằng người hãy đem lễ vật thay đổi với đại tỷ người, chỉ đổi một phần thôi, đến lúc đó, cả hai nhà mà nhìn vào đều có thể diện không phải sao?”

Áp a áp ứng hồi lâu, cuối cùng là nói đầy đủ ra rồi, khoe miệng Cẩm Nương không khỏi câu một tia cười giễu cợt, mắt to nhìn chằm chằm mẹ con ba người họ dò xét qua một lần, Tôn Vân Nương thì cúi đầu, hơi có chút không được tự nhiên, còn Tôn Ngọc Nương so với lúc trước càng nóng nảy, trong mắt thiếu chút nữa đã hiện lên màu vàng lấp lánh, cũng đúng, nàng ta thích thế tử của Giản thân vương, mà Giản thân vương gia lại phú quý như thế, cho nên nàng ta mới khẩn cấp như thế.

“Ai nha, mẫu thân, chuyện này Cẩm Nương không có thể làm chủ được, ở trên còn có lão thái thái cùng ngài mà, chuyện đồ cưới này, Cẩm Nương làm sao có thể xen vào.” Cẩm Nương cười nhạt trả lời, chỉ một cước đã đem trái cầu đá đến chỗ lão thái thái, nếu như lão thái thái chịu, thì nàng tất nhiên sẽ không phản đối, Đại phu nhân đích thị là ở nơi của lão thái thái không có đòi được chuyện này, nên mới đến đây nói với mình

Nếu mình vẫn Tôn Cẩm Nương trước kia, bị nàng giở trò dụ dỗ, quả thật đã sớm đồng ý, nhưng bây giờ mình đã không còn là Tôn Cẩm Nương sợ hãi rụt rè trước kia nữa rồi, từ nay về sau, nửa điểm cũng sẽ không để cho các nàng khi dễ.

Đại phu nhân nghe thấy lời của Cẩm Nương, nụ cười trên mặt có chút ít cứng ngắc, gượng cười nói: “Tất nhiên muốn là phải đi hỏi lão thái thái, chẳng qua, dù sao đây cũng là vật thuộc về người, mẫu thân đầu tiên phải được sự đồng ý của người sau đó mới đi hỏi lão thái thái.”

“Nga nga, như vậy a, Cẩm Nương cũng không hiểu những thứ này, chỉ biết là trước đó vài ngày lão thái thái có phái Hồng Tụ tỷ tỷ qua nói, Nạp lễ gì đó là giữ lại cho ta làm của hồi môn để dùng, còn gọi ta đến để đưa danh mục quà tặng, còn nói ai cũng không thể lộn xộn đựng vào, nếu không hay là để Cẩm Nương đi hỏi lão thái thái trước, rồi báo lại với ngài được không?” Thật ra thì lời này của Cẩm Nương này có thể xem là nịnh hót, nhưng ở trước mặt Đại phu nhân, nàng không muốn chính diện cự tuyệt nàng ta, phòng ngừa nàng ta làm ẩu, chỉ có thể đem lão thái thái làm bia đỡ đạn, nàng tin chắc một điều là Đại phu nhân không thể đi qua chỗ lão thái thái để chứng thật những lời này, hơn nữa, lấy lão thái thái là người khôn khéo, cho dù có bị hỏi để chứng thật, lão thái thái cũng sẽ giúp nàng xác thực lời này.

Đại phu nhân bị lời của Cẩm Nương làm cho cứng họng mặt cũng tái luôn, rồi lại không có cách nào khác để bắt bẻ nàng, chỉ có thể gượng cười nói: “Nga, vậy cũng không cần, một hồi ta sẽ tự mình đi hỏi.”

Tôn Vân Nương nghe đến đó, sớm đã có chút ít ngồi không yên, sắc mặt âm u, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp rõ ràng đang căng thẳng, ngay cả nụ cười bên ngoài cũng không chịu duy trì, nhưng nàng so sánh với Tôn Ngọc Nương thì chừng chặc hơn nhiều, mặc dù trong lòng lửa giận bốc cao, còn cảm thấy bức bối, nhưng cũng không nói gì.

Tôn Ngọc Nương thì không có quần những thứ này, nàng hôm nay đã cố ý trang phục trang điểm, mặc trên người một thân áo ngắn sa tin phần hồng có thêu hai mặt, bên ngoài có khoác một áo sa mỏng màu vàng nhạt, phía dưới thì mặc một chiếc quần ống rộng dài có thêu một ít đóa hoa nhỏ ở ống quần, đem tư thái cao gầy linh lung của nàng che phủ càng thêm có lỗi có lôm, trên đầu vẫn một búi tóc Mầu Đan, ngay giữa có cài Ngọc Kim Bộ dao, trên cái trán rủ xuống mảnh ngọc châu liên, nổi bật lên một khuôn mặt mỹ lệ, làm nó càng phát ra kiều mỹ động lòng người, lúc này mắt thấy Cẩm Nương đang muốn cáo từ đi, liền nhiệt tình chạy tới đây khoác tay Cẩm Nương.

“Tứ muội muội, người đã dùng qua điểm tâm chưa, nếu là chưa dùng, thì tỷ tỷ có chừng một chung tổ yến, một hồi đi đến viện của ta uống nhé?”

Cẩm Nương thật là có chút không quen nàng ta nhiệt tình như thế, nên lặng lẽ đem tay từ trong khuỷu tay của nàng rút ra, cười nói: “Đa tạ Nhị tỷ tỷ, Cẩm Nương đã dùng qua điểm tâm rồi.”

Tôn Ngọc Nương nghe liền cười mỉa hai tiếng nói: “Vậy thì tốt, chúng ta bây giờ đi Trữ vương phủ thôi.”

“Nhị muội muội!” Cẩm Nương đang muốn nói chuyện, thì Tôn Vân Nương trầm mặt quát một tiếng.

“Trong Trữ vương phủ ai cũng có thể đi vào được sao?” Tôn Vân Nương cao ngạo đi tới bên cạnh Tôn Ngọc Nương, cầm nhỏ hếch lên, khinh miệt cau mày nhìn Cẩm Nương.

“Tứ muội muội có nhận thiệp đó, Trữ vương phủ có phát riêng một tờ cho nàng, mấy tỷ muội chúng ta đều có không phải sao?” Không đợi Cẩm Nương nói chuyện, Tôn Ngọc Nương liền vội tiếp miệng.

Tôn Vân Nương bị Tôn Ngọc Nương cứng họng đến má cũng phình ra, đem ánh mắt mãnh liệt trừng Tôn Ngọc Nương, Tôn Ngọc Nương giả bộ như không nhìn thấy, vừa đi vừa nóng lòng kéo tay Cẩm Nương, “Tứ muội muội, một hồi người và ta ngồi chung một chiếc xe ngựa là được rồi, Đại tỷ tỷ cùng Tam muội muội ngồi một chiếc.”

38. Chương 38

Suy nghĩ thêm một trận, nàng đột nhiên quay đầu lại nhìn Tôn Vân Nương nói: “Ai nha, đại tỷ, người không thể đi đâu, trước khi xuất giá, người không thể cùng tỷ phu gặp mặt, đi sẽ không phù hợp với lễ tiết, đúng không?” nói xong vẫn không quên đối với Cẩm Nương nháy nháy mắt, cau mày, ý nói cho Cẩm Nương biết, mình đang giúp nàng đó, vì chuyện đồ cưới nên đại tỷ rõ ràng nhìn Cẩm Nương không vừa mắt, nếu

như đi theo rồi, nhất định sẽ tìm Cẩm Nương phiền toái, nếu như Cẩm Nương bị tổn thương gì, thì không thể ở trước mặt người kia nói lời có ích ình, vậy phải làm sao bây giờ?

Tôn Vân Nương sắp bị muội muội ruột thịt của mình làm cho tức chết, nàng ta lại đi giúp đỡ cái kẻ thứ xuất kia để đối phó mình, uống công mình ngày thường xem nàng như châu như ngọc mà che chở, thật là lòng lang dạ sói mà.

Một hơi tức mà không phát được ra, nên liếc mắt thấy khuôn mặt sáng sủa của Cẩm Nương đang tươi cười, càng thấy chói mắt, thật muốn đi xé khuôn mặt tươi cười của cái Tiểu phụ nuôi này, nín hồi lâu, nàng mới đột nhiên mở miệng nói: “Một trăm hà bao người đã thêu xong chưa? Người chỉ mới giao cho nương có sáu mươi cái thôi, còn thiếu bốn mươi.” Giọng nói rất kiên quyết.

Cẩm Nương sớm đã quên chuyện hà bao kia rồi, hiện tại nghe được nàng đột nhiên nhắc lại, không khỏi ngơ ngẩn, tròn tròn mắt hồi lâu cũng không nghĩ ra phải là sao để trả lời lại.

“Ai nha, đại tỷ, bắt quá chỉ là mất cái hà bao khen thưởng mà thôi, đưa đến phường thêu cho họ thêu là được rồi, Tứ muội muội hiện tại cũng sắp gả đi, cũng phải lo chuẩn bị đồ cưới của mình không phải sao?” Tôn Ngọc Nương lại trả lời trước khi Cẩm Nương mở miệng, còn cười híp mắt nữa.

“Ngọc Nương, không phải người nói muốn ra phủ sao? Còn không đi đến chỗ lão thái thái thỉnh an?” Đại phu nhân cuối cùng cũng nhìn không được bộ dạng ăn cây táo, rào cây sung của Tôn Ngọc Nương nữa rồi, liền nhướn mày quát lên.

Tôn Ngọc Nương rốt cục cảm thấy được mẫu thân cùng tỷ tỷ tức giận, nên ngưng ngưng cười cười, nhưng vẫn lôi tay Cẩm Nương nói, “Chúng ta cùng đi thỉnh an lão thái thái đi.”

Cẩm Nương không có ý kiến gì cả, dù sao cũng phải đi thỉnh an lão thái thái, nên theo nàng cùng nhau đi ra ngoài, nhưng vừa ra đến cửa, thì Tôn Vân Nương đuổi theo, liếc xéo Cẩm Nương nói: “Bốn mươi hà bao, trong bốn ngày phải thêu tốt cho ta, nếu không, người cứ chờ xem.”

Tôn Ngọc Nương lại muốn mở miệng ngăn cản, thì bị Tôn Vân Nương kéo đi qua: “Người không phải nói muốn nói với Nương thích cây trăm dương chi bạch ngọc của ta sao? Đi, tỷ đi lấy cho người, dùng suốt ngày ở chung với người hạ đẳng mà cùng nhau náo loạn chuyện nữa, không sợ mất thân phận à.”

Tôn Ngọc Nương bị Tôn Vân Nương lôi đi về phía trước, Cẩm Nương chỉ mỉm cười đi ở phía sau, giống như là không nghe thấy lời của Tôn Vân Nương nói vậy, Tôn Ngọc Nương không nhịn được quay đầu lại, liền thấy khóe miệng của Cẩm Nương cười mỉa mai, nên thốt ra lời: “Tứ muội muội người cười cái gì?” Nàng thật không rõ, bị đại tỷ như vậy mắng, Cẩm Nương làm sao còn có thể cười được.

“Nga, mới vừa rồi ta nghe thấy có một con quạ đang kêu, thật khó nghe, bắt quá, không có chuyện gì nữa, Tứ muội ta, đối với những tiếng kêu không dễ nghe thì vào tai này ra tai kia thôi, xem như gió thổi là được rồi.” Cẩm Nương mang một bộ dạng hời hợt, nhưng lời nói ra lại tức chết người, hôm nay nàng biết ở chỗ tối có người đang giúp đỡ mình rồi, nên cũng không muốn nhẫn nhịn nữa, tại sao phải để cho ba mẫu tử Đại phu nhân nghiền ép khi dễ mình chứ? Dù sao cũng phải gả đi ra ngoài, có thể trêu tức nàng ngày nào hay ngày ấy, mà còn phải khiến nàng ta không được sống sướng khoái mới là chân lý

“Người thật to gan! Tôn Cẩm Nương, đừng tưởng rằng người cùng Giản thân vương phủ nghị hôn là đã giỏi rồi, chuyện này còn chưa biết chừng đâu, bản thân người là cái dạng gì trong lòng người tự hiểu rõ ràng, đừng làm cho ta nói ra những lời không dễ nghe, đến lúc đó, đừng nói là Giản thân vương phủ, sợ là tất cả những người giàu có trong kinh thành này, cũng sẽ không ai muốn cưới người?” Tôn Vân Nương giận đến sắc mặt xanh mét, bắt quá, nàng so sánh với Tôn Ngọc Nương thì chắc chắn hơn nhiều lắm, nên cũng không có xông lại muốn đánh Cẩm Nương, mà nén tức giận, cười lạnh nói.

Lời này làm cho Cẩm Nương nghe xong trong lòng rung mình, trong đầu xẹt một ý nghĩ, mình bị làm sao chứ? Chẳng lẽ thân thể này lúc trước đã hành động gì đó không hợp khiến người ta chê cười rồi? Không đúng, trí nhớ của thân thể này cũng không có biến mất, nên chuyện trước kia Cẩm Nương đều nhớ rất rõ, thân bị nhốt ở hậu viện này, chớ nói chi là cùng nam tử tiếp xúc ngay cả phụ thân tổ phụ ngoại cũng ít gặp, nên Tôn Vân Nương căn bản là nói nhảm nói xấu.

Nhưng ánh mắt của nàng ta rõ ràng cất giấu sự châm chọc cùng uy hiếp, không giống như là đang gạt người.

Đột nhiên trong đầu Cẩm Nương linh quang chợt lóe, chẳng lẽ là nói đến cái chứng bệnh bất túc (khó sinh con) kia sao? Hôm đó Hồng Tụ không phải đã ra lệnh cấm đoán rồi sao? Người biết chuyện kia, trừ lão thái thái ra, thì chỉ còn có người ở trong viện của mình, là ai đã để lộ tin này ra ngoài, để cho Tôn Vân Nương biết được thế?

Tôn Vân Nương nói thật không sai, nếu đem chuyện này nói ra ngoài, đừng nói là Giản thân vương phủ, chỉ sợ trong kinh thành này những nhà có uy tín danh dự người ta cũng sẽ không muốn mình, ở nơi này nữ tử lấy chuyện sinh dục là mục tiêu cả đời để có thể đứng trong xã hội, một nữ nhân không thể sinh dục, đừng nói là công tử thiếu gia đứng đắn, chỉ sợ là gã sai vặt ở trong phủ cũng sẽ xem thường nàng a, Tôn Vân Nương thật là ác độc, bất quá, sợ là nàng ta không biết, bệnh của mình là có thể trị, hơn nữa mình đang chữa trị tốt.

Theo bản năng nàng nhìn quanh bốn phía, trong lòng Cẩm Nương biết chung quanh mình đích thị là có người, cảm giác không yên lòng lúc trước lúc này bỗng tiêu tán mất tích rồi, ngược lại vì bị giám thị mà lúng túng cùng phần uất, nhưng Tôn Vân Nương nói lời nói như vậy cũng không quá rõ ràng, nên hiện tại dù người giám thị mình có nghe thấy, cũng không hiểu ý nghĩa thật của nó là như thế nào, thay vì làm cho người ta suy đoán khinh thị mình bậy bạ, không bằng làm rõ ra luôn, hướng chỉ, nếu chuyện này thật sự từ trong miệng của Tôn Vân Nương nói ra. Biết đâu chừng sẽ chọc giận lão thái thái cùng Lão thái gia, nếu Giản thân vương phủ mà từ hôn, thì Tôn Vân Nương tất nhiên sẽ gánh lấy hậu quả nặng nề.

Liên tiếp suy tư đi xuống, Cẩm Nương quyết định chủ ý xong, kinh hoảng lúc trước đã hoàn toàn biến mất, trên mặt vẫn mang theo mỉm cười, không nhanh không chậm đối với Tôn Vân Nương nói: “Đại tỷ tỷ lời này nói ra quả thật làm sợ muội muội ta, cũng không biết muội muội đã làm chuyện gì để cho Đại tỷ tỷ người phải nói ra những lời khó hiểu như thế? Đại tỷ tỷ người lúc trước còn nói cái gì mà nói ra sẽ không dễ nghe thế?”

Lời này rõ ràng là đang khiêu khích, Tôn Vân Nương vốn nghĩ đem chuyện này hù dọa Cẩm Nương một chút, không nghĩ tới con quỷ nhỏ này sau khi khấn trương xong, con người cứ vòng vo vài vòng thì càng cuồng vọng, chẳng lẽ nàng ta không sợ mình ở trước mặt mọi người vạch trần nàng ta sao?

“Đại tỷ tỷ, Tam muội muội nàng. Sao vậy? Chuyện gì mà nói nghe có vẻ nghiêm trọng như vậy, nói một chút xem?” Tôn Ngọc Nương vừa nghe Cẩm Nương có thể không gả được cho Giản thân vương phủ, thì thái độ thay đổi ngay lập tức, nhìn Cẩm Nương với ánh mắt nóng bỏng, cộng thêm một bộ dạng nhiều chuyện cứ quần lấy Tôn Vân Nương mà hỏi, Cẩm Nương đã không có giá trị lợi dụng nữa, dĩ nhiên thì tỷ tỷ nhà mình vẫn thân hơn rồi, lúc này mà để cho nàng biết được bí mật của Cẩm Nương, nhìn xem mình có chính chết nàng ta không.

Tôn Vân Nương tuy bị lời nói của Cẩm Nương giận đến cắn nát răng, nhưng vẫn là không có vọng động, nàng hung hăng nhìn chằm chằm Cẩm Nương: “Hừ, ta chưa có nói qua cái gì không dễ nghe, vậy thì cũng phải xem người có cái gì không dễ nghe để cho người ta nói, một dạng bệnh hoạn, hạ tiện, còn dám cùng bốn đại tiểu thư tỉ thí, người chờ xem, ta sẽ cho người từ từ xem?”

Cẩm Nương cũng là không nghĩ tới Tôn Vân Nương so sánh với Tôn Ngọc Nương thì thông minh hơn nhiều lắm, chẳng qua là lòng dạ cũng không sâu, nàng ta nói lời này cũng như giáng tiếp thừa nhận, bộ dạng âm trầm kia, xem ra chuyện bệnh tình của mình chắc chắn sẽ bị truyền đi, chỉ cần không ai chính tai nghe nàng ta nói, thì nàng ta sẽ phủ nhận hết, Lão thái gia cùng lão thái thái cũng sẽ không cách nào tính ở trên đầu nàng ta, đây quả thật đã xem mình là quả hồng mềm mà uy hiếp a!

39. Chương 39

Tôn Vân Nương nói xong liền phát tay áo tiếp tục đi về phía trước, Tôn Ngọc Nương vẫn rất nhiều chuyện lôi kéo nàng, hỏi không ngừng miệng, nàng dự định chờ một lúc nữa khi không có người sẽ hỏi nữa, Đại tỷ tỷ thương nàng nhất, mỗi lần mình làm nũng thì không bao giờ từ chối, nàng tự nói với mình rồi, nói không chừng đây chính là yếu điểm của con quỷ nhỏ Cẩm Nương, có được nó rồi, nàng muốn đem Tôn Cẩm Nương

chà xát, đập dẹp tròn méo gì cũng được, nàng ta sẽ trở thành như thế nào còn phải xem tâm tình của mình rồi, càng nghĩ càng đắc ý, ngay cả cước bộ cũng tăng nhanh rất nhiều, ước gì lúc này có thể quăng bỏ Cẩm Nương mới tốt.

Cẩm Nương cũng không nóng lòng, mắt thấy sắp tới bên ngoài viện của lão thái thái rồi, mấy bà Tử canh giữ viện nhìn thấy các nàng đến thì liếc mắt thăm dò, ngày thường đại cô nương cùng Nhị cô nương không có đi cùng với Tứ cô nương đâu, hôm nay sao ba người họ lại tới cùng nhau thế?

Tôn Vân Nương chân trước vừa nhảy vào viện của lão thái thái, thì Cẩm Nương chân sau đã nối gót đi vào, rồi len lén lấy tay nhéo mạnh trên đùi mình một cái, đau đến nàng nặn ra vài giọt nước mắt, mang bộ dạng của một bộ kẻ đáng thương, bịch bịch chạy đuổi theo hai vị tỷ tỷ ở phía trước.

“Đại tỷ tỷ, Đại tỷ tỷ, mới vừa rồi người dạy rất đúng, muội muội cũng không dám nữa như vậy, người.
. . . Vẫn nên đem nó nói rõ ràng đi, muội muội ta, rốt cuộc đã làm ra chuyện gì khiến người người ruồng bỏ chứ?” Cẩm Nương khóc lên tiến đến nắm lấy y phục của Tôn Vân Nương, một bộ dạng cẩn thận sợ hãi, ăn nói khấp nấp.

Tôn Vân Nương cùng Tôn Ngọc Nương cả hai đồng thời ngơ ngẩn, tiểu nha đầu này cứ chỉ có phải điên rồi hay không? Đang yên lành tự nhiên phát điên cái gì thế?

Bà Tử giữ viện vừa nghe vậy, lỗ tai liền duỗi dài ra, trong tâm tính của các bác gái trời sanh luôn có tính nhiều chuyện, càng là chuyện bí mật thì càng làm cho ánh mắt vốn âm thầm của hai nàng bỗng nhiên lờ lờ tỏa sáng.

Bất quá, Tôn Ngọc Nương tính tình vẫn khá nóng nảy, nên đưa tay ra phủi bàn tay của Cẩm Nương níu lấy y phục của đại tỷ, trợn mắt nhìn Cẩm Nương một cái, rồi mỉm cười quay qua nhìn Vân Nương nói: “Đại tỷ, người nhìn con quỷ nhỏ không biết tốt xấu này xem, người giúp nàng giữ bí mật, mà nàng thì lại cứ muốn ồn ào, người cứ nói đi, chuyện này muội muội cũng rất muốn biết đó, nói ra để giáo huấn nàng một chút cũng tốt, để cho nàng biết gì là lớn nhỏ, cái gì là tôn ti trưởng thứ, mấy ngày qua ta bị con quỷ nhỏ này làm cho tức chết rồi đó”

Tôn Vân Nương nghe xong thì trừng nàng một cái, lấy tay xỉ trán nàng nói, “Mới vừa rồi còn bị lời của nàng mê hoặc, không biết tốt xấu mà đi giúp nàng khi dễ tỷ tỷ ta, bây giờ đã biết cái gì là ruột thịt rồi đúng không?”

Tôn Ngọc Nương hiềm khi đỏ mặt lên, nghiêng đầu ở đầu vai Vân Nương chà chà, “Ta chỉ cảm thấy náo loạn thì chơi vui thôi? Ai mà thèm để ý nàng nha, vừa xấu vừa nát, ngay cả một ngón tay út của đại tỷ người cũng không bằng nữa.”

Cẩm Nương lườm nhìn tỷ muội hai người các nàng đóng kịch, liền thở hỏn hển vây quanh ở phía trước Tôn Vân Nương, khóc rống nói: “Đại tỷ tỷ, muội muội ta mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng cũng là tiểu thư đáng hoàng ở trong phủ, danh tiếng của nữ tử lớn hơn trời, hôm nay nếu người không nói rõ, muội muội ta liền.”

“Người định làm cái gì đó? Đi tìm chết à? Đi đi, đi đi, không ai cần người.” Tôn Ngọc Nương khinh miệt đem một tay đẩy Cẩm Nương ra, Cẩm Nương cũng mượn cái đẩy này, té ở trên mặt đất, “Các người.
. . . Các người khi dễ ta, các người còn làm hư danh tiếng của ta, ta muốn. Ta muốn.” Muốn hồi lâu cũng không nói ra, chỉ bò dậy, ngó chừng một cây hòe già ở bên cạnh, mang một bộ dạng muốn đập đầu vào đó.

Bên kia Hồng Tụ vén rèm đi ra, đúng lúc nhìn thấy Tứ cô nương lại bị Nhị cô nương đẩy ngã trên mặt đất, mà bộ dáng của Tứ cô nương thì giống như muốn tìm chết.

“Tứ cô nương, người. đừng có vọng động.” Hồng Tụ bị làm cho sợ đến chân cũng mềm nhũn luôn, nhanh chóng ra lệnh cho bà tử giữ viện.

Hai bà Tử đầu tiên là ngóng tai để nghe chuyện thú vị, lúc này thấy điệu bộ Tứ cô nương như vậy liền có chút hoảng sợ, hiện tại lại bị Hồng Tụ một hô một tiếng, liền nhanh chóng lao đến kéo Cẩm Nương lại.

Có người lôi kéo, thì Cẩm Nương càng ra lực náo loạn, “Các người đừng kéo ta, để ta chết đi cho sạch sẽ, Đại tỷ tỷ nói ta đã làm ra chuyện không mặt mũi gặp người, không có danh tiếng tốt, ta còn sống mà làm

cái gì?”

Mấy ngày qua thân thể của Lão thái thái đã khá hơn chút rồi, đang được Tôn mụ mụ vịn ra ngoài vườn để đi lại, lúc này nghe ở bên này có tiếng ồn ào, nên bảo Tôn mụ mụ giúp mình đi qua đây, vừa lúc nghe được Tứ cô nương đang muốn chết muốn sống, không khỏi kinh ngạc rồi, ở trong mắt nàng Tứ cô nương là người chứng chắc cơ trí, hai ngày trước đây từ chuyện nàng ấy nghĩ ra biện pháp giúp Tứ di nương thượng vị cũng có thể thấy được, tuyệt đối không phải là người thích hồ nháo sanh sự, chẳng lẽ là bị người ta ép sao.

Tôn Vân Nương nhìn lão thái thái đang nghiêm mặt đi tới, mà Cẩm Nương còn mang bộ dạng ủy khuất muốn cùng mình liều mạng, không khỏi vừa tức vừa bực, mình chẳng qua uy hiếp nàng mấy câu mà thôi, đâu đến nỗi phải tìm chết tìm sống như vậy, con dĩ nhỏ kia rõ ràng là muốn ở trước mắt lão thái thái ỉnh một trận đây mà.

“Ngọc Nương, ngươi lại khi dễ Cẩm Nương?” Tôn Ngọc Nương trước giờ đều mang tiếng xấu, hơn nữa Hồng Tụ lúc này cũng đang đưa mắt nhìn chằm chằm Ngọc Nương, nên lão thái thái mới cho rằng là Ngọc Nương khi dễ Cẩm Nương.

“Ta nào có? Nãi nãi, nàng cùng Đại tỷ tỷ náo loạn đó, không có liên quan đến ta.” Tôn Ngọc Nương vừa nghe thấy vậy thiếu chút nữa nhảy dựng lên, mấy ngày hôm trước nàng bị phạt chép Nữ huấn còn chưa có xong đâu, vì vậy không thể để cho lão thái thái cầm sai vừa phạt rồi, nếu để cho nàng cảm tức, nàng hôm nay vừa dừng nghĩ xuất giá rồi, bận rộn đi một bên phiết Thanh minh.

“Vân Nương! Ngươi đã nói cái gì? Làm Cẩm Nương phải đòi chết đòi sống thế?” Lão thái thái nhíu lông mày, đứa cháu gái lớn này so sánh với đứa thứ hai thì dịu dàng chứng chắc hơn nhiều lắm, làm sao mà nàng lại cùng Cẩm Nương náo loạn như vậy.

“Hồi nãi nãi, cháu gái. Cháu gái cũng không có nói gì, chỉ một mình nàng tự náo loạn thôi.” Tôn Vân Nương lúc này thật khao khát muốn xé rách mặt của Cẩm Nương đi, nàng ta dám cố ý dìm đến viện của lão thái thái mới náo loạn.

“Tôn Cẩm Nương, đừng tưởng rằng ngươi cùng Giản thân vương phủ nghị hôn thì tự cho là có bản lĩnh, chuyện này còn không có chắc đâu, bản thân ngươi là cái dạng gì trong lòng tự hiểu rõ ràng, đừng để cho ta nói ra những lời không dễ nghe, đến lúc đó, đừng nói là Giản thân vương phủ, dù là những nhà giàu có ở trong kinh thành người ta cũng sẽ không cần ngươi?” Cẩm Nương đột nhiên học thanh âm cùng ngữ điệu của Tôn Vân Nương giống như đúc, đem lời nói trước đó của nàng không sót chữ nào, toàn bộ nói ra ngoài.

Rồi nhẹ nhàng hỏi Tôn Ngọc Nương, “Nhị tỷ tỷ, lúc ấy ngươi cũng nghe thấy đúng không?”

Bởi vì Cẩm Nương nháy quá giống, tựa như tự miệng Tôn Vân Nương thuật lại vậy, khiến Tôn Ngọc Nương bị kinh hãi mở to hai mắt nhìn nàng, nên theo bản năng mà gật đầu: “Ách, người. Người ngay cả mở miệng cùng giọng điệu cũng giống như đúc.”

Lão thái thái lập tức đen mặt, người khác nghe không hiểu được lời nói của Tôn Vân Nương nhưng mà nàng vừa nghe đã hiểu rõ ràng, thật là sợ điều gì sẽ gặp điều đó, trước mắt nấp lễ lần ba lần bốn của Giản thân vương phủ sắp đưa đến rồi, nếu thật để cho Giản thân vương phủ biết Cẩm Nương có bệnh ở phương diện sinh con cái, họ mà không từ hôn mới là lạ đó? Vân Nương, nha đầu này muốn tức chết mình sao?

Hai tay của Lão thái thái đều đã run lên, ngay cả đôi môi cũng có chút đen, Cẩm Nương thấy vậy trong lòng liền dâng lên một tia thẹn ý, lão thái thái bị bệnh cao huyết áp, mình không nên trong lúc thân thể của bà vừa mới khởi sắc, mà mượn chuyện này tới kích thích bà, nghĩ vậy liền nhanh chóng thu tiếng khóc, đi tới phía trước đỡ lấy lão thái thái, “Nãi nãi, người đừng giận nữa, đừng tức giận, ta. Ta không náo loạn nữa, muốn nói thì cứ nói thôi, nhiều nhất.” Bàn tay đã bắt được tay của lão thái thái nên dùng sức đè lại huyết vị ở lòng bàn tay, nhấn mạnh một cái rồi mới buông lỏng ra, sau đó xoa huyết cho lão thái thái thở đều.

Lão thái thái đỡ hơn rất nhiều, bà quay đầu lại trìu mến nhìn vào mắt của Cẩm Nương, đứa nhỏ này rất là hiểu thuận, hơn nữa còn biết chút ít phương pháp bấm huyết, so với hai cái đứa ngang ngược sanh sự, quấy rầy mình thì tốt hơn rất nhiều, vậy mà phải làm thứ xuất .

40. Chương 40

Hôm nay lão gia đã vào triều dâng tấu chương rồi, Lão thái gia cũng sẽ không phản đối, chắc khoản, qua hai ngày nữa sẽ nhận được lệnh Tứ di nương, đến lúc đó, nàng ấy xem như là con dòng chính rồi, như vậy hài tử này dù có gả đi ra ngoài, cũng chỉ làm cho Tôn gia nở mày nở mặt hơn, mà không giống hai đứa kia, không lúc nào làm cho người ta bớt lo.

“Vân Nương, không tới nữa tháng là ngươi phải xuất giá rồi, nửa tháng này ngươi hãy đằng hoàng sống ở trong viện của mình, nửa bước cũng không cho ra khỏi cửa, ở đó chờ kiệu hoa đến rước là được, Ngọc Nương, ngươi cũng vậy, phạt ngươi chép nữ giới thêm một trăm lần nữa.” Lão thái thái nói xong liền xoay người.

Tôn Vân Nương cùng Tôn Ngọc Nương giận đến trên mặt lúc đỏ lúc trắng, lão thái thái ngay cả hỏi cũng lười được hỏi thêm các nàng một tiếng, cứ như vậy mà tin tưởng lời nói của con quỷ nhỏ kia?

“Nãi nãi (bà nội).” Tôn Vân Nương rất ủy khuất, mình chẳng qua là uy hiếp Tôn Cẩm Nương thôi, cũng không có đem chuyện kia nói ra, nãi nãi làm vậy cũng quá thiên vị rồi.

Lão thái thái nghe thấy liền dừng bước, quay đầu lại lạnh lùng nhìn nàng nói: “Ngươi muốn nói cái gì trong lòng ngươi hiểu rõ, hôm nay coi như ngươi thông minh, nếu sau ta không muốn ở trong phủ nghe được lời nói không đúng đắn nào nữa, lần đầu nên ta tạm tha cho ngươi một lần, còn nữa, ngươi sau này ngươi vào Trữ vương phủ rồi hãy học khôn một chút, cái gì có thể nói gì cái gì không thể nói phải tự hiểu rõ ràng, trong Trữ vương phủ nước cũng rất sâu, ở trước mặt cha mẹ chồng nếu nói sai nửa câu, ngươi cũng chỉ có đường chết thôi, đến lúc đó, đừng bị người bỏ rơi phải quay trở về là được.”

Lão thái thái một phen nói năng tàn nhẫn, trong lời nói như có cổ chày giống chuông, Cẩm Nương bội phục đến phải ngũ thể đầu địa (hai tay hai chân và đầu cúi sát xuống đất) rồi, lời này nghe giống như đang dạy Tôn Vân Nương sau khi gả ra ngoài phải biết làm người như thế nào, nhưng lại càng cảnh cáo nàng ta, chuyện kia chỉ có thể sống để bụng chết mang theo, dù được gả đi ra ngoài, thì ở Trữ vương phủ cũng không thể nói lung tung, đem tất cả những tính toán của Tôn Vân Nương muốn đem chuyện này phát ra ngoài hoàn toàn phá hỏng.

Tôn Vân Nương bị mắng đến mặt trắng nhợt, gương mặt cúi xuống giấu đi, nghẹn tức gần chết, nhưng lại không dám phát tác, còn phải đằng hoàng đáp ứng, cung thủ hành lễ, đưa lão thái thái trở về phòng.

Chẳng qua chỉ chớp mắt trong lúc xoay người, ánh mắt nhìn Cẩm Nương không chỉ nổi giận, mà còn oán độc.

Cẩm Nương đã sớm thu lại nước mắt, một bộ dáng biết điều và hiểu biết bộ vịn lão thái thái vào phòng, Tôn Ngọc Nương không duyên không cớ cũng phải chịu phạt, trong lòng cũng tức giận ngút trời, nhớ tới một chút nhiệt tình vì được xuất phủ gặp người mình thích đã bị giập tắt hoàn toàn, hiếm khi có được cùng chung mối thù nên liền theo sát Tôn Vân Nương đi trở về.

Cẩm Nương vừa vào nhà, lão thái thái đã chìm mặt, lạnh lùng đối với Cẩm Nương nói: “Ngươi đã biết sai chưa?”

Cẩm Nương liền giật mình, nhưng lập tức thành thật quỳ xuống ở trước mặt lão thái thái: “Cẩm Nương hẳn nên ần nhẫn .”

Lão thái thái thấy thái độ biết thời thế của nàng, liền khẽ gật đầu: “Cũng không phải là chuyện nhàn nhin hay không, mà là chuyện không nên ở nơi này trước mặt mọi người ép nàng ta, hôm nay ngươi nói là Vân Nương, nàng ta tính tình cũng chặc một chút, nếu như là Ngọc Nương thì..., sợ là đã huyên náo đến toàn bộ mọi người trong phủ đều biết, cuối cùng người chịu thụ hại cũng chỉ bản thân ngươi.”

Cẩm Nương vừa nghe, thấy cũng đúng, uy lực của lời đồn đãi có bao nhiêu? Quả thật không thể đo lường được, một truyền mười, mười truyền một trăm, ý chính vốn có cũng có thể bị truyền tụng đến thay đổi hoàn toàn, mà người bị bệnh thì mới chịu thiệt thòi nhất, cho dù sau này bệnh mình có khỏi đi nữa, thì tiếng xấu cũng đã truyền ra ngoài, dù Giản thân vương phủ có thích mình hơn nữa, sợ là cũng không muốn nữa,

chỉ cần Giản thân vương phủ vì thế mà từ hôn, vậy sau này mình cũng sẽ không có người tới cửa nghị hôn nữa, nghĩ tới đây, Cẩm Nương ứa ra mồ hôi lạnh, đầu cúi càng thấp hơn.

“Tạ lão thái thái dạy bảo, Cẩm Nương biết sai rồi.”

Lão thái thái thấy bộ dạng hối lỗi của nàng, biết nàng đã hiểu, khóe miệng liền câu lên một nụ cười, “Nhưng mà, người đã nghĩ ra biện pháp để cho ta biết, cũng là chuyện tốt, coi như phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện sau này, chẳng qua là, người bên cạnh người, phải xem chừng cẩn thận, cũng nên điều tra một chút, người như vậy nếu vẫn giữ lại ở bên người cũng không tốt, vẫn nên sớm dọn dẹp đi, xem như đề phòng trước, tương lai nếu đi theo người gả ra ngoài, e là sẽ ở trong Giản thân vương phủ gây chuyện cho người nữa.”

Cẩm Nương nghe xong thì ngẩn ra, khi Tôn Vân Nương nói ra lời đó, trong lòng nàng liền có chút ít hoài nghi, lúc này lão thái thái nhắc lại, nàng càng hiểu hơn, chẳng qua, nhất định phải là người bên cạnh nàng sao? Không phải là người trong nhà lão thái thái, hay là, Lưu thái y à?

“Nhất định là người trong nhà của người, ta sống đến từng này tuổi rồi, cái nhìn nhất định không sai, Lưu thái y mặc dù có chút cổ hủ, nhưng rất thận trọng, nếu không, hẳn cũng khỏi thể ở Thái y viện lẫn lộn nhiều năm như vậy.” ánh mắt như dao của Lão thái thái, lập tức nhìn thấu tâm sự của Cẩm Nương “Không phải nói là muốn đi Trữ vương phủ sao? Được rồi, Hồng Tụ, đem bộ trang sức vàng có cần ngọc lấy ra, thưởng cho Tứ cô nương, trăm cái đầu cần phải đổi rồi, hôm nay ở chỗ đó tất nhiên sẽ tề tựu nhiều danh gia khuê tú trong kinh rồi, nên không thể quá kém cỏi, sẽ mất thể diện của tướng phủ chúng ta.”

Hồng Tụ cười đi ra phía sau, Tôn mụ mụ liền nhân cơ hội đỡ Cẩm Nương dậy, Cẩm Nương cao hứng nói cảm ơn dạ, trong mắt cũng lộ ra vui mừng, thấy vậy lão thái thái trong lòng chưa xót, cây trăm vàng khảm ngọc đối với Đại cô nương Nhị cô nương mà nói thì chẳng đáng là gì.

Mới vừa rồi thấy ba cháu gái cùng cười song song mà đứng, dù mỗi người đều trong sáng xinh đẹp, nhưng Tứ cô nương vẫn ăn mặc kém nhất, hi vọng lão gia hôm nay dâng tấu chương xin bình thê không bị cản trở là tốt rồi, nếu Tứ cô nương mà thành Bình thê, thì theo quy chế chi phí của Tứ cô nương cùng Hiền ca nhi sẽ phải tăng nhiều lên nhiều, Đại phu nhân cũng không có thể nói cái gì cả.

Cẩm Nương từ trong viện của lão thái thái đi ra ngoài, liền dẫn Tứ cô trở về Tử Viên, Tứ nhi Bình nhi vẫn ở trong phòng vẫn làm quần áo mùa thu, hôm kia lão thái thái có thưởng mấy cây vải tốt, Cẩm Nương liền thưởng cho các nàng một cây, rồi chia ra thành mấy phần cho nhau, chẳng qua là vải thừa mà may ỉnh bị giữ lại, sau đó hai nha đầu này liền lấy làm quần áo mùa thu cho riêng mình.

Cẩm Nương nghĩ tới lời nói của lão thái thái..., trong lòng cảm thấy khó chịu, Tứ nhi cùng Bình Nhi sẽ có người phản bội nàng sao? Từ khi xuyên qua đến giờ, hai người này đều là khẩu phần lương thực tiết kiệm của mình cho nàng ăn, cùng chung qua hoạn nạn, nàng làm sao cũng không nhẫn tâm đi hoài nghi các nàng.

“Không phải nói là đi Trữ vương phủ sao? Tại sao lại trở về?” Tứ nhi giương mắt thấy Cẩm Nương cùng Tứ cô trở lại, cũng không có đứng dậy, cổ vác cho xong kim cuối cùng, mới hỏi.

Bình nhi cũng nhìn thấy trang sức trên đầu Cẩm Nương đã được đổi, liền thả công việc trong tay ra rồi đứng lên, đến gần Cẩm Nương: “Cô nương lại được ban thưởng thứ tốt rồi, thật đúng là đẹp quá, nhìn ở giữa giống như là gắn Ngọc tốt vậy, kim bộ giao này thật là lớn, chắc là nhiều vàng lắm đó.”

Cẩm Nương thấy nàng ấy nhìn chăm chăm kim bộ giao trên đầu mình không chớp mắt, liền cầm lấy cây trăm ngọc lúc trước cài, nói: “Lão thái thái ban thưởng đó, cái này, hiện tại cho người.”

Bình nhi vui mừng, vội vươn tay nhận lấy, lúc trước đây cũng là cành ngọc trăm tốt nhất mà Cẩm Nương cài, chẳng qua là có cái mới rồi nên không cần cái cũ nữa, dù hơi cũ, nhưng vẫn là thứ tốt, ít nhất cũng trị giá mười hai lượng, đủ bạc để nàng xài trong nhiều tháng liền đây

Tứ nhi đang cúi đầu cắn sợi chỉ, nghe thấy Cẩm Nương thưởng cho Bình nhi, nàng chẳng qua chỉ cười cười, trong mắt rất bình tĩnh, không có một chút bất mãn vì chuyện Cẩm Nương chỉ thưởng cho Bình nhi mà không có thưởng cho nàng, Tứ cô nhìn thấy liền gật đầu, Tứ nhi là một người thật thà chất phác, không phải là thứ thấy tiền sáng mắt.

“Thời giờ không còn sớm, cô nương, đồ đã hảo hảo thu về, chúng ta phải đi Tiễn viện gấp, nếu không để cho Nhị cô nương các nàng chờ lâu sẽ tức giận đó.” Tú cô lôi Cẩm Nương đi ra ngoài.

Bình nhi Tứ nhi liền đưa cả hai đến ngoài phòng, Cẩm Nương vốn còn muốn nói thêm vài lời nữa, nhưng vì Tú cô cứ nắm thật chặt tay, ý bảo nàng phải đi mau.

41. Chương 41

Đến phía ngoài viện, Tú cô mới mở miệng nói: “Chuyện này không gấp được, cứ từ từ mà giải quyết, hai người các nàng cũng đều do ta nhìn lớn lên, hơn nữa cũng đã đi theo cô nương nhiều năm rồi, lúc này nói các nàng có vấn đề như thế nào, thì trong lòng ta cũng bồn khoăn, trừ phi là bắt tại trận, nếu không, lòng người sẽ không phục.”

Cẩm Nương dĩ nhiên biết cái này, chẳng qua là. Thôi, trở lại rồi nói sau.

Đến Tiễn viện, quả nhiên Tôn Ngọc Nương đã đợi ở đấy, nhưng cũng không có trưng cái mặt thối đối với Cẩm Nương nữa, chỉ ngại ngùng nhưng cũng không giả bộ thân mật như lúc trước, nhìn thấy Cẩm Nương đi tới, nàng ta chỉ khẽ gật đầu một cái.

Tôn Vân Nương không có đi, thứ nhất là do lão thái thái hạ lệnh cấm túc, trước lúc nàng xuất giá sẽ không cho đi ra ngoài, thứ hai Trữ vương phủ dù sao cũng là nhà chồng của nàng, trước khi xuất giá thì không thể cùng phu lang gặp nhau, đây là lễ, không thể phạm vào.

Bạch tổng quản đã sớm chuẩn bị tốt xe ngựa, thấy hai cô nương đi ra ngoài, liền cung thân nghênh đón: “Xe ngựa có chút xóc nảy, Nhị cô nương Tứ cô nương đi vào đó thì phải dựa vào ghế ngồi, phía bên cạnh có tay vịn, nắm chặt lấy nó là được rồi.”

Một gã sai vặt cầm băng ghế nhỏ, để Tôn Ngọc Nương giẫm lên ghế trước, dưới sự giúp đỡ của Hồng nhi mà lên xe ngựa, Cẩm Nương đang muốn lên theo, thì hai con ngựa đang đứng yên lành đột nhiên đi về phía trước hai bước, làm như bốn chân không yên.

Cẩm Nương bị sợ đến nhảy lên, thiếu chút nữa bị con ngựa kia làm té ở phía trước, may mà Tú cô ở phía sau kịp thời vịn nàng, trên xe Tôn Ngọc Nương cũng kinh hô một tiếng, giống như bị dọa.

Phu xe là một người trung niên, thấy vậy bận rộn kéo dây cương, mắng: “Súc sinh, mau an yên ổn chút đi.” Mới lập tức an định nguy hiểm lại.

Bạch tổng quản cũng sợ đến ra một thân mồ hôi, nhưng hắn rất nhanh nhìn về phía một bên cửa phủ, bên kia đang có một chiếc xe ngựa chạy vội tới đây, tựa hồ là từ trong ngõ hẻm bên cạnh đi ra, rồi dừng ở trước cửa phủ.

Xe ngựa kia nhìn thấy so sánh với xe tướng phủ còn muốn xa hoa quý khí hơn nhiều lắm, đường biên bốn góc buồng xe đều gắn kim loại vàng phát ra ánh sáng chói mắt, bốn góc trên có gắn hạt châu, dưới ánh mặt trời, phản xạ ánh sáng chói mắt, sườn xe đen nhánh bên trên bao bọc một tầng nhung, dày cộm nặng nề mà không mất nhã trí, ngựa kéo xe so sánh với tướng phủ cũng cao lớn hơn nhiều lắm, mấy con ngựa cùng một màu, lông dài thô to, xem ra, ngựa nhà mình đích thị là bị xe ngựa này làm cho kinh ngạc, mới có thể đột nhiên chuyển động vậy.

Một nam tử áo đen trang phục lãnh tuấn từ trên xe nhảy xuống.

Bạch Đại tổng quản vội vàng cười nghênh đón: “Thì ra quý khách là Giản thân vương ph?”

Nam tử tuấn lãnh ánh mắt lạnh lùng, chẳng qua chỉ khẽ đối bạch tổng quản gật đầu một cái, coi như là lễ phép chào hỏi, nhưng đến gần Cẩm Nương, thì chấp tay vái chào: “Cô nương, công tử nhà ta bảo tiểu nhân tới đón cô nương đi.”

Cầm Nương nghe được liền ngẩn ra, giương mắt lại nhìn màn xe khê đứng đưa, Giản thân vương phủ công tử? Chẳng lẽ là. Vị hôn phu chưa từng gặp mặt kia ? Trong lòng nàng nổi lên một trận tò mò, chỉ nghe nói hần thân thể tàn tật, nhân phẩm lớn lên như thế nào thì không biết, nếu như phẩm tính cổ quái khó có thể chung đụng, vậy mình cũng thật là xui xẻo Thật muốn đi tới gặp được hần.

Vừa quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy Tôn Ngọc Nương xốc rèm xe nhìn sang, ánh mắt cực sáng nhìn Hắc y nam tử kia, thấy Cầm Nương chần chờ, nàng nhắc chân định bước xuống “Tứ muội muội, khó được Giản thân vương phủ suy nghĩ chu đáo như vậy, không bằng chúng ta an vị ở xe ngựa của Giản thân vương phủ đi, cũng giảm đi Bạch Đại tổng quản phải qua lại đưa đón.”

Hắc y nam tử kia nghe vậy cũng lạnh lùng nhìn về phía Tôn Ngọc Nương, mang bộ dạng người lạ chó tới gần, khiến cho Tôn Ngọc Nương đang định bỏ chân bước xuống, bỗng nhiên phải rụt trở về, thần sắc ngược ngừng , chần chờ, không biết là nên xuống hay là lên, nàng mặc dù vọng động nóng nảy, nhưng chút ít nhãn lực này vẫn phải có, trong ánh mắt người ta nói rõ không hoan nghênh nàng rồi, chẳng qua lỡ nói ra miệng rồi, lại không biết làm sao thu trở về, nên nhất thời rất xấu hổ .

Cầm Nương khê mỉm cười, đối với nam tử áo đen phúc khê cúi người, nói: “Đa tạ ý tốt của công tử nhà người, chẳng qua phép tắc vẫn phải có, Cầm Nương không dám phá hỏng quy củ, kính xin công tử nhà người tha lỗi, Cầm Nương vẫn nên phụng bồi Nhị tỷ tỷ nhà ta cùng nhau đi thật mới tốt.” Vừa nói, vừa giẫm lên cái ghế nhỏ bước lên xe ngựa nhà mình.

Vừa mới nghị hôn, nhưng vẫn phải giữ lễ, nam nữ song phương là không thể tự mình gặp gỡ, mặc dù không biết trên xe ngựa có người hay không, nhưng nếu có, vậy thì là người phương nào ngồi trong đó, nên Cầm Nương không muốn vì một lúc hiếu kỳ mà phạm phải sai lầm, cũng đúng lúc để Tôn Ngọc Nương gỡ lại thể diện.

Hắc y nam tử khê kinh ngạc, nhưng cũng không nói gì thêm nữa, lúc này đối với Cầm Nương chấp tay, rồi mặt không thay đổi nhảy lên xe ngựa, trường tiên vung lên, con ngựa cất vó, kéo theo một đám bụi mù phía sau xe ngựa.

“Vẫn là ngồi xe nhà mình đi mới có thể diện, Tứ muội muội, , người ngồi bên này đi.” Ngọc Nương thấy Cầm Nương vẫn lên xe của nhà mình, nên trong lòng rất là vui vẻ, lôi Cầm Nương một cái, để nàng ngồi ở bên cạnh mình.

Một lát sau Tử Tú cô cũng lên xe, bốn người ngồi chung một chiếc, xe ngựa lúc khởi động, có chút xóc nảy, nhưng một lát thì coi như vững vàng, không tới nửa canh giờ, liền ngừng lại.

Lãnh Khiêm đánh xe ngựa, rất nhanh liền rời khỏi đường phố của tướng phủ, rồi tìm một chỗ yên tĩnh ngừng lại, hỏi: “Thiếu gia, còn đi Trữ vương phủ không?”

“Thôi, về thôi, nha đầu kia để ý quy củ như thế, ta sẽ thành toàn cho nàng.” Trên xe truyền đến thanh âm lười biếng, mang theo một chút đùa vui đắc ý, Lãnh Khiêm nghe thấy liền vung roi lên, quay đầu ngựa lại đi sang một con phố khác.

Một hồi lâu, người trên xe lại nói: “Hôm nay nhìn đã không có xấu như lần trước nữa rồi, a Khiêm, người nói phải không?”

Lãnh Khiêm nghe được phía sau lưng liền cứng đờ, Tôn gia cô nương tuy nói gầy một chút, nhưng mà đâu có xấu đâu, chẳng lẽ muốn trưởng thành giống như cái bộ dáng này của thiếu gia sao, như vậy thật quá yêu nghiệt đi.

Roi vung lên, xe chạy càng nhanh hơn nữa, Lãnh Khiêm giả bộ giống như không nghe thấy .

Trở lại Vương Phủ, Lãnh Khiêm dừng xe ngựa, từ trên xe đem xe lăn đặt xuống, một lần nữa đưa ra, Lãnh Hoa Đình cầm tay của hần, Lãnh Khiêm tay một đỡ, một tay ôm hần đặt ở trên xe lăn.

Vừa ngồi xong, ngược mắt liền thấy Lãnh Hoa Đường từ cửa chánh mà thẳng bước đi ra ngoài, nhìn thấy Lãnh Hoa Đình xuống xe ngựa, hần liền giật mình hỏi, “Nhị đệ, không phải là đi Trữ vương phủ sao? Tại sao lại trở về.” Lãnh Hoa Đường nhìn thấy xe lăn để xuống xong liền đưa tay, giúp Lãnh Khiêm đem xe lăn đặt lên thêm đá.

Đôi mi thanh tú của Lãnh Hoa Đình hơi nhú, hẳn rất không thích đại ca nhích tới gần, mặc dù cố gắng khắc chế, nhưng vẫn không nhịn được mà cứng thân thể, cả người phát ra mùi vị nhàn nhạt xa cách .

Lãnh Hoa Đường đã sớm có thói quen hẳn lãnh đạm, nên cúi người mang xe lăn lên, ngửi thấy trên người Tiểu Đình mùi thơm cỏ xanh như ẩn như hiện làm hẳn không nhịn được mà hít sâu một cái, cái loại sâu kín mà thơm mát say lòng người đến tim gan, nhìn lại liền thấy đôi mi thanh tú đang cau lại, mặc dù lạnh lùng nhưng ánh mắt vẫn có hào quang lưu chuyển Tiểu Đình nếu làm nữ tử, đích thị là điểm áp quần phương a, hẳn hơi có chút thất thần, đến khi đôi mắt đẹp của Lãnh Hoa Đình quét ngang qua, mới ngậy ngốc, nở nụ cười phản ứng.

“Hôm nay Tôn gia Tứ tiểu thư cũng sẽ đi Trữ vương phủ, Tiểu Đình sao không đi gặp thế?”

“Bất quá chỉ là xấu nữ, ta mới không cần đi xem nàng đâu.” Lãnh Hoa Đình khinh thường nói, đôi mắt phương sáng rõ hướng về phía trước liếc mắt một cái.

Biểu hiện rõ ràng tính trẻ con, hẳn ngày ngày chỉ cần hướng về phía gương nhìn là có thể thấy mỹ nhân, nếu dùng như thế mà so sánh, thì sợ rằng tất cả người trong thiên hạ, đều chỉ có thể dùng chữ xấu để hình dung thôi.

“Tiểu Đình không phải là rất thích thơ của nàng sao? Không bằng hôm nay đi cùng đại ca, để cho nàng ngay mặt làm cho Tiểu Đình một bài thơ, được không?” Lãnh Hoa Đường bất đắc dĩ lắc đầu cười cười, tính tình hòa hoãn hẳn.

“Thơ làm được dễ nhìn hơn so với người đó.” Lãnh Hoa Đình lập tức tiếp lời nói, nhìn hẳn nắm lấy xe lăn của mình, không chút do dự mà đưa tay đẩy ra “Người chặn đường ta.”

42. Chương 42

Trữ vương phủ sớm đã có người chờ ở ngoài cửa để tiếp khách, Tôn gia tỷ muội vừa xuống xe, là có hai bà Tử canh giữ ở phía trước, thấy tới khách, bận rộn tiến lên đón.

“Là Tôn gia Nhị cô nương cùng Tứ cô nương phải không? Có thể chờ được hai vị rồi, Quận chúa chúng ta tại hậu viện đã sớm bị điểm tâm xong, đang chờ đây.” Trong đó một bà Tử hơi mập chút cười đến hai mắt nhú lại, rất nhiệt tình nói.

Bà Tử kia liền cung kính khom thân thể đem người dẫn vào trong viện, mấy người họ mới vừa lên bậc thang, liền nghe được một trận tiếng vó ngựa, như mang theo một trận cuồng phong, hai con tuần mã phi nhanh mà đến, Cẩm Nương cùng Ngọc Nương theo bản năng quay đầu lại, liền thấy dưới ánh mặt trời, Lãnh Hoa Đường cười trên con tuần mã tuyết trắng, thân thủ cao ngất, Ngọc Thụ Lâm Phong mang theo phong thần tuần lãng, Tôn Ngọc Nương thoáng chốc nhìn thấy vậy, liền mất hồn đi, hai mắt phóng ra ánh sáng si mê.

Không nghĩ tới mình gặp vận tốt như vậy, người trong lòng tâm tâm niệm niệm lại ở trước mặt, không ngờ. lại anh tuấn xuất hiện.

Lãnh Hoa Đường một mạch mẽ tung mình, tiêu sái nhảy xuống ngựa, ngược mắt liền chạm được đôi ánh mắt si mê, hẳn khẽ mỉm cười, ánh mắt như thế quá mức quen thuộc, từ nhỏ hẳn đã quá quen, phàm là chỗ có nữ tử, thì sẽ gặp phải ánh mắt si mê này, nên đã sớm nhìn quen không trách cứ.

Cũng có một ánh mắt ... khác trong trẻo sáng ngời, bình tĩnh lãnh đạm hơi lễ phép, thấy hẳn đến gần, liền cúi người thi lễ một cái.

Lãnh Hoa Đường tận lực quên ánh mắt mê đắm ở bên cạnh, nhưng cũng rất lễ phép đối với Cẩm Nương đáp lễ lại: “Không nghĩ tới ở chỗ này gặp Nhị cô nương, Tứ cô nương, tại hạ hữu lễ.”

Cẩm Nương cười nói: “Thật là đúng dịp.”

Tôn Ngọc Nương cuối cùng đã hoàn hồn, bận rộn chỉnh đốn lại mình, xấu hổ mang theo e sợ thi lễ với Lãnh Hoa Đường một chút, “Ngọc Nương tham kiến thể tử.”

Bàn tay to của Lãnh Hoa Đường khẽ nâng, nói: “Nhị cô nương không cần đa lễ, sau lần gặp mặt trước, nhị vị cô nương càng ngày càng có thêm phong thái rồi.”

Hắn cười đến ấm áp, làm người ta thấy như tắm gió xuân, một bộ dáng của người khiêm tốn, Tôn Ngọc Nương vừa ngẩng đầu, liền chạm vào ánh mắt đen láy của hắn làm trong lòng nàng giật thót, bận rộn cúi thấp đầu, cũng không dám nhìn tiếp nữa

Rốt cuộc đây vẫn là ở ngoài cửa Trữ vương phủ, người đến người đi nhiều, hai vị nữ tử chưa lấy chồng cùng người nam tử trẻ tuổi ở trước mặt mọi người nói chuyện với nhau quá lâu, sẽ kiêng kị tiết lễ, sau lễ ra mắt, Cẩm Nương liền đối với Ngọc Nương nói: “Chúng ta vào đi thôi, Nhị tỷ.”

Tôn Ngọc Nương còn muốn cùng Lãnh Hoa Đường nói thêm mấy câu, vì sau khi tiến vào trong, tân khách nam nữ tất nhiên phải tách ra, khó có được cơ hội tốt, có thể cùng thể tử Gia gặp mặt như vậy, trái tim của Tôn Ngọc Nương đã sớm cài chặt trên người hắn rồi, lúc này làm gì chịu d9i.

Bên kia đã sớm có người chuyên đón khách nam tân của Trữ vương phủ đi ra ngoài, thấy Lãnh Hoa Đường liền hấp tấp tiến lên đón, khách khí chào hỏi.

Cẩm Nương không để ý Ngọc Nương phản đối, lặng lẽ lôi tay nàng hướng trong phủ mà kéo, Lãnh Hoa Đường đang cùng người Trữ vương phủ hàn huyên, nhất thời không rảnh bận tâm, khi lần nữa xoay đầu lại, liền thấy Tôn gia tỷ muội đã dẫn đầu tiến vào trong.

Nữ tử kia cũng giống như lần đầu tiên, trong trẻo lạnh lùng hữu lễ, bình tĩnh thông dong, so với tỷ tỷ của nàng thì chừng chặc biết lễ tiết hơn nhiều lắm rồi, nhất thời lại nghĩ tới bộ dáng lạnh lùng của Tiểu Đình, rồi phỏng đoán tình hình của hai người khi đến với nhau, nữ tử này sẽ rất bao dung tính xấu của Tiểu Đình sao?

Qua Tiền viện, vào cửa thủy hoa (cổng hoa rữ), Nhị cô nương Lãnh Uyển của Trữ vương phủ liền ra nghênh đón, Lãnh gia Nhị cô nương năm vừa mới mười bốn tuổi, cùng tuổi với Cẩm Nương, lớn lên xinh đẹp khả ái, hai nhà vốn là thế giao, nên Ngọc Nương cùng Lãnh Uyển đã sớm quen thuộc, lần này gặp mặt, tất nhiên nhiệt tình hơn rất nhiều.

Lãnh Uyển chào hỏi cùng Ngọc Nương trước, sau đó nhìn lại Cẩm Nương, sớm đã nghe nói Tôn gia Tứ cô nương nguyên là thứ xuất, nhưng tài tình trác tuyệt, ngay cả thể tử của Giả thân vương cũng đối với thi tử của nàng làm khen không dứt miệng, trong lòng liền nổi lên muốn thi đấu, nàng là trưởng nữ của Trữ vương phủ, được Thánh thượng thân phong là Bình Nam Quận chúa, từ nhỏ liền bị phụ mẫu cùng huynh trưởng nâng niu ở trong lòng bàn tay mà lớn lên, ngày thường đều ngh toàn lờn tán dương..., hôm nay nghe được có người so sánh với nàng còn giỏi hơn, nên liền muốn so cao thấp.

“Đây chính là Tứ tỷ tỷ của Tôn gia sao? Nghe nói Tứ tỷ tỷ làm thơ rất khá a?” Lãnh Uyển rất nhiệt tình khoác lấy cánh tay của Cẩm Nương, nói.

“Quận chúa khen sai rồi, thơ của Cẩm Nương chỉ bình thường thôi, đâu bằng Quận chúa người, Cẩm Nương ở nhà đã nghe nói Bình Nam Quận chúa không chỉ có xinh đẹp như Hoa, mà cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, là nữ tử nổi danh tài mạo song toàn của Đại Cẩm triều ta.” Cẩm Nương từ lời nói của Quận chúa đã nghe ra nàng là cô bé có tính háo thắng mạnh, cho nên, vừa mở miệng liền đem tài năng của Lãnh Uyển khen một lần, Lãnh Uyển nghe được trong lòng cũng vô cùng thư thái.

Nhưng vẫn muốn cùng nàng đấu một trận mới bằng lòng bỏ qua, thật ra thì, trong viện đã sớm tới rất nhiều nữ quyền quý tộc, phần lớn đều là những tiểu thư chưa lấy chồng, hai ba người chụm lại ngồi cùng một chỗ ăn điểm tâm nói chuyện phiếm, mấy phòng cô nương khác ở Lãnh gia, đang giúp Quận chúa tiếp khách.

Lúc này mọi người thấy Quận chúa kéo theo một tiểu thư tới, liền vây quanh nói chuyện, mọi người giới thiệu lẫn nhau để biết thêm, rồi Quận chúa liền đề nghị muốn cùng nhau làm Thơ vẽ tranh.

Tôn Ngọc Nương một lòng tình ý còn đang dính ở trên người Lãnh Hoa Đường, nên hiện tại nào có tâm tư mà vẽ tranh làm thơ, nên khi nghe Lãnh Uyển nói đề nghị này, nàng liền miễn cưỡng nói vì ngồi xe ngựa

không thoải mái, nên có chút choáng váng đầu, Lãnh Uyển vốn cũng chỉ muốn cùng Cẩm Nương thi thố, nên cũng bất kể năng, lệnh cho nha đầu mang năng đi vào trong viện mình nghỉ ngơi.

Cẩm Nương thấy Ngọc Nương đi rồi, trong bụng có chút không được tự nhiên, rốt cuộc năng cùng ... mấy quý tiểu thư này không quen biết, cũng không quá quen phương thức thường ngày tụ hội của các nàng, đứng ở nơi này giữa một đám tỷ tỷ, nên năng chẳng qua là mỉm cười, tận lực ít mở miệng.

Trong này có mấy vị Tiểu thư tài thơ tuyệt hảo, thấy Cẩm Nương tướng mạo thanh tú, ăn mặc cũng bình thường, lại là thứ xuất (con dòng thứ), tất nhiên có chút xem thường, ánh mắt nhìn năng cũng rất là đậm nhạt, nếu không phải Quận chúa yêu cầu, mấy người các nàng cũng không rảnh mà cùng Cẩm Nương làm thơ vẽ tranh.

Chẳng qua là Lãnh Uyển hăng hái quá cao, lại là chủ nhân của lần tụ hội này, tất nhiên họ phải cho năng mấy phần mặt mũi, nên chỉ miễn cưỡng ứng phó.

Thật ra thì, loại tụ hội mà Lãnh Uyển khởi xướng này, ở xã hội thượng lưu trong kinh thành thường có, có lúc là các cô nương muốn mời khuê tú các gia đi ra ngoài họp gặp, có lúc là chủ mẫu mời.

Thứ nhất do cổ đại quả thật không có gì tiêu khiển cả, hơn nữa các tiểu thư lại sợ lễ chế, cho nên trong ngày thường đại môn không cho phép đi ra, cổng trong cũng không ở, nhưng mà đóng đã lâu, cũng sợ gặp phải bệnh, nên liền cử hành chút ít cuộc tụ hội, một là làm cho các nàng có thể đùa giỡn vui vẻ.

Thứ hai, tụ hội ở chung một chỗ đều là danh môn khuê tú, sau này cũng sẽ gả vào quý hộ của nhà giàu có, mọi người có thể chung đụng một chỗ để biết nhau lúc còn nhỏ, kết giao khăng tay làm bạn, sau này gả đi cũng có thêm chút ít bằng hữu, kéo ra chút ít quan hệ, giúp đỡ lẫn nhau.

Cẩm Nương bởi vì không được Đại phu nhân chào đón, nên chẳng bao giờ đi ra khỏi cửa phủ, ngay cả khi trong phủ nhà mình có yến hội, năng cũng xấu hổ ngại người, núp ở tiểu viện của mình không dám ra cửa, cho nên, người quen biết quả thật rất ít, có mấy người tuổi xấp xỉ mình đều có bằng hữu thân mật, nhỏ giọng cười trò chuyện, không người nào cùng năng nói chuyện với nhau, khiến năng lộ ra vẻ cô độc vắng lạnh, bất quá, cũng may tâm tình năng bình thản, ... các tiểu thư cô nương này bất quá cũng là mười bốn mười lăm tuổi thôi, ở trong mắt năng cũng chỉ là học sinh năm nhất của trung học, thật sự cũng không có gì đặc sắc để nói chuyện với các nàng, đối với việc các nàng thỉnh thoảng quăng ánh mắt khác thường về phía mình, năng cũng làm như không thấy, trên mặt thủy chung vẫn treo nụ cười bình tĩnh.

Một lúc sau bọn nha hoàn trải xong giấy bút, các cô nương bắt đầu vẽ tranh làm Thơ, Cẩm Nương đối với chữ viết của mình rất có lòng tin, Thơ nha, vẫn là cách cũ, sao chép, cũng may nơi này là triều đại không có trong lịch sử, nên không người nào đi nghiên cứu xuất xứ những bài thơ năng làm.

Lãnh Uyển cũng không có ra đề mục, chỉ để cho các tiểu thư phát huy tài năng riêng của mình, Cẩm Nương day tay cầm nhẹ bút, vung lên mà viết, rất nhanh liền viết xuống một bài thất ngôn tuyệt cú của Lý Bạch, mà năng thường xuyên nghe nhất.

Cẩm Nương vừa mới viết xong, Lãnh Uyển liền tựa như Tiểu hồ điệp nhanh nhẹn bay tới đây, nóng lòng cầm lấy thơ năng lên xem, vừa nhìn, sắc mặt khẽ biến, nhưng đôi mắt hạnh của năng rất nhanh liền cười đến trắng lưỡi liềm: “Tôn gia Tứ tỷ tỷ Thơ làm quả nhiên rất tốt, thơ lần này khí thế bàng bạc, ý cảnh mạnh mẽ không câu chấp, không nghĩ tới tỷ tỷ lại có lòng ôm ấp hoài bảo, có thể so với nam tử.”

43. Chương 43

Nghe Quận chúa tán dương, các vị tiểu thư có chút không tin, liền đi sang đây xem, trong đó một vị đại cô nương Lưu Tử Linh của nhà Trung cần, lớn lên thanh lệ xinh xắn, vóc người cao gầy, khí chất thanh u Như Lan, rất là mỹ lệ, chỉ là có chút cao ngạo tự đắc, năng là người không...đem Cẩm Nương để vào trong mắt nhất, lúc này lại thấy chữ cùng thơ của Cẩm Nương, một đôi mắt đẹp trong như nước liền có chút ít

bội phục, cảm thơ của mình đưa cho Cẩm Nương nói: “Tôn gia muội muội, người quả nhiên không hổ là tài danh, Thơ làm ra quả thật rất tốt, đây là do ngu tử sáng tác, xin muội muội chỉ điểm cho.”

Cẩm Nương đọc hai lần bài thơ của nàng, bất quá là cô bé lấy chuyện lý thú ở khuê phòng để làm tài viết thơ, từ ngữ vô cùng hoa lệ, cũng rất có văn thái, Cẩm Nương tự nhiên vui lòng khen tặng, nghe thấy vậy tiểu thư Lưu gia mặt mày hớn hở, tất nhiên sẽ cùng nàng thân cận liền.

Lãnh Uyển tính tình cũng vốn ngay thẳng, hôm nay tận mắt thấy tài hoa của Cẩm Nương, mà Cẩm Nương lại không kiêu ngạo không kiêu nịnh, chỉ trầm tĩnh tự nhiên, lúc mới gặp thì thấy nàng bình thường không có gì lạ, nhưng tiếp xúc lâu, càng cảm thấy vị Tứ cô nương này tính tình trầm ổn nội liễm, như một vò rượu ngon ủ lâu năm, nồng đậm thuần ngọt, càng ngửi càng thơm, hơn nữa biết nàng đã cùng Nhị công tử của Giản thân vương nghị hôn, lại càng nổi lên tâm tư kết bạn.

Nhất thời, ba vị cô nương trở nên thân mật, nói chuyện cũng tùy tiện nhiều hơn, gần tới cơm trưa, Cẩm Nương liền có chút ít lo lắng Ngọc Nương, Ngọc Nương đi nghỉ ngơi cũng đã mấy canh giờ rồi, sẽ không thật bị bệnh chứ, cũng không phải nàng quan tâm vị trưởng tử này nhiều, mà vì cùng nhau đi ra ngoài, nếu như lúc trở về Ngọc Nương xảy ra chuyện gì, nàng sẽ bị Đại phu nhân khiển trách này ọ.

Liền đối với Lãnh Uyển nói: “Nhị tỷ tỷ ta cũng không làm biết sao rồi, ta muốn đi xem nàng một chút, không biết Quận chúa.”

Lãnh Uyển cười đến sáng lãng, “Đúng lúc trong nhà ta còn có chút đồ muốn đưa ọi người xem, Lưu gia Đại tỷ tỷ, Tôn gia Tứ tỷ tỷ, mấy tỷ cùng ta đi vào trong nhà nhìn một cái đi, cũng nên chỉ điểm một chút uội muội, trong nhà còn có một cây đàn rất hay, nghe nói tài đánh đàn của các tỷ tỷ cũng rất tốt, không bằng đàn ra một thủ khúc uội muội nghe một chút nhé.”

Lưu Tử Linh vốn nổi lên tâm tư cùng Quận chúa kết giao, lúc này nhìn thấy Quận chúa chịu mời mình đi khuê phòng của nàng, nơi nào còn từ chối, tất nhiên hớn hở cùng đi. Phải biết rằng, khuê phòng của nữ tử, nếu không phải bạn trao khăn thì sẽ không tùy ý mời người ta đi vào.

Nơi các nàng tụ hội ở bên trong Trữ vương phủ là Noãn Minh các, nơi này cách khuê phòng Lãnh Uyển phải đi qua một hồ nước, ba người cười cười nói nói đi dọc theo đường đá xanh bên cạnh hồ nhân tạo, vừa đi vừa nhìn cảnh sắc trong viện.

Phía trước cách đó không xa có một hai tiểu viện nhỏ, trên cửa viện treo ba chữ Cảnh Minh Hiên, tọa lạc ở nơi thanh u bên hồ, rất là nhã trí, Lưu Tử Linh liền hỏi: “Đây là khuê phòng của Quận chúa sao?”

Lãnh Uyển sắc mặt khẽ biến thành ảm đạm, tăng nhanh bước đi, nói: “Một cái viện trống thoi, phòng của ta không có ở đây nơi này.” Tựa hồ rất muốn nói đến cái viện kia vậy.

Cẩm Nương nghe liền nhìn lại viện kia một cái, chỉ thấy bên trong hoa quế đang mở, hương thơm bốn phía, Thúy trúc u nhã, chỗ ở nhã trí như thế, sao lại là một cái viện trống đây, bất quá, nàng từ trước đến giờ không phải là người nhiều chuyện, người ta không muốn nói, nàng tất nhiên sẽ không hỏi.

Đang đi tới, thì phía sau có người đang gọi, “Quận chúa, Quận chúa.”

Ba người dừng bước, chỉ thấy một nha đầu vội vàng bận rộn chạy tới, thở hổn hển gấp gấp nói, “Thái tử. . . . Thái Tử Phi tới, Vương Phi mời ngài đi phía trước gặp khách đây.”

Lãnh Uyển nghe thấy ánh mắt liền sáng lên: “Là Lan tỷ tỷ tới sao?” bộ dạng rất là mừng rỡ, quay đầu lại có chút ngại ngùng khi nhìn Cẩm Nương.

“Quận chúa mau đi đi, cũng không thể chậm trễ thái tử phi điện hạ, ngài không cần phải để ý đến ta, bảo nha đầu mang ta đi nhìn Nhị tỷ tỷ là được.” Cẩm Nương nói gấp.

Lãnh Uyển ngại ngùng cười cười, “Tỷ tỷ một mình được không? vậy tỷ tỷ từ đi đi, một hồi ta gặp Lan tỷ tỷ xong sẽ trở lại cùng người.” Rồi nhìn về phía Lưu Tử Linh.

Tử Linh trong ánh mắt hàm chứa mong đợi, nàng vốn muốn kết giao với Trữ vương Quận chúa, không nghĩ tới còn có cơ hội nhìn thấy Thái Tử Phi, tất nhiên rất muốn đi theo Lãnh Uyển ra phía trước, rồi lại ngại không nói ra, nên không thể làm gì khác hơn là đối với Cẩm Nương nói: “Tôn muội muội, Quận chúa có việc.”

Cẩm Nương dĩ nhiên hiểu tâm tư của nàng, bất quá, hiện tại nàng lo lắng cho Ngọc Nương đầu tiên, thứ hai là đối với việc gặp người quyền quý thật không có hứng thú, liền cười nói: “Lưu tỷ tỷ thiếp thân nha hoàn của người đâu rồi, mới vừa rồi không có đi theo, lúc này chỉ sợ là đang tìm tỷ, tỷ tỷ mau đi phía trước, nếu không các nàng sẽ nóng lòng.”

Thật ra thì ba người cũng không để cho thiếp thân nha đầu đi theo, lúc này Cẩm Nương bất quá cho Tử linh cùng Quận chúa một cái cớ mà thôi.

Lãnh Uyển nguyên chính là chủ nhân, tất nhiên sẽ bận tâm ý nguyện của khách nhân, chẳng qua nàng cảm thấy để Cẩm Nương một mình ở lại thì không yên lòng, Cẩm Nương cười nói: “Có nha hoàn bà Tử đi theo mà, Quận chúa chẳng lẽ sợ ta một mình trộm đồ tốt của người sao?”

Lãnh Uyển nghe lời này thì cười lên ha hả: “Tỷ tỷ coi thường muội muội phải không, hôm nay cùng tỷ tỷ tương giao, chính là chuyện vui nhất của Uyển Nhi, món đồ kia của ta, chỉ sợ tỷ tỷ người không nhìn vào mắt đâu.” Nói xong, còn ranh mãnh khẽ sát vào tai Cẩm Nương nói: “Muội muội ta nghe nói, Giản thân vương phủ tặng không ít tốt bảo bối cho tỷ đâu.”

Cẩm Nương nghe được đỏ mặt lên, làm bộ muốn đánh nàng, Lãnh Uyển cười kéo Tử linh bỏ chạy liều.

Đợi các nàng đi rồi, Cẩm Nương liền đi theo một tiểu nha đầu tiếp tục hướng phía trước, mới vừa đi mấy bước, liền nghe được một nam tử kinh hãi quát lên: “Người. Làm sao người ở chỗ này?”

Cẩm Nương nghe được thì sửng sốt, đang muốn đi lên, lại nghe thấy một cô gái kinh khốc rùng rùng nói: “Ta. Ta tới nơi này nghỉ ngơi, người. Làm sao người lại ở chỗ này?” Thanh âm kia chính là Tôn Ngọc Nương, Cẩm Nương lúc này đã nhìn lại, gương mặt nhìn nha đầu dẫn đường, chỉ thấy nha đầu kia vẻ mặt hồng lên, một bộ bộ dạng muốn đi mau.

Trong lòng không khỏi nghi ngờ hơn, lúc này lại nghe trong viện kia truyền tới thanh âm của vật bị ngã xuống, Cẩm Nương không kịp suy nghĩ nhiều, nhắc chân đi vào.

Nha đầu kia lại gào gào ở nàng: “Tôn gia cô nương, nơi đó. Nơi đó không vào được.”

“Tại sao chứ?” Cẩm Nương nghe nàng nói như thế, lại càng lo lắng an nguy của Ngọc Nương, Tôn Ngọc Nương sẽ không ở bên trong gặp chuyện gì không may chứ, khi trở về, cho dù không phải là lỗi của mình, cũng tuyệt đối không thoát được liên quan, Đại phu nhân là một người không nói đạo lý đến cỡ nào, nàng đã sớm lãnh giáo rồi.

Nha đầu kia sắc mặt càng thêm khó coi: “Nô tỳ cũng không thể nhiều lời, tóm lại cô nương không nên vào đó là đúng rồi.”

Cẩm Nương dùng sức hất tay nàng đi, nói: “Người đi trước đi, không cần phải để ý đến ta, một lát ta chỉ nói chính mình đi vào trong nhà Quận chúa là được.”

Nha đầu kia vừa nghe, như nhặt được đại xá, bỏ lại Cẩm Nương mà chạy, Cẩm Nương nhặt lên một tảng đá trên mặt đất, đối với nha đầu kia gọi lại: “Người rút bạc kìa.”

Nha đầu kia nghe vậy liền ngừng lại: “Ở đâu?”

“Nhìn xem, bên chân người đấy.”

Nha đầu cúi đầu đi tìm, Cẩm Nương giơ tảng đá lên hướng về phía phần gáy của nàng đập xuống, lực đạo cũng không lớn, nhưng vừa lúc đem nàng đập hôn mê.

Cẩm Nương không biết Tôn Ngọc Nương đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng có một chuyện nàng khẳng định, đó chính là chuyện này của Ngọc Nương mà bị truyền đi, chắc chắn sẽ hủy hoại danh tiết, cho nên, nàng phải đánh hôn mê nha đầu kia trước rồi hãy nói, phòng ngừa một lát nàng ta đi ra ngoài báo tin, kêu càng nhiều người đến.

Cẩm Nương lặng lẽ đi vào sân, xuyên qua viện, thấy bên trong có hai gian phòng, một gian giống như có tiếng vọng ra, rất loạn, làm như có nam nữ ở chung một chỗ uống rượu vui đùa, lại như là đang làm. Loại chuyện đó, nghe không được rõ lắm, rất mơ hồ.

Cẩm Nương nghe xong có chút sợ hãi, không nghĩ tới đường đường Trữ vương phủ lại có người ở ban ngày mà làm chuyện lung tung như thế, nàng không dám đi vào trong phòng kia xem, chỉ ở trong lòng cầu nguyện Tôn Ngọc Nương không nên ở trong phòng đó là tốt rồi.

Quả nhiên trong một gian... khác, đúng lúc này lại truyền tới thanh âm của Tôn Ngọc Nương: “Người không thể chạy. Người. phá hư danh tiết của ta, có thể nào bỏ lại ta mà đi chứ?”

“Tôn cô nương, bổn thể tử cũng không có chạm qua người, nói cái gì hủy hoại danh tiết chứ? Buông ra, để cho Gia đi.” Nam tử có chút buồn bực quát.

Cẩm Nương nghe được thanh âm, liền lặng lẽ đứng trước phòng, nhẹ vén rèm lên, liền thấy Tôn Ngọc Nương quần áo xốc xếch, áo choàng trên người sớm đã bị giẫm dưới đất, áo khoác cùng trường áo vạt áo trước cũng mở ra, lộ ra lớp da trắng mịn dưới cổ, nàng đang gắt gao kéo tay nam tử kia, mà nam tử kia rõ ràng chính là Lãnh Hoa Đường, hắn một thân quần áo trong, ngoại bào đã giắt trên giường hẹp trong nhà, tình hình này thật đúng là muốn bao nhiêu ám muội liền có bấy nhiêu ám muội.

Cẩm Nương đang muốn nhấc chân đi vào, thì đột nhiên có người từ sau bưng bịt kín miệng mũi của nàng, ngay sau đó, cả người bị ôm lấy, bay lên trên không, Cẩm Nương một trận đầu văng mắt hoa, đột nhiên xảy ra tình huống này làm cho nàng không có nửa điểm phản ứng, tim bị làm cho sợ đến sắp nhảy ra miệng, ngay cả kêu cũng kêu không ra tiếng.

Nhưng rất nhanh thân thể liền bị người ôm vào trong lòng, cái tư thế kia giống như là ngồi ở trên ghế.

Không có cảm giác đầu văng mắt hoa nữa, Cẩm Nương liền ra sức giẫy dụa, bốn chân đá lung tung.

“Đừng động, người muốn gả cho người trong nhà kia sao?” Thanh âm thuần hậu như ca, tựa như đàn vi-ô-lông-xen đang hòa tấu, mang theo mùi vị hài hước cùng không cho kháng cự, trong mũi ngửi thấy được một luồng cỏ xanh nhàn nhạt, sạch sẽ mà tinh khiết, Như U Lan nở rộ trong thâm cốc, làm người ta say mê.

44. Chương 44

Cẩm Nương bị thanh âm kia chấn trụ, liền đành hoàng lại, nhưng vẫn có chút ngất ư muốn quay đầu lại nhìn, nhưng người nọ vẫn còn bưng bịt kín miệng của nàng mũi, khiến nàng không thể nói, hơn cũng không thể quay đầu đi.

“Như vậy mới ngoan, người đồng ý với ta không kêu lên, cũng không lộn xộn, ta liền để người ở chỗ này nhìn ra trò hay, như thế nào?” người nọ ở phía sau vẫn hoàn tay ở cái eo nhỏ nhắn của Cẩm Nương, đem nàng ôm chặt một chút, rồi điều chỉnh tốt tư thế ngồi, như vậy, phía sau lưng Cẩm Nương đúng lúc dán tại lồng ngực kiên cố của hắn, rồi ngồi ở trên đầu gối của hắn giống như đứa bé.

Cẩm Nương đành hoàng gật đầu, ý bảo người nọ buông miệng mình ra, hắn bịt quá chặt, làm nàng có chút sợ khó thở.

Thấy nàng chịu hợp tác, người nọ từ từ buông ra, Cẩm Nương theo bản năng lại muốn quay đầu, mặc dù người này trên thân tỏa ra hương cỏ thanh u, rất dễ chịu, thanh âm cũng rất dễ nghe, nhưng dù sao cũng là một nam tử xa lạ, như thế bị hắn ôm, thật sự kỳ cục, nếu là bị người ta nhìn thấy, thì dù có mười cái miệng cũng nói không rõ, nàng. Thật sự tò mò, nam tử phía sau là ai đây?

“Không nên lộn xộn, một hồi thì có trò hay để nhìn.” nam tử phía sau phát giác sự bất an của nàng, bỗng nhiên kề sát vào nàng, ở bên tai nàng nhẹ giọng thì thầm, hơi thở nóng phun lên tai của nàng, làm cho nàng dâng lên một sự tê dại khó hiểu, bên tai không tự chủ được mà nóng lên, cảnh này khiến Cẩm Nương càng không thoải mái, bắt tay xoắn vào nhau, thanh âm nhỏ như ruồi kêu: “Ta. Ta không lên tiếng là được, người mau buông.”

“Không buông, ta ôm rất thoải mái.” lời của Nam tử rất đáng ghét, mang theo nụ cười du côn, cánh môi mềm mại dường như dán vào lỗ tai của nàng mà nói chuyện.

“Người. Người thật rất.” Cẩm Nương rút cổ, vón nên tức giận, nhưng thân thể phản ứng rất không tốt, lại bị hắn làm cho càng tê dại ngựa ngửa, nàng chỉ muốn nhanh lên một chút rời khỏi gông cùm xiềng xích hắn mới tốt.

“Rất vô sỉ phải không? Ha ha, ngươi không nên cử động nữa, nếu không, ta sẽ vô sỉ hơn.” nửa câu phía trước mang theo chút hài hước, nửa câu phía sau thanh âm cũng là trở nên trầm âm, sần sạc mềm nhũn, tựa như dẫm lên đụn cát mịn màng tinh tế, hai cánh tay ôm lấy nàng cũng buộc chặt thêm một chút, khiến cho thân thể Cẩm Nương cùng hắn dán càng chặt hơn.

Cẩm Nương kiếp trước mặc dù không có gả đi, nhưng dù sao cũng xem không ít ngôn tình, dĩ nhiên nghe được sự khác thường trong thanh âm của hắn, trong lòng lại càng sợ hơn, quả nhiên không dám cử động nữa.

Bất quá, chẳng biết tại sao, Cẩm Nương cảm giác hắn sẽ không thương tổn tới mình, có điểm giống hải tử nghịch ngợm hồ nháo vì chơi vui vẻ, hơn nữa, mơ hồ , ở trong lòng nàng đã đoán ra thân phận của hắn, bởi vì hắn đang ôm nàng ngồi ở xe lăn, mặc dù thời đại này xe lăn làm ra quá mức cao lớn, hơn nữa lại có chút cồng kềnh, bất quá nàng vẫn có thể nhìn ra được, đây là xe lăn.

Mới vừa rồi kẻ ở trong phòng, chính là Giản thân vương thế tử, mà hắn lại đúng lúc xuất hiện ngăn cản mình đi vào, lại còn không hợp lễ nghĩa mà đem mình ôm vào trong ngực, còn ngồi xe lăn Thân phận của hắn đã phơi bày ra rồi.

Nghĩ tới đây, tim Cẩm Nương liền từ từ bình tĩnh lại, trong lòng liền giận lên, xem ra, người ở phía sau khi dễ nàng ngu ngốc đây mà, không phải hắn bảo mình xem cuộc vui sao? Vậy trước tiên xem hắn đang đùa giỡn cái gì

Cẩm Nương để thân thể mềm nhũn, tự động ở trên người hắn điều chỉnh vị trí cho thoải mái, đầu liền ngã về phía sau, tựa vào giữa ngực của hắn, thanh thần chờ kịch hay mà hắn nói bắt đầu.

Phía sau nam tử thân thể cứng đờ, có chút không được tự nhiên nghiêng đầu đi, thân thể của nàng nhỏ nhắn mềm mại, còn tản ra mùi thơm ngát nhàn nhạt của thiếu nữ, cái mũi nhỏ cứ ở trên đùi hắn mà cọ qua cọ lại, khiến lúc đầu hắn có tâm ý đùa giỡn vui vẻ, sao nha đầu này hiện tại không đáng hoàng rồi, còn đem đầu tựa vào trên vai hắn, nàng không biết hắn đối với nàng chỉ là nam tử xa lạ sao? Có biết cái gì gọi là nam nữ thụ thụ bất tương thân không. Hắn còn phạm vào úy kỵ, bắt buộc nàng như thế. Mà nàng.....

“Người. Làm sao người.” Lúc này thanh âm của hắn mang theo kinh sợ.

“Ta làm sao? Không cảm thấy then? Công tử, là người bắt buộc của ta đấy.” Cẩm Nương hơi mỉm cười nói, trong thanh âm cũng hàm chứa hài hước.

“Vậy ngươi cũng không thể. Ta là người đã bắt ngươi, người. Là nữ tử chưa xuất giá, có thể nào.” Hắn có loại cảm giác đem đá đập vào chân mình, lời nói kia, chính hắn còn cảm thấy không có sức thuyết phục.

“Dù sao ngươi ôm cũng đã ôm, ta cũng không phải tự nguyện , chẳng lẽ, ngươi muốn ta vì vậy mà nổi giận tự tử sao?”

“Người. Người.” Nam tử có chút tức giận, rồi lại không biết nói cái gì nữa.

Cẩm Nương quay đầu lại, liền thấy nửa gương mặt xinh đẹp của nam tử này, chỉ trong nháy mắt, nàng cho là mình bị hoa mắt rồi, rõ ràng là thân thể của nam nhân, thanh âm nam nhân, làm sao lại. có nửa gương mặt quá đẹp để vậy chứ.

Nam tử có chút hướng thân thể về phía sau, tựa hồ rất không nguyện ý để nàng xem thấy mặt của mình.

Cẩm Nương liền nghĩ đến bộ dạng không ăn khói lửa nhân gian của Giản thân vương Vương Phi, hơn nữa Giản thân vương lớn lên tuần dật, gen di truyền thật quá tốt, dù mình có ghen tỵ cũng không biện pháp a, người ta hắn là. Hắn là so với mình còn đẹp hơn rất nhiều lần.

Nhất thời, trong lòng Cẩm Nương dâng lên một cảm giác thất bại, nhưng cũng cảm thấy một tia ngọt ngào, rồi lại thở phào nhẹ nhõm, hôm nay thu hoạch thật đúng là không nhỏ, ít nhất mình biết vị hôn phu tương lai mặc dù thân thể tàn tật, nhưng tướng mạo không xấu, tựa hồ. Còn có một thân công phu quý giá. Tính tình nha, hơi có chút trẻ con, nhưng cũng không phải là xấu.

Nghĩ tới đây, Cẩm Nương lại cười, hai vai của nàng khẽ lay động, tựa như đang cực lực khắc chế, rồi lại không nhịn được.

“Người tựa hồ rất vui vẻ?” Nam tử có chút nghiêng rằng nghiêng lợi, gương mặt tuấn tú đồng thời dán sát vào, thanh âm cũng mang theo mùi vị đầu độc: “Đúng lúc những người ở trong nhà đang làm chút chuyện đó, không bằng chúng ta cũng.”

Cẩm Nương trong lòng ngăn ra, không ngờ hẳn thật là dám nói, Nha Nha, quá vô sỉ rồi.

“Mau nhìn, có người tới.” Cẩm Nương phải đè ép tiếng nói để chuyển đổi đề tài, người nam nhân này, không dễ đối phó a, xem ra, sau khi gả đi, sẽ có một phen đấu tranh lâu dài a.

Nam tử ở sau lưng nghe thấy thanh âm buồn bực của nàng liền nở nụ cười, tựa hồ mang bộ dạng an ủi, nhưng hẳn rất nhanh ngừng lại hơi thở.

Xe lăn thật ra được giấu ở trên cây đại thụ cao lớn rậm rạp, hai bánh xe vừa lúc đặt ở hai cành cây to, Cẩm Nương lúc trước bị nam tử phía sau hấp dẫn lực chú ý, lần này phát hiện như thế không khỏi kinh hoảng, dù sao hẳn ôm khá chặt như vậy, tất nhiên cũng là sợ mình té xuống.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, trong viện phía dưới vẫn đang âm ỉ, thật ra thì cũng không đến nửa khắc thời gian, phía dưới liền có người đến, nghe thanh âm thì biết người tới không ít.

Không bao lâu, bên cạnh có một cái cây khác, hiện lên một đạo hắc ảnh, có lá cây bị rung chuyển sinh ra tiếng vang, Cẩm Nương trong lòng cả kinh, tìm theo tiếng nhìn lại, nhưng cái gì cũng không thấy.

Chẳng qua là người ở phía sau, cũng không kinh hoảng, Cẩm Nương liền cũng đoán được, người nọ có thể là thị vệ của hắn.

Cho nên Cẩm Nương yên lòng nhìn xuống phía dưới, thì thấy Lãnh uyển lúc trước vừa rời đi đang phụng bồi một người đẹp mặc cung trang hướng tiểu viện kia đi tới, bên cạnh còn đi theo mấy nha hoàn bà Tử.

“Lan tỷ tỷ, người chờ nghe người ta nói mò, thái tử điện hạ làm sao có thể ở chỗ này, chúng ta hay là trở về đi.” Đã đến cửa sân, Lãnh Uyển vẫn chưa từ bỏ ý định, lôi kéo người đẹp mặc cung trang kia, đau khổ khuyên nhủ.

“Uyển muội, người đừng cản ta nữa, chẳng lẽ người cũng muốn bắt chước bọn tiểu nhân xấu xa kia lừa gạt ta sao? Ở hoặc không có ở đây, xem cái là biết.” Vừa nói, cũng không để ý đến Lãnh uyển ngăn đi vào trong tiểu viện.

Lãnh uyển nhất thời vừa tức vừa vội, lại rất bất đắc dĩ, nhưng càng sợ thái tử thật cùng ca ở chung một chỗ hồ nháo, nhưng không thể làm gì khác hơn là làm bộ như cổ họng bị ngứa, ho lớn một tiếng.

Thái Tử Phi đi vào sân, liền nghe được một trận thanh âm huyền ảo, trong lòng càng thêm hoài nghi, cước bộ cũng nhanh hơn, Lãnh uyển không kịp cảnh báo nhiều, chạy đến phía trước nàng mấy bước muốn ngăn cản nàng lần nữa.

Lúc này, có người vén lên màn cửa, một vị nam tử tướng mạo thanh tú từ trong nhà đi ra, “Nhị muội muội, sao người lại tới nơi này?” Nam tử tuấn tú kia, trên mặt có chút không kiên nhẫn, nhìn chằm chằm Lãnh uyển nói.

45. Chương 45

“Đại ca. . . .” Lãnh uyển bộ dạng muốn khóc rồi, ca ca chẳng lẽ không nhìn thấy Thái Tử Phi sao? Nàng liều mạng đối với đại ca nháy mắt.

Nam tử kia chính là Trữ vương thế tử Lãnh Trác Nhiên, lúc trước hắn đang ở trong nhà chơi đến cao hứng, thì không ngờ phía ngoài có nói tiếng, nghe kỹ giống như là thanh âm muội tử của nhà mình, nơi này vốn là chỗ hắn cùng vài người bạn tốt chơi đùa, ngay cả nha hoàn trong phủ, cũng không thể tùy tiện vào, muội muội sao có thể không hiểu chuyện như thế, khiến hắn nổi đóa lên, từ trong nhà vọt ra, nhất thời không nhìn thấy Thái Tử Phi, lúc này được muội muội nhắc nhở, nên mới thấy được.

“Vi thần ra mắt Thái Tử Phi.” Lãnh Trác Nhiên hất trường bào quỳ xuống.

“Nhiên ca ca không cần đa lễ, điện hạ đang ở chỗ này sao?” Thái Tử Phi thấy Trữ vương thế tử đi ra, cũng không dám mạnh mẽ xông vào, dù sao trong nhà đã náo thành hình dạng nào, nàng cũng không biết, nàng đường đường là Thái Tử Phi, nếu trong nhà có nam tử xấu xa. . . . Khi đó, sẽ làm thái tử mất thể diện, mà mình cũng lúng túng.

“Hồi Thái Tử Phi, điện hạ không tới đây a, nơi này cũng chỉ có Trác Nhiên và vài người bạn tốt ở chung một chỗ uống rượu chơi đùa mà thôi.” gánh nặng trong lòng Lãnh Trác Nhiên liền được giải khai, thái tử thật sự không có ở đây, chẳng qua là Lãnh Hoa Đường đi nơi nào rồi? Lúc trước chỉ nghe phía ngoài có chút ồn ào, hắn cho là Hoa Đường đang đùa giỡn thôi, hiện tại thì ngàn vạn lần đừng có ra đây mới tốt a.

Thái Tử Phi làm như không quá tin tưởng lời mà Lãnh Trác Nhiên nói..., đang suy nghĩ có nên sai người vào xem một chút hay không, thì lúc này đã nghe thấy bên kia Sương phòng truyền đến tiếng đổ vỡ.

Thái Tử Phi vừa nghe thấy, đôi mi thanh tú nhăn lại, nhắc chân liền hướng viện kia mà đi vào.

Lãnh uyển cùng Lãnh Trác Nhiên cũng rất là kinh ngạc, Lãnh uyển nhìn ca ca nói đến thái tử, bộ dạng rất thần nhiên, nghĩ đến chắc thái tử không có ở đây, cho nên, nàng cũng không quá lo lắng.

Lãnh Trác Nhiên tim bị giật thót lên cao, liền vọt vào trong phòng trước Thái Tử Phi một bước.

Tim Cẩm Nương cũng nhảy lên theo, lúc trước mình bị người phía sau bắt đi, chỉ mơ hồ nghe được trong nhà còn có tiếng ồn ào, nhưng sau khi Thái Tử Phi đến, thanh âm liền không có nữa, xem ra, Lãnh Hoa Đường dường như không muốn để cho người khác hiểu lầm, đích thị cũng giống như người ở phía sau mình, lôi kéo Tôn Ngọc Nương cùng nhau nắp đi.

Lúc này Thái Tử Phi đi vào. . . . Trời, hiểu lầm sẽ biến thành bất kể thông dân, nàng đang âm thầm lo lắng, đã nghe Thái Tử Phi quát lên: “Người. . . . Thì ra là người, Hoa Đường?”

Ngay sau đó đã nghe Lãnh Hoa Đường bồi rối giải thích: “Điện hạ, ngài hiểu lầm.”

“Tận mắt nhìn thấy còn hiểu lầm? Hoa đường, người thật quá mức, Mai Nhi làm gì có lỗi với người, người lại. . . . lại núp ở nơi này cùng người tư tình?” Thái Tử Phi giận đến thanh âm đều phát run.

Cẩm Nương có chút nghi ngờ, nghe giọng nói kia, Mai Nhi hẳn là thê tử của Lãnh Hoa Đường rồi, không biết cùng Thái Tử Phi có phải. . . .

“Tiểu Mai là muội muội của Thái Tử Phi.” nam tử phía sau làm như biết nghi hoặc trong nội tâm nàng, đột nhiên nhỏ giọng nói.

“Thái Tử Phi là người hiền kẻ mời tới à.” trong giọng nói Cẩm Nương mang theo chút mỉa mai, hắn bảo cho nàng xem kịch vui, không nghĩ tới là như vậy, người này rõ ràng là không có lòng tốt, có chủ tâm cùng ca ca hắn gây sự.

Trong lòng vẫn là có chút bận tâm Tôn Ngọc Nương, dù Ngọc Nương thích Lãnh Hoa Đường như thế nào, thì theo tình hình trước mắt bị mọi người bắt được, thật sự sẽ làm nhục danh tiết, danh tiết nữ tử còn lớn hơn trời, không biết sau khi trở về, lão thái thái cùng Lão thái gia biết được sẽ tức giận thành cái dạng gì.

“Ta bắt quá chỉ thành toàn cho bọn họ thôi, Nhị tỷ tỷ của người không phải là rất thích người kia sao, hiện tại đúng lúc làm thỏa mãn tâm nguyện của nàng, người kia cho dù không muốn kết hôn, sợ cũng khó khăn,

Nhị tỷ người là trưởng nữ Tôn gia đó.” Ngụ ý, danh tiếng của một trưởng nữ đã bị hấn phá hủy, vì để cho Tôn gia một câu trả lời thỏa đáng, Lãnh Hoa Đường không muốn cười cũng phải cười.

Tiếng nói của hấn vốn thuần hậu như rượu, hiện tại còn nở nụ cười nhìn có chút hả hê, vừa có một loại khoái ý sau khi trả thù.

Cầm Nương lại nghĩ đến, Giản thân vương vốn muốn hấn cùng với Ngọc Nương nghị hôn, nhưng Tôn gia ghét bỏ chân hấn tàn tật, cho nên mới đổi thành mình, người này thì ra là đang trả thù Tôn gia sao, thật đúng là lòng dạ hẹp hòi.

“Người. Là bởi vì ăn không được nho, cho nên muốn.”

“Đẹp đi, cái loại nữ tử như vậy, tặng cho ta, ta cũng không cần.” Cầm Nương còn chưa nói hết lời, thì người phía sau liền ngắt lời nàng.

Cầm Nương không nhịn được nở nụ cười, nói: “Quả nhiên là người!”

Lãnh Hoa Đình một trận ảo não trong lòng, hấn thật sự là chán ghét Tôn Ngọc Nương kia, khi nghe Cầm Nương nói hấn thế, nên không có suy nghĩ nhiều, mới thốt ra một câu như vậy, không nghĩ tới nha đầu này tinh quái, thế nhưng gài bẫy hấn, như vậy lúc trước chắc nàng đã đoán được một chút, cho nên, mới.

“Người còn nói nhảm nữa, ta liền xô người rơi xuống.” Lời này có chút thẹn quá thành giận.

Cầm Nương cũng không muốn làm cho hấn giận quá, nên chỉ cười mà không hề lên tiếng nữa.

Lúc này lại nghe trong nhà phát ra một tiếng thét kinh hãi của Lãnh Uyển: “Tôn gia Nhị tỷ tỷ, thế nào lại là người?”

“Quận chúa, người cần phải làm chủ cho ta a, ta vốn tới đây nghỉ ngơi một chút, không ngờ tới thế tử uống rượu quá nhiều, hấn. Hấn.” Nói chưa hết câu đã nghe Tôn Ngọc Nương bi thiết khóc lên.

“Người chớ có nói nhảm, bổn thế tử chỉ uống chút ít rượu, cũng không có say, càng sẽ không say rượu mà mất lý trí.” Lãnh Hoa Đường nói xong thì nghiêng rằng nghiêng lợi, nghe thanh âm kia giống như là muốn đem Tôn Ngọc Nương cắt thành từng miếng thịt mới hả giận.

“Hoa đường, người quá làm cho ta thất vọng.” Thái Tử Phi giận đến phát tay áo đi ra khỏi gian phòng.

Bên kia Lãnh Hoa Đường vội vàng cũng đuổi theo “Điện hạ, ngài nghe ta giải thích.”

“Còn muốn giải thích như thế nào, tận mắt nhìn thấy, còn có giả sao?” Thái Tử Phi nhìn Lãnh Hoa Đường một thân quần áo trong còn không có chỉnh tề, vẻ mặt khinh miệt, hừ lạnh một tiếng, mang theo cung nhân gian dữ tiêu sái rời đi

Lãnh Hoa Đường thở hổn hển muốn chạy theo, lại cúi đầu thấy mình chỉ mặc quần áo trong, nên không thể làm gì khác hơn là quay vào trong nhà.

Tôn Ngọc Nương đang nhỏ giọng khóc nức nở, thấy hấn đi vào, thanh âm lại lớn hơn chút ít, Lãnh Trác Nhiên nhìn thấy liền nhíu lông mày, đối với Tôn Ngọc Nương nói: “Nhị muội muội, người hãy thu thập xong đi, một lát ta đưa người trở về phủ trước, chuyện này. sẽ để cho thế tử Gia cho người một câu trả lời thỏa đáng”

Tôn Vân Nương là thế tử chưa xuất giá của hấn, hôm nay em vợ ở chỗ hấn mà xảy ra việc này, dù thế nào hấn cũng phải giúp đỡ, bất quá, Hoa Đường cũng là bạn tốt chí giao của hấn, nhìn dáng dấp Hoa Đường rất không thích Tôn gia Nhị cô nương, nhưng chuyện đã đến nước này rồi, cho dù không thích, danh tiếng con gái nhà người ta đã bị phá hủy, bất quá có thể cười về làm tiểu thiếp, dù sao lớn lên cũng không kém, khuyên nhủ một chút, Hoa Đường hấn sẽ đồng ý.

Vì vậy liền nhìn Lãnh Uyển liếc mắt một cái, chờ Lãnh Hoa Đường ăn mặc chỉnh tề xong, liền cùng Lãnh Hoa Đường đi ra ngoài.

Kịch xem đến đây cũng coi như xong, Cầm Nương đối với nam tử phía sau nói: “Có thể buông rồi.”

46. Chương 46

“Tốt, ta thả.” người phía sau rất sáng khoái nói, sau đó không có chút nào báo động trước đã buông lỏng tay.

Cầm Nương liền giống như con bướm mất đi đôi cánh từ trên người hấn hướng mặt đất mà rơi tự do, hơn mười thước trên cây cao, trong nháy mắt không còn trọng tâm, không giúp chút điều khiển, Cầm Nương còn không kịp hô hấp nữa, mắt thấy thân thể liền muốn cùng mặt đất tiếp xúc thân mật, thì bên hông đột nhiên bị một cái dây lưng quán lên, dây lưng thật dài vừa thu lại một cái, Cầm Nương giống như một con tằm bị treo ngược chưa kịp ở không trung mà ngã tư, thì đã bị kéo trở về trên đầu gối của người khác.

Trong lúc cả kinh giật mình, Cầm Nương chỉ cảm thấy hồn vía lên mây, hoàn hồn xong, trong đầu chỉ hiện lên một ý nghĩ, người nam nhân này là ma quỷ, hơn nữa còn là ma quỷ hẹp hòi nhất, nên tuyệt đối không thể đắc tội a.

“Không thể trách ta, là người tự mình muốn ta buông ra.” Cầm Nương không có chút hình tượng nào mà gục ở trên đùi người nào đó thở hào hển, đột nhiên đến chơi trò thể thao nhảy cầu khiến ầu nàng chạy loạn, bộ ngực khó chịu, cổ nện cảm giác muốn ói kia, đã nghe người nào đó vô cùng vô tội nói.

“Ừ, người... Người rất tốt, ta không... Không trách người.” Cầm Nương nghiêng răng nghiêng lợi, giọng nói tề thanh tề khí mềm mại. Người ta nói quân tử báo thù, mười năm không muộn, bọn họ còn có một thời gian dài ở cạnh, một ngày nào đó, nàng sẽ đòi lại món nợ hôm nay

“Ừ, như vậy mới ngoan, được rồi, nể tình người biểu hiện không tệ, ta liền cố gắng làm người tốt, đưa người đi xuống.” Vừa nói, hai tay đem Cầm Nương đẩy, Cầm Nương lại một lần nữa trở thành người bay trên không trung, bất quá, lần này bên hông có quán dây lưng khống chế tốc độ hạ xuống của nàng, thân thể Cầm Nương từ từ rơi xuống đất, rất là vững vàng, không có nửa điểm choáng váng.

Bất quá, cuối cùng vẫn bị hấn thô lỗ bỏ lại, trong lòng vẫn khó chịu, vừa vững vàng tinh thần lại, nàng thở một hơi thật dài, ngẩng đầu muốn mắng người nào đó mấy câu, lại chỉ thấy nhánh cây lay động, đầu còn thấy bóng dáng của hấn, ngay cả chiếc xe lăn cực lớn, cũng trong nháy mắt đã biến mất.

Cầm Nương mở to cái miệng nhỏ nhắn, khiếp sợ hồi lâu cũng không nói ra lời, mất thêm ít thời gian nữa, nàng mới sửa sang lại tốt cảm xúc của chính mình, cẩn thận nhắc lên làn váy đi ra ngoài.

Trong lòng còn đang lo lắng, cho nha đầu bị mình đánh ngất xỉu kia, không biết nàng đã tỉnh lại chưa, nếu nàng chạy đi tố cáo cùng chủ tử Trữ vương phủ, vậy mình sẽ thật có miệng mà nói không rõ rồi, còn cả chuyện đang ngổn ngang trong viện kia.

Cầm Nương cũng không đi đến phòng của Lãnh Uyển nữa, dù sao Ngọc Nương cũng không có ở đó, dọc theo đường lúc đến mà trở về, không bao xa, liền nhìn thấy một tiểu nha đầu dẫn Tú cô bồi rồi chạy đến.

Cầm Nương cả kinh, nha đầu kia thì ra là người lúc trước bị mình đánh ngất xỉu, trong lòng lập tức liền hoảng hốt, có loại cảm giác của con nợ gặp phải chủ nợ, chạm mặt mà đến, hấn là muốn tránh cũng không có chỗ núp.

“Cô nương, cô nương, tìm được người là tốt rồi, tìm được là tốt rồi.” Tú cô thấy Cầm Nương liền mừng rỡ, một đôi mắt Hồng Hồng, giống như đã khóc.

Cái tiểu nha đầu kia cũng mang vẻ mặt mừng rỡ: “Nơi này sợ là có quý a, Tôn gia cô nương, nô tỳ rõ ràng là dẫn đường cho người, đến nơi này đột nhiên bị đánh ngất xỉu rồi, tỉnh lại lần nữa, thì thấy nằm ở dưới cây đại thụ phía trước viện, may mắn, cô nương người không có chuyện gì, nếu không, Quận chúa nhà ta giận đến chết nô tỳ đi.”

Cầm Nương nghe xong một trận ác hàn, mình đã đánh nàng thì mình có tính là quỷ không? Bất quá nàng nghĩ như vậy cũng tốt, giảm đi rất nhiều phiền toái ỉnh, vốn cảm thấy có nhiều thẹn ý, hiện tại đã lập tức biến mất, nên rất thản nhiên nói: “Người nói đi đâu rồi, ta cũng đột nhiên bị người ta làm mê đi, mới vừa

tỉnh lại, phát hiện mình cũng là ở dưới cây đại thụ bên kia.” Vừa nói, làm ra một bộ dạng rất hoảng sợ , “Trong phủ các người. . . . Có đồ bẩn sao?”

Thật tốt, biện pháp giải thích hợp với lý do mới vừa rồi mình đã đi nơi nào.

“Cái kia. . . . Quận chúa ở phía trước chờ lâu rồi, cô nương, chúng ta mau đi đi, đừng làm cho nàng chờ lâu.” Nha đầu kia càng nghe càng sợ, nhưng nàng cũng không dám làm trò trước mặt người ngoài mà nói lung tung chuyện trong phủ, nên nhanh chóng vòng vo đề tài.

Cầm Nương biết nghe lời nói: “Đúng vậy, đúng vậy, vậy chúng ta đi nhanh đi.”

Dưới đáy lòng, lại đối với việc ác nam nhân kia làm có chút cảm kích, chẳng trách lúc trước Lãnh Uyển cùng Thái Tử Phi đến, cũng không người nào phát hiện tiểu nha đầu bị đánh ngất xỉu, nguyên lai là người nọ xử lý mọi việc phía sau ỳnh, bất quá, nàng đi đứng còn có chút bủn rủn, di chứng vì kinh sợ quá độ vừa rồi còn không có biến mất, rất nhanh tia cảm kích đang ở trong lòng lập tức biến mất, nghĩ đến người nọ , thì liền nghiêng răng nghiêng lợi.

Ở trên đường, Tú cô cố ý thả chậm cước bộ, để cho nha đầu kia đi được xa một chút, nàng mới giạt tay áo của Cầm Nương, trầm giọng nói: “Một hồi cũng đừng ở lại dùng cơm, trực tiếp trở về phủ, Nhị cô nương kia đã xảy ra chuyện, chúng ta cũng đừng ở chỗ này mà mất mặt xấu hổ.”

Cầm Nương dĩ nhiên biết ý tứ trong lời nói của nàng, liền nhanh chóng gật đầu, vịn Tú cô, cước bộ cũng tăng nhanh chút ít.

Đến Tiền viện, Lãnh Uyển thấy Cầm Nương, trên mặt mơ hồ có chút thần sắc lo lắng, thấy Cầm Nương hết thấy hoàn hảo, mới thở phào nhẹ nhõm, bên kia Lưu Tử Linh thấy Cầm Nương đi tới, cũng qua đây chào hỏi, chẳng qua ánh mắt nhìn Cầm Nương có chút mỉa mai.

Cầm Nương biết nguyên nhân bởi vì Ngọc Nương, còn không biết những người này đã đồn đãi Tôn Ngọc Nương đến cỡ nào rồi, chẳng qua là Tôn tướng gia, từ trước đến giờ trị gia nghiêm cẩn, hiện tại cháu gái ruột con dòng chính lại náo loạn thành như vậy, chỉ sợ ngày mai lên triều, nét mặt già nua cũng không chịu được người ta dòm ngó, dù sao tụ tập ở chỗ này, tất cả đều là con gái của quan lớn quý tộc, tin tức kia, rất nhanh sẽ ở trong danh môn giàu có mà truyền ra .

“Quận chúa, Cầm Nương cảm thấy có chút khó chịu, muốn trở về phủ, quấy rầy đã lâu, đa tạ đa tạ.” Không đợi Lãnh Uyển mở miệng, Cầm Nương đã đoạt trước nói.

Lãnh Uyển chính là ý này, Tôn Ngọc Nương hôm nay đang còn trong sương phòng khóc đến chết đi sống lại, khuyên đã khuyên nói cũng đã nói, chỉ đành phải tìm người trông coi, sợ nàng nhất thời nghĩ không ra, mà tìm chết, Trữ vương phủ cùng Tôn gia là thân gia mới kết, Tôn gia cô nương ở tại trong Trữ vương phủ xảy ra lớn chuyện như vậy, nếu còn gây ra nhân mạng nữa, vậy quan hệ hai nhà coi như xong, Cầm Nương nói muốn rời đi đó là chuyện không còn gì tốt hơn rồi, có muội muội Ngọc Nương đi theo, trong phủ chỉ cần phái ra mấy bà Tử có sức lực đi hộ tống, sẽ không có chuyện gì nữa.

Cũng nên nhanh chóng tống pho tượng thần kia đi mới tốt a.

“Thật là đã chậm trễ Tôn gia tỷ tỷ, nếu tỷ tỷ thân thể khó chịu, vậy Uyển Nhi cũng không giữ lại, Uyển Nhi hiện tại đưa tỷ tỷ xuất phủ đi.” Vừa nói, vừa đối với Cầm Nương nháy mắt mấy cái, rồi đưa mắt nhìn Lưu Tử Linh bên cạnh.

Cầm Nương biết ý của nàng, bẽn lẽn gật đầu nói: “Vậy làm phiền Quận chúa rồi.”

Lưu Tử Linh nguyên còn muốn cùng theo đi xem trò vui một lúc nữa, nàng chẳng qua là nghe nói Tôn Ngọc Nương như thế nào như thế nào, lại không nhìn thấy người, lúc này nhìn bộ dạng Cầm Nương hẳn là muốn một mình đi về trước, tuy là kinh ngạc, nhưng cũng không thể đi theo, nên liền nói mấy câu cho hợp với tình hình rồi ra đi.

Cầm Nương ra đến bên ngoài, thì xe ngựa Tôn gia đã sớm chờ ở bên kia, Cầm Nương ở cửa cùng Lãnh Uyển cáo biệt, rồi lên xe.

47. Chương 47

Trong xe ngựa Tôn Ngọc Nương đã sớm ngồi, vừa thấy Cẩm Nương đi lên, nước mắt liền ngăn không được mà chảy, Cẩm Nương nhìn thấy vậy trong lòng có chút ngũ vị tạp trần, đây không phải là kết quả mà nàng ta muốn sao? Chậm nhất là ngày mai, Giản thân vương thế tử sẽ phải tới cửa cầu hôn rồi, còn khóc cái gì.

Bất quá để hợp với tình hình, vẫn phải nói lời quan tâm nàng, liền nhìn Ngọc Nương nói: “Tỷ tỷ làm sao vậy? Bị người ta bắt nạt sao?” Làm bộ dáng như rất kinh ngạc .

Tôn Ngọc phương khóc nửa ngày cũng mệt mỏi, liền thấy Cẩm Nương một bộ dạng không biết chút nào, liền ngậm miệng, tựa đầu vào bên vách, từ nhỏ đến lớn, từ trước đến giờ chỉ có nàng nhìn Cẩm Nương chê cười , hôm nay mình xảy ra rắc rối lớn như vậy, nói ra sẽ chỉ làm Cẩm Nương chê cười, nàng cho dù da mặt dày hơn nữa, cũng nói không nên lời .

Cẩm Nương làm như nàng thân thể khó chịu mới khóc, nên rất ân cần đưa khăn của mình đi qua, còn vỗ vỗ lưng của nàng, Tôn Ngọc Nương nhận lấy khăn, nước mắt lại rơi xuống, dù sao cũng là bị ủy khuất, Cẩm Nương dù không ruột thịt nhưng vẫn là tỷ muội nhà mình, tủi hổ trong lòng, liền nằm ở trên vai Cẩm Nương khóc nức nở .

Trở lại trong phủ, Cẩm Nương rất có trách nhiệm mà đem Tôn Ngọc Nương đưa về viện của nàng xong, mới trở về viện của mình.

Vừa vào cửa, Tứ nhi cùng Bình Nhi đều mang sắc mặt vui mừng, “Cô nương chúc mừng!” Hai người cười hì hì vây quanh nàng.

“Ách, vui mừng từ đâu tới a? Hai người các người bộ nhặt được kim quy tể hay sao?” Cẩm Nương hướng bên trong nhà đi vào, vừa trêu đùa hai người.

Bình nhi che miệng cười một tiếng, “Cô nương, nô tỳ nếu như nhặt được kim quy tể, vậy cũng không coi là cô nương có chuyện mừng đúng không?”

Tứ nhi hờn dỗi một dặm chân, cũng sảng giọng: “Đúng vậy, cô nương tự mình có kết quả tốt, nên muốn trêu đùa nô tỳ mà, thiệt là, Bình nhi tỷ tỷ, chúng ta không nói cho nàng, để cho nàng tự đi hỏi.”

“Được được được, ta sai lầm rồi, nhị vị tỷ tỷ, mau mau nói uội muội ta đi.” Cẩm Nương liền cười đối với các nàng giả bộ đang hoảng nhận sai lầm.

“Không phải là Tứ di nương được thăng làm Bình thê chứ!” Tú cô vẫn không có lên tiếng, giống như là đột nhiên tỉnh ngộ, kinh hô.

“Tú cô thật không hổ là lão nhân trong viện chúng ta, vừa nghĩ một cái là hiểu, ngài nói xem, đây không phải là chuyện vui của cô nương thì là gì?” Tứ nhi gục ở đầu vai Tú cô cười nói.

Nhanh như vậy? Cẩm Nương có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng mừng rỡ như điên, bắt được vai Bình nhi lắc tới lắc lui liên tục “Là thánh chỉ ban ra sao? Ta phải đi chỗ di nương nhìn một cái mới được.”

“Ai, cô nương, người dù cao hứng cũng đừng lắc nô tỳ nha, bộ xương của nô tỳ sắp bị người lắc đến gãy hết rồi.” Bình nhi bị Cẩm Nương lắc đến đầu choáng váng ngất ngư, cười nói.

“Cô nương từ từ đã, Tứ di nương hôm nay đang ở tại trong viện của lão thái thái rồi, lúc này đi, không chừng Đại phu nhân đã ở đó, sợ là không tốt lắm.” Tứ nhi rất giả dạn nói.

Đại phu nhân? Hôm nay sợ là chưa kịp nổ đầu óc vì chuyện của Tôn Ngọc Nương, nào có thời gian rồi rãnh để ý tới mình, khéo miệng Cẩm Nương câu ra nụ cười châm biếm, đối với Tứ nhi nói: “Hôm nay mẹ ruột của ta cũng là Bình thê rồi, ta không sợ nàng.”

Vừa nói, vừa hất đầu, lôi kéo Tú cô đi.

Tứ nhi cùng bình Nhi hai hai mặt nhìn nhau, trước kia cô nương khiêm tốn thu liễm làm sao thoáng cái trở nên lớn mật nghênh ngang lên rồi?

Trong nhà Lão thái thái, lão gia cũng đang ở đó, đang cùng Tứ di nương ôm Hiên ca nhi chơi đùa, thỉnh thoảng lão gia còn kinh hô hai tiếng: “Tổ Tâm người nhìn, hắc hắc ta cười nè.”

“Đó là nằm mơ cười, hắc ngữ thiếp đi cũng biết phụ thân mình đang trêu chọc hắc đó.” Tứ di nương thanh tú ôn nhu nói.

Một bên lão thái thái nhìn thấy vậy trên mặt cũng không khỏi khẽ, Tổ Tâm ở trong viện mình mới có một ít thời gian, người đã nuôi dưỡng tốt rồi, khí sắc tươi sáng lên, làm An nhi cũng càng lúc càng thích nằng.

Cầm Nương đi vào , nhìn thấy tình cảnh ấm áp như vậy, liền theo bản năng , ánh mắt của nàng cũng cười thành Nguyệt Nga nhi.

“Không phải nói đi Trữ vương phủ sao? Làm sao lúc này đã trở về rồi, Trữ vương phủ không có đãi cơm à?” Chờ Cầm Nương làm lễ ra mắt xong, lão thái thái cười trêu ghẹo nói.

“Hồi lão thái thái, Nhị tỷ tỷ thân thể có chút không thoải mái, cho nên, Cầm Nương liền theo trở về, nghĩ đến chỗ lão thái thái ngài ăn một bữa cơm đấy.” Cầm Nương cười hì hì nói, xem ra, lão thái thái còn không biết chuyện của Tôn Ngọc Nương, nên mình cũng sẽ giả như không biết mới tốt, làm người mù mờ vẫn tốt hơn là người quá thông minh, không phải sao?

“Người nha đầu này, hôm nay lại càng biết miệng lưỡi rồi, lúc trước ta còn thấy người thật thà nữa.” Lão thái thái giận nằng một cái, nhưng mặt mày lại không một chút khó chịu, trái ngược lại rất thích bộ dạng làm nũng này của Cầm Nương.

Cầm Nương vừa đi tới nhìn Hiên ca nhi, hắc đang thở to mà ngủ, lão gia tay chân lỏng ngóng ôm vào trong ngực, thỉnh thoảng lại còn đưa ngón tay chọc chọc cái miệng nhỏ của Hiên ca nhi, Tứ di nương nhìn thấy cũng có chút run sợ trong lòng, sợ lão gia không cẩn thận một cái đem Hiên ca nhi làm rơi xuống.

Tại sao không ai nói đến chuyện Tứ di nương thăng vị thế, trong lòng Cầm Nương âm thầm có chút gấp gáp, nhưng cũng không tiện hỏi, đi theo lão gia trêu chọc Hiên ca nhi.

Một hồi Hồng Tự nói cơm chín rồi, Cầm Nương phải đỡ lão thái thái, lão thái thái thân thể đã khoẻ mạnh nhiều, hai ngày này cũng ra bên ngoài đi lại nhiều, chẳng qua là tốc độ không thể nhanh thôi.

Mọi người ngồi vây quanh trước bàn, bà vú mới đem Hiên ca nhi ôm đi, Tứ di nương cũng rất dịu ngoan đứng ở phía sau lão thái thái, phải giúp lão thái thái chia thức ăn.

“Người thân thể còn bệnh, cũng đừng theo ... quy củ này, bản thân tự ăn đi, tội nghiệp, xem người gầy như vậy, nếu có trận gió lớn chắc sẽ thổi bay đi.” Lão thái thái khoát khoát tay, để cho Tứ di nương trở về chỗ ngồi của mình.

Lão gia thấy cũng cười nói: “Ừ, Tổ Tâm, thân phận người hôm nay cũng khác rồi, sau này hãy tập thành thói quen này, trước dưỡng tốt thân thể rồi nói sau.”

Rất cục đã nghe được lời muốn nghe..., Cầm Nương đột nhiên mừng rỡ ngẩng đầu nhìn Tứ di nương, nga, không, phải là mẫu thân rồi, nàng không nhận được trong mắt đã ngân ngấn nước.

“Cái kia, không phải là tỷ tỷ còn không có uống trà ta mời sao? Còn. Còn chưa phải đâu.” Tứ di nương đang hoàng nhỏ giọng nói, nhưng vẫn ngoan ngoãn trở về chỗ ngồi, cúi đầu ăn cơm.

“Hừ, muốn ta đồng ý, cửa cũng không có đâu.” Đại phu nhân đột nhiên từ bên ngoài xông vào, trợn mắt vượt qua cửa hướng về phía Tứ di nương, “Tiện nhân, nơi này nào có chỗ cho nô tỳ ngồi!”

Cũng không đợi mọi người trong nhà kịp phản ứng, Đại phu nhân vọt tới trước mặt đẩy nằng một cái, đem nằng xô té trên mặt đất.

Lão gia giận dữ, chiếc đũa vỗ bộp trên bàn một cái đứng lên: “Hồ nháo, người không nên quá đáng!”

“Quá đáng? Ta quá đáng, lão gia, các người đưa tay lên ngực mà nghĩ, gả cho người mười mấy năm, ta có điểm nào có lỗi với người, a, phụ thân, huynh trưởng, nhiều ... năm qua cũng giúp đỡ người không ít, hôm nay người lập công lớn rồi, có bản lãnh liền đem ta vứt bỏ đi? Muốn lập tiện nhân này làm Bình thê, nói cho người biết, ta không đáp ứng, tuyệt đối không đáp ứng.” Đại phu nhân kêu khóc nói, tuyệt không sợ hãi lửa giận của lão gia.

“Đây là ý chỉ của Thánh thượng, ta cũng là người ba mươi mấy bốn mươi tuổi, tam thê tứ thiếp vốn cũng là chuyện thường, người vẫn là chính thất của ta, ta thăng phân vị cho Tổ Tâm bất quá là muốn cho Hiền ca nhi một xuất thân tốt, chỗ nào làm chuyện có lỗi với người, ngay cả nhạc phụ hôm nay tại triều, cũng không có phản đối, người còn ồn ào như thế nữa, đừng trách ta không khách khí.” Lão gia hiềm khi đứng thẳng eo ở trước mặt Đại phu nhân nói chuyện, hôm nay ở trên triều đình, chuyện lập Bình thê cũng biến đổi bất ngờ, Thái sư đại nhân khi nghe hần nhắc nói ra thì sắc mặt thật không dễ nhìn, nhưng mà, Giản thân vương không biết đã ghé vào lỗ tai hần nói những thứ gì, sau đó thì hần cũng không phản đối, xem ra, Giản phủ thân vương thật sự rất coi trọng Cẩm Nương a, mình thật đúng là sinh được nữ nhi tốt.

Đại phu nhân quả nhiên ngơ ngẩn, một hồi lâu lại nói: “Phụ thân làm sao lại đồng ý người cưới Bình thê? Người chớ dùng lời này để qua mắt ta, hừ, một hồi ta liền đi Cung Lí tìm Hoàng hậu nương nương, xin Hoàng hậu nương nương bình luận phân xử.”

48. Chương 48

“Con dâu, mau ngồi xuống, người cũng đừng có náo loạn nữa, sáng mai đến uống trà của Tổ Tâm đi, ở trong phủ, người vẫn là chủ mẫu, còn náo loạn nữa, tất cả đều mất hết mặt mũi.” Lão thái thái không nhanh không chậm nói, tuy là đang khuyên, nhưng giọng nói cũng rất cường ngạnh.

Đại phu nhân đang còn muốn náo loạn, thì phía ngoài thiếp thân nha đầu Hồng nhi của Tôn Ngọc Nương gấp gấp chạy vào, mặt đều trắng bạch, cũng bất chấp hành lễ, vừa vào là quỳ gục trên mặt đất: “Lão thái thái, lão gia, Đại phu nhân, không xong, Nhị cô nương nằng. Nằng muốn tự tử.”

Trong nhà tất cả chánh chủ khi nghe thấy đều giật mình, Đại phu nhân lại càng kinh sợ đến khóc rống lên, liền kéo lấy Hồng nhi mắng: “Nha đầu chết dầm kia, Nhị cô nương đang yên lành làm sao lại tìm chết chứ?”

“Hồi Đại phu nhân, nô tỳ. Nô tỳ khó mà nói, hay là ngài đi xem một chút trước đi, nô tỳ cùng Thanh nhi đều khuyên mà không được, nên bảo mụ mụ đi coi chừng dùm rồi, sợ là. Sợ là giữ không được bao lâu.” Hồng nhi bị làm cho sợ đến lạnh run, liền chết dìm hết lời muốn nói, nói ra.

“Mắng nằng thì có tác dụng gì, mau đi xem một chút mới là cần thiết lúc này.” Lão thái thái trầm mặt đối với Đại phu nhân quát lên, đứa con dâu này, nóng gỏi hung hãn có thừa, nhưng cơ trí lại không đủ.

Lão gia vừa nghe liền nhắc chân đi ra bên ngoài, Đại phu nhân cũng phục hồi lại tinh thần, đi theo phía sau lão gia.

Lúc này Cẩm Nương mới đi đến đỡ Tứ di nương đang ngã trên mặt đất, trong lòng có chút bất đắc dĩ, người mẹ ruột này của mình cũng quá mềm yếu rồi, Đại phu nhân đẩy ngã nằng, nằng ngay cả kêu lên cũng không dám, Hồng Tụ mới vừa rồi muốn đến đỡ nằng dậy, cũng bị nằng dùng ánh mắt ngăn lại, Cẩm Nương không biết trong lòng Tứ di nương đang suy nghĩ cái gì, hôm nay cũng đã thăng vị làm Bình thê rồi, mà vẫn còn bị dè dặt, cứ như vậy không biết chừng một ngày kia, sẽ bị Đại phu nhân cắt bỏ đi phân vị này luôn.

Tứ di nương sau khi đứng lên, ngồi trở lại trên ghế mà kinh hoảng vẫn chưa định, lão thái thái nhìn thấy liền thở dài, không có tâm tư ăn cơm.

Cẩm Nương ở Trữ vương phủ cũng ăn không ít điểm tâm, nên liền giúp lão thái thái trở về trong phòng nghỉ ngơi.

“Nói đi, xảy ra chuyện gì rồi, tại sao vừa trở lại Nhị cô nương lại muốn sống muốn chết?” Lão thái thái đem tất cả tiểu nha đầu bên cạnh đuổi ra ngoài trông cửa hết, mới hỏi Cẩm Nương.

Cẩm Nương lặng yên một trận sau đó mới nói: “Hồi nãi nãi, hình như là xảy ra một chút chuyện gì đó, Nhị tỷ tỷ vừa đi đến đó đã nói không thoải mái, đến trong viên của Bình Nam Quận chúa nghỉ ngơi, không biết làm sao mà lại khóc lên, Cẩm Nương quả thật không biết xảy ra chuyện gì nữa.”

Ánh mắt của nàng trong suốt thản nhiên, chẳng qua khi nháy mắt một cái liền lộ ra một tia giảo hoạt, nhưng không có rơi vào trong mắt của lão thái thái, khéo miệng lão thái thái cong lên, rồi nói toạc ra, “Mẹ ngươi là một người nhất gan, mắt thấy ngươi cũng sắp già đi rồi, những ngày sống ở trong phủ cũng không được bao lâu nữa, hay là theo bên nàng nhiều một chút, để khuyên giải nàng, hôm nay ta còn sống, thì có cái thân già khom này che chở cho nàng vô sự, nhưng nếu tiếp tục như vậy, thì một ngày nào đó ta ra đi rồi, nàng phải làm sao bây giờ? Quan trọng là ... Hiên ca nhi chỉ mới đầy tháng thôi.”

Đây cũng chính là điều Cẩm Nương lo lắng, từ trong phòng lão thái thái đi ra ngoài, Cẩm Nương liền đi đến phòng của Tứ di nương.

Tứ di nương mới vừa dùng chút cơm, đang uống thuốc, thấy Cẩm Nương đi vào, liền đem chén thuốc để xuống.

“Ngươi đừng lo lắng, Nương cái gì cũng biết cả.” Cẩm Nương còn chưa mở miệng, Tứ di nương liền lôi tay nàng, cùng nhau ngồi ở trên giường nhỏ.

Cẩm Nương ngạc nhiên, nàng. Nàng thế nhưng biết mình muốn nói cái gì?

“Nhà mẹ đẻ của Mẫu thân không có ai, chỉ có thể yếu thế, chỉ có như vậy, lão thái thái cùng lão gia mới hướng về phía Nương, yên tâm đi, ngươi cùng Hiên ca nhi đều là tâm can bảo bối của nương, là sinh mệnh của nương, nên dù có liều mạng cái mạng này đi nữa, Nương cũng sẽ bảo vệ các ngươi .”

Trong nhà ngay cả Đông Nhi cũng bị Tứ di nương sai đi ra ngoài, Tú cô thì đã ở phía ngoài, không có đi theo vào trong, nên đây là lần đầu tiên Tứ di nương mới to gan nhìn thẳng con gái của mình, trong đôi mắt to xinh đẹp chứa ôn hòa từ ái, nhưng cũng ép không được một ít kiên nghị bên trong nó.

Cẩm Nương một lần nữa khiếp sợ, thì ra vị này, mới thật sự là cao thủ che dấu, giả trụ ăn cộp điển hình nhất đây, nàng kinh ngạc nhìn Tứ di nương, hơn nữa vẫn còn có chút không hiểu rõ, mấy chất động kia, cùng chuyện Linh Nhi và bà vú chết đi, hơn nữa mình còn bị Đại phu nhân hành hạ đến sắp chết đói. , chờ một chút những thứ kia, nàng. Nếu nàng đã biết toàn bộ, tại sao có thể đủ nhẫn nhịn được như thế?

“Nương đã nắm chắc mọi đường, ngươi bây giờ không phải là bình yên đó sao? Còn thông minh nữa, Nương cũng biết, Cẩm Nương của ta nhất định không phải là quả hồng mềm, ngươi là nữ nhi của nương, như thế nào lại ngu ngốc ngu xuẩn đây?” Tứ di nương làm như xem thấu tâm tư của nàng, vuốt ve gò má nàng, dềnh dềnh nói, trong mắt chứa đầy yêu thương, không giống giả.

“Vậy độc được thì sao? Độc được mà dồn vào tim phổi thì sức khỏe ngài sẽ bị hao tổn, ngài cũng biết? Ngài còn ăn? Đây không phải là có hại cho Hiên ca nhi sao?” Cẩm Nương gác sang một bên chuyện của bản thân mình, đột nhiên nàng cảm thấy sau lưng u ám, không khỏi đánh rùn mình một cái.

Trong mắt Tứ di nương hiện lên một tia âm lệ, đôi mi thanh tú cau lại, nhưng không có tránh đi ánh mắt của Cẩm Nương, “Ta biết, Linh Nhi đi theo bên cạnh ta nhiều năm cũng không ít, nhưng nàng là người của Đại phu nhân, thuốc kia. Ta có uống, nhưng đã giảm đi số lượng, mỗi lần thừa dịp uống xong trà có độc, ta đều biết dùng tay móc cổ họng, để ói ra, nàng. Chỉ cho là bệnh tình ta càng ngày càng nghiêm trọng, nên ta nhiều nhất chỉ uống vào người một phần độc được, còn Hiên ca nhi, là trước đó vài ngày khi phụ thân ngươi sắp trở về ta mới ury qua một lần mà thôi, nên sẽ không có vấn đề quá lớn.”

Cẩm Nương thật im lặng, nhưng cũng không nhịn được mà thấy lòng chua xót, nàng. Cũng là bị bắt buộc a, một nha hoàn không có nửa điểm bối cảnh, muốn hơn người, muốn đi lên, hơn nữa phía trên lại có vị chủ mẫu hung ác lợi hại như vậy , nàng chỉ có ẩn nhẫn, để tìm cơ hội ở trong khe hẹp, chỉ cần hơi có cơ hội, cũng sẽ bị nàng vùi dập và lợi dụng, không trách được, lão gia nhiều thiếp thất như vậy lại chỉ mang một mình nàng đi biên quan, cũng chỉ có nàng mới có thể an toàn sanh ra Hiên ca nhi, cũng thành công. để lão gia thăng làm tể tướng, không còn phải làm nô tỳ nữa, từ đó ăn ở sinh hoạt, đã thành Nhị phu nhân của tướng phủ, là người vợ đứng đắn của tướng quân, nếu nàng thật mềm yếu đến không chịu nổi như vậy, thật nhu nhược để người lấn như vậy, thì làm sao có thể bò lên đến bước này?

Cẩm Nương quả thực đối với mẹ ruột của mình bội phục sát đất, còn Tứ di nương thì mỉm cười lên, vẫn mang vẻ mặt yếu kém, “Nương. Vốn không muốn nói với ngươi điều này, nhưng mà, ngươi cũng sắp già đi, lại già vào Giản thân vương phủ, cửa nhà càng cao quý, thì nước ở bên trong lại càng sâu, Nương.

. cảm thấy thẹn, vì vẫn cũng không có đàng hoàng dạy dỗ người, sau này, người nhất định phải học cách ẩn nhẫn, phải hiểu được lòng người tính toán, quan trọng nhất, là phải giữ được lòng của nam nhân, chỉ khi lòng của nam nhân đó hướng về người, người mới có vốn liếng cùng những người đó đấu , mới có thể. đấu thắng.”

49. Chương 49

Đây là lời nói tâm huyết sao, Cẩm Nương vẫn còn cảm giác được nàng thật lòng, nếu không phải là nữ nhi ruột thịt, nàng tuyệt đối sẽ không bày ra gốc gác ỉn xem, cũng theo lời nàng nói, tất cả những thứ này, cũng chính là kinh nghiệm mà nhiều ... năm qua nàng ở trong phủ đấu trí đấu dũng khí mà tích lũy được, mà hiện tại nàng đã là người thắng, mặc dù, Đại phu nhân ở còn đang ở trong phủ tác uy tác phúc, bất quá, Cẩm Nương đã yên tâm, nàng. So sánh với Đại phu nhân mạnh mẽ hơn gấp mười lần.

Cẩm Nương đột nhiên có chút mong đợi, có lẽ tương lai không lâu sau này, Đại phu nhân sẽ bị cái vị mẫu thân nhìn như suy nhược, nhưng kì thực rất bền bỉ này dẫm lên dưới lòng bàn chân.

Suy nghĩ kỹ một chút thì lại cảm thấy như không thật, nhưng mà nàng cũng lười suy nghĩ tiếp, nên tâm tình cũng thả lỏng đi rất nhiều, từ trước cho tới bây giờ mình vẫn là người tốt, ở xã hội tràn đầy âm mưu cùng hồ bầy này, nếu người quá yếu kém sẽ bị lấn lướt, nhưng trong sự đùa bỡn tâm cơ, âm mưu thủ đoạn, thì phải xem ai có bản lĩnh, đường đời còn dài mà.

Mấy ngày nay, ở trong phủ náo loạn cả lên , Tôn Ngọc Nương bị lão gia đánh mấy bạt tai, Lão thái gia về nhà biết được tức đến bị bệnh, mấy ngày cũng không có vào triều, thật ra thì ngã bệnh là giả, trong nhà ra chuyện xấu như vậy, Lão thái gia không mặt mũi đi gặp đồng liêu mới là thật, lão gia đánh Ngọc Nương một trận coi như là xả giận, đồng thời cũng vọt tới Trữ vương phủ xả giận một trận, Trữ vương gia cùng Trữ vương thế tử đều đứng ra nhận lỗi, mặc dù bọn họ cũng không biết chuyện vợ vẫn này đến tột cùng là làm sao mà xảy ra, nhưng cô nương nhà người ta đang yên lành, đến phủ họ thì xảy ra chuyện, không hành lễ bồi thường là không được a.

Tôn Vân Nương thông qua Ngọc Nương mới biết được, Lãnh Trắc Nhiên ban ngày ban mặt mà ở trong phủ làm chuyện xấu xa phóng đảng như vậy, thì giận đến hàm răng ngứa, nhưng đã sắp xuất giá rồi, từ hôn thì không thể nào được, nàng vốn mang trái tim tự hào chờ gả, hiện tại thì giống như rơi xuống vỡ nát trên đất, giận đến đồ cưới cũng không chịu thù nữa, cả ngày ở trong phòng ném chén ném bình để hờn dỗi.

Mấy ngày sau, Giản thân vương tự mình tới cửa, đầu tiên là thăm Lão tướng Gia, cùng tướng gia nói chuyện đến mấy canh giờ, vì nhi tử không nên người của nhà mình mà thỉnh tội, theo lễ, thì phải thỉnh cầu để Ngọc Nương gả cho thế tử Lãnh Hoa Đường làm Bình thê.

Lão thái gia dĩ nhiên đáp ứng, mấy ngày nay không lên triều, chính là chờ cái kết quả này, mặc dù Lão thái gia rất không cam tâm, vốn nghĩ tới chỉ có một đứa cháu gái ruột, dù thế nào thì cũng có thể tìm được một mối hôn sự tốt, không nghĩ tới, hai nha đầu này đều không nên người, ngàn chọn vạn chọn , thế nhưng phải làm tiểu thiếp của người ta, bất quá, chuyện đã đến nước này rồi, thì đây cũng là kết cục tốt nhất, hôm nay Ngọc Nương, ngoài trừ Giản thân vương phủ ra, e là không có ai chịu cưới nữa, quả thật chân chính tức chết người a.

Hôm đó lúc Giản thân vương gần đi, còn nói ra một yêu cầu, chính là đem hôn sự của Cẩm Nương cử hành trước, bởi vì Lãnh Hoa Đường cưới Ngọc Nương chẳng qua là đón một tiểu thiếp vào cửa, mà Nhị công tử nhà hắn còn không có chính thức cưới thê, tuy nói Nhị công tử không có thế tử vị, nhưng cũng là con trai trưởng đứng đầu của vương phủ, cho nên, quyết không thể để Nhị công tử thiệt thòi, nghe vậy Lão thái gia suy nghĩ một chút, ngược lại cảm thấy làm thế này hắn sẽ lấy lại được chút ít mặt mũi, trước tiên là cảnh tượng phong quang gả cháu gái đi qua, cùng Giản thân vương chính thức kết làm thân gia, riêng Ngọc Nương thì có thể làm đơn giản một chút, vì có hôn sự của Cẩm Nương ở phía trước che mắt, thì người ta chế giễu cũng ít đi đôi chút, nên liền đáp ứng.

Kết quả, vì vậy, mà hôn sự của Cẩm Nương đã thu ngắn thời gian, nên mỗi ngày, đều có người đến viện của nàng làm quần áo, chăm sóc mặt, đưa yên chi, son phấn nổi liền không dứt, mà Đại phu nhân thì bị chuyện của Tôn Ngọc Nương cùng việc Tứ di nương thăng vị tức đến bệnh, nên nhất thời phải đặt xuống gánh nặng, mọi chuyện trong nhà trên dưới liền toàn bộ giao cho lão thái thái, nhưng lão thái thái thì thân thể vẫn chưa khỏe hẳn, vì vậy Nhị phu nhân, cũng chính là Tứ di nương trước kia liền bắt đầu lén lút bộc lộ tài năng, thỉnh thoảng cũng sẽ giúp lão thái thái xử lý ít chuyện, hay nghĩ ra một vài chủ ý gì đó.

Nàng xử sự bình thản công chính, đối đãi người khác ôn hòa dễ gần, trong sự mềm yếu còn lộ ra khôn khéo, khiến lão thái thái càng ngày càng coi trọng nàng.

Đại phu nhân vốn tính toán đặt xuống gánh nặng trong nhà để tỏ chút giận hờn, cố ý làm khó lão thái thái cùng lão gia, nhưng sau đó lại phát hiện mọi chuyện lão thái thái đều hỏi Nhị phu nhân, hơn nữa địa vị của Nhị phu nhân ở trong lòng của đám nô phó cũng ngày càng tăng, việc này làm cho Đại phu nhân đứng ngồi không yên, căn bệnh kia liền không trị mà khỏi, còn chủ động bắt đầu quản lý lại mọi việc.

Đại phu nhân trở lại xử lý công việc, Nhị phu nhân cũng rất hiểu biết mà buông tay, cho dù lão thái thái có chuyện hỏi ý kiến của nàng đi nữa, nàng cũng không nghĩ thêm chủ ý nào, tránh cho lão thái thái khó xử, mà lão thái thái thì nhìn thấy đại phu nhân mang một bộ dạng sợ bị chiếm quyền, nên cũng không thích thú xử lý công việc nữa, cho dù Đại phu nhân có làm đến mệt nhọc cỡ nào thì cũng mặc kệ.

Cũng may Tôn Vân Nương là con gái ruột thịt của Đại phu nhân, ngày nàng gả đi tất nhiên là phải làm cho nhộn nhịp rộn ràng, cảnh tượng phong quang.

Vài ngày nữa chính là ngày Tôn Vân Nương xuất giá, trong phủ đã bắt đầu trang trí đèn kết hoa, chữ hỉ màu đỏ vui mừng dán khắp phủ, Tiền viện hậu viện đại môn khung đều treo lụa tơ hồng kẻ hoa, không khí vui mừng này, cũng đã hòa tan đi những uất khí trước đó vài ngày do chuyện của Tôn Ngọc Nương mang lại.

Cẩm Nương cứ theo lệ thường đi thỉnh an Đại phu nhân, vừa đến viện của Đại phu nhân, thì thấy Đại phu nhân đang bề bộn sửa sang lại đồ cưới cho Tôn Vân Nương, Tôn Vân Nương đang đợi gả, Ngọc Nương thì bị lão gia đánh còn chưa khỏe, cho nên, tới chỗ Đại phu nhân thỉnh an cũng chỉ có mình Cẩm Nương.

Thấy Cẩm Nương tới, Đại phu nhân liền để cho bọn Hồng Mai tiếp tục làm, còn mình thì bưng trà trở lại chánh đường ngồi, nàng hôm nay càng ngày càng phải coi trọng Cẩm Nương, thái độ đối với Cẩm Nương cũng thay đổi, trước kia Cẩm Nương chỉ là thứ nữ, nàng thích thì gặp mặt, không thích thì không cho sắc mặt hòa nhã, nhưng hôm nay Tứ di nương đã thăng vị, nên ngược lại nàng phải ở khắp nơi lộ ra vẻ trang trọng hơn so với Nhị phu nhân, hơn còn phải biểu hiện rõ ràng địa vị chánh thê của nàng, Cẩm Nương vẫn theo lệ thường mỗi ngày đều đứng lúc kính cẩn đến thỉnh an Đại phu nhân.

“ Người hôm nay cũng đã là trưởng nữ đứng đắn rồi, làm việc gì cũng phải học trầm ổn quy cũ một chút, không thể giống như ở gia đình nhỏ được, những thứ cầm kỳ thư họa kia. Tuy nói bây giờ học thì đã chậm một chút, nhưng vẫn phải học, Giản thân vương phủ không thể so sánh với nhà quyền quý khác, khắp nơi trong kinh thành này trừ mấy người con ruột của hoàng thượng ra, không còn nhà nào sang quý hơn nữa, cho nên, người đi qua đó, thì ngàn vạn lần đừng ném đi mặt mũi của tướng phủ ta, mọi việc cần phải tiểu tâm cẩn thận, sau này. Nhị tỷ tỷ của người cũng qua đó, tỷ muội nhà mình, thì cần giúp đỡ nhau nhiều một chút, chứ đừng có như cùi chỏ mà chia ra bên ngoài, đừng thấy người ta có địa vị rồi nghĩ dựa vào đó mà nịnh bợ, đừng quên, người là con cái của Tôn gia ” Từ sau khi Tôn Ngọc Nương cùng Giản thân vương thể tử nghị hôn xong, Đại phu nhân mỗi khi nhìn thấy Cẩm Nương, là đem những lời nói phía trên nhắc lại một lần.

50. Chương 50

Cẩm Nương cũng hiểu, đang thương cho tấm lòng của cha mẹ khắp thiên hạ, nữ nhi của Tôn gia, cho dù có là thứ xuất đi nữa, nhưng gả cho người dù sao cũng làm chánh thê, mà Đại phu nhân đã vì chuyện của Tôn

Ngọc Nương mà bị đả kích trong lòng, cảm thấy không còn mặt mũi nữa, nhưng dù sao cũng là nữ nhi của mình, nên vẫn phải yêu thương quan tâm, ở Giản thân vương phủ nàng không thể nào đưa tay đến, nên chỉ phải nhờ Cẩm Nương Nhị thiếu phu nhân tương lai này nhắc nhở coi chừng dùm.

Chẳng qua, Tôn Ngọc Nương là chủ nhân dễ bị ức hiếp vậy sao? Ngày nào đó nàng thật sự đến Giản thân vương phủ, chỉ cần nàng không gây chuyện với mình, mình đã cảm ơn vạn lần rồi, chẳng qua lời nói này nàng cũng không thể nói với Đại phu nhân, chỉ đành ở trong lòng oán thầm, khúm núm mà đáp lời.

Đại phu nhân thấy nàng thái độ kính cẩn, rốt cục cũng ngừng miệng, vẽ mặt hài lòng bưng trà uống.

Cẩm Nương cáo từ đi ra ngoài xong, liền sờ sờ cái trán, mỗi ngày nghe một trận giáo huấn, đến da đầu cũng đều có chút tê dại.

Đang lúc nàng cùng Tú cô một đường hướng phía ngoài viện mà đi, thì thấy mấy gã sai vặt đang mang nhiều cái rương hòm đi vào phía trong viện, đi theo phía sau còn có bà vú Trịnh má má của Tôn Vân Nương, rương hòm này tựa hồ rất nặng, hai gã sai vặt trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng khiêng đi còn có chút cố hết sức, mà Trịnh má má thì ở một bên không ngừng hô: “Cẩn thận chút, cẩn thận chút, đều là đồ hồi môn của đại cô nương, hư một cái, dù đem cả nhà các người bán đi cũng bồi thường không nổi.”

Vừa ngược mắt, thấy Cẩm Nương từ trong viện của Đại phu nhân đi ra ngoài, Trịnh má má kia lập tức ngừng miệng, trong đôi mắt hiện lên vẻ bối rối, thấp đầu giả bộ như không nhìn thấy, đi theo đám người khiêng hòm rương vào trong.

Cẩm Nương càng nhìn trong lòng càng nghi hoặc, đồ cưới của Vân Nương không phải đã đem đặt ở Tiền viện hết rồi sao? Ngày kia chính là ngày xuất giá rồi, đặt ở Tiền viện, thì khi xuất phủ mang đi cũng dễ dàng hơn nhiều nha? Tại sao ngược lại muốn đem vào trong viện của Đại phu nhân thế?

Hơn nữa ánh mắt của Trịnh má má kia rõ ràng có chút chột dạ, chẳng lẽ là.

Nhưng không bằng không có, nàng cũng không thể qua đó ngăn lại mấy cái rương kia mà thăm dò thực hư được? Vì thế không thể làm gì khác hơn là tiếp tục đi ra ngoài.

Đến ngoài viện, Cẩm Nương kéo tay Tú cô, ở bên tai nàng khẽ nói nhỏ: “Ta đi đến viện của lão thái thái thỉnh an, người ở nơi này ngó chừng một chút cho ta, nhìn xem các nàng muốn chuyển mấy cái hòm đồ kia đi chỗ nào”

Tú cô nghe xong liền ngây ngốc, nhưng ngay sau đó lại gật đầu, Cẩm Nương liền nhanh chóng đi đến viện của lão thái thái.

Nhị phu nhân đang ôm Hiên ca nhi ở trong nhà của lão thái thái dùng điểm tâm, thấy Cẩm Nương tới, trên mặt liền nở nụ cười ôn hòa.

Cẩm Nương thỉnh an lão thái thái xong, lại hành lễ với Nhị phu nhân, rồi bước đến nhìn Hiên ca nhi.

Tiểu hài tử lớn rất mau, một ngày là một bộ dáng khác, ở trong nhà lão thái thái được nuôi dưỡng rất tốt, nên Hiên ca nhi càng ngày càng mũm mĩm đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp mịn màng, hằn đang mở to ánh mắt cùng Nhị phu nhân đi đi nga nga, thỉnh thoảng còn vui vẻ toét cái miệng nhỏ nhắn không răng ra cười khanh khách, khiến cho lão thái thái cười đến không thấy mắt, nhìn một lát thì không nhận được nữa phải để chén xuống, đem Hiên ca nhi ôm qua.

“Nhìn một cái xem, Hiên ca nhi chúng ta thật đúng là càng ngày càng thông minh, còn biết cùng mẹ hân chơi đùa nè, Hiên ca nhi, cười cho nãi nãi xem đi” vừa nói vừa đem mặt cọ vào bộ ngực nhỏ của Hiên Ca nhi. Khiến cho Hiên Ca nhi vui vẻ mà cười, nhất thời trong nhà tiếng cười vui náo nhiệt vang lên, không khí rất ấm áp.

“Cũng thật là biết cười, vừa nhìn Đại thiếu gia là biết rất thông minh rồi, tuổi còn nhỏ mà có bộ dạng tốt như vậy, tương lai không chừng còn được phong hầu bá tướng nữa.” Tôn mụ mụ ở bên cạnh nhìn thấy đã thấu hiểu, liền nói lời dễ nghe.

Lão thái thái nghe rất là hưởng thụ, cười híp mắt, Cẩm Nương nhân cơ hội nói: “Hiên ca nhi thật đúng là thú vị a, chỉ tiếc, Cẩm Nương ở nhà không được bao lâu nữa, quả thật không nỡ a, Cẩm Nương thật muốn ngày ngày đều có thể nhìn đến thấy nãi nãi cùng Hiên ca nhi.”

Lão thái thái nghe cũng có chút thương cảm, mấy ngày nay, Cẩm Nương mỗi ngày đều tới kề cận mình một lát, rồi lại chơi với Hiên ca nhi, cốt nhục tình thâm, nếu đã gả đi rồi, thật lâu cũng sợ là khó thể trở về một chuyến, không có nhà chồng cho phép, khuê nữ gả ra thì không thể nào về nhà mẹ đẻ được.

Nhưng mà, khuê nữ đã lớn luôn luôn phải gả đi, cho dù không nữ, cũng không có cách nào khác, lão thái thái nghĩ vậy liền than nhẹ một tiếng nói: “Thừa dịp ở nhà, người hãy đến đây ôm Hiên ca nhi nhiều một chút, các người là chị em ruột, máu mủ tình thâm, ôm một hồi thì trở về chuẩn bị đồ cưới đi, tuy nói Giản thân vương phủ đưa lễ hỏi cũng không thiếu, nhưng nữ tử trong gia đình bốn mùa đều cần có xiêm y, vì vậy xiêm y bốn mùa đều phải do người tự mình khâu lấy, không thể nhờ vả người khác, bên nhà chồng cũng sẽ chiếu vào những cái này mà đánh giá thủ nghệ nữ công của người đó.”

Cẩm Nương mỉm cười gật đầu, “Cẩm Nương nhớ kỹ, chẳng qua là, nãi nãi, lần trước Giản thân vương đưa sinh lễ tới cũng để ở trong viện của ngài sao? Cẩm Nương muốn xem một chút bên trong có chút gì quý giá hay không, Cẩm Nương muốn chọn vài cây vải mang ra ngoài cho. Cho Nhị công tử làm áo.”

Lão thái thái nghe liền trầm ngâm một hồi, nên trong lòng Cẩm Nương liền có chút ít gấp gáp, nhưng cũng không thể nói rõ, vì vậy đành nhìn Nhị phu nhân một cái, Nhị phu nhân liền từ trong tay Cẩm Nương nhận lấy Hiên ca nhi, nhìn lão thái thái nói: “Nương, Giản thân vương gia từ trước đến giờ rất Phú Quý, Nhị công tử kia lại là con vợ cả, từ nhỏ đến lớn đều cảm y Ngọc thực, sợ là không phải vải tốt thì sẽ không mặc lên người, Cẩm Nương kia. Vải gấm Tứ Xuyên mặc dù không kém, chẳng qua dùng nó để may xiêm y cho chú rể mới thật có chút không tốt, không bằng cứ để cho nàng chọn vài cây vải, mang ra làm mấy bộ vừa mắt cho cô gia a.”

Lão thái thái nghe xong cũng cảm thấy hợp lý, trong phủ nơi nào mà không có vải vóc tốt, chẳng qua sợ là Đại phu nhân đều đã phân chia cho đại cô nương cùng Nhị cô nương rồi, phân đến tay Tứ cô nương, mà còn có thứ tốt để dùng sao.

“Dù sao hàng tốt hơn nữa cũng là của người, người đi chọn vài cây cũng tốt.” Lão thái thái liền quay đầu hướng Tôn mục mục nói: “Đi tìm Bạch Đại tổng quản lấy chìa khóa, rồi mang Tứ cô nương đi đến kho chứa đồ, đồ cưới của nàng đều được đặt ở trong đó, tuy đã khóa lại, nhưng mà ... đã nhiều ngày rồi cũng không có kiểm tra qua, người thuận đường thì cầm theo danh mục sinh lễ cùng nhau kiểm tra thực hư một chút, không thể để thiếu cái gì a.”

Lão thái thái ý ngoài lời nói, Cẩm Nương nghe được liền âm thầm kinh hãi, quả không hổ là người đấu tranh nhiều năm, ai cũng không phải là kẻ ngu, Cẩm Nương đột nhiên nói muốn tìm vài cây vải đồ cưới, nhất định là có nguyên nhân, lão thái thái là người khôn khéo như thế, làm sao mà không nghĩ ra chứ, hơn nữa lão thái thái vốn cũng lo lắng chuyện này, nên khi thấy nàng biết thời biết thế, liền đáp ứng.

Tôn mục mục cười cầm cái chìa khóa cùng Cẩm Nương đi ra ngoài.

Tìm được Bạch tổng quản lấy danh mục sinh lễ, Bạch tổng quản sắc mặt cứng đờ, rồi nhanh chóng nhìn Cẩm Nương một cái, liền trở vào nhà, tìm hồi lâu mới cầm danh mục sinh lễ giao cho Tôn mục mục.

Mở cửa kho phòng ra, hai mươi mấy cái rương vẫn chỉnh tề nguyên vẹn, Bạch tổng quản mang về mặt nghiêm túc đi vào, một đường liền đi thẳng đến mấy cái rương vải vóc nói, “Tứ cô nương, vải gấm và tơ lụa đều ở nơi này, lão nô mở ra cho ngài xem, tự mình đi chọn đi.”

Tôn mục mục cũng đi qua theo, Cẩm Nương đếm thầm những cái rương trong nhà kho, dường như không có thiếu. chẳng lẽ do mình quá đa nghi sao?

Bạch tổng quản tự mình mở ra một cái rương vải, lúc này Cẩm Nương lại làm bộ dạng như thấy thứ mới lạ cứ đảo qua đảo lại giữa các rương hòm, một lát sờ sờ cái rương này, một hồi nhìn một chút cái rương kia, Tôn mục mục thấy vậy cũng chỉ cho là nàng tuổi còn nhỏ, bỗng nhiên thấy nhiều đồ như vậy, chắc là đang rất hưng phấn.

Cẩm Nương trong lúc sờ sờ, cũng âm thầm tay gõ và dùng đầu gối hất ngã, mấy cái rương vừa rồi đẩy mạnh vẫn không nhúc nhích, nhưng càng đi sâu, thì quả nhiên một cái rương bị nàng đụng mạnh mà chuyển động, thân thể nàng thế này thì có bao nhiêu khí lực chứ?

51. Chương 51

Cẩm Nương giả vờ như không cẩn thận, dùng sức đem hòm rương kia đụng ngã, quả nhiên bị nàng đẩy một cái liền văng ra thật xa, thiếu chút nữa ngay cả nàng cũng ngã ở trên mặt đất.

Đang cất chỉ phong niêm của cái rương, thấy thể mặt của Bạch tổng quản lập tức đen lại, Tôn mụ mụ vội vàng chạy tới đỡ Cẩm Nương đứng vậy, Cẩm Nương vỗ vỗ quần áo trên thân thể, đối với Tôn mụ mụ nói: “Cái rương này giống như giả a, làm sao lại nhẹ như lông chim thế, một chút sức nặng cũng không có?”

Tôn mụ mụ nghe lời nàng nói sắc mặt cũng bắt đầu ngưng trọng, đi tới cái rương khê đầy, liền cảm giác bên trong căn bản là trống rỗng, Tôn mụ mụ liền quay đầu lại nhìn Bạch tổng quản, Bạch tổng quản mồ hôi mồ hôi con đều tuôn ra, nhưng cũng không nói gì, chỉ một mực muốn đi ra ngoài.

“Đại tổng quản, xin đem cái rương mở ra, ta muốn xem một chút, chẳng lẽ Giản thân vương phủ lại đem một cái rương rỗng đến nạp lễ sao?” Cẩm Nương lạnh lùng bình tĩnh nói.

Đại tổng quản cước bộ dừng một chút, quay đầu lại, vẻ mặt thất thiếu nhìn Cẩm Nương nói: “Tứ cô nương, lão nô hiện tại đi mời lão thái thái đến, lão nô. cả đời làm việc cho Tôn gia, nhưng đến già thì lại phạm phải lỗi phạm thượng này, thật là. Thật là.” bộ dạng tràn đầy thẹn ý trong lòng.

“Chuyện này ngài tuy có trách nhiệm, nhưng không phải là do ngài gây nên, ngài chẳng qua chỉ làm theo lệnh người khác, đúng không?” Cẩm Nương nghe thấy không giận ngược lại cười, “Phía ngoài có người đứng không, ngài sai một tiểu nha đầu đi mời là được, ở trong kho này, chắc không chỉ có một cái rương rỗng đúng không?”

“Bạch tổng quản, ngài. Làm sao lại hồ đồ như thế a.” Tôn mụ mụ rất không đành lòng, bởi vì đều lão nhân ở trong phủ, Bạch tổng quản từ trước đến giờ rất được Lão thái gia cùng lão thái thái tín nhiệm, nên đồ cưới của Tứ cô nương, hẳn quả thật không dám lấy đi, Dù có cho hắn thêm mười cái lá gan hắn cũng không dám tham đồ cưới của tiểu chủ tử, sợ là. Bị ép buộc.

Bạch tổng quản nghe xong liền dậm chân, lão đảo đi ra ngoài.

Tôn mụ mụ cùng Cẩm Nương liền ở trong phòng xem xét, quả nhiên còn có ba cái rương trống không, mở nắp đẩy ra, bên trong rương rỗng tuếch, cầm danh mục sính lễ lên xem, thì phát hiện mấy cái hòm rương thiếu kia toàn là đồ tốt, nào là Đông châu Bạch Ngọc, ngay cả đồ trang sức được đưa tới cũng không thấy.

Tôn mụ mụ mặt mũi trắng bệch, nhiều tài sản như vậy, nếu thật sự là Bạch Đại tổng quản không lấy, nhưng để người ngoài lấy đi, vậy thì hắn cũng chỉ có một chữ chết.

Không bao lâu, lão thái thái đã sai người đến, truyền lời cho Tôn mụ mụ đem cửa phòng khi khóa lại, rồi mang theo Tứ cô nương đi đến viện của Đại phu nhân.

Cách thời gian Cẩm Nương thỉnh an Đại phu nhân đến giờ cũng không tới nửa canh giờ, lão thái thái để cho Nhị phu nhân vịn nàng, còn gọi thêm bảy tám bà Tử thô sử (người làm việc nặng), chạy thẳng tới trong viện của Đại phu nhân.

Đại phu nhân đang ở trong phòng sổ sách xử lý những chuyện hàng ngày trong phủ, không có ở trong viện, lúc này chỉ có Hồng Mai cùng Tử Anh thì đang ở bên trong chỉ huy người đổi lại đồ, đột nhiên thấy lão thái thái mang theo một đồng người đi vào, thì bị sợ đến cháng váng, mắt gần nữa ngày mới nhớ tới phải hành lễ.

Lão thái thái cũng không dài dòng, trực tiếp đến gần các nàng nhìn những món đồ đang được sửa sang kia, quả nhiên, toàn bộ đều là Đông Châu Ngọc Thạch, trên mỗi cái hộp còn có dấu ấn của Giản thân vương phủ, Hồng Mai đang tính giải thích cái gì đó, thì lão thái thái cười lạnh nói: “Thái thái của các người thật đúng là ra tay nặng a, đem những món đồ tốt nhất đều lấy ra, thật ra chỉ những thứ này không đáng là gì, uống công nàng đường đường là con gái của Thái sư, ánh mắt của quá tệ đi.”

Đại phu nhân đã sớm được người ta bẩm báo rồi, đang cuống quýt đi vào viện, đúng lúc nghe được lão thái thái nói như thế, mà chuyện nàng làm rồi cuộc cũng không phải vinh quang gì, cho nên dù ngày thường có hung hãn đến đâu đi nữa, hiện tại cũng bị đở bưng mặt.

Lão thái thái thấy chánh chủ đã tới, cũng lười tức giận, để cho Nhị phu nhân vịn nàng ngồi ở chánh đường, tựa tiểu phi tiểu nhĩ nhìn Đại phu nhân, nhưng cũng không có lên tiếng.

Một phòng đầy người đều đang nhìn Đại phu nhân, có đủ loại ánh mắt bắn về phía nàng, có khinh bỉ, sợ bị giận chó đánh mèo, nghi ngờ. Đại phu nhân lúc này quả thật có cảm giác không dặt dưng thân muốn tìm một cái hầm ngầm để chui vào.

Lão thái thái nói không sai, mình từ nhỏ cảm y Ngọc thực, từ trong lớp người quý tộc mà lớn lên, cái thứ đồ tốt gì mà chưa từng thấy, sao bây giờ lại hồ đồ nghe theo lời nói của đại cô nương, lại. đi tham một ít đồ này, thật là mắc cỡ chết người a, nhưng mà. Cho dù mình có làm thì thế nào, người ta tặng lễ đến nhà, thì những thứ này là đồ của trong phủ rồi, tất nhiên phải do nhà mình phân chia, chẳng qua là.

Khi Cẩm Nương cùng Tôn mụ mụ đi vào, đúng lúc nhìn thấy Đại phu nhân không được tự nhiên đứng ở bên cạnh cửa lớn, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, khi nàng nhìn thấy Cẩm Nương đi vào, trong mắt mặc dù có chút không được tự nhiên, nhưng cũng không thấy thẹn, há miệng định nói gì đó rồi lại thôi.

Cẩm Nương đi qua bên người nàng, đứng vững ở trước mặt lão thái thái, các trưởng bối đều ở đây, cho nên dù là khổ chủ, nàng cũng không thể mở miệng trước, vì vậy, nàng thật biết điều im miệng không nói, chờ lão thái thái lên tiếng.

“Thiếu mấy cái rương?” Lão thái thái uống một chút trà, hỏi Tôn mụ mụ.

“Bốn cái rương, nô tỳ đã tra lại từ danh mục sinh lễ, đa số những lễ vật quan trọng đều mất hết.” Tôn mụ mụ khom người trả lời.

“Con dâu, người muốn làm sao thì nói đi, là trả đồ lại, hay là.” Lão thái thái đem chén trà tiện tay giơ lên, Hồng Tụ nhanh chóng đi qua nhận lấy, giúp bà bỏ lên trên bàn, giọng nói của Lão thái thái rất bình tĩnh, nghe không ra nửa điểm tức giận.

Trải qua một chút thời gian, Đại phu nhân bắt đầu vượt qua cảm xúc bối rối cùng sợ hãi lúc trước, hiện tại nghe lão thái thái hỏi như vậy, nàng liền trấn định lại, chậm rãi từ bên cạnh cửa thông thả bước đi vào, ngồi ở phía dưới lão thái thái.

Lão thái thái lông mày chau lên, ánh mắt không hề bình tĩnh như lúc trước nữa, mà sắc bén nhìn Đại phu nhân, ánh mắt lạnh tựa như sương giá mùa đông.

Đại phu nhân nhìn thấy thì ánh mắt lóe lên một chút, liếc sơ qua thấy lão thái thái giống như yếu ớt nhưng lại mang đến cho nàng một loại áp lực vô hình, ở trước mặt lão thái thái, nàng luôn có chút hoảng hốt, hoảng chi, chuyện lần này, khiến nàng thật sự có chút lo lắng a. Nhưng rồi cuộc cũng do lớn lối đã quen, hơn nữa nàng cũng không có thói quen nhận lỗi, hoảng chi, đều là cho cháu gái của Tôn gia, đâu phải nàng trộm đồ về nhà mẹ đẻ đâu?

“Nương, lời nói này của ngài là ý gì, con dâu không hiểu ý của ngài.” Đại phu nhân tận lực đem giọng nói đè nén, cố gắng bình phục sự đuổi lý trong lòng.

“Không hiểu? Hừ, con dâu, người cũng là người thông minh, có mấy lời cần gì phải nói toát ra, ở nơi một phòng đầy người như vậy, vì không muốn làm trò trước mặt tiểu bối, vì ta còn muốn cho người một chút ít thể diện.” Lão thái thái hít sâu một hơi, đè nén lửa giận trong lòng lên tiếng nói.

“Nương mà cũng muốn giữ thể diện cho con dâu sao? Vậy thì con dâu phải tạ ơn nương rồi, nhưng mà khi thăng con nô tỳ hạ tiện này lên bình thê, để nó ngồi ngang hàng với con dâu, thì còn giữ thể diện gì cho con đây?” Đại phu nhân không giận không hỏa, nhưng giọng nói mang sự đối chọi gay gắt.

Nhị phu nhân vừa nghe lời nói kia chỉ đến trên người mình, thì vành mắt đỏ lên, nước mắt liền tràn mi, liếc trộm lão thái thái một cái nói: “Nương. Đều là người một nhà, mấy thứ tốt cho đại cô nương cũng phải.”

“Người câm miệng, người cứ hèn yếu như thế, thì làm sao bảo vệ Hiên ca nhi a.” Lão thái thái vội vàng cắt đứt lời nói của Nhị phu nhân..., lấy ngón tay chỉ vào trán của Nhị phu nhân, bộ dạng tiếc rởn rầu không thành thép.

Đồng thời quay đầu đối với Đại phu nhân nói: “Cho Tổ Tâm thăng vị cũng không phải là một lão bà như ta đây tự định đoạt, bản thân người đã làm ra chuyện gì trong lòng tự hiểu rõ, nếu không, ông thông gia cũng sẽ không ở trên đại diện của triều đình mà chấp nhận chuyện này, An nhi cưới Bình thê là do Thánh thượng hạ chỉ, nên đã trở thành định cục, nếu người còn một lần nữa mang chuyện này ra nói thì chính là chất vấn ý chỉ của hoàng thượng, chuyện này mà để bà thông gia biết được, sợ cũng sẽ không đồng ý cho người làm như thế.”

52. Chương 52

Trong lời nói của Lão thái thái mang theo sắc lệ sâu sắc, đem lời nói của đại phu nhân ngăn cản lại, Đại phu nhân thật vất vả mới đề xuống lửa giận lại một lần nữa bùng lên, trợn mắt tàn bạo nhìn Nhị phu nhân đang núp ở một bên gạt lệ, những uất ức ở trong lòng nhiều ngày không cách tiêu tan rốt cục đã bộc phát, Đại phu nhân ủy khuất khóc ròng nói: “Không có nương gạt đầu, lão gia hấn sao lại dâng tấu chương lên trên xin cưới Bình vợ chứ, nếu như cưới con nhà gia thế hiển hách một chút, thân phận cao quý một chút, thì trong lòng con dâu đâu có tức giận, tại sao là nàng ta. kể nô tỳ hạ tiện này đây chứ.”

“Con dâu! Không nên mở mồm thì mắng tiện nhân nô tỳ như thế, Tổ Tâm nàng hôm nay cũng là phu nhân đứng đắn ở trong phủ này rồi, đừng thấy bởi vì nàng tính tình tốt thì tùy ý khi dễ, bản thân người vốn xuất thân là đại gia khuê phòng, nhưng nói chuyện lại thô tục du côn như thế, thử nói xem người ta sẽ nghĩ như thế nào? Chẳng lẽ muốn cho hạ nhân toàn bộ quý phủ nói người nhân phẩm còn không bằng Tổ Tâm sao?” Lão thái thái thật sự là nghe không vô lời nói của Đại phu nhân nữa rồi, nên phần nộ quát.

Đại phu nhân nghe thấy vậy liền tức giận, sắc mặt lão thái thái cũng có chút trắng bệch, Cẩm Nương đứng ở một bên nhìn thấy cũng có chút lo lắng, bệnh của lão thái thái cũng chỉ vừa mới tốt một chút thôi, nhưng ngàn vạn lần đừng nóng nảy nhiều đối với sức khỏe sẽ không tốt, vì vậy nàng nhanh chóng đi tới vuốt lưng cho lão thái thái, đồng thời cũng xoa bóp huyết đạo nơi đầu.

Lão thái thái cảm giác khá hơn một chút, quay đầu lại trêu mếu nhìn Cẩm Nương một cái, cũng lười để ý đến Đại phu nhân nữa, bà chỉ nhìn Tôn mụ mụ cùng Hồng Tụ nói: “Đi, mang người đến, cầm theo danh sách sính lễ kiểm tra lại, rồi đem đồ của Tứ cô nương mang đi ra ngoài, đặt vào ở trong kho mà cất giữ đi.” Vừa nói vừa nhìn về phía ngoài cửa.

Bạch tổng quản đang xuôi tay đứng ở cửa, chờ lão thái thái triệu kiến. Thấy lão thái thái nhìn sang, hần liền bước mấy bước đi vào, run rẩy quỳ xuống: “Lão thái thái. Ngài. Trách phạt lão nô đi.”

“Bạch lão đầu, người đi xuống đi, ta biết không phải là lỗi của người.” Lão thái thái liền thở dài một hơi, “Người cũng là một trong mấy lão nhân lâu năm, ta còn không hiểu rõ người sao? Chẳng qua, tuy nói đều là chuyện do chủ tử phân phó, nhưng cũng phải xem một chút thị phi khúc chiết trong đó, có một số việc, không phải là người giúp nàng, mà đang hại nàng đấy.”

Bạch tổng quản nghe được nét mặt già nua bỗng đỏ bừng, ngẩng đầu lên rồi dập đầu: “Tạ lão thái thái tha thứ, Tạ lão thái thái, lão nô. Thật đáng chết a.”

“Được rồi, mau đứng dậy đi, một thân già lom khom rồi, không chịu nổi được mấy cái dập đầu đâu, đi, tìm mấy người khỏe mạnh có sức lực đến, đem đồ vật mang trở về là được.” Lão thái thái khoát khoát tay, Tôn mụ mụ liền đi đến đỡ Bạch tổng quản.

Bạch tổng quản xấu hổ không chịu nổi từ dưới đất đứng dậy đi ra ngoài, lúc này Đại phu nhân giận đến ngăn trở Tôn mụ mụ đang muốn mang đồ sính lễ ra ngoài, đối với lão thái thái nói: “Nương, vì sao phải mang đi ra ngoài? Cẩm Nương là tôn nữ của ngài, chẳng lẽ Vân Nương không phải sao? Nếu Thân gia (sui gia) đã tặng lễ vào cửa, vậy thì lễ vật phải do chúng ta xử trí không phải sao? Con dâu bắt quá chỉ là đem

sính lễ của hai cô nương đổi một ... ít ... thôi, có gì không thể chứ? Đáng giá để Nương hưng sư động chúng như thế sao?”

Lão thái thái nghe thấy tức giận đến bậc cười lên, giọng nói có chút phát run: “Tốt, tốt, tốt, ngươi thật đúng là có phong phạm đương gia xử lý công việc a, đã làm ra chuyện bỉ ổi như thế, mà còn có thể mạnh miệng cường từ đoạt lí.” Lão thái thái nói xong, một chưởng vỗ vào trên bàn: “Ta thật muốn hỏi bà thông gia xem, ban đầu làm như thế nào để dạy dỗ ngươi.”

“Tôn mụ mụ, đi lấy thiệp mời của ta, ngay bây giờ ta sẽ đi đến phủ thái sư gặp bà thông gia, để cho nàng xem một chút cô nãi nãi nhà nàng làm như thế nào xử lý công việc của một nhà.” Lão thái thái đứng lên, không hề nhìn đại phu nhân một lần nào nữa, phát tay áo xong liền hướng phía ngoài mà đi.

Nhị phu nhân cùng Cẩm Nương vội vã đến đỡ nàng.

Bên kia, Đại phu nhân vừa nghe nói muốn đến gặp Nương của nàng, thì bị làm cho sợ đến sắc mặt cũng thay đổi, thoáng một cái thanh âm đã mềm nhũn, liền nhảy qua một bước quỳ ở trước mặt Lão thái thái: “Nương, đây bất quá chỉ là chút ít chuyện nhà, cần gì mời mẫu thân của ta”

Lão thái thái không để ý tới nàng, vòng qua người nàng tiếp tục đi về phía trước, Đại phu nhân thấy vậy thì nóng nảy lên, quỳ xuống nắm tay áo của lão thái thái: “Nương. Nương, ta. Ta sai lầm rồi.”

Lão thái thái lúc này mới dừng bước lại, mắt lạnh nhìn nàng: “Sai? Ngươi mà cũng biết sai?”

Đại phu nhân bị lão thái thái nhìn như vậy, liền cắn răng nói: “Con dâu sai rồi, con dâu là đương gia không nên có lòng riêng tư, Cẩm Nương Vân Nương cũng đều là cô nương của Tôn gia, con dâu. Không nên chỉ nghĩ đến ruột thịt của mình.” Thanh âm càng nói càng nhỏ, bộ dạng đang phục tùng kia chỉ trong nháy mắt liền tàn bạo nhìn Cẩm Nương cùng Nhị phu nhân một cái.

dù sao hiện tại nàng cũng là đương gia chủ mẫu của Tôn gia, lão thái thái cũng không muốn làm quá, thấy tốt thì nên biết tự thu: “Nếu như biết sai lầm rồi, vậy thì đứng lên đi, chẳng qua là.” Lão thái thái dừng lại một chút.

Đại phu nhân thấy mình hơi nhúng nhường một chút, thì lão thái thái đã nói lỏng miệng, nên âm thầm cao hứng, nhưng bị câu ‘ chẳng qua là ’ của lão thái thái làm tim đập mạnh, liền nhanh chóng giương mắt nhìn lão thái thái.

“Chẳng qua là, hiện tại thân thể của ta cũng không có tốt như trước nữa rồi, cái nhà này một mình ngươi quản lý quả thật quá vất vả, cũng cực khổ nữa, như vậy đi, từ đây về sau, Tổ Tâm sẽ làm trợ thủ giúp ngươi, hiệp trợ ngươi xử lý công việc, mọi việc cứ thương lượng mà làm, mấy ngày ngươi bị bệnh, ta cũng biết được, Tổ Tâm tuy là tính tình mềm yếu, nhưng cũng may nàng biết chuyện, đầu óc lại linh hoạt, là một người được việc, có nàng giúp đỡ, ngươi xử lý việc cũng ít sai sót hơn.” Lão thái thái không nhanh không chậm nói.

Đại phu nhân làm việc ích kỷ, thủ đoạn lại độc ác, ý vào nhà mẹ đẻ gia thế lớn, muốn làm gì thì làm, mà ở trong phủ cũng không chỉ có Cẩm Nương là một thứ nữ, mình thân thể lại không tốt, nếu không tìm người trông coi, chỉ sợ sẽ còn có những cháu gái bị nàng ngược đãi nữa, hiềm khi nàng chịu nhận lợi, lại có khuyết điểm bị mình nắm lấy, vì vậy phải nhân cơ hội này đặt ra điều kiện mới được.

Đại phu nhân nghe thấy thì chấn động, nhanh chóng đứng dậy, chỉ vào lỗ mũi Nhị phu nhân nói: “Nương muốn ta cùng. Nàng cùng nhau xử lý công việc? Không được, ta quyết không đáp ứng!” Lời nói ra như đinh đóng cột, còn bộ dạng một bộ một bước cũng không nhường .

Lão thái thái liền nghiêng mắt nhìn nàng, cười lạnh nói: “Không biết khi bà thông gia phân phó chị dâu của ngươi làm việc, chị dâu ngươi cũng có thái độ đối đãi với bà thông gia như thế hay không?”

Đại phu nhân nghe vậy cổ họng liền nghẹn, lại muốn cãi, nhưng lão thái thái liền giống lắm bầm nói thảm: “Ai, sáng mai phải đi đến chỗ bà thông gia để học hỏi kinh nghiệm mới được, xem bà ấy làm cách nào mà dạy con dâu, còn nữ giới kia bà ấy hình như không có dạy cô nãi nãi của mình.”

Đại phu nhân càng nghe càng kinh hãi, nhưng vẫn nhịn không phát hỏa, chỉ hung hăng nhìn chằm chằm Nhị phu nhân, như muốn đem nàng xé ra trăm mảnh.

Lão thái thái cười lạnh nói: “Ta còn không có chết đâu, ở trong phủ này, lời của ta nói mới là đúng đắn, người đã chẳng biết tiến thoái, lại không biết hối cải, vậy thì bắt đầu từ hôm nay, người cứ ở bên trong phật đường đọc một tháng phổ thiện kinh, để tu tâm dưỡng tính tốt đi.”

Đây là Cẩm Nương lần đầu tiên nghe rõ thấy rõ lão thái thái ngay mặt mà phạt Đại phu nhân, ban đầu khi mình vạch trần Đại phu nhân độc hại Nhị phu nhân cùng Hiên ca nhi, lão thái thái cũng không có phạt nàng, lúc mình bị Đại phu nhân hành hạ đến hôn mê, lão thái thái cũng chỉ là nhắm một mắt mở một mắt, hôm nay lại vì đồ cưới của mình mà phạt Đại phu nhân

Nàng không khỏi nhìn về phía Nhị phu nhân mẹ ruột của mình, chỉ thấy nàng đang rất ngoan ngoãn vịn lão thái thái, vẻ mặt khó xử không đành lòng, làm như là mình hại Đại phu nhân vậy, cái loại vẻ mặt này, lọt vào trong mắt lão thái thái, sợ là bà càng thêm thích, bởi vì Đại phu nhân từ trước đến giờ quá mức cường thế, lại không có đem lão thái thái để vào trong mắt, hôm nay thì khác, mọi chuyện Nhị phu nhân đều nghe theo lão thái thái, vừa biết nói lời dịu dàng để phân ưu, trong mấy ngày nay, e là nàng đã rất được lòng của lão thái thái.

Nàng đang suy nghĩ, thì thấy Nhị phu nhân khẽ nháy mắt với mình, trong đáy mắt mang theo tia giảo hoạt, Cẩm Nương không khỏi buồn cười, rồi lại không dám cười, chỉ phải cố nén lại, rồi nhanh chóng cúi thấp đầu, đem mặt giấu vào hõm vai lão thái thái, một hồi lâu cũng không ngẩng đầu lên.

53. Chương 53

Bên kia Đại phu nhân giận đến ngây người như phỗng, từ ngày nàng vào phủ tới nay, vô luận là nàng ngang ngược can rở đến cỡ nào, thì lão thái thái nhiều nhất cũng chỉ quát nàng mấy câu, chẳng bao giờ phạt nàng như thế, từ hôm nay trở đi chính là ngày Vân Nương xuất giá lúc, đồ cưới tuy là đã sớm chuẩn bị tốt, nhưng vì cái chiêu treo đầu dê bán thịt chó này, mà đã khiến mọi thứ loạn hết cả lên rồi, nếu như mình đi đến Phật đường, vậy ai sẽ thay Vân Nương sửa sang lại những thứ đồ cưới này? Con tiện nhân kia sao?

Nàng ta chắc chắn sẽ nhân cơ hội này mà đem những thứ tốt của Vân Nương lấy đi, đến lúc đó, mình căn bản là không kiểm tra được, mà Vân Nương thì đang bị cấm túc, Ngọc Nương lại đang bị thương, không phải là mọi chuyện sẽ do nữ nhân này toàn quyền quyết định sao?

Nghĩ đến Ngọc Nương, Đại phu nhân lại mang một trận hồi hận, vì đại cô nương cũng vì Ngọc Nương, mà mấy ngày nay nàng đều hướng Tứ nha đầu kia lấy lòng, chính là nghĩ tới Tứ nha đầu có thể ở Giản thân vương phủ trợ giúp Ngọc Nương một chút, nhưng. Chuyện tráo đổi đồ cưới hôm nay đã bị phanh phui ra ngoài, Tứ nha đầu khẳng định sẽ hận chết mình, quả thật là kiếm củi ba năm chỉ thiếu một giờ, ăn trộm gà không được còn mất đi nắm gạo.

Đại phu nhân cứng người đứng tại chỗ, trái lo phải nghĩ mà không tìm được kế nào khả thi, mắt thấy lão thái thái sắp đi ra khỏi cửa, thì nhanh chóng đuổi theo, ôm cổ lão thái thái: “Nương. Nương, con dâu cho dù có lỗi lầm đi, thì ngài cũng nên đợi qua mấy ngày này rồi hãy phạt con dâu mới đúng, từ hôm nay trở đi là ngày Vân Nương sẽ phải gả ra ngoài, con dâu dù sao cũng phải chuẩn bị nhận lễ bái của con rể.”

“Sáng mai có Tổ Tâm thay người nhận cũng giống nhau thôi, người cứ an tâm đi Phật đường đi.” Lão thái thái đứng bất động, cho dù bị Đại phu nhân ôm, thì giọng nói cũng lạnh như băng tuyết.

“Không được, Vân Nương là nữ nhi của ta, tại sao có thể để cho. Để cho nàng đi nhận lễ bái thay ta chứ, Nương, ngài làm thế không phải là muốn con dâu không còn mặt mũi nữa sao.” Đại phu nhân rốt cục cũng khóc lên.

“Nương, tỷ tỷ nói đúng, người Vân Nương phải giả là Trữ vương thế tử, thế tử lại là con rể đầu tiên của tỷ tỷ, nếu để cho con dâu thay tỷ tỷ lễ bái, không chỉ là tỷ tỷ không còn mặt mũi, Vân Nương cũng sẽ không có mặt mũi, hơn sẽ làm cho Vân Nương sau này ở Trữ vương trong phủ không ngốc đầu lên được, còn làm cho người ta chê cười nhà chúng ta nữa, hay là. cũng đừng trừng phạt tỷ tỷ nữa.” Nhị phu nhân nhìn thấy thế nóng lòng khuyên lão thái thái, lại đem khăn đưa cho Đại phu nhân.

Lão thái thái nghe chỉ im lặng, cũng chưa có nói đồng ý, cũng không có nói không đồng ý.

Đại phu nhân thấy Nhị phu nhân một phen nói rất có lý, hơn nữa những câu này đều bảo vệ cho nàng, nên đã nhận lấy khăn Nhị phu nhân đưa, đứng một bên lau nước mắt, nhìn lão thái thái đầy hi vọng, lão thái thái vẫn trầm ngâm, thái độ như có chút buông lỏng, liền vội nói: “Nương. Con dâu không càng quấy nữa, cùng lắm sau này ta sẽ cùng. Cùng Tổ Tâm muội muội hòa bình cộng sự, cùng nhau nắm tay lo chuyện trong nhà, ngài cũng có thể yên lòng, ở trong phủ an hưởng tuổi già.”

Lão thái thái chính là muốn Đại phu nhân nói ra những lời này, Vân Nương là trưởng nữ đầu tiên mà Tôn gia gả đi, đâu có thể ở trong lúc mấu chốt này mà phạt Đại phu nhân, vậy chẳng phải là làm cho Vân Nương mất hết mặt mũi hay sao, cả tướng phủ cũng không có mặt mũi theo luôn, Tổ Tâm mặc dù được thăng làm Bình thê, nhưng dù sao xuất thân cũng quá kém, lại là thứ xuất, làm sao có thể trong lúc Đại phu nhân còn khỏe mạnh, mà để cho nàng nhận lễ bái lạy của thế tử chứ?

Hơn nữa, Tổ Tâm vừa được thăng lên, trong lúc này mà phạt Đại phu nhân, nói như thế nào thì thân gia bên kia cũng sẽ không chấp nhận, vì vậy mình không thể làm cứng rắn quá.

Sở dĩ nói phạt nàng, bất quá chỉ muốn dùng thủ đoạn này trị Đại phu nhân, để cho nàng nói lỏng miệng, vừa chấp nhận vị trí bình thê của Tổ Tâm, vừa chịu cùng nàng cùng nhau xử lý trong chuyện nhà.

Hôm nay Đại phu nhân rốt cục đã chịu nhận lỗi, lại chịu phục tùng, mục đích của lão thái thái đã đạt tới, nhưng bà vẫn cố ý chần chờ, lúc này nhìn thấy trong mắt Đại phu nhân tràn đầy mong đợi, liền thở dài, làm ra vẻ bất đắc dĩ nói: “Nếu không phải có Tổ Tâm khuyên, ta thật sự sẽ không nghĩ tha cho người, bất quá, người đã biết sai rồi, vậy thì trước tiên gác lại, chờ sau này Vân Nương gả đi xong, phạt người tiếp cũng không muộn.”

Đại phu nhân nghe vậy cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu dạ một tiếng, nhưng cuối cùng, nàng hôm nay cũng đã bêu xấu quá nhiều, lại bị bắt buộc phải nhượng bộ, trong lòng tựa như có một tảng đá lớn đè xuống, nặng nề khó chịu, nên chỉ thị lễ qua loa đối với lão thái thái một cái, rồi mang sắc mặt âm trầm xoay người trở về nhà.

Cầm Nương nhìn thấy trận đánh này đã toàn thắng, thì càng là mở rộng tầm mắt với thủ đoạn đấu tranh của Nhị phu nhân, vừa rồi Nhị phu nhân dùng lời nói một phen khuyên lơn lão thái thái rất đúng lúc, lão thái thái trầm mặc vậy e cũng chính là đang đợi Nhị phu nhân lên tiếng, không nghĩ tới, Nhị phu nhân lại luyện được bản lãnh quan sát nét mặt đến lô hỏa thuần thanh như thế, mới vừa rồi ngay cả mình cũng không nghĩ ra chuyện biến chuyển này đâu, xem ra, mình phải tranh thủ mấy ngày còn ở nhà, cố gắng ở cùng Nhị phu nhân và lão thái thái nhiều hơn để học một ít bản lãnh này mới tốt.

Mất thấy Tôn muội muội cùng Hồng Tụ đã cùng mấy bà Tử đem đồ cưới của Cầm Nương dọn dẹp xong, rồi thả lại trong hòm gỗ lớn, sau đó cho người mang trở về trong kho, thì lúc này lão thái thái mới yên lòng trở về nhà.

Cầm Nương biết điều đi cùng Nhị phu nhân vịn lão thái thái, đi đến nửa đường, thì lão thái thái đột nhiên dừng lại, tựa tiểu phi tiểu nhìn Cầm Nương.

Cầm Nương bị lão thái thái nhìn đến có chút ngượng ngùng, thấp đầu, ngập ngừng nói: “Lúc trước Đại phu nhân có cùng Cầm Nương đề cập tới, muốn lấy đồ cưới của Cầm Nương cùng Đại tỷ tỷ trao đổi, Cầm Nương có trả lời là chuyện kia Cầm Nương không làm chủ được, phải xin chỉ thị của nãi nãi trước, sau lại, lại không có nghe nãi nãi nói đến chuyện này, buổi sáng hôm nay khi Cầm Nương đi thỉnh an Đại phu nhân, nhìn thấy vẻ mặt bà vú của Đại tỷ tỷ là lạ, nên mới nổi lên nghi ngờ, nhưng lại không gì làm bằng chứng, không thể nói lung tung, cho nên.” Nói đến phần sau, thanh âm của Cầm Nương càng nhỏ, mang một bộ dạng ngại ngùng như đã làm sai chuyện.

Lão thái thái cười cười, chỉ trăn nàng một chút rồi mắng: “Lanh lợi.”

Bà dừng lại một chút, rồi thu hồi nụ cười, nghiêm mặt nói: “Người làm vậy là đúng, mọi việc đều phải suy nghĩ kỹ càng, tuy là nói không thể làm ra những chuyện hại người, nhưng cũng không thể giống như kẻ ngu để mặc cho người ta giảng dạy. Tương lai, sau này đến Giản thân vương phủ, thì bản thân mình càng phải thêm cẩn thận mới đúng.”

Nhìn ánh mắt từ ái của lão thái thái, lỗ mũi Cẩm Nương có chút ê ẩm, nghẹn ngào không nói nên lời, Nhị phu nhân thấy vậy liền nhẹ nhàng ho một cái, Cẩm Nương nhanh chóng phục hồi tinh thần, đi tới trước mặt lão thái thái đang chính thức hành đại lễ một cái, ánh mắt khẽ sụp xuống: “Đa tạ ngài dạy bảo, Cẩm Nương. Nhất định sẽ không để cho ngài thất vọng.”

Lão thái thái mang ý vị sâu xa nhìn Nhị phu nhân một cái, rồi lại cười kéo Cẩm Nương đứng dậy “Người cũng đừng đi theo ta trở về phòng rồi, từ hôm này còn một đồng chuyện đang chờ người làm, xiêm y của tân lang không phải là còn mấy bộ chưa có làm sao?”

Cẩm Nương khẽ xấu hổ cười một tiếng, cúi đầu đáp lại, chờ đến khi lão thái thái đi xa, nàng mới đi về viện của mình.

Tú cô đi theo phía sau nàng, có chút cảm khái nói, “Thật ra thì, lão thái thái cũng rất thương cô nương, lúc trước cũng là lực bất tòng tâm.” Dứt lời bà con nghiêm túc nhìn Cẩm Nương, thật lâu mới nói: “Còn nữa, trước kia cô nương cũng quả thật không làm người ta thích được, tính tình trì trệ cũng thôi đi, lại còn vô cùng.”

Cẩm Nương rất ít khi nghe Tú cô nói đến mình trước kia, nên tiếp lời hỏi: “Còn như thế nào?”

“Lãnh Mạc, ngay cả Tứ di nương, nga, không, ngay cả đối với Nhị phu nhân, người cũng rất lạnh lùng, không quá quan tâm.” Tú cô cười nói: “Dáng vẻ bây giờ của người a, vừa cơ trí Thông Tuệ, lại biết trù tính nữa, Đại phu nhân hôm nay bị uất ức nhiều như vậy, không chừng sao này sẽ trả thù trở lại đấy.”

54. Chương 54

Cẩm Nương nghe khẽ mỉm cười, nhàn nhạt nói: “Ta sẽ không cho nàng thêm cơ hội, yên tâm đi.” Nói xong, liền sải bước đi về phía trước.

Về đến trong nhà, hai nha đầu Tứ nhi Bình nhi đang thiêu thừa may vá, Tú cô thấy vậy liền đến xem, rồi cười nói: “Cô nương, một trăm hà bao lúc trước đại cô nương xuất giá còn bắt người thuê dâu rồi, lúc này đến bản thân mình xuất giá rồi, nói như thế nào thì cũng phải thuê bảy tám chục cái mới được, tiền khen thưởng để bên trong phải nhiều một chút, Giản thân vương phủ so với Trữ vương phủ thì quý trọng hơn nhiều, mặc dù tiểu thư không phải gả cho thế tử Gia, nhưng cũng là con trai trưởng đứng đắn, nên không thể quá keo kiệt được.”

Cẩm Nương vừa nghe đến hà bao trong lòng vẫn còn sợ hãi, chuyện ám ảnh nhất trong cuộc sống hiện tại của nàng chính là việc cả ngày ngồi ở trong nhà này thuê mười cái hà bao.

Nàng đặt móng ngồi vào trên xích đu, ưỡn người ngã xuống, trong miệng còn la toáng lên: “Đừng nói hà bao a, vừa nói đến hà bao da đầu ta liền tê dại.”

Tứ nhi Bình nhi nghe thấy liền cười lên ha hả, Tứ nhi rất vô lại, cầm lấy cái hà bao đang thuê ở trong tay, rồi hướng phía trên người Cẩm Nương mà ném: “Cô nương, hà bao tới, đón lấy nè.”

Cẩm Nương cũng không có trốn, mà đưa tay ra nhận, mở nó ra xem, sau đó liền ném trở về, bủn xỉn nói: “Thôi đi! Không có tiền người ném tới đây làm gì.”

Tứ nhi cười hì hì nói: “Là để người bỏ tiền cho nô tỳ, cô nương thật đúng là hẹp hòi, vừa thấy rỗng không liền ném trở lại.”

Cẩm Nương nghe xong liền ngồi thẳng thân, đem ba người ở trong nhà nhìn một lần, rồi đột nhiên nói: “Nói với các người chuyện đứng đắn nè, e là tháng sau cô nương ta sẽ gả đi, mà bên cạnh ta cũng chỉ có ba người các người, như vậy nhất định phải có người theo ta qua đó, các người. Ai chịu đi với ta a?”

Ba người vừa nghe thấy, toàn bộ thu lại nụ cười, trầm mặc.

Cẩm Nương nhìn thấy thế cũng có chút mất mát, lần trước lời của lão thái thái nói với nàng, nàng vẫn còn nhớ rõ, cùng đi theo phải là người mà mình tin được, Tú cô thì không cần phải nói, nàng là vú nuôi của mình, nhi tử của nàng mặc dù đang ở trong phủ làm việc, nhưng vẫn chưa có lập gia đình, nếu như Tú cô đi theo qua đó, thì mình phải nghĩ biện pháp đem nhi tử của Tú cô mang qua luôn, sau này, chỉ cần ở trong Giản thân vương phủ tìm được một nha đầu xứng đôi mà thành thân, xem như là mình làm được một chuyện tốt để hiếu kính Tú cô.

Tứ nhi cùng Bình Nhi hai người. vậy phải xem ý nghĩ của các nàng rồi.

Tú cô vẫn không có lên tiếng, ánh mắt xa xăm, bộ dạng có chút không yên lòng, Cẩm Nương cũng biết là nàng đang suy nghĩ chuyện của con mình.

Tứ nhi thì rất bình tĩnh, cầm lấy cái hà bao mới vừa rồi còn không có thêu xong, tiếp tục thêu, chỉ có Bình nhi là phản ứng mau, cười híp mắt nói: “Cô nương mang nô tỳ theo đi, tuy cả nhà nô tỳ đều sống ở trong phủ, phụ thân nương cùng ca ca và chị dâu cũng đều ở trong phủ, nhưng người trong nhà nhiều, thiếu đi một mình nô tỳ cũng không có nhiều người để ý, hơn nữa, Giản thân vương phủ chỉ cách tướng phủ có hai con đường, muốn trở lại thăm một chuyến cũng không khó khăn.”

Cẩm Nương cũng chưa có nhận lời, chỉ nghiêm túc nhìn nàng nói: “Người. Năm nay mười sáu tuổi rồi.”

Bình nhi nghe được thì ngẩn ra, sắc mặt cũng trở nên hồng, thật ra Bình nhi lớn lên rất xinh đẹp, mặt trái xoan, mắt hạnh, miệng nhỏ, làn da trắng mịn, quả thật là một cổ điển mỹ nữ, tuy không phải đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nhưng cũng xinh đẹp động lòng người, ở thời đại này, đến tuổi của nàng, cần phải gả ra ngoài rồi, hôm nay lại nói muốn làm nha đầu hồi môn đi theo mình qua đó.

“Cô nương ngại nô tỳ lớn tuổi sao?” ánh mắt Bình nhi có chút ảm đạm xuống tới, làm cho Cẩm Nương nhìn thấy có chút không đành lòng.

“Không có. Không có, các người là người tận tâm tỉ mỉ nên ta cũng mong các người theo ta qua đó, đi vào trong phủ bên kia, khi ta chưa quen cuộc sống ở nơi đó, nếu không có hai thiếp người tận tâm hầu hạ quả thật có chút khó khăn.” Cẩm Nương cười nói, nhưng một hồi lâu lại thở dài, giọng nói hơi có chút u oán: “Chẳng qua. vị hôn phu của ta. Nghe nói chân bị tàn tật, thân thể sợ là không tốt lắm.”

Miệng nói vậy nhưng trong lòng lại oán thầm, cái tên kia rất cường hãn đó, rồi nhớ đến chuyện hắn đem mình từ trên cây ném xuống đất, thì đã giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, dù sao cũng phải tìm một cơ hội lấy lại thiệt thòi này mới được.

Bình nhi nghe vậy sắc mặt lại càng buồn bã, trấn an Cẩm Nương nói: “Tuy nói chú rể mới thân thể không phải là. Không phải là quá tốt, nhưng để đón dâu thì nhất định là không có vấn đề gì, cô nương cũng không cần quá lo lắng.”

Ách. ý tứ của Bình nhi, là phương diện kia của người nào đó là không thành vấn đề a, khụ, nha đầu này ý nghĩ cũng quá đen tối đi?

Cẩm Nương đang muốn trêu chọc nàng, nên ừ nói: “Người vừa muốn đi.”

“Cô nương.” Tú cô đột nhiên cắt đứt lời của Cẩm Nương “Ta quả thật không thể bỏ một mình cô nương được, nên ta cũng sẽ đi theo, chẳng qua là, tên nhi tử không nên người kia của ta e là. . . .”

Cẩm Nương nghe thấy mặt mày liền hớn hở, vội nói: “Yên tâm, yên tâm, nhi tử của Tú cô ta chắc chắn sẽ tìm lão thái thái xin đều qua bên kia, đến lúc đó, nếu hắn cơ trí, sẽ để cho hắn làm. làm đầy tớ nhà quan (chuyên đi theo hầu) cho Nhị công tử.”

Tú cô thấy Cẩm Nương vội vã nhận lời nàng, thì rất mãn ý, tuy là vui mừng, nhưng cũng giận nàng mà mắng: “Đừng có hứa hẹn lung tung, người ở bên cạnh gia, cũng không phải do người quyết định, hơn nữa đây tớ nhà quan không phải người nào cũng có thể làm, đến lúc đó, nếu chộc cho Gia mất hứng sẽ không hay.”

Cẩm Nương nghe vậy liền le lưỡi một cái rồi cười, nghĩ tới tính tình không được bình thường của người nào đó, sợ là sẽ mất nhiều thời gian mới cải thiện được.

Cuối cùng chỉ còn lại có Tứ nhi là không có tổ thái độ, ba người ở trong nhà liền nhìn chăm chăm Tứ nhi, Tứ nhi đang cúi đầu làm công việc, vừa nhấc mắt, liền thấy ba đôi mắt đen lúng luyến nhìn chăm chăm nàng, phốc xuy một cái liền cười lên, “Nhìn gì thế? Trên mặt ta bị bắn sao?”

Bình nhi liền liếc nàng một cái nói: “Ta cùng Tú cô cũng đã đi qua đó rồi, chỉ còn mình người thôi.”

Tứ nhi để hà bao xuống, nghiêm túc nhìn Cẩm Nương nói: “Tất nhiên là sẽ theo qua đó, ta là cô nhi a, không cha mẹ không huynh đệ tỷ muội, nếu không đi theo cô nương mà ở lại trong phủ, không chừng một ngày nào đó, sẽ bị chủ tử tìm người gả loạn, ta mới không ở lại đâu.”

Cẩm Nương nghe nàng nói xong liền đỏ mặt, trước kia nàng cũng không lưu ý nhiều đến thân thể của Tứ nhi, nên không biết nàng là cô nhi, ách, cô nhi tốt, không vướng không bận, chỉ biết một lòng một dạ hầu hạ chủ tử, nghĩ tới đây, Cẩm Nương lại ở trong lòng phỉ nhổ mình quá nhẩn tâm rồi, không đồng tình người ta thì thôi, lại còn âm thầm cao hứng.

“Vậy người đi với ta đi, ta sẽ không tìm người gả loạn cho người là được.” Cẩm Nương vô cùng chân thành nói.

“Ừ, nô tỳ tin cô nương, nô tỳ hiện tại cũng mười lăm rồi, so sánh với cô nương còn lớn hơn một tuổi, chờ cô nương qua đó, ta đã mười sáu rồi, cũng đến tuổi tìm người gả đi, nên cô nương chỉ cần đáp ứng nô tỳ, đến lúc đó để cho tự bản thân nô tỳ lựa chọn là được.” Tứ nhi nói rất nghiêm túc, bộ dạng cũng nghiêm trang, một cô nương chưa chồng mà lại nói đến chuyện này, nhớ tới nàng cũng thấy đỏ mặt.

“Nếu như chọn không được ai thì sao?” Bình nhi ở một bên trêu ghẹo.

“Vậy thì búi tóc lên không lấy chồng, cả đời ở lại bên cạnh cô nương hầu hạ là được rồi.” Tứ nhi ngắt lời nói.

“Nhất định sẽ có, làm gì phải đến trình bộ búi tóc ở vậy.” Tú cô nghe liền liếc Bình nhi một cái, Tứ nhi đi theo bên cạnh Tú cô cũng lâu lắm rồi, Tú cô vẫn rất thương nàng, thật ra bà cũng có tính toán riêng, nhìn thấy Tứ nhi đang hoàng an phận, tính tình cũng hợp với nàng, tuổi tác so với con trai mình xê xích cũng không nhiều, nếu như được. thì đó là phúc phận kiếp này của mình, chẳng qua, nàng sợ Tứ nhi không coi trọng con của mình, hiện tại cô nương đã chịu mang theo con của mình qua bên kia, như vậy hy vọng lại càng cao thêm vài phần, nên dĩ nhiên rất cao hứng.

55. Chương 55: Mưu Kế Tính Toán Của Vân Nương Bị Phản Lại

Buổi tối ngày thứ hai, Cẩm Nương đang cùng người hầu trong phòng làm nữ công, thì tiểu nha đầu Hồng Nhi của Vân Nương tới, hành lễ với Cẩm Nương xong thì lễ phép nói: “Tứ cô nương, đại cô nương nói, sáng mai nàng phải xuất giá rồi, nên muốn mời tỷ muội mọi người đến viện của nàng gặp gỡ một lần cùng nhau vui vẻ, sau này mỗi người lưu lạc mỗi nơi, rất khó có được cơ hội gặp mặt nữa.”

Cẩm Nương cùng Tú cô nghe xong thì đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt của hai người thăm trao đổi với nhau, Tú cô đứng dậy cầm áo choàng đưa cho Cẩm Nương, nhỏ giọng nói với Cẩm Nương: “Đi một chuyến xem sao, dù gì cũng là tỷ muội.”

Cẩm Nương chần chừ, rồi đứng lên, đưa cho nha đầu kia một ít tiền thưởng không lớn không nhỏ, nói: “Người trở về trước đi, nói một lát nữa ta sẽ tới.”

Tiểu nha đầu cân nhắc số tiền trong tay, rồi cười đi ra, vừa ra khỏi cửa, chợt nghe nàng thầm nói: “Thảo nào không ai chịu truyền lời, hóa ra là một chủ tử hẹp hòi, chỉ có vài đồng tiền.”

Tú cô giận đến nỗi muốn xông ra ngoài, Cẩm Nương thấy vậy vội vàng kéo nàng lại: “Tức giận vì một tiểu nha đầu, sẽ đánh mất thân phận.”

Thấy Tứ nhi Bình nhi mang đôi mắt lộ ra vẻ lo lắng nhìn mình, Cẩm Nương cười nói: “Sáng mai nàng xuất giá rồi, nếu muốn gây chuyện thì cũng chỉ làm bản thân mình nhục nhã thêm, yên tâm đi, đây có lẽ chỉ là một buổi gặp gỡ giữa các tỷ muội với nhau.”

Trong phòng của Vân Nương, Ngọc Nương cùng Trinh Nương cũng đều đã có mặt, trong phòng bày ra nhiều bàn nhỏ, phía trên có không ít hoa quả tươi cùng điểm tâm, Tú cô vén rèm lên, để Cẩm Nương đi vào thì thấy Ngọc Nương đang cùng Vân Nương trò chuyện, còn tam tỷ Trinh Nương thì nàng lần đầu tiên gặp mặt, trông bộ dạng có vẻ yên tĩnh ôn nhu yếu đuối, còn rất dịu dàng nhã nhặn, Cẩm Nương vừa thấy nàng liền nhớ đến Nghênh Xuân trong Hồng Lô Mộng, trong lòng cũng có chút lo lắng, nàng từng nghe nói Trinh Nương đã định hôn với Nhị công tử Tĩnh Trữ Hầu gia, người họ không phải là một người vong ân bội nghĩa chứ?

Trinh Nương thấy Cẩm Nương vừa vào cửa liền nhìn mình đến ngẩn ra, nên có một chút không tự nhiên, cười nói: “Tứ muội muội, nhiều ngày không thấy, sao lại xa lạ thế.”

Cẩm Nương đang ngây ngốc, liền phục hồi tinh thần, lập tức lộ ra khuôn mặt cười to: “Tam tỷ tỷ, người thường ngày không có ra ngoài đi lại, hôm nay vừa gặp lại, đã thấy đẹp hơn trước rất nhiều, cho nên mới cảm thấy giật mình.”

Bên kia Vân Nương cùng Ngọc Nương lúc này mới quay lại, hai người đồng thời nhìn về phía Cẩm Nương, Cẩm Nương nhanh chóng đi đến, hướng ba vị tỷ tỷ làm lễ ra mắt

Vân Nương khoát tay một cái nói: “Tới ngồi đi, đều là tỷ muội một nhà cả, không cần có nhiều nghi thức xã giao như vậy.”

Cẩm Nương thấy sắc mặt nàng có vẻ bình thường, tim cũng liền thả xuống, hướng về chỗ bên cạnh Trinh Nương mà ngồi, Trinh Nương nhích người qua một bên, để Cẩm Nương có thể ngồi được thoải mái một chút, bàn trà quá nhỏ, bốn người ngồi hai bên, chẳng khác gì những đứa bé trong nhà trẻ, sắp xếp chỗ ngồi rồi ăn hoa quả.

“Sáng mai ta phải xuất giá rồi, sau này khó có cơ hội được gặp lại nhau. Trước kia, mấy người tỷ muội chúng ta cũng không có được tụ họp nhau với như thế này, hôm nay tụ họp lại thì phải vui vẻ với nhau mới được.” Vân Nương lịch sự bưng trà mang đến, còn tự tay bưng đến cho Trinh Nương cùng Cẩm Nương

Trinh Nương cùng Cẩm Nương vội vàng đứng lên, Vân Nương vừa là đại tỷ, vừa là con của vợ cả. Trước kia ở cùng một nhà, cũng chưa từng thấy nàng đối xử như vậy với hai người các nàng, sao chỉ thoáng cái bỗng trở nên khách khí như thế, làm cho các nàng có cảm giác thụ sủng nhược kinh, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, hai tay đưa ra để nhận trà, luôn miệng nói cảm ơn.

“Đúng vậy, Tứ muội, sau này tỷ tỷ cũng phải gả vào phủ của Giản thân vương rồi, đến lúc đó, hai ta vừa là tỷ muội, vừa là chị em dâu, hai bên phải cùng giúp đỡ lẫn nhau mới đúng.” Tôn Ngọc Nương ở một bên bưng trà lên nói.

Cẩm Nương nghe xong liền cười đáp ứng: “Tỷ muội chúng ta huyết nhục tình thâm, có thể trở thành người cùng một nhà thì cũng nhờ kiếp trước tu luyện mới có được phúc khí này, hẳn là nên giúp đỡ lẫn nhau”

Trinh Nương liền cười nói: “Hai người thì tốt rồi, đáng thương ta cùng đại tỷ mỗi người phải ở trong một phủ đệ xa lạ, haiz, không biết ta và mẹ chồng có thể sống chung vui vẻ với nhau được hay không, cứ nghĩ đến đây lại thấy không yên tâm.”

Vân Nương bỏ một miếng điểm tâm vào miệng, đồng ý nói: “Cũng không phải chỉ như vậy? Ở phủ đệ xa lạ rồi cũng không biết chị em dâu cùng các chị em chồng có thể giao hảo tốt được không? Tứ muội muội, hôm đó người đã gặp Bình Nam Quận chúa rồi, người thấy nàng như thế nào?”

“Quận chúa người rất tốt a, vừa nhiệt tình vừa hào phóng , lớn lên lại xinh đẹp. . . .” Cẩm Nương đang nói, thì liền thấy sắc mặt của Tôn Ngọc Nương có chút âm trầm, hẳn là đã làm nàng ấy nhớ đến những chuyện không tốt, hôm đó đúng là nàng ấy ở trong Trữ Vương phủ gặp chuyện, bất quá, Cẩm Nương đến nay cũng không còn hiểu rõ, Ngọc Nương vì sao lại đi đến gian tiểu viện đó? Nhưng lại nghĩ đến Tôn Ngọc Nương chắc không biết giải thích với mình như thế nào nên cũng không tiếp tục hỏi nữa.

Mấy người họ vừa ăn điểm tâm, vừa nói chuyện, bộ dạng hòa thuận tương thân tương ái, hôm nay Vân Nương cùng Ngọc Nương tựa hồ rất xúc động. Nói cũng rất nhiều, trước kia ở trong phủ , bọn tỷ muội không thường gần gũi với nhau, nhưng hôm nay khi mỗi người chuẩn bị đường ai nấy đi, mới nghĩ đến xây dựng mối quan hệ gần gũi, nhưng lại không còn thời gian nữa, vân vân....

Trinh Nương ít nói, nhưng thỉnh thoảng cũng chen vào mấy câu, ăn một chút điểm tâm, uống một ngụm trà, Cẩm Nương từ đầu đến cuối nhìn Vân Nương ăn những điểm tâm còn lại, chính mình cũng cầm một miếng điểm tâm ăn, trà luôn uống sau cùng, nhưng chỉ nhấp ướm môi, tuyệt không uống vào trong miệng.

Ngồi một lúc đến giờ Thìn, Cẩm Nương liền cảm thấy Trinh Nương bên cạnh bộ dáng có chút buồn ngủ, mí mắt rất khó khăn để mở ra, nói chuyện một lúc thì thân thể ngã xuống người của Cẩm Nương, Cẩm Nương liền nhanh chóng bắt chước theo, mí mắt sụp xuống một nửa, bày bộ dáng như muốn ngất đi, khóe mắt còn lại liền thấy khóe miệng của Vân Nương câu ra một nụ cười âm hiểm.

Đầu của Trinh Nương rốt cuộc cũng ngã xuống, hướng mặt bàn nằm áp xuống, Cẩm Nương cũng nhắm mắt theo, nằm trên người của Trinh Nương.

Bên tai nghe thấy Ngọc Nương la lên: “Tam muội muội, Tứ muội muội, các người làm sao thế?”

Cảm thấy có người đẩy đẩy thân thể của nàng, Cẩm Nương làm bộ như bất tỉnh nhân sự, mặc cho các nàng đẩy.

Quả nhiên nghe liền thấy Vân Nương nói: “Ngọc Nương, đi đóng cửa lại, kêu người hầu làm cho những người đi theo hai nàng hôn mê.”

Tôn Ngọc Nương đứng lên, có chút có do dự, “Đại tỷ, đừng làm quá đáng, hôm nay thân phận của các nàng đã không còn như trước. Còn nữa, ở Giản thân vương phủ, nàng dù sao cũng là thiếu phu nhân chính thức, ta không muốn làm ối quan hệ với nàng trở nên căng thẳng.”

“Hừ, tối nay chúng ta cùng nhau bày nên một vở kịch, qua tối nay, đừng nói là thiếu phu nhân của Giản thân vương phủ, sợ là gả cho tên sai vật cũng không được.” Vân Nương nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Đại tỷ, người. Người muốn làm chuyện gì? Không thể làm loạn được a, đánh hai người họ trút giận là được rồi, làm quá đáng, lão thái thái cùng lão thái gia có thể lột da chúng ta .” Tôn Ngọc Nương nghe xong thì cực kì sợ hãi, bộ dạng như muốn tránh đi.

“Yên tâm đi, ta đã muốn làm thì làm sao có thể để người khác nhận ra chúng ta hạ thủ được, Nhị muội muội, người càng ngày càng nhất gan, sợ phiền phức.” Vân Nương nhe răng cười nói.

“Hay là thôi đi, ta. Ta mặc kệ, ta muốn trở về phòng, Đại tỷ tỷ, Tam muội muội cũng chưa từng đắc tội với người, đừng làm hại muội ấy nha.” Tôn Ngọc Nương lại nói.

“Người đúng là kẻ nhất gan ngu ngốc, tha cho nàng, chúng ta làm sao có thể thoát khỏi liên quan? Người làm ơn có đầu óc một chút được không?” Vân Nương phát tay gọi bốn người hầu, để các nàng mang Cẩm Nương cùng Trinh Nương ra ngoài.

Cẩm Nương liền cảm giác được hai cánh tay bị kéo, rồi lại nghe thấy Tôn Ngọc Nương nói: “Chuyện này không liên quan đến ta, đại tỷ, người là chị ruột của ta, ta sẽ không đi tố cáo người, nhưng ta tuyệt đối không tham dự vào, ta. Ta đi đây.” Nói xong liền chạy trốn ra ngoài.

Cẩm Nương không khỏi nghĩ, Nhị tỷ này cũng không hoàn toàn hư hỏng, còn Tôn Vân Nương thì không thể cứu chữa được nữa rồi, thật quá ác độc, không hổ là nữ nhi của Đại Phu Nhân, đến Trữ vương phủ, cái tên Trữ vương thế tử ăn chơi kia, chỉ sợ là sẽ bị nàng chỉnh sửa trị đến khuất phục luôn.

Thân thể bị kéo đi một cách thô lỗ, sau đó liền nghe Tôn Vân Nương nói: “Đem các nàng nhốt vào trong ám phòng ở hậu viện, sau nửa canh giờ... thì đem Tam cô nương trở về, đem quần áo của bốn cô nương ném

ở trên người Tứ cô nương là được.”

Xem ra, là muốn hại Cẩm Nương, sau đó thuận tiện vu hãm Trinh Nương, quả là một mũi tên trúng hai chim, Cẩm Nương bị kéo đi, nhưng cũng không dám động dậy, ra đến phía ngoài sân, bầu trời đã là một mảnh đen tuyền, Tứ cô sợ rằng cũng đã hôn mê, tuy hơi lo lắng nhưng nàng lại muốn xem Vân Nương rốt cuộc muốn âm mưu cái gì, bất quá sẽ không cùng nàng hoán đổi đồ cưới nữa, bởi vì làm như vậy chẳng khác nào hại chính mình, cũng không phải muốn đánh mình một trận, nghe giống như muốn cho nàng thân bại danh liệt đâu rồi, quả là quá độc ác rồi.

Nếu lúc này nàng kêu lên, nhất định sẽ có người đến cứu, chẳng qua nếu như vậy sẽ không thể vạch trần âm mưu của Vân Nương, nhưng nghĩ lại, nếu vạch trần rồi thì sao? Ngày mai nàng ấy phải xuất giá rồi, lão thái thái cùng Lão gia vì thể diện cũng sẽ không làm lớn chuyện này, cho dù muốn trừng phạt nàng cũng không được nữa, nhưng cũng không thể vì chuyện này mà khiến nàng ấy không thể xuất giá.

Mưu kế của nàng ta quả nhiên cao, nàng ta biết cho dù mọi chuyện bị phát hiện, thì lão thái thái cũng sẽ không có cách nào làm khó nàng, không thể làm gì nàng, cho nên nàng ta nhẫn nhịn một ngày, chờ đến hiện tại mới báo thù, thôi, vẫn là tự cứu bản thân quan trọng hơn, một hồi nghĩ biện pháp thuận tiện cứu Tam tỷ tỷ ra, dù sao Trinh Nương cũng vì mình mà bị liên lụy.

Nàng cảm thấy mình đã được mang đến gần hồ, Cẩm Nương trong lòng bắt đầu hoảng hốt, không phải là muốn đem mình ném vào trong hồ chứ, tuy nói mình biết bơi, nhưng mà. trời lạnh quá, nàng cũng không muốn cảm mạo.

Hít sâu một hơi, đang muốn quát to một tiếng, thì liền nghe người hầu bên cạnh nói: “Thật sự phải kéo đến căn phòng tối kia sao?”

Một người khác lại nói: “Đừng động tới nữa, bỏ cô ta lại rồi chúng ta đi, nếu thật đi gọi người kia đi đến, hại người ta bị hủy đi danh tiết cả đời thật quá thất đức, đại cô nương sắp phải xuất giá rồi, nhưng ta và người còn phải ở nơi này làm người hầu trong phủ, nếu một ngày kia mọi chuyện bị tra ra, chúng ta cũng đừng mong được sống sót.”

“Ừ, người nói cũng đúng, vậy chúng ta đem Tứ cô nương nhốt vào hắc phòng rồi đóng kín lại, hiện tại là thời điểm giao mùa, cả đêm lạnh cóng, khẳng định sẽ bị bệnh, thì đại cô nương coi như đã trút được giận.” Một người hầu khác nói.

Hai người hầu này coi như chưa đánh mất lương tâm, bất quá, làm sao nàng có thể chịu được cảnh đông cứng cả đêm? Đang nha nha mà nghĩ, thì đột nhiên nghe người hầu bên cạnh kêu ôi một tiếng, ngay sau đó người kia cũng hét thảm một tiếng rồi ngã trên mặt đất.

Hai người hầu đang kéo Trinh Nương tưởng là có quỷ, liền sợ hãi đến độ bỏ lại Trinh Nương rồi chạy mất, nhưng chạy không được mấy bước, thì có hai tiếng kêu thảm vang lên, cả người cũng ngã xuống luôn.

Cẩm Nương ra sức nghẹn cười, nàng biết người nọ sẽ tự mình phái người đi theo bảo vệ mình. Hiện tại có nên đứng lên hay không? Quên đi, nhìn xem người nọ sẽ đem các người hầu vừa bị đánh hôn mê xử lý như thế nào?

Nhưng bên hồ, trừ âm thanh gió thổi và âm thanh nước vỗ vào bờ, cũng không nghe được cái gì khác, Cẩm Nương chịu đựng cái lạnh cóng một lát, lại thấy không có động tĩnh gì đành không thể làm gì khác hơn là bò dậy, nhìn về bốn phía xung quanh, trừ mấy người nằm trên mặt đất cũng không thấy nửa bóng dáng của người nào khác. Nha Nha, cứu người không cứu tới cùng. Nếu mình bị thực sự bị đánh thuốc mê, hẳn cũng ình đông lạnh ở đây sao? Thật quá vô trách nhiệm nha.

Phủi phủi tay, vặn vẹo uốn éo hai cánh tay bị các người hầu kéo đau, Cẩm Nương đi tới bên cạnh Trinh Nương, đẩy đẩy nàng, kết quả, Trinh Nương cũng không động dậy, Cẩm Nương thở dài bất đắc dĩ nói: “Tam tỷ tỷ, thật xin lỗi a, người tốt nhất không nên quá nặng, nếu không ta sẽ mệt chết đi.”

Nói xong liền đi đỡ Trinh Nương đứng dậy, lại nghe một tiếng cười “Phì...”, Trinh Nương đã tự mình ngồi dậy, làm cho Cẩm Nương sợ đến nỗi thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nàng mở to mắt không thể tin được mà chỉ vào Trinh Nương: “Người. Người cũng giả bộ?”

“Từ trước đến giờ bọn họ chưa từng đặt hai người chúng ta vào trong mắt, đột nhiên lại khách khí mời hai người chúng ta tụ họp, trà tốt còn đi kèm điểm tâm ngon sẽ tạo điều kiện thực hiện được mưu kế, các nàng thật sự cho rằng mọi người cũng đều là kẻ ngu ư?” Trinh Nương từng lời từng chữ nói, trong thanh âm còn mang theo tia cười.

“Tam tỷ, người. . . . cũng không giận sao?” Cẩm Nương lại càng kinh ngạc, đưa tay kéo Trinh Nương đứng dậy.

“Tức giận? Nếu chỉ vì các nàng bày mưu kế mà tức giận, thì ta đã sớm tức chết từ tám trăm năm trước, chẳng lẽ Tứ muội muội người không phải cũng bị các nàng khi dễ từ bé đến lớn sao?” Trinh Nương đứng lên, phũ phũ bần đất trên người, nàng cảm thấy gió thổi từ bên hồ lạnh run, không khỏi rùng mình một cái, liền nhấc chân quay trở về.

Cẩm Nương vội vàng đuổi theo: “Đúng vậy, nghĩ tới liền tức giận, vì có gì mà hai người chúng ta lại bị các nàng khi dễ. Tam tỷ, người mới vừa rồi cũng muốn vạch trần các nàng sao?”

Trinh Nương đưa hai tay ôm lấy thân thể của mình, quay đầu lại cười nhìn Cẩm Nương: “Ta chỉ muốn xem người sẽ làm cái gì?”

Cẩm Nương vừa nghe xong liền thất thần, nàng vốn còn tưởng rằng chính mình là người khôn khéo, không nghĩ tới vị Trinh Nương này nhìn nhu nhược hiền lành nhưng so với mình còn狡 hoạt hơn, không trách được sau khi mình đứng dậy, nàng vẫn tiếp tục giả chết. Xem ra ở trong phủ này không có người nào mềm yếu nhu nhược cả.

“Người. . . . Người biết ta sẽ tự cứu được? Hoặc là nói, người biết sẽ có người tới giải cứu chúng ta?” Cẩm Nương có chút không cam lòng, kéo ống tay áo Trinh Nương hỏi.

Trinh Nương bị lạnh nãy giờ rồi, thấy Cẩm Nương đi sát bên người, nàng cũng không khách khí giơ một tay ôm lấy Cẩm Nương, nhìn mấy người hầu trên mặt đất nói: “Ta cũng không biết sẽ có người tới cứu, Tam muội muội, mạng của người thật tốt, gả ột gia đình rất là quan tâm đến người, nếu không. . . . sẽ không phải người đến bảo vệ người.”

Ách, ngay cả điều này mà cũng biết sao? Quá trâu bò đi, Cẩm Nương không kìm nổi mà há hốc mồm, “Người. Làm sao người.”

Trinh Nương không khỏi cười ra tiếng: “Ta mặc dù không hay đến chỗ Đại Phu Nhân thỉnh an, nhưng những chuyện trong phủ ta còn biết chút chút. Hôm đó, cổ tay của Đại Phu Nhân vô cớ sưng lớn, tuy nàng nói với người bên ngoài là không cần thận bị thương, nhưng mà lúc ấy có người ở trong rừng cây nhỏ chứng kiến đã truyền ra lời đồn đãi. Nàng vốn muốn đánh người, nhưng sau đó lại trở thành mình bị đánh, chuyện này chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể hiểu được ngay. Tứ muội muội, Tam tỷ nói đúng không?”

Hai người vừa đi vừa nói giỡn vài câu. Khi đến cổng phụ, cả hai đều cảm thấy luyến tiếc lẫn nhau, Trinh Nương nói với Cẩm Nương: “Tứ muội muội, tháng sau người phải xuất giá rồi, không nghĩ tới ta làm tỷ tỷ mà lại xuất giá sau người.” Giọng nói có chút chế nhạo, nhưng lại không có một chút ý tứ ghen tỵ hay bất mãn.

“Đúng vậy, tháng sau ta phải rời khỏi nơi này. Tam tỷ, sau này chúng ta có thể qua lại nhiều một chút, đừng khiến bản thân chết buồn ở trong viện. Sau này xuất giá rồi, chúng ta cũng phải qua lại thường xuyên. Trong cái phủ này, trừ nường của chúng ta ra thì làm gì có người nào thêm để ý đến chúng ta?” Cẩm Nương lôi tay Trinh Nương, chân thành nói.

“Cũng đúng, vậy thì quyết định thế đi, bất quá, ta không gả được vào nơi tốt như tam muội muội. Đến lúc đó, ta phải nhờ phúc của muội rồi.” Trinh Nương vỗ tay Cẩm Nương, mỉm cười nói.

“Tỷ tỷ nói gì vậy, nơi tỷ tỷ gả cũng không kém đâu. Tỷ tỷ chẳng qua chưa từng gặp tỷ phu nên mới như vậy, Hầu phủ công tử nhất định cũng là người tốt.” Cẩm Nương vội vàng an ủi. Trong mắt trong đầu lại hiện lên một người có nửa khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành. Thật đáng tiếc ngày đó không có nhìn rõ khuôn mặt của người đó. Không biết có thể đẹp đến nỗi bị người người oán trách không?

Trinh Nương chỉ cười chứ không nói. Cẩm Nương biết nàng không muốn nói đến vị hôn phu kia, liền để chuyện này qua một bên. Hai người cáo từ rồi trở về viện của chính mình.

Khi trở về phòng, Tứ Nhi liền kinh ngạc chạy đến: “Không phải cô nương mới sai người đến nói, ở lại phòng của Tam cô nương ư? Sao mới một lúc mà đã trở về rồi?”

Cầm Nương nghe xong liền nhú mày, nhỏ giọng mắng: “Tôn Vân Nương chết tiết, mưu kế thật quá man rợ kinh đảo rồi, lại còn muốn đổ tội cho Trinh Nương, quá ác độc.”

Tứ nhi không nghe rõ nàng nói gì, chỉ cảm thấy sắc mặt của cô nương không tốt, cả thân mình thì lạnh lẽo. Xiêm y bị rối và nhăn nhoe, ở trên còn dính bùn cùng cây cỏ, nên liền kéo nàng vào nhà, hầu hạ nàng tắm rửa.

“Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Tú cô lại say đến nỗi phải để người ta đưa về, tại sao bộ dáng của cô nương lại như vậy?”

Cầm Nương không muốn nhiều lời, nghe thấy Tú cô chẳng qua là vì quá chén nên đã trở về, trong lòng liền buông lỏng, xúc miệng xong thì đi ngủ.

Ngày thứ hai, sau khi nàng tỉnh dậy, Tú cô còn say không có tỉnh. Tứ nhi Bình nhi hai người bốn mắt đầy oán hận: nào có ai lại bỏ chủ tử của mình đi uống rượu say đến nỗi phải để người khác mang về?

Cầm Nương còn đang tức giận chuyện của ngày hôm qua, nên không có để ý các nàng. Một hồi ở phía ngoài truyền đến tiếng trống nhạc ồn ào, phi thường náo nhiệt, những bà bà tốt nhất được mời đến trong phủ, chuẩn bị trang điểm cho Vân Nương. Tứ Nhi cùng Bình Nhi hai mắt phát sáng nhìn cảnh tượng phía trước.

Cầm Nương biết hai nàng muốn đi xem nào, lại muốn được nhận tiền mừng đây mà. Chính nàng cũng muốn đi xem thử, một Cầm Nương còn nguyên vẹn hoàn hảo đứng trước mặt Tôn Vân Nương, sẽ làm cho nàng ấy tức giận đến thế nào, thứ hai là cũng muốn xem một chút để học hỏi các lễ nghi của cô nương khi xuất giá, tham quan nghiêng cứu học tập cũng rất tốt. Để tháng sau đến phiên mình cũng không bị mất mặt vì cái gì cũng không biết.

Nàng phái một tiểu nha đầu đến hầu hạ Tú cô, còn mình thì đem theo hai người Tứ Nhi cùng Bình Nhi đi đến sân vữa Vân Nương, đi nửa đường thì gặp phải Trinh Nương. Hai người nhìn nhau cười một tiếng, trong lòng đều hiểu tâm tư của đối phương, vui vẻ nắm tay cùng nhau đi tới.

Ai ngờ vừa đến sân của Vân Nương, bên trong liền truyền ra tiếng khóc cùng thanh âm vỡ vụn: “Không! Ta không lấy chồng, ta không lấy chồng, ngày khác gả, mau mau báo cho Trữ vương phủ ngày khác gả.”

Âm thanh điên cuồng này hẳn là của Vân Nương, Cầm Nương cùng Trinh Nương hai mắt nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì, liền chen chúc vào đám người để xem náo nhiệt.

“Rầm rầm... loảng xoảng...!” Một tiếng giòn giã vang lên, sợ là người nào đó đã đập bể các loại đồ sứ ở trong.

“Vân Nương! Con của ta, người làm cái gì vậy?” Tiếng Đại Phu Nhân vừa khóc vừa thét vang lên

Cầm Nương cùng Trinh Nương cảm thấy rất tò mò, nên cước bộ nhanh hơn, lúc này chỉ thấy có nhiều người đi ra vào phòng của Vân Nương. Các nàng tiến vào phía trong, liền thấy hai bà bà toàn năng không có vào phòng mà lại ngồi ở ngoài nhả uống trà.

Cầm Nương vén rèm lên muốn đi vào, liền thấy Ngọc Nương từ bên trong vọt ra, vẻ mặt tái nhợt, thấy Cầm Nương và Trinh Nương, nhất thời chấn động giống như thấy quỷ, liền quay đầu bỏ chạy.

Cầm Nương vội kêu lên: “Nhị tỷ tỷ? Đã xảy ra chuyện gì?”

Ngọc Nương bị nàng gọi lại, thân thể cứng đờ, từ từ quay đầu lại, bất thành linh quay đầu lại quỳ xuống “Tứ muội muội, Tứ muội muội, ta. Ta không có làm chuyện kia, ta không có làm, không có liên quan đến ta.”

Cầm Nương liếc nhìn Trinh Nương một cái, cảm thấy rất kinh ngạc. Tối hôm qua không phải Tôn Vân Nương muốn ra tay hại chết hai người các nàng sao. Tại sao Ngọc Nương thấy các nàng giống như thấy quỷ đòi nợ vậy.

Đang muốn đỡ Ngọc Nương dậy, đột nhiên có một người lao ra, giựt tóc Ngọc Nương lên kéo đi: “Chết tiết, người muốn hại chết ta à?” Một thanh âm vang lên mang theo âm khàn khàn giống như đã khóc rất nhiều.

Cẩm Nương mở to mắt nhìn một cái, thì lập tức bị làm cho sợ đến nỗi hồn phi phách tán: “Quý a. . . .” Quay đầu định chạy, thì lại bị Trinh Nương níu lại: “Tứ muội muội, người gào quỷ gì đó, đây là Đại tỷ của chúng ta mà.”

Cẩm Nương lúc này mới hoàn hồn, quay đầu nhìn lại, còn sợ đến ngẩn ra, nhắm mắt lại rồi lại mở mắt ra, thấy người nọ đã kéo Ngọc Nương vào trong.

Trong nhà liền nghe thấy Đại phu nhân tức giận mắng: “Người đâu, kéo hết đám người hầu này đi ra ngoài đánh chết đi. Buổi tối trước ngày Đại cô nương xuất giá lại dám hạ độc nàng, lá gan quá lớn. Có ai không, đem đám tiện nhân mưu toan hại chủ ném ra ngoài dùng côn đánh chết hết cho ta”

Trong phòng liền vang lên tiếng khóc lóc cầu xin tha thứ của các nha hoàn và người hầu, nhất thời tiếng khóc vang lên đến rung trời, làm gì còn giống như nơi có cô nương chuẩn bị xuất giá cơ chứ. Tiếp theo liền có hai bà tử thô kệch đi vào kéo người. Đầu tiên là tiểu nha hoàn đã truyền tin đến cho Cẩm Nương, vẻ mặt trắng bệch thét chói tai, một bà tử liền xé một mảnh vải rách nhét vào trong miệng người nọ.

Cẩm Nương vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra nên muốn đi vào xem một cái. Trinh Nương liền gắt gao kéo nàng lại, đến gần bên nàng, thì thầm nói vào tai nàng: “Lúc này đi vào trong chẳng khác gì làm bia đỡ đạn? Tốt nhất cứ ở tiền sảnh chờ xem sao, một hồi nhất định có trò hay để xem.”

Cẩm Nương nghe xong không khỏi cao hứng, gật gật đầu. Lúc này cũng không có người nào để ý đến các nàng, hai người liền đến ngồi chung với hai bà bà toàn năng đang ngồi uống trà tám chuyện.

Không bao lâu, lão thái thái vịn Nhị phu nhân đi tới, Cẩm Nương cùng Trinh Nương bước lên phía trước hành lễ. Lúc này Lão thái thái làm gì còn tâm tư để ý các nàng, Hồng Tụ đưa tay nhắc tấm rèm, lão thái thái liền vội vã tiến vào. Nhị phu nhân quay đầu lại nhìn Cẩm Nương, thấy nàng hoàn hảo, nên trên mặt liền nở một nụ cười, sau đó cũng đi theo Lão thái thái vào trong.

Trong nhà liền truyền đến tiếng Lão thái thái gầm lên “Người còn thấy chuyện chưa đủ náo nhiệt, chưa đủ mất mặt hay sao? Ngày đại hỉ mà người lại khiến ư máu gió tanh đổ xuống, người rốt cuộc còn muốn làm chuyện gì? Một chút nữa nhà rước dâu tới rồi.”

“Nãi nãi, người xem. . . . Người xem mặt của con, tối hôm qua còn hoàn hảo, sáng sớm hôm nay liền sưng thành như vậy. Tôn nhi cũng chưa từng đi ra ngoài, chỉ ngủ trên giường của mình, như vậy nhất định là người ở bên cạnh, nếu không thì có ai có thể hại đến tôn nhi đây? Nhất định phải khiến các nàng thú nhận chuyện mình đã làm, thật quá ác độc, cố ý ra tay phá hủy dung mạo của Tôn nhi, nếu như Tôn nhi bỏ qua thì làm sao có thể ra đường gặp người đời. Tôn nhi không lấy chồng, không lấy chồng.” Tôn Văn Nương ở trong phòng vừa tức vừa khóc, giống như bị điên, thiếu chút nữa ngất xỉu luôn.

Cẩm Nương rốt cuộc cũng đã hiểu rõ, nên không khỏi che miệng nhin cười, nghĩ một cái liền biết đây là tác phẩm của người đó rồi. Lần trước chuyện của Ngọc Nương không phải cũng do hấn làm sao? Tính tình người nọ khó chịu lại hay giận, tất nhiên sẽ giúp mình trả thù, chẳng qua là biện pháp này. Biện pháp này cũng quá độc ác đi.

Chỉ chốc lát sau, thái y tới, chính là Lưu thái y, bọn hạ nhân dẫn hấn vào trong, rất nhanh liền chuẩn đoán ra bệnh, Văn Nương bị trúng phần độc, mặt nổi lên những chấm đỏ, sưng đến dọa người, nhưng cũng không có gì đáng ngại, không cần dùng thuốc, ba ngày sau sẽ tự động khỏi.

Lão thái thái cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, lại mắng Đại phu nhân mấy câu, sau đó đem thả những hạ nhân kia ra, chuyện này không thể làm lớn được, Tôn phủ sao có thể vì chuyện này mà bị mất mặt chứ, nên liền ời hai bà bà toàn năng đi vào, chải đầu thay đồ cho Văn Nương, trên mặt thì ra sức trét nhiều phấn để che giấu đi.

Văn Nương mặc dù vẫn rất tức giận nhưng nghĩ đến sẽ không bị hủy dung nên cũng không náo loạn nữa.

Lão thái thái liền ra lệnh, sau này bất cứ người nào cũng không được bàn tán về chuyện này, nếu phát hiện một người thì đánh chết một. Bọn hạ nhân mới thoát khỏi cái chết của đòn côn nên rất sợ hãi, vội vàng đáp ứng. Lão thái thái liền cùng Nhị phu nhân ra khỏi phòng, mặt u ám đi trở về.

Ngọc Nương co rúm lại từ trong nhà chạy ra, thấy Cẩm Nương liền bày ra một bộ dáng rất sợ hãi cùng chột dạ, nhanh chóng đi qua người Cẩm Nương cùng Trinh Nương.

Cẩm Nương cuối cùng không nhịn được, cũng không thềm để ý Ngọc Nương, lôi tay Trinh Nương kéo vào phòng.

Đại phu nhân đang ở bên cạnh Vân Nương chỉ huy hóa trang. Thấy hai nàng đi vào, sắc mặt nhất thời trầm xuống, ánh mắt bén nhọn bắn tới.

Cẩm Nương giả bộ như không nhìn thấy, vẻ mặt hoang mang thân thiết, nghiêng đầu nhìn Vân Nương. Đúng lúc Vân Nương quay đầu sang, chạm phải đôi mắt cười như không cười của Cẩm Nương, trong lòng liền rung mình, bàn tay giấu ở dưới váy nắm chặt thành quyền, cắn răng đóng chặt miệng, không nói gì, đôi môi khẽ run tiết lộ nội tâm sợ hãi cũng cảm hờn của nàng.

Các vị bà bà toàn năng đánh phấn trên mặt nàng so với tường thành còn dày hơn, nhưng vẫn không thể che nổi khuôn mặt bị sưng phù cùng các điểm đỏ, khuôn mặt nhìn vào khiến ngay cả anh hề cũng phải cúi đầu chịu thua. Cái mũi vốn khéo léo nhưng nay hai bên sườn mũi cũng sưng kèm với hay bên má gồ ghề lồi lõm.

Ánh mắt Cẩm Nương lưu chuyển, cười dịu dàng, trên mặt giả bộ thân thiết hỏi thăm: “Đại tỷ, chẳng lẽ đêm qua người bị mộng du làm chuyện gì xấu xa cho nên hôm nay mới bị báo ứng một kiếp?”,

Đại phu nhân nghe thấy rất căm tức, giận dữ khiển trách Cẩm Nương: “Buồn cười, Vân Nương đã rất thông khổ rồi, người còn tới đây nói lời châm chọc sao? Người cũng quá không có một chút tình nghĩa tỷ muội đi”

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt của Tôn Vân Nương như bị người ta tát ột cái, lớp phấn dày trên mặt lã chã tuông rơi.

Cẩm Nương cuối cùng cũng không nhịn được cười ra tiếng, nàng thấy giả bộ cũng quá cực khổ đi: “Đúng vậy a, mẫu thân, chắc người có thể không biết, bộ dáng lần này của Đại tỷ tỷ không phải là vì tình nghĩa tỷ muội thân thiết mới trở thành như vậy sao?” Vừa nói, vừa tới phụ cận Vân Nương: “Đại tỷ tỷ, người nói xem. Muội muội nói có đúng không? Ta cùng Tam tỷ tỷ có thể bình an đứng ở chỗ này, người rất thất vọng đúng không?”

Khuôn mặt của Vân Nương vốn đã sưng thành như vậy bỗng mở to đôi mắt, hoảng hốt nhìn Cẩm Nương, đôi môi khẽ run: “Người. Người. Là người, có đúng hay không, là người giở trò thủ đoạn.”

Bất thành linh nàng hướng đến Cẩm Nương nhào tới, níu lấy vạt áo của Cẩm Nương, điên cuồng hô to: “Đưa giải được ra, nhanh lên một chút, đưa giải được ra, mau đưa giải được.”

Cẩm Nương chán ghét hất tay nàng ra, phui phui vạt áo, mỉa mai nói: “Cử chỉ của đại tỷ thật quá điên rồi, không phải bị mê sảng đấy chứ.”

Đại phu nhân mới vừa nghe Vân Nương nói bị Cẩm Nương hại, giận đến nổi muốn nổ tung, đang muốn nổi giận, thì nhìn thấy Trinh Nương ở bên cạnh bộ dáng giống như xem kịch vui, híp mắt khoanh tay ngồi nhìn chính mình, tựa hồ như đang đợi mình phát hỏa.

Không khỏi ngơ ngẩn, nếu nói Cẩm Nương hôm nay so với quá khứ mạnh mẽ hơn thì nàng còn có thể hiểu, dù sao hôm nay Nhị phu nhân cũng đã được thăng vị, vừa được sủng ái lại vừa có chỗ dựa, nhưng còn Trinh Nương, Tam di nương đang bị mình nắm trong lòng bàn tay mà, sao nàng lại có thể kiêu ngạo đến như vậy?

Ánh mắt nàng liền lóe lên, Đại phu nhân nhìn về phía Vân Nương, tình tính của nữ nhi mình như thế nào nàng là người rõ nhất, nghe Cẩm Nương nói những lời kia, sợ là Vân Nương không cam lòng chuyện đồ cưới bị đổi lại mà làm loại chuyện gì đó, nên không khỏi quát lên: “Đừng làm loạn.”

Cẩm Nương sững sốt, không nghĩ tới Đại Phu Nhân bỗng nhiên thay đổi, không hề chửi bới mình, nên liền quay sang nhìn bà, thấy sắc mặt của Đại phu nhân đã đen như đáy nồi, quay qua Cẩm Nương cùng Trinh Nương nói: “Hai người các người trở về đi, Vân Nương nàng tâm tình không tốt, nói chuyện không nhẹ không nặng, chớ để ý.”

Những lời này nói ra, ngay cả Trinh Nương cũng kinh ngạc, có chút khó tin nhìn Đại phu nhân, bất quá, nàng cũng rất nhanh nói: “Mẫu thân nói đúng, Trinh Nương sẽ mang theo Tứ muội trở về. Đại tỷ, người cũng ổn định lại tinh thần, liên vui về trở thành Tân...nương xuất giá đi.” Cố ý lên giọng tại chữ Tân, trong giọng nói mang theo ý vị cười nhạo rất nặng.

Vừa nói xong liền kéo Cẩm Nương đi ra ngoài. Cẩm Nương vừa đi đến cửa bỗng nghe Đại Phu Nhân kêu: “Cẩm Nương.”

Cẩm Nương quay đầu lại.

Về mặt Đại Phu Nhân hơi không được tự nhiên, nhìn Cẩm Nương muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Trong lòng Cẩm Nương biết nàng đã tin lời của Vân Nương rồi, cho rằng mình thật sự có giải được, khoe môi khe câu lên, cười nói: “Mẫu thân, bất kể người có tin hay không, độc trên mặt của Đại tỷ không phải do ta hạ, hơn nữa, ta cũng chỉ sáng hôm nay mới biết Đại tỷ bị trúng độc, cho nên, ta không có giải được. Ta nghĩ, tốt nhất là làm ít việc ác lại, nếu không sẽ bị trời báo ứng.”

Đại phu nhân nghe xong, khuôn mặt giận dữ lúc trắng lúc xanh, Cẩm Nương cũng không thèm để ý bà, xoay người đi theo Trinh Nương.

Kiếp hoa đúng giờ tới, Tôn Vân Nương đội khăn voan lên đầu, hai trăm bốn mươi rường đồ cưới đầy đường, mười dặm trang sức đồ thắm, trống và sáo ra sức diễn tấu, cảnh tượng hết sức náo nhiệt, mọi người trên đường nhìn thấy ồn ào rồi rít suy đoán, cảnh tượng trường nữ giả cho Trữ Thế Tử thật hoành tráng, không biết vị Đại tiểu thư kia lớn lên xinh đẹp như thế nào đây?

“Xấu muốn chết!” Ở tầng hai của tử lâu đối diện Tôn phủ, Lãnh Hoa Đình ngồi ở bên cửa sổ, hướng đến Lãnh Khiêm ngồi phía sau nói.

“Nếu không phải Thiếu Gia hạ độc phần nàng, Đại cô nương của Tôn gia cũng không tệ lắm.” Lãnh Khiêm khó được một lần nói câu dài như vậy.

“Không trúng độc cũng xấu, nếu so với các nữ nhân tài tình trong phủ thì xấu hơn rất nhiều, chỉ riêng cá tính như thế thì sẽ không có bất cứ nam nhân nào thích, ta chẳng qua giúp Trác huynh thấy được bộ mặt thật của nàng sớm một chút thôi.” Lãnh Hoa Đình nghiêng đầu, ngắm nhìn phủ đệ cao lớn đối diện như có điều suy nghĩ.

Lãnh Khiêm nghe những lời này cảm thấy có lý nên gật đầu, suy nghĩ một chút lại hỏi: “Hôm qua rõ ràng Tứ cô nương trúng độc, tại sao thiếu gia lại không để ta giúp nàng tỉnh lại? Trời lạnh thời tiết giá rét, rất dễ ngã bệnh.” Từ trên bàn rót trà đưa cho thiếu gia.

“Quá ngu xuẩn, cứu nàng làm cái gì!” Lãnh Hoa Đình nhận lấy chén trà, uống một hớp nói.

Rõ ràng là chính mình muốn đi cứu, mà còn mạnh miệng, Lãnh Khiêm đối với thiếu gia của mình thật hết chỗ nói, “May là Tứ cô nương thông minh cơ trí, nếu không, hôm nay sợ là không thể động dậy trên giường.”

“Hừ, nàng là đang đợi ta hiện thân cứu nàng, ta không làm, nằm ở trên đất cũng không ngại bản!” Lãnh Hoa Đình đặt chén trà xuống, di chuyển xe lăn đến trước cửa sổ.

Sau khi Vân Nương được gả đi, trong phủ liền gấp rút chuẩn bị tổ chức hôn sự cho Cẩm Nương, Trinh Nương từ sau khi xảy ra chuyện kia đã cùng Cẩm Nương trở nên thân thiết hơn. Cẩm Nương cũng nhờ đó cũng hiểu rõ Tam tỷ tỷ tuyệt đối không hề nhu nhược như vẻ bề ngoài mà còn rất khôn khéo và đáng yêu, tính tình không nóng không lạnh, hơn nữa còn rất hài hước khôi hài, rất hợp với tính tình của Cẩm Nương.

Đáng tiếc Cẩm Nương rốt cuộc cũng sắp xuất giá, thời gian sống cùng nhau không nhiều lắm nên hai người càng quý trọng những lúc ở chung một chỗ hơn.

Trinh Nương cũng muốn làm một ít đồ cưới, có khi, hai tỷ muội sẽ cùng nhau ở một chỗ may xiêm y, vừa tán gẫu vừa làm việc, Cẩm Nương thỉnh thoảng cũng sẽ nói cho Trinh Nương biết một mẫu hình của hiện đại để thêu lên khăn, túi tiền, mặt giấy, vừa thú vị lại vừa sáng tạo.

Trước khi bước vào cuộc sống xuất giá, Cẩm Nương cảm giác hơi bất an. Tự nhiên không biết làm sao, thấy sợ hãi nhưng lại không biết sợ hãi cái gì, lẫn lộn trong phủ này mấy tháng mới thân quen được một chút! Nay lại phải đi đến một nơi hoàn toàn xa lạ, một trưởng phu không quen, tiếp xúc với quy củ mới, làm cho nàng có chút lo sợ nghi hoặc, có khi Ngọc Nương cũng chủ động tới đây cùng nàng giao hảo, thỉnh thoảng cũng nói một chút chuyện về Giản thân vương phủ, dù sao Ngọc Nương là nữ nhi chính tông, việc xã giao so với Cẩm Nương thì biết nhiều hơn, hiểu rõ mọi thứ cũng nhiều hơn, nhưng Cẩm Nương đối với Ngọc Nương

nhàn nhạt, nữ nhi Đại phu nhân dạy dỗ, cho dù không phải là rất xấu, nhưng cũng chẳng tốt đẹp tới đâu, trong lòng đã đề phòng, nên ấn tượng rất khó tiêu trừ.

Trước khi đến ngày xuất giá, Đại phu nhân tặng hai nha đầu, nói đây là chuẩn bị cho Cẩm Nương làm hồi môn, cả hai đều rất xinh đẹp, không cần nghĩ cũng biết ý tứ của Đại phu nhân là gì.

Trong các gia đình chồng giàu có, các nha hoàn hồi môn thường bị Cô Gia thu làm thông phòng, vì thế hai cô nương được đưa đến tìm mọi cách lấy lòng Cẩm Nương, Cẩm Nương cũng không nói gì, bất quá hai tiểu nha đầu này, mặc dù xinh đẹp, nhưng so với chính người nào đó, e là còn kém rất nhiều, cho nên, nàng không quá lo lắng. Hơn nữa, hơn hai tháng qua ở trong phủ nàng không những cùng Đại phu nhân và hai vị tỷ tỷ đấu trí mà còn so đũa khí, nàng không cần phải để hai tiểu nha trong mắt, ai sợ ai chứ, đến lúc đó, còn phải xem thủ đoạn của ai mạnh hơn.

Tứ nhi cùng Tú cô hiện cũng thấy bình thường. Dù sao người vẫn chưa được gả đi, tính tình tân cô gia cũng chưa biết như thế nào. Tất cả đều là người hầu ở chung trong cùng một phủ, ngày thường ngẩng đầu nhìn thấy, cúi đầu cũng thấy, đều là quen biết, sau này qua đó, phải làm chung một chỗ, cùng nhau hầu hạ Tứ cô nương nên cũng không cần phải xem nhau như kẻ thù.

Chỉ có Bình nhi nếu không có việc gì liền lờm hai người các nàng, ý vào mình là người theo bên cạnh Cẩm Nương lâu hơn nên đối với hai nha hoàn kia vênh mặt sai khiến. Hai nha hoàn kia, một người tên là Xuân Hồng, một tên Liễu Lục, trước là nha hoàn nhị đẳng ở bên Đại phu nhân, ngày thường cũng đã quen thói ngang tàng, nào có chịu được tính khí của Bình Nhi. Vì vậy, sau khi bị đem qua bên đây, thỉnh thoảng sẽ phát sinh những cuộc cãi vã tranh chấp giữa Bình Nhi và Xuân Hồng, Liễu Lục.

Cẩm Nương bận rộn chuẩn bị đồ cưới, không có tâm tư quản chuyện của các nàng.

Hôm nay, lão thái thái kêu người đến gọi Cẩm Nương qua. Cẩm Nương đang ở trong phòng chuẩn bị đồ cưới, thời gian lại quá mức gấp rút, nàng không chuẩn bị được nhiều thứ nên đang tự ảo não.

Vừa vào phòng của lão thái thái, liền nhìn thấy Nhị phu nhân đang ôm tiểu đệ Hiên ca nhi giáo huấn hai nha đầu. Cẩm Nương ngược mắt nhìn qua, hai nha đầu này đều khoảng mười bốn mười lăm tuổi, lớn lên thanh tú, bộ dáng không được coi là tốt lắm, nhưng cũng không xấu, thuộc dạng trung bình, nhưng nhìn chung cũng rất có quy củ, bộ dạng rất hiền lành chừng chạc.

Thấy Cẩm Nương đi vào, Lão thái thái cười: “Trừ Tú cô, người cũng phải mang hai người hầu theo bên mình cùng đi qua đó, mẫu thân của người bên kia cũng tặng cho người hai người, ta cũng tặng cho người hai người, thêm thiếp thân nữa là đủ sáu bảy người, hẳn là đủ rồi, người tới xem một chút, có vừa ý với hai nha đầu kia không?”

Cẩm Nương nghe xong cười nói: “Nãi nãi tự mình chọn, khẳng định là người tốt, Cẩm Nương thấy các nàng cũng không tệ.”

Lão thái thái nghe xong lại cười, cầm lấy cái hộp trong tay Hồng Tú: “Ở đây có một ít khế đất cùng nhà cửa, là của nãi nãi để lại cho người, Giản thân vương phủ mặc dù giàu có sung túc, nhưng người cũng nên có tài sản hồi môn riêng cho chính mình.”

Cẩm Nương nghe xong liền cảm thấy sóng mũi cay cay, lương lự không đến lấy, lão thái thái thở dài, nói: “Những năm này, nãi nãi biết, mấy người hài tử các người cũng chịu khổ rất nhiều, nãi nãi không phải là không muốn quản, chẳng qua là. Ai, cái này cứ coi như nãi nãi đền bù lại cho người.”

Vành mắt của Nhị phu nhân cũng đỏ theo, nói: “Mẫu thân, Cẩm Nương hiểu người thật lòng thương nàng.”

Cẩm Nương mắt đỏ lên nhận lấy cái hộp từ trong tay của lão thái thái, rồi đưa cho Tú cô ở phía sau, Nhị phu nhân kêu Đông Nhi đem một cái gói ra: “Người cũng biết, Nương không có gì thứ tốt, bất quá, những năm này, ta cũng để dành được chút ít, làm cho người hai bộ trang sức, dù không nhiều nhưng cũng là tâm lòng của Nương.”

Cẩm Nương chỉ yên lặng nhận. Tiếp theo, Lão thái thái kêu Hồng Tú đưa cho Cẩm Nương một cái hộp: “Bên trong đều là của phụ thân người, hôm nay trên danh nghĩa là của hồi môn cho người, gồm ba Điền Trang, ba cửa hàng, cùng bất động sản, đều ở chung bên trong. Bất quá, nó cách Giản thân vương phủ có

hơi xa, ở bên đầu kia của khu phố, có năm cái viện, chẳng qua đã có chút cũ kỹ, tuy rằng không thể so sánh được với Vân Nương cùng Ngọc Nương, nhưng cũng có ích cho người, người hãy đem về, các quản lý ở đền trang và cửa hàng cũng sẽ đi theo người qua bên đó. Đến lúc đó, sau này người ở bên kia, vẫn phải cùng bọn họ gặp mặt, tìm hiểu, rồi sau đó xử lý tốt công việc.”

Lão thái thái vừa nhẹ nhàng phân phó nàng không ít chuyện, vừa giữ Cẩm Nương ở lại ăn trưa xong mới để nàng trở về.

Ngày thứ ba, Vân Nương đến ngày về nhà phần bái, Đại phu nhân từ sớm đã bận rộn, nghênh đón con rể lớn của mình, Trữ vương thế tử. Ngay cả Lão thái gia cùng Lão gia cũng gác mọi chuyện trong phủ, không lên triều. Nghe nói là giờ Tỵ hai khắc, nhưng trái đợi phải chờ mà vẫn không nghe thấy người gác cổng báo tin. Cũng sắp nhanh đến giờ Ngọ hai khắc rồi, các món ăn lần lượt được bày trên bàn, một vài trưởng bối trong tộc đã ngồi vào vị trí mà vẫn không thấy xe của Trữ vương phủ, Lão thái gia cùng lão thái thái có chút chút đứng ngồi không yên.

Đại phu nhân lại càng nóng lòng hơn, kêu người đến phía trước xem thử, nhưng vẫn không bắt gặp một ai. Qua giờ Ngọ, thức ăn bắt đầu lạnh, ma ma quản sự của Trữ vương phủ mới đến vào phủ dập đầu với Lão thái gia nói: “Thế tử Gia thân thể khó chịu, buổi tối hôm kia uống quá nhiều rượu, lại bị lạnh, cho nên, hôm nay sai nô tỳ đem lễ vật và nhiều thứ khác tới tặng. Lần sau sẽ cùng thế tử phi trở về nhà. Xin các vị thân gia cùng phu nhân thứ lỗi.”

Nếu bị bệnh thì tại sao không cho người đưa tin về sớm hơn? Cho dù thế tử thật sự bị bệnh thì chủ nhân cũng phải đích thân đến, như vậy mới có thể hiện ra thành ý. Qua giờ Ngọ, mới sai nô tỳ đến. Cho dù tặng lễ vật, bất quá cũng chỉ là lấy lệ, vì vậy sắc mặt của Lão thái gia cùng Lão thái thái rất khó coi, ngay cả phần thưởng cũng không a ma kia, chỉ phát tay cho nàng lui xuống.

Vẫn là Hồng Tụ đuổi theo, đưa hầu bao a ma kia, nhưng sắc mặt của ma ma kia vẫn rất lạnh lùng, nhận lấy hầu bao cũng không nói tạ ơn, liền xoay người rời đi.

Đại phu nhân nhanh chóng sai người đến Trữ vương phủ, hỏi thăm thế tử. Kết quả, người của Trữ vương phủ từ chối, nói thế tử cần phải nghỉ ngơi, không thể gặp bất cứ ai, phu nhân liền phái người đi gặp Vân Nương

Người nọ sau khi trở về, bẩm báo lại cho Đại phu nhân. Đại phu nhân nghe xong, giận đến tái mặt. Thì ra tân hôn đêm đó, một nhóm lớn bằng hữu của Trữ Thế tử kéo nhau nháo loạn tân phòng, âm ỉ muốn xem tân nương tử. Vân Nương chết sống cũng không chịu để cho thế tử vén khăn voan, không giữ một chút mặt mũi nào của Thế tử trước mặt bằng hữu. Hắn đang muốn phui tay bỏ đi, liền có người giở trò đùa dai, làm rách khăn voan của Vân Nương. Mọi người vừa nhìn, lập tức có người la hoảng lên, người thì kêu quý, kẻ gọi xấu nữ, người thì kêu kẻ điên, gì cũng có. Chính Thế tử nhìn xong cũng cảm thấy ớn lạnh cả người, hắn vẫn tự xưng là phong lưu phóng khoáng, đường đường cưới tôn nữ của tướng phủ, trưởng nữ của Đại tướng quân, cho dù không phải là thiếu nữ xinh đẹp, cũng coi như một mỹ nhân thanh tú. Nhưng không ngờ, lấy về nhà lại là một nữ nhân xấu như quỷ dạ xoa, lập tức cảm thấy mặt mũi bị quét sạch, liền phát tay bỏ đi.

56. Chương 56: Tân Hôn Của Cẩm Nương

Đêm động phòng hoa chúc, Vân Nương một mình ngồi trong phòng, nàng ngồi đến khi bình minh lên. Đến ngày thứ hai, các tiểu thiếp cùng thông phòng đến ra mắt làm lễ với nàng, thấy chủ mẫu mới tới là một người phụ nữ xấu đến nỗi không có gì sánh bằng, ngữ điệu châm chọc bên tai không dứt, Vân Nương quả thật không nhịn được nữa, liền ra tay đánh một vị tiểu thiếp từng được sủng ái trước đây.

Thế tử quay về, liền trách mắng Vân Nương một trận, ngay lập tức hai người liền tranh cãi rầm rì, suốt ba ngày trời, thế tử không bước vào phòng của Vân Nương nửa bước, làm Vân Nương tức giận đến nghiến răng.

Bởi vì mặt nàng vẫn chưa hết sưng đỏ, nên không chịu đi dâng trà cho cha mẹ chồng, làm cho Trữ Vương Phi rất tức giận, liền trách con dâu mới vào cửa không hiểu quy củ, bất kính với cha mẹ chồng, không chăm lo cho phu quân, vừa vào cửa liền ầm ĩ khiến nhà cửa không yên, nên càng ngày càng không thích Vân Nương, đối với nàng lúc càng nhạt nhẽo. Ngay cả việc Thế tử không tuân theo quy củ, qua đêm trong phòng của tiểu thiếp, Vương Phi cũng không thêm trách mắng Thế tử nửa lời.

Vân Nương cảm thấy rất oan ức nhưng không có chỗ giải bày, chỉ có thể nuốt đắng vào bụng. Hôm nay, khuôn mặt của Vân Nương đã có nhiều chuyển biến tốt đẹp, dung mạo cũng khôi phục tám phần, liền rũ bỏ lòng kiêu ngạo, tự mình đi đến xin Thế tử cùng gặp mặt, nhưng đúng lúc thấy Thế tử đang cùng một gã sai vặt ăn chơi trác táng, làm Vân Nương tức giận đến mức ngất xỉu, làm gì còn tâm tư gặp gỡ, một mình trốn trong phòng khóc lóc.

Lúc đó Đại phu nhân nghe người nọ bẩm báo xong, hai mắt tối sầm lại, cả người xiêu vẹo ngã xuống mặt đất. Nếu không có Đồ mục kịp thời đỡ được, đoán chừng cũng sẽ té đến nỗi cơ thể bị thương, mọi người liền mang Đại phu nhân lên giường, mời thái y tới, thái y nói Đại phu nhân ngộ khí công tâm (quá tức giận và đau khổ, ảnh hưởng đến đầu óc [để câu này cho nó đậm mùi cổ đại ^^~]), dẫn đến ngất xỉu, phải bảo dưỡng thân thể thật tốt, nếu không sợ là sau mười ngày nửa tháng cũng không thể rời giường, vì vậy mọi chuyện trong phủ thoáng chốc liền rơi vào tay Nhị Nương.

Cầm Nương sau khi nghe chuyện này xong, liền bội phục sự âm tàn của tướng công tương lai nhà nàng, chỉ dùng một chút độc phần liền lập tức phá hủy hết hạnh phúc hôn nhân của Vân Nương, còn làm cho Đại phu nhân tức giận đến ngã bệnh theo, thật quá lợi hại.

Sau này Lão thái thái biết chuyện, cũng chỉ thở dài, cái gì cũng không nói. Ngược lại khi Cầm Nương đến thỉnh an, liền nhìn Cầm Nương bằng đôi mắt khác xưa, thỉnh thoảng còn kêu Cầm Nương và Trinh Nương ở lại cùng dùng cơm trưa. Kể từ đó, quan hệ giữa tổ tông càng ngày thân thiết hơn trước rất nhiều. Ngược lại thì đối với Ngọc Nương, con của vợ lớn có chút xa lánh, làm cho Ngọc Nương thường xuyên chạy vào trong viện của Cầm Nương, không quan tâm Cầm Nương có để ý hay không, khi nào không có chuyện gì liền quần quýt nàng cả ngày.

Cuối cùng cũng đến ngày xuất giá, sáng sớm, khi trời chỉ vừa lờ mờ sáng, Cầm Nương đã bị Tú cô lôi từ trên giường dậy, ngồi mơ mơ màng màng, Tứ Nhi cùng Bình nhi hai người hầu hạ nàng mặc giá ý (áo cưới), rửa mặt sạch sẽ, Tú cô cầm lấy một sợi chỉ dài nhỏ, cũng không biết nàng làm cách nào, sợi chỉ quấn lại, vừa dùng miệng cắn một đầu, vừa dùng tay nắm một đầu, đem dán lên mặt Cầm Nương rồi giật ra. (TT: cái này gọi là se lông mặt, hồi xưa người ta ko có cạo người ta se bằng chỉ, lỗ chân lông ko bị to, bây giờ cái này thất truyền rồi, ít ai biết lắm ^.^)

Cầm Nương cảm thấy trên mặt đau nhói, thiếu chút nữa nhảy dựng trên ghế, lập tức tỉnh dậy trong cơn buồn ngủ, đẩy Tú cô ra rồi nói: “Tại sao lại giật lông măng của ta? Đau chết.” Tứ nhi nghe xong liền xì cười một tiếng: “Cô nương, xuất giá phải thực hiện tục chải tóc.”

*chú thích: tục chải tóc: theo phong tục xưa, các cô gái trước khi về nhà chồng thì phải thay đổi kiểu chải đầu, búi tóc, cạo sạch phần lông măng ở cổ và ở mặt

Tú cô vừa bực mình vừa buồn cười, nhin không được liền tóm lấy Cầm Nương ấn nàng ngồi xuống ghế: “Chưa từng thấy người nào sợ đau như vậy, mau một chút, quay mặt lại phía sau, một lúc nữa các bà bà toàn năng sẽ tới đó, phải nhanh lên.”

Cầm Nương bị Tú cô ấn đến nỗi không thể động dậy, phải chịu đựng cái đau tê dại như bị kiến gặm, mở miệng cắn răng hít không khí, lầm bầm: “Không phải chỉ cần đẹp thôi sao? Sử dụng phấn thôi không được à? Tại sao còn sử dụng cái này, đau muốn chết.”

Tú cô ngừng tay lại, đánh vào ót nàng nói: “Hôm nay là ngày vui của ngươi, chết cái gì mà chết, còn nói lung tung nữa, ta dùng kim khâu miệng ngươi.”

Một lúc sau, các bà bà toàn năng quả nhiên đã đến, cũng chính là những người lần trước đến trang điểm giúp cho Vân Nương, lần này Nhị phu nhân tự mình đưa đến, nguyên lai là đại thiếu phu nhân của Cố gia Hàn Lâm phủ, vóc người thanh tú dịu dàng, vừa vào cửa liền mở miệng nói những điều may mắn về quý tử, nói xong liền thấy Nhị phu nhân mặt mày hớn hờ.

Cẩm Nương cũng không dám nói lung tung lộn xộn, mặc cho người trong phòng giầy vò như thế nào đi chẳng nữa, bà bà toàn năng liền lấy lược chải tóc cho Cẩm Nương, trong miệng lẩm bẩm những lời chúc may mắn về con cháu, Cẩm Nương liền đưa mắt nhìn Nhị phu nhân đang đứng một bên.

Nhị phu nhân trên mặt tuy mang theo ý cười, nhưng đôi mắt lại ảm ứ, như không nở rời xa, dù sao cũng là đứa con ruột thịt mà mình nuôi dưỡng được mười mấy năm, nhưng một khi gả đi liền trở thành con của người ta, quả thật không nở.

Cẩm Nương khẽ mở miệng, kêu một tiếng: “Nương.”

Nhị phu nhân ngơ ngác, rồi lên cầm khăn gơ lên mặt lau đi giọt lệ nơi khóe mắt, miệng phát ra những tiếng nghẹn ngào, nói: “Chớ lộn xộn, để cho bà bà toàn năng trang điểm cho Tứ cô nương của ta, Cẩm Nương của ta hôm nay nhất định là cô dâu đẹp nhất.”

Cẩm Nương cảm thấy trong mũi chua xót, chớp mắt không dám khóc, trên mặt mới vừa được bôi một lớp phấn dày, muốn khóc cũng không được.

Nhị phu nhân vẫn không ngừng chăm chú theo dõi quá trình bà bà toàn năng trang điểm cho Cẩm Nương, toàn bộ phần dùng đều là mới được mua về dùng riêng cho nàng, mặc dù chuyện hôm ngày xuất giá của Vân Nương đã bị Lão thái thái ra lệnh cấm nhắc lại, nhưng trong phủ thỉnh thoảng vẫn có người nói lung tung về chuyện này, lần đó tuy đã ra tay trừng trị vài người, nhưng cuối cùng vẫn không tìm được người đã ra tay hạ thủ với Vân Nương.

Vì vậy, trong lòng Nhị phu nhân vẫn còn sợ hãi, sợ trong phủ có người xuống tay hạ độc thủ với Cẩm Nương, cả đời của một cô gái chỉ có một ngày như vậy, cho nên nhất định khi xuất giá phải có dáng vẻ đẹp nhất, vậy mới tốt.

Ngay lúc chìm trong lo lắng thì phía bên ngoài liền có vài người khiến không khí vô cùng náo nhiệt, nguyên lai là hai người Trinh Nương cùng Ngọc Nương, các nàng thấy Nhị phu nhân đã ở đây, liền đi đến làm lễ, Ngọc Nương nhìn thấy Cẩm nương một thân giá y đồ tươi, sắc mặt khẽ trở nên ảm đạm, chỉ có chính thất mới được phép mặc màu đỏ, bản thân nàng trong mấy năm này đã sớm hoàn thành bộ giá y đồ thẩm của chính mình, nhưng mà... vẫn chưa thể mặc, mặc dù... nàng rất thích Thế tử, nhưng vẫn không thể chấp nhận để bản thân đi làm thiếp, với tính cách kiêu ngạo của mình, Ngọc Nương làm sao có thể cam tâm chấp nhận được,

Trinh Nương thật lòng đến chúc phúc cho Cẩm Nương, hôn sự của bản thân nàng cũng đã được định vào năm sau, so với Ngọc Nương vẫn sớm hơn mấy tháng, nhìn vào Cẩm Nương sắp xuất giá, trong lòng Trinh Nương có chút xúc động, có chút luyến tiếc, các tỷ muội sau khi xuất giá rồi, muốn gặp lại quả thật rất khó, cho nên, trời mới vừa sáng Trinh Nương liền sang đây gặp Cẩm Nương, nghĩ có thể ở cùng nàng lâu hơn một chút.

Các tỷ muội đang cùng nhau cười nói, thì thấy Tứ Nhi vén rèm đi vào có chút bối rối nói: “Tứ cô nương, Đại cô nương tới, nói là muốn tới đây chúc phúc cho Tứ cô nương.”

Mọi người trong phòng nghe xong liền ngẩn ra, Vân Nương sau khi gả đi phải rời khỏi đây, con gái sau khi xuất giá sẽ không được quay về nhà nữa, ngay cả Đại phu nhân cho người đón về cũng không đưa được người trở về, vậy mà hôm nay lại chỉ vì chuyện Cẩm Nương xuất giá mà quay trở về?

Tứ cô là người đầu tiên kịp phản ứng, liền bất động thanh sắc đi đến che trước mặt Cẩm Nương..

Nhị phu nhân còn chưa kịp phản ứng thì chiếc rèm kia đã được vén lên, Vân Nương một thân cung trang lộng lẫy xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Thấy mọi người trong phòng rất kinh ngạc, khóe miệng Vân Nương nở một nụ cười yếu ớt: “Làm sao vậy? Ta khó có dịp được quay trở về, mọi người không cảm thấy vui mừng vì điều này sao?”

Ngữ điệu cực kỳ ôn hòa, Nhị phu nhân liền lập tức nở ra khuôn mặt tươi cười, nghênh đón nói: “Sao có thể chứ, chúng ta có muốn mời cũng khó có thể mời được, hiếm khi Đại cô nương đồng ý quay trở về nhà mẹ đẻ, mau mau ngồi xuống”

Đám người Trinh Nương cũng tiến tới đến gần Vân Nương trò chuyện, Vân Nương xử sự như trước, giống như chưa từng có chuyện gì phát sinh, rất thân mật kéo tay Trinh Nương trò chuyện, đôi mắt phượng xinh đẹp không ngừng liếc về phía Cẩm Nương.

Các bà bà toàn năng quả thật rất khéo tay, trang điểm cho Cẩm Nương kiều diễm động lòng người, đặc biệt là đôi mắt to trong suốt sáng ngời, long lanh như viên ngọc, rục rờ và đen như mực.

Vân Nương cười đến gần Cẩm Nương: “Tứ muội muội hôm nay thật đúng là xinh đẹp, so với tỷ tỷ hôm đó, quả là một người trên trời, một người dưới đất, thật đẹp.”

Cẩm Nương nghe thấy trong lời nó có cái gì chua xót, mơ hồ có cảm giác sợ Vân Nương sẽ có hành động gì đó, nhìn Tú cô bên cạnh một cái, nói: “Đại tỷ tỷ khen sai rồi, nói đến tướng mạo, tất nhiên tỷ tỷ là nhất rồi, Cẩm Nương từ trước đến giờ không bắt mắt nhất chính là dung mạo”, vừa nói vừa cảnh giác nhìn nắm tay đang chuyển động trong tay áo của Vân Nương.

Quả nhiên một giây sau, Vân Nương không báo trước giơ tay hướng về phía Cẩm Nương, trong tay cầm một cái bình nhỏ đổ ập xuống đầu của Cẩm Nương, Cẩm Nương sớm đã có chuẩn bị, Vân Nương vừa động thủ liền đứng dậy ngay tức khắc, nhanh chóng cầm lấy chiếc gương đồng lớn trên bàn chắn trước mặt mình.

Chiếc bình sứ vang lên một tiếng “Xoảng...”, thứ bên trong cũng chảy ra nhưng chỉ là một chút nước trong, trái tim của Cẩm Nương vốn được treo trên cao nay cũng hạ xuống.

Trong phòng Nhị phu nhân cùng Trinh Nương thấy đột nhiên có biến cố, thét một tiếng chói tai, Tú cô nhào đến cầm chặt tay của Vân Nương.

Vân Nương cũng không giãy dụa, khoe miệng câu lên nụ cười, giọng mỉa mai “Thì ra Tứ muội muội cũng sợ bị hủy dung, ha ha ha.”

Cẩm Nương quả thật bị Vân Nương dọa, sắc mặt trắng bệch, thời đại này là có axit, chẳng qua độ đậm đặc của nó không à thôi, nếu hôm nay Vân Nương quả thật cầm axit tạt vào mặt mình, cho dù được gương đồng đỡ hơn phần nữa, nhưng vẫn sẽ bắn không ít vào mặt mình, nàng không muốn mặt của mình bị rỗ a.

“Ta nguyên là muốn dùng axit, nhưng chỉ nghĩ mà không có ý định thực hiện, có thể hù dọa được người, coi như lòng ta cũng xả được không ít tức giận.” Dứt lời, Vân Nương hất tay Tú cô, cười lớn đi ra ngoài, trước khi ra cửa, quay đầu lại, trong mắt hiện ra vẻ buồn bã: “Cho dù hôm đó ta không bị trúng độc, vẫn xinh đẹp thì sao?” Giống như đang nói với chính mình nhưng cũng giống như đang nói cho Cẩm Nương nghe, chẳng qua trong giọng nói mang theo vị chua xót, một tay vén rèm lên đi ra ngoài.

Cẩm Nương kinh ngạc ngồi xuống, Vân Nương chẳng qua chỉ mới xuất giá khoảng một tháng nhưng lại mang theo một bộ dạng giống như đã hiểu rõ rất nhiều chuyện, tên Trữ vương Thế tử kia. đúng là một tên ăn chơi trác táng, cho dù Vân Nương có hiền lương thực đức thế nào đi chăng nữa, dù cho có xinh đẹp như hoa thế nào đi chăng nữa, nhưng gả ột kẻ không nên người như thế, thì cũng không thể nào có hạnh phúc.

Mà ở thời đại này, phụ nữ vốn không có địa vị, lấy chồng cũng không phải do mình chọn, dù tốt hay xấu cũng đều tùy thuộc vào vận may, hơn nữa còn không có cơ hội đổi ý, một khi đã gả đi chính là chuyện cả đời, nghĩ đến đây, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy lo sợ.

Sau khi Vân Nương náo loạn như vậy, sự hăng hái của Trinh Nương cũng phai nhạt theo, sau khi chỉnh lý tốt một lần cuối cùng, Cẩm Nương ngồi ở trên giường chờ kiệu hoa, trong chốc lát liền suy nghĩ, người kia đi đứng có chút khó khăn, hẳn đâu thể cưỡi ngựa được, vậy làm sao hẳn có thể rước dâu được sao? Chẳng lẽ cũng ngồi kiệu sao?

Rất nhanh bên ngoài liền truyền đến tiếng trống nhạc vang trời, Cẩm Nương được đường huynh công vào kiệu, tất cả mọi thứ ở bên ngoài đều không nhìn thấy trọn vẹn.

Bị cỗ kiệu xóc đến nỗi chóng mặt cơ hồ là muốn ngất đi, nhưng cũng may lộ trình không quá xa, rất nhanh liền nghe thấy tiếng hô dừng kiệu của Hỉ nương (bà mai tổ chức đám cưới), cỗ kiệu liền dừng lại ổn định, sau đó nghe viên quan chuyên phụ trách lễ nghi hô: “Đá cửa kiệu!”

Trong lòng Cẩm Nương liền chấn động, hần. Có thể đá sao? Đợi một lúc, lại nghe tiếng cửa kiệu được mở ra, một bàn tay sạch sẽ to lớn từ bên ngoài đưa đến, Cẩm Nương dựa vào độ cao, cảm thấy người nọ đang đứng, không phải bộ dạng đang ngồi trên xe lăn, nên có chút chần chừ, một lúc lâu cũng không vươn tay ra.

Quả nhiên liền nghe người nọ nói: “Đệ muội, Tiểu Đình. có phần bất tiện.”

Nguyên lai là để cho thế tử thay thế, hần ngại gặp người ngoài sao? Sợ người khác chê cười hần tàn tật? Hần là nam nhân nhưng lại không có dũng khí đối mặt ngay cả khi đó là ngày vui của nàng và hần.

Đột nhiên nàng cảm thấy tức giận, bướng bỉnh không chịu đưa tay ra, cũng không chịu hạ kiệu, tay của Lãnh Hoa Đường cứng lại trên không trung, thu vào cũng không phải, không thu cũng không phải, đang lúc lúng túng, thì nhiều người đã đến trước cổng Giản thân vương phủ để xem náo nhiệt, mọi người đều biết thân thể của Nhị thiếu gia nhà Giản thân vương phủ không tốt, để đại ca hành lễ giùm cũng không có gì là không đúng, chẳng qua không nghĩ tới, cô dâu cũng rất có cá tính, đứng trước cửa vương phủ mà không chịu hạ kiệu, trong lúc nhất thời rất nhiều ý kiến nghị luận nổi lên rồi rít

Cẩm Nương cũng biết cứng đầu như thế này là không hay, nhưng nàng chính là không muốn để người nam nhân khác thay thế trọng phụ của mình làm lễ trong ngày tân hôn, trầm giọng hướng bàn tay kia nói: “Xin đại bá để cho phu quân của ta tự mình làm.”

Lãnh Hoa Đường nghe xong liền giật mình, không nghĩ tới người đệ muội này ngày đầu tiên bước vào cửa liền làm ỉn mặt, nên không khỏi tức giận thu tay lại, đang định nói gì thì nghe phía sau có người nói: “Tránh ra, ta tự mình làm.”

Lãnh Hoa Đình ngồi ở xe lăn, tự mình đẩy tới, đám người xem náo nhiệt ngay lập tức im lặng như tờ, toàn cảnh trở nên yên tĩnh, Giản thân vương Nhị công tử rất ít khi ra khỏi cửa, rất nhiều người chưa từng nhìn thấy mặt hần, hôm nay vừa thấy, đều cảm thấy choáng váng, nín thở yên lặng nhìn vị tuyệt sắc công tử ngồi trên xe lăn đi tới.

Một hồi lâu sau, trong đám người vang lên một tiếng: “Thật đẹp quá.”

“Chỉ đáng tiếc là bị tàn tật nếu không e là trong kinh thành này sẽ không có vị công tử nào có thể so sánh được với vị Nhị thiếu gia này.”

“Ngay cả cô nương hoa khôi của Dặm Hoa Lầu, cũng không thể sánh bằng vị Nhị thiếu gia này, thật... quá đẹp, nếu là nữ tử, chỉ sợ làm điên đảo chúng sanh.”

“Nha, vị Nhị thiếu gia này....đẹp đến như vậy thì vị tân nương tử kia liệu có xứng đôi với Nhị thiếu gia hay không?”

Tất cả mọi nghị luận rơi vào tai của Lãnh Hoa Đình không sót một cái, hần thuần thục đẩy xe lăn, một đôi mắt đen như mực sáng lấp lánh, trong trẻo mà không chứa chút tạp chất nào, tùy ý lướt chậm về phía đoàn người.

Những người đang nghị luận kia vừa chạm vào ánh mắt đen nhánh tinh khiết như mắt của hải nhi liền im lặng, dù muốn nói tiếp điều gì cũng không cách nào nói nên lời.

Cẩm Nương lẳng lặng ngồi yên trong kiệu chờ, rốt cục cũng có một bàn tay trắng tinh thon dài vé rèm kiệu, vô thanh vô tức chậm rãi duỗi bàn tay vào trước mặt, tựa như đang muốn mời nàng.

Khóe miệng Cẩm Nương liền nở một nụ cười, cũng chậm rãi đem bàn tay nhỏ bé của mình vào bàn tay to lớn ấm áp mà khô ráo kia, sau khi cầm lấy, hần cũng không có dùng sức, nhưng lại làm cho Cẩm Nương đang hoảng loạn liền như trấn an, trong đầu liền nhớ đến một bài hát mà kiếp trước nàng rất yêu thích: Nắm tay, có thể được bàn tay này nắm, dù cho tương lai cuộc sống sẽ không dễ dàng nhưng biết đâu có bạn đồng hành sẽ làm cho cuộc sống trở nên náo nhiệt hơn.

Kiếp này làm người, mặc dù lễ giáo nghiêm khắc, nhưng Cẩm Nương vẫn luôn khao khát tìm được một nửa tình yêu của mình, nay lại có thể cùng hần tương thân tương ái cả đời, người đang nắm tay của mình, chẳng lẽ là một nửa của mình ở kiếp này sao??

Nhắc váy lên, liền được bàn tay kia dịu xuống. Xuống kiệu, Lãnh Hoa Đình vẫn không buông tay nàng ra, Hỉ nương ở bên trông theo có chút sốt ruột, theo như lễ chế, sau khi tân nương xuống kiệu, được Hỉ nương dìu vào, phải dẫm vỡ ngói, bước qua lò than, nhưng hai vị này vẫn nắm tay nhau.... Vậy chuyện tiếp theo phải làm sao ?

Hôm nay, Giản thân vương phủ khách đến rất đông. Hỉ Nhạc trỗi lên, pháo hoa nổ rung trời. Giản Thân Vương cùng Giản Vương phi mặt mày hớn hở ngồi ở chính đường đợi đôi tân lang, tân nương tiến vào cửa.

Vương Phi trong lòng có chút lo lắng, lúc trước vốn đã cùng Giản Thân Vương bàn bạc ổn thỏa, Đình Nhi từ nhỏ không muốn giao tiếp với người lạ, lòng tự ái vốn rất lớn, lại càng không thích người khác nhìn thấy đôi chân bị tàn tật của hắn, cho nên mới để cho Thế tử thay Đình Nhi đi đá cửa kiệu, đón cô dâu hạ kiệu, nhưng mà, không nghĩ tới, tân nương từ thế nhưng lại không muốn để Thế tử thay thế

Mà Đình Nhi chưa bao giờ tự nguyện ngồi xe lăn trước mặt mọi người lại đồng ý làm theo lời của tân nương....

Hai người một ngồi một đứng tiến vào đại sảnh phòng, tất cả tân khách trên sảnh đường liền đem toàn bộ ánh mắt dồn lên người hai người. Trước mắt bao người, hai tai của Lãnh Hoa Đình rốt cuộc cũng đỏ lên vì xấu hổ, không dám nhìn người xung quanh, tay nắm chặt đầu dây đỏ không buông, trong lòng đem Cẩm Nương ra mắng một trăm lần, chẳng qua chỉ là một vài nghi thức sáo rỗng mà thôi, thế mà nha đầu chết tiệt kia lại nhất định buộc hắn phải tự mình hoàn thành.

Nhưng ở nơi nào đó trong lòng, khi thấy nàng cự tuyệt nắm tay đại ca, lại tràn ra một dòng nước ngọt ngào. Chẳng qua là mấy nghi thức hôn lễ này quá dài dòng, đã vậy còn bị rất nhiều người nhìn chằm chằm như nhìn một con khỉ đang làm xiếc, trong lòng thực sự rất không thoải mái.

Nhưng không nghĩ tới, chính hắn hiếm khi có nề nếp lại nghiêm chỉnh cùng nàng bá thiên địa. Đến khi Cẩm Nương được đưa vào động phòng, hắn mới có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Cẩm Nương thật ra cũng mệt mỏi không chịu nổi, buổi sáng phải thức dậy sớm, giờ lại phải ngồi trong tân phòng đợi, liền có chút buồn ngủ, nhưng tân lang vẫn còn chưa đến vén khăn trùm đầu của nàng, nàng không thể đi ngủ được, cũng may Tú cô đã theo sang đây, ở bên cạnh nàng, ngoài ra trong nhà còn có hai vị Hỉ nương, Tú cô vội vàng cầm hà bao đã chuẩn bị từ sớm thưởng cho họ.

Hai Hỉ nương kia nói rất nhiều điều cát tường về con cháu sau đó mới lui ra ngoài.

Tú cô liền nhân cơ hội dứt mấy miếng điểm tâm cho Cẩm Nương, cả một ngày nay Cẩm Nương vẫn chưa có một hạt cơm nào trong bụng, đã sắp chết đói, Tân Nương tử mới gả không được ăn bất cứ thứ gì, chỉ có thể nhìn trái táo cầm trong tay chứ không thể ăn, Tú cô rất hiểu Cẩm Nương, cho nên nhân cơ hội trong phòng chỉ có hai người các nàng, liền đem đồ ăn nhét vào trong miệng nàng, nhưng cũng không cho nàng xốc khăn trùm đầu.

Cẩm Nương nhìn Tú cô chậm chạp từng chút từng chút dứt, liền dứt khoắc bưng đĩa điểm tâm đặt trên gối, tự mình ăn, những miếng điểm tâm xốp giòn được cuộn lại rất thơm, bên trong còn có hạt sen và hạt dưa, Cẩm Nương ăn đến quên cả trời đất. Đúng lúc này nàng nghe thấy có tiếng người mở cửa, sau đó là âm thanh của xe lăn đang chậm rãi đi đến, miếng điểm tâm trong miệng Cẩm Nương liền bị nghẹn lại trong cổ họng tiến thoái lưỡng nan, cố gắng vương thẳng cổ cho đỡ nghẹn, đĩa điểm tâm trong tay cũng không biết phải tìm chỗ nào giấu mới tốt.

Tú cô đi đến hành lễ với Lãnh Hoa Đình.

Lãnh Khiêm đưa Lãnh Hoa Đình vào liền lắc mình đi, trong phòng chỉ để lại một mình Tú cô, Cẩm Nương ngồi trên giường, không thể đứng dậy, trước mắt cảm thấy miếng điểm tâm bị nghẹn trong cổ kia mún từ đường miệng đi ra, dính vào khăn trùm đầu, Tú cô vốn không thấy được khuôn mặt của nàng nên càng không biết nàng bị nghẹn đến muốn lòi cả mắt ta, Cẩm Nương tựa hồ gấp đến nỗi sắp không chịu được, muốn đứng dậy tự lực gánh sinh....

“Sao lại có thể ngốc như vậy, ăn vụng miếng điểm tâm cũng phải uống một chút trà chứ.” Âm thanh mềm mại tinh khiết như đàn vi-ô-lông, trong trẻo như suối, quả nhiên là hắn, Cẩm Nương trong lòng chấn động, không để ý thấy tai mặt đã đỏ như trái táo.

Thoảng chốc nghĩ đến những chuyện đã xảy ra với chính mình, cùng với lời châm biếm bực mình kia, liền giận đến nổi thiếu chút xúc khăn trùm đầu lên lý luận với hấn một phen, nhưng khi đứng lên thoáng chốc liền thấy một đôi tay sạch sẽ đứng lúc bưng một chén đưa đến trước mặt.

Cầm Nương vội vàng nhận lấy, hơi ngửa đầu uống hết, cuối cùng cũng cảm thấy thuận khí, vừa muốn nói lời tạ ơn, thì người nọ liền đoạt lấy đĩa điểm tâm trên tay nàng đi, rồi ngồi bên cạnh nàng ăn.

Cầm Nương không khỏi trợn mắt dưới khăn trùm đầu, người này chính là cố ý, đến một lúc rồi cũng chưa chịu vén khăn trùm đầu của nàng lên, làm nàng thấy mình giống như người bị bịt mắt, hai mắt một màu đỏ tươi, muốn nhìn gì cũng chẳng dễ dàng.

Người kia không nhanh không chậm ăn mấy miếng điểm tâm rồi rót ỉnh một chén trà, từ từ uống. Cầm Nương bất đắc dĩ nhìn dưới đất tìm giày của Tú cô, nhưng tìm một vòng cũng không thấy đâu, xem ra, Tú cô đã bị người này sai ra ngoài rồi, hơn nữa đêm tân hôn, còn phải động phòng hoa chúc nữa, Tú cô cũng không có gốc đến độ ở lại trong phòng.

Bất quá, hai người bọn họ giống đôi phu thê mới cưới sao? Tại sao trong lòng mình trừ cảm tức ra, một chút sự ngưỡng chừng của tân nương mới xuất giá cũng không có?

Lãnh Hoa Đình thật vất vả mới đem đĩa điểm tâm vừa đoạt từ trong tay của Cầm Nương ăn xong, sau khi uống một chén trà, hấn mới đẩy xe lăn đến gần một chút, cầm lấy cái cán đã sớm chuẩn bị tốt trên bàn, nhẹ nhàng vén khăn tân nương lên đầu Cầm Nương.

Cầm Nương vừa mở mắt ra, liền thấy cả phòng được ánh nến làm cho nổi bật, hé ra một khuôn mặt tuyệt mỹ làm rung động lòng người, hấn lười nhát ngồi nghiêng một bên trên xe lăn, nhưng không ảnh hưởng đến hình dáng cơ thể mảnh mai xinh đẹp của hấn, khuôn mặt nhu hòa, ngũ quan tinh xảo giống như được điêu khắc một cách tỉ mỉ, hàng lông mày dày và dài, thẳng tắp chạm vào tóc mai, cái mũi thanh tú, đôi môi hồng nhuận, ánh mắt lấp lánh chiếu xuống, khuôn mặt hấn xinh đẹp tựa như trái mận đào, một vẻ đẹp làm cho người khác hít thở không thông, nhất là đôi mắt kia, đen nhánh như mặc ngọc (mặc ngọc nghĩa là viên ngọc màu đen, mình đoán nó là ngọc chai đen mà ko chắc chắn >_<)=” tựa=” như=” một=” chén=” ngọc=” chứa=” đựng=” rượu=” ngon=” làm=” say=” lòng=” người,=” trong=” suốt=” đến=” nổi=” làm=” xúc=” động=” lòng=” người,=” lại=” sạch=” sẽ=” không=” có=” một=” tí=” bụi=” bặm=” nào,=” giống=” như=” chú=” nai=” con=” đang=” dùng=” ánh=” mắt=” vô=” tội=” nhìn=”>

Cầm Nương không khỏi nuốt nước miếng, hai người bọn họ coi như là lần đầu tiên gặp mặt, căn bản là hai người xa lạ, cứ như vậy nhìn chằm chằm vào người ta. hình như không tốt lắm, mặc dù. đây là tướng công của mình. Nhưng mà, đôi mắt giống như có ý thức, bất luận nàng nghĩ muốn giả bộ rụt rè, tạo hình tượng thực nữ đến như thế nào đi chăng nữa thì tầm mắt vẫn hướng về khuôn mặt mang vẻ đẹp khiến người người ganh tị ở trước mặt, không dời không đổi.

Lãnh Hoa Đình mới đầu còn làm một bộ dáng lười biếng với vẻ mặt cà lơ phất phơ, nhưng bị Cầm Nương nhìn chằm chằm giống như một con sói, sắc mặt rốt cuộc cũng dần phỉếm hồng lên, bị nhìn chằm chằm như vậy vốn không phải là một hai lần đầu, nhưng nha đầu kia cũng thật quá phận rồi, tại sao lại giống một nữ sắc lang đến như vậy? Bực bội cộng thêm tức giận, lại còn phải cười hòa hiếu, các loại tâm tình thay nhau lộ trên mặt, làm ặt hấn ngày một đỏ hơn, lông mày lúc này khẽ nhướng lên, mắt phượng long lanh nhẹ lưu chuyển. Trong mắt Cầm Nương hấn như thế càng trở nên xinh đẹp như hoa, còn. có thêm một chút xấu hổ cùng sợ hãi, hấn giả giọng khinh bỉ, đôi môi đỏ mọng khẽ mở: “Háo sắc!”

Như bị dội lên đầu một gáo nước lạnh, Cầm Nương bị hấn mắng liền cũng ngẩn ra, cuối cùng đã khôi phục lại bình thường, nhưng ánh mắt vẫn còn dính trên mặt hấn không chịu di chuyển, mở miệng nói: “Tướng công quả thật xinh đẹp như hoa a!”

Hay ột câu khen ngợi, nhưng lại làm cho Lãnh Hoa Đình tức giận đến nổi gân xanh giữa trán, từ trước đến nay hấn ghét nhất bị người ta nói hấn giống nữ nhân, đường đường là một nam nhi bầy thước, nhưng lại luôn bị những tên nam nhân kia nhìn say mê đến ngây ngốc, thậm chí còn ở trước mặt hấn chảy nước miếng, phun máu mũi, cũng không biết đã tiếp nhận bao nhiêu con mắt dâm tà của đám nam nhân kia, thế mà hôm nay nha đầu này cũng nói hấn như vậy, hỏi hấn làm sao có thể không tức giận cho được?

“Nương tử người. . . . lớn lên đáng vẻ không tồi, so sánh với Như Hoa trong viện của vi phu xinh đẹp hơn.” Lãnh Hoa Đình kìm nén tâm tình muốn bốc hỏa, nhàn nhạt nói với Cẩm Nương.

Như Hoa? Nghe giống tên của nữ hài tử, dây thần kinh nhạy cảm trên người Cẩm Nương lập tức căng lên, mở miệng hỏi: “Như Hoa là ai?” Không phải mình vừa mới vào cửa, người này liên chuẩn bị ỉnh một đám tiểu thiếp hoặc thông phòng lớn bé để gây khó khăn ỉnh đây chứ.

Lãnh Hoa Đình miễn cưỡng chỉ về phía bên ngoài, nghiêng đầu, mạn bất kinh tâm (ý chị thờ ơ) nói: “Đang ở bên ngoài, người muốn gặp ư?”

Cẩm Nương kinh ngạc, vẫn đang ở bên ngoài, đang làm nhiệm vụ gác đêm sao? vậy thì không phải là tiểu thiếp mà là thông phòng rồi, Nha Nha, muốn để cho tình nhân đứng ở ngoài nghe lén trong đêm tân hôn sao? Người này có sở thích thật buồn nôn, quên đi, không cần thấy, thấy rồi cũng chỉ phí công tức giận, vịn đầu một cái, đuổi tay lấy mũ phượng nặng nề trên đầu xuống.

“Người không muốn gặp à.” Lãnh Hoa Đình thấy nàng rõ ràng mang một bộ dáng tức giận, nhưng lại cố kìm nén, khéo miệng không khỏi câu lên một nụ cười ý vị sâu xa nói: “Như Hoa mỗi buổi tối hằng ngày đều bám theo ta một lúc, hôm nay là đêm tân hôn của chúng ta, để hắn đi vào cũng không thích hợp, quên đi, không cho hắn vào cũng không sao.”

Buổi tối mỗi ngày đều đi theo? Hóa ra là được chủ độc sủng a, Cẩm Nương trong lòng âm thầm mắng một hồi, tay hơi dùng sức một chút, nhưng mũ phượng không những không gỡ xuống được, mà nàng còn bị một cây trâm đâm vào đầu, đau đến nổi la lên một tiếng “Ah...”, dùng sức kéo ra, làm mấy sợi tóc xoắn lại thành lọn.

Lãnh Hoa Đình thật sự nhìn không được nữa, liền tốt bụng nghiêng người giúp đỡ nàng, nàng lấy tay ngăn lại, nhỏ giọng lầm bầm: “Không cần người lo, đi tìm Như Hoa của người đi.”

Trong đêm tân hôn đầu tiên mà nàng lại giả tính bướng bỉnh với hắn, lại còn. . . . ghen ? Lãnh Hoa Đình phát hiện nàng càng ngày càng thú vị, kìm nén tâm tư giúp nàng gỡ mấy lọn tóc rối, rồi đem mũ phượng xuống, khéo miệng khe cong lên, vui vẻ hỏi: “Thật không muốn thấy hắn sao? Kỳ thật lớn lên giống người, tính tình có lẽ sẽ hợp nhau”.

Lớn lên giống? Khó trách hắn cho người che chở mình, nói không chừng vì mình cùng người hắn yêu thương lớn lên giống nhau, dù sao cũng phải cưới chính thất, cưới mình nhìn sẽ thấy dễ chịu hơn, như vậy chẳng phải rất tốt sao, Cẩm Nương càng nghe càng tức giận, bất ngờ nhìn qua, lập tức bị nụ cười của hắn hạ gục, chẳng qua hắn chỉ khẽ mỉm cười nhưng lại trầm tĩnh giống như đám mây trôi trong đêm tối, tĩnh mịch mà lạnh lẽo, lại giống bông hoa súng thanh tao nổi trên hồ, xinh đẹp mà yên tĩnh, nhưng mùi hương tỏa bốn phía, càng giống như bông hoa Băng Lăng mọc trên đỉnh núi cao, dưới ánh mặt trời tỏa ra thứ ánh sáng chói mắt... Cẩm Nương không khỏi ngây dại, nào còn nhớ rõ mình muốn nói gì, chỉ biết ngơ ngác nhìn, giống như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật cực kì đẹp.

(đây là hoa Băng Lăng, mình thấy nó giống hoa mai nhưng không chắc nên giữ nguyên văn trong bản convert, có gì chú nhà xem lại nhé)

Nha đầu này lại nhìn đến ngây dại , bất quá, trong mắt nàng cũng không biểu lộ sự ham muốn, càng không có ý nghĩ tham lam muốn độc chiếm hắn, nàng chính xác là đang thưởng thức, thưởng thức sự tuần mỹ của hắn, đôi mắt mở rất to, nhưng lại rất thanh liệt, còn vẻ mặt thì ngây ngốc, nhưng lại có chút...khả ái, được rồi, quả thật rất khả ái, Lãnh Hoa Đường đột nhiên bị kích động, vươn tay tới, ngón tay thon dài sạch sẽ lướt qua đôi môi đỏ mọng của nàng: “Háo sắc!”

“Lại mắng ta háo sắc, ai bảo người lớn lên giống yêu nghiệt, làm người khác nhìn đến hoa si thì tốt lắm sao?” Cẩm Nương vốn là muốn oán thầm, nhưng lại bất tri bất giác lẩm bầm nói ra, Lãnh Hoa Đình nghe được liền ngăn ra, vừa tức vừa buồn cười, lại dám đem mình so sánh với yêu nghiệt, tiểu nha đầu này thật hết cách chữa.

“Người không gặp Như Hoa ư?” Hắn vừa nói ra đồng thời cảm thấy không nên kích thích Cẩm Nương như thế.

Sắc mặt của Cẩm Nương quả nhiên sầm xuống, mở miệng nói: “Hừ, gặp thì gặp, người gọi nàng tới đây.” Chẳng lẽ ta là một nữ tử hiện đại xuyên qua lại không thể so sánh với một nha đầu thông phòng này ?

Lãnh Hoa Đình nhin cười, lớn tiếng nói: “A Khiêm, đem Như Hoa đến đây.”

Cửa phòng chợt mở ra, một vật đầy lông màu trắng mượt như nhung chạy như bay vào, lao thẳng lên đầu gối của Lãnh Hoa Đình, cái đầu nhỏ dụi dụi trong lòng của Lãnh Hoa Đình

Cẩm Nương thấy vậy hai mắt đều mở to, đôi môi bắt đầu run run, chỉ vào đám lông mềm mại màu trắng đó nói: “Nó. . . . Nó chính là Như Hoa?”

Vật nhỏ trong ngực Lãnh Hoa Đình nghe thấy có người gọi tên nó, ngẩng đầu lên, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Cẩm Nương, a ô một tiếng, liền chui trở về.

“Đúng vậy, nó chính là Như Hoa, cùng người. . . . có phải rất giống hay không?” Lãnh Hoa Đình nhẹ nhàng vỗ về vật nhỏ trong ngực, cười hỏi.

Dám nói mình giống con chó, người này thật đáng giận, Cẩm Nương nắm hai tay, nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không thể làm gì, đánh thì đánh không lại hần, lần trước đã từng được chứng kiến qua công phu của hần, mắng. . . . hình như cũng mắng không lại, người này quả thật rất nham hiểm, tức giận liếc người phía trước một cái, nghiêng người, chán nản trèo lên giường, đưa lưng về phía ngoài nói: “Dù sao thiếp thân cùng Như Hoa giống nhau, không bằng tối nay tướng công cùng Như Hoa động phòng đi, thiếp thân ngủ trước, tướng công sớm thu xếp đi.”

Lãnh Hoa Đình nghe được liền khựng lại, quả là một người không để bản thân bị thiệt thòi mà, dám bảo mình động phòng cùng với chó, đây không phải là mắng lại hần sao? Còn không chịu hầu hạ hần đi ngủ, có người vợ giống như vậy sao? Bất quá, quên đi, nhìn nàng nổi giận đùng đùng, mình lại cảm thấy rất vui vẻ, vỗ vỗ trên lưng của Như Hoa: “Như Hoa, có người ăn dấm của ngươi rồi, làm sao bây giờ? Quên đi, chúng ta không cùng nàng so đo, đi đi.”

Nhẹ nhàng buông tay, vật nhỏ xinh đẹp kia phe phẩy cái đuôi chạy đi ra ngoài.

Cẩm Nương nằm trên giường chợt nghe một trận âm thanh sột soạt truyền đến, nghe giống như đang cởi quần áo, lúc này mới nhớ tới trách nhiệm của mình, mình dù sao cũng đã gả cho hần, thân là một người vợ, phải tự mình hầu hạ thượng phu thay áo, chính Tú cô cũng đã từng nhắc nhở mình trước khi xuất giá, đang muốn ngồi dậy, nhưng lại cảm thấy có chút mất mặt, liền từ từ di chuyển cơ thể áp sát trên giường, giả bộ như đang tựa mình, nghiêng mặt lên nhìn hần.

Lãnh Hoa Đình giả bộ không nhìn thấy, tự cởi y phục của mình, Cẩm Nương từ từ bò dậy, đỏ mặt, ngồi xổm trên giường đưa tay giúp hần cởi áo, sau này hai người bọn họ là phu thê, đều đồng hội đồng thuyền, phải nắm tay nâng đỡ lẫn nhau cả đời, Lãnh Hoa Đình không tự chủ mà nhìn vào khuôn mặt đang xấu hổ của nàng, đang cố nghiêm túc hầu hạ hần, bàn tay nhỏ bé có chút run, nhưng rất chăm chú, đôi mắt không dám nhìn thẳng hần.

Kỳ thật nàng lớn lên rất xinh đẹp, đôi mắt tỏa sáng, linh động có thần, cả người so với lần đầu tiên gặp gỡ thì hồng hào đầy đặn hơn một chút, nhưng vẫn là bộ dáng của một tiểu nha đầu, cũng không mấy nở nang, lại nghĩ tới khi nàng ở trên kiệu cổ chấp, phải là hần thì mới bằng lòng hạ kiệu, phải là hần cùng nàng thực hiện lễ nghi tân hôn, bắt hần phải đem bộ dạng tàn tật của mình bày ra trước mặt mọi người, buộc hần làm những chuyện mà trước kia hần không muốn làm nhất, nhưng trong hần lại cảm thấy có vị ngọt, ít nhất, từ khi gặp mặt đến bây giờ, nàng chưa bao giờ mấy may thể hiện một chút thương hại hoặc thương tiếc nào, dù cho khi nàng nắm tay hần, phải chiếu cho thân thể không thể khom lưng của hần, ngay cả lúc thực hiện phu thê giáo bái, nàng tự mình khom lưng để có thể ngang bằng với hần, nàng. . . . chính là người sẽ chân chính cùng mình nắm tay cả đời hay sao?

Trái tim vốn đã lạnh nhạt trong nhiều năm, nay lại nổi lên một chút sóng, nhìn người trước mắt có chút run sợ, lắc đầu, có chút tức giận chính mình, người có thể tin tưởng trên thế giới này rất ít, đã từng, có người đối với hần rất tốt, chính hần cũng đem trái tim mình đặt lên người người đó, nhưng rồi thế nào? Chính hai chân tàn tật này đã nhắc nhở hần không thể tin tưởng vào bất cứ kẻ nào nữa.

Sau khi Cẩm Nương giúp hắn cởi áo khoác ngoài ra, lẳng lẳng nhìn hắn, nàng biết công phu của hắn không tệ, bất quá. Ngồi ở trên xe lăn, thì làm sao có thể nhảy lên giường?

Đang cau mày thì thấy Lãnh Hoa Đình đột nhiên đứng lên, cả cơ thể cứng ngắt, bước một bước khó khăn đến giường, mặc dù chỉ là một bước, nhưng lại thấy trán hắn tiết ra rất nhiều mồ hôi, vừa đến bên giường, liền ngồi xuống, Cẩm Nương kinh hoàng, đồng thời, liền đi qua đỡ hắn, không nhận được hô lên “Người. Người có thể đi được”

Lãnh Hoa Đình liếc nàng một cái, cũng không lên tiếng, chỉ xuôi theo tay nàng nằm xuống.

Cẩm Nương vội vàng cầm khăn giúp hắn lau mồ hôi, kích động muốn nhìn chân của hắn, nếu có thể đứng, vậy khẳng định bắp thịt ở chỗ đó vẫn chưa bị khô héo, thần kinh vẫn hoạt động, xương cốt này. Trong lòng vừa nghĩ, tay liền theo chỉ huy bắt đầu hành động, sờ soạn trên bắp đùi của hắn.

Nhưng rất nhanh người nào đó giống như con chó nhỏ, bị nắm ở cổ áo, quăng nằm khom trên giường, may quá, đệm trên giường được nhét bông rất dày, rất mềm, đoán chừng người kia không muốn để cho nàng xem, nên kéo nàng xuống, bất quá, như vậy cũng quá mất thể diện, thật quá khi dễ người ta rồi, Cẩm Nương tức giận ngẩng đầu lên, liền chạm vào đôi mắt âm tàn lạnh lẽo như băng.

“Sau này người không được đụng vào chân ta!” Âm thanh cũng lạnh đến đông người.

Cẩm Nương không khỏi tức giận, bọn họ không phải là vợ chồng sao? Hắn đang thẳng tay đụng một bức tường giữa hai người, không cho phép nàng vượt qua tới gần hắn, là vì lòng tự ái tác quái. Hay là trước kia. quên đi, bất quá chỉ là một tiểu hài tử cứng đầu, lưỡi cùng hắn so đo.

Nhìn hắn một bộ mặt lạnh lùng đắp chăn nhắm mắt lại, một bộ dạng không muốn để ý tới nàng, Cẩm Nương thở hắt ra, cũng yên lặng kéo chăn lên đắp, trong lòng cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, đang lo lắng đêm tân hôn sẽ trải qua như thế nào, nàng biết thân thể đã ra dáng thiếu nữ nhưng cũng chỉ mới mười bốn tuổi, sang năm, mới mười lăm, lại thêm thường xuyên bị Đại phu nhân ngược đãi, cơ thể vẫn thường hay bị bỏ đói, hoàn toàn chưa từng được xem là nữ nhi, khoảng thời gian trước mới có nguyệt sự, nhưng thời gian lại không chính xác, đoán chừng nguyên nhân là do thiếu chất dinh dưỡng, như vậy cũng tốt, hắn không muốn đụng nàng, xem như giải trừ khó khăn cho nàng.

Tuy là hoàn cảnh lạ lẫm, chiếc giường xa lạ, người bên cạnh cũng xa lạ, nhưng nghe tiếng hít thở bình thản bên cạnh, tâm tình sợ hãi của Cẩm Nương cũng bình tĩnh trở lại, một cả mỗi một ngày, nên rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Ngày thứ hai, Cẩm Nương tỉnh dậy giống như ngày thường, mở mắt ra, liền thấy khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành trước mặt, cái trán rộng và trơn bóng, hàng lông mày rất dài và dày, lông mi thật dài, giống như hai cánh quạt nhỏ ở trên mí mắt đang đóng lại đổ bóng xuống, da mặt nhẵn nhụi bóng loáng, phơ ra một chút ửng đỏ mờ mờ, môi cũng không mỏng như bình thường, mà là nở nang lóng lánh, giống như đã được bôi một thứ sáng bóng, rất là. Ách, mê người, Cẩm Nương nuốt nuốt nước miếng, ở chung với người này thật không tốt, nếu hắn tỉnh dậy thấy bộ dạng lang sói của mình, khẳng định lại giở trò châm chọc.

Vội vàng thu lại tâm tình đang rối loạn, cẩn thận đứng lên vòng qua người hắn xuống giường.

Tứ nhi cùng Bình nhi ở ngoài nghe thấy trong phòng có động tĩnh, liền gõ cửa, Cẩm Nương cất giọng nói: “Vào đi.” Lại giơ tay vung sa trường (màn giường) thả xuống, đột nhiên trong lòng lại có một loại suy nghĩ ích kỷ, không muốn để mọi người trông thấy dáng ngủ đầy mị hoặc của hắn trừ nàng, nàng bị ý nghĩ này hù dọa, Tứ nhi xốc rèm đi vào, đúng lúc Cẩm Nương ngăn người nhìn về phía sa trường

“Nhị thiếu gia còn chưa thức sao?” Tứ nhi rón rén bước tới đây, nhẹ giọng hỏi.

Cẩm Nương lúc này mới hoàn hồn, trên mặt còn mang theo tia hoang mang, nàng thật không rõ tại sao mình lại có ý nghĩ kia? Có thứ tốt liền không muốn cùng người khác san sẻ sao?

“Chưa đâu, giờ nào rồi?” Ngày thứ hai sau tân hôn phải đi kính trà cho cha mẹ chồng, còn phải ra mắt người thân, Giản thân vương phủ rộng lớn, nhất định có không ít thân quyến, Cẩm Nương lên tinh thần, để cho Tứ nhi giúp nàng chải tóc, lát nữa nàng phải để ý nhớ kỹ từng người, trước kia ở Tôn phủ đều nhờ vào trí nhớ có sẵn mười năm của cơ thể này, cho nên nàng mới có thể nhận biết toàn bộ, mà nay ở trong một

hoàn cảnh xa lạ, trừ Vương gia cùng Vương phi, và Thế tử một hai lần gặp mặt, tất cả những người khác đều rất xa lạ.

Hơn nữa, so với Tôn phủ, nơi đây còn là danh gia quý tộc, quy củ nhiều hơn rất nhiều, chỉ hơi đi sai một chút, e là sẽ chọc tới những người nhàn ngôn (người nhàn ngôn: ý chỉ những người rảnh rỗi không có việc gì làm, suốt ngày đi 8) .

Bình Nhi mang nước đến cho Cẩm Vương rửa mặt, rồi mang cho nàng một ít trang sức thanh nhã, điểm một chút đỏ vào môi, Tứ nhi búi tóc phượng hoàng cho nàng, tóc mái được vấn lên để lộ cái trán rộng, khiến cho búi tóc càng trở nên xinh đẹp, phía trước trán có một sợi dây bằng bạc có khảm ngọc thả xuống, cảm thêm một cây trâm phượng, khê dung đưa, không hoa lệ nhưng cũng không thô tục, nhìn trang trọng cùng một chút hoạt bát, bên tai đeo một bộ Ngọc Thạch mắt mèo treo lủng lẳng, hai tay đeo thì một bộ vòng Dương Chi bạch ngọc.

Lúc này đã vào mùa đông, khí trời lạnh dần, Tứ nhi đã làm cho Cẩm Nương trước khi xuất giá một chiếc trường y làm bằng vải satin đỏ thẫm, ở trên thêu rải rác những bông hoa mai nhỏ bằng chỉ kim tuyến, vạt áo được chia làm bốn, bó chặt thắt lưng, tà áo rũ xuống khê dao động, trên tà áo còn được đi viền vàng, phía trên là một chiếc khuy áo làm bằng bảo thạch màu đen riêng biệt, bắt mắt nhưng lại không quá chói mắt, phía dưới là một chiếc váy màu hồng, cả người nhìn xinh đẹp mà đoan trang.

Chuẩn bị đâu ra đấy, Cẩm Nương liếc nhìn thấy người trên giường không có chút động tĩnh nào khác, trong lòng liền có chút cấp bách, nhìn qua đồng hồ cát, thấy sắp qua giờ Mẹo, cũng không thể để cho các trưởng bối chờ, nhưng bản thân sao có thể một mình qua đó?

Đang suy nghĩ, phía ngoài có người nói: “Nhị thiếu gia, Nhị thiếu phu nhân, đã dậy chưa?”

Cẩm Nương liền ở trong phòng đáp lại.

Phía ngoài liền có hai nha đầu cùng một bà Tử xốc rèm đi vào, bà Tử kia vừa tiến vào, đầu tiên liếc nhìn lên giường, thấy màn lụa còn buông thõng, không khỏi giật mình, rất mau trên mặt đầy ý cười, tiến lên mấy bước hành lễ với Cẩm Nương.

“Nô tỳ Vương thị thỉnh an Nhị thiếu phu nhân, Nhị thiếu phu nhân lớn lên quả thật rất xinh đẹp.” Vương thị dáng vẻ rất có phúc, khoảng hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt trắng trẻo sáng sủa không có một nếp nhăn, tự phục mặc trên người không tầm thường, vừa nhìn cũng biết là người có chút địa vị.

Hai nàng đồng thời thỉnh an Cẩm Nương, người có vóc dáng hơi cao, trông có vẻ thanh tú dịu dàng là Châu nhi, người có vóc dáng thấp hơn, đôi mắt to lộ vẻ cơ trí khả ái, khuôn mặt mang theo một chút ngây thơ, tên gọi là Ngọc nhi, các nàng nguyên là nha hoàng thiếp thân của Nhị thiếu gia Lãnh Hoa Đình, mỗi ngày đều phải hầu hạ cuộc sống sinh hoạt cùng ăn uống hằng ngày của Lãnh Hoa Đình

57. Chương 57

Còn vị Vương mục mục này chính là quản sự mục mục bên cạnh Vương phi, còn nổi tiếng là Yến Hỉ bà bà trong phủ.

Cẩm Nương vừa nghe nàng là người bên cạnh Vương phi, thì sắc mặt lập tức trở nên nghiêm nghị, cung kính mời nàng vào ngồi, kêu Tú cô mang đến một hà bao lớn, Cẩm Nương tự mình nhét vào tay của Vương mục mục, rồi phát hai hà bao cho Châu nhi cùng Ngọc nhi.

Trong lòng lập tức suy nghĩ thông suốt, Vương mục mục trong phủ là Yến hỉ bà bà, nhưng sáng sớm lại tới đây, là muốn. là muốn lấy khăn trải giường?

Khi ở trong phủ, Nhị phu nhân đã từng dạy nàng, ngày thứ hai tân hôn, mẹ chồng sẽ phái Yến Hỉ bà bà đến kiểm tra thực hư, một là xem thử hai người có viên phòng không, hai là muốn xem tân nương có lạc hồng không, nhưng mà. Bọn họ căn bản cũng không có viên phòng nha, nếu. nếu bây giờ

thật sự vứt bỏ sự hổ thẹn với lương tâm mà nói thật cho Vương mục mục biết, chỉ sợ Vương Phi biết được cũng sẽ không thích đi, đồng giường nhưng lại không thực hiện Chu Công Chi Lễ (chắc ý chỉ chuyện đó), không khác nào nói rõ Nhị thiếu gia đối với nương tử mới cưới không hài lòng, nghĩa là tân nương không được trọng phu yêu thương,. như vậy ở trong phủ nhất định sẽ bị xem thường một cách thậm tệ, Cẩm Nương nhất thời có chút khó xử, lảng lạng u oán nhìn về phía người trên giường.

Wương mục mục cũng có chút khó xử, giờ Thìn sắp tới rồi, Vương Phi muốn nàng tới đây lấy vật kia, nhưng Nhị thiếu gia vẫn còn ngủ chưa chịu dậy, chẳng lẽ là đêm trước quá mức lao lực. Nhưng nhìn tình thần của Nhị thiếu phu nhân cũng rất.

Ngồi một hồi lâu, Vương mục mục có chút đứng ngồi không yên, khó xử đưa mắt nhìn Cẩm Nương, Cẩm Nương cười ngượng ngùng đứng lên, làm bộ muốn đi mời Lãnh Hoa Đình rời giường.

Wương mục mục liền giành trước một bước nói: “Nếu Nhị thiếu gia chưa dậy, một lát nữa nô tỳ quay trở lại cũng được. Nhị thiếu phu nhân cũng đừng bỏ lỡ chuyện trước mắt.” Dứt lời liền cười đứng dậy.

Cẩm Nương nghe xong vội nói: “Được, làm phiền mục mục đợi lâu, một hồi nữa Nhị thiếu gia ngủ dậy, ta liền cùng Gia đi qua bên đó, mục mục cứ yên tâm đi, sẽ không bỏ lỡ chuyện gì đâu.”

Wương mục mục nghe Cẩm Nương nói như vậy, liền cười đem hà bao nhét vào trong túi tay áo, đoạn trang lui ra ngoài.

Cẩm Nương thở phào nhẹ nhõm, tạm thời ít nhất đã vượt qua cửa ải, nàng nhìn về phía trong màn lụa, người ở trên giường vẫn không nhúc nhích, lòng không khỏi tức giận lên, hắn cũng không phải là heo, trong phòng có nhiều người nói chuyện như vậy mà còn chưa chịu dậy.

Quay đầu hướng hai người Châu nhi Ngọc nhi cười một tiếng nói: “Ta đi mới Gia thức dậy, hai người các người giúp làm một chút đồ ăn sáng có được hay không, buổi sáng ta muốn ăn gì đó nhẹ một chút là được rồi.”

Châu nhi Ngọc nhi liền nhìn nhau, cười lui ra ngoài.

Cẩm Nương đưa mắt ra hiệu, Tứ nhi Bình nhi cùng Tú cô, tất cả cũng lui ra.

Trong phòng chỉ còn lại nàng cùng người trên giường vẫn đang hô hấp đều đặn kia.

Cẩm Nương nhắc chân đi mấy bước tới giường, đưa tay vung màn lụa lên, lọt vào mắt nàng chính là đôi con ngươi xinh đẹp trong suốt kia, như một tiểu hài nhi đang vô tội nhìn nàng, làm cho lửa giận trong lòng lập tức bị dập tắt, lời phát ra khỏi miệng cũng trở nên ngập ngừng.

“Người. Người muốn rời giường sao?” Cẩm Nương ở trong lòng không khỏi mắng mình vô dụng, rõ ràng là muốn tìm hấn tính sổ, lại bị ánh mắt của hấn mê hoặc, ngay cả nói chuyện cũng trở nên không thuận lợi.

Lãnh Hoa Đình nhún nhún lỗ mũi, đôi mắt lim dim, bộ dáng vừa diễm lệ lại vừa mỉa hoặc mang theo một chút biếng nhác, nhưng lại nói ra lời rất đáng giận: “Nương tử mới vừa rời hũng hổ là muốn chất vấn vì phu đêm qua không cùng nàng động phòng sao?”

Cẩm Nương vốn bị bộ dạng mỉa hoặc kia làm cho si mê, nhưng nghe hấn nói lời này, lập tức vừa thẹn vừa giận, xông tới xốc chăn mền của hấn, quát: “Rời giường, một lúc nữa còn phải đi kính trà, ai muốn cùng tên yêu nghiệt này động phòng đâu chứ.”

Lãnh Hoa Đình chưa từng thấy một người con gái nào hung dữ đến như thế, lại còn dám xốc chăn mền của hấn, mắng hấn yêu nghiệt. miệng không khỏi co quắp, con ngươi đen bóng lập tức ngập nước, giống như chú nai con bị chần kinh lúng túng nhìn Cẩm Nương, đôi môi đỏ mọng hé ra, thở nhẹ nói: “Nương tử, người. Khi dễ ta!”

Cẩm Nương nghe được liền khựng lại, đang nhắc nhở chính mình là không được bị người này làm mê hoặc, thì bên ngoài truyền đến tiếng gọi của Vương Phi: “Cẩm Nương, Đình Nhi còn chưa dậy sao?”

Cẩm Nương lập tức đổi sang khuôn mặt tươi cười, dịu dàng ưu nhã đi tới mở cửa cho Vương Phi, vén một bên rèm lên, Vương Phi mỉm cười đứng ở ngoài cửa, đi theo phía sau là Vương mục mục, còn có một người

nữa hình như có thân phận là Đại nha đầu.

Mới vừa rồi bị đại mỹ nhân Lãnh Hoa Đình hạ gục, lúc này lại được gặp vị Vương Phi xinh đẹp như thiên tiên, Cẩm Nương cảm giác mình thật sự có thể không cần ăn mười bữa cơm, sắc đẹp có thể ăn được, sắc đẹp có thể ăn được a, thì giác năm lần bảy lượt bị tập kích, tự ái cũng bị đả kích thành từng mảnh nhỏ, nặn ra một nụ cười ngọt ngào, nàng khom người hành lễ đối với Vương phi rồi nói: “Con dâu đang muốn đi thỉnh an mẫu phi cùng phụ vương, đang hầu hạ Nhị gia rồi giường, người lại tự mình đến đây, thật làm con dâu giảm thọ mất.”

Vương Phi cười nhìn Cẩm Nương từ trên xuống dưới, thấy nàng mặc một thân màu đỏ, bộ dáng vui vẻ, dung mạo cũng xem như xinh đẹp khả ái, còn mang theo nụ cười ngọt ngào đứng ở trước cửa phòng, cử chỉ tự nhiên đúng mực, ăn nói cũng rất vẹn toàn, liền khẽ gật đầu nói: “Không sao, con mới đến, không biết tính tình của Đình nhi, hẳn có một số điểm không tốt, đôi khi có chút thích gây náo loạn, thân quyến của Vương gia đều đã đến đầy đủ, ta sợ con không gọi hẳn dậy nổi, nên ta liền tới đây.”

Cẩm Nương nghe xong trong lòng xúc động đến nỗi hiển thị ở trên mặt, thật là hiểu con không ai bằng mẹ a, ai nói tên yêu nghiệt kia chỉ có một số điểm không tốt, rõ ràng nhiều như những luồng hoa leo trên bờ tường vậy.

Trên mặt nàng vẫn bày ra bộ dáng lúng túng “Ai nha, các thân quyến đều đã đến sao? Thật là vô ý, lại để cho thân thích của phụ vương đợi lâu, con dâu thật thất lễ, Nương, người chờ tí, để con dâu đi thỉnh Nhị gia dậy.” Lại không đối trá mà nói về Lãnh Hoa Đình, hơn nữa cách nói chuyện rất tự nhiên, làm cho Vương Phi hơi kinh ngạc, nhưng cũng cảm thấy đứa con dâu này rất thành thật.

“Không liên quan đến người, để ta đi gọi Đình Nhi.” Vương Phi cười rồi đi vào trong nhà, Vương mục cũng thừa cơ hội đi theo vào bên trong, Cẩm Nương trong lòng trở nên luống cuống, nhìn là biết chỉ cần chờ Lãnh Hoa Đình thức dậy, sẽ đi kiểm tra tám chắn trái giường, làm sao bây giờ?

Nàng không nhịn được, mắt liền liếc nhìn về phía người trên giường, đã thấy người trên giường giật chân trùm kín người, ở trong chăn trề môi nói: “Ta không dậy, không dậy.” Một bộ dạng ăn quít làm nũng, khiến nàng không khỏi giật mình trừng mắt lớn, thì ra người này không phải chỉ ở trước mặt mình giả bộ làm một tiểu hài tử, mà ngay cả trước mặt Vương Phi cũng vậy, còn. . . . Chỉ có hơn chứ không kém!

Vương Phi sốt ruột, đi mấy bước đến trước giường, ôn nhu dụ dỗ nói: “Tiểu Đình ngoan nào, hôm nay là ngày thứ nhất tân nương vào cửa, phải đi kính trà nhận người thân, một đám người lớn bé cũng đều đã ở đại sảnh, con mà không đi, người ta sẽ trách tân nương tử không hiểu chuyện, hôm nay chịu khó dậy sớm, sáng mai sẽ để mặc cho con ngủ a.”

Người trong chăn nghe xong liền lúi lúi lại chui ra, dùng dưng nổi giận mà nói: “Không dậy, đừng tưởng ta không biết, các người đợi ta dậy liền kiểm tra “bài học”.”

Cẩm Nương nghe xong thì ù ù gạc gạc, kiểm tra bài học? Bài học gì?

Vương Phi nghe xong có chút lúng túng, kéo kéo chăn dụ dỗ nói: “Tiểu Đình, Nương không có lừa con, phía trước đúng là có rất nhiều người tới, nãi nãi của người, Nhị thúc Tam thúc, còn có mấy thúc thúc, thẩm thẩm, các tổ nãi nãi, đều chờ ở sảnh trước.”

Người trên giường nghe xong, chợt xốc chân ngồi dậy, mở to đôi mắt mong chờ nhìn Vương phi, làm nũng nói: “vậy không có kiểm tra “bài học” ?.”

Vương Phi nghe thấy liền cười, sủng nịch sờ đầu hân: “Không kiểm tra, bất quá, Tiểu Đình nói cho Nương nghe, tối hôm qua con có. . . . làm “bài” hay không?”

“Không có.” Kiên quyết trả lời, còn bày ra một bộ dạng cây ngay không sợ chết đứng, Cẩm Nương nghe ra ý tứ trong lời nói của hai mẫu tử, hình như “bài học” kia chính là. . . . mặt nàng không khỏi đỏ bừng lên.

Vương Phi vừa thấy tình hình liền có chút kinh ngạc, nhi tử nhà mình dù không hiểu thế sự, nhưng con dâu phải hiểu chứ, vậy tại sao. . . . lại không có làm?

“Tại sao? không phải Yến Hỉ bà bà đã dạy người rồi sao? Còn. . . . Còn cho người xem sách!”

Lãnh Hoa Đình vừa nghe liền cúi thấp đầu, sắc mặt đỏ bừng, sợ hãi nhìn lên, đôi mắt đầy nước ủy khuất nhìn Vương phi, một hồi lâu mới nghẹn ngào nói ra: “Nương, Tiểu Đình. Tiểu Đình không thích cởi quần áo, cởi hết y phục. cảm thấy rất xấu hổ.” Âm thanh càng ngày càng nhỏ, đến những người đằng sau cũng không thể nghe được, còn chưa nói xong liền kéo chăn, định trùm chăn qua đầu.

Cẩm Nương vừa nghe xong da gà rớt đầy trên đất, bản lãnh giả bộ làm tiểu hài tử của người này thật quá giỏi đi, chỉ có hần mới nghĩ ra được lý do này, bất quá, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, ít nhất, như vậy Vương Phi sẽ không có cho rằng hần không viên phòng là vì hần không vừa ý mình, mà chẳng qua là vì tâm tính của hần vẫn chưa trưởng thành, nghe hần truyền đạt lại sự việc, thấy chính con mình mới có vấn đề, Vương Phi chỉ phải đem sự việc đề xuống, sẽ không nói ra ngoài, xem như đã giải quyết khó khăn của nàng.

Vương Phi nghe xong liền ngạc nhiên cùng bất đắc dĩ, kéo lấy cái chăn trên người Lãnh Hoa Đình, dự dồ nói: “Vậy quên đi, dù sao cuộc sống còn rất dài, Nương đã hiểu, nhất định sẽ không cho người đến kiểm tra, mau mau thức dậy, nếu không một lúc nữa các thân thích đợi lâu sẽ nói con dâu không tốt.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong lập tức rời khỏi giường, mắt phượng thanh khiết sáng ngời nhìn về phía Cẩm Nương, nói: “Nga, vậy Tiểu Đình sẽ rời giường, nương tử rất ngoan, Tiểu Đình rất thích cùng nương tử ngủ chung.”

Lời kia vừa thốt ra, Cẩm Nương thiếu chút nữa bị sắc nước miếng của chính mình, cái gì mà thích ngủ chung cùng mình? Người này thế mà lại dám đem chuyện ám muội đó nói ra một cách trắng trợn như vậy, không thể nào hiểu nổi, hết lần này đến lần khác hần lại dùng một bộ dạng thanh thuần vô tội, khiến ọi người cảm thấy nếu như nghĩ vậy sẽ thật đáng khinh.

Nhi tử thích con dâu là tốt rồi, trái tim của Vương phi cuối cùng cũng rớt xuống, dù sao cuộc sống còn dài, tuổi của con dâu còn nhỏ, mấy năm này sợ khó có thể mang thai, để cho bọn họ từ từ đến với nhau là được.

Vương Phi hài lòng mang theo thiếp thân của mình rời đi.

Cẩm Nương nhận nhiệm vụ hầu hạ Lãnh Hoa Đình rời giường, Lãnh Hoa Đình nhìn nàng tựa tiểu phi tiểu, rất ngoan ngoãn để cho Cẩm Nương giúp mình mặc áo, mạn bất kinh tâm hỏi: “Nương tử, người có thích cùng ta ngủ chung không?”

Tay Cẩm Nương cứng đờ, lập tức bị hần chọc giận để đỏ cả mặt, vừa định mắng hần vô sỉ, hần lại đột nhiên nắm lấy tay nàng, mạnh mẽ đem nàng ôm vào trong lòng, cả cơ thể lăn một vòng trên giường rồi đè lên người nàng.

“Tối hôm qua không có làm “bài tập”, nương tử hình như rất cao hứng.”

Hần đem nàng đặt ở phía dưới, trong phượng mâu đen như ngọc mang theo tia chiếm hữu cùng châm biếm, hơi thở ấm áp phả vào trong cổ nàng, ngứa ngứa tê tê, nàng cảm thấy trong lòng như có hàng trăm con sâu cào xé, gương mặt tuyệt mỹ kia ở gần như thế làm cho người ta hít thở không thông, Cẩm Nương nhất thời quên hết tức giận, quên cả phản kháng, càng quên trả lời, ngơ ngác nhìn hần, đầu óc hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Hần đem mặt tiến tới gần, cái mũi thẳng tắp chà chà trên chóp mũi của nàng, há miệng, cắn Cẩm Nương một cái.

Một cơn đau nhói làm cho Cẩm Nương thức tỉnh, trong miệng còn mang theo một mùi vị tanh tanh của máu, không khỏi tức giận, đưa tay đánh hần một cái, há mồm liền mắng mắng: “Hồn” Hần lập tức lấy tay che miệng nàng, khước miệng câu lên một nụ cười tà mị nói: “Danh xưng yêu nghiệt ta xem như chấp nhận, không được gọi bất kì các tên khác.”

Dứt lời, hần nhẹ buông tay thả Cẩm Nương, từ trên giường bắn ra ngồi xuống, đầu hướng về phía ngoài hô: “Người đâu?”

Châu nhi cùng Ngọc nhi ở bên ngoài tiến vào, kính cẩn hầu hạ hần mặc quần áo, rửa mặt sạch sẽ.

Cẩm Nương giận đến nổi muốn bùng nổ, nhưng lại chỉ có thể nuốt xuống, bởi vì người nọ đang làm một bộ dáng đơn thuần vô tội nhìn nàng, mà bọn hạ nhân đối với hần lại càng che chở bảo toàn, thấy Cẩm Nương

trợn mắt nhìn Nhị thiếu gia, ánh mắt Châu nhi Ngọc nhi cũng có chút lạnh nhạt, chẳng lẽ ngay cả Thiếu phu nhân cũng ghét bỏ Nhị thiếu gia hay sao?

Cầm Nương không thể làm gì khác hơn là nuốt xuống cục tức này, thu hồi vẻ tức giận trên mặt, bày ra một bộ dáng như không có gì xảy ra, rồi đi ra khỏi phòng.

Một mình đứng trong tiền sảnh, hướng về phía cửa sổ, dốc sức hít thở sâu.

Tú cô nhìn thấy liền lên lút đến gần nàng, thấy sắc mặt của nàng bất thường, liền khuyên nhủ: “Cuộc sống vợ chồng chính là như vậy, luôn không như ý muốn người chỉ mới vào cửa, không biết rõ tính tình của Gia như thế nào, làm nương tử, thì phải luôn nhường nhịn gia, sống chung lâu dần, rồi sẽ thành thói quen thôi.”

Cầm Nương càng nghe càng cảm thấy phiền lòng, nàng là người mang tư tưởng hiện đại, bảo nàng xem tướng công như trời là chuyện không thể, nhưng có thể rồi phủ trốn đi sao? còn khó khăn hơn, xã hội này đối với nữ nhân quá mức hà khắc, nhất là nữ nhân bỏ nhà ra đi hoặc nữ nhân bị hù thì quả thật rất khó có thể tồn tại tốt được.

Càng nghĩ càng cảm thấy mình vô dụng, vừa mới đến một hoàn cảnh mới, bị một chút tức giận liền muốn bỏ cuộc giữa chừng, không phải nói là sẽ mạnh mẽ sống tốt hay sao? Vậy càng phải nỗ lực tìm cách để có thể sống tốt, khó khăn hơn nữa thì như thế nào, hơn mấy ngàn năm văn hóa lắng đọng mà chẳng lẽ lại không có một chút ưu thế nào sao, Cầm Nương lặng lẽ nắm chặt tay lại, tên yêu nghiệt chết tiệt, một ngày này đó ta sẽ trừng trị người.

Rốt cục Lãnh Hoa Đình cũng chuẩn bị thỏa đáng, Châu nhi đẩy ra cửa phòng.

Cầm Nương khôi phục tâm tình, từ phòng bên ngoài đi vào trong, liền thấy Lãnh Hoa Đình một thân hồng bào (hồng bào: y phục dài tới gót màu đỏ [hóa ra 2 anh chị mặc đồ đôi :>]), đầu đội phát quan ngọc màu tím, mái tóc dài được buộc ở đỉnh đầu, đuôi tóc tết thành những bím tóc được có gắn những viên ngọc nhỏ ở trên, làm cho cả người trở nên nổi bật càng thêm diễm lệ, Cầm Nương hít sâu một hơi, trong lòng mặc niệm, đừng háo sắc, đừng háo sắc a, nhìn nhiều sẽ thành thói quen, nhìn lâu thẩm mỹ sẽ ngày càng cao, nhắm mắt làm ngơ là được rồi.

Trên mặt nàng nở một nụ cười nhàn nhạt, giống như vừa rồi căn bản chưa từng sinh khí, ưu nhã đến gần Lãnh Hoa Đình: “Tướng công, lại đây dùng đồ ăn sáng trước, hay chúng ta sẽ đi ngay bây giờ?”

Lãnh Hoa Đình trong mắt hiện một tia tinh nghịch, giương mắt nhìn nàng: “Ta nghe nương tử.”

Nha Nha , lại đem cầu đá qua ình, không để người ăn, sẽ có người nói ta không quan tâm đến thân thể của người, để người ăn, một đám người đang đợi ở phía trước sẽ..., Cầm Nương trong lòng thầm mắng hần ngàn lần, trên mặt lộ ra vẻ khó xử: “Tướng công, người nhìn xem, mẫu phi mới vừa đến nói, các trưởng lão đều ở phía trước đợi cả rồi, chúng ta qua đó muộn cũng không hay, không bằng, những đồ ăn này để cho Tứ nhi hâm nóng lại, một lát trở lại ăn sẽ tốt hơn?”

Lãnh Hoa Đình nghiêng đầu suy nghĩ một chút, bữu môi nói: “Được rồi.” Nhưng một cặp mắt lại đang nhìn chằm chằm vào món ăn ở trên bàn.

Cầm Nương ở trong lòng thầm khinh bỉ mình, thuận tay bưng điểm tâm lại cho hần: “Vừa đi vừa ăn đi.” Dứt lời cầm miếng quế hoa cao lên, không nói gì liền nhét vào miệng hần.

Lãnh Hoa Đình chưa kịp chuẩn bị đã bị nàng nhét đồ ăn vào miệng, cũng không tức giận, bắt đầu từ từ ăn, Lãnh Khiêm bên ngoài nghe có động tĩnh, lắc mình đi vào, liếc nhìn Cầm Nương một cái, rồi hỏi Lãnh Hoa Đình: “Thiếu gia, phải đi Hòe Viên?”

Lãnh Hoa Đình một miệng đầy thức ăn gật đầu, Lãnh Khiêm liền đem cả người hần cùng ghế dựa ra khỏi phòng, Cầm Nương đang muốn để đĩa điểm tâm xuống thì nghe hần nói: “Nương tử, ta còn muốn.”

Cầm Nương nghe được liền khựng lại, Nha Nha , vì sao chỉ là một câu nói rất bình thường lại bị hần làm cho trở nên ám muội đến chết người thế?

Đỏ mặt đuổi theo, nàng cầm lấy một khối điểm tâm nhét vào trong miệng hần, xe lăn từ từ đi qua vườn hoa của Giản thân vương phủ, buổi sáng ngày hôm nay, Giản thân vương phủ xuất hiện một hình ảnh thật đặc biệt, Lãnh Khiêm lạnh lùng đẩy Nhị thiếu gia đi khỏi phòng, mà Nhị thiếu phu nhân mới vừa vào cửa

thì đang cầm một đĩa điểm tâm, cẩn thận đút cho Nhị thiếu gia, đi đến viện của Vương phi cũng đúng lúc ăn điểm tâm xong.

Cẩm Nương thuận tay đưa cái đĩa cho Tú cô.

Vương muội đang ở trước cửa sân lo lắng nhìn, thấy Nhị thiếu gia cùng Nhị thiếu phu nhân đã tới, liền vội vàng đi vào bẩm báo, Đại nha hoàn bên người Vương Phi đích thân đến đón.

“Nhị thiếu gia, Nhị thiếu phu nhân, Vương Gia Vương Phi cùng các thân quyến đang đợi ở trong phòng.”

Xem ra, quả thật đã bị bắt chờ đến nỗi nòng lòng, Cẩm Nương liền có chút ít xấu hổ, ngượng ngùng cười nói: “Làm phiền vị tỷ tỷ này dẫn đường.” Nhìn cách ăn mặc của Ngọc Bích liền biết, nàng nhất định là cánh tay đắc lực bên người Vương Phi, vừa rồi người đi theo Vương Phi cũng mặc trang phục này, nhưng màu sắc lại bất đồng, cho nên, Cẩm Nương đối với nàng liền có một chút trang trọng.

Ngọc Bích nghe Cẩm Nương gọi nàng bằng tỷ tỷ, liền che miệng cười một tiếng: “Nhị thiếu phu nhân, gọi nô tỳ Ngọc Bích là được rồi, xin mời vào.” Vừa nói liền ở phía trước dẫn đường.

Ngay sau đó thì có các người hầu đem đến một tấm gỗ đặt trên cầu thang, Lãnh Khiêm đẩy xe lăn tiến vào trong, Cẩm Nương hơi dừng một chút, chung quy nàng vẫn cảm thấy chiếc xe lăn kia quá mức cồng kềnh, rất không linh hoạt, đang nghiêng đầu nhớ lại chiếc xe lăn ở kiếp trước, Lãnh Hoa Đình ở phía trước phát hiện nàng không có đi theo, quay đầu lại, thấy nàng hình như đang suy nghĩ điều gì đó đến ngây người, không khỏi liếc nàng một cái.

Đôi mắt đẹp nhìn quanh, mâu quang lưu chuyển, nói phong tình vạn chủng cũng thật không quá, người ta thì phải quay đầu cười một cái, hửn thì lại không cần cười cũng có thể hạ gục người ta, Cẩm Nương một lần nữa bị vẻ hoa lệ của hửn làm cho giật mình trong thoáng chốc.

Lấy lại tinh thần, vội vàng đuổi theo hửn, liền nghe hửn nhỏ giọng mắng: “Ngu ngốc, một hồi đứng bên cạnh ta đừng nói chuyện.”

Cẩm Nương trợn mắt nhìn hửn, nhưng cũng không dám mắng, đành hoảng đi theo sát bên cạnh xe lăn vào đại sảnh.

Ở đại sảnh quả nhiên có rất nhiều người ngồi, Cẩm Nương vừa nhấc mắt, liền thấy mười mấy ánh mắt đang đồng thời nhìn vào mình, nàng lớn đến như vậy cũng chưa từng bị nhiều người nhìn như thế, nên Cẩm Nương có chút khấn trương, bàn tay vừa đặt trên xe lăn liền được một bàn tay to lớn ấm áp nắm lấy, tâm tư lập tức trở nên an tĩnh hơn rất nhiều, nàng cũng không giãy dụa, để mặc cho bàn tay của mình bị nắm lấy.

“Ồ, nhìn kìa, Nhị thiếu gia cùng Nhị thiếu phu nhân đúng là phu nhân tình thâm, hai người tay trong tay tiến vào.” Thanh âm ngọt ngào này là một người phụ nhân trung niên xinh đẹp phát ra.

Cẩm Nương theo tiếng nói nhìn sang, vị phu nhân xinh đẹp kia trên dưới khoảng ba mươi tuổi, cùng Lãnh Hoa Đường có chút giống nhau, nàng ta một thân cung trang hoa lệ, xem chừng chức vị không thấp, đang ngồi ở phía sau một vị Lão thái thái, xem ra niên kỷ khoảng sáu bảy chục tuổi, mặt mũi nhân hậu, trong tay cầm một chuỗi hạt tràng, đang dùng ánh mắt đánh giá kỹ lưỡng Cẩm Nương, xem ra, bà hửn là người có địa vị cao nhất ở đây, nhưng bà lại không mở miệng nói lời nào, thì vị mỹ nhân mặc cung trang ở trước lại đoạt lời nói, trong giọng nói còn lộ vẻ cay nghiệt, vị lão phụ nguyên đang quan sát đánh giá Cẩm Nương, liền quét mắt nhìn vị mỹ nhân mặc cung trang kia.

Vương Gia ngồi bên cạnh Lão phu nhân, nhẹ trách mắng: “Nói ít một chút.”

Vị mỹ nhân mặc cung trang kia bĩu môi nói: “Vương gia, thiếp thân đang khen tân nương tử mà, nàng thật giỏi lại có thể đoạt được tâm của Đình Nhi, Đình Nhi ngày thường rất không để ý tới người khác, nên đây quả là chuyện hiếm thấy đó.”

Lão phu nhân nghe xong liền gật đầu, nói: “Ừ, cũng đúng, Đình Nhi đứa nhỏ này tính tình có chút kỳ quái, người bình thường thật đúng là không hợp, khó thấy được hửn lại yêu thích tân nương tử.”

Vương Phi ngồi bên cạnh Lão phu nhân không thích người khác nói Lãnh Hoa Đình kì quái, Đình Nhi thường ngày rất nhạy cảm và dễ giận, Lưu thị nói chuyện như vậy, là cố ý chọc giận Đình Nhi, khiến hửn ở

trước mặt Lão phu nhân cùng các thân quyến khác phát cáu, ấn tượng của lão phu nhân đối với Đình Nhi vốn không tốt rồi, nên mới tiếp lời nói Đình Nhi hẳn.

Nghĩ tới đây, nàng không khỏi khần trương nhìn về phía Lãnh Hoa Đình, quả nhiên sắc mặt hẳn có chút trắng bệch, đôi mắt đen đỏ lên một chút.

Nên không khỏi vội vàng thay đổi đề tài, đối với Cẩm Nương nói: “Cẩm Nương, đến đây ra mắt mọi người,”

Phu nhân quá nhiều, Cẩm Nương sau khi đi vào đã chú ý mấy người, đối với vị mỹ nhân mặc cung trang xinh đẹp mở miệng đầu tiên, thì nàng đã đoán được thân phận, về phần vị lão phu nhân kia, nhìn thái độ tôn kính của Vương gia cùng Vương Phi đối với bà, hẳn là tổ mẫu của Lãnh Hoa Đình, nhưng xem ra, nàng tựa hồ đối với Lãnh Hoa Đình không mấy yêu thích.

Lực trên tay có chút tăng mạnh, Cẩm Nương cảm giác Lãnh Hoa Đình đang khần trương, nàng có chút kinh ngạc, người này chắc không phải đang giả bộ đấy chứ, nàng vội cup mắt xuống, thấy sắc mặt hẳn có chút trắng bệch, không giống như đang giả bộ, nên không khỏi lo lắng, lúc này vừa nghe thấy Vương Phi gọi, nàng liền đẩy xe lăn đi lên phía trước.

Các thành viên trong nhà đang tụ tập lại ở phòng khách, nữ quyến thì nhiều, nên Lãnh Khiêm không thích hợp ở lại, vì vậy khi thấy Thiếu phu nhân vừa đứng đến tay vịn, hẳn liền lui ra ngoài.

Vương Phi đứng dậy, nói với Cẩm Nương: ” Đến đây, con dâu ngoan, đầu tiên dập đầu cho lão phu nhân trước.”

Cẩm Nương liền nhìn Lãnh Hoa Đình một cái, nhẹ giọng nói: “Tướng công, thiếp thân thay người dập đầu.”

Lời vừa nói ra, không chỉ Lãnh Hoa Đình, tất cả những người khác trong phòng đều nhất nhất đình trệ.

Lãnh Hoa Đình giương mắt nhìn Cẩm Nương, chỉ thấy trong con mắt trong trẻo của nàng có trấn an cùng khích lệ, hẳn không khỏi khẽ cau mày, lặng lẽ buông tay nàng ra.

Bên cạnh, Ngọc Bích cầm một cái đệm đến trước mặt Lão phu nhân, Cẩm Nương liền quỳ xuống, dập đầu cộp cộp sáu cái, khi vừa dập đầu đến cái thứ ba , liền nghe Vương Phi ở bên cạnh thở nhẹ: “Hải tử.”

Nhưng lão phu nhân cũng không ngăn cản nàng, vì vậy Vương Phi chỉ có thể trơ mắt nhìn Cẩm Nương ngốc nghếch dập đầu xuống.

Cẩm Nương ngẩng đầu lên, trên trán đã nổi lên vết xanh tím, Bích Ngọc vội vàng bưng chén trà ngon đến, Cẩm Nương cung kính dâng lên, Lão phu nhân rút cuộc cũng lộ vẻ xúc động, đích thân nhận lấy chén trà, nhấp nhẹ miệng nói: “Ừ, đứa nhỏ này vừa hiền lành lại vừa hiếu thuận.” Vừa nói, vừa gỡ từ trên tay một đôi vòng ngọc, đặt ở trên mâm trà, rất nhanh liền nghe được tiếng hút khí “Hít”, xem ra, giá trị của đôi vòng ngọc này không rẻ, Cẩm Nương khẽ mỉm cười, điềm đạm nói cảm ơn: “Tôn túc tạ phần thưởng của Lão phu nhân.” (tôn túc: cháu dâu)

Vừa tiếp nhận vật vào tay Cẩm Nương liền lấy trong tay một cái gói gì đó, cẩn thận mở ra, hai tay trình lên, bên trong là một đôi bao tay bằng lông dê tốt mà Cẩm Nương đã làm từ lúc còn ở bên nhà mẹ đẻ, lão phu nhân cầm trong tay một hồi lâu vẫn không biết đây là thứ gì, không khỏi nhìn về phía Cẩm Nương, Cẩm Nương mỉm cười cầm lấy một cái, vừa tự mình mở bao tay ra, vừa giúp lão phu nhân đeo vào, nói: “Trời giá rét, Tôn nhi may cái này cho Lão phu nhân chống rét.”

Lão phu nhân đeo cả hai cái, nhìn đường chỉ tinh tế, may rất kĩ lưỡng, vừa mềm mại lại vừa ấm hòa, hơn nữa cũng không gây cản trở, lão phu nhân thường ngày ra cửa, đều mang theo ấm lò nhỏ, xung quanh hai tay đều được lông bọc, trùm vào trong ống tay áo cũng ấm áp, nhưng nếu muốn làm gì, thì hai tay phải thò ra ngoài liền bị lạnh, cái này quả nhiên thật thuận tiện và rất thích hợp, lão phu nhân mặt mày hớn hở đứng lên: “Hải tử, người thật đúng là có lòng, không trách được ngay cả đứa trẻ như Đình Nhi cũng đều thích người.”

Cẩm Nương nghe xong mặt liền ửng đỏ, nhẹ giọng nói: “Tướng công rất tốt!”

Yêu nghiệt kia mặc dù ghê tởm, nhưng hẳn tướng công của nàng, Cẩm Nương nghe người khác nói hẳn không tốt, trong lòng cũng cảm thấy hơi khó chịu.

Ngồi ở một bên ánh mắt của Vương Phi cũng đỏ lên, nhìn Cẩm Nương không chớp mắt.

Cẩm Nương đứng lên, Ngọc Bích lại đem cái đệm đặt ở dưới chân Vương Gia, Cẩm Nương cuối đầu định lạy, thì một đôi bàn tay to kịp thời đỡ lấy nàng: “Kính trà là được.”

Tân nương tử vừa vào cửa, đối với cha mẹ trưởng bối dòng chính (con vợ chính) phải dập đầu, nhưng Vương Gia nhìn thấy trên trán nàng có những vết xanh tím liền cảm thấy đau lòng, hiềm thấy đứa nhỏ nào có nghĩa khí như thế này, bằng lòng thay Đình Nhi gánh vác, nếu còn để nàng dập đầu nữa, e rằng đầu óc sẽ bị choáng váng.

Lưu thị ở bên cạnh nghe thế liền khẽ hừ một tiếng, “Hừ, Vương Gia quả thật rất biết thương tiếc nương tử của Đình Nhi.”

Ngụ ý là đối với những người con dâu khác thì rất bất công, chẳng lẽ nàng không biết chánh thê của Lãnh Hoa Đường là Quận chúa đang ngồi ở đây nghe sao?

Cẩm Nương đang suy nghĩ xem có nên hành lễ cho xong hết không, để tránh chọc người khác đàm tiếu phỉ báng, thì đã nghe ở phía sau truyền đến một âm thanh dễ nghe: “Di nương, phụ vương chỉ vì thấy đệ muội lúc này đã dập đầu sáu cái rồi, những người con dâu mới vào cửa lúc trước e rằng cũng không thể giống như đệ muội, ngốc nghếch dập đầu cộp cộp hăng say đến như thế, nếu còn để nàng tiếp tục dập đầu, người biết rõ thì không sao, không biết còn tưởng nàng đang cùng sà nhà tỉ thí đó chứ.”

Lời vừa nói ra, cả phòng cười rộ lên, Cẩm Nương không khỏi quay đầu lại nhìn, liền chạm vào một đôi mắt hạnh sáng rực rỡ, nhìn nàng nháy mắt, rồi cười ngọt ngào, Cẩm Nương cũng mỉm cười ngọt ngào lại, trong lòng biết rõ, nàng ấy công khai trêu chọc mình, nhưng kỳ thật là đang giải vây, để nàng khỏi phải dập đầu cực khổ, nàng ấy đã nói như thế rồi, thì khẳng định ngay cả dập đầu cho Vương Phi cũng được miễn, xem ra, sáu thay cho chín, cũng rất đáng giá.

Quả nhiên đã nghe người bên cạnh cười haha nói: “Quận chúa nói rất đúng, nương tử của tiểu Đình quả là một người thành thật, nào có người dùng sức dập đầu như vậy, mau mau kính trà, nhìn xem Vương gia sẽ thưởng cho người cái gì, ai nha nha, ban đầu Ngọc Nhi ta của vào cửa, lão phu nhân cũng không thưởng đồ tốt đến như thế, hôm nay, ngay cả Vương Gia cũng thiên vị, nhất định tâm của Lão phu nhân cũng nghiêng về phía người đó chứ.”

Cẩm Nương theo tiếng nói quay lại tìm, thì thấy cũng là một vị trưởng bối, tuổi cũng gần bằng của Vương Phi, nàng không biết là ai, Vương Phi thấy vậy liền cười nói: “Cẩm Nương, đó là Nhị thẩm của người, vị bên cạnh kia là Nhị thúc.” Rồi chỉ vào một đôi vợ chồng trung niên khác: “Đây là Tam thúc cùng Tam thẩm của người.”

Cẩm Nương còn quỳ gối, không thể làm gì tốt hơn ngoài lên tiếng chào các thúc thúc thẩm thẩm.

Trong nhà lại cười vang, Tam thẩm bên kia liền nói: “Mới nói nàng thành thật, vậy mà một lát sau liền được hời, một câu các thúc thúc thẩm thẩm liền đem toàn bộ chúng ta gọi đủ.”

Quả nhiên phía sau có người nói tiếp: “Cũng không đúng, ở đây cũng đâu phải chỉ có các thúc thúc thẩm thẩm ruột thịt, những thúc thúc thẩm thẩm họ như chúng ta cũng không phải cũng được bao gồm trong đó sao? Ủ, đúng là thực sự gặp may đây, quên đi, chúng ta cũng không cần làm khó bắt nàng kính trà làm lễ để làm gì, các vị thúc thẩm, các người có quà ra mắt con dâu như bao tiền lì xì gì đấy, đều lấy ra hết đi, xem thử cháu dâu của chúng ta có bao nhiêu đôi tay để nhận.”

Lại có một người nói: “Ai, còn Tứ thẩm nha, người đừng nóng vội, Vương gia cũng còn chưa có uống trà đâu, quà của chúng ta còn cả đồng thời gian để đưa, không mất ngay được đâu.”

Ngọc Bích nghe thấy vậy vội vàng bưng trà cho Cẩm Nương, Cẩm Nương hai tay giơ cao, Vương Gia bưng trà uống, rồi từ trong ngực lấy ra một khối ngọc bái trịnh trọng đặt vào mâm, trong thính đường náo nhiệt đột nhiên lặng ngắt như tờ. Đột nhiên yên tĩnh như vậy, làm cho Cẩm Nương có chút khó chịu, nàng tập trung tư tưởng nhìn vào khối ngọc bái trong tay, đen bóng như ngọc, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, tuy nói là cực phẩm, nhưng những người ở trong đại sảnh này, đều trực thuộc Giải thân vương phủ, thì có loại bảo bối nào chưa từng thấy qua, đâu đến nỗi bị miếng ngọc này làm cho hít thở không thông chứ?

Nàng bỗng nghe thấy Lão phu nhân trầm giọng nói: “Vương gia, người đã quyết định rồi sao?”

Vương gia giơ tay lên thi lễ với Lão phu nhân một cái rồi nói, nói: “Cái này vốn nên là của Đình Nhi, nhi tử quyết định như vậy, không hề xin ý kiến của mẫu thân, xin mẫu thân trách phạt.”

Lão thái thái liền khẽ hừ một tiếng, rồi bùi ngùi thở dài, “Quên đi, người. . . . làm vậy nhất định là có đạo lý của người, ta già rồi, quản không được nhiều việc như vậy, người nghĩ kỹ rồi làm sao thì làm.”

Cầm Nương nghe liền biết khối ngọc bài này có ý nghĩa đặc thù gì đấy, liền vội vàng cất đi, nàng cũng không ngốc đến nỗi từ chối, vật tốt không thể không thu, nếu ngay cả Lão thái thái của Giản thân vương phủ cũng coi trọng, thì tuyệt đối là bảo vật hiếm thấy.

Lưu thị ở bên cạnh thấy bộ dạng Cầm Nương thu khối ngọc bài của Vương Gia vào như một lẽ đương nhiên, thì không khỏi vừa đổ kị vừa hận, cười lạnh nói: “Vương gia thật đúng là thiên vị, ban đầu Quận chúa nương nương vào phủ ta, cũng không thấy tặng thứ tốt như vậy a.” Ngụ ý, thân phận của Cầm Nương so với Quận chúa nương nương không chỉ thua một hai điểm.

Phần lớn trong Giản thân vương phủ đều biết, bởi vì Nhị công tử thân mang tàn tật, cho nên bị Tôn gia ghét bỏ, chỉ nguyện cho phép gả Tứ cô nương cho Nhị công tử, chẳng qua vị nữ tử này không biết vận mệnh gì, bỗng nhiên lại được Thánh Thượng hạ chỉ, phong mẫu thân của nàng làm Bình Thê, cho nên, địa vị của nàng cũng thành con của vợ lớn, vì vậy khi được gả đi, cũng mang theo 240 rương đồ cưới, so với trưởng nữ khi được gả vào Trữ thân vương phủ cũng không hề thua kém, nhưng dù thế nào, thì cũng không thể sánh bằng thân phận Quận chúa cao quý của thế tử phi.

Vương gia hành động như thế này quả thật thiên vị, trong phủ thật ra chỉ có mấy người hiểu được khối ngọc bài kia biểu thị điều gì, Lưu thị cũng chẳng hiểu rõ tình hình lắm, vì nàng thấy lão thái thái xem trọng như vậy, nên cho rằng nó quả thật là một vật quý và quan trọng, nếu không Lão thái thái sống cả đời rồi sẽ không dùng ngữ khí chua xót như vậy để nói với Vương Gia, nhưng đánh bậy đánh bạ, không ngờ lại bị nàng nói trúng.

Nhị đệ Giản thân vương, Nhị lão gia của Lãnh phủ, lớn lên cùng Vương gia cũng có bảy tám phần tương tự, chẳng qua là tướng mạo nho nhã hơn, dưới cằm có một chòm râu, lộ ra sự khôn khéo cùng chừng mực của một người trung niên, hai mắt hần lóe sáng đầy cơ trí: “Vương gia, quyết định lần này sợ là không ổn đâu, dù sao, Đường Nhi mới là thế tử. . . .”

Vương gia đưa ánh mắt trong trẻo sắc bén nhìn về phía hần nói: “Không sai, Đường Nhi là thế tử, nhưng Đường Nhi cũng là thứ xuất.” (thứ xuất: con vợ thứ)

Nhị lão gia nghe được liền khựng lại, một hồi lâu mới nói: “Nhưng mà Đình Nhi. . . .”

Vương gia vung tay lên, ngăn hần nói: “Nhị đệ, bọn tiểu bối đều ở đây, chuyện này không cần bàn luận nữa, Bốn vương đã quyết định.”

Bình thường hần sẽ không ở trước mặt huynh đệ mình tự xưng Bốn vương, nếu ngay cả việc tự xưng cũng thay đổi, thì điều đó nghĩa là đang nói với mỗi một người ở trong nhà rằng, hần là Vương gia, là người đứng đầu trong căn nhà này, hần đối với bất cứ mọi chuyện trong nhà, đều có quyền xen vào, không cho phép phản đối.

Nhị lão gia nhìn về phía thế tử Lãnh Hoa Đường vẫn ưu nhã ngồi trên sảnh đường, trên mặt hần vẫn nở một nụ cười nhàn nhạt, chẳng qua trong đôi mắt chợt lóe lên một tia âm lệ khiến cho sắc mặt hần khẽ lộ cảm xúc, chuyện này, quả nhiên không thích hợp nói ở chỗ này.

Lãnh Hoa Đình vốn đang ngồi xe lăn trong sảnh đường, trên mặt hần lúc này lộ ra không kiên nhẫn, tự mình đẩy xe lăn lên trước, lạnh lùng đối với Vương gia nói: “Còn muốn để cho nương tử của ta quỳ bao lâu!”

Vương gia liền ngăn ra, nhưng ngay sau đó khuôn mặt chuyển sang tươi cười, ôn nhu nói với Lãnh Hoa Đình: “Sẽ không lâu nữa.” Rồi cúi đầu nói với Cầm Nương: “Mau mau đứng lên đi.”

Cầm Nương quả thật đã quỳ được một lúc rồi, nghe cả một phòng bởi vì khối ngọc mà gây gỗ, nên nàng chỉ có thể quỳ ngậy ngốc một chỗ, trưởng bối không gọi, nàng cũng không dám đứng lên, bất quá, cũng may, tướng công yếu nghiệt này đã nghĩ tới nàng, trong lòng không khỏi lướt qua một tia ngọt ngào, bất quá,

trước mặt các trưởng bối phải cố ý giả bộ không nghe thấy, vì câu nói ban nãy của người nọ nghe có chút thất lễ.

Vương gia tựa hồ rất nhân nhượng hẳn, nhưng lão phu nhân cùng một phòng đầy thân thích e là không như vậy.

Cầm Nương vừa tặng đôi gang tay da dê cho Vương gia, đó là khi nàng ở trong phủ, đặc biệt tìm phụ thân xin da dê để làm, da ở thời đại này quả thật không tốt lắm, nhưng Cầm Nương muốn hàng tốt một chút nên tốn hơi nhiều tâm tư, còn suy nghĩ rất nhiều biện pháp mới có thể khiến cho bộ da trở nên mềm mại bóng loáng, làm ra hai cặp, một đôi đưa cho phụ thân, còn đôi này đưa cho Vương gia, đeo vào lúc cưỡi ngựa, vừa ấm áp vừa không sợ bị cắn tay.

Vương gia dĩ nhiên thích, cảm thấy mình trao hắc ngọc cho Cầm Nương quả là một quyết định chính xác đến cỡ nào, mặc dù, còn phải đợi dạy dỗ thêm, nhưng khó có thể gặp được một người có tài năng như vậy để giao phó.

Cầm Nương đứng lên, khoe mắt liếc về phía lão phu nhân, quả nhiên thấy sắc mặt lão phu nhân so với hồi nãy còn trầm hơn.

Ngọc Bích thấy Cầm Nương đứng lên, mà Nhị thiếu gia bên kia đã không còn kiên nhẫn, vội vàng đem cái đệm trải trước mặt Vương Phi, Cầm Nương liền đi qua quỳ xuống, làm bộ muốn dập đầu, Vương Phi đã đỡ lấy nàng, cười nói: “Đã nói ngươi không cần phải dập đầu rồi, nhìn xem, nếu còn dập đầu nữa Đình Nhi sẽ trách mẩu thân không biết thương xót cho con dâu đấy.”

Cầm Nương nghe thấy liền cười, nhận lấy trà trong tay Ngọc Bích dâng lên cho Vương Phi, Vương Phi thưởng cho nàng một chiếc vòng ngọc tím ánh kim, ở giữa có một viên ngọc màu xanh lục, vừa nhìn cũng biết giá trị liên thành.

Cầm Nương mỉm cười tạ ơn, rồi đem cất đi, mắt thấy đã dâng trà hết các chánh chủ, tiếp theo là phải ra mắt thúc bối (thúc bối: trưởng bối thúc thúc), bởi vì vừa rồi mới bị trêu ghẹo, Cầm Nương cũng được giảm bớt không ít chuyện, được Vương Phi tự mình giới thiệu, tiếp xúc với từng người từng người một, nâng cái mâm lên, quả ra mắt cũng chất thành một đồng lớn.

Giản thân vương có ba huynh đệ, nhưng chỉ có vương gia là trưởng tử, cho nên, đã danh chính ngôn thuận trở thành người thừa kế, mà lúc trước Vương Phi từng giới thiệu Nhị thúc cùng Tam thúc cả hai cũng là thứ xuất, bởi vì Lão phu nhân, mà cả ba gia đình đều không có phân phủ, tất cả đều ở chung trong phủ, nhưng cũng phân thành ba đại viện.

Chủ viện của Giản thân vương ở giữa, Nhị lão gia ở tại Đông viện, Tam lão gia ở Tây viện, ba viện tuy đều có tường ngăn cách giữa các viện, nhưng đều có chung một hồ lớn, lại có các cửa nhỏ thông với nhau, cho nên, ngày thường lui tới với nhau rất dễ dàng.

Mà phụ thân của Giản thân vương cũng có hai huynh đệ, đều đã chuyển ra ngoài phủ, nhưng cũng ở chung trên một con đường, Nhị lão thái gia mặc dù không có tập vị (chức vị được di chuyển qua nhiều dòng họ), nhưng cũng được phong chức Bá Hầu, hôm nay Nhị lão thái gia đã qua đời, con trai lớn tiếp tục kế vị, cũng chính Tứ thúc hiện tại, vì thế tứ thẩm Tử cũng là Hầu phu nhân, mới vừa rồi chính là người châm biếm nói muốn cùng nhau lấy bao lì xì ra.

Cầm Nương đang nâng cái mâm đi tới trước mặt tứ thẩm, Tứ thẩm vừa nhìn là biết người khôn khéo lợi hại, thân thiết nhiệt tình lời tay Cầm Nương, nhỏ giọng nói: “Cháu dâu, vừa rồi ngươi mới đưa thứ gì cho Lão thái phu nhân thế?”

Cầm Nương vừa nghe, đỏ mặt, có chút không được tự nhiên, nhìn bộ dạng Tứ thẩm tựa hồ đối với thứ đó rất tò mò, nhưng nàng đưa vật đáp lễ cho tất cả mọi người đều giống nhau, dĩ nhiên ko so được với cái bao tay của Lão phu nhân được nàng bỏ ra nhiều tâm tư hơn, lòng cừu ở thời đại này vốn rất khó tìm, nếu không phải vì lão gia đánh trận ở biên quan mang trở về một ít, Cầm Nương thật đúng là không thể làm được như thế, nếu Tứ thẩm thật sự tìm nàng xin, nàng quả thật không có cách nào trả lời.

“Hồi Tứ thẩm, đây là một đôi bao tay, dùng để đi đường, thật ra thì, cùng ống tay bình thường chúng ta hay đeo không khác biệt lắm, chẳng qua được chia làm năm ngón tay.” Cầm Nương cười trả lời.

“Tay nghề của người thật khéo léo, trách không được chưa thành thiếu nữ đã xuất giá, mẹ chồng của người cũng thường xuyên khen ngợi.” Tứ thẩm vẫn thân mật ôm tay Cẩm Nương cười nói, trong mắt lại lộ ra tia lãnh ý, nàng đều đã thắng miệng rồi, nếu như bình thường sẽ ngay lập tức tự mình đòi làm một đôi để tặng nàng, nhưng đứa cháu này cũng thật lợi hại, nói không phải là vật gì đáng giá, thật không nên trông mong vào kẻ hẹp hòi này nữa, thứ xuất đúng là không có một chút phóng khoáng.

Nụ cười trên mặt tuy không giảm, chẳng qua bao tiền lì xì khi lấy ra, cũng là ném vào trong mâm, có chút giống phát phần thưởng cho ăn xin ngoài đường.

Vương Phi ở một bên nhìn thấy ánh mắt liền ngưng trọng.

Cẩm Nương cũng không để ý đến, cung kính nói tạ ơn, rồi đi đến trước mặt Tam thúc cùng Tam thẩm, Tam thúc vóc người có chút mập, oai vệ ngồi trên ghế, sắc mặt nhìn có chút sùng, một bộ dạng như chưa tỉnh ngủ hẳn, tam thẩm thì rất ốm, khuôn mặt lộ ra vẻ hiền lành nhất gan, thấy Cẩm Nương đi tới đây, vội vàng cười đem bao tiền lì xì lấy ra, ánh mắt Tam lão gia vừa lướt qua, tay nàng liền có chút run, Tam lão gia ở trước mặt Cẩm Nương đoạt lấy bao lì xì, mở ra nhìn thoáng qua, rồi sau đó mới bỏ vào khay của Cẩm Nương, lười biếng nói với Cẩm Nương: “Cháu dâu, người là người cầm hắc ngọc, sau này Tam thúc sẽ phải nhờ người chiếu cố nhiều hơn, bao lì xì hôm nay là để chúc mừng người, sáng mai nhớ cho lại Tam thúc một phần hậu lễ nha.”

Cẩm Nương nghe xong thì vẻ mặt hắc tuyến, tam thẩm ngược lại ngược ngừng cười mỉa nói với Cẩm Nương: “Cháu dâu chớ để ý, Tam thúc của người trêu chọc người thôi.”

Tam thúc nghe xong cũng cười, chờ Cẩm Nương nhận lễ, nói tạ ơn, hẳn mới làm bằng, như là cố ý nói cho Cẩm Nương cùng Vương Phi nghe: “Ta nghe thông gia ở biên giới nhiều năm, có được ít hổ cốt thượng hạng, Tam thúc ta có thể uống rượu hổ cốt kia là tốt rồi, có thể khiến thân thể khỏe mạnh.”

Cẩm Nương nghe được liền giật mình, bất đắc dĩ quay đầu cười nói: “Để ngày nào đó cháu dâu trở về xin phụ thân một ít để biếu Tam thúc.”

Tam thúc ánh mắt tựa như nhắm mà không nhắm, cả thân thể ngồi lệch một bên trên ghế, nghe lời này ánh mắt mới mở to một chút, nói: “Ừ, nhớ kỹ, nếu muốn xương cánh tay mà ngâm tốt thì phải ngâm với rượu Trúc Diệp Thanh.”

Vương Phi nghe không nổi nữa, liền dắt Cẩm Nương đi xuống dưới, khóe mắt của Cẩm Nương liếc một cái liền thấy được bộ dạng xấu hổ của Tam thẩm khi nhìn mình.

Nhị thúc Nhị thẩm sớm đã chuẩn bị xong bao tiền lì xì, Nhị thúc thư sinh nho nhã, Nhị thẩm vẻ mặt có chút lạnh lùng, phong thái tao nhã, ánh mắt rét lạnh, nghe nói trước khi gả vào đây là tài nữ nổi tiếng của kinh thành, thảo nào có chút thái độ không để người khác vào mắt.

58. Chương 58

Người cuối cùng phải ra mắt chính là Thế tử Lãnh Hoa Đường cùng đại tẩu, Thế tử thì đã sớm có quen biết, chỉ có Quận chúa là lần đầu tiên nàng gặp mặt. Ninh Hoa Quận chúa khoảng mười bảy mười tám tuổi, lớn lên trẻ đẹp rung động lòng người, một đôi mắt hạnh xinh đẹp vừa linh hoạt đồng thời dí dỏm, phẳng phất như chúng có thể nói chuyện, diện mạo vừa khả ái lại vừa dễ gần. Trong đầu Cẩm Nương không khỏi nhớ đến vị Mai Nhi này trong lời nói của Thái tử phi, vị Quận chúa này chính là biểu muội của Thái tử phi, thân phận quả thật rất cao quý. Khó trách, ngày đó ở tại Trữ Vương Phủ, Lãnh Hoa Đường thấy Tôn Ngọc Nương lại sợ hãi đến như vậy. Nam nhân ra bên ngoài lén lút ăn chơi một chút là chuyện thường thấy, nhưng nếu bị người ta bắt được, như thế không phải là đã phụ lòng vị ái thê mỹ mạo đang ở trong nhà hẳn sao?

“Đệ muội, sau này người cũng phải dạy ta đàn đôi găng tay kia đây. Một ngày nào đó, ta học xong, cũng sẽ làm một đôi tặng ầu thân ta.” Quận chúa một bộ dạng xinh đẹp hoạt bát, niềm nở kéo tay của Cẩm Nương

nói.

Cẩm Nương cười gật đầu, vừa muốn mở miệng nói chuyện thì liền nghe thấy Lưu di nương lạnh lùng nói: “Học những thứ này để làm cái gì, người đường đường là Quận chúa nương nương, muốn cái gì thì chỉ cần đến châm tuyền phòng (tiệm thiêu) nói một tiếng, là cái gì cũng có thể làm cho người, hà cớ gì phải phí công học cái thứ ấy.”

Quận chúa nghe xong thì nhú mày, nhưng không để ý đến Lưu di nương, tiếp tục lôi kéo tay Cẩm Nương thương lượng: “Người nhất định phải dạy ta, có được không? Ta muốn chính mình tinh thông chúng, ta dù sao cũng đã trưởng thành, chẳng lẽ nửa điểm năng lực cũng đều không có?” Ngụ ý tuyệt không vì lời nói của Lưu di nương mà từ bỏ. Trước mặt mọi người bị con dâu của chính mình châm biếm, sắc mặt của Lưu di nương lúc đỏ lúc trắng, liền quay người đi, nhưng lại đứng lúc bắt gặp ánh mắt trong suốt nhưng lạnh lùng của Vương Gia quét về phía này, nàng bĩu môi, bưng trà trên bàn lên uống.

Lãnh Hoa Đường vẫn lẳng lặng đứng một bên, trên mặt lộ vẻ tươi cười dịu dàng. Khi Quận chúa mĩa mai mẩu thân của hắn, hắn cũng chỉ nhướn mày liếc nhìn Quận chúa một cái, trong mắt cũng không có một tia trách cứ nào, ngược lại còn có một chút tán thưởng. Mà khi Quận chúa nói chuyện, cũng sẽ ngẫu nhiên quay đầu lại nhìn hắn một cái, khuôn mặt lộ ra nét linh hoạt, có thể thấy được quan hệ giữa hai người không tồi.

Cẩm Nương liền nhớ tới không lâu sau Ngọc Nương cũng được gả vào đây, Quận chúa vừa ngâm thơ yêu kiều rung động lòng người vừa được Lãnh Hoa Đường yêu thương, không biết Ngọc Nương làm thế nào mà có thể sinh tồn và chen vào giữa hai người bọn họ.

Cẩm Nương quay qua đem khay đưa cho Tú cô, lúc cúi đầu xuống, vừa vặn nhìn thấy người nào đó đang tức giận mà nhìn nàng bất mãn, nàng giả bộ như không thấy. Bộ dạng tuấn mỹ thật là tốt, cho dù tức giận cũng trở thành một loại phong tình khác, sắc đẹp có thể ăn, sắc đẹp có thể ăn a. Kỳ thật bụng nàng đã kêu rột rột vì đói rồi, sang đây ra mắt mọi người cũng đã hơn nửa canh giờ rồi. Nàng và Lãnh Hoa Đình đều chưa dùng điểm tâm sáng, thật đói bụng quá.

“Ra mắt xong rồi thì cùng quay về viện đi, ta sắp chết đói rồi.” Ngồi nửa canh giờ trong đại sảnh đối với Lãnh Hoa Đình mà nói đã là cực hạn của hắn rồi. Nếu không phải vì sợ Cẩm Nương sau này không được tất cả mọi người trong phủ thừa nhận, hắn mới lười đến chỗ này làm phong cảnh ọi người nhìn.

Bên kia Lão phu nhân nghe Lãnh Hoa Đình nói xong liền nhú mày. Ở trong phòng này, thân phận của nàng là cao nhất, cả phòng đều là văn bối của nàng, nàng không nói giải tán thì mọi người ai cũng không thể mở miệng nhắc chuyện này, mà đứa cháu này vẫn tiếp tục suy nghĩ non kém. Kể từ sau khi phát sinh căn bệnh lạ vào năm mười hai tuổi, tâm trí dường như cũng dừng lại ở lúc đó, tính tình ngày càng lập dị, cùng hắn tức giận cũng chỉ vô dụng, đành không thể làm gì khác hơn là vung tay nói với mọi người trong phòng: “Tân nương tử đã ra mắt xong, trà cũng đã uống, sau này ngày tháng còn dài, đều sẽ thường xuyên gặp mặt, hôm nay đừng ở đây, mọi người trở về đi.”

Tất cả mọi người đều đang chờ những lời này, nghe xong liền rối rít hành lễ với Lão phu nhân rồi lui xuống.

Lão phu nhân cũng tự mình đứng lên, đưa mắt nhìn Cẩm Nương, híp mắt nói: “Tôn tức (: cháu dâu), thân thể của người gầy quá, nhìn vào thấy giống như từng bị bắt nạt hành hạ, trông thật đáng thương.”

Cẩm Nương nghe xong liền sửng sốt, đứng im suy nghĩ, nàng đường đường là thiên kim tiểu thư của Tướng phủ. Mặc dù Tướng phủ không thể so với Giản thân vương phủ giàu sang phú quý, nhưng vẫn được ăn cơm no và sống sung túc, Lão phu nhân đột nhiên nói một câu liền đúng chính xác hết tất cả những cảnh ngộ mà trước kia nàng đã gặp phải ở nhà mẹ đẻ.

Vương phi cũng dừng mắt lại, nhìn Cẩm Nương một chút liền giật mình, tiếp lời nói: “Đứa nhỏ này vóc dáng khung thép (: ý chỉ những vóc dáng không thể thay đổi) cân xứng, e là dù có ăn thế nào đi chăng nữa cũng không thể mập lên nổi. Song thân thể thật sự rất khỏe mạnh.”

Lão phu nhân tiếp tục nói: “Khỏe mạnh là được rồi, nếu có thể vì Lãnh gia chúng ta sớm sinh thêm một đứa tôn tử nữa là tốt rồi.” Một tay duỗi ra, Vương phi liền đi đến bên cạnh đỡ nàng: “Con dâu tiên người trở về.”

Lão phu nhân phối hợp để tay lên cánh tay của Vương Phi, quay qua nói với Quận chúa :”Mai Nhi, người tới đây, một hồi nữa nãi nãi còn phải nói với người một vài chuyện.”

Bên kia, Quận chúa liền vội vàng đi đến tiếp nhận từ tay của Vương Phi, vừa dìu lão phu nhân, vừa cười nói: “Nãi nãi còn điều gì bí mật hay sao? Muốn Mai Nhi đi theo chắc không phải để lừa Mai Nhi chơi cờ cùng người đấy chứ? Mai Nhi không giỏi cái đó đâu.”

Lão phu nhân vịn vào tay của Quận chúa đi ra ngoài :”Người, đứa nhỏ này, nếu không phải thấy tay nghề đánh cờ của người cũng được, ta mới lười gọi người đến chơi a. Người xem, ta còn không bằng mẹ chồng của người, nàng đánh cờ dở như đánh hạt bí(: lâu từ: không chắc chắn từ này lắm), ai đánh với nàng cũng đều có thể thắng được, thắng như vậy thật không có ý nghĩa gì cả.”

Cầm Nương liền trông thấy khuôn mặt mỹ lệ của Vương Phi trở nên xanh, đôi môi căng mọng khê cắn, nhưng không lên tiếng. Chẳng qua vành mắt đỏ đã tiết lộ nàng đang rất tức giận.

Vương Phi cũng xuất thân là thiên kim tiểu thư, nữ tử thời này cầm kì thi họa đều phải tinh thông tất cả, nữ công gia chánh cũng phải lấy ra làm đầu. Dù gì cũng là mẹ chồng, vậy mà lại vô duyên vô cớ bị Lão phu nhân lớn tiếng bêu xấu vài câu, kì thật có chút nóng giận

Bên kia Lưu thị nghe xong âm thầm cao hứng, cũng tiến tới gần nói với Lão phu nhân: “Lão phu nhân, tay nghề chơi cờ của người so với tiểu bối chúng ta hẳn phải cao tay hơn, đừng nói đến tỷ tỷ, ngay cả ta đây cũng khó có thể thắng người được một ván đấy chứ,”

Lão phu nhân nghe xong liền cười đến híp mắt lại. Được Lưu thị cũng Quận chúa một trái một phải dìu đi khỏi đại sảnh.

Vương phi biểu tình cứng ngắt nhưng vẫn tiếp tục tiến đến cửa rồi mới quay người lại.

Đã thấy Cầm Nương cũng đang đẩy Lãnh Hoa Đình đi ra ngoài, vội vàng thu lại tâm tư hỏi :”Muốn đi ư?”

“Đúng vậy a, đã đói bụng lắm rồi.” Cầm Nương thành thật mà đáp.

Lãnh Hoa Đường bên kia nghe được liền cười ra tiếng. Hôm qua khi Cầm Nương từ chối để hấn thay thế Tiểu Đình, trong đầu hấn liền có cảm giác không dễ chịu, thấy nàng kiên quyết muốn cùng Tiểu Đình với đôi chân tàn phế báii đường, ngay cả chuyện nhỏ nhặt cũng chiều theo ý Tiểu Đình, liền không thể rời mắt khỏi Cầm Nương. Lần trước khi cùng nàng thi đấu thi ca ở Tôn phủ, liền phát hiện nàng là một nữ tử không giống với người bình thường, quả nhiên trong ngày đầu tiên xuất giá, hành sự liền không giống với người khác, nhìn nàng có vẻ mỏng manh, nhưng thật ra chính nàng lại rất kiên cường.

Ban này mới vào cửa, nghe thấy Lão phu nhân cùng Lưu di nương đánh giá Tiểu Đình không mấy tốt đẹp, lòng ngứa khí liền nổi lên. Câu nói: “Tướng công, ta thay người lạ” rơi vào lỗ tai của hấn rơi vào trên tâm hồ (tâm hồ, ý so sánh trái tim mình như mặt hồ), dấy lên một vòng sóng lớn. Tiểu Đình có một người nữ tử như thế này làm bạn đời, về sau nhất định sẽ không còn tịch mịch nữa đi.!

Nhìn nàng rõ ràng là một người thẳng thắn, phóng khoáng, khéo léo; vậy mà lúc dâng trà, ra mắt họ hàng; vẫn đều ôn nhu hành lễ. Nhưng người vừa mới đi, nàng liền thành thật nói ra câu đói bụng. Nàng thế nhưng là ngày đầu tiên ra mắt mẹ chồng, vậy mà chẳng sợ trong tư tưởng của cha mẹ chồng phát sinh xa cách, làm hấn không khỏi cười ra tiếng. Hồi tưởng lại bộ dạng Quận chúa ngày đầu tiên mới bước vào cửa, cũng ra ngây thơ, khả ái nhưng lại lộ vẻ xa cách; gặp ai cũng đều cười thân thiện, nhưng cũng không hề ngốc đến như thế. Sau lễ thành hôn liền ào ào ra mắt người thân, rồi quay sang nói với mẹ chồng :”Con đang đói bụng.”

Cầm Nương nghe thấy tiếng cười của Lãnh Hoa Đường, mới kịp nhận ra lời nói của mình có phần lỗ mãng, lập tức có chút không tự nhiên, Vương phi sẽ không cho rằng nàng đang oán hận đi chứ, ngày hôm nay là ngày đầu tiên mình vào cửa a!.

“Không phải nói đói bụng sao?! Đi, đẩy ta trở về, ta muốn ăn sủi cảo tôm.” Lãnh Hoa Đình kéo tay Cầm Nương một cái, khiến nàng lảo đảo một hồi, thiếu chút nữa ngã vào trong lòng ngực của hấn, không khỏi nổi giận, tên bất hảo này lại lên cơn, nghiêng răng nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Yêu nghiệt chết tiệt.”

Thanh âm của nàng tuy nhỏ nhưng Lãnh Hoa Đình đều nghe được rõ ràng. Thấy nàng rõ ràng một bộ dạng tức giận nhưng phải nhẫn nhịn, khuôn mặt nhỏ nhắn vì kìm nén mà biến dạng, hắn không khỏi câu môi, nhỏ giọng đáp lại một câu: “Háo sắc.”

Bởi vì cơ thể Cẩm Nương đang nghiêng về phía lồng ngực của Lãnh Hoa Đình nói chuyện nên người khác nhìn vào không biết hai người đang nói cái gì. Vương phi thấy nhi tử lại bộc phát tính tình trẻ con, đối với con dâu trả lời dữ dằn, trong lòng có phần không yên tâm, khẽ nói: “Đã là đôi bụng thì cũng mau quay trở về dùng nhiều một chút, chớ để bị đói.”

Lãnh Hoa Đường lẳng lặng đứng một bên nhìn Cẩm Nương cùng Tiểu Đình trao đổi với nhau. Vương Phi có thể không thấy được, nhưng hắn lại trông thấy rõ ràng, vợ chồng trẻ nhìn có vẻ như đang bất hòa, nhưng khuôn mặt lại thể hiện tình cảm lại rất thuận lợi, e là ngay cả chính bọn họ cũng không hiểu. Hắn bỗng nhiên cảm thấy tim giống như bị người ta đâm một lỗ nhỏ, máu rò rỉ, gió thổi xuyên qua, lạnh đến tận trong xương.

“Nga, vậy mẫu phi, con dâu cùng tướng công trở về.” Cẩm Nương trừng mắt với Lãnh Hoa Đình rồi đẩy xe ra ngoài.

Vừa ra đến cửa, Lãnh Khiêm liền lách mình đi ra, tiếp nhận xe đẩy, đem Lãnh Hoa Đình đi ra ngoài.

Tú cô xách một cái bao lớn gì đó, cùng Cẩm Nương đi phía sau. Cẩm Nương nhìn xe lăn đằng trước, chung quy vẫn cảm thấy xe đẩy ở trước rất không thoải mái. Trong đầu ra sức hồi tưởng lại hình dáng xe lăn của kiếp trước.

Xe lăn của Lãnh Hoa Đình có bánh xe được làm bằng gỗ, ở giữa bánh xe là một cái trục cũng được làm bằng gỗ, bên trong lại càng không có ổ trục, mỗi lần di chuyển đều có âm thanh kè kè kẹt, hơn nữa khi phải rẽ hoặc gặp chỗ quẹo, chuyển động càng trở nên bất tiện hơn. Một đại nam nhân như hắn, tuy nói có người hầu, đầy tớ hầu hạ chăm sóc, nhưng lại luôn muốn tự mình đi lại, người khác chung quy không thể đến đây, nếu như có thể cải biến mấy bánh xe ở phía dưới kia...

“Nhị thiếu phu nhân, nhị thiếu phu nhân.” Tú cô ở bên tai Cẩm Nương gọi vài tiếng, Cẩm Nương mới hoàn hồn, mờ mịt nhìn Tú cô hỏi: “Làm sao?!”

“Người phát ngôn cái gì vậy, Nhị thiếu gia đều đã đi ở phía trước rất xa rồi, chúng ta phải mau đi lên phía trên một chút.” Tú cô quở trách.

Cẩm Nương nga một tiếng, dường như có điều đang suy nghĩ mà tiến nhanh về phía trước

“Ngày mai người nên tìm cách làm cho Tứ thẩm một bộ găng tay đi, tìm không được lông cừu thì dùng lông thỏ cũng được.” Tú cô ôm gói đồ nặng trĩu, vừa đi vừa nói.

Cẩm Nương nghe xong ngẩn ra, liền khẽ thở dài trầm ngâm, Tứ thẩm mặc dù không công khai yêu cầu, nhưng ý tứ cũng rất rõ ràng đi, ngày đầu tiên ra mắt liền xin mình một thứ đồ, vậy mà lại bị chính mình uyển chuyển cự tuyệt, Tú cô hắn là sợ chính mình làm mất lòng người khác đi.

“Lông thỏ cũng được, chẳng qua không biết lúc đan có thành công không?!” Cẩm Nương đối với vấn đề lông thỏ quả thật rất hứng thú. Nếu có thể thành công thì sau này may nhiều đôi găng tay một chút để tặng ọi người cũng tốt. Nói chung mấy món đồ đều không quý giá gì, nhưng đều là một món đồ mới mẻ hiếm lạ, dùng để tặng quà thì không gì tốt hơn.

“Lông cừu có thể may thành công, khẳng định lông thỏ cũng có thể. Ngày mai kêu người chuẩn bị nhiều lông thỏ một chút, ta sẽ thử đan với nhiều loại sợi tơ tằm, gần như có thể thành công.” Tú cô nói tràn đầy tự tin, nàng cũng đã nổi hứng thú với đôi bao tay kia, cũng không biết Tứ cô nương học được ở nơi nào, chỉ dùng bốn cái que lằm bằng rễ tre, đan qua đan lại, cái đường sợi vào tay nàng liền trở thành một đôi găng tay, quả thật rất thú vị.

Hai người nói nói cười cười tự mình quay trở về viện. Tứ nhi, Bình nhi; cùng Xuân Hồng, Liễu Lục; và hai nha đầu mà Lão thái thái đã cấp cho nàng – Phong Nhi cùng Mãn nhi, sáu nha đầu hồi môn tự mình đến giúp đỡ Cẩm Nương chỉnh đốn của hôn môn, thấy những món nào có chút quen thuộc với Cẩm Nương liền bày ra.

Sau khi Lãnh Khiêm đẩy Lãnh Hoa Đình vào trong viện, bước chân dần chậm lại, cố ý chờ Cẩm Nương ở phía trước. Cẩm Nương tiến tới vài bước, nghiêng đầu nhìn trộm bánh xe, trách không được chỉ cần đẩy mạnh nó liền kêu, trong bánh xe và trục không có ổ trục, chuyển động qua lại không được linh hoạt, toàn bộ thanh trục gỗ phải cùng bánh xe gỗ ma sát với nhau mới có thể khiến nó chuyển động, thật đúng là phiền phức.

Tuy rằng đã vào tháng mười nhưng mặt trời vẫn hay uể oải làm lộ ra khuôn mặt, trong vườn trồng bộ cây tứ quý (bộ cây tứ quý: một bộ chơi cây mà những nghệ nhân yêu cây thường trồng để tăng thẩm mỹ và phong thủy trong nhà. Chúng bao gồm 2 phần: ở trước là trúc- tùng, đại diện cho nam nhân, ở sau là cúc-mai, đại diện cho nữ nhân khuê phòng) cùng cây hoa quế, gió thổi qua gây ra tiếng xào xạc, những sợi tóc mai của Cẩm Nương khẽ bay lên, ánh sáng mặt trời chiếu xuống, đọng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng khiến nó trở nên đỏ bừng, hai con mắt tinh anh tỏa ra ánh sáng, hai hàng lông mày thanh nhã đang nhíu lại, dường như đang suy nghĩ điều gì rất chăm chú, còn có hai con mắt đang tỏa sáng kia, đều... rất khả ái. Mà từ “khả ái” này hẳn đã xài hai lần để nói về nàng trong ngày hôm nay.

“Trên bánh xe của ta có nở hoa sao?” Hắn nhìn nàng cười giễu cợt, mở miệng nói.

Cẩm Nương nghe hắn nói xong liền sững sốt, đang suy nghĩ phải đổi cây trục bằng sắt như thế nào, đột nhiên bị hắn cắt đứt mạch suy nghĩ, có chút căm tức, không khỏi trừng mắt liếc hắn một cái rồi nói: “Bánh xe của người không có nở hoa, nhưng lại muốn nó nở hoa, không được sao?”

Nói xong liền bỏ rơi hắn trên bậc thềm, không có nửa điểm dáng vẻ của người vợ妒 hiên, Lãnh Hoa Đình không khỏi ngừng mắt, rất muốn mắng nàng hai câu, nhưng lại nhớ đến vết bầm xanh trên trán nàng do vấp lạy, nhớ đến câu nói “Tướng công, để ta giúp người vấp lạy” của nàng. Tâm liền mềm nhũn mà không có lý do, có một chút rung động yếu ớt. Hắn ngơ ngẩn nửa ngày, cuối cùng cũng ỏi ra hai chữ: “Ngu ngốc”

Lãnh Khiêm ở phía sau nghe được liền cười, Nhị thiếu gia mỗi lần ở cùng chỗ với Thiếu phu nhân tựa hồ như có chút thay đổi.

Vào phòng, Cẩm Nương liền chứng kiến các nha đầu nhà nàng đang rất nhiệt tình làm việc nhưng lại không có một chút trình tự quy tắc, bọn họ tụ tập một chỗ, không có người chỉ dẫn, mà Tú cô thì phải đi theo bên người nàng nên mấy người các nàng liền làm theo ý mình, không khỏi nhíu mày.

Cẩm Nương đang muốn mở miệng nói vài câu, thì thấy mấy người các nàng đang làm việc hăng say, đột ngột tất cả đều dừng lại giống như bị ai làm phép, đồng loạt quay về phía sau nàng nhìn không chớp mắt, vẻ mặt đồng loạt đỏ lên giống như đang tương tư. Cẩm Nương quay đầu lại, thấy Lãnh Khiêm đang đẩy Lãnh Hoa Đình tiến vào, những tia sáng chiếu vào khiến cho khuôn mặt tinh tế tuyệt mỹ của Lãnh Hoa Đình giống như được bọc một lớp vàng chói lóa, làm tôn thêm vẻ đẹp vốn có khiến nó trở nên kiêu diễm hơn, không gì sánh bằng, làm người khác nhìn vào liền hít thở không thông.

Nguyên lai không chỉ có mình nàng đối với yêu nghiệt này trở nên hoa si a, chỉ ít từ trước đến nay nàng đều không có chảy nước miếng a!

Trong mấy người này, Tứ Nhi cùng Mãn Nhi thì khá hơn một chút, chỉ ngây người nhìn, không làm ra trò hề gì; mà mặt Bình Nhi thì đỏ đến tận mang tai, bộ quần áo vốn đang cầm trong tay bỗng rớt từ lúc nào cũng không hay; mà Xuân Hồng thì há to miệng, nước miếng chảy ra ngoài, nửa ngày cũng chưa thấy ngậm miệng lại; Liễu Lục thì tốt hơn một chút, nhưng tim hồng trong mắt thì không ngừng bay lên, Cẩm Nương rốt cuộc cũng nhìn viên mãn, phần chần lên tiếng: “Dọn dẹp một chút, dọn cơm cho Nhị gia.”

Tứ Nhi phản ứng đầu tiên, nhìn thấy nụ cười hì hì trên khuôn mặt Nhị thiếu phu nhân, không khỏi có chút không tự nhiên, bỏ lại thứ gì đó trong tay đi đến: “Sáng sớm không ăn gì, chắc người cũng đói bụng lắm rồi.”

Cẩm Nương gật đầu, Mãn Nhi cũng bỏ xuống thứ gì đó trong tay, đi tới hầu hạ Cẩm Nương, nàng cùng Cẩm Nương đều không phải rất quen thuộc, do đó có chút cẩn trọng, thấy Cẩm Nương cười đến mức kì lạ, khuôn mặt liền đỏ lên. Nàng đâu muốn nhìn chằm chằm vào tân lang đến gây người đâu, vừa rồi thật đúng là rất xấu hổ, bất quá nhìn qua Xuân Hồng cùng Bình Nhi bên kia, vẫn không để ý đến vẻ mặt của Cẩm Nương, vẫn tiếp tục nhìn chằm chằm Cô gia chảy nước miếng, thật quá mất mặt.

“A Khiêm, đem hai kẻ xấu nhất ném ra bên ngoài cho ta, nhìn thật chướng mắt.” Lãnh Hoa Đình chán ghét chỉ vào Bình Nhi cùng Xuân Hồng, quay qua nói với Lãnh Khiêm.

Lãnh Khiêm giống như một cái bóng, bất ngờ xuất hiện giữa phòng, mỗi tay một người, nắm lấy hai tay áo ném một cái, liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết ở ngoài phòng.

Động tác quá nhanh, Cẩm Nương chưa kịp phản ứng thì người đã bị Lãnh Khiêm ném đi. Nghe tiếng kêu kia, sợ là té không nhẹ, Cẩm Nương tức giận suýt bùng nổ, quay về phía Lãnh Hoa Đình quát:” Người...Người là tên hỗn đản.”

Vẻ mặt của Lãnh Hoa Đình liền lộ vẻ suy sụp, vành mắt bắt đầu hồng hồng, bị một tầng hơi nước che khuất, sợ hãi nói: “Nương tử, người mắng ta.”

Cẩm Nương nghe được nhất thời khựng lại, chân có chút phát run, lại xuất chiêu này, hẳn lại giở bộ dáng ta đây đáng thương khiến nàng mềm lòng. Vừa rồi trong đại sảnh, một phòng đầy thân thích, trừ hai người Vương gia cùng Vương phi, mọi người khi thấy hần đều không muốn tiếp xúc, trong các con mắt đều mang theo vẻ khinh thường, nguyên lai đứa con trai chính có đầy đủ tiêu chuẩn trở thành người thừa kế vương vị, ngày thường anh tuấn kiệt xuất không gì sánh được, thiên tử chi kiều (ý chỉ người có sức ảnh hưởng), bỗng bất thành linh gặp phải vận xui, trở thành người tàn tật, khó trách tính tình trở nên ngang tàng, nhìn cả một đại gia đình, ai cũng không dễ đối phó, hần sợ dĩ giả bộ, cũng bởi vì muốn bảo vệ chính mình thôi. Nghĩ vậy, Cẩm Nương liền mềm lòng, chậm rãi đi về phía hần.

Mấy người Tứ Nhi và Mãn Nhi ở trong phòng nguyên là đang bị hành động của Lãnh Khiêm dọa sợ, nhưng một lát sau lại thấy Thiếu phu nhân đối với tân lang la hét, tuy trong lòng các nàng cũng thấy tức giận, tân lang cũng thật là, cho dù mấy người các nàng bề ngoài xấu xí, nhưng cũng không nên ra tàn nhẫn vậy chứ, hai người Bình Nhi cùng Xuân Hồng kêu thảm thiết như vậy khẳng định là đã bị thương a.

Nhưng không nghĩ tới, Thiếu phu nhân vừa rống lên, đã thấy Cô gia chớp mắt liền bày ra một bộ dạng điềm đạm đáng yêu, các nàng còn chưa kịp sửng sốt, liền bị bộ dạng mới của Cô gia làm lòng mềm như tơ. Thiếu phu nhân cũng thật là, sao có thể vì một chút chuyện không đáng kể mà hù dọa Cô gia như thế? Trông Cô gia thật đáng thương a. A, Thiếu phu nhân đi qua đó là muốn làm gì? Chắc không phải là muốn đánh Cô gia đấy chứ, Cô gia trông có vẻ rất sợ Thiếu phu nhân a.

Cẩm Nương còn chưa đến gần xe lăn của Lãnh Hoa Đình, hai người Mãn Nhi cùng Liễu Lục đã bước nhanh đến, chặn trước mặt nàng: ”Thiếu phu nhân, không phải đang đói bụng sao? Để nô tỳ cùng các nàng hâm đồ ăn mang đến.”

Bên kia, Tứ Nhi nhanh mắt chạy tới đẩy xe của Lãnh Hoa Đình đi, cố gắng tách phu thê bọn họ ra xa nhau một chút. Mới ngày đầu tiên vào cửa, không đáng vì chuyện của nô tỳ mà cãi nhau. Thiếu phu nhân cũng thật là, dù cho Cô gia có làm cái gì sai, cũng không thể trước mặt nô tỳ rống với Cô gia được, nam nhân ai cũng đều sĩ diện cả.

Cẩm Nương thấy đám người nha hoàn dường như rất sợ nàng làm gì đó với Lãnh Hoa Đình, thì không khỏi bất mãn trừng mắt với Lãnh Hoa Đình một cái. Tên tiểu tử này thật tài giỏi a, chỉ cần giả bộ đáng vẻ đáng thương liền khiến một đám thiếu nữ đồng tình a, ngay cả đám nha hoàn của mình cũng nghiêng về phía hần. Mình không nên vì hần mà mềm lòng, một ngày nào đó mình phải lột bộ mặt thật của tên tiểu tử này.

Hai người Mãn Nhi cùng Liễu Lục đem Cẩm Nương kéo đến bên cạnh bàn trà nhỏ ngồi xuống. Bên kia Châu Nhi cùng Ngọc Nhi đang đứng xem náo nhiệt, sau đó thấy Thiếu phu nhân cùng Nhị gia không cãi nhau nữa, hai người liền đi dọn cơm.

Hai người ăn một chút gì đó xong, thì Bình Nhi cùng Xuân Hồng ở bên ngoài đã tự mình đứng lên, vừa xoa cái bụng sưng phù vì bị té ngã, vừa đi cà nhắc trở về phòng, thấy Lãnh Khiêm lạnh lùng đứng bên cạnh cửa, họ liền rùng mình, giống như thấy ác quỷ, cùng nhau bỏ chạy, muốn cách xa Lãnh Khiêm một chút.

Lãnh Hoa Đình nghiêng mắt liếc nhìn hai người Bình Nhi, thấy các nàng tuy sợ hãi, nhưng vẫn lén đưa mắt nhìn hần, đột nhiên nhìn hai nàng nở nụ cười chói lóa, ngay lập tức các loại hoa trong phòng đều mất đi màu sắc. Hai người Bình Nhi cùng Xuân Hồng mới vừa rồi bị hần hù dọa bay mất can đảm, vốn không dám đưa mắt nhìn hần nữa, vậy mà một lát sau hần đột nhiên nở nụ cười, mà còn cười đến mức...tuyệt mỹ đến vậy, làm cả hai đều thất thần, thiếu chút nữa tái phạm hành động cũ.

“Hai vị tỷ tỷ lớn lên thật đẹp a.” Thanh âm mang theo một chút khàn khàn, cùng từ tính, như hương thơm được ủ lâu ngày tỏa ra say đắm lòng người.

Được hẳn gọi một tiếng tỷ tỷ, hơn nữa còn được hẳn khen đẹp, hai người Xuân Hồng cùng Bình Nhi liền cảm thấy, cho dù có té ngã một lần nữa cũng đều rất đáng, trong nhất thời, hai người đều cảm thấy choáng váng, không tìm được không khí để thở.

“Thiếu gia...thiếu gia đẹp hơn.” Bình Nhi dù sao cũng lớn hơn một chút, có thể không chế được tâm tình, vẻ mặt đỏ bừng, đứng nói lí nhí.

Mặt Lãnh Hoa Đình lập tức trầm xuống, đối với Cẩm Nương nói: “Mỹ nhân trong phòng nhiều quá, nhìn chói mắt, nường tử, ngày mai sai các nàng ra ngoài sân quét dọn đi.”

Cẩm Nương sửng sốt, trừng mắt nhìn hẳn, thấy hẳn nói chuyện rất nghiêm túc, không giống như đang giả bộ, có lẽ hẳn không thích người khác nói hẳn lớn lên xinh đẹp. Cũng phải, dù cho có là một nam nhân tuyệt mỹ đi chăng nữa cũng không thích được người khác khen như nữ nhân.

Nên nàng không thể làm gì khác hơn đành gật đầu, nói với Bình Nhi cùng Xuân Hồng: “Các người ở bên ngoài quét sân một tháng đi.”

Người đứng là của nàng, nhưng hôm nay nàng đã xuất giá, trở thành nữ chủ tử ở trong viện này, đừng nói đến nha hoàn hồi môn của chính mình, ngay cả Châu Nhi cùng Ngọc Nhi cũng phải nghe theo an bài của nàng. Để hai người ra ngoài quét sân cũng chính là cho Lãnh Hoa Đình một chút mặt mũi a.

Lãnh Hoa Đình thấy nàng đối với người của mình rất bênh vực, liền nhếch môi, không nói gì nữa, sai Lãnh Khiêm đẩy mình vào thư phòng đọc sách.

Bình Nhi cùng Xuân Hồng hai người vừa nghe xong, lệ chảy đầy mặt. Các nàng trước kia chính là Đại nha hoàn a, giờ phải ra ngoài sân quét dọn, thật mất mặt không nói nên lời, từ nhất đẳng trở thành hạ đẳng, làm sao có thể như thế được? Cũng may, Thiếu phu nhân cũng nói một tháng thôi, một tháng sau hẳn là có thể trở về, nên không khỏi thở phào nhẹ nhõm, hai mắt vẫn không dừng được mà hướng tới trên người Lãnh Hoa Đình.

Lãnh Hoa Đình vừa đi, khuôn mặt Cẩm Nương liền trầm xuống, ngồi vào vị trí Chính vị.

“Hôm nay đem mọi chuyện trong phòng phân công lại. Tú cô vừa vắng mặt, mấy người các người liền giống như mấy con ruồi không đầu, làm việc lộn xộn.”

Tại Tôn phủ Cẩm Nương rất ít khi la rầy nàng như thế, vậy mà mới cùng Châu Nhi và Ngọc Nhi ở chung một lát, nguyên lai đã bị mất thể diện lắm rồi, lại còn bị Cẩm Nương trách mắng, liền cảm thấy không còn mặt mũi nào nữa, từng chút từng chút dừng mọi hoạt động lại, cúi thấp đầu.

Cẩm Nương thấy các nàng ngoan ngoãn, nên tiếp tục nói: “Sau này Tứ Nhi cùng Bình Nhi hai người chuyên lo mọi chuyện trong phòng ta, Tú cô làm chủ quản, có chuyện gì thì phải xin quyết định của Tú cô; Xuân Hồng cùng Liễu Lục hai người thay phiên nhau quản chuyện trong phòng của các tiểu nha đầu, y phục, hải vớ của các tiểu nha đầu sau này đều do các người đảm nhiệm, phối làm sao cho hợp với bốn mùa, với từng thời điểm phát sinh, phải luôn trong trạng thái chỉnh tề.”

Bình Nhi nghe xong liền vui vẻ, mặc dù nàng bị phạt, nhưng Thiếu phu nhân suy cho cùng vẫn còn nhớ tới khoảng thời gian cùng nhau trải qua không ít cực khổ ở Tôn phủ, vì vậy không có quên nàng. Tứ Nhi ngược lại vẫn bình thường, chẳng qua nàng cảm thấy Bình Nhi có phần thay đổi, không còn đáng vẻ trầm ổn như lúc mới vào phủ, tưởng rằng Cẩm Nương sẽ đem Mãn Nhi thật thà thay cho Bình Nhi, không nghĩ tới...

Xuân Hồng và Liễu Lục cả hai nguyên là Đại phu nhân tặng cho Thiếu phu nhân, thật không ngờ được Thiếu phu nhân lại trọng dụng họ. Nhưng hôm nay được gặp Gia, Gia thật đúng là...đúng là rất tuần tú, dùng từ “tuần tú” cũng không thể diễn tả hết vẻ đẹp của gia (khiếp thật, tả cứ như con gái ý nhỉ ~.~), nếu có thể mỗi ngày đều được hầu hạ ở bên cạnh Gia, như vậy...chung quy vẫn sẽ có hi vọng. (hi vọng tán ngã được ảnh à *biu môi*). Thiếu phu nhân an bài mọi việc rất hợp với ý nàng, tuy rằng không thể bằng Tứ Nhi và Bình Nhi là được đi theo hầu hạ, nhưng mỗi ngày vẫn có tư cách đi lại trong phòng này, hơn nữa, vẫn tiếp tục được ngồi vào vị trí nhất đẳng, ngược lại tiền tiêu hàng tháng có khi lại hơn so với lúc còn ở trong Tôn phủ, các nàng đương nhiên rất cao hứng.

Bốn người họ vội vàng khom lưng cảm tạ, rồi đi đến bên cạnh bàn trà.

Cầm Nương lại nhìn về phía Mãn Nhi cùng Phong Nhi, Phong Nhi vừa rồi cũng bị khuôn mặt xinh đẹp của Lãnh Hoa Đình hạ gục, nhưng lại không có bất kì hành động nào quá phận nào; Mãn Nhi chính chắn hơn, nhìn rất thành thật. “Các người hai người thay phiên nhau canh giữ ban đêm, trợ giúp Tứ Nhi cùng Bình Nhi, hưởng lương nhĩ đẳng.”

Hai người các nàng vốn được Lão thái thái đưa cho Cầm Nương, trước khi đi đã được Lão thái thái dạy dỗ rất kĩ lưỡng, dặn dò hai người các nàng không được phép có một chút tâm tư riêng, tận tình chăm sóc Tứ cô nương, chờ sau này các nàng trưởng thành, sẽ bảo Tứ cô nương tìm cho các nàng một nơi tốt. Hơn nữa, đưa tầm mắt nhìn về phía trong phòng, hai người các nàng lớn lên có chút thua kém mấy người khác, dù uổng có một chút tâm tư, cũng phải có năng lực thực hiện, vô tài lại vô mạo, nam nhân sẽ không dễ dàng để các nàng vào trong mắt. Thiếu nhân có thể khiến các nàng cùng hai người Tứ Nhi Bình Nhi chung tay đi theo hầu hạ, các nàng quả thật đã cảm thấy rất thỏa mãn.

Trong phòng chỉ còn chừa lại hai người Ngọc Nhi cùng Châu Nhi, Cầm Nương cũng từng được nghe nói qua, hai người các nàng đã chăm sóc Lãnh Hoa Đình từ nhỏ cho đến lớn, xem ra rất quen thuộc sở thích của Lãnh Hoa Đình, càng biết rõ khuôn mặt thật của hắn, cũng được hắn tín nhiệm đi.

“Châu Nhi, Ngọc Nhi, hai người vẫn tiếp tục làm công việc lúc đầu, nhưng mà trong viện có chút không ổn, sai các Bà Tử cùng các tiểu nha đầu vẩy nước quét dọn đi. Hai người các người vốn quen thuộc hơn, nên thay ta quản lí đi.”

Châu Nhi cùng Ngọc Nhi nghe xong liền nhìn nhau, rồi cung kính đáp lại.

Sau khi dặn dò kẻ dưới xong, Cầm Nương đều phân công việc cho tất cả mọi người làm, chính mình thì cùng Tú cô trở về phòng sắp xếp lại các lễ vật được nhận vào ngày hôm nay.

Mọi thứ đều được sắp xếp, chỉ có miếng hắc ngọc kia khiến cho Cầm Nương có chút khó xử, nàng cầm khối ngọc lên nhìn kĩ một trận, cầm nó giơ lên theo hướng ánh sáng, trái chiếu phải xem, tưởng rằng có thể phát hiện ra bí mật gì đó, đang muốn thu hồi, thì thấy Lãnh Hoa Đình đang tự mình đẩy xe lăn trở về phòng.

“Ở trong thứ ấy không thể giấu được một đồng tiền nào đâu.” Lãnh Hoa Đình cười như không cười, đôi mắt tà mị nhìn Cầm Nương châm chọc.

Cầm Nương xì hắt một hơi rồi mặc kệ hắn, nghiêm túc bọc lại hắc ngọc, định đặt vào trong rương

“Đem núi vàng giấu đi à!” Lại thêm một câu nói châm biếm ở phía sau vang lên.

Cầm Nương nghe xong thiếu chút vấp ngã, quay đầu lại trừng mắt nhìn hắn nói: “Núi vàng?” (Kim sơn: núi vàng)

“Không nghĩ tới hắn lại không tiếc mà đem lệnh bài hắc ngọc này giao vào trong tay nàng, còn thực hiện ở trước mặt toàn bộ các thân thích trong nhà, xem ra hắn rất vừa ý với nàng nha.” Lãnh Hoa Đình đẩy bánh xe đến bên giường, lạnh lùng cười nói.

“Có cái gì không hợp lý sao?” Cầm Nương nhin không được đi đến giúp hắn đẩy lại gần, chiếc xe lăn này thật quá chậm chạp, khi hắn đưa tay đẩy bánh xe, nàng thấy trên tay hắn có rất nhiều vết hằn sâu.

“Không có, không có gì không hợp lí, bất quá đi tìm chỗ nào mà người khác không ngờ đến để cất giấu, nếu không đến lúc đó, núi vàng bị người khác khám phá rồi sẽ ăn cắp đi đó, cho dù người có muốn ta giúp người kiếm, ta cũng không làm.” Lãnh Hoa Đình mặc cho nàng giúp mình đẩy, vẫn tiếp tục tỏa không khí lạnh lùng.

Cầm Nương vừa nghe, càng cảm thấy khối ngọc này vốn không đơn giản, lúc còn ở trong đại sảnh, nó khiến nhiều người để ý đến, chẳng lẽ trong khối ngọc này thật sự giấu núi vàng, hay là bên trong có giấu bản đồ kho báu?

Nàng đã xem rất nhiều tiểu thuyết võ hiệp, nên tránh không khỏi việc nghĩ lung tung, nhưng cũng càng cảm thấy khối ngọc bài này khó giải quyết, khối ngọc bài này có thể đại diện ột quyền lực hoặc một tài sản nào đó. Vương Gia vừa gặp liền đưa khối ngọc này cho nàng, tại sao không lên lút đưa a, làm chuyện như vậy trước mặt rất nhiều thân thích, nếu bị người khác muốn chiếm lấy thì làm sao?!

“Tướng công, nếu không thì người giữ đi, tránh ngày nào đó bị người ta lấy trộm.” Cẩm Nương cầm hắc ngọc đưa cho Lãnh Hoa Đình.

Lãnh Hoa Đình nhướn lông mày lên, trong đôi mắt đen hiện ra một tia vô cùng kinh ngạc: “Người không phải muốn giữ nó sao? Có nó không chừng có thể ngồi trên núi vàng thì sao?”

“Tiền thôi mà, đủ xài là được, quá nhiều chỉ nhận được đồ kị từ người khác thôi, hơn nữa người không phải là tướng công của ta sao? Của ta cũng là của người, của người...đương nhiên cũng là của ta, người cầm cũng thể thôi.” Cẩm Nương vô tâm vô phẩy cười nói.

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền khựng lại, con mắt lại càng tối, một lát sau mới nhếch môi cười nói: “Bề ngoài thật xấu a, nhưng mà...”

Nha nha, còn nói ta xấu, bộ người đẹp thì giỏi lắm sao, Cẩm Nương nghe hắc hắc nói xong trong lòng liền bốc lửa giận, đang muốn lên tiếng mắng, chợt nghe hắc ung dung nói: “Rất khả ái...”

Cẩm Nương nghe hắc hắc nói xong liền nuốt trở lại mấy lời định nói, trong lòng cảm thấy kỳ quặc, không rõ phải tỏ thái độ như thế nào, không biết nên vui vẻ hay tức giận, nàng không khỏi đỏ mặt, trừng mắt nhìn hắc hắc, đem khối hắc ngọc kia ấn vào trong ngực hắc hắc, rồi quay đầu đi sắp xếp đồ đạc.

“Nương tử, nàng tức giận sao?” Giọng nói của hắc hắc trở nên sợ hãi, còn mang theo một chút mùi vị làm nũng.

Cẩm Nương không khỏi càng tức giận hơn, không thèm quay đầu lại, oang oang nói: “Thiếp thân xấu như vậy, không xứng với tướng công yêu nghiệt a, đừng gọi nương tử nữa, mắc công lại ói chết người.”

Khi nàng cao hứng, trước mặt hắc hắc liền tự xưng là ta, nhưng khi tức giận, lại tự xưng là thiếp thân; cũng chỉ có nàng dám can đảm trước mặt hắc hắc gọi hắc hắc là yêu nghiệt. Nhớ lại năm hắc hắc mười ba tuổi, nha hoàn thông phòng mà đại ca sủng ái nhất cũng mắng hắc hắc là yêu nghiệt, hắc hắc liền không nể mặt đại ca, kêu Lãnh Khiêm cắt lưỡi của người đàn bà ấy. Nhưng thú vị nhất là, đại ca hắc hắc không tức giận mà chỉ cười, dáng vẻ tươi cười của hắc hắc làm người ta cảm thấy buồn nôn.

Bất quá từ đó về sau, mọi người trong vương phủ không dám khen hắc hắc đẹp trước mặt hắc hắc, cũng không nói hắc hắc lớn lên giống nữ nhi.

“Cho dù buồn nôn ta cũng sẽ chịu đựng hai ba ngày, dù xấu nhưng nhìn mãi cũng thành thói quen a, nương...tử.” Lãnh Hoa Đình đùa dai, cổ tình kéo dài âm thanh gọi nàng.

Cẩm Nương biết không thể đấu lại hắc hắc, nên xem lời hắc hắc nói như gió thoảng qua tai, thoảng qua là tốt rồi, vẫn lo chuyện của chính mình, không thèm để ý tới hắc hắc.

Lãnh Hoa Đình cười cười, đẩy xe tới đem hắc ngọc đưa cho nàng, giọng điệu nghiêm túc trước nay chưa từng có: “Cứ giữ lấy bình thường, hắc hắc đã cho nàng, nhất định cũng tin rằng nàng có khả năng bảo quản nó thật tốt.”

Cẩm Nương liền nhận lấy, suy nghĩ một chút rồi lấy sợi dây luồn qua nó đeo lên cổ, mỗi ngày tự mình bảo vệ, chung quy sẽ không có người giở trò cướp đoạt ngay tại trong phủ đi.

Lãnh Hoa Đình ngáp một cái, toàn thân cảm thấy không có sức lực, hơi nhú mi, trầm nghĩ, một lát nữa sẽ không phát tác đấy chứ, không được, phải lên giường nằm ngay lập tức.

Trong lòng quỳnh lên, đưa tay đẩy nhằm vào khoảng không của bánh xe, cả người nghiêng về phía trước, ngã vào người của Cẩm Nương.

Cẩm Nương tưởng hắc hắc lại giở trò quái đản, không khỏi tức giận mà đẩy thân thể hắc hắc qua một bên, Lãnh Hoa Đình liền ngã trên mặt đất. Khi nàng quay đầu lại, liền thấy khuôn mặt hắc hắc đầy vẻ đau đớn nhăn mặt lại, hai mắt phấp phồng, hai tay ôm chặt hai chân, cuộn người lại.

Cẩm Nương bị dọa sợ đến bay mất hồn phách, vội vàng dìu hắc hắc: “Tướng công, tướng công, chàng làm sao vậy?”

Lãnh Hoa Đình mạnh mẽ giữ lại một chút ý thức, mở to mắt, thấy khuôn mặt của Cẩm Nương đầy vẻ khẩn trương, muốn cười, nhưng cười không nổi. “Đỡ...đỡ ta lên giường”, đau nhức trên đùi rất nhanh sẽ lan khắp người, hơn nữa sẽ càng ngày càng đau, nhất định phải mau chóng lên giường.

Cẩm Nương cất lực ra sức dìu hần, hỏi: “Có muốn gọi Lãnh Khiêm tới hay không?”

Lãnh Khiêm ban nãy mới đi theo Vương Gia, trong chốc lát đầu thể quay trở về, mà những người bên ngoài, một người hần cũng không tin được. Bọn họ...tưởng rằng độc trong người hần đã bị bức lên hai chân, không còn nguy hại đến tính mạng. Nếu bây giờ biết rõ cách mỗi tháng hần dẫn bị phát tác một lần, còn không gia tăng sức lực, ra tay khiến hần chết ngay lập tức sao?

“Đỡ ta lên giường.” Hần cố hết sức nói chuyện, đưa tay vịn vào vai Cẩm Nương, Cẩm Nương cũng cố gắng hết sức đưa hần lên giường, cũng may nó cách không xa, bất quá thân thể ột thước tám của hần đặt trên thân thể một thước sau của nàng, thật đúng là không chịu nổi.

Tới bên giường, Lãnh Hoa Đình cũng không thể khống chế được nữa, thân thể mềm nhũn, kéo theo Cẩm Nương cùng nhau té trên giường, ý chí đã bắt đầu tan rã.

Cẩm Nương bị thân thể nặng nề của hần đè lên, trở mình không được, nên không thể làm gì khác hơn ngoài ra sức đẩy hần sang một bên.

Trong con người của Lãnh Hoa Đình đã hiện lên một màu đỏ quỷ dị, cả người nóng rần lên, tứ chi không ngừng run rẩy, thân thể bắt đầu co giật. Bộ dáng kia thật giống như bị bệnh động kinh ở kiếp trước, Cẩm Nương sợ hần sẽ cắn phải đầu lưỡi của chính mình, tiểu tử này dù miệng rất độc, nhưng giọng nói lại rất êm tai, nếu trở thành người cảm thật quá uổng phí, cuống quýt tìm tòi bên trong, nàng cầm lấy chiếc khăn của mình nhét vào trong miệng hần, rồi xoay người lại muốn chạy ra ngoài gọi người.

Vật áo lại bị hần gắt gao túm lấy, bàn tay ra sức nắm chặt lại, vẻ mặt yếu nhìn nàng lắc đầu.

Cẩm Nương trong lòng liền giật mình, hần...không muốn người khác phát hiện hần phát bệnh?

Lập tức hỏi hần: “Có thuốc không?”

Lãnh Hoa Đình liền lắc đầu, Cẩm Nương thấy mình lúc này đã nhét miệng của hần, nên vội vàng lấy khăn ra, chợt nghe Lãnh Hoa Đình nói: “Người đi đi, ngoại trừ...ngoại trừ...A Khiêm, đừng cho...bất luận kẻ nào vào đây.”

Lần phát tác này quả thật quá đột ngột, cho dù hần cũng không tin nàng, nhưng lại càng không muốn để nàng thấy bộ dáng của hần, thế nhưng hôm nay, ngoại trừ nàng ra, đã không có bất kì kẻ thứ hai nào, nên đành để cho nàng canh ở trước cửa.

Cả người hần đung vào liên giống như bị phỏng, hần là đã bị sốt cao, cũng không biết đây là bệnh gì, có vẻ giống bệnh động kinh nhưng bệnh động kinh sẽ bị sủi bọt mép và không lên cơn sốt. Cẩm Nương thần trí không khỏi luống cuống, sốt cao hơn bốn mươi hai độ sẽ chết người a, nhưng không thể gọi người đến cứu, phải làm sao bây giờ? Nàng một chút cũng không thích trở thành góa phụ a, hơn nữa yêu nghiệt đẹp như thể này mà chết thì thật đáng tiếc a.

Buông hai màn phòng xuống, Cẩm Nương ổn định tinh thần, nghĩ đến rượu giao bôi hôm qua, bọn họ cũng chưa từng uống, hần là sẽ còn một bình đi.

Trên giường Lãnh Hoa Đình vẫn còn đang co giật, trên mặt đỏ bừng, càng lộ vẻ yếu mị, nhưng ngược lại hần không có làm loạn, cũng không phát ra âm thanh, chỉ gắt gao cắn răng, xem ra đã đau đớn đến cực điểm, vậy mà tên quái gở này một tiếng hừ cũng không kêu lên, thật đủ quật cường.

Cẩm Nương chạy đi lấy bầu rượu kia, nhưng lại thấy có một hủ lớn, lập tức đem tới đặt ở đầu giường, đưa tay cỡi y phục của hần. Hần còn một chút ý thức, liền khó hiểu gạt tay nàng đi, Cẩm Nương chụp lấy đánh tay hần một cái nói: “Ta giúp ngươi hạ nhiệt độ, nếu không ngươi sẽ chết cháy.”

Vừa nói vừa ra sức xé áo, mở miếng vải bọc hủ rượu ra, Cẩm Nương ra sức cỡi áo lót của hần ra, cầm khăn đã nhúng vào rượu lau lên người hần, lau cả trên trán, nhìn vào y phục khó cỡi của hần, Cẩm Nương dứt khoát đem bình rượu đổ xuống người hần, một lát sau, mùi rượu trong phòng tỏa ra bốn phía. Cẩm Nương suy nghĩ không biết độ rượu như thế nào, nếu là rượu tinh chất thì càng tốt, rượu là thứ tốt nhất làm giảm nhiệt độ cơ thể.

Cả người hần đều bị nàng tưới nước, một bình dường như không đủ, nàng lại đi tìm, đúng lúc ở trong phòng có không ít rượu được các nàng chuẩn bị dùng cho đêm tân hôn. Đổ hai bình rượu, Lãnh Hoa Đình bị nàng

tươi như tấm, tóc tai đều ẩm ướt, bất quá cơ thể đã từ từ mát rượi, xác thực dễ chịu hơn rất nhiều, từng đợt co giật đau đớn cũng giảm bớt không ít. Đợi đến lúc đau đớn giảm ớt, con mắt không còn đỏ rực như bị đốt cháy, hắn liền trở mình ngồi dậy, lấy tay đem chân co lại, tay bấm vào các huyệt đạo, bắt đầu vận khí, muốn đem toàn bộ khí độc ép xuống chân.

Cầm Nương thấy hắn có thể tự mình ngồi dậy, không khỏi thở phào nhẹ nhõm một chút, lẳng lặng đứng một bên nhìn, thấy trên người hắn dần dần bốc lên một luồng khí trắng, nàng nghĩ có lẽ khi dụng công có tỏa nhiệt, kết quả khiến rượu bốc hơi đi.

Ước chừng khoảng nửa canh giờ sau, Lãnh Hoa Đình mới bắt đầu thu tay lại, cả người như không còn sức lực ngã xuống giường. Cầm Nương vội vàng nhào đến xem, nhưng lại chạm vào một đôi mắt tinh anh sáng lạn, sâu kín như một cái hồ sâu, mang theo ma lực như xoáy nước, lại như từng con sóng cuộn cuộn nổi lên, như muốn hút linh hồn của nàng vào. Cầm Nương không khỏi ngậm ngùi nhìn

“Cảm ơn nàng.” Thanh âm mang theo mệt mỏi, cùng một chút lười biếng. Hắn bỗng nhiên trở nên khách sáo, Cầm Nương ngược lại có chút không quen, có chút không tự nhiên, đang muốn nói cái gì đó, thì lại nghe hắn nói:” Tuy rằng vừa xấu lại vừa ngốc, bất quá cũng có chút tác dụng.”

Cầm Nương đã mệt mỏi, nên cũng lười tức giận, đến rượu của mình lấy ra đồ hồi môn cho hắn thay y phục, đồ đạc của hắn trong tân phòng nàng cũng không biết để ở nơi nào, may mắn là chính mình trước khi xuất giá có may cho hắn vài bộ, chẳng qua là không biết có vừa với cơ thể của hắn không.

Tìm một bộ áo bào màu xanh đen được làm bằng gấm, phía trên có thêu trúc xanh bằng kim tuyến, trên thân vải có chèn thêm tơ tằm, Cầm Nương kiếp trước thích nhất vải bông nguyên thủy thường được dùng để làm áo lót, vừa hút mồ hôi lại vừa thông khí, nhưng ở trong các gia đình thế gia vọng tộc lại xem chúng nhưng là một vật thô tục, không mặc nó ra ngoài. Kỳ thật sau khi vải bông được xử lý một chút, liền trơn bóng mà thoáng khí, mặc vào càng thoải mái hơn.

Đi đến bên bồn nước, giặt sạch khăn đưa cho Lãnh Hoa Đình lau người. Rồi đặt y phục ở đầu giường. Lãnh Hoa Đình đang nằm trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi, mỗi lần phát tác đều giống nhau, rút khô toàn bộ sức lực của hắn nhưng lại kéo dài rất lâu. Nhưng lần này ngược lại, nhờ sự giúp đỡ của tiểu nha đầu kia mà so với lần trước đã ít hơn nửa canh giờ, còn có chút sáng khoái, bằng không hắn đã sớm ngất đi rồi.

Vậy mà một lát sau lại thấy nàng tìm y phục và mức nước ỉnh, thật ra y phục trên người hắn đã sớm bốc hơi hết, chẳng qua vẫn còn lưu lại một ít mùi rượu, quả thật không được thoải mái lắm. Hắn vốn là một người thích sạch sẽ, trên người không có nửa điểm dơ bẩn, Cầm Nương lại cầm rượu đến đổ trên người hắn, nếu không phải chỉ vì bệnh, hắn khẳng định là đã phát hỏa.

59. Chương 59

Sau khi Cầm Nương đem mọi thứ chuẩn bị chỉnh tề, liền vén màn giường lên, đưa tay giúp Lãnh Hoa Đình thay quần áo.

Lãnh Hoa Đình mạnh mẽ nắm chặt cổ áo của chính mình lại, đỏ mặt, ánh mắt có chút né tránh, vội vã mở miệng hét lên: “Người làm gì?”

Cầm Nương ngẩn ra, cho rằng hắn lại đang giả bộ trong sáng, đã bị hắn lừa gạt nhiều lần lắm rồi, thật sự không còn tâm tư để ý đến. Chuyện mới vừa rồi, nàng cũng đã mệt đến nỗi cả người toàn mồ hôi, thậm chí nhanh chóng chuẩn bị thỏa đáng cho hắn xong, chính mình có thể nghỉ ngơi một lúc.

Nên không thèm để ý đến hắn, tiếp tục mở nút cổ áo cho hắn.

“Người... người... nữ nhân này, thực sự... rõ là...” Khuôn mặt ửng hồng của Lãnh Hoa Đình giống như một đóa hoa Sơn Trà xinh đẹp vừa mới nở, ánh mắt có chút mơ hồ, có chút không dám nhìn Cầm Nương.

Cầm Nương tức giận, quát lên:” Thay y phục chứ không có cường gian người, giả bộ gì mà giả bộ hả?” Tiểu tử này, nếu cho đi làm diễn viên, chắc sẽ đoạt giải oscar cho xem.

“Người...người... không biết xấu hổ.” Một vài giọt nước nhanh chóng chảy trên khuôn mặt trắng như phấn của Lãnh Hoa Đình, một đôi mắt phượng ngập nước, cơ thể di chuyển vào bên trong giường.

Cầm Nương tức giận đến nổi cầm quần áo quăng lên người của Lãnh Hoa Đình một cái, chính mình vọt tới bên cạnh đứng: “Người nha, nếu ta không biết xấu hổ thì người tự mình thay đồ đi, thật đúng là chó cắn Lữ Đồng Tân, không biết lòng tốt của người khác.”

Cầm Nương đi rồi, Lãnh Hoa Đình khẽ thở phào một hơi nhẹ nhõm, trong lòng có chút xấu hổ, len lén ngược nhìn Cầm Nương ở ngoài màn, trong miệng lại nói thầm :”Thật là thô lỗ, giống tiểu thư xuất thân khuê các ở chỗ nào chứ.”

Cầm Nương tức giận xem những lời này như gió thoảng mây bay, xoay đầu đi, không để ý đến hắn.

Lãnh Hoa Đình cấp tốc thay quần áo, tuy rằng... được rồi, hẳn quả có chút xấu hổ, nhưng không đến nước này, chẳng qua sau mỗi lần hắn phát bệnh, trên da sẽ hình thành những hoa văn giống dấu hôn (kiss mark ấy =))), phải một hai ngày sau mới biến mất, hắn không muốn để nàng thấy mình giống như một trò hề, nàng...thật ra rất thích bề ngoài của mình đi, trong nháy mắt lúc nàng mới đưa tay ra một chút, hắn liền rất để ý hình tượng của mình trong lòng nàng, ngay cả chính hắn cũng không biết tại sao lại như thế.

Trước đây hắn rất không thích người khác nói hắn so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn, nhưng hôm nay lại sợ một người con gái nghĩ hắn không đẹp, chính bản thân hắn còn cảm thấy khó tin. Hai ngày nay Cầm Nương và Lãnh Hoa Đình buổi tối tuy rằng đồng sàn cộng chằm nhưng đều trải qua rất bình yên, vô sự. Cầm Nương không muốn thành thân quá sớm, mà Lãnh Hoa Đình thì lại không muốn Cầm Nương thấy những hoa văn trên người mình; hơn nữa, Cầm Nương chung quy vẫn cảm thấy, chưa yêu mà chung chăn gối (ý là làm chuyện ấy), thật sự không thể chấp nhận nổi, trong người của Cầm Nương vốn còn mang theo tư tưởng hiện đại, cho rằng chỉ có hai người yêu nhau mới có thể làm cái chuyện kia, nếu không thì cùng động vật có gì khác nhau đâu?

Ngày ấy, Vương phi lại sai Vương mục mục đến, đúng lúc Lãnh Hoa Đình vừa mới thức dậy, đang ở trong phòng dùng điểm tâm, Cầm Nương ngồi ở đối diện đang gấp một cái bánh bao lên cắn một miếng, thì tiểu nha đầu Tình Nhi vào phòng bẩm báo: “Nhị thiếu gia, nhị thiếu phu nhân, Vương mục mục đến.”

Miếng bánh bao trong miệng Cầm Nương thiếu chút nữa nghẹn ở cổ họng, trừng mắt nhìn về phía bên ngoài.

Bên kia Lãnh Hoa Đình thấy vậy liền múc một bát canh cho nàng, khẽ cười nói:”Người là tiểu hài tử sao, đồ ăn ăn vào rồi cũng nghẹn trở về.”

Cầm Nương bưng bát canh lên uống một hơi, mới có thể nuốt xuống phía dưới, nhớ đến chính mình bị nghẹn khi đang ăn vụng trong đêm tân hôn, cũng là hắn bưng trà đưa cho nàng, chẳng qua tiểu tử này rõ ràng có lòng tốt đi, tại sao lại nói ra những lời đáng ghét đến như vậy chứ?

Liếc mắt hắn một cái, Cầm Nương nhanh chóng đứng dậy, tự mình ra ngoài đón.

Tình nhi vén rèm lên, Vương mục mục đi vào:” Lão nô thính an Nhị thiếu gia, nhị thiếu phu nhân, hai người đang ăn sáng ư?” Khuông mặt mập trắng bóc cười vui vẻ.

Cầm Nương vội vàng sai Tứ nhi bày ghế ra, cười trả lời: “Đúng là như vậy, mục mục đã dùng qua bữa chưa? Nếu chưa thì đến dùng một chút, hôm nay bánh bao rất ngon và thơm a.”

Vương mục mục nghe xong vội khoác tay, nói: “Nô tỳ đã dùng qua, đa tạ Nhị thiếu phu nhân.”

Bình nhi pha nước trà xong dâng lên, Vương mục mục uống một hơi, đặt ở trên bàn trà bên cạnh, con mắt nhìn qua Cầm Nương cùng Lãnh Hoa Đình một lần, nhưng không nói gì.

Trái tim của Cầm Nương liền chạy lên cổ, khuôn mặt theo đó cũng dần đỏ lên, không nói gì mà chỉ đưa mắt nhìn Lãnh Hoa Đình, vị kia vẫn đang đem tất cả tập trung của mình vào việc ăn, Vương mục mục đến, nhưng mắt hắn lại chưa từng nhìn lấy một cái, hay khi Vương mục mục thính an, hắn cũng không lên tiếng đáp lại, điển hình cho việc giả điếc khoe cảm.

Vương mục mục không mở miệng, Cẩm Nương không nhắc chuyện kia, nhưng cũng không thể phớt lờ Vương mục mục, liền lôi ba kéo bốn, hỏi thăm bảy bảy bốn mươi chín chuyện.

Vương mục mục ngồi một hồi liền đứng lên, nhưng không nói muốn đi, Cẩm Nương không thể làm gì khác hơn là để Tú cô đến tiếp. Vương mục mục ngược lại tỏ vẻ rất thân thiện với Tú cô, hỏi một số chuyện trong nhà Tú cô, rồi lại nói về con của Tú cô

“... Theo Thiếu phu nhân ở trong cửa hàng quả thật không sai, bắt quá, dù sao đó cũng là ở bên ngoài, nếu có thể ở trong phủ, ở bên người của Vương gia, thì còn có tiền đồ một chút. Ngay cả hai nhi tử của ta cũng đi theo bên người của Vương gia, hiện đang rất được lòng của Vương gia, nên ta có ý định, năm nay cưới cho hẳn một người vợ về nhà.”

Những lời này làm gọi lên tâm sự của Tú cô, con của nàng cũng đã mười tám, cũng đã đến tuổi thành thân. Nhưng bởi vì phụ thân mất sớm, Tú cô lại phải chăm sóc Cẩm Nương – một thứ xuất không được nghênh đón, chính nàng lại là một kẻ không thông minh, không tìm được chỗ nào tốt, gia cảnh có thể không để ý, mấy nha hầu trong phủ cũng có một chút nhan sắc, nhưng lại không hợp với hẳn, quá chênh lệch, vì vậy Tú cô cũng không đồng ý. Cứ như vậy, muốn cao cũng cao không được mà muốn thấp cũng thấp không xong, làm Tú cô sốt ruột muốn chết. Nay nghe Vương mục mục nói vậy, trái tim liền lay động đứng dừng lại.

“E rằng con ta là một người quá kém cỏi, chỉ sợ không những không được lòng gia môn,...mà còn gây nên chuyện, sao có thể thoảng cái làm được chuyện gì đó tốt được.” Lời nói của Tú cô mang theo vẻ cam chịu, nhưng khuôn mặt lại hiện vẻ chờ mong.

Trong đầu trong mắt của Vương mục mục dường như đã lên sẵn kế hoạch, cười nói:” Chuyện tốt quả thật không có, chẳng qua, hôm trước ta nghe chỗ ta nói, ở chỗ quản sự đang cần người, không ít người nhờ vào quan hệ để được vào phủ, giành giật nhau đến sứt cả đầu.”

Tú cô nghe xong hai mắt liền sáng lên, chỗ quản sự quả là một nơi béo bở, không tồi. Trước kia ở Tướng phủ, có thể vào chỗ đó, đa số đều là gia nhân hồi môn của Đại phu nhân, hoặc là mấy người của Tôn mục mục, Đỗ mục mục thuộc phòng của Lão Thái Thái, những người khác đều không có phần, nghe nói tiền thưởng trong đó cũng nhiều hơn bên ngoài hai lần, bằng với số tiền lương hàng tháng của Tú cô. Tướng phủ tuy lớn, nhưng không thể so với bất cứ điểm nào của Giản thân vương phủ, nếu như...

“ Rất nhiều người tranh a, tiểu tử gốc nhà ta làm sao có thể có phần, ta cũng là người mới đến, không quen biết với tất cả mọi người, cũng không có bản lĩnh gì lớn.” Tú cô cố ý khổ xử nói.

Vương mục mục nghe vậy liền đến gần tai của Tú cô thì thầm: “Ai chẳng biết người là tâm phúc bên cạnh Nhị thiếu phu nhân, còn không biết đi cầu vị kia? Nghe nói đều do người chăm sóc từ bé đến lớn, con người thế nào cũng là nãi huynh (nãi huynh: hình như con trai của bà vú được gọi là nãi huynh ~.~), thế nào lại không giúp.”

Tú cô nghe xong có chút khó xử, nàng cũng không muốn đem đến chuyện phiền toái đầu tiên cho Cẩm Nương, Cẩm Nương cũng chưa ở đây bao lâu, sao có thể ngay lập tức vì chuyện của nàng mà đi cầu người?

Vương mục mục thấy thế liền đưa đầu lại, ghé bên tai Tú cô nói: “Ôi, ta thấy người cũng là người thành thật, có tài ăn nói. Người nghĩ xem, Vương phi yêu thương Nhị Thiếu gia nhất, hôm nay Nhị Thiếu phu nhân lại được lòng của Nhị Thiếu gia, Vương phi đương nhiên cũng phải thương yêu cả Nhị Thiếu phu nhân. Nếu người cảm thấy khó xử khi cầu xin Nhị Thiếu phu nhân, vậy ta sẽ giúp người cầu xin Vương phi.”

Tú cô mở to hai mắt nhìn Vương mục mục. Hai nàng bắt quá chỉ gặp nhau hai lần, cũng không thân quen đến nỗi có thể giúp nhau những chuyện như thế này. Nàng... vì sao lại có lòng tốt như vậy?

Vương mục mục là người làm lâu năm trong phủ, sớm đã thành tinh, vừa thấy ánh mắt của Tú cô liền biết ý, ngược ngùng cười nói: “Cũng không sợ nói cho người biết, người hẳn cũng nhìn ra được Vương phi rất quan tâm chuyện ở đây, nhưng Nhị thiếu gia lại....là một người như thế, nên đương nhiên phải trông cậy vào Nhị thiếu phu nhân, nhưng dù sao cũng là mẹ chồng, có muốn đi nữa cũng không thể nói ngay mặt được, ngược lại nếu là người thì.....”

Tú cô rốt cuộc cũng đã hiểu ý tứ của Vương mục mục, không khỏi nghĩ thầm. Kỳ thật Vương phi nhìn rất hiền hòa, không giống như một người mẹ chồng nghiêm khắc, chẳng qua Người chỉ muốn hiểu rõ một chút

chuyện riêng giữa phu thê Nhị thiếu gia mà thôi. Nếu suy nghĩ thấu đáo, cũng có thể thông cảm cho Vương phi, Người sẽ không làm hại các nàng. Nghĩ như vậy, tâm liền động, đang muốn mở miệng, đã nghe Nhị thiếu gia bên kia nói: “Nương tử, ta muốn đi dạo trong vườn, người đẩy ta đi đi.”

Tú cô liền ngừng nói, nhìn qua, chỉ thấy ánh mắt lạnh lùng của Nhị thiếu gia nhìn sang, trong đôi mắt phượng xinh đẹp có một tầng âm lệ, Tú cô trong lòng liền rung mình. Trước đây nàng cũng đã từng nghe Cẩm Nương nói qua, Nhị thiếu gia là người có võ công, sợ rằng đã nghe được cuộc đối thoại vừa rồi giữa nàng và Vương mục mục, liền không khỏi đỏ mặt, ngượng ngùng đối với Vương mục mục nói: “Đúng vậy a, Vương phi quan tâm đến Nhị thiếu gia và Nhị thiếu phu nhân ta hoàn toàn không phản đối, ta cũng rất muốn giúp đỡ vương phi, chẳng qua, con của ta rất hiền lành ít nói chuyện, đi qua phòng quân sự, quả thật không tốt lắm. Nếu Vương phi để hấn đi qua đó, mà làm không được tốt, không phải sẽ làm mất mặt của Vương phi sao? Hơn nữa cũng sẽ làm mất mặt Nhị thiếu phu nhân, giờ đây ta đang rất trông mong vào Nhị thiếu phu nhân, không thể gây nên sai lầm làm cho nàng mất mặt, người nói xem như vậy có hợp lý không?”

Khuôn mặt của Vương mục mục vẫn cười nhưng trong lòng có chút không nén được giận, nàng thấy Lãnh Hoa Đình liếc một cái, trong lòng liền thở dài, tấm lòng của Vương phi, không biết bao giờ Nhị thiếu gia mới thiếu được đây?

Lắc đầu một cái, rồi nói với Tú cô: “Đúng là phải để ý chuyện này, đại muội tử, người quả thật không tệ, bất quá nếu đã vào trong phủ ở, sau này đều là người một nhà, con trai của người nếu không có nơi để đi thì cũng có thể xin một chỗ vào làm đi.”

Sau khi nói xong, liền cười đi lên phía trước, nói với Cẩm Nương: “Nhị thiếu phu nhân, lúc nô tỳ mới đi, Vương phi có nói, Nhị thiếu phu nhân nếu có thời gian rảnh thì có thể qua bên kia.”

Cẩm Nương liền cười trả lời: “Vẫn xin Vương mục mục trở về nói với Vương phi, Cẩm Nương trước tiên bồi tướng công đi dạo trong vườn, một lúc nữa sẽ qua bên đó.”

Vương mục mục nghe xong liền cười, nhưng không xoay người đi ra ngoài, mà liếc mắt ra hiệu sai khiến với Châu Nhi đang hầu hạ một bên.

Châu Nhi nhìn Lãnh Hoa Đình, chần một chút, rốt cuộc cũng nói với Cẩm Nương: “Nhị thiếu phu nhân, nếu người có việc, để nô tỳ tiễn Vương mục mục.”

Cẩm Nương nghe xong liền gật đầu

Tự mình đẩy Lãnh Hoa Đình ra khỏi phòng, đi vào tiền sảnh, cũng may trong nhà rất rộng, các bậc thềm đã được bỏ, xe lăn ra vào rất thuận tiện. Nếu không, với thân thể nhỏ bé của Cẩm Nương, quả thật không thể đẩy nổi Lãnh Hoa Đình.

Bên ngoài tiền sảnh, Lãnh Khiêm đã sớm đứng đợi, hôm nay Nhị thiếu gia cùng Nhị thiếu phu nhân đi ra so với ngày thường có chút muộn, hấn đã ở ngoài này đợi nửa canh giờ, nên vội vàng đi qua tiếp tay vịn từ trong tay Nhị thiếu phu nhân.

Lãnh Hoa Đình lại nói: “A Khiêm, người chỉ cần đưa ta ra ngoài là được rồi.”

Lãnh Khiêm nghe xong liền nâng cả ghế lẫn người đi ra ngoài.

Cẩm Nương ở phía sau đi theo, cái ghế vừa chạm đất, nàng liền tự giác nhận lấy. Lãnh Khiêm liền tránh đi, lặng yên ở phía sau cách đó không xa

Trong phòng, Châu Nhi tiễn Vương mục mục ra ngoài tiền sảnh, đưa mắt nhìn trước sau một chút, thấy mọi người ai cũng bận rộn chuyện của bản thân, liền ghé bên tai Vương mục mục nói: “Không có, mấy ngày nay ta đều kiểm tra tỉ mỉ, khăn trải giường vẫn sạch sẽ.”

Vương mục mục nghe xong liền nhú mày, nhỏ giọng nói: “Tuổi tác của Nhị thiếu phu nhân còn nhỏ, không hiểu chuyện là phải. Người cần thận để ý đám người ở bên cạnh, có mấy người nhìn không bình thường. Cho dù Nhị thiếu gia muốn thu người, cũng phải được Vương phi vừa ý mới được.”

Châu Nhi nghe xong trên mặt có chút không tự nhiên, thành thật đáp ứng, rồi tiễn Vương mục mục ra ngoài. Cẩm Nương đẩy Lãnh Hoa Đình tản bộ trong vườn, khí trời đầu mùa đông có chút lạnh, gió giống như

những con dao băng nhỏ thổi vào mặt lạnh run. Cũng may y phục mặc trên người khá dày, chẳng qua tay có chút lạnh, nàng kéo ống tay dài ra một chút, để tay vào trong tay áo, cuộn tay áo lại rồi tiếp tục đẩy xe.

Cúi đầu, thấy khuôn mặt tuyệt mỹ của Lãnh Hoa Đình lạnh đến đỏ bừng, ánh mắt thông dong, trông bộ dạng có vẻ không yên, trên mình chính là bộ y phục trường bào màu xanh đen mà ngày đó nàng đã tự tay đưa cho hắn. Tiểu tử này ngày đó khi mặc vào, còn nói thợ làm quá kém, sắc thái xám xịt. Thế mà hết lần này đến lần khác vẫn mặc vào, liên tục vài ngày cũng không chịu đổi, rõ ràng là rất thích a, vậy mà cái miệng thối kia lại không nói được lời nào dễ nghe.

Một người một ghế, tùy ý đi lại trong vườn. Bởi vì trời lạnh nên đa số mọi người trong phủ đều trốn trong phòng, thỉnh thoảng cũng gặp một nha hoàn đang vẩy nước quét sân, nhưng cũng chỉ đứng xa mà nhìn, không muốn qua đó để hành lễ với bọn họ. Hai người đều yên lặng, không ai nói chuyện nhưng họ lại không cảm thấy tịch mịch. Đi đến trước một cái đình, Cẩm Nương có phần mệt mỏi, đem xe lăn dừng lại, chính mình ngồi trên một chiếc ghế đá bên cạnh, xoa xoa hai tay vốn đã sớm đông cứng lại, rồi lại bắt đầu nhìn bánh xe một cách thờ người, quá khó đẩy, nếu có thể cải thiện thì mới tốt được.

Lãnh Hoa Đình thấy nàng đột nhiên dừng lại, cũng không hỏi qua hắn, chỉ an nhàn ngồi ở một bên, nhìn bánh xe của hắn đến gần người, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tím vì lạnh, đôi mắt rất sáng, đang không ngừng chuyển động, không biết lại nghĩ ra chủ ý gì. Khỏe miệng hắn câu lên một cái, đột nhiên nuốt tay đem nàng ôm vào trong lồng ngực.

Cẩm Nương bị bất ngờ, không kịp phòng ngự, thân thể bị kéo nghiêng sang một bên, kéo vào trong lồng ngực hắn, làm nàng sợ đến kêu lên. Thân thể của hắn cùng hơi thở ấm áp phả vào cổ nàng, cười nói: “Cũng không phải là lần đầu tiên ôm, nhớ lại lần trước, người còn rất thích.”

Cẩm Nương nhớ lại chuyện ở trên cây đại thụ trong Giản thân vương phủ, liền không khỏi tức giận, đưa mắt nhìn hắn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “May mắn là ngươi còn nhớ rõ, lần đó thiếu chút nữa chết ta, yêu nghiệt chết tiệt, một ngày nào đó ta phải trừng trị ngươi một trận.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong rốt cuộc cũng cười haha, đưa tay nắm tai nàng, nhẹ nhàng xoa, mở miệng nói: “Muốn trừng trị ta? Được, xem thử ngươi có bản lĩnh này không.” Sau khi nhào nặng một bên tai của Cẩm Nương xong, liền néo một cái, rồi lại tiếp tục nhào nặng.

Một trận ấm áp truyền đến trên lỗ tai gây cảm giác ngứa ngứa, rất thoải mái. Đồng thời nàng cũng bắt đầu phát hiện, động tác của hắn quá mức nhẹ nhàng, tựa như đang vuốt ve một món đồ mỹ nghệ mà mình yêu thích, từ lỗ tai rồi phân tán rộng ra xung quanh. Lúc trước Cẩm Nương chỉ cho rằng hắn đang đùa giỡn nàng, dần dần lỗ tai truyền đến một trận nhiệt khiến nàng cảm thấy rất thoải mái, nên cũng lười ngượng, thẳng thắn dựa vào lồng ngực của hắn ngủ say. Lồng ngực của hắn cường tráng nhưng rất ấm áp, giúp nàng chặn lại gió lạnh, làm cho nàng có loại cảm giác mê man đi vào giấc ngủ.

“Cẩm Nương...” Trong ánh sáng mờ ảo, nghe thấy tiếng hắn đang gọi nàng, Cẩm Nương híp mắt lại nhìn, chỉ thấy đôi con ngươi đen như Mặ Ngọc, một tia ôn nhu đang dần dần nhộn nhạo xuất hiện. Nàng “Ân” một tiếng phản ứng theo bản năng.

“Ngươi có vì ta là người què mà ghét bỏ ta không?” Hắn hỏi.

Âm thanh của hắn rất nhẹ nhàng, giống như một bài ca êm dịu đang bay lượn. Cẩm Nương mới đầu không để ý, một lúc sau mới lấy lại tinh thần nghe hắn hỏi, lập tức mở to mắt.

Khoảng khắc nàng ngáp ngừng trả lời khiến cho hắn để ý, Cẩm Nương thấy đôi mắt phượng kia dần ảm đạm, bên trong có một tia đau đớn cùng tự ti, mặc dù chỉ xuất hiện trong chớp mắt rồi biến mất, nhưng cũng bị Cẩm Nương bắt gặp được. Nàng bất ngờ từ trong lòng hắn ngồi dậy, ánh mắt trong trẻo bình tĩnh nhìn hắn, nói ra từng câu từng chữ: “Ngươi cảm thấy người là người què sao?”

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền ngẩn ra, chân hắn quả thật là bị tàn tật, đó là rõ ràng là chuyện thực tế. Nhưng hắn chưa bao giờ có lúc nào khuất phục qua, hắn không thừa nhận mình là người tàn tật, coi như là tàn tật thật thì thế nào, hắn vẫn tâm cao khí ngạo, từ trước đến nay hắn chưa bao giờ để ý đến sự thương hại cùng ánh mắt khinh thường của người khác. Hắn tin tưởng chính mình có thể sống một cách khỏe mạnh, hơn nữa còn có thể tìm ra người đã ám hại hắn, đem nỗi thống khổ gấp mười lần của mình trả cho hắn.

Nàng...nhìn ra được tâm tư của hắn? Nàng hiểu sự không cam lòng cùng kiêu ngạo của hắn sao? Nếu không tại sao lại hỏi như thế?

Thấy hắn giật mình lo lắng, Cẩm Nương lại nói: “Chỉ cần lòng không tàn thì dù cho bán thân bất toại đã làm sao? (bán thân bất toại: liệt nửa người) Trong mắt người khác, người tàn tật hay hoàn toàn khỏe mạnh, cũng chỉ là cách nhìn của họ, đều không liên quan đến người. Người là người, hà tất gì quan tâm đến cái nhìn của người khác?”

Đôi mắt phượng của Lãnh Hoa Đình lập tức sáng lên, con mắt sáng rực nhìn Cẩm Nương. Lần đầu tiên có người cùng hắn bàn luận vấn đề này. Trên thật tế, cũng không ai dám nhắc đến vấn đề này với hắn. Kỳ thật, hắn vẫn một mực trốn tránh, không dám nói với người khác chuyện thân thể của chính mình. Hôm nay, khí trời quá tốt chăng? Rõ ràng gió Bắc lạnh lẽo thổi mạnh. Nàng vừa rồi giống như một con mèo nhỏ uể oải nằm trong lòng ngực hắn, khoảng khắc bình an kia khiến cho hắn mất đi cảnh giác ư? Hay là vì mấy hôm trước hắn phát bệnh, nàng lại dùng cảm vậy rượu lên khắp người hắn, giúp hắn giảm đi một nửa thời gian phát bệnh? Hoặc là...

Cẩm Nương cũng yên lặng nhìn hắn, trong lòng chờ mong, nếu như hắn có thể mở rộng trái tim với nàng, có lẽ, bọn họ có thể cùng nhau cố gắng, có thể tìm ra cách giải độc trong thân thể hắn, lại có lẽ, sau này hắn có thể đứng lên, hai người có thể cùng nhau nắm tay nhau đối mặt với những hỗn loạn của nhân thế, cùng nhau đi về phía tương lai.

Nhưng Lãnh Hoa Đình lại dời đi ánh mắt, âm thanh bình tĩnh :”Trời lạnh quá, đẩy ta trở về đi.”

Cẩm Nương liền giật mình, mọi kì vọng đều bị chặng lại trong ngực, không lên không xuống, điều này làm cho Cẩm Nương cực kì cảm tức. Tiểu tử này rốt cuộc đến khi nàng bị kích động, liền tạt một chậu nước đá, tiêu diệt hết mọi hy vọng của nàng. Nha nha, yêu nghiệt đúng là không thể hiểu được suy nghĩ của người thường.

Trùng mắt với hắn một cái, rồi đẩy xe ra, nhưng thoáng thấy mau da ở bàn tay hắn khác thường, nàng liền đưa một tay cầm tay hắn lên, mũi liền có chút cay cay. Ở phía trong tay của hắn, bởi vì hằng năm đẩy xe lăn, đã tạo nên một tầng vết chai thật dày, gặp thêm trời đông rất lạnh, lại không điều dưỡng tốt, da bắt đầu bị nứt, tạo nên một vết nứt lớn, rỉ ra máu.

“Người...người không đau sao?” Nàng nắm tay hắn, có chút phát run, giọng nói cũng bắt đầu run rẩy.

Lãnh Hoa Đình đột nhiên bị nàng nắm tay, có chút luống cuống, thấy bộ dạng thật sự đau lòng của nàng, hắn nhất thời có chút không muốn rút tay về, cảm giác thương tiếc của nàng làm cho hắn mê luyến. Âm thanh của nàng run run tựa như một sợi lông vũ nhẹ nhàng lướt qua tim hắn, cảm thấy ngứa, nhưng cũng rất...mềm mại, thoải mái.

“Quen rồi”. Hắn vẫn rút tay về, đau nhức, vốn đã trở thành thói quen, hơn nữa hắn quen với tức giận và căm phẫn nhưng lại không quen với sự quan tâm của người khác “Không phải nói còn muốn đến chỗ của Mẫu phi sao? Nhanh chóng trở về đi.” Hắn tự mình đẩy xe đi, âm thanh phát ra có chút khô khan, rõ ràng là bị làm cho xúc động, nhưng lại muốn giả vờ xem thường, “giả vờ” cũng là thói quen hằng ngày của hắn. Nhưng hôm nay ở trước mặt nàng, tâm tự nhiên lần bị lộ ra, hắn nghĩ phải mau chóng rời xa nàng một chút mới tốt.

“A, tay của người không thể tiếp tục đẩy, cái ghế này cũng phải đem đi sửa chữa thay đổi lại, nó đã rất cũ rồi.” Cẩm Nương một lúc lâu sau mới phản ứng lại việc hắn đang quay trở về, cầm váy đuổi theo ở phía sau nói.

Lãnh Hoa Đình cũng đem bánh xe đẩy đi nhanh hơn, tựa hồ không muốn để Cẩm Nương đuổi kịp, bất quá, xe có lăn nhanh hơn nữa cũng không sánh bằng sức chạy của đôi chân. Cẩm Nương rất nhanh liền đuổi, ở phía sau vừa giúp hắn đẩy, vừa hô to: “Người quả thật là một người thật kỳ quặc.”

Thấy hắn không lên tiếng, lại nói: “Mấy ngày nay ta đã xem rồi, nếu trục trên bánh xe đổi thành một cái trục sắt, được mài tròn, lại thêm một cái ổ trục bằng bi ở phía trong bánh xe, như thế lúc chuyển động tới lui cũng sẽ nhanh hơn. Còn nữa, ở phía cái ghế thiết lập một cơ quan, để có thể nâng ghế lên xuống, hơn nữa còn có thể dựa ra phía sau, nên lắp thêm một cái giá đỡ phía sau...”

Lãnh Khiêm đi phía sau cách đó không xa đều nghe được toàn bộ, khuôn mặt lạnh lùng không có nửa điểm tình cảm, nhưng trong hai tròng mắt lại ngày càng tỏa sáng, thậm chí còn có tia hưng phấn.

Sau khi Cẩm Nương đẩy Lãnh Hoa Đình về phòng, liền dẫn theo Tứ nhi đến viện của Vương phi

Wương phi đang cùng Tứ thẩm nói chuyện, Cẩm Nương bước đến hành lễ với Vương phi cùng Tứ thẩm.

“Mau ngồi đi, khuôn mặt nhỏ nhắn kia làm thế nào lại đỏ bừng vì lạnh như vậy?” Vương phi cười hỏi, chỉ sang cái ghế nhỏ bên cạnh để Cẩm Nương ngồi.

“Thưa mẫu phi, hẳn là vì gió thổi a.” Cẩm Nương tiếp nhận chén trà mà Ngọc Bích đưa tới, cười trả lời.

“Nói chuyện với nương sao lại khách khí như thế, cũng đừng gọi là mẫu phi, như vậy cảm thấy không thân thiết, cứ kêu nương đi, Đình nhi ngày thường cũng đều kêu như thế.” Vương phi cười hòa ái, mắt nhìn Tứ thẩm ngồi phía sau, nói.

Cẩm Nương nghe xong cười cười, nàng cũng không thích gọi là mẫu phi, không phải vì không thân thiết mà là vì không quen, nên liền nghe lời kêu một tiếng: “Vâng, nương.”

Tứ thẩm bên kia nghe xong liền nở nụ cười: “Nhìn xem, cháu dâu quả thật rất nhu nhuận, chẳng trách Vương tẩu lại yêu thương người đến như thế, ta nhìn còn thấy thích nữa.”

Cẩm Nương nghe Tứ thẩm nói chuyện thân mật, trong lòng liền chấn động, lần trước nàng không đáp ứng làm một đôi bao tay lông cừu cho nàng ấy, nàng ấy liền đem lễ vật ném vào trong mâm nhỏ của nàng. Tại sao thái độ của hôm nay lại thay đổi như thế?

Vừa định mở miệng nói, muốn đem đôi bao tay lông thỏ tặng cho nàng, thì chợt nghe Vương phi nói: “Nói ra thật có lỗi với người.”

Cẩm Nương nghe xong liền sửng sốt, tại sao lại nói lời này, nàng đưa mắt nhìn Vương phi.

“Lẽ ra sau ba ngày phải để người trở về. Nhưng mà...Đình nhi...người cũng biết, tính tình của hắn không tốt, không thích gặp người lạ, người cũng khoan dung một chút. Cũng may hôm trước ta đã chuẩn bị lễ vật ra mắt, tặng qua bên đó, cũng gửi đến thái thái cùng phu nhân bên thân gia lời tạ lỗi. Lão thái thái có chút lo lắng cho người, nương của người cũng thế, cũng may gia nhân trở về đều nói, thân thể của các nàng đều rất tốt, bảo người không cần lo lắng.” Vương phi suy nghĩ một chút, liền cười nói.

Nguyên lai là việc này, ngày hôm trước Cẩm Nương đáng lẽ phải quay trở về nhà ra mắt. Hôm đó vốn cũng đã chuẩn bị xong mọi thứ, nhưng Lãnh Hoa Đình lại không muốn đi, Cẩm nương rất hiểu tâm tình của hắn. Ở trong phủ này, hắn đã bị người khác nhìn bằng ánh mắt khác thường. Nếu như đến tướng phủ, khuôn mặt tuyệt mỹ cùng đôi chân bị tàn tật, nhất định sẽ trở thành đề tài bàn tán trong tướng phủ. Cẩm Nương cũng không muốn người khác vây quanh nhìn hắn giống như một cái gì đó hiếm lạ, cho nên nàng cũng không để ý. Chỉ cần khi nàng muốn trở về có thể cho phép nàng trở về một chuyến là được.

“Đa tạ nương đã suy nghĩ chu toàn. Nương, có sai người quay trở về tặng lễ là được rồi, con dâu chỉ cần tướng công vui vẻ thôi.” Cẩm Nương vừa cười vừa nói.

Wương phi nghe xong rất hài lòng liền cười, Cẩm Nương quả thật là người rất thiện giải nhân ý (thiện giải nhân ý: là người lương thiện hiểu lý lẽ), rất dễ chịu

Tứ thẩm cũng khen nói: “Xem đi, ta đã nói nàng là một người rất thông tình đạt lý mà. Tẩu tẩu vừa rồi còn rất lo lắng, lao tâm khổ trí đến bạc đầu.” Nói xong liền cầm khăn che miệng cười, đưa mắt nhìn Cẩm Nương nói: “Chuyện kia, tẩu tử không bằng cùng nhau nói đi, cháu dâu nhất định sẽ không có ý kiến.”

Wương phi nghe xong có chút do dự, tựa hồ có chút không tiện nói. Cẩm Nương thấy nàng khó xử, liền nói: “Nương, có việc gì cứ nói, con dâu nhất định nghĩ biện pháp thực hiện bằng được.”

Tựa như đang muốn đợi những lời này, Vương phi nghe xong liền nở một nụ cười xinh đẹp như một đóa hoa: “Tứ thẩm của người quả thật nói không sai, người đúng là một người thông tình đạt lý, biết vì người khác mà phân ưu. Bất quá chuyện này cũng không làm khó người, nói thẳng ra cũng đều là vì muốn tốt cho tương lai của người cùng Đình nhi.”

Cầm Nương nghe xong liền ngạc nhiên, không biết là chuyện gì, liền tiếp lời nói: “Tầm lòng của nương đương nhiên đều vì muốn tốt cho con dâu và tướng công. Nhưng mà không biết là chuyện gì?”

Tứ thẩm bên kia liền mở miệng, đôi mắt nhìn Cầm Nương có chút ám muội: “Ai nha, vương tẩu, nếu người không tiện nói, hay là để ta tới giúp người đi, cháu dâu tuổi còn nhỏ, có nhiều chuyện không hiểu đâu.” Liền quay qua nói với Cầm Nương: “Mẹ chồng của người quả thật sợ người xấu hổ đi, hihi, kì thật cũng chẳng có gì phải xấu hổ, đều là nữ nhân cùng một nhà thôi, chung quy cũng là chuyện bình thường”

Nói đến đây, Cầm Nương liền có chút hiểu rõ, chẳng lẽ sáng nay Vương mục mục đến đã phát hiện mình cùng Lãnh Hoa Đình không có động phòng?

“Ai nha, người cùng Đình Nhi đã thành thân một thời gian rồi nhưng vẫn chưa viên phòng, Vương tẩu quả thật rất lo lắng.” Tứ thẩm tiếp tục nói.

Nhắc đến Lãnh Hoa Đình, trên mặt Vương phi có chút không tự nhiên, tiếp lời của Tứ thẩm nói: “Thật ra thì chuyện này cũng không thể trách người, Đình Nhi hẳn...không hiểu chuyện lắm. Trước kia Nương cùng Vương gia cảm thấy hắn còn nhỏ, không hiểu chuyện nên có một số chuyện không dạy dỗ hắn nhiều. Sau này, các người thành thân, cũng có mời Yến hỉ mục mục đến dạy. Nhưng mà...hôm nay tuổi của người còn nhỏ, lại không thể bắt buộc người làm cái kia, vậy nên chỉ còn một biện pháp...” Nói đến đây liền ngừng lại, tinh tế đánh giá sắc mặt của Cầm Nương.

Cầm Nương tận lực duy trì bình tĩnh cho bản thân, cười nghe.

“Hôm nay Tứ thẩm cũng có ý tốt, nàng nghe nói các người không có viên phòng, liền đem hai nha đầu đến tặng, bộ dáng cũng không tệ, tính tình cũng tốt, sau này người có thêm hai người nữa để hầu hạ cũng tốt.”

Cầm Nương cuối cùng cũng hiểu, nguyên lai là muốn đem đến cho Lãnh Hoa Đình hai nha hoàn thông phòng, dạy hắn nhân sự, để hắn phá thân, con bà nó, còn tặng một lúc hai người, ở đâu ra cái kiểu dạy người ta hiểu chuyện như thế, hai người các nàng chẳng qua là chưa quen thuộc, hoặc là nói chưa có tình cảm yêu thương nhiều có được hay không, làm gì có chuyện vừa thấy mặt là đã lên giường làm chuyện kia.

Cầm Nương trong bụng một trận buồn bực, nhưng lại không dám ra mặt cự tuyệt, trên mặt vẫn duy trì vẻ mỉm cười, nhưng không cách nào che giấu cơn tức giận trong đôi mắt, nàng không khỏi liếc nhìn Tứ thẩm một cái, không phải chỉ vì một đôi bao tay thôi sao? Đâu đến nỗi phải đưa đến hai người làm cho nàng ầm ục?

Vương phi đang đợi Cầm Nương trả lời, Tứ thẩm thì lại một bộ dạng đang xem kịch vui, khoe mắt có chút chế nhạo. Trong đầu Cầm Nương suy nghĩ thật nhanh, làm trò cự tuyệt trước mặt Vương phi là không được, cứ đáp ứng trước rồi hãy nói tiếp, mình mới vào cửa được mấy ngày, cũng không muốn trúng kế của Tứ thẩm, vì chuyện này mà khiến cho Vương phi sinh khoảng cách. Chẳng qua, sau khi trở về, phải tìm Lãnh Hoa Đình dạy dỗ một phen thật tốt. Yêu nghiệt kia thỉnh thoảng có chút ghê tởm, nhưng nếu đã đem chính mình gả cho hắn, hắn đã trở thành của mình, ai cũng đừng mong đừng đụng tới hắn.

Nghĩ kĩ xong, Cầm Nương liền nhở miệng cười, đối với Vương phi nói: “Đã là ý tốt của Tứ thẩm, con dâu sẽ thu nhận hai người họ. Sau khi trở về, con nhất định sẽ chọn ngày để họ thực hiện tục bới tóc, để cho bọn họ cùng tướng công viên phòng.” Nói xong liền đứng lên, cung kính hành lễ tạ ơn với Tứ thẩm

Sau khi trở về chỗ ngồi, nàng quay qua nói với Vương phi: “Nương, ngày ấy con dâu đã làm đôi bao tay tặng cho Lão phu nhân, lông cừu kia quả thật rất hiếm, không thể sai người làm như thế nữa. Hôm trước, con đã sai người tìm cho con một ít lông thỏ, khá tốt, con dâu liền làm thành một đôi. Đúng lúc hôm nay khí trời khá lạnh, một lát nữa con sẽ sai Tứ nhi cho người đem qua đây, chỉ hy vọng nương không ghét bỏ là tốt rồi.”

Vương phi đương nhiên cũng thích cặp bao tay mà Cầm Nương tặng cho Lão phu nhân, chẳng qua con dâu đã tặng cho nàng một thứ khác, nàng cũng không thể tìm con dâu mà đòi, hơn nữa, đường đường là một Gián thân vương Vương phi, làm sao có thể vì một vật nhỏ bé mà mặt dày được, Vương phi cũng không thể hèn hạ như Tứ thẩm được, như vậy chẳng khác nào ném thể diện đi.

Bên kia Tứ thẩm nghe nói Cầm Nương lại làm bao tay thì hai mắt liền sáng lên, cho rằng Cầm Nương sẽ đem một đôi tặng cho nàng. Không nghĩ tới, tiểu nha đầu kia lại làm trò trước mặt mình, đem bao tay tặng

ẹ chồng, cũng không thèm nói với mình một tiếng, thật đúng là không xem trọng chính mình mà, hừ, cũng không nghĩ thử xem, mẹ chồng kia chẳng qua chỉ là bình hoa di động, bất kì người nào cũng có thể bắt nạt được. Tiểu nha đầu kia, trước mặt mọi người dám không cho ta mặt mũi, cứ chờ xem.

Mặt của Tứ thắm xanh một trận, nhưng cũng không giống như lần trước mở miệng yêu cầu, chỉ cảm thấy không còn hứng thú nên đứng lên, nói với Vương phi: “Hai người kia tẩu tẩu cũng đã gặp qua, một lát nữa ta sẽ cho người đưa qua bên Đình nhi. Ta cũng mệt mỏi rồi, không quấy rầy tẩu tẩu nữa.”

Vương phi nghe xong gật đầu, nói với Cẩm Nương: “Thay Nương tiễn Tứ thắm đi.”

Cẩm Nương đứng dậy tiễn, khi Tứ thắm đi đến cửa, liền quay đầu lại, nhướn mi nói với Cẩm Nương: “Cháu dâu thật có phúc, người trong phòng e là còn phải tăng thêm a. Một lát là ta đưa vài người sang, mấy ngày nữa còn có Nhị thắm, Tam thắm của người, còn có tẩu tử quận chúa của người, đều không phải là người hẹp hòi, nhất định đều chuẩn bị lễ vật để tặng người.”

Nói xong hừ lạnh một tiếng liền rời đi.

Cẩm Nương không khỏi nắm chặt tay thành quả đấm, khẽ vung lên sau lưng nàng ta, trở về hành lễ với Vương phi rồi cáo từ.

Đi trên đường, Tứ nhi dường như có điều suy nghĩ, Cẩm Nương cảm thấy rất kì quái, Tứ nhi hằng ngày đơn thuần vô cùng, không giống như người có tâm sự, liền nghiêng đầu nhìn nàng, Tứ nhi bĩu môi nói: “Vì sao lại tặng người đến, nhất định muốn gây khó dễ cho Thiếu phu nhân, nô tỳ thấy tâm địa của Tứ thái thái kia rõ ràng không tốt. Một hồi nhất định sẽ đi thu xếp bên đám người Nhị thái thái cùng Tam thái thái đi, người nói xem, nếu như nàng qua đó thu xếp, thì cho dù Nhị thái thái cùng Tam thái thái nghĩ không muốn đem người tặng cho người, nhưng mà các nàng lại ngầm so với nhau như vậy, sợ Vương phi cảm thấy các nàng hẹp hòi, đến lúc đó không đưa không được.”

Cẩm Nương nghe nàng nói rất có lý, nhưng không thể khen thưởng nàng được. Trong phủ tai mắt rất phức tạp, chỉ sợ những lời này của nàng ấy rơi vào tai người khác, về sau sẽ rước không ít phiền toái, liền gõ nhẹ vào trán nàng một cái, cười nói: “Người nha, bớt nhiều chuyện đi, ở trong phủ cũng đã một thời gian rồi, xem thử có người nào vừa ý người hay không”

Tứ nhi thấy Cẩm Nương còn có tâm tư chê cười nàng, không khỏi thả lỏng, đồng thời lại cảm thấy tức giận, dậm chân sảng giọng nói với Cẩm Nương: “Nhị thiếu phu nhân, người lại trêu ghẹo nô tỳ, mới đến đây ở mấy ngày, làm sao có thể chọn trúng người nào, nói thật, người nói cứ như ngày ngày nô tỳ không cần làm việc, chỉ biết lấy ánh mắt truy tìm hán tử.”

“Nhaaaaaaaaaaaaa, tìm hán tử cũng đều nói ra, người còn là một đại cô nương đó, thật không biết xấu hổ a.” Cẩm Nương thoáng chốc xấu hổ, cầm váy bỏ chạy, Tứ nhi ở phía sau quả thật tức giận đuổi theo. Khi hai chủ tớ về đến viện, khuôn mặt cũng trở nên đỏ bừng, toàn bộ ầm ứ đều dần biến mất trên đường đi.

Lãnh Khiêm đang ở trong sân đục khoét cái gì đó. Thấy Cẩm Nương quay trở về, Lãnh Khiêm mặt lạnh ít nói liền hành lễ với nàng nói: “Thiếu phu nhân, tại hạ có chuyện muốn hỏi.”

Lãnh Khiêm là thị vệ bên người của Lãnh Hoa Đình, không phải nô tài

Cẩm Nương có chút ngạc nhiên, dừng bước hỏi: “Lãnh thị vệ có chuyện gì, mời nói.”

Lãnh Khiêm chấp tay nói: “Tại hạ nghe Thiếu phu nhân nói, có thể thay đổi trực gỗ trong xe lăn của Thiếu gia, còn có ổ trục, tại hạ không biết hình dáng của ổ trục như thế nào, không biết Thiếu phu nhân có thể vẽ một bức tranh cho tại hạ xem được không?”

Cẩm Nương giật mình, không nghĩ tới Lãnh Khiêm tính tình lạnh lùng nhưng lại có lòng đến như vậy, hơn nữa còn rất quan tâm đến Lãnh Hoa Đình. Ngày đó khi nhìn hán ném hai người Bình nhi, có thể thấy được công phu của hán rất tốt, không biết hán đã theo Lãnh Hoa Đình bao nhiêu năm.

“Tốt, ta sẽ cho người đem bức tranh vẽ sơ đồ phác thảo tới, bất quá, Lãnh thị vệ, người định tự mình làm tất cả sao?” Cẩm Nương lại hỏi.

“Ta đem đến cho doanh trại làm.” Lãnh Khiêm đáp

Đem đến cho doanh trại? Đây không phải là thuộc về trong cung sao? Cũng đúng, lấy địa vị của Giản thân vương phủ, đem đồ trong phủ đưa Hoàng cung làm đều hoàn toàn có thể, bất quá việc vẽ sơ đồ kia sẽ khó khăn hơn một chút, sẽ phải lớn hơn và nhất định phải thật tỉ mỉ, hơn nữa còn phải ghi chú thích để giải thích một cách rõ ràng

“Được, một lát nữa ta vẽ tranh, người đến xem coi như thế nào?” Cẩm Nương cười nói

Lãnh Khiêm nghe xong liền ngăn người ra, vẻ lạnh lùng trên mặt có chút không tự nhiên. Tứ nhi ở bên cạnh thấy liền biết hắn đã hiểu lầm Thiếu phu nhân. Trước đây khi Cẩm Nương còn đang ở nhà mẹ đẻ, vẫn rất hay tùy tiện, tính tình lại thuần lương, không giống như những cô nương khác xem trọng việc nam nữ ở chung một phòng. Trong phủ, mối quan hệ giữa nàng cùng các thiếu gia cũng không tệ, cho dù là gã sai vặt hay đầy tớ cũng đều rất tôn trọng nàng.

“Lãnh thị vệ, ý của Thiếu phu nhân là, nàng vẽ tranh, người ở đây, đứng bên cạnh nhìn, nàng vừa vẽ vừa giảng giải, xong rồi thì người cầm đi cho doanh trại làm, giải thích cho đám thợ hiểu.” Tứ nhi ở một bên giải thích.

Lãnh Khiêm lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lạnh lùng gật đầu, lại tiếp tục đeo gọt đồng đồ trên mặt đất.

Cẩm Nương trở vào phòng, thấy Tú cô đang ở ngoài tiền sảnh kéo len thỏ (len làm = lông thỏ), liền nhớ đến đã答应 đem một đôi qua cho Vương phi, liền nói với Tứ nhi: “Một hồi người giúp ta đi một chuyến, đem đôi bao tay thỏ kia qua tặng cho Vương phi.”

Tứ nhi đáp lại rồi đi vào phòng, Tú cô đang kéo sợi bèn hỏi: “Vương phi tìm người có chuyện gì?”

Cẩm Nương vừa nghe liền chu miệng, vành mắt đỏ lên, Tú cô giương mắt thấy vẻ mặt của nàng không tốt, nên không khỏi sốt ruột, đem len trong tay bỏ xuống, hỏi: “Làm sao? Vương phi làm người chịu ảm ức?” Nhưng trong lòng lại nghĩ, Vương phi không phải là người như vậy, người rất thân thiện, đối với Cẩm Nương cũng rất vừa ý, mấy ngày này, sớm chiều đều yên ổn, cũng không vi phạm quy cũ gì, so với trong phủ của Đại phu nhân, không biết còn làm tốt hơn gấp mấy lần.

“Tứ thái thái bên kia một hồi sẽ đem người đến, Tú cô, người đi ra ngoài giúp ta chuẩn bị hai gian phòng đi.” Cẩm Nương vừa rồi nghe Tú cô hỏi, cảm giác giống như gặp lại thân nhân, những ủy khuất trong lòng liền dâng lên, cũng may nàng kịp phản ứng, một phòng toàn nha hoàn bà tử, tai nghe rất nhiều, nửa câu sai cũng không thể nói ra.

“Đưa người tới? Tại sao lại đưa người tới?” Tú cô bị những lời của Cẩm Nương làm ơ hồ, lại nói: “Là nha hoàn hay là....?”

Cẩm Nương chu miệng, phồng má một hồi lâu mới nghiêng răng nghiêng lợi nặn ra một câu: “Đúng vậy, đưa đến cho Gia.”

Tú cô nghe xong cũng tức giận, nhưng nhìn một lượt trong phòng, cũng khó mà nói được cái gì: “Gia đang ở trong phòng, đã là đem đến cho Gia thì cũng phải xem thử Gia có chịu hay không, Nhị thiếu phu nhân, người cũng đừng tự mình giải quyết, có chuyện gì cũng đều phải bàn bạc với Gia mới đúng.”

Cẩm Nương nghe xong không khỏi bội phục Tú cô. Lời nói của Tú cô trông có vẻ đang dạy Cẩm Nương phải xem chồng là trời, nhưng kỳ thật là đang nhắc nàng tìm Gia để quyết định, hoặc là đem mọi thứ để cho Gia giải quyết.

Nàng không khỏi mỉm cười, xoay người đi vào phòng khách. Vào phòng khách, liền thấy Phong nhi đang ngồi trên ghế, Bình nhi thì không thấy đâu, không khỏi có chút kinh ngạc. Phong nhi là người phụ việc cho Bình nhi, phải thường xuyên đi theo chân của Bình nhi mới đúng.

Bất quá, nàng cũng không thể quản hết mọi chuyện như thế, trước kia từng ở trong tiểu đội, hận nhất là bị người lãnh đạo trông coi mọi chuyện, nửa điểm tự do cũng không có, rất khó chịu. Trong viện của nàng có mấy chục người, nàng cũng được xem là một người thuộc chức vị lãnh đạo, quản lý một đội ngũ nhỏ bé, cũng không thể quản lý bọn nha hoàn quá chặt chẽ, nếu không sẽ làm cho người ta cảm thấy bất mãn.

Đi vào trong phòng, chỉ thấy Lãnh Hoa Đình đang ngồi trên bàn viết gì đó, còn Bình nhi đang đứng một bên giúp hắn mài mực, một tay kéo tay áo, một tay khác nhẹ nhàng mài mực, khéo môi khẽ nhếch, mắt

hạnh mỉm cười, liếc mắt đưa tình nhìn Lãnh Hoa Đình chăm chăm, ngay cả khi Cẩm Nương đi vào cũng không phát hiện.

Cẩm Nương đến gần, nghiêng đầu nhìn Lãnh Hoa Đình đang viết gì, liền thấy người kia nhanh chóng nghiêng người, vút bút xuống, xé tờ giấy trên bàn von thành một cục trong tay. Cẩm Nương thấy rõ ràng chữ kia được xếp giống như một bài thơ, nhưng nội dung nửa chữ cũng không thấy rõ, không khỏi tức giận trừng mắt, trong lòng hừ lạnh nói: Viết thư tình cho tiểu Tam hồng tỵ thiêm hương? (hồng tỵ thiêm hương: hình như chỉ người phụ nữ trẻ xinh đẹp) Thấy vợ tới thì lập tức phi tang, người nha, thật quá đáng.

Trong lòng nén giận, nên khẩu khí không tốt lắm, cười lạnh nói: “Chúc mừng tướng công, chúc mừng tướng công.”

Bình Nhi lúc này mới phát hiện ra Thiếu phu nhân đã trở lại, vội vàng thu liễm tâm tình đi tới hành lễ với Cẩm Nương. Cẩm Nương đưa mặt liếc nàng, Bình Nhi trên mặt có chút không tự nhiên, đỏ mặt, lui về một bên, con mắt vẫn còn dính trên người Lãnh Hoa Đình

“Chuyện vui từ đâu tới?” Lãnh Hoa Đình tất nhiên đã phát ra Cẩm Nương từ khi nàng mới bước vào, sợ dĩ ợi nàng đến nhìn rồi mới xé tờ giấy kia chẳng qua là muốn trêu chọc nàng, quả nhiên liền thấy khuôn mặt của nàng trầm xuống, một bộ dạng tức giận, hần liền cảm thấy rất thú vị, nhưng giọng nói vẫn cứ nhàn nhạt, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra.

60. Chương 60

“Tứ thẩm tặng cho tướng công hai giai nhân thượng hạng a, thiếp thân đang nghĩ, chọn ra một ngày tốt lành, đưa các nàng đến phòng tướng công để ra mắt.” Cẩm Nương mỉm cười nói, nhưng trong đôi mắt lại bốc lên hai ngọn lửa. Bên ngoài thì đang tìm cách chuẩn bị mang vào, trong nhà thì lại muốn vụn vỡ với yêu tinh. Con bà nó, đây không phải chỉ có một mình Tiểu Tam a, mà còn có Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ. Cuộc sống sau này dài như vậy, không chừng có thể đếm đến người số mười a, nếu không ngăn ngừa sớm, ngày tháng sau này làm sao có thể sống qua.

“Trong phòng ta? Trong phòng ta không phải có nương tử nàng đó sao?” Sắc mặt Lãnh Hoa Đình không thay đổi, giống như chuyện này cùng hần không có quan hệ nhiều lắm, giọng điệu vẫn cứ nhàn nhạt.

“Đến lúc đó, thiếp thân sẽ nhường chỗ cho các người, tướng công chỉ cần để ý đến khoái hoạt của bản thân là được.” Hàm răng của Cẩm Nương lại ngứa ngáy, nguyên tưởng rằng tiểu này thế nào cũng bộc lộ một chút phản ứng, nhìn hần cũng không giống với một người dễ mặc cho người khác điều khiển sắp xếp.

“Nương tử thật là tốt, ừ, người đâu? Đến chưa?” Khóe môi của Lãnh Hoa Đình câu lên, khuôn mặt khôi ngô mang theo ý cười. Hần nói chuyện rất bình thường, cũng không bày trò giỡn ác hay giả bộ hồn nhiên, khiến cho Cẩm Nương lại càng tức giận hơn, ném con mắt liếc nhìn Bình Nhi ở bên cạnh.

Trên mặt của Bình Nhi tựa hồ vừa vui vừa buồn, một bộ dạng đang suy nghĩ lợi và hại, đôi môi mấp máy không biết đang nghĩ cái gì, cái khăn trong tay bị vắt lại thành một nhúm nhăn nheo, dùng hết sức lực để vắt giống như muốn đem chiếc khăn không liên quan kia vắt ra nước.

“Hừ, đúng vậy a, thiếp thân sao có thể không tốt được sao? Tướng công là trời a.” Cẩm Nương không nhin được, lời nói phát ra ngày càng chua, thực sự rất tâm phiền ý loạn, quay qua nói với Bình Nhi: “Người còn đứng ở nơi này làm cái gì? Ra ngoài làm việc.”

Bình Nhi nghe được liền hoảng hốt, Cẩm Nương từ sau khi rơi xuống nước đến nay, con người đã trở nên thay đổi rất nhiều, chưa bao giờ từng to tiếng đối với mấy người lớn nhỏ các nàng. Ngay cả ngày ấy, khi nàng cùng Liễu lục bị Thiếu Gia mê hoặc rồi bêu xấu, nàng ấy cũng chỉ trích hai người các nàng, nói muốn đem các nàng ra ngoài vẩy nước quét sân trong một tháng, nhưng vẫn chưa quyết tâm thực thi, vẫn giữ bên cạnh để hầu hạ. Nhưng hôm nay sao lại như vậy?

Nàng liếc mắt nhìn Thiếu gia, Thiếu gia hôm nay rất kì quái. Trước kia thấy nàng, hắn luôn lạnh lùng, trong mắt lộ vẻ chán ghét, phảng phất giống như nàng và Liễu Lục bị bệnh lây nhiễm vậy, cũng không để cho các nàng đến gần người hắn.

Nhưng hôm nay lại cố ý gọi nàng vào phòng, giúp hắn mài mực, Xuân Hồng cùng Liễu Lục thấy được, ánh mắt đổ kị liền phóng tới, Bình Nhi trong lòng cảm thấy vui vẻ vô cùng, trái tim như muốn nhảy ra bên ngoài.

Đứng hầu hạ bên người Gia, nhìn hắn tao nhã đề bút, khuôn mặt kia thực sự xinh đẹp tuyệt trần, nhìn khuôn mặt ấy nàng không thể kiềm chế trái tim đang đập rất nhanh của mình. Nếu...nếu có thể là người của Gia, trở thành Di nương của Giản thân vương phủ, và trở nên danh giá và tôn quý? Đến khi trở về nhà, mấy người tẩu tử còn không ra sức nịnh nọt nàng sao?

...Gia vừa rời đối với nàng cũng rất hài lòng đi, khi đang viết này nọ, nàng vẫn được nhìn thấy, nhưng Thiếu phu nhân vừa đến, liền thu lại không cho nhìn. Xem ra...xem ra trong lòng Gia có nàng sao?

Thế nhưng khi nàng đưa mắt nhìn Gia, Gia lại không có nửa điểm phản ứng, trong lòng liền có chút ít mất mát, cuối thấp đầu, mang theo vẻ mặt ủy khuất đi ra ngoài.

Bình nhi vừa đi, trong nhà chỉ còn lại đôi phu thê. Cẩm Nương không thềm nề nang gì nữa, đặt mông xuống ngồi đối diện Lãnh Hoa Đình, tức giận trừng mắt nhìn hắn: “Chưa tới, người sốt ruột a!”

Lãnh Hoa Đình giương mắt nhìn nàng, trong mắt tựa tiểu phi tiểu, đẩy xe lăn đi đến bên cạnh Cẩm Nương, nghiêng đầu dựa vào, thờ ơ không để ý lắm nói: “Ta không vội, là nương tử vội mà. Nương tử không phải muốn chuẩn bị để đưa người tới phòng ta sao?”

Cẩm Nương vừa nghe liền nổi giận, dùng dùng đứng lên, cuối đầu nhìn hắn: “Nam nhân các ngươi chính mình vừa ham ăn vừa háo sắc, lại còn muốn bắt nữ nhân chúng ta hiến lành phóng khoáng. Ngày hôm nay ta nói cho người biết, ta không phải là người hiền lành, ta cũng không phải là người phóng khoáng để cho người rước người về phòng.” Nàng nói một hơi, danh xưng “thiếp thân” kia ngay lập tức bị vứt ra sau đầu.

Lãnh Hoa Đình vẫn nghiêng đầu, trong mắt phượng leo lên tia ranh mãnh, không nghĩ tới nha đầu này một khi tức giận lại bùng nổ đến như vậy. Nhưng cũng rất tốt, có chuyện gì cũng bộc lộ ra bên ngoài, không giống như những nữ nhân trong phủ, mỗi ngày đều giả bộ ôn nhu hiền thực, sau lưng thì sử dụng âm mưu tìm cách hại người.

“Ta thấy nương tử không phải là người giả bộ phóng khoáng, mà là người rất ngay thẳng a.” Hắn vẫn mang bộ dạng tự tiểu phi tiểu, Cẩm Nương tức giận quát hắn, hắn cũng không tức giận lại, bộ dạng không nóng không lạnh của hắn làm cho Cẩm Nương càng tức giận hơn

“Những chuyện khác có thể hào phóng, nhưng việc này ta phải keo kiệt ngay, người...người đừng có âm không âm, dương không dương (âm không âm, dương không dương: đồng nghĩa với “không nóng không lạnh”), nhất định phải nói cho rõ ràng.” Thanh âm của Cẩm Nương cao lên vài phần, Lãnh Hoa Đình rút cuộc cũng nhú mày lại, đưa tay kéo nàng vào trong lòng ngực của mình, lấy tay che miệng nàng lại.

“Nhỏ giọng một chút, cho dù không hiền lành cũng đừng nên nói lớn cho toàn bộ người trong viện đều nghe thấy đi.” Hắn hiếm khi có được một chút nghiêm túc, trong thanh âm cũng mang theo tia lo lắng.

Cẩm Nương bị hắn bịt miệng lại, mũi ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt trên tay hắn, chắc chắn là do ban nãy viết chữ. Lại nghĩ tới hắn viết thứ gì cho Bình Nhi xem nhưng không cho nàng xem, trong ngực lại tăng thêm vị chua, cố gắng tách bàn tay hắn ra, miệng vừa được tự do liền muốn mở miệng mắng

“Nương tử...đừng nháo...” Tiếng nói của hắn mang theo âm khàn khàn, đôi tay ôm nàng bỗng siết chặt hơn, dường như muốn đem nàng dán vào thân thể hắn, thanh âm rất ám muội, khiến đôi lông mày của Cẩm Nương không khỏi nhíu lên, trong lòng cũng bắt đầu hoảng hốt, theo phản ứng của bản năng đứng lên từ trong lòng hắn, như muốn từ chối.

Mang theo mùi thuốc yếu ớt, khuôn mặt hắn dần hướng xuống, dán vào trong cổ nàng, thanh âm nhẹ nhàng như cánh hoa bay nhẹ nhàng trong gió: “Nương tử, có phải...người đang ghen hay không? Hành động không có chừng mực như vậy, là vì người để ý đúng không?”

Ấch...Đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau mà. Trong mắt Cẩm Nương, bọn họ là vợ chồng, cho dù là yêu hay không yêu, vợ chồng cũng chỉ nên một đôi một, không được phép có người thứ ba tiến vào. Không yêu có thể ly hôn nhưng không được ngoại tình. Đây là tư tưởng đến từ hiện đại của nàng, đã thâm căn cố đế (thâm căn cố đế: ăn sâu bén rễ trong lòng), cho dù đã lặn lội ở nơi này được nửa năm, thấy được rất nhiều thường hợp nhất phu đa thê. Nhưng khi đối mặt với hôn nhân của chính mình, trong đầu nàng vẫn tiếp tục giữ vững suy nghĩ ấy.

Yêu nghiệt hôm nay làm sao vậy? Giống như đã thay đổi thành một người khác, làm sao...

Nàng một hồi lâu vẫn không lên tiếng, trái tim ám áp của Lãnh Hoa Đình bắt đầu chìm xuống. Mình làm sao vậy? Thấy nàng chống hông không để ý hình tượng, nổi máu ghen, bày ra một bộ dạng nữ nhân chanh chua lại làm hấn động tâm? Còn có, thân thể của nàng ở trong lòng hấn không ngừng vận vẹo, làm cho thân thể hấn nổi lên cảm giác, lại còn....ám đầu nói những lời đó? Đúng là tự mình đa tình, đã bao nhiêu năm, chẳng lẽ còn không rõ sao, nữ nhân cũng tốt, nam nhân cũng được, cái bọn họ nhìn trúng chẳng qua chỉ là bề ngoài đẹp đẽ của hấn mà thôi, có mấy người sẽ thật tâm với hấn đây?

Hấn từ từ buông tay ra, đẩy Cẩm Nương trên người mình xuống dưới.

Cẩm Nương bất ngờ không kịp phòng bị đã bị hấn đẩy ngã trên mặt đất. Rõ ràng ban nãy còn tình cảm nồng nàn chân thật, vậy mà một lát sau lại giống như người diên đẫy nàng xuống. Lúc trước còn tưởng rằng tiểu tử này đang giả bộ, nhưng bây giờ Cẩm Nương có thể hoàn toàn xác nhận, bệnh tâm thần của tiểu tử này có tính chất gián đoạn. Nghĩ đến hai người sắp chuẩn bị vào cửa, Cẩm Nương liền nhẩn nhẹn, khó có khi nhẩn nại bỏ từ mặt đất dậy, ngồi trên ghế.

Ổn định lại tinh thần, xem như những hành động ôn nhu cùng thô lỗ lúc nãy của hấn đối với nàng chưa từng phát sinh.

“Tướng công, vậy hai người kia, người...thực sự muốn thu nạp sao?” Cẩm Nương một bộ dạng nghiêm trang, hoàn toàn không giống hình tượng nữ nhân đánh đá lúc nãy, khẩu khí cũng là giọng điệu bàn bạc.

Lãnh Hoa Đình cũng nghiêm túc, nhướn mày hỏi: “Thu thì làm sao, không thu thì làm sao?”

Lời này giống như cổ tình khiêu khích, Cẩm Nương hít sâu một hơi, cố gắng khiến bản thân bình tĩnh: “Nếu thu vào, vậy từ nay thiếp thân liền gói gém hành lý rời khỏi nơi này, tướng công cứ việc vui vẻ thu nạp người, chỉ cần an bài cho thiếp thân một nơi ở là được rồi.”

Thanh âm của Cẩm Nương rất bình tĩnh, vẻ mặt nghiêm túc, không có nửa điểm đùa giỡn vui đùa, trong giọng nói chứa đựng sự kiên quyết. Lãnh Hoa Đình không khỏi bị thái độ của nàng làm cho giật mình. Từ xưa tới nay, e là chỉ mình nàng có thái độ như vậy khi tướng công của mình muốn thu nạp tiểu thiếp hoặc thông phòng đi, tâm vừa mới chìm xuống nay lại nóng lên, đập thình thịch.

“Người không biết người đã phạm vào điều đồ kị thứ bảy trong thất xuất chi điều sao?” Hấn cố tình đem điều thứ bảy trong nữ giới ra để nói.

“Coi như ta ghen tị đi, nói chung, một khi người đã là trượng phu của ta, bên cạnh người không được có nữ nhân khác ngoài ta, trừ phi người hưu ta, nếu không người chỉ có thể có một mình ta. Cho dù Tôn Cẩm Nương ta bị hưu, cũng tuyệt đối không cho nam nhân của mình cưới nữ nhân thứ hai.” Cẩm Nương nói như đinh đóng cột, một đôi mắt trong trẻo chăm chú nhìn Lãnh Hoa Đình, nhưng trong lòng thì rất thấp thỏm. Dù sao cũng cách nhau mấy nghìn năm văn hóa, hấn lại sống trong môi trường nhất phu đa thê từ bé đến lớn, muốn hấn tiếp nhận suy nghĩ của mình, thật khó a.

Nàng nói, hấn là nam nhân của nàng, là trượng phu của nàng, là người của nàng? Khá hay ột nữ nhân bá đạo lòng tham không đáy. Thế nhưng, vì sao những lời này nghe thấy là lạ, rõ ràng nàng là của hấn mới đúng. Bất quá những lời này nghe thật không tệ nha.

“Nương tử, dáng vẻ của người thật hung dữ, người...đe dọa ta.” Khuôn mặt tuần tú của Lãnh Hoa Đình xụ xuống, trong đôi phượng mâu yêu mị nổi lên một tầng hơi nước, đôi mắt như bảo ngọc mở thật to, như trên châu vừa được nước gội rửa, làm lộ ra vẻ mặt vô tội thuần khiết.

Lại nữa rồi, lại nữa rồi, cuối cùng vẫn dùng đến chiêu này, Cẩm Nương thầm mắng một tiếng, nàng vẫn là không chịu nổi bộ dạng này của hấn, trông cứ như một con thú nhỏ bị thương, vừa ủy khuất lại vừa thuần

khuyết. Cẩm thấy trái tim như mềm nhũn ra, biết rõ là hấn giả bộ, nhưng vẫn không đấu lại nổi hấn. Sau khi ho một tiếng, Cẩm Nương cố gắng giữ cho chính mình tiếp tục nghiêm túc: “Vậy tướng công, ý người là sao?”

“Nương tử chịu nghe theo ý ta sao?” Đôi mắt của Lãnh Hoa Đình lộ ra vẻ kinh hãi, giống như một tiểu hài tử cuối cùng đã nhận được sự đồng ý của người lớn, bộ dạng rất hưng phấn.

Cẩm Nương gật đầu, nói: “Tất nhiên là nghe theo ý của tướng công, nhưng mà...”

“Vậy trước đêm Bình Nhi gả ột tên sai vặt, hai người kia đến rồi tính sau.” Không đợi Cẩm Nương nói xong, Lãnh Hoa Đình liền ngắt lời.

Cẩm Nương giật mình một hồi, cuối cùng cũng hiểu rõ ý tứ của hấn, nguyên lai ngay từ đầu hấn luôn miệng nói chính mình sốt ruột muốn đem một người trong nhà ra gả, chính là Bình Nhi?

Cẩm Nương thật muốn đập đầu một cái, nhớ tới ngày ấy hấn có nói qua, muốn đem hai người Bình Nhi cùng Xuân Hồng hạ xuống hàng tam đẳng, phạt ra ngoài viện quét sân. Nhưng nàng nghĩ dù sao cũng là người theo nàng từ nhà mẹ đẻ qua đây, hơn nữa Bình Nhi tuy là người hầu trong phủ nhưng lại rất gần bó với đám người trong phòng, nên mình cũng phải để ý mặt mũi của chính mình. Không nghĩ tới, hấn lại để bụng, hôm nay cố ý gọi Bình Nhi vào phòng, chính là muốn để mình thấy rõ bộ mặt thật của Bình Nhi a

Bình Nhi cũng được xem là mỹ nhân xinh đẹp, nhưng hấn ngay cả nhìn cũng không chịu liếc mắt một cái, xem ra...hấn thật sự không có lòng dạ kia, bản thân mình đúng là suy nghĩ quá nhiều rồi.

Cẩm Nương nghĩ đến chính mình ban nãy hét lên trước mặt hấn, nhất thời cảm thấy vừa vui vẻ nhưng cũng vừa mắc cỡ. Đưa mắt nhìn một cái, rồi điều chỉnh lại tư thế ngồi thẳng, ngượng ngùng nói: “Vậy...tướng công chọn người nào thích hợp để gả Bình Nhi?”

Lãnh Hoa Đình đang bưng trà lên uống, thấy nàng thoáng cái trở về hình tượng nàng dâu, trở nên hiền lành nhu nhuyến, nhỏ giọng nhẹ nhàng nói với mình, thiếu chút nữa không nhận được mà phun trà ra, đưa mắt trừng nàng nói: “Nương tử là chủ mẫu trong nhà, loại sự tình này, đương nhiên là để nương tử quyết định rồi.”

Cẩm Nương bị lời nói của hấn làm cho buồn phiền, chính nàng mới đến được vài ngày, làm sao biết được tên sai vặt ở chỗ nào. Tuy nói Bình Nhi kia có tâm tư cần phải chú ý, nhưng dù sao cũng là nha hoàn hồi môn của nàng, lại còn là Đại nha hoàn bên cạnh nàng, nếu gả cho người quá kém, thì làm mất mặt mũi của nàng, nàng nhất định sẽ bị bàn tán. Lãnh Hoa Đình gấp một cái, vẻ mặt mệt mỏi nói: “Nương tử, ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.”

Cẩm Nương trong lòng biết hấn không muốn nói đến chuyện này nữa, đành phải đứng lên, đẩy hấn đến bên giường. Nghĩ lại, chuyện mình mở miệng hỏi hấn, hấn vẫn chưa đưa ra câu trả lời chắc chắn

Đến bên giường, vừa giúp hấn kéo chăn qua một bên, vừa dìu hấn lên giường

Lãnh Hoa Đình kê đầu nằm trên gối, nhắm mắt giả vờ ngủ say. Cẩm Nương ngồi bên giường, kéo chăn lên đắp cho hấn, nhìn khuôn mặt yên tĩnh của hấn, thì không nhận được mở miệng: “Tướng công, lúc này ta hỏi, chàng còn chưa trả lời.”

Lãnh Hoa Đình làm như không nghe thấy, mí mắt cũng không chuyển động một cái. Cẩm Nương chu chu miệng, biết rõ hấn không thể nào ngủ nhanh như vậy, nên nói tiếp: “Ta chỉ muốn bày tỏ rõ quan điểm, ta không muốn cùng nữ nhân khác chia sẻ trượng phu.”

Lãnh Hoa Đình rốt cuộc cũng mở mắt, con mắt đen như Mặc Ngọc nhìn thẳng vào mắt nàng, chăm chú nhìn. Khiến trong lòng Cẩm Nương có chút khẩn trương, nếu hấn không đáp ứng thì làm sao bây giờ? Cho dù hấn không thu nạp người của Tứ Thấm đưa tới, thì cũng không chắc hấn không thu nạp những người khác. Dù sao bọn họ chưa từng viên phòng, hấn lại là một nam nhân có nhu cầu bình thường, mà chính mình...cũng không muốn...trở thành sớm như vậy (ý là làm chuyện đó), liệu có người nam nhân nào nguyện vì lý do này mà ngược đãi chính mình không?

“Thật không biết trong đầu nàng hôm nay nghĩ cái gì, trước đây ở nhà mẹ đẻ, không phải là rất thông minh sao? Hiếm có ai có thể đấu lại với nàng, sao hôm nay lại u mê như vậy?” Một lúc sau, Lãnh Hoa Đình ở

trên giường bỗng nhiên ngồi dậy, đưa tay nhéo cái mũi của nàng, vừa nhéo vừa mắng, còn trừng mắt nhìn nàng, bày ra một bộ dạng bực tức.

Cẩm Nương bị hấn mắng đến ù ù cạc cạc, cái mũi vì bị nhéo đến đau, thấy ngứa ngứa, muốn phun cả nước mũi, nhưng trong đầu lại cực kì nhanh nghĩ đến lời hấn nói. Sau nửa ngày, não bắt đầu đau, nhưng vẫn không hiểu rõ ý của hấn lắm, nên không thể làm gì khác hơn là bày ra vẻ tội nghiệp nhìn hấn.

Nàng hiếm khi lộ vẻ yếu đuối trước mặt hấn, hai con mắt trong suốt sáng ngời mở thật to, bộ dáng trông rất mơ màng, thấy vậy hấn không nỡ tiếp tục nhéo mũi nàng nữa, buông tay ra thở dài, ngữ điệu êm dịu chưa từng có từ trước đến nay: “Nàng cũng đã nói, ta là nam nhân của nàng, dĩ nhiên ta phải để nàng quản. Thế nào, chỉ một lát sau liền không thừa nhận, muốn bỏ mặt ta?”

Cẩm Nương cảm thấy mũi nàng không phải ngứa mà là chua xót, con mắt cũng có chút ướt ướt. Khi còn ở ra mẹ đẻ, hấn tận lực bảo vệ nàng, hôm nay đã gả cho hấn rồi, hấn lại càng che chở nàng, nàng làm sao mà không nhìn ra tấm lòng của hấn chứ? Chẳng lẽ...nàng căn bản là không muốn tin tưởng hấn?

Nhất thời vì một câu nói “Ta là nam nhân của người dĩ nhiên ta phải để người quản” mà cảm động, hấn...quả thật khác với những nam nhân trong thế giới này, hấn thế nhưng có thể tiếp nhận tư tưởng của nàng? Không cảm thấy đó là đại nghịch bất đạo? (đại nghịch bất đạo: trái với những tiêu chuẩn đạo đức) Gả cho hấn có lẽ chính là phúc của mình.

Không khỏi ghen ngào nói, giận dữ liếc mắt hấn, chu môi phết miệng nói: “Chàng không chịu trả lời, người ta làm sao biết ý của chàng?”

Lãnh Hoa Đình nhin không được lại muốn nhéo mũi nàng, hừ mũi nói: “Vậy nàng không phải muốn quản sao? Nàng lớn tiếng ồn ào như vậy, không phải là muốn tự định đoạt rồi sao?”

Cẩm Nương xấu hổ cúi đầu, hít hà nói: “Dĩ nhiên là muốn quản, nhưng mà, chàng cần phải nhớ kỹ những lời hôm nay, sau này chàng là người của ta, là phu quân của một mình ta, ta là một người keo kiệt, không muốn chia sẻ với bất kì ai.”

Lãnh Hoa Đình đưa cánh tay dài tới, một tay kéo nàng vào trong chăn, oang oang nói: “Nương tử ngu ngốc.”

Cẩm Nương không nghĩ hấn sẽ đột nhiên ra tay như vậy, liền lập tức muốn ngồi dậy từ trong lòng hấn, chợt nghe thấy âm thanh khàn khàn của hấn từ trên đỉnh đầu truyền xuống: “Đừng nhúc nhích, nếu không ta sẽ thực hành trách nhiệm của một người trượng phu.”

Cẩm Nương lập tức yên tĩnh, bất động gục trong lòng hấn, nhưng nàng tuyệt đối không buồn ngủ. Người bên ngoài lại rất nhiều chuyện, lát nữa khi Tứ thẩm đem người đến, thấy ban ngày ban mặt mà còn cùng hấn ở trên giường thì sẽ bị nói thành cái gì a?

Vận vẹo uốn éo cơ thể, Cẩm Nương cố gắng nhướn đầu lên từ lồng ngực của hấn, thử giảng đạo lí với hấn: “Tướng công, trời vẫn còn sáng, có người tới sẽ không tốt.”

Hấn đem đầu của nàng nhấn vào trong ngực hấn một cái, hừ lạnh nói: “Một số người chỉ thích quan tâm chuyện vớ vẩn, đừng lo, nàng không phải là nương tử của ta sao? Nương tử chính là phải ngủ cùng tướng công.”

Cẩm Nương lập tức bị lời nói như thiên lôi của hấn làm cho ngẩn người, tiểu tử này cái gì cũng nói được, bất quá “người thích quan tâm vớ vẩn” cũng không phải nói mình. Quên đi, ngủ thì ngủ, Vương phi không phải nghĩ hấn không hiểu chuyện sao, ban ngày ban mặt cùng nhau nằm chung một chỗ trên giường, đủ thấy rất hiểu chuyện đi.

Vì thế, nàng liền an tâm, khom người nằm trong lồng ngực hấn, tìm tư thế thoải mái rồi thực sự nhắm mắt lại.

Bình Nhi sau khi bị Cẩm Nương đuổi chạy ra ngoài, cùng Phong Nhi an vị trong sảnh đường thêu thùa, nhưng trong lòng lại sớm không yên, con mắt thỉnh thoảng hướng về trong phòng. Trời mùa đông vốn lạnh, rèm trong phòng sớm đã được thay bằng vải dày, bên trong còn đóng cửa, có thể nói không thể nhìn xuyên vào phòng nửa điểm. Nhất thời lại nghĩ tới lời của Thiếu phu nhân, Tứ thái thái sẽ đem hai người đến tặng cho Gia, Gia liệu có thu nhận không?

Nàng cảm thấy trong lòng bất ổn, vừa mong muốn Gia thu nạp, vừa không muốn Gia thu nạp, rất mâu thuẫn. Nếu thu nạp, có người thứ nhất sẽ có người thứ hai, bản thân dù sao cũng là người của Thiếu phu nhân, nếu Gia thu nhận người của Tứ thái thái, biết đâu Thiếu phu nhân sẽ để Gia cũng thu nhận mình. Thay vì nhìn người khác giành sủng ái của Gia, không bằng giúp đỡ người bên cạnh, dù thế nào cũng là người trong tay mình, vẫn dễ dàng quản lý hơn một chút. Trước đây không phải Đại phu nhân cũng làm vậy sao? Tam di nương cũng chính là nha hoàn hồi môn của Đại phu nhân, khi đó, chính vì muốn đầu với Nhị di nương nên mới ra mặt, nhờ đó mà đoạt được chức vị cao?

Nhất thời nàng cảm thấy hận hai người sắp đến, rõ ràng chính mình tới bên cạnh Gia trước, dựa vào cái gì mà các nàng ấy được vào trước? Nam nhân luôn mang suy nghĩ đặc biệt đối với nữ nhân đầu tiên của mình. Khi nàng đến đây, mẹ của nàng đã dạy nàng như thế. Thiếu phu nhân tuổi còn nhỏ, cơ thể vẫn chưa phát triển đầy đủ, nếu chính mình có thể trở thành nữ nhân trưởng thành đầu tiên của Gia, địa vị có thể được nâng cao lên đến tận trời.

Đang suy nghĩ miên man, chợt thấy Tình Nhi vén rèm đi vào, thấy nàng ở bên ngoài, liền đưa mắt nhìn vào phòng trong xem xét: "Bình Nhi, Nhị thiếu phu nhân đâu? Tứ thái thái đã mang người đến rồi, mau mời Nhị Thiếu phu nhân ra nghênh tiếp."

Bình Nhi vừa nghe xong, liền nhanh chóng đứng lên, nhắc chân hướng tới phòng trong, đúng lúc Tứ Nhi đi vào, thấy nàng định vén rèm đi vào phòng trong, liền vội vàng kéo nàng lại, nhỏ giọng nói: "Người làm gì vậy? Đều đã là người hầu bao nhiêu năm, sao hôm nay lại hành sự quá mức lỗ mãng như vậy, Gia và Thiếu phu nhân đang ở trong phòng, sao người có thể cứ như vậy mà xông vào bên trong?"

Bình Nhi nghe xong liền đỏ mặt, nói: "Tứ thái thái tới, ta chỉ muốn nhanh chóng gọi Thiếu phu nhân thức dậy ra nghênh đón mà thôi. Thiếu phu nhân mới vào phủ không bao lâu, bề trên lại đích thân đến, đương nhiên không thể tiếp đón không chu đáo được."

"Trước tiên cứ đứng trước cửa gọi xem sao, Thiếu phu nhân hẳn là không có ngủ." Tứ Nhi nghe xong liền buông tay nàng nói.

Bình Nhi nghe xong liền đứng một bên, Tứ Nhi nhỏ giọng gọi một tiếng "Thiếu phu nhân, người có đang nghỉ ngơi không?"

Âm thanh của Lãnh Hoa Đình từ trong phòng truyền đến: "Đang nghỉ ngơi, có việc gì?"

Bình Nhi cùng Tứ Nhi nghe thấy liền nhìn nhau, không nghĩ tới Gia thay Nhị Thiếu phu nhân trả lời, liền không khỏi chần chừ, không lẽ Thiếu phu nhân thật sự đang ngủ? Vậy cũng phải gọi dậy, nếu một lát nữa Tứ thái thái đến, nếu Thiếu phu nhân vẫn còn đang ngủ, thì mọi chuyện sẽ ra sao đây.

"Gia, Tứ thái thái sắp đến, xin Gia gọi Thiếu phu nhân thức dậy." Tứ Nhi cân nhắc nói.

"Ta cùng nương tử muốn ngủ, đóng cửa lại, không cho phép người nào gây ồn ào." Tứ Nhi cùng Bình Nhi đã nghe thấy Lãnh Hoa Đình quát lớn.

Tứ Nhi cùng Bình Nhi nghe xong thì ngơ ngác nhìn nhau, quát lớn tiếng như vậy, khẳng định đã làm Thiếu phu nhân thức dậy, chỉ sợ Gia không chịu để Thiếu phu nhân ra ngoài a, vậy phải làm sao đây?

Tứ Nhi gấp đến độ không thể gấp hơn được nữa, tự mình đi ra phía bên ngoài, thấy Tứ thái thái mang theo hai người mặc đồ nha hoàn đến đây, cũng may Tú Cô đứng lúc ở đây, nàng bước lên trước nghênh đón

Tứ thái thái vừa mới bước vào tiền sảnh, liền đưa mắt nhìn vào phòng trong, nhưng vẫn không thấy Cẩm Nương đi ra đón tiếp, sắc mặt có chút không tốt.

Tứ Nhi đã từng ở cùng với Cẩm Nương trong viện của Vương Phi nên có chút hiểu biết tính tình của Tứ thái thái, thấy sắc mặt của nàng ấy khó coi, thì không khỏi sốt ruột, Gia cũng thật ra, đây không phải là gây khó dễ cho Tứ thái thái, mà làm cho Thiếu phu nhân khó xử thôi?

Trong đầu nàng liền quỳnh lên, quay trở về, đứng trước phòng gọi: "Thiếu phu nhân, Thiếu phu nhân, người mau thức dậy a, Tứ thái thái đã đến rồi."

"Âm ỉ cái gì mà âm ỉ, nếu còn làm ồn nữa thì đem người ra ngoài bán, Gia muốn cùng Thiếu phu nhân nghỉ ngơi một chút cũng không được." Trong phòng lại truyền đến tiếng quát của Lãnh Hoa Đình

Tứ thái thái bước vào, vừa lúc nghe được, sắc mặt không khỏi biến đổi, quay qua nói với Tú cô đang đón nàng “Phu nhân của các người thật biết tự chăm sóc, ngủ giữa ban ngày như thế này mà cũng có thể ngủ được sao?”

Tú cô cũng chỉ mới đi ra từ trong phòng mình, đâu rõ sự tình như thế nào, nghe thấy lời này cũng không khỏi lặng đi, Thiếu phu nhân ngày thường không có thói quen ngủ trưa a, hôm nay sao lại như vậy? Còn cùng Gia nghỉ ngơi, như vậy...như vậy đã hơi quá rồi, huống chi Tứ thái thái lại là trưởng bối, trưởng bối đến nhà, con dâu mới vào cửa như nàng dĩ nhiên phải đón tiếp từ xa, đằng này người đã đến, nhưng nàng vẫn còn ngủ, như vậy thật quá không hiểu chuyện rồi.

“Thiếu phu nhân hẳn là không có nghỉ ngơi, sợ là...Gia...” Tú cô thấy sắc mặt không tốt của Tứ thái thái, vội vàng ngượng ngập cười giải thích

Tứ thái thái ngược lại rất hiểu tính tình của Lãnh Hoa Đình, hẳn giống như một nửa tiểu hài tử trưởng thành, tính tình giống như tiểu hài tử mười hai tuổi, bình thường trong phủ mỗi khi hứng lên lại hay náo loạn, ngay cả thê thiếp cũng có thể đánh, nàng cũng không muốn ra sức so đo với hắn, chẳng qua, Cẩm Nương kia cũng thật không hiểu chuyện, mình đã đến đây lâu như vậy, cho dù Lãnh Hoa Đình có hồ đồ đi chăng nữa, thì cũng phải ra đây tiếp đón chứ. Làm gì có chuyện khách đến mà nàng cũng không lên tiếng thì sao có thể hợp lễ nghĩa?

“Ta trước tiên cứ vào phòng đợi Thiếu phu nhân của các người, dù sao cũng không phải quá cấp bách, đã mang người đến thì dù thế nào cũng phải đưa tận tay cho nàng mới phải.” Tứ thái thái mỉm cười nói, không đợi người khác mời, liền đặt mông ngồi vào vị trí chủ tọa.

Tứ Nhi thấy thế, vội vàng bưng trà đến, Phong Nhi bên kia cũng rất tinh ý, bưng mâm hoa quả đến tiếp đãi.

Bình Nhi vẫn đứng ngẩn ngơ ở cạnh cửa không xa, thấy Tứ thái thái vào, con mắt nàng liền hướng đến hai nữ nhân xinh đẹp đi bên cạnh Tứ thái thái.

Hai người kia bộ dạng quả thực không tệ, đều có thể xem là giai nhân thanh tú, chẳng qua mũi vẫn hướng lên trời, một bộ dạng khinh thường những người khác trong phòng

Trong lòng Bình Nhi liền cảm thấy tức giận, không phải chỉ dựa vào Tứ thái thái tự mình đưa đến đây thôi hay sao? Cũng chỉ là hai cái móng tay thôi, cho rằng có thể một bước lên trời sao? Cũng không nghĩ lại xem, Thiếu phu nhân mới là quân sự trong viện này, hai người đó dù thế nào đi chăng nữa cũng chỉ là hàng hóa bị người ta đem đi biếu tặng, mà trong lòng Thiếu phu nhân không chừng có biết bao nhiêu hận ý, cho dù bọn họ có lên được giường của Gia thì Thiếu phu nhân nhất định tìm cách trừng trị các nàng.

Hai nha hoàn kia vừa vào cửa liền cảm thấy có một đôi mắt oán hận nhìn chằm chằm vào hai nàng, liền không khỏi quay qua nhìn lại, vừa thấy chủ nhân đôi mắt kia cũng là một nữ nhân xinh đẹp, nhưng lại có ánh mắt như thế, lập tức hiểu rõ nguyên nhân của hận ý đó. Trong nhất thời, ánh mắt của ba người đụng vào nhau, liền chiến đấu tạo nên những trận sấm sét kịch liệt giữa không trung.

Tú cô thấy Tứ thái thái không kiếm chuyện mà ngồi xuống, thì không thể làm gì khác hơn đành cười nói: “Tứ thái thái trước hết cứ ngồi đây, Thiếu phu nhân một hồi sẽ ra ngay, để nô tỳ qua kia xem.”

Trong mắt Tứ thái thái hiện ra tia châm biếm, gật gật đầu, rất phối hợp bưng trà lên uống, nhưng trong lòng lại nghĩ, Cẩm Nương kia sợ là không ngờ mình sẽ tự thân đưa người tới, nên cố tình trốn trong phòng không chịu ra đi.

Hừ, như vậy hôm nay nàng càng muốn tự mình giao người đến tay nàng ấy, còn phải khiến cho nàng từ nay về sau biết cư xử một chút. Từ xưa đến nay vốn đã có quy tắc, người do trưởng bối chính mình đưa đến, thân phận so với người bình thường như thế nào cũng phải cao hơn một chút.

Tú cô tự mình đến bên cạnh cửa phòng gọi: “Thiếu phu nhân, Tứ thái thái đến, người đã thức dậy chưa?”

Trong phòng chợt vang lên âm thanh khóc lóc ngậm ngùi của Cẩm Nương: “Tú cô, người ngàn vạn lần phải chiều đãi Tứ thái thái thật tốt giùm ta, ta... ta sẽ ra ngay đây.” Ngay sau đó lại nghe được tiếng Lãnh Hoa Đình quát: “Đã nói không được đi, phải ở lại cùng ta, không cho đi.” Ngay sau đó giọng nói lại thay đổi, nghe rất ủy khuất: “Nương tử, nàng vừa nói sẽ ở bên cạnh ta, bất kể lí do gì cũng không bỏ ta lại mà.”

Tiếp theo chính là âm thanh dụ dỗ Lãnh Hoa Đình của Cẩm Nương, thanh âm khe khẽ nhẹ nhàng, cực kì nhần nại, nhưng thanh âm quá nhỏ, không thể nghe rõ đang nói cái gì.

Ngoài phòng khách, Tứ thái thái càng nghe càng muốn cười, một đứa con trai trưởng dòng chính thất, vậy mà lại là một nửa gốc tử, thật đáng tiếc cho thân phận cao quý kia, có lẽ Tôn cô nương kia cho rằng chỉ cần gả vào Giản thân vương phủ là có thể được đăng quang lên trời, lấy một tên tướng công như vậy, nàng cũng đủ thê thảm rồi.

Ngồi ở đây được nửa canh giờ, Tứ thái thái rất cuộc có chút ngồi không yên, trong phòng vẫn liên tục không ngừng truyền ra những tiếng thì thầm, nhưng vẫn không thấy Cẩm Nương đi ra, thỉnh thoảng còn nghe thấy âm thanh quát lớn của Lãnh Hoa Đình đối với Cẩm Nương, ý định không cho Cẩm Nương đi loạn.

Tú cô vẫn tỉ mỉ hầu hạ Tứ thái thái, vẻ mặt áy náy, thỉnh thoảng lại phụng bồi cẩn thận. Tứ thái thái thấy sắc trời không còn sớm, trong phủ của nàng cũng có chút chuyện, liền trầm mặt đứng lên, nói với Tú cô: “Quên đi, ta không đợi nữa, hôm nay vốn là muốn đem người đến tặng, không nghĩ tới Thiếu phu nhân của các người lại phách lối đến như vậy, ngay cả mặt cũng không lộ ra một chút. Người nói với Thiếu phu nhân của các người, người, ta đã đem đến, đợi được uống rượu mừng của các người.”

Tú cô ngây ra một lúc, cảm thấy vị Tứ thái thái này không có lòng tốt, quả thật là cố ý gây khó khăn cho Cẩm Nương. Nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của hai nha đầu kia, đang trừng mắt nhìn Bình Nhi, vừa nhìn liền biết không phải là người dễ dàng đối phó, trong lòng không khỏi cười lạnh. Đem thẹn ý do Thiếu phu nhân mới thất lễ với Tứ thái thái toàn bộ thu về, cho nên nàng chỉ tùy ý đáp, hoàn toàn không có thái độ ân cần lúc này.

Tứ thái thái càng nhìn càng thấy giận, vốn là muốn đối xử với nàng ấy hòa nhã một chút. Không nghĩ tới nàng đem người đến, Cẩm Nương kia lại không biết cư xử đến như vậy.

Tứ thái thái phẩy tay áo một cái rồi tức giận bỏ đi.

Ngược lại, hai nha đầu kia ở lại không minh bạch, từ trước đến giờ, dù là thông phòng hay thị thiếp, muốn bước vào phòng đều phải có sự đồng ý của Thiếu phu nhân. Hôm nay đáng lẽ các nàng phải được quang vinh nở mày nở mặt, Tứ thái thái tự mình đưa các nàng qua đây sẽ làm cho thân phận của các nàng ấy cao hơn, chỉ cần Tứ thái thái tự mình giao các nàng đến tay Nhị Thiếu phu nhân, Nhị Thiếu phu nhân dù thế nào cũng phải để lại cho Tứ thái thái một phần mặt mũi.

Nhưng hôm nay Nhị Thiếu phu nhân chưa lộ mặt, Tứ thái thái cũng chỉ nói người đã được giao sang đây nhưng lại không nói rõ ràng, như thể ném hai người các nàng đi. Tình huống hoàn toàn không giống như những gì các nàng ấy tưởng tượng.

Tú cô cũng đã hiểu rõ mọi chuyện, chờ Tứ thái thái vừa đi, nàng cũng không nói phải xử trí hai người đó như thế nào, chỉ bỏ đi xử lý công việc của chính mình.

Tứ Nhi cùng Phong Nhi thì càng không để ý đến hai người đó, Tú cô vừa đi, các nàng cũng giải tán, đều làm ra vẻ không liên quan gì.

Chỉ có Bình Nhi đến gần hai người cười, bẻ một miếng bánh Ngư Bì còn lại của Tứ thái thái trên bàn, bỏ vào miệng, vừa ăn vừa nói: “Hai vị muội muội tướng mạo thật xinh đẹp, trước đây ở trong viện của Tứ thái thái, nhất định rất được trọng dụng nha.” Nàng kì thật nhắm vào chuyện này mà nói, bởi vì tướng mạo của hai nha đầu này quả thật không tệ, nhưng cũng chỉ mặc trang phục của nha hoàn nhị đẳng, so với nàng lúc mới đến đây, còn kém hơn vài phần.

Từ tam đẳng nha đầu muốn thăng đến nhị đẳng, thật không dễ dàng gì. Bằng không, lúc trước khi Đại phu nhân đem Xuân Hồng với Liễu Lục đến tặng cho Nhị Thiếu phu nhân, rõ ràng Thiếu phu nhân không vừa mắt, nhưng vì các nàng lúc trước trong phủ là nha hoàn Nhất đẳng, mà Phong Nhi cùng Mãn Nhi trước kia chỉ là nha hoàn Nhị đẳng, cho nên khi qua đây, Thiếu phu nhân vẫn cho hai người ở cấp bậc như cũ, vẫn để các nàng làm nha hoàn quản sự Nhất đẳng, ngược lại Lão thái phu nhân đem hai người Phong Nhi qua làm nha hoàn nhị đẳng, cũng không được thăng chức, Thiếu phu nhân nếu muốn không thấy Xuân Hồng Liễu Lục nữa thì cũng phải đợi bắt được lỗi sai của hai nàng đó, mới có thể hạ cấp của hai nàng, nếu không thì làm sao có thể làm mọi người phục được.

Hai người này, hừ, đến làm thông phòng thì thế nào? Bất quá cũng chỉ là Nhị đẳng mà thôi. Đã tới trong viện này, tất nhiên cũng trở thành người trong viện, các nàng đều phải nghe lời của Nhị Thiếu phu nhân, mà Nhị Thiếu phu nhân vẫn thường mặc kệ mọi việc, có chuyện thì cũng đều kêu người bên cạnh mình là nàng và Tứ Nhi đi phân phó mọi việc. Hừ, các nàng muốn ngang ngược, một lát nữa bản cô nương sẽ làm cho hai người “đẹp mặt”

“Tỷ tỷ cũng không xấu nha, nhìn tỷ tỷ cũng khoảng mười bảy rồi, sợ là sắp phải xuất giá nha.” Một nha hoàn cao hơn một chút cười trả lời.

Bình Nhi kiên kị nhất là khi người khác nói đến tuổi tác của nàng, nàng rõ ràng chỉ mới mười sáu, nha hoàn kia lại cố tình nói nàng mười bảy, làm nàng không khỏi tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chuyện này không cần các người quan tâm, các người đã tới đây, thì phải làm tốt mọi chuyện trong tay, những chuyện khác các người không có quyền can thiệp vào.” Bình Nhi hừ lạnh nói.

Hai nha hoàn kia nghe xong liền nở nụ cười, vẫn là nha hoàn có vóc người cao kia nói: “Tỷ tỷ nói rất đúng, chúng ta... nhất định sẽ làm tốt mọi chuyện bên trong. Chỉ sợ có người không có việc bên trong, cũng muốn chen lấn vỡ đầu để đi làm, người nói xem nàng có phải quá chịu khó, hay còn có nguyên nhân khác”

Ba người đang nói, thì rèm ở phòng trong cuối cùng cũng được xốc lên, Cẩm Nương đẩy Lãnh Hoa Đình từ trong phòng đi ra. Hai nha hoàn kia vừa thấy, lập tức lên tinh thần, không cần đợi Tứ cô mở miệng giới thiệu, tự mình đi đến trước mặt Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình làm một cái lễ thiếp.

Cẩm Nương vừa nhìn liền ngưng mắt lại, cũng chưa có thực hiện tục chải tóc, đã tự coi mình là tiểu thiếp rồi, thật đúng là quá phách lối, quả là chủ tử sao nô tài như thế.

Cẩm Nương vừa muốn mở miệng, thì Lãnh Hoa Đình đã hỏi lại một câu: “Nương tử, hai người này là ai? Nhìn rất lạ.”

Hai nha hoàn kia thấy Gia hỏi, liền nhìn về phía Cẩm Nương, các nàng dù sao cũng là những bông hoa Vân Anh (*) chưa được gả, chung quy không thể nói chính mình là nha hoàn thông phòng do Tứ thái thái đem đến cho Gia được

Cẩm Nương nghe thấy giọng điệu của Lãnh Hoa Đình, liền hiểu rõ ý tứ của hắn, cố ý giả bộ mơ hồ, cười trả lời: “Tướng công, thiếp cũng không biết, có lẽ là thiếp của các thúc thúc.”

Hai nha hoàn kia nghe xong, mặt mũi liền trắng bệch, Thiếu phu nhân đang nói cái gì thế? Các nàng vẫn đang mặc trang phục của các cô nương mà.

Vẫn là cái nha hoàn cao kia đến hành lễ rồi nói: “Nhị Thiếu phu nhân, hai người nô tỳ vẫn là cô nương, tóc chưa từng được búi, là được Tứ...”

“A, vậy tại sao các người lại làm lễ của thiếp? Làm ta còn tưởng các người sớm đã xuất giá, hóa ra là ta nghĩ sai rồi.” Cẩm Nương không đợi các nàng nói hết lời, liền tiếp lời nói.

Hai nha hoàn kia nghe được liền khựng lại, sắc mặt không được tự nhiên, thậm chí chính mình quá nóng lòng, lễ kia chung quy vẫn không hợp với quy cũ, nên nhất thời ngơ ngẩn, không biết nói gì, nhưng trong lòng rất khốn trương, không biết bây giờ phải làm sao.

Cẩm Nương thấy các nàng không nói lời nào, cũng lười quản các nàng, đẩy xe đi ra ngoài, hai nha hoàn kia vội đuổi theo: “Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân, nô tỳ có lời muốn nói.”

Trên khuôn mặt tuấn tú của Lãnh Hoa Đình lộ ra vẻ không kiên nhẫn, nhưng cũng không có nổi giận ngay lập tức.

Cẩm Nương dừng cước bộ nhìn các nàng

Hai nha hoàn kia lúc này đã thông minh hơn, quỳ xuống trước mặt Cẩm Nương, lạy một lạy nói: “Hai người nô tỳ là do Tứ thái thái đưa đến.”

Cẩm Nương nghe xong liền nở nụ cười: “Ta nói mà, làm sao trong phòng lại xuất hiện thêm hai người lạ mặt như vậy, ừ, buổi sáng đã sớm nghe mẫu phi nói qua, Tứ thẩm thượng yêu tướng công nên đưa hai người

đến hầu hạ tướng công.” Lời này là nói với Lãnh Hoa Đình, hai nha hoàn kia nghe xong mới nói lỏng tâm tình một chút, chỉ cần Thiếu phu nhân biết thân phận của các nàng là tốt rồi.

Lãnh Hoa Đình nghe xong cũng nở nụ cười: “Tứ thẩm thật tốt bụng, biết rõ trong viện chúng ta đang thiếu hai người quét nhà giặt dũ, liền lập tức đưa người tới. Nương tử, chúng ta mau mau qua chỗ Mẫu Phi, nói với Mẫu Phi, Tứ thẩm yêu thương Đình Nhi nên đem hai người đến hầu hạ Đình Nhi.”

Cầm Nương nghe hẳn nói xong cũng nói: “Ừ, tốt lắm, thiếp sẽ nghe theo tướng công, cùng tướng công đến viện của Mẫu Phi.”

Nói xong liền đẩy Lãnh Hoa Đình đi.

Hai nha hoàn kia nghe xong khuôn mặt liền như trái cà, ỉu xiu, một mảnh trắng bệch. Vẫn là nha hoàn có vóc người cao cao kia không cam lòng, tiến lên vài bước, chặn tay của Cầm Nương lại rồi quỳ xuống nói: “Thiếu phu nhân, Thiếu phu nhân, đều không đúng, không phải như thế, nô tỳ...nô tỳ là được đưa đến cho Gia... làm thông phòng cho Gia.” Nàng bất chấp mọi thứ, không cảm thấy xấu hổ khi nói ra, nhất thời, tất cả mọi nha hoàn, bà tử trong phòng trong viện đều kéo ra xem náo nhiệt.

Người còn lại nhìn là biết cơ hội chưa tới nên chỉ đứng xa xa mà nhìn, theo dõi tình hình như thế nào rồi mới quyết định đến nói sau.

“Người đến đây để làm thông phòng cho Gia ư?” Về mặt Cầm Nương vô cùng kinh ngạc, khó hiểu hỏi lại.

“Đúng vậy, khi Tứ thái thái đưa nô tỳ đến đây đã nói với nô tỳ như vậy. Thiếu phu nhân, nô tỳ không đi thông hoán tẩy dũ ạ (hoán tẩy: hoán = giặt, tẩy = rửa), chuyện này người có thể sai người đi hỏi lại Tứ thái thái, à, chuyện này Tú cô cũng có biết qua, vì lúc Tứ thái thái đến đã từng phân phó qua.” Nha hoàn có vóc người cao cao nói xong liền nhìn xung quanh tìm kiếm Tú cô.

Cầm Nương cũng nhìn theo nàng tìm Tú cô, Tú cô ngược lại rất nhanh xuất hiện, nói với Cầm Nương: “Lúc Thiếu phu nhân ở trong phòng chăm sóc Gia, Tứ thái thái xác thực có tới một chuyến, lúc gần rời đi, có dặn nô tỳ nói với người, người nàng đã đưa đến, đợi đến ngày được uống rượu mừng của Gia.”

Lãnh Hoa Đình lúc này mới nghiêng đầu, kéo tay Cầm Nương nói: “Tứ thẩm chỉ nói muốn uống rượu mừng của Tiểu Đình đúng không, đúng lúc hai chúng ta cũng vừa mới thành thân xong, một hồi sai người đem rượu mừng còn tồn trong phòng đến cho Tứ thẩm uống đi.”

Cầm Nương nghe xong liền nở nụ cười, cúi đầu dịu dàng nói với hắn: “Ừ, tướng công suy nghĩ thật chu đáo, vậy cứ quyết định như thế đi.” Quay qua nói với nha hoàn đang quỳ: “Nhìn dáng vẻ của người có vẻ không muốn hầu hạ Gia, như vậy đi, người là người do Tứ thẩm đưa tới, chúng ta không thể đối xử tệ bạc được, người trước tiên cứ đến thông hoán tẩy trước đi, nếu không thoải mái có thể quay về phủ của Tứ thẩm.”

Nha hoàn kia nghe xong liền quỳnh lên, tính tình của Tứ thái thái như thế nào nàng biết rất rõ, hai nàng chẳng qua chỉ là quân cờ của Tứ thái thái để chinh Thiếu phu nhân mà thôi, đã được đưa đến đây, nào có chuyện được quay trở về, cho dù Thiếu phu nhân có đối xử với các nàng như thế nào thì Tứ thẩm cũng chỉ có tức giận chứ không thể làm gì thêm, nô tỳ đối với các chủ tử mà nói bất quá chỉ là hàng hóa mà thôi, vừa ý thì có thể được lên cấp, không vừa ý thì đem đi bán, hoặc là đem đi tặng, nào có quyền làm chủ chính mình.

Nàng không khỏi quỳ mềm nhũn trên mặt đất, nước mắt lưng tròng nhìn Cầm Nương, hạ giọng cầu xin: “Thiếu phu nhân,...nô tỳ nguyện ý hầu hạ Nhị Thiếu gia, ngay cả thông hoán tẩy nô tỳ cũng đi, xin người đừng đưa nô tỳ trở về...”

Tiểu ý trên mặt Cầm Nương ngày càng tăng, đưa tay kéo nàng đứng lên nói: “Tứ thẩm dạy dỗ thật tốt, rất biết tiến thoái, vậy được rồi, các người cứ đi theo Tú cô, Tú cô nhất định sẽ an bài cho các người.”

61. Chương 61

Tú cô cũng cười kéo nha đầu kia đi, nha đầu kia cũng rất biết thời cơ chưa đến nên liền đi theo Tú cô.

Cầm Nương cười đẩy Lãnh Hoa Đình ra ngoài, vừa đến cửa tiểu viện, thì Cầm Nương liền ngừng cười, vẫn có chút lo lắng: “Tướng công à, chúng ta không phải làm quá một chút rồi sao? Tứ thẩm sợ là tức đến giờ chân.”

Lãnh Hoa Đình quay lại liếc nàng một cái “Vậy sáng mai nàng đem dẫn các nàng dẫn đến giường của ta là được rồi.”

Cầm Nương nghe xong thì tròng mắt nhìn, lơ đãng nói “ Hai người này quá xấu rồi, tướng công của ta dung mạo tựa thiên tiên, không thể khinh thường được, không bằng sáng mai ta đến tìm hai người tốt hơn đưa vào trong nhà, tướng công thấy như thế nào?”

Nàng lại nói đến tướng mạo của hần, biết rõ hần không thích người khác nói hần đẹp, Lãnh Hoa Đình híp mắt lại, một tay nắm lấy y phục của nàng kéo xuống, nắm cái mũi của nàng “Tuy nàng hơi xấu nhưng ta cũng không có ghét bỏ nàng, nàng hãy tìm người so với nàng xấu hơn một chút, xem ta có thích hay không?”

Cầm Nương thiếu chút nữa té ngược trở lại, lỗ mũi bị hần nắm ngứa ngứa, nhưng bắt quá tay nàng cũng hướng tới nách của hần, chọc hần, Lãnh Hoa Đình quả nhiên sợ nhột, lập tức nới lỏng tay, nàng liền tránh ra ngoài, nhưng mặt mày của Cầm Nương lập tức hớn hở, rốt cuộc cũng tìm được nhược điểm của người này rồi, luôn bị hần chọc giận gần chết, lỗ mũi cũng bị hần giày xéo, cuối cùng cũng có thể báo thù rồi, hần đẩy nàng ra, nhưng nàng lại chai lì đưa tay vào gáy hần chọc, còn cúi người xuống thổi khí vào, hai người nhất thời ở ngoài sân đùa giỡn ầm ĩ, Lãnh Hoa Đình rút cổ lại “Đừng làm loạn, cẩn thận ta bắt được nàng, chọc trở lại đó.”

Cầm Nương cười khanh khách, làm gì chịu nghe lời uy hiếp của hần, hai người rất tự tại, Lãnh Hoa Đình cũng đã rất lâu không có được tâm tình thoải mái như vậy, hiện tại hần thả lỏng, không buồn không lo chơi đùa như một đứa con nít, vào thời điểm sáu năm trước, hần dễ dàng mất đi sức sống của mình, nhưng hiện tại nhìn khuôn mặt cười tươi rực rỡ của Cầm Nương, hần mỉm cười nhưng trong mắt không khỏi dâng lên một tầng hơi nước, bỗng có một chút đau lòng, gả ỉnh...Nàng ngày càng gặp nguy hiểm hơn so với trước đây, quá nhiều âm mưu có thể đưa bọn hần đến chỗ chết, làm thế nào...mới có thể để cho nàng không đau khổ đây?

“Tiểu Đình, hôm nay ngươi thật vui vẻ à?” Hai người đang cười đùa, thì Lãnh Hoa Đường mang theo Thượng Quan Mai từ xa tiến tới, xa xa đã có thể nghe được tiếng Tiểu Đình cùng Cầm Nương cười đùa, hần liền đi đến gần mở miệng hỏi.

Lãnh Hoa Đình nghe được âm thanh đang tới gần nụ cười trên mặt có chút cứng ngắc, hần ngẩn đầu lên nhẹ nhàng nhìn Lãnh Hoa Đường một cái liền rồi quay đầu hướng ánh mắt về nơi khác, tựa hồ như không nhận ra người này.

Thượng Quan Mai nhìn thấy vậy thì lông mày khẽ nhíu lại, chú em chồng này tính tình vẫn cổ quái, mọi người trong phủ đều nói hần là nửa ngốc nghếch, nhưng có khi nàng thấy hần thanh tĩnh, mà mỗi lần hần nhìn thấy tướng công thì mặt lạnh băng, rất không chào đón tướng công nhà mình, cũng may trong phủ tướng công là con trai lớn, là huynh trưởng của hần, đối với hần rất quan tâm cùng bao dung, bất kể thái độ hần ác liệt như thế nào, tướng công đối với hần vẫn rất ôn hòa.

Cầm Nương không biết tại sao đôi phu thê của thế tử lại tới đây được, thấy Lãnh Hoa Đình đối với đôi phu phụ thế tử hờ hững, nàng không khỏi áy náy cười, tới chào hỏi hai người nghĩ là sẽ giảm bớt không khí lúng túng của hai huynh đệ bọn họ “Đại ca cùng đại tẩu muốn đi nơi nào?”

Ánh mắt Lãnh Hoa Đường nhìn lên mặt nàng bởi vì vừa rồi chơi đùa cười giỡn đã làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hồng lên, đôi mắt trong suốt, trên mặt thản nhiên mỉm cười, cả người tỏa ra tinh thần phấn chấn , ánh mắt hần ngừng lại chốc lát, một lúc sau nói “Ta đưa đại tẩu của ngươi đi thỉnh an lão phu nhân, nghe thấy ngươi cùng tiểu Đình chơi vui vẻ nên qua đây nhìn xem.”

Khi hần nhìn Cầm Nương tất nhiên sẽ không thoát khỏi ánh mắt của Lãnh Hoa Đình, nên trong đôi mắt không khỏi toát lên vẻ ngoan lệ, giật nhẹ tay của Cầm Nương “Không chơi nữa, theo ta đi gặp mẫu phi đi.”

Vừa nói xong thì không hề nhìn đôi phu phụ của thể tử mà trực tiếp đẩy xe đi.

Cầm Nương bị hấn dắt tay nên không thể không đi theo, cũng không thể làm gì khác hơn là quay đầu lại cười nhẹ “Đại ca, đại tẩu ta đi theo tướng công, các người đi thông thả.”

Thượng Quan Mai thấy thái độ của Lãnh Hoa Đình thì có chút cảm tức, hấn rất là không coi trọng tướng công nhà mình, chờ Cầm Nương cùng Lãnh Hoa Đình đi xa, nàng mới nói cùng Lãnh Hoa Đường “Tướng công, hình như tiểu thúc không thích chàng, sau này nhìn thấy, chúng ta ít qua chào đi, cần gì làm cho chúng ta không được tự nhiên.”

Lãnh Hoa Đường nhẹ nhàng cầm tay thể tử, ôn nhu cười “Tiểu Đình chẳng qua có tính tình của con nít, mong nương tử tha thứ, lúc nhỏ hấn rất thông minh, nếu không phải mắc một trận bệnh nặng, cũng sẽ không biến thành như vậy.” Dừng một chút, thần sắc trầm xuống, làm như rất áy náy “Nếu không bị một lần bệnh nặng kia, vi phu ta...Cũng không có được vị trí thể tử này, nàng cũng sẽ không gả cho ta, cho nên hết thảy của ta đều là của tiểu Đình cho.” Vừa nói vừa thâm tình nhìn Thượng Quan Mai, trịnh trọng nói với nàng “Nương tử, khi còn sống chúng ta nhất định phải đối tốt với tiểu Đình, bất kể hấn đối với ta như thế nào, ta đều che chở cho hấn.”

Ánh mắt hấn chuyển chú đầy thâm tình, vẻ mặt cũng mang theo áy náy cùng đau đớn, một người tuấn dật cùng ôn nhu, tình thâm nghĩa trọng như vậy, Thượng Quan Mai đã bị hấn làm cảm động rất sâu “Tướng công chàng quá thiện lương, sau này Mai nhi sẽ không bao giờ nói tiểu thúc nữa, người tướng công để ý, Mai nhi cũng sẽ để ý, yên tâm đi tướng công.”

Lãnh Hoa Đường nghe xong không khỏi rung động, một tay ôm lấy Thượng Quan Mai thâm tình gọi “Nương tử...” Nhưng trong sâu thẳm con người lại truy đuổi theo bóng dáng đang biến mất sau lưng Thượng Quan Mai, khóe miệng hấn khẽ nhếch lên.

Cầm Nương đẩy Lãnh Hoa Đình đi trong vườn, cảm thấy hấn đối với đại ca của hấn quá mức lãnh đạm, nếu nói giả làm tiểu hài tử chỉ vì tự vệ, nhưng dù đối mặt với những người khác ở trong phủ, thái độ hấn cũng không có ác liệt như vậy, hôm nay Lãnh Hoa Đường là thể tử, tương lai hấn sẽ là vương gia, sau này cả vương phủ đều do hấn thừa kế, nên như quan hệ không tốt cũng không hay, nói không chừng ngày sau mình còn cần nhờ mặt mũi của hấn mà ăn cơm đấy, cần gì làm căng chứ.

Cho nên khi thấy xung quanh không có ai nàng liền khuyên nhủ “Tướng công, chàng đối với đại bá cùng đại tẩu quá mức lãnh đạm, cùng là huynh đệ trong nhà không cần làm như vậy.”

Lãnh Hoa Đình nghe thấy thể liền lạnh lùng quay đầu lại “Người thấy hấn lớn lên anh tuấn phong lưu cho nên động tâm?” Vừa nói liền đẩy cái tay Cầm Nương đang giữ xe ra và rời đi “Nhị tỷ nhà người không lâu sau sẽ gả cho hấn làm thiếp, nếu người đồng ý hấn cũng không ngại thu thêm một người.”

Cầm Nương bị hấn nói vậy trong lòng không khỏi tức giận và ủy khuất, người này thật là xấu, nàng lấy ý nghĩ bình thường khuyên hấn, hấn lại đẩy xe đi xa, nhất thời nàng không thém đuổi theo trong miệng mắng “khốn kiếp.”

Giận dữ đứng tại chỗ, nhưng nghĩ lại hấn chính là thiên chi kiêu tử, nếu không phải bị trận bệnh kia vị trí thể tử nhất định là của hấn, đang ngồi trên cao nhưng chỉ trong vòng một ngày lại bị rơi xuống dưới, ánh hào quang tự nhiên bị chuyển qua người Lãnh Hoa Đường, đồng thời hấn cũng mất đi tất cả, còn bị người ta đồng tình thương hại, có người còn khinh miệt, cộng thêm thân thể độc phát vô cùng khó chịu, tính cách có chút trở nên cực đoan có thể lý giải được, hấn trẻ con tùy hứng có thể một nửa là giả, một nửa là do phát tiết, nghĩ tới đây nàng không khỏi nâng váy đuổi theo.

Thật ra thì Lãnh Hoa Đình nói xong mấy câu kia liền hối hận, chẳng qua là hấn tùy hứng đã quen, cho tới bây giờ đều là người khác nhường cho hấn, trong đầu hấn chưa bao giờ có hai từ ‘xin lỗi’, nổi giận đẩy xe lăn đi một đoạn, lại cho chút lo lắng, nha đầu kia không vì mình giận mà khóc lóc nước mắt nước mũi tèm lem chứ, đang suy nghĩ nên tốc độ cũng chậm lại, phía sau cũng nghe thấy âm thanh đang có người chạy tới kéo theo hương thơm nhàn nhạt làm hấn không khỏi mơ mộng, cười đến mắt phượng cong cong càng lộ ra vẻ tuấn mỹ.

Trong nhà vương phi, Vương ma ma đang nói đến tình hình của nhị phu nhân, nàng cũng vừa nghe người kia bẩm báo.

“...Nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân đang trong phòng nghỉ ngơi, tứ thái thái tự mình gọi người qua, thiếu phu nhân muốn đứng lên đón, nhưng nhị thiếu gia không cho đi, tứ thái thái liền đem người để lại, sau đó Nhị thiếu gia nói là tứ thái thái cho đi hầu hạ hần, mà trong viện đang cần hai người giặt đồ, hần nói muốn đa tạ tứ thái thái đã quan tâm” Vương mục mục nói đến chỗ này thì che miệng cười một tiếng, lại nói: “Theo nô tỳ thấy, Nhị thiếu gia là đau lòng Nhị thiếu phu nhân, ngài cũng biết, Nhị thiếu gia không thích người khác tới gần người hần, trước lúc chưa thành hôn, ngài cũng cho không ít thông phòng, hần nơi nào chịu chậm qua? Sau lại, bọn người đó không phải là nửa chết nửa sống, để Lãnh Khiêm phải trả trở lại cho ngài, ngài à, đừng để cho Nhị thiếu phu nhân bị làm khó nữa.”

Vương phi nghe xong liền nhìn lại Vương mama “Những điều người nói ta làm sao mà không nghĩ tới, ta chỉ muốn thừa dịp Đường nhi còn chưa có đứa nhỏ, nếu Cẩm Nương có hỉ trước, vậy không phải là Đình nhi có hi vọng sao? Haizz...lúc trước đều là ta hiểu lầm hần, ta cũng biết, trong lòng hần nhất định giận lắm.”

Nói xong viền mắt cũng đỏ luôn, Vương mama liền đưa khăn tới, khuyên nhủ “Đều đã qua nhiều năm rồi, ngài cũng đừng nghĩ nhiều, nhị thiếu gia sợ là đã không nhớ rõ việc này nữa, tuy rằng, hiện giờ hần có bộ dạng này, mặc dù...haizz...nhưng không nhớ rõ lại mới là điều tốt, không phải sao?”

Vương phi nghe nàng nói vậy lại càng thương tâm, trong đôi mắt xinh đẹp có tầng nước mắt trong suốt, khóc thút thít nói “Nay ta muốn chuộc lại lỗi lầm năm đó, nhưng mà vẫn tìm không ra năm đó đến tột cùng là người nào hại hần, cũng may độc trên người hần toàn bộ dồn lại trên đôi chân, tánh mạng mới không có nguy hiểm, là một đứa nhỏ tốt, mị8mh rất cuộc...”

Vương mama nghe nàng nói vậy, không khỏi nóng nảy, lớn tiếng nói “Vương phi, ngài còn nói ngốc như vậy, tai vách mạch rừng, sẽ hại nhị thiếu gia.”

Vương phi lúc này mới ngừng khóc, nghĩ nghĩ “Người nói xem, đứa nhỏ Cẩm Nương này như thế nào? Hai người kia, sẽ không phải do nàng phá để Đình nhi không thu nhận họ chứ?”

Vương mama nghe xong liền nhíu mày trầm ngâm “Cũng có khả năng này, bất quá nhị thiếu gia cũng không phải là người nghe sao làm vậy, hơn nữa hôm kia ngài nói chuyện cùng nhị thiếu phu nhân không phải nàng đã đáp ứng rồi sao? Việc này không trách được nhị thiếu phu nhân.”

Vương phi cũng nghĩ như thế, từ ngày Cẩm Nương gả vào phủ tới giờ vẫn biết trên biết dưới, biết lễ nghĩa, hần là sẽ không có lòng ganh tỵ, nên không khỏi gật đầu “Quên đi, việc này nóng vội cũng không làm được việc gì, không thôi một ngày nào đó người dạy lại Cẩm Nương cũng được, Đình nhi không hiểu chuyện, nhưng cái chính là hần thích đứa nhỏ Cẩm Nương kia, nếu Cẩm Nương chủ động, việc này sẽ dễ dàng.” Nói xong việc này cũng làm cho chính bản thân mình phải ngượng ngùng nở nụ cười.

Vương mama nghe xong cũng cảm thấy có lý, nghĩ kỹ rồi nói “Thật ra biện pháp này cũng có thể làm, chưa nói chuyện, nhị thiếu gia náo loạn như vậy, sợ là tứ thái thái biết được sẽ tức chết đi, chính là nhị thái thái, tam thái thái cũng không tặng người qua nữa, ai cũng nói nhị thiếu gia không dễ sống chung, tốt bụng tặng người cho hần, không được cảm ơn còn bị hần làm ất hết mặt mũi, bên cạnh nếu ai có dụng ý kia, biết tứ phu nhân đưa người qua không có kết quả tốt, sợ cũng mất hết dụng ý.”

Vương phi nghe xong không khỏi cười “Đình nhi của chúng ta bây giờ kỳ thật vẫn rất thông minh giống như lúc trước, biện pháp của hần tuy đặc tội với người khác, nhưng cũng giảm đi không ít phiền toái cho Cẩm Nương, xem ra hần thật lòng thương yêu nương tử.”

“Nếu vậy không phải là rất tốt sao? Từ đầu về sau, không chừng sang năm ngài sẽ có tôn tử để bế.” Vương mama nghe xong cũng cười, hai người đang nói chuyện, thì chợt nghe bên ngoài có tiếng tiểu nha đầu báo lại, nói tam phu nhân đã đến, vương phi không khỏi nhìn Vương mama liếc mắt một cái, lẩm bầm “Chắc không phải vì chuyện tặng người mà đến chứ?”

Vương mama đi ra nghênh đón, thì thấy tam phu quả thực dẫn theo hai nha đầu đến đây, nhìn thấy Vương mama thì trên gương mặt thon gầy cười cười ra vẻ lấy lòng.

Vương mama vừa thấy vậy liền nhíu mày, nhưng vẫn mang khuôn mặt tươi cười ra nghênh đón “Ngon gió nào đưa tam phu nhân thối qua đây, vừa rồi vương phi còn nói mấy hôm nay không thấy tam phu nhân tới chơi.”

Tam phu nhân nghe thấy sắc mặt chợt sáng lên cười “Vương phi có nhắc đến ta sao? Ai, thật sự là ngại quá, mấy ngày nay trong phủ ta có một số việc, nhiều việc cứ bám lấy làm ta không thể tới được.”

Vương mama nghe xong liền lộ ra nụ cười hiểu rõ, làm bộ kinh ngạc “Trong phủ Tam phu nhân có chuyện vui sao? Nếu có chuyện vui thì đừng giấu vương phi, dù thế nào cũng phải gửi quà tặng giúp vui chứ.”

Mặt tam phu nhân có chút không được tự nhiên, có lỗi “Cũng không phải là chuyện vui lớn gì, lão gia nhà chúng ta chỉ cưới thêm người mới, thật không dám kinh động đến vương phi, người nhà tự đãi hai bàn tiệc mà thôi.”

Vương mama nghe xong cười “Tam phu nhân đúng là người hiền lành hào phóng nhất trong phủ, Tam lão gia cưới phòng thứ mấy rồi?”

Tam phu nhân vừa nghe lời Vương mama khen thì sắc mặt liền tốt lên một chút, nhưng biết đây cũng không phải là chuyện vinh quang gì, nên cười mỉa “Phòng thứ tám, đây là gia đình đẳng hoàng, xuất thân cũng không tệ.”

Vương mama nghe xong bên môi không khỏi nhếch lên châm biếm, nếu thật sự là gia đình đẳng hoàng, thì chắc là đoạt về, bất quá, tam lão gia đã bốn mươi mà còn cưới con gái mười sáu tuổi về làm vợ, tuy rằng nhà nghèo nhưng trong nhà cũng là bảo bối, làm sao lại đưa cho người ta làm thiếp, nghe nói Tam lão gia thường lấy danh nghĩa của Giản thân vương phủ làm lá chắn, ra ngoài mạnh mẽ đoạt người, đã có vài người con gái nhà người ta thất cổ tự tử, tam phu nhân này cũng thật là, tam lão gia không ngừng đưa người vào phủ, nàng cũng chưa bao giờ phản đối, cứ để tam lão gia tùy hứng. Cũng không biết quản, chỉ biết một lòng sợ tam lão gia, để trong phủ đầy chướng khí mù mịt.

Vương mama đem tam phu nhân dẫn đi vào, Vương phi cũng đứng lên, kêu Bích Vân đi pha trà, lại bảo hạ nhân đi lấy trái cây ra, ánh mắt vừa nhắc lên, liền nhìn thấy hai nha hoàn phía sau tam phu nhân, không như Tứ phu nhân kia, tìm hai kẻ xinh đẹp, hai người này đều là ngây ngô thật sự, diện mạo cũng bình thường, bất quá ngấm lại, ở trong Tây phủ, những đứa xinh đẹp một chút, đủ tuổi lớn, đều bị tam lão gia thu phòng, làm gì còn người xinh đẹp nữa.

“Đệ muội hôm nay sao lại đến đây? Mấy ngày nay ta đều không thấy người đâu cả.” Vương phi ôn hòa cười, đưa tay ra hiệu mời tam phu nhân ăn trái cây, “Đều còn rất tươi, mới từ trong cung đưa tới, người nếm thử đi.”

Tam phu nhân đang ngồi trên ghế nghe vương phi nói những lời thân thiết, vừa muốn đứng dậy cảm ơn, vương phi liền xua tay, cho nàng ngồi : “Đều là người một nhà, không cần làm mấy cái thủ tục lễ nghĩa rườm rà, người cứ ngồi đi.”

Tam phu nhân thế này mới thoáng ngồi thẳng một chút, sau đó mở miệng nói: “Đã sớm nghĩ tới đến thăm chị dâu, mấy ngày nay trong phủ đều có việc, không thể rút ra thời gian đi thăm người, vừa rồi ta ở chỗ Tứ đệ muội nghe nói, Đình nhi muốn thu thông phòng, ta nghe xong liền cao hứng, còn trách nàng sao không sớm nói cho ta biết, làm ta bận rộn khẩn cấp chọn ra hai người tốt mang đến đây, vương tẩu nhìn xem, có vừa ý không?”

Nói xong, liền bảo hai nha hoàn đi lên phía trước, Vương phi nghe xong lại xua tay, “Người đừng nghe nhà lão Tứ nói, Đình nhi không thiếu người đâu, mau đưa người mang về đi, trong phủ của người chủ tử nhiều, nên nhân thủ mới không đủ.”

Tam phu nhân nghe xong thì trên mặt lại không được tự nhiên, sợ hãi nhìn mắt Vương phi nói: “Vương tẩu, người nhận người của Tứ đệ muội, người ta đưa tới sao người lại không thu, tuy nói người của ta đưa sợ là không tốt như Tứ đệ muội, nhưng ta đã tinh tế tuyển chọn a, hơn nữa hai người đều là hoàng hoa khuê nữ, dù làm thông phòng hay nha đầu cho tiểu Đình đều tốt.”

Ngọc Bích ở một bên nghe xong thì trong mắt liền lộ ra khinh thường, tặng người làm thông phòng đương nhiên hoàng hoa khuê nữ, chẳng lẽ mang cái dâm nữ đi tặng sao? Tam phu nhân thật đúng là biết nói a, bất quá, tam lão gia là người như vậy, e là trong phủ của tam phu nhân người có thể giữ được trong sạch thực sự không nhiều lắm, tam phu nhân cũng không biết là yếu đuối hay là..... Về đường cho hươu chạy, tùy ý để tam lão gia đem từng người từng người nữ tử tốt đẹp phá hủy hết.

Vương phi nghe xong lời nói của tam phu nhân quả nhiên sắc mặt hơi trầm xuống, lạnh giọng nói: “Trong phủ của ta bọn nha đầu đủ tuổi thành nhân, tất cả đều là hoàng hoa khuê nữ tử đứng đắn, dù là trong viện của Đình nhi, cũng chưa có nha đầu chưa gả ra cửa mà bị thất thân, Tam đệ muội, người vẫn đem người mang về đi, tốt nhất một hoàng hoa khuê nữ đàng hoàng không nên bị mất mới tốt.”

Tam phu nhân lúc này mới phát hiện lời nói của chính mình đã sai lầm, nên không khỏi càng thêm xấu hổ cùng khấn trương, mặt cũng đỏ lên, ngập ngừng nói: “Vương tẩu, người cũng biết, ta là người ngốc, ngọng nghịu, không biết lựa lời nói, nhưng tấm lòng đối với người là thật nha, hai người kia, thật sự là ta đã tình tứ tuyển ra, ta chỉ đưa cho phu nhân của Đình nhi, đến trong viện của nàng, thì an bài như thế nào, ta mặc kệ, nếu Đình nhi thích, thì thu, không thích, cho làm việc nặng nhọc cũng được.”

Vương phi nghe nàng nói lời này coi như cũng có lý, vừa muốn gật đầu, thì thấy vương mama dùng sức nháy mắt với nàng, nên không khỏi do dự một chút, đang nghĩ tới phải thoái thác như thế nào, thì chợt nghe bên ngoài có tiếng nha đầu lại đây báo, nói là nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân đến đây, Vương phi nhân cơ hội này dừng lại, chính mình đứng lên đi nghênh đón.

Nhất thời tam phu nhân bị bỏ mặc ở chính đường, nàng ngồi cũng không xong, đứng cũng không được, nên đáng đứng lên, cùng đi ra đón.

Cầm Nương phụ giúp Lãnh Hoa Đình vào trong viện, trong viện các mama thấy vậy, bận rộn mang tấm ván đặt lên thêm đó, Ngọc Bích đã sớm giành trước một bước, giúp đỡ Cầm Nương cùng nhau đem Lãnh Hoa Đình đưa vào trong phòng.

Cầm Nương vừa ngược mắt liền nhìn thấy tam phu nhân sợ hãi rụt rè, tránh ở cạnh cửa nhìn nàng, trong lòng có chút hiểu, không lẽ tam phu nhân cũng là tặng người đến đây, nha nha, vì sao loại chuyện này ai cũng đều tích cực như vậy a, ngày đó nàng còn cảm thấy tam phu nhân là một người thành thật.

Vương phi thấy trên mặt Lãnh Hoa Đình kèm theo nụ cười, cùng ngưng ngưng cùng lạnh lùng ngày thường rất khác nhau, nàng không khỏi cười hoài nghi, liếc mắt nhìn Cầm Nương một cái, cảm thấy con dâu này thật sự là càng xem càng thuận mắt a.

“Nghĩ như thế nào lại đến thăm mẫu phi?” Vương phi ôn nhu đối với Lãnh Hoa Đình nói.

“Nương, tiểu Đình mang theo nương tử đến thăm người.” trên mặt Lãnh Hoa Đình lộ ra nụ cười sáng lạn, thuần kết lại yêu diễm, hẳn luôn có thể đem hoa mỹ cùng tình xảo kết hợp rất hoàn mỹ, rõ ràng là có khuôn mặt yêu dã, nhưng cổ tình còn mang ánh mắt vô tội thuần khiết đến tối đa, còn tươi cười ngọt ngào, Thanh Thạch đang đứng ở bên cạnh Vương phi cũng bị nụ cười nhân thần cảm phần kia làm cho ngẩn ngơ, lúc này Ngọc Bích ở bên người Cầm Nương trừng mắt nhìn nàng một cái, nàng mới hoàn hồn, mặt đỏ lên, nhích ra ngoài đứng, đem ánh mắt dời đi.

Đã lâu tiểu Đình không có thân thiết như vậy kêu chính mình là nương, còn nói, là tới thăm mình, Vương phi nhất thời kích động có chút nói không ra lời, một phen kéo tay Lãnh Hoa Đình, thanh âm có chút nghẹn ngào, “Đình nhi, con..... con hôm nay rất ngoan.”

Lãnh Hoa Đình chậm rãi đưa tay rút trở về, sắc mặt ửng đỏ, liếm liếm môi nói: “Nương, con khát nước, bên ngoài gió thật lớn, đã đông lạnh nương tử của con”

Trên tay Vương phi trống rỗng, trong lòng hơi hơi có chút mất mát, nghe hẳn nói khát nước, bận rộn dời thân mình đem Lãnh Hoa Đình hướng trong phòng đẩy đi, lại nghĩ tới hẳn còn biết lo lắng cho Cầm Nương, trong lòng lại cảm thấy vui mừng, Đình nhi cuối cùng cũng biết quan tâm người bên cạnh, không hề lạnh lùng giống như trước kia nữa, như vậy cũng tốt, nói không chừng có Cầm Nương làm bạn, một ngày nào đó hẳn sẽ bình thường lại.

Bên kia tam phu nhân thấy phụ phụ Lãnh Hoa Đình đi vào, cũng cười nói: “Hôm nay nhìn tinh thần Đình nhi thật tốt, vương tẩu, người phải không?”

Vương phi cười gật gật đầu, Cầm Nương ở một bên phụ đẩy Lãnh Hoa Đình, một bên làm bộ chào tam phu nhân, tam phu nhân thấy vậy cười xua tay “Cháu dâu không cần đa lễ, không cần đa lễ.”

Cầm Nương cũng liền làm cái bộ đáng, nghe nàng vừa nói như vậy liền cười cười: “Tam thẩm hôm nay cũng ở đây a.”

Tam phu nhân nhân cơ hội này nói, “Đúng vậy, đúng vậy, thật trùng hợp, ta đang muốn đi tới viện của các người, đúng lúc đã thấy các người đến đây, cũng đỡ cho ta phải đi qua đó một chuyến, tứ thẩm người không phải tặng cho các người hai người sao? Ta cũng tặng hai người cho các người đây, vừa vặn người cùng Đình Nhi ở đây đều có thể nhìn xem, xem có vừa ý không?”

Cẩm Nương vừa nghe thấy, tim liền trầm xuống, thật đúng như mình đoán mà, người cũng không phải vật gì, nói đùa là đùa, nha nha, rất là bất công đó.

Trên mặt vẫn cười nói: “Cháu dâu hãy vừa nói với tướng công, trong viện chúng ta vừa vặn thiếu hai nha đầu giặt đồ, tứ thẩm liền đem người tới, tam thẩm, ngài đưa người đến quét tước đình viện cho cháu dâu phải không?”

Tam phu nhân nghe xong lời của Cẩm Nương thì sắc mặt cứng đờ, tứ phu nhân rõ ràng nói với nàng là đưa đi thông phòng, như thế nào lại thành nha đầu giặt đồ? Bất quá, nàng cũng không nói ra, nàng đưa hai nha đầu này tới vốn chính là nha đầu thô sử (làm việc nặng), chỉ cần Cẩm Nương thu nhận là được, còn phải làm chuyện gì, có thân phận gì, nàng mới lười quản.

Vì thế liền cười nói: “Nguyên lai trong phòng cháu dâu đang cần nha đầu quét nhà sao? Vậy thì tốt, một hồi người liền đem người mang qua đi, các nàng rất có khí lực, làm việc cũng chịu khó, khi ở trong phủ của ta, vốn là giúp việc ở tại phòng bếp, nên việc vẩy nước quét nhà nhất định là có khả năng làm tốt.”

Cẩm Nương nghe nàng nói xong cũng giật mình, di, không phải cho làm thông phòng sao? Xem ra, tam phu nhân không phải là người thích gây sự, cũng biết nhìn tình thế, nàng lại nhìn xem hai người phía sau tam phu nhân, quả nhiên bộ dáng trung thực, không giống hai kẻ tâm cao khí ngạo, cả ngày chỉ muốn bò lên cao, nên trong lòng không khỏi âm thầm cao hứng, cười đi qua tạ lễ tam phu nhân: “Tam thẩm thật sự là nghĩ chu đáo, hai người này cũng rất tốt, ta liền.....”

Nói còn chưa nói xong, Lãnh Hoa Đình liền ngắt lời: “Ở trong viện chúng ta không cần nhiều người như vậy, nương tử, lúc trước không phải bảo người đem hai nha đầu hồi môn đi quét đình viện sao?”

Cẩm Nương bị lời nói Lãnh Hoa kiềm hãm, thẳng nhai này thật sự là rất không ỉn mặt mũi, cái chuyện kia nói như thế nào cũng là chuyện trong viện của bọn họ, ở nơi này nói ra làm cái gì, nha đầu hồi môn của nàng tổng cộng sáu người, không đến một tháng, liền đem hai người đi quét đình viện, người trong phủ biết được sẽ nghĩ Tôn gia của nàng như thế nào chứ? Nghĩ vị thiếu phu nhân nàng như thế nào? Nhìn nó bệch để đánh giá chủ, nó tỷ hồi môn của thiếu phu nhân lại là người vẩy nước quét nhà?

Nàng không khỏi trừng mắt nhìn Lãnh Hoa Đình một cái, cũng không tiện ra mặt cự tuyệt hẳn, đành phải cười nói: “Cái kia, không phải thế, chỉ là phái hai nha đầu đi quét tước trong viện thôi.” Khi nói chuyện, còn kém là cắn răng nghiêng lợi nhìn hẳn.

Tam phu nhân nhìn Cẩm Nương đáp lời, thì rất cao hứng, không nghĩ tới bị Lãnh Hoa Đình nói như vậy, trong lòng nhất thời lạnh một nửa, đang muốn khuyên nữa, chợt nghe Vương phi nói: “Tam đệ muội, nếu trong viện Đình Nhi không thiếu người, thôi quên đi.”

Tam phu nhân làm sao mà hết hy vọng được, lại nói: “Cháu dâu mới vừa nói, trong phòng nàng mới cho người quét tước rồi đi, như vậy trong phòng nàng không phải thiếu người sao? Vừa vặn, ta có hai người thật thà, không có lòng cong cong queo queo, có thể thay thế.”

Vương phi không khỏi nhíu mi, tam thẩm này ngày thường cũng không hào phóng như vậy, hôm nay là làm sao vậy? Không nên đem người đưa cho Đình Nhi, hay là.....

Đang nghĩ tới đây, chợt nghe Lãnh Hoa Đình nói: “Nếu không như vậy đi, nương tử, đem Bình Nhi cùng Xuân Hồng đổi hai nha đầu này, đưa cho tam thúc đi, để hai người này đi quét đình viện.”

Cẩm Nương nghe thấy không hiểu lắm, hẳn không phải nói muốn gả Bình Nhi cho gã sai vặt sao? Sao bây giờ lại thay đổi ý định, nếu như nể mặt mình, thì phải đem Bình Nhi gả cho người tốt chút, đưa qua cho tam phu nhân, như vậy mình sẽ không chiếu cố được, tuy nói Bình Nhi là không nên có tâm tư kia, nhưng dù sao cũng là nha hoàn hồi môn của chính mình, không thể làm được quá mức.

Không khỏi vừa nghĩ vừa trừng Lãnh Hoa Đình, lại nghe thấy hắn kéo kéo tay nàng, lôi kéo nàng khom người, ở nàng bên tai nhỏ giọng nói: “Hai người họ không phải là muốn làm di nương sao? Đến bên tam

thức, vừa vặn có thể như ý nguyện các nàng, tam thẩm là người nhu nhược, tam thức lại háo sắc, nhìn hai nàng đều có sắc đẹp, qua đó, tất nhiên có thể lập tức thu phòng, còn có thể thăng làm di nương.”

Thanh âm của hắn rất nhỏ, vừa vặn Cẩm Nương có thể nghe thấy, hắn lại tùy hứng, ở trước mặt tam phu nhân và Vương phi lại cùng Cẩm Nương thân thiết cũng không sợ người ta nói như thế, bất quá, người trong phủ nhân phần lớn đều biết tâm tính của hắn, nhìn cũng quen, nhưng Cẩm Nương thật sự có chút ngượng ngùng, đỏ mặt, nhưng lời hắn nói rất giống ý của nàng, cũng tốt, dù sao hai người kia cũng luôn có ý nghĩ leo cao, đem các nàng gả cho gã sai vặt thì cũng không xứng, mặc dù mình có lòng tốt, nhưng không chừng các nàng sẽ hận mình, không bằng liền y theo Lãnh Hoa Đình nói, ngày sau tránh không ít phiền toái .

Vì thế liền đối với tam phu nhân nói: “Tam thẩm, tướng công nói cũng không sai, người ngài đưa tới, ngài cũng muốn tốt cho Cẩm Nương và tướng công, nói như thế nào thì chúng ta cũng phải nhận, trong viện quả thật rất nhiều người, chúng ta là tiểu bối, chi phí cũng không thể vượt quy chế, cho nên, ta đem hai nha đầu hồi môn tặng lại cho ngài coi như là đáp lễ.”

Tam phu nhân vừa nghe xong, liền nóng nảy đứng lên, nàng đến là có mục đích khác, chỉ muốn Vương phi thu lễ của nàng, xem như nhận chút ân của nàng, hiện nay người thì thu, nhưng sao lại đem người tặng trở về chứ? Đang muốn trì hoãn, thì chợt nghe Vương phi cười nói: “Tam phu nhân, cứ như vậy đi, cũng là tâm ý của bọn họ, người cứ nhận đi.”

Ngữ khí khẳng định làm cho tam phu nhân không thể nói gì thêm, đành phải cười thu nhận, nhưng lại ngồi ở chính đường không chịu đi.

Cẩm Nương nhân tiện nói: “Hai người kia ta hôm nay sẽ mang đi , sáng mai ta liền đưa người qua cho tam thẩm.”

Tam phu nhân không yên lòng gật đầu, cố lấy dũng khí lắm, mới lắp bắp đối Vương phi nói: “Vương tẩu, đệ muội ta còn có một số việc cùng ngài thương lượng.”

Vương mama nghe nàng vừa nói, liền lắc lắc đầu, nàng đã sớm dự đoán được tam phu nhân cố ý đưa người tới chính là có mục đích khác mà, tứ phu nhân sở dĩ tặng người, hoàn toàn là muốn cho nhị thiếu phu nhân khó chịu, mà mục đích của tam phu nhân, chỉ sợ không đơn giản.

Vương phi không nghĩ cái gì, nên cười nói “Chuyện gì, người cứ việc nói thử xem.”

Tam phu nhân nghe xong liền nhìn Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình, để cho hai người quay về không thể nghe.

Vương phi quả nhiên nói: “Cẩm Nương cùng Đình nhi cũng không phải là người ngoài, có việc người đã nói đi.”

Tam phu nhân suy nghĩ một lát, tựa như hạ quyết tâm liền nói: “Vương tẩu, người cũng biết, trong phủ của ta có nhiều người, lão gia lại chỉ là chức quan nhàn hạ, mỗi tháng đồng lương ít ỏi, tuy nói cũng có điền trang cùng cửa hàng, nhưng thật sự là không đủ dùng a, nay Thuần ca nhi của ta cũng lớn, đang nghĩ tới muốn một mối hôn sự, tam thư lục lễ, phải tiêu không ít tiền, Tam đệ đệ của người lại là tiêu tiền như nước.....” Nói xong liền dừng lại xem sắc mặt Vương phi.

Vương phi càng nghe mặt càng trầm, trách không được Vương phi ngăn cản chính mình thu người của nàng, nguyên lai là đến đây đầu tiên, mỗi tháng phụng ngân cho Tây phủ cho tới bây giờ cũng không thiếu hụt qua, không chỉ có như thế, hàng tháng Tây phủ còn phải chi thêm tiền, năm trước tam lão gia còn náo loạn đến chỗ của lão phu nhân, đem sáu trăm mẫu đất ở tây giao lấy về ình, vậy thì dù là cửa hàng, hay là ruộng đất, vì chuyện này, mà tứ phòng của chi thứ hai đã không ít lần tới đây náo loạn, còn tung ra không ít tin đồn trong họ tộc, hôm nay hắn lại đến đây đòi lấy đồ, thật đúng là không biết ăn no.

Tam phu nhân thấy sắc mặt Vương phi không tốt, liền nuốt nuốt nước miếng, nói thì cũng đã nói ra rồi, nên đành phải nói tiếp, tóm lại hôm nay nếu không hoàn thành, khi trở về tam lão gia khẳng định là sẽ mắng nàng, nên đành phải lại cố gắng cứng cổ tiếp tục nói: “Lão gia nhà ta nói a, cửa hàng tơ lụa ở thành đông kia vốn là do lão tổ tông khi chết lưu lại, mà cửa hàng kia lại ở trung tâm, mà hiện nay Đông phủ có hơn mười mấy cửa hàng, Vương gia này..... Vương gia nơi này tất nhiên là phải có nhiều hơn, mà trong phủ của ta chỉ có sáu cửa hàng, nếu tính lại, thì Tây phủ của ta là nghèo nhất, cùng là huynh đệ với nhau, nhị ca ở

trong triều đã làm đến hộ bộ Thị Lang, đó là một chức quan béo bở, Vương gia thì lại càng không cần nói rồi, chỉ cần đến lễ mừng năm mới thôi thì lễ vật của quan lớn quan nhỏ trong triều thôi, cũng không biết trị giá bao nhiêu lần tiền lời của tiệm tơ lụa rồi, người xem, có phải nên đem những cửa hàng kia cho Tây phủ chúng ta hay không ?”

Lời của nàng nói xong, mặt Vương phi đều đen lại, thật đúng là công phu sư tử ngoạm mà, cửa hàng ở thành đông kia là do Vương gia cùng nội vụ phủ mở ra, cũng là cửa hàng lớn nhất toàn thành, hàng năm vài dóc trong cung cần dùng, tất cả đều do cửa hàng đó đưa tiến cung, so với việc làm ăn của một thương nhân số một còn lãi nhiều hơn, một năm thu vào có thể sánh bằng được với vài cái thôn trang ở ngoại ô, nàng thật đúng là biết chọn thịt béo.

“Không được, cửa hàng cũng không phải là của chung, không thể cho các người, lại nói tiếp, cửa hàng này tuy trước kia là do lão tổ tông để lại, nhưng khi Vương gia tiếp nhận nó là cái bộ dạng gì Tam lão gia nhà người biết rất rõ ràng, vốn chính là do vương gia trông coi, hơn nữa vương gia đã hao hết tâm lực kinh doanh được tốt như hiện tại, bây giờ các người lại đòi? Chuyện này không thể nào, hơn nữa, tuy chúng ta không có chân chính phân phủ, nhưng đều tự mình mở phòng bếp rất nhiều năm, những gì nên cho các người đã sớm cho, còn lại toàn là của chung, cũng là nguồn chi tiêu của toàn bộ cả nhà, các người năm nay muốn cửa hàng này, sang năm lại muốn thôn trang khác, thời gian lâu ngày vương phủ còn không bị đào rỗng sao?”

Tam phu nhân nghe thấy vậy trên mặt lúc đỏ lúc trắng, những điều này nàng làm sao mà không biết, chẳng qua đối với tính tình của tam lão gia, nàng thật sự đã không có biện pháp nào a, hơn nữa, tây phủ quả thật sắp chống đỡ không được nữa, tam lão gia thường thường ở bên ngoài náo loạn sinh chuyện, hồ bầy cầu hữu (bạn chó mèo) lại nhiều, đồ cưới của nàng cũng bị hấn lấy gần hết, nhưng nàng cũng không có cách nào mà mở miệng, định thừa dịp tặng hai người đến đây, trước lấy lòng Vương phi rồi mọi chuyện sẽ tốt, không nghĩ tới, Vương phi lại cự tuyệt.

Nàng suy nghĩ một lát, nhưng vẫn cứng rắn nói: “Vương tẩu, ta cũng biết đối với cửa hàng này Vương gia đã mất không ít tâm tư, nhưng hôm nay trong tây phủ thật sự là đói đến nơi, cửa hàng của chung còn nhiều, cuộc sống của nhị ca bên kia đều rất tốt, tóm lại đều là ba huynh đệ, ngài cứ cho chúng ta đi.”

Nàng dùng ngữ khí năn nỉ, lại là ăn nói khép nép, Vương phi đang một bụng hỏa muốn phát tát, thấy bộ dáng kia của nàng thì nhịn xuống, chỉ nói: “Việc này không có thương lượng, người đừng suy nghĩ nữa, lão Tam ở bên ngoài hồ nháo, dù cho hấn gia nghiệp lớn đến đâu cũng bị phá hết.”

Tam phu nhân nghe xong sắc mặt liền thay đổi, thu vẻ mặt nhất gan, giống như từ trống rỗng sinh ra dũng khí vậy, liếc mắt nhìn Vương phi nói: “Lão gia nhà ta tuy nói là hành vi tùy hứng, nhưng dù sao hấn cũng là đàn ông, ta làm nữ nhân, hấn nên lấy hấn làm trời, hấn nói cái gì ta phải nghe theo, vì hấn sinh con để cái, chường quần gia đình, thì đàn ông ở bên ngoài mới có thể diện, mới thoải mái, đây là bốn phận làm nữ nhân.”

Vương phi nghe xong trên mặt liền lúc đỏ lúc trắng, bị mấy câu nói của nàng làm cho nghẹn một hơi ở trong cổ họng, không thể lên cũng không thể xuống, không khỏi vung tay áo, đối tam phu nhân nói: “Tốt, tốt, tốt, người hiền lành, người hào phóng, người có công quản gia, người là điển phạm của nữ nhân, ta nói với người, chuyện của cửa hàng, ta sẽ không đáp ứng.” Nói xong liền bưng trà lên uống.

Tam phu nhân thấy Vương phi bưng trà, rõ ràng muốn đuổi nàng đi, liền khề hừ một tiếng đứng lên, đối Vương phi nói: “Chị dâu nếu không đáp ứng, vậy phải ồn ào đến chỗ lão phu nhân mới bằng lòng sao? Đến lúc đó, chị dâu cũng không còn mặt mũi.”

Dứt lời, liền ngang nhiên rời đi, nơi nào còn bộ dạng nao núng lúc trước.

Cầm Nương thực bị tam phu nhân kia nói tới nửa câu cũng nói không ra lời, không nghĩ tới, trên thế giới này lại có nữ nhân như vậy, cho dù nam nhân kia là căn bã, nàng cũng đem hấn xem như trời, mặc hấn làm xằng làm bậy, hơn nữa khi tam phu nhân nói ra những lời kia thì bộ dạng cây ngay không sợ chết đứng, ánh mắt nhìn Vương phi còn có chút khinh bỉ, có lẽ, trong cách nhìn của tam phu nhân, nghe lời của nam nhân nhà mình ..., xem nam nhân như trời, là một chuyện mà nữ giới cần phải nói cần phải làm, đồng thời đó cũng chính là ưu điểm duy nhất của nàng, có thể chiếm chút thượng phong ở trước mặt Vương Phi, cho

nên, nàng mới có thể có bộ dạng sôi sục khi nói đến điều này, bộ dạng của nàng giống như chiến sĩ lập công trở về nhà báo cáo chiến tích rất là vinh quang kia.

Nhìn lại Vương phi, thấy nàng tức giận đến mặt mũi trắng bệch, lời nói lúc gần đi của tam phu nhân rõ ràng là uy hiếp, Cẩm Nương thời gian gần đây, liền phát hiện lão phu nhân rất không chào đón Vương phi, nhưng lại đối với tam phu nhân cùng nhị phu nhân thì thân thiết một ít, sau đó nàng mới biết được, nguyên lai lão phu nhân không phải là mẫu thân ruột của Vương gia, mà là sườn phi của lão Vương gia, nhị lão gia cùng tam lão gia mới là con ruột của lão phu nhân, do lão Vương phi chết sớm, nên sau khi lão vương phi mất lão vương gia liền đem lão phu nhân lên làm chính phi, Vương gia là người hiểu thuận, sau khi lão Vương gia đi, vẫn đối với lão phu nhân rất tôn trọng, đem bà làm mẫu thân thân sinh, nên địa vị của lão phu nhân ở trong phủ cũng rất được tôn sùng, cũng có quyền quản chuyện trong phủ.

Nguyên bản nhị lão gia cùng tam lão gia đã sớm muốn phân ra phủ khác, nhưng lão phu nhân vẫn không chịu, nhị lão gia thì khá tốt, từ nhỏ liền không chịu thua kém, tuy rằng không có thừa kế tước vị, nhưng dựa vào bản lĩnh của chính mình đi thi khoa cử, còn trúng tam giáp, lại có uy vọng của Vương gia tại triều đình, đương nhiên đường quan lộ bằng phẳng, xông thẳng lên mây, nếu không phải Hoàng Thượng cố kỵ đối với Giản Thân Vương phủ, thì phỏng chừng đã sớm làm đến chức hộ bộ Thượng Thư.

Bất quá, Thị Lang tuy nói là quan tam phẩm, nhưng thật sự là chức quan béo bở, mà nhị phu nhân lại nổi danh tài nữ, vừa lúc chưởng gia nên đông phủ ngày ngày đều trải qua hưng thịnh.

Mà tam lão gia, là người lão phu nhân thương yêu, từ nhỏ được nuông chiều, trước kia là hoa hoa công tử, sau khi cưới tam phu nhân vào cửa, tam phu nhân lại là người dễ bị bắt nạt, nên hẳn liền không người quản thúc, thì lại càng lên trời xuống đất, chuyện xấu làm hết, thường thường Vương gia phải đi thu thập cục diện rối rắm của hắn, Vương gia mà trách móc, thì hẳn liền đi tìm lão phu nhân nói xấu, người đã hơn bốn mươi tuổi rồi, mà vẫn là không biết kiểm điểm, làm xằng làm bậy.

62. Chương 62

Tam phu nhân đi rồi, Cẩm Nương đứng ở đằng sau xe lăn của Lãnh Hoa Đình, không biết nên theo ai, đây là lần đầu tiên nhìn thấy mẫu thân sau khi xuất giá tới đây, xem sắc mặt Vương phi rất là khó coi, nàng cũng không biết có nên khuyên hay không, dù sao đây là chuyện của các trưởng bối, không phải là chuyện con dâu mới vào nhà nên nói.

Trên mặt Lãnh Hoa Đình cũng lộ ra một chút không kiên nhẫn, quay đầu kéo kéo ống tay áo Cẩm Nương, Cẩm Nương cúi người khó hiểu nhìn hắn, hắn liền hướng về phía Vương phi liếc mắt, Cẩm Nương liền nhíu mày, hắn muốn mình đi khuyên sao? Nhưng mà trong chuyện này nàng cũng không biết rõ chân tướng, khuyên như thế nào? Không khỏi lắc lắc đầu, Lãnh Hoa Đình thấy liền đối với nàng mắt tròn trắng.

Dung nhan diễm lệ, sóng mắt lưu chuyển gian mị ý mọc lan tràn, lại câu hồn đoạt phách, quả thực chính là phong tình vạn chủng, Cẩm Nương thực vô dụng lại bị sắc đẹp của hắn mê hoặc tiếp, tim đập loạn nhịp, con người trong suốt lại ngây ra, Lãnh Hoa Đình không khỏi cắn răng, đưa tay捏 cái mũi của nàng, mắng một tiếng:“Ngu ngốc.”

Vợ chồng son không coi ai ra gì hi hi ha ha đùa với nhau, đã dờ đi lực chú ý của Vương phi, nàng không khỏi nở nụ cười, hiếm khi thấy tiểu Đình nói chuyện mà không có tính trẻ con, Cẩm Nương cũng rất thật thà chất phác đáng yêu,“Đình nhi, các người đến là có việc gì thế?”

Cẩm Nương đang lấy mắt trừng Lãnh Hoa Đình, trong giây lát nghe xong lời nó của Vương phi, bặt rợn thu lại ánh mắt, trên mặt nặn ra một nụ cười, cũng không đợi Lãnh Hoa Đình mở miệng nhân tiện nói luôn:“Tướng công chỉ là muốn đến thăm người, không có việc gì đâu, nương, nếu người có việc, vậy chúng con đi về trước.”

Nàng không muốn mới vào phủ mà dính vào mấy chuyện xấu trong phủ, có thể trốn bao xa liền trốn bao xa, người nơi này không phải ai nàng cũng đắc tội được, nàng chỉ quan tâm cuộc sống với tướng công thôi.

Vương phi nghe xong liền cười nói: “Khó được các người một mảnh hiếu tâm, cơm chiều ở lại dùng đi, Vương gia hôm nay không chừng sẽ không đến dùng cơm, một mình nương ăn quá buồn tẻ.”

Cầm Nương nghe xong vừa muốn chối từ, thì chợt nghe Lãnh Hoa Đình nói: “Con muốn ăn vịt chiên giòn sốt rượu.”

Vương phi nghe xong nhân tình sáng lên, liền thanh nói: “Ừ, nương cho người ta đi chuẩn bị, nguyên lai Đình nhi còn nhớ rõ món ăn này.”

Trong đôi mắt phượng xinh đẹp của Lãnh Hoa Đình một tia đau xót chợt lóe lên, chỉ mấp máy miệng nói: “Người khác làm không bằng nương làm.”

Vương phi nghe xong đôi mắt liền đỏ, vội hỏi: “Vậy con chờ chút, chờ mẫu thân tự đi làm.”

Cầm Nương liền biết phía sau lưng món vịt chiên sốt rượu này nhất định có một câu chuyện, trước mặt Vương phi, nàng cũng không dám hỏi, nhưng cảm thấy Vương phi tự mình xuống bếp, thật sự là cảm động, Vương phi đối với Lãnh Hoa Đình thật đúng là không gì để nói, chiều đến tận cùng, nhưng hấn thì lại đối với vương phi lãnh đạm, nàng cũng không biết giữa mẫu tử bọn họ đã từng có bao nhiêu khúc mắc, bất quá, cũng may tựa hồ khúc mắc đã nhạt đi, như vậy rất tốt, dù sao vợ chồng son bọn họ ở trong phủ quá mức yếu thế, Lãnh Hoa Đình chân có tật, lại mất tước vị thế tử, nhà mẹ đẻ của mình cũng không phải đáng tin, nay có khả năng để các nàng dựa vào, chính là sự sủng ái của Vương gia cùng Vương phi, nàng đã nghĩ ra ý kiến hay, nếu muốn địa vị đi lên, trừ phi chân Lãnh Hoa Đình tốt lại, có thể đứng lên, tương lai cho dù lấy không được thế tử vị trở về, cũng có thể đi thi khoa cử, tựa như nhị lão gia như vậy.

Nhưng mà đây là việc tương lai, chân của hấn đã tàn phế hết sáu năm, lấy quyền thế của Giản Thân Vương, e là danh y khắp thiên hạ đều đã tìm hết, các loại phương pháp đều thử qua vô số lần, nên có thể trị đã sớm trị, cho nên, nàng liền không hy vọng về chuyện này nữa, vì vậy kế duy nhất hiện nay là làm niềm vui của Vương gia Vương phi, kiếm nhiều khoản tiền tài cho bản thân đó mới là quan trọng, kia mới là hàng đầu, làm quan cũng tốt, làm tước cũng thế, chung quy cũng vì tiền tài, chỉ cần trong tay các nàng nắm giữ gia tài bạc triệu, cho dù về sau Vương gia Vương phi có mất, thì bọn họ cũng có thể chia phủ mà sống cuộc sống an nhàn.

Nhìn Vương phi bị kích động đi xuống bếp, Cầm Nương cảm thấy chính mình ngồi chờ ăn quả thật không tốt, liền đối với Vương phi nói: “Nương, con theo giúp người, vừa vặn có thể học hỏi việc bếp núc từ người, xem bộ dáng của tướng công, thì tay nghề của người tất nhiên là tốt, con học xong, về sau có thể ở trong viện làm cho tướng công ăn.”

Vương phi nghe xong đôi mắt đầy ý cười, dừng bước lại nói: “Con còn nhỏ nhưng thật hiểu chuyện, vậy mau tới đi, một hồi ta sẽ chỉ giáo cho con.”

Cầm Nương liền nhìn Lãnh Hoa Đình liếc mắt một cái, thấy trong mắt hấn có ti bốn cột cùng ý cười, lập tức hiểu được chính mình lại trúng kế của hấn, rõ ràng hấn muốn chính mình đi cùng Vương phi để lôi kéo quan hệ, thằng nhãi này không biết lại muốn đánh chủ ý gì đây, quên đi, trước theo Vương phi đã, trở về sẽ nghĩ biện pháp trừng trị hấn.

Vương Phi ở trong viện của mình có một phòng bếp nhỏ, nói là phòng bếp nhỏ, nhưng thật sự thì quá lớn, trang hoàng cũng rất là tráng lệ, mấy cái nồi cái chảo, dao thớt, ngay cả một vật trang trí nhỏ nhất cũng đều dùng vật liệu tốt, nên làm ra rất tinh xảo, đừng nói là một phòng bếp, ngay cả nhà vệ sinh cũng đều là đồ quý giá.

Quản sự phòng bếp thấy Vương phi đột nhiên mang theo nhị thiếu phu nhân đi vào, liền bước lên phía trước hành lễ, vài đầu bếp nữ đang thái rau, chặt thịt gà, làm cá, cũng ồn ào đến gần.

Trên bàn để rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, tuy nói phong phú, nhưng nhìn cũng có chút lộn xộn, nhiều nhất có giá nhất chính hoa quả khô, chúng được xếp chồng chất thành từng đống nhỏ, Cầm Nương đến gần, lấy tay tùy ý bắt chút vào trong tay, thế nhưng phát hiện có một ít hoa quả khô bị ẩm ướt đã bị mốc, nàng không khỏi ngạc nhiên, Giản Thân Vương phủ là nơi tôn quý, làm sao có thể dùng hoa quả khô bị mốc làm nguyên liệu nấu ăn chứ?

Bà tử quản lý phòng biết nhìn thấy nhị thiếu phu nhân ở trong phòng bếp đi lại, một hồi nhìn xem cái này,

một hồi nhìn xem cái kia, sắc mặt của nàng liền có chút khó coi, trong mắt lộ ra bối rối cùng khẩn trương, cũng may thiếu phu nhân chỉ xem, chứ không nói cái gì, trong lòng thoáng nhẹ nhàng thở ra, có lẽ, vị này cũng giống như Vương phi, là một người hồ đồ không biết quản lý mọi việc, ngược lại, về sau khi Vương phi buông tay, thì mọi chuyện sẽ do vị này tiếp nhận, thì những người như các nàng chỉ cần làm giống như trước là có thể sống sung sướng tiếp.

Cầm Nương hợp với nhìn vài cái khác, đến xem thịt tươi dự trữ, thì phát hiện cũng là từng tảng từng tảng thịt lớn, chỉ thịt gà thịt vịt thôi cũng đã mấy chục cân, nơi này đều không có cung cấp thức ăn cho người ở bếp phòng, chỉ cung ứng riêng cho Vương phi cùng Vương gia hai người dùng, mà chuẩn bị nhiều nguyên liệu nấu ăn thế, có thể ăn cho hết sao?

Việc quản lý ở đây cũng quá hỗn loạn đi, ở tại nơi này chỉ cần tinh mắt là có thể nhìn ra, ngoài ra còn có những thứ chưa nhìn thấy thì sao? Sợ là so với mấy thứ đặt ở trước mặt nhiều gấp mấy lần, một ngày mà chuẩn bị nhiều nguyên liệu nấu ăn như vậy, không chỉ là người trong phòng bếp có vấn đề, ngay cả chủ quản chọn mua nguyên liệu cũng có vấn đề, hơn nữa đồ phẩm chất kém ở đây cũng nhiều, sợ là mua thứ phẩm nhưng lại kê giá cao.

Cầm Nương không khỏi giương mắt nhìn Vương phi, chỉ thấy Vương phi đang bị kích động cầm tạp dề đeo ở thắt lưng, đang chuẩn bị nguyên liệu để nấu, còn những thứ vô độ ở trong phòng bếp thì có bộ dáng hoàn toàn không để ý, trong lòng Cầm Nương thở dài, Vương phi đến tột cùng là người dạng gì a, hạ nhân rõ ràng tham lam bỏ túi riêng như thế, sao nàng ấy lại một chút phản ứng cũng không có?

Lúc này nàng mới có chút hiểu được dụng ý của Lãnh Hoa Đình khi làm cho nàng đi theo Vương phi đến phòng bếp, trừ bỏ cùng Vương phi kéo gần quan hệ, quan trọng nhất là làm cho nàng tận mắt thấy chuyện ô bẩn trong phủ, nếu ở Tây phủ tam lão gia từng chút một ở bên ngoài phá tan gia nghiệp của vương phủ, mà bên trong, hạ nhân dưới tay của Vương phi từng người đều tham lam, như tằm ăn từng chút một tiền bạc trong phủ, thì dù núi vàng núi bạc cũng sẽ bị vét sạch.

Đến lúc đó Vương gia cùng Vương phi cho dù muốn để lại chút sản nghiệp cho bọn nàng, thì có thể để lại cái gì chứ? Người ta nói ‘kim câu thủ khước nhất kim đầu tử’, thì sẽ biết được ai giàu nghèo, ý tứ chính là có người kiếm tiền thì phải có người ở nhà giữ tiền, như vậy, tài phú mới có thể tích lũy được.

Bà tử quản sự phòng bếp lúc này đang ở bên người Vương phi, ân cần giúp Vương phi một tay nhỏ lông con vịt, nàng ấy nói tự tay làm, chính là Vương phi tự mình xuống bếp, nhiều lắm cũng chính là Vương phi đứng giám sát, còn những người khác thì động thủ, Vương phi chỉ đứng nói chuyện và chỉ huy mà thôi, Cầm Nương nhìn bà tử quản sự mang vẻ mặt lấy lòng cười, mà trên mặt Vương phi cũng mang ý cười, một bộ dáng rất hưởng thụ, thì lòng nàng liền trầm xuống, chậm rãi đi đến bên người Vương phi.

“Nương, mấy ngày tới ngài định ở trong việc mở tiệc chiêu đãi sao?” Cầm Nương thần nhiên nhìn quản sự nương tử liếc mắt một cái, làm bộ như tò mò hỏi Vương phi.

Quản sự kia nghe xong thì ngẩn ra, ánh mắt liền bối rối nhìn Cầm Nương một cái, rồi cúi thấp đầu tiếp tục làm việc.

Vương phi đầu cũng không quay lại, đang chuẩn bị ướp gia vị, ôn nhu nói: “Không có mở tiệc chiêu đãi a, sao con lại hỏi vậy? Có phải cảm thấy ở trong viện buồn chán, muốn tìm vài tiểu thư đến tụ hội không? Chỗ này của nương nguyên liệu nấu ăn rất nhiều, nếu con thật sự muốn mời, thì có thể ở chỗ nương làm mấy bàn tiệc.”

Cầm Nương nghe xong liền ngẩng ra, nàng làm gì có bạn thân a, tổng cộng hết lại cũng có vài người, cho dù muốn mời, cũng không biết mời ai, trước kia cũng có đến Trữ vương phủ, nhưng vì chuyện của Tôn Ngọc Nương nên không có kết giao bao nhiêu.

Cho nên nhanh chóng đáp: “Không đâu, Cầm Nương mới vào phủ vài ngày a, cũng không có tâm trạng đi mời người đến, trong phủ này các thức bá tử muội con còn chưa có biết hết mà, cảm ơn nương a, con chỉ thấy ở nơi này của ngài có nhiều nguyên liệu nấu ăn, tưởng là ngài muốn mở đại tiệc mời khách.”

Bà tử quản sự vừa nghe thấy, cây dao đưa lên mém chút cắt trúng tay, ánh mắt khẽ tránh, trên khuôn mặt béo tròn lộ ra vẻ trắng bệch, càng cúi đầu thấp xuống, không dám nhìn Cầm Nương liếc mắt một cái, làm bộ như không quan tâm tiếp tục làm việc.

Vương phi nghe xong liền kinh ngạc quay đầu nhìn mọi thứ bừa bãi tại phòng bếp, sau đó thản nhiên quay đầu đi, tiếp tục việc trong tay :“Nhiều sao? Có thể là thời gian trước, hôn sự của người cùng Đình nhi kết thúc, cả ngày đều có người tới thăm, tất nhiên sẽ giữ họ lại dùng cơm, như vậy thì nhiều cũng đúng. Bất quá, dù là như ngày thường cũng không ít thứ.”

“A nha nha, đừng nói trong phủ so với nhà mẹ đẻ của con giàu có hơn a, người cùng Vương gia, mỗi ngày có thể ăn hai mươi con gà, hai mươi con vịt, mấy chục con cá sao? Còn có nhiều mộc nhĩ, ốc khô, bào ngư như vậy, nường, người ăn hết sao?” Cẩm Nương liền ngạc nhiên kêu lên, bộ dáng giống như người dân nông thôn mới vào thành thị, chưa nhìn thấy qua cái gì, một đôi mắt trong trẻo chuyển động.

Vương phi rốt cục cũng buông xuống việc trong tay, nhìn Cẩm Nương một cái, trong mắt lộ ra chút nghi hoặc,“Con..... khi ở nhà mẹ đẻ, bị không ít khổ đi, bất quá, trong viện của ta cũng có khoản mười người, cũng không phải chỉ ta cùng Vương gia hai người ăn nha, nếu là hai người, tự nhiên sẽ không ăn được nhiều như vậy.”

Cẩm Nương nghe được chân liền mềm nhũn, nha nha, xem ra chuyện mình ở nhà mẹ đẻ bị ngược đãi, sợ là toàn bộ vương phủ đều biết rồi, có phải lời nói mới vừa rồi của mình diễn quá thật, khiến cho Vương phi nghe không hiểu ý tứ của nàng, còn trở nên đồng tình với nàng nữa.

Cẩm Nương hít một hơi thật sâu, vững vàng lấy lại tinh thần tiếp tục nói:“Nường, những người hầu hạ ở đây, không phải đều ở trong phòng bếp dùng cơm sao? Như thế nào lại muốn ở tại phòng bếp của người dùng? Hơn nữa, các cấp bậc nha hoàn bà tử không phải đều có định chế hết sao? Đại a đầu ăn mấy phần cơm mấy phần thức ăn, quần sự ma ma ăn thức ăn gì, gạo gì, đều đã có quy định ra rồi , ở trong viện của ngài cho dù có bốn mươi người, cũng dùng không hết nhiều nguyên liệu nấu ăn này, đây không phải là đang lãng phí hay sao?”

Cẩm Nương sẽ không bao giờ vòng vèo nữa, trước khi Vương phi gả đến đây, ở nhà mẹ đẻ sợ là một thiên kim đại tiểu thư không hỏi thế sự đi, tại sao một chuyện đơn giản rõ ràng như vậy cũng cần chính mình phải nói trắng ra như thế, quả là khiến nàng muốn phát điên .

Quả nhiên trong mắt Vương phi lộ ra ngạc nhiên, mê hoặc nhìn Cẩm Nương nói:“Thật không? Nghe con nói quả thật rất có lý.” Rồi quay đầu nhìn bà tử quần sự, lạnh mặt nói: “Lời nói của Thiếu phu nhân người nghe thấy được chứ? Người vốn là người theo ta từ nhà mẹ đẻ sang đây, ta tin người, mới đem phòng bếp này giao cho người, nay người giải thích với thiếu phu nhân đi, nếu như nói không rõ ràng, vậy người cũng đừng trách ta.”

Nói xong, cũng không có tâm tình nấu thức ăn nữa, buông tay, quay sang Cẩm Nương nói: “Chúng ta đi ra ngoài trước, việc này, ta phải hỏi Vương mama một chút, xem ra, hai năm nay, ta một lòng lo cho Đình nhi, nên đã đem chuyện trong viện của chính mình bỏ phớt, những người này vốn là người mà ta tín nhiệm mà còn như thế, xem ra phải dọn dẹp sửa chữa lại.”

Vương mama lúc trước không đi theo Vương phi đến phòng bếp, mà ở bên ngoài cùng Lãnh Hoa Đình, thấy sắc mặt Vương phi lạnh lùng mang theo thiếu phu nhân đi ra, thì không khỏi kinh ngạc, chẳng lẽ, tại phòng bếp không có nguyên liệu nấu ăn.

Ngước mắt, nhìn thấy tia tức giận trong mắt Cẩm Nương, đột nhiên trong lòng hiểu ra, thầm nghĩ: Không tốt, sợ là đã xảy ra chuyện.

Từ khi Cẩm Nương đi vào phòng bếp, Lãnh Hoa Đình đang chán chết nên đẩy xe đi vòng vòng trong viện, Vương mama đang cùng hần trò chuyện, hần cũng không trả lời, vẻ mặt thản nhiên, Vương mama cũng đã quen thái độ hần như vậy, liền cười cười, nhìn thấy Vương phi đi ra, vốn đang vui vẻ, vì rốt cục có thể không cần đối với vị nhị thiếu gia mặt lạnh không thú vị này, nhưng bà cũng không nghĩ đến, sắc mặt của Vương phi trở nên rất nghiêm trọng.

“Vương mama, phòng bếp của ta từ trước đến giờ đều là người chưởng quản, ta đối với người như thế nào, trong lòng người hẳn là rõ ràng.” Vương phi ngồi ở chính vị, bưng chung trà trên bàn đã sớm lạnh uống một ngụm, lại nói tiếp: “Đúng là bởi vì tin người nên mới đem chuyện bên người đều giao người quản lý, người xem xem, người quản lý như vậy sao?”

Trong nhà Ngọc Bích cùng Thanh Thạch đều ở đó, thỉnh thoảng cũng còn có vài nha hoàn dâng trà lên, nhưng Vương phi cứ như vậy mà nói Vương mama, khiến trên mặt Vương mama có chút không nín được giận, nàng là người thân cận nhất của vương phi, cũng xem như là người có uy tín danh dự, cho dù Vương phi là chủ tử, muốn nói nàng, cũng phải để cho bọn họ lui ra ngoài, ở trong phòng nói riêng với mình, tại sao lại không nói tình cảm mà trách cứ nàng như thế, Vương phi lần đầu tiên làm như vậy, quan trọng nhất, còn ở trước mặt của nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân nữa.

“Vương phi, ngài nói lời này lão nô không hiểu a, hình như..... có chuyện gì sao?” Vương mama làm bộ giả ngu, dù sao Vương phi ngày thường đối với việc tính toán sổ sách đều không hiểu rõ ràng, trong mắt Vương phi trừ bỏ người kia, chính là Vương gia cùng nhị thiếu gia ra, thì nàng giống như tiên nhân không ăn khói lửa của nhân gian, thường không hỏi đến chuyện vặt trong viện mình, hôm nay làm sao lại hỏi đến chuyện này.

“Bảo Lưu thị ở phòng bếp ra đây, một hồi ta sẽ không hỏi, để cho Cẩm Nương tới hỏi mới tốt, nếu trả lời hợp tình hợp lý, ta đây tất nhiên sẽ mặc kệ, tiếp tục để Lưu thị quản lý phòng bếp, nếu trả lời không xong, vậy thì cũng đừng trách ta không nói tình nghĩa lâu năm, người cũng biết, ta kiêng kị nhất là cái gì?” Vương phi đem chén trà nhẹ nhàng mà đặt lên bàn, đôi mắt phượng xinh đẹp hiện lên băng sương, lạnh lùng nhìn Vương mama, rồi thản nhiên nói, rõ ràng tất cả những lời này đều ẩn chứa dao găm, nhưng nàng lại dùng ngữ khí thực ôn hòa nói ra, tuy nhiên khi Vương mama nghe xong vẻ mặt liền trắng bệch, nhìn Ngọc Bích một ý bảo Ngọc Bích đi gọi người.

Tại phòng bếp, Lưu mama nghe nói Vương phi thật sự muốn triệu nàng đi ra tra hỏi, lập tức sợ tới mức run run, bất quá, nàng là chị dâu của Vương mama, mà Vương mama lại là nha hoàn hồi môn của vương phi, nàng nghĩ Vương phi ngày thường ôn hòa, cho dù là phạm sai lầm gì, cũng sẽ không làm quá đối với các nàng, nghĩ thế nên cước bộ dần dần bình tĩnh đi ra ngoài.

Vương mama thấy nàng vẻ mặt trấn định, nên âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, nghĩ lại, trong lòng nàng liền hiểu, hẳn là không có chuyện lớn lao gì.

Lưu mama thấp đầu hành lễ hỏi: “Vương phi, ngài kêu nô tỳ?”

Vương phi liếc nàng liếc mắt một cái, nói: “Mới vừa rồi như đã người nói ở tại phòng bếp, người hãy cho thiếu phu nhân một lời giải thích rõ ràng đi, thiếu phu nhân hỏi gì người phải thành thật trả lời.”

Lưu mama nghe xong liền liếc mắt nhìn Cẩm Nương, thành thật cúi đầu, đối Cẩm Nương nói: “Vay xin thiếu phu nhân hỏi đi, lão nô tuyệt không giấu diếm.”

Cẩm Nương vừa nghe lời này thật đúng là dở khóc dở cười, nàng không nghĩ tới Vương phi lại nghĩ mọi chuyện đơn giản như thế, tại phòng bếp, nguyên liệu nấu ăn mỗi ngày đều từ tại phòng bếp viết giấy báo lên, đưa cho Vương phi xem, Vương phi đóng ấn xong, mới giao cho quản sự bên ngoài đi chọn mua, hỏi Lưu mama, nàng khẳng định sẽ nói như vậy, cho dù các nàng báo sai, vậy cũng là do Vương phi chính mình đồng ý, chỉ cần cẩn thận điểm này, các nàng cái gì cũng đều không có sai, nếu có cũng chỉ có thể trách các nàng không dụng tâm làm việc, chỉ cần đối người là được, nhưng hiện tại muốn nàng hỏi như thế nào đây? Hỏi không ra chuyện, e là còn phải chịu sự oán hận của Vương mama và Lưu mama, cần gì phải như thế a.

Cẩm Nương liền nâng mắt nhìn Lãnh Hoa Đình, thằng nhãi này khẳng định đã sớm biết mọi chuyện trong viện, chẳng qua hẳn vẫn giả làm tiểu hài tử, nên cố ý mặc kệ mọi chuyện, hiện giờ lại muốn đẩy ỉnh là ý gì đây?

Đập vào mắt nàng là mắt phượng xinh đẹp của hắn bên trong chứa tha thiết kỳ vọng, còn có trấn an, Cẩm Nương liền hiểu, hẳn hy vọng chính mình thay đổi.

“Nương, Cẩm Nương vừa mới tiến phủ chỉ có vài ngày, đối với việc trong phủ cũng là chưa hiểu rõ hết, mới vừa rồi ở tại phòng bếp, cũng chỉ cảm thấy đồ vật hơi quá nhiều, hoa quả khô có chút giá trị đều để lung tung, thật sự là lãng phí a, cho nên, mới nghĩ muốn hỏi, nay mấy thứ này tất nhiên là đã được lập danh sách xong mới mua về, hỏi lại các nàng thì sợ cũng không tác dụng gì, không bằng.....” Cẩm Nương vừa nói vừa nhìn thần sắc Vương phi, thấy nàng ấy thật sự chăm chú lắng nghe, trên mặt cũng có kiên nhẫn, nhưng cuối cùng nàng vẫn lo lắng, chỉ sợ nàng sẽ tự đào hố ỉnh rồi, một hồi nếu mình thực nói ra biện pháp, mà nàng ấy lại ỉnh lo bao đồng, chuyện bên viện của nàng cũng muốn quản, đến lúc đó, thật đúng là có lý mà

không thể nói rõ, bởi vậy, khi nói đến chỗ này, nàng liền dừng một chút, làm như có chút do dự có nên nói ra hay không.

“Không bằng cái gì?” thanh âm của Vương phi có chút vội vàng.

Cẩm Nương nghe như thế mới thả tâm, nói tiếp: “Cẩm Nương chỉ đề ra biện pháp cho nương, nương xem có được không, nếu cứ hỏi như vậy, không bằng cầm sổ sách đối chiếu, nhìn xem mỗi ngày chi phí trong viện có phải hợp quy chế hay không, nếu là hợp, tất nhiên sẽ không có vấn đề gì, những câu Lưu mama nói cũng rõ ràng hơn, không có gì đáng trách, nếu không hợp, số lượng chênh lệch quá lớn, vậy thì nên điều tra xem là chuyện gì xảy ra, nương ngài tâm tính thiện lương, thật tâm dùng các nàng, nhưng mà lòng người khó lường, việc thấy tiền sáng mắt là thường, nên ngài cũng đừng để cho bọn tiểu nhân có cơ hội lừa mình.”

Vương phi vừa nghe xong, cũng cảm thấy rất đạo lý, liền đối với Vương mama nói: “Đi, đến trưởng phòng, đem danh sách tại phòng bếp lấy tới đây cho nhị thiếu phu nhân xem, nếu thật sự có gì không đúng thì các người coi chừng!” Khi nói nửa câu sau rằng cần rất chặt, xem ra, Vương phi quả đúng là rất tín nhiệm Vương mama, con người a, nếu như bị người mình tin tưởng lừa dối, đó quả là một chuyện rất đáng tức giận.

Vương mama vừa nghe xong, quả nhiên cả khuôn mặt đều tái, trợn to mắt nhìn Cẩm Nương, trong mắt lộ ra một tia ảo não, Cẩm Nương cười nhẹ nhìn nàng, một bộ dáng trấn định tự nhiên, biết Vương mama là người thân cận của Vương phi, cũng là người đắc lực bên cạnh Vương phi, nhưng nếu chính vì là người thân cận mới phá rối thì không thể chấp nhận được.

Phải biết rằng, Vương phi chính là nơi mà nàng cùng Lãnh Hoa Đình phải dựa vào, giúp Vương phi cũng là giúp chính mình.

Vương mama bị đôi mắt trong sáng của Cẩm Nương nhìn thì chợt dạ, thu mắt, quay đầu tàn bạo trừng Lưu mama, thật sự là không nên thân a, chính mình mất bao nhiêu tâm tư mới đưa nàng ta tới vị trí hiện nay, nàng ta lại tham tài lớn mật đến nỗi không chút nào thu tay, nhất là ý vào mình là người thân cận của Vương phi, muốn làm gì thì làm, được rồi, xem lần này nàng ta làm thế nào mà giải quyết, chỉ khổ cho ca ca trung thực của mình, vì người không an phận này mà lo lắng.

Vương mama tâm hoảng ý loạn lui xuống, Lưu mama đã sợ tới mức đứng như nhũn ra, cố gắng chống đỡ để không làm cho chính mình té xuống, trong lòng nhanh chóng tính toán, hy vọng Vương mama có thể thông minh cơ trí một chút, sổ sách chỉ lưu cho có lệ là được.

Vương mama đi rồi, Ngọc Bích nhìn xem thời gian, cảm thấy cũng đến giờ cơm, liền có chút do dự, có nên dọn cơm lên không, xem bộ dáng mấy chủ tử ở trong nhà như đều có tâm sự, sợ là đã quên cả đói bụng, đang muốn mở miệng, thì chợt nghe bên ngoài có tiểu nha đầu báo lại: “Thế tử phi đến.”

Vương phi đang bị chuyện của phòng bếp làm cho tức giận, nghe được tiểu nha đầu vừa báo lại, nhìn xuống phía dưới, liếc mắt với Lưu mama nói: “Người tiên lui đi xuống trước đi.”

Lưu mama ước gì được như vậy, vừa nghe thấy, liền hành lễ, vội vàng rút lui, Ngọc Bích nhìn thấy thế mới đi ra ngoài đón người, mà Cẩm Nương đương nhiên cũng phải đi ra đón, người ta là thế tử phi, lại là đại tẩu, nên cấp bậc lễ nghĩa cũng không thể thiếu.

Thượng Quan Mai mỉm cười đi đến, vừa thấy Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình đều ở đây, thì tươi cười càng thêm thân thiết: “Nha, nếu biết Nhị đệ ở đây, vừa rồi Mai nhi nên đem tướng công đến, mới vừa rồi tướng công nói, tìm đã tìm được thuốc tốt cho Nhị đệ, nghe nói, có thể trị huyết ứ gân cứng, đối với chân của Nhị đệ rất là tốt.”

Cẩm Nương nghe xong liền nhìn về phía Lãnh Hoa Đình, thẳng nhai này sợ là đang rất nhàm chán, đang ngồi ở xe lăn mà cũng nhắm mắt, một bộ dáng buồn ngủ, nàng biết chắc, hẳn đối với lời nói của thế tử phi không có chút hứng thú nào.

Chánh chủ không phản ứng, nhưng mình cũng không thể học hẩn như vậy, nên liền đối với thế tử phi cười nói: “Thật đúng là làm cho đại bá lo lắng rồi, chị dâu nhất định phải thay tướng công ta cảm ơn đại bá.”

Thượng Quan Mai cười nhìn Vương phi rồi thì lễ, quay đầu lại, một đôi mắt to cười thành hình Nguyệt Nha, “Đệ muội khách khí, đều là huynh đệ nhà mình cả, ca ca quan tâm đệ đệ là chuyện thiên kinh địa nghĩa,

còn nói đến tạ ơn làm cái gì, lời này nói ra nghe cứ như người ngoài, mẫu phi, ngài nói xem có đúng không?”

Trên mặt Vương phi lại treo lên nụ cười dịu dàng cùng hòa ái, gật gật đầu nói: “Đó là đương nhiên, Mai Nhi, thời điểm lên đây, sợ là còn chưa có dùng cơm, một hồi ở lại dùng một chút đi?”

“Vâng, Mai Nhi thấy bên đây hình như cũng chưa dùng cơm. Bất quá, mới vừa rồi con nhìn thấy Vương mama hoang mang rối loạn đi đến tiền viện, bộ dáng nghiêm trọng giống như tâm sự, mẫu phi, ngài gặp chuyện gì khó xử sao?” Thượng Quan Mai cười nói, trong ánh mắt nhìn Vương phi lộ vẻ thân thiết.

Vương phi nghe thấy thì dừng lại, cười cười nói: “Nào có chuyện gì khó xử, bất quá chỉ là chuyện trong viện mà thôi, không có gì.”

Thượng Quan Mai nghe xong làm như thở dài nhẹ nhõm một hơi, rồi vẫn là lo lắng nói: “Mai Nhi mới từ chỗ lão phu nhân đến, vừa vặn gặp Tam thẩm đến chỗ của lão phu nhân, bộ dáng xem ra không được tốt, chắc không phải là tam thúc lại náo loạn nữa chứ.”

Cầm Nương nghe xong trong lòng rung mình, không nghĩ tới tam phu nhân thật đúng là hành động nhanh chóng, nói đi lão phu nhân, là liền đi, một chút chậm trễ cũng không có, nàng không khỏi nhìn về phía Vương phi, chỉ thấy Vương phi nhíu mi, bộ dáng không hề lo lắng, Cầm Nương đột nhiên hai mắt sáng lên, nhìn về phía Thượng Quan Mai.

Tuy nói thế tử không phải là Vương phi sinh ra, nhưng dù sao cũng là người phòng lớn, phân chia tài sản thì thế tử cũng có phần

“Đại tẩu, người tới không khéo, mới vừa rồi Tam thẩm từ nơi của nương đi ra ngoài, còn tặng hai người cho ta, nói là thấy ở trong viện thiếu của ta thiếu hai người quét nhà, nên cho thêm.” Cầm Nương cười đến chân thật vô cùng, tựa hồ thật sự thực cảm kích tam phu nhân.

Thượng Quan Mai nghe xong liền che miệng cười, nói: “Là tặng người cho Nhị đệ đi, sáng sớm tứ thẩm cũng nói với ta, nói là muốn đưa vài người đến cho Nhị đệ, còn hỏi ta muốn không, ta suy nghĩ một chút, sợ đệ muội không vui, vì chúng ta đều là nữ nhi, trong lòng nghĩ cái gì thì chúng ta đều biết, ai mà muốn trong phòng tướng công của chính mình có thêm người a, không phải là tự tìm tội chịu sao?”

Lời này vừa vặn nói trúng tim ga của Cầm Nương rồi, nàng lập tức liền đối với Thượng Quan Mai sinh ra tình cảm thân thiết, không nghĩ tới Thượng Quan Mai cũng là người biết điều này, lời này ở trước mặt Vương phi mà cũng dám nói ra.

Đưa mắt nhìn Vương phi, quả nhiên sắc mặt Vương phi hơi trầm xuống, đôi môi diễm lệ mím chặt chẽ, nhưng cũng chưa nói cái gì.

Cầm Nương liền đối với Thượng Quan Mai trừng mắt nhìn, cười nói: “Cũng không phải đâu, chẳng qua trong viện của ta người cũng đầy rồi, người hầu trong viện cũng đã có quy định số lượng, nên không thể phá bỏ quy củ được.” Thượng Quan Mai thấy Cầm Nương nói rất đường hoàng, một đôi mắt bỗng quay tròn chuyển động, cũng biết nàng không phải nói thật lòng, nên không khỏi nhìn nàng một cái, rồi vòng vo đổi đề tài nói: “Tam thẩm nếu đến tặng người cho người, vậy tại sao lại vừa tức vừa vội vàng đi đến viện của lão phu nhân? Chẳng lẽ, người nhận người của tứ thẩm không nhận của tam thẩm?”

Lời này Cầm Nương không trả lời, nàng chỉ cười không nói, Vương phi đành phải thở dài một hơi đáp: “Mai nhi, việc này người biết cũng tốt, tam thẩm người nói, bảo ta đem cửa hàng ở thành đông cho tây phủ, bằng không, liền tìm đến lão phu nhân.”

Thượng Quan Mai nghe xong quả nhiên sắc mặt khác thường, nhếch miệng nói: “Mẫu phi năm trước không phải đem hết mấy trăm mẫu ruộng đất ở ngoại ô kia cho tây phủ rồi sao? Chuyện đó còn dẫn tới ý kiến lớn của Nhị thúc, tứ thúc, hợp với trong tộc nhân, họ đều nói đích tôn chúng ta làm không đúng, nay tam thẩm sao lại nói đến chủ ý này, cũng quá đáng đi.”

Vương phi nghe xong liền thở dài, đôi mắt đỏ lên nói: “Lúc đó chẳng phải là không còn cách nào khác sao? Vụ ruộng đất năm trước, ta nhất quyết không chịu, nhưng tam thúc người đã đi tìm lão phu nhân náo loạn, lão phu nhân lại là người chịu tam thúc người nhất, ta cũng bị buộc phải đồng ý, sau đó còn bị Vương gia mắng gần chết, hiện tại bọn họ lại náo loạn nữa, chẳng lẽ, ta phải đi tranh luận với lão phu nhân sao?” Dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Nói đến cái cửa hàng kia, phụ vương các người đã mất không ít tâm huyết,

trước kia cửa hàng vốn là tam lão gia trông coi, bắt quá mới một năm thời gian, tam lão gia liền đem cái cửa hàng kia biến thành cái thùng rỗng, còn nợ người ta không ít bạc, hần liền quăng cái gánh nặng đó đi, buộc Vương gia lại lần nữa gánh vác, khổ tâm kinh doanh hơn nửa năm, lúc này mới có chút khởi sắc, bọn họ lại đây náo loạn, thật đúng là.....”

Vương phi nói xong thì lau khóe mắt, Thượng Quan Mai nghe được liền nổi trận lôi đình, thốt ra nói: “Chẳng lẽ cứ để cho nàng đi chỗ lão phu nhân náo loạn sao? Nếu là lão phu nhân tai nghe mềm lòng, thật sự đáp ứng nữa, vậy không phải là để cho tâm huyết của phụ vương lại uổng phí nữa sao?”

Vương phi nghe xong liền nói: “Biết phải làm sao chứ? Mai nhi, người cũng biết, lão phu nhân nàng..... không muốn gặp ta, ở trong phủ chúng ta, cũng chỉ có người là làm lão nhân gia vui.”

Nói đến một nữa, Vương phi không có tiếp tục nói tiếp, Thượng Quan Mai là người thông minh, nghe xong lời này cũng có chút im lặng, nếu thực ở trong này ăn cơm xong, bên chỗ lão phu nhân sợ đã sớm bị tam phu nhân dụ dỗ, nếu lão phu nhân đáp ứng rồi, mình mới qua đó thì đã muộn.

Nghĩ đến đây, nàng liền đứng lên, đối Vương phi thi lễ, “Mẫu phi, Mai nhi đi qua chỗ lão phu nhân nói một chút, lão phu nhân là người hiểu lí lẽ, nhất định sẽ nghe lời nói của ta.”

Vương phi nghe xong quả nhiên nở nụ cười, giả giờ lưu nàng lại: “Hay là dùng cơm xong rồi hãy qua đó cũng được, đừng để bị đối.”

Thượng Quan Mai làm sao còn ngồi được, nàng nhìn Cẩm Nương liếc mắt một cái, cười nói: “Nếu không, đệ muội cũng theo ta cùng đi đi, hai người nói chuyện sức thuyết phục sẽ cao hơn một chút a, ngày ấy người đưa cho lão phu nhân cái bao tay, nàng ngay cả ngủ đều luyến tiếc cởi ra, đối với người a, vẫn khen không dứt miệng a.”

Cẩm Nương mới không đi đâu, nàng ấy là quận chúa, trong phủ trừ bỏ Vương gia Vương phi và lão phu nhân ra, người nào dám đối với nàng la mắng chứ, mình thì khác, bắt quá chỉ là đứa con dâu nhỏ mới vào nhà, hơn nữa, tướng công của nàng cũng không có lọt vào mắt lão phu nhân, đi chỉ chuốc thêm thù oán mà thôi.

Đang nghĩ nên dùng lời gì để cự tuyệt, thì bên kia Lãnh Hoa Đình liền mở mắt ra, hướng về phía nàng nói: “Nương tử, đưa ta vào phòng, ta mệt nhọc, muốn nghỉ một chút.” thanh âm của hần khàn khàn lười biếng, nhưng dẫn mang theo ma lực như thường, vừa nghe thấy trong lòng Cẩm Nương liền nổi lên một trận mềm yếu, theo bản năng bước đi đến hần phía sau.

Thượng Quan Mai thấy vậy liền nhú mi, xem ra, Cẩm Nương chắc đi không được, nàng liền đến trước mặt Cẩm Nương chậm rãi mở miệng nói: “Ta đi một mình vậy, đệ muội, người hãy cố gắng chiếu cố Nhị đệ đi.”

Cẩm Nương tất nhiên là nhanh chóng đồng ý, chờ Thượng Quan Mai vừa đi rồi, Cẩm Nương rút tay lại, đi về chỗ vừa rồi của mình ngồi xuống, nàng sắp chết đói rồi, rất muốn ăn cơm nhanh một chút mang lên, lúc trước trải qua tràn náo loạn kia, đúng giờ cơm đến cũng không trở ra đến, không khỏi có chút lo lắng mà đứng lên, người của phòng bếp kia sẽ không bởi vì chuyện muốn điều tra sổ sách, liền cố ý hạ chút gì ở trong đồ ăn chứ, vậy thì sẽ bị mất nhiều hơn được nha.

Lãnh Hoa Đình vốn cũng nghĩ giúp Cẩm Nương tìm cái lấy cớ mà thôi, nào ngờ vừa xong thì Cẩm Nương liền buông hần đi nơi khác, trong lòng hần không khỏi giận chút đỉnh, nha đầu chết tiệt kia, Vương phi còn ở đây mà, nàng làm cũng quá trắng trợn đi, Thượng Quan Mai vừa đi nàng liền bỏ mặc chính mình, muốn Vương phi nghĩ thế nào đây? Như vậy chẳng phải công khai thừa nhận vừa rồi mình giúp nàng nghĩ biện pháp giải vây sao? Vậy tính tình tiểu hài tử của mình làm sao mà giả tiếp đây?

Cẩm Nương thì không có suy nghĩ cong cong quẹo quẹo nhiều như thế, tất cả lực chú ý hiện tại của nàng đều ở phòng bếp, thấy gương mặt Vương phi bình tĩnh như đang suy tư, liền cẩn thận nói: “Nương, cũng không biết đồ ăn đã tốt chưa, sợ là tướng công đã đói bụng rồi.”

Vương phi vừa nghe thấy, liền đau lòng nhìn Lãnh Hoa Đình, thấy hần mang một bộ mặt ghét ghét, liền đau lòng nói: “Được rồi, Hồng Tụ, mau mau dọn cơm, ta đi phòng bếp nhìn xem, món vịt chiên sốt rượu làm thế nào rồi, Đình nhi, món ăn này là mẫu thân tự mình làm nha, người nhất định phải ăn nhiều.”

Con người như hạt châu của Lãnh Hoa Đình liền lộ ra một loại tình cảm nhu hòa, hiếm khi đối với Vương phi ngọt ngào cười, trên mặt còn lộ vẻ vui mừng.

Vương phi thấy vậy trong lòng khoan khoái, lấy tay vuốt ve đầu của hắn, lẩm bẩm nói: “Đình nhi từ nhỏ liền thích ăn đồ ăn nướng lắm, ai, mấy năm nay, con không chịu ăn nữa, nướng..... Còn tưởng rằng con hận nướng đó.”

Lời này vừa nói ra thân hình Lãnh Hoa Đình cứng đờ, hắn suy nghĩ chẳng lẽ Vương phi đã nhìn ra cái gì sơ hở rồi, nhưng tập trung nhìn lại, Vương phi chỉ có thương tiếc và đau lòng mà nhìn hắn, trong mắt cũng không có sự hoài nghi, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, tròng đôi mắt đẹp trong suốt vô tội nhìn Vương phi, khẽ xấu hổ nói: “Đình nhi thích ăn, Đình nhi rất thích nướng làm đồ ăn.”

Vương phi nghe xong câu đó rất là vui mừng, vỗ vỗ vai hắn nói: “Vậy con chờ tí, nướng đi xem đồ ăn làm xong chưa.”

Nói xong, thì xoay người đi vào, chốc lát sau, Vương phi tươi cười đi ra, từ phía phòng bếp liền có vài đầu bếp nữ bưng đồ ăn đi theo phía sau, chuẩn bị mở tiệc.

Chia theo lớn nhỏ mà ngồi, Cẩm Nương an vị bên người Lãnh Hoa Đình, nàng làm thế là muốn chia thức ăn cho hắn, đây chính là lần đầu tiên dùng cơm trước mặt Vương phi, nàng cần thiết phải giả bộ đáng hiền lành một chút, theo lý, nàng phải lễ phép hầu hạ Vương phi lập, nhưng ngày hôm sau khi vừa vào phủ, Vương phi đã nói, Cẩm Nương chỉ cần hầu hạ tốt Lãnh Hoa Đình, những thứ khác không cần theo quy củ, nàng cũng đang mừng rỡ.

Khi đói bụng, nhìn người khác ăn vui vẻ, mà chính mình lại chỉ có thể dùng đôi mắt mong mỏi mà nhìn, còn phải chờ chục gấp thức ăn cho người khác, một chút cũng không được đến miệng của mình, đó quả thực là tra tấn tinh thần a.

Ai ngờ vừa ngồi xuống, Lãnh Hoa Đình liền gấp khối thịt vịt cho nàng, quả nhiên có hương rượu nhàn nhạt, hơn nữa thịt mềm, vừa vào miệng liền có hương thơm, ăn rất là ngon, nàng không khỏi ăn đến mặt mày hớn hở, cũng đã quên dự tính ban đầu của mình là gấp thức ăn cho Lãnh Hoa Đình.

Vương phi thấy vậy cười đến ôn nhu, Đình nhi thật giống như đã hiểu chuyện không ít, không ngờ còn biết quan tâm người khác, biết gấp thịt cho con dâu, xem ra, Cẩm Nương thật sự là hợp tâm ý của hắn.

“Nướng tử, nướng làm ngon lắm, ăn đi, ta trước đây rất là thích nhất ăn, chính là..... Nướng vẫn bề bộn nhiều việc, cũng không chịu làm cho tiểu Đình ăn.” Nói xong trong mắt phượng liền ngân ngấn nước mắt, trong mắt cũng hàm chứa ủy khuất, nhìn một cái làm cho người ta rất đau lòng, Cẩm Nương cũng gấp một khối bỏ vào chén hắn, dỗ dành nói: “Nướng hôm nay không phải đã làm rồi sao? Tướng công người ăn nhanh đi, thật sự rất ăn ngon, tay nghề của nướng thật đúng là good.”

Vương phi thấy bộ dáng Lãnh Hoa Đình thương tâm ủy khuất, trái tim cũng nhanh chóng tan nát, vừa mắc cỡ lại hối hận, năm ấy, nếu không phải chính mình..... Quá mức xem nhẹ Đình nhi, Đình nhi làm sao mà bị quái bệnh kia, làm sao có thể rơi vào hoàn cảnh này..... Đang thương cảm, liền nghe được câu “Không phải” của Cẩm Nương, đang định trả lời.

Thì Lãnh Hoa Đình đã trước nàng một bước hỏi: “Nướng làm khẳng định không phải ‘hấp’, là chiên.”

Cẩm Nương nghe được giật mình, không khỏi phì một cái cười ra tiếng, nàng vốn nói nhanh miệng, nên dùng tiếng Anh của hiện đại, nghe Lãnh Hoa Đình giải thích như vậy, thiếu chút nữa đã đem cơm trong miệng của nàng phun ra ngoài, đành phải cúi thấp đầu, tiếp tục ăn.

Cơm còn chưa có ăn xong, thì Thượng Quan Mai bên kia đã trở lại, tức giận hào hển, vừa vào cửa, bắt gặp Vương phi cùng vợ chồng son Lãnh Hoa Đình đang ăn cơm, không khí thật sự ấm áp, thì không khỏi mím miệng.

Cẩm Nương liền đứng dậy nghênh tiếp, Ngọc Bích cũng nhu thuận mang ghế ra cho nàng, Thượng Quan Mai cũng không khách khí, đặt mông ngồi xuống.

Vương phi nhân tiện nói: “Tại sao tức giận vậy? Mau, mau, trước ngồi xuống ăn cơm rồi nói sau, ta vốn tưởng rằng lão phu nhân sẽ giữ con lại dùng cơm, cho nên mới không chờ.”

“Lão phu nhân bị con làm tức giận, làm gì còn giữ con lại ăn cơm.” Thượng Quan Mai thở phì phì nói.

Vương phi nghe xong liền cười khuyên: “Ai cũng đều biết Mai nhi của chúng ta rất được lòng lão phu nhân, lão phu nhân làm sao giận con được, lão nhân gia chỉ bắt quá trêu chọc con thôi, con đừng để ý đi.”

Cầm Nương liền thực nhu thuận gấp miếng thịt vịt tới bát Thượng Quan Mai, nói: “Chị dâu, ha ha xem, cái này là mẫu thân tự mình làm.”

Thượng Quan Mai nở nụ cười, sáng giọng: “Mẫu phi thật sự là bất công nha, đệ muội tới, ngài liền tự tay nấu cơm cho nàng ăn, ta đến đây hơn nửa năm, ngài cũng không làm cho ta ăn qua.” Bộ dáng vừa xinh đẹp lại hồn nhiên, nói xong cũng làm Vương phi nở nụ cười mắng: “Người đưa nhỏ này, ta cũng làm cho con ăn không ít, chẳng qua không hợp khẩu vị của con thôi”

Bốn người đang ăn, thì Vương mama rốt cục đã mang sổ sách trở lại, trong tay nàng cầm hai bản thật dày, Cầm Nương vừa thấy liền nhíu mi, nhìn về phía Vương phi, thì thấy Vương phi mang vẻ mặt trấn định, mới buông lỏng lòng, Vương mama ở bên người Vương phi nhiều như vậy năm, chút xíu năng lực nhận biết người khẳng định vẫn phải có, một hồi hỏi đáp nhau, khẳng định là biết nàng qua loa tắc trách.

Thượng Quan Mai thì rất ngạc nhiên tò mò hỏi: “Vương mama, người cầm trong tay là cái gì, không phải là sách chứ, lấy đến ta xem xem, nếu là mấy quyển ta đang tìm, thì cần phải đưa ta xem trước.” Lại quay đầu, đối Cầm Nương nói: “Đệ muội không ngại cho ta xem trước chứ, sách của mẫu phi cất giữ là đầy đủ nhất đấy.”

Cầm Nương ngần ra, không biết phải trả lời nàng thế nào, đành phải làm bộ như không biết, miệng ngó vài tiếng, rồi tiếp tục ăn cơm.

Bên kia Vương phi nghe xong nhân tiện nói: “Chỉ là hai quyển sổ sách thôi, ta cho vương mama lấy đến, để một hồi cho Cầm Nương học mấy thứ sổ sách, về sau quản lý nhà cũng biết mà dùng.”

Vương phi lời còn chưa dứt, mặt Thượng Quan Mai liền trầm xuống, sau một lúc lâu mới nói: “Ý Nương là, về sau cho đệ muội quản lý nhà?”

63. Chương 63

Cầm Nương nghe xong thì sửng sốt, nhìn về phía Vương phi, nói về những việc trong vương phủ, nếu Vương phi muốn tìm người tiếp nhận chương gia, đương nhiên thế tử phi là lựa chọn tốt nhất, dù thế nào thì tương lai thế tử cũng thừa kế vương vị, cả vương phủ đều là thừa kế của thế tử, tương lai thế tử phi là Vương phi, thì tất nhiên cũng là chủ mẫu tương lai. Nên không có đường nào để cho Cầm Nương trưởng gia được, thật ra Vương Phi cũng chỉ trả lời như thế thôi, hơn nữa nàng ấy còn trẻ, đâu có nghĩ xa như vậy, chẳng qua là cảm thấy Cầm Nương còn nhỏ, cũng nên học hỏi thêm chút ít chuyện mà thôi.

Nhưng Thượng Quan Mai phản ứng quá lớn, làm cho chân mày Vương Phi cau lại, Đình Nhi là ruột thịt của mình, thế tử là con của thứ xuất, chiếm được vương vị thế tử là đã được lợi lắm rồi, coi như mình giao việc chương gia cho Cầm Nương thì thế nào? Hai huynh đệ có cần phải phân chia rõ ràng như vậy sao.

Vương phi cười lạnh: “Chỉ muốn để cho nàng đi theo học một ít, sau này sẽ có chỗ dùng.”

Lời này nói ra xong ai muốn hiểu như thế nào cũng được, cũng không nói đến chuyện sau này để cho Cầm Nương chương gia, cũng nói sau này sẽ không, Thượng Quan Mai nghe xong liền có chút bực mình, nhưng không tiện phát tác, miệng liền nói vòng vo, chỉ vào cuốn sách “Việc chương gia này cũng lấy ra cho đệ muội xem? Vậy không bằng mẫu phi cũng dạy luôn cả ta đi, một hồi cũng để cho ta cùng xem một chút quyển sách này được không?”

Vương phi nghe xong thì ngần ra, gương mặt nghiêm túc nhìn thẳng Thượng Quan Mai, mỉm cười nói “Hai cuốn này là ghi chép việc trong viện, lấy ra chủ yếu chỉ để cho Cầm Nương làm quen một chút, nếu người thật sự muốn học tập thì một hồi để Vương mama dắt người đi xem sổ sách chính thức, vừa lúc cũng để

cho người hiểu rõ quy chế cùng chi phí, nếu Tam thúc cùng Tam thẩm tới náo loạn, người hãy giúp ta ứng phó lại, lão phu nhân trước giờ thương người, người đi khuyên, trong lòng hiểu rõ mọi chuyện thì có căn cứ để nói hơn.”

Thượng Quan Mai vừa nghe được xem sổ sách chính thức, trong lòng vui mừng, nàng đã sớm muốn xem sổ sách chính thức rồi, chỉ là không được phép của vương phi nàng cũng thể mở miệng muốn đi xem được, hiện tại nhờ phúc của Cẩm Nương đã cho nàng thỏa mãn tâm ý, trong lòng tự nhiên vui vẻ, chẳng qua nàng đối với sổ sách trong tay Vương mama càng thêm tò mò, bất quá, Vương phi đã nói như vậy, tất nhiên là không để ỉnh xem, cũng tốt, hôm nay rốt cuộc có thu hoạch, chờ lúc nào rảnh rồi sẽ tìm Cẩm Nương nói một tí, hoặc là....

“Vậy cũng tốt, sáng mai Vương mama rảnh rồi dắt ta đi xem một chút, bất quá nếu có chỗ nào không hiểu, thì mẫu phi, người không thể thiên vị, cũng phải dạy ta như dạy đệ muội.” Thượng Quan Mai mặt hớn hở nói, trong giọng nói mang theo mùi vị làm nũng.

Vương phi đương nhiên gật đầu, nhưng lại nói “Mấy quyển sổ kia người xem ở tại trưởng phòng được rồi, không nên đem về viện của mình xem, để cho những kẻ không có ý xấu tìm được cơ hội để nói, người vốn chỉ đi học, nếu trở thành đề tài để người ta bàn tán, thì sẽ học không xong”

Lời này là lời thật lòng, sổ sách trong trưởng phòng (phòng thu chi) trừ chủ mẫu ra, thì không cho phép ai đem ra ngoài, chỉ xem ở trong trưởng phòng, hôm nay sổ sách đều là riêng lẻ, e rằng có người thu chi không rõ, thừa dịp thể tử phi cầm sổ sách ra ngoài, cố ý làm giả sổ sách, ngược lại sẽ nói thể tử phi đã đổi, như vậy sẽ khó mà nói rõ được.

Thượng Quan Mai tất nhiên là hiểu được, trước kia ở nhà cha mẹ ruột, mẫu thân cũng đã dạy nàng cùng Thái tử phi không ít cách quản lý trong nhà, sổ sách cũng xem không ít, khi đó, mẫu thân cũng đem một ít sổ sách cá nhân cho nàng xem.

“Dạ mẫu phi, ta ở trong trưởng phòng xem, gặp chỗ không hiểu vẫn có thể hỏi người tại trưởng phòng.” Thượng Quan Mai thật biết điều, nhanh chóng nói.

Vừa lúc mọi người ăn cơm xong, Vương phi đứng dậy đi vào sương phòng, Cẩm Nương đẩy Lãnh Hoa Đình đi, Thượng Quan Mai cũng đi theo phía sau, Vương mama cầm lấy sổ sách không biết làm sao, cùng đi cũng không được, không cùng đi... Thật cũng không được, nên không thể làm gì khác là lặng lẽ theo sau, đứng trong góc nhỏ.

Ngọc Bích dâng trà lên, Vương phi cùng hai vợ chồng nói chút chuyện ngày thường, Lãnh Hoa Đình hiếm khi có ánh mắt lấp lánh, không có tia không kiên nhẫn, rất nhân nhã nghe ba nữ nhân nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng còn chen vào hai ba câu, đôi mắt phượng khẽ chuyển, tựa như tiểu hài tử nghe chuyện không hiểu, bộ dáng kia muốn bao nhiêu dễ thương liền bấy nhiêu dễ thương.

Ngay cả Thượng Quan Mai nhìn cũng không khỏi ngây ngẩn, nghĩ thầm, nếu hần không bị tàn tật mình không phải sẽ gả cho hần sao, trong đầu lập tức hiện ra bộ dáng phong thái ưu nhã của Lãnh Hoa Đường, trong lòng thầm chửi mình, ý nghĩ loạn đi đâu rồi, tướng công không phải cũng rất anh tuấn sao? Còn rất thiện lương dễ dàng tha thứ nữa, bằng không nhị tiểu thư Tôn gia cũng không ngại vu cáo để được làm thiếp của tướng công.

Mấy người đang nói chuyện, thì bên ngoài có nha đầu báo lại, nói là Lưu di nương tới, hơn nữa còn đem theo hai nha đầu xinh đẹp.

Vương phi nghe xong, khuôn mặt liền trầm xuống, thật đúng là tham gia vào náo nhiệt mà, làm sao mấy chuyện khác không thấy nàng nhiệt tình như vậy.

Để cho Cẩm Nương đi ra nghênh đón, Cẩm Nương vừa nghe nói có đem theo người đến, trong lòng cũng không khỏi tức giận, còn chưa hết sao? Nếu dứt khoát đem mấy người đó đổi thành bạc thì có bao nhiêu mình sẽ thu bấy nhiêu, bà nội của ta ơi, làm sao mà không chịu để ỉnh sống yên ổn đây.

Cẩm Nương mỉm cười đi ra ngoài đón, Thượng Quan Mai thì đứng yên bất động không có nhúc nhích, tựa như người kia cùng nàng không có chút quan hệ nào.

Lương di nương một thân quần áo màu hồng cánh sen, phía dưới có thêu một vài đóa hoa mai ngay eo để che phủ chiếc eo đầy đặn, cả người lộ ra vẻ kiều mị động lòng người, so với Vương phi thanh lệ thoát tục, thì bà ta là một mỹ nhân kiều diễm, vương gia thật là có diễm phúc, trong nhà có hai phi tử sắc đẹp khuynh quốc, trách không được Lãnh Hoa Đình thấy ai cũng chê xấu, ngày thường người ta nhìn đều là tuyệt sắc gia nhân, người bình thường làm sao để vào mắt?

Chẳng qua nụ cười của Lưu di nương sao có phần âm hiểm như vậy, vừa thấy Cẩm Nương đi đến, liền kéo lại tay Cẩm Nương nói “Ai nha! Cẩm Nương, di nương đã tới rồi, tứ phẩm của người vừa nói cho ta biết, ta liền nhanh chóng chọn hai người tốt nhất đến đây, người xem có vừa ý không?”

Cẩm Nương gượng cười, vừa không để cho di nương cầm tay, bước trước vào trong sương phòng, Vương phi đang ngồi uống trà, Lưu thị thấy liền tiến lên hành lễ, nhếch mắt lên, liền thấy con dâu của mình đang ngồi ở đó, sắc mặt liền biến hóa, mình tới mà Thượng Quan Mai đến cả mí mắt cũng không nhìn, liền không khỏi giận đỏ mặt, nhưng trước mặt Vương phi cùng Cẩm Nương nàng cũng không tiện phát tác, không thể làm gì khác hơn là tức giận ngồi ở phía dưới Vương phi, khuôn mặt lạnh lùng cũng giả bộ không nhìn thấy Thượng Quan Mai.

Vương phi bảo Ngọc Bích dâng trà cho Lưu thị, còn chưa mở miệng đã nghe một chuỗi xin lỗi “Muội muội mới biết trong viện Đình nhi thiếu người, nha, ta sợ mình là người cuối cùng được biết đấy, tỷ tỷ chớ có để ý, nhìn xem một chút, hai người này là ta chọn sẽ không có chuyện gì.” Vừa nói vừa nắm tay hai nha đầu kéo lên phía trước đứng, để cho Vương phi có thể thấy rõ.

Vương phi nhăm nháp trà từ từ, liếc mắt nhìn hai nha đầu, khoan hãy nói cái gì, hai nha đầu Lưu thị đem đến bộ dạng thật đoan chính, lớn lên thân hình đầy đủ, ánh mắt sáng nước lừu chuyển kiều mị, rất xinh đẹp, khí chất cùng Lưu thị có vài phần tương tự, người như vậy vừa nhìn là biết không yên phận với chủ tử, nếu vào viện của Đình nhi, còn không náo loạn đến gà chó không yên sao? Lưu thị quả thật cố tình tính toán mà.

Hai nha đầu kia đang ngạo nghễ nhìn Cẩm Nương, nhìn thấy Cẩm Nương mặc dù thanh tú nhưng tướng mạo cũng bình thường, lo lắng liền lập tức biến mất, ánh mắt nhìn người cũng có chút xoi mói, tựa hồ Cẩm Nương không phải là đối thủ của các nàng, vừa quay đầu, nhìn thấy Nhị thiếu gia ngồi ở trên xe lăn thì lập tức hồn phách đều bị mất hết, con mắt mở to tựa như dính ở trên người hắn, muốn dời đều dời không được.

Lãnh Hoa Đình nghe xong lời của Lưu di nương cũng rất buồn bực, này giờ bị nữ quỷ nhìn ngó chằm chằm, không khỏi bốc hỏa, đưa tay lên đoạt ly trà trong tay Cẩm Nương, nhắm ngay trán của nàng kia, ném qua.

Vương phi đang cùng Lưu di nương đánh thái cực (ý nói đẩy qua đẩy lại), bỗng nghe một tiếng kêu thảm thiết, hai người nhìn sang, chỉ thấy nha đầu có thân hình như rắn của Lưu di nương đem tới, trước chân đầy máu tươi, che đầu hét lên.

Cẩm Nương thấy Lãnh Hoa Đình đoạt ly trà đánh người, chỉ trong nháy mắt cũng không kịp phản ứng, nha đầu kia máu chảy đầy mặt, nàng thở dài thương hại, cố gắng nhịn xuống nụ cười, bận rộn quay đầu nhìn giả vờ nói : “Ai nha, đây là làm sao, mọi người tới giúp đem người đưa xuống đi, ai nha, tướng công người cũng thiệt là, ta đưa chàng ly trà, sao chàng lại tức giận rồi. Nếu không thích, chàng cứ uống ly của ta, ta chỉ mới uống có hai ngụm thôi, còn nóng đó” Vừa nói vừa đem ly trà trong tay đưa cho Lãnh Hoa Đình.

Thượng Quan Mai thật là không nhịn được nữa, phùng một tiếng bật cười “Không trách được tướng công nói nhị đệ hồn nhiên dễ thương, thật thế, cô gái yêu mị như vậy mà cũng dùng chén trà đập được.”

Nghe nói như vậy trên mặt Lưu thị lúc đỏ lúc trắng, trợn mắt nhìn Thượng Quan Mai, cười lạnh “Phải không? Xem ra các nàng không vừa mắt Cẩm Nương rồi, sớm biết thế ta tuyển thêm người đẹp nhiều hơn một chút để đem tới cho Đường nhi, lâu rồi trong phủ cũng nên có mấy chuyện vui, làm sao mà trướng cũng không thấy một cái nào, xem ra cũng nên chuẩn bị vài người, sáng mai qua Tôn gia xem một chút, nhanh chóng đem Ngọc Nương vào phủ, nghe nói nhị tiểu thư Tôn gia xinh đẹp như hoa, còn là một tài nữ, cũng giống như nhị đệ muội vậy, đều có khí chất ưu nhã.”

Thượng Quan Mai nghe xong đứng lên cười lạnh “Di nương nói chuyện nên chú ý một chút, cái gì gọi là trướng cũng không có một cái? Người đem tướng công so với cái gì thế? Lại đem người so thành cái gì? Gà biết đẻ trứng sao?”

Lưu thị không nghĩ tới con dâu lại ở trước mặt Vương phi cùng mình trở mặt, đôi mắt tức giận đến đỏ lên, cũng đứng lên “Người....Người...Còn biết chút gì là tôn ti trưởng bối không? Ta là chính là mẹ chồng người, nào có ai lại bất kính như thế đối với mẹ chồng? Người thật quá đáng, ỷ vào mình là quận chúa thì không biết trời cao đất rộng. Không coi ai ra gì, người mà như thế nữa ta nói Đường nhi bỏ người.”

Thượng Quan Mai khinh miệt nhìn nàng, rồi nhàn nhã ngồi xuống, cười lạnh “Đừng có tự dát vàng trên mặt mình, mẹ chồng của ta chính là người ngồi ở chính vị, cũng không biết tự nhìn xem xuất thân của mình là gì, cũng có mặt mũi lớn tiếng nói với ta, di nương, người không học qua quy củ của nữ giới sao, hay là để ta đem mấy quyển đến cho người xem a.” Vừa nói vừa vươn tay đặt trên tay của vương phi “Mẫu phi thật là ngại quá, vừa rồi Mai nhi đã làm ầm ĩ đến người.” Giọng nói đặc biệt cung kính, cùng với giọng điệu vừa nói cùng Lưu thị tựa như hai người vậy.

Lưu thị giận đến phát tay ra, bỏ lại hai nha đầu đi ra bên ngoài, vừa đi vừa nói “Tốt, tốt, người có bản lĩnh, người không nhìn đến ta, ta đây tự tìm người nhìn, hồi hấn xem làm thế nào mà dạy bảo con dâu như người.”

Thượng Quan Mai không nhanh không chậm nói với nàng “Di nương đi thông thả, tướng công đang ở trong thư phòng cùng Vương gia, ngài có thể đến đó khóc lóc để cho bọn họ cùng nhìn thấy.”

Lưu di nương nghe vậy liền đi chậm lại, vẻ mặt thê lương quay đầu lại, bộ dáng rất thương tâm, Vương phi nhìn thấy nàng như thế cũng không nhẫn tâm, đây chỉ là chuyện cãi cọ của nữ nhân, cần gì ầm ĩ đến nam nhân chứ, nên cuối cùng tốt bụng đứng dậy lên tiếng khuyên Lưu thị “Muội muội người cũng thiệt là, Mai nhi là một tiểu hài tử, nói chuyện không biết nặng nhẹ, người không nên cùng tiểu bối như nàng so đo, huống chi còn là con dâu của mình, ngồi xuống đi, để ta cho người làm một chút điểm tâm, một hồi người nếm thử xem.” Vừa nói vừa kéo tay Lưu thị đi vào nhà.

Cầm Nương là lần đầu tiên thấy Thượng Quan Mai cùng Lưu di nương ở chung một chỗ, thật đúng là kịch liệt a, không nghĩ tới trong lòng Thượng Quan Mai lại không chịu thừa nhận địa vị của Lưu di nương, thật ra, sau khi Lãnh Hoa Đường được phong vị, đã để ý tới thân phận của Lưu di nương, nên Lưu di nương cũng được phong lên làm trắc phi, cũng thành người của hoàng gia rồi, nhưng chẳng biết tại sao, trong phủ lại không ai coi trọng nàng, tất cả vẫn đều gọi nàng là Di nương, ngay cả Lãnh Hoa Đường cũng vậy, vừa rồi nghe Thượng Quan Mai nói thì tựa hồ thân phận của Di nương không cao, có lẽ do lớn lên xinh đẹp nên mới được vào Giản Thân Vương phủ.

Thượng Quan Mai thấy vương phi đã đứng ra hòa giải rồi nên cũng không nói thêm gì nữa, chỉ hừ mũi với Lưu thị mà thôi, nha đầu bị thương đã được người kéo xuống, nha đầu còn lại thì bị dọa đến mặt mũi trắng bệch, Vương Phi nhìn thoáng qua muốn cười, rồi hướng đến Lưu thị nói: “Trong viện của Đình nhi vốn có thiếu hai người làm việc, tứ đệ muội cũng thiệt là, tự mình đã đưa hai người tới là được rồi còn lôi kéo hai người các người đi theo, thật đúng là làm hư Cầm Nương.”

Vừa nói vừa cười liếc nhìn nha đầu kia nói “Người khoan hãy nói, người chọn người này, bộ dáng cũng được đó, không bằng cho tỷ tỷ ta đi, trong viện ta đang cần nha đầu nhị phẩm, không biết muội muội thấy được không.”

Vương phi nói lời này kỳ thật là muốn cho Lưu di nương một bậc thang để bước xuống, nàng vừa mới mang hai người đến đây, đầu tiên là bị Lãnh Hoa Đình dùng chén trà đập bể trán một người, đã làm nàng mất mặt rồi, nhưng ngay sau đó lại bị con dâu của mình lớn tiếng cãi lại, thể diện càng mất thêm, thật là giận đến hít thở không thông, mà nàng thì cũng không có cái can đảm bảo Lãnh Hoa Đường bỏ vợ, bất quá chỉ nói cho có, để tiết giận bớt thôi, lúc này vương phi đã cho nàng bậc thang, nàng cũng không phải con lừa, nên liền thu lại sự tức giận trên gương mặt, vừa cười vừa nói: “Làm sao mà lại không chịu, vốn là định đưa đến trong viện của tỷ tỷ, sắp xếp như thế nào, đương nhiên sẽ do tỷ tỷ định đoạt.”

Vương Phi liền nói cảm ơn, rồi bảo Thanh Thạch đem người dẫn đi xuống, nha đầu kia vừa nghe được ở lại trong viện của Vương phi thì vui mừng vô cùng, nàng thấy chỉ cần không ở lại trong viện của Nhị thiếu gia là được, Nhị thiếu gia có vẻ bề ngoài đẹp như tiên, nhưng một khi cấu giận thì tựa như ác ma. Nên tốt nhất phải tránh xa một chút.

Thượng Quan Mai thấy Vương phi cùng Lưu thị vừa nói vừa cười, thì sắc mặt mang theo vẻ châm biếm, rồi nhìn sắc trời, thấy phía ngoài đèn đã sớm được thắp lên, nên nghĩ đến Lãnh Hoa Đường chắc đã trở về, vì

vậy liền đứng lên cáo từ với vương phi, Cẩm Nương nhìn thấy vẻ mặt chán ghét của Lãnh Hoa Đình, nàng đoán chắc hẳn cũng không thích Lưu di nương, nên cũng nhanh chóng cáo từ, đẩy Lãnh Hoa Đình ra cửa.

Lãnh Khiêm đang chờ ở ngoài cửa, thấy thiếu phu nhân đẩy thiếu gia đi ra, vội hỏi “Để ta đẩy, phía ngoài đường rất tối.”

Cẩm Nương cũng không khiêm nhường, nhân thể đưa xe lăn cho Lãnh Khiêm, đột nhiên nhớ tới Lãnh Khiêm còn chờ mang bản vẽ của nàng đi làm việc, nên cười cười, đi theo bên người hắn rồi nói: “Lãnh thị vệ”

“Thiếu phu nhân, người hãy gọi ta A Khiêm giống như thiếu gia đi.” Lãnh Khiêm hiếm khi khẽ cười, dưới ánh đèn, sắc mặt vẫn lạnh lùng quen thuộc, nhưng nụ cười kia lại như ánh sao sáng tỏa sáng trong bầu trời đêm, Cẩm Nương nhìn thấy vậy không khỏi cảm thán, hắn vẫn không nên cười thường, vì nếu hắn cười một tiếng thì toàn bộ nha đầu trong viện sẽ trúng chiêu, thật là yêu nghiệt a, cùng ở một chỗ với yêu nghiệt nên giờ hắn cũng học theo yêu nghiệt.

Lãnh Khiêm đưa Lãnh Hoa Đình ra khỏi thềm đá rồi từ từ đẩy, Cẩm Nương đứng phía bên kia xe lăn, ba người lẳng lặng đi được vài phút, Lãnh Khiêm đột nhiên hỏi: “Thiếu phu nhân, người đã vẽ xong bản vẽ để đưa cho ta chưa?”

Cẩm Nương nghe xong liền cười “Chưa đâu, một lát trở về ta sẽ vẽ đưa cho người, người đừng gấp, vì ta còn phải suy nghĩ cẩn thận để vẽ ra rồi mới đưa cho người được, ngoài ra còn một số chi tiết cần phải lưu ý, ta phải đích thân nói với người mới được.”

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Lãnh Khiêm lộ ra một nụ cười xấu hổ, có chút không được tự nhiên “Tại hạ nhất định nghe thiếu phu nhân dạy bảo.”

Chảy mồ hôi, hắn nói dạy bảo cái gì a, cổ nhân thật là nhiều lễ nghĩa, Cẩm Nương vừa muốn nói vài câu khiêm nhường, thì đã nghe giọng nói rất không bình thường của Lãnh Hoa Đình vang lên “Lăng nhăng cái gì, còn không mau đi.”

Lãnh Khiêm cùng Cẩm Nương hai mắt nhìn nhau, rất lấy làm khó hiểu mà nhìn người trước mặt, người này thần kinh có gì không bình thường sao, nơi này chỉ có mấy người bọn họ không cần giả vờ nữa nha.

Trở lại trong viện, Tú cô đang dạy dỗ hai nha đầu tứ thím vừa đem tới, Lãnh Khiêm đưa Lãnh Hoa Đình vào phòng xong, thì tự mình rời đi, Cẩm Nương vừa định gọi hắn lại, thì đã bị Lãnh Hoa Đình níu lại tay áo “Sáng mai là có thể thấy rồi, chỉ một đêm mà cũng không chờ được sao?”

Cẩm Nương nghe xong thì ngẩn người, đưa mắt trừng hắn, cái gì gọi là một đêm cũng chờ không được? Người này nói chuyện sao nghe khó hiểu thế, nàng đang muốn nổi giận, thì lại thấy hắn hít mũi, kéo xe lăn đi qua bày ra ánh mắt nai tơ kinh điển miệng nói “Nương tử, tay của ta đau quá.”

Cẩm Nương nghe xong trong lòng không khỏi đau xót, nhớ tới bàn tay của hắn có chút bị nứt ra, nên thoáng cái tức giận đã muốn bay hết, vội vàng đẩy hắn vào trong phòng, kêu Châu Nhi cùng Ngọc Nhi lấy chậu nước nóng, tự mình xắn ống tay áo của hắn lên, cầm khăn nóng giúp hắn lau.

Phía ngoài Tú cô vẫn còn dạy dỗ hai nha đầu, Cẩm Nương biết được là nhờ Châu Nhi, hai nha đầu kia một tên là Xuân Đào, người còn lại tên là Thu Cúc, vốn là ở trong nhà của tứ thím, hai người này tuy không phải là nha đầu nhất đẳng, nhưng cũng là nhị đẳng nha đầu, đã quen sống sung sướng an nhàn làm sao chịu khổ được, cộng thêm Bình Nhi cố ý muốn chinh cả hai nàng, nên liền đem đồ của nha đầu bà tử của cả viện cho các nàng giặt.

Giặt đến trưa, thì đi ra kiểm tra nói các nàng giặt quá chậm, nên không cho các nàng ăn cơm, các nàng thật sự là vừa tức, vừa mệt, vừa đói, chịu không nổi nên liền tìm đến Tú cô lý luận, Tú cô tất nhiên là đứng về phía Bình Nhi, dù sao cũng cùng là hồi môn của Thiếu phu nhân, người ta nói bà con xa không bằng láng giềng gần, cho nên vừa quát vừa mắng, mang đạo lý ra mà dạy các nàng, hai người này tất nhiên là không phục, nhìn thấy thiếu phu nhân trở lại, đã muốn xông tới kiện, mà Bình Nhi thì đầu để cho các nàng gặp thiếu phu nhân và thiếu gia được, nên che chắn lại không cho các nàng tới gần bên người Cẩm Nương.

Trong nhà, Cẩm Nương đang giặt khăn nóng giúp Lãnh Hoa Đình chườm lên vết thương, cuối cùng đem bàn tay kia ngâm đến mềm nhũn, các vết chai sần cũng bong tróc, nàng liền lấy tay kéo nó ra, Lãnh Hoa Đình vẫn một mực lặng yên nhìn nàng.

Bộ dáng nàng bận rộn nhìn thật đẹp, lúc nàng chăm chú, đôi mắt sẽ rất sáng, giống như trong màn đêm tối tăm ngôi sao nhỏ bỗng phát ra ánh sáng rực rỡ, cái mũi thanh tú, hai cánh môi mấp máy, trên mép môi còn có chút mồ hôi, phản chiếu ra ánh sáng, hai bàn tay nhỏ bé trắng mịn nhanh chóng đưa vào trong nước nóng, rồi lại vội vàng đem cái khăn nóng hổi kia ra, liên tục mấy lần như vậy, mấy vết chai trên tay hắn đã mềm đi, còn tay nàng thì bị nóng đến đỏ bừng, trong lòng hắn tựa như mảnh đất hoang khô cằn nhiều năm, bỗng chốc được dòng suối ngọt ngào tưới lên, làm nó trở nên mềm mại và ẩm ướt, mềm đến độ không có sức mà cử động, nên cứ yên lặng như thế mà nhìn nàng chăm chú.

Cầm Nương đem ghế nhỏ ngồi trước ghế của hắn, đem tay hắn đặt lên đầu gối của mình, nhẹ nhàng bóc lớp da ra, lúc trước trong phòng cũng từng thấy, nơi này có không ít chỗ mới kéo da non, nàng lấy hết da chai trên tay hắn xong, liền cẩn thận bôi thuốc mỡ lên, rồi dùng băng gạc sạch sẽ băng lại, ngày mai, mình sẽ coi chừng dùm hắn, không cho hắn đẩy xe lăn, chủ yếu để lớp da non tốt hơn rồi tính.

Vừa bóc vừa hỏi “Đau không? Nếu đau thì phải nói cho ta biết, nếu không khi ta giật mạnh lớp da ra thì sẽ càng đau.”

Chỉ một mình nàng nói, còn Lãnh Hoa Đình thì không trả lời câu nào, mà ngoan ngoãn để nàng làm, Cầm Nương ngẩn đầu nhìn hắn, đập vào mắt nàng là đôi mắt long lánh nhu tình, tinh khiết ôn nhu, mang theo vẻ đẹp thâm trầm, như bảo thạch trân quý, sâu như hồ đầm, dường như bên trong nó còn có dòng nước đang cuộn cuộn chảy siết, vừa nhìn một cái nàng như muốn bị cuốn hút vào trong đó, bốn mắt vừa chạm liền quện vào nhau thật lâu mà vẫn không tách ra.

Thật lâu sau, Cầm Nương cảm giác tay có chút lạnh lẽo mới biết mình lại thất thố, nên rất không tự nhiên mà dời đi tầm mắt, đỏ mặt cúi đầu tiếp tục công việc.

“Nương tử thật ra thì vô ích thôi, cho dù da mới có mọc lên thì lại rách tiếp, dù sao có vết chai thì khi ta đẩy cũng đỡ đau chút ít.” Bên tai Cầm Nương vang lên âm thanh hơi khô của Lãnh Hoa Đình nhẹ nhàng như bài hát của trẻ con vang bên tai của Cầm Nương.

Cầm Nương nghe xong lòng căng thẳng quật cường ngẩn đầu nhìn hắn “Sẽ không, ta sẽ không bao giờ để tay chàng bị chai nữa, sáng mai không cho chàng tự mình đẩy xe lăn, hoặc là ta đẩy, hoặc là A Khiêm đẩy, tóm lại phải đem tay chàng dưỡng cho lành lặn lại thật tốt mới thôi.”

Đây là lần đầu tiên có người dùng giọng nói bướng bỉnh và bá đạo như vậy nói với hắn, mà trong giọng điệu còn mang theo chút đau lòng, Lãnh Hoa Đình quay đầu không nhìn nàng, hắn phải dùng biết bao nhiêu khí lực mới đè lại ham muốn đem nàng ôm vào trong ngực, hắn không muốn dễ dàng đem tim mình trầm luân vào đó quá nhanh, ở chung cùng nàng mới có mười mấy ngày mà thôi, hắn đã có chút không kìm lòng nổi, không được, tình cảm loại này đối với hắn quá mức xa xỉ, hơn nữa hắn đã quen cô tịch, đột nhiên ấm áp kéo đến khiến cho hắn có chút không chịu đựng được, cái cảm giác bị người thân cận của mình phản bội, đau đến thắt ruột thắt gan, hắn không muốn lại bị như vậy.

Nhưng mà....nhưng mà cảm giác này thật thích, ý nghĩ này làm hắn có chút chán nản, hận mình vô dụng, mấy lần muốn rút tay về, nhưng một lần nữa lại để xuống, cuối cùng sẽ có một ngày quân lính sẽ tan rã ở trước mặt của nàng, quan trọng nhất là, hắn còn không biết nàng đối với mình, có cảm giác như mình đối với nàng hay không, nàng có thích hắn hay không. Nhưng mà lòng thì nghĩ vậy, nhưng bàn tay vẫn tham lam sự ôn nhu của nàng, đã thử mấy lần, nhưng đều mất đi khí lực như trước, vì vậy không rút ra được, thất bại rồi, thôi thì hôm nay để cho nàng đùa giỡn vậy, ngày mai hắn sẽ cách xa nàng một chút.

Cảm giác tay hắn có chút cứng lại, Cầm Nương cũng không để ý, tìm nàng lúc nàng như nai con nhảy loạn, đập thành thịch không ngừng, cũng may hắn không có châm biếm nàng, nếu không nàng đã thành trò hề rồi, thằng nhãi này nói không chừng sẽ lấy bối rối của chính mình làm đề tài để nói, mấy ngày nay đã bị hắn mắng là háo sắc, ngu ngốc rồi, nàng không muốn lại bị hắn đặt cho biệt hiệu khác nữa.

Cuối cùng cũng làm xong, nhìn lại, hai tay của Lãnh Hoa Đình đã bị Cầm Nương băng bó thành cái bánh chưng lớn, hắn nhìn hai cái tay của mình, gương mặt từ hồng chuyển sang đen, trừng mắt nhìn Cầm Nương, đôi môi đỏ mọng hé mở nói “Thật là người xấu thì làm cái gì cũng xấu.”

Cõi lòng đầy mong đợi của Cầm Nương lập tức suy sụp xuống, nhìn kỹ cánh tay hắn, ha ha quá thật rất xấu, bắt quả tại hắn quá mức xinh đẹp, nên vào lúc băng gạc xong mình băng thêm vài vòng, nên đã đem

tay hần bằng thành xấu như vậy, nhưng mà đây cũng là một thành tựu a, vì thế nàng không tức giận ngược lại có vài phần vui vẻ oang oang nói “Không xấu đâu, rất xứng với tướng công.”

Miệng Lãnh Hoa Đình cứng lại, cái gì gọi là rất xứng với hần? Hần có xấu như vậy sao? Đang muốn mắng nàng, thì Cẩm Nương đã giành trước một bước, bày ra bộ dáng tội nghiệp, đưa tay tới để tháo ra băng gạc của hần “Nếu tướng công không thích thì ta tháo ra vậy, một hồi để Châu Nhi vào làm giúp chàng là được.” Vừa nói ánh mắt đang sáng bắt đầu chuyển hồng, lỗ chũm như sắp khóc.

Lãnh Hoa Đình đột nhiên thu tay lại, hần mới không thêm để cho nữ nhân khác giúp hần, nhìn bộ dáng đáng thương của nàng, hần cũng cảm thấy nàng cũng đã mất nhiều tâm lực để băng, thôi, xấu thì xấu đi, hần gơ hai cánh tay lên nói “Đẩy ta lên giường đi.” Rồi cẩn thận giấu tay đi, giống như sợ Cẩm Nương thật sự tháo băng gạc ra, sau đó thì nhìn chằm chằm vào hai tay mình giống như nhìn bảo bối vậy.

Môi Cẩm Nương nhếch lên nụ cười thắng lợi, người giả bộ đáng thương, bốn cô nương xem nhiều rồi, ta đây cũng biết đấy.

Nàng cười hi hi đẩy Lãnh Hoa Đình đến bên giường, rồi có chút chần chờ, không biết phải giúp hần lên giường như thế nào, lúc trước khi tay hần chưa bị băng lại, hai tay khê chống một cái là tự mình nhảy lên, mình mới vừa rồi không nên băng luôn ngón tay cái của hần, bây giờ thì tốt rồi, như vậy hần làm sao mà đi lên a.

Lãnh Hoa Đình nhìn ra nàng đang chần chờ, thì không khỏi nở nụ cười thử nàng “Bây giờ biết rồi sao, nàng không chỉ xấu mà còn ngốc nữa.”

Vừa nói vừa gơ tay lên, tự mình từ trên ghế đứng lên, nhưng mà hai chân vừa mới chạm xuống đất thì liền nhảy lên giường, Cẩm Nương thấy vậy, hai mắt như muốn rớt ra ngoài, xông qua ôm lấy hần “Chàng có thể đứng lên, có thể đứng lên có đúng hay không?” Ngày tân hôn ta cũng thấy được, ta còn tưởng rằng chàng mượn lực, hồi này ta nhìn thấy rõ ràng, chàng có thể đứng lên, chẳng qua chân không thể quá gắng sức có đúng hay không tướng công?”

Lãnh Hoa Đình lấy tay hất nàng ra, hai mắt phủ sương, lạnh lùng quát nàng “Không thể, ta không thể đứng lên, ta là người bị liệt, nàng hiểu chưa? Mãi vẫn là người bị liệt, bây giờ đã vậy sau này cũng thế.”

Cẩm Nương đột nhiên thấy hần tức giận thì không thể hiểu được, nàng lui về phía sau mấy bước mới có thể đứng vững, vừa ngạc nhiên vừa bị thương nhìn Lãnh Hoa Đình, chỉ thấy bộ dáng đang thất vọng của hần, đôi lông mày thanh tú cau lại, đôi mắt xinh đẹp nhuốm đầy bi thương trầm trọng, ngay cả hô hấp cũng bị nghẹn lại, gân xanh trên trán nổi lên, làm cho bộ dạng của hần rất đáng sợ.

Cẩm Nương lập tức hiểu, hần có thể đứng lên, nhưng tất nhiên chỉ mỗi động tác này đã hao tổn hết tâm lực của hần, hai chân cũng bị đau đớn như dao cắt, nhưng hần vẫn dấu kín nỗi thống khổ của mình, giấu kín e dè và sợ hãi, vì hần kiêu ngạo, nên không chịu lộ ra sự mềm yếu trước mặt nàng, nhưng vừa rồi, nàng đã động đến vết thương trong lòng hần, mở ra tường rào phong bế trong lòng hần, vạch trần vết thương đau đớn mà hần muốn giấu kín, nên hần chắc là thẹn quá thành giận.

Cẩm Nương trong thoáng chốc bỗng cảm thấy chua xót, chỉ muốn đem hần ôm trong lòng ngực mềm mại của mình, nói cho hần biết, nàng chỉ muốn cùng hần gánh chịu mọi đau khổ, đồng tâm xây dựng tương lai, nhưng mà...hần dường như không hoàn toàn mở rộng lòng đối với mình, nên Cẩm Nương cảm thấy có chút thất bại, tình cảm giữa nàng với hần rất phức tạp, hiện tại nàng chỉ muốn vì hần mà làm tất cả mọi chuyện, có yêu hay không, không quan trọng, nàng chỉ xem hần là tượng phụ chân chính của mình, cả hai phải sống bên nhau trọn đời, nên mới ra sức giúp hần.

Thôi, cái gì đến rồi từ từ sẽ đến, một ngày nào đó, hần sẽ tự nói với mình về tất cả bí mật của hần, khi đó, nàng mới hiểu rõ nguyên nhân tại sao chân hần lại bị như vậy, hoặc là có thể tìm ra phương pháp chữa trị cũng không biết chừng.

Hai vợ chồng son đang ở trong theo đuổi ý nghĩ riêng của mình, thì nghe trong chính đường truyền đến một trận ồn ào, còn có người đang khóc, gọi trời gọi đất còn gọi thiếu phụ nhân.

Cẩm Nương không khỏi nhíu lông mày, Tú cô này, làm sao chỉ có mấy tiểu nha đầu mà giải quyết cũng không xong, nàng quay đầu nhìn Lãnh Hoa Đình, bắt gặp sắc mặt của hần lúc này so với vừa rồi đã tốt

hơn rất nhiều, xem ra hẳn đã tự mình điều tiết tốt tâm trạng, nên nàng bước lên phía trước dịu dàng nói “Tướng công ta giúp chàng nằm ngủ”.

Vừa nói vừa giúp hẳn nới dây lưng, sau khi Lãnh Hoa Đình bình tĩnh lại cũng có chút hối hận, vừa nãy nàng bắt quá chỉ mừng rỡ cho hẳn mà thôi, hẳn không nên vì vậy mà quát nàng, thấy nàng không tức giận mà còn nhỏ nhẹ hầu hạ hẳn, trong lòng liền hồ thẹn một chút, nhưng mà hẳn cũng không có thói quen nhận lỗi, nên không thể làm gì khác hơn là nghiêng đầu không nhìn nàng, để mặc nàng làm.

Sau khi nàng hầu hạ Lãnh Hoa Đình ngủ xong, liền vén rèm đi ra chính đường.

Trong chính đường thật hỗn loạn, hai người Xuân Đào Thu Cúc đang kéo Bình Nhi ra, Bình Nhi đang cầm gia pháp, đó là hai cây trúc cột vào nhau, cây roi này mà đánh xuống sẽ không đỡ thương gân cốt, nhưng đánh xuống thì da thịt sẽ bong ra. Ở Tôn Phủ nàng đã tận mắt nhìn thấy Bạch tổng quản dùng nó để trừng trị nha hoàn làm sai.

Vừa thấy Cẩm Nương đi ra, hai người Xuân Đào Thu Cúc tựa như nhìn thấy vị cứu tinh liền nhanh chóng chạy tới “Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân, ngài cần phải chủ trì công đạo cho bọn nô tì a.”

Cẩm Nương bị các nàng hù sợ, không khỏi lùi về phía sau hai bước, nhìn về phía Tú cô, vẻ mặt Tú cô đen thui, đang tức giận nhìn chằm chằm Bình Nhi, Bình Nhi cũng quật cường mím môi, trong tay vẫn cầm gia pháp, tàn bạo nhìn chằm chằm hai người đang quỳ dưới nền nhà.

Cẩm Nương đi tới ghé trên chính đường ngồi xuống, Tứ nhi liền nói “Thiếu phu nhân có muốn uống trà không?”

Cẩm Nương phát phát tay, đối với hai người đang quỳ nói “Đứng lên đi, nói xem chuyện gì mà làm huyên náo kinh thiên động địa cả lên, quả thật là giành lấy mặt mũi cho ta a.”

Câu nói phía sau là để cho Tú cô cùng Bình Nhi nghe, trước kia ba người ở trong phủ, bởi vì điều kiện gian khổ, nên cũng rất hòa thuận, chẳng bao giờ ồn ào, nhưng hôm nay theo mình gả vào Vương phủ, cuộc sống trở nên tốt hơn, thì ngược lại lòng người đã đi xuống, trong viện này còn không ít người già trong vương phủ, người của mình mang đến mà náo loạn như thế, đây không phải là làm ình mất thể diện sao? Cùng Tú cô nữa, uống công sống đến mấy mươi tuổi đầu, mình đem cả viện giao cho Tú cô xử lý, chỉ có mấy đứa nha hoàn nàng cũng trị không được, thật làm ình thất vọng.

Tú cô nghe lời nói của Cẩm Nương, không khỏi đỏ bừng mặt, quả thật nàng vừa rồi không có xét xử công bình, vì vẫn một mặt thiên vị cho Bình Nhi, thứ nhất nàng ấy cũng là nha hoàn hồi môn tới đây, thứ hai mình lại cùng với mẹ của Bình Nhi quen biết, ngoài ra, hai người đang quỳ trên mặt đất là hai nha hoàn mang theo tiểu tâm tư tới đây, nàng cũng muốn mượn cớ để trị các nàng, nhưng lại không nghĩ tới Bình Nhi lại ý thể muốn đánh hai nàng ấy, cộng thêm hai người kia cũng không phải dễ đối phó, nên nhất thời liền loạn cả lên.

Hôm nay thiếu phu nhân vừa nói ra lời này, khiến nàng thấy thẹn trong lòng, lại càng cảm thấy uy tín của mình cũng bị Bình Nhi làm mất, thì càng giận hơn, ngậm miệng trừng mắt với Bình Nhi.

“Thiếu phu nhân, hai nô tì không có phạm lỗi, chẳng qua chỉ muốn Tú cô cho hai nô tì ăn cơm tối, lúc trước thiếu phu nhân cho hai nô tì đi phòng giặt đồ, nô tì cũng nghe theo lời thiếu phu nhân phân phó, không dám hai lời, nhưng nô tì đã làm việc cả một ngày mà Bình Nhi cô nương lại không cho ăn cơm, còn đánh chúng nô tì, chúng nô tì chịu không nổi mới đến tìm Tú cô phân xử.” Người đáng cao là Xuân Đào, vừa khóc vừa nói, đầu tóc tán loạn, quần áo cũng có nhiều nếp nhăn, vừa nhìn là biết bộ dáng trải qua chuyện đánh nhau, xem ra nha đầu này mới vừa rồi cũng không dám làm càn ngang ngược.

Thu Cúc nghe Xuân Đào nói chuyện đằng hoàng, nàng liền cúi đầu, không lên tiếng, nhưng thỉnh thoảng nhìn sang Xuân Đào, gật đầu, nha đầu này vừa nhìn một cái liền biết là người thâm trầm, thích giở trò trước mặt chủ, nhìn oán hận trong cặp mắt kia biến mất nhanh hơn bất cứ ai, có việc gì thì đẩy Xuân Đào ra nói chuyện, có gì tốt hai người liền chia, phạm sai thì Xuân Đào trở thành bia nhận lãnh, nàng ta chịu phạt cũng ít hơn một chút.

Cẩm Nương nghe Xuân Đào khóc lóc kể lể liền nhìn Tú cô “Nàng nói đều là sự thật?”

Tú cô ngây ngốc không biết trả lời thế nào, nếu nói đúng, thì mình cùng Bình Nhi đều có lỗi, nếu nói không phải cũng không được, vì mọi người trong phòng đều nhìn thấy, đều biết chuyện, tuy họ chỉ đứng xem mà không nói, nhưng e là trong lòng đã sớm đem chuyện này để ở cửa miệng.

Cầm Nương thấy thế liền cau mày, cũng lười hỏi thêm, nàng nhìn quanh một cái, liền dừng ở trên người Châu Nhi cùng Ngọc Nhi “Các người là người ở lâu trong viện này, cũng là người đắc lực nhất bên cạnh gia, các người nói xem ai đúng ai sai?”

Châu Nhi nghe xong có chút khó xử, địa vị của Tú cô nàng có thể thấy được, thiếu phu nhân rất coi trọng Tú cô, nàng không đáng vì hai nha đầu không được sủng mà đắc tội với Tú cô, hơn nữa, sau này nàng muốn có cuộc sống hòa đồng ở trong viện, hơn nữa Tú cô cũng không phải là người có lòng dạ rộng rãi, không biết chừng sau này sẽ tìm cách bắt lỗi nàng để báo thù.

Cho nên, Châu Nhi cũng thấp đầu nhỏ giọng nói “Lúc này nô tỳ trong nhà lấy nước nóng cho thiếu phu nhân, đi ra đây khá muộn, nên nô tỳ cũng không rõ lắm.”

Ngọc Nhi là người thẳng tính, thấy Châu Nhi không chịu nói thật, nên trong lòng cũng cảm thấy bất bình, chủ động mở miệng “Hồi thiếu phu nhân, chuyện này Ngọc Nhi biết rõ, đúng là Bình Nhi cô nương quá khi dễ người rồi, các nàng đều do ta dẫn đi phòng giặt đồ, vốn chỉ chuyên giặt đồ của chủ tử, nhưng Bình Nhi cô nương tới, muốn cho các nàng giặt cả đồ của người hầu, các nàng cũng không nói cái gì, làm rất đáng hoàng, đến giờ cơm, Bình Nhi cô nương nói các nàng giặt không sạch, phạt không cho các nàng ăn cơm, còn lấy thêm một đồng đồ cho các nàng giặt, các nàng cũng giặt, chẳng qua vì đói quá nên đến chỗ Tú cô đòi ăn, ai ngờ lại chọc giận Bình Nhi cô nương, ở phía sau viện ai cũng nhìn thấy cả, cũng không phải chỉ một mình nô tỳ biết, nên mọi người cũng có thể bình luận phân xử”

Lời nói của Ngọc Nhi câu nào cũng đều nhằm vào Bình Nhi, nửa câu cũng không nhắc đến Tú Cô làm sai cái gì, đem mọi chuyện nói rõ ra, cùng lắm thì chỉ đắc tội với một mình Bình Nhi, mà còn được tiếng là chính nghĩa, Cầm Nương không khỏi liếc nhìn Ngọc Nhi, chỉ thấy bộ dáng nàng thanh tú, giỏi giang khôn khéo, ánh mắt trong trẻo cơ trí, lại có chút chính khí, ừ, nha đầu này thật không tệ.

Cho nên Cầm Nương lại tiếp tục hỏi mọi người trong viện “Là như vậy sao?”

Tú Cô cúi đầu rút cuộc cũng mở miệng “Ngọc Nhi nói tất cả đều là thật, thiếu phu nhân, người phạt nô tỳ đi, nô tỳ đã không phán xét công bình, để cho thiếu phu nhân lo lắng, vừa rồi còn làm mất thể diện của thiếu phu nhân, thật có lỗi.”

Tú cô rút cuộc cũng biết nặng nhẹ, nếu muốn quản lý tốt người trong viện này, đầu tiên là phải trung thành với thiếu phu nhân, không thể cất dấu tâm tư riêng, hơn nữa đối với mọi người phía dưới phải công bằng, nếu không, dù mình chỉ sơ ý một chút, người ta cũng sẽ đổ lên đầu thiếu phu nhân, mình cũng là người đại diện cho thiếu phu nhân, vừa rồi quả thật mình đã không suy nghĩ cẩn kẽ, chỉ sợ mất đi thể diện của bản thân, hiện nay nghe lời của Ngọc Nhi mới hiểu được, thể diện của mình là gì, thể diện của thiếu phu nhân là thể diện của mình.

Cầm Nương nghe xong lại càng tức giận, Tú cô cũng thật là, rõ ràng chuyện này là lỗi cuồng vọng của Bình Nhi. Nếu cứ như vậy, thì làm sao quản lý tốt những người còn lại ở trong viện, bản thân mình bất chánh thì làm sao có tư cách đi quản người khác?

Khuôn mặt nàng không khỏi chìm xuống, nói với Xuân Đào cùng Thu Cúc “Các người hiện tại đi xuống phòng bếp ăn cơm đi, để cho quản sự phòng bếp làm thức ăn ngon cho các người, ngày mai khỏi đi phòng giặt đồ nữa, hãy theo hai người Xuân Hồng và Liễu Lục đi thuê thừa may vá, chẳng qua, nếu sau này không được gọi, thì không được tự tiện vào phòng chủ, nghe rõ chưa?”

Rồi hướng Bình Nhi nói “Về phần Bình Nhi, đi xuống thu dọn một chút, xế chiều khi ở trong viện Vương Phi, gia đã đem người cùng Xuân Hồng đối với hai người của tam phu nhân, ngày mai ta sẽ cho người đem các người qua đó.”

Bình Nhi vừa nghe xong thì giật mình, bị hù dọa đến mặt mũi trắng bệch, thần trí hỗn loạn hỏi Cầm Nương “Thiếu phu nhân người có ý gì vậy?”

Xuân Hồng cũng bị hù sợ, quỳ xuống theo “Thiếu phu nhân nô tỳ không có phạm sai lầm, nô tỳ không có

khi để hai nàng, người....người vì sao cũng phạt nô tỳ.”

64. Chương 64

Cẩm Nương nhú mày, lạnh lùng nói “ Không có ý gì cả, các người tuy rằng là nha hoàn hồi môn theo ta tới đây, nhưng hôm nay vào trong Vương phủ rồi, thì là người trong phủ, gia là chủ tử trong viện này, tất nhiên là có quyền xử lý các người, hơn nữa đến chỗ của tam phu nhân, thì vẫn là nô tỳ giống nhau, cũng không phải là bị bán hay đưa ra khỏi phủ, các người không cần suy nghĩ nhiều quá.”

Cẩm Nương cảm thấy hơi mệt, trước kia nàng không phát hiện, hôm nay mới biết được Bình Nhi hóa ra là người như vậy, nàng bỗng nghĩ đến lúc trước ở nhà mẹ đẻ, lão thái thái đã từng nhắc nhở nàng, xem ra, Lãnh Hoa Đình đã quyết định đúng, sớm đem Bình Nhi đưa đi, để sớm dẹp đi hậu họa, để người tâm thuật bất chánh ở bên cạnh cũng giống như mang theo quả bom hẹn giờ trong người, làm sao cũng không thấy yên tâm, về phần Xuân Hồng, nàng ấy là do đại phu nhân ỉn, đại phu nhân đối với mình hận đến thấu xương, thì làm gì mà chịu đưa người tốt lành tới, bản tính coi như cũng khá, nhưng chỉ sợ trong lòng có tính toán riêng, e là có mang theo nhiệm vụ mà tới, nên đi khỏi cũng tốt.

Bình Nhi nghe xong thì khóc lên, kéo áo Cẩm Nương “Thiếu phu nhân, nô tỳ đã hầu hạ người tám năm rồi, tình cảm nhiều năm như vậy, người không thể bỏ nô tỳ đi a, nô tỳ chưa quen cuộc sống ở đây giờ lại sang chỗ của tam phu nhân, vốn không thể sánh bằng sống bên cạnh người, nô tỳ không đi, cầu xin người thiếu phu nhân.”

Cẩm Nương biết nàng sẽ nói những lời này, quả thật, Bình Nhi đã hầu hạ thân thể này nhiều năm, từng li từng tí một từ từ hiện ra trong đầu của mình, hồi tưởng lại, từ lúc còn bé, Bình Nhi đã làm không ít những chuyện dơ bẩn, bằng không, thân thể này cũng không bị đại phu nhân chèn ép dữ dội như vậy.

Cẩm Nương khẽ mỉm cười, nhân nhạ nhìn Bình Nhi nói “Người hầu hạ ta nhiều năm, nhưng ta cũng không bạc đãi người, hôm nay ta bắt quá chỉ nghe theo Gia an bài mà thôi, một mình người đã làm gì trong lòng người tự rõ, ta nghĩ đến tình nghĩa nhiều năm nên mới không nói toạc ra, quá khứ dù có thể nào thì cũng đã qua, sau này ở bên kia nên biết khiêm tốn một chút, dù sao người là người của ta, ta sẽ hết sức che chở người, chỉ cần người không làm chuyện quá mức, cuộc sống sau này có tốt hay không là do người.”

Xuân Hồng nghe xong liền hiểu, việc này đã quyết thì không có đường để trở về nữa, nếu Bình Nhi không thể ở lại, thì mình lại càng không thể ở lại, thiếu phu nhân đã nhìn mình không vừa mắt, đúng lúc đuổi được mình đi sẽ thanh tịnh hơn, chẳng qua trong lòng có mối hận, đại phu nhân đã hứa với nàng, đến đây là có thể chèn ép thiếu phu nhân, để gia thu nàng vào phòng, cho nên, lần đầu tiên khi nàng nhìn thấy gia, đã không biết dè dặt mà thu lại tham vọng của mình, mới có thể để cho gia chán ghét vứt bỏ nàng.

Nghĩ đến quả thật hối hận, cũng tại gia lớn lên quá mức tuấn mỹ, giống như tiên, nên người nào nhìn thấy mà không động tâm chứ, hiện tại thì xong rồi, ra đi lần này thì không còn hy vọng gì nữa, bắt quá nghe nói ở tây phủ cũng có chủ tử trẻ tuổi, bằng vào vẻ thù mị của mình, sẽ có cơ hội, dù sao ở bên này của Gia mình đã không có cơ hội, nên thay đổi qua đó cũng tốt, nghĩ như thế, nên Xuân Hồng cũng đã thản nhiên lại, mặc dù còn lau nước mắt nhưng không ồn ào nữa.

Bình Nhi thì khóc thật lớn, khiến Cẩm Nương không kiên nhẫn nhìn Tú Cô một cái, sau đó xoay người đi vào nhà, Bình Nhi vọt lên ôm lấy chân Cẩm Nương, không để cho nàng đi, khóc ròng “Nô tỳ không tin, không tin Gia đuổi nô tỳ đi, thiếu phu nhân, lòng dạ người quá độc ác rồi, cho dù nô tỳ có làm sai với Xuân Đào cùng lắm người chỉ phạt nô tỳ mấy roi là được, người không thể nào tuyệt tình như vậy.”

Tú cô muốn ngăn cản nhưng cũng không ngăn được, nên không thể làm gì khác hơn là ở bên cạnh kéo nàng ra.

Cẩm Nương nghe xong thì tức giận, cúi đầu lạnh lùng nhìn nàng, khóa miệng nhếch lên nụ cười lạnh “Người muốn tự mình đi hỏi gia?”

Bình Nhi nghe xong ánh mắt liền sáng lên, cố gắng dũng khí nói “Chỉ sợ thiếu phu nhân không để cho nô tỳ gặp gia, nô tỳ tin gia sẽ không đuổi nô tỳ đi, dùng lời gia làm lý do, thiếu phu nhân, sợ là người sẽ không gánh nổi.”

Cẩm Nương nghe xong lời nàng nói thì hoàn toàn chết tâm, và càng thêm xác định, ban đầu trong phủ tung tin cho Tôn Vân Nương chính là nàng, Cẩm Nương nhắc chân lên, đem nữ nhân không biết điều này đá ra, cười lạnh “Tốt, ta cho ngươi như ý nguyện, cho ngươi đi gặp gia.”

Rồi nhìn Tú cô nói “Buông nàng ra, ngươi cũng đi vào theo để làm chứng, phòng hờ có tiểu nhân nào đó nói xấu ta, bởi vì nàng mà tìm tới ta náo loạn.”

Vừa nói vừa vén rèm đi vào nhà, Bình Nhi do dự một chút, nhưng nghĩ tới buổi sáng gia đối với nàng còn rất ôn nhu, mà bản thân nàng thì hồng tự thêm hương, hơn nữa thiếu phu nhân cũng không xinh đẹp bằng mình, nếu không tại sao qua cửa nhiều ngày rồi mà còn chưa động phòng hoa trức, nghĩ như thế nàng lấy lại dũng khí đi theo Cẩm Nương vào phòng.

Tú cô cũng thấp thỏm đi vào theo.

Trong phòng, Lãnh Hoa Đình sớm đã nghe được tiếng náo loạn ở bên ngoài, bất giác cảm thấy thật phiền lòng, nữ nhân Cẩm Nương này, lòng dạ vốn rất mềm yếu, đối với những nha đầu không có tâm địa tốt, nếu đối là hấn, dăm náo loạn như vậy thì sớm đã đem nàng ta đi bán.

Thấy mặt Cẩm Nương đen thui đi vào, còn Bình Nhi thì ở phía sau khóc lóc như hoa lê đài vũ, Cẩm Nương còn chưa kịp mở miệng, Bình Nhi liền lao thẳng đến bên giường, bộ dạng khiếp sợ nhu nhược “Thiếu gia, thiếu gia cứu nô tỳ.”

Lãnh Hoa Đình đã mặc quần áo ngay ngắn lại, đang ngồi ở trên giường, đầu tóc đen dài rủ xuống trên bờ vai, che đầy khuôn mặt tuyệt thế của hấn, ánh mắt phượng yêu mị mang theo vẻ buồn ngủ, vừa tức giận vừa buồn bực, lấy khủy tay chống đỡ nửa người rồi liếc xéo Bình Nhi, đôi môi đỏ mọng hé mở : “Ngươi làm sao?” giọng nói nồng ấm như rượu ngon ủ lâu năm, hơi có chút khàn khàn, cũng nhẹ như ca hát làm cho người nghe thêm cảm động.

Phong tình diễm tuyệt như vậy, hơn nữa Bình Nhi lại một lần bắt gặp dung nhan của hấn ở rất gần mình, nên nhất thời không có trả lời, hồn phách đã bay đến nơi nào rồi, thật lâu sau nàng mới hoàn hồn, gia đối với nàng thật ôn nhu a, nghĩ vậy nên không khỏi quay đầu nhìn Cẩm Nương với ánh mắt khiêu khích, đang muốn lên tiếng nói chuyện thì lại nghe Lãnh Hoa Đình nói “Ngươi tới gần đây một chút.”

Chớ nói là Bình Nhi, ngay cả Tú cô khi nghe Gia nói chuyện ôn hòa như vậy cũng không thể không tin, nhìn thái độ gia đối với Bình Nhi, chẳng lẽ đúng như nàng ta nói, Gia thật thích nàng ta? Vậy lời thiếu phu nhân nói vừa rồi...

Tim Bình Nhi đập nhanh, quỳ xuống bò tới bên giường, Cẩm Nương vừa nhìn thấy vậy, môi liền nhếch lên trong lòng bắt đầu bi ai, nữ nhân này đã không biết sống chết, còn tự mình tìm đường chết, nàng cũng không có biện pháp a, muốn giúp thì người ta cũng sẽ không muốn, nên tốt nhất là đứng xem cuộc vui vậy.

Bình Nhi đến gần bên giường, Lãnh Hoa Đình đưa tay lên thì nhìn thấy bàn tay bị băng bó rất xấu xí, bất tác dĩ trợn mắt nhìn Cẩm Nương, thật là phiền phức a, nhưng mà không sao, đúng lúc ngăn chặn sự dơ bẩn, khỏi phải rửa tay.

Vừa nhắc tay lên một cái, thì bàn tay bị băng bó của Lãnh Hoa Đình bỗng giống như có bọc sắt, một chưởng quét xuống, Tú cô vừa cảm thấy hoa mắt một cái, thì có một bóng người như điều đứt dây như lá bị héo úa, bay thẳng ra cửa sổ, nhìn kỹ lại thì thấy thân thể Bình Nhi âm một tiếng đụng trên tường rồi rớt xuống đất.

Bình Nhi căn bản là chưa kịp kêu tiếng nào đã phun ra một ngụm máu tươi, sau đó bất tỉnh.

Cẩm Nương lắc đầu, nhìn Tú cô đang trợn mắt há mồm nói “Tìm hai người, đem nàng ném ra ngoài.” Nói xong cũng không nhìn Bình Nhi lấy cái nào, đi tới bên giường.

Tú Cô nhìn cái mặt xù như đầu heo, máu tươi đầy áo của Bình Nhi, một hồi lâu cũng không nói được câu nào, nàng chỉ cảm thấy chân như bị rút gân, thật lâu cũng không khôi phục được sức lực, Cẩm Nương nhìn

thấy thế liền vén rèm gọi người, Tứ Nhi đã chờ sẵn ở bên ngoài.

Trong lòng Châu Nhi cùng Ngọc Nhi sớm đã biết, các nàng hầu hạ thiếu gia nhiều năm như vậy rồi, trước kia ở cạnh thiếu gia cũng có không ít người giống như Bình Nhi vậy, nên kết cục như thế nào các nàng đã biết trước, hơn nữa đã nhìn quen nên không cảm thấy lạ gì, lúc này thấy thiếu phu nhân gọi người, hơn nữa Tứ Nhi đã đi vào trước, hai bà tử vóc dáng to thô thiển cũng theo vào, đem Bình Nhi kéo ra ngoài.

Mắt Tứ Nhi nhìn thấy Tú cô đang đứng ngăn người ra, thì nhanh chóng vừa kéo vừa đẩy Tú cô ra ngoài.

Cầm Nương suy nghĩ một chút rồi gọi Tứ Nhi lại “Đi mời đại phu xem cho nàng một chút, cũng làm tròn chút tình cảm chủ tớ nhiều năm, ngày khác nàng có hận, cũng không trách được ta.”

Tứ Nhi nghe xong mắt thì hơi ngược lên, nhìn Cầm Nương một cái rồi suy nghĩ nói “Thiếu phu nhân không cần quan tâm nữa, bất quá chỉ là một người không biết trời cao đất rộng thôi, bận tâm vì nàng thì thật không đáng.”

Cầm Nương lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nàng vẫn không muốn trách móc nặng nề đối với người ở phía dưới, nên mới dễ dàng tha thứ Bình Nhi hết lần này đến lần khác, hôm nay Bình Nhi thành như vậy, tuy nói không phải do nàng sai, cũng không phải chủ ý của nàng, nhưng dù sao cũng là người tới từ nhà mẹ đẻ của mình, nàng không sợ Bình Nhi hận mình, chỉ sợ những người khác nhìn thấy sẽ rét lạnh trái tim, mà sinh ra dị tâm, không trung thành với nàng nữa, lời này của Tứ Nhi chính là biểu hiện rõ thái độ, chứng tỏ ánh mắt bọn nha đầu cũng sáng suốt, thị phi đúng sai cũng tự mình thấy được, nàng mang đến sáu nha hoàn thoảng một cái đã mất đi hai người, những người còn lại, Cầm Nương không muốn lại có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra nữa, nếu không, nàng quả thật không còn mặt mũi ở trong phủ này nữa, ngay cả người sai vặt ở trong phủ e là cũng oán hận nàng ở trong lòng.

Sau khi an bài thỏa đáng, Cầm Nương trở về phòng, Lãnh Hoa Đình của nửa nằm nửa ngồi, đang hứng thú dơ tay nhìn hai cục băng.

Cầm Nương nhớ lại cảnh hấn đánh bay Bình Nhi, thì không khỏi bụm miệng cười, đến gần hấn nói “Tướng công, lúc này có đụng đến vết thương trên tay không?”

Nhìn nàng cười giảo hoạt, ánh mắt sáng ngời cong thành nguyệt nha nhi (hình trăng khuyết), Lãnh Hoa Đình không nhịn được mà muốn nhéo cái mũi nhỏ nhắn của nàng, chỉ tiếc năm ngón tay đều bị băng lại rồi, muốn nhéo cũng nhéo không được, nên đành mượn ngón tay làm gậy chọc chọc vào hông nàng, cười nói “Nương tử, ta phối hợp có tốt không?”

Cầm Nương cởi áo ngoài ra rồi lên giường, sau đó đến bên cạnh hấn, giúp đỡ hấn nằm xuống, nhưng lại cười nói “Chỉ là ra tay hơi nặng một tí, bị thương thành như vậy rồi, cũng không biết Tam thẩm có chịu nhận không.”

“Không nhận thì kêu người bán đi để đổi tiền, ngủ, đừng vì chút chuyện không đáng mà hao tổn tâm tư.” Lãnh Hoa Đình nằm nghiêng, vung tay lên tắt đèn, rồi buông màn xuống, động tác rất thành thạo, tuy rằng hai tay bị bao bọc nhưng động tác vẫn rất linh hoạt.

Cầm Nương trong lúc đi vào giấc mộng rồi mà vẫn suy nghĩ, thằng nhãi này chắc là công phu rất cao, chỉ giờ nhẹ lên mà đã hạ xuống nặng như thế, bàn tay cử động không tiện còn biết dùng nội lực làm tốt một ít việc, nếu đi Hoa Sơn tham gia luận kiếm, không biết có thể chiến thắng Hoàng Dược Sư không...

Trong miệng lẩm bẩm: “Tướng công, người thật lợi hại nha...” Rồi không có lên tiếng nữa, hô hấp trở nên đều đều kéo dài.

Lãnh Hoa Đình yên lặng trầm tĩnh ngắm nhìn nàng, ánh trăng nhàn nhạt chiếu lên khuôn mặt nàng, giống như bao phủ một tầng sương thánh khiết chói lọi, hàng lông mi thật tạo thành bóng râm trên mặt, vài sợi tóc nhẹ rủ xuống cái trán trơn bóng, cặp môi đỏ mọng đầy đặn, đường cong rất rõ ràng, còn mang theo hương hoa lan nhàn nhạt thơm ngát thỉnh thoảng lại chui vào mũi hấn, hấn nhắm mắt lại, chậm rãi tiến gần nàng thở nhẹ “Nương tử...”

Cầm Nương giật mình, cảm giác có chút lạnh, thân thể nho nhỏ liền tự giác co lại bên cạnh hấn, tiến sát vào lòng hấn, giống như con mèo nhỏ dựa vào lồng ngực hấn, trong miệng còn lẩm bẩm “Tướng công ngủ”

Rồi không lên tiếng gì nữa mà ngủ thật say, Lãnh Hoa Đình bị mái tóc xõa trên gối của nàng làm ngứa ngứa, giật mình nhin không được mà cúi xuống hôn nhẹ lên môi nàng, vừa chạm vào hân liền xấu hổ đỏ mặt nhìn nàng, sợ nàng tỉnh lại phát hiện mình. Cẩm Nương dường như có cảm giác nên mấp máy môi đưa cái lưỡi ra liếm liếm rồi lại ngủ tiếp.

Động tác như vậy không thể nghi ngờ là càng dụ dỗ hân thêm, Lãnh Hoa Đình cảm thấy thân thể trở nên khô nóng, ngay cả tim cũng không ngừng đập liên hồi, vội vàng quay đầu đi, không dám nhìn nàng nữa, nội tâm lại như có điều gì đó, rồi lại không nhin được mà quay đầu lại nhìn nàng, thấy nàng lại chui sâu vào ngực hân, bàn tay đặt lên eo hân, rồi ôm thật chặt.

Thân thể Lãnh Hoa Đình cứng đờ, nhưng cũng không dám lộn xộn chút nào, nội tâm lại ngọt ngào, nhưng mặt hân lại đen thui, thối nha đầu, lại lấy hân làm gối ôm.

Ngày thứ hai, buổi sáng khi Cẩm Nương tỉnh lại, thì cảm thấy tinh thần rất sảng khoái, vừa mở mắt ra đã thấy mình đang nằm trong ngực của Lãnh Hoa Đình liền không khỏi hoảng sợ, tự động đem thân mình lui ra ngoài, hy vọng hân không tỉnh lại đúng lúc như vậy, khi nàng ngủ có một thói quen, lúc ngủ nàng rất thích ôm gối ôm, nếu có người ngủ chung, nàng liền chen lấn với người kế bên, nhớ lại lúc học đại học ở ký túc xá, bạn gái ngủ cùng giường với nàng bị nàng chen lấn đến nỗi rút xuống giường.

Lãnh Hoa Đình không phải bạn gái của nàng, nếu bị chen lấn quá cùng lắm thì gạo nấu thành cơm thôi, thẳng nhai này nếu biết rõ mình nghĩ như vậy, sẽ lại chửi nàng là hoa si cho xem, mới nhúc nhích một chút liền chột nghe trên đầu có tiếng nói lưỡi biếng “Hiện tại lui ra ngoài, nàng không thấy quá muộn rồi sao?”

Mặt Cẩm Nương liền có một luồng nhiệt xông lên, đỏ mặt ngẩn đầu nhìn lên, vừa nhìn liền giật mình, rồi lấy tay sờ mặt hân, tiếng nói cũng trở nên lắp bắp: “Tướng...tướng công, chàng...chàng làm sao vậy? Mặt thâm quần rồi nè.”

Lãnh Hoa Đình nghe lời nói của nàng liền cứng người lại, thiếu chút nữa là lấy tay che miệng nàng lại, nàng còn không biết xấu hổ mà nói thế, cả đêm gắt gao ôm hân, làm hân không dám nhúc nhích, vừa cử động thì thân thể liền nổi lên phản ứng, hân sợ chính mình sẽ biến thành sói, nên đành phải cứng người cả đêm, nàng còn nằm trong lồng ngực hân cọ qua cọ lại, chân cũng không chịu yên thân, mà hờ một chút là lại để lên chân hân, cứ như bạch tuộc mà quấn lên người hân, tại sao lại có tướng ngủ khó coi như vậy nha, trước đó nàng luôn nằm rất xa người của mình, một mình núp ở trong giường, cầm chăn mềm cuốn cả người lại, hôm qua không biết vì sao, vừa nằm xuống gối, cũng quên quấn chăn mềm luôn, rồi cùng hân chen chúc một chỗ, không nghĩ tới đây lại là cơn ác mộng của hân, một đêm không ngủ, mắt không thâm quần mới là lạ.

Vuốt ve bàn tay nhỏ bé đang sờ loạn của nàng, đột nhiên nhếch miệng lên, ánh mắt yêu mị bị một tầng nước bao phủ, một bộ dáng hề hề đáng thương, mở miệng hô “Nương tử, nàng đánh ta một đêm, khiến trên người ta đau quá.”

Cẩm Nương nghe xong trong lòng hồi hận vạn phần, thoáng cái ngồi dậy ở trên giường, vẽ mặt kinh hoàng cùng đau lòng, lấy tay vén ra đồ hân “Ồ đâu, đau ở đâu? Không phải là ta đá ngươi nha, trời ạ, tướng ta ngủ thật không tốt, tướng công, ta không có đá bị thương chàng chứ, cho ta xem một chút...”

Lãnh Hoa Đình chịu không nổi bàn tay nhỏ bé của nàng ở trên người hân sờ loạn, còn...không để ý đến nam nữ thụ thụ bất thân, hân rất nghiêm trang suy nghĩ là nàng cố ý, mượn cơ hội kiểm tra vết thương để chọc lên người hân, quả nhiên vừa nhắc mắt liền thấy trong mắt nàng sự vui vẻ ranh mãnh, hân không khỏi cắn răng, tiểu nha đầu này, lại dùng chiêu của hân lừa gạt lại hân.

“Ai nha, nương tử, nàng đừng đụng ta, đau quá, đau quá a” Nói xong trên đầu lập tức đổ mồ hôi, cái này đối với hân mà nói thật là quá dễ dàng, hân thường dùng chiêu này để lừa gạt Vương phi.

Lúc trước Cẩm Nương xác định rõ là hân lừa gạt nàng, cho nên mới ăn miếng trả với hân, hiện tại nghe hân nói thế, lại nhìn thấy trán của hân tất cả đều là mồ hôi, thì thoáng cái bị hù sợ, thực hết hồn, kéo lại ống tay áo của mình lau mồ hôi cho hân “Tướng công, tướng công, chàng có khỏe không?” Trong lòng lại nghĩ, không phải độc lại phát tác chứ?

“Đau quá, đau quá a” Lãnh Hoa Đình trên đầu vẫn còn mồ hôi, hàng lông mày tuyệt mỹ nhăn lại, thực giống như Tây Thi đang đau đớn, rất là đặc sắc, Cẩm Nương lúc này không có tâm tình để thưởng thức cái đẹp, chỉ vội vàng hỏi “Đau ở đâu, có muốn mời đại phu hay không?”

“Bả vai, bả vai đau nhức, nương tử, nàng giúp ta xoa bóp.” Lãnh Hoa Đình hô to gọi nhỏ, vươn bả vai ra cố ý run run.

Cầm Nương vội vàng giúp hắn xoa bóp vai, xoa theo huyệt đạo, Lãnh Hoa Đình vốn chỉ muốn chơi ác chính nàng, lại không nghĩ tới nàng mát xa thật thoải mái, thân hình cứng cả một đêm bây giờ được thả lỏng, thật sáng khoái.

Cầm Nương mát xa đã lâu, tay cũng mỏi, nên nàng thoáng dừng lại, hắn liền kêu to, thanh âm kia muốn thăm bao nhiêu thì có bấy nhiêu, tựa như Cầm Nương đang ngược đãi hắn vậy.

Cầm Nương bất tác dĩ phải tiếp tục xoa bóp, nhìn bộ dáng hắn nằm lỳ trên giường hưởng thụ thật thoải mái, đột nhiên ý nghĩ vừa động, tay dời xuống, bắt đầu xoa lưng hắn, sau đó là đùi, rồi bàn tay nhỏ bé của nàng lại chuyển qua chỗ bắp chân, thừa dịp hắn không chú ý, nàng vén vạt áo lên, quả nhiên bắp chân của hắn lộ ra một làn da đen kịt, mạch máu trên đùi nổi lên rất rõ, rất dữ tợn, giống như căn bệnh viêm tĩnh mạch mà ở kiếp trước nàng đã nhìn thấy, các mạch máu đều là màu đen, nàng nhớ rõ chứng bệnh này đến thời kỳ cuối sẽ biến thành nhiễm trùng, sau đó thối rữa, cuối cùng lan ra toàn thân, cứ thế rồi trở thành bệnh nan y.

Suy nghĩ dừng lại một chút, tim đột nhiên rất đau đớn, giọng nói cũng run rẩy theo “Tướng công!”

Lãnh Hoa Đình đang được nàng xoa bóp rất thoải mái, nghe thấy giọng nói của nàng khác lạ, hắn cho rằng nàng bị mình dọa sợ, nên lòng mềm ra, không chút suy nghĩ mà quay đầu lại nhìn nàng, thấy vẻ mặt nàng đau xót, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi, còn có một tia bi ai, thì không khỏi ngạc nhiên, giọng điệu ôn nhu hỏi “Nương tử làm sao vậy?”

Cầm Nương yên lặng nhìn hắn, thật là đẹp, cho nên ông trời mới ghen tị với hắn sao? Cho nên đã tìm biện pháp trừng trị hắn, ban cho hắn nhận những đau đớn này? Trong nội tâm nàng như bị một tảng đá đè xuống, hô hấp cũng trở nên khó khăn, lỗ mũi thì chua xót, nhưng nàng nghĩ nàng sẽ không khóc, không muốn chảy nước mắt trước mặt hắn, nên cố gắng hít một hơi thật sâu rồi nói “Tướng công chân của chàng cũng đau, ta giúp chàng xoa bóp nhé.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong thì sửng người, theo bản năng muốn đẩy nàng ra, hắn không muốn để cho nàng thấy khuyết điểm trên người hắn, càng không muốn chứng kiến ánh mắt đồng cảm thương hại của người khác, nhưng ánh mắt nàng cực kỳ bi ai, tựa như mất đi người thân yêu nhất, vô cùng đau thương, nên hắn không có dũng khí đẩy tay nàng ra, giọng điệu mềm nhẹ nói “Vậy nàng xoa nhẹ thôi, ta sợ đau.”

Cầm Nương gật đầu nhẹ, trên mặt nhẹ nhàng nở một nụ cười “Tướng công chàng ngủ đi, ta sẽ xoa xuống dưới cách huyệt dũng tuyền ba tấc, trên dưới xoa, nếu thấy đau nhức thì nói một tiếng.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền giật mình, nàng nói mấy huyệt đạo hắn đều biết rõ, nhưng có quan hệ gì với chân hắn không?”

Cầm Nương tay làm theo những gì đã nói, quả nhiên mới xoa ba lần, các mạch máu liền phù lên, cứng và to bằng hạt đậu nành, kinh mạch của hắn quả thật là bệnhên, Cầm Nương tăng thêm lực ở tay, đè lại chỗ phù lên, trên đùi Lãnh Hoa Đình truyền đến một trận đau đớn, bắp chân cũng nhịn không được mà run lên, trong lòng Cầm Nương biết là có tác dụng, nên tay lại buông nhẹ, dùng tay ấn lên huyệt đạo bên cạnh kinh mạch, giúp hắn dẫn thông máu.

Lúc trước chân hắn như vậy làm cho kinh mạch trên cơ thể bị tắc nghẽn, nhưng giờ máu như các giọt nước chảy vào tĩnh mạch, Lãnh Hoa Đình cảm thấy thư thái hơn nhiều, đầu dựa lên cánh tay, nhìn nàng ôn nhu xoa bóp.

Cầm Nương một mực xoa trên bắp chân hắn, dọc theo thừa sơn huyệt, côn luân, giải khô, cuối cùng thì quay về huyệt dũng tuyền, mỗi nơi đều ấn chặt một cái, rồi lại buông lỏng, cứ như thế xoa đi xoa lại nhiều lần, chỉ một lúc đầu nàng đã đầy mồ hôi, mà Lãnh Hoa Đình thì có khi đau đến co lại, có khi thoải mái hừ nhẹ, một lần xoa xong, hắn cảm thấy chân hắn như linh hoạt hơn, nhắc chân quỳ gối cũng rất nhẹ nhàng, không giống như lúc trước, vừa căng vừa đau nên không thể tùy ý hành động.

Trên mặt hắn không nhịn được vui vẻ, khép lại ống tay áo, đưa tay ôn nhu lau mồ hôi cho Cầm Nương “Nương tử, cực khổ rồi.”

“Chàng cảm thấy có đỡ hơn không.” Cẩm Nương vội vàng hỏi thăm, nếu làm mát xa nhiều, có lẽ chân hần có thể trị được, nhưng nếu ần huyết đạo mà không có hiệu quả, nàng thật sợ, sợ sau này không còn gặp được khuôn mặt yêu nghiệt này nữa.

“Ừ, cảm giác so với lúc trước linh hoạt hơn chút ít, rất tốt.” Lãnh Hoa Đình cảm động, nàng thiết lòng lo cho chính mình, cũng thật tâm nghĩ cho chính mình, bằng không, khi nhìn thấy thương thể dưới chân của hần cũng sẽ không đau xót, ánh mắt như vậy hần đã từng bắt gặp trong mắt Vương gia, ngay cả Vương phi tình cảm cũng không sâu như vậy.

Lòng hần thoải mái, liền nhấc tay lên đem nàng ôm vào ngực “Đừng lo lắng, ta sẽ không chết, nàng xấu như vậy, nếu ta chết đi rồi sẽ không có người muốn nàng.”

Rốt cuộc nước mắt của Cẩm Nương cũng trào ra, ôm vai hần khóc lên, nghẹn ngào nói “Rất đau đúng không, chàng nhất định là mỗi ngày đều bị đau nhức, nhưng chàng lại không có nói ra, nên ta vẫn không hề biết, từ nay về sau mỗi ngày ta đều giúp chàng mát xa, khi nào tốt hơn thì chàng nói cho ta biết được không? Nói ta biết làm sao trúng độc, bệnh trạng của độc này, ta mặc dù không phải đại phu, nhưng có lẽ ta biết một ít đồ có thể giúp cho tương công.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong thân thể liền cứng đờ, cơn ác mộng đã qua bỗng hiện lại trong đầu, hần không muốn gặp lại cơn ác mộng này nữa, dù chỉ là kể, nhưng nàng nói ra lời khẩn thiết như vậy, khiến tim hần lại đau nhức, hần không đành lòng từ chối, nên sau một lúc mới nâng bả vai nàng lên nghiêm túc nhìn nàng nói “Nương tử, có một số việc nàng không biết sẽ tốt hơn, ta không nghĩ sẽ làm ảnh hưởng đến nàng.”

Cẩm Nương khẽ giật mình, ánh mắt nóng bỏng ảm đạm xuống rồi nói nhỏ “Tốt, chờ đến lúc chàng muốn nói cho ta biết thì hãy nói, nhưng mà mỗi ngày ta sẽ mát xa cho chàng, chàng phải phối hợp cùng ta, ta còn muốn chàng làm chút ít rèn luyện để bình phục, có lẽ ta cũng sẽ thử cho chàng uống một ít thuốc, nếu chàng tin ta, thì uống, nếu không tin, không uống ta cũng không trách chàng, ta chỉ muốn chàng biết, chúng ta là vợ chồng, sẽ sống chung với nhau cả đời.”

Lãnh Hoa Đình cuối cùng cũng rung động, trong mắt xuất hiện một tầng nước, đôi mắt ngọc sáng quắc nhìn Cẩm Nương, sau một lúc lâu thì nhẹ nhàng đem nàng kéo vào trong ngực, giọng nói như tác nghẹn “Ừ, chúng ta là vợ chồng, hai người sẽ sống với nhau cả đời.”

Bên ngoài truyền đến tiếng khẽ gọi của Tứ Nhi “Thiếu phu nhân, dậy rồi sao?”

Cẩm Nương lúc này mới nhớ đến, đã qua giờ thìn rồi, còn phải đi thỉnh an Vương phi, nên nhanh chóng trả lời với bên ngoài, Tứ Nhi liền đánh liều vén rèm tiến vào, bắt gặp thiếu phu nhân cùng thiếu gia còn ở trên giường, thì không khỏi đỏ mặt, rũ mắt xuống, trực tiếp đi chuẩn bị nước ấm.

Bên này Châu Nhi khi tiến vào, rất tự nhiên thoải mái đi đến bên giường, nhìn tình hình trên giường, liền cảm giác có chút kì lạ, chần mèn chỉ mở có một góc, những thứ còn lại đều chỉnh tề ngay ngắn xếp ở trên giường, thấy vậy trong lòng liền vui vẻ, rồi ung dung thản nhiên cầm quần áo của Lãnh Hoa Đình, giúp hần rời giường.

Hôm nay thiếu gia có chút lạ, ánh mắt thâm quần, không phải là bị bệnh nữa chứ, lòng Châu Nhi có chút không yên nên nhìn kỹ lại, nhưng thần sắc thiếu gia có chút thương cảm, lại như có chút cảm động, ánh mắt mê hoặc nhìn theo thiếu phu nhân, tuy nhiên tinh thần lại rất tốt, ánh mắt thì sáng rực, vẻ mặt cũng rạng rỡ theo

“Thiếu gia, ngài...có chỗ không thoải mái sao” Châu Nhi dò hỏi.

Lãnh Hoa Đình nghe xong thì nhàn nhạt liếc Châu Nhi, ánh mắt này với ánh mắt nhìn thiếu phu nhân khác nhau một trời một vực, trong lòng Châu Nhi siết chặt, vâng lời tiếp tục giúp hần mặc quần áo, xem như trước đó mình không có mở miệng.

Thiếu gia vẫn là như vậy, cự tuyệt sự quan tâm của người khác, dù ỳnh và Ngọc Nhi là thiếp thân hầu hạ hần nhiều năm, nhưng vẫn giống như băng sơn, không để cho các nàng chính thức tiếp cận, nhưng mà, hần đối với Thiếu phu nhân không giống như vậy, mỗi lời nói và cử động của thiếu phu nhân đều tác động đến tinh thần của thiếu gia, nàng giận, nàng cười, có khi làm cho hần tức giận muốn giơ chân, nhưng ít ra gia như vậy mới có sức sống.

Cầm Nương nhanh chóng thu dọn sẵn sàng, rồi nói với Lãnh Hoa Đình: “Tướng công, ta đi thỉnh an nương, chàng có đi không?”

Lãnh Hoa Đình miễn cưỡng nhìn, rồi đưa tay nói “Hôm qua nàng không cho ta đẩy xe lăn, hôm nay lại muốn vứt bỏ ta một mình sao?” Nói xong biểu cặp môi đỏ mọng, Cầm Nương sợ nhất là hấn dùng chiêu này, nên vội nói “Cùng đi, dùng đồ ăn sáng trước, sau đó ta cùng A Khiêm sẽ đẩy chàng.”

Nói đến Lãnh Khiêm, Cầm Nương vỗ mạnh đầu mình, ảo não ai nha một tiếng “Lại quên nữa, một hồi mà gặp A Khiêm lại phải ngại rồi.”

Lãnh Hoa Đình nhìn nàng, chỉ kém trong mắt phóng dao.

Cầm Nương không thèm giải thích, đẩy hấn đi ra, bên ngoài bọn người Phong Nhi đã dọn điểm tâm lên, Cầm Nương đẩy Lãnh Hoa Đình đến bên cạnh bàn nhỏ, đem chén cháo đẩy đến trước mặt hấn, vừa cười vừa nói “Tướng công chàng ăn trước đi, ta đi gọi A Khiêm rồi quay lại ăn với chàng.”

Tú cô bưng đĩa trái cây đi ra vừa vặn nghe được lời nói của nàng thì nhin không được nhú mi, đảo mắt nhìn mọi người bên ngoài, quả nhiên có vài nha hoàn sắc mặt khác thường, nhất là mấy nha hoàn trong vương phủ, Châu Nhi thì trợn mắt nhìn Cầm Nương, còn vẻ mặt Ngọc Nhi nhàn nhạt, cái tay dứt cháo cho Lãnh Hoa Đình cũng dừng lại một chút, nhưng mắt không nhìn lên, rồi lại tiếp tục.

Tứ Nhi trấn định hơn, thiếu phu nhân là cô nương mưa nắng bất thường, chuyện nam nữ kiêng kị không hề xem trọng, nhưng nàng cực kỳ bị người ta để ý, ở trong phủ sẽ truyền ra lời nói không dễ nghe, cho nên, nàng cảm thấy Tú cô phải có phản ứng một chút, liền giật giật tay áo Tú Cô xuống.

Tú Cô đương nhiên biết thói quen của Cầm Nương, nhưng ở Tôn phủ dù sao cũng là nhà mẹ đẻ, mà nơi này dù sao cũng là Vương phủ, ít nhiều cũng sẽ có người nhìn, nên không thể đi sai nửa bước, nàng liền ho nhẹ một tiếng nháy mắt với Cầm Nương.

Lãnh Hoa Đình híp mắt, giơ đôi tay bằng bó lên “Dứt cháo, không dứt ta không ăn.”

Cầm Nương nghe xong liền đau đầu, A Khiêm hôm qua nói hôm nay phải nhận bản vẽ để đến quân doanh chế tạo, hơn nữa đã hẹn cùng người ta rồi, mà chính mình lại bị việc này việc kia ngăn trở, mà quên mất, nếu sớm làm xe lăn mới, bàn tay tướng công cũng sẽ không cần dùng sức như vậy, từ nay về sau, cho dù không có người đẩy hấn, hấn cũng có thể thoải mái đi dạo trong vườn.

Vì vậy liền nói lớn “Để Ngọc Nhi dứt chàng a, tướng công ta đi lấy giấy bút, ở chỗ này vẽ, không đi, vẫn là ngồi cùng chàng, được không?”

Vừa nghe nàng sẽ ở đây với hấn, không có cùng Lãnh Khiêm gặp mặt, thì tâm buồn bực của hấn cũng bình tĩnh một chút, nhưng vẫn bĩu môi, nghiêng đầu đi, Cầm Nương nói với Ngọc Nhi “Cố gắng hầu hạ gia thật tốt, lát nữa cho hấn ăn vài cái bánh bao, đừng chỉ ăn cháo loãng, biết không.”

Ngọc Nhi cười đồng ý, Cầm Nương nói với vài nha đầu ngoài cửa “Có thấy Lãnh thị vệ đâu không?”

Bên ngoài Lãnh Khiêm liền lên tiếng, hắng đang đứng ngoài phòng, vì trong phòng toàn nha hoàn, một đại nam nhân như hấn không thích hợp đi vào, Cầm Nương liền đi ra ngoài, nói với Tứ Nhi “Nhanh đem giấy bút bày trên bàn ở phòng ngoài, một hồi người giúp ta mài mực.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong mặt lạnh nhìn lại, nha đầu kia nói chuyện khi này khi khác, ban nãy còn nói ở cùng mình, bây giờ lại nói ra phòng ngoài, không được, hấn muốn nhìn rõ cuộc là nàng cùng A Khiêm muốn làm cái gì.

Ngọc Nhi lại múc cháo đến miệng hấn, hấn lắc đầu nói “Ta muốn ra phòng ngoài ăn.”

Châu Nhi cùng Ngọc Nhi sớm đã có thói quen hấn tùy hứng như đứa bé, nên thả chén xuống, một người đẩy hấn, một người cầm khay đi ra bày lên bàn ở phòng ngoài.

Bên kia Cầm Nương đã trải giấy vẽ bức tranh ra, Lãnh Khiêm đầu tiên là đứng xa khoảng ba thước, Cầm Nương vừa vẽ vừa giảng giải cho hấn hiểu, quả thật có chút cổ hết sức “A khiêm, người đứng gần một chút đi, cái này người phải nhìn rõ a, ở đây không có bút máy, ta không có cách nào vẽ được chi tiết, thật là

phiền phức, người phải nhớ kỹ, cái này là ổ trục phải như vậy, ở trong có mười viên bi thép, trong lúc này phải có cái bánh răng, trong đây phải có dây xích, những thứ này, người nghe rõ không?”

Lãnh Khiêm nghe xong không hiểu gì cả, bánh răng hắn hiểu, chỉ là dây xích hắn chưa thấy qua, nhưng lại nghe thiếu phu nhân nói đến hai lần, mà chưa thấy qua, mà bút lông vẽ thì không rõ ràng, Lãnh Khiêm không biết nói như thế nào với thợ làm.

Cầm Nương nhìn thấy bộ dạng của hắn liền biết là hắn hiểu không rõ ràng lắm, nên trong lòng gấp gáp, hướng về phía Tú cô hô lên “Giúp ta đem một thỏi than đến đây.”

Tú cô không hiểu ra làm sao, bất quá nàng cũng gọi vài nha hoàn vào phòng bếp, tìm một thỏi than đến, Cầm Nương cũng không ngại tay bẩn, nắm lấy thỏi than mài một đầu cho nhọn, rồi vẽ lên giấy của bức tranh, Cầm Nương vẽ tới vẽ lui, ở phía trên còn ghi chú tỷ lệ, sau đó lại nói cùng Lãnh Khiêm một lần nữa, lúc này Lãnh Khiêm đã hiểu rõ hơn nhiều.

Lãnh Hoa Đình im lặng ngồi một bên, vừa nghe vừa nhìn, Ngọc Nhi đưa cháo tới, hắn cũng không có há miệng ăn, mắt chăm chăm nhìn vào bộ dạng đang bận rộn của Cầm Nương, hôm nay hắn mới hiểu, chi tiết nàng đang cùng Lãnh Khiêm bàn là để cải tạo xe lăn cho hắn, trách không được lúc trước Cầm Nương nhìn xe lăn của hắn đến gần người, hóa ra khi đó nàng đã nghĩ đến cái này, một dòng nước ấm chảy vào trong lòng, rồi lơ đãng nhìn về hai cái tay băng khó coi của mình, nghĩ đến buổi sáng nàng khóc trong lòng mình, trong mắt bỗng tràn ngập ôn nhu, mà cũng có lẽ là chân tình.

Ngọc Nhi lần đầu tiên chứng kiến thiếu gia dùng ánh mắt chân tình nhìn người khác, ánh mắt hắn như có ngọn lửa, sáng chói như sao, thật chói mắt, rồi lại nhu tình như nước, thiếu gia...Thiếu gia tựa hồ trong vòng một đêm đã thay đổi, Ngọc Nhi nhìn thấy mà hai mắt sợ run run, một lúc sau vẫn còn chưa tỉnh.

Châu Nhi từ trong nhà đi ra, chứng kiến bộ dáng Ngọc Nhi nhìn thiếu gia ngây ngốc, trong lòng rung mình một cái, đi qua đụng nhẹ Ngọc Nhi, Ngọc Nhi hoàn hồn, trong mắt mừng rỡ, nếu thiếu gia được sự giúp đỡ của thiếu phu nhân mà tốt lên, đây thật là chuyện vui lớn.

Cầm Nương rút cuộc cũng hoàn thành xong bức tranh, lấy giấy viết lại chú giải tường tận, rồi lại hỏi Lãnh Khiêm lần nữa, thấy Lãnh Khiêm đều hiểu rõ, mới nhẹ nhàng thở ra, cuộn lại tờ giấy trên bàn đưa cho hắn “Trước đi làm, tốt nhất là đem bánh xe gỗ đổi thành thiết, nếu có lốp xe thì tốt rồi, ai, ta lại đang nói lời nói ngốc rồi, người đừng để ý.” Nói một hồi mới bừng tỉnh mà ngừng lại, Lãnh Khiêm một đầu đầy mồ hôi lạnh, cầm bản vẽ mà đi.

Cầm Nương mới nhớ tới bụng mình thật đói, Tứ Nhi thấy vậy liền đem chậu nước lên cho nàng rửa tay, rồi quay sang nhìn Lãnh Hoa Đình xem đã ăn được bao nhiêu, vừa quay đầu chạm vào ánh mắt thâm tình của hắn, ánh mắt sáng người mị hoặc, chứa ánh nước long lanh, làm nàng không khỏi giật mình, bị nam tử xinh đẹp như vậy nhìn chăm chú, muốn bảo trì vẻ mặt bình tĩnh thật khó, tu vi của nàng còn không đủ, mặt nóng lên, đỏ mặt nhăn nhó nói “Tướng công, chàng nhìn ta như vậy làm gì?”

“Trên mặt nàng có một vết đen thật to, đã xấu bây giờ còn xấu hơn.” Lãnh Hoa Đình thu hồi ánh mắt, vừa cười vừa nói.

Tựa như lửa đang cháy bị tạt vào gáo nước lạnh, chân Cầm Nương lão đảo, tức giận bốc lên, trừng mắt nhìn Lãnh Hoa Đình mắng “Phải ta xấu, người đẹp, nhìn như yêu nghiệt, so với nữ nhân người đẹp hơn.” Nói xong thì xoay người vào phòng trong.

Lãnh Hoa Đình tức đến mặt lúc đỏ lúc trắng, muốn mắng, mà không biết mắng cái gì, cũng không nở mắng nàng quá lời, nàng cơm còn chưa ăn, bận rộn từ sáng đến giờ.

Ngọc Nhi cùng Châu Nhi lần đầu tiên thấy thiếu gia ghen cứng, bộ dáng không thể cãi lại, tức giận nhưng lại không phát ra, không khỏi cúi đầu che miệng cười trộm, Lãnh Hoa Đình thấy vậy càng tức quá “Gia đẹp chỗ nào, gia anh tuấn, người là nữ nhân xấu...” Câu trước còn lớn tiếng câu sau lại thấp giọng đủ để người nào đó không nghe thấy, rồi lại sợ người ta nghe được, cuối cùng còn không quên liếc mắt nhìn chính phòng.

Châu Nhi cùng Ngọc Nhi nhìn không được liền cười ra tiếng, Lãnh Hoa Đình đang lăm bằm, thì bắt gặp Cầm Nương đang đi tới làm hắn giật mình, tưởng rằng Cầm Nương nghe thấy, nên sắc mặt xấu hổ, không

được tự nhiên “Nương tử...”

Cầm Nương tay đang cầm một cái bánh bao, trong miệng thì nhét một cái đầy, Tứ Nhi đi phía sau, nàng đang cố gắng đem bánh bao trong miệng nuốt hết, rồi nói với Tứ Nhi “Nhanh, người trước giúp ta một chút, ta ăn xong cái này thì lấy thêm hai cái nữa.”

Hình tượng này đúng là...rất khó coi, nhưng lại lộ ra vẻ sáng sủa đáng yêu, Lãnh Hoa Đình đang tính mở miệng chọc nàng vài câu, nhưng rốt cuộc không nói ra, chỉ mấp máy miệng, bảo Tứ Nhi giúp nàng ra khỏi phòng, Cầm Nương đang ăn bánh bao, nhưng trên mặt thần thái vẫn cẩn thận.

Hôm nay đã chứng kiến đòn chân bị thương của Lãnh Hoa Đình, tuy là không xác định được chứng bệnh, nhưng nàng phát hiện mắt xa có tác dụng, hơn nữa, xương cốt của hắn cũng không bị thương, các dây thần kinh cũng không bị hoại tử, chỉ là quá đau nên làm cho không thể đi lại, hay là, đợi một thời gian nữa, nàng có thể tìm được biện pháp trị liệu, nghĩ vậy trong lúc nhất thời, nàng tràn đầy hy vọng, ánh mắt so với ngày thường càng thêm trong sáng,

Ba người đi đến hòn non bộ cách nơi Vương phi ở một khoảng, thì gặp phu thê của thể tử đang đi tới, xem ra cũng muốn đi vào, Cầm Nương không thể không dừng lại hành lễ với họ.

Lãnh Hoa Đường hôm nay mặc một bộ cẩm bào mà xanh đen, đầu đội quan ngọc, eo đeo thắt lưng đính ngọc bội, trên mặt đem theo nụ cười ôn hòa, bộ dáng tiêu sái ngọc thụ lâm phong, mà thể tử phi một bộ phần hồng viền bạc bó sát người, đường váy xếp li rũ xuống, tóc búi theo hình xoắn được giữ lại nhờ kim bộ giao, thoát nhìn diễm lệ xinh đẹp, quý khí hào phóng, hai người đứng chung thật rất xứng đôi, trong mắt Cầm Nương đầy vẻ tán thưởng.

“Không phải nói nương đang chờ sao?” Còn không mau đi, giờ hai tay bằng bó như hai cục chùy nhìn về phía Cầm Nương mặt lạnh nói.

Cầm Nương cũng không để ý, dù sao hãnh trước mặt người khác là lỗi nàng không phải một hai lần, nên sớm thành thói quen, đang muốn đẩy xe đi, thì thấy Thượng Quan Mai kinh hô “Nhị đệ, tay người làm sao mà thành cái dạng này?”

Lãnh Hoa Đường cũng nhìn thấy, mắt nhìn về hướng Cầm Nương, mặt Cầm Nương đỏ lên, nhưng ánh mắt trừng Lãnh Hoa Đình, xấu thì xấu nha, làm gì tự nhiên giờ lên, thẳng nhai này rõ ràng cố ý mà.

“Cái kia...tay tướng công đau nhức, cho nên phải lấy thuốc băng lại, đây là lần đầu ta làm, nên băng dày quá, lần sau sẽ đẹp hơn.” Cầm Nương cười, đi lên trước mặt Lãnh Hoa Đình, cầm hai tay hắn để xuống, chỉ ước gì giấu vào được trong xe lăn.

Lãnh Hoa Đình không chịu nghe theo nàng, nàng dè xuống một tay, thì lấy tay khác chỉ, hai người như đang đùa với tay, náo loạn một hồi.

Lãnh Hoa Đường nhin không được mà bật cười, tiểu Đình nhìn như là muốn tức giận, kỳ thật mặt mày hắn đều là ý cười, tiểu Đình hẳn thật rất yêu Cầm Nương a.

“Đệ muội để cho ta đẩy tiểu Đình, chúng ta cùng đi đến chỗ mẫu phi, lão phu nhân cũng đã đến.” Lãnh Hoa Đường tiến lên, tiếp nhận tay vịn xe lăn trong tay Cầm Nương, ở phía sau phụ đẩy Lãnh Hoa Đình.

Cầm Nương không quá chú ý, vì có người đồng ý giúp đỡ, nên nàng đương nhiên không cự tuyệt, dù sao cũng cùng đường.

Nhưng mặt Lãnh Hoa Đình đen lại như đáy nồi, hân hung ác nhìn chằm chằm Cầm Nương “Nương tử, người nói chuyện không giữ lời gì hết.”

Cầm Nương khê giạt mình, nhìn qua, thấy Lãnh Hoa Đình tức giận, bộ dạng giống đứa trẻ không được kẹo, thở phì phì, ánh mắt hẹp dài đối với nàng lên án, không biết có cái gì không đúng, nên Cầm Nương bắt đầu nhìn Lãnh Hoa Đường “Cám ơn đại bá, để ta làm đi, sáng sớm ta đã nói với tướng công ngày hôm nay do ta đẩy hắn, không để cho người khác đẩy, Lãnh thị vệ cũng không được, hắn lại nhớ kỹ, nên giờ đang nổi giận.”

Lời nói này giống như dỗ đứa trẻ, nụ cười ôn nhuận trên mặt của Lãnh Hoa Đường càng thêm vừa ý, lúc trước có người nói, tiểu Đình có sự giúp đỡ của đệ muội ngày càng thay đổi, hôm nay xem ra, tiểu Đình vẫn

là đứa bé chưa trưởng thành, hấn không khỏi lắc đầu, dời người đi.

Thượng Quan Mai bất bình thay cho Cẩm Nương “Đệ muội, người muốn đẩy cả ngày a, nhị đệ cũng thật là, không sợ người một sao?”

“Một mỗi cũng là nương tử của ta, liên quan gì đến người.” Lãnh Hoa Đình bĩu môi, mặt tức giận trắng bệch liếc nhìn Thượng Quan Mai.

Thượng Quan Mai nghe xong thì chán nản, muốn phát tác, Lãnh Hoa Đường liền nói “Nương tử, tiểu Đình tính tình con nít, người đừng chú ý quá.”

Thượng Quan Mai nghĩ lại, làm cái gì mình lại đi so đo với đứa ngốc, làm mất thân phận, nên không để ý đến Lãnh Hoa Đình nữa, tiến lên cùng đi với Lãnh Hoa Đường.

Cẩm Nương nghe xong nội tâm chua xót, cúi đầu nhìn xem tướng công mình, khuôn mặt tuần tú xinh đẹp không gì sánh được, ánh mắt lộ ra vẻ hồn nhiên, bởi vì thắng lợi nho nhỏ vừa rồi, mà khóe miệng cười thật đẹp, hấn...Mỗi ngày phải giả bộ như vậy thật vất vả, chẳng lẽ mọi người trong phủ đều đối với hấn bất lợi sao? Trách không được, mình làm nhiều việc cho hấn như vậy nhưng hấn cũng không mở lòng, xem ra tương lai thật khó khăn a.

Trong phòng Vương phi, lão phu nhân đang ngồi trên vị trí chính điện, tam lão gia cùng tam thẩm cũng tới, nhị thẩm mà ngày thường khó gặp cũng tới, đang ngồi ngay ngắn, Lưu di nương cũng ở đây, chỉ là bộ dạng của nàng như đang xem kịch vui.

Vương phi ngồi phía dưới tay của lão phu nhân, trên gương mặt dịu dàng có chút tức giận, nhưng lại ản ản không phát tác.

Lúc tới, Lãnh Hoa Đường đưa tay cùng gã sai vặt giúp đem Lãnh Hoa Đình vào trong viện, sau đó đi trước vào chính đường.

Lão phu nhân đang nói gì đó, vừa thấy hấn vào mặt liền tươi cười “Đường Nhi hôm nay thế nào? Ngày thường người cũng không đi gặp nãi nãi nhiều, sao hôm nay lại tới đây xem náo nhiệt.”

Lãnh Hoa Đường cười tiến lên một bước, hành lễ với lão phu nhân, sau đó hành lễ với vương phi cùng các trưởng bối nói “Biết nãi nãi ở chỗ này, nên đến thăm ngài, tôn nhi chỉ có ba ngày không gặp nãi nãi thôi, trong nội tâm đã lo lắng, xem thấy tinh thần và sức khỏe của nãi nãi đều rất tốt.”

Lão phu nhân nghe xong liền giận hấn “Miệng người thiệt ngọt, trách không được phụ thân người cũng thương người, vừa vặn, trong lúc này đang có chút việc, tam thúc người đến chỗ nãi nãi náo loạn, nãi nãi bị hấn làm phiền, nên đến cầu tình với mẫu phi người, mẫu phi người lại không chịu, Đường Nhi, người giúp nãi nãi đi a.” Vừa nói vừa đem ánh mắt vừa trừng Vương phi.

Cẩm Nương phụ đẩy Lãnh Hoa Đình tiến lên, Thượng Quan Mai cũng đi đến phía trước, thấy tướng công hành lễ, nàng cũng hành lễ cho lão phu nhân, sau đó đến các trưởng bối.

Hai vợ chồng bọn họ, nam tử phong lưu khoáng đạt, nữ tử xinh đẹp cao quý, thái độ rất ôn nhu thân thiết, nhị thẩm cùng tam thẩm đương nhiên rất yêu mến, nhưng cũng không tán dương ở trước mặt lão phu nhân.

Cẩm Nương giúp Lãnh Hoa Đình đi chào, nhưng cổ Lãnh Hoa Đình cứng ngắc, một người cũng không chào, lỗ mũi héch lên, không nhìn người nào cả, cả Vương phi hấn cũng không nhìn, giống như đứa trẻ đang giận lẫy.

Lão phu nhân tất nhiên là không thích, đối với Cẩm Nương cũng không khách khí “Đều đã qua giờ thìn, làm gì có chuyện giờ này mới đến thỉnh an các trưởng bối, ta nói cháu dâu a, người sau này phải chú ý một chút, Vương phủ khác với Tôn gia nhà người, quy củ nhiều hơn, bất quá người vốn là thứ xuất, mẹ ruột người sợ cũng không dạy người quy củ đi, người có thể như vậy, coi như cũng không tệ rồi.”

Nha nha, rõ ràng nàng cùng phu thê thế tử đi vào, nếu nói muộn, bọn họ cũng không phải là tới muộn sao? Lão thái bà này có ý khi dễ người, trong lòng thật quá thiên vị đi.

Nhưng nàng trong phòng lớn nhất, Cẩm Nương tuy là tức giận, nhưng không có biện pháp phát tác, chỉ vừa cười vừa nói “Lão phu nhân người dạy rất đúng, cháu dâu sai rồi, cháu dâu không nên ở trong vườn nó

chuyệnn phiếm với đại ca đại tẩu, hẳn là nên đưa tướng công đi nhanh một chút, ngày mai sẽ không như thế.”

Lời này bề ngoài giống như là xin lỗi, kỳ thực lại đang lên án, đầu tiên nói phu thê mình cùng phu thê Lãnh Hoa Đường cùng vào một lúc, thứ hai là nói cho lão phu nhân, chân Lãnh Hoa Đình như thế, thì không thể nào đi nhanh, bà nên suy nghĩ mà khoan dung nhiều một chút, mà không phải ở đây trách móc nặng nề.

Lão phu nhân làm sao không hiểu ý nàng, cháu dâu mới nhìn sơ qua giống như thành thật, kỳ thực là khó dò, tuyệt đối không chịu thiệt thòi, ở trước mặt mọi người lại dám tranh luận với bà, thực là tức chết người đi được.

Nhưng nàng ấy lại nói đúng, bên kia vẫn còn có vương phi, nên lão phu nhân chỉ trừng mắt nhìn Cẩm Nương, trong miệng nói “Từ nay về sau chú ý là được, người là thứ xuất, từ nay về sau cần học nhiều nữ giới, nữ huấn, còn có quy củ trong vương phủ, cũng để ầu phi người dạy người nhiều một chút, đừng để sau này khách quý đến phủ người cái gì cũng không hiểu.”

Cẩm Nương lần thứ hai nghe bà nói mình là thứ xuất, thứ xuất thì làm sao, lão phu nhân ngày xưa chẳng phải thứ xuất sao? Còn có nhị lão gia, tam lão gia, còn Lãnh Hoa Đường tất cả đều là thứ xuất đó, một phòng toàn thứ xuất, dựa vào cái gì nói mình thứ xuất?

Cẩm Nương không giận ngược lại nói “Người nói cũng không đúng? Cháu dâu nguyên là thứ xuất, bất quá mẫu thân của cháu dâu có lẽ không cho rằng thứ xuất là kém một bậc, xuất thân không phải do cháu dâu lựa chọn, chẳng lẽ nhất định con dòng chính thì mới được sao? Nói thật, trong phòng này, thì tướng công ta là con dòng chính cũng là con trai trưởng, tướng công, vẫn là thân phận của chàng tôn quý nhất, chàng cũng chính là người hiểu lễ nghĩa quy củ nhất đúng không?”

Lời này vừa nói ra, cả sảnh đường mọi người đều sợ hãi, ngay cả trên mặt lão phu nhân có chút không nhịn được, liếc mắt nhìn Cẩm Nương.

65. Chương 65

Bên kia tam lão gia thấy lão phu nhân không nói được lời nào vì chính mình cùng đường nhi đều là thứ xuất, thì không nên nói đến việc thứ xuất, mà lời của cháu dâu chính là đang chọc vào chỗ đau của Đường Nhi, một hồi e là Đường Nhi sẽ không giúp lão phu nhân nói chuyện.

Đang ảo não, chợt nghe một giọng nói lạnh lạnh, rất không kiên nhẫn của Lãnh Hoa Đình “Ta tất nhiên hiểu được lễ nghĩa quy củ, chẳng qua, lễ nghĩa quy củ cũng phải nhìn người, những người kia thân phận đều không rõ ràng, chúng ta không cần khách khí với bọn họ, nương tử, người nói đúng không?”

Tam lão gia nghe xong thì cứng lại, tức giận muốn phát nổ, đang muốn nổi giận, thì trừng mắt nhìn lại, thấy cháu nhỏ vẻ mặt hồn nhiên vô tội, ánh mắt ngấn nước trong trẻo ngây thơ, môi hồng răng trắng, mắt ngọc mày ngài, xinh đẹp tuyệt luân, khiến hắn không khỏi nuốt nước miếng, hai mắt như dán lại trên người Lãnh Hoa Đình, muốn trách mắng như thế nào cũng không được, trong cổ họng muốn phát ra nhưng không thể...

Lão phu nhân không nghĩ đến vợ chồng Lãnh Hoa Đình lại kể chuyện người họa như vậy, nói ra những lời nói làm nàng suýt nữa giận đến ngất, ngón tay run run chỉ Lãnh Hoa Đình, sau một lúc lâu mới lên tiếng “Người...người thật sự là...thật sự là thiếu giáo dưỡng, trong mắt không biết trưởng bối, cuồng vọng tự đại, quả thật chính là phế vật.”

Vương Phi thấy Cẩm Nương nói chuyện với lão phu nhân mà đầy ẩn ý, cơn giận cũng bổi đi, nhưng lại có chút bận tâm, dù sao lão phu nhân ở trong phủ này uy vọng rất cao, lại là trưởng bối, Cẩm Nương ra mặt đắc tội như vậy quả thật không tốt, nhưng càng không ngờ Đình Nhi lại nói chuyện đối chọi gay gắt như vậy, thoáng cái đem lão phu nhân tức giận đến phát run, nàng đang muốn nói vài lời hòa giải, thì nghe được lão phu nhân trước mặt mình mắng Đình Nhi là phế vật, cái này so với đao thương đâm vào lòng nàng thì

càng khó chịu hơn, nước mắt chảy ra, từ trên ghế đứng lên nói “Mẫu thân xin người nói chuyện chú ý một chút, Đình Nhi của ta lúc nào trở thành phế vật rồi?”

Lão phu nhân khẽ giật mình, người con dâu này lần đầu tiên ở trước mặt mọi người chất vấn lại mình, nên không khỏi tức giận mắng “Chỉ là một người bị liệt, đường cũng không thể đi, còn là một đứa ngốc nghếch, không phải phế vật thì là gì, như thế nào, người cũng muốn ngỗ nghịch với trưởng bối sao?”

Vương phi nghe xong tức giận đến nỗi không nói được lời nào, phải đưa tay che ngực thở gấp.

Cẩm Nương cũng bị lời nói của lão phu nhân làm tức giận tột đỉnh, nàng hít sâu một hơi, đi qua vịn tay vương phi “Nương, người đừng tức giận, có một số người chính mình sinh ra phế vật, lại không nhận ra nhà người khác có nhi tử tốt, đó là ghen tỵ với người thôi, tướng công ta bị liệt thì như thế nào? Nhưng không có đi chơi gái, cũng không đi đánh bài, tướng mạo anh tuấn, văn tài tuyệt hảo, bản tính lương thiện, ở nơi thâm trạch phủ lý, không sợ sinh ra con cháu ốm yếu, chỉ sợ sau này sinh ra phá gia chi tử, hành vi thác loạn, làm mất mặt tổ tông không nói, mà người giáo dưỡng hẳn lại xem hẳn như bảo vật, mặc kệ hẳn làm xằng làm bậy.”

Lời này chính là điển hình chỉ cây dâu mắng cây hòe, lão phu nhân lúc đầu còn nghe không hiểu, tam lão gia cũng không cho rằng mắng chính mình, nhưng nhị thẩm ngồi trong phòng lại lộ ra nụ cười trong trẻo lạnh lùng, con mắt ngạo nghễ nhìn Cẩm Nương, thật đúng là nhìn không ra, cháu dâu mảnh mai thế mà lại lợi hại, so với vương tẩu, không chỉ mạnh hơn một hai điểm, thật đúng là không phải là một chủ tử dễ bị khi dễ.

Nàng lại giương mắt nhìn lão phu nhân, lão phu nhân tuy là tức giận nhưng phản ứng không quá lớn, tựa hồ căn bản nghe không hiểu Cẩm Nương mắng, Cẩm Nương mắng chính là nàng và tam lão gia, nói đến phá sản nghiệp, hành vi phỉ nhổ, không phải là đang nói tam lão gia sao? Hôm nay các nàng được mời tới, không phải là để cho tam lão gia nuốt tài sản chung sao? Nhị thẩm ngồi vững vàng, trong mắt hiện ra bộ dáng xem kịch vui.

Bên kia Lãnh Hoa Đường cũng bị lời nói của Cẩm Nương khiến cho dở khóc dở cười, lúc trước nàng luôn miệng nói, trong phòng chỉ có tiểu Đình là còn dòng chính, thân phận tôn quý nhất, đây cũng là việc mà hẳn để ý nhất, vị trí thế tử không phải vì tiểu Đình ốm yếu, thì không thể nào tới lượt hẳn, lại nói tiếp, danh không chánh, ngôn bất thuận, nên hẳn một mực chú ý an phận, làm việc tận lực dàn xếp khôn khéo đưa đẩy, không đắc tội với bất cứ kẻ nào, ở trong phủ cùng trong tộc được mọi người thừa nhận, nhiều năm như vậy, địa vị thế tử mới ngồi yên được một chút, nhưng mà mỗi lần nhìn tiểu Đình, lòng của hẳn lại cực kỳ phức tạp, tựa hồ như luôn có cảm giác kém một bậc, ngày hôm nay Cẩm Nương đem lời này nói ra, càng làm hẳn xấu hổ vạn phần, nhưng hẳn cũng biết, nàng chỉ vì bị khi dễ mà đánh trả lại thôi, cũng không sai cái gì, nói cho cùng nàng cũng không có điểm tên mình, hơn nữa trong phòng không phải chỉ có bản thân mình là thư xuất, vì vậy không nên cùng nữ nhân tranh luận, nên vẫn bộ dạng vân đạm phong thanh đứng ở một bên, còn có vẻ trầm ổn phong độ.

Hiện tại nghe lời nói của nàng, vì che chở tiểu Đình mà kích động lão phu nhân cùng tam lão gia, nội tâm không khỏi trấn an không ít, nàng nhắm vào tam lão gia, chính mình đâu có bị ảnh hưởng gì, nên đâu cần đem lời của nàng phản phui, để tăng thêm phiền não.

Trong phòng thì thế tử phi Thượng Quan Mai đồng tình với Cẩm Nương, Cẩm Nương nói lời như vậy rất đúng, nhị đệ ốm yếu thì như thế nào, ngoại trừ tính tình có chút cổ quái, thì chưa làm chuyện đại nghịch bất đạo gì, tức cười cho lão phu nhân da mặt thật dày, thậm chí ngay lời nói của Cẩm Nương nghe cũng không hiểu, e là còn người mà mình nuôi đều là ưu tú nhất a. Hạng người lang thang chẳng ra gì giống như tam lão gia, mới thật sự là phế vật, nghĩ đến chuyện tam lão gia muốn chiếm đoạt sản nghiệp, Thượng Quan Mai tức giận đến nghiến răng rồi tiếp lời Cẩm Nương:

“Mẫu phi, không thấy đúng sao? Thân thể nhị đệ khiêm khuyết một chút mà thôi, nhưng hẳn hồn nhiên ngây thơ, chưa từng làm qua việc gì phiền toái cho người khác, nhiều năm như vậy, cũng đâu có nghe thấy Vương Gia vì nhị đệ mà phải dùng tiền tạ lỗi, hẳn luôn ngây ngốc ở trong phủ, thuận thiên phủ doãn cũng chưa bao giờ vì hẳn mà đi tìm vương gia, càng không để ý mặt mũi vương gia, bà bà cũng là nói đùa thôi, người đừng để trong lòng.”

Lời này nghe qua như hòa giải an ủi người, nhưng từng câu lại nhắm vào tam lão gia, tam lão gia nghe

sao lại không hiểu, hơn nữa từ ngữ đều rất rõ, hai cháu dâu đều hướng về mình, cả vương phủ, để vương gia luôn phải đi thu thập rồi rằm, cùng với việc thượng thiên phủ doãn chuyên tới tìm vương gia tổ khổ, và không hề quan tâm mặt mũi vương gia, không phải mình thì là ai chứ? Tam lão gia nghe xong mặt lúc trắng lúc xanh, hai người không nó đích danh, chỉ nói ám chỉ như thế, nếu mình phát tác chẳng khác nào thừa nhận phế vật trong lời của các nàng là mình, hấn không khỏi tức giận, hướng về phía lão phu nhân rống lên “Nương, cùng dây dưa dài dòng làm gì a, dứt khoát một chút, đem cửa hàng ở thành đông cho ta là được, ta một lát còn có việc.”

Cử chỉ này mới thật là không chừa mặt mũi, đang trước mặt một đám tiểu bối, mà tam lão gia lại quát tháo lão phu nhân, chẳng lẽ cái này mới gọi là phong phạm lễ nghi sao?

Cầm Nương nghe xong không khỏi cười ra tiếng, nghiêng mắt nhìn phản ứng của lão phu nhân.

Lão phu nhân nghe tam lão gia la lối đã quen, hấn la một tiếng, là nàng rất sốt ruột, ước gì mình có đồ tốt nhất đem cho hấn hết, nhưng hiện tại đang có nhiều người ở trong phòng, hơn nữa, mình vừa mới dùng quy củ để mắng cháu dâu, cái lão tam này, cho dù muốn cái gì, thì cũng phải có thái độ tốt một chút a, hấn làm thế thì đem khuôn mặt già nua này đặt ở đâu.

Vừa nhấc mắt, liền chứng kiến ánh mắt như cười mà không phải cười của cháu dâu, bên môi còn nhếch lên giễu cợt, lập tức hiểu Cầm Nương và Thượng Quan Mai nói đến kẻ phá gia chi tử kia không phải là tam lão gia sao.

Nghĩ thế không khỏi khó thở, đưa mắt trừng con, trách mắng “Người nào loạn cái gì, có chuyện gì không thể nói từ từ sao?”

Lão tam đâu thể ngồi trong nội đường nữa, da mặt hấn dù có dày, nhưng bị mấy tiểu bối mỉa mai, cũng biết đỏ mặt khó chịu a, nhưng lại không thể áp dụng cách đối đãi với nữ nhân trong phòng của mình là tức giận thì đập cho họ mấy đập để hả giận, nhưng cháu dâu thì mỗi đứa đều có thân phận cao quý, vợ của Đường nhi là thế tử phi, lại là muội muội của thái tử phi, nên không thể đắc tội, mà vợ của Đình nhi lại là người nắm giữ hắc ngọc, từ nay về sau có việc gì đều phải nhờ vả đến nàng, thì càng không thể đắc tội, mẹ già của mình lại không hiểu điều này, mà đi gây khó dễ cho cháu dâu, còn bị hai cháu dâu mắng lại, nhưng không ngờ ngọn lửa kia lại cháy đến mình, cửa hàng hôm nay sẽ khó tới tay, vừa nghĩ như thế, hấn bắt đầu hận mẹ già, liếc mắt lại la hét:

“Đâu có gì tốt để nói, chỉ có chút chuyện như vậy, mà làm nhiều phiền toái như thế, ta chỉ cần biết chính xác, cửa hàng có đưa hay không đưa?”

Hấn đứng dậy, lộ ra thân thể mập mạp cao lớn giống như bức tường, hấn không để ý tới mặt mũi của lão phu nhân nữa, khuôn mặt mập mạp đỏ bừng, đôi mắt trợn lên, như bộ dáng của hung thần ác sát.

Lão phu nhân chỉ sợ bộ dạng hấn như vậy, nên liếc mắt nhìn hấn một cái liền rồi rầm, tên này mà điên lên thì cái gì cũng không để ý, cho dù là nương thì hấn cũng dám đánh, mặc dù hiện tại trong phòng đầy người, nhưng Vương gia lại không có ở đây, ngoại trừ Vương gia ra, lão tam chính là người không sợ trời không sợ đất, dù muốn ra tay, đánh người thì không nói gì, nhưng mà lúc này mặt mũi của mình sẽ để ở đâu chứ, nghĩ vậy giọng nói cũng run theo “Người...người đừng vội, hiện tại không phải đang thương lượng sao? Ngồi xuống, ta thương lượng với chị dâu người một chút.”

Bên kia Lãnh Hoa Đường thấy tam lão gia hùng hổ, rất không ổn, cũng thật sợ hấn làm lão phu nhân bị thương, nên đi tới trước, cúi đầu nói với tam lão gia: “Tam thúc người đừng nóng vội, có chuyện gì từ từ nói, ngồi xuống trước đi.” Lại xoay đầu nhìn tam thẩm nói “Tam thẩm người khuyên nhủ tam thúc đi a, đừng làm cho tam thúc tức giận.”

Tam thẩm đang ngồi trong phòng, nửa câu cũng không nói ra, nhìn lão phu nhân đầu võ mồm với Cầm Nương, thì cảm thấy Cầm Nương thật to gan lớn mật, lại nghe Cầm Nương cùng thế tử phi chửi xéo lão gia nhà nàng, trong lòng đã tức giận, chẳng qua nàng vốn là người nhát gan, hiện tại trong phòng cực kỳ đậm mùi thuốc súng, nên nàng không dám ra mặt, mấy người này nàng đều không thể đấu lại, bất quá, lão gia nhà nàng nổi nóng, thì trong phòng này ai cũng đều có chút sợ, lão phu nhân chỉ dám nói nhỏ nhẹ với lão gia, xem ra, cửa hàng này có hy vọng về tay Tây phủ, lúc này thế tử lại muốn nàng đi khuyên hấn, nên

nàng lập tức tự rút lại, gương mặt nhìn nam nhân của mình tức giận, một câu cũng không nói ra, chỉ lấy mắt cầu thế tử gia, ngàn vạn lần đừng để tam lão gia chuyển tức giận qua đây.

Lãnh Hoa Đường nhìn bộ dáng tam thẩm co đầu rút cổ, nghĩ chắc nàng cũng không dám, nên liền kéo tam lão gia về ghế ngồi, ổn định hần trước đã rồi nói sau.

Vương phi cũng được Cẩm Nương và Thượng Quan Mai kéo ngồi xuống ghế, Cẩm Nương vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy bộ dáng của tam lão gia ngang ngược, thì cũng có chút bận tâm, không phải nàng sợ hấn đánh lão phu nhân, mà vì vương phi gần lão phu nhân, chỉ sợ làm bị thương vương phi thì thật không hay, mà mình thì không có bản lãnh che chở cho vương phi, vì vậy liền liếc qua Lãnh Hoa Đình.

Ai ngờ người nọ đang ngẩng đầu nhìn trần nhà, mang bộ dáng không liên quan gì, ngay cả lúc lão phu nhân mắng hấn là phế vật, ánh mắt hấn chỉ hơi lóe lóe, mà không nổi giận giống như thường ngày, là cầm thứ gì đó đập người, khi đó, Cẩm Nương còn cảm thấy khác lạ, về sau khi tam lão gia hùng hổ với lão phu nhân, nàng mới hiểu được hấn không phải không trả thù, mà vì đã có người thay hấn hả giận, hấn lại có kịch vui để xem, cần gì phải gấp gáp, nhưng hiện tại tam lão gia đã như vậy, hấn vẫn thờ ơ, chẳng lẽ không sợ làm vương phi bị thương hay sao?

Lãnh Hoa Đình cảm giác được Cẩm Nương đang nhìn mình, thì nhìn lại, hơn nữa còn nhìn nàng bằng ánh mắt khác trước, Cẩm Nương không hiểu, vì vậy Lãnh Hoa Đình quát “Nàng đang làm gì vậy, lão phu nhân dạy nàng lễ nghĩa, nàng là thứ xuất, cái gì cũng không hiểu, đứng đằng đó thật mất mặt, mau lại đây.”

Lời này như roi quất thẳng vào mặt lão phu nhân, vừa vặn chặn lại lời của lão phu nhân, Cẩm Nương nghe xong liền muốn cười, nhưng phải giả vờ mang bộ dáng ủy khuất, từng bước đi lại bên người Lãnh Hoa Đình, nhưng vẫn không quên đem ánh mắt tội nghiệp nhìn về phía vương phi, vương phi nghe xong lời nói của Lãnh Hoa Đình thì muốn cười, chẳng qua làm thế nhất định lão phu nhân sẽ kiếm chuyện với nàng, nên trong lòng cũng e ngại, đành phải giả bộ đồng tình nói với Cẩm Nương “Hài tử, người đừng để ý đến lời nói của tiểu Đình, trong phòng này thứ xuất không phải chỉ một mình người, người là đứa nhỏ hiểu chuyện, nương biết là được.”

Cẩm Nương nghe xong thì chân mềm nhũn, thiếu chút nữa té xuống, nàng ruột cuộc cũng hiểu được vì sao ngày thường Lãnh Hoa Đình nói chuyện tức chết người không đền mạng, hóa ra là di truyền từ người kia, bụng không đen cũng uống.

Cẩm Nương vừa tới bên người Lãnh Hoa Đình, chợt nghe đến lời nói chịu không nổi của lão phu nhân, quát vương phi “Đừng lòi thứ xuất ra nói chuyện, người cứ nói xem, cửa hàng này rốt cuộc là cho hay không cho, lão tam đã ở đây nào loạn rồi, nếu người không cho, ta đi, để lão tam nào loạn người.”

Vương phi ngồi trên ghế điều chỉnh lại tư thế, không nhanh không chậm nói “Ta cũng không phải là người nói thứ xuất trước, không phải người nói Cẩm Nương là thứ xuất, không hiểu chuyện, không biết lễ nghĩa, sẽ làm cho vương phủ mất mặt xấu hổ sao? Hôm nay con dâu phải dạy nàng mới được.” Cố ý không nói đến chuyện của cửa hàng, mà lại dựa vào chuyện thứ xuất để nói.

Không chỉ lão phu nhân, ngay cả tam lão gia vừa dè xuống tức giận, con mắt hiện tại cũng đỏ lên, hấn vốn không dám phát giận với vương phi, nếu không phải Lãnh Hoa Đường còn đứng ở bên người, thì hấn đã xông lên chỗ lão phu nhân rồi.

Lão phu nhân bị vương phi nói vậy thì tức muốn chết, việc cửa hàng phải do vương phi đồng ý mới được, hiện tại ở trong phủ bà sớm đã không còn quyền lực, chỉ dựa vào thân phận trưởng bối để trấn áp vương phi mà thôi, cho dù tức giận, thì tạm thời cũng không thể bộc phát với vương phi, vương phi còn dễ nói chuyện, một hồi vương gia tới, thì việc này căn bản không thể thành, không chừng vương gia mà tức giận lên, sẽ kéo lão tam nhốt lại, như vậy chẳng phải mình sẽ đau long chết hay sao?

Vì vậy, ngữ khí của lão phu nhân mềm lại, nói với vương phi “Kỳ thật đứa bé Cẩm Nương này cũng không sai, lời nói của ta bất quá là dạy nàng một chút mà thôi, để cho về sau nàng biết một ít việc, cái gì thứ xuất với không thứ xuất, không có gì khác nhau.” Nói xong thì liếc nhìn Cẩm Nương, nói với Cẩm Nương “Cháu dâu, hôm trước người tặng ta bao tay đeo thật thoải mái, hôm qua lão thái thái của Trữ vương phủ tới đây, cũng rất mong có được một cái, còn nói nhà của ta cưới được một con dâu có khả năng, rồi so sánh với thế

tử phi nhà bà ấy, bà ấy nói người so với đại tỷ tỷ của người, thông minh và có năng lực hơn không biết bao nhiêu lần.”

Chuyến biển thật nhanh quá đi, lão phu nhân không hổ là người đã quen đầu trí so dũng khí, nên có thể nhìn được, chuyến sắc mặt cũng nhanh nữa, trách không được bà có thể ở trong giản thân vương phủ nước sâu tựa biển này mà phong sinh thủy khởi, lời nói ra rất vẹn toàn, tuyệt đối không có chút cảm giác gượng ép, Cẩm Nương nguyên là thứ nữ ở Tôn phủ, mà thể tử phi của Trữ vương phủ không phải là Tôn Vân Nương sao? Còn là trưởng nữ của Tôn gia, hôm nay bà lại đem Vân Nương so sánh với chính mình, còn nói đem người ta so với mình thì kém hơn, lúc trước còn khinh mình là thứ xuất, bây giờ lại nói ngược lại, thật đúng là vừa ăn cướp vừa la làng, hơn nữa da mặt cũng không phải dày bình thường.

Trong lòng Cẩm Nương cười lạnh hai tiếng, nhưng trên mặt lại giả vờ ngạc nhiên “Ai nha, lão phu nhân người yêu thích là tốt rồi, cháu dâu chỉ sợ ngại ngại thân phận cháu dâu, không thể lên gặp khách được, mà không có mang, hiện tại như thế rất tốt.”

Lão phu nhân nghe xong lại ngập ngừng, từng câu từng chữ đều bắt lợi với mình, nhưng bà là người tranh đầu nhiều năm qua, vì vậy cũng hiểu rõ cái gì là quan trọng nhất ở hiện tại, không để ý đến Cẩm Nương nữa, bà quay đầu hỏi Vương phi, giọng điệu thân thiết dịu dàng “Việc của cửa hàng, người hãy đồng ý đi, dù sao cũng là của chung, bên chỗ lão tam cũng thật sự khó khăn, bằng không cũng không tìm tới ta làm loạn.”

Vương phi nghe lời nói của nàng ôn hòa, cũng cười cười nói “Mẫu thân, việc này ta không thể làm chủ, cửa hàng bây giờ là tự vương gia trông coi, cho dù cho tam đệ, cũng phải hỏi qua vương gia có đồng ý hay không, tam đệ muội ngày ấy đã dạy ta cách làm vợ, chúng ta là nữ nhân, phải xem tướng công là trời, mọi việc không thể qua mặt tướng công, tam đệ muội, người nói xem có đúng không?”

Tam thẩm nghe vương phi nói xong suýt chút nữa thì đập vào miệng mình, không nghĩ tới vương phi lại mang thù, dùng lại lời của mình để chặn chính mình, nàng biết, nếu vương gia trở lại, sự việc này sẽ khó thành, tam lão gia sợ nhất là vương gia, hôm nay tới náo, cũng biết hôm nay vương gia đi săn với hoàng thượng mới dám đến, trong thời gian ngắn, vương gia sẽ không quay về, vì vậy tam lão gia mới dám náo như vậy, vương phi nói muốn nghe lời vương gia, nàng nửa câu cũng không nói được, ai bảo ngày đó mình nói hùng hổ như vậy với vương phi, thật là tự lấy đá đập vào chân a.

Lão phu nhân nghe lời nói nhẹ nhàng của Vương phi, nhưng ý tứ là nửa điểm cũng không buông, nên nhất thời không biết làm sao, ánh mắt di chuyển, thần sắc trở nên lạnh lùng nói một câu “Người nói là không thể làm chủ?”

Vương phi vẫn bình tĩnh nói với bà “Làm không được, nếu là gia sự bình thường, ta tất nhiên sẽ giúp đỡ mẫu thân, chính xác là không từ chối, nhưng chuyện này, ta thật sự phải hỏi qua vương gia mới được.”

Lão phu nhân không nói lời thứ hai, đột nhiên vỗ tay, rống lên gào khóc “Lão gia a, tại sao người lại đi sớm như vậy, để lại một mình bà già ta ở lại sống để chịu khổ, nhi tử bất hiếu, vương gia lại không phải do ta sinh ra, thì còn ai đem ta để ở trong mắt nữa, lão gia a, người vì sao không đưa ta đi theo, để ta chết được sạch sẽ.”

Vừa khóc vừa cầm khăn lau khóe mắt không có giọt nước mắt nào, vương phi nhất thời thất thần, ngày xưa lão phu nhân đùa giỡn, khi lão tam muốn tranh cái gì đó, thì bà chỉ dung ân uy tĩnh thì (lấy bối phận để uy hiếp), mà chưa bao giờ như lần này, gạt bỏ cả thể diện, đùa giỡn dần dần thành chơi xấu, trong lòng nàng biết, vương gia tuy ghét lão tam, nhưng lại cực kỳ sĩ diện, vô cùng chú ý nhân lễ nghĩa hiếu, nếu biết mình làm cho lão phu nhân khóc, không biết lúc trở về sẽ như thế nào, vì thế suy nghĩ không khỏi hơi lung lay, ấp úng nhìn mà không biết làm sao cho tốt.

Tam thẩm thật nhanh chóng đứng lên đi khuyên lão phu nhân “Nương a, người đừng khóc nữa, tuy nói vương gia không phải người sinh, nhưng người vẫn còn nhị bá cùng lão gia, ta và nhị tẩu là con dâu ruột thịt của người, người nói, người muốn cái gì, chúng ta sẽ dốc toàn lực mà thỏa mãn cho người.” Nói xong cũng cầm khăn tay lau nước mắt, bộ dáng lo sợ thiên hạ không loạn. Phút cuối còn quay đầu nhìn nhị thẩm, chỉ là nhị thẩm vẫn trở mặt nhìn, lạnh tanh, tựa hồ mọi việc trong phòng không liên quan tới nàng, nàng chỉ là một người ngoài cuộc.

Vương phi luôn cuống một hồi, muốn khuyên lão phu nhân, lại không biết khuyên như thế nào, trong lòng biết nếu đồng ý với lão phu nhân, thì từ đây về sau ở trong nhà lão tam càng muốn làm gì thì làm, những tài sản chung đó nhường cho hắn, hắn sẽ làm tiêu tan hết.

Nhưng mà lão phu nhân ở trong viện của mình náo loạn như vậy, người ngoài nhìn thấy, không biết sẽ nghĩ như thế nào, nếu bị truyền đi, thì thanh danh cố gắng gây dựng mấy năm nay sẽ bị phá hủy, không phải càng thiệt thòi hơn sao?

Vương phi nhất thời lâm vào mâu thuẫn, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, Cẩm Nương nhìn thấy vậy sợ vương phi mềm lòng, bất quá lão phu nhân cũng là nhân vật lợi hại, biết rõ nhược điểm của vương phi ở nơi nào, vương phi rất xem trọng mặt mũi, hơn nữa vương gia cũng là người nghiêm chỉnh, sẽ không vui khi nghe nói vợ mình bất hiếu, nói cách khác, lão phu nhân trong phủ địa vị cũng không đơn giản như thế.

Cúi đầu nghĩ nghĩ, rồi lại nhìn Lãnh Hoa Đình, chỉ thấy trong mắt hắn có ngọn lửa sắp bùng cháy, như muốn nổi giận, bộ dáng thì giống như liều mạng chịu đựng, làm nàng không khỏi đưa tay vỗ vai hắn, Lãnh Hoa Đình ngẩng đầu nhìn nàng một cái, trong mắt lộ ra tia hy vọng, Cẩm Nương giật mình, ánh mắt này... Là hy vọng mình giúp vương phi sao? Nhưng làm sao bắt đầu? Khuyên lão phu nhân ư? Chỉ sợ làm lão phu nhân khóc càng lớn hơn, đáng ghét hơn chính là tam thẩm mượn tiếng khuyên giải nhưng thật ra là đổ dầu vào lửa, hai người cùng khóc, nhìn trạng thái, không khóc đến trời đất quay cuồng thì không bỏ qua.

Lãnh Hoa Đường một mực canh chừng ở bên cạnh tam lão gia, mà tam lão gia nhìn thấy nương mình khóc giống như nhìn không khí, nhìn nương hắn trình diễn cực kỳ ấn tượng, hắn cảm thấy thắng lợi chỉ trong tầm mắt, thân hình thô kệch dựa vào ghế, hứng thú nhìn, chỉ nói thêm với lão phu nhân đang khóc nức nở nói “Nương...giúp ta.”

Lão phu nhân lập tức khóc lớn lên, bên cạnh khóc còn kể ra những bi thảm của mình, nói đến tình trạng của mình so với bà ăn xin bên đường còn đáng thương hơn, đồng thời tự trách mình đối với vương gia tốt thế này thế kia, nói vương phi bất hiếu như thế nào, nói vương gia đối đãi với đệ đệ nhần tâm như thế nào, hát rất tốt, làm cho người nghe động lòng, trong lòng chua xót.

Cẩm Nương nhìn không nổi nữa, nên đi đến bên cạnh lão phu nhân, nói khẽ “Ai, lão phu nhân ngài đừng khóc, người khóc cũng không giải quyết được vấn đề gì, không bằng thừa dịp tam thẩm, nhị thẩm còn có đại ca ở đây nữa, chúng ngài hãy cùng ngồi lại nói xem, nếu cửa hàng đưa cho tam thúc, vậy thì cùng ở một chỗ khuyên nương cho là được, bất quá chỉ là vật ngoài thân, làm gì phải đã thương tình cảm người trong nhà.”

Lời này lão phu nhân thích nghe, nàng khóc cũng mệt, tuổi tác đã cao, lại hét lớn, quả thật cũng rất vất vả, đáng hận là vương phi không chịu nhả, nên nàng đành phải tiếp tục, nghe xong lời của Cẩm Nương, giống nghe được tiếng nhạc động lòng người, vừa nức nở vừa liếc mắt nhìn Vương phi.

Vương phi không biết làm như thế nào mới phải, nghe Cẩm Nương nói như vậy, cũng nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần lão phu nhân không khóc nữa là được rồi, hơn nữa, nói đến việc cửa hàng, nhị lão gia, thế tử gia đều nghe thấy, cũng có thể đều hiểu rõ, không phải cố tình không cho tam lão gia, sự tình đều nói rõ, so với ban náo loạn vẫn tốt hơn.

Lãnh Hoa Đường cũng thấy là đề nghị tốt, cũng khuyên nhủ “Bà nội, đệ muội nói không sai, trước tiên nói xem cửa hàng ruốt cuộc xảy ra chuyện gì, cho dù tam thúc muốn, cũng phải cho chúng ta biết a, nếu tốt cho tam thúc, thì tôn nhi cũng sẽ khuyên mẫu phi.”

Thượng Quan Mai từ đầu đến giờ không nói chuyện cũng đi tới, cười lạnh “Xác thực phải nói rõ ràng, dù sao cũng là tài sản chung, không thể nói cho ai là cho, nếu muốn cho cũng phải thuyết phục được mẫu phi và mọi người, bà nội, ngày thường người dạy bảo cháu gái, việc chưởng gia, chính là dùng một chữ ‘lý’, đúng không.”

Nàng đã sớm không nhận được, lão phu nhân thật quá mức vô liêm xỉ, chỉ cần tam lão gia muốn, mặc kệ có hợp lý hay không, thì phải cho, mà vương phi cũng quá mức mềm yếu, nếu tiếp tục như vậy, chờ đến lúc mình chưởng gia, chỉ sợ cả vương phủ chỉ còn là cái thùng rỗng.

Vương phi đem tình huống của cửa hàng trước kia cùng hiện tại nói ọi người, lại đặc biệt nói rõ, cửa hàng ngày hôm nay là vương gia tự mình nắm giữ, có chương quây chuyên môn trông coi, mà họ cũng là người

của Vương gia.

Tam lão gia nghe xong trong lòng có chút thất vọng, bất quá, việc hôm nay đã ồn ào đến như vậy, hiện tại rút tay thì thật có chút không cam lòng, còn nữa, việc này hôm nay không hoàn thành, từ nay về sau muốn tài sản nào nữa sợ sẽ khó hơn, vì vậy hắn kiên trì nói “Tuy nói là đại ca trông coi, nhưng sau khi để huynh đệ ta tiếp nhận, thì cũng có thể kinh doanh tốt như trước, dù sao cũng là tài sản Lãnh gia, cho ta cũng không có gì sai, hơn nữa đại ca cũng không phải chỉ có một cửa hàng này.”

Lãnh Hoa Đường thì lại đưa ra ý kiến phản đối “Cửa hàng này do phụ vương trông coi, đúng là phải chờ phụ vương về rồi quyết định, bà nội, mẫu phi cũng không nói là không thể cho, chỉ nói là để phụ vương làm chủ, quyết định này rất đúng.”

Tam lão gia nghe xong, lại muốn náo loạn, nhưng Cẩm Nương đã đi trước hắn một bước, nói “Kỳ thật có một biện pháp, có thể làm cho Vương gia đồng ý, lại làm cho tam thúc phục, chẳng qua...”

Tam lão gia nghe xong liền nói “Chẳng qua cái gì, cháu dâu, nhanh nói một chút xem.”

Cẩm Nương cười nói “Chẳng qua Cẩm Nương là văn bối, nếu nói sai cái gì, các vị thúc thẩm xin bỏ qua.”

Lão phu nhân đang lo tìm biện pháp, nên nghe xong, liền vội hỏi “Người đứa nhỏ này, mọi người đều là người một nhà, cho dù nói sai cái gì, cũng sẽ không chú ý, đến nói xem.” Khóc một lúc bị sưng vù hai mắt, nhưng lại từ ái nhìn Cẩm Nương làm cho nàng phát lạnh mà nổi da gà.

Chỉ có vương phi là khó hiểu nhìn Cẩm Nương, vừa rồi thế tử đã đưa ra ý kiến phản đối, nàng không biết Cẩm Nương vì sao không nghe lời thế tử, ngược lại đưa ra phương pháp, bất quá, nàng cũng muốn nghe biện pháp giải quyết của Cẩm Nương là gì.

Cẩm Nương nhìn mọi người không ai phản đối “Kỳ thật rất đơn giản, để cho tam thúc nó chuyện với phụ vương, là muốn làm chút việc, xin Vương gia giao cửa hàng cho tam thúc quản nửa năm, nếu tam thúc quản lý tốt, cửa hàng mỗi tháng có thể tạo ra lợi nhuận vượt xa lúc vương gia quản, như vậy chứng tỏ tam thúc cũng là người tài, nắm lấy tài sản chung quản lý tốt, mỗi tháng thì rút ra vài phần lợi tức đưa cho tam thúc, coi như là phí vất vả, một năm sau, nếu tam thúc tiếp tục làm tốt, lúc này tới gặp vương gia đòi, vương gia cũng có lý do để cho tam thúc, cũng có sự giải bày đối với các thúc bá trong tộc đúng không?”

Việc này vừa nói ra, mặt của tam lão gia đều suy sụp, hắn làm gì mà rảnh rỗi đi quản lý cửa hàng, mỗi ngày hắn đều đi trên hoa ghẹo nguyệt, tìm nữ nhân mới lạ xinh đẹp, dạo kỹ viện, hoặc cùng bằng hữu ngồi uống rượu, hơn nữa còn cả một phòng tiểu thiếp chờ hắn sung hạnh đùa giỡn, hắn có nhiều việc lắm a... (TT: ~.~)

Nhị phu nhân từ đầu đến giờ nhất định không mở miệng, nhưng bây giờ lại nói “Nương, ta cảm thấy biện pháp của cháu dâu rất khá, tam đệ nên làm một ít chuyện đàng hoàng, già như vậy mà còn chơi bởi lêu lổng thật không hay, tài sản chung nhiều, nên thiếu một cái cũng không hại, nhưng nếu đã muốn lấy cửa hàng, thì phải cẩn thận trông coi, không thể tham, còn phải có lợi nhuận, thì mới là việc làm đúng đắn.”

Kỳ thực lão phu nhân biết biện pháp này đúng, lão tam cứ giống như trước cũng không được, hôm nay mình còn sống, còn có thể giúp hắn lấy ít đồ của vương phủ, nhưng ngày nào đó mình đi rồi, lão nhị trước nay thì không để ý tới lão tam, lão đại tuy quản mọi việc, nhưng sợ cũng không cho hắn thoải mái, nếu có thể từ cửa hàng này mà hắn chịu quay đầu đàng hoàng, tất nhiên rất tốt, chỉ sợ hắn...

“Cứ như vậy đi, ngày mai ta cho người mời chương quỹ kia đến, dẫn lão tam đi cửa hàng xem xét, cho lão tam tiếp nhận trông coi trước, hắn vương gia cũng sẽ không phản đối.” giọng nói kiên định của vương phi nói với lão phu nhân, xem như bỏ qua sự đồng ý của lão phu nhân.

Lão phu nhân đâu phải con lừa, nên mặc dù biết lão tam không tình nguyện, nhưng cái đó là biện pháp tốt, vì vậy nhân tiện nói “Cứ như vậy đi, lão tam, người đừng làm loạn nữa, nếu náo loạn tiếp ta chết cho người xem.”

Tam lão gia bất tác dĩ phải đáp ứng, cho dù có ngàn vạn lần không muốn, nhưng cũng không còn cách nào, bất quá, hắn lại nghĩ thời gian còn đến nửa năm, cho dù quản lý không tốt cũng có thể lấy một ít đồ tốt của cửa hàng, haha, nhiều nhất sau nửa năm thì giao lại cái cửa hàng rỗng cho vương gia.

Đang muốn đắc ý đã nghe Cẩm Nương nói “Cửa hàng này là của chung, tất nhiên sẽ phải phải người đi trông coi phòng thu chi, như vậy đối với Vương gia cùng mọi người trong tộc, đối với tam lão gia cũng sẽ công bằng hơn, mỗi tháng nương có thể phải người đi kiểm tra sổ sách, nếu có tổn thất, phải lập tức đem cửa hàng thu hồi, bằng không tổn thất là tài sản của Vương phủ, cũng là danh dự của vương gia, các người nói đúng không?”

Vương phi nghe xong thấy lời nói này rất đúng, nên cười cười đồng ý, mặt tam lão gia lập tức đen như đáy nồi, nhưng lại không thể phản đối, như vậy chẳng khác nào thừa nhận mình không có bản lĩnh quản lý cửa hàng, hôm nay ở trước mặt mọi người, điều kiện này coi như là đã tốt cho hắn rồi, còn ra điều kiện nữa, chỉ sợ lão phu nhân cũng không đứng về phía hắn, nên đành phải cắn răng đồng ý.

Người vui vẻ nhất là tam thẩm, nếu tam lão gia chịu chăm chỉ làm ăn, đó là phúc của nàng, sợ là tam lão gia làm không được vài ngày, nhưng mà vẫn phải thử một chút, nếu như trước đây, mặc kệ là ai trong phủ đi khuyên hắn, hắn cũng sẽ mắng, không nghĩ tới cháu dâu lại nói ra được ý kiến hay này, đứa bé kia long dạ thật thiện lương, lúc trước mình đã nhìn sai rồi, nên cũng có chút muốn xin lỗi.

Vì vậy nàng đỏ mặt, ngượng ngùng đến bên người Cẩm Nương “Cháu dâu à, hôm qua người đưa tặng cho người có được không?”

Cẩm Nương bị nàng hỏi sững sờ, cười cười nói “Rất tốt, tạ tam thẩm, đúng rồi, một hồi ta sẽ mang hai người trong viện của ta đưa qua cho tam thẩm.”

Lời nàng nói tuy nhỏ, nhưng tam lão gia tai thính nên nghe hết, hắn vừa nghe có hai người đến viện mình, ánh mắt đang rũ xuống liền sáng rực hỏi “Cháu dâu, hai người như thế nào?”

Cẩm Nương nghe xong nở nụ cười “Cháu đưa hai người là hồi môn của ta từ nhà mẹ đẻ, vì hai người này có khả năng làm việc hiệu quả, nên mới có thể đưa qua cho tam thẩm được.” Nói xong quay lại liếc mắt nhìn Lãnh Hoa Đình, lại nhìn thấy hắn im lặng mỉm cười nhìn mình, ánh mắt kia ôn nhu như nước, tựa như có bàn tay mềm mại chạm vào nơi mềm nhất trong tim nàng, ngứa a, tinh tế mềm mại như tơ, nó cứ trào lên quần quít lấy mỗi một sợi dây thần kinh hung ác của nàng, làm cho nàng nhất thời rối loạn, đã quên mất mọi người đang đứng xung quanh, như trên thế giới này chỉ có nàng và hắn.

“Vậy mau gọi tới cho ta xem đi.” Tam lão gia vừa nghe thấy, liền đem chuyện của cửa hàng vút lên chín tầng mây, nôn nóng như con khỉ, còn hướng Cẩm Nương đòi người.

Lòng của Cẩm Nương ngược lại rất vui, nha đầu Bình Nhi kia không phải là muốn làm di nương sao? Hôm nay nàng ta có thể như ý nguyện rồi, chỉ là tối hôm qua bị tướng công đánh thành đầu heo, không biết hôm nay có thể gặp người không.

Tứ Nhi lập tức đi, nhưng chỉ dẫn theo một mình Xuân Hồng tới, nó nhỏ bên tai Cẩm Nương “Bình Nhi tỷ tỷ đang muốn tự tử, bị Tú cô kéo lại, nhưng sống chết không chịu đi cùng nô tỷ, làm sao bây giờ?”

Tự tử sao? Vậy trước tiên có lẽ cho nàng biết Xuân Hồng bị thu làm thiếp, tất nhiên sẽ động tâm.

Xuân Hồng chỉ biết hôm nay mình bị tặng cho người khác, cho nên sáng sớm liền ăn mặc xinh đẹp, vừa vào nhà, đã thấy cặp mắt tam lão gia dính ở trên người nàng, Xuân Hồng nhú mi nhìn lại, liền thấy bộ dáng mê đắm của tam lão gia, giống như muốn ăn tươi nuốt sống nàng, lập tức tâm liền lạnh lại, kỳ thật tam lão gia cũng được xem như là anh tuấn, chỉ là nhiều năm như vậy, thân thể hư tổn quá mức, cho nên có chút béo phì, lại vì cả ngày ăn chơi trác táng, cho nên có chút tiêu tụy, nhưng vẫn còn chút ít mị lực của nam nhân.

“Thật là mỹ nhân a, cháu dâu, người tốt như vậy, người không muốn giữ lại sao? Haha, người cũng là người lòng dạ hẹp hòi không độ lượng, nha nha, các người nên học hỏi tam thẩm của các người đi, nàng là người hiền lành nhất.” Tam lão gia vừa nói vừa đi đến chỗ Xuân Hồng, lão phu nhân ở phía sau hắn ho vài tiếng, hắn cũng không nghe thấy, ôm vòng eo nhỏ nhắn của Xuân Hồng “Tiểu mỹ nhân, người theo tam lão gia về nhà, từ nay về sau ăn sung mặc sướng, không cần làm nô tỷ.” Nói xong thì làm ảo thuật từ trong ngực móc ra cây trâm, cắm vào trên búi tóc Xuân Hồng.

Xuân Hồng thấy lão gia hào phóng, lời ngon tiếng ngọt, tuy không phải rất tình nguyện, nhưng cũng đành phải nhận lời, then thùng nhìn tam lão gia rồi cúi đầu xuống.

Tam lão gia thấy vậy xương cốt đều mềm ra, nắm lấy người của nàng, cũng không chào hỏi ai bên cạnh một cái đã rời đi.

Tam thẩm ảm đạm nhìn lão phu nhân cùng vương phi rồi hành lễ, sau đó cũng đi theo.

Ánh mắt Nhị phu nhân nhìn Cẩm Nương càng thêm sâu một chút, giống như cười mà không phải cười nói với vương phi “Chị dâu, người thật đúng là có phúc khí, cưới được người con dâu có bản lĩnh, nếu không phải nàng, lão tam sẽ náo loạn một hồi nữa.”

Lão phu nhân nghe xong lời của nàng thì mặt lạnh lại, tam lão gia là thịt trong lòng nàng, hẳn không tốt, thì chỉ có thể là mình mắc, người khác muốn nói, cũng đừng nói ở trước mặt bà, hôm nay nhị thẩm dám bình luận như vậy thật không xem mình ra gì.

Tính tình của nhị lão, làm bà rất đau lòng, Vương gia tuy coi là hiếu thảo với mình, nhưng dù sao cũng không phải con ruột, lão tam lại là người không nên thân, già rồi thì chỉ có thể trông cậy vào lão nhị thông minh, cho nên, bà đối với nhị thẩm rất dễ dàng tha thứ, tuy có giận nhưng cũng chỉ là nhếch miệng, không nói gì.

“Nhị đệ muội khen trật rồi, nàng nha, chỉ có chút xíu lạnh lợi thôi, người cũng đừng khen nàng, sợ là nàng sẽ lên mặt.” Vương phi hôm nay thấy Cẩm Nương thì rất thư thái, đưa con dâu này thật thông minh, chẳng những ngăn cản được lão tam cùng lão phu nhân náo loạn, còn làm cho lão tam đáng ghét nhất không ghi hận, còn đem một nha đầu cho lão tam, ở trong phủ, tuy nói lão tam không nên thân, nhưng lời hấn nói vẫn có chút tác dụng, lão tam đối với Đình Nhi tốt, so với thù hận nhau vẫn khá hơn nhiều.

“Khen nhầm chỗ nào, nàng rõ ràng rất tốt, nghe nói, thơ nàng làm không tệ, Cẩm Nương, ngày nào rảnh đến chỗ nhị thẩm chơi một chút, nhị thẩm cùng người luận thơ, luận cầm, như thế nào?” Nhị phu nhân cười nhạt nói với Cẩm Nương.

Cẩm Nương tất nhiên là muốn khiêm tốn vài câu, nói đến thơ, nàng lại nhìn Lãnh Hoa Đình, đã thấy bộ dáng ghét ghét của hắn, giống như bình thường khi hắn muốn ngủ, mỗi lần hắn có vẻ mặt này, tỏ vẻ hắn đối với ứng đối lúc này của nàng rất hài lòng, nên nàng nói với nhị phu nhân “Vậy cung kín chi bằng tuân mệnh, ngày nào thích hợp sẽ đi thăm nhị thẩm, cùng nhị thẩm học một chút thi từ, cùng đàn và chơi cờ, đến lúc đó nhị thẩm đừng chê ta dốt.”

Trên đường Cẩm Nương giúp Lãnh Hoa Đình quay về trong viện của mình, một lúc lâu Lãnh Hoa Đình đều không nói gì, hai người chỉ lẳng lặng bước đi, gần tới mùa đông giá rét, nên gió thổi vào mặt như con giao nhỏ, cắt thịt thật đau, nhưng lòng Cẩm Nương lại nóng hừng hực, hiếm khi đánh thắng được một trận, long nàng có chút vui vẻ, cho nên dù gió có lạnh, lá cây rơi thê lương, nàng cũng thấy cảnh sắc trong vườn thật hợp lòng người, thực tế còn có một tuyệt sắc nam nhân ở bên cạnh mình.

“Nàng đến chỗ nhị thẩm, cũng phải cẩn thận một chút, nhị thẩm không phải là một nhân vật đơn giản.” Lãnh Hoa Đình bất thành linh nói với Cẩm Nương.

66. Chương 66

Cẩm Nương nghe xong cũng không nghĩ gì, ngày ấy lúc ra mắt thân nhân, tóm tắt nàng thấy chỉ có nhị phu nhân là cùng mọi người trong phủ không giống nhau, cũng không phải bởi vì tính tình của nàng trong sạch lạnh lùng, mà vì ánh mắt nàng nhạy bén và lợi hại, nhìn qua ánh mắt nàng, đều khiến người ta cảm thấy có chút hoảng hốt, phảng phất như không có chuyện gì có thể giấu được ánh mắt kia.

Hôm nay ở trong viện của Vương phi, một đám người thì cãi nhau, ai cũng có biểu hiện, chỉ riêng một mình nhị phu nhân là bình thản ngồi trên ghế, ánh mắt lạnh lùng nhìn tất cả, chỉ ở thời khắc quan trọng mới nói mấy câu, mà mấy câu tưởng như đơn giản kia, lại rất có tác dụng.

Về sau lại mời mình đi viện của nàng chơi, mà thế tử phi Thượng Quan Mai ngồi bên cạnh thì nàng không thêm ngó tới...Nhớ lại, nhị phu nhân lãnh đạm kia không ngừng chống lại Thượng Quan Mai, đối với thế tử cũng cực kỳ lãnh đạm, tại sao như thế?

Vừa ở một bên tự hỏi vừa giúp Lãnh Hoa Đình đi về viện của mình, Lãnh Khiêm không biết từ nơi nào vọt ra, như mấy Ninja, dọa cho Cẩm Nương hết hồn, vừa muốn nói hắc vài câu, thì chợt nghe Tứ Nhi hét lên, trợn mắt nhìn Lãnh Khiêm “Lãnh thị vệ, ngươi đi đường không có âm thanh sao, như vậy sẽ hù chết người đó.”

Lãnh Khiêm không có biểu tình gì chỉ liếc nhìn Tứ Nhi, ánh mắt tràn đầy hàn khí bức người, Tứ Nhi thấy vậy không khỏi rùng mình, thấp đầu nhỏ giọng nói “Làm gì cả ngày như cây gỗ thế, đột nhiên xuất hiện, còn không cho người ta nói.”

Cẩm Nương nghe xong liền mỉm cười, Lãnh Khiêm chính là một người như vậy, đối với ai cũng biểu hiện như họ thiếu nợ mình, hiện nay, tuy đang ưa chuộng nam nhân lãnh khốc, nhưng tiểu nha đầu như Tứ Nhi vậy hẳn chắc không thích.

Nghe Tứ Nhi tiếp tục lẩm bẩm, Cẩm Nương liền chuyển chủ đề nói với Lãnh Khiêm “A Khiêm, đã đi Tương Tác doanh (nơi chế tạo thiết bị cho quân đội) rồi sao?”

Lãnh Khiêm cầm lấy tay vịn xe lăn trong tay Cẩm Nương, khẽ khom người, hành lễ “Hồi thiếu phu nhân, tại hạ đã đi qua, bản vẽ cũng đã giao cho thợ, chậm nhất sau ngày mai, có thể làm xong cái ghế.”

Cẩm Nương nghe xong liền vui vẻ, cúi đầu nói với Lãnh Hoa Đình “Tướng công, từ nay về sau người có xe lăn mới để ngồi rồi, ta cam đoan, khẳng định ngồi thoải mái hơn cái kia nhiều lắm, hơn nữa lúc lên cao, không cần hai người giúp.”

Vẻ mặt nàng hưng phấn, đôi mắt tỏa sáng, khuôn mặt bị đông cứng đến đỏ bừng, khóe miệng cong thành độ cong đẹp nhất, còn mang theo hương thơm phun trên mặt Lãnh Hoa Đình, làm ặt của hắn ngứa ngứa, hắn nhin không được lại muốn nắm lấy cái mũi của nàng, nhưng nàng phản ứng rất nhanh, đi trước một bước nắm lấy mũi của hắn cười lên ha ha “Cuối cùng ta cũng làm được một lần.”

Bàn tay nhỏ bé ấm áp mềm mại, nắm chặt cái mũi của hắn, không mạnh, nhưng hắn lại bày ra bộ dáng hô hấp khó khăn, hai mắt nhú lại, nước mắt nói đến là đến, còn cong lên đôi môi đỏ tươi, một bộ dáng khí phụ (phụ nữ bị khi dễ *_*), Cẩm Nương thấy thế liền ngừng lại, lập tức buông tay ra, nhưng vẫn không quên xờ lại, vô thức nói “Không đau, không đau, ta không dùng sức.”

Lãnh Hoa Đình giơ lên hai cái tay bị băng bó thành hai cái chày, gõ lên chán nàng, ánh mắt mỉa mai nói “Nàng cố ý đem hai tay ta bao lại thành như vậy, đúng không, trả thù tốt lắm phải không?”

Cẩm Nương không khỏi nở nụ cười, dí dỏm nhún mày “Ai nha, bị chàng nhìn ra rồi, hi hi, chàng sẽ không nắm được mũi ta nữa.” nói xong thì ngẩn đầu lên, làm cho hắn không nhìn thấy mặt nàng, cười đến đắc ý, thấy rằng mà không thấy mặt.

Lãnh Hoa Đình nhin không được cũng cười theo, mắt vốn đã thành mắt phượng giờ cười thành một đường, nụ cười diễm lệ chói mắt, Cẩm Nương nhìn thấy lại sợ run.

Mấy người cùng nhau cười cười nói nói đi về tiểu viện, chợt thấy Tú cô vội vàng hấp tấp đi ra, vừa nhìn thấy Cẩm Nương trở về, liền kéo nàng sang một bên nói “Thiếu phu nhân, nha đầu Bình Nhi kia muốn tự tử, sáng sớm đến bây giờ cứ như vậy, phải giờ làm sao a?”

Cẩm Nương cười lạnh nói “Người cho người lấy dây thừng trói nàng lại hoặc là đưa cho nàng một cây dao nhỏ, a hay một bao độc phần cũng được.”

Tú cô nghe xong giật mình, khó hiểu nhìn Cẩm Nương “Thiếu phu nhân, cái này không thích hợp a.”

Cẩm Nương nở nụ cười “Nàng chết mấy lần rồi? Có phải mỗi lần đều chờ các người đến mới tự tử không? Nếu thật muốn chết thì tối hôm qua đã chết, còn chờ đến bây giờ sao? Người đi nói với nàng, hôm nay Xuân Hồng đã được tam lão gia thu vào phòng, dựa theo tư sắc của nàng, nhất định đãi ngộ sẽ không kém hơn, tam thẩm là người có tính tình tốt, rộng lượng và hay tha thứ, nếu nàng không náo, ngoan ngoãn ở trong

phòng dường thương tốt, ta sẽ nể tình chủ tớ mà tự mình đưa nàng qua đó, nếu lại náo loạn, liền kêu người tới bán đi cho thanh tĩnh.”

Tú cô nghe xong cúi đầu nhớ lại, cảm thấy quả thật có chuyện như vậy, nên không khỏi nở nụ cười nói “Vấn là thiếu phu nhân sang suốt, ta cũng nên đi, ai, sống trên đời phải tự biết măn nguyện, tối ngày chỉ nghĩ đến việc bò lên cao, cũng không tự biết vị trí của mình.”

Nói xong, để Lãnh Khiêm đẩy Lãnh Hoa Đình trở về phòng, Cẩm Nương cũng vội đi theo, nghĩ đến tay của hắn cũng nên thay thuốc, nên đi vào cầm tay hắn cởi ra, người còn chưa ngồi xuống, chợt nghe Phong Nhi ở bên ngoài báo lại “Nhị phu nhân cho người tới, nói muốn mời thiếu phu nhân, nói nhà mẹ đẻ của thiếu phu nhân phái người đến, đang ngồi trong phòng nhị phu nhân.”

Cẩm Nương nghe xong thì kinh ngạc, người nhà mẹ đẻ của mình đến mà không tìm mình, ngược lại đi tới chỗ của nhị phu nhân sao? Nhị phu nhân với Tôn gia rất quen thân sao?

Thả tay Lãnh Hoa Đình ra, kêu Ngọc Nhi tiến đến “Người giúp gia thay băng, băng gạc này phải nấu mới có thể dùng.” Vừa cười vừa nói với Lãnh Hoa Đình “Ngọc Nhi thay ta làm, một hồi tay tướng công có thể tự do, không cần dơ chày gỗ ra cho người ta nhìn thấy nữa.”

Lãnh Hoa Đình mất hứng, hắn rất thích bộ dáng của nàng khi giúp hắn băng bó, rất thích cảm giác an bình cùng ôn nhu, chính là...

Lúc Ngọc Nhi tiếp nhận tay hắn, Lãnh Hoa Đình lần đầu tiên không muốn Ngọc Nhi đụng vào hắn, nên thụt tay lại, ngược mắt nhìn Cẩm Nương nói “Nương tử, người đi sớm về sớm, ta chờ người thay thuốc.” Gia lại giống như đứa bé, dung đôi mắt phượng trong suốt nhìn thiếu phu nhân như không muốn rời xa, Ngọc Nhi thấy vậy khẽ giật mình, tay đưa ra vẫn ở không trung, nhưng nàng chỉ ngừng một lúc rồi thụt tay lại, nhìn về phía Cẩm Nương.

Quả nhiên Cẩm Nương cúi đầu xuống dụ dỗ Lãnh Hoa Đình “Đi qua đây biết mất bao nhiêu thời gian, buổi sáng hôm nay vốn nên thay rồi, hiện tại đã muộn thời gian, tướng công, Ngọc Nhi thay cũng vậy thôi a, ta đi một chút sẽ trở lại, buổi tối về đầm bó cho chàng.”

Nói xong thì vào nhà thay quần áo, vừa rồi gió nổi lên, nàng cảm thấy nhiệt độ đã xuống thấp, nên nàng thay quần áo dày một chút.

Ngọc Nhi thấy Cẩm Nương đi, lại đưa tay giúp Lãnh Hoa Đình thay băng, trong miệng cũng dụ dỗ như ngày thường “Thiếu gia, Ngọc Nhi sẽ làm rất nhẹ, không làm người đau, bình thường không phải là Ngọc Nhi giúp người sao?”

Lãnh Hoa Đình lạnh lùng nhìn nàng, vừa đưa tay lên, nói với Ngọc Nhi “Ta đói bụng, muốn ăn điểm tâm.”

Ngọc Nhi chứng kiến trong mắt gia ánh sáng ngoan lệ, thì nàng sợ run, nàng phục vụ thiếu gia nhiều năm nay, gia thường giống như một hải tử chưa trưởng thành, ánh mắt kia rất thuần khiết sạch sẽ, nhưng vừa rồi, thần sắc kia chỉ có người trưởng thành mới có, thiếu gia..... chẳng lẽ đã lớn lên?

Ngọc Nhi không hề kiên trì nữa, ôn nhu cười cười “Tốt lắm, Ngọc Nhi đưa người ra phòng chính, ở trong phòng có đốt lò sưởi, sẽ ấm áp hơn một chút, hôm nay đưa nhiều điểm tâm tới, đang chờ thiếu gia đến nếm, nghe nói là của Lưu phi nương nương ở trong cung ban thưởng, thơm lắm.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong cũng biểu lộ cứng ngắc, không có phản ứng gì, một hồi sau Cẩm Nương thay quần áo đi ra, gặp Ngọc Nhi đang lấy điểm tâm cho Lãnh Hoa Đình ăn, thì đi qua lấy một miếng bỏ vào miệng mình, vừa ăn vừa nói “Nha, ăn ngon thật, tướng công ăn nhiều một chút nhé.” Nhưng lại phun đầy bột vào mặt Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình chọn mắt nhìn nàng “Đồ con gái ngốc.”

Ách, nha nha lại thêm một biệt danh, Cẩm Nương bủi môi “Tướng công của con gái ngốc không phải sẽ là ngốc tướng công sao? Ừ, rất tốt, trời sinh một đôi a.” Nói xong thì xoay người đi.

Lãnh Hoa Đình bị câu nói trời sinh một đôi kia làm cho tinh thần rung động, đáy lòng mềm mại như bị người khác nhéo ột cái, đau nhức, cũng rất thoải mái, nha đầu kia lời nói tùy tiện khinh địch như vậy, còn... không có chịu trách nhiệm đã bỏ chạy.

Cẩm Nương vẫn đem theo Tứ Nhi ra cửa, vừa ra ngoài phòng, Tú Cô lại tới, cười bấm vào bên tai nàng “Thiếu phu nhân thật nhìn đúng, vừa nói ra, nàng ta đã không còn nao loạn, chẳng qua sắc mặt nhìn không tốt lắm, nhưng thành thật hơn nhiều rồi, tiểu nha đầu dứt thuốc nàng cũng chịu uống, bất quá nàng muốn gặp thiếu phu nhân.”

Cẩm Nương nghiêng nghiêng đầu nghĩ, mình cùng Bình Nhi không có gì để nói, hướng hồ mình đang muốn ra ngoài, không có thời gian để ý đến nàng, vì thế nhân tiện nói “Ta không rảnh, nếu nàng đã nghĩ thông, ngày mai ta sẽ phân phó người mang nàng qua đó, coi như là làm tròn phần tình cảm chủ tớ.”

Lúc này nha đầu báo tin lúc này đã đi đến.

Nhị phu nhân ở tại phủ phía đông, cùng sân nhỏ của Vương phủ, chỉ cách một đoạn đường, Cẩm Nương đã đến đây một tháng, cũng không có qua Đông phủ, hiện tại chỉ thấy cảnh trí trong phủ phía đông và Vương phủ không giống nhau, trong lúc này chỉ chú ý đến bố cục đối trận tinh xảo, đồng thời cũng cân xứng, suy nghĩ lý thú, dùng bối cảnh nhỏ để gọt giũa, làm cả hình ảnh càng thêm sinh động.

Cẩm Nương vừa đi vừa thưởng thức cảnh đẹp nơi này, càng xem càng thấy người bố trí cảnh này thật tuyệt diệu, mùa đông cây cối ít có màu sắc, có thể nở hoa thì thật hiếm thấy, nhưng có thể chứng kiến một cảnh đẹp, phong cảnh xanh tươi, càng làm cho người ta sảng khoái, tâm tình cũng vui vẻ.

Nha đầu dẫn đường phía trước mang vẻ mặt kiêu ngạo “Nhị thiếu phu nhân, cảnh trong vườn này chính là do nhị phu nhân nhà ta bố trí, đẹp mắt đúng không, hôm kia tam hoàng tử Dự Thân vương diện hạ tới cũng khen không dứt miệng.”

Cẩm Nương nghe xong thì chấn động, không nghĩ tới nhị phu nhân, không ngờ trong lòng nhị phu nhân lại thâm sâu như vậy, trách không được tướng công nói với nàng nhị phu nhân là người không đơn giản, nàng ổn định tinh thần lại, cước bộ nhẹ nhàng, cũng thu hồi tâm tình ngắm cảnh, nghiêm túc đi theo sau tiểu nha đầu.

Chuyển qua vài hành lang, lại đi vào ngôi xuống bên cạnh hòn non bộ, tiểu nha đầu nói “Sân nhỏ của nhị phu nhân ở phía trước, sắp đến rồi.”

Sân nhỏ của nhị phu nhân đặt một đám thúy trúc u tĩnh xung quanh, phía trên của những cây trúc này có điểm những vệt trắng, đúng là lệ trúc hiếm thấy, nghe nói lệ Trúc tử chỉ ở phía nam mới có, cũng không biết nhị phu nhân làm như thế nào mà đem được lệ trúc dời đến trồng tận ở chỗ này, khí hậu kinh thành rét lạnh, trúc rất khó có thể phát triển, nhưng những cây trúc thanh thúy tươi tốt, sức sống bừng bừng, u nhã xinh đẹp như vậy, Cẩm Nương không nhận được tán thưởng “Thật là một nơi tốt, trúc tử này mất không ít tâm tư của nhị phu nhân a.”

“Nhị thiếu phu nhân sai rồi, lệ trúc không phải là của nhị phu nhân, là do tam thiếu gia yêu thích lệ trúc, mỗi ngày sau khi tan học thiếu gia đều đến đây vẽ bức tranh về trúc.” Mắt của tiểu nha đầu lóe sáng, nói đến tam thiếu gia nhà nàng, vẻ mặt tự hào, xem ra, vị tam thiếu gia chưa thấy qua kia chỉ sợ cũng là sát thủ của thiếu nữ, cũng là một nam tử đẹp trai a.

“Yên nhi, người lại đang nói bậy bạ gì đó.” Cẩm Nương đang suy nghĩ, thì trước mặt lại xuất hiện một bạch y nam tử, thanh âm ôn nhu cùng thân thiết, như một cơn gió quét vào mặt, Cẩm Nương ngược mắt nhìn lại, không khỏi trầm ngâm, thật là một vị giống như trích tiên, ngũ quan của nam tử này không coi là đặc biệt tuấn tú, so với vẻ yêu nghiệt của Lãnh Hoa Đình, thì hẳn chỉ có thể coi là bình thường, nhưng khí chất của hắn nhẹ nhàng thân nhiên, như trăng như trúc, nụ cười của hắn như ngọn đèn nhỏ được thấp sáng trong đêm tối, sáng sửa ấm áp, làm cho người ta nhìn qua đều thấy thân thiết, lập tức thả lỏng lòng, xem ra hẳn là một người đáng tin, người như vậy cũng quá...Nguy hiểm a, trong lòng Cẩm Nương tự cảnh giác chính mình, người càng ôn nhu thân thiết, sợ là bụng dạ càng đen tối, có Lãnh Hoa Đình là vết xe đổ, hôm nay Cẩm Nương nhìn người cũng không dám nhìn bề ngoài nữa.

“Yên nhi, còn không mau giới thiệu vị phu nhân này.” Trên mặt ôn nhuận của vị nam tử mang theo ý cười nhìn nữ tử trước mắt, cách ăn mặc của tiểu phụ nhân trước mắt lại như thiếu nữ tươi mát tự nhiên, một đôi mắt to linh động mà có thần, đang sáng lấp lánh mà nhìn mình chăm chú, ừ, còn mang theo vẻ thưởng thức a, tựa như mình là một tác phẩm nghệ thuật bình thường, để cho nàng bình luận, nữ tử như vậy, hẳn lần đầu nhìn thấy, thú vị.

“A, nha, tam thiếu gia, người không phải đi học rồi sao?” Yên Nhi ngẩn ra, nghẹn ngào kêu lên, mặt mày cười tươi như hoa, vừa chuyển ánh mắt lại cảm giác như mình có chút thất thố, nên đỏ mặt nói thêm “Tam Thiếu gia, ngài không biết sao, là nhị thiếu phu nhân trong phủ, a nha, cũng phải, nhị thiếu phu nhân gả vào trong phủ chưa lâu, ngài đương nhiên chưa thấy qua.” Yên Nhi lú lú nói, thanh âm thanh thúy, lại lộ ra vẻ chân thật vô tà, tâm tình Cẩm Nương cũng tốt lên.

Nam tử ôn nhuận có đôi mắt như châu ngọc nhìn Cẩm Nương, nụ cười còn đọng bên môi, Cẩm Nương ảo não phát hiện ra, lúc hần cười, bên má trái có một lún đồng tiền nhẹ, đáng yêu lại ôn hòa, có cần quá mức như thế hay không, không để cho người có tướng mạo bình thường như mình sống a, quá đáng a, mình cũng không có má lún đồng tiền, Cẩm Nương không khỏi oán thầm, rồi càng cảm thấy thất bại.

“A, hóa ra là nhị tẩu, Hoa Hiên xin chào nhị tẩu.” Lãnh Hoa Hiên khom người cúi chào, hành lễ chính thức với Cẩm Nương.

Hần chính là nhị tử của nhị phu nhân Lãnh Hoa Hiên, trách không được lông mày của hần với nhị phu nhân có phần tương tự, Cẩm Nương nhận lễ cười nói “Thường nghe đồn tam thiếu gia rất tài tình, hôm nay nhìn thấy, quả thật như vậy, Lệ trúc là loài khó trồng như thế mà Tam đệ vẫn tròn được xanh um tươi tốt thế kia, khiến chị dâu ta thật sự là mở rộng tầm mắt.”

Lãnh Hoa Hiên nghe xong ngửa đầu cười, nụ cười trong sáng như ánh trăng, làm Cẩm Nương có chút kinh ngạc, chẳng lẽ nàng nói sai rồi sao?

“Chị dâu khen nhầm rồi, chỉ vì mẫu thân Hoa Hiên yêu thích trúc này, cho nên Hoa Hiên mới nổi lên tâm ý, bất quá lệ trúc này không phải công của một mình đệ.” Lãnh Hoa Hiên mỉm cười nói.

“A, là nhị thẩm cùng người làm sao?” Cẩm Nương nghĩ nhị phu nhân cũng là nhân tài, e là có thể giúp hần.

“Cũng không phải, lệ trúc này chính là khi nhị ca còn bé đã gieo xuống, cũng không phải công của Hoa Hiên, Hoa Hiên chỉ quan sát lệ trúc này nhiều năm thôi, lại không phải là người khiến chúng mọc rễ.” Lãnh Hoa Hiên nhìn vào mắt của Cẩm Nương rồi nghiêm túc nói.

Cẩm Nương nghe xong khẽ giật mình, có chút mờ mịt, sau một lúc mới kịp phản ứng, theo lời hần nói vậy người trồng là Lãnh Hoa Đình, nàng không khỏi kích động hỏi “Người nói, trúc này là do tướng công trồng ở chỗ này sao?”

“Chị dâu nói rất đúng, nhị ca thường mang theo Hoa Hiên đi chơi, khi đó, mẫu thân nói thích lệ trúc, nhưng lại không thể thường nhìn thấy, không biết nhị ca tìm đâu ra hạt giống lệ trúc, mắt rất nhìn tâm tư mới trồng ra trúc này.” Lãnh Hoa Hiên nói đến chuyện lúc đó, ánh mắt ôn nhuận có phần ảm đạm, nói tiếp “Chỉ là, về sau...nhị ca hần, lại không chịu tới nơi này.”

Không chịu tới nơi này? Là từ lúc trúng độc sao? Chẳng lẽ Lãnh Hoa Đình trúng độc có liên quan với người của Đông phủ? Đông phủ này đã làm gì hần? Cho dù Lãnh Hoa Đình không kể vị cũng không đến lượt Lãnh Hoa Hiên, trước đó còn có Lãnh Hoa Đường, việc này không thể nào giải thích nổi.

“Chị dâu, mẫu thân còn ở trong phòng chờ người, vì vậy Hoa Hiên xin cáo lui.” Lãnh Hoa Hiên chứng kiến Cẩm Nương thất thần, thì mỉm cười thi lễ cáo từ.

Yên Nhi tiếp tục dẫn Cẩm Nương đi đến phía trước, trong chính đường truyền đến một trận tiếng cười, xem ra, nhị phu nhân cùng mọi người đang trò chuyện vui vẻ, Cẩm Nương vén váy cất bước, nhưng vừa vào đến liền giật mình.

Nhị phu nhân ngồi ở vị trí chủ vị, ở bên dưới phía tay phải lại là Tôn Vân Nương, bên trái là trưởng nữ của Trữ Vương, quận chúa Lãnh Uyển, các nàng...sao lúc này lại ở chỗ của nhị phu nhân?

“Cẩm nương, nhanh mau tới đây, nhìn xem, vị này là ai?” Nhị phu nhân hiếm khi đứng lên nhiệt tình như thế, không đợi nàng hành lễ liền kéo nàng đến, ngồi vào phía bên quận chúa Lãnh Uyển, “Trữ vương thế tử phi thì Nhị thẩm không cần giới thiệu, vị này người có biết không?” Nhị phu nhân chỉ vào Lãnh Uyển hỏi.

Cẩm Nương thi lễ với Nhị phu nhân, cười nói “Quận chúa tự nhiên là biết, trước kia, lúc Cẩm Nương chưa xuất giá, từng được quận chúa mời đi qua Trữ vương phủ, cùng quận chúa trò chuyện rất vui vẻ.”

Lãnh Uyển che miệng cười nói “Không phải sao? Ngày ấy Uyển Nhi có thể chứng kiến nhị tẩu thi văn, thật sự là tuyệt diệu, tài hoa hơn người a.”

Cầm Nương cười đang muốn nói chuyện, thì liền nghe được Tôn Văn Nương hừ lạnh, gương mặt hếch qua một bên, Cầm Nương cười nhạt nhìn nàng, thì lễ nói “Đại tỷ, gần đây có khỏe không?”

Vân Nương quay lại, ánh mắt ngạo nghễ nhìn nàng “Không thể so được với tam muội ngày hôm nay, nghe nói tình cảm của tam muội và muội phu rất sâu đậm, cảm sát hòa minh (vợ chồng hòa thuận hiểu ý).”

Cầm Nương biết rõ nàng đang châm chọc mình, Lãnh Hoa Đình đi đứng không tiện, hơn nữa trước mặt người ngoài là bộ dáng một nửa của con nít, mình với hắn làm sao đến cảm sát hòa minh, tuy nhiên...cảm tình cũng khá, nhưng trong giọng nói của Vân Nương quá nồng mùi mĩ mai, hơn nữa, quan hệ của các nàng quá mức ác liệt, thì thế nào đi nữa Cầm Nương cũng hiểu, Vân Nương sẽ không nói nửa câu hữu ích ỉn.

“Đại tỷ nói đùa, không biết hôm nay tại sao đại tỷ đến chỗ của nhị thẩm thế, một hồi nếu rảnh, đến chỗ của muội dùng cơm a.” Cầm Nương không nghĩ cùng nàng so đo, nhất là đang ở trong nhà của nhị phu nhân, cho dù trong nhà mẹ để có mâu thuẫn gì, thì cũng không cần ở trong nhà chồng diễn để cho người khác xem.

Nhị phu nhân nghe xong thì nói “Đã đến chỗ này của ta, làm gì có chuyện đến nơi khác, hôm nay nhị thẩm làm chủ, người cũng cùng ở đây ăn cơm đi.”

Tôn Văn Nương cười nói với nhị phu nhân “Đa tạ nhị phu nhân, không cần giữ lại dùng cơm, một lát Vân Nương muốn cùng Uyển muội hồi phủ. Uyển muội có hẹn thợ may của Vân Tú phường, nếu là dùng cơm sợ sẽ lỡ hẹn.”

Nhị phu nhân vừa nghe mắt liền sáng lên “Như thế nào, Uyển Nhi muốn cùng thợ may của Vân Tú phường học may vá sao?”

Khuôn mặt của Lãnh Uyển ửng đỏ, khẽ thẳng người nói “Uyển Nhi nghĩ thừa dịp tuổi tác còn nhỏ, học thêm vài thứ luôn tốt, kỳ thật, chị dâu may vá cũng rất tinh xảo, lúc bình thường Uyển Nhi cũng có học hỏi, chỉ là chị dâu nói, Vân sự phụ đang muốn thu nhận đồ đệ, nếu tìm nàng làm thầy, thì tài may vá của Uyển Nhi sẽ tăng nhanh.”

Nhị phu nhân nghe xong liền gật đầu thỏa mãn nói “Uyển Nhi quả nhiên là người chăm chỉ hiếu học, nếu được chân truyền của Vân sự phụ, e sẽ là người đứng đầu về thêu may của khuê tú trong kinh.”

Lãnh Uyển nghe xong thì xấu hổ cười, nên cũng khiêm tốn vài câu.

Cầm Nương vẫn chưa biết mục đích của các nàng hôm nay tới đây, xem Tôn Văn Nương hôm nay tinh thần cũng không tệ lắm, cùng Lãnh Uyển quan hệ cũng tốt, không biết tình cảm vợ chồng của nàng với Trữ vương thế tử như thế nào?

Nhưng việc này không thể hỏi trước mặt nhị phu nhân, coi như là lén lút hỏi, thì nàng cũng không tiện hỏi nhiều, cho dù hỏi, không biết Tôn Văn Nương sẽ phản ứng thế nào đây, nàng ta sẽ nghĩ là mình không có ý tốt, như chính mình cũng nghĩ là Tôn Văn Nương không bao giờ đối tốt với mình, giống nhau.

Mấy người họ ngồi nói vài câu, Tôn Văn Nương thì lễ với nhị phu nhân “Phu nhân, nghe nói trong viện có lệ trúc mọc rất đẹp, Vân Nương muốn cùng muội muội đi xem, không biết có được không ạ?”

Cầm Nương nghĩ, rốt cuộc cũng đi vào đề chính, bảo mình đi cùng, sợ là muốn nói chuyện riêng với mình.

Nhị phu nhân quả nhiên khéo hiểu lòng người, cười gượng để Cầm Nương cùng Vân Nương ra ngoài.

Lãnh Uyển cùng nhị phu nhân ở trong phòng nói chuyện, trước khi ra cửa, Cầm Nương mơ hồ nghe được nhị phu nhân hỏi Uyển Nhi có từng học qua công việc quản sự chưa, đọc sách nhiều hay ít..... nàng không khỏi nhú mày trầm nghĩ: nhị phu nhân không phải muốn làm thân thích với Trữ vương phủ chứ, lẽ ra là không thể a, Lãnh Uyển đã có phong hào quận chúa, nhị tử của nhị phu nhân...Chính là Lãnh Hoa Hiên chỉ là một người có công danh bình thường, tuy nói đang tiếp tục học, ngoại hình xem như cũng tao nhã, là công tử ôn nhuận, chẳng qua không phải cổ nhân luôn coi trọng môn đăng hộ đối hay sao? Nhị lão gia coi

như là làm quan lớn, lại là chức quan béo bở, nhưng dù sao cũng là thứ xuất, lại không có tước vị kế thừa, dựa theo thân phận của Lãnh Uyển, thì cũng phải gả cho người như Vương gia hay thế tử.

Bỗng nhiên nàng cảm thấy mình nên giữ lòng thanh thản, cho dù thật sự là vậy, thì có quan hệ gì đến mình đâu, Lãnh Uyển trong sáng đáng yêu, dễ đối phó, nếu thật sự vào phủ, thì mình còn có thể có thêm một người bạn.

Nàng không khỏi lắc đầu, tiếp tục cùng Vân Nương đi ra ngoài.

“Người lắc đầu làm cái gì, không muốn cùng ta đi ra?” Tôn Vân Nương cười mà không phải cười nhìn Cẩm Nương, khẽ nghiêng đầu một chút, ngữ khí giống như lúc gây sự tại Tôn gia.

Đầu tiên Cẩm Nương cảm thấy giật mình, lập tức cười nói “Nhiều ngày không gặp, đại tỷ trước sau vẫn ngay thẳng a, thật vất vả tỷ mới đến thăm muội được, muội như thế nào mà không theo đại tỷ a.”

Tôn Vân Nương nghe xong ngược lại nở nụ cười, nhắm mắt lại nói “Người cho là hôm nay ta không thể khi dễ người như lúc còn ở nhà mẹ đẻ sao, bất quá, long dạ của người nên hiểu rõ ràng, lần thứ nhất coi như là ta khi dễ người đi, nhưng cuối cùng được tiện nghi luôn là người, hôm nay người được gả đi trong sạch, muội phụ tụy nói...thân thể không tốt, nhưng nghe nói đối với người rất tốt, như thế xem như là hạnh phúc.”

Cẩm Nương nghe trong lời nói của nàng có chút chua xót, lại nghĩ đến nàng cùng Trữ vương thế tử, vợ chồng vẫn không hòa thuận sao? Trong lòng không khỏi mềm lòng một chút, cũng cười nói “Chuyện ở nhà trước đây, coi như là tuổi nhỏ không hiểu chuyện, xem như là nhất thời, thì hôm nay muội muội cũng thiệt lòng muốn nhìn thấy tỷ tỷ hạnh phúc.”

Lời này của Cẩm Nương nửa thật nửa giả, dù sao hôm nay Vân Nương muốn hại mình cũng rất khó, Vân Nương đã từng sử dụng tâm cơ muốn đẩy nàng vào chỗ chết, nhưng cuối cùng lại bị Lãnh Hoa Đình làm cho vợ chồng lúc tân hôn phải xích mích, đến nay khó có thể hòa thuận, cũng coi như là báo ứng, tóm lại lời nói hữu ích nói ra cũng không mất tiền, coi như là dụ dỗ Vân Nương, làm cho nàng nói ra mục đích hôm nay nàng tới đây.

“Muội muội nói không sai, chuyện cũ coi như gió thổi mây bay, lúc này người nghĩ không sai, Lãnh đại nhân muốn hưởng Uyển tỷ nhi cầu hôn, nói cho đúng ra là trưởng tử của Lãnh đại nhân, Giản thân vương tam công tử, Lãnh Hoa Hiên.” Vân Nương không nói vòng vo mà trực tiếp nói thẳng.

Cẩm Nương nghe xong thì có chút ngạc nhiên, thuận miệng nói “Trữ vương đồng ý?”

Vân Nương nghe xong liền cười “Lại nói tiếp, việc này vốn là chủ ý của Uyển Nhi, từ nhỏ nàng đã yêu thích Hiên công tử, chỉ là trước kia Trữ vương không thích, do Lãnh đại nhân là con vợ kế, lại không có tước vị, nên không quá đồng ý, về sau, không biết là nhận được tin tức gì, Trữ vương sau khi biết được, ngược lại đồng ý, lại nghe nói Hiên công tử được rất nhiều người làm mai, nên vài ba ngày là Lãnh Uyển lại tới chỗ nhị phu nhân ôn chuyện, nhị phu nhân nguyên cũng muốn cùng Trữ vương phủ đính hôn, hơn nữa nàng cũng là bà con của Trữ vương phi, Uyển Nhi mượn cơ hội đến thăm dì họ, nên nhiều lần đi đi lại lại, lại sợ người ta nói nên kéo ta đi cùng, chỉ nói là ta muốn gặp muội muội người.”

Được tin tức? Tin tức gì mà làm Trữ vương cam lòng đem nữ nhi gả ột thường dân như Lãnh Hoa Hiên? Cẩm Nương không khỏi rơi vào trầm tư, mở miệng muốn hỏi, thì Vân Nương lại nói trước “Ta cũng không biết rõ tình tình, Uyển Nhi cũng không biết chuyện gì, lời này là ta nghe tỷ phu của người trong lúc uống rượu nói.”

Cẩm Nương không phải không thừa nhận Vân Nương có hiểu biết, bất quá, tâm tư nàng trước kia đều dùng vào chuyện khi dễ người khác, hoặc hại người, không ở trong chính đạo, nhưng nếu nàng là nam nhân, sợ đã đem Tôn gia trở thành một đại gia tộc.

“Lúc này tỷ tỷ tới là...” Trong lòng Cẩm Nương biết, nếu Vân Nương chỉ cùng Lãnh Uyển đến, thì sẽ không có chuyện muốn mình cùng nàng ở riêng, nên liền hỏi.

Vân Nương nghiêm sắc mặt nhìn Cẩm Nương, trầm ngâm một hồi mới nói “Lúc người xuất giá, lão phu nhân đưa cho người vài cửa hàng phải không?”

Cầm Nương vừa nghe xong mặt liền đen một chút, chẳng lẽ mình gả đi, nàng còn ham muốn đồ cưới của mình sao?

Vân Nương vừa thấy nàng đổi sắc mặt, vội nói “Không cần nghĩ lung tung, ta không phải muốn cửa hàng của người, người hôm nay là nhị thiếu phu nhân trong Giản vương phủ, ta muốn của ai cũng không muốn của người.”

Cầm Nương nghĩ cũng đúng, chớ nói nàng ta tính toán không được mình, cho dù có thể tính toán được, cũng phải xem Lãnh gia ở phía sau mình có chịu hay không, còn nữa, nếu muốn tính toán, cũng sẽ không cùng mình nói ra, nên cười khan nói “Ý của đại tỷ là gì?”

“Ta nghe nói, Giản thân vương ở thành đông có tiệm tơ lụa rất lớn, cung cấp cho nội cung.” Vân Nương thử thăm hỏi.

Cầm Nương nghe xong thì ngơ ngẩn, cửa hàng ở Thành đông không phải Tam lão gia muốn lấy nó nên mới náo loạn sao? Vân Nương hỏi đến làm chi? Bất quá, cửa hàng này giao hàng cho nội cung là bí mật, sao nàng lại biết?

Nội tâm Cầm Nương không ngừng đề phòng, vừa cười vừa nói “Muội muội gả tới không lâu, không biết nhiều chuyện trong phủ, đại tỷ nghe được ở đâu thế? Muội muội cũng không biết.”

Vân Nương nghe xong sắc mặt trầm xuống, cười lạnh “Đều là tỷ muội, người cần gì phải giả ngu, việc của hàng này ta làm sao biết, người không cần xen vào, ta chỉ muốn cho người biết, ta không có ác ý, bất quá chỉ muốn hợp tác một tí với người mà thôi.”

Hợp tác? Sợ là muốn thăm dò tin tức đi, trong kinh thành này hoàng thân quý tộc, một nhà nhất tộc nào mà không phải có liên quan đến hoàng gia, Giản thân vương có, chẳng lẽ Trữ vương phủ lại không sao? Bất quá mọi người đều ngầm hiểu lẫn nhau, không nói trên miệng mà thôi.

Cầm Nương thu lại nụ cười, nghiêm mặt với Vân Nương nói “Ta chỉ là một nương tử nhỏ bé, đồ cưới là do quản sự có chuyên môn trông coi, lại nó tiếp, lão phu nhân cho ba cửa hàng ở nơi nào, ta còn chưa có nhìn qua, mỗi ngày đều phải ở trong đại viện, làm gì mà để ý đến tiền bạc, nếu để cha mẹ chồng biết sẽ tức giận.”

Vân Nương thấy Cầm Nương giống như dầu và nước không dính chung lại, không khỏi tức giận, trừng mắt với Cầm Nương “Cửa hàng trong phủ các người làm ăn với người khác cũng là làm, cùng ta làm cũng là làm, cần gì phải giao cho người ngoài, mà cự tuyệt ta chứ?”

Lời này của nàng càng làm cho Cầm Nương giật mình hỏi “Việc này với đồ cưới của ta có liên quan gì, ba cửa hàng của ta chỉ có một cửa hàng là bán vải, hai cửa hàng khác một bán đồ cổ, một là bán lá trà, cửa hàng bán vải chỉ bán tơ lụa tầm thường, còn có vải gấm, hạt sa các loại, cửa hàng làm sao bán được đồ vào cung, hơn nữa, nếu thật sự có người làm ăn với cửa hàng Vương phủ, thì đó cũng là người vương gia tín nhiệm, lại là khách hàng lâu năm, chớ nói đến việc lời nói của ta không đủ nặng, Vương gia sẽ không nghe ta, mà nếu nghe, thì sao lại không biết xấu hổ mà rời bỏ khách hàng lâu năm, để tiếp nhận việc buôn bán của người.”

Vân Nương nghe xong ngừng lại, thiếu chút nữa mắng Cầm Nương, nhưng mà hôm nay nàng đến là muốn hòa hảo hợp tác, nên cố nhịn lại tức giận trong ngực, sau một lúc lâu mới bình tĩnh đôi chút, còn nó thêm “Ta nói người....Ai, thôi, cửa hàng trong vương phủ này cung cấp hàng trong cung, nhưng cũng có loại kém chất lượng chứ, trong nội cung các nương nương mặc y phục đều là cống phẩm do hoàng thượng ban, nhưng trong cung không phải chỉ có nương nương, công chúa, là chủ tử phía dưới có mấy chục người hầu, thái giám, cung nữ đều không mặc quần áo sao? Các nàng đâu thể thể mặc tơ lụa thượng hạng, cho nên đối tượng chân chính kiếm tiền tốt nhất, chính là loại vải kém chất lượng, giá cả tuy rẻ, nhưng bù số lượng rất nhiều a.”

Cầm Nương vừa nghe cũng biết quả thật như thế, chẳng qua trong lòng nghi ngờ càng sâu, việc này là cơ mật buôn bán, Vân Nương làm thế nào mà biết được tường tận thế? Nàng ta đến, thật sự chỉ muốn hợp tác buôn bán với mình sao?

Nghĩ thế Cầm Nương liền thay đổi thái độ, muốn tìm xem trong lời nói của Vân Nương có thêm chút manh mối gì không “Đại tỷ, người cũng biết, cửa hàng ở thành đông, hôm nay là những người nào cùng nhà ta

qua lại làm ăn, người cũng phải để ta biết rõ, ta mới làm việc được.”

Vân Nương nghe Cẩm Nương lời nó nói lỏng, lập tức vui mừng trở lại giữ chặt tay nàng nói “Ta biết người mềm lòng, trước kia ở trong phủ tỷ muội chúng ta ồn ào thế nào cũng được, nhưng hôm nay đều đã gả đi, nếu giúp đỡ được thì phải giúp đỡ, người nói đúng không?”

Sau đó liền nói cho Cẩm Nương biết mấy nhà đối tác làm ăn với cửa hàng thành đông, Cẩm Nương nghe xong chỉ kém chút là hóa đá, sau một lúc lâu cũng không lên tiếng, Vân Nương chờ nàng trả lời, nên lôi kéo ống tay áo của nàng nói “Người cũng biết, hôm nay ta ở bên ngoài là một thể tử phu nhân, kỳ thật chính là để trang trí, nhà bọn họ cũng không có xem trọng ta, mà ta thì không muốn cứ tìm bọn họ đòi tiền, tuy nhà mẹ đẻ cho đồ cưới cũng không ít, nhưng chân chính có thể kiếm tiền cũng không có mấy thứ, ta suy nghĩ thật lâu chỉ có thể dựa vào mấy tỷ muội giúp đỡ lẫn nhau, tỷ tỷ muốn buôn bán kiếm ra bạc, dầu cũng có thể ngăn cao hơn, không còn bị người trong phủ khinh rẻ, mình có tiền, sống cũng thoải mái hơn phải không?” Vừa nói nước mắt vừa chảy

Cẩm Nương bất tác dĩ đưa khăn của mình ra, lời nói của Vân Nương lộ ra, việc nàng sống ở Trữ Vương phủ cũng không thoải mái, sợ là thể tử không muốn nhìn thấy nàng, Trữ Vương gia cùng Trữ Vương phi cũng không thích nàng, đương nhiên, trong phòng thể tử vốn có tiểu thiếp, thông phòng..... các nàng đều lần lượt nàng, khi dễ trên đầu nàng, nàng cho dù là có tâm cơ toan tính hơn nữa, mà bị mọi người phía dưới công kích, cũng được bao nhiêu phần thắng đây.

Nhớ ngày đó, nếu nàng không phải ác độc muốn hại mình như vậy, thì Lãnh Hoa Đình cũng sẽ không đối với nàng ác như thế, cũng không có chuyện trong đêm tâm hôn cùng tướng công náo loạn trở mặt, thành ra ngày hôm nay, Vân Nương tất nhiên bị trừng phạt đúng tội, nhưng Lãnh Hoa Đình cũng là một nguyên nhân gây nên, mà mấy thương nhân cung cấp hàng cho nhà nàng buôn bán chung, đều là mấy nhân vật mẫn cảm như vậy, nếu để cho Vân Nương hùn hạp một phần vào, có lẽ, những thứ cong cong queo queo bên trong nàng sẽ rõ ràng hơn, vừa vặn Tam lão gia mới tiếp nhận, ngày mai chờ Bình Nhi khỏe lại sẽ đưa tới cho tam lão gia, để cho tam lão gia mở rộng lòng mình mới có thể làm được những chuyện quan trọng.

Vừa nghĩ thế Cẩm Nương liền nói với Vân Nương “Đại tỷ, việc này người nói nhiều như vậy, ta còn chưa rõ lắm, không bằng tí nữa ta trở về hội ý cùng Vương phi, dù sao phải biết rõ tình hình mới làm việc được tốt, đúng không, tóm lại nếu có thể hùn hạp thêm vào, muội muội lại không để cho tỷ tỷ thì để cho ai chứ.”

Vân Nương không nghĩ tới Cẩm Nương lại đồng ý, tuy hôm nay lời nói chưa xác định, nhưng ít ra giọng điệu đã nói lỏng, vậy thì có biện pháp, không ai có bạc mà không cầm, chỉ cần Cẩm Nương biết biến hóa, chắc chắn sẽ hùn được một phần.

Cẩm Nương nghĩ việc này nên nhanh chóng nói cho Lãnh Hoa Đình biết, trong phủ nhiều chuyện trắng đen lẫn lộn, cái gì nàng cũng không hiểu, còn cái khối hắc ngọc kia nữa, đến tột cùng là đại biểu cái gì, Lãnh Hoa Đình lại không tự nói với mình, trong phủ này, thật đúng là càng ngày càng phức tạp.

Hai tỷ muội coi như đã xong chuyện, liền nói đến một ít chuyện trong nhà, vừa đi vừa nói chuyện, bất tri bất giác đã đến bên cạnh hòn non bộ, trong rừng có đặt một bộ bàn ghế đá, Cẩm Nương lại nghĩ tới lời nó của Lãnh Hoa Hiên, trúc này là lúc nhị ca khi còn bé trồng...

Lãnh Hoa Đình khi còn bé nhất định là đứa bé thông minh, có thể là có bộ dáng lôi lôi kéo kéo như ngày hôm nay hay không, nghĩ đi nghĩ lại, môi nàng liền hiện lên nụ cười ngọt ngào.

Vân Nương thấy không khỏi vậy nàng ngồi xuống nói “Người coi như trải qua cuộc sống tốt, cũng không cần ở trước mặt ta cười như vậy, đây không phải là kích thích ta sao?”

Lời nói này mang theo ý giễu, ngược lại mặt Cẩm Nương ửng đỏ, gượng cười đang muốn nói chuyện, liền mơ hồ nghe được ở chỗ sâu trong rừng trúc có người nói chuyện, âm thanh giống như đang khóc.

Vừa nhìn lên, thì chứng kiến vẻ mặt lạ thường của Vân Nương, hai người nhất thời ra dấu im lặng, Cẩm Nương vốn muốn cùng Vân Nương dời đi, đây là đông phủ, mình lại là lần đầu tiên đến, Vân Nương cũng là khách, nếu có người thấy hai người đang nghe lén, vậy thì rất mất mặt, nhưng Vân Nương đã tròng mắt liếc nàng, nói bên tai nàng “Người thật đàn, nghe một chút không có gì, nói không chừng về sau đối với người có lợi, chúng ta cần thận một chút.”

Vừa nói, vừa rón rén lôi kéo Cẩm Nương đi vào rừng trúc, quả nhiên âm thanh kia đến từ phía sau hòn non bộ, loáng thoáng có nữ tử đang khóc “Thiếu gia, thiếu gia người không thể không quan tâm nô tì nữa, nô tì..... đã có mang.”

Cẩm Nương vừa nghe tim sợ tới mức sắp nhảy ra ngoài, quả nhiên muốn kéo Vân Nương trốn đi, Vân Nương kéo nàng lại trừng mắt, vẻ mặt tò mò nói nhỏ bên tai nàng “Thật là một tin tức tốt, tướng công của người sống ở trong phủ cũng không như ý đúng không, người là nương tử, nên nghĩ biện pháp giúp hần một chút mới đúng, nhất gan như thế, làm được chuyện gì?”

Cẩm Nương nghe nàng mắng cũng bình tĩnh lại, dù sao nàng cũng không phải cố ý, người này nếu đã làm thì không nên sợ người khác biết, vì vậy, lôi kéo Vân Nương dựa vào phía sau hòn non bộ.

Liền nghe được nam tử kia đè giọng xuống nói “Người không cần dây dưa với ta nữa, gia cho người chút bạc, hôm nay ta cũng sắp cưới rồi, trước khi thiếu phu nhân chính thức vào cửa, thì không thể thu người, càng không thể để cho người sinh con, bằng không ta sẽ mất hết thể diện.”

Âm thanh nam tử quá thấp, tuy nhiên vẫn nghe được hần nói cái gì, nhưng âm thanh kia cố ý thay đổi, nên không biết là ai nói.

Chợt nghe nàng kia khóc nói “Nhưng mà gia, đây là cốt nhục của ngài, ngài cam lòng bỏ sao? Tử Yên chết không nói, nhưng quyết không thể hại cốt nhục của ngài.”

Nha đầu kia thật là biết nói chuyện, cứ vịn vào cốt nhục mà nói, mỗi câu đều đứng trên lập trường của nam nhân kia nói chuyện, mạng mình cũng không để ý, tình nghĩa sâu nặng như vậy, cho dù nam nhân ác tâm sợ cũng mềm lòng.

Quả nhiên nam nhân kia chần chờ, Vân Nương liền muốn kéo Cẩm Nương đi vòng qua, nếu có thể tận mắt thấy nam tử kia thì tốt rồi, không ngờ, nàng đá vào tảng đá, đau đến cắn răng, nhưng một tiếng cũng không thoát ra khỏi cổ họng, bất đắc dĩ hòn đá bị nàng đá lăn xuống lại phát ra âm thanh, nam tử sau hòn non bộ nghe xong liền quát lên “Ai.”

Vân Nương sợ tới mức nhẹn đau, kéo Cẩm Nương trốn đi, hai người nâng váy chạy như điên, cuối cùng cũng đến chỗ tốt, nam tử kia đến thì các nàng đã chạy rồi.

Cẩm Nương ngồi lại trên ghế đá, thở hổn hển không ngừng, cũng hiểu được kích thích trước nay chưa từng có, ánh mắt của Vân Nương xoay chuyển, không biết lại nghĩ ra trò gì, lúc này Lãnh Hoa Hiên một thân bạch y, phong độ nhẹ nhàng từ rừng trúc bên kia đi tới, trong tay còn cầm bọc y phục nhỏ.

Cẩm Nương cùng Vân Nương không khỏi quay lại hai mặt nhìn nhau, đồng thời mở miệng, không tiếng động nói “Là hần sao?”

67. Chương 67

Lúc này, Lãnh Hoa Hiên đã đến gần, thần sắc bình thản ung dung, vẫn lạ bộ dáng vân đạm khinh phong, ánh mắt ôn hòa, không có nửa điểm kinh hoàng, cẩm nương liền nghĩ, chẳng nam nhân vừa rồi không phải Lãnh Hoa Hiên, hoặc... Chính là lãnh hoa hiên, như vậy hần quá biết diễn xuất a, lòng dạ sâu không lường được.

Bất quá Cẩm Nương ưa thích người có ánh mắt độ lượng, do hần dùng ánh mắt đó để nhìn mọi người, nên nàng thật không tin người có ánh mắt ám áp như thế, lại là người bội tình bạc nghĩa, ngay cả thân sinh cốt nhục của mình cũng muốn giết chết.

“Chị dâu, thế tử phu nhân, sao lại ngồi ngoài này, thời tiết se lạnh, vẫn nên vào nhà ngồi đi.” Lãnh Hoa Hiên đi qua nơi này, nhìn thấy Cẩm Nương cùng Vân Nương ngồi chung trong rừng trúc, thì giật mình, nói.

Vân Nương đang dùng ánh mắt nhìn kỹ hần, đôi mi thanh tú cau lại, đã bị phát hiện rồi, sao người này lại trấn định như vậy.

“Ta cùng đại tỷ yêu mến lệ trúc, cho nên cùng nàng đến ngắm, nơi này yên tĩnh, dễ nói chuyện.” Cẩm Nương vừa nói vừa cười.

“Ừ, ngồi một lúc cũng thấy lạnh rồi, tứ muội, chúng ta vẫn nên trở về phòng thôi.” Vân Nương thuận thế nói ra.

Cẩm Nương nghe xong liền đứng lên, gật đầu với Lãnh Hoa Hiên, dắt Vân Nương đi đến phòng của nhị phu nhân, Lãnh Hoa Hiên ở phía sau lại kêu lên “Nhị tẩu xin dừng bước.”

Cẩm Nương kinh ngạc quay đầu, Lãnh Hoa Hiên mỉm cười đến gần, nói “Nhị tẩu, đây là được mà tiểu đệ tìm được từ một vị đệ sĩ, nghe nói đối với chân của Nhị ca rất có lợi, nhờ người đem về cho nhị ca a.”

Cẩm Nương nghe xong thì có chút ngoài ý muốn, cười nói “Vì sao không tự mình đem đến cho nhị ca người?”

Lãnh Hoa Hiên nghe xong ánh mắt ảm đạm, trên mặt lộ ra nụ cười khổ “Nhị ca...sợ là không thích Hoa Hiên, cho nên, vẫn là nhờ chị dâu đem đi dùm.”

Trong nội tâm Cẩm Nương giật mình, Lãnh Hoa Đình cực kỳ đề phòng Lãnh Hoa Đường, lúc trước nghe Lãnh Hoa Hiên nói, hỏi nhỏ hẩn quan hệ với Lãnh Hoa Đình rất tốt, bằng không, cũng sẽ không giúp hẩn trông lệ trúc, làm sao hiện tại lại không muốn gặp Lãnh Hoa Hiên chứ? Huynh đệ bọn họ lúc đó đã từng phát sinh chuyện gì không vui sao?

Thấy Cẩm Nương sau một lúc lâu cũng không lên tiếng, nên thần sắc Lãnh Hoa Hiên càng thêm ảm đạm, ánh mắt ôn nhuận mang theo một tia thương cảm “Chẳng lẽ chị dâu cũng không giúp ta sao? Ta thực là...rất muốn nhị ca mau chóng bình phục.”

Nam tử ôn nhuận như ngọc, ánh mắt như ngọc che dấu thâm trầm cùng đau thương, Cẩm Nương không khỏi vì ánh mắt của hẩn mà động lòng, vô thức đưa tay ra nhận lấy được, Vân Nương lại đột nhiên hỏi “Tam công tử, người mới từ bên ngoài phủ vào sao? Có thấy nha đầu Ngọc Nhi của ta không, lúc nãy nàng theo nha đầu của nhị phu nhân đi chơi, hiện giờ lại không thấy quay lại.”

Cẩm Nương bị lời nói của nàng làm ngẩn người, quay đầu nhìn nàng, chỉ thấy ánh mắt Vân Nương sáng lên, trừng mắt với nàng, không có phản ứng mà quay lại nhìn Lãnh Hoa Hiên nói tiếp “Lúc nãy thấy hai nàng đi vào rừng trúc này, lâu như vậy còn chưa thấy quay lại, nha đầu kia ngày càng ham chơi.”

Lãnh Hoa Hiên nhìn theo hướng tay nàng chỉ, vẻ mặt mờ mịt “Thế tử phu nhân, tại hạ mới từ chỗ thư phòng tới, cũng không thấy, cho nên...không gặp nha hoàn của người.”

Vân Nương thất vọng a một tiếng, ngẩn đầu đưa mắt, như là nhìn về phía hòn non bộ xa xa, giống như đang thực sự tìm nha hoàn vậy.

Cẩm Nương mỉm cười, đối với Vân Nương phục sát đất, Vân Nương vừa hỏi như thế có hai chỗ tốt, nếu vừa rồi nam tử kia thật sự là Lãnh Hoa Hiên, mà mình rất nhanh đụng phải hẩn, như vậy hẩn sẽ hoài nghi hai nàng, nói như vậy là giá họa cho hai nha hoàn, hơn nữa, cũng ám hiệu với Lãnh Hoa Hiên, nàng có khả năng sẽ biết bí mật của hẩn, hơn nữa còn đem mình loại bỏ ra ngoài cuộc, miễn cho việc lung tung khi gặp nhau ở trong phủ.

Nếu Lãnh Hoa Hiên không phải nam nhân kia, vậy lời nói chẳng vào đâu này, bất quá chỉ là một câu vui đùa, hôm nay thấy Lãnh Hoa Hiên bình tĩnh thông dong như thế, Cẩm Nương không khỏi hoài nghi, nghiêng qua nhìn Lãnh Hoa Hiên.

Thật lâu, nàng vẫn không nhìn ra nửa điểm sơ hở, chỉ phải trong lòng thầm than trí tuệ cùng lòng dạ của cổ nhân, thật đúng là không phải người con gái trong trắng thời hiện đại như nàng vượt qua được.

“Công tử không gặp, chẳng lẽ các nàng đã trở về, chúng ta nhanh chóng trở về phòng a, bên ngoài thật đúng là lạnh” Vân Nương vừa cười vừa nói, kéo Cẩm Nương tiếp tục đi về phía trước.

Lãnh Hoa Hiên nép người nhường đường, chính mình cũng không đi theo tỷ muội của Cẩm Nương, ngược lại vòng đi đường khác.

Cẩm Nương cùng Vân Nương hai người đi đến ngoài viện nhị phu nhân, liền thấy được nha hoàn có tướng mạo ngọt ngào đi từ hướng khác đến, thần sắc u buồn, giống như mới khóc, nhìn lại nàng, tóc tai lộn xộn,

cước bộ lão đảo, đi ngang qua người Cẩm Nương và Vân Nương giống như không thấy, ánh mắt ngây ngốc giống như u hồn.

Cẩm Nương cùng Vân Nương trao đổi ánh mắt, xem ra, nha hoàn này là nữ tử đứng sau hòn non bộ, Vân Nương tiến đến đứng sau nha hoàn kia, đột nhiên hô lên “A nha, công tử gia...”

Nha hoàn kia nghe xong thân thể cứng đờ, quả nhiên xoay đầu lại, hai mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy hai người xa lạ là Cẩm Nương cùng Vân Nương, thấy Cẩm Nương mặc đồ không tầm thường, thì nhanh chóng cúi đầu lui qua một bên, nhường đường cho hai người Cẩm Nương.

Vân Nương sau khi đến gần, còn cố ý dừng lại trước mặt nàng một lúc, nhưng cái gì cũng không nói, mà tiếp tục đi tiếp.

Nha đầu kia có chút khấn trương cúi thấp đầu, không dám nhìn Vân Nương.

Trong phòng nhị phu nhân, Lãnh Uyển cùng nhị phu nhân nói chuyện rất vui vẻ, thấy Vân Nương trở về, thì thần nhiên cười, cầm trong tay bức họa đã cuộn lại kích động bưng bưng mở ra cho Cẩm Nương và Vân Nương cùng xem “Chị dâu, mau nhìn, nhị phu nhân cho Uyển Nhi bức họa.”

Cẩm Nương cùng Vân Nương nhìn một cái, là một bức tranh thủy mặc, vẽ khu rừng lệ trúc nhỏ có một vị nữ tử đang nhàn nhã ngồi trên ghế đá trong rừng trúc, đôi mắt đẹp chuyển động, nhìn rừng trúc, nhìn người trong tranh tương mạo giống như nhị phu nhân, Cẩm Nương không khỏi cười thầm, hóa ra nhị phu nhân cũng là người tự kỷ.

Bức tranh vẽ rất tốt, bắt quá, Cẩm Nương đối với tranh thủy mặc không hiểu nhiều, liền theo Vân Nương khen vài câu, nhưng Uyển Nhi lại khen không dứt miệng, bức tranh hợp với ý cảnh, người trong cảnh, cảnh trong người, nhìn tranh phân tích từng tí, nói nó tốt như thế nào, tuy Cẩm Nương nghe xong thì cảm thấy không thú vị, nhưng trên mặt phải tỏ ra bộ dáng ngưỡng mộ.

Vân Nương ngồi không lâu, nhìn sắc trời không còn sớm, liền cáo từ, nhị phu nhân cũng không giữ lại, chỉ mời Lãnh Uyển sau này lại đến, thần sắc của Lãnh Uyển có chút thất vọng, thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài cửa, cuối cùng cũng bị Vân Nương kéo ra khỏi cửa.

Vân Nương đi, Cẩm Nương tất nhiên phải tiễn, để cho Tứ nhi hồi phủ, cầm chút ít đồ hồi trước Vương phi đưa tặng cho Vân Nương cùng Lãnh Uyển.

Đưa đến cửa thùy hoa, nhìn Vân Nương cùng Lãnh Uyển đi tiền viện, Cẩm Nương mới trở về Vương phủ.

Trên đường đi liền đem chuyện nam tử đằng sau hòn non bộ để qua một bên, dù sao chuyện này cũng là chuyện nhảm nhí mà thôi, cũng không có quan hệ lớn, nam nhân cổ đại tam thê tứ thiếp, thu thông phòng là chuyện quá bình thường, cho dù trước hôn lễ cùng nha hoàn có dính dấp, cũng không tính gì là mới lạ, không có gì để suy nghĩ, nhưng mà Vân Nương lại đối với chuyện này rất hứng thú, làm cho nàng có chút nghi ngờ.

Trong đầu vẫn nghĩ đến chuyện của cửa hàng mà Vân Nương đã nhắc đến, Vân Nương bắt quá chỉ là một tiểu phụ nhân trong nhà cao cửa rộng, nàng làm sao biết rõ nhiều chuyện bí mật của Giản vương phủ? Mình là người trong phủ, còn không rõ ràng như vậy, có lẽ ngõ chường cửa hàng thành đông không ít người, mà Vân Nương chỉ là một trong số đó.

Vừa vào vương phủ, liền thấy Vương mama bên người vương phi đứng chỗ cửa nhỏ, vội vàng nhìn quanh, vừa thấy Cẩm Nương tới, ánh mắt sáng lên, quỳ xuống thi lễ.

Cẩm Nương đầu chờ nàng thi lễ, bước lên nâng tay nàng lên “Mama khách sáo.”

Vương mama thấy vậy vành mắt liền đỏ, âm thanh run run “Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ chờ người đã lâu.”

Trong nội tâm Cẩm Nương liền hiểu, ngày ấy vương phi nhờ Vương mama cầm sổ sách phòng bếp đến, inh dích thân tra xét, chỉ là mấy ngày nay gặp phải chuyện này, chính sự quẩn lầy, không có thời gian, Vương mama cũng không tìm nàng, nàng liền cho rằng vương mama sợ mình đi tra, không nghĩ tới, lại chờ ở chỗ cửa nhỏ.

“Mẫu phi tìm Cẩm Nương có việc sao?” Cẩm Nương cố ý tránh mà không nói rõ, chuyện tra sổ sách, vẫn là nên nói bày lên mặt bàn công khai, nói đằng sau, sẽ làm người khác nghi ngờ, mình vốn muốn mượn chuyện sổ sách để cho Vương phi, để những người ở trong nội viện có lòng dạ quá nặng, hành vi tham lam, hãy sớm thu lại tâm tư, làm tốt việc mà không sai sót, hơn nữa, nàng cũng cho các nàng hai ngày bù đắp, làm những việc cần làm, đương nhiên nên sớm làm xong, coi như là cho Vương mama mặt mũi.

Sắc mặt Vương mama cứng đờ, trong mắt ẩn chứa nôn nóng nói “Vương phi đang nghỉ ngơi, nô nì đến tìm thiếu phu nhân không phải là ý của Vương phi.”

Sắc mặt Cẩm Nương lộ ra một nỗi cười nói “Mama có việc gì cứ nói.” Lời nói là như thế nhưng trong lúc vô tình lại đưa tay nhéo eo mình “Mới vừa rồi chỗ nhị thẩm thấy Trữ vương thế tử phi, nên hàn huyên một hồi, có chút đói bụng, cũng không biết tướng công ăn cơm chưa.”

Vương mama vừa muốn mở miệng nói liền rụt trở về, xấu hổ nhìn Cẩm Nương, lùi cũng không được, mà tiến cũng không xong, Cẩm Nương liền nói “Mama không bằng cùng Cẩm Nương vào nội viện, dùng chút đồ ăn được không? Khí trời này thật là lạnh a.”

Vương mama nghe xong liền không tiện ở lại, trên mặt cố nặn ra vẻ tươi cười, tiếp lời “Đúng vậy a, trời lạnh, thiếu phu nhân nên nhanh chóng trở về phòng, cũng đừng để bị lạnh.”

Cẩm Nương gật nhẹ đầu, liền dẫn Tứ Nhi tiếp tục đi về phía trước, đi chưa được mấy bước Vương mama lại đuổi theo, mặt lại có chút do dự, sau đó nổi lên dũng khí nói “Thiếu phu nhân, xin ngài giúp nô tỳ.”

Cẩm Nương nghiêm mặt nhìn nàng, đã không muốn động đến, mình không phải không cần để ý mặt mũi của nàng?

“Vương mama nói quá lời, nếu như mama là vì việc sổ sách, ta nghĩ ngài không cần nói nữa, ngài nên biết, Cẩm Nương cho ngài thời gian, nếu vẫn khó có thể thu xếp, điều này chỉ có thể nói ngài không nên phụ sự tín nhiệm của mẫu phi.” Về mặt đáng tiếc của Cẩm Nương nhìn Vương mama, trong vương phủ Vương mama thân phận là người hầu, tiền tiêu hàng tháng rất cao, tới mười lượng bạc một tháng, Cẩm Nương là thiếu phu nhân nhưng hàng tháng chỉ có năm mươi lượng, mỗi ngày Vương phi khen thưởng Vương mama bởi vì nàng là người thân thiết bên người, khách nhân đến phủ cũng có khen thưởng, phía dưới cũng có người cho, một tháng thu vào rất nhiều, vậy mà nàng còn muốn tham ô, quả thật không còn gì để nói.

Vương mama nghe xong mặt liền đỏ bừng, trên mặt hiện lên tia xấu hổ, cúi thấp đầu, trầm ngâm nói “Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ biết rõ người đã giúp nô tỳ, chỉ là nô tỳ sơ xuất, cũng không phải việc sổ sách, mà là...”

Cẩm Nương nghe xong thì có chút ngoài ý muốn, không phải việc đó, vậy là chuyện gì? Mình vào phủ không bao lâu, cũng không cầm quyền, lại mắc kệ việc, thậm chí lời nói còn không bằng Vương mama nói ở trong phủ, có thể giúp nàng cái gì a?

“Nếu không phải việc sổ sách, chuyện Cẩm Nương có thể giúp sẽ có hết sức” Sắc mặt Cẩm Nương ngưng trọng, mỉm cười nói với Vương mama, việc sổ sách quá sức miễn cưỡng, liên quan đến việc Vương phi quản lý nội viện, Giản Thân Vương phủ to lớn như vậy, Vương phi lại là người chủ gia, chỉ một phòng bếp nhỏ mà đã tồn tại vấn đề kinh tế lớn như vậy, xem một phòng liền biết tất cả mọi chuyện trong phủ, trong phủ to lớn, sợ chỉ là mặt bề ngoài, bên trong sớm đã thối rữa, cứ thế mãi, cho dù Vương gia ở bên ngoài kinh doanh kiếm nhiều tiền, cũng không thể chống đỡ tiêu hao bên trong, một ngày nào đó, thu không bằng chi, cuối cùng sẽ phá sản.

Cho nên, Cẩm Nương theo giúp Vương phi tra từ phòng bếp tra lên, tận tụy giúp vương phi thay đổi cách quản lý, xử lý một số người tham ô, giết vài con gà, dọa những con gà, cho dù không thể hoàn toàn đổi mới, cũng có thể trì hoãn tốc độ xuống dốc cũng tốt.

Vương mama thấy Cẩm Nương thở ra, nội tâm an tâm một chút, trù trừ mới lên tiếng “Thiếu phu nhân, nô tỳ biết nô tỳ thẹn với sự tín nhiệm của vương phi, chỉ là, lần này, nô tỳ tuyệt không thể để lộ chuyện này ra ánh sáng, chỉ là chị dâu của nô tỳ... chính là người trong phòng bếp Lưu thị, sợ là nàng ...”

Thì ra là thế, đây còn không phải là chuyện sổ sách sao? Lưu thị sớm đã bị hiềm nghi rất lớn, nàng là quản sự phòng bếp, chi phí trong phòng bếp toàn bộ là do nàng báo lên, ngày ấy thấy nguyên liệu nấu ăn lãng

phí rất nhiều, mộc nhĩ nấm hương các loại hoa quả khô bị hư hỏng chất thành từng giỏ, thịt cũng nhiều vô kể, đã mua đến đây, nếu Vương gia Vương phi ăn không hết, thì có thể đi nơi nào? Thật sự là tro mắt nhìn nó hư hết sao? E là đưa ra ngoài phủ để đổi tiền a.

Nghĩ đến đây, Cẩm Nương không khỏi cười lạnh lên tiếng “Vương mama, ngài nói, vẫn là chuyện sổ sách, Lưu Thị đã trông coi phòng bếp, mọi chuyện nhất định phải qua nàng kiểm tra, hôm nay ngài vì nàng cầu tình, bảo Cẩm Nương làm sao mà tra xuống tiếp? Mới vừa rồi Ngài còn nói ngài thẹn với sự tín nhiệm của Vương phi, vậy mà hiện tại ngài lại vì chị dâu của mình mà cầu xin, lời này thật quá mâu thuẫn đi.”

Vương mama nghe xong lúng túng một lúc lâu cũng không lên tiếng, vẻ mặt xấu hổ, Cẩm Nương lắc đầu nói “Ngài vì Lưu thị, thì Cẩm Nương chỉ có thể nói một câu bất lực” Nàng hạ quyết tâm phải giúp Vương phi, không thể vì mặt mũi của một hai người mà tha, dù sao, Giản thân vương phủ từ nay về sau là nhà của nàng, nàng còn phải dựa vào chỗ này để sống cuộc sống sâu gạo, giản thân vương thịnh vượng, thì cuộc sống sau này của nàng mới an nhàn sung sướng.

Trong mắt Vương mama lộ ra vẻ thất vọng, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, thì lễ với Cẩm Nương xong thì quay người đi.

Cẩm Nương ở sau lưng nàng thở dài sau đó quay về viện của mình, Lãnh Hoa Đình đã đi thư phòng, Cẩm Nương mới ở ngoài về nên bị lạnh chân run cả lên, vừa vào nhà liền đi đến chậu than ngồi, Tú cô cầm hòn bi tròn giúp nàng phủi bụi trên người, thần sắc có chút u buồn.

Cẩm Nương duỗi tay ra sưởi ấm, Tứ Nhi mới theo nàng trở về, tất nhiên cũng bị lạnh tay lạnh chân, nhưng nàng không đến lò sưởi ngay, mà ra phía sau Cẩm Nương ngâm trà, Phong nhi thấy vậy cười hì hì “Tứ nhi tỷ tỷ, người nghỉ ngơi đi, việc này để ta làm cho.”

Lúc này Tứ Nhi mới cười ngồi xuống cùng Cẩm Nương, mày của Tú Cô vốn nhú chặt lại, thấy nàng như vậy, mới giãn ra, kéo tay nàng xaa xoa, trong miệng nói “Nha đầu người, thiếu phu nhân đứng ngoài bị lạnh, người không khuyen, còn đứng yên để mình cũng bị lạnh luôn, xem đi, tay đều bị đông cứng lại rồi.”

Tứ Nhi cười rút tay về, gần đây Tú Cô đối với nàng nhiệt tình quá mức, làm cho nàng nhất thời không được tự nhiên, trước kia tại Tôn phủ, Bình Nhi với nàng quan hệ rất khá, Tú Cô mặc dù đối tốt với nàng, nhưng không đặc biệt thân cận, hôm nay Bình Nhi...phải đi, mà Tú Cô đột nhiên nhiệt tình với mình, nàng không phải đùa ngốc, con của Tú Cô nàng đã gặp qua, người nọ cũng trung hậu, nhưng có thể là nàng xem không hợp mắt, mà Tú Cô thì mặt ngoài đối xử với nàng rất nhiệt tình, Tú Cô không nói rõ, nàng cũng không trực tiếp từ chối, chỉ là vẫn duy trì khoảng cách, để tránh về sau khó nói chuyện.

Cẩm Nương vừa hơ bàn tay nóng hổi, thì Ngọc nhi tiến đến “Nhị thiếu phu nhân đã trở về, gia đang ồn ào muốn đi tìm ngài.”

Cẩm Nương nghe xong tim liền mềm nhũn, giống như trải một tầng tuyết sa, mềm nhẹ, còn mang theo ngọt ngào, con mắt cũng cười thành hình bán nguyệt, đứng lên nói “Tướng công ở tại thư phòng sao?”

Ngọc Nhi gật nhẹ đầu nói “Lãnh thị vệ đẩy gia trở về, thiếu phu nhân ngài từ từ, gia một hồi sẽ đến đây.”

Cẩm Nương cười, đi vào trong phòng, gọi Mãn Nhi đem chậu than vào, chờ Lãnh Hoa Đình trở về, nàng đang có một đồng chuyện muốn hỏi hắn.

Lãnh Hoa Đình quả nhiên nhanh chóng đến, trên khuôn mặt tuần tú bị gió thổi hồng nhuận, tăng thêm vài phần diễm sắc, Cẩm Nương thấy lại muốn đui mù, hôm nay rất quái lạ, chỉ rời đi vài canh giờ, mà đã nhớ đến hắn...

“Nàng không ở trong Đông phủ hoa mắt si, sao lại chạy tới đây mắt hoa si tiếp hả?” Lãnh Hoa Đình vừa mở miệng, Cẩm Nương liền có cảm giác muốn đánh người, thằng nhãi này đúng là cứ hướng lên đầu nàng mà dội nước đá, không làm nàng nổi trận lôi đình thì không bỏ qua.

“Phải, ta hôm nay lần đầu tiên gặp tam thiếu gia, hắn đúng là như trích tiên, ai nha nha, thật sự là phiêu dật xuất trần, vân đạm kinh phong.” Hai mắt Cẩm Nương bắn ra đầy sao, rất háo sắc nói tiếp “Nhìn đẹp nhất là má trái hắn có lún đồng tiền, khi cười lộ lên trông thật đẹp mắt, lại ôn hòa, không giống người nào đó tuy rằng đẹp, nhưng lớn lên lại giống như yêu nghiệt, ai nha nha, tướng công chàng nói xem yêu nghiệt đẹp hay là trích tiên đẹp?” Hôm nay không tức chết người, ta sẽ không mang họ Tôn.

Quả nhiên mặt Lãnh Hoa Đình đều tái lại, mắt phượng nhắm lại, đôi mi thanh tú chau lại, trong mắt sắp phun lửa

Ở đằng kia Cẩm Nương tiếp tục nói về Lãnh Hoa Hiên “Hắn đối với hạ nhân cũng rất ôn hòa, thanh âm nói chuyện dễ nghe, giọng nói không lớn không nhỏ, không giống như người nào đó, mở miệng ra là móc họng, làm cho người khác tức giận.”

“Thay được cho ta!” Lãnh Hoa Đình rốt cuộc không chịu được nàng nữa, giơ lên hai cánh tay bằng bó, quát to.

Đầu tiên là Cẩm Nương khẽ giật mình, sau đó lập tức cười haha lên “Tướng công, chàng yêu thích cái chà ta bằng bó sao, trước khi đi ta không phải bảo Ngọc Nhi thay thuốc cho chàng rồi sao?”

Lãnh Hoa Đình tức giận đến nỗi mắt trợn trắng, nữ nhân háo sắc này, đối với nam nhân khác cũng có ánh mắt hoa si, chính mình ngồi thật lâu mới ngồi đợi được nàng trở về, vậy mà ở còn trước mặt mình nói đến mắt sáng rỡ, thật sự là quá đáng, xem bộ dáng ngịch ngờm của nàng kia, hắn thật rất muốn véo mũi nàng, nhưng hai tay bất tác dĩ đã bị băng, không nhúc nhích được, không khỏi lại la lên “Mau lại đây thay được cho ta, đứng đó mà cười.”

Cẩm Nương cũng cảm thấy chọc hắn đủ rồi, cười cười đi tới đẩy hắn vào phòng trong.

Cẩm Nương đem lò than đến gần hắn, còn mình thì như mọi ngày lấy cái ghế nhỏ ngồi trước mặt hắn, bắt đầu giúp hắn tháo băng gạc.

Tứ Nhi đem điểm tâm cùng trà tiến vào, thấy thiếu gia cùng thiếu phu nhân yên lặng ngồi đối diện nhau, thiếu phu nhân cẩn thận tỉ mỉ giúp thiếu gia thay băng, mà thiếu gia...thần sắc chuyên chú nhìn thiếu phu nhân, ánh mắt kia...Bộ dáng nổi cáu vừa rồi ở trong phòng đâu mất rồi? Rõ ràng là mang theo nhu tình, còn có vẻ cứng chiều, thiếu gia thật đúng là rất yêu thương thiếu phu nhân, tuy nhiên miệng thường độc, làm thiếu phu nhân tức giận đến muốn giơ chân, nhưng Tứ Nhi nhìn ra được, thiếu gia thích thiếu phu nhân, bằng không, tại sao thay băng cũng không để người khác làm, cứ náo loạn chờ thiếu phu nhân trở về, làm cho Châu Nhi cùng Ngọc Nhi xấu hổ.

Tứ Nhi sau khi buông điểm tâm và trà xuống, thì cười đi ra ngoài, hôm nay cùng thiếu phu nhân đi đến viện của nhị phu nhân, tuy không biết thiếu phu nhân cùng đại tiểu thư nói gì, nhưng các nàng ở trong rừng trúc nói lâu như vậy, nhất định là có việc, thiếu phu nhân không chừng còn có việc riêng muốn nói với thiếu gia, thiếu gia hắn, cũng không giống như biểu hiện bên ngoài, chỉ là một tiểu tử thích quậy phá, trong lòng Tứ Nhi nghĩ thế, nên miệng liền hiện lên một độ cong đẹp mắt, rồi thuận tay thả rèm xuống.

“A đúng rồi, tướng công, lúc này tam đệ còn cho được, nói là hắn ở bên ngoài mua được, có lẽ đối với chân của chàng có tác dụng, chàng có muốn nhìn qua một chút hay không?” Cẩm Nương vừa giúp hắn tháo băng gạc vừa nói.

“Không nhìn” Lãnh Hoa Đình lạnh lùng trả lời, Cẩm Nương ngẩn đầu nhìn hắn một cái, muốn hỏi nhưng cố nhịn lại, đáp án này nàng đã sớm đoán được, xem ra giữa bọn họ đã xảy ra vấn đề, chỉ là, hiện tại hỏi hắn, hắn nhất định sẽ không trả lời, vì vậy nàng cúi đầu làm việc tiếp tục.

Cởi bỏ xong băng gạc, liền lộ ra làn da trắng tinh, băng bó hết một ngày, nó có hơi trắng bệch, da hơn xưng lên, Cẩm Nương nhìn một hồi thì đau lòng, tiếng nói cũng mang theo nén giận “Xem đi, da mới, khó khăn lắm mới kéo da non, băng lâu như vậy nhất định sẽ không thông khí, chàng cũng thiệt là, không phải nói nên sớm tháo ra sao? Nếu ta không trở về, chàng nhất định không chịu tháo ra hả? Sẽ bị nhiễm trùng thối rữa ...”

Cẩm Nương còn đang nói, Lãnh Hoa Đình nhìn bộ dáng chăm chú của nàng, giọng nói phàn nàn nhỏ vụn của nàng, trong nội tâm như đang bị một làn gió lạnh, đột nhiên lại được uống vào chén trà nóng, ấm áp mà lại giải khát, sưởi ấm mọi nơi.

“Nếu nàng không về, ta vẫn băng như vậy, đến khi nàng trở về mới thôi.” Hắn cười mị mắt, nhưng tiếng nói lại cố gắng giả bộ lạnh lùng.

Thật là người làm cho người khác mất tự nhiên, Cẩm Nương ngẩn đầu nhìn hắn, lại chạm vào ánh mắt sóng nước nhu tình của hắn, nàng không khỏi giật mình, tim liền không kiềm chế được mà đập mạnh bình bịch,

mặt cũng bắt đầu nóng lên, trời ạ, mặt bắt đầu đỏ lên, sẽ bị hấn mắng háo sắc cho coi, Cẩm Nương thật vất vả mới dời đi tầm mắt, cúi đầu không dám nhìn hấn, lại nghe hấn nói:

“Nương tử, Hoa Hiên thực tốt vậy sao?” Trong giọng nói mang theo vài phần không phục, còn có...một chút ghen tuông.

Cẩm Nương phù một cái bậc cười, cố ý nghiêng đầu, loạng choạng cầm tay hấn, thỉnh thoảng lại nhú mày, một lúc lâu mới lên tiếng “Lại nói tiếp a...tướng công chàng thật đẹp, chàng là mỹ nhân hiếm thấy nhất thế gian, tam thiếu gia nếu so với chàng thì kém hơn, bất quá...tam thiếu gia hấn tuần tú, là loại khí chất, chàng hiểu không? Tuy tướng mạo bình thường, nhưng khí chất rất tốt, như trăng như trúc, tựa như thể ngoại tiên nhân, còn...”

“Nàng nói ta như nữ nhân đúng không?” Không đợi nàng nói xong, Lãnh Hoa Đình giơ lên cái tay chưa tháo băng gô vào trán nàng, nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Cẩm Nương nghe xong càng cười đến rất vui vẻ, khẽ vươn tay, cũng ngắt mũi hấn “Phải, chàng chính là tuyệt đại giai nhân, nếu mặc quần áo nữ nhân ra ngoài, tất nhiên là khuynh quốc khuynh thành, mê hoặc đại đa số nam nhân.”

Hấn vùng tay lên, thoát khỏi tay nàng, thu lại cái tay nàng đang tháo băng gạc, xoay người đẩy xe ra ngoài.

Cẩm Nương kinh ngạc một hồi, rồi đuổi theo xem, đã thấy sắc mặt Lãnh Hoa Đình tái nhợt, hai môi đều đang phát run, trong mắt cũng toát ra tầng nước, trán nổi gân xanh, bộ dáng giống như gặp được địch nhân, lúc nào cũng có thể sống chết với nhau một phen

Cẩm Nương bị hù sợ, biết mình đã đùa dai, hoặc là chạm vào chỗ đau trong lòng hấn, làm hấn tức giận.

“Tướng công...chàng tức giận sao? Ta chỉ là nói giỡn thôi.” Cẩm Nương đi qua muốn đẩy hấn, hấn lại vùng tay lên, băng gạc trên tay cũng bay bay, “Bỏ đi” giọng nói rất lạnh.

Cẩm Nương thật sự bị dọa, sắc mặt hấn rất khó nhìn, trong lòng liền biết hấn không muốn thấy mình, nên đành đi ra ngoài, vừa đi vừa nói “Ta đi qua chỗ nương.”

Nàng hiện tại phải nhanh chóng tìm người để hiểu rõ, vì sao hấn nghe xong lời nói vừa rồi lại tức giận như vậy, hay là, lúc trước hấn ôn nhu bất quá chỉ là giả vờ trêu chọc nàng, kỳ thật trong lòng hấn không có nàng?

Tâm nhất thời rất loạn, cũng không nhìn hấn nữa, nói xong nàng liền nâng váy đi ra ngoài.

Lúc thân ảnh nhỏ bé biến mất, tinh thần Lãnh Hoa Đình càng thêm buồn bực, đẩy xe hướng ra cửa sổ, bàn tay vốn đang bị thương càng thêm chảy máu, giương mắt nhìn ngoài cửa sổ, thấy Cẩm Nương đi ra ngoài cửa viện, thân sắc nàng ảm đạm, hơn nữa vừa đi vừa quay đầu nhìn lại, đi được vài bước thì dừng lại, về mặt do dự, muốn trở về, lại do dự, nghiêng đầu nhìn quanh trong phòng.

Nhìn nàng như vậy, ngọn lửa cháy loạn giờ đã tắt, nàng vừa rồi...Chỉ là nói giỡn, hấn biết rõ, nhưng người kia, đã từng nói hấn như thế, hấn vẫn...

Lãnh Hoa Đình tay nắm thành quyền, trong mắt lộ ra hận ý, ngấn đầu nhắm mắt lại, cố nén đau thương trong nội tâm, lúc mở mắt ra thân ảnh trong nội viện giờ đã không thấy, hấn không khỏi cảm thấy lạc lõng, hối hận vì vừa rồi đối với nàng quá thô lỗ, sợ là nàng rất đau lòng a, một lát nàng trở về, phải nói lời xoa dịu nàng, nàng là người mềm lòng, la hét lên một hồi thì thôi, hấn tự an ủi chính mình, nhất thời lại lo lắng, trời lạnh như vậy, nàng còn tới chỗ mẫu phi làm cái gì? Mẫu phi lúc này đang nghỉ ngơi, đi cũng không gặp...

“Tướng công bên cửa sổ rất lạnh” Sau lưng truyền đến thanh âm êm ái, mang theo vài phần thận trọng.

Lãnh Hoa Đình nén xuống vui sướng trong lòng, cúi đầu cố gắng làm cho thân sắc mình bình tĩnh một chút.

Cẩm Nương vừa ra cửa, liền lo lắng tay của hấn, băng gạc chỉ tháo một nửa, da non còn chưa mọc lên, hấn lại đẩy xe, sợ là sẽ bị thương nữa, nàng đi được nửa đường thì không yên lòng, nên vòng trở về, chứng kiến hấn ở trước cửa sổ ngăn người, sắc mặt cô độc mà đau thương, tựa như con sói cô độc chạy trên thảo

nguyên, đang tự liếm láp vết thương của mình, trong nội tâm nàng nơi mềm mại nhất có chút đau nhức, lảng lảng đi qua, nắm lấy tay vịn, đẩy hẳn vào trong phòng.

“Không phải nói đi qua chỗ nương sao? Tại sao lại trở về?” Hấn cố gắng làm cho âm thanh của mình không phát run trong lúc hỏi, cũng không nhìn ánh mắt nàng, hẳn sợ nhìn một cái, liền tiết lộ ra nội tâm hẳn yếu ớt không muốn xa rời nàng, bàn tay lại vô thức muốn nắm lấy tay nàng.

“Tướng công! Tay của chàng chảy máu, chàng làm sao mà...Nhanh, thay thuốc.” Cẩm Nương cảm giác tay của hẳn không ấm giống ngày thường, có cảm giác ẩm ướt, nên nhanh chóng kéo lấy mà nhìn, quả nhiên miệng vết thương đã bị hẳn làm nứt ra, nàng vừa tức vừa đau lòng, buồn xe lăn của hẳn rồi tiến nhanh đến bên giường.

Lãnh Hoa Đình rốt cuộc đã không nén được vui sướng trong lòng, khi nàng buông xe ra đôi môi đã cong lên, nàng vội vàng đi múc nước, lấy thuốc, hẳn nhìn nàng bận rộn, thở hổn hển lại bối rối chạy tới chạy lui, trong nội tâm như được rót mật.

Sau đó hẳn cũng im lặng nhìn nàng bôi thuốc, cuối cùng Cẩm Nương cũng nhẹ nhàng thở ra, hiện tại nàng không bằng nhiều tầng băng gạc nữa, chỉ thoáng bao lại thôi, đồng thời, nàng thoáng nhớ lại lời của Vân Nương nói lại trong rừng trúc.

“...Nàng nói, cửa hàng thành đông có mấy bên hợp tác, hơn nữa, cũng đều là người thân thiết trong phủ, tức là những người khác làm được, ta cũng có thể làm, chẳng qua, tướng công, Vân Nương làm sao biết rõ chuyện tình trong phủ chúng ta chi tiết như vậy? Người nào hợp tác với cửa hàng đều biết rõ, ta cảm thấy có gì không đúng lắm.”

“Cửa hàng thành đông là tam hoàng tử hùn cổ phần, không phải ai muốn hợp tác cũng được, còn phải xem người đó là ai.” Lãnh Hoa Đình nghe xong cũng nhíu mi, lại không trả lời ngay vấn đề của nàng, ngược lại loại bỏ đi ý nghĩ lộn xộn trong đầu của nàng.

Cẩm Nương nghe xong không khỏi sợ ngây người, thốt ra “Ta đã đề nghị tam thúc tiếp nhận cửa hàng, vì sao không có người nào phản đối, nếu tam thúc đem mọi chuyện phá hỏng thì làm sao bây giờ? Đây không phải là đem tiền hợp tác với tam hoàng tử làm hao tổn sao?”

Lãnh Hoa Đình nghe xong thì nở nụ cười, búng vào trán nàng “Bây giờ mới biết chủ ý của mình như thế nào rồi chứ? Lúc trước chắc còn nghĩ là mình đưa ra chủ ý tốt a.”

Cẩm Nương nghe hẳn nói xong thì cảm thấy thất bại “Vậy sao chàng cũng không phản đối a, ta làm sao biết nhiều chuyện như vậy a”.

Lãnh Hoa Đình liếc nàng một cái sẵn giọng “Kỳ thật, biện pháp của nàng cũng rất tốt, tại hẳn không biết tự lượng sức mình, mặt dày mày dạn muốn chiếm của chung, nhưng không biết cửa hàng này dựng vào là phỏng tay, tuy có kiếm được tiền thì cũng bị rất nhiều người dòm ngó, những kẻ hùn hạp làm ăn kia, không có kẻ nào mà không có bối cảnh hơn người, đi nhầm một bước, sẽ đắc tội rất nhiều người, hơn nữa, sợ chết như thế nào cũng không biết, hẳn muốn giống như trước, là không có khả năng, nhưng phụ vương chắc là chưa nói rõ với hẳn, nên hẳn một mực quây, biện pháp của người cũng có thể làm cho hẳn đi xem thử, sau khi hẳn nếm qua mùi vị thiệt thòi, thì sau này sẽ thu mình lại không ít.”

Cẩm Nương tưởng tượng, cái lý này thật đúng, trách không được, sau khi Vương gia trở về, biết chuyện rồi cũng không phản đối, vừa nghĩ như thế, thì tâm tình liền tốt hơn nhiều, chỉ là Vân Nương nói những chuyện kia làm nàng có chút khó hiểu vì vậy lại hỏi “Chuyện cửa hàng thành đông là chuyện nội bộ, việc này, người khác cũng biết sao?”

Lãnh Hoa Đình nghe xong lại muốn gõ trán nàng một cái, Cẩm Nương quay đầu đi, mặt nhăn nhó, nên hẳn nói “Làm sao có thể, cho dù biết, cũng là vài người trong hoàng gia, trừ vương phủ với hoàng gia coi như cũng có quan hệ mật thiết, bất quá, chị người có thể nghe được, quả thật là làm cho người ta không ngờ, Trừ Vương thế tử dù có biết, nhưng hẳn sẽ không nói cho nàng biết mới đúng, ta nghe nói, vợ chồng bọn họ không hợp, không nghĩ tới, một bao phần độc có thể có tác dụng như vậy, ha ha ha.”

Quả nhiên là hẳn, nhìn hẳn cười đắc ý như vậy, Cẩm Nương không học hẳn trợn mắt mà hô lên “Biết rõ chàng vì tốt cho ta, thay ta trả thù nàng, bất quá, hôm nay nghĩ lại, nàng coi như là đáng thương, hạnh

phúc cả đời của nữ nhân không phải là gả vào nhà tốt sao, gả cho người chồng tốt sao? Nàng chẳng được trượng phu yêu thương, từ nay về sau trôi qua sẽ rất thê lương.”

“Đó cũng là nàng ta tự tìm, không như thế, nàng ta tất nhiên còn tìm biện pháp chinh nàng, nàng nghĩ kỹ lời nói của nàng ta xem, không có chút ý tốt nào, cái gì mà muốn cùng nàng hợp tác làm ăn, cửa hàng này nàng có thể nhúng tay vào sao? Ngay cả Tam lão gia mang tiếng là quản sự, bên trong sự công công queo queo mà còn chưa mò được gì nữa, còn nữa, nàng nhìn mấy người hùn vốn xem, một người là đương kim quốc cử, anh ruột của hoàng hậu nương nương, một cái khác là phụ thân của quý phi, còn có Dụ Thân vương phủ, hiện tại nàng nói xem, mấy nhà này có thể loại ai ra ngoài hả? Nàng tốt nhất là an phận một chút, thành tâm phục thị cho tướng của công của nàng là ta, là được rồi” Lãnh Hoa Đình vừa cười vừa nói.

Cẩm Nương bị hấn khiển trách một hồi, trong nội tâm cũng không có tức giận, biết rõ hấn vì muốn tốt tình thôi, có lúc mình thật quá mềm lòng, không thể nhìn người khác chịu khổ, cho dù người đó đã từng hại qua nàng, có khi nàng cũng không thể ra tay được, haizz, cái khuyết điểm này ở cổ đại, không phải là chuyện tốt, nói không chừng có ngày sẽ chết vì mình quá mềm lòng, nghĩ đến việc hấn mới nói, mồ hôi lạnh không khỏi chảy ròng ròng, may mắn là mình không hứa với Vân Nương chuyện gì, bằng không hiện tại từ chối thật sẽ hết sức khó khăn.

Bất quá nghĩ lại, Vương phi cũng biết bí mật của cửa hàng này a, vì vậy lại hỏi “Nương biết việc này của cửa hàng không?”

Lãnh Hoa Đình nghe xong quay đầu đi, bộ dáng không muốn trả lời, Cẩm Nương buồn bực, tại sao ngay cả mẹ mình hấn cũng không tin thế? Chẳng lẽ chân của hấn bị thương có liên quan đến Vương phi? Không thể a, Vương phi rất thương hấn, cái này mình có thể nhìn ra, chẳng lẽ có gì hiểu lầm sao?

Hơn nữa, cho dù nương từng làm sai cái gì, cũng không nên mang hận trong lòng a, đang nghĩ ngợi, thì Lãnh Hoa Đình đột nhiên hỏi “Nàng không phải đồng ý giúp nương kiểm tra sổ sách sao? Vì sao chưa đi gặp người?”

Cẩm Nương nghe xong liền bĩu môi nói “Chuyện này liên quan đến Vương mama, chàng cũng biết, Vương mama là người đắc lực nhất bên cạnh nương, hơn nữa tuổi tác đã cao, biết rõ sự tình phòng bếp, xử lý không đúng sẽ rất chộn rộn, ta cũng thể đuổi quá sát, phải cho người ta có cơ hội sửa sai, nếu hai ngày qua các nàng làm biên lai thực tế như trước đây, ta tra xong trưởng mục, có thể cầu nương tha thứ cho họ một lần, vì cũng không thể bỏ qua mặt mũi của Vương mama.”

Hai người đang nói, thì Tứ Nhi vén rèm đi vào “Thiếu phu nhân, Lưu mama trong viện vương phi tới đây.”

Cẩm Nương vừa nghe liền thất thần, nói với Tứ Nhi “Người đi nói cho nàng biết, ta đã nghỉ ngơi, không tiếp khách” Vương mama cũng thật là, mình đã nói tra xét nghiêm túc, sao nàng lại nói cho Lưu thị tới đây, cái này không phải là muốn tạo phiền phức ỉn sao? Mình đã không để ý đến mặt mũi nàng, đương nhiên cũng sẽ không quan tâm đến mặt mũi Lưu thị, cho dù Lưu thị cầu xin, cũng không có tác dụng.

Tứ Nhi nghe xong liền đi ra, không bao lâu, chợt nghe bên ngoài phòng có tiếng ồn ào, Cẩm Nương không khỏi nhíu mi, Lưu Thị này thật to gan lớn mật, cũng dám xông vào phòng mình, Cẩm Nương sợ Lãnh Hoa Đình nghe thấy sẽ mất kiên nhẫn, nên cười khuyên nhủ “Ta để Tứ nhi đi xử lý, đem bà này ném ra ngoài.”

“Ồn ào không phải Lưu mama, mà là nha hoàn hồi môn của nàng” Lãnh Hoa Đình cười lạnh nói, trừng mắt với Cẩm Nương “Cũng đã sớm nói với nàng đuổi nàng ta đi, nàng lại cứ mềm lòng giữ lại, xem đi, không biết sẽ gây ra chuyện gì nữa.”

Cẩm Nương cẩn thận nghe, thật đúng là tiếng khóc của Bình Nhi, nàng còn tới làm gì? Mình không phải nói rõ ràng rồi sao?

Nghe tiếng khóc ngày càng tới gần, xem ra trong nội viện lại là người của mình, nên không có ai ngăn cản, Cẩm Nương đang tính đi ra ngoài, thì bị Lãnh Hoa Đình kéo lại “Nàng đi làm cái gì, làm dơ lỗ tai nàng, ở yên trong phòng đi.”

Cẩm Nương đành phải dừng lại, nghe Bình Nhi bên ngoài hô “Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân, dù sao người cũng phải gặp nô tỳ một lần a, nô tỳ đến tận cùng là làm sai cái gì? Tại sao người muốn đuổi nô tỳ đi? Nô tỳ đã quen hầu hạ thiếu phu nhân, tính nét sớm đã hiểu rất rõ, đối với thân thể của người càng hiểu

rõ, có nô tỳ hầu hạ bên người, người cũng có thể yên tâm không phải sao? Thiếu phu nhân, van cầu người, đừng đuổi nô tỳ đi.”

Tứ Nhi ở bên ngoài ngăn Bình Nhi lại, nhưng mà, nàng không có khí lực lớn như vậy, chỉ là tận lực cản không cho Bình Nhi đi vào trong phòng, nhưng vẫn để Bình Nhi lấn vào một chút, khiến cho lời nói của nàng làm thiếu phu nhân nghe thấy, đây là sự giúp đỡ duy nhất của nàng cho Bình Nhi.

Nhưng hôm nay nghe Bình Nhi nói cái gì mà hiểu rõ thân thể của thiếu phu nhân như lòng bàn tay? Bình Nhi lại dám uy hiếp thiếu phu nhân. Nàng nói lời này cũng là cho thiếu phu nhân nghe, nàng biết rõ chứng bệnh của thiếu phu nhân, ý là, muốn lấy nó làm lệnh bài sao? Quá vô sỉ, quá lớn mật, bất quá, nàng ta không biết bệnh tình của thiếu phu nhân đã lành bảy tám phần hay sao? Nguyệt sự gần nhất cũng bình thường, nàng nhớ Lưu thái y đã từng nói qua, chỉ cần nguyệt sự có quy luật, chứng bệnh này sẽ khỏi, những ngày này mình cũng giúp thiếu phu nhân chuẩn bị thuốc, một ngày ba bữa, chưa từng gián đoạn, xem ra, qua mấy tháng nữa là có thể khoẻ hẳn.

68. Chương 68

Nghĩ tới đây, Tứ Nhi liền đem Bình Nhi kéo ra ngoài, trách mắng: “Thiếu phu nhân đối với người không tệ, đừng có giằng co nữa, nếu náo loạn nữa thì thật khó coi, tình cảm của chúng ta khi còn ở Tôn phủ bị người làm âm ỉ mà sẽ mất sạch.”

Bình Nhi vừa nghe, hai mắt vì khóc đỏ tròng lên nhìn Tứ Nhi mắng “Người nói cái gì, chuyện không phải rơi xuống đầu người, người đương nhiên không làm âm ỉ, nếu đem người bán sang cho lão già, xem người còn vui mừng không, hơn nữa ta không phải quây, hiện tại ta không phải đang cầu xin thiếu phu nhân sao? Người nghĩ tới chuyện ta đi rồi, ở bên người thiếu phu nhân bây giờ cũng còn có mình người, Tứ Nhi ta không ngờ người cũng là loại người vì để leo à sẵn sàng giẫm đạp lên người khác, uống công trước kia ta còn đối tốt với người như vậy, người không giúp ta cầu xin thiếu phu nhân, còn quay lại mắng ta?”

Tứ Nhi nghe nàng nói như vậy thiếu chút tức chết, cả giận nói: “Người...Người thật đúng là dầu muối không hòa được, quả là người không biết tốt xấu, đừng xem mọi người đều là kẻ ngốc, ý tứ trong lời nói vừa rồi của người đừng cho là ta không biết, Tú Cô cũng biết, thiếu phu nhân thì càng hiểu, cũng không nhìn xem mình có bao nhiêu cân lượng, người tưởng ở chợ để người trả giá sao? Ta nói cho người biết, nếu người dám nói hươu nói vượn thêm câu nào, không cần thiếu phu nhân mở miệng, ta liền gọi người đến, trực tiếp đánh chết người.”

Tú Cô đang ở sau viện sắc thuốc cho Cẩm Nương, nghe được tiếng tranh luận gay gắt, liền bưng thuốc tới, chỉ nghe được Tứ Nhi nói gọi người đánh chết Bình Nhi, thì trong lòng giật mình, buông chén thuốc, kéo Tứ Nhi hỏi: “Nàng ta làm sao vậy?”

Quay đầu nhú mi trừng Bình Nhi “Lời cần nói không phải đều đã nói rõ sao? Sao người lại quây nữa? Xé toạt mặt nhau ra, thì mọi người đều dễ chịu sao?”

Tứ Nhi mấp máy miệng, không nói gì, chỉ liềm mạng kéo Bình Nhi ra bên ngoài, Bình Nhi thấy Tú Cô đi đến, tựa như thấy được vị cứu tinh, đẩy Tứ Nhi ra nhào đến bên Tú Cô “Tú cô, Tú Cô, người là người thấy Bình Nhi lớn lên, Bình Nhi là hạng người gì người rõ nhất, cầu xin người, giúp Bình Nhi cầu xin thiếu phu nhân, Bình Nhi phục vụ thiếu phu nhân đã quen, không muốn đi a.”

Tú Cô nghe xong có chút mềm lòng, nhưng nàng biết thiếu phu nhân đã quyết định, kỳ thật thiếu phu nhân đã cho Bình Nhi không ít cơ hội, nhưng Bình Nhi không biết quý trọng, vậy thì cũng không trách được người ta, thở dài, duỗi tay đỡ Bình Nhi “Đừng làm rộn, sau khi Xuân Hồng đi, hiện tại nàng trôi qua cũng không tệ, nếu người đi, phần tư sắc của người so với Xuân Hồng cũng không kém, người nghĩ gì ta cùng Tứ Nhi đều biết, chỉ là, có những người người muốn nghỉ cũng không thể nghỉ, nếu ở lại, cũng không có cơ hội, đừng có chọc giận gia, sợ là chết lúc nào cũng không biết.”

Trong mắt Bình Nhi lộ ra tia sợ hãi, trên mặt có phần ngẩn ngơ, sau một lúc lâu mới thì thào “Ta...chỉ là muốn ở bên cạnh thiếu phu nhân mà thôi, những thứ khác ta không nghĩ tới, từ nay về sau quyết sẽ không có, người kia là lão nhân ham sắc dục, mà Bình Nhi lại là nữ nhân trong sạch a...”

Trong phòng Cẩm Nương đang ngẩn ra, thừa dịp Lãnh Hoa Đình không chú ý, đi ra nói với Bình Nhi “Nếu người làm đúng quy củ, đi vào phủ phía tây không nhất định sẽ bị thu vào phòng, chỉ cần người không làm sai, ta nhất định sẽ giúp người xin với tam phu nhân, tìm cho người một người tương xứng, cũng không tính làm khó người.”

Bình Nhi thấy Cẩm Nương đi ra, ánh mắt sáng lên, nói lỏng tay nắm áo Tú Cô “Thiếu phu nhân, Bình Nhi cam đoan sẽ thành thật, cầu xin người đừng đưa Bình Nhi đi.”

Mặt Cẩm Nương lạnh lại “Không có khả năng, một hồi người của bên tam lão gia sẽ qua đón người đi, ta định tự mình tiễn người đi, nhưng do người luôn làm loạn, ta đã không còn tâm tình kia.”

Trong mắt Bình Nhi liền lộ ra tuyệt vọng, nhất thời ngẩn ngơ đứng lên từ dưới đất, lau nước mắt của mình đi, cười lạnh liên tục, lão đảo lui về phía sau “Người thật nhẫn tâm, gần gũi nhau như thế, người đã bắt nhân thì đừng trách ta bất nghĩa”

Cẩm Nương nghe xong rất muốn cười, sau đó đi đến cạnh bàn, bưng lên chén thuốc Tú Cô đặt ở trên bàn, nói với Tú Cô “Thuốc này dành cho ta?”

Tú Cô nhanh chóng trả lời “Mới đun xong, còn nóng lắm, một lát ta đi lấy một ít ô mai đến cho người ăn, đợi lát nữa hãy uống.”

Cẩm Nương cười nói “Không có chuyện gì, ta sớm uống để mau tốt lại, cũng sớm đoạn tuyệt đi hi vọng của người khác” Quay lại lạnh lùng nhìn Bình Nhi “Không phải muốn dùng sức khỏe của ta để uy hiếp sao? Ngoại trừ cái này, người còn gì có thể uy hiếp được ta?” Nói xong thì buông chén thuốc xuống, vì quá nóng.

Bình Nhi nghe được khế giạt mình, sắc mặt hơi trắng bệch, ánh mắt xoay chuyển không nhìn tới Cẩm Nương, trong miệng lại nói: “Thật không? Không thể uy hiếp sao? Sợ là có chút chuyện, người cũng khó có thể ngờ tới? Ha ha, luôn luôn có chuyện người không ngờ tới.” Nói xong thì ngậy ngốc xoay người đi ra ngoài, trong mắt lộ ra hận ý.

Lưu thị nghe xong lời nói của Vương ma ma, liền sợ tới mức không suy nghĩ được gì, quyết định tìm đến chỗ thiếu phu nhân cầu xin, nghe người ta nói, lúc thiếu phu nhân còn ở nhà mẹ đẻ, cơm ăn không đủ no, người này đã có khoảng thời gian khổ sở, nên sẽ luôn để ý đồ quý giá, vì vậy, nàng đã chuẩn bị xong chút đồ liền vào viện của thiếu phu nhân, không nghĩ tới thiếu phu nhân không gặp nàng, nàng đang nghĩ có nên hỏi lộ nha đầu trong viện, để inh đi vào không, thì liền nghe trong phòng có người làm loạn, nghe tiếng nói chuyện, thì ra là nha đầu hồi môn của nhị thiếu phu nhân.

Ngày ấy nàng trong viện của Vương phi cũng nghe nói, nhị thiếu gia đem hai nha hàn thiếp thân của nhị thiếu phu nhân cho tam lão gia....Hóa ra là quây không muốn đi, tam lão gia là một phế vật, một vài nha đầu khôn ngoan một chút đều sẽ không muốn qua chỗ tam lão gia để hấn đập hư, bất quá làm sao mà nha đầu kia lại uy hiếp thiếu phu nhân, không muốn sống nữa sao? Hoặc nói, nhị thiếu phu nhân là quả hồng mềm hoặc là bị nha đầu kia bắt lấy được nhược điểm?

Cõi lòng Lưu thị không khỏi tràn đầy hi vọng, tránh ở trong một góc của nội viện, cố gắng làm cho người khác không thấy nàng, lỗ tai cố gắng tập trung, sợ là bỏ qua câu nói nào ở trong phòng, nghe được câu cuối cùng, mắt nàng sáng lên, lén lút từ trong sân ra ngoài, khóe miệng cười đắc ý.

Tứ Nhi nghe Bình Nhi nói ngày càng khó nghe, thì nắm chặt nàng cả giận “Lời này của người có ý gì? Thiếu phu nhân cần gì sợ người, cũng không thử soi gương, xem lại thân phận mình, còn dám uy hiếp thiếu phu nhân.”

Bình Nhi vung tay lên, thoát khỏi tay Tứ Nhi, cười lạnh hướng ra ngoài “Không phải nói muốn đưa ta đi sao? Nhanh lên chút đi, đừng có mà chần chờ nữa.”

Cẩm Nương đang suy nghĩ lời nói của Bình Nhi, ý tứ của nàng không rõ ràng, chẳng lẽ, mình ngoài mắc bệnh đó, còn có bệnh nào khác sao? Hoặc là, bệnh của mình có thể không khỏi hẳn...Chính mình còn không biết, thì một nha đầu như nàng làm sao mà biết...Nhìn mặt nàng không giống giả bộ...

“Nương tử người như vậy còn giữ làm gì, kêu người đến, trực tiếp đành chết đi.” Chẳng biết từ lúc nào Lãnh Hoa Đình đã tự đẩy xe ra ngoài, mặt lạnh quất Cẩm Nương, một bộ dáng không chút kiên nhẫn.

Cầm Nương vừa thấy cũng không để ý đến Bình Nhi nữa, đi đến, nhắc tay của hắn, sẵn giọng “Tướng công tay của chàng...không phải đã nói không cho chàng đẩy xe sao?”

Lãnh Hoa Đình nghe lời nói của nàng có chút đỏ mặt, xấu hổ nhìn nàng “Ai bảo nàng ra đây không chịu ở chung với ta, đem ta ném qua một bên không quan tâm” giọng nói u oán, như đứa nhỏ bình thường giận dỗi, hơn nữa bộ dáng diễm lệ mặt trắng má đỏ, làm mọi người trong phòng đều bị hấp dẫn.

Chỉ là Bình Nhi vừa rồi bị hắn làm cho trong lòng run sợ hiện tại ánh mắt cũng ngây dại, ngạc nhiên, cũng không biết tranh thủ trốn đi, ánh mắt Lãnh Hoa Đình nhếch lên lại thấy bộ dáng háo sắc của nàng, lập tức muốn tìm cái gì đó đập, nhưng trên bàn chỉ có một chén thuốc, hắn tức giận nhìn về phía Tú Cô quát “Không nghe lời nói của gia hay sao? Muốn làm phản sao?”

Tú Cô nghe sợ run, cuống quýt la lớn “Người đâu, lôi ra ngoài đánh.”

Liền có hai bà tử thân hình to lớn đi đến, mỗi người một cánh tay lôi Bình Nhi ra ngoài.

Bình Nhi bị dọa sợ đến mất mật, hướng về trong phòng kêu lên “Gia, người không thể đối với Bình Nhi như vậy a.” Hai bà tử không quan tâm nàng gọi thế nào, chỉ lôi nàng đi, Bình Nhi bị ngăn cản, giận giữ mắng lên “Tôn Cầm Nương người một kẻ không biết đề trứng.....” Tứ Nhi một mực theo sát, lấy khăn trong tay đã chuẩn bị sẵn, nghe nàng muốn nói bậy nói bạ, liền lấy khăn nhét vào miệng nàng, Bình Nhi liều mạng cắn răng, lắc đầu, bà tử thấy Tú Nhi lực yếu, kéo dây bó buộc bên mình kê vào miệng Bình Nhi, thoáng cái mở hàm răng nàng ra, nhét khăn vào.

Bình Nhi rốt cuộc cũng không nói được lời nào, đưa nàng đến chỗ hai bà tử chấp hình, dơ hai thanh gươm lớn, vẽ mặt hung ác.

Đang muốn đánh, thì thấy Vương phi đem theo Vương mama đến, tiến vào trong viện, thấy một màn này, mặt không khỏi chìm xuống, đối với bà tử đang muốn đánh nói “Khoan hãy đánh.”

Bà tử nhanh chóng buông cây xuống, lúc Phong Nhi đang ở trong viện xem náo nhiệt, thấy Vương phi đến đây, trong nội tâm kinh ngạc, liền bước lên phía trước hành lễ với Vương phi, Tứ Nhi bên kia cũng đi tới, dẫn đường phía trước cho Vương phi, nàng vén rèm mà trong nội tâm hơi bối rối, Vương phi tới đây làm gì, nhưng vừa gần đầu, liền nhìn thấy ánh mắt mỉa mai của Vương mama, trong lòng có chút không được tự nhiên, nàng hối hận, đều do Bình Nhi hại, lúc Lưu thị đến đây, tuy thiếu phu nhân nó không gặp, các nàng cũng đã đuổi nàng ra không cho phép vào trong, nhưng lại không để ý xem nàng có về hay không, lúc Bình Nhi quậy phá, sợ là bà ta trốn ở trong viện nghe lén, bà ta chính là chị dâu của Vương mama, có cơ hội tốt để trả thù thiếu phu nhân, sao bà ta có thể buông tha chứ?

Cầm Nương đang kiểm tra tay của Lãnh Hoa Đình, sợ hắn dùng lực miệng vết thương lại rách ra, mà vị kia không có kiên nhẫn, tay đưa lên liền tóm mũi nàng, trong miệng mắng oang oang “Nàng nói không giữ lời, nói cái gì mà từ nay về sau đẩy xe cho ta, một hồi lại biến mất mặc kệ ta, từ nay về sau còn như vậy ta sẽ cố ý bị thương cho nàng xem.”

Cầm Nương bị hắn huyên náo dở khóc dở cười, có khi thật không biết hắn giả bộ, hay căn bản hắn là như thế, một hồi thì khôn khéo, một hồi thì như đứa trẻ chưa trưởng thành, hoặc có thể hắn giả bộ đã lâu, vô ý thức sẽ lộ ra thần sắc đó, cái mũi bị hắn nắm giữa giữa, tức giận đánh tay của hắn.

“Chàng chê ta xấu, tại sao còn nắm mũi ta, một ngày nào đó bị hư ta sẽ tìm chàng bắt đền.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong thì phớt cười “Tốt, cũng tự biết mình xấu, nếu bị hư ta cắt mũi ta đưa cho nàng được không?”

Lúc Vương phi vừa vào nhà, vừa vặn nghe được lời nói của hắn liền rùng mình, tiểu Đình đối với Cầm Nương thật tốt, cắt mũi mình mà cũng nói ra.

Bất quá, Cầm Nương cũng lo lắng cho tiểu Đình nha, nhìn vợ chồng son hòa thuận vui vẻ cực kỳ, cơn giận ở trong lòng vì thấy khung cảnh ở trong phòng liền giảm đi rất nhiều, nhưng khi nghĩ đến lời nói của Vương mama về việc kia thì tim liền nhói lên.

Cầm Nương vừa nhìn lên liền thấy Vương phi đến, không khỏi kinh ngạc, lập tức nghĩ đến việc ở trong viện đang phạt Bình Nhi, Vương phi chẳng lẽ vì Bình Nhi mà đến? Vừa nghĩ vậy liền vội vàng hành lễ với Vương

Phi “Nương, người không phải đang nghỉ ngơi ư? Trời lạnh như vậy làm sao người đến đây, mau mau vào trong phòng ngồi, Phong Nhi cầm chậu than tới đây.”

Nóng xong thì đỡ Vương phi đến chính vị ngồi xuống, lại đẩy Lãnh Hoa Đình ngồi phía dưới Vương phi.

Vương phi xem bộ dáng hiền lành có hiểu biết của nàng, rất khó có thể mở miệng, nói về cái bệnh đó, trước kia nàng chưa nghe nói qua, nếu chỉ là tin đồn nhảm, mà mình đi hỏi, sẽ làm tổn thương lòng của con dâu.

Tứ Nhi dâng trà lên, Vương phi cầm lấy đặt lên bàn, trong mắt cười nói “Trong viện xảy ra chuyện gì?”

Cầm Nương vừa nghe, quả nhiên là việc của Bình Nhi, vì Bình Nhi là giả đến hỏi bệnh của mình mới là thật a, chỉ là không biết tại sao tin tức này lại truyền nhanh như vậy, nên không khỏi nhìn Vương mama bên cạnh Vương phi.

Vương mama sau khi đi vào liền rất ngoan ngoãn, thành thật đứng đó, Cầm Nương nhìn mặt nàng, nhưng nhất thời cũng không thấy cái gì, liền không khỏi nhìn về phía Lãnh Hoa Đình, gặp khóe miệng hần điềm nhiên cười, giống như đang nói....xem đi, ta nói trúng rồi, thật tự rước phiền phức.

Cầm Nương không khỏi ngưng lại, nếu không phải Vương phi ở tại đây, nàng cũng muốn nắm lấy cái mũi của hần, bộ dáng của thằng nhãi này thật hả hê, rất là đáng ghét.

“Đình Nhi ghét nha đầu kia, bộ dáng ngu ngốc cứ nhìn tiểu Đình chảy nước miếng, bắn chết.” Âm thầm tức giận, lại nghe bộ dáng làm nũng của Lãnh Hoa Đình, cong môi nói với Vương phi.

Ánh mắt hần đen thẳm trong suốt, thanh tịnh vô tội, nhìn không ra nửa điểm nói dối, Vương phi không khỏi giật mình, nghĩ lại thì muốn cười, Đình Nhi luôn tùy hứng như vậy, từ nhỏ không muốn người khác nhìn hần, tính tình lại lớn lối, có người nhìn chăm chăm hần sẽ giận, xem ra, trong nội viện nha đầu kia lại phạm vào sai lầm này rồi, Đình Nhi không thể so sánh với nam tử khác, hần đẹp trai cực kỳ, hợp mắt hần sẽ đối với người rất tốt, không hợp mắt liền xem người ta là người lạ, thậm chí còn chơi ác.

“Đình Nhi cho dù ghét cũng không thể đánh chết người a, mắng là được rồi.” Vương phi cười nói.

Lãnh Hoa Đình vừa nghe liền quay đầu đi, không nhìn Vương phi, hai cánh tay đầy băng gạc, bộ dáng tức giận, lại không cách nào phát tác với Vương phi, liền trút giận vào băng gạc.

Cầm Nương nhìn thấy đã muốn cười, rồi sợ hần tức giận băng gạc ra, nắm tay hần la “Đừng kéo, mới bôi thuốc, tháo ra, một lát lại phải quấn lại, chàng lại chê ta quấn khó coi.”

Vương phi nhìn bộ dáng của Lãnh Hoa Đình liền thở dài, nói với Cầm Nương “Tay Đình Nhi bị làm sao mà băng lại, bị thương sao?”

Cầm Nương nghe xong thì chậm lại, Vương Phi không biết tay Lãnh Hoa Đình bị như vậy sao, trong nội tâm nàng không khỏi thấy cay đắng, vết thương này là bị quanh năm suốt tháng a, Vương phi là mẹ của hần mà lại không biết....Đến cuối cùng là có quan tâm hần không? Trách không được ở trước mặt Vương phi hần cũng giả trang thành như vậy.

Đang muốn nói rõ, thì Lãnh Hoa Đình lại giành trước “Chỉ là ngã thôi, mấy hôm trước Tiểu Đình không cẩn thận nên ngã.” Lúc nói chuyện, mắt phượng bị bao bởi một tầng nước, bộ dáng ủy khuất thương tâm.

Vương phi nghe xong đau lòng, vừa tức vừa giận nói “Người trong phòng này tại sao lại không chăm sóc nhị thiếu gia cẩn thận, bình thường đồng người như vậy, đều là tranh thủ thời gian lười biếng a.” Noi xong thì nhìn về phía Cầm Nương có chút oán trách.

Cầm Nương không khỏi ủy khuất, nhưng lại không thể bác bỏ lời nói của Lãnh Hoa Đình, đành phải im lặng, không biết làm thế nào, đã nghe Lãnh Hoa Đình tức giận nói “Cũng không phải vậy, ở trong viện này có không ít người không nghe lời nói của ta cùng nương tử, đều cho là mình được chủ tử sủng, liền không biết trời cao đất rộng, nha đầu mới vừa rồi ở trong nội viện, dám mắng nương tử, hừ, nương tử của ta, muốn mắng chỉ có thể là ta mắng, ai cũng không thể khi dễ nàng, huống chi là một nha đầu xấu xí không biết thẹn.”

Vương phi nghe xong cũng im lặng, ban này Vương mama chỉ nói Cầm Nương trừng trị nha đầu trong viện, nói là nha đầu kia nói sai, chọc vào chỗ đau của Cầm Nương, cho nên Cầm Nương giận dữ, muốn đánh nha

đầu kia, hóa ra là không phải sao?

“Người phía dưới người cũng dám chửi mắng người sao? Cái này phải đánh mới được” Vương phi không khỏi nổi giận nói, nhìn Cẩm Nương một cái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép “Nghe nói là người đắc lực bên người người, người ngày thường quá sùng ái các nàng, các nàng huyền não cả ngày, hiện tại đã leo trên đầu người” Mắt lại nhìn Lãnh Hoa Đình, cảm thấy con trai thật không sai, thật không ngờ còn biết che chở cho con dâu, ai nói hắn không hiểu chuyện, lời nói vừa rồi rất có đạo lý.

Cẩm Nương nghe xong thì nhanh chóng thừa nhận, ánh mắt nhìn Lãnh Hoa Đình khẽ nhú mày.

Vương mama vẫn đứng ở bên cạnh thấy bộ dáng Vương phi không muốn truy cứu, nên không khỏi ho nhẹ nói “Vương phi nói đúng, chỉ là thiếu phu nhân trẻ tuổi, sẽ bị bọn hạ nhân không biết nặng nhẹ khi dễ, chỉ là hôm nay chuyện này không nhỏ, không biết đến tột cùng là mắng thiếu phu nhân cái gì mà làm cho thiếu phu nhân tức giận như vậy?”

Cẩm Nương nghe xong liền nhăn mi lại, ngay cả Lãnh Hoa Đình cũng không kiên nhẫn trừng mắt nhìn Vương mama, Vương phi nghe xong cũng hiểu, trong nội tâm vẫn để ý đến tin tức của Vương mama đã nói, liền cười nói với Cẩm Nương “Cũng phải, nô tỳ này không biết kín miệng, lén trên đầu người, cùng lắm thì kêu người đến bán ra ngoài, không đáng đánh chết, dù gì cũng là mạng người, lại hầu hạ người nhiều năm, người lại mới cưới, hi sự vừa qua, huyết khí quá nặng sẽ có điềm xấu.”

Cẩm Nương nghe xong liền không tiện từ chối, đôi mắt xin giúp đỡ nhìn về phía Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình bắt tác dĩ than nhẹ, nói với Vương phi “Đã đối với nương tử là điềm xấu, vậy thì không đánh chết, tội chết bỏ qua, tội sống khó tha, Tú Cô người kéo nha đầu kia nhốt vào phòng chứa củi, qua vài ngày hãy thả, không cho ăn cơm, tránh cho người trong viện nghĩ nương tử dễ khi dễ.”

Tú Cô vừa nghe xong thì nhẹ nhàng thở ra, lời này của thiếu gia nàng hiểu, chính là dừng cho Bình Nhi có cơ hội nói bậy bạ trước mặt Vương phi, ban đầu Tú Cô không biết Tứ Nhi giận cái gì, về sau Bình Nhi mắng câu cuối cùng nàng mới rõ tất cả, hóa ra Bình Nhi là người tâm thuật bất chánh, trước kia ở tại tôn phủ, lão phu nhân đã từng nhắc nhở qua, quả nhiên người kia là người trong viện mình, Tú Cô càng nghĩ càng cảm thấy xấu hổ với thiếu phu nhân, chính mình còn luôn nói chuyện thay cho Bình Nhi, không biết nàng ta kỳ thật đã bán đứng thiếu phu nhân, quả thật nên đánh chết mới đúng.

Tú Cô ra cửa vung tay lên nói với bốn bà tử “Thiếu gia nói hãy kéo ra sau viện trước, nhốt vào phòng chứa củi qua vài ngày nói sau, nhanh đem người kéo xuống”

“Chậm đã, Tú cô làm gì gấp thế” Vương mama chẳng biết lúc nào đã đi sau Tú cô nói.

Cũng không đợi Tú Cô đồng ý, nàng liền đến trước mặt Bình Nhi lôi miếng vải trong miệng Bình Nhi ra.

Bình Nhi sợ tới mức hồn đã mất phân nửa, cho là hôm nay tránh không khỏi, không nghĩ tới Vương phi đột nhiên tới đây, nàng lập tức như thấy lại ánh sáng, không để ý tới hai bà tử khỏe mạnh mà liều mạng giãy dụa, chẳng qua trong miệng bị nhét khăn, nên chỉ có thể ngơ ngơ, mà không thể nói được lời nào, nghe Tú cô nói không đánh, chỉ là giam vào phòng chứa củi, nên cả người đều mềm nhũn, tim cũng quay về lồng ngực, nhưng lại không ngờ, thoáng chốc miếng vải trong miệng đã được lấy ra, trước mắt hiện ra một đôi mắt già dặn khôn khéo, ánh mắt như truyền suy nghĩ, đầu óc Bình Nhi còn chưa linh hoạt, không hiểu, nàng là ai, bất quá chắc là người trong viện vương phi, miệng vừa được tự do liền đứng dậy la “Vương phi cứu nô tỳ a, nô tỳ có chuyện cần bẩm báo.”

Tú Cô nghe xong thì khẩn trương quát hai bà tử “Còn không kéo xuống, không thì nàng lại xông tới chỗ vương phi, cái con quỷ nhỏ này như bị ma ám vậy.” nói xong quay lại cười cười với Vương mama, trong mắt lộ ra tia tức giận, Vương mama này cố tình điều tra, nhưng Tú cô lại không biết Vương mama có phải là được Vương phi sai tới hay không, nên không tiện đắc tội với nàng, vì vậy thái độ vẫn cung kính.

“Tú cô cần gì phải gấp gáp, không nghe nha đầu kia nói có chuyện bẩm báo sao? Vương phi là người công chín, không để người trong phủ bị oan, chẳng lẽ Tú cô biết bí mật của nha đầu kia là gì sao?” Vương mama cười lạnh nói, trong lòng lại nghĩ, nếu nha đầu kia nói thật về phương diện sinh con của thiếu phu nhân có vấn đề, tất nhiên vương phi sẽ đối với Thiếu phu nhân lạnh tâm, hơn nữa chứng bệnh lớn như vậy, nếu trước đó để vương phủ biết được, dù vương phi có yêu mến, cũng sẽ không cưới người này, hôm nay biết

rõ, vương phi sẽ có cảm giác bị lừa gạt, vì vậy sẽ không có khả năng tin tưởng thiếu phu nhân nữa, càng không có khả năng để thiếu phu nhân tra chuyện phòng bếp.

“Vương mama, ngài tựa hồ quản hơi rộng a, vừa rồi ngài không nghe thiếu gia bảo ta kéo người xuống sao, nếu chọc giận thiếu gia, sợ vương phi cũng không vui a.” Tú cô bất chấp có tội hay không, dù sao cũng phải bảo vệ thiếu phu nhân trước rồi nói sau, nói xong liền nháy mắt với hai bà tử.

Hai bà tử này lại do dự, địa vị Vương mama ở trong phủ rất lớn, ngày thường tiểu chủ tử đối với nàng cũng rất cung kính, các nàng không biết làm thế nào, mọi người đều ở trong phủ kiếm ăn, đặc tội với người bên cạnh vương phi các nàng quả thật gánh không nổi, tuy nói thân phận Tú Cô cũng quan trọng, nhưng thiếu phu nhân vẫn không chừa quản nhà cửa, nên không có thực quyền, đặc tội với Tú cô bất quá sẽ không ở viện này nữa, vẫn có thể tìm Vương mama giúp điều đi nơi khác.

Cân nhắc xong, hai bà tử liền liếc nhau, rồi giả điếc, đối với ánh mắt Tú Cô coi như không thấy.

Tú Cô vừa tức vừa vội, mà bên này Bình Nhi cũng thanh tỉnh lại một ít, nhận ra Vương mama là người bên cạnh Vương phi, liền như điên khùng bỏ nhào qua, hai bà tử thừa cơ buông lỏng tay, thân thể Bình Nhi mất thăng bằng, lại dùng nhiều sức mà nhào qua, nên làm cho Vương mama té xuống chống chân lên trời, nằm trên mặt đất kêu rên.

Bình Nhi té vào thân hình mập mạp của Vương mama, ngược lại nàng không bị thương gì nhưng bị sợ đến hồn phiêu phách tán, Vương mama là cây cỏ cứu mạng cuối cùng của nàng, sao nàng lại làm vương mama bị thương chứ, nên quỳnh quán đứng dậy, nhưng lại càng phạm phải sai lầm, là dùng hai tay chống lên bụng Vương mama, Vương mama đã quen sống an nhàn xung sướng, tay nàng vừa đề lên, liền thét lên đau đớn.

Tú cô đứng bên cạnh buồn cười, hai bà tử nhìn thấy cũng muốn cười, nhưng sợ hãi, vì thế một người nhanh chóng kéo Bình Nhi ra, người khác thì đỡ Vương mama dậy, bà ta liền kêu lên “Ôi eo của ta, từ từ thôi, không được nhào đến, chớ lộn xộn.”

Tú Cô vừa nghe vừa thấy giải hận, nghĩ thầm, đây là tự mình tìm, không có chuyện gì làm hay sao mà đi quản chuyện tiểu viện, vì vậy nàng giả ngu không gọi người đến.

Bình Nhi không nghĩ sự tình lại hành như vậy, thoáng một cái đã luống cuống tay chân, nàng giả vờ như vậy để cho Vương mama mau chóng dắt nàng đi gặp Vương phi, nhưng lại vô ý đẩy ngã vương mama, làm cho Vương mama hét thảm, hiện tại đã hiểu vì sao mà nha đầu kia bị đánh chết, thật sự quá ngu xuẩn, nên không khỏi nổi giận “Người muốn làm cho ta chết a.”

Bình Nhi sợ tới mức buông tay, vẻ mặt mờ mịt, bộ dáng đáng thương, một bà tử biết xoa bóp, đang xoa cho Vương mama hai cái, nên Vương mama đã đỡ hơn chút ít, được dìu ngồi dậy, sau đó hai bà tử đồng loạt dùng sức mới miễn cưỡng đứng dậy nổi, vì bị thương eo bên trái, nên không dám lộn xộn, lấy tay bám lấy tường, cứng nhắc như cương thi mà đi vào phòng, Bình Nhi cúi đầu đi theo, lúc này Tú Cô phần nộ nói với hai bà tử “Hai người các ngươi đến đây, đem nàng kéo vào trong phòng củi, đừng để cho nàng làm mất mặt nữa.”

Hai bà tử nhìn nhau, hay là nghe lời Tú Cô nói thôi, vì vậy liền đi lên kéo người, Bình Nhi lại hét lên, Tú cô không nói hai lời nhặt lại miếng vải dưới đất nhét vào miệng nàng, phất tay cho hai bà tử kéo xuống.

Vương mama muốn ngăn cản, nhưng mà trên lưng rất đau, đều do nha đầu chết tiết kia ban tặng, còn nữa, dù sao nơi này không phải nội viện của Vương phi, nên nàng cũng không có quyền quyết định, dù sao nha đầu kia hôm nay cũng không chết, đợi khi eo mình khỏi rồi sẽ đi hỏi nàng, lúc đó không sợ tra không ra tin tốt từ trong miệng nàng.

Trong phòng, Cẩm Nương cũng nghe được âm thanh náo loạn của Bình Nhi, trong lòng không khỏi thở dài, đầu óc xoay chuyển nhanh, nếu cứ lừa gạt như vậy còn không bằng mình nói cho Vương phi cùng Lãnh Hoa Đình, dù sao cũng không phải là bệnh không trị được, mình không phải đang uống thuốc sao?

Đang muốn mở miệng, thì Vương phi lại thấy được chén thuốc trên bàn liền hỏi “Ai uống thuốc thế? là người sao Đình Nhi?”

Ánh mắt Lãnh Hoa Đình muốn trợn trắng, mình muốn uống thuốc cũng không phải giờ này, mỗi lần uống đều là ban đêm, được này chỉ là để áp chế độc mà thôi, đã uống nhiều năm như vậy, hiện giờ Vương phi còn

không biết mà hỏi vấn đề này. (TT: Haizz bà mẹ này đúng là quá vô tâm)

“Nương, thuốc này là để con uống.” Cẩm Nương bình tĩnh nói.

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền nhìn Cẩm Nương, Cẩm Nương toàn uống thuốc sau lưng hần, nhưng hần cũng từng gặp hai lần rồi, thấy nàng không muốn nói nên hần cũng không có hỏi, nghĩ lại tất cả mọi người đều có chuyện mình không muốn nói, giống như hần, hần uống cũng không để cho Cẩm Nương nhìn thấy, vì vậy hần có thể hiểu được, không nghĩ đến hôm nay nàng lại nói trước mặt Vương phi.

“A, người làm sao? Thân thể chỗ nào không tốt sao?” Vương phi nghe xong trong lòng run run, chuyện này không phải thật chứ? Bất quá, Cẩm Nương chịu nói với mình sao?

“Quả thật có chút không khỏe, thuốc này cũng đã uống nhiều tháng rồi, hơn nữa chuyển biến đã tốt hơn rất nhiều.” Cẩm Nương nói nhưng mặt lại có chút đỏ, dù sao nàng còn là cô nương nha, Lãnh Hoa Đình còn ngồi bên cạnh, nàng cũng không thể nào ở trước mặt hần nói chuyện có thai, kinh nguyệt gì gì đó.

Vương phi thật tâm hỏi “Đến cuối cùng là bệnh gì mà phải uống thuốc mấy tháng?”

Cẩm Nương do dự, nhưng rồi thản nhiên nói với Vương phi “Lúc trước ở tại nhà mẹ đẻ, ngự y Lưu Y Chính trong cung có nói, con thuộc cung hàn, lại mệt nhọc quá độ, cho nên có chứng bệnh ‘Bất túc’, hần nói, chỉ cần uống phương thuốc của hần, không tới nửa năm là có thể tốt lên, cho nên con vẫn uống thuốc, hơn nữa...Thật sự cũng đã tốt lên rất nhiều.”

Vương phi nghe xong thì hết hồn đứng lên, thật sự là sợ cái gì, nếu quả thật là chứng bệnh ‘Bất túc’, như vậy không phải rất khó có thai sao? Cái này không thể được, mình mong Đình Nhi có đứa bé nhất, nếu không có...chỉ sợ thể tử phi sẽ sớm sinh hài tử, cho nên mình mới nhanh chóng giúp Tiểu Đình lấy vợ sinh con, tốt nhất là con mình sinh ra cháu trước, như vậy, mọi chuyện đều dễ làm, vậy mà lấy phải con dâu bị chứng bệnh ‘Bất túc’, làm cho Vương phi không khỏi tức giận, mắng “Người...Người thật sự là buồn cười, đã không sinh được thì gả tới làm chi?”

Lãnh Hoa Đình đối với lời nói của Cẩm Nương có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới nàng lại có chứng bệnh xấu này, lúc trước hần có phái người đi Tôn phủ mặc dù biết nàng có uống thuốc, nhưng chỉ biết là bệnh của nữ nhi, không nghĩ tới lại bệnh nghiêm trọng như vậy, bất quá Lưu Y Chính đã nói có thể khỏe lại, thì đã nắm chắc, vì hần biết rất rõ Lưu Y Chính, là người cực kỳ kiêu ngạo, nói một thì sẽ không có hai, hơn nữa y thuật rất tốt.

Dù sao thân thể hần bây giờ vẫn còn trúng độc, nên không thể có con quá sớm, cho nên cũng không lo lắng lắm, nhưng không nghĩ tới Vương phi lại giận dữ mắng Cẩm Nương, hần không khỏi giận, hướng về Vương phi nói “Cũng không phải nói là không lành bệnh, không phải nương tử nói có chuyển biến tốt đẹp rồi sao, nương, người làm gì, làm nương tử sợ làm sao bây giờ.”

Vương phi bị Lãnh Hoa Đình nói như vậy khê giật mình, không nghĩ tới nhi tử vì vợ khiển trách mình như vậy, trong nội tâm liền đau buồn, cái mũi ửng đỏ lên, nhìn Lãnh Hoa Đình “Đình Nhi ...người mắng ta?”

Cổ Lãnh Hoa Đình cứng ngắc, nghiêng đầu nói với Cẩm Nương “Ai bảo người là nương tử của ta, ta không cho ai là nương tử ta, nương cũng không được.” Nói xong vành mắt ửng hồng, bước đến gần Vương phi khóc lên, đưa ta ra vịn nàng “Đình Nhi...Đình Nhi thật vất vả mới lấy được nương tử...người ta... người ta sẽ không nói Đình Nhi là đứa trẻ nữa, nương tử đối với Đình Nhi rất tốt, nương, người lại khi dễ nương tử, người là người xấu, ta không thích nương, không thích nương.” Bộ dạng như đứa nhỏ bị mất món đồ chơi yêu thích nhất, khóc lóc náo loạn muốn tìm người lớn, bộ dáng nếu không được sẽ không bỏ qua. Nước mắt kia không biết từ đâu mà chảy không ngừng.

Vương phi nhìn thấy hần khóc, liền cuống lên, nghe miệng hần nói không thích nương, trong nội tâm càng buồn, năm đó Đình Nhi nhiễm bệnh, cũng do nàng sai lầm, nếu năm đó nàng chú ý, tiểu Đình cũng sẽ không...

Vừa nghĩ đến chuyện xưa, Vương phi xấu hổ, nên bận rộn vỗ Lãnh Hoa Đình “Tiểu Đình thật ngoan a, nương không mắng Cẩm Nương, không mắng, đừng khóc, đừng khóc làm nương đau lòng a.” Vừa nói vừa nắm bả vai Lãnh Hoa Đình dựa vào ngực mình.

Cầm Nương thấy vậy liền trợn mắt há miệng, hấn đúng thật là khóc, nước mắt kia nói đến là đến, không cần có công tác chuẩn bị, thực là nhân tài a, nếu ở hiện đại chắc sẽ thành minh tinh, bất quá, trong nội tâm nàng lại ngọt ngào cảm động, tưởng rằng hấn nghe xong cũng sẽ sợ, cho dù không bỏ mình, cũng sẽ tức giận, dù sao mình cũng giấu bọn họ, nhưng mà nhưng mà hấn chẳng những không tức giận, còn suy nghĩ tất cả biện pháp che trở ỉnh, làm nàng thấy như rót mật vào lòng, cảm động đồng thời còn ngọt ngào hạnh phúc.

“Còn nữa, chúng ta nhanh chóng mời thái y đến trị liệu cho nương tử, nàng ngốc ô ô không biết rõ chuyện gì a, dù có uống nhầm thuốc cũng không biết” Lãnh Hoa Đình ở trong ngực Vương phi lộ đầu ra, đôi mắt phượng mê người ngập nước, ánh mắt càng thêm trong sáng, khóc thút thút nói với Vương phi.

Vương phi nghe như thế cũng cảm thấy đúng, nàng ấy nói vẫn luôn uống thuốc, chắc là uống phương thuốc tại nhà mẹ đẻ, hiện tại đã lâu như vậy, phương thuốc kia còn tác dụng hay không, dù có chuyển biến tốt đẹp như thế nào cũng không biết, sợ nhất chính là chuẩn trị nhầm, nên nàng vuốt ve Lãnh Hoa Đình “Đình Nhi nghĩ rất chu đáo, một hồi nương cho người đi thái y viện mời người đến.”

Cầm Nương nghe xong cũng thấy có lý, mình cũng đã uống thuốc nhiều tháng như vậy rồi, hiệu quả thế nào vẫn chưa mời thái y xem lại bệnh, nên nàng dung ánh mắt cảm ơn nhìn Lãnh Hoa Đình, Vương phi cũng không tức giận, tâm tư toàn bộ chuyển sang bệnh tình của Cầm Nương, liền hỏi nàng uống thuốc thế nào, dùng bao lâu, chu kỳ kinh nguyệt không bình thường thế nào vân vân, Cầm Nương tuy là ngượng nhưng vẫn thành thật trả lời, lúc nói chuyện ánh mắt bất chợt nhìn về phía Lãnh Hoa Đình, thấy người kia dùng ánh mắt như cười mà không phải cười nhìn nàng, mới vừa rồi còn như dòng nước đang chảy, hiện tại đã giấu cột nàng rồi, bất quá, cặp mắt phượng kia lưu chuyển, mang theo phong tình vạn chủng, khiến Cầm Nương nhìn không được mà tim đập nhanh, nếu không phải có Vương phi ở đây nàng thực sẽ đi đến ôm hấn rồi cắn một phát.

Ba người đang trò chuyện, thì Vương mama được người ta đưa vào, Vương phi vừa nhìn thấy Vương mama vĩnh thân thể lên, cái eo cứng ngắc, một tay vịn eo, đi đứng khó khăn, liền hỏi “Người làm sao vậy?”

Mặt Vương mama đỏ lên lúng túng nói “Nô tỳ vừa đi xem nha đầu trong sân, không cẩn thận nên ngã.”

Vương phi vừa nghe liền chìm mặt xuống “Người cũng vậy, tuổi đã cao, thời tiết lại lạnh, còn đi xem náo nhiệt làm gì, đây không phải là tự tìm lấy hay sao?”

Vương mama nghe xong thì rất không tự nhiên, ngượng ngùng cười cười, cũng không lên tiếng, Vương phi nhíu mày nói với nàng “Đã bị thương thì trở về nghỉ ngơi mấy ngày, để hai bà tử này đỡ người về, ở trong phòng nghỉ ngơi sẽ thoải mái một chút, ngày mai ta cho Bích Vân đi lấy thuốc cho người.”

Vương mama nghe xong thì khấn thưng, trong lúc quan trọng này sao mình có thể nghỉ ngơi, chỉ dựa vào Lưu thị sẽ thành công thì ít thất bại thì nhiều, nếu thiếu phu nhân tra ra, không phải mọi người đều dính líu sao? Không được, mình quyết không thể nghỉ ngơi lúc này.

Cấn răng đứng thẳng người “Tạ chủ tử, chỉ là thương thế cũng không có gì, một hồi để cho người xoa bóp cho nô tỳ vài cái thì tốt rồi, không cản trở về nghỉ.”

Cầm Nương thì lại cười nói “Mama, người cũng đừng từ chối, đây cũng là tâm ý của nương, ngài vẫn nên nghỉ ngơi đi, sớm dưỡng thân thể cho tốt rồi trở về mới đúng.” Nói xong thì quay đầu bảo Tứ Nhi đang đi vào phòng mình cầm nhân sâm đến, đưa cho Vương mama.

Kỳ thật Cầm Nương cũng biết tâm tư của Vương mama, sợ là không dám đi thôi, cứ nhìn chằm chằm chuyện trong viện của mình, không phải là muốn cách ngăn cản mình tra sổ sách trong nhà bếp sao, xem ra hôm nay, bà ta nói cái gì mà mình không tham lam tất cả đều là giả, hừ, đây là trời báo ứng, ngã trật eo, thực sự phải cho trở về nghỉ ngơi mấy ngày mới tốt, thừa dịp bà ta không có ở đây, đối phó một mình Lưu thị sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Vương phi thấy vậy liền gạt đầu, người con dâu này mặc dù có chút bệnh tật, nhưng nhân phẩm rất tốt, lại thông tuệ, mọi người trong phủ từ cao tới thấp đều rất tin phục nàng, Đình Nhi theo nàng cũng sửa lại tính tình không ít, so với trước kia thì đã nói chuyện nhiều hơn, cười cũng nhiều hơn, trước kia, đâu có thấy hấn cười.

Vương mama tất nhiên từ chối một chút, nhưng vẫn nhận nhân sâm từ Cẩm Nương, trong nội tâm có chút ngại, nhưng bà nói vẫn phải nói, vì không có biện pháp, ai bảo thiếu phu nhân không chịu nể tình, đều là người ép ta a.

Vương mama cáo từ, lúc đang đi tới cửa, lại quay đầu nói với Vương phi “A chủ tử, nha đầu lúc này ở trong nội viện nói có chuyện cần bẩm báo với người, giống như là nói về chuyện của thiếu phu nhân.”

Vương phi nghe xong mặt càng thêm đen, Vương mama càng lúc càng không hiểu chuyện, loại chuyện này dù muốn nói cũng phải chờ mình về viện hẳn nói, sao lại nói ở trước mặt con dâu và con trai chứ, giống như mình đi đến đây, là tìm cách bắt lỗi con dâu vậy, nên không khỏi quát “Người nhanh chóng đi xuống đi, những việc này không cần người quan tâm.”

Vương mama nghe xong thì chấn động, mấp máy miệng, nhưng rốt cuộc cũng không dám nói nữa, mà lui ra ngoài.

Người còn chưa ra khỏi, thì đột nhiên bên ngoài có người xông vào, như gió xoáy, đụng mạnh làm cho Vương mama té trên mặt đất, người nọ cũng không nhìn xem là đụng trúng ai, đối với người cản đường hẳn còn đá mắng “Người nào không có mắt ngăn cản đường của lão gia.”

Vừa cúi đầu nhìn một cái, thấy là Vương mama trong phòng vương phi thì sắc mặt biến hóa, nhưng vẫn ngăn đầu lên mà đi vào.

Vương mama bị thương liên tục, vừa rồi bị đụng một cái khiến eo bị thương, hiện tại lại bị người ta đá vào eo, đau đến mất lập tức chảy nước, vừa muốn mắng, nhưng ngăn đầu lên liền thấy tam lão gia gian ác, vì vậy phải ngậm miệng, để hai bà tử tiến lên đỡ nàng đi ra ngoài.

Tam lão gia nhìn thấy Vương mama cũng không quan tâm nàng, hô với người trong phòng “Cháu dâu, nghe nói người đang đánh mỹ nhân của ta, đó là người người tặng ta a, cũng đừng đánh chết, đánh chết phải bồi thường cho ta hai mỹ nhân a.”

Vương phi đang ở trong phòng nghe xong nhú mi, Tam lão gia sao lại đến đây, không khỏi liếc mắt nhìn Cẩm Nương, Cẩm Nương trong lòng cũng lo lắng, nha đầu Bình Nhi kia bây giờ đang hận nàng thấu xương, nghĩ mọi biện pháp đưa nàng vào chỗ hiểm, nếu đưa qua chỗ Tam lão gia sợ nàng ta lại nói lung tung, dù sao Vương phi cũng đứng về phía mình, cho dù biết bệnh này có thể không trị được thì cũng không nói với người khác, nhưng tam lão gia thì lại khác, tam lão gia là người chỉ sợ thiên hạ không loạn, hoặc nói, là người ước gì vương gia gặp chuyện, nếu thật sự cho hẳn biết, còn phải là ồn ào cả phủ sao? Nếu lão phu nhân biết, nhất định sẽ náo loạn để cho Vương gia bỏ mình, vì vậy nàng càng nghĩ càng sợ, liền ngược nhìn Lãnh Hoa Đình.

Đã thấy hẳn cau mày, bộ dáng trầm tư, vẻ mặt của Vương phi cũng thay đổi, không biết ứng đối thế nào.

Cẩm Nương đành phải cười nghênh đón tam lão gia nói “Ngọn gió nào đem tam thúc thổi đến viện của cháu thế, thật đúng là khách quý a.”

Tam lão gia thấy nàng cười thân thiện, thì liền phát tay nói “Ta mới vừa nghe có người báo, nói người muốn đánh chết mỹ nhân muốn tặng cho ta, tam thúc ngươi là người thương hoa tiếc ngọc, tất nhiên là phải cứu nàng, không biết vì sao cháu dâu lại ra tay độc ác như vậy” Tuy là cười nói nhưng ngữ khí thật bất thiện.

Cẩm Nương vừa nghe, trong nội tâm có chút giận, trong viện này thật là có chuyện gì cũng dấu không được, bất quá chỉ là muốn trừng trị một nha hoàn, mà cả người của Tây phủ cũng biết, xem ra xong việc này rồi, phải tra xét lại, cứ như vậy xuống, bí mật gì cũng không giữ được.

“Tam thúc, không phải là cháu dâu lòng dạ độc ác, mà là nha đầu kia quá mức ác độc, sống chết không chịu đi qua viện của ngài, còn nói ngài là...” Cẩm Nương nhìn biểu hiện của tam lão gia, nói đến đây thì liền dừng lại, quả nhiên nói tới đây mặt tam lão gia đã đen lại, quay sang hỏi “Nói ta cái gì? Người không cần bận tâm, nó chỉ tiết đi.”

“Còn không phải là nói người là lão đầu tử, quỷ háo sắc, phế vật sao? Tam thúc, lời này dù sao người cũng nghe nhiều, nếu người không muốn nha đầu kia, vậy hãy để cho người ta làm việc đi.” Lãnh Hoa Đình đột nhiên tiếp lời nói, dù sao cũng là lời mắng tam lão gia, hẳn sợ Cẩm Nương nói ra Tam lão gia sẽ ghi hận, vì vậy bản thân mới nói trước, bất quá, cũng đúng lúc mắng thêm mấy câu, để xả giận.

Tam lão gia quả nhiên giận giữ, nhảy bậc lên mắng “Ta phi, bắt quá chỉ là đi, còn dám mắng lão gia ta, người ta không muốn đem kỹ nữ này về, đi, đem người tới ta đập chết nàng.”

Vương phi nghe xong liền hòa giải, nhủ mi nói “Lão tam, người chớ hồ nháo, đây là viện của Đình Nhi, Đình Nhi mới tân hôn không lâu, không thể thấy máu, ta vốn nghe nha đầu kia mắng cũng tức giận, định đánh chết nàng, nhưng lại sợ ảnh hưởng đến vợ chồng son, nên mới cho người nhốt nha đầu kia lại, bỏ đói nàng tám mười ngày, để ọi người về sau chú ý lời nói.”

Tam lão gia có chút cổ kị Vương phi, nghe nàng nói như vậy, mới bình tĩnh chút ít, bắt quá vẫn thở phì phì, Cẩm Nương nghe xong cười nói với Tam lão gia “Tam thúc không phải là muốn mỹ nhân sao? Hôm nào cháu dâu chọn lại cho người là được, xin người bớt giận a.”

Tam lão gia vừa nghe sẽ đưa mỹ nhân đến, mặt mày lập tức hớn hở lên nói “Vẫn là cháu dâu tốt, Vương tẩu, người thật có phúc mới cưới được nàng dâu tốt.” Kỳ thật tam lão gia được báo là nha đầu kia không chịu qua viện mình, lại xông tới náo loạn cháu dâu, cho nên mới bị đánh chết, hẳn chỉ muốn có mỹ nhân như Xuân Hồng để hưởng dụng, nên lòng ngứa khó nhịn, tính tình cương liệt thì càng có hương vị, cho nên mới vội vàng chạy đến, nên cũng tin lời nói này, nha đầu kia xem thường mình, đánh chết cũng xứng đáng.

Cẩm Nương thấy tam lão gia không náo loạn, liền bắt đầu nhắc đến việc cửa hàng thành đông “Tam thúc, hai ngày nay người đi cửa hàng, không biết buôn bán thế nào rồi?”

Tam lão gia nghe nàng hỏi liền giật mình, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ, đỏ mặt nói “Cái kia a, hai ngày nay ta rất bận, còn chưa có đi qua, ngày mai sẽ đi, ngày mai sẽ đi.” Nói xong liền đưa mắt liếc trộm Vương phi, nhìn thấy sắc mặt vương phi u ám, lập tức cảm giác mông như ngồi trên đồng lửa, liền đứng dậy cáo từ.

Cẩm Nương cũng không giữ người lại, bắt quá chỉ nói hai câu hợp tình hợp lý, tam lão gia sau lưng tựa như có gấn mũi tên bắn, chạy nhanh như làn khói.

Tam lão gia đi rồi, Vương phi liền nói với Cẩm Nương “Nha đầu kia giữ lại không được, giữ lại chỉ là tai họa, hai người các người đừng quản, ta sẽ tìm cách xử lý.” Nói xong thì muốn đứng dậy, Cẩm Nương nghe xong cũng hiểu được ý kia, chỉ là không biết Vương phi dùng biện pháp gì, bắt quá, làm người ở nhà cao cửa rộng đã lâu, cũng nhất định sẽ có chút thủ đoạn không ai biết, nhìn Vương phi xinh đẹp cao quý, như tiên nữ, nhưng thủ đoạn cũng cực kỳ tàn nhẫn.

Sau khi đưa Vương phi đi khỏi, Lãnh Hoa Đình túm lấy Cẩm Nương, ngắt cái mũi của nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói “Xấu vẫn là xấu, nhưng gốc đến thế, đã sớm nói với nàng giải quyết đi, khôn ngoan, biết tính toán mà lại làm cây cột cho người ta bò lên, nàng chính là mềm lòng, lần này thì được bài học rồi a.”

Cẩm Nương chưa kịp chuẩn bị đã bị túm mũi, nhéo vắn đến đau nhức, cái mũi thẳng hừ hừ, bộ dáng khó chịu, Lãnh Hoa Đình cuối cùng vẫn là không nỡ, nên buông lỏng tay, đem nàng thả ra nói “Từ nay hãy đề phòng cẩn thận, đừng mềm lòng, trong phủ này, nàng không có lòng dạ độc ác, mọi người sẽ nghĩ nàng dễ bị bắt nạt, cuối cùng người bị hại là nàng, biết chưa?”

Trong lòng Cẩm Nương chưa sót, hẳn nói lời nói này là do lúc trước hẳn đã từng cảm nhận qua, có lẽ lúc trước hẳn thật khờ dại, cho nên kết quả mới bị như vậy, nghĩ tới đây nàng đi tới gần hẳn một chút, đem đầu hẳn ủ vào trong ngực giống như Vương phi rồi nói “Yên tâm đi tướng công, từ nay về sau ta sẽ cẩn thận, tuyệt đối không để người ta làm hại đến ta, cũng không để...hại...đến chàng nữa, chúng ta ở chung một chỗ cũng cố gắng, phải ở trong phủ này mà trải qua cuộc sống vui vẻ, được không?”

69. Chương 69

Lãnh Hoa Đình nghe xong cảm thì thấy nội tâm ấm áp, vừa rồi hẳn thật sự rất lo lắng cho nàng, may mắn, nàng coi như lạnh lẽ, biết nắm bắt cảm kị của tam lão gia, mới khiến cho lão phế vật đó chết tâm với nha đầu Bình Nhi kia, nghe xong lời nói không nên nói, còn biết gây bao nhiêu chuyện.

Vùi đầu lại trong ngực nàng, mũi ngửi được mùi thiếu nữ thơm ngát từ nàng, ẩm áp ngọt ngào, hẳn tham luyến thời khắc yên lặng tốt đẹp này, nhất thời không muốn cử động, tay quẩn quanh eo nàng, cọ cọ trong ngực nàng, nhìn nói “Nương tử, chúng ta gặp nhau thật hạnh phúc.”

Hắn ở trong ngực nàng nói, nên Cẩm Nương không nghe rõ, cúi đầu hỏi “Cái gì? Tướng công chàng nói cái gì?”

Lãnh Hoa Đình vẫn tựa trong ngực nàng mắng “Tiểu ngu ngốc”. Trong ngực nàng nhô đầu ra, đẩy nàng ra, rồi chỉ vào chén thuốc trên bàn nói “Nhanh uống thuốc đi.”

Cẩm Nương nghe thế, ngoan ngoãn đi lại bưng thuốc uống, có chút ngán ngẫm, nhưng đã quen với vị đắng, nên bưng lên uống một hơi không ngừng, đem toàn bộ nuốt xuống, Lãnh Hoa Đình như làm ảo thuật đút vào miệng nàng cái gì đó, ăn chua chua ngọt ngọt, vừa vào miệng lại có mùi thơm ngát dễ chịu.

“Ăn thật ngon, là cái gì vậy?” Cẩm Nương ăn xong mắt đều lim lim, duỗi tay ra muốn xin hắn thêm.

“Không có, chỉ có một cái.” Lãnh Hoa Đình đẩy tay nàng ra vừa nói vừa cười.

Cẩm Nương kéo ống tay áo hắn kiểm tra, vừa rồi không

Lãnh Hoa Đình nghe xong cảm thấy nội tâm ẩm áp, vừa rồi hẳn thật sự rất lo lắng cho nàng, may mắn, nàng coi như lạnh lẽo, biết nắm bắt cảm xúc của Tam lão gia, mới khiến cho lão phế vật đó chết tâm với nha đầu Bình Nhi kia, nghe xong lời nói không nên nói, còn biết gây bao nhiêu chuyện.

Vùi đầu lại trong ngực nàng, mũi ngửi được mùi thiếu nữ thơm ngát từ nàng, ẩm áp ngọt ngào, hẳn tham luyến thời khắc yên lặng tốt đẹp này, nhất thời không muốn cử động, tay quẩn quanh eo nàng, cọ cọ trong ngực nàng, nhìn nói “Nương tử, chúng ta gặp nhau thật hạnh phúc.”

Hắn ở trong ngực nàng nói, nên Cẩm Nương không nghe rõ, cúi đầu hỏi “Cái gì? Tướng công chàng nói cái gì?”

Lãnh Hoa Đình vẫn tựa trong ngực nàng mắng “Tiểu ngu ngốc”. Trong ngực nàng nhô đầu ra, đẩy nàng ra, rồi chỉ vào chén thuốc trên bàn nói “Nhanh uống thuốc đi.”

Cẩm Nương nghe thế, ngoan ngoãn đi lại bưng thuốc uống, có chút ngán ngẫm, nhưng đã quen với vị đắng, nên bưng lên uống một hơi không ngừng, đem toàn bộ nuốt xuống, Lãnh Hoa Đình như làm ảo thuật đút vào miệng nàng cái gì đó, ăn chua chua ngọt ngọt, vừa vào miệng lại có mùi thơm ngát dễ chịu.

“Ăn thật ngon, là cái gì vậy?” Cẩm Nương ăn xong mắt đều lim lim, duỗi tay ra muốn xin hắn thêm.

“Không có, chỉ có một cái.” Lãnh Hoa Đình đẩy tay nàng ra vừa nói vừa cười.

Cẩm Nương kéo ống tay áo hắn kiểm tra, vừa rồi không biết hắn lấy từ nơi nào, nàng còn muốn ăn.

“Nói là không có mà, ngày mai cho nàng ăn” Lãnh Hoa Đình khép lại ống tay áo, đẩy nàng ra, nhẹ nhàng dụ dỗ nói.

Cẩm Nương lục ống tay áo hắn nhưng không tìm được, có chút thất vọng “Nhỏ nhen, là vật gì vậy, tại sao không làm nhiều một chút.”

“Trong cung đặc chế, trong phủ không ai biết làm đâu, Lưu phi nương nương thưởng cho phụ vương, cũng không phải mỗi ngày đều có.” Lãnh Hoa Đình vừa nói vừa đẩy xe vào trong phòng, Cẩm Nương thấy thế liền tiến lên giúp, lần thứ hai nghe nói đến Lưu phi nương nương rồi, Giản Thân Vương phủ có quan hệ gì với Lưu phi nương nương?

Trong lòng nghĩ, trong miệng lại cảm thán “Lưu phi nương nương thật đúng là người tốt, lúc trước còn thưởng cho chàng nhiều điểm tâm như vậy, cái này là trong điểm tâm đó ư?”

Lãnh Hoa Đình nghe xong quay lại gõ đầu nàng một cái “Lưu phi nương nương là dì ta, dĩ nhiên đối tốt với ta.”

Cẩm Nương nghe xong liền hiểu ra, thì ra là thế, ngẫm lại cũng đúng, quý tộc nhà cao cửa rộng trong kinh thành, nhà nào mà không có quan hệ thiên ti vạn lữ với người trong cung, chính là đại phu nhân thôi, nghe nói cũng là biểu muội của hoàng hậu, cho nên mới kiêu ngạo ương ngạnh không ai bì nổi như vậy.

Hai người vào phòng, Cẩm Nương thoảng cái lại nghĩ đến mấy gói thuốc Lãn Hoa Hiên cho, liền hỏi Lãn Hoa Đình “Tướng công, tam thiếu gia cho thuốc chàng không thử à, nghe nói đối với chân chàng rất hữu hiệu.”

“Vứt đi” Lãn Hoa Đình vừa nghe vừa lạnh lùng nói.

Cẩm Nương nghe xong rất là kinh ngạc, rất muốn hỏi là vì sao, giữa hắn và Lãn Hoa Hiên đến cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Nhưng nhìn vẻ mặt không kiên nhẫn của hắn, nghĩ đến cho dù hỏi, hắn cũng không tự nói với mình, trong nội tâm nàng liền tính toán, một hồi nói với Tú Cô cầm ra bên ngoài tìm đại phu kiểm tra thực hư, nếu thuốc không có chuyện gì, thật là thuốc tốt, dù thế nào cũng bắt hắn uống mới được.

Nhìn sắc trời không còn sớm, Cẩm Nương liền đi kêu Ngọc Nhi cùng Châu Nhi lấy nước rửa mặt, nhưng Châu Nhi lại không thấy, chỉ có một mình Ngọc Nhi đi vào, Cẩm Nương thấy kinh ngạc liền hỏi “Châu Nhi đâu, sao chỉ có mình người?”

Ngọc Nhi nghe xong trả lời “Nghe nói mẹ nàng bị bệnh, chắc là trở về.” Vừa nói vừa lấy nước.

Cẩm Nương có chút khó hiểu, Châu Nhi là đại nha đầu trong viện, nếu muốn xin nghỉ, hay muốn làm gì phải hỏi qua Tú Cô, loại việc này hằng ngày Tú Cô đều tự xử lý, bởi vì Châu Nhi là thiếp thân bên cạnh Lãn Hoa Đình, có thể nghỉ hay không, nghỉ bao lâu đều phải xem ý mình, Tú Cô vẫn chưa nói, là quên sao?

Trong lòng bỗng xuất hiện nghi ngờ, nhưng nàng lại không hỏi nhiều, một lúc sau Ngọc Nhi giặt xong khăn, Cẩm Nương tự mình lau mặt cho Lãn Hoa Đình, Ngọc Nhi liền giặt mình, có chút ấp úng không biết làm sao, bộ dáng của Lãn Hoa Đình là đương nhiên rất hưởng thụ, nhìn lên thấy Ngọc Nhi đang ngẩn người, thì nhân tiện nói “Bây giờ người đi ra ngoài, trong đây có thiếu phu nhân là được rồi.”

Nghe xong ánh mắt Ngọc Nhi ảm đạm, muốn nói lại thôi, nhưng nàng rất quen thuộc tính tình Lãn Hoa Đình, nếu thiếu gia không muốn ai ở trong phòng, mà ở lại, không chừng lại có vật gì đó bay đến trên người, may mắn thì trúng người, không may thì trúng mặt, vì vậy nhìn Cẩm Nương, rồi cúi đầu khom người ra ngoài.

Cẩm Nương không để ý, nàng muốn giúp Lãn Hoa Đình rửa chân, thuận tiện giúp hắn ấn huyết.

Bỏ đi áo lót dài, lộ ra làn da đen bên trong, Cẩm Nương không khỏi thở dốc kinh ngạc, tựa hồ so với buổi sáng còn đen hơn, nàng vội bỏ chân hắn vào nước nóng, hít mũi “Đau không?”

Lãn Hoa Đình nhìn mắt nàng đã ngân ngấn lệ, bèn an ủi “Mỗi ngày đều như thế, đến buổi chiều càng đen thêm, không đau.”

Nhưng khi tay Cẩm Nương đè xuống, hắn nhin không được mà run một chút, nhưng sức lực của Cẩm Nương lại tăng thêm một chút, cứ như vậy lần lượt ấn ba cái, rồi xoa thẳng đến huyết dừng tuyến, rồi lại trở về, lần thứ nhất ấn mạnh mắt thấy máu lưu thông nhanh hơn, màu sắc cũng phai nhạt đi chút ít, chẳng qua sắc mặt Lãn Hoa Đình càng thêm nghiêm túc, giống như đang chịu thống khổ.

Nhưng hắn nhìn ánh mắt của nàng dịu dàng thấm thiết, mắt phượng xinh đẹp mang theo sủng nịnh, thỉnh thoảng cầm khăn giúp nàng lau mồ hôi trên trán.

Cẩm Nương khấn trương nhìn màu đen trên huyết mạch bắt đầu di chuyển hỏi “Có từng thi châm chưa? Có lẽ lấy ra được một ít máu độc.”

Lãn Hoa Đình nghe xong liền lắc đầu nói “Trước kia đã từng thử qua một lần, nhưng độc tố quá sâu, nếu muốn lấy máu, sẽ lấy rất nhiều, người sẽ chịu không nổi.”

Cẩm Nương nghĩ cũng đúng, độc này chỉ hại đến phần chân, nhưng cũng không phải chuyện này, nghĩ tới kiếp trước thấy chứng bệnh viêm mạch máu, kiếp trước cha nàng bị viêm mạch máu, thì là giãn tĩnh mạch, vì mạch máu bị cứng mà thành, bệnh trạng là da chân biến thành màu đen, mạch máu thô ra, hơn nữa hiện lên dưới da, các khối cơ dưới da cứng lại, nghiêm trọng là da sẽ bị thối rữa, làn da dần dần bị hoại tử, làm mọi cách đều không được, nhưng chân Lãn Hoa Đình bị thương cùng bệnh giãn tĩnh mạch lại giống nhau, viêm mạch máu thường là người già bị tỷ lệ rất lớn, người trẻ thường ít bị, mà hắn một mực nói là trúng độc.

Vì vậy hỏi hần “Chàng cái này...là đột nhiên bị sao?”

Lãnh Hoa Đình có chút khó hiểu, nghi hoặc nhìn nàng, Cẩm Nương biết hần nghe không hiểu liền hỏi lại “Ta muốn biết, chàng trúng độc mãn tính hay trúng độc đột phát.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền ngửa đầu, nhắm mắt lại, đôi mi thanh tú nhú chặt, thần sắc thống khổ, làm như không muốn nhớ lại chuyện năm đó.

Cẩm Nương sợ hần không chịu nói, không khỏi gấp gáp, nàng phải biết rõ nguyên nhân bệnh trạng, bằng không, nàng làm sao biết ra tay thế nào.

Sau một lúc lâu Lãnh Hoa Đình mở mắt ra, trong mắt thu lại vẻ đau xót, bình tĩnh nhìn Cẩm Nương nói “Năm đó cũng không biết là trúng độc, cứ nghĩ là bệnh tự bộc phát nặng, nguyên tưởng là đã chết, về sau có người dạy ta một bộ phương pháp luyện khí, đem hắc khí toàn thân dồn xuống chân, mới thoát về cái mạng, chỉ là từ đó về sau đôi chân không thể đứng lên, về sau nghĩ lại, độc này thấm vào thân thể từ từ, hần là có người bỏ độc vào thức ăn của ta, mỗi ngày một ít, tích lũy từng ngày, sau một thời gian sẽ tự bộc phát.”

Nghe xong lòng Cẩm Nương rút lại từng đợt, co rút đau đớn, có thể tưởng tượng được, năm đó hần mới mười hai tuổi, đã phải trải qua thống khổ lớn thế nào, lại còn phải giằng dụa giữa cái sống và cái chết, chống chọi lại, cần phải mất bao dung khí mới có thể làm, cần rằng đi luyện công để tự cứu mình, hai hàng nước mắt thanh lệ không tự giác chảy xuống mặt nàng, từ giọt từng giọt không tiếng động nhỏ lên chân Lãnh Hoa Đình, lại như nhỏ vào nội tâm khô hạn của hần, lẳng lặng, dễ chịu, như nước thấm dần

Dù hần giả bộ hồ hững hờ tỉnh táo, cũng nhận không được mà động dung, trước kia chỉ một mình hần đau nhức, dù Vương gia Vương phi biết rõ, nhưng chỉ có thể trở mặt nhìn, hơn nữa trong nội tâm bọn họ, có chút chuyện so với hần còn quan trọng hơn, nếu không phải hần phát bệnh, bọn họ cũng sẽ không chú ý đến hần...thậm chí vĩnh viễn khắc khẩu...

Chỉ là hôm nay, tuy vẫn đau nhức, nhưng lúc đau nhức không còn cô đơn nữa, ít nhất có nàng ở bên hần, thương thế của hần đau nhức, lòng nàng cũng đau nhức.

“Không mời người trị liệu sao? Đại Cẩm Quốc nhiều danh y như vậy, bọn họ toàn bộ không có biện pháp sao?” Cẩm Nương nức nở, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn Lãnh Hoa Đình.

“Phụ vương tìm toàn bộ danh y trong Đại Cẩm, còn đi Tây Lương, nhưng không có người nào có thể chữa, chỉ có thể bó tay, hai năm qua tự ta tìm ra phương pháp khống chế, chỉ là, thường cách một khoảng thời gian sẽ phát tác, lần trước nàng cũng thấy đấy.” Lãnh Hoa Đình cầm khăn lau nước mắt cho nàng, có chút đau lòng, hần không muốn nàng thống khổ, cho nên, nhiều chuyện hần không nghĩ nói cho nàng biết, hần thậm chí nghĩ cho nàng trôi qua vui vẻ một tí, chỉ là...chính bệnh của mình không tốt, sợ mặt nàng cũng khó giấu ra.

Cẩm Nương nghe xong trong đầu nghĩ nhanh, hần nói là hần trúng độc mãn tính, như vậy người hạ độc trong đồ ăn của hần là người thân cận, lúc ấy hần còn nhỏ, bất quá chỉ mười hai tuổi, tất nhiên là không phát giác, nhưng hôm nay hần đã lớn, hần phải tìm người hạ độc mới đúng nha, vì sao...

“Lúc ấy người có tìm ra người hạ độc không?” Trong lòng nghĩ, trong miệng lại vô thức hỏi ra.

Lãnh Hoa Đình nghe xong mắt hiện lên một tia sắc lạnh cùng bất đắc dĩ, giọng nói cũng trở nên tắt nghẽn “Năm đó phụ vương cùng mẫu phi cũng rất sợ, đã đem mọi người trong viện đều tra xét hết, nhưng thái y đều nhất trí chuẩn đoán không phải trúng độc, chỉ mắc quái bệnh, hơn nữa, còn nói qua trong cung đã có người bệnh giống vậy, cho nên, phụ vương cũng hoài nghi ta thật sự nhiễm bệnh, bất quá, đã đem thay đổi toàn bộ người trong sân, người thân nhất đem ra đánh chết, nhưng cũng không tra ra bất kỳ dấu vết nào.”

Cẩm Nương vừa nghe có người bị bệnh giống vậy, ánh mắt sáng lên hỏi “Tướng công có biết không, người bị bệnh giống chàng, sau này họ thế nào?”

Lãnh Hoa Đình nghe xong ánh mắt buồn bã, trầm mặc một lúc lâu, ngược mắt yên tĩnh nhìn Cẩm Nương, mắt phượng sáng ngời đau lòng cùng bất đắc dĩ...và không đánh, hần đuổi tay vuốt mặt Cẩm Nương thật nhẹ nhàng, âm thanh cũng khàn khàn, hít một hơi thật sâu rồi nói “Cẩm Nương, nếu ta chết, nàng sẽ tái giá sao?” Hần không muốn gọi nàng là nương tử mà gọi tên nàng Cẩm Nương.

“Không...” Cẩm Nương đẩy mạnh hẳn ra, nhanh chóng đứng lên, đau đớn nói “Chàng...chàng sẽ cùng ta sống vui vẻ hạnh phúc cả đời, chàng.....chàng nói chuyện không suy nghĩ gì hết.” Lòng của nàng bởi vì hắn nói đến cái chết kia mà đau đớn, tim làm như không muốn đập nữa, chỉ sống chung một thời gian ngắn, nhưng tim của nàng có thể sớm đã bị hắn lấy mất, nụ cười lần đầu, lời nói ác độc của hắn, lúc nàng còn ở nhà mẹ đẻ, hắn liền yên tĩnh quan tâm, đem toàn lực bảo hộ, từng chút từng chút, tình cảm ôm ấp, đã sớm chảy vào lòng nàng bao lấy nàng, hôm nay nàng yêu hắn thật nhiều, hắn lại nói, nếu hắn chết, nàng tái giá a, làm sao mà nàng không đau lòng, chuyện này làm sao nàng chịu nổi?

Lãnh Hoa Đình nhìn nàng thương tâm như vậy, tim cũng co rút đau đớn, ngửa mặt thở dài “Có lẽ, lúc trước không nên cưới nàng, nha đầu ngốc, còn muốn ta tự mình đón kiệu, biết sớm khó thể dứt bỏ, ta nên mặc kệ tính tình lúc trước của nàng, đem kiệu hoa trả trở về, không vào cửa, cũng không coi là đã gả, sau này nàng tái giá với người khác, vẫn có thể bình an qua ngày, nhưng hiện tại, đã hại nàng rồi.”

“Chàng nói ngốc gì thế, ta đã gả cho chàng, đương nhiên chàng phải tự mình đón kiệu, tự mình bái đường cùng ta, ta Tôn Cẩm Nương là người số khổ, trong nhà mẹ đẻ cũng không có thời gian sống yên ổn, gả cho chàng ta không hề hối hận, hơn nữa, ta quyết không thể để chàng đi trước ta, bởi vì, ta là người ích kỷ, ta không thể chấp nhận sự thống khổ khi mất đi, nếu chàng thương tiếc ta, thì phải mau mau khỏe lại, bằng không ta sẽ hận chàng, cho dù đi đến thế giới bên kia, cũng sẽ hận chàng.” Cẩm Nương nhào vào bên cạnh hắn, hai tay nắm lấy hắn lắc, lời của hắn sắp làm nàng tức chết rồi, cái gì gọi là hại nàng, nếu đã lấy còn muốn đổi ý sao? Nam nhân ngốc này, trách không được lúc trước hắn không đón kiệu của nàng, hóa ra đã sớm có ý này.

Lãnh Hoa Đình không nghĩ nàng sẽ nói như vậy, một tay ôm nàng vào trong ngực, không cho nàng thấy nước mắt của mình, kỳ thật hắn cũng không thích khóc, nhưng trước mắt người khác, nước mắt là vũ khí của hắn, chính là, nàng ... nàng làm cho hắn cảm động, làm cho lòng hắn chua xót, cố gắng đem nàng ôm vào trong ngực, sau một lúc lâu hắn mới nói “Nói nàng ngốc, nàng thật đúng là ngốc, lại xấu nữa, dù sao ta xem cũng quen rồi, làm sao mà ngốc như vậy, ngốc...làm cho người khác đau lòng.”

“Tướng công ta sẽ không để chàng chết trước ta, quyết không, ta sẽ chữa lành bệnh cho chàng, chàng nhất định sẽ khỏi, ta tin, trời không tuyệt đường người, sẽ có biện pháp” Cẩm Nương nửa quỳ bên cạnh hắn, dựa đầu vào vai hắn, ngữ khí nói ra rất kiên quyết.

Lời nói của nàng như ánh sáng, như đốm lửa nhỏ đốt lên tia hi vọng trong lòng hắn, chậm rãi đẩy nàng ra, chăm chú nhìn vào ánh mắt nàng, ánh mắt chuyên chú sáng rực, sau một lúc lâu mới nói “Được, ta tin nàng, ta tin tướng nương tử nhất định sẽ có biện pháp tốt, cho dù tìm không ra, trong cuộc sống còn lại, ta sẽ luôn đồng hành cùng nàng.”

Miệng Cẩm Nương mấp máy, nghẹn ngào nói “Chàng nói phải giữ lời, từ nay về sau, cũng không được nói chết, chữ này không cho nói, bằng không ta sẽ hận chàng.” Nói xong thì cười nín khóc, kéo tay của hắn, nghiêm mặt nói “Tướng công, chàng đã gặp qua những người có chứng bệnh giống chàng chưa.” Mặc dù hỏi hắn như vậy có chút tàn nhẫn, có thể nàng phải xác định cuối cùng bệnh trạng này là bệnh gì, như vậy nàng mới có thể chắc chắn, hắn có phải bị giãn tĩnh mạch hay không?

Lãnh Hoa Đình tất nhiên biết dụng ý của nàng, nhẹ nhàng tóm lấy cái mũi nhỏ của nàng, cười “Thối rửa từ đầu ngón chân, từ từ lan đến toàn thân, cơ thể toàn bộ bị hoại tử, chỉ còn lại xương cốt màu đen, cuối cùng từ từ bại liệt toàn thân, tình trạng rất kinh khủng.” Hắn nói rất bình tĩnh, như đã sớm biết có ngày như vậy, dường như thần kinh cũng đã chết lặng.

Cẩm Nương nghe xong thì hết hồn hết vía, nàng không thể tưởng tượng được một người xinh đẹp người người oán trách như hắn vậy, khi toàn thân thối rửa sẽ thế nào, không, nàng không thể nghĩ, cũng quyết tâm không thể để việc đó xảy ra.

Bất quá, câu trả lời của hắn làm nàng vui vẻ, thái y đã chuẩn đoán đúng bệnh tình của hắn, nàng sẽ có biện pháp, chỉ là, không biết trong thế giới này có thảo dược đó không, bất quá, mọi việc là do người làm, biện pháp người nghĩ, nàng tin tưởng chính mình.

“Tướng công, bây giờ chàng còn uống thuốc không?” Cẩm Nương nhớ đến hắn cho nàng ăn cái gì đấy, nếu không phải thường uống thuốc, hắn làm sao lại mang theo bên người, còn ỉnh ăn, chỉ khi thấy nàng uống thuốc mới cho nàng ăn.

“Ừ, vẫn uống, chỉ có tác dụng áp chế, cũng không có hiệu quả nhiều” Lãnh Hoa Đình không muốn giấu nàng, nên thành thật nói.

“Có thể cho ta nhìn phương thuốc của chàng không? Người như chàng, hẳn là nhiệt độc tích tụ thành bệnh, phải giải độc làm mát, tan bầm thông máu, phải bỏ thêm được vật thông máu mới được.” Cẩm Nương càng nói, mắt như được nước rửa qua càng trở nên phát sáng, bắt lấy tay hắn.

Lãnh Hoa Đình nghe xong giật mình, trước kia thái y cũng nói qua chuyện này, chỉ là thuốc đã dùng qua, nhưng không có hiệu quả, có thể thấy được bộ dáng vui vẻ của nàng, nên không muốn dả kích nàng, vì vậy liền gật đầu, cho nàng đẩy mình về phía giường, trong đầu giường lấy ra hộp gỗ, mở hộp lấy phương thuốc cho nàng xem.

Trên giấy viết vài vị thuốc đông y, nàng cũng không biết nó có công hiệu gì, bất quá, kiếp trước cha nàng lúc trị bệnh này, có uống qua nhiều thuốc tây, nhưng phần ngọn không trị hết, không bao lâu lại tái phát, về sau, thay đổi sang uống thuốc đông y, ngược lại chậm rãi tốt lên, phương thuốc nàng đã xem qua, hơn nữa, nàng thường thay cha đi mua thuốc, cho nên nhớ rõ, phương thuốc đó với phương thuốc này hoàn toàn khác, cơ hồ là không giống chỗ nào.

“Tướng công, phương thuốc này đã vô dụng, không bằng chúng ta ngừng a.” Ánh mắt Cẩm Nương phát sáng nhìn Lãnh Hoa Đình.

Lãnh Hoa Đình giật mình, thiết đúng là cô nương ngốc, mình uống thuốc nhiều năm, nàng mở miệng nói ngừng, chẳng lẽ nàng là thần y tái thế? Bất quá ánh mắt của nàng quá mức nóng bỏng, toát ra đầy vẻ chờ mong, còn có tự tin, nàng có vẻ như biết rõ chứng bệnh của hắn...Kỳ thật, cho dù thật không được, bằng tấm lòng này của nàng, hắn cũng tin nàng, cho dù nàng nghĩ sai rồi thì sao, nhiều nhất lại thêm một tí bệnh tình, chỉ cần nàng vui vẻ là tốt rồi.

“Được” Trong mắt hắn đầy ý cười, trả lời dứt khoát.

biết hắn lấy từ nơi nào, nàng còn muốn ăn.

“Nói là không có mà, ngày mai cho nàng ăn” Lãnh Hoa Đình khép lại ống tay áo, đẩy nàng ra, nhẹ nhàng dụ dỗ nói.

Cẩm Nương lục ống tay áo hắn nhưng không tìm được, có chút thất vọng “Nhỏ nhen, là vật gì vậy, tại sao không làm nhieu một chút.”

“Trong cung đặc chế, trong phủ không ai biết làm đâu, Lưu phi nương nương thưởng cho phụ vương, cũng không phải mỗi ngày đều có.” Lãnh Hoa Đình vừa nói vừa đẩy xe vào trong phòng, Cẩm Nương thấy thế liền tiến lên giúp, lần thứ hai nghe nói đến Lưu phi nương nương rồi, Giản Thân Vương phủ có quan hệ gì với Lưu phi nương nương?

Trong lòng nghĩ, trong miệng lại cảm thán “Lưu phi nương nương thật đúng là người tốt, lúc trước còn thưởng cho chàng nhiều điểm tâm như vậy, cái này là trong điểm tâm đó ư?”

Lãnh Hoa Đình nghe xong quay lại gõ đầu nàng một cái “Lưu phi nương nương là dì ta, dĩ nhiên đối tốt với ta.”

Cẩm Nương nghe xong liền hiểu ra, thì ra là thế, ngẫm lại cũng đúng, quý tộc nhà cao cửa rộng trong kinh thành, nhà nào mà không có quan hệ thiên ti vạn lữ với người trong cung, chính là đại phu nhân thôi, nghe nói cũng là biểu muội của hoàng hậu, cho nên mới kiêu ngạo ương ngạnh không ai bì nổi như vậy.

Hai người vào phòng, Cẩm Nương thoáng cái lại nghĩ đến mấy gói thuốc Lãnh Hoa Hiên cho, liền hỏi Lãnh Hoa Đình “Tướng công, tam thiếu gia cho thuốc chàng không thử à, nghe nói đối với chân chàng rất hữu hiệu.”

“Vứt đi” Lãnh Hoa Đình vừa nghe vừa lạnh lùng nói.

Cẩm Nương nghe xong rất là kinh ngạc, rất muốn hỏi là vì sao, giữa hắn và Lãnh Hoa Hiên đến cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Nhưng nhìn vẻ mặt không kiên nhẫn của hắn, nghĩ đến cho dù hỏi, hắn cũng không tự nói với mình, trong nội tâm nàng liền tính toán, một hồi nói với Tú Cô cầm ra bên ngoài tìm đại phu kiểm tra thực hư, nếu thuốc không có chuyện gì, thật là thuốc tốt, dù thế nào cũng bắt hắn uống mới được.

Nhìn sắc trời không còn sớm, Cẩm Nương liền đi kêu Ngọc Nhi cùng Châu Nhi lấy nước rửa mặt, nhưng Châu Nhi lại không thấy, chỉ có một mình Ngọc Nhi đi vào, Cẩm Nương thấy kinh ngạc liền hỏi “Châu Nhi đâu, sao chỉ có mình người?”

Ngọc Nhi nghe xong trả lời “Nghe nói mẹ nàng bị bệnh, chắc là trở về.” Vừa nói vừa lấy nước.

Cẩm Nương có chút khó hiểu, Châu Nhi là đại nha đầu trong viện, nếu muốn xin nghỉ, hay muốn làm gì phải hỏi qua Tú Cô, loại việc này hằng ngày Tú Cô đều tự xử lý, bởi vì Châu Nhi là thiếp thân bên cạnh Lãnh Hoa Đình, có thể nghỉ hay không, nghỉ bao lâu đều phải xem ý mình, Tú Cô vẫn chưa nói, là quên sao?

Trong lòng bỗng xuất hiện nghi ngờ, nhưng nàng lại không hỏi nhiều, một lúc sau Ngọc Nhi giặt xong khăn, Cẩm Nương tự mình lau mặt cho Lãnh Hoa Đình, Ngọc Nhi liền giặt mình, có chút ấp úng không biết làm sao, bộ dáng của Lãnh Hoa Đình là đương nhiên rất hưởng thụ, nhìn lên thấy Ngọc Nhi đang ngăn người, thì nhân tiện nói “Bây giờ người đi ra ngoài, trong đây có thiếu phu nhân là được rồi.”

Nghe xong ánh mắt Ngọc Nhi ảm đạm, muốn nói lại thôi, nhưng nàng rất quen thuộc tính tình Lãnh Hoa Đình, nếu thiếu gia không muốn ai ở trong phòng, mà ở lại, không chừng lại có vật gì đó bay đến trên người, may mắn thì trúng người, không may thì trúng mặt, vì vậy nhìn Cẩm Nương, rồi cúi đầu khom người ra ngoài.

Cẩm Nương không để ý, nàng muốn giúp Lãnh Hoa Đình rửa chân, thuận tiện giúp hấn ấn huyết.

Bỏ đi áo lót dài, lộ ra làn da đen bên trong, Cẩm Nương không khỏi thở dốc kinh ngạc, tựa hồ so với buổi sáng còn đen hơn, nàng vội bỏ chân hấn vào nước nóng, hít mũi “Đau không?”

Lãnh Hoa Đình nhìn mắt nàng đã ngân ngấn lệ, bèn an ủi “Mỗi ngày đều như thế, đến buổi chiều càng đen thêm, không đau.”

Nhưng khi tay Cẩm Nương đè xuống, hấn nhẹn không được mà run một chút, nhưng sức lực của Cẩm Nương lại tăng thêm một chút, cứ như vậy lần lượt ấn ba cái, rồi xoa thẳng đến huyết dừng tuyến, rồi lại trở về, lần thứ nhất ấn mạnh mắt thấy máu lưu thông nhanh hơn, màu sắc cũng phai nhạt đi chút ít, chẳng qua sắc mặt Lãnh Hoa Đình càng thêm nghiêm túc, giống như đang chịu thống khổ.

Nhưng hấn nhìn ánh mắt của nàng dịu dàng thăm thiết, mắt phượng xinh đẹp mang theo sủng nịnh, thỉnh thoảng cầm khăn giúp nàng lau mồ hôi trên trán.

Cẩm Nương khấn trương nhìn màu đen trên huyết mạch bắt đầu di chuyển hỏi “Có từng thi châm chưa? Có lẽ lấy ra được một ít máu độc.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền lắc đầu nói “Trước kia đã từng thử qua một lần, nhưng độc tố quá sâu, nếu muốn lấy máu, sẽ lấy rất nhiều, người sẽ chịu không nổi.”

Cẩm Nương nghĩ cũng đúng, độc này chỉ hại đến phần chân, nhưng cũng không phải chuyện này, nghĩ tới kiếp trước thấy chứng bệnh viêm mạch máu, kiếp trước cha nàng bị viêm mạch máu, thì là giãn tĩnh mạch, vì mạch máu bị cứng mà thành, bệnh trạng là da chân biến thành màu đen, mạch máu thô ra, hơn nữa hiện lên dưới da, các khối cơ dưới da cứng lại, nghiêm trọng là da sẽ bị thối rữa, làn da dần dần bị hoại tử, làm mọi cách đều không được, nhưng chân Lãnh Hoa Đình bị thương cùng bệnh giãn tĩnh mạch lại giống nhau, viêm mạch máu thường là người già bị tỷ lệ rất lớn, người trẻ thường ít bị, mà hấn một mực nói là trúng độc.

Vì vậy hỏi hấn “Chàng cái này...là đột nhiên bị sao?”

Lãnh Hoa Đình có chút khó hiểu, nghi hoặc nhìn nàng, Cẩm Nương biết hấn nghe không hiểu liền hỏi lại “Ta muốn biết, chàng trúng độc mãn tính hay trúng độc đột phát.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền ngửa đầu, nhắm mắt lại, đôi mi thanh tú nhú chặt, thần sắc thống khổ, làm như không muốn nhớ lại chuyện năm đó.

Cẩm Nương sợ hấn không chịu nói, không khỏi gấp gáp, nàng phải biết rõ nguyên nhân bệnh trạng, bằng không, nàng làm sao biết ra tay thế nào.

Sau một lúc lâu Lãnh Hoa Đình mở mắt ra, trong mắt thu lại vẻ đau xót, bình tĩnh nhìn Cẩm Nương nói “Năm đó cũng không biết là trúng độc, cứ nghĩ là bệnh tự bộc phát nặng, nguyên tưởng là đã chết, về sau có người dạy ta một bộ phương pháp luyện khí, đem hắc khí toàn thân dồn xuống chân, mới thoát về cái mạng, chỉ là từ đó về sau đôi chân không thể đứng lên, về sau nghĩ lại, độc này thấm vào thân thể từ từ, hẳn là có người bỏ độc vào thức ăn của ta, mỗi ngày một ít, tích lũy từng ngày, sau một thời gian sẽ tự bộc phát.”

Nghe xong lòng Cẩm Nương rút lại từng đợt, co rút đau đớn, có thể tưởng tượng được, năm đó hẳn mới mười hai tuổi, đã phải trải qua thống khổ lớn thế nào, lại còn phải giằng dụa giữa cái sống và cái chết, chống chọi lại, cần phải mất bao dung khí mới có thể làm, cần rằng đi luyện công để tự cứu mình, hai hàng nước mắt thanh lệ không tự giác chảy xuống mặt nàng, từ giọt từng giọt không tiếng động nhỏ lên chân Lãnh Hoa Đình, lại như nhỏ vào nội tâm khô hạn của hắn, lẳng lặng, dễ chịu, như nước thấm dần

Dù hẳn giả bộ hồ hững hờ tỉnh táo, cũng nhịn không được mà động dung, trước kia chỉ một mình hắn đau nhức, dù Vương gia Vương phi biết rõ, nhưng chỉ có thể trở mặt nhìn, hơn nữa trong nội tâm bọn họ, có chút chuyện so với hắn còn quan trọng hơn, nếu không phải hắn phát bệnh, bọn họ cũng sẽ không chú ý đến hắn...thậm chí vĩnh viễn khắc khẩu...

Chỉ là hôm nay, tuy vẫn đau nhức, nhưng lúc đau nhức không còn cô đơn nữa, ít nhất có nàng ở bên hắn, thương thể của hắn đau nhức, lòng nàng cũng đau nhức.

“Không mời người trị liệu sao? Đại Cẩm Quốc nhiều danh y như vậy, bọn họ toàn bộ không có biện pháp sao?” Cẩm Nương nức nở, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn Lãnh Hoa Đình.

“Phụ vương tìm toàn bộ danh y trong Đại Cẩm, còn đi Tây Lương, nhưng không có người nào có thể chữa, chỉ có thể bó tay, hai năm qua tự ta tìm ra phương pháp khống chế, chỉ là, thường cách một khoảng thời gian sẽ phát tác, lần trước nàng cũng thấy đấy.” Lãnh Hoa Đình cầm khăn lau nước mắt cho nàng, có chút đau lòng, hắn không muốn nàng thống khổ, cho nên, nhiều chuyện hắn không nghĩ nói cho nàng biết, hắn thậm chí nghĩ cho nàng trôi qua vui vẻ một tí, chỉ là...chính bệnh của mình không tốt, sợ mặt nàng cũng khó giãn ra.

Cẩm Nương nghe xong trong đầu nghĩ nhanh, hắn nói là hắn trúng độc mãn tính, như vậy người hạ độc trong đồ ăn của hắn là người thân cận, lúc ấy hắn còn nhỏ, bất quá chỉ mười hai tuổi, tất nhiên là không phát giác, nhưng hôm nay hắn đã lớn, hắn phải tìm người hạ độc mới đúng nha, vì sao...

“Lúc ấy người có tìm ra người hạ độc không?” Trong lòng nghĩ, trong miệng lại vô thức hỏi ra.

Lãnh Hoa Đình nghe xong mắt hiện lên một tia sắc lạnh cùng bất đắc dĩ, giọng nói cũng trở nên tắt nghẽn “Năm đó phụ vương cùng mẫu phi cũng rất sợ, đã đem mọi người trong viện đều tra xét hết, nhưng thái y đều nhất trí chuẩn đoán không phải trúng độc, chỉ mắc quái bệnh, hơn nữa, còn nói qua trong cung đã có người bệnh giống vậy, cho nên, phụ vương cũng hoài nghi ta thật sự nhiễm bệnh, bất quá, đã đem thay đổi toàn bộ người trong sân, người thân nhất đem ra đánh chết, nhưng cũng không tra ra bất kỳ dấu vết nào.”

Cẩm Nương vừa nghe có người bị bệnh giống vậy, ánh mắt sáng lên hỏi “Tướng công có biết không, người bị bệnh giống chàng, sau này họ thế nào?”

Lãnh Hoa Đình nghe xong ánh mắt buồn bã, trầm mặc một lúc lâu, ngược mắt yên tĩnh nhìn Cẩm Nương, mắt phượng sáng ngời đau lòng cùng bất đắc dĩ...và không đánh, hắn duỗi tay vuốt mặt Cẩm Nương thật nhẹ nhàng, âm thanh cũng khàn khàn, hít một hơi thật sâu rồi nói “Cẩm Nương, nếu ta chết, nàng sẽ tái giá sao?” Hắn không muốn gọi nàng là nương tử mà gọi tên nàng Cẩm Nương.

“Không...” Cẩm Nương đẩy mạnh hắn ra, nhanh chóng đứng lên, đau đớn nói “Chàng...chàng sẽ cùng ta sống vui vẻ hạnh phúc cả đời, chàng.....chàng nói chuyện không suy nghĩ gì hết.” Lòng của nàng bối vì hắn nói đến cái chết kia mà đau đớn, tim làm như không muốn đập nữa, chỉ sống chung một thời gian ngắn, nhưng tim của nàng có thể sớm đã bị hắn lấy mất, nụ cười lần đầu, lời nói ác độc của hắn, lúc nàng còn ở nhà mẹ đẻ, hắn liền yên tĩnh quan tâm, đem toàn lực bảo hộ, từng chút từng chút, tình cảm ôm ấp, đã sớm chảy vào lòng nàng bao lấy nàng, hôm nay nàng yêu hắn thật nhiều, hắn lại nói, nếu hắn chết, nàng tái giá a, làm sao mà nàng không đau lòng, chuyện này làm sao nàng chịu nổi?

Lãnh Hoa Đình nhìn nàng thương tâm như vậy, tim cũng co rút đau đớn, ngửa mặt thở dài “Có lẽ, lúc trước không nên cưới nàng, nha đầu ngốc, còn muốn ta tự mình đón kiệu, biết sớm khó thể dứt bỏ, ta nên mặc

kệ tính tình lúc trước của nàng, đem kiệu hoa trả trở về, không vào cửa, cũng không coi là đã gả, sau này nàng tái giá với người khác, vẫn có thể bình an qua ngày, nhưng hiện tại, đã hại nàng rồi.”

“Chàng nói ngốc gì thế, ta đã gả cho chàng, đương nhiên chàng phải tự mình đón kiệu, tự mình bái đường cùng ta, ta Tôn Cẩm Nương là người số khổ, trong nhà mẹ đẻ cũng không có thời gian sống yên ổn, gả cho chàng ta không hề hối hận, hơn nữa, ta quyết không thể để chàng đi trước ta, bởi vì, ta là người ích kỷ, ta không thể chấp nhận sự thống khổ khi mất đi, nếu chàng thương tiếc ta, thì phải mau mau khỏe lại, bằng không ta sẽ hận chàng, cho dù đi đến thế giới bên kia, cũng sẽ hận chàng.” Cẩm Nương nhào vào bên cạnh hắn, hai tay nắm lấy hắn lắc, lời của hắn sắp làm nàng tức chết rồi, cái gì gọi là hại nàng, nếu đã lấy còn muốn đổi ý sao? Nam nhân ngốc này, trách không được lúc trước hắn không đón kiệu của nàng, hóa ra đã sớm có ý này.

Lãnh Hoa Đình không nghĩ nàng sẽ nói như vậy, một tay ôm nàng vào trong ngực, không cho nàng thấy nước mắt của mình, kỳ thật hắn cũng không thích khóc, nhưng trước mắt người khác, nước mắt là vũ khí của hắn, chính là, nàng ... nàng làm cho hắn cảm động, làm cho lòng hắn chua xót, cố gắng đem nàng ôm vào trong ngực, sau một lúc lâu hắn mới nói “Nói nàng ngốc, nàng thật đúng là ngốc, lại xấu nữa, dù sao ta xem cũng quen rồi, làm sao mà ngốc như vậy, ngốc...làm cho người khác đau lòng.”

“Tướng công ta sẽ không để chàng chết trước ta, quyết không, ta sẽ chữa lành bệnh cho chàng, chàng nhất định sẽ khỏi, ta tin, trời không tuyệt đường người, sẽ có biện pháp” Cẩm Nương nửa quỳ bên cạnh hắn, dựa đầu vào vai hắn, ngữ khí nói ra rất kiên quyết.

Lời nói của nàng như ánh sáng, như đốm lửa nhỏ đốt lên tia hi vọng trong lòng hắn, chậm rãi đẩy nàng ra, chăm chú nhìn vào ánh mắt nàng, ánh mắt chuyên chú sáng rực, sau một lúc lâu mới nói “Được, ta tin nàng, ta tin tướng nương tử nhất định sẽ có biện pháp tốt, cho dù tìm không ra, trong cuộc sống còn lại, ta sẽ luôn đồng hành cùng nàng.”

Miệng Cẩm Nương mấp máy, nghẹn ngào nói “Chàng nói phải giữ lời, từ nay về sau, cũng không được nói chết, chữ này không cho nói, bằng không ta sẽ hận chàng.” Nói xong thì cười nín khóc, kéo tay của hắn, nghiêm mặt nói “Tướng công, chàng đã gặp qua những người có chứng bệnh giống chàng chưa.” Mặc dù hỏi hắn như vậy có chút tàn nhẫn, có thể nàng phải xác định cuối cùng bệnh trạng này là bệnh gì, như vậy nàng mới có thể chắc chắn, hắn có phải bị giãn tĩnh mạch hay không?

Lãnh Hoa Đình tất nhiên biết dụng ý của nàng, nhẹ nhàng tóm lấy cái mũi nhỏ của nàng, cười “Thối rửa từ đầu ngón chân, từ từ lan đến toàn thân, cơ thể toàn bộ bị hoại tử, chỉ còn lại xương cốt màu đen, cuối cùng từ từ bại liệt toàn thân, tình trạng rất kinh khủng.” Hắn nói rất bình tĩnh, như đã sớm biết có ngày như vậy, dường như thần kinh cũng đã chết lặng.

Cẩm Nương nghe xong thì hết hồn hết vía, nàng không thể tưởng tượng được một người xinh đẹp người người oán trách như hắn vậy, khi toàn thân thối rửa sẽ thế nào, không, nàng không thể nghĩ, cũng quyết tâm không thể để việc đó xảy ra.

Bất quá, câu trả lời của hắn làm nàng vui vẻ, thái y đã chuẩn đoán đúng bệnh tình của hắn, nàng sẽ có biện pháp, chỉ là, không biết trong thế giới này có thảo dược đó không, bất quá, mọi việc là do người làm, biện pháp người nghĩ, nàng tin tưởng chính mình.

“Tướng công, bây giờ chàng còn uống thuốc không?” Cẩm Nương nhớ đến hắn cho nàng ăn cái gì đấy, nếu không phải thường uống thuốc, hắn làm sao lại mang theo bên người, còn ỉnh ăn, chỉ khi thấy nàng uống thuốc mới cho nàng ăn.

“Ừ, vẫn uống, chỉ có tác dụng áp chế, cũng không có hiệu quả nhiều” Lãnh Hoa Đình không muốn giấu nàng, nên thành thật nói.

“Có thể cho ta nhìn phương thuốc của chàng không? Người như chàng, hắn là nhiệt độc tích tụ thành bệnh, phải giải độc làm mát, tan bầm thông máu, phải bổ thêm dược vật thông máu mới được.” Cẩm Nương càng nói, mặt như được nước rửa qua càng trở nên phát sáng, bắt lấy tay hắn.

Lãnh Hoa Đình nghe xong giật mình, trước kia thái y cũng nói qua chuyện này, chỉ là thuốc đã dùng qua, nhưng không có hiệu quả, có thể thấy được bộ dáng vui vẻ của nàng, nên không muốn đả kích nàng, vì vậy

liền gật đầu, cho nàng đẩy mình về phía giường, trong đầu giường lấy ra hộp gỗ, mở hộp lấy phương thuốc cho nàng xem.

Trên giấy viết vài vị thuốc đông y, nàng cũng không biết nó có công hiệu gì, bất quá, kiếp trước cha nàng lúc trị bệnh này, có uống qua nhiều thuốc tây, nhưng phần ngọn không trị hết, không bao lâu lại tái phát, về sau, thay đổi sang uống thuốc đông y, ngược lại chậm rãi tốt lên, phương thuốc nàng đã xem qua, hơn nữa, nàng thường thay cha đi mua thuốc, cho nên nhớ rõ, phương thuốc đó với phương thuốc này hoàn toàn khác, cơ hồ là không giống chỗ nào.

“Tướng công, phương thuốc này đã vô dụng, không bằng chúng ta ngừng a.” Ánh mắt Cẩm Nương phát sáng nhìn Lãnh Hoa Đình.

Lãnh Hoa Đình giật mình, thiết đúng là cô nương ngọc, mình uống thuốc nhiều năm, nàng mở miệng nói ngừng, chẳng lẽ nàng là thần y tái thế? Bất quá ánh mắt của nàng quá mức nóng bỏng, toát ra đầy vẻ chờ mong, còn có tự tin, nàng có vẻ như biết rõ chứng bệnh của hắn...Kỳ thật, cho dù thật không được, bằng tấm lòng này của nàng, hắn cũng tin nàng, cho dù nàng nghĩ sai rồi thì sao, nhiều nhất lại thêm một tí bệnh tình, chỉ cần nàng vui vẻ là tốt rồi.

“Được” Trong mắt hắn đầy ý cười, trả lời dứt khoát.

Ánh mắt Cẩm Nương sáng hơn, giúp đỡ hắn lên giường ngồi, còn mình thì đi lấy giấy bút, đem phương thuốc trong trí nhớ viết ra, rồi đưa lại cho Lãnh Hoa Đình xem “Ta nhớ được mao cây sồi xanh, ngân điệp thảo, phục xuân, và vài cái thảo dược, chúng ta trước tiên dùng mấy loại này xem có tốt hơn không.”

Mấy vị này Lãnh Hoa Đình biết, mấy loại thảo dược này thật tầm thường, bất quá, thuốc trị đúng bệnh là được rồi, không nhất định phải trân quý, hắn dứt khoát gật đầu “Được.”

Cẩm Nương nghe xong rất vui vẻ cùng cảm động, đỏ mắt, cúi đầu nói “Chàng...chàng không sợ ta cho chàng uống thuốc loạn sao? Cũng không...cũng không biết có tác dụng không, nếu ta hại chàng thì làm sao bây giờ?”

“Vừa rồi nàng nói, quyết không để ta chết trước nàng ta còn lo lắng gì chứ?” Lãnh Hoa Đình nghe xong cười haha, nụ cười cởi mở thoải mái, khiến làn da trên mặt vốn đã đỏ nay còn đỏ hơn, và càng thêm rực rỡ động lòng người, thêm vài phần phóng khoáng....thê lương, đúng là thê lương, bất quá cũng đã tìm được dũng khí sống từ trong cõi chết.

Bộ dạng hắn như vậy làm Cẩm Nương nhìn thấy mà tim đập loạn nhịp, nhưng dù sao cũng không thể thừa nhận, nên thật lâu mới nói “Đúng vậy, dù sao chúng ta cũng đồng sanh cộng tử, cứ mạo hiểm một lần này xem như thế nào.” Nói xong thì mình cũng nhảy lên giường, ngồi dựa vào bên cạnh hắn, nhìn hắn nói “Bắt đầu từ ngày mai trở đi, mọi thứ trong cuộc sống hàng ngày của chàng cùng ẩm thực ăn uống toàn bộ phải nghe ta, ta không tin, bệnh này của chàng trị không tốt.”

Lãnh Hoa Đình đem nàng ôm vào trong ngực, vừa cười vừa nói “Được được, bắt đầu từ ngày mai, ta toàn bộ nghe nương tử, nương tử nói cái gì ta liền làm theo, được chứ?”

Cẩm Nương nghe hắn nói vậy thì mặt mày hớn hở, nằm yên trong ngực hắn, nhắm mắt nói “Vậy quyết định rồi, từ ngày mai cũng không cho ngắt mũi ta, thật sự sẽ biến dạng mất.”

Hắn nghe xong liền nở nụ cười, cúi đầu nhìn nàng, lại thấy nàng đang ngủ trong lòng hắn, nghĩ đến, câu nói vừa rồi là đang nói mớ sao, nên không khỏi sững sờ nhìn vuốt ve tóc nàng, giúp nàng tháo trâm, đem chân đắp cho hai người.

Nhuyễn ngọc ôn hương ôm trong lòng, lại không thể động, nha đầu kia, cũng quá tin tưởng hắn, vẫn là...nàng đối với mình cực kỳ yên tâm? Lãnh Hoa Đình cười cười, hôn lên trán nàng, ôm nàng ngủ.

Ngày hôm sau, Cẩm Nương chưa dậy, đã Tú Cô ở bên ngoài cửa gọi nàng “Thiếu phu nhân, nhanh dậy đi, giờ thìn phải đến thỉnh an Vương phi.”

Cẩm Nương ngồi dậy trên giường, ngày hôm qua quá mệt, cũng không biết ngủ lúc nào, nhìn trên người chỉ mặc đồ trong, trong đầu cũng không biết mình cởi ra lúc nào.

Cúi đầu nhìn thấy mắt phượng nhập nhòa, thân thể nửa nằm nửa ngồi, thần thái lờ lững vì ngủ, ngũ quan xinh xắn tuyệt mỹ thở dài “Quá yêu nghiệt” trong miệng Cẩm Nương không tự chủ đột nhiên thốt ra.

“Tại sao không nói tự mình xấu” Lãnh Hoa Đình liếc nàng một cái rồi nói, hắc chưa tỉnh ngủ, nên thanh âm còn chưa rõ, âm thanh nhỏ nhỏ nhu hòa mềm mại, nghe rất thoải mái, Cẩm Nương bị hắc mắng đã quen, nhưng vẫn có chút bất mãn, mình xấu chỗ nào, dù không thể nói là nghiêng nước nghiêng thành, nhưng cũng là giai nhân thanh tú.

Nghĩ đến Tú Cô đang ở bên ngoài, Cẩm Nương liền rời giường, chốc lát Tứ Nhi và Mãn Nhi đem nước vào, một người giúp nàng mặc quần áo, người khác thì múc nước.

Châu Nhi cùng Ngọc Nhi cũng theo vào, Ngọc Nhi vào trong phòng, Châu Nhi đến bên giường giúp Lãnh Hoa Đình mặc quần áo, Cẩm Nương tùy ý nhìn Châu Nhi, vừa vận cũng thấy Châu Nhi nhìn lại bốn mắt giao nhau, ánh mắt Châu Nhi lóe lên, rồi dời đi, trong mắt toát ra vẻ bối rối, Cẩm Nương kinh ngạc, liền hỏi “Châu Nhi, hôm qua ngươi về nhà sao?”

Châu Nhi nghe xong ngạc nhiên, cười khan nói “Hồi thiếu phu nhân, phụ thân nô tỳ bị bệnh, nô tỳ phải trở về một chuyến” Lúc nói chuyện ánh mắt lại không nhìn Cẩm Nương.

Vừa lúc Ngọc Nhi múc nước xong đi ra, nghe nàng nói như thế không khỏi nói “Không phải mẫu thân ngươi bị bệnh sao? Làm sao phụ thân ngươi cũng bệnh thế? Làm sao có thể nha”

Ngọc Nhi chỉ vô tình nói, vì muốn che giấu cho Châu Nhi, nhưng Châu Nhi nghe xong thì mặt mày trắng bệch, một lúc lâu mới nói “Ai... Đúng vậy, tuổi cao nên có chút bệnh, bệnh cũng không nặng, chỉ là nhức đầu, uống thuốc tốt rồi.”

Ngọc Nhi nói xong thì không nói gì nữa, Tứ Nhi đang chải đầu cho Cẩm Nương quay lại nhìn Châu Nhi nói “Không nghĩ Châu Nhi tỷ tỷ lại là người hiểu thuận như vậy, phụ mẫu bị bệnh phải dành chút thời gian ở lại chút, sao lại trở về?”

Châu Nhi nghe xong liền cười nói “Thiếu gia đang trong lúc thiếu người, phụ mẫu...cũng có ca ca và chị dâu, ta chỉ để lại chút tiền rồi trở về” Vừa nói vừa mặc quần áo chỉnh tề cho Lãnh Hoa Đình rồi vịn xuống giường, Lãnh Hoa Đình đẩy nàng ra tự bước xuống, đi nửa bước là tới xe lăn ngồi xuống.

Châu Nhi nhìn thấy ánh mặt sợ run run, mắt tròn to “Thiếu gia...ngươi...chân của ngươi...”

Lãnh Hoa Đình không đợi nàng nói xong, liền lạnh lùng nói “Đã khá hơn chút rồi, chỉ là không thể đi mà thôi, không có gì đáng ngạc nhiên.” Ngữ khí cũng không đơn thuần như bình thường, nó chuyện hoàn toàn giống người trưởng thành.

Châu Nhi nghe xong lại cực kỳ khiếp sợ, sau một lúc lâu cũng không lên tiếng, Ngọc Nhi ở bên kia cũng ngưng mắt, thần sắc hoàn toàn khác biệt với Châu Nhi, giống như sớm đã biết, trong ánh mắt lại chứa đựng mừng rỡ, còn có tia kích động, nhưng mà, nàng so với Châu Nhi thì điềm tĩnh hơn nhiều, chỉ là bưng chậu nước đi tới, đưa khăn sạch cho Lãnh Hoa Đình.

Trước kia đều là Ngọc Nhi tự mình lau mặt cho Lãnh Hoa Đình, nhưng từ sau mấy lần, Ngọc Nhi liền hiểu rõ, hôm nay thiếu gia ngoại trừ thiếu phu nhân thì không cho ai đụng chạm vào người, tựa như vừa rồi, hắc thà tự mình đi nửa bước cũng không muốn Châu Nhi giúp.

Châu Nhi còn đang ngẩn ngơ, thì Cẩm Nương đã nhìn nàng một cái, gập bộ dáng của Châu Nhi như đang suy nghĩ, để Lãnh Hoa Đình tự mình đẩy xe lăn, nàng cũng không giúp, Cẩm Nương nhìn thấy liền chìm mặt, cảm thấy Châu Nhi gần đây rất lạ, nhưng nàng là người của Lãnh Hoa Đình hắc không nói, nàng cũng không thể nói gì.

Cẩm Nương thu thập thỏa đáng xong lại giúp Lãnh Hoa Đình chải tóc, thẳng nhai này ngoại trừ để Châu Nhi và Ngọc Nhi làm vài việc thì tất cả mọi việc của hắc đều để cho nàng làm, bất quá, tóc hắc thật đẹp mắt, mềm mại đen bóng, lúc xoa ra, tựa như tấm vải gấm xinh đẹp, Cẩm Nương nhìn không được lại ghen tỵ, oán thâm đã lâu, thẳng nhai này nếu ở hiện đại, chính là tiểu thụ tuyệt sắc, còn có thể quang cáo tóc đẹp.

Sau khi ăn vài thứ, Cẩm Nương lại đem phương thuốc hôm qua mình ghi ra đưa cho Tú Cô, để nàng đi bốc thuốc cho Lãnh Hoa Đình, còn mình thì đẩy Lãnh Hoa Đình đi viện của Vương Phi.

Vương Phi sớm đã chờ, còn phái Thanh Thạch đi ra cửa nhiều lần, thấy bọn họ đến, chính mình ra đón “Cẩm Nương mau tới, Lưu Y Chính đợi đã lâu.”

Ách, Vương Phi hành động thật nhanh chóng, nói mời thái y liền mời, nội tâm Cẩm Nương có chút cảm động, liền đẩy Lãnh Hoa Đình vào phòng.

Lưu Y Chính quả thật đang chờ trong phòng, Cẩm Nương bước lên hành lễ với hắn, đều là người quen cũ, nên nàng cũng có một số việc muốn hỏi Lưu Y Chính.

Lưu Y Chính đầu để nàng hành lễ, đứng lên khom người đáp lễ “Nhị thiếu phu nhân, lâu ngày không gặp, thân thể có tốt không?”

Cẩm Nương mỉm cười trả lời “Nhờ phúc của Lưu Y, thân thể coi như khỏe mạnh.”

Lưu Y Chính hỏi Lãnh Hoa Đình “Thân thể nhị công tử có đỡ hơn không?” Xem ra cũng là người quen biết cũ, Cẩm Nương suy nghĩ một chút cũng thấy không có gì lạ, dù sao Lưu Y Chính nổi danh ở thái y viện, thường lui tới Giản Thân Vương phủ, đương nhiên là biết bệnh của Lãnh Hoa Đình.

“Lưu lão đầu, chân của ta vẫn rất đau” Lãnh Hoa Đình lạnh mặt, không khách khí với Lưu Y Chính.

Lưu Y Chính nghe xong cũng không giận, mà cười nói với Vương phi “Nhị công tử vẫn như trước kia, người sáng khoái nói chuyện sáng khoái.”

Cẩm Nương nghe xong đầu đầy hắc tuyến, da mặt Lưu Y Chính cũng thật dày nha, rõ ràng chính mình vô năng, không thể chữa lành bệnh cho người khác, bị người khác vạch mặt, sắc mặt cũng không thay đổi.

Vương phi nghe vậy thì có chút ngượng ngùng, cười nói với Lưu Y Chính “Nghe Cẩm Nương nói lúc tại nhà mẹ đẻ, chính là Lưu Y người chẩn mạch cho nàng, cho nên, mời người đến chẩn mạch cho nàng lần nữa, xem nàng có chuyển biến tốt đẹp gì không.”

Lưu Y Chính gạt nhẹ đầu, bên kia Ngọc Bích liền cầm chỉ buộc vào mạch đi ra, nhắm mắt lắng nghe, sau một lúc lâu cũng không nói gì, sắc mặt từ từ chuyển đen, vẻ mặt kinh ngạc cùng phẫn nộ.

Vương phi kinh ngạc, vừa vội vừa chờ không được, đang tính hỏi, thì chợt nghe Lưu Y Chính nói “Đổi tay trái cho ta xem.”

Cẩm Nương cũng bị biểu lộ của Lưu Y Chính hù sợ, ngoan ngoãn đổi tay trái.

Lúc này Lưu Y Chính không xem bao lâu liền nói lảng, thở phì phì nói với Cẩm Nương “Thiếu phu nhân, người dựa theo phương thuốc của hạ quan uống sao?”

Cẩm Nương nghe xong liền nói “Đúng vậy a, vẫn là uống phương thuốc của ngài, chưa bao giờ gián đoạn.”

Vương phi nghe xong tâm liền chìm xuống, vội vàng hỏi “Xảy ra chuyện gì sao?”

Lưu thái y nghe xong lời nói của Cẩm Nương cũng nhíu mi, trầm ngâm nói “Nhị thiếu phu nhân, bệnh của người vốn đã chuyển biến tốt, nhưng gần đây...giống như bị ngược lại, lẽ ra cứ uống phương thuốc của hạ quan, sẽ không xuất hiện tình huống này mới phải, may mắn kêu hạ quan đến, nếu không...”

“Bằng không thế nào?” Vương phi nói tiếp.

Lưu thái y chấp tay với vương phi nói “Chớ trách hạ quan nói nghiêm trọng, bằng không, thiếu phu nhân sợ là suốt đời cũng sẽ khó sinh con.”

Lời này vừa nói ra Cẩm Nương đang ngồi trên ghế liền đứng lên, mà mặt Lãnh Hoa Đình không có biểu tình gì thình lình nghe vậy cũng biến sắc nói “Chỉ giáo cho, lưu lão đầu người, không nên nói chuyện giật gân a.”

Vương phi nghe xong thì sắc mặt cũng trắng bệch, cũng may nghe nàng hiểu rõ, Lưu y chính cũng nói là may, vậy chứng tỏ còn chưa tới tình trạng kia, chẳng qua làm sao lại xuất hiện tình trạng này?

Lưu thái y cũng cảm thấy kỳ quái liền hỏi Cẩm Nương “May mắn là phát hiện sớm, còn có thể kịp thời cứu chữa, bất quá, trong lòng hạ quan nghi hoặc, mời thiếu phu nhân cho hạ quan xem bả thuốc sắc xong ngày

hôm qua, để hạ quan kiểm tra thực hư, nếu thiếu phu nhân uốn phương thuốc của hạ quan, thì tuyệt đối sẽ không xuất hiện loại bệnh hôm nay, phải nên sớm khỏi hẳn rồi.”

Cẩm Nương nghe xong liền cảnh giác, chợt nhớ đến lời nói uy hiếp hôm qua của Bình Nhi, cái gì là mình sợ, chẳng lẽ...

Vương phi liền phái Ngọc Bích đi vào trong viện Cẩm Nương, vừa vặn thấy Tú Cô đang đổ bã thuốc, Ngọc Bích liền cầm bã thuốc đi cho lưu thái y xem, xem xong sắc mặt càng chìm xuống.

“Nhị thiếu phu nhân, người sửa lại phương thuốc? Thuốc này thiếu ích mẫu, lúc trước hồng sâm lại đổi thành bạch sâm, hồng sâm là ôn, bạch sâm là hàn, người là cung hàn sao lại sử dụng bạch sâm? Còn có, cây ích mẫu là hộ cung, lại thiếu loại thuốc dẫn chủ yếu, đương nhiên sẽ tăng thêm bệnh, dùng thuốc lâu ngày, bệnh tình càng nặng, ai nha nha, thật sự là lộn xộn.”

Cẩm Nương nghe xong nội tâm liền lạnh, đang muốn nói, thì Vương phi đã lên tiếng “Xin hỏi Lưu Y Chính, con dâu ta có thể khỏi hẳn không?” Vương phi lo lắng nhất chính là vấn đề Cẩm Nương sinh con, hôm nay may mắn những người khác trong phủ không biết, nếu rơi vào tai lão phu nhân, nhất định sẽ huyền não đến long trời lở đất, nếu Đình Nhi không thích Cẩm Nương thì tốt rồi, cho dù không hết, nạp thiếp cũng không vấn đề, hoặc thu người ta thông phòng, sinh hài tử cho Cẩm Nương nuôi theo danh nghĩa, nhưng dù vẫn không bằng Cẩm Nương sinh, cháu ruột là con trai trưởng mới tốt a.

“Có thể, có hạ quan ở đây, vương phi cứ yên tâm, lần trước chẩn mạch cho thiếu phu nhân, khi hạ quan về có nghiên cứu bệnh tình này, cũng làm cho hạ quan tìm ra được thuốc tốt, đối với bệnh này rất có ích, hạ quan sẽ viết phương thuốc liền, chỉ là...” Lưu thái y cười trả lời, nói một nửa, thì lại tạm ngừng, việc thiếu phu nhân bị người khác đổi thuốc, dù sao cũng là việc nhà của Giản Thân Vương phủ, không phải một người ngoài như hắn có thể xen vào, nhưng mà hắn là thầy thuốc, nên luôn hy vọng bệnh nhân của mình tốt lên.

“Chỉ là trong viện con dâu có người có ý xấu, có ai không, đem người sắc thuốc cùng người hốt thuốc cho con dâu đều bắt đến, ta muốn nghiêm thẩm” Vương phi cười lạnh tiếp lời nói của Lưu thái y.

Cẩm Nương nghe xong thì chấn động, từ trước đến nay thuốc của nàng đều giao cho Tú Cô, Tú Cô không có khả năng hại mình, Tú Cô theo mình nhiều năm, mình lại không bạc đãi nàng, như một nửa mẫu thân của mình, còn dẫn theo con của nàng sang đây cùng mình, Cẩm Nương vội hỏi “Việc này ta cảm thấy có chút kỳ lạ, hôm qua nha đầu Bình Nhi kia người còn giữ chứ?”

Vương phi nghe xong mắt lóe lên, nói “Ta nhớ đến bệnh của người, cũng không có gấp gáp chuyện kia, đúng rồi, nói không chừng chính là nàng làm, Ngọc Bích người đi đem người kia đến đây, hồi trước, Thanh Thạch người đem hai bà tử đi kéo nha đầu Bình Nhi kia đến, ta muốn nhìn xem, nàng cuối cùng là người của ai.

Cẩm Nương nghe xong lời nói của Vương phi lại nhớ đến Tôn Vân Nương, ban đầu ở Tôn Phủ, Vân Nương biết rõ bệnh tình của mình, chắc không phải nàng lại chơi xấu mình nữa chứ, nhưng mà, ngấm lại thì không có khả năng, Lưu y chính mới nói, bệnh của mình đã tốt một nửa, nhưng sau lại bị người ta đổi thuốc, mới nặng thêm, nghĩ kỹ hẳn là sau khi đến Vương phủ mới bị người ta hạ thủ, chỉ là, Bình Nhi mới đến bao lâu đâu, làm thế nào mà cùng người trong vương phủ cấu kết được? Có chút không hợp lý lắm.

Đang trong suy nghĩ, thì Ngọc Bích đã gọi Tú Cô, Tứ Nhi, Phong Nhi và vài nha hoàn mang tới, các nàng đều không hiểu, ngay cả Tú Cô vừa mới đến cũng nhìn Cẩm Nương với vẻ trông mong, không biết xảy ra chuyện gì, bất quá xem sắc mặt nghiêm túc của Vương phi, nên các nàng không dám nhiều lời, toàn bộ vắng lời đứng qua một bên.

Vương phi cũng không mở miệng, bên kia Lưu Y Chính đã viết xong phương thuốc tốt, trực tiếp giao cho Vương phi, Vương phi cầm nhìn một lần xong, âm thanh chìm xuống nói với Tú Cô và mấy nha hoàn “Mấy người các ngươi đều là của hồi môn của thiếu phu nhân đến đây, ta vốn nghĩ các ngươi hẳn là trung thành với thiếu phu nhân mới đúng, nhưng lại lớn mật làm ra chuyện hại người, hôm qua có kẻ xông tới chỗ thiếu phu nhân, dám công khai uy hiếp thiếu phu nhân, hôm nay lại xảy ra chuyện làm người ta khinh bỉ, ta hỏi các ngươi, thuốc của thiếu phu nhân là ai phụ trách?”

Cẩm Nương đầu tiên thấy Ngọc Bích gọi toàn bộ người hồi môn của mình đến đều giật mình, như thế nào người trong viện trước kia một người cũng không gọi, chẳng lẽ Ngọc Bích khẳng định như vậy, thuốc của

mình là do người hồi môn của mình đổi sao? Trong nội tâm liền không thoải mái, bây giờ lại nghe vương phi nói như vậy, trong nội tâm càng thêm khó chịu, bất quá, suy nghĩ cẩn thận một chút, thiếp thân hầu hạ bên người mình chỉ là vài người, người trong viện cũng chỉ có Châu Nhi cùng Ngọc Nhi, những người khác đều làm việc bên ngoài, bưng trà dâng nước cũng chỉ do Phong Nhi cùng Mãn Nhi làm, lại nói tiếp, thật khó tìm được người giở trò, chẳng qua người kia nếu có lòng ám hại, thì có biện pháp hại người sao?

Lời nói đầu tiên của Vương phi làm Tú cô đen mặt, thuốc của thiếu phu nhân xảy ra chuyện gì? Làm sao có thể? Thuốc là tự mình sắc, mỗi lần làm đều không thông qua ai, cẩn thận coi chừng thuốc, đến khi sắc xong mới đi, làm sao có thể bị đổi, Vương phi vừa hỏi xong, nàng liền cung kính đứng ra nói “Hồi vương phi, thuốc của thiếu phu nhân là nô tỳ lo.”

Vương phi vừa nghe xong liền cười lạnh nói “Tú Cô người chính là bà vú của thiếu phu nhân, người ở cả viện, người là người thân cận với thiếu phu nhân mới đúng, vậy người xem nói, thuốc này là người sắc, vì sao lại thiếu mất một vị thuốc chính, còn đem hồng sâm đổi thành bạch sâm?” Thanh âm vương phi vẫn ôn nhu, cũng không nghiêm khắc, nhưng bẩm sinh đã có khí thế, ép Tú cô đến nỗi nổi giận.

“Vương phi, nô tỳ không biết, nô tỳ là vú của thiếu phu nhân, tất nhiên là lấy thiếu phu nhân làm trọng, làm sao có thể hại thiếu phu nhân chứ, nếu nô tỳ biết người nào gia hại thiếu phu nhân, nô tỳ dù liều mạng già, cũng sẽ giết chết nàng ta.”

Vương phi đang muốn nói tiếp, thì Thanh Thạch bên ngoài chạy vào cũng bất chấp hành lễ nói với Vương phi “Chủ tử không xong rồi, nô tỳ đi vào phòng chứa củi ở sau viện bắt người, vừa mở cửa thì phát hiện nha đầu kia bị giết chết.”

70. Chương 70

Vương phi nghe Thanh Thạch nói xong thì cả kinh đứng dậy, bất chấp mấy người Tú Cô đang đứng đó, nói với Cẩm Nương “Tại sao lại có thể như vậy? Chúng ta qua đó xem.” Nói xong liền quay qua nói với Thanh Thạch “Chỗ đó vẫn có người trông coi không?”

Cuối cùng Thanh Thạch đã hết thở gấp, giờ lại thở ra một hơi, nhưng bộ dáng vẫn còn sợ hãi, vỗ ngực xong nói với Vương phi “Vừa rồi nô tỳ cho hai bà tử trông coi, hai người trông coi tới qua cũng cho người giám sát, người đang sống đột nhiên chết, hai người bọn họ thể nào cũng không thoát khỏi có liên quan.”

Vương phi nghe xong mắt có vẻ tán thưởng nói “Ừ, người làm tốt lắm, phái người đi tìm tổng quản đến, nói hần đem theo Ngõ Tắt đến khám nghiệm tử thi” Nói xong thì đi ra ngoài, tất cả mọi việc đều phân công rõ ràng trật tự, nửa điểm cũng không giống là người đơn giản bị lừa bịp.

Cẩm nương ở bên cạnh nhìn xong ngưng mắt, Lãnh Hoa Đình kéo vạt áo nàng “Ngốc ra đó làm gì, đi xem.”

Cẩm Nương hoàn hồn đẩy hần ra ngoài, vừa lúc Lãnh Khiêm cũng đi từ bên ngoài vào, nhanh chóng đi tới giúp đỡ đẩy Lãnh Hoa Đình.

Sáng sớm Lãnh Khiêm đã đi đến chỗ Tương Tác doanh, tính tình hần nóng vội, muốn tận mắt thấy được xe lăn mới của thiếu gia có thể nhanh chút làm xong để tối có thể mang về, vậy khi thiếu phu nhân phụ giúp có thể đỡ được nhẹ một chút, lúc không có ai giúp, thiếu gia cũng có thể tự mình đi lại.

Đi một chuyến trở về, tâm tình Lãnh Khiêm rất tốt, thợ của Tương Tác doanh nhìn thấy bản vẽ của thiếu phu nhân thì khen không dứt miệng, nói là ồ ồ trực bảnh rằng có thể sử dụng để làm được nhiều đồ, họ rất tôn sùng người vẽ, nói với Lãnh Khiêm nếu có dịp muốn gặp người vẽ, muốn bàn luận làm một số đồ về cơ giới, Lãnh Khiêm nghe xong đầu đầy hắc tuyến, hần làm sao có thể nói bản vẽ kia là kiệt tác của thiếu phu nhân, càng không nói dẫn người đến gặp mặt thiếu phu nhân, như vậy, thiếu gia không giết hần mới là lạ?

Lúc trở về tiểu viện lại không gặp thiếu phu nhân cùng thiếu gia, nghĩ đến giờ này thiếu phu nhân và thiếu gia chắc ở chỗ vương phi, nên hần liền chạy tới, nhưng lại ngoài ý muốn khi thấy Tứ Nhi cùng mấy người

của thiếu phu nhân và bị Ngọc Bích gọi đi, luôn luôn lạnh lùng, không quản mọi chuyện như Lãnh Khiêm cũng phải chú ý đi theo.

Tuy Cẩm Nương cũng quan tâm đến việc của xe lặn, chỉ là lúc này không có tâm tình, nếu thuốc của mình thật sự bị Bình Nhi động tay động chân, thì người giết Bình Nhi sẽ là người đứng sau lưng sao? Vì thấy sự tình bại lộ nên giết người giết khẩu, nhưng người này là ai chứ, làm sao mà ngay tại lúc Lưu Y tra ra thuốc của mình có vấn đề thì lập tức hạ thủ?

Tin tức biết cũng quá nhanh quá chuẩn đi, phản ứng mình mãi, động tác ra tay quá nhanh quá chuẩn làm người khác không nói được gì, chẳng lẽ trong phòng Vương phi có nội gián?

Vừa đi vừa nghĩ, chân bước đi thiếu chút vấp vào áo mình, lúc lấy lại tinh thần, thân thể vẫn nghiêng qua một bên, Lãnh Khiêm vẫn một mực chú ý nàng thấy vậy thì đỡ eo của nàng cho nàng khỏi té, rồi ổn định thân thể.

Cẩm Nương bị dọa mồ hôi lạnh, cười nó với Lãnh Khiêm “A Khiêm, cảm ơn người.”

Sắc mặt Lãnh Khiêm lại đỏ lên, bỗng nhiên thu tay về, vẻ mặt không được tự nhiên, Lãnh Hoa Đình nhìn thấy vậy, liền kéo Cẩm Nương đến sát người mình, giữ một khoảng cách với Lãnh Khiêm, trừng mắt nhìn Cẩm Nương mắng “Nghĩ cái gì, đi đường cũng không chú ý.”

Cẩm Nương nghe xong thì không nói gì, dù sao ngày thường cũng bị lời nói ác độc của hắc mắng quen, ngược lại Lãnh Khiêm nghe xong thì cúi thấp đầu, sau một lúc lâu cũng không ngẩng đầu lên.

Bên ngoài phòng chứa củi sau viện, có bốn bà tử canh giữ phòng chứa củi, Vương phi vừa đến, đã có hai bà tử sợ tới mức quỳ xuống.

Vương phi cũng không nhìn đến hai bà tử, cùng Cẩm Nương đi vào phòng chứa củi, kỳ thật đây là căn phòng bốn phía đều không có cửa sổ, chỉ có một hốc cửa nhỏ, trong phòng cũng không có cây củi nào, âm u ẩm ướt, còn có mùi ẩm mốc, Bình Nhi nằm ngửa trên mặt đất trợn mắt, trên mặt có tia thống khổ, cần cổ có một vết dây đỏ, ghì chặt vào yết hầu, xem ra chết là do dây thắt cổ.

Chỉ là trên người nàng cũng không có dấu hiệu dây dũa, lúc chết ánh mắt mới cực kỳ kinh ngạc, xem ra người ra tay là người Bình Nhi biết, hoặc là người luôn cho nàng cảm giác an toàn, lúc Bình Nhi không phòng bị mới ra tay.

Trừ cái đó ra, thì phòng chứa củi không có vật khả nghi nào, vì vậy Cẩm Nương để bà tử đem đèn vào, nương theo ngọn đèn, nàng nhìn thấy tay trái của Bình Nhi cong lên kỳ quái, trong tay như đang cầm vật gì đó, nàng cúi người, kéo tay trái của Bình Nhi, nhưng Bình Nhi cầm rất chắc, mở hoài không ra, thấy vậy Vương phi vội nói “Đừng đụng nàng, người chết có gì hay mà đụng, sẽ bị diêm xấu.”

Cẩm Nương nghe xong nhưng vẫn đang dùng sức, rốt cục cũng mở được tay nàng ra, trong lòng bàn tay Bình Nhi trống tuếch, không có gì, chỉ là trong tay nàng có chút máu, Cẩm Nương nhỏ giọng nói với Vương phi “Nương, có vấn đề.”

Vương phi nghe xong cũng ngồi xổm xuống, tinh tế quan sát móng tay Bình Nhi, rồi nhìn Cẩm Nương khẽ gật đầu, Cẩm Nương hiểu ý mà đứng lên, một lúc sau tổng quản dẫn ngũ bát đến, Cẩm Nương cùng Vương phi đi ra ngoài phòng chứa củi.

Ngũ bát kiểm tra tử thi xong, sau đó nói “Người chết mới nửa canh giờ, hẳn là bị siết chết.” Xem ra không có phát hiện gì mới, Cẩm Nương liền nói với ngũ bát đưa nàng sợi dây đỏ kia, sau đó mời Vương phi cho ngũ bát lui xuống.

Bên ngoài hai bà tử đã bị dọa cho sợ run, Vương phi cũng không hỏi các nàng ngay, mà ra lệnh cho người dẫn hai người đó đi vào trong viện.

Cẩm Nương đi theo Vương phi, Lãnh Khiêm thì đẩy Lãnh Hoa Đình, cùng trở về nội viện của Vương phi.

Tú Cô, Tứ Nhi, Phong Nhi, Mãn Nhi và vài người khác vẫn bất an đứng ở trong phòng, thấy Vương phi đi vào, các nàng không dám nói gì, tuy nhiên đều có chút ủy khuất, nhưng cũng biết tình hình ngày càng nghiêm trọng, sợ nhất là tai họa sẽ tự nhiên giáng lên người mình, cũng tại Bình Nhi, chịu đàng hoàng đi

đến viện của Tam lão gia thì xong rồi, càng muốn não loạn, giờ thì xong rồi, mạng cũng đưa ra luôn, còn liên lụy đến các nàng, thật là chết rồi mà vẫn làm mọi người hận a.

Vào trong phòng, Vương phi cũng không hỏi hai bà tử kia, mà trực tiếp nói với Ngọc Bích “Người tới, lôi hai người này ra đánh mười gậy rồi nói sau.”

Hai bà tử nghe xong mặt không còn chút máu, quỳ xuống “Vương phi, vương phi nô tỳ oan a, hai người chúng ta bị người ta hạ mê dược, không biết làm sao mà lại hôn mê, lúc Thanh Thạch cô nương tới chúng tôi mới tỉnh, thật sự không biết Bình Nhi chết lúc nào.”

Vương phi nghe xong khẽ giật mình hỏi “Mê? Người chết mới nửa canh giờ, các người vừa vận hôn mê sao? Người tới, kéo xuống đánh.”

Một bà tử béo mập nghe đến đó sợ quá hét lên “Là chúng nô tỳ tham ăn, hôm qua giờ tý đổi trực, lúc gần sáng, Bình Nhi não loạn, hai người nô tỳ lười, liền đi đến thạch đình ngồi một chút, không biết là ai tốt bụng ở trong thạch đình sắp xếp một bầu rượu, đồ ăn, nô tỳ...nô tỳ nhìn thấy vậy liền vừa ăn vừa uống rượu cho ấm thân, ai ngờ rượu và đồ ăn chưa ăn được bao nhiêu đã ngủ, tỉnh lại thì nha đầu Bình Nhi kia đã chết rồi, chúng nô tỳ thật không biết a, ai làm hại Bình Nhi, lại càng không dám ra tay giết người.”

Vương phi nghe xong trên mặt lộ ra vẻ giễu cợt, nói với bà tử “Chịu nói thật rồi? Sớm nói thì không phải chịu khổ, người tới đem hai bà tử không làm tròn trách nhiệm này kéo xuống, đánh hai mươi đại bản, không cho phép bôi thuốc.”

Lập tức có bốn bà tử kéo hai bà tử này xuống, không bao lâu trong sân liền vang lên tiếng gào thét, vương phi cố ý không cho hai người im lặng, chính là để tất cả mọi người có liên quan trong phòng đều nghe thấy.

Quả nhiên ở trong phòng vương phi, người hồi môn của Cẩm Nương nghe thấy tiếng thét bên ngoài kêu la thảm thiết, dọa cho sắc mặt trắng bệch, người nhát gan thì liên tục run lên.

Vương phi liền chỉ vào người đó “Người tới đây nói xem, ngày thường, thuốc của thiếu phu nhân là do người nào hốt? Ở trong phòng thuốc đã qua tay ai?”

Liễu Lục mới nghe mình bị điểm danh, sợ tới mức run rẩy ngã xuống, hô lên với Vương phi “Vương phi tha mạng, vương phi tha mạng, đều là do nô tỳ.”

Cẩm Nương nghe xong thì thất thần, Vương phi bắt quả là dọa nàng, nhìn nàng nhát gan nhất, muốn hù nàng mà thôi, nàng làm sao không mà đánh đã khai, ngày thường tuy Liễu Lục có chút tâm tư, nhưng vẫn biết thân biết phận, chăm chú làm việc, cũng không đến gần sân lớn, thực tế sau khi Xuân Hồng đi, nàng liền càng thêm trầm mặc, hôm nay như thế nào...

Vương phi vừa nghe xong lời nói của Liễu Lục, trên mặt lộ ra ý cười thỏa mãn, đưa bàn tay lại vỗ mạnh lên bàn, Liễu Lục bị dọa cùng chấn động, cũng không đợi Vương phi tiếp tục hỏi mà nói “Thuốc này thực là do nô tỳ tráo, trước lúc thiếu phu nhân xuất giá, nô tỳ liền bị đại phu nhân Tôn gia kêu đi, muốn nô tỳ...muốn nô tỳ nghĩ biện pháp làm khó thiếu phu nhân, nô tỳ không có cách nào khác, nô tỳ vì cuộc sống gia đình ở Tôn gia, cha mẹ, đều sống ở trong phủ, nếu không nghe theo, đại phu nhân sẽ trút lên đầu người nhà của nô tỳ, cho nên...cho nên nô tỳ liền lấy ra một loại trong thuốc của thiếu phu nhân...là cây ích mẫu, xin vương phi khai ân, nô tỳ làm vậy chỉ là làm cho bệnh của thiếu phu nhân hết chậm một chút, nhưng cũng không hại đến thiếu phu nhân.”

Quả nhiên đại phu nhân vẫn để lại tay chân, nàng ta tâm tư xấu xa đến chết cũng không thừa a, mình cũng đã gả đi rồi, mà vẫn không quên làm hại mình, trước kia chỉ biết nàng muốn Xuân Hồng cùng Liễu Lục lên giường với Lãnh Hoa Đình, làm tình khó chịu, nhưng không nghĩ tới, lại để hai quân cờ bên cạnh mình, lúc nào cũng nghĩ cách hại mình, Cẩm Nương giận run lên, trước kia lúc tại nhà mẹ đẻ, nàng đối với người của đại phu nhân nương tay quá mức, sau khi gả đi, biết rõ Xuân Hồng cùng Liễu Lục có tâm tư, nhưng lại để mặc, còn nghĩ đến dùng trách nhiệm, dùng thiện tâm cảm hóa các nàng, không nghĩ tới trong thế giới này, nguyên chính là kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, thiện lương thì được xem là mềm yếu có thể khi dễ, không có người nào thêm nhận tình nghĩa của người.

“Chỉ lấy đi một vị thuốc, cũng không đổi? Người nghĩ thông suốt chưa, không thôi một hồi ta hỏi lại, lại thay đổi, khi đó đã muộn.” Vương phi bừng trà, rất thanh thần uống từng ngụm, nhàn nhạt nhìn Liễu Lục.

Liễu Lục nghe xong lời nói của Vương phi liền nặng nề gật đầu khóc nói “Không có, nô tỳ không đổi được của thiếu phu nhân, nô tỳ thừa nhận chỉ lấy đi một vị thuốc, đã bị ngài phạt rồi, nếu thật là nô tỳ đổi thì sợ gì mà không nhận thêm tội này, thật là nô tỳ không đổi.”

Vương phi nghe xong liền nói với Cẩm Nương “Đây là người của người, người muốn xử lý thế nào?”

Cẩm Nương lạnh tâm, lạnh mặt vén áo thi lễ với vương phi nói “Tuy là người của con nhưng lại không có nửa điểm trung thành với con, nương, tùy ngài xử lý.”

Vương phi nghe xong liền gật đầu nói “Người tới đem ra đánh hai mươi đại bản, ba ngày sau nếu không chết kêu người đến bán đi.”

Liễu Lục vừa nghe, sợ tới mức khóc rống lên, lúc này mới biết thiếu phu nhân kỳ thực đối với các nàng rất tốt, chính là các nàng không biết quý trọng, nhưng hối hận cũng vô dụng, đành phải quỳ đến trước mặt Cẩm Nương khóc lóc nói “Thiếu phu nhân, ngài tha cho nô tỳ lần này đi, nô tỳ cũng không dám nữa, nô tỳ thật sự bất đắc dĩ bị buộc mà.”

Nàng bắt quá mới mười lăm mười sáu tuổi, lại có bộ dáng vui tươi hoạt bát, giờ khóc đến quên trời quên đất, bộ dáng xinh đẹp làm cho người ta thương tiếc, nhưng Cẩm Nương không muốn mềm lòng nữa, Bình Nhi là chứng minh tốt nhất, mình lại tha thứ nàng, không biết sẽ có hậu quả thế nào, lòng người luôn không biết thỏa mãn, người ta đối tốt với các nàng, các nàng càng muốn được đối tốt hơn nữa, khi người không thể thỏa mãn các nàng, các nàng sẽ nhẫn tâm hại đến người. (TT: ta căm thù nhất là loại người này)

Cẩm Nương lạnh lùng nhìn Liễu Lục, rồi quay đầu đi, Lãnh Hoa Đình trầm mặc này giờ rồi nhìn Liễu Lục nói “Người thật tâm ăn năn?”

Liễu Lục vừa nghe gia mở miệng, trong mắt liền hiện ra tia hy vọng, nhanh chóng dập đầu với Lãnh Hoa Đình “Xin gia cứu nô tỳ, nô tỳ thật tâm ăn năn, cũng không dám hại thiếu phu nhân nữa.”

“Tốt lắm, đi ra ngoài nhận mười đại bản, rồi cho người đi mời thầy thuốc” Lãnh Hoa Đình không quản sắc mặt của Vương phi và Cẩm Nương, nói với Liễu Lục.

Liễu Lục vừa nghe nó nhận mười đại bản, còn cho trị liệu, cũng không nói bán nàng, có thể giữ lại mạng mình, nên không khỏi cảm động đến rơi nước mắt, dập đầu mấy cái với Lãnh Hoa Đình.

Mặc dù vương phi cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng là lần đầu tiên nhi tử mình quản chuyện, mặc kệ có hợp lý hay không, có giữ mặt mũi nàng hay không, cũng không phản đối quyết định của hắn, ngược lại cảm thấy Đình Nhi đang dần lớn lên, trong nội tâm nàng có chút an ủi.

Mặc dù Cẩm Nương không rõ dụng ý của Lãnh Hoa Đình, nhưng nàng tin hắn sẽ không hại mình, tự nhiên nàng cũng không nói gì.

Sau khi Liễu Lục đi xuống, Vương phi lại nhìn về phía Tú Cô và Tứ Nhi Phong Nhi Mãn Nhi vài lần, mấy người này trước kia nàng cũng hiểu rõ, họ đối với Cẩm Nương rất trung thành, chỉ là Tú Cô không quá đắc lực, giúp đỡ con dâu quản lý nội viện, phải có khả năng và khôn khéo, dưới mắt mình mà có người làm hại con dâu cũng không biết, quả thật quá sợ hãi, Vương phi đã gặp qua Tứ Nhi vài lần, trầm ổn thông tuệ, mọi việc xếp đặt có trật tự, lại khá, người đáng dùng, còn lại hai nha đầu nhị đẳng, bình thường cũng chỉ là trợ thủ, hơn nữa nghe nói là Tôn lão phu nhân cho qua, hẳn là không có cái gì không ổn, suy nghĩ sau một lúc lâu, Vương phi nói với Cẩm Nương “Còn một vị thuốc tra không ra, bắt quá, nương xem cũng không phải do các nàng làm, chỉ là hiềm nghi phải có, vì vậy người tự mình xử lý a.”

Cẩm Nương nghe xong liền vui vẻ, bên người nàng bây giờ chỉ còn bốn người hữu dụng, nếu mất đi hai người, không biết sẽ làm việc thế nào, chuyện trong viện vẫn chưa tốt, mà không có vài người đắc lực, chỉ dựa vào một mình nàng, thì nàng quả thật quản không nổi, vì vậy không khỏi hướng Vương phi phúc thân nói “Tạ ơn nương, mấy người này con dâu sẽ quản lý thật tốt, không để cho các nàng vướng vào bầy.”

Vương Phi thấy Cẩm Nương luôn đặt nàng lên trước, nhu thuận, dịu dàng ngoan ngoãn, tuy nàng ấy thật mềm lòng, bị người hại mà còn không biết, nhưng đối với thái độ của nàng ấy bà rất hài lòng, vì vậy phát tay để cho đám người Tú Cô lui ra, chỉ để lại Tứ Nhi.

Mà bên cạnh mình cũng chỉ giữ lại Ngọc Bích, Thanh Thạch cũng phải lui ra, Cẩm Nương thấy liền hiểu, Vương Phi muốn nàng nói về chuyện Bình Nhi bị giết, nên đều ọi người ra ngoài, chỉ để lại người mình tin tưởng, trong nội tâm nàng cũng có ý nghĩ như vậy, cho nên, cũng yên lòng cùng trao đổi ý kiến với Vương phi.

“Hình như ngươi có phát hiện gì?” Vương phi nhìn Cẩm Nương hỏi

“Đúng vậy, trong móng tay trái của Bình Nhi có một chút máu, nhất định là trước lúc chết cào người đó bị thương, hiện nay thời tiết lạnh, tất cả mọi người đều mặc nhiều áo, bởi vậy vết thương sẽ không trũng chỗ khác mà chỉ trũng tay, cho nên ta nghĩ, chúng ta có thể âm thầm điều tra xuống, nhìn xem trong phủ ai là người mới bị thương, nói không chừng sẽ có một ít manh mối.” Cẩm Nương suy nghĩ một chút thì liền nói ra.

Vương phi nghe xong ánh mắt sáng lên, nghĩ đến việc này có chút khó khăn, đông phủ, tây phủ, thêm người hầu trong phủ cũng lên đến hàng trăm, bắt quả người biết Bình Nhi cũng không nhiều lắm, dù sao Bình Nhi cũng mới đến Giản Thân Vương phủ không lâu, vì vậy người của hai phủ bên kia cũng không biết nhau nhanh như vậy, nếu chỉ tra trong vương phủ thì dễ hơn nhiều....

“Chẳng qua, trong viện thế tử, viện của Lưu di nương, còn có chỗ lão phu nhân nữa, cộng lại người cũng không ít, từng bước điều tra quả thật khó khăn, cũng không thể nói rõ là muốn tra xét, nếu tra không ra, ngược lại đem chuyện làm lớn lên, chỉ sợ lão phu nhân sẽ vịn vào đó gây chuyện, thì ngược lại rất phiền toái.” Vương phi cau mày nói với Cẩm Nương.

“Nương, dù sao cũng sắp đến tiết tháng ba, không bằng, chúng ta tiêu pha một chút, thưởng thêm ỗi người hầu một ít đồ, để cho bọn họ đều đến viện của ngài nhận lãnh, như vậy là có thể kiểm chứng người bị thương rồi.” Cẩm nương nghiêng đầu, suy nghĩ một chút rồi nói ra.

“Ừ, ý kiến hay, cứ làm như thế, một hồi ta liền thông tri cho người ta làm một ít đồ ăn, mỗi người một hộp, đến nội viện của ta nhận, lúc đó ngươi nhớ quan sát kỹ, ta không tin, người kia có thể trốn được.” Vương phi nghe xong thì vui vẻ nói.

Cẩm Nương cùng Vương phi thương nghị thêm một chút vấn đề này, thì liền cùng Lãnh Hoa Đình trở về tiểu viện.

Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình vừa ra khỏi cửa, Vương phi liền quay trở về phòng, nói với Ngọc Bích “Đi tìm người điều tra một chút, xem ai ở thạch đình hậu viện để thức ăn, hơn nữa, nhìn xem trong bầu còn chút rượu nào không, nếu còn thì đem một chút đến cho người kiểm tra, coi có mê được không” Nói xong vương phi hít sâu một hơi, vừa như đang lăm bằm lăm bầu vừa như đang nói với Ngọc Bích “Ta...không thể phạm vào sai lầm năm đó nữa, Đình Nhi đã từng vì ta sợ sẩy mà bị thương, hôm nay hấn quan tâm đến Cẩm Nương như thế, vì vậy sẽ che trở người con dâu này, ít nhất Đình Nhi sẽ yên lòng một chút.”

Ngọc Bích nghe xong sắc mặt khẽ động, lên tiếng gọi “Vương phi, năm đó cũng không thể trách người, sao không nói rõ ràng với thiếu gia, có lẽ thiếu gia sẽ hiểu được ngài, sẽ không oán ngài.”

Vương phi nghe xong thì vành mắt liền đỏ, thở dài nói “Nói như thế nào, đều là ta sai cả, nếu ta chịu bỏ chút thời gian trên người hấn, hấn...cũng không trở thành mục tiêu bị người độc hại như vậy, hấn hận ta cũng đúng, những năm gần đây, ai hấn cũng không tin, không chỉ phụ vương hấn, cả ta hấn cũng đề phòng...” thanh âm có chút nghẹn ngào khi nói, nhưng thoáng cái lại vui mừng cười cười “May mắn, là đã cưới người vợ trung ý của hấn, nhưng nàng lại quá đơn thuần cùng mềm lòng, nên còn phải tôi luyện thêm.”

Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình vào phòng trong viện mình, Tú Cô cùng Phong Nhi và vài nha đầu thân trí còn chưa trở về, đều có chút ngây ngốc, nhìn thấy thiếu gia cùng thiếu phu nhân đi tới, lại không có người nào hầu hạ, Cẩm Nương không khỏi im lặng, mấy người họ còn sợ hãi sao?

Liền cười nói “Ai nha, bên ngoài thật lạnh, làm sao không đốt chậu than?” Lời nói của nàng rất nhẹ nhàng, giống như chuyện trong viện Vương phi chưa từng phát sinh qua.

Cuối cùng Tú Cô cũng có chút phản ứng, đi lên giúp nàng tháo áo choàng, xoa người mang vào nhà.

Mãn Nhi thì tiến lên giúp đẩy Lãnh Hoa Đình “Có đốt trong phòng, nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân không bằng đi vào phòng, cũng đừng để bị lạnh.”

Nói xong thì liền đẩy Lãnh Hoa Đình vào phòng, Cẩm Nương vào lại không thấy Châu Nhi cùng Ngọc Nhi, nên cảm thấy kỳ lạ liền hỏi “Ngọc Nhi cùng Châu Nhi đâu, gia đã trở lại tại sao không thấy tới hầu hạ gia rửa mặt?”

Mãn Nhi nghe xong thì nhìn Phong Nhi, cũng không nói lời nào, nhưng nhìn ra được, trong mắt các nàng có ủy khuất cùng bất bình, Cẩm Nương cũng hiểu, đều là người hầu hạ trong phòng, vì cái gì các nàng đều bị hoài nghi còn những người trong viện lại không có chuyện gì? Minh kiếp trước cũng từng làm cấp dưới, cái loại đả ngộ không công bằng sẽ làm cho người ta khó chịu.

Lãnh Hoa Đình vẫn yên lặng nhưng bây giờ lại lên tiếng “Kêu các người đi kỳ thật là muốn trả trong sạch cho các người, điều tra rõ ràng, so với hoài nghi vẫn tốt hơn.”

Tứ Nhi cùng Tú Cô nghe xong liền giật mình, thiếu gia rất ít khi nói chuyện cùng các nàng, hơn nữa, ngày bình thường thiếu gia nói chuyện cũng không tự nhiên, hoặc là phát giận, hoặc là làm nũng, lời nói này cực kỳ thâm ý, bất quá cẩn thận nghĩ lại, quả thật đúng là như vậy, ngoại trừ Liễu Lục có vấn đề, Vương phi cũng không phải là không mắng các nàng sao? Hơn nữa còn rất nhẹ nhàng thả các nàng về, bất quá, nghĩ lại, xảy ra chuyện lớn như vậy, các nàng lại là thiếp thân bên cạnh thiếu phu nhân, chịu chút ủy khuất cũng có sao đâu.

Tú cô thì càng áy náy, thuốc là nàng sắc, nói hiềm nghi thì nàng là người hiềm nghi lớn nhất, nhưng mà, vương phi cũng biết thiếu phu nhân tín nhiệm nhất là nàng, cho nên mới nể mặt thiếu phu nhân không trách móc nàng nặng nề, chẳng qua từ chuyện này đã dạy cho nàng bài học rất lớn, không thể làm việc qua loa, thiếu phu nhân tương lai là chỗ dựa của nàng, thiếu phu nhân xảy ra chuyện, tương lai sau này của nàng cũng không có tốt lành gì, vừa nghĩ như thế, nàng liền liên tưởng lại lúc sắc thuốc mấy ngày qua.

Cẩm Nương đẩy Lãnh Hoa Đình vào phòng, sau đó kêu một mình Tú Cô vào phòng.

“Việc hôm nay ta không muốn nói gì nữa, người hầu hạ ta từ nhỏ, thuốc này là người tự mình nấu, thì nên có chút cảm giác mới phải, hồng sâm cùng bạch sâm có khác biệt nhau rất lớn, cho nên người của hiệu thuốc không thể bốc sai, vì vậy chỉ có thể là người trong viện này đổi, hôm nay Liễu Lục thừa nhận lấy đi một vị thuốc, Bình Nhi lại chết, nếu là Bình Nhi đổi thì trong phòng Bình Nhi nhất định sẽ có bạch sâm, mà hồng sâm bị đổi đi nàng cũng không vứt bỏ, một hồi người đi tra một chút, sau đó tìm từng phòng, nói ta mất cây kim bộ giao, nên phải tra hết cho ta.”

Tú Cô nghe xong mặt lúc đỏ lúc trắng, rất xấu hổ, lời thiếu phu nhân không phải rất nặng, xem như còn giữ lại tình cảm, nếu là chủ tử khác, sợ đã đổi người rồi, vì vậy liền cung kính đi làm việc.

Cẩm Nương lại gọi Tứ Nhi đến, cùng nàng đi vào trong phòng, Cẩm Nương cầm lấy bao thuốc mà Lãnh Hoa Đình cho, đưa Tứ Nhi để nàng ấy nhanh chóng đi hỏi thành phần trong đó gồm những gì, lại đem phương thuốc hôm qua mình ghi ra đưa cho nàng ấy, để nàng ấy đi lấy thuốc về.

Một lúc lâu sau không biết Châu Nhi cùng Ngọc Nhi đi đâu về, hai người ở cùng một chỗ, đang nói gì đó, Phong Nhi cùng Mãn Nhi lạnh mặt nhìn họ, hai người vốn đang lau bàn liền lui ra đằng sau, không muốn nhìn thấy bộ dáng của hai người Châu Nhi.

Châu Nhi cùng Ngọc Nhi luôn có chút xem thường người của Cẩm Nương đem đến, cũng là người hầu hạ người thứ xuất thôi, nên không phóng khoáng cũng không gì lạ, vì vậy cũng không để ý nhiều, mà đi thẳng vào phòng, Cẩm Nương đang giúp Lãnh Hoa Đình cởi áo khoác, Ngọc Nhi thấy thế liền tiến lên giúp, Châu Nhi thì chỉ đứng xa xa, không có tiến lên giúp đỡ.

Cẩm Nương nhìn nàng liền hỏi “Phụ mẫu của người sao rồi?”

Châu Nhi nghe khẽ giật mình, sau một lúc lâu mới ngượng ngùng nói “Đã đỡ rồi, cảm ơn thiếu phu nhân đã quan tâm.”

Cẩm Nương cầm hai mươi lạng bạc đưa cho Châu Nhi “Hai người đồng thời bị bệnh, trong nhà nhất định sẽ khó khăn, đến, cầm lấy dùng đi, tuy nó không nhiều lắm, nhưng là tâm ý của ta.”

Châu Nhi kinh ngạc nhìn Cẩm Nương, chần chờ một lát mới duỗi tay trái ra nhận lấy, Cẩm Nương không hề chớp mắt nhìn vào tay nàng, tay phải giấu vào ống tay áo không đưa ra, Cẩm Nương giúp Lãnh Hoa Đình cởi áo bông rồi nói “Giúp ta treo lên”

Châu Nhi liền không thể không duỗi hai tay ra nhận lấy, Cẩm Nương không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào hai tay của nàng, quả nhiên trên mu bàn tay phải có vết máu, nhìn rất bắt mắt.

Lãnh Hoa Đình cũng nhìn thấy thì bắt lấy tay Châu Nhi “Châu Nhi, tay của ngươi làm sao vậy?”

Châu Nhi muốn rút về, nhưng tay Lãnh Hoa Đình đã giữ như gọng kìm rất chặt, không nhúc nhích được, liền đỏ mặt nói “Gia, ta không cẩn thận nên bị thương, không phải vết thương nặng.”

Cẩm Nương nhìn kỹ vết thương, rõ ràng là bốn dấu tay kéo dài, đáng hận là thời này không có kiểm nghiệm được ADN, bằng không muốn chứng minh thật giả rất dễ dàng.

“Buổi sáng giờ Thìn người đang ở đâu?” Cẩm Nương không nghĩ vòng vo và trực tiếp hỏi.

Châu Nhi cả kinh, sắc mặt đỏ hơn, cúi đầu nói “Nô tỳ không có đi đâu, chỉ ở trong phòng mình”

Cẩm Nương cười lạnh, nắm tay của nàng hỏi “Tại sao ở trong phòng mình? Ai làm chứng? Thương thế của ngươi không giống như may vá bị thương, giống như bị người ta cào bị thương, ai nhắm tâm cào Châu Nhi của chúng ta như vậy?”

Châu Nhi nghe xong liền rất vội, ánh mắt cầu xin giúp đỡ nhìn về phía Ngọc Nhi, trong mắt Ngọc Nhi cũng có chút bối rối, nhưng lại đem ánh mắt nhìn chỗ khác, mà không nói thêm gì.

Sắc mặt Châu Nhi biến hóa khó nhìn, rồi nói với Cẩm Nương “Vết thương này là...là...” Thật lâu cũng không nói ra được nguyên nhân, ánh mắt cứ nhè chăm chăm vào Ngọc Nhi.

Khóe miệng Cẩm Nương mím càng sâu, mị mắt nhìn nàng.

Ngọc Nhi bị Châu Nhi nhìn cũng không được tự nhiên, đành phải cúi đầu nhỏ giọng nói: “Hồi thiếu phu nhân, vết thương này...là vừa rồi nô tỳ không cẩn thận cào, do cùng Châu Nhi tỷ tỷ tranh cái túi tiền, kết quả...”

Cẩm Nương nghe xong hừ lạnh một tiếng nói “Thương thế của các ngươi thật trùng hợp, sớm không đến muộn không đến, lại đến đúng thời điểm này, hai người các ngươi đúng là tỷ muội tình thâm a.”

Châu Nhi nghe xong nói “Thiếu phu nhân, thương thế kia không phải cố ý, làm sao có thể chọn thời điểm?”

Cẩm Nương không muốn truy cứu thương thế của nàng, ngược lại hỏi “Buổi sáng một mình ngươi ở trong phòng, ai có thể làm chứng?”

“Ngọc Nhi a, Ngọc Nhi có đi vào nhìn thấy ta” Châu Nhi liền không nghĩ ngợi liền nói.

Lúc này Ngọc Nhi cúi đầu càng thấp, nhìn Cẩm Nương, trong mắt lờ lờ, hít hít hít, quay đầu lại nhìn Châu Nhi “Châu Nhi, ta...ta...” Nhưng lại khóc không thành tiếng, đáng vẻ như muốn xin lỗi Châu Nhi, không muốn gạt Cẩm Nương.

Châu Nhi nghe xong liền thất thần, yên lặng nhìn Ngọc Nhi, không thể tin quá “Ngươi...ngươi cái gì, ngươi nói thật đi, làm gì mà phải áp úng”

Cẩm Nương thấy vậy liền cười, ánh mắt diễu cợt nhìn Châu Nhi “Ngươi đừng ép nàng, vừa rồi nàng đã giúp ngươi một lần rồi, coi như là hết tình tỷ muội.”

Châu Nhi nghe xong nước mắt như hạt châu rơi xuống khóc thút thút, nhìn Cẩm Nương “Nô tỳ nói đều là thật, không biết thiếu phu nhân vì sao nói nô tỳ như thế, nô tỳ không có làm gì sai” Nói xong dùng ánh mắt trừng Ngọc Nhi.

Lãnh Hoa Đình nghe xong cũng không kiên nhẫn, quát Cẩm Nương “Cùng các nàng nói nhiều vậy làm gì, trực tiếp đưa đến cho nương đi bớt việc.”

Cẩm Nương nghe vậy liền để Tứ Nhi kêu hai bà tử đến, bắt Châu Nhi cùng Ngọc Nhi đưa sang cho Vương phi.

Cẩm Nương cũng không đi cùng họ, nàng chỉ cảm thấy nội tâm đang cực kỳ bị đè nén, như là có khối đá chèn trong lòng, tại trong ngực, lên không được, xả không ra, lại nhả không ra, nuốt không nổi, rất khó chịu, một mình ngồi xuống bên cửa sổ, nhìn cảnh cây khô ngoài cửa sổ mà ngẩn người.

Lãnh Hoa Đình lẳng lặng đẩy xe lăn tới, cùng nàng ngồi, chăm chú cầm tay nàng, cách một tấm băng gạc, nhưng Cẩm Nương vẫn cảm thấy được nhiệt độ từ tay hắn, nghiêng đầu tựa vào vai hắn, nhắm mắt ngủ, trong miệng lại nói “Tướng công, trước kia chàng đối diện với nhiều chuyện như vậy, thật sự đã làm khó chàng.”

Tay Lãnh Hoa Đình ôn nhu xoa mặt nàng, nhẹ nhàng nói “Hiện tại có nàng rồi, cũng không thấy khó nữa, nương tử, nàng làm rất tốt.”

Cẩm Nương nghe thì xong mở mắt ra, mày cau lên “ta cho rằng, ta thật sự rất dần” Hiếm khi thấy hắn khen nàng một lần, nên nàng đã đòi chút ít lỗ lã lại, lúc trước bị hắn mắng nhiều lắm rồi.

“Cũng may, mặc dù so với ta thì dần rất nhiều, lại xấu, nhưng không có trở ngại là được, ta lại không chê, cho nên đừng khó chịu, không phải nói thích ăn điểm tâm kia sao? Phụ vương lại cho người đem đến, cùng ăn đi” Cẩm Nương nghe nửa câu nói đầu của hắn thì muốn nổi giận, nhưng vừa nghe có đồ ăn, mặt mày liền hớn hở, đứng dậy đẩy hắn vào trong phòng, vừa đẩy vừa hỏi “Là phụ vương đưa tới sao? Lúc nào mà ta không biết.”

Khóe miệng Lãnh Hoa Đình lại nhếch lên, diễm lệ như hoa thủy tiên, nụ cười càng cao thượng xinh đẹp, Cẩm Nương nhìn thấy tim liền đập thành thịch, thấp đầu mắng “Chính chàng như yêu nghiệt, đương nhiên lúc nào cũng mắng người khác xấu, ta xấu chỗ nào, nói xem, ta cũng là tiểu mỹ nhân không được sao?”

Lãnh Hoa Đình nghe xong thì cười haha lên, trong lúc nhất thời, uất ức trong phòng cũng tiêu tan đi, Cẩm Nương nhìn khuôn mặt cười tươi của hắn, trong nội tâm như được rót vào lực lượng mới, dâng trào ý chí chiến đấu, chỉ cần cố gắng, nàng tin tưởng, tương lai của hai người sẽ tốt đẹp.

Không bao lâu, Tứ Nhi cầm thuốc trở về, trong tay đưa ra một tờ giấy, Cẩm Nương nhìn liền nghi ngờ, Lãnh Hoa Hiên đưa thuốc có hai vị giống mình kê đơn, vì sao Lãnh Hoa Đình uống lâu như vậy, bản thân cũng không biết hết thuốc đúng bệnh, như thế nào hắn ta lại rõ ràng như vậy?

“Tướng công, tam thiếu gia...so với chàng nhỏ tuổi hơn đúng không?” Cẩm Nương hỏi Lãnh Hoa Đình.

Lãnh Hoa Đình vừa nghe đến tên Lãnh Hoa Hiên, mặt liền có chút lạnh, tức giận trả lời “Người thăm dò tuổi hắn làm chi, cho dù có muốn e cũng đã muộn”

Cẩm Nương nghe xong vừa bực mình vừa buồn cười, thật đúng là tiểu gia hỏa cá biệt “Chàng chỉ nói cho ta biết tuổi của hắn là được, sao từ chuyện này lại bắt sang chuyện kia.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong bĩu môi, tức giận nhìn nàng “Không nói cho nàng biết.” Nói xong thì quay đi không thèm nhìn Cẩm Nương.

Tứ Nhi ngược lại ở bên cạnh nở nụ cười, nói nhỏ vào tai Cẩm Nương “Ngày ấy trong phòng nhị phu nhân, thiếu phu nhân người không chú ý nghe, nô tỳ nghe rõ ràng, tam thiếu gia năm nay mười bảy tuổi, cũng đến tuổi cưới vợ.”

Cẩm Nương liếc nàng một cái “Người biết rõ tuổi.” Gia người ta đến tuổi đón dâu thì có liên quan gì nàng ấy, chẳng lẽ nàng ấy thích Lãnh Hoa Hiên, muốn làm thiếp sao?

Trong đầu nàng hiện lên nha hoàn trong viện của nhị phu nhân, lại nói “Tứ Nhi, ta nói cho người biết, có người nhìn nhả nhặn tuần tú, nhưng lại không đáng tin, người phải nhìn xa một chút, chung thân đại sự không thể qua loa.”

Sao bỗng sang chuyện này rồi, Tứ Nhi chỉ bắt quá theo thiếu gia chọc thiếu phu nhân mà thôi, không nghĩ thiếu phu nhân lại nghĩ nhiều như vậy, thật đúng là...Tứ Nhi dậm chân, cũng học theo nhìn Cẩm Nương một cái “Ta không thèm nghe người nói nữa, người nha, đâu không lại gia, lại tìm ta trút giận.”

Lãnh Hoa Đình rốt cuộc cũng nhịn không được cười haha lên, giật ống tay áo Cẩm Nương nói “Nha đầu Tứ Nhi thật đúng là thú vị, bắt quá, nương tử nàng cũng nên lưu ý, xem trong viện có người nào thích hợp, xứng với Tứ Nhi không.”

Lời này như nói với Cẩm Nương, nhưng nghĩ lại thì đang giúp đỡ Cẩm Nương trêu chọc Tứ Nhi, cuối cùng Tứ Nhi cũng không chịu được cặp vợ chồng này liền vén rèm đi ra ngoài.

Cẩm Nương nghiêm mặt lại, nói với Lãnh Hoa Đình “Thuốc tam thiếu gia đưa tới, trong đó đúng là có hai vị đối với bệnh của chàng rất có lợi, ta muốn hỏi chàng, năm đó hần mới mười một tuổi thôi, nghe nói, các người khi còn bé rất thân, lúc người phát bệnh, hần có bên cạnh người không?”

Lãnh Hoa Đình nhắm mắt lại, trên mặt lộ ra tia thống khổ, Cẩm Nương biết lúc hần nhớ lại chuyện xưa sẽ rất đau khổ, nhưng mà, có một số việc vẫn phải hỏi, để tích góp, rồi từ đó phân tích, tổng lại sẽ tìm ra manh mối mới.

“Tướng công, chàng đã nói sẽ cùng ta chung sức, vậy thì hãy nói cho ta biết một ít chuyện, biết đâu ta có thể giúp chàng.”

Lãnh Hoa Đình sau một lúc lâu mới mở mắt ra, yên lặng nhìn Cẩm Nương, trong mắt đã mất hết vẻ đau xót, bình tĩnh nói “Năm, ta cùng hần ăn chung ngủ chung, tình cảm so với huynh đệ còn thân hơn, lúc ấy, nương đang cãi nhau cùng với phụ vương, trong phủ không người nào quản ta, Lưu di nương lại là người cay nghiệt, nên nhị thẩm đem ta dẫn đi, cũng rất chiều cổ ta, nhưng mà, nửa năm sau khi trở về ta liền bị độc phát.”

“Ngay từ đầu, ta cũng không hoài nghi Đông phủ, nhưng về sau nhớ lại, những người hầu hạ ta đều từ nhỏ lớn lên, nếu muốn hại, đã hại sớm mấy năm trước, cần gì chờ đến năm ta mười hai tuổi mới hại, người dạy ta công phu cũng đã từng nói, độc này hạ chỉ tối đa trong vòng một năm mới hạ, cho nên...”

Thì ra là thế, xem ra, Lãnh Hoa Đình bị độc hại, người bị hiềm nghi lớn nhất chính là Đông phủ, chẳng qua lúc ấy, Vương gia không có phát hiện sao?

Như biết rõ nội tâm Cẩm Nương có nghi ngờ, Lãnh Hoa Đình nói tiếp “Hoa Hiên cùng ta ăn ở, mỗi ngày đều không có chia ra, lại thêm, nếu ta chết, phụ vương cũng còn có đại ca, vị trí thế tử cũng không đến lượt Hoa Hiên, hơn nữa còn sau khi từ Đông phủ về, nửa năm sau mới phát tác, thì càng không liên quan đến đông phủ, đây chỉ là hoài nghi trong lòng ta thôi.”

Cẩm Nương vốn cũng nghĩ đến điểm này, cảm thấy nhị phu nhân mà hại Lãnh Hoa Đình thì có chỗ không thuyết phục lắm, vì không có lập trường cùng mục đích rõ ràng, nhưng....

“Về sau chàng không qua lại cùng với Hoa Hiên nữa sao? Hay là, từ lúc đó về sau chàng không để ý đến Hoa Hiên nữa đúng không?” Cẩm Nương lại hỏi.

“Hoa Hiên Hoa Hiên, người gọi cũng quá mức thân mật đi, sao không thấy nàng gọi tên ta đi.” Lãnh Hoa Đình nghe xong lời nói của Cẩm Nương thì bắt đầu nhún mày, kéo vạt áo nàng xuống, tóm mũi nàng nói.

Cẩm Nương bị đau, lấy tay chọc vào chỗ nhột của hần, để hần bỏ ra.

Lãnh Hoa Đình chịu nhột không được, liền nói lỏng tay, nhưng vẫn trả lời “Tất nhiên là không cùng hần chơi nữa, hơn nữa, cũng không tới Đông phủ, vì ta không thích chỗ kia.”

Nếu không qua lại với Lãnh Hoa Đình, thì hần làm sao biết bệnh tình của Lãnh Hoa Đình, chẳng phải thái y viện cũng đều không tìm được thuốc hay sao? Vì sao hần đến nơi khác tìm, còn...rất đúng chứng bệnh nữa?

Trừ khi, hần biết Lãnh Hoa Đình trúng loại độc gì, còn biết rõ phương pháp giải độc, nhưng hiện nay xem ra, chỉ có hai vị thuốc giống nhau, mà những cái khác mình lại không biết đặc tính, nếu Lãnh Hoa Đình uống thật, cũng không biết là giải độc hay tăng độc, phải biết rằng, một vị thuốc khác nhau, thì thuốc sẽ bị biến đổi nhiều.

Trong nội tâm Cẩm Nương điềm nhiên, nắm lấy bao thuốc ném vào trong chậu than, nói với Lãnh Hoa Đình “Một ngày nào đó nhất định sẽ tìm ra chân tướng, người làm, trời nhìn, những kẻ ác độc, cuối cùng sẽ gặp báo ứng.”

Hai người đang nói chuyện, thì đột nhiên Ngọc Nhi khóc chạy trở về, cũng không thông báo mà chạy vào trong phòng, nói với Cẩm Nương “Thiếu gia, thiếu phu nhân, Châu Nhi nàng Nàng gặp chuyện tự vẫn.”

71. Chương 71: Chương 71

Gặp chuyện tự sát? Nghe tin tức như thế, Cẩm Nương cảm giác trái tim mình khó có thể chịu đựng nổi, trong vòng một ngày đã chết hai nha đầu, đều là những người trước kia hầu hạ nàng, trong lòng thoáng cái khó có thể thừa nhận, ngồi ở trong phòng hồi lâu không có phản ứng.

Lãnh Hoa Đình nhẹ nhàng kéo kéo vạt áo của nàng, nhúu lông mày nói: “Nương tử, chuyện không liên quan đến nàng.” Thanh âm của hắn ôn nhu, mang theo tâm tư thật cẩn thận, tựa hồ sợ Cẩm Nương đem cái chết của Châu Nhi ôm vào trên người nàng.

Cẩm Nương hoàn hồn, nhìn ánh mắt của hắn thật lâu, trong lòng biết hắn cũng có khổ sở trong lòng, dù sao cũng là nha đầu từ nhỏ đến lớn hầu hạ hắn, mỗi một ngày trôi qua, cũng đều có chút tình cảm, nghĩ vậy nàng liền hít một hơi thật sâu, tận lực khiến cho giọng nói của mình trở nên bình thản, “Tướng công, chàng. có muốn đi qua xem một chút hay không?”

Lãnh Hoa Đình lắc đầu, “Nàng đi qua đi, nếu là. còn có một chút hơi thở, thì tận lực chữa trị.” Vừa nói, vừa tự mình đẩy xe lăn đến phía trước cửa sổ, trong mắt phượng mang theo một tia ưu thương, yên lặng nhìn ngoài cửa sổ.

Ngọc nhi nhìn thấy vậy thì có chút ít động dung, nàng vẫn cho là Gia đối với các nàng không mấy để ý, cho là hắn chẳng qua là tâm tính tiểu hài tử, đối với mọi chuyện đều rất lãnh đạm, không nghĩ tới, Gia lại vì Châu nhi chết đi mà thương tâm, nếu là. chính mình thì cũng cảm thấy có giá trị.

Cẩm Nương đến gần Lãnh Hoa Đình, cầm tay của hắn nói: “Cùng đi đi, nếu nàng đã ra đi, thì chàng coi như là tiễn nàng một đoạn đường.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong chỉ lạnh lùng cười một tiếng, “Ta tiễn nàng ta làm cái gì, bất quá chỉ là một kẻ phản bội chủ nhân, để cho người ta chữa trị, chẳng qua cứ như vậy mà để nàng chết đi, thật quá dễ dãi với nàng, nương tử, ta thương tâm, là bởi vì quá mệt mỏi.”

Cẩm Nương nghe hắn nói xong trong lòng có chút rầu rĩ, đúng vậy a, cho dù là ai mà ngày ngày phải sống trong âm mưu cùng tính toán, ngay cả người thân cận nhất bên cạnh cũng không thể tin tưởng được, thời thời khắc khắc đều phải đề phòng, dĩ nhiên sẽ mệt mỏi, vừa nghĩ như thế, nàng lại cảm thấy đau lòng, đưa tay vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của hắn, ghen lời nói: “Không sợ, tướng công, còn có ta ở bên cạnh chàng.”

Lãnh Hoa Đình sáng sủa cười một tiếng, thuận thế đem nàng kéo vào trong lòng, hôn lên trán nàng, nói: “Ừ, đúng vậy, nàng cũng đừng sợ, có ta ở bên cạnh nàng.”

Hắn chưa bao giờ làm ra cử chỉ thân mật như thế, Cẩm Nương bỗng chốc bị hắn làm cho đỏ mặt, cúi mặt xuống không dám nhìn hắn, xấu hổ không thôi, Lãnh Hoa Đình không nghĩ tới ngày thường Cẩm Nương rất thẳng tính cũng sẽ xấu hổ như thế, nên không khỏi cười ha ha lên, đang muốn trêu chọc nàng nữa, thì Cẩm Nương giống như con cá nhỏ từ trong ngực hắn trượt ra, đứng qua một bên, xoay người sang chỗ khác nói: “Ta tới phòng của nương.” Dứt lời liền đi ra ngoài.

“Vậy ta cũng đi.” Lãnh Hoa Đình cười ở sau lưng nàng nói.

Cẩm Nương nghe thấy vậy thì thân thể cứng đờ, tim đập bùm bùm, nhảy lên dữ dội, nàng một chút cũng không muốn đối mặt với hắn lúc này, mà hắn thì lại như muốn thấy bộ dáng túng quẫn của nàng, rõ ràng không thể nào nói nổi.

Lãnh Hoa Đình đã đẩy xe lăn đuổi theo, thanh âm lại trở nên ủy ủy khuất khuất, “Lại để cho ta tự mình đẩy, nương tử nói chuyện không giữ lời gì hết.”

Lời của hắn cuối cùng cũng hóa giải túng quẫn của nàng, lúc này Cẩm Nương mới xoay người lại, nhưng vẫn không dám nhìn mặt của hắn, đẩy hắn đi ra ngoài.

Ngọc nhi giật mình đứng lặng ở trong phòng, sau một hồi lâu cũng không nhúc nhích, giống như ngẩn ngơ, mới rồi còn tưởng Gia thương tâm vì Châu nhi, mình còn âm thầm sầu não một chút, cho là hầu hạ nhiều năm như vậy, cũng có chút tình cảm. Không nghĩ tới, hoàn toàn không phải là như vậy, Gia. cũng hận người phản bội hắn sao.

Phong nhi đi vào quét dọn, liền nhìn thấy Ngọc Nhi như người mất hồn đứng ở giữa phòng của thiếu phu nhân, hai mắt không khỏi mở to nhìn, bỗng nhiên liền thấy trong mắt Ngọc Nhi lóe lên lệ sắc, trên mặt lộ ra bộ dáng dữ tợn, bộ dáng kia cùng khí chất yên lặng trầm ổn ngày thường của nàng hoàn toàn khác biệt, thì không khỏi ngậy ngốc, xoay người lén lút đi ra ngoài, lại đứng ở cạnh cửa lưu ý động tĩnh ở trong phòng, chờ Ngọc nhi lấy lại tinh thần, làm ra vẻ mặt đau thương đi ra, Phong nhi liền đến bên cạnh bàn, cầm khăn lau bàn.

Trong phòng Vương phi, Châu nhi quả nhiên không có chết, chẳng qua là đụng bất tỉnh, Vương Phi đã cho người khiêng nàng mang xuống, tìm người chữa trị, thấy Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình cùng nhau đi tới, thì chỉ gặt đầu một cái, rồi vẫn thấp đầu suy nghĩ cái gì đó.

Cẩm Nương cảm thấy có chút kinh ngạc, hỏi Vương Phi: “Nàng thật sự thừa nhận giết Bình Nhi?”

Wương Phi cau mày liếc nhìn nàng một cái nói: “Không có, nàng lúc ấy cũng không nói vết thương là do Ngọc Nhi cào mà ra, Ngọc nhi ngay từ đầu cũng đã thừa nhận, sau đó, Nương nói muốn đánh người, thì Ngọc nhi liền phản cung, nói là Châu nhi ép nàng làm nhân chứng giả, không nghĩ tới Châu nhi rất cương liệt, sau vài lần cũng không nói, bỗng nhiên đâm đầu đụng vào tường, xem ra, chuyện này còn có bí ẩn.”

Cẩm Nương cũng tràn đầy đồng cảm, bất quá, lời của Châu nhi cũng thật sự khó có thể làm cho người ta tin tưởng, Ngọc nhi cũng không thể chỉ vì cái hà bao mà cào nàng ta tạo thành vết thương, hơn nữa, cùng lúc bị thương, trừ phi. Ánh mắt sáng lên, chẳng lẽ Ngọc nhi mới là người hiềm nghi kia? Nghĩ lại, thì cảm thấy không thể nào, Ngọc nhi làm việc so sánh với Châu nhi trầm ổn hơn nhiều, hơn nữa, Ngọc nhi buổi sang vẫn một mực ở trong viện, cũng không có đi ra ngoài.

Đang âm thầm suy nghĩ thì phía ngoài có người báo lại, báo là Tam lão gia cùng Thế tử gia cùng tới.

Wương Phi nghe thấy vậy không khỏi mày nhíu càng sâu, nhưng vẫn nói với Ngọc Bích, “Đi ra đón đi.”

Giọng nói của Tam lão gia từ xa truyền vào, “Vương tẩu, hôm qua ta đi tới cửa hàng rồi, làm ăn rất là tốt, chẳng qua là, chương quỹ trong đó thật không nghe lời, ta muốn đổi một người đắc lực tới.”

“Tam thúc, người đều nói, cửa hàng kia làm ăn rất tốt, vậy cho thấy chương quỹ hiện tại làm việc rất tốt, nhân tài như vậy người không cần, phải thay đổi cái gì?” Lãnh Hoa Đường ở phía sau Tam lão gia kéo lấy hần, muốn đem hần kéo trở lại.

Tam lão gia làm sao chịu nghe theo, vẫn bước vào trong nhà, “Đường ca Nhi, người quả thật không biết, cầu nô tài kia căn bản là không đem ta để vào trong mắt, ta nói cái gì thì hần một mặt diễn trước mặt ta, mặt khác, thì đi tìm vương huynh cáo trạng ta, làm cho vương huynh mắng ta một trận, thật là quá uất ức đi, ta là chủ tử chân chính, đi quản lý, thì mọi chuyện trong cửa hàng đều phải nghe ta.”

Wương Phi nghe vậy liền trầm mặt, đang muốn nói chuyện, thì Cẩm Nương kịp thời trao đổi một ánh mắt với nàng.

Đang lúc nói chuyện, Tam lão gia đã bước vào phòng, chấp tay lên gật gật, coi như đã làm lễ với vương phi, Lãnh Hoa Đường thì rất cung kính làm lễ với vương phi, hần ngược mắt nhìn thấy Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình đều đang ở bên trong, thì hơi có chút kinh ngạc, nhưng ngay sau đó cười một tiếng, “Tiểu Đình hôm nay cảm giác có tốt hơn chút nào không?”

Từ khi hần cùng Tam lão gia đi vào, mặt Lãnh Hoa Đình liền lạnh, lúc này lại càng ngời lẹch qua một bên trên ghế, hai mắt nhìn cái xà nhà chạm khắc, giống như không nghe thấy lời của Lãnh Hoa Đường.

Lãnh Hoa Đường cũng đã có thói quen rồi, nên vẫn cười đến vô cùng thân mật, ngược lại đối với Cẩm Nương nói: “Đệ muội, Tiểu Đình một ngày ba bữa có đúng giờ không? Hần thích nhất là những điểm tâm nhỏ trong cung, hôm kia, cuối cùng ta cũng tìm được người giỏi, biết làm các món điểm tâm đó, hần là đệ tử chân truyền của đầu bếp trong cung, sáng mai ta đem người tới viện của các người được không?”

Cẩm Nương nghe vậy liền nhìn về phía Lãnh Hoa Đình, thấy hần cuối cùng cũng ngời thẳng một chút ít, đang muốn chối từ, thì đã nghe hần nói: “Đừng có mà bốc phét lừa người, giỏi thì phải làm ra cái vị kia mới được.”

Cẩm Nương nghe vậy không khỏi giật mình, người này do Lãnh Hoa Đường đưa tới, nếu là một gian tế tới, lại làm đồ ăn, vậy cũng thật khó lòng phòng bị a, hửn. tại sao lại muốn thu về?

Vương Phi nghe xong cũng có chút không tán thành, liền đối với Lãnh Hoa Đường nói, “Thật vất vả mới tìm thấy người như vậy, nên để ở lại trong viện của người mới đúng, Mai nhi cũng rất thích ăn điểm tâm nhỏ trong cung, hôm qua nàng còn nói, thái tử phi điện hạ phái người đưa tới, nàng mới nhìn đã ăn sạch, Tiểu Đình nếu muốn ăn, các người làm rồi đưa tới một ít là được.”

Lãnh Hoa Đình vừa nghe liền cong miệng, quát về phía vương phi: “Không, Tiểu Đình sẽ lấy người để ở trong viện của mình, nương tử cũng thích ăn, chị dâu nếu muốn ăn, thì đi tìm tỷ tỷ của nàng xin là được, là đại ca đưa cho ta, tại sao lại có thể đổi ý?”

Cẩm Nương nghe xong liền lập tức hiểu ý tứ của hửn, nếu Lãnh Hoa Đường thật muốn hại người, thay vì đem người ngăn ở ngoài cửa, không bằng đặt ở trong tầm mắt của mình, đầu bếp kia, nếu muốn làm chuyện gì thì cũng có người trước mắt coi chừng hửn, nguyên liệu nấu ăn cũng đều do viện mình chuẩn bị ra, muốn gỡ trò quỷ, ngược lại cũng không có phương tiện, điểm trọng yếu nhất chính là, thu vào viện mình, nguội lạnh với hửn là được, nhiều nhất thì không ăn đồ gì của hửn là được, nhưng nếu là đặt ở trong phủ thế tử, ngược lại sẽ để cho vợ chồng thế tử có cớ, suốt ngày đưa điểm tâm tới, ăn cũng không được, mà không ăn cũng không xong, vậy chẳng thà nhận về viện mình.

Như vậy liền nói: “Nương, vừa đúng lúc tướng công thích, vậy chúng ta liền thu nhận nha, cảm ơn đại ca quan tâm.” Vừa nói, vừa phúc thân thi lễ với Lãnh Hoa Đường.

Lãnh Hoa Đường thấy Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình đều đồng ý thu nhận người của hửn, thì thở phào nhẹ nhõm, tâm tình rất vui vẻ: “Tiểu Đình còn muốn cái gì, cứ nói với ca ca, ca ca dù nghĩ hết mọi biện pháp, cũng sẽ làm cho Tiểu Đình.” Vừa nói vừa đi gần tới Lãnh Hoa Đình, giơ tay lên định chạm vào trán hửn, Lãnh Hoa Đình nhướng mày, quay đầu nghiêng đi, tiện tay liền đem hửn đẩy ra, lạnh lùng liếc hửn một cái.

Tay của Lãnh Hoa Đường ở giữa không trung cứng lại một chút, nhưng ngay sau đó rất tự nhiên để xuống, “Tiểu Đình, đều đã cưới nương tử rồi, không thể tùy hứng như vậy nữa.” Nụ cười trên mặt không giảm, tuyệt không để ý đến sự lạnh nhạt của Lãnh Hoa Đình.

Tam lão gia thì mặc kệ, hướng về phía Lãnh Hoa Đường nói: “Người có người thú vị như vậy, không bằng tặng cho Tam thúc ta là được rồi, Tam thúc cũng đang lúc thiếu một đầu bếp, ai, chuyện này trước để xuống đi, Vương tẩu, ta muốn đổi lại chưởng quỹ của hàng thành Đông kia, những nô tài không nghe lời người liền đuổi cho ta, hoặc là ta trực tiếp tìm người khác.”

Bên kia Lãnh Hoa Đường liền nhú lông mày, nói: “Tam thúc, chưởng quỹ cửa hàng thành Đông kia là người làm của phụ vương, lại là người kinh nghiệm chu đáo, thúc nếu muốn đổi, vậy thì từ nơi nào mà kiếm được người kinh doanh thay thế hửn.”

Tam lão gia rất không bình tĩnh vung tay lên, nói: “Tên tiểu nhân chết tiệt kia ý vào là hạ nhân của vương huynh, căn bản không đem lão gia ta để vào trong mắt, trong nóng ngoài lạnh, rất khó ưa, không được, ta phải đổi.”

Lãnh Hoa Đường còn muốn khuyên, thì Cẩm Nương liền cười nói: “Cũng không có chuyện gì, thì ra là Tam thúc muốn tự mình trông coi cửa hàng thành Đông, theo tài năng của Tam thúc, nếu người phía dưới đều không nghe lời Tam thúc, vậy Tam thúc không phải là chỉ có cái danh quản sự thôi sao, chỉ dùng để bày biện à? Như vậy cũng sẽ không nhìn thấy bản lĩnh cùng đầu óc kinh doanh của Tam thúc được, Nương, người cũng nên nghe Tam thúc nha, dù sao Tam thúc cũng đã nhúng tay vào quả lý nửa năm, nếu quản được tốt, vậy tất nhiên là Tam thúc có tài kinh doanh, cửa hàng giao cho Tam thúc cũng yên tâm, nếu là quản không tốt, Tam thúc cũng đã thử qua, cũng sẽ không còn sự hy vọng này nữa, chẳng phải tốt hơn?”

Vương Phi nghe vậy nở nụ cười, nàng có chút hiểu ý tứ của Cẩm Nương, liền nói: “Tốt lắm, lão Tam, vậy nghe theo người, bất quá, người phải lập một văn thư, cửa hàng ở thành Đông, trong nửa năm này người toàn quyền chịu trách nhiệm, tất cả hàng hóa toàn bộ do người chủ quản, trong phủ chỉ phái người đến giám thị, người có bằng lòng hay không?”

Tam lão gia cảm thấy Cẩm Nương nói rất vừa ý, ngày thường, trong phủ hần tuy là hô phong hoán vũ, nhưng mấy huynh đệ cùng con cháu đều cho rằng hần là người ngu ngốc, không có mấy người tín nhiệm, hôm nay lại có người để ý tới hần, cho hần cơ hội làm ra một ít thành tựu cho người khác nhìn thấy, Cẩm Nương nói mấy câu liền nâng lên mấy phần hùng tâm tráng chí của hần, hiếm khi dừng cảm dâng tràn liền nói: “Ký liền ký, xem Tam lão gia ta làm sao kinh doanh cửa hàng đến náo nhiệt rực rỡ, sẽ không để cho người khác xem thường ta.” Vừa nói, liền tà nghễ liếc Lãnh Hoa Đường một cái.

Lãnh Hoa Đường vừa bất đắc dĩ cười cười, vừa nhìn Cẩm Nương một cái, ánh mắt u ám thâm trầm, cũng không biết là suy nghĩ cái gì.

Tam lão gia ký xong văn thư thì cao hứng mà thăng bước đi. Lãnh Hoa Đường vẫn còn ở trong phòng, câu có câu không tán gẫu cùng vương phi, Vương Phi có chút không kiên nhẫn, trong nhà còn có rất nhiều chuyện không xử lý xong, hần cứ ngồi đây là muốn làm gì chứ?

Muốn nói đầu đầu để tiễn khách, nhưng Đình Nhi cùng Cẩm Nương đều đang ở đây, cũng không thể nói đuổi con lớn giữ con nhỏ lại, nên không khỏi có chút buồn bực.

Không bao lâu, lại nghe thấy Tam lão gia lớn tiếng hô: “Nhị ca, ngươi đây là làm cái gì, đại tẩu cũng đã đồng ý chuyện này, ngươi vì sao không chịu, chuyện này đâu có quan hệ gì với ngươi!”

Cẩm Nương nghe không khỏi quay đầu dò xét nhìn ra ngoài, quả nhiên một tiểu nha đầu vội vàng báo lại, nói Nhị lão gia kéo Tam lão gia tới.

Cẩm Nương nghe vậy liền nhìn Lãnh Hoa Đường một cái, quả nhiên thấy trong mắt của hần hiện lên một tia hiểu rõ, chẳng lẽ Nhị lão gia là do hần gọi đến sao? Hần biết trước Vương Phi sẽ đồng ý chuyện của Tam lão gia à?

Vương Phi cũng có chút ngoài ý muốn, Nhị lão gia bình thường không tới bên này, ngày thường đều ở trong phủ lo chuyện quan trường, ngay cả có chuyện gì, cũng đều trực tiếp đi tìm Vương gia, còn nữa, chuyện trong nội viện còn có Nhị phu nhân, nên hần không giống Tam lão gia vô hình vô dạng như vậy, đối với Vương Phi cũng rất là kính trọng, hôm nay làm sao lại biết được chuyện cửa hàng thành Đông, còn đi tới đây nữa?

Tam lão gia bị Nhị lão gia lôi đi vào, vẻ mặt tức giận, rồi lại có chút sợ hãi đối với Nhị lão gia, mặc dù cũng ồn ào, nhưng không dám nói lời thô tục, tuy là rất không tình nguyện, nhưng vẫn đi theo vào.

Nhị lão gia đầu tiên là hành lễ với Vương phi xong, mới kéo Tam lão gia ngồi xuống, Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đường cũng vội vàng hành lễ với Nhị lão gia, chỉ có Lãnh Hoa Đình vẫn chỉ lắc lắc thân thể ngả người tựa vào trong ghế, tựa hồ như muốn khắc thêm đóa hoa ở trên xà nhà.

Nhị lão gia dường như cũng đã quen hần như vậy, nên không để ý, chỉ hỏi Cẩm Nương mấy câu tình huống cuộc sống hàng ngày của Lãnh Hoa Đình, hỏi chân hần có đau đớn gì hay không, Cẩm Nương nhất nhất trả lời, đành hoàng ngồi ở một bên của Vương phi, bày ra một bộ dáng biết vâng lời, thấy vậy ánh mắt Lãnh Hoa Đường ngưng lại, đệ muội này vốn cho hần một chút cảm giác không giống như vậy, rất thú vị.

“Đại tẩu, cửa hàng thành Đông dính dấp quá nhiều, không nên để cho lão Tam chịu trách nhiệm, nếu không, xảy ra chuyện gì thì thật không tốt.” Nhị lão gia đi thẳng vào vấn đề chính, rất là lo lắng mà nói với vương phi.

Vương Phi nghe vậy liền thở dài, nhìn Tam lão gia một cái, nói: “Chuyện này ta cũng không có cách nào khác, lão Nhị ngươi cũng đã nghe đệ muội nói, hôm đó lão Tam chết sống muốn cửa hàng này, mẫu thân cũng ở đây, tẩu tử ta thật là khó xử.”

Lời này cũng là thật tình, Nhị lão gia tất nhiên là đã nghe Nhị thái thái nói, nghĩ đến, mẫu thân của mình cùng đệ đệ cũng quá mức hồ đồ, thích ép buộc người khác, ngày thường hần cũng hay khuyên nhủ qua, bất quá, bọn họ nơi nào nghe lọt vào tay, mẫu thân bây giờ càng già càng hồ đồ, cứ mặc cho lão tam càng quấy, cửa hàng thành Đông kia liên quan tới nhiều đại nhân vật, nếu như bị lão Tam đập phá, thua lỗ tiền bạc là chuyện nhỏ, đặc tội những người đó thì khó có thể lấy trở về, đại ca cũng thật là, làm sao mà cũng đồng ý vậy?

“Đại tẩu, về phần nương, ta sẽ đi khuyên, chuyện lão tam với cửa hàng này, tẩu hãy thu hồi đi.” Nhị lão gia suy nghĩ một chút liền nói.

Tam lão gia vừa nghe vậy liền nóng nảy, không nhịn được hét lên: “Không được, người dựa vào cái gì, người cho rằng chỉ có người có khả năng sao, ta cuối cùng cũng tìm được chút việc để làm, trước kia các người buộc ta làm việc, nói ta dấn dộn, hôm nay ta có được quyết tâm làm một việc quan trọng, các người lại từng bước từng bước ở dưới đất mà kéo chân ta, nhị ca, người là huynh đệ ruột thịt của ta sao?”

Tam lão gia nói xong mặt cũng đều đỏ, nghẹn cổ, đến giọng nói cũng có chút khàn.

Nhị lão gia nghe vậy liền mắng: “Ban đầu nếu như người nghe lời chúng ta, hôm nay cũng sẽ không khiến mọi người không tin người, còn náo loạn thành như bây giờ, tất cả đều là một mình người tạo thành, nếu ta không coi người là huynh đệ ruột thịt của ta, ta mới không có lòng đi quản người.”

Quay đầu lại hướng Vương Phi cung kính thi lễ, nói: “Kính xin vương tẩu thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

Vương Phi nhìn Tam lão gia thật khó xử, Tam lão gia giận đến mặt đều tái đi, hướng về phía Nhị lão gia liền nói: “Vương gia cũng đã đồng ý, nhưng người lại xem thường ta như vậy, chuyện này không mượn người xen vào, Vương gia đồng ý, chính là tin năng lực của ta, rồi người xem, ta nhất định có thể quản tốt cửa hàng này.”

Vừa quay đầu đối với Vương Phi nói: “Đại tẩu, tẩu là người thông tình đạt lý, lão Tam ta hôm nay ghi nhớ phần nhân tình này của tẩu, văn thư đã ký kia, thì không thể đổi ý, lão Tam ta đi đối người ở cửa hàng này, xem ai dám cản ta.” Vừa nói, nhìn cũng không nhìn Nhị lão gia một cái, liền hướng phía ngoài đi, Lãnh Hoa Đường vội vàng ngăn cản hần, khuyên nhủ: “Tam thúc, có lời gì từ từ nói, đừng nóng giận.”

Bên kia Nhị lão gia giận đến nói không được, đối với Lãnh Hoa Đường nói: “Đường nhi người buông hần ra, để cho hần đi, bản thân ta muốn nhìn xem, hần làm sao chống đỡ qua nửa năm nay.”

Lãnh Hoa Đường nghe vậy liền thả Tam lão gia, Tam lão gia cũng không quay đầu lại mà bước thẳng, Nhị lão gia cũng chờ Tam lão gia vừa đi, liền khôi phục bộ dáng ôn văn nho nhã, đối với Vương Phi nói: “Lão Tam là một người lỗ mãng, hần làm sao mà làm nên chuyện gì, Vương tẩu, không bằng cứ để cho Đường nhi đi giám sát hần xem sao, Đường nhi cũng nên học một ít chuyện buôn bán rồi, dù sao hần cũng là thế tử, tương lai sẽ kế thừa phần gia nghiệp này, ai cũng hiểu rõ ràng, nếu dựa hết vào phụng ngân (tiền lương) là chống đỡ không nổi cái nhà này, tương lai hần sẽ là gia chủ, nhất định phải học hết mọi thứ.”

Vương Phi nghe xong mặt mày biến đổi, khóe miệng lộ ra tia kinh ngạc, Lãnh Hoa Đường nên học cái gì, không nên học cái gì, tự có phụ thân hần là Giản Thân Vương gia tới an bài định liệu, lão Nhị như vậy có phải là quá quan tâm hay không?

Lãnh Hoa Đường rất cung kính nghe lời nói của Nhị lão gia, một bộ dạng thụ giáo lắng nghe.

“Lão Nhị, lời của người cũng có mấy phần đạo lý, bất quá, người cũng nói, Đường nhi là thế tử, hần học Văn hay là học võ, Vương gia cũng sẽ an bài thỏa đáng, ta nghĩ, học buôn bán mặc dù tốt, nhưng đây cũng là việc không nên khoe khoang, chuyện này a, hay là nên hỏi Vương gia mới phải.”

Vương Phi nói lời này xong không mềm không cứng rắn, nhưng lại đem lời đề nghị của Nhị lão gia đẩy trở về, Nhị lão gia sẽ không thể nói thêm cái gì.

Quả nhiên, Nhị lão gia nghe xong, thì không lên tiếng nữa, Lãnh Hoa Đường nghe xong đang muốn nói chuyện.

Thì Cẩm Nương lại giành trước một bước nói: “Nương, tướng công luôn luôn ở nhà nhàn rỗi vô sự, không bằng để cho tướng công đi theo Tam thúc tới cửa hàng thành Đông, nhìn một chút, có thể học được thêm chút gì đó, biết đâu chừng, tướng công sau này cũng có thể trở thành một quân sự tốt.”

Vương Phi đầu tiên là cảm thấy trong lúc người lớn đang nói chuyện Cẩm Nương xen miệng vào là rất không lễ phép, nhưng sau khi nghe nàng nói xong, lại cảm thấy nàng nói rất có lý, mình trước kia tại sao lại không nghĩ tới chuyện này, ừ, cũng không phải là không nghĩ, chỉ tại Đình Nhi căn bản không chịu ra cửa, từ sau khi bị bệnh, thì nơi nào cũng không muốn đi, còn sinh ra sợ hãi cùng người lạ chung đụng, tính tình từ đó

càng trở nên cổ quái, dù mình muốn cho hắn đi ra ngoài học chút ít chuyện kinh doanh, hắn cũng sẽ chẳng thèm ngó tới, nhưng mà hôm nay Cẩm Nương lại nói ra, cũng không biết Đình Nhi sẽ có phản ứng gì.

Vương Phi đang muốn đáp ứng, thì Nhị lão gia đã mở miệng trước, hắn lạnh lùng nhìn Cẩm Nương một cái, khinh thường nói: “Cháu dâu nói như thế thật không có đạo lý tốt, Đình Nhi thân có bệnh, có thể nào đi ra ngoài vất vả, người làm nương tử của hắn nên khuyên hắn dưỡng bệnh tốt mới đúng, tại sao có thể giết giây cho hắn ra cửa hồ nháo.”

Vương Phi vừa nghe vậy liền tức giận, cái gì là con của mình đi ra ngoài học chính là hồ nháo, mặt của nàng lập tức chìm xuống, cười lạnh nói: “Lão Nhị, Đình Nhi chẳng qua là đi đứng không tiện, đi ra ngoài chỉ học tập sổ sách kinh doanh, hơn nữa có người làm rồi, nên cũng sẽ không mệt đến hắn, cộng thêm nương tử của hắn bên mình, thì càng sẽ không cản trở hắn dưỡng bệnh. Bản thân ta không biết, thì ra trong mắt lão Nhị người nói chuyện kinh doanh là hồ nháo, nếu đã hồ nháo, vậy thì Đường nhi càng không thể tham gia rồi, tránh cho Vương gia trở lại mắng ta, cản trở tiền đồ của thế tử.”

Nhị lão gia tự biết lời nói mới rồi đã nói quá, Vương Phi nói như vậy, hắn cũng không nên phản bác nữa, nhưng mà lại đảo mắt vòng quanh nhìn về phía Lãnh Hoa Đường đang ngồi yên bên cạnh.

Lãnh Hoa Đường vẫn là bộ dáng vân đạm phong khinh, tựa hồ lời nói mới vừa rồi của Nhị lão gia cùng Vương phi không có quan hệ gì đến hắn cả, nhưng mà cũng nhìn qua Nhị lão gia một chút, rồi hắn mới quay đầu đi hỏi Lãnh Hoa Đình:

“Tiểu Đình, người nguyện ý mỗi ngày đi dạo tới cửa hàng không? Nơi đó người đến người đi nhiều, rất là náo nhiệt, người còn có thể làm quen không ít bạn tốt, còn nữa, cũng có thể học một chút chuyện buôn bán.”

Lời này nghe giống như là quan tâm tới Lãnh Hoa Đình, nhưng thật ra là cố ý khơi lên tính tình tự bế không được tự nhiên của Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đường biết rõ Lãnh Hoa Đình có nỗi sợ gặp người khác, còn cố ý nói cửa hàng thành Đông náo nhiệt như thế nào, còn có thể kết giao bạn bè mới. Lại thêm nữa, Lãnh Hoa Đình từ trước đến giờ chỉ thích thi từ ca phú, chỉ thích gặp văn nhân nhã sĩ, từ trước đến giờ đều xem thường buôn bán, hừ, người này so với Nhị lão gia càng thêm hắc ám. Cẩm Nương ở trong lòng oán thầm nói, nhưng mà, nàng cũng có chút nóng lòng, sợ Lãnh Hoa Đình thật sự phát cáu không chịu đi.

Lãnh Hoa Đình nghe lời nói của thế tử..., hiếm khi đem ánh mắt dừng ở trên mặt của hắn, rồi khẽ nghiêng đầu, giống như là đang đánh giá hắn, hoặc như là đang suy tư lời nói mới vừa rồi của hắn, một hồi lâu mới lên tiếng: “Người nói là thật sao?” Về mặt hồn nhiên chân chất, nửa điểm cũng nhìn không ra tâm tư của hắn, tựa như câu nói kia chỉ là bản năng phản ứng của hắn, không có một chút tâm cơ nào bên trong.

Tiểu Đình đã bao lâu không nhìn mình như vậy rồi? Bị ánh mắt trong suốt thuần khiết đó nhìn chằm chằm, trong chốc lát Lãnh Hoa Đường cảm thấy không được tự nhiên, một tia đau lòng lặng lẽ bò lên trong lòng, nhưng rất nhanh lại bị hắn đè ép đi xuống, rồi rất nghiêm túc nhìn vào mắt Lãnh Hoa Đình nói: “Dĩ nhiên, đại ca làm sao có thể lừa gạt Tiểu Đình đây.”

Vương Phi cũng bị lời nói của Lãnh Hoa Đường làm cho hồi hộp, nàng cũng sợ Lãnh Hoa Đình sẽ cự tuyệt, cho nên dùng đôi mắt trông mong nhìn nhi tử, hiện tại nàng chỉ có thể ở một bên lo lắng suy tư, mà không thể mở miệng khuyên, bởi vì Tiểu Đình tính tình bướng bỉnh, người càng muốn hắn làm, hắn càng muốn chọc giận người.

Khóe miệng Nhị lão gia cũng ngậm ý cười, ai cũng biết đứa cháu này không thích đi ra ngoài nhất, Đường nhi thật đúng là biết cách nói chuyện.

“A, vậy thì tốt quá, nương tử, sáng mai, người hãy theo ta đi.” Nhưng thật ngoài ý muốn của tất cả mọi người, Lãnh Hoa Đình nghe xong thì vui vẻ ra mặt, vỗ tay nói, bộ dáng tựa như ánh ban mai, như một hải tử muốn được ra ngoài chơi đùa, trong giọng nói đều ẩn chứa mong đợi.

Vương Phi cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, Lãnh Hoa Đường cùng Nhị lão gia nghe vậy thì hơi khựng lại, hai người đồng thời khó hiểu nhìn Lãnh Hoa Đình, hắn. làm sao lại đổi tính rồi.

Chỉ có Cẩm Nương mới biết, đây là đáp án theo nàng dự liệu, có lẽ trước kia hắn rất hận đời, cho nên mới muốn trốn tránh tất cả ngoại giới, đem mình phong bế trong ở một nơi nhỏ bé của mình, nhưng hôm nay,

hắn đã đáp ứng nàng, trong những ngày còn sống, phải dành hoàn yên ổn ở bên cạnh nàng, nếu muốn vãng vàng ở bên cạnh nàng, thì dĩ nhiên phải cố gắng nhìn nhận hoàn cảnh chung quanh, hơn nữa muốn có cuộc sống thanh thản, tốt đẹp, thì tất nhiên tiền và quyền, thì không thể thiếu.

“Tiểu Đình, người thích là tốt rồi, chỉ là, đến lúc đó, thật sẽ có thật rất nhiều người vây xung quanh nhìn người, người. chịu được sao?” Lãnh Hoa Đường còn chưa có từ bỏ ý định, lơ đãng nói, hắn cảm thấy Tiểu Đình không có giống như trước kia, tâm trí Tiểu Đình thật chỉ có mười hai tuổi sao?

“Hừ, nương tử nói, bọn họ nhìn ta, là bởi vì ta lớn lên đẹp, người đẹp thì tất cả mọi người đều thích, nếu đã thích Tiểu Đình, thì Tiểu Đình tại sao lại phải chán ghét, nương tử, nàng nói đúng không?” Lãnh Hoa Đình liếc Lãnh Hoa Đường một cái, vừa lấy lòng nói với Cẩm Nương, bộ dáng kia, vừa ngây thơ vừa nghịch ngợm, Lãnh Hoa Đường đứng thẳng lên lại đem hoài nghi mới vừa rồi đè ép đi xuống, Tiểu Đình, bất quá là bị Cẩm Nương ảnh hưởng mà thôi, tiểu hài tử nha, luôn đối với người trong lòng mình ngàn y trăm thuận, đối với người trong lòng cũng tín nhiệm nhất, tựa như năm đó, Tiểu Đình cũng rất tín nhiệm mình, cho nên.

.

“Người đi là được, cháu dâu chỉ là phụ nhân, làm sao có thể đi ra bên ngoài xuất đầu lộ diện, thật không có quy củ.” Nhị lão gia lạnh lùng nói với Lãnh Hoa Đình.

Lãnh Hoa Đình vừa nghe vậy, miệng nhếch lên, vành mắt cũng đỏ luôn, nước mắt liền rơi xuống, hướng về phía Vương Phi hô: “Nương, nhất định phải để cho nương tử cùng đi, nương tử không đi, Tiểu Đình sẽ sợ, sẽ có rất nhiều tỷ tỷ tới sờ Tiểu Đình, Tiểu Đình không thích, Tiểu Đình chỉ cần nương tử phụng bồi, tới chỗ nào cũng được, Nhị thúc, người đáng ghét, người không tốt, người cố tình không cho Tiểu Đình học việc, nương tử của Tiểu Đình thật biết điều, nàng có thể trợ giúp Tiểu Đình, ta không thích người, chán ghét Nhị thúc.” Hắn khóc đến như hoa đào gặp mưa, trong lòng quặn lên, khuôn mặt xinh đẹp như bị lấy nhiễm một tầng điểm sắc, bề ngoài giống Vương phi đến bảy phần, bởi vì trên khuôn mặt nhiễm một tầng điểm sắc càng thêm xinh đẹp rạng rỡ, Nhị lão gia nhìn thấy tim đập loạn nhịp, trong mắt lộ ra một tia kinh dị.

Vương Phi đã sớm bị hắn khóc đến tâm can đều đau, liên tục không ngừng trả lời: “Ừ, được rồi, để cho Tiểu Đình mang theo Cẩm Nương đi, sẽ để Cẩm Nương đi theo, mau đừng khóc, Nhị thúc cũng chỉ là quan tâm con, sợ người khác nói nương tử của con không tuân thủ quy củ đây.”

Lãnh Hoa Đường cũng không muốn nhìn Lãnh Hoa Đình khóc, đã bao nhiêu năm, mặc dù hắn lấy được rất nhiều thứ của Lãnh Hoa Đình, hoặc là nói, hắn hy vọng Tiểu Đình không thể đứng lên, tâm trí vĩnh viễn ở lại tuổi mười hai, nhưng nơi nào đó trong đáy lòng, vẫn thương yêu hắn, vẫn không muốn nhìn thấy hắn khóc.

“Tiểu Đình đừng khóc, sáng mai đại ca cũng cùng người đảm nhiệm chức vụ, đại ca giúp người đuổi đi những người xa lạ kia, không để cho bọn họ gần thân thể của người, Tiểu Đình cũng sẽ không cảm thấy phiền toái.” Lãnh Hoa Đường nhẹ giọng dụ dỗ nói.

Nhị lão gia nghe cũng tiếp lời nói: “Nếu như Đường nhi đi theo, vậy thì không sợ, Đường nhi làm việc chừng chặc kiên định, Vương tẩu, sáng mai sẽ để cho Đường nhi cùng vợ chồng Tiểu Đình đi thành Đông đi.”

Vương Phi vốn định phản đối, nhưng bọn hắn mỗi câu đều là tốt cho Đình Nhi, nàng cũng không thể nói cái gì nữa rồi, chỉ đành phải nói mấy câu hợp với tình hình là cảm tạ, bất quá, rốt cuộc, có giống như ý nguyện của Nhị lão gia là Lãnh Hoa Đường sẽ xen vào việc của cửa hàng thành Đông kia hay không, thì sau này phải nhìn Cẩm Nương cùng Đình Nhi cơ trí hay không.

Nhị lão gia cùng Lãnh Hoa Đường cùng nhau cáo từ.

Bọn họ vừa đi, Vương Phi liền đi vào trong phòng mình, Cẩm Nương rất thức thời đẩy xe lăn giúp Lãnh Hoa Đình cùng nhau tiến vào.

Lãnh Hoa Đình nước mắt nói đến là đến, nói đi là đi, không có người xem, hắn lại khôi phục bộ dáng lạnh như băng, đối với khả năng biểu diễn của hắn, Cẩm Nương quả thật phục sát đất, thật là thiên tài a, nơi này làm sao lại không có trao giải vàng Oscar a.

Vừa vào nhà, Vương Phi liền nói với Cẩm Nương: “Hôm qua quả thật có người đem điểm tâm đến Thạch

Đình, Ngọc Bích đã tra hỏi qua các bà tử gác cửa, vào thời gian đó có ba người đi qua hậu viện, một chính là Châu nhi, một người khác là gã sai vặt, làm việc ở đó, một là nhi tử của Trương quản sự người ở bên cạnh Vương gia, còn một người nữa, chính là Đỗ bà tử trong viện thái tử.”

Cầm Nương nghe xong liền nói: “Nương tra rõ như vậy, thì ba người kia người nào hiểm nghi lớn nhất?”

Vương Phi lắc đầu, “Bà tử trông vườn nói, Châu nhi đi qua, trong tay cũng không có cầm đồ gì, nên rượu cùng điểm tâm kia không có khả năng là nàng cầm tới, mà Trương Toàn thì chỉ đứng lúc vâng mệnh Vương gia làm việc, đến phía sau viện lấy quyển sách ở trên bàn đá, cũng chỉ là đứng dịp mà thôi, bà tử kia là hiểm nghi lớn nhất, lúc ấy mặc dù không nhìn thấy nàng cầm đồ trong tay, nhưng y phục lại ăn mặc rất rộng rãi, lại là người hồi môn tới từ trong nhà mẹ đẻ thế tử phi.”

Đỗ bà tử này thật đúng là người bị nghi ngờ lớn nhất, Cầm Nương nghe vậy liền giật mình, chân tướng đang ở trước mắt, nhưng nàng có chút cảm thấy không đúng, nếu nói trong phủ này người không muốn mình hạ sinh hài tử trước đương nhiên là Thế tử phi rồi, nhưng nàng cảm thấy Thương Quan Mai không phải là người có tâm kế như vậy, hoặc là nói, mưu trí của nàng ấy còn không có cao như vậy, hoặc là. Trong mắt nàng vừa hiện ra gương mặt tuần dật của Lãnh Hoa Đường.

“Đại ca sáng mai không phải là muốn cùng hai chúng ta đi thành Đông sao? Sáng mai sau khi trở về, tất nhiên phải cảm tạ ý tốt của đại ca, Cầm Nương gả tới đây cũng đã nhiều ngày, còn không có đi qua bái phỏng chị dâu nha.” Cầm Nương bỗng nhiên cười nói.

Vương Phi nghe cũng cười, nói: “Vậy phải chuẩn bị vài thứ mới đúng, đi tới viện người ta bái phỏng, đương nhiên phải đem theo lễ vật rồi.” Vừa nói liền đi vào trong nội thất, lấy một cái hộp nhỏ đi ra ngoài, giao cho Cầm Nương, “Đây là đôi vòng tay dương chi bạch ngọc, năm đó, là vật di mẫu của ta tặng cho ta, ta đeo cũng đã nhiều năm, con cầm đem tặng cho quận chúa đi.”

Cầm Nương mở cái hộp ra coi, quả nhiên một đôi vòng ngọc ánh sáng trong suốt, tỏa ánh sang ngọc oánh nhuận bóng loáng, nhìn quả thật vô cùng đẹp, Cầm Nương tới giờ cũng đã gặp không ít thứ tốt, nên biết rằng cái vòng tay này giá trị cũng không rẻ, nên không khỏi do dự đứng lên nói: “Nương, vật này là trưởng bối đưa cho ngài, sao lại chuyển giao cho người khác, huống chi, chẳng qua chỉ là bái phỏng bình thường mà thôi, không cần phải đưa lễ vật nặng như vậy.”

Vương Phi nghe vậy liền trừng mắt nhìn nàng: “Chỉ là đồ vật thôi, giữ lại cũng không có chỗ dùng, nhưng nàng là người tâm cao khí ngạo, lại là quận chúa cao quý, không thể so sánh với những người xuất thân thấp hèn khác, con nhìn thái độ của nàng với Lưu di nương thì biết, nếu như đưa lễ nhẹ, sẽ khiến nàng xem thường con, cầm đi đi, nói với nàng, ngọc này đã được khai quang, có thể phù hộ nhiều con nhiều phúc.” Dứt lời, Vương Phi cả cười .

Cầm Nương không thể làm gì khác hơn là nhận, lại nghĩ tới chuyện Châu nhi, hôm đó Châu nhi đi về phía sau viện, chẳng lẽ thật sự là đi giết Bình Nhi sao? Nếu như Châu nhi là hung thủ, vậy Đỗ bà tử kia chính là đồng lõa, đến tặng rượu để mê hoặc bà tử trông chừng, nói như vậy, Bình Nhi bị giết cũng rất lâu trước khi được phát hiện, chỉ là, người sau lưng Bình Nhi là ai, chẳng lẽ nàng chỉ vì muốn bỏ lên giường Lãnh Hoa Đình mà hại mình? Không đúng, nếu là như vậy, Châu nhi cần gì phải đi giết nàng diệt khẩu, chỉ có thể nói rõ một chút, chủ tử của Châu nhi cùng Bình Nhi sợ là cùng là một người, hoặc Châu nhi lợi dụng một lòng muốn đi lên của Bình Nhi mà giật giây nàng ấy tới hại mình, hơn nữa, còn che chở cho nàng ta ở trong viện, khiến cho Tú cô khó phát hiện được đã bị đổi.

Càng nghĩ càng hồ đồ, thấy vẻ mặt của Vương Phi cũng ngưng trọng, nói vậy cũng là đang suy tư vấn đề này, liền nói: “Nương, đến dâng lễ là phải làm, nhưng nói không chừng người giết Bình Nhi là người khác, dù sao Châu nhi thân thể yếu đuối, muốn giết Bình Nhi cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy, cuối cùng con cảm thấy, vẫn có điểm kì quặc.”

Vương Phi nghe liền gật đầu, đối với bọn họ nói: “Sáng mai đi tới viện thế tử, nhìn nhiều hơn một chút, cũng nên học người ta một ít việc quản lý trong viện.”

Cầm Nương bị lời nói này của Vương Phi làm cho không hiểu ra sao, nàng nghi ngờ nhìn Vương Phi một chút, lại thấy Vương Phi gấp một cái nói: “Các con cũng nên về đi, ta cũng đã mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, một lát để cho Thanh Thạch đem sổ sách trong phòng bếp nhỏ qua chỗ con, để cho con điều tra tốt cho ta,

để xem bệnh cạnh nên giữ những người nào, nếu như dám ở dưới mắt ta làm những việc mờ ám, mặc dù là người của ta, nhưng vẫn phải trừng trị thật nghiêm khắc.”

Cầm Nương nghe được càng thêm choáng váng, Vương Phi rõ ràng rất là khôn khéo, làm sao lại nhìn không ra vấn đề trong phòng bếp chứ, là quá tin tưởng Vương ma ma rồi, cho nên, ngày thường chỉ quan tâm tới chuyện bên ngoài, đối với trong viện của mình thì lại sơ sót hay là.

Càng nghĩ càng hồ đồ, nàng nhìn Vương Phi mang bộ dáng không muốn bị quấy rầy, nên không thể làm gì khác hơn là mang theo đầy bụng nghi ngờ trở lại.

Vừa về tới trong nhà, Tú cô đang cầm bao đồ chờ, còn đè ép tiểu nha đầu quỳ trên mặt đất, Cầm Nương thấy liền có chút hiểu rõ, xem ra, để cho Tú cô tra đồ đạc đã có chút kết quả đi.

Đem Lanh Hoa Đình đẩy mạnh vào trong nhà, Tú cô liền đi theo vào, Ngọc nhi vẫn như bình thường đi vào hầu hạ Lanh Hoa Đình rửa mặt, sau khi từ trong phòng trở ra, ánh mắt liền hồng hồng, Cầm Nương liền biết nàng đang nhớ tới Châu nhi, cũng khó trách, từ nhỏ đã ở cùng nhau, lại cùng hầu hạ một vị chủ tử, tình cảm tự nhiên là sâu, hôm nay Châu nhi trọng thương khó mà qua khỏi, lại là bởi vì Ngọc nhi không có giúp đỡ nàng che giấu, cho nên, Ngọc nhi tất nhiên là vừa thẹn vừa thương tâm .

“Ngọc nhi, cho người nghỉ hai ngày, hai ngày sau lại đến, dù sao ở chỗ Gia cũng có ta.”

Ngọc nhi nghe vậy thì ngẩn ra, không nghĩ tới Thiếu phu nhân sẽ chủ động để cho nàng nghỉ ngơi, nên phục hồi tinh thần liền lập tức thi lễ một cái, “Tạ thiếu phu nhân ân điển, Ngọc nhi. hiện tại trở về” Vừa nói, vừa vội vã đem khăn đã giặt sạch trao cho Cầm Nương, khom người lui ra ngoài.

Thấy trong nhà không có người khác nữa, Tú cô đem bao quần áo trong tay mở ra nói: “Trong phòng Bình Nhi quả nhiên có một bao Bạch sâm cùng một bọc Hồng sâm, xem ra, thuốc là do Bình Nhi đổi lại không sai rồi, chẳng qua là, nô tỳ ở trong phòng bếp trên giường của nha đầu Kim nhi cũng lục soát được một ít bao Bạch sâm, hỏi nàng , nàng liền nói là để bản thân uống, nô tỳ tất nhiên không tin, hôm nay đem nàng tới đây, chờ Thiếu phu nhân tới xử trí.”

Cầm Nương nghe vậy liền gật đầu, lại hỏi: “Trong phòng những người khác có tra ra cái gì không?”

Tú cô liền lại lấy ra một cây ngọc trám thượng hạng, nói: “Đây là vật tìm được dưới gối của Châu nhi, cây trám này cũng không phải là vật bình thường, ít nhất cũng trị giá năm mươi lượng bạc, Châu nhi không phải nói phụ mẫu nhà nàng bị bệnh sao? Bởi vì trong nhà cũng không dư dả, cho nên nàng mới tặng bạc cho lão nương dưỡng bệnh, nếu là như thế, thì sao lại có vật tốt như thế này, coi như là các chủ tử khen thưởng, cũng có thể bán nha, nhưng nàng lại đem đặt tại bên cạnh gối, sợ là bởi vì rất yêu thích, cho nên, lúc nào cũng sẽ lấy ra nhìn.”

Cầm Nương cũng cảm thấy Tú cô phân tích có đạo lý, không khỏi hỏi Lanh Hoa Đình: “Tướng công, vật này là tướng công thưởng cho Châu nhi ?”

Lanh Hoa Đình đang cầm xem quyển sách cầm trên tay, nghe nàng nói vậy, không khỏi xem thường một cái, sắc giọng: “Ta có đồ tốt nhất định đều sẽ để lại cho nương tử, đưa cho người khác làm cái gì.”

Cầm Nương nghe hần đáp lời này là đã tốt lắm rồi, cho nên đối với hần khẽ mỉm cười, vừa muốn nói hai câu dễ nghe, thì đã nghe hần bổ sung: “Những người khác đều coi được, chỉ có nương tử của ta là quá xấu, cho nên, có đồ đẹp đều phải để lại cho nương tử trưng diện.”

Cầm Nương nghe vậy nụ cười trên mặt liền cứng lại, tức giận đến da đầu tê dại, bước tới, hai tay không chút do dự liền nhéo mặt hần nói: “Đúng, chàng nhìn thật tốt, chàng đẹp nhất, ta là người xấu xí, ta hiện tại sẽ đem chàng biến thành người xấu xí, để phụng bồi ta làm một đôi xấu xí.”

Lanh Hoa Đình cũng không phản kháng, mặc cho nàng nhéo, khuôn mặt diễm lệ không gì sánh được kia, bị Cầm Nương nhéo thành bánh quả hồng, đôi môi cũng bị nàng kéo thành một đường thẳng tắp, rất giống cậu bé Bọt Biển, Cầm Nương càng xem càng thú vị, không khỏi ha ha cười lên.

Tú cô chưa từng gặp hai người bọn họ đùa giỡn như thế, nên đứng ở một bên gấp đến độ không xong, Thiếu phu nhân cũng thật là, thể diện gia là quan trọng nhất, nàng thế nhưng giống như tiểu hài tử trên chóc khuôn mặt của Gia, đây chính là đối với phu quân đại bất kính a, nếu như Gia lại nổi giận thì Thiếu phu

nhân muốn phản bác cũng không được, nên không khỏi ở trong phòng ho khan vài tiếng, hi vọng Thiếu phu nhân không nên tiếp tục chơi nữa.

Cẩm Nương cười đủ rồi, lại cảm thấy rất thích, mỗi ngày nhìn về phía khuôn mặt yêu nghiệt này, đã đủ tự ti, vậy mà hần còn thỉnh thoảng mắng nàng xấu, làm cho nàng càng thêm đối với dung mạo của mình không hài lòng, rốt cục cũng có cơ hội biến hần thành xấu, trong lòng liền có một loại khoái ý xấu xa, tựa như đem một tác phẩm nghệ thuật tinh mỹ của người khác đập nát, nên nàng cười đến thấy rằng không thấy mắt, làm sao còn nghe đến tiếng ho khụ khụ của Tú cô.

Lãnh Hoa Đình cũng đã nghe thấy, rất muốn nói chuyện nhưng miệng lại bị Cẩm Nương kéo ra, nên nói không rõ tiếng, nhưng nhìn Cẩm Nương cười đến không tim không phổi, hần cũng thấy rất vui vẻ, trải qua mấy ngày nay thật sự là quá buồn bức rồi, chuyện xấu một cái lại tới một cái, khiến cho nàng hiếm khi mặt mày được giãn ra, việc này làm cho nàng cười lên cũng tốt, cho nên còn cố ý đứng nhăn nhó cái mũi, đem mặt vo thành một nắm, da thịt trên mặt liền toàn bộ chen chúc thành quái dị, chỉ còn một đôi mắt phượng trong trẻo, nhìn tựa như một tiểu hồ ly.

Hai người chơi một trận xong, Cẩm Nương mới đưa cây trầm kia lại cho Tú cô, nói với nàng: “Sáng mai tìm người đi phía ngoài tra một chút, xem cây trầm này là mua từ đâu, mua giá bao nhiêu, hi vọng là có thể tra ra một chút ít dấu vết.”

Lãnh Hoa Đình lại nói: “Tra cái gì, đây là đồ trong cung, người nhìn phía sau cây trầm kia, có phải có khắc dấu hiệu của tương tác doanh hay không?”

Cẩm Nương lấy ra nhìn lại, quả nhiên có dấu hiệu, không khỏi thốt ra hỏi: “Châu nhi làm sao lại có đồ ở trong cung chứ?”

“Loại đồ vật này hạ nhân làm sao mà có được, trong phủ chỉ có người trong hồi sự phòng mới có cơ hội nhận được phần thưởng quý trọng như vậy, xem ra, gã sai vặt của phụ vương sợ rằng cũng không phải là người đơn giản.” Lãnh Hoa Đình rất tùy ý nói.

Lời của hần làm Tú cô chấn động, lời này của thiếu gia nghe thấy thành thực rất nhiều, chẳng lẽ tâm trí của thiếu gia tốt lên? Nhưng mà thỉnh thoảng hần lại quấy phá, bộ dạng khóc rống giống như một đứa bé, ai, có lẽ, thỉnh thoảng cũng có lúc thanh tỉnh.

“Tướng công, ý người là, cây trầm này là do gã sai vặt đi hậu viện đưa cho Châu nhi ? Hần cùng Châu nhi là quan hệ như thế nào?” Cẩm Nương nghe cũng cảm thấy kinh ngạc, chuyện này làm sao càng ngày càng phức tạp lên.

“Người trước đi hỏi chuyện cái nha đầu bên ngoài kia, rồi mới tính đến chuyện cây trầm này sau.” Lãnh Hoa Đình nhìn nàng, thấy đôi mi thanh tú kia nhíu lại, thì không khỏi có chút đau lòng, nhẹ giọng nói.

Cẩm Nương vừa nghĩ cũng đúng, vừa đẩy hần ra khỏi phòng, gọi Kim nhi chính là tiểu nha đầu kia bị dọa sợ đến run run, cúi đầu, đang âm thầm thút thít.

Nghe được thanh âm xe lăn, nha đầu kia ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng lên, đối với Lãnh Hoa Đình nói: “Thiếu gia, Nhị thiếu gia, nô tỳ là Kim nhi, Kim nhi a, ngài còn nhớ rõ nô tỳ không?”

Cẩm Nương nghe vậy không khỏi nhìn về phía Lãnh Hoa Đình, chẳng lẽ hần cùng với Kim nhi này có cái gì dính dấp à? Nhưng khi nhìn khuôn mặt hần lạnh lùng, trong mắt có chút mờ mịt, tựa như đang nhớ lại, lại như không kiên nhẫn, nhưng vẫn không có lên tiếng.

Kim nhi thấy vậy vội nói: “Ngài không nhớ rõ sao, khi ngài còn bé, thường cho nô tỳ ăn đường, còn nói nô tỳ là quỷ nước mũi, bắn muốn chết, thật ra thì, chẳng qua lúc đó nô tỳ bị ngài chọc cho khóc lưu lại nước mũi .”

“Người là quỷ nước mũi kia? A, nhớ rồi, thì ra đã lớn như vậy rồi, bộ dạng cũng thay đổi, nên không nhận ra , bất quá, chỉ là quỷ nước mũi.” Lãnh Hoa Đình trên dưới đánh giá Kim nhi, trên mặt liền lộ ra một nụ cười .

“Nô tỳ vốn làm việc vặt ở trong Đông phủ, vượt qua thật là nhiều người, mới đến trong viện này, nô tỳ biết có tay nghề làm thức ăn ngon, nghĩ tới trước kia Nhị thiếu gia luôn cho nô tỳ đồ ăn ngon, nên nô tỳ cũng

muốn đến Tây phủ làm cho thiếu gia ngài ăn, coi như là báo đáp ân tình khi còn bé của ngài đối với nô tỳ, nhưng mà, Tú cô hôm nay đột nhiên đến bắt nô tỳ, nô tỳ cũng không biết phạm vào chuyện gì, nô tỳ vẫn thành thật, cho tới bây giờ cũng không trộm qua đồ trong phòng bếp, tại sao lại bắt nô tỳ.” Kim nhi nói liên miên không dứt, vẻ mặt sinh động, nhưng cũng thanh thuần khả ái, nhìn rất thật thà chất phác, không giống như là người biết mưu tính sâu xa, ngay cả Cẩm Nương nhìn thấy, cũng có mấy phần thích.

Tú cô nghe vậy liền đối với Lãnh Hoa Đình nói: “Gia, nô tỳ cũng là phụng chỉ thị của Thiếu phu nhân, ở trong phòng Kim nhi tra ra một bọc Bạch sâm, nàng lại làm việc trong phòng bếp, còn là một gương mặt lạ hoắc, nên cũng không thể trách nô tỳ không nghi ngờ.”

Kim nhi nghe liền vội lên, cũng không đợi người hỏi, đã nói: “Kim nhi thể hư nhược, vừa hư nhược hỏa vượng, muốn giảm hỏa thì phải dùng bạch sâm, đó là bà bà của Kim nhi dùng vài lượng bạc mua được cho Kim nhi chữa bệnh, không tin, các người có thể đi hỏi bà bà của ta, Trương thẩm Tử ở trong đại viện cũng biết nha.”

Cẩm Nương nghe xong cả cười, tuy nói là tra chuyện, cũng không có thể phạm là có người có Bạch sâm liền hoài nghi người ta có quỷ a, nhưng mà, Tú cô nói cũng không có sai, chuyện của Kim nhi cũng thật trùng hợp, bất quá muốn chứng minh thật hay giả thì cũng đơn giản, tìm đại phu tới chẩn mạch cho Kim nhi, rồi tra hỏi bọn hạ nhân trong viện, là có thể biết được.

Cho nên liền nói: “Kim nhi, người đứng lên trước đi, chuyện này quá mức trùng hợp một chút, người giấu Bạch sâm ở trong phòng, cũng khó tránh hiềm nghi, nên cũng không trách được Tú cô, chẳng qua là thanh giả tự thanh, một lát nữa để cho người ta chẩn mạch cho người, nếu như người thật là trong cơ thể hư nhược hỏa, Bạch sâm này là dùng để chữa bệnh, vậy thì không có việc gì rồi, người vẫn sẽ ở trong phòng bếp làm việc lật vật.”

Nhưng trong lòng lại nghĩ tới, không biết Kim nhi này cùng Lãnh Hoa Đình thanh mai trúc mã như thế nào, nghe giọng nói của nàng, đúng là khi còn bé đã nô đùa cùng nhau, nhưng mà, không nghĩ tới tiểu nha đầu này còn có lòng nhớ tới hần. Ai biết là có lòng nhớ tới hay còn có chút tâm tư khác, còn là từ trong Đông phủ tới, không bằng trước giữ lại, từ từ quan sát, nhìn xem trong Đông phủ có phải muốn giở trò quỷ gì hay không, nói không chừng, Kim nhi này chính là nội gian, đưa qua để theo dõi.

Kim nhi nghe vậy bận rộn dập đầu tạ ơn, dừng lại khóc, nói thẳng Thiếu phu nhân là người tốt, trước sau vẫn bộ dáng ngây thơ thản nhiên.

Lãnh Hoa Đình nhìn cũng có cảm giác thở phào nhẹ nhõm, hần chỉ vào mặt Kim nhi nói: “Mau trở về rửa mặt đi, nhìn mặt người kia, lại thành quỷ nước mũi, bẩn muốn chết.” Trong giọng nói cũng có mang theo tia vui mừng.

Cẩm Nương không khỏi nâng mặt nhìn Kim nhi, một khuôn mặt tròn trịa nhỏ nhắn, da rất trắng, ánh mắt cũng là lớn to tròn, linh động hữu thần, cái miệng nhỏ nhắn đầy đặn khê hướng về phía trước cong lên, mặc dù coi là không phải rất đẹp, nhưng cũng thanh tân khả ái, rất làm người ta yêu thích.

Kim nhi cười hì hì lui xuống.

Cẩm Nương nói với Lãnh Hoa Đình: “Chuyện cây trâm này, có muốn đi hỏi Nương hay không?” Dù sao gã sai vặt cũng là thủ hạ của Vương gia, mình đi tra hỏi thật không thích hợp.

Lãnh Hoa Đình nghe gật đầu, nhưng rất miễn cưỡng, một bộ dạng không còn sức lực, lẩm bẩm nói: “Người nói A Khiêm chết tiết này đi nơi nào rồi, người này gần đây luôn biến mất thần không biết quỷ không hay.”

Lời này của hần cũng xoay chuyển quá nhanh đi, làm cho Cẩm Nương nhất thời không chuyển kịp, một hồi lâu mới nói: “Sợ là đi đến Tương Tác doanh, mới vừa rồi còn tại đây mà? Bất quá, hần không phải từ trước đến giờ đều như thế sao? Thật đúng là không có gì kỳ quái a.”

Lãnh Hoa Đình vừa nghe xong liền hướng nàng trợn mắt trắng, bĩu môi nói: “Người của ta, nàng cũng muốn so đo với ta.” Vừa nói đẩy xe lăn đi vào bên trong phòng, Cẩm Nương bất chấp cùng hần so đo, bận rộn ở phía sau hỗ trợ đẩy, “Chưa biết chừng, một chút A Khiêm sẽ cầm xe lăn mới về a.”

Lời Cẩm Nương nói còn chưa dứt, đã nghe Lãnh Khiêm ở bên ngoài nói: “Thiếu phu nhân thật đúng là đoán như thần, tại hạ thật sự cầm xe lăn trở lại, thiếu gia, mau tới thử một chút!”

72. Chương 72

Lãnh Khiêm khó có một lần nói nhiều lời như thế, hơn nữa trên khuôn mặt nguội lạnh cũng mang theo một tia hưng phấn, xách xe lăn liền tiến vào.

Tứ Nhi vừa lúc từ phía sau đi ra ngoài, vừa thấy hắc liễu mạng đi vào trong phòng, thì mặt liền trầm xuống, thậm chí nói: “Người này thật là, càng lúc càng không tuân thủ quy củ, nơi này đâu phải chỗ một đại nam nhân như hắc có thể tùy tiện ra vào chứ?”

Lãnh Khiêm nghe xong cước bộ bỗng nhiên chậm hẳn, mới vừa rồi hắc cũng quá hưng phấn một chút, một lòng chỉ muốn cho thiếu gia ngồi lên xe lăn thử hiệu quả một chút, ngày thường hắc đều chỉ ở bên ngoài coi chừng, nên hiện tại khi nghe lời Tứ Nhi vừa nói, thì có một chút không được tự nhiên, đem xe lăn lớn đặt xuống, tiến vào không được, lùi cũng không xong, sắc mặt trở nên cứng hơn.

Tứ Nhi nhìn bộ dáng kia vừa muốn cười, nhấp miệng, cố ý làm mặt lạnh, đi qua kéo lấy cái xe của hắc rồi đi vào trong nhà, trong miệng mắng: “Thật là một cái cộc gỗ, thiếu gia cùng Thiếu phu nhân đang chờ nhìn xe lăn mới a, người lại đứng bất động như vậy.”

Lãnh Khiêm bị nàng mắng, theo bản năng thì cùng tiến lên, đến cửa bên của phòng, thì rốt cuộc vẫn đứng lại, nghiêm mặt cứng rắn không bước vào nữa, Tứ Nhi nhìn vậy liền cười khúc khích.

Cẩm Nương sớm đã nghe thấy tiếng của Lãnh Khiêm, cũng rất cao hứng đẩy Lãnh Hoa Đình đi ra, nhìn thấy mặt Lãnh Khiêm sắp biến thành tím vẩn gỗ rồi, thì không khỏi giận nhìn Tứ Nhi một cái, nói: “Còn không đi lấy cho Lãnh thị vệ một chén trà, hắc là khách đấy.”

Lời này còn chưa dứt, Lãnh Khiêm càng lúng túng hơn, Thiếu phu nhân đâu phải trách cứ nha đầu của nàng, rõ ràng là trêu chọc hắc thôi, hắc rõ ràng chính là thiếp thân thị vệ của thiếu gia, sao lại biến thành khách rồi, nhưng mà. Lần đầu tiên vào trong phòng này, không phải là khách sao.

“A Khiêm, ôm ta đi tới.” Lãnh Hoa Đình trên dưới trái phải nhìn một lần chiếc xe lăn Lãnh Khiêm mang tới, càng xem càng thấy không có gì mới lạ, cảm giác chỉ là đổi cái trục, phía sau hình như là thêm một cái giá nhỏ, lại có tác dụng gì, hắc cũng vội vã không kịp đợi mà nghĩ muốn thử một chút, chủ yếu là muốn nhìn xem thiết kế của Cẩm Nương, đến tột cùng có tinh xảo hay không.

Lời này của hắc không khác gì giải cứu cho sự lúng túng trong lòng Lãnh Khiêm, hắc lập tức đi qua thuận thực đem Lãnh Hoa Đình ôm lên chiếc xe lăn mới, bởi vì đột nhiên gặp lực, xe lăn theo quán tính di chuyển, trượt xuống, làm cho Lãnh Hoa Đình ánh mắt đều sáng lên, hắc hưng phấn mà lấy tay của mình đẩy bánh xe, quả nhiên chỉ đẩy nhẹ nhàng, bánh xe liền di chuyển về phía trước, so với trước kia, ít nhất tiết kiệm một nửa khí lực, hắc lại vận khí, trái phải xoay quanh, bánh xe không một chút sứt mẻ, còn vững vàng dừng lại.

Cẩm Nương nhìn hắc vô cùng thích thú, bản thân cũng đi lên nắm lấy tay đẩy, Lãnh Hoa Đình liền cảm giác thân thể nâng về phía trước, đầu tiên là hắc cả kinh, nhưng rất nhanh liền phát hiện cái giá kia đem xe lăn nâng lên, thể trọng của hắc lúc này gần trăm cân, lấy bộ dạng mảnh mai của Cẩm Nương, thể nhưng có thể dễ dàng đem hắc cùng xe lăn nâng lên, xem ra, đây là tác dụng xảo diệu của cái giá kia.

“Nương tử, này. Là do nàng nghĩ ra được?” Lãnh Hoa Đình không nhịn được kích động nói.

Cẩm Nương liền đắc ý nghiêng mắt liếc nhìn hắc: “Dĩ nhiên, lúc này tướng công không thể gọi ta là nha đầu đàn nữa nhé.”

Lãnh Hoa Đình nhìn bộ dạng tiểu nhân đắc chí kia của nàng đã nghĩ muốn nhéo nàng, bất quá, cái xe lăn này thật đúng là tạo được đường nét độc đáo, từ bên ngoài nhìn vào, cũng không thay đổi nhiều lắm, nhưng bên trong nhất định là đổi không ít linh kiện, mà đây chính là những thay đổi nho nhỏ, để cho chiếc xe lăn này trở nên linh hoạt, ngay cả quẹo cua cũng rất dễ dàng, nếu như muốn lên bậc thang, hoàn toàn có thể đem cái ghế nâng lên cao, cho dù không có người nào mang hắc, hắc cũng có thể chính mình qua dễ dàng, cho nên, hắc chân chính nghĩ Là muốn đem nàng ôm vào trong ngực, hảo hảo Bất quá

mới nghĩ một chút, thì từ phần dưới bụng liền truyền đến một trận nóng ran, bản thân liền cảm thấy xấu hổ, mặt cũng theo đó đỏ lên, giống như đóa hoa đào đỏ au, mắt phượng cúi xuống không dám nhìn Cẩm Nương nữa.

Cẩm Nương bị vẻ mặt biến hóa kì ảo của hắn khiến cho chẳng hiểu ra sao, bất quá, người này hình như là đang xấu hổ nha. Ngồi lên cái ghế thôi mà, có cần phải xấu hổ không? Bất quá, thật là đẹp a, câu sắc đẹp có thể thay cơm, chính là, bao hàm nghĩa như thế này đi?

Lãnh Khiêm cũng không nhìn ra hai chủ tử lúc này mặt đầy gian tình, hắn đại khái nắm nhẹ tay đẩy phía sau nâng lên, trong giây lát Lãnh Hoa Đình ngã về phía sau, nhất thời chống vó, theo bản năng đang muốn vận khí xoay người đứng lên, nhưng Lãnh Khiêm đã vịn cái xe nhanh chóng di chuyển quanh phòng, rồi thoả mái đem ghế dừng lại, Lãnh Hoa Đình đầu óc choáng váng ngồi ở trên ghế, một hồi lâu mà thần trí còn chưa có trở về.

Cẩm Nương thấy vậy cũng ha ha cười lớn, đây là lần đầu tiên thấy hắn sợ hãi, sắc mặt vốn đầy ý xuân hiện nay kinh hồn chưa định, vừa tức vừa vội, lại càng thêm đẹp đẽ lóa mắt, nàng đột nhiên lại muốn đi nắm mặt của hắn, nga nga, quá yêu nghiệt nha.

“A Khiêm, ngươi có phải muốn ăn đòn hay không?” Lãnh Hoa Đình nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Lãnh Khiêm nói.

Lãnh Khiêm nghe vậy da đầu tê rần, cuống quýt giải thích: “Thiếu gia, A Khiêm chỉ muốn đem chức năng của cái ghế này biểu diễn một lần cho người xem mà thôi, cũng không có ý gì khác a.” Ánh mắt thoáng nhìn lại, chỉ thấy thiếu gia đang có bộ dạng muốn xé xác hắn, liền vội vàng lại nói: “Người nhìn, tiến lên lui tới thật rất dễ dàng, Thiếu phu nhân đúng là lan tâm huệ chất, làm cho sư phụ của Tương Tác doanh khen thiếu phu nhân lên đến tận trời a, còn nói muốn tới bái phỏng Thiếu phu nhân.”

Lãnh Hoa Đình nắm cái khăn bàn liền đập tới trên người Lãnh Khiêm, “Ngươi ngu ngốc a, thiếu phu nhân là người mà những người đó có thể gặp sao?”

Lãnh Khiêm thân hình chợt lóe liền tránh thoát một kích kia, lại nghiêm mặt nói: “Không phải, ta chỉ nói là thiếu gia tự mình nghĩ ra bản vẽ, nào dám nói là Thiếu phu nhân, ngài cũng biết, chân của hoàng tử cũng là có tật, Hoa sư phụ cũng vì cái của Cửu hoàng tử mà đau đầu nhức óc, hiện tại nhìn thấy cái này, dĩ nhiên rất là hưng phấn.”

Cẩm Nương nghe vậy ánh mắt sáng lên, kéo lấy ống tay áo của Lãnh Khiêm lại hỏi: “Ngươi nói, Hoa sư phụ tính toán làm thêm một cái ghế như vậy sao? Chúng ta làm cái ghế này, có phải trả tiền không?”

Lãnh Khiêm cũng không có để tâm tới cái này, Tương Tác doanh là nơi không phải là đồ nhà ai cũng đều làm, thường chỉ làm cho người trong cung, hoặc là hoàng thân quốc thích, bất quá, hôm đó hắn có cùng với Vương gia đề cập tới chuyện này, sau khi được Vương gia chấp nhận, hình như Vương gia cầm ngân phiếu hai trăm lượng cho Tương Tác doanh.

“Hai trăm lượng!” Cẩm Nương nghe thấy Lãnh Khiêm nói ra mấy cái chữ kia, chỉ kém hai mắt kia sao không có toát ra ngân lượng, liền lôi Lãnh Khiêm hướng tới một bên.

“Nương tử, tay ta đau Ai nha, sợ là vết thương nứt ra rồi.” Cẩm Nương còn không có kịp hỏi A Khiêm, thì Lãnh Hoa Đình bên kia đột nhiên hô lên đau đớn, Cẩm Nương trong lòng căng thẳng, vội vàng bỏ lại Lãnh Khiêm trở về, “Sao vậy, mới vừa rồi dùng đức sao? Để ta nhìn xem, nên đổi thuốc rồi, ta đã nói chàng không nên đẩy xe lăn rồi mà.” vừa lầm bầm lầm bầm, vừa đưa tay gỡ băng gạc trên tay cho hắn.

Lãnh Hoa Đình bỗng thu tay trở lại, “Không cần, chỉ là đau một chút, không cần thay thuốc, nhưng mà, nàng không thể vứt ta đi, mặc kệ ta.” Vừa nói, mắt phượng bức thiết nhìn Cẩm Nương, con người trong treo chứa tia làm nũng, trong lòng Cẩm Nương không khỏi mềm nhũn, theo bản năng gật đầu nói: “Ừ, ta đến đâu cũng sẽ không bỏ lại tướng công.” Vừa quay đầu lại thì thấy Lãnh Khiêm đang rón rén đi ra bên ngoài, vội vàng gọi lại: “A Khiêm, ta còn chưa có hỏi xong đâu.”

Lãnh Khiêm thân thể cứng đờ, dừng chân lại quay đầu, liền thấy trong mắt thiếu gia đang hàm chứa uy hiếp, tim bỗng căng thẳng, nhắc chân đi tiếp ra ngoài, Tứ Nhi thấy vậy liền giận, bước đi qua kéo lấy hắn

nói: “Người, kẻ đầu gối này, không nghe thấy Thiếu phu nhân gọi người sao?”

Lãnh Khiêm sắp bị tiểu nha đầu này làm cho tức chết, không thấy thiếu gia đang muốn lấy hấn trên đầu sao? Không đi ở lại là chờ chết a, thân hình vừa mãnh liệt dùng lực, liền nhanh chóng đi ra ngoài.

Tứ Nhi đang nín lấy vật áo của hấn, vậy mà người đàn này thật không có nghe lời Thiếu phu nhân nói..., cứng rắn chạy ra bên ngoài, một lời cũng không không báo trước, liền bị hấn kéo ra bên ngoài, thân thể nghiêng một cái, liền nhào vào trên người Lãnh Khiêm, một cổ cương dương khí của nam tử, hòa với một chút mùi mồ hôi, xông vào mũi, là lạ, lại làm cho Tứ Nhi một trận tim đập nóng mặt, thân thể dán chặt trên lưng hấn, có thể cảm giác thân hình nguội lạnh của hấn bỗng cứng ngắc, rồi đỏ mặt lên, đưa tay đẩy hấn ra liền đứng vững vàng, dậm chân sảng giọng: “Thật là đàn độn.” Mắng xong, thì quay ngất người một cái, đỏ mặt liền chạy vào trong phòng.

Lãnh Khiêm bị Tứ Nhi làm cho vừa lúng túng vừa khó chịu, vừa quay đầu lại, liền thấy thiếu gia có bộ dáng như xem kịch vui, còn mím môi, thiếu chút nữa liền bật cười, mà thiếu phu nhân thì hai mắt trừng thật lớn, hướng về phía hấn liền nói một câu: “A Khiêm, người đã cưới vợ hay chưa!” Lãnh Khiêm lập tức có cảm giác muốn tìm một cái lỗ mà chui vào.

“Ôi, làm gì lại néo ta.” Cẩm Nương vừa dứt lời, đã bị Lãnh Hoa Đình kéo xuống, hôm nay hấn có thể đem cái ghế nâng lên cao, nên cũng không cần kéo vật áo của nàng đem nàng kéo xuống, là có thể trực tiếp nín lấy cái mũi của nàng, không tốn sức chút nào.

“Nào có nàng dâu nhỏ nào trực tiếp hỏi một nam tử, đã cưới vợ hay chưa, người có hiểu lễ nghi hay không hả?” Lãnh Hoa Đình néo xong liền liếc nàng một cái, một bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Lãnh Khiêm bị lời nói này của thiếu gia khiến làm cho hấn càng không thoải mái, nhấc chân liền muốn trốn đi, Cẩm Nương cố nhịn đau, vội vàng hô: “Ai, người đừng chạy, cái ghế kia có thể bán ra tiền, không bằng chúng ta tự mình làm đi.”

Một câu của Cẩm Nương thật đúng là có tác dụng, lập tức lại đem Lãnh Khiêm từ bên ngoài kéo trở về, bất quá, mặt càng thêm đen rồi, cầu nhau đối với Lãnh Hoa Đình nói: “Thiếu gia, người cũng không nên quá hà khắc với Thiếu phu nhân a, Thiếu phu nhân. bị thiếu tiền dùng.”

Cẩm Nương vừa nghe, thiếu chút nữa sẽ bị sắc nước miếng của chính mình, trừng mắt liền la: “Tứ Nhi, đi ra ngoài.”

Lãnh Khiêm vừa nghe, liền ôm đầu đã muốn chạy, Cẩm Nương một tay kéo lấy hấn nói: “Người thật đúng là ngu ngốc, a Khiêm, ai nói ta thiếu tiền dùng. Mau nói cho ta biết, Hoa sư phụ kia có phải cầm bản vẽ của ta đi làm một cái ghế khác, hoặc là thứ gì khác không?”

Cuối cùng cũng hỏi chuyện đúng đắn, Lãnh Khiêm ở dưới ánh mắt sắc bén như dao của thiếu gia, lơ đãng dịch chuyển thân hình, duy trì một khoảng cách an toàn cùng thiếu phu nhân, cúi đầu một hồi rồi mới nói: “Hình như vậy, Hoa sư phụ nói, ổ trục kia có thể xử dụng ở bánh xe trước của xe ngựa, còn có trục cũng vậy, đúng rồi, còn có dây xích kia, có thể xử dụng ở trên xe ngựa chở lương thực của quân đội.”

Cẩm Nương nghe vậy, ánh mắt càng phát ra sáng, vừa rồi đã có kinh nghiệm nên không kéo Lãnh Khiêm nữa, về mặt hưng phấn mà đối với Lãnh Hoa Đình nói: “Tướng công, chúng ta có thể tự mình kiếm tiền, Hoa sư phụ muốn dùng bản vẽ kia của ta, chúng ta có thể dùng bản vẽ kia để hùn vốn, chỉ cần tạo ra một cái ổ trục, chúng ta sẽ thu được lợi nhuận, dây xích cũng vậy, nếu không, chúng ta sẽ không để cho bọn họ dùng tới, cái này, phải cùng phụ vương thương lượng một chút đi.”

Lãnh Hoa Đình nghe vậy cũng không nói chuyện, chuyện này không có quá nhiều hy vọng, lúc trước thì không nói đến nữa, bây giờ Hoa sư phụ đã nhìn thấy bản vẽ, không biết chừng sớm đã vẽ lại một bản khác rồi, như thế thì không còn cái bí mật gì nữa rồi, nếu hiện tại đòi tiền, Tương Tác doanh còn chịu sao? Bất quá, nhìn bộ dạng hưng phấn cùng ánh mắt mong đợi của Cẩm Nương, hấn không đành lòng nói toạc ra để đả kích nàng, dù sao cũng phải thử một chút, nói không chừng Tương Tác doanh lại chịu thì sao, rồi hãy nói, lấy quan hệ nhân sự của phụ vương, nếu lấy đủ chắc không được, nhưng nửa phần thì có thể, dù sao, bản vẽ này cũng do Cẩm Nương vẽ ra, coi như là đối với triều đình có công, trên mặt phụ vương cũng sẽ có mấy phần kiêu ngạo.

Vừa nghĩ như vậy, hắn liền gạt đầu, nói: “A Khiêm, người có cầm bản vẽ về không?”

Lãnh Khiêm vừa nghe vậy liền chảy ra mồ hôi lạnh, vội vàng từ trong ngực lấy ra bức vẽ tới đưa cho thiếu gia, đây cũng là bản vẽ của thiếu phu nhân trong khuê phòng, làm sao có thể để lại trong tay người ngoài, đừng nói là thiếu gia, nếu Vương gia mà biết, sợ cũng sẽ quở trách hắn đi.

Cầm Nương cũng không nghĩ nhiều như vậy, trong đầu nàng bây giờ cũng chỉ có tiền thôi, vừa nghe nói đến xe ngựa chở lương thảo trong quân đội cũng có thể dùng đến ổ trục cùng dây xích này, thì hai mắt nàng liền phát ra ánh sáng, vậy sẽ là bao nhiêu tiền a, nhưng nhìn Lãnh Hoa Đình sắc mặt ngưng trọng, liền biết mình không khỏi nghĩ quá đơn giản đi, nàng thở dài, trong lòng tự mắng mình nói: đây không phải là ở hiện đại, nơi này không có luật độc quyền, lại không có luật sở hữu trí tuệ, chỉ sợ đây sẽ là chuyện không tưởng thôi.

Nhưng mà, nàng thật không cam lòng, rồi hướng Lãnh Khiêm nói: “Người đi nói với Hoa sư phụ kia, ta còn sẽ rất nhiều đồ khác a, nếu như hắn chịu chia ra một phần lợi nhuận cho ta, sau này ta còn có thể vẽ ra các bản vẽ khác cho bọn hắn, chưa chừng, so với cái này càng hữu dụng hơn.”

Lãnh Khiêm nghe vậy liền nhìn Cầm Nương giống như người ngoài hành tinh, hồi lâu, thấy Lãnh Hoa Đình đen mặt lại, mới ngập ngừng nói: “Thiếu phu nhân, người. thật thông minh.”

Lãnh Hoa Đình nghe vậy liền đánh hắn một chưởng, trách mắng: “Làm theo lời thiếu phu nhân đi, trước kia sao không phát hiện người nhiều lời như vậy hả?”

Lãnh Khiêm như trút được gánh nặng, thân ảnh chợt lóe một cái đã không thấy tăm hơi.

Lãnh Hoa Đình cũng tò mò đối với chiếc xe lăn mới này, nên không có chuyện gì thì ở trong nhà đẩy tới đẩy lui, Cầm Nương liền nói: “Tướng công, ta cảm thấy được chuyện này có thể thành công a, nếu không, chàng đi tìm phụ vương nói một chút đi?”

“Không đi.” Lãnh Hoa Đình không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt, nếu có đi thì cũng không thể nói cho nàng biết. Cầm Nương không khỏi chán nản, rất bất đắc dĩ nhìn hắn, liền cong miệng nói: “Vậy ngày mai, hai chúng ta tìm một cơ hội, gặp Hoa sư phụ kia một lần như thế nào, thật vất vả mới được xuất phủ một lần a.”

“Có con ruồi lớn đi theo, chúng ta có thể đi gặp người nào?” Lãnh Hoa Đình không chút do dự dúi cho nàng một gáo nước lạnh.

Cũng đúng, ngày mai Lãnh Hoa Đường cũng đi theo a, trên danh nghĩa là bảo vệ Tiểu Đình, thật là, võ công của Lãnh Hoa Đình cao như vậy, cần bảo vệ hắn sao, lại còn có a Khiêm a, nói là bảo vệ, không bằng nói là giám thị cộng thêm nhúng tay vào chuyện của cửa hàng đi.

Thật vất vả có một cơ hội xuất phủ, tại sao có thể để cho người không có liên hệ gì phá hư chứ, đại não của Cầm Nương chuyển động thật nhanh, đột nhiên ánh mắt sáng lên, nói với Lãnh Hoa Đình: “Nương bảo ta tặng vòng ngọc cho đại tẩu, không bằng, bây giờ ta sẽ đi một chuyến?”

Lãnh Hoa Đình nghe vậy liền nghiêng ánh mắt qua nhìn nàng, bĩu môi nói: “Nàng thích thì đi, ta đi thư phòng đọc sách.” Vừa nói, vừa tự mình đẩy xe lăn đi ra ngoài, Cầm Nương liền nói với Tứ Nhi: “Người đưa thiếu gia đi thư phòng đi.”

Tứ Nhi nghe thấy liền nhìn Cầm Nương một cái, có chút kinh ngạc, Ngọc nhi đang ở trong nhà hầu mà, Thiếu phu nhân không gọi Ngọc nhi, ngược lại để ỉnh đi, cũng không biết Gia có phản cảm hay không a, ngày thường cũng đều là Ngọc nhi hầu hạ hắn. Minh lại không muốn học Bình Nhi, ở trong thư phòng cùng thiếu gia hồng tự thêm hương.

Cầm Nương thấy nàng bất động, thì nhíu lông mày nói: “Còn không mau đi, tay Gia còn đang bị thương, một lát nữa có chuyện gì, cần thận da của người.” đều cho nàng là quả hồng mềm sao, từng đứa từng đứa cứ lần lượt nàng.

Tứ Nhi lần đầu tiên bị Cầm Nương dùng lời nói nặng như vậy, không khỏi ngẩn ngơ, ủy ủy khuất khuất đuổi theo Lãnh Hoa Đình, đằng hoàng ở phía sau đẩy xe đi.

Lãnh Hoa Đình quay đầu nhìn lại là nàng, cũng không có phản ứng gì, chỉ là sau khi đi được một đoạn đường, đột nhiên nói: “Một hồi kêu a Khiêm tới thư phòng tìm ta.” Lời này rất tự nhiên, nhưng vừa nghĩ cẩn thận, bên tai Tứ Nhi lại bắt đầu đổ lên, cũng không tiện nói tiếp, chỉ đành phải vâng lệnh.

Cẩm Nương thay đổi trang phục xong, đổi một chiếc áo khoác màu tím, viền thêu chỉ bạc, hai vạt xẻ tà, trước ngực có dây buộc chặt, làm cho ngực nâng lên, nổi bật dáng người thon dài lung linh của Cẩm Nương, trên tóc vừa cài cây trâm ngọc mà thái thái tặng, lộ ra vẻ tinh xảo lại không lòe loẹt, hé ra một khuôn mặt nhỏ nhắn ứng hồng, tiêu chuẩn của một giai nhân thanh tú.

Đang muốn ra cửa, thì Ngọc Bích mang theo Lưu bà tử đi tới, phía sau còn cầm thêm hai quyển sổ sách, Cẩm Nương mới nhớ tới, Vương Phi đã phân phó, muốn nàng kiểm tra sổ sách, chỉ là, tại sao Lưu bà tử cũng đi theo tới đây?

Lưu bà tử núp ở phía sau Ngọc Bích, vừa vào nhà, liền lập tức chạy lên phía trước, nhanh chóng quỳ gối trước mặt Cẩm Nương.

Cẩm Nương nhìn hai tay của nàng khép tại tay áo, vẻ mặt rất cổ quái, bộ dạng cũng không phải là muốn xin tha thứ, nhưng nàng vì sao vừa mới vào đã quỳ xuống thế? Xem ra, sổ sách kia sợ là có vấn đề rất lớn.

“Thiếu phu nhân, Vương Phi sai nô tỳ đem sổ sách cùng Lưu bà tử đều đưa tới, nói là nếu ngài tra được cái gì, tự mình xử trí là tốt rồi, không cần bẩm báo lại với Vương phi.” Ngọc Bích sau khi hành lễ xong, liền nói với Cẩm Nương.

Đây là ý gì, Lưu bà tử là quản lý phòng bếp của Vương Phi, lại là chị dâu của Vương ma ma, nếu thật là để mình xử trí, vậy sau này Vương ma ma sẽ hận mình chết đi, đây không phải là cố ý làm ình thụ địch hay sao?

“Người đứng lên trước rồi hãy nói.” Cẩm Nương liền nói với Lưu bà tử.

Lưu bà tử lại không chịu, ánh mắt liếc nhẹ Ngọc Bích một cái, Cẩm Nương thấy vậy đã cảm thấy có vấn đề, sợ là Vương Phi cố ý bắt người tới đây làm ình lập uy đây, trong viện mình một lúc tra ra ba người có ý xấu, e rằng danh tiếng mềm yếu đã truyền khắp phủ, sau này ở trong viện nếu thêm người, cũng sẽ lấn át nàng, tất cả đều có tâm tư leo lên đầu nàng, toàn bộ sẽ không đem nàng để trong mắt, vừa nghĩ như thế, Cẩm Nương liền cười lạnh nói: “Ta có ý tốt mời người đứng lên, người lại không nghe, như vậy, người đâu, trước đánh bà ta năm gậy, rồi ta sẽ lại hỏi tiếp.”

Ngọc Bích vừa nghe cũng giật mình, ý của Vương Phi cho nàng đưa Lưu bà tử tới chính là để Thiếu phu nhân lập uy, nhưng cũng không nghĩ tới, Thiếu phu nhân luôn luôn bình thản lập tức liền nhìn thấu tâm tư của Vương Phi, còn. có thể thấy hiệu quả như thế.

Lưu bà tử kia vừa nghe vậy liền bị hù dọa, từ trên mặt đất bò dậy đứng thẳng, luôn miệng nói cầu xin, nhưng đã chậm, Tú cô canh giữ ở cửa sớm đã truyền lời ra phía bên ngoài, hai bà tử liền đi vào, không nói hai lời, kéo Lưu bà tử đi ra ngoài.

Lưu bà tử hét to lên: “Thiếu phu nhân, Thiếu phu nhân, nô tỳ cũng không dám nữa, van xin người tha cho nô tỳ đi.”

Cẩm Nương không mềm lòng, đối với Phong nhi đứng một bên nói: “Đi, đem toàn bộ người trong viện gọi ra, để cho bọn họ xem hành hình.” Một chiêu này là nàng học từ lão thái thái, giết một người nhưng cảnh cáo trăm người, bốn cô nương có lòng tốt nhưng cũng không phải là ngu xuẩn, những người này ngày thường hay khinh bỉ kẻ khác, đối với bọn họ tốt, bọn họ không nói cảm ơn, ngược lại còn cảm thấy mình dễ khi dễ, giẫm lên trên đầu mình, nếu không trị dứt một lần, sợ là sẽ làm bậy trên đầu mình.

Phong nhi nghe thế liền đi, rất nhanh, trong viện liền truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Lưu bà tử, cùng tiếng va chạm của tượng hình, tất cả người trong viện, bao gồm phòng bếp, vầy nước quét nhà, đều đi ra ngoài quan sát, đầu tiên là một mảnh tiếng nghị luận líu ríu, sau lại, là tiếng kêu thảm thiết đi ra ngoài, lập tức không còn người nào dám nói một câu nào, khi Lưu bà tử máu chảy đầm đìa bị kéo vào chính đường, những nha hoàn bà tử kia đứng ở ngoài cửa đều trắng mặt, từng bước từng bước đằng hoàng cúi đầu, biết điều một chút trở về của nơi làm việc của mình, không ai dám kêu nửa tiếng.

Lưu bà tử bị đánh đến sắp ngất đi, lại chỉ là năm gậy, muốn ngất cũng ngất không được, nhưng cái mông cũng nở hoa, bà ta đau đến muốn chết, bị ném xuống đất nằm úp sấp, liền hừ hừ cũng không dám.

Cầm Nương ngồi ngay ngắn ở trên chính đường, uống một ngụm trà, chậm rãi nói: “Lưu ma ma, giờ người có thể nói cho ta biết, vì sao người vừa bước vào lại quỳ a.”

Lão bà tử nghe vậy liền cố nén đau ngẩng đầu: “Là Vương Phi phân phó nô tỳ, nô tỳ. Nô tỳ làm nhiều chuyện có lỗi với Thiếu phu nhân, cho nên.”

“Nga, là chuyện gì?” Cầm Nương vẫn là bộ dáng bình bình đạm đạm, một chút cũng không nghe ra tâm tình của nàng.

“Bình Nhi. cào da thương là nô tỳ, trên tay nô tỳ có thương tích.” Lưu bà tử cũng không dám đối gạt nữa, thành thật nói.

Cầm Nương nghe được thiếu chút nữa đánh rơi chén trà trong tay xuống đất, liếc một ánh mắt với Phong nhi, Phong nhi rất thức thời đi vén ống tay áo của Lưu bà tử, quả nhiên, trên mu bàn tay phải của Lưu bà tử có vết thương.

Cầm Nương đứng dậy đến gần tinh tế xem xét, một hồi lâu sau, vừa trở về chỗ ngồi, cười lạnh đối với Lưu bà tử nói: “Nói như vậy, cũng là người giết Bình Nhi.” Giọng nói không thể bình thường hơn, Ngọc Bích nghe không khỏi nhìn Cầm Nương một cái, nhưng vẫn canh giữ ở một bên, không có lên tiếng.

Lưu bà tử nghe được liền giật mình, trầm ngâm một hồi, mới cắn răng đáp: “Hồi Thiếu phu nhân..., Bình Nhi. Thật là do nô tỳ giết.”

Cầm Nương vừa nghe cả cười, hỏi tiếp: “Là người giết? Vậy hung khí người hành hung là cái gì? Giờ nào giết, lại vì sao mà giết?”

Lưu bà tử nghe lại là ngẩn ra, vừa liếc mắt nhìn Ngọc Bích, mới lên tiếng: “Nô tỳ không nhớ rõ, hình như là. Giờ Thìn thì động thủ, hung khí chính là một sợi dây thừng, về phần vì sao phải giết nàng. Nô tỳ muốn từ trong miệng nàng hỏi ra chuyện bệnh tình của Thiếu phu nhân, nhưng nàng lại muốn nô tỳ thả nàng, nô tỳ không chịu, nàng liền bám chặt nô tỳ không tha. Nô tỳ không thể làm gì khác hơn là giết nàng.”

“Sợi dây là loại nào?” Cầm Nương lại hỏi.

“Là đai lưng váy của nô tỳ.”

Cầm Nương nghe xong không nhịn được cười ra tiếng, Ngọc Bích hơi hơi ngưng mắt, đang muốn nói chuyện, thì đã nghe Cầm Nương nói: “Nếu là như thế, người đâu, đem lão bà giết người cướp của này kéo đi ra ngoài trực tiếp đánh chết.”

Ngọc Bích hoảng thần, vội nói: “Thiếu phu nhân không thể.”

Cầm Nương nụ cười càng sâu, hỏi: “Vì sao không thể? Nương không phải nói, để cho ta tra hỏi Lưu bà tử này sao, sau khi điều tra xong, liền mặc cho ta xử trí sao?”

Đây nguyên bản vốn là lời Ngọc Bích vừa mới mang người tới nói..., Ngọc Bích làm sao lại không biết, nhưng mà sự tình lại phát triển không như mong muốn của nàng, nàng không khỏi cũng lúng túng, đối với Cầm Nương nói: “Cái này. Thiếu phu nhân, dù sao nhân mạng hơn trời, hay là. nên nói trước với Vương phi một tiếng.” Lời này không khác nào tự mình vả vào miệng mình, nhưng mà Ngọc Bích lại không thể không nói a.

Cầm Nương cũng không muốn làm nàng khó xử, đối với Lưu bà tử trên mặt đất nói: “Người đứng lên đi, ta hôm nay cũng biết, đây là Vương Phi đưa người tới thí luyện ta, người, cũng không phải là do người giết, bất quá, người vẫn là phạm vào sai lầm, thân là thiếp thân bên người Vương Phi, Vương Phi cho người trông coi phòng bếp, người lại ở giữa nghĩ cách kiếm lời bỏ vào túi riêng, âm thầm tận tình tham ô, phương pháp như thế, thực là khiến Vương phi bị thương tâm, cho nên, năm gậy kia đánh người cũng không oan, Ngọc Bích tỷ tỷ, ta nói có đúng không?”

Ngọc Bích nghe vậy cũng cười, nói với bà tử bên cạnh: “Dem Lưu bà tử kéo về trong viện Vương Phi đi.”

Hai bà tử đi vào, đem Lưu bà tử kéo đi, Ngọc Bích vẫn là kỳ quái, khẩu cung của Lưu bà tử với nàng cùng Vương Phi ở trong phòng sáng sớm liền trả lời tốt lắm, Thiếu phu nhân là như thế nào lại phát hiện ra?

Cầm Nương cũng không đợi nàng hỏi, cười nói: “Thứ nhất, Lưu bà tử vốn là người của Vương Phi, bà ta tới đây cũng chỉ là người tham tiền, tuyệt sẽ không phải vì muốn hại ta mà giết người, dù sao chủ tử của bà ta là Vương Phi, mà ta lại là con dâu của Vương phi, bà ta mặc dù không thích ta, cũng nhiều nhất là ở chỗ Vương Phi nói xấu một chút, châm ngòi khích bác quan hệ giữa ta và Vương phi, bà ta mặc dù bất trung, cũng sẽ không giúp đỡ người khác hại Vương Phi. Thứ hai, canh giờ mà bà ta nói cũng không đúng, giờ Thìn hai khắc ta mới cùng tướng công đi tới phòng Vương phi, Lưu y sợ là cũng phải tới giờ Thìn ba khắc mới nói ra chuyện thuốc của ta bị đổi, cho nên, muốn giết Bình Nhi, sớm nhất cũng phải là sau giờ Thìn canh ba này, vậy giờ Thìn là không thể nào.”

Ngọc Bích nghe vậy liền khẽ gật đầu, Cầm Nương lại nói tiếp: “Lại nói tới hung khí của bà ta, bà ta nói là dây thắt lưng của mình, Lưu bà tử vốc người mập mạp, đai lưng nhất định là một sợi dây thô, nhưng mà hung khí giết Bình Nhi là một sợi thừng tơ nhỏ, điểm này cũng không đúng, cho nên, Lưu bà tử dĩ nhiên không phải là hung thủ giết người.”

Ngọc Bích nghe thế đối với Cầm Nương càng thêm bội phục, nhưng vẫn là hỏi: “Nhưng Thiếu phu nhân, trên tay Lưu bà tử quả thật có vết thương, mới vừa rồi người cũng nhìn thấy vết thương trên tay, nhìn không ít thời gian, sao lại phát hiện cái gì?”

Cầm Nương nghe liền thu lại nụ cười, lạnh lùng nói: “Cái tay của Lưu bà đúng là do Bình Nhi cào, bà ta cũng đúng là đi vào trong phòng Bình Nhi, chẳng qua là, không phải là giờ Thìn, mà là đầu buổi tối bị cào đã thương, bởi vì vết thương trên tay bà ta đã kết vảy, xem ra là đã bôi thuốc, mà Bình Nhi buổi sáng hôm nay mới chết, nếu là thời điểm đó bị thương, sẽ không kết vảy nhanh như vậy, miệng vết thương cũng chưa khép, còn một chuyện nữa, Bình Nhi cắt móng tay thành hình ngang, không phải hình nhọn, có rất ít cô gái thích cắt móng tay như vậy, bởi vì nàng muốn tìm ta học làm bao tay, sợ móng tay nhọn sẽ phá hỏng bề mặt vải, mới cắt thành kiểu này, cho nên, miệng vết thương của Lưu bà tử là đã lâu so với bình thường, cái này nói rõ, Lưu bà tử có đi tìm Bình Nhi, cũng bị cào bị thương, nhưng mà, không có giết người.”

Ngọc Bích nghe vậy cả cười, nói: “Nhị thiếu phu nhân quả nhiên thận trọng mọi việc, bất quá, nô tỳ còn có một điều muốn hỏi, Thiếu phu nhân nhìn ra được thời gian miệng vết thương, vì sao lại đem Châu nhi đưa đến chỗ của Vương Phi, mới có thể nhìn ra, Châu nhi cũng không phải là do Bình Nhi cào đã thương mới đúng a.”

Cầm Nương không nghĩ tới Ngọc Bích cũng sẽ sắc bén như thế, thật ra thì, lúc ấy nàng cũng chỉ là nhất thời khiếp sợ mà không có ngẫm nghĩ, mà mấy ngày trước đây Châu nhi hành tung lại là rất khả nghi, cho nên, vừa thấy trên tay Châu nhi có vết thương, đã cảm thấy nàng có hiềm nghi, chẳng qua chỉ muốn đưa cho Vương Phi tra hỏi mà thôi, không nghĩ tới, Châu nhi ngang ngạnh như thế, lấy tự sát biểu lộ sự trong sạch, nhưng mà, nàng cũng không có ý muốn cứu, Châu nhi mặc dù không nhất định là người sát hại Bình Nhi, nhưng cũng không phải là không có vấn đề, cái cây trâm trên giường nàng là vấn đề rất lớn, nghĩ tới đây, Cầm Nương cũng không có trả lời câu hỏi của Ngọc Bích..., mà để cho Tú cô đem cây trâm kia đưa cho Ngọc Bích.

Ngọc Bích nhìn lúc ấy sắc mặt liền thay đổi, Cầm Nương đem cây trâm tới nơi nói, làm cho nàng mang về cho Vương Phi.

Ngọc Bích cầm lấy cây trâm đang muốn đi, thì Cầm Nương lại nói: “Tỷ tỷ tốt nhất liền đem hai quyển sổ sách này về đi, tâm ý của nương ta đã lĩnh, sổ sách cũng không cần tra xét, lấy sự khôn khéo của nương, một chút chuyện nhỏ này làm sao mà không nhìn ra, Cầm Nương thật là phải học hỏi.”

Ngọc Bích nghe vậy nhìn Cầm Nương một cái thật lâu, đối với nàng cung kính phúc thân thi lễ, mới đứng dậy cáo từ.

Sau khi Ngọc Bích đi, Cầm Nương dài thở một hơi, chỉ mong từ trong đáy lòng của Vương Phi đã nhận thức đứa con dâu này, có thể càng thêm tín nhiệm mình, như vậy, chuyện điều tra lúc trước, sẽ dễ dàng hơn nhiều rồi, bây giờ chuyện khẩn cấp nhất chính là trị lành đôi chân bị thương của Lãnh Hoa Đình, để cho hắn có thể đứng lên.

Nàng đứng lên, nói với Tú cô: “Sau khi Tứ Nhi lấy thuốc trở về, người tự mình sắc, cẩn thận một chút đưa cho thiếu gia uống, nhớ kỹ, sáng tối uống một lần, uống trước khi ăn cơm, người khác nếu hỏi, chỉ nói là thuốc sắc cho ta, ngàn vạn lần đừng nói sắc cho thiếu gia.”

Tú cô nghe xong thì hơi ngẩn ra, thấy thần sắc Cẩm Nương ngưng trọng, thì cũng không hỏi nhiều, trong lòng cũng cảm kích Thiếu phu nhân vẫn tín nhiệm đối với nàng, không bởi vì chuyện đổi thuốc trước kia mà chứa tâm nghi kỵ, nàng liền âm thầm hạ quyết định, lúc này chuyện gì có khả năng làm đều dốc sức đi làm.

Tứ Nhi không có ở đây, Cẩm Nương liền dẫn Phong nhi đi tới viện thể tử phi, Thương Quan Mai đang ở trong phòng hờn dỗi, nghe người ta báo Cẩm Nương tới, thì không khỏi rất ngạc nhiên, đứng lên đi đón tiếp.

“Ai nha, ngọn gió nào đem đệ muội thổi tới, mau mau vào ngồi trong này, bên ngoài rất lạnh lẽo.” Thương Quan Mai thay đổi thần sắc lo lắng vừa rồi, cười hì hì lôi Cẩm Nương vào phòng.

Cẩm Nương liền âm thầm đánh giá cách bài biện trong phòng thể tử phi, thật ra thì, cách bài biện trong phòng của nàng cũng rất xa hoa, nhưng so với trong phòng thể tử phi, vẫn không bằng, trong phòng mình chẳng qua là bày một đôi bình sứ Đại Bảo mem xanh mạ vàng, mà trong phòng thể tử phi là hai đôi, hơn nữa, trên kệ tử dựa tường phần lớn lấy Kim khí làm chủ, cũng không thiếu đồ sứ danh phẩm, cộng thêm cây san hô, mặc thạch bình linh tinh ..., không có chỗ nào không phải là đồ quý trọng, phía trước chính đường treo một bức tranh, cũng là danh tác cổ họa, thấy vậy Cẩm Nương hoa mắt hỗn loạn, toàn bộ đồ trong phòng này, nếu đem bán, đủ ột bá tách bình dân ăn được mấy đời .

Nghĩ vậy thì không khỏi cảm khái ở trong lòng, rốt cuộc vẫn là nơi ở của thể tử, thân phận khác nhau, đãi ngộ cũng khác biệt a.

Thương Quan Mai nhìn ra vẻ hâm mộ trong mắt Cẩm Nương, trên mặt không khỏi khê đắc ý, mắt nhìn Cẩm Nương cũng có mấy phần ngạo khí, nhưng giọng nói vẫn thân thiết, mang theo một chút trêu chọc: “Đệ muội tới xem đồ trong phòng ta tới gần người sao?” Vừa nói, vừa cầm khăn che miệng cười.

Cẩm Nương nghe liền cười nói: “Cũng không phải vậy sao, đại tẩu có một phòng bảo bối, ta nha, nên phải nhìn cho kỹ, nếu không cẩn thận, làm hư một món đồ vật, đại tẩu lại không phải bắt ta bồi thường sao.”

Thương Quan Mai nghe liền cười ha ha lên, “Nghe đệ muội nói kia, bắt quá cũng chỉ là một ít đồ tục vật thôi, cho dù hư một cái, coi như là ném đi, khi nào lại muốn đệ muội đền chứ, nếu đệ muội thích, hay đệ muội nhìn trúng cái gì, lát nữa đem về là được.”

Cẩm Nương nghe vậy vội nói: “Ai nha nha, đại tẩu thật đúng là người hào sảng, bắt quá, thứ đồ tốt này chỉ có đại tẩu mới xứng dùng thôi, ta nào dám dùng a, lấy về một cái, sợ là đều ngủ không ngon, cứ ôm trong ngực coi chừng đồ, đại tẩu nha, còn không bằng tha cho ta đi, để cho ta ngủ ngon giấc.” Trong lòng thì cười lạnh, Thương Quan Mai này quả nhiên là tâm cao khí ngạo mắt cao hơn đầu người, lời kia nói ra giống như là ban phát cho hạ nhân, cũng đều là dầu con trong vương phủ, nàng ta mặc dù là thể tử phi, nhưng cần gì phải làm ra cái bộ dáng cao ngạo hơn người chứ.

Thương Quan Mai nghe vậy tự nhiên là rất hưởng thụ, ánh mắt đều cười đến híp lại, Cẩm Nương thừa cơ lấy ra đôi vòng ngọc của Vương Phi đưa cho Thương Quan Mai.

“Đây là phần thưởng của mẫu thân cho ta, nghe nói là đồ vật trong chùa, mang vào sẽ phù hộ cho trăm con ngàn cháu. Hôm nay lần đầu tiên tới gặp đại tẩu, ta lại không có vật gì quý, nên tặng vật này cho đại tẩu, kính xin đại tẩu ngàn vạn lần không nên ghét bỏ nha.”

Thương Quan Mai nghe xong trong mắt liền lộ ra một tia khinh thường, thứ tốt nàng còn thiếu sao? Bắt quá, ánh mắt cũng sáng lên, trăm con ngàn cháu, nàng cũng rất thích mấy câu chúc phúc này..., rốt cuộc cũng cười nhận lấy, lại không chịu mở ra xem trước mặt Cẩm Nương, nghe nói em dâu này ở nhà mẹ đẻ, bị mẹ cả ngược đãi đến cơm ăn cũng không có đủ no, có thể có vật gì tốt a, bắt quá chỉ nhận cho có lệ, lát nữa nàng đi, liền thưởng cho người khác.

Cẩm Nương sao lại không biết tâm tư của nàng, nàng nhất thời có lòng, muốn xem vẻ mặt của Thương Quan Mai sau khi thấy đôi vòng ngọc kia, liền nói: “Ai nha, ta cũng không biết kích cỡ có vừa không, tay của ta quá gầy, mang vào lộ ra vẻ đơn bạc, không đủ khí phái, đại tẩu, thử mang vào một chút xem sao?”

Vừa nói liền cầm cái hộp trên tay Thương Quan Mai, mở ra, ánh sáng bóng loáng phát ra từ trong hộp, khiến cho Thương Quan Mai mắt nhìn không ít thứ tốt, cũng trở nên biến đổi, vừa nhìn liền thích, “Nha, là dương chi bạch ngọc thượng hạng đấy.”

Cầm Nương vừa nghe liền thừa cơ nói: “Mau đeo lên xem, nha, tay đại tẩu nở nang phúc hậu, đeo vào thật là đẹp mắt, dáng vẻ này của ta, đeo cái gì cũng giống như khúc củi khô, thật là so không nổi, sáng mai ta phải cùng tướng công xuất phủ, ta tốt nhất không nên đeo vòng ngọc rồi, nên đeo vàng a.”

Thương Quan Mai nghe được lời khen của Cầm Nương mặt mày hớn hớn, nhưng nghe nàng nói muốn xuất phủ, không khỏi ngơ ngẩn, hỏi: “Đệ muội muốn cùng Nhị đệ xuất phủ? Làm cái gì đấy?”

Cầm Nương nghe liền thuận miệng đáp: “Đi theo tướng công học tập công việc kinh doanh, cửa hàng thành Đông kia quá lớn, cũng phải đi làm quen, ách, chị dâu không biết sao? Đại ca cũng sẽ đi mà, Nhị thúc nói, sợ tướng công ta đi ra ngoài không ai giúp đỡ, để cho đại ca đi theo cho an toàn một chút.”

Thương Quan Mai nghe vậy sắc mặt khê biến thành xám xịt, lẩm bẩm nói: “Tướng công cũng đi sao? Làm sao không có nói với ta đây.”

Đây cũng là chuyện vợ chồng bọn họ, Cầm Nương cũng không muốn nhiều lời gây chuyện thị phi, liền quay đầu, giả bộ không nghe thấy, rồi lại làm như tự nhủ: “Ai, nói lại, ta cũng thật bất hiểu, sau khi gả tới đây, cũng chưa có trở về nhà mẹ, sáng mai thế nào cũng phải trở về gặp nương ta cùng lão thái thái một chút, trong ngày thường các nàng rất thương ta, chẳng qua là, tướng công nhà ta đi đứng. . . .” Vừa nói dừng một chút, vừa thở dài, “Cũng không biết đồ cưới của nhị tỷ cùng tam tỷ ta chuẩn bị như thế nào rồi, thật lâu rồi không gặp lại các tỷ ấy, đúng là rất cùng các tỷ ấy tụ lại một chỗ.”

Thương Quan Mai nghe lời này liền ngồi không yên, cười lạnh nói: “Nhị tỷ kia của ngươi là con vợ cả, đồ cưới của nàng tất nhiên sẽ không ít rồi, nghe nói ngươi ở nhà mẹ đẻ, còn bị các nàng chú ý tới đồ cưới của ngươi, thật đúng là kiến thức hạn hẹp, chưa từng thấy người như vậy.”

Cầm Nương nghe thấy lời nàng rất chua, cũng lười quản tại sao chuyện mình ở nhà mẹ đẻ mà nàng lại biết rõ ràng như thế, không khỏi âm thầm cao hứng, trên mặt giả bộ mấy phần thương cảm nói: “Ai, ta ở trong phủ, cũng thường xuyên bị nàng khi dễ, không biết sáng mai trở về, có thể bị nàng khi dễ nữa hay không, ai, bất quá, có đại ca đi theo, Nhị tỷ chắc là sẽ giả bộ một ít bộ dáng đoan trang hiền thực đi. Nói như thế nào, nàng cũng có tình cảm thâm thiết đối với đại ca.”

Thương Quan Mai nghe xong liền phịch một tiếng từ trên ghế đứng lên, trên mặt tức giận đến đỏ bừng, thật lâu mới bình phục lại hơi thở của mình, gượng cười đối với Cầm Nương nói: “Ai nha, đệ muội nói đại ca của đệ muội cũng thật là, hôm kia không phải là đã đồng ý với ta, muốn dẫn ta đi Tướng Quốc Tự dâng hương sao? Ta có hẹn cùng với chủ trì đại sư của Tướng Quốc Tự, thì không thể lỡ hẹn, làm sao hiện giờ lại muốn cùng các người ra cửa, đệ muội không nói, ta thật là sẽ quên mất, ai nha, đệ muội, thật đúng là xin lỗi, đại ca của đệ muội quả là trí nhớ không tốt, lát nữa hẳn về, ta sẽ mắng hẳn a, nếu không, các người đổi lại ngày đi ra ngoài nhé? Chờ chúng ta dâng hương trở về, sẽ để đại ca cùng các người đi.”

Cầm Nương nghe vậy sắc mặt liền tối xuống, giọng vô cùng đáng tiếc nói: “Ai, lịch trình của chúng ta là không thể đổi, sáng mai là phải đi xem Tam thúc quản lý cửa hàng ra sao, rồi cùng nhau đi về nhà mẹ, nếu đại ca có việc, vậy chúng ta liền tự mình đi, dù sao cũng có Lãnh Khiêm đi theo, trong phủ còn có nhiều thị vệ đi cùng, ta cùng tướng công sẽ không gặp chuyện nguy hiểm gì.”

Thương Quan Mai thấy Cầm Nương nói xong thông tình đạt lý, còn rất hiểu chuyện, nên giọng nói trở nên hơn thân mật hơn, để cho thiếp thân nha hoàn Thị Họa đi vào cầm lấy sợi dây chuyện đông châu, cố ý muốn tặng cho Cầm Nương làm quà đáp lễ, Cầm Nương giả vờ từ chối một hồi, cuối cùng mới nhận, bất quá, mắt nhìn thấy Thương Quan Mai đeo lên đôi vòng ngọc vẫn chưa có ý muốn lấy xuống, thì trong lòng liền âm thầm cao hứng.

Hai người lại nói một chút vài chuyện thường ngày..., đang nói chuyện cao hứng, liền thấy một nha đầu đi vào bẩm báo: “Thê tử phi, cửu lão gia tới, bảo là muốn gặp ngài.”

Thương Quan Mai nghe vậy chân mày liền nhíu lại, đối với nha đầu kia trách mắng: “Cửu lão gia, là người thân thích ở trong viện di nương, nói cho hẳn biết, ta đang có khách, không rảnh.”

Cẩm Nương nghe đã cảm thấy kỳ quái, thân thích của Lưu di nương tới, tại sao không đi tìm Lưu di nương, ngược lại lại đi tìm Thương Quan Mai, bất quá, đây cũng không phải là điều nàng muốn quan tâm, nàng hiện tại chỉ nghĩ, làm như thế nào mới có thể nhìn thấy Đỗ bà tử kia, nghe nói nàng vốn là thị tì của Thương Quan Mai, địa vị hẳn là cũng không thấp, làm sao mà ở trong phòng ngồi lâu như vậy, cũng không thấy một bà tử lộ diện, liền đối với Phong nhi đang đứng ở một bên liếc mắt một cái.

Trên đường lúc đến đây Cẩm Nương đã nói với Phong nhi, để cho nàng tìm cơ hội vào trong viện thế tử phi ngó nghiêng một chút, xem có thể nghe được tin tức hữu dụng gì hay không, cho nên, Phong nhi vừa thấy ánh mắt của Cẩm Nương, liền che bụng, nhú mắt, e dè đối với Cẩm Nương nói: “Nhị Thiếu phu nhân, nô tỳ. Nô tỳ đau bụng, muốn đi phòng vệ sinh.”

Thị Họa đứng một bên nghe vậy trong mắt cũng lộ ra khinh thường, quả nhiên là người bên cạnh cô nương ngốc thứ xuất, rốt cuộc cũng không được dạy bảo tốt, nào có nha đầu không phép không tắc như vậy, ở trong nhà người khác, dù muốn đi phòng vệ sinh, cũng có thể lặng lẽ xin chỉ thị từ chủ tử, nào có người bày trò lớn tiếng ồn ào trước mặt người khác thế.

73. Chương 73

Quả nhiên, sắc mặt Cẩm Nương trầm xuống, quát Phong nhi: “Thật là một nha đầu vô dụng...” Còn đang muốn mắng nữa, thì Thương Quan Mai liếc mắt với Thị Họa một cái, Thị Họa rất biết thời cơ tiếp lời nói: “Ai nha, nhị thiếu phu nhân, con người có ba điều gấp, không trách được vị muối muối này, để nô tỳ mang nàng đi xuống.”

Phong nhi vừa ra khỏi phòng, thì từ bên ngoài có một nha đầu vừa vội chạy vào báo tin: “Thế tử phi, chúng nô tì không ngăn được, cửu lão gia nói muốn vào gặp ngài, nói là hôm nay gặp không được ngài, hẳn sẽ đi không thoải mái.”

Thương Quan Mai tức giận đến mặt trầm xuống, nói với nha đầu kia: “Đi, mời Lưu di nương tới, để nàng đem huynh đệ của nàng mang đi, người nào đó, cũng không cần cái gương lên tự mà nhìn xem, cứ cho rằng một người đặc đạo thì gà chó cũng thăng thiên sao?”

Cẩm Nương nghe liền cảm thấy xấu hổ, xem ra, quan hệ mẹ chồng nàng dâu của thế tử phi cùng Lưu di nương cũng huyền ảo gay cấn, không biết cửu lão gia này tìm tới Thương Quan Mai làm cái gì, mà không thể không gặp nàng.

Thấy Cẩm Nương sắc mặt không tốt lắm, Thương Quan Mai cũng có chút ngượng ngùng, chỉ điểm tâm trên bàn nhẹ giọng: “Đệ muối, muối nếm thử điểm tâm này đi, xem mùi vị có vừa miệng hay không?”

Cẩm Nương không yên lòng ngắt một khối, rồi cắn một ngụm nhỏ, thật đúng là hương thơm ngon miệng, ngọt mà không ngán, thơm mà không nồng, ăn thật ngon, vì vậy không khỏi lại ăn thêm một miếng nữa.

Thương Quan Mai thấy vậy vẻ mặt đắc ý, cười nói: “Ăn ngon a, đây là do đại ca muối trước đó vài ngày tìm được một đầu bếp giỏi, nghe nói vốn là đệ tử của đầu bếp ngự thiện phòng trong nội cung, đã học được chân truyền.”

Cẩm Nương lập tức liền nhớ lại Lãnh Hoa Đường hôm qua có nói, muốn đưa một đầu bếp tới viện của nàng, nhưng nghe như vậy, hình như Thương Quan Mai còn không có biết, cảm tình vợ chồng của thế tử tựa hồ không thân mật hài hòa giống như mặt ngoài a, Thương Quan Mai chính là chủ mẫu trong nội viện thế tử, người ở trong phòng bếp đương nhiên là do nàng trông coi, Lãnh Hoa Đường muốn đem người đưa ra ngoài, dù thế nào cũng phải nói một tiếng với Thương Quan Mai nha...

Cẩm Nương cười cười, lại ngắt một miếng điểm tâm bỏ vào trong miệng ăn, vẻ mặt rất hâm mộ nói: “Đại ca thật đúng là thương tiếc chị dâu.”

Thương Quan Mai nghe xong thì thẹn thùng nhìn Cẩm Nương liếc mắt, giả ý sáng giọng: “Hắn a, đối với ta rất tốt, chỉ là ngày thường công việc cũng nhiều, không có gì thời gian ở lâu trong nội viện, bất quá, cũng

không phải xoay quanh ba bốn chỗ, nên mỗi ngày cũng chỉ... Đối xử tốt với một mình ta, có thể như vậy, lòng của ta cũng đủ mãn nguyện.” Vừa nói, trên mặt liền lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Ách, vậy Tôn Ngọc Nương thì là cái gì? Ở tại Trữ Vương phủ hẳn cùng Trữ vương thế tử cả nam lẫn nữ quây quây cùng một chỗ lại tính là chuyện gì? Bất quá, cái này lại có quan hệ gì tới mình đâu, trong lòng Cẩm Nương cười lạnh nghĩ, nhưng trên mặt lại cười đến càng ngọt: “Còn không phải vậy sao? Đại ca thật đúng là vị quân tử nho nhã, đối với tướng công muội rất là tốt, hôm qua hẳn còn nói, thấy tướng công yêu thích điểm tâm trong nội cung, muốn đưa vị đầu bếp biết làm điểm tâm ngon cho tướng công, ai nha nha, không biết vị đầu bếp kia cùng vị đầu bếp này có phải cùng là một người không a, nếu vậy muội muội ta thật đúng là có lộc ăn.”

Thương Quan Mai kinh ngạc một hồi, hơi giật mình nhìn qua Cẩm Nương, “Đại ca ngươi hôm qua quả thật nói như vậy sao?”

Cẩm Nương cười hì hì lại ăn một khối điểm tâm, híp mắt, một bộ dáng rất hưởng thụ, nói ra: “Ừ, đúng như vậy, hôm qua nương còn nói, chị dâu cũng yêu mến điểm tâm này, nói đại ca đừng đưa qua nữa, nhưng có thể đại ca thật sự là thương tiếc tướng công, nên nói chỉ cần là tướng công yêu thích, hẳn nhất định đều làm được.”

Thương Quan Mai nghe xong mặt liền lạnh xuống, lại không muốn ở trước mặt Cẩm Nương nói xấu Lãnh Hoa Đường, nên sáng giọng nói: “Đúng vậy a, tướng công hẳn chính là người thiện tâm, nhị đệ thân thể không tốt, tự nhiên là phải thương yêu.”

Lúc này, ở bên ngoài bỗng trở nên náo loạn lên, còn nghe thấy thanh âm một nam tử hô to: “Ta muốn gặp thế tử, những tên nô tài đáng chết này, cũng dám động thủ với ta, một lát nữa cháu trai ta trở lại, xem ta có nói với nó thu thập các người không, mắt chó không biết nhìn người, cữu lão gia ta mà cũng dám ngăn chặn, cái gì vậy...” Hùng hùng hổ hổ, thanh âm tiến tới càng ngày càng gần.

Sắc mặt Thương Quan Mai thì càng lúc càng khó coi, liếc Thị Họa một cái, Thị Họa vội vàng vén rèm đi ra ngoài, đối với người đang ồn ào nói: “A cữu lão gia, nơi này chính là nội viện, người là một đại lão gia, náo loạn ở trong này, muốn làm cái chuyện gì hả?”

Nam tử kia đã nhận ra Thị Họa, nháo đến cuối cùng nàng phải ra gặp mặt, nên giọng nói cũng hạ xuống, vừa cười vừa nói: “Ta nói là ai, nguyên lai là Thị Họa cô nương, mấy ngày không thấy, ngược lại càng ngày càng mặn mà.” giọng nói bốn cọt, mang theo ý tứ trêu chọc, trong phòng Thương Quan Mai nghe xong sắc mặt càng thêm đen, nếu không phải Cẩm Nương còn đang ở đây, làm nàng không thể nổi giận, bằng không, sợ là đã sớm lao ra khỏi cửa.

Bên ngoài tiếng nói của Thị Họa đều giận đến run lên, đối với nam nhân kia nói: “Nể tình ngươi là huynh đệ của Lưu di nương, cho ngươi vài phần mặt mũi, không nghĩ tới ngươi vô lại như thế, thật là một kẻ không có giáo dưỡng, đi ra bên ngoài tìm mấy kẻ khỏe mạnh tới đây, mời cữu lão gia đi ra ngoài.”

Nam nhân kia nghe xong thì cười lạnh: “Con quỷ nhỏ ngươi, đừng tưởng rằng là người đắc lực bên cạnh thế tử phi liền mắt cao hơn đầu, gia nói mấy lời khen ngươi, đó là nể mặt ngươi, hôm nay gia là có chuyện đứng đắn tìm đến thế tử phi, ngươi mau mau đi bẩm báo thế tử phi, chuyện đã làm thoả đáng, nhanh chóng cầm ít tiền đến đây cho ta.”

Thị Họa nghe khẩu khí của hắn không giống đang lừa gạt người, sắc mặt liền trầm xuống, trở vào trong, đưa mắt xem xét, thấy thế tử phi sắc mặt đều đã sớm xanh, trong nội tâm liền biết rõ, người nọ là kẻ hồ nháo, nên nhân tiện nói: “Nếu như hắn còn hồ nháo, ta liền đi gọi người đến, đánh đuổi hắn ra ngoài.”

Thương Quan Mai nghe xong chỉ trầm mặt, không có lên tiếng, gần nửa ngày mới nói: “Lưu di nương như thế nào còn chưa tới?”

Cẩm Nương thờ ơ lạnh nhạt, nhưng trong nội tâm lại ẩn ẩn cảm thấy một tia âm mưu, cữu lão gia này nghe giọng điệu như là đã giúp đỡ làm chuyện ám muội gì đó, lại nhìn bộ dạng của Thương Quan Mai, tất nhiên là không muốn mình biết được, mà vừa đến lúc này người nọ hiển nhiên lại đến đòi tiền, cho nên, mới tức giận đến mặt đều chuyển xanh, nghĩ như vậy, nàng vốn muốn tìm lấy cớ đến nội viện của vương phi để rời đi, nhưng hiện tại ngược lại ngồi lì ở trong phòng, thanh thoi ăn điểm tâm, uống trà, cũng khó trách được, đây là lần đầu tiên nàng ngồi xem trò vui, đương nhiên là muốn xem đầy đủ mới đi.

Một lát sau lại nghe nam tử kia lớn tiếng nói: “Ách, Trắc phi muội muội, người tới vừa đúng lúc, gọi Đường nhi nhanh một chút trả thù lao cho ta đi, hôm qua vận may không tốt, tiền đều thua sạch, ta hiện tại chính là đến đây đòi tiền a.”

“Người... Người cho dù đòi tiền, cũng là tới tìm ta nói chuyện mới đúng, như thế nào lại làm ầm ĩ ở trong nội viện, người... Người thật sự là càng ngày càng vô dụng, tại sao ta có thể có một ca ca phế vật như người vậy?” Thanh âm kiều mỹ nhu hòa, vừa nghe liền biết là tiếng của Lưu di nương, nàng quả nhiên tới rất nhanh.

Thương Quan Mai thấy Lưu di nương đã đến đây, nên sắc mặt cuối cùng khá hơn một chút, cười khan nói với Cẩm Nương: “Để đệ muội phải chê cười rồi, cái người họ hàng này quả thật không tốt, rất không có giáo dưỡng, loại người này, cũng không biết lén canh cổng làm thế nào mà có thể cho hắn vào, có thân thích như vậy, thật sự là mất mặt xấu hổ.”

Cẩm Nương nghe xong liền cười khuyên nhủ: “Người ta nói trong nhà hoàng đế cũng có thân thích nghèo, cái này bình thường thôi, a, nhưng mà cữu lão gia thường tới trong nội viện náo loạn như vậy sao?”

Thương Quan Mai nghe xong liền nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đúng vậy, cứ ba ngày hai bữa là đến, ý vào Lưu di nương là muội muội của hắn, ở bên ngoài dựa vào danh tiếng của thế tử, khắp nơi hết ăn lại uống, không có tiền liền tới nơi này náo loạn, mà thế tử lại là người hiếu thuận, nên cũng không có biện pháp đối với hắn, nên ít nhiều liền ột ít, chẳng qua hôm nay ở trong viện ta chỉ có nữ nhân, mà hắn cũng tới náo loạn, thật là bị tức chết rồi.”

Nam tử kia rõ ràng nói đã giúp đỡ làm chuyện gì đó mới đến đòi tiền, Thương Quan Mai cố ý úp mở không nói... Chẳng lẽ...

“A, nếu là trưởng bối trong nhà, tuy nói phẩm tính hơn xấu... Vậy cũng không có biện pháp nào, càng không thể để cho người ta nói Giản Thân Vương phủ chúng ta mất cao hơn đầu, xem thường thân phận người ta, hay một lát nữa chị dâu đem chút ít tiền, đưa cho hắn đến yên chuyện đi.” Cẩm Nương liền lại khuyên nhủ.

Bên ngoài Lưu di nương đã cầm tiền cho nam tử kia, “Tiền cho người, người nhanh chóng trở về đi, đừng để cho nương lại lo lắng.” Nói xong liền đem nam tử kia kéo ra bên ngoài, nam tử kia lại kêu lên “Muội muội người cũng là kẻ vô dụng, hôm nay nhi tử đều làm thế tử, mà nương của ta còn phải ở bên ngoài không được về phủ, làm sao người lại không nói với Vương gia, để cho hắn đi khuyên lão đầu tử kia, đem nương của ta mời về trong phủ đi thôi, như vậy, người ở trong phủ này cũng có chút thể diện a?”

“Người ở đây lại nói hươu nói vượn cái gì, mẫu thân của ta chính là bảo quốc công phu nhân, làm sao lại ở bên ngoài, người lại nói lung tung, cẩn thận muội muội ta từ này về sau cũng không thèm để ý tới người.” Nghe thanh âm của Lưu di nương hình như là tức giận đến không chịu được, lại thở phì phò, giống như là phải dùng sức lực rất lớn kéo nam tử kia.

Nam tử kia lại cười lạnh nói: “Nguyên lai trong mắt muội muội cũng chỉ nhận tiền cùng quyền, ngay cả mẫu thân ruột thịt cũng không muốn a.”

Lưu di nương tức giận đến khóc lên, Thương Quan Mai càng nghe càng cảm thấy mất hết mặt mũi, cũng nhin không được nữa, phịch một tiếng đứng lên, cũng không quản Cẩm Nương, nhấc chân liền đi ra ngoài.

Cẩm Nương tự nhiên là muốn đi theo, nàng đã sớm muốn gặp mặt vị cữu lão gia này, chẳng qua khổ nỗi chủ tử chân chính ở đây là Thương Quan Mai lại bất động, nên nàng cũng không thể quá tò mò, đành phải cố nén nhĩn, bây giờ Thương Quan Mai tức giận đến xông ra ngoài, hành động này tất nhiên là hợp tâm ý của nàng.

“Người nào loạn thất bát tao đến trong viện ta náo loạn cái gì, Thị Thư, đi gọi người đến, đánh đuổi ra ngoài đi.” Thương Quan Mai vừa đi ra ngoài liền nổi giận đùng đùng nói.

Lưu di nương đang bị huynh đệ của chính mình chọc tức giận đến khóc, nay đến con dâu cũng đã đi ra, nhưng không thèm chào nàng, vừa nói ra khỏi miệng chính là muốn đánh đuổi ca ca của nàng đi ra ngoài, tuy nói ca ca là rất hổ đảm, nhưng dù sao vẫn là ca ca của nàng, người con dâu này từng câu từng chữ lại đánh thẳng vào mặt của nàng, cũng không đem nàng để một nửa vào trong mắt, mình tại sao lại mệnh khổ như vậy, sao lại có một con dâu bất hiếu như vậy.

Nhìn Thị Thư thật sự đi gọi người, nàng vừa tức lại thương tâm, cất cao giọng mắng Thị Thư: “Tiểu tiện nhân, người thật sự dám đi gọi người, khi dễ ta đã chết sao? Trong nội viện này ta mới là trưởng bối, chủ nhà cũng vẫn là ta, người dám đi gọi người, ngày mai ta liền kêu bà tử đem người bán đi.”

Thị Thư cùng Thị Họa giống nhau, đều là nha đầu hồi môn của Thương Quan Mai, ngày bình thường cũng không đem Lưu di nương để vào trong mắt, lúc này lại nghe nàng mắng rất khó nghe, không khỏi tức đến đỏ mặt, mặc dù không dám mắng lại, nhưng ngoảnh đầu, vẫn đi gọi người.

Nam tử kia nhìn thấy liền cả giận nói: “Cái vương phủ chó má này, lúc bảo ta làm việc, thì khách khách khí khí xem ta là đương gia, hiện tại xong việc rồi thì xem ta chẳng khác gì chó, muội muội, ca ca không làm khó dễ người, ta đi, từ nay về sau chuyện gì của nhi tử người cũng đừng đi tìm ta, ta trèo không nổi cửa thân thích này của người.” Nói xong, thì hất lên tay áo, liền muốn đi.

Lúc này, một bà tử khoảng bốn mươi năm mươi tuổi vội vàng chạy tới, khuôn mặt dài, thân hình cao lớn, một mặt nàng giật tay áo của cữu lão gia, một mặt nói: “Ai nha, Lưu đại gia, làm sao người lại đi vào viện của thế tử phi náo loạn thế, nô tỳ một mực tìm người nè, nào nào, nô tỳ có một chút rượu ngon, để bù đắp sai sót của nô tỳ, nô tỳ lại làm chút thức ăn ngon, để ngài uống vài chung nhé.”

Lúc này nam tử nó thấy vậy, liền nói: “Ta thấy Đỗ ma ma ở trong viện thế tử phi, liền cho rằng làm việc cho thế tử phi, đương nhiên là tìm đến thế tử phi, sớm biết như vậy ta trực tiếp tìm Đỗ ma ma là được, cũng không cần ở đây để cho người ta xem thường.” Nói xong, thì đi lướt qua Lưu di nương cùng Thương Quan Mai, bước theo Đỗ ma ma rời đi.

Lưu di nương nhìn thấy vậy liền thương tâm, tuy là nàng giận ca ca vô dụng, nhưng cũng biết kỳ thật ca ca rất có cốt khí, mỗi lần đến náo loạn, bất quá cũng chỉ vì nghĩ ấu thân, nghĩ cho nương một cái danh phận, nương cũng đã là người sáu mươi tuổi rồi, mà còn phải ở ngoại thất, ngay cả mình cũng cảm thấy hổ thẹn, nhưng chuyện này, Vương Gia căn bản là không để ý đến, mà Đường nhi... Chỉ cần mình mới mở miệng liền nói: “Ngoại tổ mẫu của ta chính là bảo quốc công phu nhân.” Đúng là khiến nàng nửa điểm cũng không thể nói, mà bây giờ, căn bản không coi là náo loạn gì, rõ ràng do người bên cạnh con dâu mời ca ca đến làm việc, thì hẳn đến tìm con dâu cũng không có gì sai...

Đang lúc thương tâm, nàng nâng mắt lên, liền nhìn thấy Cẩm Nương đứng bên cạnh Thương Quan Mai, thì không khỏi kinh hãi, nàng ta làm sao lại ở chỗ này, vừa rồi ca ca náo loạn một màn nàng đều nhìn thấy đi? Trong lúc nhất thời, bà cảm thấy vừa tức vừa thẹn, chỉ thấy mình đều mất hết mặt mũi, nên không khỏi càng hận Thương Quan Mai không hiểu chuyện.

Nếu như nàng sớm biết Cẩm Nương ở trong này, lúc ca ca đến gây sự, đã nhanh chóng đem tiền cho ca ca, rồi đuổi hẳn đi ngay, cần gì phải ở trước mặt người ngoài ồn ào, còn đem chuyện xấu hổ trong gia đình phơi bày ra, làm mất hết mặt mũi của chính mình, để nâng sự cao quý của nàng lên?

Lưu di nương phụng phịu đến gần Thương Quan Mai, cảm tức nàng nói: “Quận chúa nương nương, người thật đúng là tôn quý a, tốt xấu gì ta cũng là mẹ chồng của người, là mẫu thân của Đường nhi, người thấy ta cũng nên hành lễ một cái chứ?”

Cẩm Nương nghe xong ngược lại cả kinh, mãi nhìn xem trò hay, mà mình quên không hành lễ, nên cũng không quản Thương Quan Mai ứng đối như thế nào, nàng liền tiến lên một bước, cung kính thi lễ với Lưu di nương một cái, cười nói: “Di nương chớ trách, cữu lão gia là nam tử từ bên ngoài tiến vào, tuy nói là thân thích, nhưng dù sao cũng phải tuân thủ nam nữ đại phòng, cho nên, chị dâu cùng ta không tiện tới hành lễ với di nương, nay cữu lão gia đã đi rồi, cũng nên hành lễ với di nương a.”

Lời này chẳng những nói rõ bản thân mình không có hành lễ sai, lại thuận tiện đem Thương Quan Mai kéo vào theo, nói ra nỗi khó xử của bản thân hai người, đồng thời cũng làm ặt mũi Lưu di nương để nhìn chút ít, tuy Thương Quan Mai rất khinh thường Lưu di nương, nhưng vẫn là cảm thấy lời này của Cẩm Nương vẹn toàn, hơn nữa đã làm giảm không khí căng thẳng giữa nàng cùng Lưu di nương.

Vì vậy cũng theo lời Cẩm Nương tiến đến hành lễ qua loa với Lưu di nương, nên khiến lời chất vấn vừa rồi của Lưu di nương không còn hợp lý nữa.

Lưu di nương liền cảm thấy tức giận nghẹn ở trong lồng ngực, nuốt vào không được, nhổ ra cũng không xong, chỉ có thể lấy mắt trừng Thương Quan Mai, Thương Quan Mai vẫn là một bộ dáng cao cao tại thượng,

lời nói phát ra bình thản hơn: “Bên ngoài lạnh lẽo, di nương có muốn vào ngồi một chút hay không?”

Trong lòng Lưu di nương biết nàng chẳng qua chỉ mời lấy lệ, có theo nàng vào trong phòng, thì nàng cũng sẽ không đem bà để vào trong mắt, nhưng hôm nay lời nói của nàng rất khách khí, nếu không đi vào, người ta sẽ nói bản thân mình nhỏ nhen, nên liền gật đầu một cái, là chân liền bước vào trong phòng Thương Quan Mai.

Thương Quan Mai liền đành chịu liếc nhìn Cẩm Nương nói: “Cùng vào trong, uống thêm chút trà a.”

Cẩm Nương mới không thêm làm bia đỡ đạn cho cuộc chiến mẹ chồng nàng dâu của họ, hơn nữa những điều nên nghe cũng đã nghe, người nên gặp cũng đã gặp được, vừa vận Phong nhi cũng từ hành lang bên trong đi tới đây, nên nàng liền cáo đi về.

Thương Quan Mai một mực tiễn Cẩm Nương ra khỏi sân, Lúc Cẩm Nương gần đi, nàng còn xin lỗi chuyện Lãnh Hoa Đường không thể đi cùng Lãnh Hoa Đình đi tới cửa hàng vào sáng ngày mai, Cẩm Nương liền tục nói, không có vấn đề gì, không cần chú ý vân vân, nhưng trong nội tâm lại sắp mở cờ trong bụng rồi, nghĩ đến, ngày mai sẽ không có người đáng ghét kia đi cùng mình và tướng công, hành trình ngày mai, có tính là du ngoạn tuần trăng mật không?

Vừa nghĩ như thế, bên tai bắt đầu đỏ lên, Phong nhi đang đâm đầu đi tới, chứng kiến thiếu phu nhân đột nhiên có bộ dạng thẹn thùng, thì không khỏi ngơ ngẩn, chẳng lẽ, thể tử phi trêu ghẹo thiếu phu nhân sao?

Trên đường đi Cẩm Nương có chút mất hồn mất vía, khi thì khóe miệng mỉm cười, khi thì cau mày lắc đầu, thấy vậy Phong nhi vô cùng lo lắng, thiếu phu nhân không phải là ở trong phòng thể tử phi bị trúng tà chứ...

“Thiếu phu nhân, Đồ ma ma này là thị tì của thể tử phi, chồng của nàng ta là quản sự nhị môn, rất được thể tử tín nhiệm, nhị tử ở bên ngoài thay thể tử phi trông coi cửa hàng, bản thân nàng ta lại là quản sự các ma ma trong phòng bếp của thể tử phi, tuy không phải là thiếp thân bên cạnh của thể tử phi, nhưng trông coi cái ăn, đương nhiên cũng là người rất được xem trọng.” Phong nhi quyết định nói cái gì đó, phân tán sự chú ý của thiếu phu nhân, bằng không, một lát trở về, sợ là thiếu gia sẽ bị bộ dáng của nàng lúc này dọa nha.

Tin tức này ngược lại rất có tác dụng, xem ra, một lát trở về nên tìm Lãnh Khiêm một chút, có vài việc mình và Lãnh Hoa Đình không tiện làm, nhưng Lãnh Khiêm thân thủ tốt, lại trung thành, để hắn đi điều tra, tất nhiên sẽ được việc hơn.

Trở lại trong sân, Lãnh Hoa Đình quả nhiên đang ở trong phòng, cầm quyển sách lật lật xem, Cẩm Nương nhớ tới lúc gần đi đã bảo Tú cô chuẩn bị thuốc, cũng không biết hắn uống chưa, nhìn thần sắc hắn ghét ghét, nàng liền đi hỏi Tú cô, Tú cô nói cho nàng biết, thiếu gia nghe nói là thuốc của thiếu phu nhân, rất sáng khoái liền uống.

Lúc này Cẩm Nương nghe thể mới yên lòng, tuy nhiên không biết cái phương thuốc kia có thể trị đúng bệnh không, nhưng vẫn phải thử chứ sao? Dưới tình huống Lãnh Hoa Đình không có phương thuốc nào tốt hơn, thì trước thử cái này xem sao, biết đâu chừng, lại có tác dụng a?

Tú cô chỉ không biết tại sao Cẩm Nương không muốn cho người khác biết thiếu gia dùng thuốc, địa vị của thiếu gia ở trong lòng vương gia cùng vương phi nhìn một cái là có thể biết đến, thuốc này, nếu như có thể trị tốt cho thiếu gia, thiếu phu nhân chính là đại công thần trong phủ này, nếu như không thể chữa trị, ngược lại sẽ làm cho người ta lên án, nói thiếu phu nhân bụng dạ khó lường, đến lúc đó, chỉ sợ là có mười cái miệng, cũng nói không rõ, nhưng làm cho người ta khó hiểu nhất chính là, thiếu gia rất tín nhiệm thiếu phu nhân, cho uống cái gì liền uống cái đó, nửa điểm cũng không có hoài nghi qua, thân thể này chính là của bản thân thiếu gia nha, thiếu phu nhân lại không có học qua y thuật, hắn không sợ sao?

Trong lòng có một đồng nghi vấn lớn, nhưng lại không tiện hỏi, xem bộ dáng thiếu phu nhân thật là cao hứng, cũng không biết có việc gì vui, mà hưng phấn giống như một đứa trẻ.

Cẩm Nương nhớ tới chuyện ca ca của Lưu di nương, nên lòng cũng một bụng nghi vấn, liền đẩy Lãnh Hoa Đình vào trong phòng, lúc này vào cửa mới nhớ tới không thấy Tứ Nhi, liền hỏi: “Tứ Nhi? Không phải nói để cho nàng hầu hạ chàng sao?”

Lãnh Hoa Đình cuối cùng cũng đem ánh mắt từ trên sách dời đi, vừa nâng mắt lên, tim liền đập mạnh, Cẩm Nương hôm nay mắt môi mị sắc, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, giữa lông mày đều là sắc mặt vui mừng, cái miệng nhỏ nhắn hơi vểnh lên, đi qua nội viện của thể tử phi nhất được bảo vật hay sao chứ?

“A Khiêm tức giận nàng, nàng hờn dỗi trở lại trong phòng chính mình rồi.” Lãnh Hoa Đình nhẹ cười nói, một đôi mắt phượng xinh đẹp thú vị nhìn chăm chăm vào Cẩm Nương, Cẩm Nương bị hắn nhìn đến không thoải mái, cong môi nói: “Ta trên mặt mọc hoa sao? Làm gì nhìn kĩ ta như vậy.”

Lãnh Hoa Đình liền nở nụ cười, nụ cười kia như hoa quỳnh âm thầm nở trong đêm tối, đẹp tới cực điểm, đẹp tới tào nhả, Cẩm Nương không khỏi nhìn tới không chớp mắt được, trong đầu liền hiện ra mấy chữ tuấn trắng mặt, trên mặt lập tức như nhuộm lên một tầng mây đỏ, xinh đẹp như đào, thanh nhã như cúc, hai người đối mặt với nhau, ánh mắt dính vào nhau không phân ra được, cũng sớm đã quên mình muốn gì, nói gì, thật lâu sau, Lãnh Hoa Đình khan khan trong cổ họng nói: “Nương tử, chúng ta... Có phải là nên đi nghỉ ngơi không?”

Cẩm Nương bị một câu nói kia của hắn khiến cho nàng càng thêm ngượng ngùng, cúi đầu, rốt cục cũng đem ánh mắt dời đi, nhưng mặt càng đỏ hơn, tiếng nói nhỏ như muỗi: “Cái kia... Tướng công, sắc trời... giống như còn rất sớm.”

Bộ dáng nàng như vậy, khẳng định càng thêm mê người, Lãnh Hoa Đình cảm giác được yết hầu một trận phát khô, thân thể cũng cảm giác khô nóng, tim đập dồn dập, nắm một tay của Cẩm Nương liền đem nàng kéo vào trong ngực, cũng nhịn không được nữa, cúi người xuống liền dán lên cặp môi kiều diễm đỏ mọng kia.

Xúc cảm mềm mại lạnh lạnh, lại làm cho toàn thân Cẩm Nương giống như bị chạm điện mà run lên, nhịn không được liền đưa lưỡi liếm môi của chính mình.

Lãnh Hoa Đình kỳ thật cũng không hiểu tình huống lắm, chỉ cảm thấy môi của nàng quá mức hấp dẫn, nên hắn theo bản năng muốn ngậm lấy, khẽ cắn, lại không nghĩ rằng nàng trượt nhẹ đầu lưỡi non mềm liếm tới, khiến hắn toàn thân cứng đờ, thân thể khô nóng tựa như như lửa thiêu đốt, lại theo bản năng, thoáng cái mút đầu lưỡi nghịch ngợm của nàng, mình cũng học theo, đem đầu lưỡi tiến vào trong miệng của nàng, một mùi thơm ngào ngạt, ngọt ngào như cam tuyền, hắn lại nhịn không được, ở trong khoan miệng của nàng từ từ khám phá, mút lấy phần ngọt ngào này không chịu buông ra, cho đến khi Cẩm Nương nhẹ giọng thở gấp, mà mình cũng có chút hô hấp không được, mới lưu luyến mà buông nàng ra.

Tiểu nhân nhi trong ngực mị nhân như tơ, kiều diễm ôn nhu như một đóa đình hương, đang thở gấp liên tục, rồi lại như si như say nhìn mình, cảm giác khô nóng vốn vẫn chưa bình phục lại lần nữa thiêu đốt, như muốn đưa hắn vào một cột lửa, thân thể phản ứng khiến hắn có chút lúng túng khi ứng phó, trong cổ họng hắn gầm nhẹ một tiếng, đột nhiên phát lực, ôm lấy Cẩm Nương phi thân nhảy lên, Cẩm Nương một hồi đầu váng mắt hoa, thoáng cái người đã tới trên giường, mà thân hình to lớn thon dài của hắn đang đè ở trên người của nàng, một tay đã loạn xạ cởi ra vạt áo của nàng, đầu tựa vào hõm vai của nàng, tinh tế nhẹ nhàng hôn lên bên tai cùng hai má của nàng, cảm giác tê dại lần nữa tập kích lý trí của Cẩm Nương, nàng thiếu chút nữa đã quên đi thân thể mình mới chỉ có mười bốn tuổi... Phát dục cũng còn chưa thành thực... mà nhiệt liệt đáp lại theo tiết tấu của hắn.

Hai người ở trên giường lăn qua lăn lại, quần áo cởi một nửa, tóc đen tán loạn, nhưng đến khắc cuối cùng, Lãnh Hoa Đình thở hào hển ngừng lại, giọng nói khô khốc mà mang theo từ tính khàn khàn, rất gian nan nói: “Nương tử... Thân thể của ta có độc, ta sợ...” Rõ ràng hắn động tình đã sâu, mà còn cố gắng cực lực khắc chế, hắn cũng là nam nhân bình thường, lại đối với thể tử mà mình yêu mến, phải có nghị lực như thể nào mới có thể chống cự nổi... Cẩm Nương còn đang thở hào hển, nghe vậy tim lại bị một trận co rút đau đớn, là hắn sợ độc khó có thể trị hết, sẽ không có cách nào đi cùng nàng đến hết cuộc đời này, cho nên, tình nguyện bảo vệ sự trong sạch của nàng, để nàng sau này có thể tiếp tục hành trình phía trước, trước kia hình như hắn đã ngu ngốc nói qua một lần, không nghĩ tới, vẫn chưa buông tha cho tính toán kia...

“Tướng công, sẽ tốt thôi, ta nhất định sẽ chữa tốt bệnh cho tướng công.” Cẩm Nương yêu thương vuốt trán của hắn, duỗi tay ra, ôm eo của hắn kéo sát vào trong lòng mình, xoa người một cái, nằm ở trên người của hắn, thân sắc chấp nhất mà chăm chú: “Tướng công, có chàng, trong mắt Cẩm Nương liền nhìn không thấy nam nhân khác, cho dù chàng độc phát thì như thế nào, ta nói rồi, sẽ không để cho chàng đi trước, ta ích

kỷ, không muốn chịu nổi thống khổ khi bị mất đi, cho nên, chàng phải nhớ kỹ lời nói của ta, nhất định phải tốt.”

Nói xong, liền cúi người hôn lấy cái trán cùng chóp mũi của Lãnh Hoa Đình, ôn nhu như nước, tình ý liên tục, tay ở trên người hắn sờ loạn không yên phận, khiến cho Lãnh Hoa Đình càng ý loạn tình mê, tình cảm đang mãnh liệt như lửa, nàng lại đột nhiên nhăn nhó mặt nói: “Nha, kỳ thật, nguyệt sự của ta đã đến.” Nói xong, thì nhanh chóng xoay người bỏ chạy, cười đến thấy răng không thấy mắt.

Như một con tuần mã đang chạy băng băng đột nhiên bị người ta kéo lại dây cương, một thân huyết mạch sôi trào đột nhiên bị ức chế, hoặc là người đang hát vang một hí khúc thì bị người nhéo yết hầu, Lãnh Hoa Đình đang khó chịu đến sắp nổ mạnh, thì bị lời nói này của nàng khiến cho dở khóc dở cười, cố gắng chịu đựng xúc động muốn xé nát nàng, một tay nhéo eo thon của nàng, mười ngón tay gảy loạn xạ, Cẩm Nương cũng sợ ngứa, hắn lại là học qua khí công, tự nhiên biết rõ huyết vị ngứa nhất, nên nhất thời cười nàng đến thở không nổi, liên tục cầu xin tha thứ, tướng công tốt, ca ca tốt, lời dễ nghe gì đều nói ra miệng, chỉ cầu hắn có thể tha nàng.

Lãnh Hoa Đình chơi một hồi cũng mệt mỏi, chân tay duỗi ra, liền nằm ngửa ở trên giường, mới nhớ tới điều cần hỏi nàng: “Ồ trong phòng thể tử phi gặp chuyện gì thú vị sao?”

Cẩm Nương liền đem chuyện xảy ra trong phòng Thượng Quan Mai nói với hắn một lần, Lãnh Hoa Đình nghe xong khoe miệng liền ngậm tia cười lạnh, nói với nàng: “Một lát nữa để cho A Khiêm đi tra, trên tay A Khiêm còn có mấy tử sĩ, thân thủ không tồi, sáng mai hẳn là sẽ có kết quả.”

Cẩm Nương vốn là có ý tứ này, chẳng qua nghe được hắn nói tới thủ hạ của Lãnh Khiêm, thì có chút kinh ngạc, liền hỏi: “A Khiêm có phải là cũng có chức vị không?”

Lãnh Hoa Đình câu môi cười, tóm lấy lỗ tai của nàng nói: “Lời này nàng nên sớm hỏi mới phải, hắn là Lục Phẩm đối đạo thị vệ, đương nhiên là có chức vị, bất quá, chức trách của hắn bây giờ chủ yếu chính là bảo vệ ta.”

Cẩm Nương nghe xong càng thêm khó hiểu, mặc dù biết Giản Thân Vương quyền cao thế trọng, nhưng là không có lớn đến nỗi có thể làm cho Lục Phẩm đối đạo thị vệ chuyên trách bảo vệ tính mạng của nhi tử mình a.

“Phụ thân A Khiêm vốn là bộ hạ của phụ vương, nhưng A Khiêm chỉ là một nhi tử do ngoại thất sinh, sau khi mẫu thân qua đời, tuy được mang về phủ, nhưng lại thiếu chút nữa bị mẹ cả hại chết, ngay lúc hắn bị đánh tới hấp hối, là ta đã cứu hắn, từ đó về sau hắn liền đi theo ta, nếu không phải muốn trước mặt phụ thân hắn lấy chút ít mặt mũi, hắn cũng sẽ không đi thi võ khoa cử, càng sẽ không làm quan, bất quá, cũng may phụ vương lợi dụng người trong tay đem hắn đưa về phủ, hơn nữa đối với bên ngoài cũng chỉ dùng thân phận thị vệ, nương tử a, ta đem toàn bộ chuyện tình của A Khiêm nói cho nàng biết, nàng... Từ nay về sau cũng nên cách xa A Khiêm một chút, không thể ở trước mặt ta đề cao hắn a.” Mùi vị dấm chua rất nặng bay ra, Cẩm Nương không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười,

Liếc mắt trắng nói: “Ta đây không phải vì suy nghĩ muốn giúp cho chàng nhiều hơn sao? Hiểu biết chàng, thì người bên cạnh chàng đương nhiên ta cũng phải biết rõ ràng a.” Nói xong, thì dừng một chút, lại nói tiếp, “Ta xem Tứ nhi đối với hắn cũng có chút ý tứ nha, nên cũng phải hỏi một chút chuyện tình của hắn mới đúng, bây giờ người đắc lực bên cạnh ta cũng không nhiều, muốn cho Tứ Nhi có thể tìm một nhà tốt, nhưng mà hiện tại xem ra, sợ là khó thành.” Trong lúc nói chuyện, ánh mắt nàng liền âm thầm đi xuống, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú xuất hiện một tầng bất đắc dĩ.

Tại xã hội phân biệt giai cấp cùng thân phận này, một quan viên lục phẩm làm sao có thể lấy một nô tỳ về làm vợ, tối đa cũng chỉ có thể nạp làm thiếp, trong lòng nàng cũng không muốn trượng phu nạp thiếp hoặc có thông phòng này nọ, đương nhiên cũng không muốn nhìn thấy Tứ nhi làm thiếp người khác, nghĩ Tứ Nhi khó có được người hợp ý, nhưng tim của thiếu nữ lại đặt sai chỗ, nên trong nội tâm tất nhiên là khó chịu.

“Đừng có quần quýt chuyện này nữa, sớm đi an trí đi, không phải nói, sáng mai còn muốn đi theo ta xuất môn sao?” Lãnh Hoa Đình thấy vậy một tay liền kéo nàng nằm xuống, ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vò loạn một hồi, cười nói, không muốn nhìn bộ dáng ưu sầu của nàng, khi nàng nhủu mày, tim của hắn

cũng đau theo, cho nên, thầm nghĩ vò rối khuôn mặt u sầu của nàng, đem nàng kéo vào trong ngực, có một số việc, bọn họ cũng không có cách nào thay đổi được.

Ngày thứ hai, Cẩm Nương nghĩ có thể xuất môn, nên sáng sớm liền thức dậy, Tứ Nhi nghe thấy tiếng động trong phòng liền đi vào, hầu hạ nàng rửa mặt, trong mắt Tứ Nhi có chút không yên lòng, lúc chải đầu cho Cẩm Nương, cũng không chuyên tâm, Cẩm Nương nhìn thấy trong lòng liền thở dài, bất chủ đề nói: “Xuân Hồng đi qua viện tam lão gia, cũng không biết sống như thế nào, nghe nói tam thái thái là người rộng lượng, chắc sẽ không phải đối với nàng quá kém mới đúng.”

Tứ Nhi nghe được khẽ giật mình, phục hồi tinh thần nói: ” Dù có như vậy thì thế nào, chung quy cũng là làm thiếp, có gì hay đâu.”

Cẩm Nương nói ra lời này vốn là muốn dò xét tâm tư của nàng, Tứ Nhi quả nhiên là người có chí khí, nàng thở dài một hơi, cười nói: “Người nói cũng đúng, làm tiểu thiếp người ta, đúng là không có gì hay, sau này ta sẽ tìm một nhà tốt cho người, người nọ nhất định phải toàn tâm toàn ý đối đãi người, không thể vợ cũng không thể có tiểu thiếp, chỉ có một mình người như thế nào?”

Tứ Nhi nghe nàng đang nói chuyện người khác, bỗng nhiên lại kéo tới trên người mình, trong nội tâm vốn đang có chuyện bị dè nén, lúc này liền xấu hổ, dậm mạnh chân sảng giọng: “Thiếu phu nhân, có phải người ngại nô tỳ chậm chân chậm tay hay không, vậy thì tìm người mới tới hầu hạ người a, không có việc gì mới sáng sớm liền trêu ghẹo ta?”

Cẩm Nương thấy bộ dạng nóng nảy của nàng, không khỏi cười nói: “Nhìn xem, bất quá chỉ là nói tìm cho người một nhà tốt, ta chỉ nói thôi a, ta thật sự còn không thể thiếu được người, chính là cho người tìm người, cũng không thể đem người thả ra, người nha, đời này đều phải đi theo ta a.”

Tứ Nhi nghe được khẽ giật mình, lập tức thẹn đỏ mặt, đang muốn nói cái gì nữa, thì lúc này Ngọc nhi cũng tiến đến, sắc mặt Ngọc nhi thoát nhìn có chút tiêu tụy, như là có tâm sự nặng nề, Lãnh Hoa Đình thì từ lúc Cẩm Nương đứng dậy cũng đã tỉnh, quần áo cũng tự mình mặc, ngồi ở bên giường xem Cẩm Nương trêu chọc Tứ Nhi.

Lẽ ra Ngọc nhi tới trễ, nên nàng vừa thấy thiếu gia đang ngồi quần áo chỉnh tề, trên mặt không khỏi sinh ra vẻ bối rối, “Thiếu gia, nô tỳ... đến chậm chút ít.”

Lãnh Hoa Đình khoát khoát tay không để ý, Ngọc nhi liền biết chuyện đi ra nhĩ phòng múc nước, Cẩm Nương thấy vậy liền nói: “Tướng công, trong phòng chúng ta nên thêm người rồi, một lát nữa đi tới chỗ nường, ta sẽ nhắc với nường, để một mình Ngọc nhi hầu hạ, cũng rất vất vả.”

Ngọc nhi đang đem nước đi vào, vừa vặn nghe được lời này, không khỏi giật mình, chậu nước trên tay suýt nữa thì rơi, Cẩm Nương nhìn thấy cũng không có lên tiếng.

Dùng qua điểm tâm, Cẩm Nương dẫn theo Tứ Nhi, còn Lãnh Khiêm thì phụ giúp Lãnh Hoa Đình đi tới nội viện của vương phi, sáng sớm, đã thấy nhị thái thái, tam thái thái, tứ thái thái đang ở đó, nàng không khỏi thất thần, hôm nay là ngày đặc biệt gì sao? Như thế nào mà tới đầy đủ như vậy? Cái này trận chiến này thoáng cái khiến cho Cẩm Nương dâng lên chủ ý, đúng dịp này gặp họ đầy đủ ở đây thật tốt, hôm nay nhất định phải lấy được ít quan hệ, vì một người đã khó đối phó rồi, huống chi là có tới ba vị.

Sau khi tiến vào, liền hành lễ với từng vị thái thái trước, sau đó Cẩm Nương liền phụ giúp Lãnh Hoa Đình an phận đứng qua một bên, bộ dạng rất ngoan ngoãn, cũng không nhìn tới bất kì người nào trong các nàng.

Từ lúc nàng vào cửa khố miệng Nhị thái thái liền chứa ý cười, lúc này thấy bộ dáng của nàng, thì vui vẻ càng sâu, nói với vương phi: “Chị dâu, ta coi nàng chính là một người rất biết vâng lời, cho dù ra cửa, cũng sẽ không có chuyện gì ầm ĩ gì, hơn nữa, chỉ cần phái vài người đặc lực đi theo là được, người ở trong phủ của chúng ta, ai có dám lung tung xông tới?”

Cẩm Nương nghe được liền chấn động, mấy vị này đến đây, là vì chuyện hôm nay mình xuất phủ sao?

Quả nhiên vương phi nghe xong lời nói của nhị thái thái đã biết nàng muốn nói cái gì, Tứ thái thái ở bên kia liền nở nụ cười lạnh, “Nhị tẩu sao lại nói như vậy, ta cũng chưa nói cháu dâu không tốt, chỉ nói chuyện này không hợp quy củ, thiếu phu nhân nhà ai lại theo nam nhân xuất đầu lộ diện, mà nơi đi tới là cửa hàng

thành đông, chỗ đó người tới người đi nhiều, đủ loại hạng người, toàn những người loạn thất bát tao, lại là nơi buôn bán, người cũng không thể nói nài nỉ tới mua đồ đi.”

Tam thái thái vẫn mang bộ dáng sợ hãi, nghe xong lời nói của nhị thái thái và tứ thái thái, đưa mắt nhìn Vương phi nói: “Tứ đệ muội nói có lý, nữ nhân gia vẫn nên ở trong nhà, giúp chồng dạy con mới là chính đáng.”

Vương phi vốn cũng không muốn Cẩm Nương đi theo đi, trong nội viện Cẩm Nương mới xảy ra không ít chuyện, mấy kẻ trong phủ đều nhìn chăm chăm vào nội viện của mình, chỉ ước gì trong nội viện của mình xảy ra chuyện khiến bọn họ vui sướng, mà bản thân mình cũng nhàn nhai không ít năm, giả bộ hồ đồ, nhưng vụng trộm lại không có làm cho bọn họ chiếm được chỗ tốt gì, nên trong nội tâm họ không cam lòng, liền sửa mục tiêu đến chăm chăm vào Cẩm Nương, làm con dâu vương phủ thật là khó, chỉ là nàng cũng có cái không hiểu, bây giờ thế tử đã là Lãnh Hoa Đường, thế tử phi Thượng Quan Mai mới là chủ mẫu tương lai chân chính trong phủ, muốn tìm phiền toái, cũng phải là đi tìm nàng ta mới đúng, tại sao lại luôn nhìn chăm chăm vào con dâu của nàng nha?

Chẳng lẽ họ cảm thấy mình dễ khi dễ sao? Nghĩ tới đây, trong nội tâm vương phi liền nổi lên cơn giận, chuyện trong nội viện của chính mình, lại có cái gì khiến các nàng quan tâm, vì thế nhân tiện nói: “Cẩm Nương là đi cùng Đình nhi, có tướng công ở tại bên người, lại có cái gì cho người khác nói, hơn nữa, hai người bọn họ bắt quả cũng chỉ là đi theo lão tam học ít việc buôn bán, nếu Đình nhi chỉ ở trong phòng mãi cũng không phải là chuyện tốt, đi ra ngoài chơi cũng tốt, các đệ muội không cần lo lắng, chuyện của ta mọi người không nên quá chú ý mới đúng.”

Lời nói này có chút nặng, trên mặt ba vị thái thái ngồi trong phòng liền có chút ít khó coi, ngay cả Nhị thái thái vừa rồi mới nói chuyện giúp Cẩm Nương cũng có chút lạnh mặt, lời nói này của vương phi rõ ràng nói là: “Đây là chuyện trong nội viện của nàng, không cần các nàng quan tâm” của hàng kia vốn là sản nghiệp của vương phủ, tuy thuộc về của chung, nhưng Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình cũng không phải đi tiếp nhận vị trí quản lý, mà chỉ là nhìn xem, thì có cái gì không được? Hơn nữa, Cẩm Nương là con dâu của vương phi, quản giáo nàng ấy như thế nào là chuyện của nàng.

Nhị thái thái dù sao cũng từng có tài danh, tu dưỡng rất tốt, nên tuy khó chịu, nhưng cũng không nói gì thêm.

Tứ thái thái thì vốn là người chua ngoa, vừa nghe lời này liền nổi giận, “Vương tẩu sao có thể nói như vậy, chúng ta như thế chẳng qua là quan tâm Đình nhi? Đình nhi đại hôn cũng không bao lâu, trong nội viện liền xảy ra liên tiếp xảy ra mấy cái án mạng, còn... Đều là nha hoàn thiếp thân hồi môn của cháu dâu, chẳng phải nói Tôn lão gia dùng đạo nho trị gia, vô cùng chú ý lễ nghi quy củ sao, tại sao người đi theo cháu dâu lại thành như vậy?”

Lời này ý nói, Tôn gia vốn trị gia nghiêm cẩn, người trong phủ lẽ ra đều tốt, chỉ là Cẩm Nương không biết dạy, chính mình có vấn đề, cho nên người đi theo bên thân mình cũng không có quy củ, phạm thượng không biết trên dưới.

Cẩm Nương nghe xong lời này không khỏi cười lạnh, mấy người này nhìn qua là quan tâm nàng, kỳ thật, là hướng về phía vương phi cùng tướng công mà tới a, nếu như tướng công chỉ là thân phận con vợ kế, không có khả năng kế thừa vị trí thế tử, nói không chừng các nàng cũng sẽ không quan tâm mình như vậy, có lẽ, Lãnh Hoa Đường đã cùng bọn họ có cái hiệp nghị gì, hoặc nếu Lãnh Hoa Đường kế vị có thể cho bọn họ nhiều chỗ tốt, vì vậy bọn họ mới thay hân lo lắng như thế, sợ bản thân tướng công có một ngày đột nhiên tốt lên, lấy lại thế tử vị? Hoặc là, bọn họ chính là người hại tướng công, sợ có một ngày thân thể tướng công chuyển biến tốt, sẽ trả thù bọn họ?

Cẩm Nương liền tựa tiểu phi tiểu nhìn tam thái thái cùng tứ thái thái nói: “Tứ thẩm tử, lời nói này của ngài cũng khiến cháu dâu cảm thấy buồn bã, lại nói, những người kia cũng đã theo cháu dâu rất nhiều năm, trước kia tại sao không có phát hiện một điểm không tốt? Nếu như bản tính vốn xấu, sợ là đã nhanh chóng hiện ra nguyên hình, cháu dâu cũng không cần mang mấy người đó đi tới đây, cháu dâu thật không nghĩ ra, một người tốt, sao vừa mới tới vương phủ, liền thay đổi rồi? A, chắc không phải là những người mới tới viện dạy hư các nàng nha, một lát nữa trở về, ta phải nhanh chóng thanh lý, đem những kẻ e thiên hạ không loạn này, nói nhiều làm ít đuổi ra khỏi viện.”

Tam thái thái cùng tứ thái thái vừa nghe lời này, mặt đều thay đổi, cháu dâu này cũng quá lớn mật đi, hai nàng đều đưa người tới trong nội viện của Cẩm Nương, cũng trùng hợp là sau khi người của các nàng đi qua, trong viện của Cẩm Nương liền liên tiếp gặp chuyện không may, lời này của nàng không phải ám chỉ là người của các nàng có vấn đề, vừa tới liền xúi giục người trong viện náo loạn sao? Lời này không khác gì đánh tới mặt của hai nàng, thật quá đáng a.

Hai nàng đồng thời nhìn về phía vương phi, con dâu đối với trưởng bối bất kính như vậy, vương phi cũng nên giáo huấn vài câu a, ai ngờ vương phi dường như không nghe không thấy, đoàn chính ngồi uống trà, khóe miệng còn mang theo ý cười, một bộ dáng chuyện không liên quan tới mình.

Nhị thái thái nghe xong lời nói của Cẩm Nương liền nở nụ cười, cháu dâu này, nhìn qua có bộ dáng nhu nhược vâng lời, nói chuyện thì như chứa dao bén, xem ra, cũng không phải là người dễ dàng chịu thiệt a.

“Cháu dâu, người nói vậy là ý gì, là trách thím ta không nên đưa người cho người sao? Khiến cho người trong viện của người bị hư hỏng?” Tam thái thái coi như biết kìm chế, thấy vương phi có bộ dáng bao che khuyết điểm, nên dù mình có phát giận, vương phi cũng sẽ không để cho nàng hả giận, nếu người luôn luôn không biết nhẫn nhịn sẽ nói ra liền, quả nhiên, tứ thái thái chính là người dễ nổi nóng, lời nói của Cẩm Nương vừa dứt liền tức giận đứng lên, thốt ra trách mắng đối với Cẩm Nương.

“Àm ỉ muốn chết, các người là muốn ý đồ khi dễ nương tử của ta đi, còn thím nữa, từng bước từng bước lấy lớn hiếp nhỏ, nương tử của ta mỗi ngày đều ngoan ngoãn ở trong nội viện, đâu có trêu chọc gì ai, mấy người quái dị toàn bộ là do các người đưa vào, ta mới không cần, nếu nương tử nói là đuổi đi, sau khi Đình nhi trở về, nhất định để cho A Khiêm toàn bộ đá văng ra.”

74. Chương 74

Lời của Tứ thẩm vừa dứt, Lãnh Hoa Đình liền rướng cổ rống lên với Tứ thẩm, lộ ra khuôn mặt đỏ bừng vô cùng tuần mỹ, mắt phượng trừng đến tròn xoe, một bộ dáng muốn ăn tươi nuốt sống Tứ thẩm.

Tứ thẩm bị hấn chọc cho tới tức giận đến phát run, nhưng mà toàn bộ vương phủ đều biết Lãnh Hoa Đình tính tình giống như một tiểu hài tử mười hai tuổi, hơn nữa đã quen với bộ dạng hấn như vậy, nên bình thường cũng không cùng hấn so đo, nếu Tứ thẩm có tức giận, cũng chỉ có thể cố mà chịu đựng, chỉ nói với vương phi: “Vương tẩu, người xem... Người xem Đình nhi...” Tức giận đến nói cũng không thành lời, lại cảm thấy thật sự không còn mặt mũi, vì vậy quay đầu lại mắng Cẩm Nương: “Đều là người dạy hư hấn, trước kia Đình nhi cũng không có tức giận lớn như vậy, rốt cuộc vẫn mẹ đẻ xuất thân quá kém, gia cảnh như vậy, làm gì có khả năng dạy dỗ ra một cô nương tốt chứ.”

Đây là mắng mẹ đẻ của mình luôn rồi, Cẩm Nương cười lạnh một tiếng, kéo tay Lãnh Hoa Đình, cảm kích nhìn hấn một cái, trả lời: “Không biết là Tứ thẩm ngay cả mẫu thân của người khác cũng đem ra mắng thì được ai dạy dỗ ra, tướng công bị dạy xấu ở đâu, hấn chỉ là đau lòng ta, chẳng lẽ trở mặt nhìn nương tử của mình bị người ta khi dễ cũng không lên tiếng, thì đó mới là tướng công tốt sao?” Trong giọng nói còn lộ vẻ kiêu ngạo.

Vương phi nghe xong trong nội tâm không khỏi ngòn ngọt, mặc kệ là lúc nào Cẩm Nương trước hết đều nghĩ giữ lại mặt mũi cho Đình nhi, thảo nào Đình nhi luôn thời thời khắc khắc muốn che chở nàng, hai người họ ở cùng một chỗ, tuyệt đối sẽ không chịu bị thiệt, xem ra, từ nay về sau mình cũng có thể bớt bận tâm rồi.

Không khỏi cũng cười theo, nhưng lại không thể chọc giận Tứ thẩm, liền vội vàng đến hoà giải, “Tứ đệ muội, hai người bọn họ đều là hài tử, người là một trưởng bối, cùng bọn họ so đo làm cái gì, cho dù người tức chết, bọn họ cũng không hiểu chuyện gì, còn không biết người tức cái gì, không những bị mất mặt mũi, vừa tức lại hại thân, thôi bỏ đi, đến, đến, đến, đều đã lâu không có đánh mã điều rồi, khó có được hôm nay tới đây đủ như vậy, mở một bàn đi.”

Nhị thái thái ở bên này, ban đầu nàng cũng cảm thấy vì chuyện Cẩm Nương sắp xuất môn mà mấy người họ lại đây ồn ào cũng không quá cần thiết, bây giờ thì tốt rồi, ồn ào không được còn rước lấy một bụng âm ỉ, mất mặt mũi không nói, còn khiến cháu dâu sinh ra chán ghét, tội gì chứ, bắt quá, trải qua chuyện này, ngược lại nàng nhìn ra cháu dâu này cũng không phải là dễ trêu chọc... Vừa nghe vương phi mở lời hòa giải, nên vội vàng nói theo: “Ta cũng đã lâu không có chơi rồi, suốt ngày ngồi ngốc trong nhà, thật là không thú vị, đến, nào, nào, tứ đệ muội, hôm nay chúng ta phải thắng được tiền của vương tẩu trở về, cùng với tiểu bối so đo làm gì, thật không có ý nghĩa.”

Tam thái thái chính là người sợ phiền phức, vừa mới nhìn thấy Lãnh Hoa Đình cứng rắn quát lên thì nàng đã có chút sợ, hẳn là nhị vương tử, người nào mà dám đánh, Vương Gia cùng vương phi thì đều bao che khuyết điểm cho hắn, nếu như ép hắn, chưa biết chừng hắn sẽ dùng cái gì đó đập đến mình cũng không biết, nên vừa nghe vương phi nói đánh mã điếu, nàng căn bản là không muốn, vì mấy tháng này tiền riêng đều bị Tam lão gia lấy hết, trong túi chỉ có mấy lượng bạc thôi, bắt quá, vận may của Vương phi không tệ bình thường đâu nhé, một lát nếu có thể thắng cũng không tồi, vừa nghĩ như thế, tam thái thái liền cười tùm tùm kéo tứ thái thái: “Ai nha, đệ muội, người còn lạ gì tính tình của Đình nhi chứ? Hắn như hài tử vậy, nào, ta hôm nay cũng ngứa tay rồi, nhanh nhanh chơi a.”

Hôm nay mấy chị dâu đều khuyên nàng, cũng coi như cho tứ thái thái mặt mũi, tứ thái thái vừa bị Cẩm Nương chọc tức giận đến muốn mắng lại, nếu mà còn ầm ĩ nữa thì quả thật là con lừa, vì vậy nàng không được tự nhiên lắm nhưng vẫn theo Vương phi đi đông sương phòng, nơi đó, Thanh Thạch đã sớm dọn xong bàn, tất cả dụng cụ cũng đủ, chỉ còn chờ mở bàn.

Cẩm Nương kỳ thật cũng rất muốn đi theo xem, kiếp trước nàng chính là một con ma bài bạc nhỏ, chơi giỏi nhất là mạt chược, cũng không biết mã điếu ở đây cùng mạt chược có gì khác nhau.

Nhưng mà, hôm nay việc xuất phủ là chuyện hàng đầu, đến lúc này Lãnh Hoa Đường còn chưa tới, xem ra, đã bị Thương Quan Mai cuốn lấy, đi ra không được, nghĩ vậy liền cảm thấy rất khoan khoái, nên vẫn theo vào đông sương phòng, cung kính hạ thân nói với vương phi: “Nương, hôm qua đại ca nói muốn dẫn tướng công đi, lúc này vẫn còn chưa tới, hẳn là có việc, vậy con dâu cùng tướng công đi trước, ngài cùng các thím dâu cứ chậm rãi chơi a.”

Vương phi đang xào bài, nghe xong cũng cảm thấy kinh ngạc, quay đầu liếc nhìn Cẩm Nương, thấy trong mắt nàng tất cả đều là ý cười, nghĩ đến chắc nàng lại dùng thủ đoạn nhỏ gì a, khiến Lãnh Hoa Đường đi không được, như vậy vừa vặn, bà liền giả bộ một bộ dáng không kiên nhẫn, phát phát tay nói với Cẩm Nương: “Đi đi, đại ca con là thế tử, hẳn bận rộn, làm gì nhàn rỗi như vậy đi theo các con chơi.” Vừa nói vừa rút ra một cây bài đánh xuống.

Cẩm Nương cười đang muốn rời đi, liền nhìn thấy nhị thái thái ưu nhã, tùy ý nhìn tới, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng, lại chứa một cỗ khí lạnh lẽo, lợi hại giống như muốn nhìn xuyên nội tâm người khác, Cẩm Nương không khỏi nín lại, cụp xuống mí mắt, lặng lẽ lui đi ra.

Quả nhiên mới ra khỏi cửa đông sương phòng, liền nhìn thấy Thị Thư đi tới, nàng vừa thấy Cẩm Nương đi ra, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, nói với Cẩm Nương: “Nhị thiếu phu nhân, Thế tử gia sai nô tỳ nói với ngài một tiếng, thế tử hôm nay có việc, không thể cùng nhị thiếu gia và nhị thiếu phu nhân đi cửa hàng thành đông, ngày khác nhất định sẽ cùng hai vị đi.”

Cẩm Nương khẽ mỉm cười nói: “Không có chuyện gì, hôm qua có nghe đại tẩu nói qua, bảo là muốn đi Tướng Quốc Tự bái Phật, đây là chuyện lớn, trì hoãn không được, một lát người cũng đi vào báo lại với vương phi một chút.”

Thị Thư khom gối thì lễ một cái nói: “Trách không được quận chúa nhà ta nói nhị thiếu phu nhân là người thông tình, quả là thế, vậy ngài đi thông thả, nô tỳ đi bẩm báo với vương phi.”

Lãnh Hoa Đình còn chờ ở chính đường, gặp Cẩm Nương cuối cùng cũng đi ra, liền liếc nàng một cái, sáng giọng: “Lê mễ làm cái gì vậy, nhanh lên đi, không phải nói, còn muốn đi hồi môn sao?”

Cẩm Nương xác thực là tính toán hôm nay sẽ hồi môn về nhà, nhưng lại cảm thấy thời gian có chút ít gấp rút, đã lâu không có nhìn thấy nhị phu nhân cùng lão thái thái, còn có Hiên ca nhi nữa, có phải là nó đã lớn thêm chút ít không, mà người muốn gặp nhất, đương nhiên là Trình nương, qua một tháng nữa, chính

là ngày xuất giá của Trinh nương, Tỉnh Trữ hầu phủ mặc dù cách đây không xa, nhưng trước khi xuất giá muốn gặp mặt nhau thuận tiện hơn rất nhiều, ai mà biết nhà chồng của nàng nơi đó có phức tạp hay không.

Lãnh Khiêm đã sớm đợi ở bên ngoài, thiếu gia vừa ra tới, hần liền tiếp lấy, cũng không biết hần với Tứ Nhi như thế nào rồi, mà nàng ấy thấy hần như là thấy không khí giống nhau, không có phản ứng gì cả, Lãnh Khiêm cũng thờ ơ, choàng áo choàng lông cầm cho Lãnh Hoa Đình, rồi lại cầm cái ấm lò đặt ở trong lòng ngực của hần, mới phụ giúp hần bước nhanh đi về phía trước viện.

Xe ngựa đã sớm chuẩn bị tốt, chỉ còn chờ bọn họ đến, cũng không cần xa phu, Lãnh Khiêm chính mình toàn quyền phụ trách, Lãnh Hoa Đình sau khi lên xe, lại lôi kéo Cẩm Nương lên, bên này Tứ Nhi không có người kéo, thì trừng mắt nhìn Lãnh Khiêm đang ngồi trên xe ngựa mà tức giận, Lãnh Khiêm thật sự là bị nàng trừng đến không có biện pháp, đành phải đưa tay ôm vai của nàng, nhẹ nhàng nhấc lên, liền đem nàng ném vào trong xe.

Tứ Nhi còn không có ngồi vững, chợt nghe tiếng roi hất lên, hai con ngựa cao to liền đạp chân chạy, thiếu chút nữa đã đem Tứ Nhi ngã chống vó giơ bốn chân lên trời, tức giận đến trong xe ngựa cũng muốn mắng, nhưng lại sợ thiếu gia ở trong xe, đành phải nghiêng răng nghiêng lợi một mình âm ức, Cẩm Nương dựa vào bên người Lãnh Hoa Đình, được hần dùng đôi cánh tay dài ôm thật chặt, nhìn Tứ Nhi như thế đã muốn cười, lại thấy Tứ Nhi nhìn về phía này, nên vội vàng che miệng, tận lực không để inh cười ra tiếng.

Xe ngựa rất nhanh đã đến thành đông, Vương Gia biết rõ bọn họ sẽ đến, nên sáng sớm liền sai người đứng ở cửa chờ, hai bên còn đứng không ít hộ vệ, nên Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình vừa mới xuống, thì liền vây quanh bọn hần, ngăn cách họ với những người khác, nhưng mà, nơi này chính là nơi náo nhiệt, người đến người đi, rất đông, cho dù vây lại thật nghiêm ngặt, vẫn có những ánh mắt liếc nhìn thấy Lãnh Hoa Đình rồi bắt đầu biến thành hoa si, trong lúc nhất thời, lại đồng dạng giống như trước khi Cẩm Nương bước vào cửa, một tiếng hút không khí, thanh âm chặc chặc khen ngợi, thanh âm trêu chọc, lại bắt đầu liên tiếp vang lên, Cẩm Nương nghe được thì thấy phiền, không khỏi lo lắng nhìn mặt Lãnh Hoa Đình.

Khá tốt, lúc này hần rất bình tĩnh, cũng không có lộ ra vẻ không kiên nhẫn, nàng cũng buông lỏng tâm, chỉ mong hần không hề bài xích cùng người khác tiếp xúc là tốt rồi. Một đại nam nhân, phải từng bước từng bước tiến tới gần người khác, mới có thể có cơ hội thành công.

Cũng không có nhìn thấy bóng dáng Tam lão gia, đổi lại là một bóng dáng i của một nam nhân chừng bốn mươi, năm mươi tuổi đang khom người đón ở ngoài cửa, vừa thấy Lãnh Hoa Đình đến đây, vội vàng đi tới, cho Lãnh Hoa Đình một cái hành lễ, rồi nói: “Nhị thiếu gia, lão nô chờ đã lâu, a, Thế tử gia còn chưa có tới sao?” Vừa nói vừa liếc trộm về phía xe ngựa, thấy không có người đi theo, liền cười cười nói: “Hôm qua nghe Vương Gia báo cho biết, nói là Thế tử gia cùng nhị thiếu gia nhị thiếu phu nhân đồng thời tới đây, vậy nếu Thế tử gia không có tới, thì thiếu gia cùng lão nô đi vào cửa hàng thôi, người bên ngoài cực kỳ phức tạp, không khéo lại làm bẩn lỗ tai thiếu phu nhân, va chạm đến hai vị chủ tử.”

“Ngài là người quản lý cửa hàng này sao?” Cẩm Nương nhìn nam nhân trung niên này ăn mặc không tầm thường, lại một mực tự xưng lão nô, xem ra đích thị là quản sự do Vương phủ phái tới.

“Nô tài Phú Quý, đúng là người quản lý cái cửa hàng này.” Nam nhân trung niên kia cười trả lời, nhưng lúc nói chuyện ánh mắt lại âm thầm xuống, quay đầu lại lăm bầm lâu lâu: “Chẳng qua sáng mai sợ là sẽ không phải rồi, haizz! Về nhà ôm cháu nội cũng tốt.”

Cẩm Nương nghe xong liền muốn cười, Tam lão gia quả nhiên muốn thay đổi người quản lý, chỉ là không biết sao hần còn ở đây, mà không phải là người quản sự mới do Tam lão gia phái tới?

Cửa hàng quả nhiên rất lớn, ở khu vực phồn hoa nhất của kinh thành, mà chiếm diện tích đến mấy trăm thước vuông, ở trong này vãi vốc đủ loại màu sắc bày đầy quầy hàng, nhưng chiếm đa số là loại kém phẩm chất, Cẩm Nương là lần đầu tiên đến một cửa hàng ở thời đại này, cửa hàng cổ kính khung làm bằng gỗ, nước sơn hồng đỏ thẫm sáng bóng hiện lên dưới ánh sáng, cửa hàng rất sạch sẽ, quầy hàng cũng không cao, trên mặt bàn chính tề bày biện một bó vải các màu, Cẩm Nương chậm rãi xem qua, lấy tay sờ lên tính chất của vải vóc, dùng vải bông là chiếm đa số, cũng có trộn lẫn một số tơ tằm, lại càng mềm mại nhẵn bóng, cũng có loại in hoa, đường vân ẩn hiện, bất quá, phần lớn là là đồng màu chiếm đa số, thời đại này in nhuộm còn không có thịnh hành tinh tiến, nhưng kỹ năng nhuộm lại rất tốt, rất nhiều người mua vải thuần sắc về rồi tự mình nhuộm lên các loại hoa văn, càng đẹp mắt hơn một chút.

Cũng có trộn lẫn chỉ tơ bạc thành sợi tổng hợp, giá cả sẽ cao gấp bội, nhưng trộn lẫn tơ vàng lại không nhiều, chỉ có vài thước, chường quây giới thiệu, đó là vải đặc biệt dành cho những người giàu mua, lại không phải là hàng chủ đạo, nhưng mà trong tiệm đầy đủ các loại hàng, sẽ hấp dẫn rất nhiều khách nhân.

Cầm Nương nhìn vị quản lý Phú Quý này đối với các loại giá cả, tính chất vải vóc, hay loại thân phận khách nào yêu mến mua sắm, vân vân, thuộc như lòng bàn tay, nói chuyện lại vui vẻ, mở miệng liền cười, đúng là nhân tuyển tuyệt hảo cho vị trí quản lý, trách không được nhị lão gia cùng thế tử Lân Hoa Đường đều phản đối Tam lão gia đối người quản lý, nàng cười hỏi: “Quản lý, ông làm việc ở cửa hàng này được bao nhiêu năm rồi?”

Chường quây gặp nhị thiếu phu nhân rất cục hỏ hấn vấn đề này, thì hai mắt sáng lên, như là tìm được người tri âm, trong mắt liền bắt đầu hiện nước mắt, kích động nói: “Hồi nhị thiếu phu nhân, lão nô làm tại cửa hàng này đã hơn hai mươi năm a, từ một tên tiểu nhị mà làm nên, thật vất vả mới tới được vị trí như bây giờ, đã trải qua mấy chủ tử, cuối cùng đến Vương Gia tiếp tay, cửa hàng cũng từ từ phát triển tốt hơn, Tam lão gia lại đến đây, muốn cho lão nô về nhà dưỡng lão, lão nô đang làm rất cố gắng a, thật sự là không đành bỏ đi, thật làm không được, mỗi một hàng khung nơi này, mỗi một khối chiếu bài nhỏ, còn mỗi một vật nhỏ trang trí, từng vật từng vật, đều là tâm huyết của lão nô, lão nô không bỏ xuống được a.” Vừa nói vừa run rẩy lấy tay áo lau đi khóe lệ nơi cuối mắt.

Cầm Nương nghe được cũng động lòng, người cha kiếp trước của mình cũng là một lão công nhân, làm việc cả đời trong xưởng, bởi vì bị bệnh, không thể không xin nghỉ hưu sớm, khi đó, cha cả ngày rảnh rỗi ở trong nhà, giống như là mất hồn, không có việc gì lại đi một vòng trong xưởng, nhìn xem mấy lão đồng sự của mình, nhìn xem nơi đã từng công tác qua, xem những thiết bị đã làm cùng hấn nhiều năm, hấn cũng thỉnh thoảng trở về sờ sờ, lau lau bụi bặm trên bề mặt, cho nên, nàng rất hiểu tâm tình của Phú Quý lúc này, bất quá, Tam lão gia vốn chính là người hồ đồ, muốn gì được nấy đã quen, càng là người trung với cửa hàng, lại càng không quen với phương pháp của Tam lão gia, người như vậy, nhất định là không hợp mắt Tam lão gia.

“Phú Quý thúc, ngài là công thần của cửa hàng này a.” Cầm Nương tự đáy lòng nói ra.

“Nhị thiếu phu nhân... Đa tạ ngài, nhưng là, người không nên gọi lão nô như vậy, thật sự là giảm thọ lão nô.” Một câu Phú Quý thúc, khiến Phú Quý kích động đến lệ tuôn rơi, càng đối với một từ ‘công thần’ này mà vui mừng, có được một lời nói của chủ tử như vậy, cho dù hấn có rời khỏi cửa hàng, cũng đáng giá.

Lân Hoa Đình được Lân Khiêm trợ giúp, cũng rất thích thú đang đánh giá cửa hàng, lúc Cầm Nương hỏi chuyện tình của cửa hàng, hấn nghe rất chân thành, hấn nguyên là thiên chi kiêu tử, cho tới bây giờ chính là cơm nước vô ưu, trước mười hai tuổi căn bản chưa từng tới nơi này, từ mười hai tuổi tới sau này, càng rất ít xuất phủ, cho nên, trong lúc này hết thấy với hấn mà nói đều là những sự vật mới mẻ, đều là... Hấn muốn tới nơi này học tập, bất quá, càng làm cho hấn ngạc nhiên là tiểu nương tử của hấn, mỗi một câu hỏi của nàng giống như đều có thâm ý, tuy chỉ là cùng lão chường quây trò chuyện trong chốc lát, nhưng việc kinh doanh của cửa hàng tựa hồ đều nắm rõ.

“Tại cửa hàng này, ngài chính là lão tiền bối, hôm nay ta cùng với nhị thiếu gia, vốn là tới học đạo kinh doanh, ở phương diện này ngài là sư phụ của chúng ta, rất nhiều điều chúng ta không hiểu, phải tìm ngài học.” Cầm Nương nói rất chân thành, trong ánh mắt cũng mang theo tôn kính, đây là thói quen của nàng, tôn trọng lão giả có tài năng, đây là phẩm chất làm người.

Phú Quý nghe xong vừa có chút kiêu ngạo lại vừa có chút ngưng ngù “Nhị thiếu phu nhân, nghe thiếu phu nhân nói, lão nô biết đến bất quá chỉ là chút ít việc mà thôi, làm sao được như các ngài...”

“Phú Quý, nhị thiếu phu nhân nói rất đúng, từ nay về sau ta có gì không hiểu, liền hỏi người, người không cần phải giấu giếm nha.” Lân Hoa Đình một mực lẳng lặng ở một bên đột nhiên mỉm cười nói, Phú Quý có chút thụ sủng nhược kinh nhìn về phía hấn, mọi người đều nói nhị thiếu gia lớn lên giống như thiên tiên, hôm nay nhìn mới biết được, chính là thiên tiên cũng không anh tuấn nha bằng nhị thiếu gia, khuôn mặt này, điệu bộ so với thiên tiên càng đẹp hơn nhiều, nhưng mà, lại nghe nói nhị thiếu gia tính tình cực kỳ xấu, đang yên lành cũng sẽ móc mắt những người nhìn chăm chăm hấn, cho nên, từ sau khi nhị thiếu gia bước vào, Phú Quý tận lực không để cho hai mắt mình nhìn về phía nhị thiếu gia, hấn thật sự là sợ hãi, thế nhưng lúc này, nhị thiếu gia lại nói, chỉ điểm cho chính mình học... Hơn nữa, nhị thiếu gia đâu có dữ tợn,

cặp mắt sáng trong kia so với hài tử còn hồn nhiên sạch sẽ hơn, người như vậy, sẽ là người tâm ngoan thủ lạt sao...

“Nhị thiếu gia, ngài đừng nói như vậy, nếu ngài không chê lão nô thô tục, có cái gì muốn hỏi, lão nô tất nhiên là tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn (biết gì nói nấy, không chút che giấu).” Phú Quý cung kính thi lễ với Lãnh Hoa Đình, rưng rưng nước mắt nói ra.

“Tốt lắm, Phú Quý... Ách, ta sẽ không thêm chữ ‘thúc’ kia, đỡ phải làm cho người không được tự nhiên, nếu Tam lão gia đuổi ngài, ngài cũng đừng quay trở lại, từ nay về sau, hãy cùng chúng ta hồi phủ, trước theo nhị thiếu gia quản một ít chuyện, biết đâu chừng sẽ có cơ hội để ngài đi ra quản lý cửa hàng.” Cẩm Nương muốn chính là những lời này của Phú Quý, bọn họ là hai người đơn bạc, Phú Quý là một nhân tài như vậy, nhất định là phải mời chào, trong lúc người khác ngã lòng là thời điểm ta vươn tay ra cứu giúp, sẽ có hiệu lực nhất, cũng là thời điểm có giá trị nhất.

Quả nhiên Phú Quý nghe xong thật cao hứng, Tam lão gia nói là để hấn dưỡng lão, nhưng mà ngân lượng đưa quả thật quá ít ỏi, trong nhà còn có nhi tử cùng lão bà phải nuôi, trước kia làm việc ở cửa hàng thu vào rất khả quan, hấn trở thành trụ cột trong nhà, hiện tại nguồn thu nhập này mất đi, đồng thời vừa làm cho hấn mất mát, cũng rất bất lực, lúc này nhị thiếu phu nhân lại nói muốn mời hấn làm việc trong phủ, tự nhiên là sẽ mừng rỡ, vạt áo vén lên chuẩn bị muốn hạ bái.

Cẩm Nương thật không thể chịu được một lão nhân xấp xỉ cha nàng quỳ xuống trước mặt nàng, nên vội vàng muốn ngăn cản, Lãnh Hoa Đình lại kéo nàng một cái, kéo sang bên cạnh, bỗng nhiên nhận một lễ của Phú Quý.

“Nhị thiếu gia, từ nay về sau, ngài chính là tân chủ tử của Phú Quý, Phú Quý chính là nô tài của ngài, tạ chủ tử không chê Phú Quý già nua vô dụng, chịu thu lưu lão nô.” Phú Quý chân thành nói.

Lãnh Hoa Đình lúc này mới cúi người nắm hai tay hấn, một đôi mắt phượng xinh đẹp chớp chớp, hồn nhiên mà ngây thơ: “Phú Quý, là nương tử của ta nhìn trúng người, cho nên, từ nay về sau người nhất định phải nghe lời nương tử, nghe lời thiếu phu nhân, chính là nghe lời ta, ta nhất định sẽ không bạc đãi người.”

Tuy nhiên lời của hấn mang theo tính trẻ con, nhưng trong đôi mắt già nua khôn khéo của Phú Quý hiện lên tia hiểu rõ, liền xoay người rồi hướng Cẩm Nương vái chào, theo lời Lãnh Hoa Đình nói: “Nhị thiếu phu nhân, từ nay về sau, có việc gì người cứ phân phó lão nô.”

Cẩm Nương mỉm cười gật đầu nói: “Phú Quý thúc, ngài yên tâm, từ nay về sau còn cần ngài hỗ trợ nhiều, hôm nay chúng ta chính là đến học tập, một lát nữa ngài liền mang nhị thiếu gia đi dạo trong cửa hàng đi, à, Tam thúc, hôm nay không tới sao?”

Phú Quý vừa nghe đến tên Tam lão gia, sắc mặt liền trầm trầm, chỉ chỉ sương phòng đằng sau cửa hàng, nói: “Thế tử của Dự thân vương đến đây, đang nói chuyện với Tam lão gia trong sương phòng.”

Trách không được, bọn họ đều đến hơn nửa ngày, cũng không thấy được bóng dáng Tam lão gia, không đúng, sắc mặt đó của Phú Quý là gì, tựa hồ là bộ dáng khinh thường, chẳng lẽ Tam lão gia cùng thế tử Dự Thân Vương còn có thể ở trong sương phòng đằng kia làm...mấy việc đó... Chắc không thể nào đâu, ban ngày ban mặt, Cẩm Nương đang âm thầm YY, thì Lãnh Hoa Đình lại cầm tay của nàng bấm một cái, chỉ vào bên kia kệ hàng nói: “Chúng ta đi bên kia nhìn xem.”

Bên này vải vóc phần lớn đều là bông vải, phẩm chất so với bên kia quả thật kém hơn một chút, bất quá... Cẩm Nương đột nhiên linh cơ vừa động, hỏi Phú Quý: “Phú Quý thúc, ngài nói xen, những thước vải này đều mang vào nội cung sao?”

Phú Quý nhẹ gật đầu, nhỏ giọng nói: “Việc này, cũng không phải là bí mật gì, nói cho thiếu phu nhân cũng không sao.” Thiếu phu nhân có gọi thêm chữ ‘thúc’ nữa thì Phú Quý cũng không có biện pháp, quan trọng nhất là, thiếu gia nghe xong cũng không khó chịu, mà hấn... thì lại cảm giác cùng thiếu gia và Thiếu phu nhân thân cận hơn rất nhiều, cho nên cũng không ở trong việc xưng hô mà kiên trì thêm nữa.

Cẩm Nương đương nhiên đã sớm nhận ra việc này, bất quá, nàng muốn nói cũng không là chuyện này, “Phú Quý thúc, ta nghĩ, những khúc vải này có thể nghĩ cách bán cho các gia đình giàu có ở trong kinh, ngài nghĩ xem, trong kinh thành này, trong nhà những người có uy tín danh tiếng, nhà ai mà không nuôi trên trăm

nô bộc, bốn mùa đều cần tới vải vóc để may mặc, những thứ vải kém chất lượng này, nếu như đem khách hàng này toàn bộ nắm được và cung cấp hết cho họ, thì lợi nhuận cửa hàng này e là sẽ tăng gấp đôi nha.”

Phú Quý nghe xong thì hai mắt sáng lên, đầu óc của Thiếu phu nhân thật thông minh, tại sao trước kia bọn họ không nghĩ tới điểm này, các gia đình lớn trong kinh đúng thật là rất nhiều nha, nếu cửa hàng bán vải vóc này cho bọn nô bộc trong nhà may mặc, vậy thì cũng không phải là một số lượng nhỏ nha... Chỉ là, hôm nay đã do tam lão gia trông coi, những chuyện này phải là người quản sự đi ra ngoài thỏa thuận đàm phán, các gia đình lớn bình thường đều sẽ nhập hàng ở một cửa hàng nào đó, hơn nữa, bản thân các gia đình này đều có cửa hàng của riêng mình, cho nên căn bản sẽ không có mua ở bên ngoài, mà trực tiếp mua tại cửa hàng của chính mình, cho nên, muốn lấy nguồn cung cấp này, phải là người có mặt mũi đi nói chuyện mới được... Tam lão gia cũng không phải người có tính tình chịu cạnh tranh người ta...

Chắc, nghĩ cái này làm gì, dù sao mình cũng sắp đi rồi, cái chủ ý này nói cho tam lão gia cũng không tốt...

“Phú Quý thúc, quan hệ của thúc với người trong kinh thành như thế nào? Những quản sự, quản gia của các gia đình kia có phải thúc cũng đều quen biết không?” Cẩm Nương nhìn ánh mắt Phú Quý thúc âm thầm đi xuống, nên cũng biết hẳn là bận tâm việc của tam lão gia, một ý tưởng lớn mật hình thành trong nàng, ngày đó, tôn Vân Nương không phải nói, bản thân mình còn có một cửa hàng hồi môn ở phụ cận sao? Nếu như giao cho Phú Quý thúc quản lý, cũng sẽ dùng những vải vóc bình thường rồi lợi dụng quan hệ của Phú Quý thúc với người trong thành, hơn nữa có bài danh của Giản thân vương phủ, tin tưởng lợi nhuận nhất định sẽ tăng lên, gian cửa hàng thành Đông này, giống như một thùng thuốc nổ, khiến cho tam lão gia làm âm mưu không thôi, hưởng chi, còn có Lãnh Hoa Đường cũng chằm chằm vào, không đáng để mình cùng tướng công chạm vào, biết đâu tiền còn không có kiếm được, còn bị một thân danh tiếng xấu trở về, vậy thì cái được không bù nổi cái mất.

Vừa nghĩ như thế, Cẩm Nương liền ghé vào bên tai Lãnh Hoa Đình nói một hồi, Lãnh Hoa Đình nghe xong, mắt phượng sáng chói như vừa được rửa qua, yên lặng chăm chú nhìn Cẩm Nương, sau nửa ngày, tay hắn nhấc lên, đem nàng kéo vào người mình, cũng học theo nàng nói ở bên tai: “Sau này nương tử kiếm được nhiều tiền cũng không được bỏ vì phu mà chạy đi đó?”

Cẩm Nương nghe hắn nói có chút ngẩn ra, hai ngón tay xê dịch muốn tóm lỗ tai của hắn, chợt nghe hắn lại nói: “Nương tử, nếu nàng muốn đi nơi nào, thì phải mang theo vì phu cùng theo a, dù chân trời góc biển, vì phu đều đi theo.”

Cẩm Nương nghe xong cái mũi cũng có chút ê ẩm, hắn quá mức mặn cảm, vừa rồi trong một cái chớp mắt, mình quả thật cũng hiện lên ý nghĩ như vậy, đem cửa hàng hồi môn của mình kinh doanh sinh lợi nhuận tốt, sau khi có tiền, sẽ cùng với hắn chỗ chuyển ra khỏi Vương phủ, sống cuộc sống của chính mình, rời xa những chuyện thị phi cùng những âm mưu công kích kia, để trải qua thời gian bình thản vui vẻ, không nghĩ tới, liếc mắt một cái đã bị hắn nhìn thấu, nghe hắn nói, chân trời góc biển cũng đều đi theo, nàng đã muốn khóc, một kẻ cao ngạo hơn người như hắn có thể nói ra những lời này, bảo nội tâm của nàng sao lại không cảm động được?

Phú Quý thấy họ nói chuyện mà không công khai, thiếu gia cùng thiếu phu nhân còn kề tai nói nhỏ một lúc, hắn đứng một bên cũng có chút không được tự nhiên, ho nhẹ một tiếng nói: “Tất cả các quản gia, quản sự trong kinh thành này lão nô đều quen biết, làm việc nhiều năm như vậy, lại có danh tiếng Giản thân vương phủ, thì dù thế nào những người kia cũng cho lão nô vài phần mặt mũi.”

Cẩm Nương nghe xong trên mặt liền tràn ra một nụ cười sáng lạn, “Tốt lắm, Phú Quý thúc, hôm nay Tam thúc chính là mệnh lệnh rõ ràng cho thúc, để thúc sang ngày mai đừng tới? Như thế này đi, sang mai thúc tới xem cửa hàng của ta, cửa hàng của ta tại đầu thành đông, cách nơi này cũng không xa, chỉ là so với cửa hàng này nhỏ hơn rất nhiều, thúc cũng đừng ghét bỏ a.”

Phú Quý vừa nghe, hai mắt hơi đục ngầu liền như ngọn đèn thấp sáng bình thường, nhóm lên một đốm lửa, kích động lại muốn hành lễ, “Tạ thiếu phu nhân, tạ thiếu phu nhân, lão nô sẽ toàn lực ứng phó, giúp ngài quản lý cửa hàng cho tốt.” Có cửa hàng này của thiếu phu nhân, lại làm theo suy nghĩ của thiếu phu nhân, lấy lợi nhuận từ những vải vóc hạng trung, lại không có cạnh tranh mua bán với cửa hàng hiện tại, mà còn có thể giúp hắn tiếp tục làm việc như ban đầu, nên tâm tình Phú Quý rất tốt, kích động dâng cao.

Trong khi ba người đang nói chuyện, thì chợt nghe trong sương phòng truyền ra thanh âm cao vút của tam

lão gia: “Thế tử gia, chuyện khác có thể nghe thế tử, nhưng việc này không được, lão già kia quá không biết điều, lời nói của ta hẳn một câu cũng không nghe, người không biết trên dưới như vậy, nói cái gì ta cũng phải bỏ.”

Bên này, Phú Quý vừa nghe liền biết tam lão gia đang nói chính mình, thì không khỏi cười lạnh một tiếng, đối với Lãnh Hoa Đình cùng Cẩm Nương thì lễ một cái, kéo kéo vạt áo, ngẩng đầu ưỡn ngực đi về phía sương phòng, Cẩm Nương liếc nhìn Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình mặt mày cau lên, nói ra: “Cùng đi thôi, thật muốn nhìn xem tam lão gia đang làm cái gì.”

Đi vào, chỉ thấy Phú Quý đối diện tam lão gia cùng một nam tử tuấn tú chấp tay ngồi bên cạnh, thái độ không kiêu ngạo không khiêm nhượng nói: “Thế tử gia, tam lão gia, các người không cần vì lão nô tranh chấp, lão nô xin chúc.”

Dụ Thân Vương thế tử Lãnh Thanh Dục nghe được khẽ giật mình, không khỏi nhú mi, ho nhẹ một tiếng: “Lão chưởng quầy người...”

“Thế tử gia, lão nô đa tạ ngài đã yêu mến, xin tam lão gia đã mời inh khác, lão nô tuổi lớn rồi, cũng nên về nghỉ ngơi.” Phú Quý không đợi thế tử nói xong, liền ngắt lời nói.

Trên mặt Tam lão gia liền lộ ra tia cười đắc ý, đối với Lãnh Thanh Dục nói: “Như thế, thế chất người cũng thấy đấy, là lão già này chính mình xin thôi việc, trách không được ta.”

Cẩm Nương đi vào, ánh mắt lập tức liền bị Xuân Hồng đứng bên cạnh tam lão gia hấp dẫn, hôm nay Xuân Hồng chải đầu kiểu tóc phụ nhân, mặc tiểu y phục màu hồng phấn cùng màu với làn váy, trên đầu đeo kim bộ dao, trên mặt thoa lớp son phấn mỏng, nàng ta nguyên bản đã xinh đẹp, hiện tại đã làm vợ người ta, lại ăn mặc một thân quần áo mới mẽ, càng phát ra mị thái mê người, chỉ là tam lão gia cũng quá vô phép vô tắc, nào có ai đến cửa hàng xử lý công việc lại mang theo tiểu thiếp, trách không được, vừa rồi Phú Quý thúc lại lộ ra ánh mắt khinh thường.

Xuân Hồng cũng không nghĩ tới nhị thiếu phu nhân sẽ đến cửa hàng này, từ sau khi nàng bị đưa tới cho tam lão gia, liền không có gặp lại nhị thiếu phu nhân, hôm nay vừa thấy tới, trên mặt kinh hách, nhưng nhiều hơn là hận ý.

Ban đầu tưởng rằng, tam lão gia chỉ là lớn tuổi chút ít, tính tình có chút khó chịu thôi, nhưng dù sao cũng là lão gia tây phủ, làm thiếp hẳn cũng coi như không tệ, nhưng không có nghĩ đến, tam lão gia chính là một lão biến thái, thật không coi nữ nhân là người... Hôm nay trên người nàng không có một chỗ nào lành lặn, không xanh thì tím, hẳn còn muốn khoe khoang vừa có tân mỹ nhân, nên mang theo nàng rêu rao bốn phía, cùng một đám háo sắc khốn kiếp ở cùng một chỗ, bản thân mình thanh thoát lại bị đám nam nhân khác nhau đùa giỡn ô nhục, ngăn ngừa mấy ngày, Xuân Hồng liền cảm nhận được cái gì gọi là sống không bằng chết, mà hết thấy điều này, là do nhị thiếu phu nhân ban tặng, bản thân mình rõ ràng là người hồi môn đi theo nàng, nàng lại đem chính mình coi như lễ vật đưa người ta...

Hôm nay gặp lại nhị thiếu phu nhân, tự nhiên sẽ không có hoà nhã, bất quá, nàng có hận, nhưng lại không muốn để cho nàng nhìn thấy, tam lão gia cùng thế tử gia nói chuyện, không có chú ý tới nhị thiếu phu nhân đã vào cửa, nên nàng liền chủ động đi tới, cung kính thi lễ với nhị thiếu phu nhân rồi nói: “Nô tỳ Xuân Hồng tham kiến nhị thiếu phu nhân, nhị thiếu gia!”

Cẩm Nương cười nắm tay nàng một cái, nói: “Còn không có chúc mừng di nương, di nương sống có tốt không?”

Câu này vừa hỏi ta không khác gì lấy dao đâm vào tim Xuân Hồng, nàng lại nhẫn nại, trong mắt hiện lên một tia oán hận, khúc miệng co rút lại, miễn cưỡng cười nói: “Lão gia đối với nô tỳ rất tốt, nô tỳ còn chưa có tạ ơn bà mai là nhị thiếu phu nhân đâu.”

Câu nói đến phần sau, lại có hận ý đến nghiêng răng nghiêng lợi, Cẩm Nương đương nhiên có thể cảm giác được, xem ra, Xuân Hồng ở bên cạnh tam lão gia sống cũng không được như ý, bất quá, mọi chuyện đều có duyên số, vạn sự đều có nhân quả, nhận được kết quả như thế này cũng là nàng tự tìm, nếu như ngay từ đầu nàng không tâm tư bất chính, thành thật chấp nhận thân phận nô tì, thì Lãnh Hoa Đình làm sao lại sinh chán ghét, muốn đưa nàng đi, hôm nay nàng như vậy, tổng so với Bình nhi đã khá hơn, ít nhất còn giữ lại được cái mạng... Bất quá, chỉ sợ là lưu lại phiên toái ỉnh, bài học của Bình nhi đã làm nàng ghi nhớ rất

sâu, ở nơi nhà cao cửa rộng này, thiện lương sẽ bị cho là người ngu xuẩn, nếu Xuân Hồng chịu thành thật mà sống thì không sao, nếu lại đi lại con đường của Bình nhi... Khi đó, cũng đừng trách nàng lòng dạ độc ác...

“Di nương sao lại nói lời như vậy, không cần phải cảm ơn, nếu như di nương đã là người của tam lão gia, thì nên dụng tâm hầu hạ tam lão gia và tam thái thái, làm đúng bổn phận mới đúng.” Nói xong, lại thở dài, vành mắt hiện ý hồng: “Ai, nha đầu Bình nhi kia, tâm không phải quá lớn sao, hôm nay lại rơi vào kết cục phơi thây trên đất, nói đến, thật đúng là đau lòng.”

Lời này giống như một cái búa tạ đập vào trong lòng Xuân Hồng, nhị thiếu phu nhân đây là đang cảnh cáo nàng, nhớ tới thảm trạng của Bình nhi, nàng không khỏi co rúm lại, trong nội tâm không khỏi vừa thương xót vừa buồn bã, rốt cuộc cũng chỉ là nô tỳ, sao có thể đấu cùng chủ tử, cơ bản chính là cái mệnh bị bán bị tống đi, vừa nhấc mắt lên, lại nhìn thấy nhị thiếu gia với đôi mắt trong trẻo nhưng vừa lạnh lùng lại vừa đẹp đẽ, đang híp lại, trong mắt đúng là một mảnh lệ sắc, trong nội tâm nàng càng rung mình, suy nghĩ muốn trả thù cùng hùng tâm tráng chí trong nháy mắt bị dập tắt, nhị thiếu gia này mới là ma quỷ nha, lúc trước, bản thân mình chỉ là bị sắc đẹp của hắn mê hoặc, sinh lòng ái mộ, hắn liền đuổi mình đi ra ngoài, còn... Hiện tại đưa cho tên cầm thú này... Nàng vẫn chưa kịp đối phó với nhị thiếu phu nhân, thì vị này liền...

Xuân Hồng bị ánh mắt Lãnh Hoa Đình hù đến, an phận lui trở về bên người tam lão gia, bên kia tam lão gia tựa hồ lúc này mới nhìn thấy Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình đến, cười ha ha nói: “Đình nhi, cháu dâu, các cháu đã tới rồi ah?”

Lãnh Hoa Đình vẫn là bộ dáng lãnh khốc trước sau như một, con mắt chỉ nhìn lên trần nhà, không để ý tới, Cẩm Nương bước lên phía trước đi hành lễ, “Dạ, mẫu phi để cho cháu dâu cùng tướng công đến đây theo tam lão gia học việc buôn bán, mẫu phi còn nói, Tam thúc vốn là người thông minh nhất! Chỉ là quá mức lười biếng một chút, hôm nay lại chịu đi ra làm việc, nhất định sẽ có đất dụng võ, cho nên, để cho tướng công đến đi theo tam lão gia học một chút ít thứ hữu dụng.”

Tam lão gia vừa nghe, cười đến thấy răng không thấy mắt, tâm tình lập tức thoải mái lên: “A, vương tẩu sao lại có thể nói với các cháu như vậy ah?”

Cẩm Nương vội vàng nhẹ gật đầu, tam lão gia thấy cười lên ha hả: “Vẫn là vương tẩu biết tài của tam lão gia ta, Đình nhi đi theo ta học, đương nhiên sẽ học được thứ tốt nha, nào nào, Tam thúc giúp các người giới thiệu, vị này chính là đệ Thân Vương thế tử, tới làm lễ gặp mặt a.”

Cẩm Nương nghe xong liền cười đẩy Lãnh Hoa Đình tiến lên.

Lãnh Thanh Dục từ lúc Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình tiến đến, liền bị đôi vợ chồng này hấp dẫn, quả thật không có cách nào khác không bị hấp dẫn a, đều nói Nhị công tử của Giản Thân Vương mỹ mạo tuyệt luân, so với nữ tử đẹp nhất thiên hạ còn đẹp hơn ba phần, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền, chắc chắn, đáng tiếc thân là thân nam nhi a, bằng không, sẽ mê đảo ít nhiều nam tử si tình trong thiên hạ, còn nữ tử kia thì bình thường cực kỳ, thực tế đứng cùng với Nhị công tử ở một chỗ, so sánh với nhau thì càng thêm thua kém, chỉ là một nữ tử khuê môn, hơn nữa đã là nhị thiếu phu nhân, sao lại đến nơi ồn ào không sạch sẽ như chỗ kinh thương buôn bán này, là lá gan quá lớn, hay là... Căn bản không quan tâm đến những lễ nghi vút đi kia? Hiếm thấy chính là, nàng thấy nam tử xa lạ mà thần sắc vẫn là tự nhiên hào phóng, bình tĩnh tự tin, không có nửa điểm nhăn nhó xấu hổ làm vẻ ta đây, thực tế vừa rồi còn cùng tam lão gia một phen nói chuyện, còn biết khua môi múa mép như gà, rõ ràng chính là vương phi phái tới giám thị tam lão gia, nên sẽ không nói được những lời tốt như vậy, để cho người này không hoàn toàn phòng bị, cười đến như cái kẻ ngu, sợ là một hồi bị nàng bán đi, còn có thể giúp nàng điểm tiền a.

“Thế tử hữu lễ.” Cẩm Nương thông dong phúc thân thi lễ với Lãnh Thanh Dục.

“Chị dâu xin đứng lên, tiểu đệ hữu lễ.” Lãnh Thanh Dục thu lại cây quạt, tiêu sái đứng lên hồi lễ, lại đi nhanh về phía trước, thi lễ với người hai mắt đang nhìn trần nhà Lãnh Hoa Đình, “Thế huynh hữu lễ.”

Lãnh Hoa Đình lúc này mới hạ mắt xuống nghiêm túc nhìn hắn, chỉ trong nháy mắt, hắn liền nhìn ra nam tử trước mặt này không hề đơn giản, văn ôn nho nhã, cười nhạt như gió, thái độ kính cẩn hữu lễ, lời nói thân hòa, ánh mắt lại trong trẻo nhưng lạnh lùng khác biệt, thực tế sau khi vào cửa, tuy cũng kinh diễm với tướng mạo của mình, nhưng ánh mắt chiếu trên người Cẩm Nương lại nhiều hơn, trong mắt cũng lóe lên

về thường thức thú vị, khó được cũng có nam tử bình thường như hần, nhìn thấy điều không giống người thường trên người của nàng, nhưng tri âm như vậy lại làm cho hần trong lòng rất khó chịu, hận không thể đào ra đôi mắt thanh tú kia, không có việc gì sao lại nhìn chăm chăm vào vợ của người khác như vậy?

Nhưng dụng ý của Cẩm Nương cực lực để hần xuất phủ, hần cũng biết, đó là hi vọng hần có thể đối mặt với thế nhân, kết giao nhiều bằng hữu, tìm lại thân phận con trai trưởng tự tin xứng đáng của Vương phủ? Bước đầu tiên này của nàng, là để cho giới quý tộc thượng lưu nhận biết mình, sau đó, tiếp nhận chính mình a...

“Thế huynh đa lễ.” Lãnh Hoa Đình hiềm khi vô cùng quy cũ hồi lễ với Lãnh Thanh Dục.

Tam lão gia nhìn thấy cũng ở một bên tròng lớn mắt, đây là lần đầu tiên hần chứng kiến cháu của mình đúng phép tắc đáp lễ cho người khác, tiểu tử này chính là mắt cao hơn đầu, tính tình vừa xấu lại cổ quái, kể cả thấy Vương Gia cũng là hai mắt nhìn bầu trời, xem như nhìn không thấy, hôm nay thế nào lại hồi lễ với thế tử gia, mặt trời mọc về phía tây rồi sao?

Cẩm Nương nhìn vẻ mặt không thể tin của tam lão gia, vội vàng cười nói: “Tam thúc, tướng công hôm nay chính là đến học việc, khách nhân của ngài, đương nhiên phải đối đãi tốt, bằng không, không phải để ngài bị mất mặt mũi sao?”

Tam lão gia vừa nghe, cũng cho là đúng, Dụ Thân Vương chính là thân đệ đệ của hoàng thượng, Dụ Thân Vương thế tử so với Đường nhi còn có thân phận tôn quý hơn, tất nhiên là không thể tùy tiện đắc tội, chỉ là hần ta vừa mới nhắc tới giữ lại lão già kia, thanh âm của mình mới hơi lớn, đang lúc ồn ào hơi lớn, không nghĩ tới cặp vợ chồng son này tới đây, vừa vặn giảng hòa, để cho chuyện này trôi qua coi như xong.

Vì vậy cười cười nói: “Cháu dâu nói cũng phải, a, xem sắc trời này cũng không sớm, thế tử gia, nếu không, một lát nữa tam lão ta mời thế tử gia đi Hương cư uống một chén như thế nào?”

Thế tử vung cây quạt lên, nói với tam lão gia: “Thế bá, lão chường quây nếu không giữ lại, không bằng nhường lại để hần đến chỗ ta đi, ta có một gian cửa hàng bán hoa quả khô thiếu người quản lý, lão chường quây đi quá, đúng lúc lại phù hợp.”

Tam lão gia đang sợ bỏ Phú Quý, Phú Quý lại đi cáo trạng với Vương Gia, trở về sẽ bị Vương Gia cùng nhị lão gia quát tháo, nghe thế tử nói như vậy, đương nhiên cầu còn không được, vừa vặn nhanh chóng đuổi Phú Quý đi, đang muốn một ngụm đáp ứng, lại nghe Cẩm Nương trước một bước nói: “Thế tử, chỉ sợ ngài đã chậm một bước, Phú Quý thúc hôm nay đã là thuộc hạ của tướng công nhà ta, sợ là không thể đi theo ngài đến Dụ thân vương phủ.”

Lãnh Thanh Dục nghe được cả kinh, động tác thật nhanh, hôm nay hần đến vốn có hai việc tính toán, một là tận lực khuyên tam lão gia giữ Phú Quý tiếp tục làm quản lý cửa hàng, cái cửa hàng này dù sao cũng có cổ phần của nhà hần, hàng năm thu lợi không ít tiền lãi, Giản Thân Vương cũng không biết là làm sao, lại để cho kẻ không ra hồn người như Tam lão gia đến đây, như vậy chẳng khác nào là nước đang trong để cho hần đến quấy đục, mấy năm trước cái cửa hàng này để cho hần quản lý thiếu chút nữa đóng cửa luôn, hôm nay thật vất vả mới buôn bán tốt trở lại, lại để cho cái kẻ không ra hồn người này làm xằng bậy, đem mấy đại cổ đông bọn họ gấp đến độ không chịu được, vốn nghĩ, nếu lão Phú Quý còn ở lại cửa hàng, thì cái kẻ không ra hồn người này cho dù có làm điều xằng bậy, thì gốc rễ vẫn có thể bảo tồn, cho nên, cấp bách hiện nay là cực lực giữ lại Phú Quý.

Nhưng tam lão gia căn bản không để ý tới ý kiến này của hần, vì thế hần liền nổi lên tâm tư muốn lưu lại Phú Quý ỉnh, Phú Quý ở trên phương diện này, làm quản lý đã nhiều năm, đối với công việc kinh doanh của cửa hàng rõ như lòng bàn tay, nếu đem được người như vậy trở về, tối thiểu sẽ giúp gia đình mình mở lại cửa hàng tơ lụa vải vóc, để Phú Quý trông coi, sợ là không tới vài năm, có thể buôn bán phát đạt hơn so với cửa hàng này, đến lúc đó, chưa chừng kiếm còn nhiều hơn so với lúc này.

Nhưng mà lại không nghĩ tới, Phú Quý bị Cẩm Nương đến trước một bước thu đi, hai cái tính toán của hần rốt cuộc đã rơi vào khoảng không, nên nhất thời ngơ ngẩn, lẳng lặng chú ý nhìn Cẩm Nương nửa ngày cũng không có lên tiếng, hần lần đầu tiên nhìn thấy đã biết nàng không giống người thường, nàng còn lập tức liền đùa giỡn một trận, khiến hần càng thêm vài phần kính trọng...

Lãnh Thanh Dục không khỏi có chút bất đắc dĩ, đột nhiên một cái ý niệm ranh mãnh hiện lên trong đầu, trên mặt vốn đang cứng ngắt bỗng mang theo ý cười, đối với tam lão gia nói: “A, thực thật đáng tiếc, ta vốn nghĩ có thể tìm kiếm được người trở về giúp ta, không nghĩ tới, thế tử ngược lại tuệ nhãn nhận thức người tài, đi trước tiểu đệ một bước, a, vậy tương thỉnh không bằng ngẫu nhiên gặp, hôm nay Thanh Dục cảm thấy cùng thế huynh thật là hợp ý, không bằng tiểu đệ làm chủ, mời thế huynh và thế tử cùng nhau đi Thiên Hương cư một chuyến, như thế nào?”

75. Chương 75

Tam lão gia nghe xong tất nhiên là rất cao hứng, sững miệng đáp ứng, Cẩm Nương bị kinh ngạc một trận, Thế tử gia này là có ý tứ gì, bản thân mình là một cái nữ tặc nhà người ta, sao có thể xuất đầu lộ diện đi tới trà lâu tửu quán, đến cửa hàng này đã bị một nhóm mấy vị phu nhân trong phủ nói mấy lần, nếu biết mình đi Thiên Hương cư, khi trở về còn không dùng nước bọt dìm chết mình sao?

Nàng không khỏi nhìn về phía Lãnh Hoa Đình, thấy đôi mi lớn lên thanh tú đậm đặc của hắc cũng kéo cau lại, đôi mắt đen trở nên sâu thẳm, sợ là lại không nhìn được, Thế tử gia không thể so sánh với những người ở trong phủ kia, hắc ngàn vạn lần đừng có phát cáu, cũng đừng cầm cái gì đó đập người ta, vì vậy trước khi hắc nổi giận nàng nhanh chóng kéo áo thi lễ với Thế tử gia:

“Đa tạ ý tốt của thế tử, tướng công nhà ta thân thể không tiện, không quen đi tới nơi đông người, xin thứ lỗi.”

Tại sao không nói mình là nữ nhân gia, cũng không có tiện đi nơi đó? Trên mặt Lãnh Thanh Dục lộ ra nụ cười thú vị, nhưng về mặt lại tiếc rẻ nói với Tam lão gia: “Ai nha, nghe nói Thiên Hương cư mới có một đầu bếp giỏi tới, chuyên làm giò Thiên Hương, món này thật đúng là béo ngậy ngon miệng, chỉ nghĩ thấy mùi thơm thôi, đã ăn còn muốn ăn nữa, nghe nói còn mời danh cầm nổi tiếng của Hỉ Thúy lâu trong kinh tới biểu diễn, ở Thiên Hương cư đánh đàn ba ngày, hôm nay chính là ngày đầu tiên, thực đáng tiếc, vậy mà thế huynh cùng thế tử không đi được, vậy thì lần tới a, sẽ làm phiền hai vị a.” Nói xong, thì nhấc tay thờ dài cáo từ, đồng thời cũng nhắc chân làm bộ muốn đi.

Tam lão gia đã sớm bị lời nói của hắc khiến lòng ngứa ngáy khó nhịn, lại không cần chính mình làm chủ trả tiền, nên làm sao có thể buông tha cơ hội tốt như vậy, nên một tay giữ chặt hắc, quay đầu nói với Lãnh Hoa Đình: “Ai a, Đình nhi, cháu suốt ngày cầm đầu ở trong phủ, cũng không có đi ra ngoài chơi đùa, hôm nay thế tử cùng cháu tuổi tác tương tự, các người mới quen đã thân, sao có thể không nể mặt mũi của Thế tử gia, nào, cùng cháu đi thôi, dù sao Xuân Hồng cũng đi, chủ tớ các nàng cũng có bạn phải không?”

Cẩm Nương bị lời này của Tam lão gia chọc tức đến mức nghẹn khuất, Tam lão gia thật đúng là ngu xuẩn, lại lấy mình cùng Xuân Hồng so sánh, thật không giống như lời nói của một trưởng bối, nàng đang muốn phản bác, thì chợt nghe Lãnh Hoa Đình nói: “Nương tử, không phải nói còn muốn hỏi môn sao? Bây giờ cũng không còn sớm.” Nói xong, liền hướng Lãnh Thanh Dục chấp tay: “Ý tốt của thế huynh ta nhận lĩnh, hôm nay thật sự là không khéo, nội tử còn muốn đi hỏi môn, nên mọi thứ đều đã chuẩn bị tốt, Tam thúc, thế huynh đến cửa hàng của chúng ta chính là khách, sao ngài có thể để thế huynh làm chủ mà mời chứ?”

Cẩm Nương nghe xong cũng cười, tiếp lời nói: “Tam thúc a, hôm nay chính là ngày mà ngài tiếp quản cửa hàng, hiếm khi Thế tử gia đến đây, lại nể mặt cùng ngài, ngài liền mời mấy vị bằng hữu tới thêm cho náo nhiệt a, ta cùng tướng công không thể đi được, nơi đó cũng không phải là chỗ cho nữ tặc như ta đây tới.”

Tam lão gia đang ngạc nhiên sao Lãnh Hoa Đình đối với thế tử lại trở nên nho nhã lễ độ thế, giống như con người toàn bộ thay đổi, hắc còn đang nghi hoặc, thì lại nghe bọn họ kẻ xướng người họa nói muốn chính mình làm chủ mời khách, thì rất cảm kích.

Bất quá, lời nói này của cháu dâu cũng chạm vào tâm khảm của hắc, hắc khó khăn lắm mới làm chuyện đứng đắn, dĩ nhiên muốn tìm thêm nhiều bạn bè ủng hộ, huống chi còn có thế tử Dụ Thân vương ở một bên nể mặt mũi, nên nhất thời bất chấp nghĩ nhiều đến chuyện của Lãnh Hoa Đình, kéo tay Lãnh Thanh

Dục một cái liềm đi ra bên ngoài: “Thế chất, thật sự là tương thỉnh không bằng ngẫu nhiên gặp mặt, hôm nay người nhất định phải nể mặt mũi của thế bá, mấy tên bằng hữu của ta ngày thường đều gọi ta là kẻ ăn không ngồi rồi, hôm nay ta cũng làm được một chút chuyện đứng đắn, vì thế phải để cho bọn họ rửa mắt nhìn kĩ, mà chớ xem thường người khác.”

Quay đầu lại liếc nhìn Lãnh Hoa Đình cùng Cẩm Nương, đối với thế tử nói: “Hai người bọn họ chỉ là những đứa trẻ, cái gì cũng không hiểu, đi theo chỉ làm thế tử mất hứng, sẽ không thú vị, đi một chút đi, Cẩm Nương của Hỉ Thúy lâu chính là cũng là người không dễ mời đến, Thiên Hương cư làm thế thật là bỏ vốn lớn, tay của Cẩm Nương này... Thật đúng là trắng trắng noãn noãn, ngấm lại liềm...”

Lãnh Thanh Dục nguyên còn muốn nói cái gì đó, nhưng không chịu nổi Tam lão gia một hồi kéo một hồi túm, chờ hần hoàn hồn, thì người đã bị kéo ra khỏi cửa, không nghĩ tới, đôi vợ chồng son này tình cảm cũng không tệ lắm, kẻ xướng người hoạ lại đem Tam lão gia quên hết mọi chuyện, đều đã nói đến nước này, dù hần không muốn cùng Tam lão gia dính dấp với nhau, thì hôm nay cũng không có khả năng chối từ, nên chỉ đành cười khổ đi theo Tam lão gia.

Tam lão gia trước khi đi vẫn không quên dắt Xuân Hồng đi theo, Xuân Hồng bắt đắc dĩ theo sát phía sau hần, không tình nguyện mà đi tới, lúc đến cửa tiệm, còn nhìn không được lại u oán liếc nhìn vào, hận ý chợt lóe này khiến trong lòng Cẩm Nương nhảy dựng lên, Xuân Hồng... Thật đúng là oán chuyện này, nàng không khỏi lại nghĩ tới Liễu Lục bị đánh, liền hỏi Lãnh Hoa Đình: “Tướng công, chàng không phải là muốn đem Liễu Lục cũng đưa cho Tam thúc sao, ta nhìn Tam thúc cũng không phải là phu quân tốt.” Nghĩ tiếp thì sợ Lãnh Hoa Đình nói nàng mềm lòng, nên vội vàng bồi thêm một câu: “Bất quá, đó cũng là do các nàng, ai bảo mỗi một người các nàng đều là tâm thuật bất chính, âm mưu mấy chuyện xấu, ta thấy Xuân Hồng vừa rồi sợ là muốn nghĩ ra cái âm mưu gì nữa a.”

Lãnh Hoa Đình thấy nàng cuối cùng cũng có ánh mắt, hần vốn muốn mắng một chút, nhưng hiện tại thì bắt đắc dĩ nở nụ cười, quay xe lẩn tránh mũi của nàng, hừ lạnh nói: “Coi như nàng biết chuyện, nhìn ra nàng ta không được bình thường, nếu như trước kia một lòng một dạ chỉ biết mềm lòng, một ngày nào đó sẽ bị bọn họ làm cho khổ sở đến chết, mà bản thân còn đang mơ hồ, thật là một nha đầu dần.”

Cẩm Nương cau mày vươn thẳng cái mũi, oang oang nói: “Dù sao tướng công chàng rất thông minh, có chàng che chở, ta dần thì dần a, gả cho chàng không phải là muốn cho chàng che chở sao?”

Lãnh Hoa Đình nghe được trong lòng liền mềm nhũn, một cổ tình cảm ấm áp bay thẳng đến nội tâm, ôn nhu vuốt ve mày của nàng, “Tất nhiên sẽ hết đức che chở cho nàng a, ai bảo nàng là nương tử của ta.”

Phú Quý vẫn còn chưa giao lại hết mọi chuyện trong cửa hàng, nên Lãnh Hoa Đình liền để lại lệnh bài cho hần, để sau khi hần xong việc đến Vương phủ tìm Lãnh Khiêm.

Lãnh Khiêm đang chờ ở bên ngoài cửa hàng, Tứ Nhi thì một mực đi dạo trong cửa hàng, lúc này nhìn thấy thiếu phu nhân cùng thiếu gia đã xong việc đi ra, thì vội vàng tới đón, “Bây giờ trở về vương phủ sao?”

Cẩm Nương liền nhớ lại chuyện muốn đi gặp đại sư phụ ở Tương Tác doanh, nên quay đầu hỏi Lãnh Khiêm: “A Khiêm, người cùng đại sư phụ ở Tương Tác doanh nói chuyện như thế nào rồi? Hần có chịu chia ra một phần lợi nhuận cho chúng ta không?”

“Đại sư phụ nói, phải xem thiếu phu nhân còn có thể làm được cái gì.” Lãnh Khiêm nét mặt không biểu tình nói, hôm qua khi hần đi qua Tương Tác Doanh, đại sư phụ đó khi nghe thiếu phu nhân nói muốn một phần lời nhuận, thì thiếu chút nữa đem trông mắt trợn trừng đi, tựa như hần là quái vật vậy, Lãnh Khiêm bị hần trừng đến mức ngượng ngùng, thật vất vả mới nói hết lời nói của thiếu phu nhân, đại sư phụ nghe xong thì lại cúi đầu suy nghĩ nửa ngày, mới nói với hần, bảo hần thử đem những món đồ kia đến, nhìn xem có chỗ hữu dụng hay không.

Cẩm Nương nghe xong thiếu chút nữa bị tức chết, đại sư phụ này thực gian trá a, bản thân mình nếu như vẽ thêm một bức họa nữa, không phải là hần lại học trộm sáng ý của mình sao? Được rồi, không phải là của mình, mình cũng là trộm từ kiếp trước, nhưng mà, tại đây, thì không phải là của nàng sao, thật sự là không có đạo đức, nàng phải tìm người tranh luận để phân xử mới được, một chút về kiến thức quyền sáng chế cũng không hiểu, lao động trí óc cũng là tài phú nha, sao có thể để cho họ học trộm không trả tiền, thật không biết xấu hổ, không biết xấu hổ a.

Đang oán thầm, thì Lãnh Hoa Đình chọc chọc trán của nàng nói “Phát gốc cái gì, bức họa này ta cũng không vẽ, sáng mai ta đi tìm phụ vương, chỉ cần Tương Tác Doanh mà dùng bản vẽ của nàng làm ỏ trục kéo xe, ta liền dẫn theo người đi đập bể, đập đến không còn cái gì mới trở về, nhìn xem hắn có chịu ột phần lợi nhuận hay không.”

Ách... Cái này cũng có thể coi là xã hội đen sao? Quá mạnh mẽ đi, Cẩm Nương nghe được như thế hai mắt liền lóe sáng, nếu không phải Lãnh Khiêm cùng Tứ Nhi đều ở bên cạnh, thì nàng thiếu chút nữa liền nhào tới ôm tướng công của mình mạnh mẽ hôn một ngum, thật là đáng yêu, bắt quá, xem vẻ mặt hắc tuyến của Lãnh Khiêm, thì đã biết biện pháp này sợ là không thành, Tương Tác Doanh chính là một bộ phận của nội vụ phủ, đó là nơi tùy tiện có thể đập bể sao? Vừa nghĩ như thế, mới biết Lãnh Hoa Đình bắt quá chỉ trêu chọc nàng thôi, nên không khỏi cong miệng nói: “Tướng công trêu chọc ta!”

Lãnh Hoa Đình xem khuôn mặt nàng nhất thời hưng phấn mà đỏ lên, rồi nhất thời nghĩ lại mà thần sắc ảm đạm, biểu lộ biến hóa cực nhanh, hắn không khỏi đưa tay đi xoa khuôn mặt của nàng, đem mặt của nàng vò thành một cục nhão, trong miệng cả giận nói, “Nàng có phải không tin tướng công của nàng không, ta nói đi đập bể là sẽ đi đập bể, mọi người không phải nói ta là kẻ nửa ngốc nghếch sao, kẻ nửa ngốc nghếch đương nhiên sẽ làm việc không nói lý lẽ, ngay cả Hoàng thượng cũng biết mà, còn thương tiếc cho phụ vương, hơn nữa, ta đây cũng là thay Hoàng thượng giáo huấn những tiểu nhân tâm can đen tối kia, Hoàng thượng còn phải tặng thưởng cho ta mới đúng.”

Ách, lời nói này cũng có thể nói sao, Cẩm Nương lại không hiểu, đang muốn hỏi nữa, thì thấy đôi mắt đen như mặt ngọc của hắn trở nên xa xôi, xem ra cho dù hỏi hắn cũng sẽ không nói cho nàng biết, bắt quá nghe lời nói của hắn nàng cũng rất mong đợi, hắn nói cũng có đạo lý, ngày thường người bên ngoài không phải đều xem hắn là kẻ nửa ngốc nghếch sao? Lại bị đoạt thế tử vị, nên trong nội tâm Hoàng thượng đối với hắn cũng có vài phần thương tiếc a, mà trong lòng Giản Thân Vương sợ là cũng thẹn với hắn vì không bảo vệ hắn được tốt, dựa vào danh tiếng gốc nghếch làm xằng làm bậy... Ừ, không tồi.

Vừa nghĩ như thế, nàng liền đem tâm tư muốn gặp đại sư phụ kia để xuống, tóm lại mọi chuyện đều có tướng công của nàng rồi.

Lãnh Khiêm liền vội vàng lên xe ngựa đi Tôn Tướng phủ, dù sao chỉ là cách hai con đường, cũng rất gần, chưa đến thời gian một khắc chung, thủ vệ bên ngoài Tôn phủ cùng người hầu thấy xe ngựa của Giản Thân Vương phi đến, thì vội vàng đi vào bẩm báo, không bao lâu, Bạch đại tổng quản liền ra đón, vẻ mặt mừng rỡ: “Tứ cô Phu nhân, tứ cô gia, làm sao tới mà không báo thư về a, lão thái gia cùng lão gia đi lên triều vẫn chưa có về, một lát nữa sẽ sai người báo tin cho nhị phu nhân, nhị phu nhân sợ là đang chạy tới nhị môn nha.” Lải nhải một hồi, lại khiến cho Cẩm Nương nghe được mà thấy lòng ảm đạm.

Lãnh Khiêm đem Lãnh Hoa Đình ôm xuống đất, Bạch tổng quản nhìn tứ cô gia dung nhan kinh diễm mà phải ngồi trên xe lăn thì trong lòng lại là chua xót, tứ cô nương tốt như vậy mà lại gả ột người tàn tật... Thật là tạo nghiệt a, nhị phu nhân mà nhìn thấy sợ là sẽ thương tâm.

Sau khi Cẩm Nương gả đi cũng chưa có quay về hồi môn, nhưng tất cả cấp bậc lễ nghi Giản Thân Vương phủ đều làm rất đầy đủ, ngay cả lễ hồi môn cũng mang đến rất nhiều thứ, cho nên, người trong phủ cũng rất hiếu kỳ đối với tứ cô gia chưa từng thấy mặt này, cũng đối với tứ cô nương vừa hâm mộ, vừa có phần thương tiếc, cũng có ghen ghét cùng khinh thường, Bạch tổng quản từ sau sự kiện đồ cưới kia, ngược lại đối với tứ cô nương rất dễ tâm, mỗi lần Giản Thân Vương phủ có tin tức gì chuyển tới, đều là hắn tự mình đi báo cho nhị phu nhân biết, nhị phu nhân bây giờ đang giúp đỡ đại phu nhân trông coi việc nhà, nàng làm người ôn hòa khôn khéo, tuy có chút ít thủ đoạn, nhưng là người công chính, công bằng, nên bọn hạ nhân rất tin phục.

Hắn tất nhiên biết rõ điều nhị phu nhân bây giờ quan tâm nhất chính là chuyện của tứ cô nương, nhưng mà cửa nhà Giản Thân Vương phủ rất cao, hắn đã từng đi qua mấy lần, lại không có thể nhìn thấy tứ cô nương, ngược lại Vương Gia thì đã gặp qua hắn một lần, tuy Vương Gia cũng nói mọi chuyện của tứ cô nương đều tốt, bảo mình cứ yên tâm, cho nên, mỗi lần trở về, hắn đều chỉ lấy những tin dễ nghe báo với nhị phu nhân, nhị phu nhân vốn là người thông minh, làm sao có thể dễ dàng tin như vậy, hôm nay tứ cô nương và tứ cô gia cùng nhau trở về, khiến cho Bạch tổng quản rất kích động, về lâu luyện thành thực trên mặt cũng hiện đầy ý cười.

Lãnh Hoa Đình đối Bạch tổng quản khẽ gật đầu, Bạch tổng quản đi phía trước dẫn đường, Lãnh Khiêm liền ở phía sau đẩy xe, Tứ Nhi cũng đi theo hồi môn, trên đường đi gặp được không ít người quen, xem Tứ Nhi ăn mặc so với trong phủ trước kia tinh xảo hơn rất nhiều, nên trong mắt họ đều lộ ra vẻ hâm mộ, Tứ Nhi nhìn thấy vậy, đầu cũng ngẩng cao hơn, tuy nói không phải là mũi hướng lên trời, nhưng cũng là một bộ dạng hăng hái, Lãnh Khiêm hiếm khi nhìn thấy được bộ dáng này của nàng, nên nhin không được liền nhìn nhiều hơn một chút.

Ở một bên một vài nha đầu quen biết Tứ Nhi đã bắt đầu có ánh mắt háo sắc, cảm thấy nam tử lạnh lùng sau lưng tứ cô gia nhìn Tứ Nhi có mấy phần ái muội, nên nhất thời đối với Tứ Nhi càng hâm mộ cùng ghen ghét.

Đương nhiên, một đám bọn tiểu nha hoàn phần lớn đều bị dung mạo tuyệt mỹ của Lãnh Hoa Đình hấp dẫn, nếu không phải Bạch tổng quản mặt lạnh đem tầm mắt quét ngang, sợ là sớm đã có kẻ mở to mắt đối với tứ cô gia chảy nước miếng, ban đầu họ cho rằng tứ cô nương gả cho người tàn tật nên còn có mấy phần đồng tình, bây giờ cũng chỉ có phần cực kỳ hâm mộ.

Bạch tổng quản đầu tiên là dẫn Cẩm Nương đi tới nội viện của lão phu nhân, nhị phu nhân đã sớm đến bên ngoài viện nghênh đón, đầu tiên liếc nhìn thấy là Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình cũng là lần đầu tiên gặp nhị phu nhân, xem một bộ dáng nàng mặc dù nhu nhược lịch sự, nhưng ánh mắt lại sáng mà có thần, khôn khéo lanh lợi, ánh mắt này cùng nhị phu nhân trong vương phủ là đồng dạng, nhưng ánh mắt này nhìn Cẩm Nương chỉ có từ ái cùng thương tiếc, từ rất xa khi nhìn thấy Cẩm Nương, vành mắt nàng đã đỏ, thần sắc này cũng không giống giả bộ, xem ra, quả thật cốt nhục thân tình, người dù lợi hại nhưng đối với con gái của mình đều là tình cảm thật sự.

Điều này liền làm cho, Lãnh Hoa Đình tuy không tiện hành đại lễ, nhưng cũng ngồi trên xe lăn khom người hạ bái, cung kính kêu một tiếng: “Nhạc mẫu.”

Khiến nhị phu nhân nghe xong rất kích động, liên tục đáp lời, nhìn con rể của mình từ trên xuống dưới, ngược lại càng xem càng thoả mãn.

Cẩm Nương nhìn thấy nhị phu nhân, thì cái mũi cũng là đau xót, nước mắt liền muốn chảy ra, một mặt giữ chặt tay nhị phu nhân nói: “Nương, Cẩm Nương rất nhớ người.”

Nhị phu nhân vỗ vỗ tay của nàng, ở trước mặt con rể cũng không nên quá sủng ái con gái, vì thế chỉ cười rưng rưng đem nàng kéo vào trong nội viện: “Hải tử ngọc, cách cũng không xa, nhớ nương thì đến thăm nương là được rồi, đi mau, lão phu nhân nghe nói con trở về, thì cao hứng vô cùng.”

Lão phu nhân xác thực đang ở trong phòng, thấy nhị phu nhân lôi kéo Cẩm Nương đi vào, trong mắt cũng lộ ra ý tha thiết, Cẩm Nương vừa vào cửa, liền chính mình phụ giúp Lãnh Hoa Đình, đi đến trước mặt lão phu nhân, Hồng Tụ rất có nhãn lực nên nhanh chóng cầm cái đệm trải lên, Cẩm Nương liền quỳ xuống, thùng thùng dập đầu ba cái, thanh âm nghe: “Nãi nãi...”

Lão phu nhân đợi nàng dập đầu xong, đau lòng đứng dậy đi kéo nàng, Cẩm Nương không chịu, nói với lão phu nhân: “Nãi nãi, tướng công đi đứng không tiện, Cẩm Nương thay hấn dập đầu với ngài.”

Cúi đầu vừa muốn bái, thì lại bị Lãnh Hoa Đình ở sau lưng một tay kéo lấy, “Nương tử, để ta tự mình làm.”

Cẩm Nương kinh ngạc quay đầu lại nhìn hấn, đã thấy trong mắt phượng xinh đẹp của hấn có sự kiên trì, chân của hấn cũng không phải là tàn tật, chỉ là trúng độc, có thể đi, nhưng mà sẽ vô cùng thống khổ như ngàn vạn kim châm, nàng không nỡ a, vì thế không khỏi lắc đầu, “Tướng công...”

“Lần đầu tiên gặp tổ mẫu, cấp bậc lễ nghĩa sao lại có thể do nương tử thay thế.” Hấn cười an ủi nàng, tay cũng ngoan cường dắt tay của nàng, không cho nàng hạ bái.

Ngày hôm sau, sau khi thành thân, lúc đối mặt với phần đông thân thích trong vương phủ, hấn hai mắt nhìn trời, ai cũng không để ý tới, ngày thường, thì cũng không đem ai để vào trong mắt, nhưng hôm nay lại muốn tới dập đầu với tổ mẫu của nàng... Nơi mềm mại trong tim Cẩm Nương liền như có người ở đó bầu vèo một hồi liền buông ra, vừa đau vừa chua xót, lại thư sướng ngọt ngào.

Nàng trong vô ý thức liền đứng lên đi đỡ hấn, Lãnh Hoa Đình sắc mặt bình tĩnh từ trên xe lăn đứng lên, nhắc một bước gian nan, nhưng mỗi bước đi ra đều rất kiên định, người bên ngoài nhìn xem hấn cùng với

người bình thường không khác gì, chỉ là cước bộ hơi nặng chút ít, nhưng Cẩm Nương lại có thể cảm giác được, hần đã dùng bao nhiêu nghị lực mới đi ra được mỗi một bước, tay vịn hần, liền bắt đầu run rẩy lên, bất quá chỉ còn hai bước là đến, nhưng lại như là cách thiên sơn vạn thủy, lúc Lãnh Hoa Đình vững vàng quỳ xuống, thân thể Cẩm Nương cũng mềm nhũn theo, quỳ một gối bên trên mặt đất, nhưng tay cũng không buông hần ra, cùng hần nhất tề hạ bái.

Lúc này đây lão phu nhân không đợi Lãnh Hoa Đình bái xuống, liền vội vàng tự mình đứng lên, nâng hần, “Hài tử ngoan, làm khó cháu, nhanh mau đứng lên.” Lão phu nhân là người nào a, cho dù Lãnh Hoa Đình trấn định tự nhiên, nhưng mồ hôi trên trán cùng gân xanh đã nổi lên cũng không thể gạt được bà, bà không khỏi vì thành ý của hần mà động dung, càng cảm thấy vui mừng thay cho Cẩm Nương, xem ra, tứ cô nương rất được lòng của cô gia, bằng không, cô gia cũng sẽ không liều mạng cấp mặt mũi cho tứ cô nương ở nhà mẹ đẻ như thế.

Nhị phu nhân ở một bên nhìn xem lệ đã sớm rơi đầy mặt, Bạch đại tổng quản rất có nhân lực đi đến giúp đỡ Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình từ mặt đất đứng lên, Lãnh Hoa Đình vung tay mỉm cười, đối Bạch tổng quản nói: “Không cần.”

Động tác ưu nhã đứng lên, Tứ Nhi càng nhanh tay lệ mắt, mang xe lăn đẩy tới phía sau hần, Lãnh Hoa Đình nặng nề mà ngồi ở trên mặt ghế, một khắc này, tim của Cẩm Nương đều treo cao, cuối cùng cũng trở xuống lồng ngực, tâm bị từng đợt co rút đau đớn, người bình thường nhìn đây chỉ là hành vi đơn giản, nhưng đối với hần mà nói, sợ là sắp mất nửa cái mạng đi, nhưng mà, hần biểu hiện kiên cường như thế, chính là muốn làm cho người trong nhà mẹ đẻ của mình yên tâm với mình, nên nàng đâu thể nhẫn tâm phá hư kết quả hần cố gắng kiến tạo, vì thế cố nén lệ nuốt vào trong bụng, cầm khăn nhẹ nhàng giúp hần lau mồ hôi.

Nhị phu nhân tự nhiên là biết rõ tình huống thân thể của của Lãnh Hoa Đình, sau khi Cẩm Nương gả đi, nàng đã không ít lần thăm dò tình huống của hần, biết rõ chân của hần tàn phế sáu năm, sáu năm đó, cho tới bây giờ cũng không có người thấy hần đứng lên, hôm nay, ở trong phòng lão phu nhân, vì hoàn thành toàn bộ lễ cấp mặt mũi cho tứ cô nương, hần chẳng những đứng mà còn đi vài bước, tâm một mực lo lắng vì Cẩm Nương cũng hoàn toàn rơi xuống, xem ra cô gia rất thương yêu tứ cô nương, nhìn hần như vậy, hoàn toàn không giống như lời đồn đãi kia... Là một nửa ngốc nghếch, tướng mạo tất nhiên là không cần phải nói, trong thiên hạ thì lại tìm không ra nam tử so với hần tuấn dật hơn, tính tình tao nhã hữu lễ, cử chỉ ưu nhã lễ độ, làm sao lại giống như người khác nói là tính tình thô bạo.

Càng xem càng vui mừng, càng xem càng yêu mến, nhị phu nhân rưng rưng nước mắt, trên mặt treo đầy tươi cười, quay đầu nói với lão phu nhân: “Nương, tứ cô nương chính là người có phúc.” Rồi vụng trộm cầm khăn lau lệ nơi khóe mắt.

Lão phu nhân nghe xong cũng là gạt đầu, cười nói: “Người đã có thể yên tâm a, hôm nay người cũng thấy, vì vậy không nên hàng ngày ở trước mặt ta nhắc tới nữa, người không phiền, lão bà ta cũng phiền chết đi.”

Câu này vừa nói ra, khiến không khí trong phòng liền sinh động lên, Hồng Tụ nhanh chóng mang ghế cho Cẩm Nương ngồi, Cẩm Nương cũng không để ý tới, mà ngồi bên cạnh Lãnh Hoa Đình, liền có tiểu nha đầu đi vào dâng nước trà, lại bày trái cây, lão phu nhân liền hỏi Lãnh Hoa Đình một ít chuyện nhà, Lãnh Hoa Đình đáp từng chuyện, trên mặt cũng không có một chút không kiên nhẫn nào, Cẩm Nương nhìn thấy liền cao hứng, hần vì mình, liền nhịn sự khó chịu khi nói chuyện tào lao, hần hiếm khi có lúc như vậy, còn nghiêm trang như thế, từng câu đều là nghiêm túc trả lời.

Nhị phu nhân liếc mắt, thấy Cẩm Nương chỉ dẫn theo một mình Tứ Nhi trở về, thì rất là kinh ngạc, không khỏi hỏi: “Như thế nào không thấy Bình Nhi đi theo?”

Cẩm Nương đang nghĩ ngợi muốn tìm một cơ hội cùng nhị phu nhân nói chuyện của Bình Nhi, lại không ngờ lúc này, ngay trước mặt lão phu nhân cùng Lãnh Hoa Đình nhị phu nhân lại hỏi, làm cho nàng rất khó xử, nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Lão phu nhân ánh mắt rất sắc bén, không chỉ sắc mặt Cẩm Nương khác thường, mà Tứ Nhi đứng ở một bên cũng bối rối, thì liền biết rõ nha đầu Bình Nhi kia sợ là xảy ra vấn đề rồi, lại nghĩ tới trước khi tứ cô nương gả đi, bên người cũng có người không sạch sẽ, trong nội tâm bà càng hiểu rõ vài phần, cũng không đợi Cẩm Nương trả lời, liền nói với nhị phu nhân: “Người cũng không nhìn vợ chồng son bọn họ một chút,

rõ ràng chính là nhất thời nẩy lòng ham muốn trở về, sao có thể mang về hết, lại nói, nha đầu tốt a, một cái là được, nhiều người nhìn xem còn vương bận.” Nói xong, rồi cười cười nói với Hồng Tụ đứng một bên: “Người xem, bên cạnh ta cũng chỉ có một mình Hồng Tụ, đó là bởi vì nàng lấy được lòng của ta, những người khác, ta còn dùng không quen.”

Hồng Tụ nghe xong liền đứng một bên cười không ngừng.

Nhị phu nhân cũng nhìn ra Cẩm Nương có điều không đúng, nàng vốn chỉ là thuận miệng hỏi, hôm nay nghe lão phu nhân vừa nói như vậy, trong nội tâm liền nổi lên nghi ngờ, bất quá, bây giờ đang có mặt cô gia, nên không thể hỏi nhiều, chỉ là trong nội tâm bắt đầu lo lắng.

Mấy người bọn họ đang nói chuyện, thì bên kia chợt nghe bọn tiểu nha đầu báo lại, nói là nhị cô nương nghe nói tứ cô nương cùng tứ cô gia hồi môn, nên kéo đại cô nương cùng đi tới.

Cẩm Nương nghe xong liền chấn động, không khỏi nhìn về phía nhị phu nhân, nhị phu nhân liền giải thích nói: “Cũng thật trùng hợp, hôm nay đại cô nương cũng trở về hồi môn, nàng đến đây cũng được một canh giờ, thì con cũng trở lại, hôm nay thật là ngày lành.”

Câu sau là nói với lão phu nhân, nhưng trên mặt lão phu nhân lại không vui vẻ, cũng không quan tâm tứ cô gia đang ở đây, hừ lạnh một tiếng nói: “Tứ cô nương của chúng ta khó có được lần đầu hồi môn, đại cô nương, thì suốt ngày chạy về nhà mẹ đẻ, cũng không biết lúc trước mẫu thân nàng có dạy nàng nữ giới, xuất giá chi nữ không, nào có ai ba ngày hai ngày lại về nhà mẹ đẻ, thật sự là mất hết thể diện của Tôn gia chúng ta, Cẩm Nương a, con từ nay về sau nên coi nhà chồng làm trọng, coi chồng là trời, cũng đừng học đại tỷ của con a...”

Cẩm Nương giờ mới hiểu được, kỳ thật lão phu nhân cũng là đang lấy lòng Lãnh Hoa Đình, sau khi Cẩm Nương xuất giá ba ngày là phải trở về hồi môn, bởi vì Lãnh Hoa Đình không muốn, cho nên nàng không có về, chỉ đem quà lễ sang không quả thật không đúng, lúc trước trong lòng lão phu nhân cũng tức giận, nhưng vì nghĩ cô gia là người tàn tật, chắc sẽ là người tính tình cực đoan, không muốn đến Nhạc gia cũng có thể hiểu được, nhưng mới vừa rồi chứng kiến một màn tứ cô gia nhin đau nhức đến hành lễ với mình, thì tất cả tức giận trong lòng lão phu nhân đều tiêu tan, thật là hài tử tốt a, hiểu lễ lại ân cần, có hấn che chở cho tứ cô nương, cuộc sống sau này của tứ cô nương sẽ không kém chút nào.

Cho nên, mới mượn cơ hội để Cẩm Nương đối với vị hôn phu quan tâm hơn chút ít.

Lão phu nhân lại nghĩ tới đại cô gia, tổng cộng chỉ đi theo Vân Nương hồi môn ngày đầu tiên, còn cực kỳ kiêu căng, Vân Nương ở trong Trữ vương phủ cũng không được người ta chào đón, cha mẹ chồng trọng phu lại thêm vài cái di nương thông phòng, mỗi ngày đều làm âm ỉ, nếu nàng gặp cái gì không tốt liền về nhà mẹ đẻ, ở trong nhà khóc lóc kể lể ồn ào, oán cha mẹ lựa nhà chồng không tốt cho nàng, một người mạnh mẽ như đại phu nhân, cũng bị nàng làm tức giận đến thành bệnh, giờ cũng trở nên lười nhác, thật nhiều sự tình đều ném cho nhị phu nhân, cũng may nhị phu nhân là người hiểu lý lẽ, đem trong phủ quản lý có trật tự, lão phu nhân mới có thể yên ổn sống qua ngày, nhưng mà ba ngày hai buổi thì bị Vân Nương âm ỉ, cho nên, vừa nghe đến tên Vân Nương, là bà liền thấy chán.

Đang lúc nói chuyện, thì Tôn Ngọc Nương đã lôi kéo Tôn Vân Nương vén rèm đi vào, thần sắc Tôn Ngọc Nương tươi tắn, không hề có vẻ mặt lo lắng của người sắp gả đi, vẫn bộ dạng cô gái nhỏ cười hì hì dặt tay Vân Nương, vừa nâng mắt lên, liền nhìn thấy Lãnh Hoa Đình ngồi ngay ngắn trong nội đường, thì lập tức ngậy người, đó là tiên nhân hạ phàm sao? Thế gian sao lại có người mỹ mạo như vậy, ngũ quan tinh xảo không giống như người bình thường tạo ra, đẹp nhất là đôi mắt kia, đen như hồ sâu, rồi lại chói lọi như sao, vừa giống như tuyết liên nở rộ trên băng sơn, lại như bách hợp xấu hổ trong thâm sơn, đẹp đến làm cho người ta hít thở không thông, thật là đẹp... Khiến cho hồn của nàng bay lên trời, khiến cho nàng rất cuộc không mở mắt nổi, Lãnh Hoa Đường đã tuấn đạt như thần tiên, nhưng mà, so với nam tử này, thật sự là thua kém cách xa vạn dặm...

“Ngọc Nương!”

Lão phu nhân thiếu chút nữa bị chọc tức chết, Ngọc Nương cũng quá vô sỉ đi, quả thực không biết thẹn, nào có ai vừa gặp đã nhìn chăm chăm vào muội phu của mình như vậy, còn... Một bộ dáng mất hồn mất vía như thế, thật sự là dọa người a, thật sự nhin không được, nên trách cứ nàng một tiếng.

Vân Nương từ lúc tiến vào, cũng bị tuấn nhan của Lãnh Hoa Đình choáng váng một chút, bất quá, nàng là chỉ thưởng thức, người cùng vật đẹp mắt sẽ hấp dẫn ánh mắt người bình thường nhưng mà, sau khi nàng nhìn mấy lần cũng có thể chuyển dời tầm mắt, ngược lại đang đánh giá đến Cẩm Nương, cách lần trước gặp mặt thời gian cũng không dài, nhưng Cẩm Nương so với lúc trước càng lộ vẻ kiều mỹ, giữa lông mày vẫn bình tĩnh giống như trước đây, nhưng lại nhiều hơn phần ngọt ngào cùng hạnh phúc, là vì nam tử bên người kia sao?

Nghĩ đến thái độ của Trữ vương thế tử đối với của mình, trong nội tâm Vân Nương dấy lên một trận chua xót, một cổ ghen ghét bỗng dừng lại tự sinh ra, dựa vào cái gì, nàng bất quá chỉ là một thứ nữ, lại còn gặp ột kẻ tàn tật, vốn tưởng rằng sẽ là một người bệnh sắp chết, sao lại là kẻ tuấn mỹ không giống người nhân gian như thế, tại sao lại đối tốt với một người có tướng mạo bình thường như Cẩm Nương vậy?

Lãnh Hoa Đình thật sự là chịu không được ánh mắt háo sắc Tôn Ngọc Nương nữa, nếu như đây không phải là nhà mẹ đẻ của Cẩm Nương, lại có nhị phu nhân cùng lão phu nhân ở đây, hẳn thực muốn kiếm cái gì đó đập nát mặt nữ nhân xấu xa này, cũng may lúc hẳn nhần nại đến cực hạn, thì lão phu nhân quát to một tiếng, hẳn mới thu lại buồn bực trong mắt, lại là một bộ dáng ưu nhã hữu lễ.

Tôn Ngọc Nương bị lão phu nhân quát, mới hồi phục tinh thần lại, tuy vẫn lưu luyến không muốn dời mắt khỏi Lãnh Hoa Đình, nhưng vẫn phải dịch chuyển khỏi, lúc này nàng mới phát hiện, mọi người trong phòng đều nhìn mình, hai tai lập tức nóng lên, thấp đầu, cực lực che giấu vẻ không tự nhiên của chính mình, cung kính thi lễ một cái với lão phu nhân, sau đó liền thành thật đứng một bên, một đôi mắt to lại vẫn là thỉnh thoảng nhìn về phía Lãnh Hoa Đình, không có biện pháp, thật đẹp, con mắt như không phải là của mình, tuyệt không nghe đầu óc điều khiển, không chế không nổi lại muốn nhìn nhiều hơn mấy lần.

Cẩm Nương thật không nghĩ tới Tôn Ngọc Nương lại đối với tướng công nhà mình mắt hoa si như thế, được rồi, thẳng nhãi này lớn lên cũng quá yêu nghiệt một chút, chính mình khi đó cũng nhìn đến không mở mắt nổi, nhưng mà, con người luôn có lý trí, đúng không, lão phu nhân đều đã quát lên mà Tôn Ngọc Nương còn nhìn chăm chăm vào tướng công, vậy cũng quá vô lễ a, quá không lịch sự đi, nàng ta là người đã đính hôn rồi, nào có nữ tử ai mà cứ nhìn chăm chăm vào tướng công của người khác như vậy, Vân Nương so với nàng ta khá hơn, hoàn hảo, thân phận hiện tại khiến cho Vân Nương dù có yêu mến, cũng không thể nghĩ bậy, bằng không, lại tới thêm một Bình Nhi, thì rất phiền toái.

“Đây là tứ muội phu sao? Quả nhiên nhân trung long phượng a, tứ muội muội thật sự là có phúc khí tốt.” Tôn Vân Nương thật sự nhìn không nổi bộ dáng nhị muội của mình nữa, lại sợ lão phu nhân bởi vậy lại tức giận Ngọc Nương, nên vội vàng đi ra đánh vỡ bầu không khí khó chịu này.

Lão phu nhân cũng bị Tôn Ngọc Nương làm ách hết mặt mũi, Vân Nương vừa nói lời này, nên nàng cũng không thể phát tác, nên vừa cười vừa nói: “Ngọc Nương, Vân Nương, đến, chào tứ muội phu của các người a.”

Ngọc Nương cùng Vân Nương nghe xong liền tiến lên hành bán lễ cho Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình mặt mày bất động, hai mắt mơ hồ, nhưng vẫn chấp tay thi lễ hồi lại, “Hoa đình gặp qua đại tỷ, nhị tỷ.” Lại từ đầu đến cuối cũng chưa từng liếc nhìn hai tỷ muội.

Vân Nương ngược lại rất tự nhiên thối lui một bên, Ngọc Nương lại cảm thấy trong nội tâm rầu rĩ, rồi ngẩng đầu hung ác nhìn Lãnh Hoa Đình một cái mới lui xuống.

“Tứ muội, không nghĩ tới người hôm nay cũng hồi môn, ta còn định qua hai ngày nữa sẽ cùng Uyển nhi đi tới chỗ nhị phu nhân, tỷ muội chúng ta lại trò chuyện, hiện tại càng tốt, cũng không cần phải phiền toái đi Đông phủ như vậy, một lát nữa tỷ tỷ tìm muội tán gẫu.” Vân Nương thân mật tới kéo tay Cẩm Nương nói, trên khuôn mặt không thấy nửa điểm giả tạo, giống như lúc trước hai nàng ở trong nhà là tỷ muội tốt vậy.

Cẩm Nương tất nhiên biết rõ là nàng muốn hỏi chuyện làm ăn kia, trong nội tâm liền bối rối nghĩ xem phải trả lời nàng như thế nào mới tốt, thì bên kia nhị phu nhân liền nhắc nhở: “Cẩm Nương, đại phu nhân đang bệnh, con còn chưa có đi bái kiến, một lát nữa để Đông nhi dẫn con đi qua đó, giờ lão gia cũng sắp về, để cô gia ở chỗ này chờ lão gia trở về a.”

Cẩm Nương vừa đi, Vân Nương cùng Ngọc Nương tất nhiên là không thể ngồi lại trong phòng lão phu nhân, dù sao Lãnh Hoa Đình là khách lạ, lại là nam nhân, nam nữ ở trong đại phòng cũng không thể nào nói

chuyện, vì thế Vân Nương nghe xong liền cao hứng nói với Cẩm Nương: “Tứ muội, vừa vặn, đại tỷ cũng muốn đi gặp mẫu thân, ta và nhị muội sẽ cùng muội đi a.”

Cẩm Nương nghe xong liền gật đầu, nàng cùng đại phu nhân cũng không có nhiều điều muốn nói, chuyện của Liễu Lục khiến nàng đối với đại phu nhân càng thêm chán ghét, lúc ở nhà mẹ đẻ khi dễ ngược đãi mình còn chưa tính, không nghĩ tới, gả đi rồi, nàng còn muốn thao túng người bên cạnh mình, nữ nhân này, lòng dạ cũng quá tàn nhẫn đi, bất quá, trên cấp bậc lễ nghĩa vẫn phải làm, nên để cho Tứ Nhi đem lễ vật đã chuẩn bị tốt ra, phân đưa cho lão phu nhân, nhị phu nhân, Vân Nương Ngọc Nương mấy phần, vì không gặp mặt Trinh Nương nhưng cũng sai người đưa lễ vật qua, còn chính mình thì tự tay đem lễ vật đưa cho đại phu nhân, đi phía sau Vân Nương và Ngọc Nương cùng nhau đi tới phòng đại phu nhân.

Trên nửa đường, Vân Nương mắt nhìn Tứ Nhi đi theo, giống như tùy ý mà hỏi thăm: “Di, ta nhớ được bên người Tứ muội có hai người đặc lực, hôm nay như thế nào chỉ có một người, Bình Nhi đâu?”

Cẩm Nương nghe xong liền tiểu phi tiểu nhìn nàng nói: “Đại tỷ trí nhớ thật tốt, ngay cả nha đầu bên người ta cũng nhớ rõ.” Nói, lại thở dài, tiếp theo nói ra lời kinh người: “Bình Nhi chết rồi.”

Vân Nương nghe được chấn động, mắt to hiện lên một tia kinh hoảng, vội vàng mà hỏi thăm: “Chết? Như thế nào lại chết rồi?”

Cẩm Nương mắt nhìn Ngọc Nương vẫn còn đang mắt hờn mắt vía bên cạnh nói: “Nàng rất lớn mật, lại dám đối với tướng công làm ra những hành động to gan, tướng công liền cho người đuổi ra bên ngoài, về sau, ta vốn muốn tặng cho Tam thúc nhà ta, nhưng nàng chết sống không chịu, cãi lộn náo loạn, tướng công liền sai người đem nàng dùng côn đánh chết...” Lời vừa nói đến đây, Cẩm Nương cố ý ngừng lại, rồi không có nói tiếp, xem bộ dạng Vân Nương như vậy, tựa hồ đối với chuyện Bình Nhi rất là quan tâm, chẳng lẽ, Bình Nhi trước khi đi, đã chịu nàng sai khiến? Vậy thì việc đổi thuốc xem ra cũng có quan hệ với Vân Nương.

Tôn Vân Nương nghe xong quả nhiên sắc mặt thật không dễ nhìn, thì thào nói: “Như vậy a... Là nên đánh chết... Chỉ là, rốt cuộc cũng cùng gả đi, tứ muội cũng không thể nói che chở chút ít sao.”

Cẩm Nương nghe xong không khỏi cười lạnh: “Tướng công cũng là muốn tốt cho ta, đối với nô tỳ bất nhân bất nghĩa bán đứng chủ nhân này, không cần nương tay, đại tỷ, người nói đúng không.”

Vân Nương bị Cẩm Nương nói đến chấn động, cười mỉa mai nói: “Vậy cũng đúng, người đặc lực mà lại bất trung như vậy, chúng ta ở nhà chồng cũng rất khó khăn, không thể mềm lòng.”

Lời nói của Cẩm Nương như đập vào trong lòng Ngọc Nương, người kia đối với nữ tử yêu hấn lại nhẫn tâm như thế sao? Bình Nhi thì Ngọc Nương đương nhiên biết đến, lớn lên xinh đẹp tuyệt trần, lại là nha hoàn thiếp thân cùng gả tới với Cẩm Nương, coi như là đối với hấn có chút tâm tư này, cũng là bình thường, bất quá... Có thể là ngại thân phận quá thấp, nên không thích, chính mình mới là con vợ cả... Nhân vật thần tiên như vậy, nếu có thể đứng lên, sợ là thế gian này không có nam tử nào có thể so với hấn, nếu là... Trong lúc nhất thời, tinh thần nàng mơ hồ, Cẩm Nương cùng Vân Nương nói gì đó, nàng toàn bộ đều không nghe thấy, chỉ là ngơ ngác đi theo bên cạnh.

“Tứ muội muội, lần trước tỷ tỷ nói với muội chuyện kia, người thăm dò thế nào? Đã hỏi qua mẹ chồng của muội chưa?” Vân Nương thật sự không muốn vì chuyện Bình Nhi mà vướng bận nhiều, nên thay đổi chủ đề sang chuyện nàng quan tâm nhất.

Cẩm Nương nghe xong thì cười lạnh trong lòng, quả nhiên là muốn hỏi chuyện này, nàng ta cũng không chịu suy nghĩ một chút, gian cửa hàng ở thành đông này ngay cả Dự thân vương phủ cũng có cổ phần, mà đây chỉ là mới một nhà, trong kinh không biết còn bao nhiêu hoàng thân quốc thích trộn lẫn bên trong, nàng lại chỉ có một ít cửa hàng nhỏ mà muốn chen chân vào trong, nghĩ cũng quá hay đi, bất quá... Nhất thời trong đầu Cẩm Nương liền hiện ra đôi mắt oán hận của Xuân Hồng, khóe miệng liền câu thành nụ cười nói:

“Đại tỷ, ban đầu là không có cách nào khác, tỷ cũng biết, cửa hàng này là vương gia trông coi, các nhân vật lớn trong kinh thành đều góp cổ phần, người bình thường cũng không vào được, bất quá, hôm nay ngược lại có một cơ hội tốt, cũng không biết đại tỷ có nguyện ý thử xem hay không.”

Vân Nương không nghĩ tới Cẩm Nương thật đúng là nghĩ ra biện pháp, nên hai mắt không khỏi sáng lên, nàng dừng bước chân, “Muội muội nói mau, có biện pháp gì, chỉ cần tỷ tỷ có thể làm được, tất nhiên là sẽ

nghĩ biện pháp đi làm, từ nay về sau kiếm được tiền, tỷ tỷ sẽ không quên ân tình của muội muội.”

Người không âm thầm hại ta, ta liền thiên ân vạn tạ rồi, ta cũng không dám cần người nhớ ơn, trong lòng Cẩm Nương oán thầm, nhưng trên mặt lại ra vẻ khó xử nói: “Bây giờ cửa hàng này là do tam thúc tiếp quản, nếu tỷ đi tìm tham thúc thì việc có thể thành.”

Vân Nương nghe xong trên mặt liền thất vọng, sáng giọng nói Cẩm Nương: “Tam thúc người nổi danh là kẻ hỗn đản, người... Làm sao người lại để cho ta đi tìm người như vậy?”

Cẩm Nương nghe xong không khỏi nở nụ cười, ra vẻ thần bí ở bên tai Vân Nương nói: “Người đã biết rõ Tam thúc là người như vậy, còn không nghĩ ra biện pháp sao? Tặng hai người đẹp mắt ra, lại đi tìm quản sự cùng hắn nói chuyện, mời hắn đi Thiên Hương cư, Hỉ Thúy lâu chơi đùa, đem hắn mê đến thất điên bát đảo, thì nhất định sẽ đáp ứng người, hắn a, thích nhất đúng là rượu ngon mỹ nữ, người như vậy không phải là dễ mua chuộc nhất sao? Bằng sự thông tuệ của đại tỷ, còn sợ không thu phục được kẻ hỗn đản kia sao?”

Vân Nương nghe xong đôi mắt quả nhiên lại phát sáng lên, nếu chỉ cần đổi hai mỹ nhân là có được lợi nhuận lớn như vậy, thì quả là quá lời, chỉ cần một phần nhỏ như sợi lông thôi, thì lợi nhuận một năm cũng không thể đếm hết được, nếu việc này thành, từ nay về sau mình ở trong Trữ vương phủ cũng không cần phải nhìn sắc mặt người khác mà sống, vừa nghĩ như thế, thì không khỏi hưng phấn lên, ước gì có thể lập tức mang Cẩm Nương trở về vương phủ, “Tứ muội muội, muội nói tốt lắm, sáng mai ta liền đi chọn người, đến lúc đó muội nên giúp ta dẫn người đến, đại tỷ được chỗ tốt, tự nhiên sẽ không quên muội muội.”

Cẩm Nương cười đáp, “Sáng mai đi, sáng mai tỷ hẹn Uyển nhi muội đi đến chỗ nhị phu nhân a, ta mời tam thẩm tử cùng đi, nhớ rõ, nên đem chút ít lễ vật tặng cho tam thẩm tử của ta, tam thẩm tử người này thật sự, là được thứ tốt, thì rất nhiều đều dễ xử lý.” Nói xong thì đối với Vân Nương nhấp mắt.

Vân Nương tự nhiên là đã hiểu ý của nàng, hai tỷ muội liền nhìn nhau cười, cùng đi vào trong nội viện của đại phu nhân.

Tam lão gia là cái người cần quấy, thái độ như vậy mà trông coi cửa hàng thành Đông, chớ nói nửa năm, sợ là chỉ ba tháng cũng chống không nổi, nếu như Vương Gia tiếp tục bỏ mặc để hắn trông coi, thì sớm muộn cũng sẽ xảy ra chuyện, cho nên, dù Vân Nương có thể góp cổ phần vào, cũng chẳng được bao nhiêu tiền lợi nhuận, đây là điều quan trọng nhất, bên người Vân Nương có mấy cô gái lợi hại, nếu như tuyển hai người đến bên người Tam lão gia, Tam lão gia là người háo sắc tham tiền, có mối nối cũ, nô tỳ Xuân Hồng kia, không có Tam lão gia sủng ái, dù có bản lĩnh, cũng không trở mình nổi, nếu như nàng chấp nhận vận mệnh thì không sao, nhưng lại nổi lên tâm tư hại người, sợ là sẽ bị trừng trị đến thịt dư trên người cũng chẳng còn mấy lượng.

Trong nội tâm Vân Nương cao hứng, nhất thời đã quên Ngọc Nương, vừa cùng Cẩm Nương bước vào sân nhỏ của đại phu nhân, quay đầu lại mới phát hiện Ngọc Nương không có theo kịp, tức giận đến quay đi kéo Ngọc Nương, thấy nàng vẫn là một bộ dáng mặt hồng mắt vía, nên không khỏi nóng nảy, duỗi tay chọc trán của nàng, nhỏ giọng mắng: “Người bị ma ám rồi hả? Đó chính là tướng công của Cẩm Nương, người lại bị thần kinh cái gì, hắn cũng là người người có thể mơ tưởng sao? Đừng quên, người đã đính hôn rồi, sang năm sẽ là nữ nhân gả cho thế tử, thế tử cũng là người nhất phái phong lưu tuấn tú, người lúc trước không phải chết sống cũng yêu mến hắn sao? Như thế nào hiện tại lại thay lòng đổi dạ rồi?”

Ngọc Nương bị nàng đâm đau, nâng mắt nói: “Người kia, hắn căn bản là không thích ta, đại tỷ... Người không biết, ngày đó, cũng không phải ta cố ý đi vào phòng kia, ta rõ ràng là đi vào phòng Uyển nhi, đi đến nửa đường đột nhiên có một nha đầu, nói cho ta biết, cái phòng kia chính là của Uyển nhi, còn dẫn theo ta đi vào nghỉ ngơi, ta nào biết đâu rằng, đây là chỗ không sạch sẽ, người kia... Người kia còn cùng mấy tên xấu xa đó ở một chỗ, tương lai... Tương lai ta gả đi, chưa chừng lại giống với người, đều không được tướng công sủng ái, ta... Ta không muốn gả cho hắn.”

Việc này vẫn dấu trong lòng Ngọc Nương đã lâu, cũng không dám nói với người khác chuyện đó, chuyện ngày đó cũng quá mức uất ức, rõ ràng mình chính là người có quy củ, ai biết lại đụng phải chuyện như vậy, còn bị người chê cười, bị phụ thân đánh mười roi, đánh cho nàng da tróc thịt bong a, hôm nay còn bị đại tỷ mắng, nàng càng nghĩ càng ủy khuất, nhìn không được nên nói hết với đại tỷ, đại tỷ cho tới bây giờ đều rất thương yêu nàng, có lẽ, có thể giúp nàng?

Quả nhiên, lời Ngọc Nương đâm vào chỗ đau của Vân Nương, nàng kéo tay Ngọc Nương nói: “Nay cũng không phải là không có biện pháp nào sao, chuyện hôn nhân đại sự này, cũng không phải do chúng ta quyết định, tỷ tỷ ta hiện tại cũng muốn đổi ý, nhưng mà đổi được sao? Nam nhân cưới người không thích, hẳn còn có thể tái giá, lấy tiểu thiếp thông phòng, chỉ cần yêu mến, thì có thể từng người từng người đem vào trong phòng, nữ nhân chúng ta... cũng chỉ có nhận mệnh, nhị muội, muội chớ suy nghĩ lung tung, việc này cơ bản là do muội không cẩn thận, hôm nay ván đã đóng thuyền, muội... Thanh danh đã sớm hỏng, muốn hủy hôn tái giá, làm gì có người nào đứng đắn theo đuổi cưới muội? Lại nói, thế tử này nhìn xem cũng không phải là người quá xấu xa, ngày ấy cũng bắt quá là gặp dịp thì chơi thôi, muội sau này, chỉ cần hầu hạ tốt hẳn, tất nhiên có thể lấy được lòng của hẳn.”

Tôn Ngọc Nương nghe xong liền khóc lên, nắm tay Vân Nương, vội vàng nói: “Không, ta muốn đi tìm nương, ta không lấy thế tử làm chồng, ta muốn gả cho Nhị công tử, Giản Thân Vương không phải thương Nhị công tử nhất sao? Ta cũng không cùng tranh với Cẩm Nương, hay là làm bình thêđi, người xem, Nhị công tử đối với Cẩm Nương thật tốt a, nha hoàn khi dễ Cẩm Nương, thì Nhị công tử đều giúp đỡ, ta lại không kém so với Cẩm Nương, ta là một đích nữ, gả ột người tàn tật như hẳn, còn chịu làm bình thê, tuyệt không ghét bỏ hẳn, hẳn... Hẳn tất nhiên sẽ cảm động.”

Cẩm Nương ngay lúc Vân Nương quay lại, cũng lên lút đuổi theo, nhưng chỉ là đứng bên cạnh sân nhỏ, cách nơi đó vài mét, nên lời nói của hai tỷ muội Vân Nương nàng đều nghe rõ ràng rành mạch, thật đúng là không nghĩ đến Tôn Ngọc Nương quá không biết xấu hổ, đến tình trạng này rồi, mà nàng còn nói ra miệng như vậy, còn nói... Không chê tướng công nhà nàng hả? Hừ, tướng công muốn lấy nàng ta sao? Vừa rồi nếu không phải ở trong phòng lão phu nhân, tướng công vì muốn giữ gìn mặt mũi cho nàng giả bộ nhả nhận, thì không biết chừng đã cầm gì đó đập bể đầu nàng ta, chính mình đã tận mắt thấy hẳn cầm cái chén trà đập bể đầu nha đầu Lưu di nương đưa đến, đây chính là chuyện thật nha, đột nhiên nàng cũng muốn nhìn đến biểu lộ của Lãnh Hoa Đình khi nghe Tôn Ngọc Nương nói phải gả cho hẳn, nhất định là biểu tình rất phong phú, rất thú vị, vừa nghĩ như thế, sự khó chịu trong nội tâm liền toàn bộ tiêu tán tẩn, giả bộ chuyện gì cũng không biết, xa xa kêu Vân Nương một tiếng: “Đại tỷ, Đỗ ma ma đều đã ra đón, hai người còn đang làm gì đấy?”

Vân Nương nghe xong vội vàng trả lời vài tiếng, rồi liếc mắt trừng Ngọc Nương nói: “Một lát nữa người ở trước mặt nương không thể nói hươu nói vượn, nương bây giờ không chịu nổi bị chọc tức.” Nghĩ nghĩ, lại thở dài: “Ta cũng là đứa con không ra gì, ở nhà chồng bị chọc tức, đã muốn trở về tố khổ cùng nương, bây giờ... làm cho nương tức đến bị bệnh, thật sự là bất hiếu a.”

Nói xong, liền kéo tay Ngọc Nương đi vào trong nội viện, quả nhiên Đỗ ma ma đã ra khỏi phòng nghênh đón, thật xa liền cười tủm tỉm nói: “Ồ, hôm nay là gió nào a, mà đại cô nương cùng tứ cô nương đều trở về thế, mau mau vào nhà, bên ngoài gió lớn lắm, tứ cô nương là lần đầu hồi môn, cũng không thể chậm trễ, đại phu nhân mới nghe tứ cô nương trở về, đã cao hứng, tinh thần cũng khá hơn.” Nói lời nhai liên miên, ánh mắt lại nhìn trên tay Cẩm Nương, xem nàng đeo nhiều đồ quý, thì khóe miệng liền vênh lên, lễ của Giản Thân Vương phủ, cho tới bây giờ đều là thứ tốt.

76. Chương 76

Vân Nương ở phía sau dắt Ngọc Nương, bước chân Ngọc Nương đi chuyển, nhưng con mắt thì lại nhìn Cẩm Nương, lòng mày cau lại chặt chẽ, một bộ dáng tâm sự nặng nề.

Cẩm Nương cũng bắt kể nàng ta, chính mình chỉ trước một bước đi theo sau lưng Đỗ ma ma, khẽ cười nói với Đỗ ma ma: “Đã một thời gian không gặp Đỗ ma ma, nhìn ngài tinh thần càng thoải mái lanh lẹ, mà ngài là người đắc lực bên người nương, nên việc lớn việc nhỏ đều cần ngài vất vả giúp đỡ, vì vật phải bảo trọng thân thể a.”

Đỗ ma ma nghe tứ cô nương nói chuyện cực kỳ thân thiết, không khỏi cười đến thấy răng không thấy mắt, cao hứng nói: “Tứ cô nương sao lại nói như vậy, người đã già, không còn chỗ dùng được nữa, được tứ cô

nương nhớ mong, thật đúng là phúc phận của lão nô.”

Một lát sau Vân Nương lôi kéo tay Ngọc Nương đuổi tới, “Đồ ma ma, mẫu thân tinh thần có tốt hơn chút nào không?”

Đồ ma ma nghe xong thì đôi mày thu lại, ánh mắt cam chịu nhìn Vân Nương nói: “Có tốt hơn một chút, đại cô nương, một lát tiến vào đi, cũng đừng nói những lời chán nản, đại phu nhân không thể chịu thêm đả kích đâu.”

Vân Nương nghe xong thì sắc mặt khẽ biến thành ảm đạm, không kiên nhẫn nói: “Tốt lắm, ta biết rõ rồi, lúc đó chẳng qua lòng của ta phiền muộn thôi? Ai bảo nương chọn cho ta một kẻ ăn chơi chứ...” Còn muốn nói tiếp, thì Ngọc Nương cười cùng lấy lại tinh thần, vội vàng lấy tay che miệng nàng: “Đại tỷ, tỷ bớt tranh cãi đi, nương đang giận tỷ.”

Vân Nương nghe xong thì đem tay của nàng hất ra, trách mắng: “Cái gì đang giận ta, người cũng không phải giống vậy sao? Làm ra chuyện đến nương cũng không còn mặt mũi gì...” Thấy Ngọc Nương một bộ dạng sắp khóc, lại nói: “Quên đi, người cũng không dễ chịu gì, mau vào đi thôi.”

Đại phu nhân nằm nghiêng một bên giường, vẻ mặt ghét ghét nhìn Cẩm Nương cùng vài người tiến vào, sau đó mạnh mẽ lấy lại tinh thần ngồi xuống, trên mặt là một bộ dáng nghiêm túc đoan trang, phỏng chừng cũng đã nghe được đối thoại của hai tỷ muội Vân Nương, nên tâm tình không tốt lắm.

Cẩm Nương đi lên phía trước, hành lễ với đại phu nhân, cười nói: “Nghe nói mẫu thân thân thể không tốt lắm, Cẩm Nương đặc biệt trở về thăm ngài, mẫu thân nên bảo trọng a.”

Đại phu nhân mặt mày bất động, nhưng ánh mắt lại lợi hại nhìn chằm chằm vào Cẩm Nương, ẩn chứa tia tức giận, Cẩm Nương thần sắc tự nhiên, lẳng lặng cùng nàng đối mặt, thấy nàng sau nửa ngày cũng không nói lời nào, liền đem lễ vật trong tay trình lên: “Mẫu thân, trong này có nhân sâm năm trăm năm, còn có tổ yến tốt nhất, là đặc biệt cho ngài bồi bổ thân thể.”

Đại phu nhân nghe xong thì lúc này mặt mới giãn ra, tròng mắt lên, ý bảo Đồ ma ma nhận lấy, rồi nói với Cẩm Nương: “Nghe nói tướng công người cũng tới, sao không đến chào ta?”

Cẩm Nương nghe xong liền cười giải thích: “Nói là lão thái gia cùng phụ thân đều hạ triều, hần đi làm lễ ra mắt với hai vị đại lão gia, hần thân thể không tiện, ngài lại bệnh, sợ là không thuận tiện, cho nên...”

“Cho nên sợ ta lây bệnh cho hần sao? Thật đúng là giá tử lớn a, con gái ba ngày xuất giá cũng không hồi môn, người Giản Thân Vương phủ thật đúng là mắt đặt trên đầu.” Không đợi Cẩm Nương nói xong, Đại phu nhân liền ngắt lời nói.

Quả nhiên coi như là đưa trọng lễ cho nàng cũng là muốn bới lông tìm vết, chuyện Liễu Lục mình còn chưa tìm nàng tính sổ, nàng ngược lại còn sinh sự, chỉ là tức giận thành bệnh thôi sao? Tốt nhất là tức giận đến chảy máu não, liệt nửa người mới tốt, trúng gió cũng được, Cẩm Nương ở trong lòng oán thầm, nhưng trên mặt lại dẫn thì có chút xấu hổ, ánh mắt có chút trốn tránh nói: “Mẫu thân, là Cẩm Nương không tốt, Cẩm Nương... Một lát nữa đi khuyen tướng công vội tới chào mẫu thân.”

Đại phu nhân thấy nàng một bộ dạng thành thật nghe dạy bảo, sắc mặt lúc này mới tốt một chút, đang muốn nói thêm gì nữa, thì Cẩm Nương vừa khổ mặt nói: “Còn có một chuyện vẫn không bởi tội cùng mẫu thân, lúc xuất giá, ngài cho hai người hồi môn, một tên Xuân Hồng, một tên Lục Liễu...” Nói đến đây, Cẩm Nương dừng lại một chút, đôi mắt trong trẻo sáng lên nhìn đại phu nhân.

Chỉ thấy Đại phu nhân cầm khăn tay rung động xuống, con mắt sắc bén nhìn xem Cẩm Nương, thanh âm hơi trầm xuống: “Các nàng như thế nào?”

Cẩm Nương vẻ mặt khổ sở nói: “Các nàng một người bị Cẩm Nương đưa cho tam thức của ta, một người khác, bị đánh hai mươi trượng, bây giờ vẫn còn nằm trên giường không thể nhúc nhích, nguyên là muốn kêu người đem nàng bán đi, vẫn là tướng công nhà ta thiện tâm, nên giữ lại, e rằng cũng đang muốn tặng cho Tam lão gia đi.”

Đại phu nhân nghe xong thì hai tay chiết xoắn khăn, môi tức giận đến mím thành một đường, cả giận nói: “Người đây là ý gì, biết rõ hai người kia là ta đưa cho, mới gả đi ra ngoài không đến hơn tháng, lại đem

hai nha hoàn hồi môn một người đem cho ra ngoài, một người bị thương, người đây đánh bạt tay trên mặt người nhà mẹ đẻ sao?”

“Mẫu thân a, cái này ngài nói oan uổng cho Cẩm Nương rồi, Cẩm Nương chính là vì nể mặt mũi mẫu thân nên mới đánh Lục Liễu hai mươi trượng, ngài không biết thôi, nàng to gan lớn mật, dám ở trong thuốc uống của Cẩm Nương động tay động chân, sau khi bị phát hiện, lại nói là mẫu thân ngài hạ mệnh lệnh, còn nói một nhà già trẻ của nàng ở trong phủ chúng ta, mẫu thân ngài lấy bọn họ ra uy hiếp nàng, nàng bị bắt buộc phải làm chuyện bỉ ổi vô sỉ này, ai nha nha, mẫu thân, Cẩm Nương đương nhiên không tin ngài lại là người hèn hạ vô sỉ, táng tận lương tâm, mẹ cả ngoan tàn độc ác như thế, nên khi nghe xong nàng nói như vậy, tất nhiên là tức giận đến muốn đánh chết nàng, mẫu thân, ngài nói ta làm có đúng không?”

Cẩm Nương vừa nói vừa chầm chầm vào đôi mắt đại phu nhân, chỉ thấy mỗi một câu mình mắng, khoe miệng đại phu nhân liền co lại, càng nói về sau, thì càng bị mình chọc tức đến ghen lại, nhưng vẫn không thể mắng lại, chỉ có thể trừng hai mắt, tựa như con cóc chết, phồng to hai cái mang lên, một bộ dáng tức giận không thể phát, trong lòng Cẩm Nương thiếu chút nữa chết cười, thấy nàng nửa ngày không có đáp lời, thì lại bồi thêm một câu: “Người nói xem ta làm đúng không? Mẫu thân.” Trong thanh âm còn mang theo tia làm nũng, tựa hồ nếu đại phu nhân không trả lời, nàng sẽ không chịu.

Đại phu nhân thật sự là bị nàng làm cho dở khóc dở cười, rõ ràng bị nàng chọc tức chết rồi, mà vẫn không thể không khen nàng làm đúng, lời Lục Liễu nói chính là sự thật, đại phu nhân vốn sai sử Lục Liễu đi hại Cẩm Nương, nàng rõ ràng đang mắng đại phu nhân ở trước mặt là hèn hạ vô sỉ, táng tận lương tâm, ngoan độc xấu xa, sau khi mắng xong, đại phu nhân vẫn không thể không khen nàng chữ giỏi lắm, làm rất đúng.

Tôn Vân Nương nhìn nương mình bị chọc tức giận đến không thở nổi, thiếu không khí nên mặt mũi trắng bệch, ghen đến không thể nói ra lời, liền vội vàng kéo lấy Cẩm Nương nói: “Tứ muội muội thật là, sao lại đi tức giận với mấy kẻ tiểu nhân vô sỉ hèn hạ, đánh chết coi như xong, không đáng đem chuyện này lấy ra nói với mẫu thân, xem đi, hôm nay nương là bị kẻ tiểu nhân hèn hạ vô sỉ này làm tức chết rồi, cái này không phải là thành tội của muội sao?”

Hừ, đây là ám chỉ mình là tiểu nhân a, trong mắt Cẩm Nương hàm chứa tia giễu cợt, trong miệng lại bồi nói: “Nha, đại tỷ tỷ nói đúng, tỷ xem ta, tức giận là đem tình hình thực tế nói ra, mẫu thân, ngài ngàn vạn lần đừng vì kẻ tiểu nhân vô sỉ hèn hạ tức giận, thoải mái, buông lỏng tinh thần, tướng công nhà ta đối với ta rất tốt, có người không mở to mắt muốn hại Cẩm Nương, tướng công nhất định sẽ cầm gì đó đập chết nàng.”

Tôn Vân Nương nghe được thì khựng lại, lời này của Cẩm Nương giống như cảnh cáo mẹ con các nàng, nàng đã biết các nàng làm mấy thủ đoạn nhỏ, nếu như lại tiếp tục, nàng có thể sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Trong đầu lại nghĩ tới cái chết của Bình Nhi, không khỏi đánh rùng mình một cái, lén lút cầm tay đại phu nhân, nàng biết rõ đại phu nhân cũng nghe hiểu ý của Cẩm Nương, đại phu nhân gần đây cường hãn đã quen, từ trước đến nay chỉ có nàng ức hiếp người khác, chưa từng ném qua thiệt thòi, hôm nay bị Cẩm Nương một lần nữa lấy lời nói làm cho tức ghen, chỉ sợ một hơi mà thở không ra, thì lại ngắt đi.

Quả nhiên, tay đại phu nhân lạnh như băng, trong lòng bàn tay còn đổ mồ hôi, càng không ngừng run, Vân Nương trong nội tâm liền gấp lên, nói với Đỗ ma ma đứng một bên: “Nhanh, đi ngâm một chén trà sâm đến, ấu thân uống xuống.”

Đỗ ma ma đã sớm phát hiện đại phu nhân không được bình thường, tứ cô nương nói mấy câu này sắc như đao, từng đao từng đao đều đâm vào trong tâm khảm của đại phu nhân, Liễu Lục cùng Xuân Hồng là Đỗ ma ma tự tay chọn, người cũng là nàng dạy ra, đại phu nhân hạ lệnh gì cho Liễu Lục, Đỗ ma ma đương nhiên là rõ ràng nhất, chỉ là không nghĩ tới, mới hơn một tháng, hai nha đầu này đều bị nắm chặt đi ra, thật đúng là vô dụng a, bất quá, từ nay về sau cũng không thể xem nhẹ tứ cô nương, nàng nên khuyên đại phu nhân, bớt động tâm tư hại người, đã vô dụng không nói còn đem tức giận chính mình.

Bản thân nàng sinh hai cô nương không một người nào mà không phải lo lắng tới, tội gì gây phiền toái cho thứ nữ, đây không phải làm ỉn khó chịu hơn sao?

Nghe đại cô nương phân phó, Đỗ ma ma vội vàng đi pha trà, Tôn Ngọc Nương một mực ngây ngốc đứng ở bên cạnh giường, cũng không nghe đại phu nhân cùng Cẩm Nương nói cái gì, lúc này thấy Đỗ ma ma đi tới,

nàng liền tiến tới, tâm thần bất định nhìn xem đại phu nhân, thấy đại phu nhân mặt mũi trắng bệch, khoe miệng co rút, Vân Nương lại nắm chặt tay đại phu nhân, thì không khỏi nói: “Nương, đại tỷ làm người tức giận? Nương cũng đừng giận, tỷ nháo vài ngày thì để cho tỷ trở về là được, cũng không thể cả đời ở nhà mẹ đẻ.”

Lời nói đến không đầu không đuôi, làm Tôn Vân Nương tức giận lên, duỗi tay phải chọc trán nàng, mắng: “Người con quỷ nhỏ, vừa rồi lại suy nghĩ đến tình lang đi, nương vì sao tức giận cũng không rõ, liền đổ cho ta, ta ở nhà mẹ đẻ thì làm sao, người cũng sắp già, tương lai ta thấy người nếu ở nhà chồng bị chọc tức sẽ không chạy về nhà mẹ đẻ sao.”

Lời này chính đâm chọc chỗ đau của Tôn Ngọc Nương, nàng chỉ nghĩ đến việc không muốn gả cho Lãnh Hoa Đường mà tâm đã phiền, lúc trước thật sự là không có mắt, cho rằng người như vậy chính là nam nhân tuấn suất nhất thiên hạ, lại nhìn hần tuấn tú lịch sự, tao nhã, nên tâm nhất thời bị điều khiển, không nghĩ tới, hần vốn cũng là một lãng tử vô tình, bằng không, như thế nào cùng Trữ vương thế tử và một vài kẻ vô sỉ quây chung một chỗ chứ?

Làm sao so sánh được với tướng công của Cẩm Nương, một nhân tài tựa như thiên tiên, còn trân trọng bảo vệ Cẩm Nương, nam nhân như vậy mới thật sự là người lý tưởng, nếu là... Chân của hần có thể chữa trị tốt, đó chính là một nam nhân tuấn tú độc nhất vô nhị, nam nhân như vậy người nào mà không thích, người nào mà không thương a, Cẩm Nương lại là người tính tình tốt, nếu mình gả qua đó, cũng chỉ mình khi dễ nàng, coi như là bình thê thì thế nào, Cẩm Nương từ nhỏ sợ nhất chính là mình, mình lại là tỷ tỷ, vậy thì trong nội viện kia, cũng chỉ có bản thân mình có quyền nói chuyện, nếu có tiểu thiếp thông phòng... Nhiều nhất thì hai tỷ muội liên kết với nhau, trị chết những người có tâm tư khác... Càng nghĩ càng cảm thấy tốt, liền thốt ra lời nói với đại phu nhân: “Nương, ta không muốn gả cho thế tử của Giản Thân Vương.”

Đại phu nhân vốn còn một hơi ngắn ở lồng ngực không có xuống, vẫn chưa hồi phục lại, thì nghe lời nói này của Tôn Ngọc Nương, giống như một chùy mạnh mẽ giáng thêm vào trong lòng nàng, liền cảm thấy khí huyết cuộn cuộn trong ngực, vội vàng gắt gao đè lại lồng ngực của mình, thở phò phò trừng mắt với Ngọc Nương.

Vân Nương thấy Ngọc Nương thật sự là ngu ngốc, nên vội vàng động thân đem nàng kéo đến bên cạnh, thốt ra mắng: “Người nổi điên cái gì, không thấy nương đang tức giận đến không chịu nổi sao? Lại còn ở nơi này đổ dầu thêm lửa, đã nói với người chuyện đó là không có khả năng, người còn nói, là muốn đem nương đang sống sờ sờ bị tức chết sao.”

Ngọc Nương nghe xong thì liếc trộm đại phu nhân một cái, nhìn đại phu nhân tức đến mặt nghẹn đỏ lên, lúc này cũng luống cuống đầu óc, vội vàng nhào tới vượt ngực đại phu nhân, giúp nàng thở ra, Vân Nương cho rằng nàng cuối cùng cũng đã nghĩ thông, lúc này mới thở dài một hơi, nhìn Đỗ ma ma bưng trà sâm tới, nên vội vàng đứng dậy bưng tới đưa tới bên miệng đại phu nhân, đại phu nhân uống một hơi nuốt xuống, miệng đắng chát, liền lắc đầu, ý bảo một lát nữa lại uống, Cẩm Nương nhìn xem ba mẹ con nàng rồi ren một trận, trong nội tâm cũng nguôi bớt giận.

Lại muốn lửa đổ thêm dầu, chờ đại phu nhân còn chưa thở tốt, liền nói với Tôn Ngọc Nương: “Ai nha, Nhị tỷ, sao tỷ lại nói không muốn gả cho thế tử nữa a, thế tử đang tính toán qua năm mới cưới tỷ vào cửa, biệt viện trong phủ cũng đã chuẩn bị tốt, chỉ chờ đón nhị tỷ đi qua, chuyện hôn nhân đại sự, cũng không thể tùy tiện đổi ý được.”

Vân Nương vừa nghe thấy lời này liền nhíu lông mày, Cẩm Nương đang cố ý khơi mào cho Ngọc Nương náo loạn ở trước mặt đại phu nhân mà, nàng đang muốn trừng mắt liếc qua áp chế Ngọc Nương, thì ai ngờ Ngọc Nương vừa nghe sau lễ mừng năm mới sẽ cưới nàng vào cửa, liền khóc nói với đại phu nhân: “Nương, Ngọc Nương không muốn gả cho thế tử a, hần là một kẻ ăn chơi, Ngọc Nương cũng không muốn giống như đại tỷ, cùng kẻ hoa tâm vô lại sống chung cả đời, nương, van xin ngài, Ngọc Nương trong nội tâm đã có người, không muốn gả cho người kia a.”

Đại phu nhân tức đến mặt đều đỏ, gắt gao trừng mắt với Ngọc Nương, thật vất vả đem ngụm khí kia nuốt xuống dưới, khó khăn mở miệng nói: “Trong lòng người... Người... Là ai?”

Ngọc Nương bị dọa sợ, bộ dáng đại phu nhân lúc này quá mức khủng bố, giống như là muốn ăn tươi nuốt sống nàng, lúc này, nếu nàng còn muốn ôn ào, thì cũng không dám, nên vội vàng cầm khẩu, không dám

nhìn đại phu nhân nữa.

Đại phu nhân thấy vậy liền nhắm mắt lại, thở dốc một hơi, lại nói: “Người... Hãy chết phần tâm kia đi, muốn hồi hồn, trừ phi ta... Chết.” Lời nói chém đĩnh chặt sắt này, khi Tôn Ngọc Nương nghe xong không khỏi nhảy dựng lên, nàng căn bản chính là một người tính tình táo bạo, đây cũng là chuyện cả đời của mình mà, vì thế đầu óc nóng lên, liền hét lên với đại phu nhân: “Không, ta quyết không gả cho người kia, ta muốn gả... gả cho tướng công của Cẩm Nương.” Thật mất mặt, một đại cô nương như nàng lại không biết thẹn còn đem lời này hét lên, đại phu nhân còn không có kịp phản ứng, chỉ thấy bên ngoài một luồng gió quét tới, một thân ảnh to lớn lao đến, kéo Tôn Ngọc Nương sang một bên, hai tiếng bốp bốp giòn giã vang lên, lúc Cẩm Nương mới lấy lại tinh thần nhìn kỹ, chỉ thấy khuôn mặt của Ngọc Nương bị đánh đến xanh tím, khoe miệng rỉ máu rơi xuống đất, vừa nâng mắt lên, mới phát hiện lão gia không biết khi nào thì vọt tới.

Cẩm Nương bước lên phía trước hành lễ với đại lão gia: “Phụ thân...” Trong thanh âm bao hàm tia ủy khuất.

Đại phu nhân cổ chống, dùng một ít khí lực cuối cùng nhìn xem có chuyện gì xảy ra, lại nhìn thấy nữ nhi bảo bối của chính mình bị đánh tới mức hôn mê bất tỉnh, lập tức quét mắt một cái, thẳng tắp ngã ngựa về phía sau.

Vân Nương sợ tới mức kinh hô: “Nương... Nương, người mau chóng tỉnh lại a, nhanh, nhanh đi mời thái y.” Vừa nói vừa ôm đại phu nhân khóc.

Lão gia nghe vậy đã cảm thấy phiền, cũng không thềm quản mẫu thân ba người, chỉ là dè ép thanh nói với Cẩm Nương: “Hài tử, thật khổ cho con.”

Vành mắt Cẩm Nương ửng hồng, thiếu chút nữa liền khóc, nàng ngửa đầu nhìn xem lão gia nói, “Phụ thân, người ốm đi.” Chỉ là ngắn ngủn mấy câu, nhưng lại lộ ra sự quan tâm ân cần nồng đậm, đại lão gia nhắm mắt lại, đưa tay sờ sờ đầu Cẩm Nương, vui mừng nói: “Thân thể của ta khỏe mạnh lắm, con đừng lo lắng, nhanh một chút tới phòng lão thái gia đi, Đình nhi còn đang chờ con a.” Trong giọng nói lại mang theo một tia kiêu ngạo, Cẩm Nương không khỏi kinh ngạc, thì đã thấy lão gia trong mắt lộ ra một tia thưởng thức, nói với Cẩm Nương nói: “Lão thái gia vừa mới cùng Đình nhi ở trong thư phòng đại chiến hai trận, có thắng bại, bất quá, vì phụ cũng đã nhìn ra, ván thứ hai nếu không phải Đình nhi chịu nhường ba quân cờ, gia gia của con cũng không thể thắng được nửa ván này, đi thôi, nếu còn ở chỗ này lại rước thêm tức giận vào người.”

Nói xong, lại cũng không thềm nhìn hai đích nữ trong phòng đại phu nhân, phất tay áo bước đi.

Cẩm Nương quay đầu lại mắt nhìn đại phu nhân nằm thẳng tắp trên giường, lại nhìn Vân Nương đang khóc, khoe miệng hơi vểnh lên đi theo sau lưng lão gia.

Vân Nương nhìn thấy nụ cười chiến thắng của Cẩm Nương trên môi, không khỏi tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, oán hận nhìn bóng dáng Cẩm Nương càng lúc càng xa, hung dữ nói: “Con đi nhỏ con vợ bé, một ngày nào đó, sẽ làm người chết không có chỗ chôn.”

Quả nhiên Lãnh Hoa Đình đang ngồi chờ trong phòng lão phu nhân, thần sắc thông dong ưu nhã, trên mặt không có một chút mất kiên nhẫn nào, lão phu nhân đang ôm Hiên ca nhi chơi đùa, nhìn thấy Cẩm Nương trở về, vội vàng vẫy tay nói: “Cẩm Nương, mau tới, nhìn xem Hiên ca nhi.”

Cẩm Nương cũng đã lâu không gặp Hiên ca nhi, nên cao hứng đi qua, hơn một tháng không thấy, Hiên ca nhi đã lớn hơn rất nhiều, khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp, đỏ bừng, lại trơn tròn mắt phun nước bọt, chơi đến quên trời quên đất.

Cẩm Nương nhìn thấy liền yêu mến, ôm lấy từ trong tay lão phu nhân, duỗi ngón tay捏o khuôn mặt nhỏ nhắn của Hiên ca nhi, cười nói: “Bà nội, Hiên ca nhi lớn lên càng ngày càng đáng yêu, ngài nhìn, nó phun bọt khí chơi nè.” Nói xong, lại ôm Hiên ca nhi đưa cho Lãnh Hoa Đình xem, “Tướng công, đệ đệ của ta nè, nhìn xem, thật đáng yêu đúng không, lớn lên chắc chắn sẽ là một đứa trẻ tinh nghịch.”

Lãnh Hoa Đình cúi mắt nhìn Hiên ca nhi, hài tử hơn bốn tháng lớn lên thật là đáng yêu, lại chắc nịch, thấy Lãnh Hoa Đình nhìn hẩn, bộ dáng nho nhỏ cũng thích cái đẹp, ngừng phun nước bọt, hai tay chắc nịch đầy

thịt đi néo mặt Lãnh Hoa Đình, thấy vậy Cẩm Nương ha ha cười, nhỏ giọng bên cạnh Lãnh Hoa Đình nói: “Tướng công, người thật sự là quá yêu nghiệt, đến tiểu hài tử đều mất hoa si nhìn người.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong không khỏi cảm tức, thấy vẻ mặt tươi cười của nàng đã nghĩ muốn tóm lấy mũi nàng, nhưng đành chịu vì đây không phải là Vương phủ, nhạc phụ nhạc mẫu cùng lão phu nhân đều đang ở đây, hắn vừa vào cửa đã giả bộ trang nhã, thật vất vả mới xây dựng hình tượng tốt trong mắt mọi người không thể để nha đầu này phá hỏng, vì vậy không khỏi mím môi một chút, không nhìn tới Cẩm Nương, trên mặt vẫn thản nhiên bảo trì nụ cười, nghiêng rằng nói: “So với nương tử còn đáng yêu nhiều hơn.”

Lão phu nhân nghe xong liền nở nụ cười, nói với cặp vợ chồng son: “Các con nếu yêu mến nhìn Hiên ca nhi, không bằng chính mình nhanh chóng sinh một đứa, Đình nhi tuần dật như thế, sinh một đứa nhỏ chắc chắn là rất xinh đẹp.”

Lãnh Hoa Đình cùng Cẩm Nương vừa nghe, lập tức đồng thời đỏ mặt, xấu hổ nhìn nhau, rồi lại cúi đầu, đại lão gia nhìn thấy không khỏi cười lớn tiếng, tiếp lời nói: “Đúng, đúng, đúng, Cẩm Nương a, con nên sớm ngày vì Đình nhi sinh hạ nhất nam bán nữ mới đúng.”

Chỉ có nhị phu nhân nhìn có chút lo lắng, lão phu nhân bây giờ lớn tuổi nhìn không ra, nhưng nàng vẫn thấy rõ ràng, bộ dáng kia của Cẩm Nương nhất định vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ, cái này... Con gái đều đã xuất giá hơn một tháng, tại sao lại vẫn chưa viên phòng? Chẳng lẽ là cô gia... Nghe nói, chân có chi chứng, vậy phương diện kia có thể hay không... Không khỏi càng nghĩ càng lo lắng, lại không tiện ở trước mặt hỏi chuyện, chỉ có thể cố nén, một lát nữa tìm cơ hội hỏi lại Cẩm Nương.

Một đại gia đình đang nói chuyện rất vui vẻ, thì có tiểu nha đầu đánh rèm đi vào bẩm báo: “Lão phu nhân, Tam cô nương đến đây.”

Cẩm Nương vừa nghe, mừng rỡ, trong phủ này, thì Trinh Nương là người thiết tình đối xử tốt với nàng, Trinh Nương tháng sau cũng sẽ gả đi, cũng may mình có mang theo quà cưới tới đây.

Đang nghĩ ngợi, thì Trinh Nương mặc một thân quần áo trắng nhạt thuần khiết, vén rèm đi vào.

“Sáng sớm nghe nói tứ muội muội đã trở về, nguyên nghĩ tứ muội muội sẽ đi gặp ta, trái chờ phải chờ, thật sự là đợi không kịp nữa, nên liền tự mình đi tới.” Trinh Nương đầu tiên là vỗ vỗ vai Cẩm Nương, vừa cười vừa nói, rồi tiến lên hành lễ với lão phu nhân, lão gia cùng nhị phu nhân, vừa quay đầu lại trông thấy Lãnh Hoa Đình, thì ánh mắt có chút giật mình, rồi nhanh chóng hé miệng cười nói: “Đều nói tứ muội phu là trịch tiên, hôm nay vừa nhìn thấy, quả thật rất đúng, tứ muội muội, muội thật là người có phúc, tướng công như thế, thật không biết bao nhiêu nữ nhân ao ước có được a.”

Lời nói khéo léo lại vừa vặn có phần dí dỏm, rất nhanh liền khiến Lãnh Hoa Đình đối với vị tỷ tỷ này của Cẩm Nương có cái nhìn khác biệt, khó được khi hắn mỉm cười đối với Trinh Nương, gật đầu hành lễ nói: “Hoa Đình gặp qua Tam tỷ.”

Trinh Nương lần nữa bị nụ cười của hắn ‘ghét’ đến, không khỏi ra vẻ kinh hoảng chạy đến sau lưng Cẩm Nương né, nói: “Chắc chắc, tứ muội muội, muội nhanh nói với tứ muội phu đừng nở nụ cười, thật là muốn thu lấy hồn người ta đi.” Vừa nói vừa lấy hai tay che mắt, “Không thể nhìn, không thể nhìn, lại không thể nhìn.”

Khiến cho Cẩm Nương vừa bực mình vừa buồn cười, vừa cảm thấy kiêu ngạo, lấy tay đánh Trinh Nương, sáng giọng: “Tam tỷ... Tỷ lại trêu chọc ta.”

Trinh Nương nghe xong thì thả tay xuống cười nói: “Tiểu cô nương, ai bảo muội trở về đã hơn nửa ngày cũng không tới gặp ta?” Lại vụng trộm ở bên tai Cẩm Nương nói: “Muội phu hình như là rất quan tâm tới muội, tứ muội, muội thật là có phúc khí.”

Cẩm Nương ở bên tai nàng vừa cười nói: “Tam tỷ cũng không cần gấp, tháng sau đã có người quan tâm tới tỷ, đến lúc đó, tỷ nhất định so với ta càng có phúc khí.”

Trinh Nương nghe xong liền ngượng ngùng cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói: “Đều chưa thấy qua, ai biết có phải là người đứng đắn hay không.”

Cầm Nương vừa nghe, cũng không để ý hình tượng cười lớn tiếng, chỉ trán nàng nói: “Chỉ sợ là nằm mơ cũng đều nghĩ tới bộ dáng của tỷ phu tương lai đi.”

Hai nàng vốn đang nhỏ giọng nói chuyện với nhau, Trinh Nương nào biết nàng đột nhiên lại hét lên, nên không khỏi vừa tức vừa then, làm bộ muốn đánh nàng, lại nghe Lãnh Hoa Đình đột nhiên lạnh tanh nói: “Là người tuân tước ôn nhã, Tam tỷ đại khái có thể yên tâm.”

Trinh Nương nhất thời thất thần, sau nửa ngày mới biết được người hấn đang nói là vị hôn phu của mình, nhị công tử Tĩnh Trữ hầu, nghĩ đến, đều là hầu môn quý tộc, tất nhiên là có nhận thức lẫn nhau, mặt không khỏi càng đỏ hơn, không nghĩ tới, tứ muội phu nhìn thì lạnh lùng, kỳ thật đồng dạng đáng giận, cùng tứ muội muội trêu ghẹo mình.

Bên kia lão phu nhân nhìn cười đến không ngậm miệng lại được, tỷ muội trong đó thân mật như vậy mới là đúng, từ nay về sau gả cho người ta, cũng có nhiều người hơn giúp đỡ lẫn nhau, như vậy mới là tâm nguyện của trưởng bối, sao lại giống như đại cô nương, gả đi rồi, phu gia lại nhìn như cừu gia, ba ngày hai lần, nguyên bản Tôn phủ cùng Trữ vương phủ quan hệ rất tốt, nay lại bị cặp vợ chồng son đó làm quan hệ xấu đi, thật đúng là khiến cho người ta lo lắng.

Tứ cô gia cùng tứ cô nương khó có lúc trở về đây, lão phu nhân đương nhiên là muốn giữ lại trong phòng dùng cơm, Trinh Nương tất nhiên cũng sẽ ở lại, nhưng mà lúc sai người đi tới nội viện của đại phu nhân mời, mới biết được đại phu nhân bị Ngọc Nương chọc tức giận tới ngất đi, Ngọc Nương cũng bị đại lão gia đánh bất tỉnh, đại lão gia vì không để lão phu nhân phải bận tâm, nên không có nói ra nguyên nhân đánh Ngọc Nương, chỉ nói là Ngọc Nương không hiểu chuyện, làm đại phu nhân tức giận, cho nên chỉ dạy một chút, lão phu nhân là một người khôn khéo, sao lại không rõ ràng những chuyện khuất tất trong đó, bất quá, cũng may sau khi Cầm Nương đi qua bên kia, đã trở lại lông tóc vô thương, chuyện của ba mẹ con nàng đó, lão phu nhân giờ đây cũng không muốn quan tâm nhiều tới.

Đại gia đình vây chung quanh, sau khi vô cùng cao hứng ăn cơm trưa xong, Cầm Nương mới cáo từ đi về.

Vừa quay về Vương phủ, thì có tiểu nha hoàn đến mời, nói là vương phi đang chờ nhị thiếu phu nhân ở trong phòng.

Cầm Nương nhìn thấy Lãnh Hoa Đình cũng có chút mệt mỏi, nên đem hấn quay về nội viện trước, còn bản thân mình thì dẫn theo Tứ Nhi đi tới phòng của vương phi.

Trong phòng vương phi bài đã sớm tan, vương phi đang ngồi trong phòng đọc sách, thấy Cầm Nương tiến đến, cũng không đợi nàng hành lễ liền nói: “Đến, mau tới đây, giúp ta nhìn xem sổ sách này, mắt ta bây giờ nhìn cũng không tốt lắm, vừa xem liền chóng mặt.”

Cầm Nương cầm bao lễ vật đưa cho vương phi: “Nương, hôm nay Cầm Nương cùng tướng công cùng nhau hồi môn trở về, trong đây có chút đông trùng hạ thảo tốt nhất, là lão phu nhân biếu cho người.”

Wương phi nghe vậy khẽ giật mình, có chút kích động cười nói: “Đình nhi hấn... Chạy đi theo con hồi môn sao? Nhưng hấn là không có... Không có...”

“Tướng công rất tốt, nho nhã lễ độ, rất được lão phu nhân cùng lão thái gia yêu mến, nương, người hãy thoải mái, buông lỏng tinh thần đi.” Cầm Nương ngắt lời nói, trong nội tâm không khỏi cũng có chút chua xót, vương phi chính là mẹ ruột của Lãnh Hoa Đình, nàng ta cũng không tin nhử tử của mình... Chẳng lẽ nhiều năm như vậy, vương phi lại không nhìn ra hấn đang giả bộ sao?

Wương phi nghe xong vành mắt đều có điểm hồng, nắm tay Cầm Nương nói: “Lúc trước lựa chọn lấy con, thật đúng là một quyết định không sai, con... khiến Đình nhi thay đổi thật nhiều, tốt, tốt, làm tốt lắm.”

Cầm Nương nghe xong đành phải bắt đắc dĩ nói: “Nương, tướng công vốn rất tốt mà.”

Wương phi nghĩ nàng đang nói tốt cho Lãnh Hoa Đình, nên cũng không để ở trong lòng, bảo Ngọc Bích đem lễ vật nhận lấy, rồi nói với Cầm Nương: “Nào, đây là sổ sách trong phòng bếp, con giúp ta nhìn xem.”

Cầm Nương bắt đắc dĩ cầm sổ sách lên xem, ban đầu chỉ là vì vương phi nhìn cho lấy lệ, về sau càng nhìn càng cẩn thận, càng xem càng kinh hãi, chỉ là một phòng bếp nhỏ, một tháng xuất nhập hơn mấy ngàn lượng bạc, vương phi cùng vương gia có thể ăn nhiều như vậy sao?

“Nương, quyển sổ sách này chính là bản lúc trước người định cho ta xem sao?” Vương phi nghe xong nhẹ gật đầu, nhú mi nói: “Ban đầu cũng là định thử tâm tư của con, lại bị con khám phá ra, bất quá, nương thật sự không thích xem sổ sách, vừa nhìn liền văng đầu, trước kia các khoản đó đều là Vương mục xem giúp ta, nhưng nay... Thật sự không thể hoàn toàn tín nhiệm nàng, lại thêm, nàng cũng già rồi, có nhiều thứ cũng quản không đến, trong phủ nhiều chuyện con cũng phải sớm tiếp nhận, trước cứ bắt tay vào việc nhỏ, có cơ hội tôi luyện cũng tốt.”

Những lời này của vương phi có thể nói là thẳng thắn thành khẩn, Cẩm Nương nghe lại không hiểu ra sao, nếu chỉ muốn giúp đỡ xem xét chuyện sổ sách, quản lý chuyện trong phòng bếp, vậy cũng không có gì, sao đó vương phi lại nói có nhiều chuyện muốn mình tiếp nhận? Không phải còn có thể tử phi Thương Quan Mai sao?

Vợ chồng thế tử tận lực lãnh đạm khinh bỉ Lưu di nương, chẳng lẽ còn có tâm tư khác? Sợ là cố ý lấy lòng vương phi, lừa gạt vương phi, còn chuyện muốn mình chứng quản chuyện trong vương phủ? Bản thân mình đến đây mới hơn một tháng, vương phi mấy lần muốn mình học chương gia, xem sổ sách, thật sự nếu mình mà tiếp nhận, chỉ sợ chuyện này sẽ náo loạn ngất trời đi...

Những chuyện này cho dù chính mình đi hỏi vương phi thì cũng không có nhận được đáp án, có lẽ, trong nội tâm vương phi sớm đã có tính toán trước, Lãnh Hoa Đình là con ruột của nàng, nàng nhất định sẽ nghĩ cách giữ lại vài thứ cho hân, nếu vương phi đã muốn nàng học, thì nàng sẽ học a.

“Nương, sổ sách này quả thật có chút vấn đề, vài chỗ đều có lỗi hổng lớn, một lát nữa con sẽ viết ra cho người xem.”

Cẩm Nương bất quá chỉ nhìn một ít, vương phi không nghĩ tới nàng lập tức liền nhìn thấy vấn đề, không khỏi hỏi: “Lúc trước trong nhà mẹ đẻ con đã học quản lý gia đình sao?”

Mẫu thân Cẩm Nương bất quá chỉ là một thiếp thất, nguyên sẽ không có quyền chứng gia, Cẩm Nương lại thường bị Đại phu nhân áp chế, muốn học cái gì cũng khó, cho nên, vương phi đối với nàng rất là lo lắng, lúc này lại nhìn thấy nàng xem xét sổ sách cực kỳ thuần thục, thì không khỏi kinh ngạc.

Trong sổ sách ghi chép hoàn toàn là ghi theo khẩu trừ giảm dần, Cẩm Nương kiếp trước có học qua kế toán tài vụ, đối với sổ sách ghi chép vốn hiểu rất rõ, mà sổ này ghi theo khẩu trừ giảm dần, đương nhiên chỉ trong chốc lát là có thể nhìn ra vấn đề, chỉ là lời này của vương phi thật khó trả lời, nàng nghĩ nghĩ một hồi mới đáp: “Dạy là không có người dạy, chỉ là Cẩm Nương từ nhỏ liền yêu thích học, xem xét sổ sách cũng là do theo một lão ma ma trong phủ học được, nương, một lát nữa con viết xong, người xem có đúng hay không, con cũng không chắc chắn khẳng định.”

Vương phi liền sai người mang giấy bút đến, Cẩm Nương viết một vài ký hiệu nhỏ bên cạnh trang sổ sách, lại đem vấn đề ngân lượng xuất nhập, nhập trước xuất trước khoản mười nhóm đã nhìn ra vấn đề.

Vương phi vừa nhìn liền hiểu ngay, mà vài con số này chính vương phi cũng nhìn ra, một sổ cũng không có sai.

Vương phi không khỏi liếc mắt nhìn Cẩm Nương, thở ra một hơi dài nói: “Con có tài năng này thật là tốt rồi, Cẩm Nương, từ nay về sau, trong tay con phải nắm hết đại bút tiền tài, con phải xem sổ sách, và quản lý sổ sách, cũng phải biết làm sổ sách, không thể để cho bọn hạ nhân đối gạt con.”

Đại bút tiền tài? Nói vậy là sao? Chẳng lẽ là đồ cưới của vương phi? Nhìn thấy đồ cưới của vương phi là biết vương phi đã nhìn quen đồng tiền lớn, sợ cũng không dễ thấy cái gì ” Đại bút tiền tài” a.

Nhận thấy Cẩm Nương khó hiểu, vương phi còn nói thêm: “Ngọc bội kia con có cất giữ tốt không?”

Ngọc bội cùng chứng quản tiền tài có quan hệ gì sao? Chẳng lẽ là tín vật nào đó trong truyền thuyết, có thể đại biểu một chìa khóa ột bảo tàng nào đó, hoặc là...

“Giữ gìn tốt, nương, hắc ngọc bội này dùng để làm gì?” Cẩm Nương thật sự là hiểu kỳ.

“Việc này con đừng hỏi, chỉ lưu ý cất giữ ngọc bội thật kỹ, trăm ngàn lần không thể đánh mất, kể cả nếu có ai muốn con lấy ra xem con cũng không được đem ra, đã hiểu rồi chứ?” thần sắc Vương phi rất là nghiêm

túc, Cẩm Nương nghe xong không khỏi càng ngạc nhiên, xem ra, mình đoán đúng tám chín phần, hắc ngọc bội là một tín vật nào đó.

“Hôm nay đi cửa hàng, có học được gì không.” Vương phi thấy Cẩm Nương còn đang trầm tư, mà nàng không muốn Cẩm Nương biết sớm chuyện liên quan tới hắc ngọc bội, liền dời chủ đề.

“Dạ, học hỏi cũng không ít, nương, tam thúc cố ý muốn loại bỏ Phú Quý, con cùng tướng công tự làm chủ, đưa Phú Quý tới làm việc trong phủ của con đi, người... Sẽ không trách con đi.” Cẩm Nương hỏi dò.

“Ai, Phú Quý làm việc ở cửa hàng kia đã hơn hai mươi năm, lão tam cũng thật sự là, vừa tới đã đem Phú Quý đuổi đi, ta xem hắn như thế nào chống qua nửa năm này.” Vương phi nghe xong cười lạnh, lại cảm thấy Cẩm Nương cùng Đình Nhi ánh mắt không sai, nhanh như vậy liền kéo một người có năng lực trở về, từ nay về sau, đối với bọn họ cũng có chỗ hữu dụng.

“Ha ha, đó cũng không phải là việc chúng ta có thể quản, nương, con còn có việc muốn nói cho người biết, con có một cửa hàng hồi môn, cũng ở phía thành đông, chỉ là vị trí cửa hàng cũng không phải là quá tốt, cũng nhỏ hơn rất nhiều, định mời Phú Quý đi qua đó làm việc, người nói có được không?” Cẩm Nương nói như thế, bất quá là muốn tôn trọng vương phi mà thôi.

Vương phi nghe xong giật mình, liền nở nụ cười: “Đương nhiên phù hợp, người cũng đã là của con, sắp xếp như thế nào con cũng không cần hỏi qua ta, nương cũng muốn nhìn một chút, con sẽ đem cửa hồi môn của mình quản lý như thế nào.” Nghĩ một lát lại nói: “Cứ buông tay đi làm, nếu như thiếu tiền vốn, nương sẽ đưa thêm cho con.”

Cẩm Nương nghe xong tất nhiên càng cao hứng, nàng đang lo không đủ tiền vốn, hôm nay vương phi lại lên tiếng ủng hộ, cửa hàng của mình nếu như muốn làm lớn cũng sẽ có hi vọng đạt được.

Vương phi mong muốn Cẩm Nương có thể làm ra nhiều chuyện tốt, lại có thể kiểm nghiệm năng lực của nàng, Vương Gia đã đem hắc ngọc giao cho nàng, nếu nàng không có năng lực, vậy cũng không dễ làm, Đình Nhi đi đứng không tiện, phụ giúp đẩy xe lăn, rốt cuộc vẫn là không có phương tiện, nếu có một thê tử khôn khéo có khả năng giúp đỡ cho hắn, chuyện kia liền dễ làm nhiều hơn.

Trong phòng mẹ chồng nàng dâu nói chuyện hơn hai canh giờ, rất nhanh đã tới thời gian cơm chiều, Cẩm Nương đang muốn cáo từ, thì lúc này Thương Quan Mai cũng không báo trước, mà vén rèm đi vào.

Vừa nâng mắt, liền nhìn thấy vương phi cùng Cẩm Nương cầm một quyển sổ sách đang nói chuyện, trong nội tâm không khỏi rung mình, cười đi đến: “A, mẫu thân, đang dạy đệ muội xem sổ sách sao? Vừa vặn, Mai Nhi cũng có chỗ không hiểu muốn hỏi mẫu thân, không bằng mẫu thân cũng dạy cho con a.”

Vương phi nghe xong liền ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn Thương Quan Mai nói: “Thật đúng là không phải ta dạy, nha đầu này chính là một quái nhân, lại có thể đem sổ sách kia xem rõ ràng để hiểu, căn bản không cần phiên toái liền có thể tìm ra chỗ sai rồi.”

Thương Quan Mai vừa nghe, càng nóng lòng, vội vàng đi tới nói: “Có biện pháp gì tốt? Đệ muội, muội cần phải dạy cho ta nha.”

Cẩm Nương nghe xong liền liếc nhìn vương phi, thấy trong mắt vương phi không có kiên nhẫn, xem ra, là không muốn để cho Thương Quan Mai tiếp xúc với sổ sách trong phòng bếp của nàng, liền tùy ý nói: “Đại tẩu đừng nghe nương, nương lại đang đùa giỡn ta thôi, ta ở nhà mẹ đẻ cũng không học chữ nghĩa, làm sao có thể hiểu được cái gì.”

Thương Quan Mai cũng nghe ra vương phi cùng Cẩm Nương mẹ chồng nàng dâu không hoan nghênh mình, nên sắc mặt trầm xuống, đi lên trước rồi tự mình ngồi xuống, cũng không xem sổ sách trên bàn vương phi nữa, vừa cười vừa nói: “Ta là đem người tới tặng cho đệ muội, hôm kia tướng công không phải nói muốn tặng một đầu bếp cho nhị đệ sao? Người, ta đã đưa qua, chỉ là đệ muội không có ở trong nội viện, nhị đệ lại không để ý tới người khác, cho nên mới tới đến xem, quả nhiên đệ muội đang ở cùng mẫu thân.”

Cẩm Nương nghe xong không khỏi nhíu mi, ngày hôm qua chính mình cố ý lộ ra việc Lãnh Hoa Đường đem đầu bếp này tặng cho nội viện của mình với Thương Quan Mai, nàng ta rõ ràng là mất hứng? Sao lúc này lại đem người tới đây? Xem ra, là Lãnh Hoa Đường trở về phân tích lợi hại, thuyết phục nàng, bằng không,

lấy tính tình kiên cường của Thương Quan Mai, sẽ tìm lý do giữ lại đầu bếp này, người này... Sợ là lại không đơn giản.

“Nha, đại tẩu cũng thật là, đưa người tới thì nói với muội một tiếng, Cẩm Nương nhất định sẽ đích thân tới tận cửa nói lời cảm tạ, như thế nào còn để đại tẩu tự mình tới.” Lại chuyển hướng nói với vương phi: “Đầu bếp này làm điểm tâm rất ngon, lại là hương vị trong nội cung, hôm qua con ở chỗ đại tẩu đã nếm qua, thật sự là ăn còn muốn ăn thêm, nương, không bằng con đem người đưa cho người, trong phòng bếp của người nguyên liệu nấu ăn cái gì cũng có, cũng đỡ cho con cùng tướng công phải quan tâm đi mua nguyên liệu nấu ăn, con nha, cùng với tướng công ở chung một chỗ, mỗi ngày đều sẽ tới phòng của mẫu thân đòi ăn.” Nói xong, thân thể liền nhanh chóng tiến vào trong lòng vương phi, một bộ dáng nữ nhi làm nũng trong lòng trưởng bối, hai mắt linh động, nghịch ngợm nháy vài cái với vương phi, thấy vương phi đều nở nụ cười, cũng ôn nhu chọc chọc trán của nàng, cố tình giả bộ giận nói: “Nhìn xem, nào có con dâu như vậy, bản thân mình lười biếng không nói, còn tham ăn, muốn ăn lại không muốn làm, lại nghĩ muốn chiếm lợi của nương.”

Thương Quan Mai không nghĩ tới Cẩm Nương lại dễ dàng đem người mình đưa tới chuyển giao cho vương phi, nịnh nọt vương phi không nói, còn bỏ qua rất nhiều hậu hoạn, vương phi bây giờ chính là đương gia chủ mẫu trong phủ, muốn ở trước mặt vương phi làm chuyện gì, không nói trước vương phi có thể phát hiện hay không, cho dù vương phi có trúng chiêu, thì tất cả mọi người trong phủ cũng không bỏ qua chuyện này, hơn nữa, hiện giờ Vương Gia đối với vương phi ân cần trước, nghe nói từ sau khi nhị đệ phát bệnh, Vương Gia chưa từng bước tới cửa của Lưu di nương, ngày ngày đều nghỉ trong phòng vương phi, cho nên, nàng mới dám đem Lưu di nương không để trong mắt, xem ra, người này là phải tặng không rồi

Nghĩ như thế nàng liền thấy tức, chẳng lẽ bị chọc gậy bánh xe như vậy sao? Một đầu bếp tốt thế, rõ ràng đang làm trong nội viện của mình, tướng công lại muốn đem tới trong nội viện của nhị đệ, xem đi, một chút tác dụng cũng không có, không công mất lại một người làm việc tốt.

Trong nội tâm Thương Quan Mai liền uất ức, lúc mới đến, vương phi cũng không hòa nhã nhìn nàng, vừa rồi lại ăn một cái thiệt thòi, nên càng thêm không thể ngồi lại, vì vậy nàng liền đứng dậy cáo từ.

Cẩm Nương vừa cười vừa nói: “Nha, đại tẩu, muội biết, đại tẩu vốn cũng thích vị đầu bếp kia, không bằng, khi hần làm điểm tâm cho nương, thì sẽ người đem qua cho đại tẩu, cũng không thể trong lúc muội cùng tướng công có lộc ăn, mà bỏ qua đại tẩu.” Rồi quay đầu lại yếu ớt nói với vương phi: “Nương, người nói đúng không?”

Vương phi cười lại đi chọc nàng: “Đúng, đúng! Con nói rất đúng, rõ ràng chính là người lười nhác, điều tốt toàn bộ cho con.” Lại nhìn Thương Quan Mai nói: “Tấm lòng của Đường nhi nương đã biết, Mai nhi, con trở về nói với hần một tiếng cảm tạ, điểm tâm, nếu con muốn ăn, tất nhiên làm xong ta sẽ sai người đem một phần tới trong nội viện của con, cũng không thể để cho con mèo tham ăn này được lợi.”

Sắc mặt Thương Quan Mai lúc này mới dễ chịu đi chút ít, lại nghĩ tới mục đích của chính mình, liền cười nói với vương phi: “Đa tạ mẫu thân, từ nay về sau cũng không cần mỗi ngày mang qua, hằng ngày con sẽ tới phòng mẫu thân lấy, đệ muội lấy bao nhiêu, con cũng sẽ lấy bấy nhiêu, đồng dạng không thể ít hơn nàng được.” Cũng giả bộ một bộ dáng ngây thơ, xong rồi còn lấy mắt trừng Cẩm Nương, vương phi thấy liền che miệng nở nụ cười.

Cẩm Nương thấy việc này coi như cũng đã giải quyết xong, liền muốn quay về mát xa cho Lãnh Hoa Đình, cũng không biết hần uống thuốc hai ngày nay có khởi sắc hay không, đang muốn đứng dậy cáo từ, thì chợt nghe Thương Quan Mai nói với vương phi: “Mẫu thân, Mai nhi là tới muốn hỏi người, không lâu nữa, vị Tôn gia cô nương kia vào cửa, nàng cũng là người có thân phận, cũng không thể cùng Mai nhi chen chúc tại một chỗ a, nghĩ có thể cho nàng một nội viện nhỏ hay không, hay ở lại trong nội viện của thể tử, tuy nói là ở bên cạnh, nhưng cái viện kia hơi nhỏ, mẫu thân người xem, có sân viện nào tốt không?”

77. Chương 77

Cầm Nương nghe xong không khỏi giật mình, Thượng Quan Mai hiền lành như vậy sao? Tiểu thiếp còn chưa vào, đã bắt đầu thu xếp chỗ ở, là chuẩn bị chu đáo hay là còn có mục đích khác? Mà nàng cũng biết rõ Tôn Ngọc Nương là tỷ tỷ của mình nhưng lại ở trước mặt mình nói chuyện này với vương phi, chẳng lẽ là muốn mượn gió bẻ măng.

Vương phi nghe xong cũng cảm thấy kinh ngạc, không khỏi liếc Cầm Nương một cái, thấy thần sắc Cầm Nương nhàn nhạt, một bộ dạng không liên quan gì tới mình, Tôn Ngọc Nương háo sắc này hôm nay lại ở nhà làm ẩm ỉ, có thể thuận lợi gả tới đây không vẫn còn nói sau, chính là đã gả tới, nàng ta cùng Thượng Quan Mai hai người đều là những nhân vật hung ác, tự nhiên là để cho các nàng tự mình đấu đá lẫn nhau, mình ở một bên xem trò vui là được rồi, chuyện Ngọc Nương ở nơi nào, lấy cái viện nào, thì liên quan gì đến mình a?

“Con tính toán đem tiểu viện của Tôn Thị đặt ở đâu? Là tiểu viện bên cạnh tiểu viện của Lưu di nương sao?” Vương phi có chút nghi hoặc dò hỏi, tiểu viện của thế tử phi rất lớn, tiểu viện của Lưu di nương cách đó cũng không xa, Thượng Quan Mai nói: “Bên kia” không phải chỉ tiểu viện bên cạnh Lưu di nương sao? Nàng đem Tôn Thị đặt ở bên cạnh tiểu viện của Lưu di nương, là có ý gì ah?

“Vũ Trà tiểu uyển bên chỗ của di nương vừa thanh tĩnh, lại u nhã, dù là mùa hè cũng mát mẻ, không hết năm, Mai nhi sẽ đem chỗ đó sửa chữa lại, để cho Tôn gia muội muội vừa vào cửa, sẽ có chỗ ở tốt.” Thượng Quan Mai một bộ dáng hiền lương thực nữ, lúc đang nói chuyện, ánh mắt không ngừng liếc nhìn về phía Cầm Nương, phỏng chừng cũng là đang muốn lấy lòng Cầm Nương.

Ai ngờ, vương phi vừa nghe Vũ Trà tiểu uyển thì sắc mặt liền trầm xuống, lại liếc về phía Cầm Nương, rồi chuyển hướng Thượng Quan Mai, ánh mắt liền trở nên sắc bén, lạnh lùng nói: “Tiểu viện này không sạch sẽ cũng là nên đổi một tiểu viện khác đi.”

Thượng Quan Mai vừa nghe liền nở nụ cười, nói: “Mẫu thân, không có tiểu viện nào không sạch sẽ, chỉ có người không sạch sẽ thôi, Mai nhi cũng biết, Trần di nương đã từng chết trong tiểu viện kia, nhưng mà, Mai nhi cam đoan sẽ đem tiểu viện này thay đổi lại hoàn toàn, cũng sẽ mời đại sư đến tụng kinh hai ngày, xua đuổi vận xui xẻo, nghĩ cẩn thận, hẳn là cũng không có việc gì, chỉ cần sau khi Tôn muội muội vào cửa, trước sau như một, thì có cái gọi là tà không thắng chính, những thứ không sạch sẽ kia cũng không lại gần được thân Tôn muội muội, mẫu thân, người nói có đúng không?”

Hay ột câu không có không có tiểu viện không sạch sẽ chỉ có người không sạch sẽ, một câu này của Thượng Quan Mai liền đem vương phi chặn sít sao, vương phi cho dù muốn nể mặt Cầm Nương không đồng ý cũng không được, không đồng ý, Tôn Ngọc Nương còn chưa vào phủ, cũng sẽ bị cho là người không bốn phận không sạch sẽ, lại có lý do khơi lên cái câu chuyện gièm pha giữa nàng ta cùng thế, đồng ý, thì Tôn Ngọc Nương chỉ có thể vào ở tiểu viện Vũ Trà tiểu uyển có người đã chết, Cầm Nương không khỏi nâng mắt lên nhìn Thượng Quan Mai, lúc trước còn cho rằng nàng chỉ là một tiểu thư quen được nuông chiều, hôm nay mới nhìn ra, nàng... Tuyệt đối cũng là một nhân vật không thể xem nhẹ.

Vương phi buồn bực ngồi nửa ngày cũng không có lên tiếng, Cầm Nương biết rõ nàng là bị Thượng Quan Mai làm cho tức giận, nên vội vàng đi ra hoà giải, “Nương, đại tẩu nói cũng không còn sai, tiểu viện này phong cảnh cùng hoàn cảnh đều tốt, lãng phí nó cũng thật là đáng tiếc, kỳ thật nha, phòng ở được hay không, có làm sạch sẽ hay cũng là tùy ở người, con cảm thấy chủ ý này của đại tẩu không sai, người liền đồng ý đi.”

Vương phi nguyên chính là nể mặt mũi của Cầm Nương mới chần chờ, nay Cầm Nương đã không có ý kiến, nàng đương nhiên cũng không sao cả, dù sao gả vào cũng không phải là thê tử của con mình, Thượng Quan Mai muốn như thế nào đấu cùng Tôn Thị, nàng cũng không xen vào, chỉ cần không động tới Cầm Nương là được.

Sau khi Vương phi đồng ý, Thượng Quan Mai liền cười cáo từ, lúc gần đi, có nói chuyện với Cầm Nương, “Đệ muội, tiểu viện này quả thật không tệ, ngày nào đó muội rảnh, ta dẫn muội đi xem.” Là muốn nói mình cũng không có bạc đãi tỷ tỷ của Cầm Nương a.

Cầm Nương cười cười đáp ứng, nàng cũng không nghĩ quản chuyện của Tôn Ngọc Nương, Thượng Quan Mai thích chinh nàng ta như thế nào thì tùy nàng, đây đều là do chính Tôn Ngọc Nương làm ra.

Lúc Cầm Nương gần đi, vương phi để cho nàng mang sổ sách về xem xét, bảo là cho nàng xem xét kỹ một lần nữa, nghĩ ra một phương pháp quản lý mới phòng bếp nhỏ, để tránh sau này sẽ xuất hiện việc như vậy nữa.

Trở lại tiểu viện của mình, trời đang chuẩn bị âm u, Lãnh Hoa Đình đang nằm nghiêng trên ghế chờ nàng về ăn cơm, Ngọc nhi thì ở một bên hầu, bưng chén nước cho hần thông cổ họng, vừa thấy Cầm Nương trở về, liền vội vàng cười nói: “Nhị thiếu phu nhân đã trở lại, gia một mực ở tại đây chờ đợi, có thể bày cơm rồi a.”

Cầm Nương đến gần Lãnh Hoa Đình, nhìn vẻ mặt hần chán ghét, liền hỏi: “Làm sao vậy, mệt quá hay sao?”

“Không có, chỉ là đói bụng, nương tử không đến, ta liền không muốn ăn.” Vẫn là một bộ dáng tiểu hài tử hồn nhiên, mang theo ý tứ ăn vạ.

Cầm Nương nghe xong liền giận hần liếc mắt: “Nếu nương giữ ta lại dùng cơm, vậy chàng cũng sẽ không ăn sao?”

“Không ăn, nương tử không trở lại sẽ không ăn.” Vẫn là giọng điệu giận dỗi, Cầm Nương bắt đầu đi lắc đầu, nói với Ngọc nhi: “Mau mau dọn cơm đi, tướng công đói bụng.”

Ăn cơm xong, Cầm Nương đem Lãnh Hoa Đình đẩy vào buồng trong, Ngọc nhi tiến đến mức nước cho Lãnh Hoa Đình rửa mặt, lúc này, Tú cô bưng thuốc đã sắc xong đặt trên đầu giường cho nguội bớt, Ngọc nhi thấy không khỏi kinh ngạc, cười hỏi Tú cô, “Thiếu phu nhân không phải uống thuốc trước khi ăn sao? Tại sao lại đổi thành sau khi ăn rồi? Thuốc này, uống trước khi ăn xong mới tốt.”

Tú cô nghe xong trong nội tâm rung mình, trả lời: “Người thật chú ý tỉ mỉ a, thuốc này là phương thuốc khác, sau khi ăn xong mới uống, Lưu y chính nói, phương thuốc lúc trước quá nóng, phương thuốc này là dùng để điều dưỡng, nên uống sau khi ăn xong.” Quay đầu lại dặn dò Cầm Nương nói: “Không thể để thuốc nguội quá, phải uống lúc nóng mới có hiệu quả tốt.” Nói xong, thì chính mình vén rèm đi ra ngoài.

Ngọc nhi nghe xong chỉ a một tiếng, tiếp tục hầu hạ Lãnh Hoa Đình rửa mặt, đợi hần sau khi tắm xong, muốn hầu hạ hần rửa chân, thì Cầm Nương lại đi tới nói: “Người cũng đã vất vả một ngày rồi, đi nghỉ ngơi đi, trước kia còn có Châu nhi phụ giúp một tay, hiện tại chỉ có một mình người, sẽ cảm thấy mệt, thấy buồn.”

Ngọc nhi nghe xong đang chuẩn bị tháo giày cho Lãnh Hoa Đình thì dừng tay một chút, đứng lên nói, “Tạ nhị thiếu phu nhân thương cảm, nô tỳ không phiền lụy, nếu không, ngài giúp đỡ gia rửa, nô tỳ trợ thủ một bên, chân của thiếu gia... Nô tỳ quen thuộc lắm.”

“Không cần, người đi nghỉ ngơi đi, lúc này để ta làm là được, trước kia trong nhà ta cũng thường làm việc này, không có yếu ớt như vậy.” Nói xong cũng không động tay, chỉ nhìn Ngọc nhi, Ngọc nhi cũng không có cách nào ngồi lại, đành phải lui ra ngoài.

Cầm Nương nhìn cửa rèm không có lung lay nữa, mới đi bưng thuốc đến đưa cho Lãnh Hoa Đình: “Uống nhanh đi, cũng không biết hiệu quả như thế nào, trong lòng ta thật khẩn trương.”

Lãnh Hoa Đình bưng thuốc uống một hơi, đắng đến thè lưỡi, Cầm Nương đút vào trong miệng hần một miếng ô mai, kết quả chua quá khiến cho hần thiếu chút nữa phun ra, “Nàng cho ta ăn cái gì?” Răng nanh chua đến muốn rớt ra ngoài.

“Mơ, ăn ngon a, ta thích nhất ô mai.” Cầm Nương cười vẻ mặt ranh mãnh, sau khi đem chén buông xuống, mới khom người giúp hần cởi giày, Lãnh Hoa Đình nhân cơ hội vuốt ve tóc của nàng, tóc của nàng mềm nhuyễn như tơ, vuốt lên xúc cảm rất tốt.

Cầm Nương lại bắt chắp tóc bị hần vò loạn thành một đồng, hút một ngụm khí lạnh nói: “Tướng công... Chàng... Tất cả chàng như thế nào... Như thế nào đen.”

Lãnh Hoa Đình lúc này mới cúi đầu nhìn, quả nhiên trên ông tất trắng lốm đốm nhiều một tầng màu đen, cũng không khỏi nhíu mi, Cầm Nương thấy vậy khẩn trương lên, tinh thần rung động nói: “Chàng...

Hôm nay có cảm giác chân đặc biệt đau hay không?”

Nói xong lại động tay cởi tất của hần, khá tốt, màu sắc làn da trên đùi ngược lại không giống như trước, màu đen đã nhạt, bớt đậm đi một chút, tuy gân nổi lên vẫn rất thô, nhưng đã mềm đi chút ít, không còn căng cứng như lúc nào cũng có thể đứt ra, nàng không khỏi nhẹ nhàng thở ra, lại nghe Lãnh Hoa Đình nói trên đỉnh đầu: “Như thế nào không đau, lúc đứng lên trong phòng lão phu nhân, giống như vạn kiến xuyên tim, đau muốn chết, nường tử, nàng giúp ta mát xa đi, ta làm như vậy cũng là vì nàng nha.”

Quả nhiên Cẩm Nương nghe xong liền đau lòng, nhẹ nhàng mà cầm khăn giúp hần rửa chân, cái tay ôn nhu dường như sợ chạm vào làm đau hần, lại không biết, chỉ cần nàng vừa nâng mắt, liền có thể trông thấy khoe môi người nào đó đang trêu đùa cười thỏa mãn.

“Nước... Nước cũng biến thành màu đen, tướng công, làm sao bây giờ? Chân của chàng có phải là rất đau không?” Cẩm Nương rửa phía dưới, phát hiện khăn cũng nhuộm đen, nước ảm trong suốt trong chậu cũng biến thành màu đen nhạt, thì không khỏi kinh hãi, rửa nhiều lần, nước càng ngày càng đen.

Lãnh Hoa Đình cũng bị nàng hù đến, bản thân cúi đầu nhìn nước, lại xem lại đôi tất của mình, không khỏi nhú mi, cong miệng nói: “Nường tử, tất thối quá.” Dem tất ném ra xa, Cẩm Nương đang suy nghĩ nguyên nhân nước tại sao lại biến thành màu đen, lại nghe hần nói tất thối quá, thì hai mắt không khỏi sáng lên, vén tóc ngược đầu nhìn xem Lãnh Hoa Đình: “Tướng công, chàng nói... Có phải thuốc có hiệu quả hay không, độc tố theo mồ hôi bài tiết ra? Cho nên, tất mới thối như vậy, nước cũng biến thành đen?”

Tiểu nữ nhân trì độn này, đương nhiên là vậy rồi, kỳ thật trong nội tâm Lãnh Hoa Đình cũng rất kích động, hai ngày uống phương thuốc của nàng, rõ ràng cảm giác trên đùi đau đớn đã nhẹ đi, lúc trước, nhiều nhất hần chỉ có thể đứng lên hạ xuống, hôm nay lại có thể đi được vài bước, nếu như không phải là thuốc của nàng, cho dù hần dùng nghị lực, cũng không thể bước được mấy bước như vậy, bây giờ nhìn thấy tất chuyển màu đen còn nhuộm đen nước, bây giờ hần cũng không biết phải hình dung trong nội tâm kích động như thế nào, nữ nhân này là cứu tinh của hần, là hi vọng của hần, là nàng thấp sáng ngọn đèn trên con đường hắc ám của hần, để cho hần không hề bàng hoàng, không hề tịch mịch, không hề cơ khổ bất lực, là nàng làm cho lòng hần ấm áp, để cho hần tìm được đúng phương hướng, càng làm trong lòng hần ấm áp, không hề chỉ có... hận khôn cùng.

Thấy hần sau nửa ngày cũng không có lên tiếng, lòng Cẩm Nương lại trầm xuống, ngẩng ngốc ngẩng lên đầu nhìn hần: “Tướng công, chàng... Còn không có nói cho ta biết, chân... Có phải là càng đau a, có tốt chút nào hay không, nước biến thành đen, có phải là độc bài tiết ra không, nếu không, sáng mai chúng ta đến hỏi thái y a, ta... Ta chỉ là dựa vào chút ít trí nhớ thì tự bốc thuốc cho chàng, cũng không biết có đúng bệnh hay không, nếu nổi lên phản tác dụng, bệnh tình lại tăng thêm, vậy làm sao bây giờ a.” Nàng nóng vội hoảng sợ, trong miệng không ngừng lú lo, cái tay nắm chân hần vô ý dùng lực, như là sợ sau một khắc hần sẽ rời xa nàng mà đi.

Lãnh Hoa Đình không đành lòng nhìn bộ dáng quýnh quẩn của nàng nữa, nên cúi người đem nàng ôm lên, nhẹ nhàng véo cái mũi thon nhỏ của nàng, thanh âm có chút nghẹn: “Ngốc, rõ ràng đây là chuyển biến tốt, tự mình dọa mình quá mức, chân của ta... Khá rồi, tuy vẫn đau, nhưng đã nhẹ hơn nhiều.” Chỉ là ngày mai lại là kỳ độc phát, cũng không biết thuốc này thật sự có thể cưỡng chế được độc tố này hay không, chỉ sợ lại hù đến nàng, nhất là lúc độc này phát tác trên người sẽ hiển lộ ra hoa văn, nàng có thể sợ hãi, có thể ngại nó xấu xí hay không? Nhất thời, hung phấn vừa mới xông lên đầu lại chuyển thành lo lắng, mảy mảy lại bắt đầu nhăn lại.

“Tướng công... Chàng không phải là đang an ủi ta nha, thật sự là có chuyển biến tốt đẹp sao?” Cẩm Nương nhìn xem bộ dáng của hần thì càng lo lắng, giống như hần đang sợ chính mình lo lắng mà an ủi, kỳ thật bệnh cũng không có chuyển biến tốt đẹp, như vậy... Thuốc nên ngừng, rồi tìm biện pháp khác đến trị chân hần mới đúng.

Lãnh Hoa Đình phục hồi tinh thần lại, không khỏi bật cười, bộ dạng vừa rồi của chính mình lại dọa nàng sợ, xem khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của nàng nhăn lại kia, cái tay lớn duỗi ra, che kín mặt của nàng rồi vô loạn một hồi, “Nguyên bản đã xấu, còn đem mặt nhăn thành cái bánh bao, thật là một cô gái ngốc.”

Cẩm Nương bị hần xoa nước mũi cũng bị dính lên mặt, không khỏi nổi giận, hai tay xê dịch, bấm véo miếng thịt bên hông hần không chịu buông tay, “Chàng đẹp, luôn khi dễ ta, đẹp đến mấy cũng là yêu nghiệt, hừ.”

Câu yêu nghiệt kia lại chạm đến tâm sự của Lãnh Hoa Đình, tuy nàng thường mắng hấn yêu nghiệt, nhưng khi thấy rõ thân thể của hấn của hấn có quái trạng, thì có sợ tới mức bỏ chạy hay không? Hoặc là, cũng không dám tiếp cận hấn nữa?

Vì vậy, nới lỏng mặt của nàng, chuyển sang nắm chặt tay nàng đang véo bên eo của hấn, yên lặng chăm chú nhìn Cẩm Nương hỏi: “Nương tử, nếu như ta thật là yêu nghiệt....Có phải nàng sẽ rời bỏ ta hay không?”

Cẩm Nương bị bộ dạng nhìn chăm chú của hấn ngẩn ngơ, cũng lẳng lặng nhìn lại hấn, sau nửa ngày, thì phốc cười nói: “Chàng làm yêu nghiệt cũng không phải một ngày hai ngày, ta vì cái gì phải rời bỏ chàng, nếu chàng không phải là yêu nghiệt ta còn không thương.” Nói, lại cười hì hì nhéo hai má bên mặt của hấn, nha, bởi vì chàng quá yêu nghiệt mới làm hại cô nương ta cảm thấy mình xấu xí, nên vạ cho chàng xấu theo!

“Nương tử, ta đang nghiêm túc nói chuyện nha, nếu nàng phát hiện... Ta thật là không giống người bình thường, có phải nàng sẽ rời bỏ ta hay không.” Lãnh Hoa Đình trong lòng biết nàng cho là hấn đang nói đùa, nên nắm chặt tay của nàng, nghiêm mặt hỏi nàng.

Cẩm Nương nghiêng đầu một cái, cũng không trả lời hấn, chỉ nhấp miệng cười, Lãnh Hoa Đình nóng nảy: “Cười cái gì, nhanh chóng nói cho ta biết, ta không có nói giỡn, nói thật.”

Cẩm Nương vẫn cười, chờ hấn gấp gấp hơn, mới kéo lấy cái mũi của hấn mắng: “Còn nói ta đùa, chàng mới là đại ngu ngốc, không phải là trên người có hình xăm sao, có gì đặc biệt hơn người, nếu như vậy cũng coi như yêu nghiệt, ta đây mới là cái cô hồn dã quỷ, chàng chẳng phải là muốn bị hù chết đi?”

Lãnh Hoa Đình nghe xong thì chấn động, liền nhớ lại lần trước lúc mình phát bệnh, nàng cũng một mực ở bên cạnh mình hầu hạ, chẳng lẽ...

“Nàng thấy được? Điều thấy được?” Hấn đột nhiên cũng không được tự nhiên lên, từ nhỏ hấn chính là người gặp người thích, bị vạ người khen tuyệt sắc mỹ nam, sợ nhất đúng là người khác nói hấn biến dạng, lúc chính mình độc phát, phụ vương chứng kiến hoa văn trên người hấn cũng quá sợ hãi, thống khổ vạ phần, hấn liền cho rằng mình thật là quái vật, hình xăm này xấu xí không chịu nổi, bằng không, phụ vương tại sao có thể có biểu lộ đó?

Bí mật này vẫn giữ vững rất nhiều năm, kể cả hai nha hoàn hầu hạ bên cạnh Châu nhi cùng Ngọc nhi, cũng không biết bí mật trên người hấn, chỉ có Lãnh Khiêm là biết rõ, mỗi lần lúc hấn phát bệnh, chính Lãnh Khiêm luôn túc trực bên người, người hấn tin nhiệm nhất cũng là Lãnh Khiêm, hôm nay, nàng cũng biết bí mật thân thể của hấn, kỳ thật... Cũng không coi là bí mật a, có lẽ, độc này lưu lại di chứng, chỉ là, hấn không muốn nàng nhìn thấy bộ dáng xấu xí của hấn, ngấm lại thì thân thể uốn éo, liền khó chịu, càng thêm... Thẹn thùng.

“Ai nha, thấy được, thấy được a, không phải là sau lưng sẽ hiện lên hình Thanh Long sao? Lúc chàng phát sốt mới có, sốt vừa lui sẽ biến mất, lại không có xấu, còn nhìn rất đẹp, oa, tướng công, có phải chàng có thân thể đặc thù gì không, lưng có Thanh Long, nói không chừng chàng là chân mệnh thiên tử, hoặc là, người thừa kế của một vương quốc bí mật nào đó, hoặc là thiếu chủ của một võ lâm thế gia, hoặc là...”

Nàng vẽ mặt hưng phấn, ngồi đó đắc ý rung đùi lăm nhăm, hai mắt sáng long lánh, làm gì có nửa điểm ghét bỏ, đều hấn sợ nhất, tự ti nhất, căm kỵ nhất khi đến trong miệng nàng lại thành thần thoại, thành căn cứ để nàng nghĩ lung tung tự sướng, một cổ tình ý ngọt ngào tựa như dây leo, chậm rãi mọc lên, trèo trèo quấn lên trên thân, thẳng đến đem sự vắng lặng sợ hãi trong tâm của hấn bao vây hoàn toàn, khiến cho hấn nhìn không được cũng cười theo, xem nàng vẫn còn tiếp tục “Hoặc là”, thì tay vung lên một cái, đem mặt của nàng giữ thật chặt, cũng không đợi nàng kịp phản ứng, nâng đầu của nàng liền cúi người xuống, ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn đang lải nhải của nàng.

Ngày ấy căn bản là không có đã ghiền, lúc này đụng tới sự ngọt ngào của nàng, tâm của hấn liền kích động, một cổ dòng nước xiết phía sau lưng bay lên, bay thẳng lên đại não, lưỡi dài không quan tâm liền xông ào vào lãnh địa của nàng, liếm mút mỗi một chỗ mềm mại của nàng, mút cái lưỡi đình hương của nàng quấn quanh nhẹ nhàng quấy động...

Cẩm Nương bị hấn hôn đến thiên hôn địa ám, thần hồn bay lên, toàn thân ngứa ngáy khó không chế, mềm yếu vô lực, không khí trong lồng ngực đều bị hấn rút hết, nàng hoàn toàn quên mất hô hấp, thậm chí là đã

quên hô hấp như thế nào, chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần toàn bộ đều không phải là của mình, chỉ muốn cùng hần dán gần hơn nữa, lại gần hơn...

Thẳng đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, toàn thân hoàn toàn mất hết khí lực, Lãnh Hoa Đình mới lưu luyến không rời thả nàng, ánh mắt như say như dại nhìn ngắm Cẩm Nương, ngón tay thon dài sạch sẽ nhẹ nhàng vuốt ve trên cánh môi bị hần hôn đến sưng đỏ nói: “Nương tử... Chờ độc của ta hoàn toàn giải hết, chúng ta viên phòng nha.” Thanh âm như rượu, thuần hậu lâu dài, giống như tiếng ca nhẹ nhàng vờn trên đỉnh đầu của nàng, càng như ma ám hấp dẫn thần hồn của nàng, làm cho nàng mất tự chủ, quên đi ngưỡng chừng, vô ý thức liền gập đầu.

Bộ dáng ngốc nghếch lại hồ đồ của nàng khiến cho hần đau lòng, một tay kéo nàng vào trong ngực, để mặt dính sát trước ngực của hần, cho nàng nghe thấy tiếng trống ngực đập điên cuồng của chính mình, cái cảm gối trên đầu nàng, nói nhỏ: “Nương tử ngốc, nàng còn nhỏ, ta không nỡ.”

Cẩm Nương nằm ở hần trước ngực, nghe tiếng tim đập kịch liệt của hần, nàng có thể cảm giác được hần động tình, biết rõ hần khắc chế, nghe lời của hần làm cho cái mũi nàng vừa ngứa vừa chua xót, trong nội tâm rất ngọt ngào, cũng rất cảm động, thì ra, hần biết điều mình bận tâm.

Đúng vậy, thân thể của nàng mới mười bốn tuổi, chuyển lễ mừng năm mới, cũng mới có thể đến mười lăm, bởi vì nguyên nhân của chứng bệnh ‘bất túc’, nên nguyệt sự cũng không điều, nguyệt sự tạm ổn, nhưng thời gian cũng không chuẩn, hần đích thị là có chú ý, hần là nam nhân bình thường, bản thân lại thật tình yêu mến, thể xác và tinh thần cần phải đồng điệu, thì cảm tình mới có thể tiến một bước a, hần lại vì nàng mà khắc chế, bảo nàng sao mà không cảm động?

Một lúc lâu sau, Cẩm Nương đột nhiên nhớ tới chân của hần còn ngâm trong nước lạnh, thì gấp đến độ một tay đẩy hần ra, vội vàng hấp tấp đi ra nhĩ phòng bưng lên một chậu nước ấm, một lần nữa đem chân của hần bỏ vào trong nước nóng rửa, màu đen quả nhiên phai ra chút ít, Cẩm Nương liền bắt đầu đắp bóp cho hần, gia tốc máu tuần hoàn, bấm xong một vòng huyết vị, quần áo sau lưng nàng đã thấm một tầng mồ hôi.

Đêm nay, Cẩm Nương dựa vào trong ngực Lãnh Hoa Đình ngủ rất an tâm.

Ngày thứ hai, Cẩm Nương mang theo sổ sách đi tới phòng vương phi, khó có được lúc, Vương Gia cũng đang ở đây, sau khi Cẩm Nương vào phủ, cũng rất ít khi gặp phải Vương Gia, nên nàng bước lên phía trước hành lễ với vương gia.

Vương Gia đang ngồi ở trong sảnh uống trà, thấy Cẩm Nương thì khẽ gật đầu, cười nói: “Nghe nói con chế tác một chiếc xe lăn cho Đình nhi?”

Cẩm Nương cúi đầu xác nhận, vương phi cũng không chú ý tới chiếc xe lăn của Lãnh Hoa Đình, vừa nghe tới cũng hào hứng, hỏi Vương Gia: “Vương Gia làm sao mà biết được, suốt ngày ở ngoài cũng không thấy người trở về, ngược lại so với thiếp thân còn rõ ràng hơn.”

Vương Gia nghe xong cười lắc đầu nói: “Nương tử còn nói, trong phủ cũng không chú ý Đình nhi nhiều, chiếc ghế này của con dâu là sai Lãnh Khiêm đưa đi Tương Tác Doanh làm, Vương đại nhân của Tương Tác Doanh ở trước mặt ta có nói qua, nói Đình nhi của chúng ta là nhân tài, thiết kế cái ổ trục kia thật sự là tinh xảo diệu kỳ, nói là nếu dùng trên xe ngựa cũng sẽ giảm bớt khí lực cho ngựa.”

Vương phi nghe xong nhàn tình sáng lên, vội vàng nói: “Đình nhi của chúng ta thiết kế? Đình nhi hần... vốn rất thông minh.”

Vương Gia nghe xong không khỏi lắc đầu, thở dài nói: “Không phải Đình nhi thiết kế, là đứa nhỏ Cẩm Nương này vẽ ra, lúc A Khiêm cầm bản vẽ tới tìm ta, ta cũng không tin, không ngờ mấy thứ đồng tây này lại có tác dụng lớn như vậy, Cẩm Nương, không nghĩ tới con còn hiểu những thứ này.”

Cẩm Nương vừa nghe, trong nội tâm liền luống cuống, sợ Vương Gia sẽ hỏi nàng từ nơi nào học được, như vậy nàng sẽ không có biện pháp trả lời, cúi đầu, một bộ dáng biết vâng lời, nghe xong Vương Gia khen nàng cũng không biểu lộ rõ nét vui mừng trên mặt, thật khiến Vương Gia nhìn càng thêm yêu mến, lại nói: “Nhờ có con, nếu như con không quan tâm tới Đình nhi, cũng sẽ không đi cân nhắc những chuyện này, ai, thật là một đứa nhỏ thông tuệ lại hiểu chuyện.”

Vương phi nghe xong tuy có chút ít thất vọng, nhưng vẫn thực sự cao hứng, càng nhìn càng cảm thấy Cẩm Nương đối với Lãnh Hoa Đình rất tốt, thì lại càng yêu mến Cẩm Nương, cũng vội vàng nói với Vương gia: “Cũng đúng nha, hôm qua ta để cho nàng xem xét hai quyển sổ sách, nàng chỉ nhìn qua một lần, có thể nhìn ra những vấn đề trong sổ sách, còn dùng một biện pháp, vừa đơn giản lại vừa sáng tỏ liệt lại một lần, làm cho người ta nhìn xem bớt rối rắm nhiều hơn, vài người làm việc lâu năm trong trưởng phòng ở trong phủ chúng ta cũng chưa chắc làm được đơn giản rõ ràng như nàng, xem ra, ánh mắt Vương Gia ngài thật đúng là không sai được, Hắc ngọc này cũng sẽ không giao lầm người.”

Vương Gia nghe xong càng cao hứng, liên tục tán thưởng, còn nói với vương phi: “Hôm qua Thanh Dục còn phàn nàn trước mặt ta, nói con dâu của ta đoạt người mà hắn muốn, bảo ta phải kiếm người khác đền cho hắn, ha ha ha, Phú Quý thật đúng là một nhân tài, Cẩm Nương a, con thật tinh mắt, hôm qua ta đem người mang về cho con, hôm nay sắp đặt ở bên ngoài, con có chuyện thì bảo A Khiêm đi tìm hắn a.”

Cẩm Nương không nghĩ tới Vương Gia sẽ vui vẻ như thế, mình làm cũng bất quá là tính toán cho tương lai của nàng và Lãnh Hoa Đình thôi, ích kỷ lắm, bất quá, mấy lần nghe bọn họ nói đến chuyện hắc ngọc, trong nội tâm không khỏi hiếu kỳ khối ngọc này rốt cuộc là có tác dụng gì, nhưng mà nếu bọn họ không chịu nói, có lẽ là thời cơ vẫn còn chưa tới, sau này cũng sẽ nói với mình thôi, một lát trở về phải nhìn kỹ lại, rồi cất giữ cẩn thận

“Dạ, phụ vương, Cẩm Nương nhớ kỹ.” Cẩm Nương rất muốn hỏi một chút chuyện bản vẽ này có thể cùng Tương Tác Doanh phân chia một phần lợi nhuận không, nhưng lại sợ Vương Gia nói nàng là nữ tặc nhân gia, không nên tham dự loại chuyện này, cho nên, cố chịu đựng chưa nói, nhìn xem bộ dáng Vương gia giống như muốn ra cửa làm việc, đột nhiên linh cơ vừa động, liền nói ra: “Phụ vương, người có muốn nhìn thấy chiếc xe lăn của tướng công hay không, không chỉ trang bị thêm ổ trục, còn có bánh răng cùng dây xích, có thể sử dụng trên xe ngựa quân dụng, hay vận dụng một số thiết bị cơ khí, ngoài ra dùng áy ném đá cũng rất xảo diệu, có thể giảm bớt sức lực.”

“Máy ném đá? Con còn hiểu máy ném đá?” Vương Gia nghe xong lời nói của Cẩm Nương có chút đứng ngồi không yên, thân thể nghiêng về phía trước, trong giọng nói ỨC CHẾ KHÔNG NỔI SỰ KINH NGẠC, ánh mắt cũng trở nên sáng lên, trong nội tâm Cẩm Nương rung mình, cảm giác sợ mình vừa rồi làm sai cái gì, vội vàng thấp đầu nói: “Phụ thân của con luôn thủ vệ ở biên quan, khi trở về, cũng sẽ cùng con dâu nói đến việc biên quan.”

Vương Gia nghe xong sắc mặt lúc này mới hạ xuống, gật đầu nói: “Việc này cũng đúng, thân gia bây giờ chính là đại thần được thái tử coi trọng nhất, ha ha, hử phụ vô khuyến nữ, hử phụ vô khuyến nữ a, a, Đình nhi như thế nào không cùng con tới, vì phụ cũng mấy ngày không thấy hắn rồi, thật sự cũng muốn gặp con nói chuyện về đồ vật kia.”

Nhưng lại cũng không có nói tới chuyện máy ném đá nữa, Cẩm Nương cũng không dám nhắc lại, bất quá, nếu thật sự có thể thay đổi máy ném đá, sợ là sẽ lập một đại công, nhưng Vương Gia chẳng lẽ không nghĩ, đem công lao này cho tướng công... Nếu sau này tướng công đi đứng tốt, muốn xuất sĩ, ngoại trừ văn, cũng phải hiểu võ, võ công của tướng công nhất định là tốt, chỉ là, nếu có thể lập kỳ công... Tuy nói là sau này, cũng hữu dụng, liền buông xuống tâm tư muốn đòi lợi nhuận này, việc trước mắt, hàng đầu vẫn là chuyện bài trừ hết độc tố trên người tướng công.

Nghe Vương Gia nói muốn đi gặp Lãnh Hoa Đình, vương phi vội vàng cho người đi mời, kỳ thật Lãnh Hoa Đình sau khi cùng Cẩm Nương ăn cơm xong sớm cùng A Khiêm đi tới phòng luyện công, Cẩm Nương nói, hắn nên rèn luyện chân của mình nhiều hơn, làm ỉn kháng phục vận động, mới có thể khiến chân sớm ngày tốt hơn, sau khi uống thuốc vài lần, hắn cảm giác lúc giẫm trên mặt đất, chân không còn đau đến khoan tim gây xương, tuy rằng vẫn là đau, nhưng mà trong phạm vi hắn có thể chịu đựng được, cho nên, luyện công xong, hắn quyết định cùng A Khiêm tập đi.

Đang từ phòng luyện công đi ra, liền gặp người của vương phi sai tới gọi hắn, nói là Vương Gia muốn gặp hắn, nếu bình thường, hắn nhất định là ngẩng cao đầu, giả bộ không nghe không gặp, chỉ là hôm nay Cẩm Nương đã ở trong phòng vương phi, hắn không khỏi lo lắng, sợ Vương Gia sẽ làm khó nàng, liền không chút do dự để Lãnh Khiêm đẩy hắn đi.

Trên nửa đường, lại đụng phải Lãnh Hoa Đường, hắn hình như cũng muốn đi tới nội viện của Vương phi,

thấy Lãnh Hoa Đình, nên vội vàng đi tới: “Tiểu Đình, hôm nay nhìn xem khí sắc rất tốt a.”

Lãnh Hoa Đình nhú nhú mày, lại khó nói được một câu: “Ta muốn đi gặp mẫu thân.” Tuy là câu tự hỏi tự đáp, nhưng so với trước kia hẳn đối với Lãnh Hoa Đường làm như không thấy đã tốt hơn.

Lãnh Hoa Đường quả nhiên thật cao hứng nói: “Ta cũng đang muốn đi, tiểu Đình, cùng đi a, hôm qua đến chỗ Tam Thúc thú vị không?”

“Toàn bộ toàn là những thứ xấu xí muốn chết, có cái gì chơi vui chứ, bất quá không muốn cùng nương tử ầm ĩ thôi.” Lãnh Hoa Đình nghe xong liền liếc mắt, cong miệng cầu nhàu nói.

Lãnh Hoa Đường nghe xong ánh mắt chớp lên, lại nói: “Hôm qua đụng phải Thanh Dục, hẳn nói tiểu Đình bây giờ hiểu lễ nghĩa lắm, thấy hẳn cấp bậc lễ nghĩa đều cực kỳ chu đáo, tiểu Đình, người rốt cục đã lớn lên rồi sao.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong không khỏi giận, đối với Lãnh Hoa Đường quát: “Ta vốn đã mười tám tuổi, kể nào không có mắt nói ta là tiểu hài tử thế? Ai nói, ta xé miệng hẳn, hừ, A Khiêm, chúng ta đi, không cần phải cùng cái người đáng ghét này đứng chung một chỗ.” Nói xong thân thể chính mình nghiêng đi về phía trước, thầm nghĩ phải nhanh chóng rời đi Lãnh Hoa Đường là tốt rồi.

Rõ ràng chính là bộ dáng một tiểu hài tử, một điểm kích thích cũng chịu không nổi, đồng dạng giống như lúc trước, xem ra, là mình đa tâm, Lãnh Hoa Đường ở phía sau nhìn bóng lưng Lãnh Hoa Đình xa dần, khóe miệng lại lộ ra một tia cười lạnh, nguyên bản muốn đi nội viện của vương phi, nhưng hiện tại quay người lại, đi một phương hướng khác.

Lãnh Hoa Đình đi không lâu, quay đầu lại, phát hiện Lãnh Hoa Đường cũng không có theo sau, liền nhìn Lãnh Khiêm liếc, hỏi: “A Khiêm, ta cũng đánh với hẳn, người nghĩ có vài phần thắng không?”

Lãnh Khiêm cúi đầu suy nghĩ một chút nói: “Mấy năm trước xem qua đại công tử ra tay, khi đó chỉ có thể là năm năm, cũng không biết bây giờ có hẳn tiến bộ thêm không, chưa thử qua, khó mà nói.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong ánh mắt ảm đạm xuống, quay đầu lại nói: “Vây coi như đi, vừa rồi hẳn đích thị là lại nghĩ ra ý tưởng xấu xa gì, người thấy rõ phương hướng của hẳn không?”

“Nơi đó là tiểu viện của ngài, nhưng mà, đi qua cánh rừng lại là tiểu viện của lão phu nhân, cho nên, khó mà nói, nếu không để ta bám theo sau?” Lãnh Khiêm tỉnh táo nói.

“Quên đi, hẳn tinh ranh lắm, trừ phi công phu của người cao hơn hẳn rất nhiều, bằng không chắc chắn sẽ bị hẳn phát hiện, giả bộ nhiều năm ngốc nghếch như vậy, ta cũng không muốn để cho hẳn nhìn thấu.” Lãnh Hoa Đình lắc đầu, ý bảo Lãnh Khiêm tiếp tục phụ giúp đi tới nội viện của vương phi.

Vương Gia đang cùng vương phi đang nói chuyện gì đó, Cẩm Nương ngẫu nhiên cũng nói vào một hai lời, trong phòng không khí hòa thuận vui vẻ cực kỳ, Lãnh Hoa Đình đi vào, Vương Gia cùng vương phi liền dừng lại, đồng loạt nhìn nhi tử đang vào cửa, vương phi vội vàng đứng lên đi tới, đến bên người Lãnh Hoa Đình dạo qua một vòng, xem tiểu Đình đẩy xe lăn so với trước thoải mái hơn rất nhiều, bất quá, vương phi nhìn không ra điểm linh hoạt nhanh nhẹn, vòng vo một vòng cũng là không hiểu ra sao, nên trở về chỗ ngồi, dường như nhìn về phía Vương gia xin giúp đỡ, Vương Gia thấy liền cười ha ha lên, nói với vương phi: “Nương tử nàng cũng đừng nhìn ta, ta cũng không hiểu, chỉ là Vương đại nhân của Tương Tác doanh có thể nói là nhất được bảo vật, suốt ngày náo loạn tìm ta, bảo là muốn để Đình nhi lại vẽ thêm bản khác.”

Lãnh Hoa Đình lúc này mới lấy rõ ràng bọn họ đang nói cái gì, không khỏi liếc nhìn Cẩm Nương, lại hừ lạnh một tiếng nói với Vương Gia: “Phụ thân thật sự là hồ đồ, đây chính là bức họa của Cẩm Nương, đám khốn kiếp ở Tương Tác Doanh lại cảm bức họa của Cẩm Nương kiếm bạc, phụ thân, sáng mai người đi nói cùng với Vương đại nhân kia, nếu như bọn họ dám dùng bức họa của Cẩm Nương làm một cái ổ trục khác, ta liền muốn một phần lợi nhuận, bằng không, ta sẽ để cho A Khiêm dẫn theo người đi đập bể Tương Tác Doanh.”

Vương Gia vừa nghe giật mình, vội hỏi: “Ai nha, Đình nhi, cái này không được, Tương Tác Doanh chính là thuộc hạ của nội vụ phủ, nên không thể đập bể.”

“Vậy phụ thân người đi tìm Vương đại nhân kia nói một phần lợi nhuận đi, bằng không, ta cũng mặc kệ nội vụ phủ hay là ngoại vụ phủ, sẽ đập bể hết.” Lãnh Hoa Đình gân cổ cứng ngắc, đỏ mặt quát.

Vương Gia lập tức nhú mi, liếc nhìn Cẩm Nương, Cẩm Nương vội vàng thấp đầu đi, giả bộ như không phát hiện, có tiền mà không kiếm là ngốc nha, nàng cũng không muốn ở phía sau giả bộ hiền lành, tướng công cũng là vì nàng mới náo loạn như vậy.

Vương Gia lại nhìn về phía vương phi, vương phi cũng khổ mặt, đang muốn khuyên Lãnh Hoa Đình, thì gặp Lãnh Hoa Đình nhếch miệng lên, làm bộ như muốn khóc, Vương phi đau lòng còn không kịp, đâu còn khuyên gì, vội vàng nói với Vương gia: “Kỳ thật Đình nhi nói điều này cũng tốt, Vương Gia, cái này cơ bản chính là do Cẩm Nương của chúng ta nghĩ ra, bọn họ, Tương Tác Doanh dựa vào cái gì mà không công lấy đi, nếu như thật sự dừng đến trên xe ngựa trong quân doanh, chuyện này cũng tính là lập công đi, hừ, bên ngoài không phải là nói Đình nhi của chúng ta như thế nào sao, xem thường hấn sao? Chúng ta chính là muốn chia lợi nhuận thì sao, cũng để Hoàng thượng biết rõ, Đình nhi của chúng ta kỳ thật cũng rất thông minh.”

Lời này của vương phi coi như chạm tới tâm khảm của Vương gia đi, Đình nhi kỳ thật từ nhỏ thông minh tuyệt đỉnh, nếu không phải gặp vận rủi kia, hấn cũng không biến thành bộ dáng này, tuy nhiên... Vật này là do Cẩm Nương thiết kế ra, nhưng mà, Cẩm Nương lại là nữ tặc trong nhà, dùng tên của nàng nói ra, ngược lại không tốt, dù sao nàng cũng là nương tử của Đình nhi, của nàng không phải là của Đình nhi sao?

Còn nữa, nếu như chuyện Cẩm Nương nói về máy ném đá có thể thành, xem như Đình nhi ở trước mặt hoàng thượng lập được nhiều công nhất, đối với Giản Thân vương phủ đó cũng một phen nở mặt mày a, nghĩ như thế, Vương Gia liền nhẹ giọng nói với Lãnh Hoa Đình: “Đình nhi ngoan, đừng tức giận a, sáng mai phụ thân sẽ đi gặp hoàng thượng nói chuyện này, đây là công lao của vợ chồng tiểu Đình, không thể để cho người khác chiếm đi.”

Lãnh Hoa Đình lúc này mới nín khóc mỉm cười, xấu hổ nhìn thoáng qua Cẩm Nương, tự mình đẩy xe lăn đến bên người Cẩm Nương, nịnh nọt nói: “Nương tử, xem đi, ta nói có thể làm được là có thể làm được.”

Cẩm Nương nghe xong rất không được tự nhiên liếc nhìn Vương Gia, nhìn thấy Vương Gia quả nhiên nhú mi, không khỏi cong miệng nói: “Tướng công... Phụ vương có thể trách ta hay không nha.”

Lãnh Hoa Đình đem bộ ngực vỗ vỗ, cam đoan nói: “Như thế nào a, phụ thân hiểu rõ Đình nhi nhất, Đình nhi hiểu rõ nương tử nhất, cho nên, quyết sẽ không la nương tử.” Lại quay đầu, cười ngọt ngào nói với Vương Gia: “Đúng không, phụ thân, người sẽ không trách nương tử của ta đúng không.”

Vương Gia sớm bị hấn từng tiếng gọi phụ thân khiến cho tâm đều đau, sao còn có thể trách Cẩm Nương đi, đã bao nhiêu năm, Đình nhi thấy hấn đều là giả bộ không nhìn thấy, hoặc là dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn lại, cho dù có việc cầu đến, cũng chỉ là gọi phụ vương, làm sao được thân thiết như hiện tại đây, còn mang theo ý tứ hàm xúc làm nũng, cái này là từ khi Cẩm Nương đến đây mới thay đổi, con dâu này, thật đúng là không có nhìn ra, thông minh cực kỳ, lại nhạy bén quan sát, chưa chừng qua vài năm, việc kia có thể để cho nàng tiếp nhận lấy.

Chỉ là đáng tiếc cho thân thể này của Đình nhi, nếu như hấn có thể lại đứng lên, coi như là lấy đi cái mạng già này của mình, mình cũng là nguyện ý.

Vương Gia đang âm thầm thương tâm, lúc này, có tiểu nha đầu tiến đến bẩm báo, nói là người sai vặt Minh Yến của Vương gia cầm thiệp mời của Dự Thân vương đến đây.

Vương Gia liền cười để cho tiểu nha đầu mang người tiến vào, một lát sau, một gã sai vặt trẻ tuổi tiến vào, trong tay nâng cái thiệp hồng, Cẩm Nương vừa nghe là gã sai vặt của vương gia liền muốn nhìn kỹ, nhưng mà người nọ cúi đầu, nên cũng nhìn không rõ diện mục.

Sau khi Minh Yến đi vào, đầu tiên là hành đại lễ với Vương gia, rồi lại hành lễ với vương phi, Ngọc Bích liền đi tới cầm thiệp trên tay hấn đưa cho Vương Gia, Vương Gia mở ra xem xét, nở nụ cười, nói với vương phi nói ra: “Thiệp này là mời nương tử nàng đi xem diễn, nói là hôm nay tổ chức tiệc nữ hồng còn mời ban hát ở trong kinh đến, hấn là sinh nhật của lão vương phi, nói rõ ràng như thế, thì sáng mai nên chuẩn bị một ít lễ vật.”

Vương phi tiếp nhận tấm thiệp xem: “Dạ, thiệp thân nhớ kỹ, ai, phía trên còn nói muốn mời Cẩm Nương cùng Mai nhi đi cùng, thế thì cũng tốt, nương cùng hai con đi chơi một ngày, tối trở về, Cẩm Nương, nương cũng nên mang con đi ra ngoài giao thiệp bên ngoài a.”

Cẩm Nương nghe được chấn động, vội cúi đầu cảm ơn, chỉ là xấu hổ nói: “Nương, chỉ là Cẩm Nương chưa thấy qua trường hợp lớn như thế này, đến lúc đó còn nhờ nương chỉ bảo nhiều hơn.”

Vương phi nghe xong tất nhiên là đáp lời, Vương Gia xem trong phòng cũng không có việc gì, liền đứng dậy chuẩn bị đi, lúc này Minh Yến cũng chuẩn bị đi theo ra ngoài, Cẩm Nương trong lòng quýnh lên, đột nhiên hỏi câu: “Ai nha, nương, Châu nhi không biết có đỡ nhiều hay không?”

Lúc này thân thể Minh Yến đột nhiên cứng đờ, vô ý thức quay đầu liếc nhìn Vương phi, Cẩm Nương đã nhìn thấy gã sai vặt này lớn lên mi thanh mục tú, trên người lại có phong độ của người trí thức, chỉ là ánh mắt có chút kinh hoảng, nghiêng mắt nhìn, phát hiện Cẩm Nương đang đánh giá hắn, vội vàng thấp đầu nhanh chóng rời khỏi.

Cẩm Nương liền hỏi vương phi: “Nương, lần trước trong phòng Châu nhi kiếm ra cây trâm, người có thể tra ra xuất xứ của nó hay không?”

Vương phi nghe xong sắc mặt liền trầm xuống, nói với Cẩm Nương: “Chuyện này coi như bỏ đi, đừng tra xét nữa, phụ thân của Minh Yến nửa đời đi theo vương gia, trước đây ít năm, lúc Vương Gia tại biên quan, vì cứu Vương Gia một mạng, cho nên, mới đem con của hắn làm tùy tùng mang theo bên người, hắn nhìn xem cũng tuân thủ bốn phận, hắn không phải là người vi phạm pháp lệnh đâu.”

Vương phi đã căn nhắc mới đem lời này nói ra, Cẩm Nương khó mà nói cái gì, nhưng trong nội tâm thì không cho là đúng, họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm, Minh Yến này khẳng định có vấn đề, không thể dựa vào mặt ngoài nhìn hắn thành thật tuân thủ bốn phận mà không đi thăm dò, nếu như hắn thực tham dự vào chuyện giết Bình nhi, vậy người sau lưng hắn tất nhiên không đơn giản, Vương Gia cùng vương phi không khỏi quá mềm lòng, trách không được lúc trước để ra cơ hội cho người hại Lãnh Hoa Đình, một đứa con trai như vậy đều không thể bảo vệ tốt, hôm nay muốn vương phi đến che chở chính mình, chỉ sợ cũng khó, việc này vương phi không tra, chính mình cần phải tra mới được, không thể đợi kẻ khác làm ra việc ám hại mình xong mới nhận đến hối hận.

Sau khi Cẩm Nương hạ quyết tâm, liền nói với vương phi: “Nương, không bằng ngài đem cây trâm này cho ta đi, hiện giờ Châu nhi cũng không có chết, thứ này vẫn phải do Cẩm Nương trả lại cho nàng.”

Vương phi nghe được khẽ giật mình, không nghĩ tới mình cũng đã nói như vậy, mà Cẩm Nương còn chấp nhất như thế, đứa nhỏ này gần đây dụ dỗ ngoan ngoãn cực kỳ, hôm nay là làm sao vậy? Trong nội tâm không khỏi có chút khó chịu, liếc nhìn Ngọc Bích một cái, Ngọc Bích liền trở vào trong phòng, cầm cây trâm đi ra, Cẩm Nương tiếp nhận cây trâm, rồi nói với vương phi: “Cẩm Nương muốn gặp châu nhi, có lẽ, nàng kỳ thật chỉ là quân cờ của người khác, nương, Cẩm Nương xin ngài hiểu cho, Cẩm Nương muốn đem chuyện này điều tra rõ ràng, bởi vì, người hại Cẩm Nương quá mức lợi hại, hôm nay có chút manh mối, nếu không lần theo để điều tra, tương lai chưa biết chừng lại bị người hại, tương công... Đã như vậy, Cẩm Nương không muốn bước theo gót tướng công.”

Lời này giống như một cây đao xuyên thẳng vào trong lòng vương phi, sau nửa ngày nàng cũng không nói gì, thương thế của Lãnh Hoa Đình nàng vốn cũng nghi ngờ có người gia hại, chỉ khổ một nỗi không có tìm ra chứng cứ, không cách nào tra ra người giết đây, hơn nữa, đoạn thời gian kia nàng cùng vương gia ồn ào gay gắt, cho nên đã xem nhẹ việc bảo vệ với Đình nhi, cũng để cho người ta thừa dịp mà ra tay, hại Đình nhi, đây là nỗi đau lớn nhất đời của nàng, hôm nay miệng vết thương lại bị Cẩm Nương xóc lên, nàng liền có chút ít chịu không được, nhìn chằm chằm vào Lãnh Hoa Đình, vừa hổ thẹn vừa đau lòng, nhưng Lãnh Hoa Đình căn bản nhìn cũng không nhìn nàng, nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, một bộ dáng không muốn trao đổi cùng nàng.

Vương phi trong lòng đau xót, cứng rắn nói với Cẩm Nương: “Con nói không sai, nương đã hồ đồ, con cứ điều tra đi, nương... Sẽ theo con.”

78. Chương 78

Cầm Nương nghe xong liền gật đầu nói: “Cám ơn nương, con dâu cũng không muốn làm cho nương thương tâm, chỉ là... Trong phủ này phong đạo lãnh kiếm nhiều quá, nếu không nghĩ biện pháp đề phòng, có một ngày sẽ bị kẻ khác ám toán, làm hại, sợ không chỉ là con dâu, còn có tướng công, còn có bản thân nương a.”

Cầm Nương là lần đầu tiên thẳng thắn thành khẩn như thế nói ra lời nói trong nội tâm với vương phi, vương phi nghe xong trong lòng càng cảm thấy chua xót, vốn chỉ là một đứa nhỏ mười bốn tuổi, nhưng lại sắc bén như vậy cũng không thể trách, trước kia khi còn ở trong nhà mẹ đẻ, đã nhận hết hãm hại của mẹ cả cùng đích tỷ, bây giờ gả đi, mình nguyên cũng muốn che chở, nhưng mà, nếu đúng như nàng nói, mình tranh ám đấu, chỗ nào cũng có kẻ hại người, khó lòng phòng bị sao? có phải nàng nghĩ quá nhiều không?

“Ừ, con nói cũng đúng, từ nay về sau, nương sẽ cẩn thận một chút.” Đảo mắt lại nhìn sổ sách trên tay Cầm Nương, liền thay đổi chủ đề: “Sổ sách này con đã xem kỹ chưa?”

Cầm Nương vốn đến trả sổ sách lại, nghe xong liền đem sổ sách đẩy tới: “Nương, con đã sửa lại sổ sách, lại viết ra phần giải thích, quy định lại một số điều, người xem xem, có phù hợp không?”

Cầm Nương cảm thấy vương phi là người khôn khéo, để ỉnh xem xét sổ sách bất quá cũng là để thí luyện ỉnh, cho nên, làm việc cũng rất dụng tâm, vì sợ vương phi sẽ xem thường biện pháp này của mình, cho nên, khi vương phi mở ra sổ sách xem xét, trong nội tâm có chút hồi hộp không yên, hai mắt liền nhìn về phía Lãnh Hoa Đình.

Lãnh Hoa Đình nhìn thấy liền trợn mắt trắng với nàng, nhỏ giọng nói với nàng: “Đừng sợ, nương so với nàng còn hồ đồ hơn.” Thanh âm nói lời này tuy rằng rất nhỏ, nhưng vẫn để cho vương phi nghe được, nàng không giận ngược lại cười, buông sổ sách trong tay xuống, nói với Cầm Nương: “Đình nhi hiểu thật rõ ràng, nương xác thực so với con hồ đồ hơn, nương quản việc lớn còn có thể, chỉ là không kiên nhẫn xem xét sổ sách, từng đây năm, đều là Vương ma ma làm, bây giờ có con, ta đại khái có thể yên tâm.”

Rồi lại cầm lấy quyển sổ Cầm Nương ghi chú, giải thích vừa nhìn thì lông mày liền nhíu lại: “Những biện pháp này của con đều tốt, nhưng mà áp dụng thật sự sợ có chút khó khăn.”

Cầm Nương sớm đoán biết vương phi sẽ nói lời này, nàng viết ra chương trình này căn bản là dựa theo cách quản lý trong các công ty hiện đại làm, đối với phủ lớn quen thói tiêu tiền như nước hao người tốn của mà nói, thật sự rất khó thích ứng, sơ nhất là người phía dưới âm phụng dương vi (ngoài nóng trong lạnh), bất quá, Cầm Nương đã nghĩ ra những điều khoản chế ước người, những người khác không muốn làm theo cũng không được, chỉ cần vương phi chấp nhận cái này, thì không phải sợ người phía dưới làm xằng làm bậy, hôm nay điều quan trọng không phải là bản cải tạo này có được chấp nhận hay không, chủ yếu là xem thái độ của vương phi với việc cải tạo này.

“Nương, việc này nói khó cũng khó, nói không khó cũng không khó, chỉ là đem tất cả chi phí trong nội viện của người quy định lại mà thôi, một tháng ước chừng có bao nhiêu chi phí cần chi ra, phụ vương cũng không thường dùng cơm trong phòng, một mình nương, có thể ăn được bao nhiêu bạc? Còn nữa, nhóm nha hoàn bà tử trong nội viện cũng được quy định lại, đẳng cấp nào một ngày có thể được bao nhiêu tiền, không thể vượt qua, theo thứ tự đẳng cấp mà giảm xuống, giống như trong phòng ngài, nha hoàn nhị đẳng có sáu người, sáu người này có thể mở một bàn, bốn món ăn một canh, một bữa ăn này so với dân chúng bình thường cũng đã nhiều hơn rất nhiều, cũng không tính là bạc đãi các nàng.

Trong phòng, người cảm thấy nha hoàn tỷ tỷ nào làm việc đắc lực, có thể được lòng của người, người có thể phân thưởng bạc hàng tháng, cái này cũng để khích lệ thêm người khác, hơn nữa cũng có hạng mức rõ ràng, miễn cho người gặp người liền thưởng.

Hơn nữa, mỗi một nhóm hạ nhân đều có quy củ, đem tiền tiêu hàng tháng chia ra làm hai phần, một phần là mỗi tháng cho, một phần khác là xem biểu hiện làm việc của mỗi người phân cho, mỗi một cấp bậc đều do cấp trên nhất đẳng chấm điểm, nhất đẳng chấm điểm cho nhị đẳng, nhị đẳng chấm điểm cho tam đẳng, như vậy tiền cho hàng tháng sẽ nhiều hơn, còn nếu như lười biếng hoặc mánh lới, tiền hàng tháng sẽ giảm bớt đi, nếu tam đẳng nha hoàn cố gắng ra sức làm việc xuất sắc, có thể thay thế nha hoàn nhị đẳng mánh lới kia, thăng thành nhị đẳng, nương cũng chỉ trông coi nha hoàn nhất đẳng cùng vài tỷ tỷ là được, như vậy,

sẽ bớt đi rất nhiều phiền toái, nương cũng thanh nhàn nhiều hơn, vì trong nội viện đều có người giám sát, nên làm việc đều chăm chỉ, bạc cũng dùng đúng chỗ, nương xem có phải có lý không?”

Một hồi nói xong, từng lời nói khiến cho vương phi liên tục gật đầu, trong phòng Ngọc Bích cùng Thanh Thạch đứng hầu hạ hai bên, hai người sắc mặt bất đồng, hai người đều là nhất đẳng, lại đều là người tri kỷ đắc lực bên cạnh vương phi, nhưng Ngọc Bích ngày thường làm việc thông minh ổn trọng, vương phi nể trọng nhiều, nàng làm việc thì làm nhiều hơn, nhưng hàng tháng nhận tiền thì cũng bằng Thanh Thạch, lúc vương phi cao hứng, sẽ khen thưởng nhiều hơn chút ít, nhưng mà trong nội tâm cũng không khỏi bất bình, biện pháp hôm nay của nhị thiếu phu nhân công bằng hơn rất nhiều, bản thân mình coi mấy nha hoàn nhị đẳng, nếu có tiền bạc chế ước, phân phó, lời nói ra cũng có hiệu lực hơn, quả nhiên là biện pháp tốt.

Trong nội tâm Thanh Thạch mặc dù có chút mất hứng, nhưng biện pháp này cũng không phải nhằm vào một mình nàng, là nhằm vào toàn bộ người trong nội viện, nhằm vào người sử sự không đúng, nên nàng cũng không nói gì, nhiều nhất từ nay về sau làm việc nhiều hơn chút, khiến cho vương phi vui vẻ, bạc cũng sẽ cầm nhiều hơn.

Cầm Nương còn liệt ra quy định thanh tra sổ sách, tránh tình huống việc nha hoàn nhất đẳng cắt xén bạc hàng tháng của các nha hoàn hạ đẳng, kể từ đó, vương phi cũng bớt lo lắng, nhưng mà, lòng mày của nàng không có buông ra, Cầm Nương đã nghĩ, phương pháp này sẽ đắc tội lớn nhất với một người chính là Vương ma ma, lúc trước tiền tiêu hàng tháng của bọn nha hoàn trong nội viện vương phi đều có định chế ra, chỉ là vương phi chẳng muốn quản, toàn bộ đều do Vương ma ma một tay cai quản, cho ít hay nhiều vương phi cũng không có hỏi qua, tất nhiên việc tham ô cắt xén cũng sẽ không phải ít, bây giờ dựa vào quy chế này, Vương ma ma tất nhiên thu vào sẽ ít đi, lại cộng thêm việc lần trước, như vậy sẽ càng tức giận đối với Cầm Nương.

Bất quá Cầm Nương cũng không quản nhiều việc như vậy, Vương ma ma cho dù ở trong phủ có được tôn sung đến đâu cũng chỉ là một hạ nhân, quý cũng không quý đến đâu, bà ta trở về nếu có chuyện gì xảy ra, Cầm Nương cũng không sợ, sẽ có biện pháp trị bà ta.

“Nương, đây cũng chỉ là một biện pháp tham khảo, nếu nương có gì khó xử, chi bằng không cần dùng tới, dù sao ta còn trẻ, lo lắng mọi việc cũng sẽ không có chu toàn.” Cầm Nương nhìn thấy mặt vương phi thủy chung không có giãn ra, liền lấy lùi làm tiến nói.

Wương phi nghe xong liền thản nhiên cười, ngón tay chọc cái trán của Cầm Nương: “Tiểu tình quái, yên tâm đi, biện pháp này của con rất chu đáo, nếu như nương không nghe, sẽ cô phụ hảo ý của con cùng Đình nhi.” Nói xong, lại nhìn về phía Lãnh Hoa Đình, thấy hắn cũng nhìn về phía này một chút, trong mắt phượng sáng ngời hàm chứa tia vui vẻ, trong nội tâm không khỏi vui sướng, Đình nhi... Kỳ thật là rất thông hiểu, ít nhất, hắn luôn luôn nghĩ biện pháp che chở Cầm Nương...

Cầm Nương ngồi hàn huyên với vương phi một lát, thì Lãnh Hoa Đình lại không kiên nhẫn, kéo vạt Cầm Nương nói: “Nương tử, không phải nói muốn đi xem Châu nhi sao? Đi thôi, chúng ta đi xem nàng có chết hay không.”

Cầm Nương nghe xong có chút kinh ngạc, hắn như thế nào bỗng nhiên lại khơi lên chuyện này? Thấy đôi mắt mặc ngọc của hắn lại trợn trắng với nàng, liền bắt đắc dĩ cong miệng, cáo từ cùng với vương phi.

Sau khi Châu nhi đập đầu, trở về đại thông viện, nơi đó là chỗ ở của hạ nhân trong vương phủ, Châu nhi cũng có gia đình của mình, cha mẹ đều ở đây, mẹ là thủ vệ bà tử trong nội viện của vương phi, cha làm người gác cổng, một em trai còn nhỏ, một nhà ba người chen chúc trong một căn phòng ba gian, sau khi Châu nhi trở về, thì trong phòng càng thêm chật chội, trước kia Châu nhi là đại nha hoàn trong phòng nhị thiếu gia, mỗi tháng tiền lương là bốn lạng bạc, còn được thêm chủ tử thường xuyên khen ngợi, thu vào rất tốt, liền trở thành trụ cột trong nhà, lúc này nàng bị bệnh, lại là người bị hoài nghi hại nhị thiếu phu nhân, nên nhất thời trong nhà dường như sụp đổ, trước kia không biết có bao nhiêu người nịnh bợ Châu nhi, hôm nay những người kia hoặc là xa xa trốn tránh, hoặc là nói lời mỉa mai lạnh nhạt, Châu nhi nguyên là người tâm cao khí ngạo, làm sao chịu được nhục nhã này, bệnh tình lại càng biến thành trầm trọng.

Nương của Châu nhi đang ở bên ngoài phòng vừa giặt quần áo, vừa lau nước mắt, xa xa nhìn thấy nhị thiếu phu nhân cùng nhị thiếu gia tới đây, cả kinh, quần áo trong tay liền rơi xuống đất, nàng cũng không đi nhặt, vội vàng chạy tới, quỳ dưới chân Lãnh Hoa Đình: “Thiếu gia, nhị thiếu gia, Châu nhi không phải là người

như vậy, ngài phải tin tưởng nàng a, Châu nhi từ nhỏ đến lớn đã hầu hạ ngài, nàng là hạ người gì, ngài còn không biết sao, nha đầu kia chỉ có tính tự cao, nhưng nội tâm không có xấu, cầu người, cứu Châu nhi a, nô tỳ dập đầu với ngài.” Nói xong, liền dập đầu xuống.

Cầm Nương bắt đắc dĩ muốn đi đỡ, Lãnh Hoa Đình liếc một cái, khiến nàng hơi hơi dừng lại bước chân.

Lãnh Khiêm rất hiểu ý tiến lên phía trước vài bước, ôm nương của Châu nhi kéo sang một bên, sau đó mặt không biểu tình phụ giúp Lãnh Hoa Đình tiếp tục đi về phía trước.

Cầm Nương đang muốn tiếp tục đi về phía trước, liền gặp nương của Châu nhi chạy tới, quỳ ở trước mặt nàng, lại bắt đầu cầu, Cầm Nương cảm thấy có điều gì đó không đúng, nhắc chân lên nghiêng thân thể nói: “Người đứng lên đi, ta cùng tướng công nguyên muốn gặp Châu nhi, người lại muốn giấu giếm chuyện gì?”

Lúc đang nói chuyện, Lãnh Khiêm đã đẩy Lãnh Hoa Đình vào phòng, lúc này ở phòng ngoài, Lãnh Hoa Đình an vị ở trước cửa phòng, Châu nhi dù sao cũng là nữ tử, hấn cũng không tiện đi vào, bên kia nương của Châu nhi nhìn thấy nhị thiếu gia đi vào trong phòng, cũng không khóc với Cầm Nương, cuống quýt chạy theo vào, làm bộ muốn đi ngâm nước trà: “Nhị thiếu gia, nhị thiếu phu nhân, các ngài chính là quý nhân, trong nhà nô tỳ cũng không có gì tốt để chiêu đãi, người xem... Có chút trà thô mời các ngài chấp nhận dùng tạm.” Nói xong, một đôi tay bới trên mặt đất, bàn tay dính bùn lau chùi vào vạt áo.

Lãnh Hoa Đình nhướng mày, quát: “Lui xuống đi.” Cũng không cần nhiều lời nữa, ánh mắt nhìn lại vào trong phòng, Tứ Nhi thấy vậy vén rèm đi vào, Lãnh Khiêm cũng không khách khí, trực tiếp đem rèm treo lên, Cầm Nương lúc này mới cúi đầu đi vào.

Châu nhi nằm ở trên giường, trên đầu quần băng gạc, thần sắc héo hon, nhìn thấy Cầm Nương tiến vào, trong mắt hiện lên vẻ bối rối, giãy dụa suy nghĩ muốn đứng lên, suy yếu hô lên: “Nhị thiếu Phu nhân!” Cầm Nương bước lên phía trước nói với nàng: “Đừng ngại, có thương tích! Liền nằm đi.” Nói xong thì nhìn quanh đánh giá căn phòng, phòng không lớn, chỉ có một cái cửa sổ, lại treo rèm, thiếu ánh sáng, cả phòng có vẻ tối, lúc Cầm Nương vừa vào cửa, phát hiện mảnh trướng treo trên giường rung động, không khỏi nhìn chăm chú một chút, Châu nhi thấy vậy càng thêm hoảng hốt.

Cầm Nương trong nội tâm liền có một tia nghi hoặc, đơn giản ngồi bên giường Châu nhi, cũng không nhiều lời, cầm lấy cây trâm đưa cho Châu nhi xem: “Đây là vật tìm thấy trên giường của người, nói đi, vật này ở đâu ra?”

Châu nhi nhìn thấy cây trâm sắc mặt liền thay đổi, cầm một cái đã muốn giấu đi, Cầm Nương thấy không khỏi buồn cười: “Thiếu gia cũng chưa từng thưởng phần thưởng gì quý trọng cho người, cũng không phải phần thưởng của vương phi, chẳng lẽ... Là người trộm?”

Châu nhi nghe xong ánh mắt lóe ra, sau nửa ngày mới nói: “Tình huống trong nhà nô tỳ không tốt, nô tỳ liền động tâm, cầu thiếu Phu nhân...”

Cầm Nương khước miệng chứa tia giễu cợt: “Người thật đúng là thân lừa ưa nặng, nếu thật là trộm, người như thế nào không lập tức bán đi, hoặc là cầm về cho cha mẹ người trong nhà? Sao lại giấu dưới gối, không sợ người khác nhìn thấy đi cáo trạng người sao? Nói đi, là ai đưa cho người?”

Châu nhi gặp không cách nào chối bỏ, liền tựa đầu nghiêng một bên, hừ một tiếng nói ra: “Chủ tử không phải hoài nghi Châu nhi giết Bình nhi sao? Dù sao cũng là chết, chủ tử còn quản một cây trâm như vậy làm chi? Chủ tử nói Châu nhi đi đâu thì Châu nhi phải đi tới đó, có rận rồi thì không sợ bị cắn, tùy ngài định đoạt.” Thật đúng là một bộ dáng lợn chết không sợ nước nóng, Cầm Nương không khỏi nở nụ cười.

“Vậy cha mẹ cùng em trai của người, người đều mặc kệ sao? Người chết thì bọn hấn phải làm sao bây giờ?”

Châu nhi nghe xong trong mắt toát ra sự đau thương, nước mắt dần dần tràn ngập hốc mắt, “Nô tỳ không muốn chết thì như thế nào, chủ tử sẽ bỏ qua nô tỳ sao? Nô tỳ nói, chủ tử lại không tin, vậy nô tỳ phải làm sao bây giờ? Những việc làm của nô tỳ đều không quan hệ tới người nhà, chỉ cầu thiếu phu nhân nể tình Châu nhi nhiều năm hầu hạ thiếu gia bỏ qua cho người nhà nô tỳ.”

Khá tốt, biết rõ quan tâm đến người nhà của mình, vậy thì còn có biện pháp, Cầm Nương khước miệng có chút nhếch lên, nhìn thoáng qua mảnh trâm không nhúc nhích, lại nói: “Ai nói ta không tin người, hôm nay ta là đặc biệt tới hỏi người, nhưng người không chịu nói, cái cây trâm này... Kỳ thật người không nói, ta

cũng vậy có thể tra được xuất xứ, trong kinh cửa hàng có thể làm ra đồ trang sức thượng đẳng như vậy cũng không có nhiều... Nếu như người chịu nói thật, lại không có phạm sai lầm lớn, tất nhiên người nhà của người sẽ không bị ảnh hưởng gì, nhưng nếu hôm nay người gánh trên lưng tội danh giết người, người nói, trong phủ còn có thể chứa chấp được người một nhà của người sao?”

Châu nhi nghe xong liền do dự, muốn nói lại thôi, một bộ dạng muốn nói thật khó khăn, Cẩm Nương liền lẳng lặng chờ, nghiêm túc nhìn xem ánh mắt của nàng, sau nửa ngày, nàng lại cầm lại cây trâm từ trên tay Châu nhi, nói: “Nếu là vì người đối với người không thật tình, nói như vậy, cho dù chết cũng không đáng giá.”

Châu nhi nghe xong chấn động, con mắt trừng thật lớn, kinh hoàng nói: “Thiếu phu nhân người... Người làm sao biết?”

Cẩm Nương bắt quả là đang gạt nàng, thấy mình quả nhiên đoán đúng, nhân tiện nói: “Trong phủ có thể có được đồ tốt như vậy, ngoại trừ các chủ tử, vậy cũng chỉ có người ở phòng hồi sự, đúng không?”

Châu nhi cả kinh, miệng đều mở ra, sau nửa ngày, con mắt nhìn về phía màn treo phía sau, Cẩm Nương rốt cục nở nụ cười, nói với kẻ phía sau màn treo: “Trốn ở phía sau kia cũng không ngại thối sao? Xuất hiện đi.” (thời cổ giường bên cạnh hội treo một cái rèm vải, phía sau rèm bình thường ưa để những vật thiết yếu, chủ yếu là thùng phân.)

Châu nhi nghe xong mặt xám như tro, ngập ngừng nói: “Thiếu phu nhân... Không trách Minh Yên ca ca, ngày đó chúng ta chỉ là...” Lời còn chưa dứt, người phía sau rèm liền đi ra, mi thanh mục tú, đúng là gã sai vặt của Vương gia – Minh Yên, mi mắt rũ xuống cúi đầu, một bộ dáng thành thật ôn hoà hiền hậu, Cẩm Nương cười đứng lên, Tứ Nhi cũng rất nhanh nhẹn chắn trước người Cẩm Nương, Minh Yên tuy là người sai vặt trong phủ, nhưng dù sao cũng là nam tử trẻ tuổi, Tứ Nhi sợ Minh Yên xông tới Cẩm Nương.

“Quả nhiên là người, người là đến thăm Châu nhi, hay là đến thông cung (thương lượng khẩu cung)?” Cẩm Nương cười hỏi.

Minh Yên vẫn là cúi đầu, chậm rãi từ chỗ treo màn tiến đến, “Nô tài... Chỉ là thích Châu nhi mà thôi, cũng chưa bao giờ làm việc vi phạm pháp lệnh, cầu thiếu phu nhân minh xét.”

Lời này coi như cũng có thể cho qua, Châu nhi xinh đẹp, Minh Yên tuấn tú, hai người có tư tình cũng là có thể, cho nên, Minh Yên mới có thể đem cây trâm đắt tiền, xa hoa đưa cho Châu nhi...

“Vậy người nói một chút a, ngày ấy sao người lại cùng Châu nhi ở phía sau viện, còn đúng thời điểm Bình nhi bị hại?” Cẩm Nương nhìn chằm chằm cử động của Minh Yên, cảm thấy hần là lạ.

Châu nhi sau khi nhìn thấy Minh Yên từ sau màn rèm đi ra cũng rất kinh hoảng, giờ lại nghe Cẩm Nương hỏi như vậy, vội nói: “Thiếu phu nhân, chuyện này không liên quan tới Minh Yên ca ca, chuyện ngày ấy nguyên là...”

Cẩm Nương nghe thấy Châu nhi đang nói, Minh Yên đang bình thường đột nhiên điên rồi chạy tới bên giường che miệng Châu nhi, quay đầu nói với Cẩm Nương: “Thiếu phu nhân, ngày ấy nô tài chỉ là hẹn Châu nhi đi qua bên kia, không liên quan đến Châu nhi, nhưng mà, nô tài thật không có giết người, Châu nhi cũng không có.”

Châu nhi bị Minh Yên che miệng không thở được, lại thấy Minh Yên nói như vậy, tựa hồ cũng biết dụng ý của hắn, kéo tay Minh Yên ra, nóng lòng nhìn Minh Yên nói: “Minh Yên ca ca người... Chúng ta đã nói, việc này ta tới...”

“Châu nhi, người không nên nói bậy, không liên quan đến chuyện của người.” Minh Yên đứng một bên, một bộ dáng bảo vệ cho Châu nhi.

Cẩm Nương nghe xong không hiểu, có chút không kiên nhẫn nói: “Ta nói, hai người các người vẫn nên đem chuyện ngày hôm đó nói cho rõ ràng.”

Minh Yên ánh mắt lóe lên, cúi đầu rơi vào trầm tư, Cẩm Nương lại nhìn về phía Châu nhi, lại ngoài ý muốn chứng kiến mặt Châu nhi biến thành màu đen, không khỏi ngơ ngẩn, hô một tiếng ra phía bên ngoài: “A

Khiêm, mau vào đây.” Minh Yên cũng phát hiện Châu nhi không đúng, vội vàng bỏ nhào tới bên giường hô to: “Châu nhi... Châu nhi, người làm sao vậy?”

Bên ngoài Lãnh Khiêm nhanh như chớp đi vào, tay nhanh chóng dò xét mạch đập của Châu nhi, đã thấy mạch đập của Châu nhi như không có, lại mở mí mắt của Châu nhi, đồng tử phóng lớn, đã tắt hơi thở, Minh Yên ôm lấy Châu nhi liền khóc lớn: “Châu nhi, Châu nhi, người sao lại ngu như vậy?”

Cầm Nương nghe thấy sững sờ, ý tứ của Minh Yên là Châu nhi tự sát sao? Từ sau khi mình đi vào, Châu nhi tuy rằng tâm tình không tốt lắm, nhưng lại không có ý tự vẫn, vừa rồi, nàng rõ ràng là đang muốn nói điều gì đó, Minh Yên lại lần nữa đi ngăn cản, Châu nhi quyết sẽ không tự sát, chẳng lẽ là...

Ánh mắt Cầm Nương nghiêm túc xem xét Minh Yên, lạnh lùng nói: “Không cần phải giả mèo khóc chuột, Châu nhi... Là do người giết.”

Minh Yên chấn động, chậm rãi từ trên người Châu nhi xoay đầu lại, Lãnh Khiêm một tay vung lên, liền đem hắc hắc tới, ném trên mặt đất, nói với Cầm Nương: “Thiếu phu nhân, người nhìn thấy thằng nhãi này ra tay sao? Châu nhi là bị trúng kịch độc mà chết, là loại kiến huyết phong hầu.”

Cầm Nương liền nói: “Đưa hắc đi ra ngoài đánh, đánh cho tới khi hắc chịu nói thì dừng lại, Châu nhi căn bản đang tốt, chỉ có hắc tiếp cận Châu nhi, không có người thứ hai, thằng nhãi này chắc chắn là sợ Châu nhi nói ra chuyện gì đó, cho nên giết người diệt khẩu, chỉ là không biết hắc đã dùng cái thủ đoạn gì, ra tay rất nhanh.”

Lãnh Khiêm nghe vậy liền đá Minh Yên một cái, Minh Yên bị đá thân thể bay lên rơi xuống, nhưng Minh Yên sắc mặt không đổi, hung hăng nhìn Cầm Nương nói: “Thiếu phu nhân, người cũng không nên ngậm máu phun người, nô tài khi nào thì hại Châu nhi chứ? Không có bằng chứng không thể trừng phạt nô tài, nô tài không phục, nô tài muốn đi tìm Vương Gia phân xử.”

Cầm Nương liền nhớ lại lời nói của vương phi, vương phi không chịu tra chuyện của cây trâm này, cũng bởi vì Minh Yên là người bên cạnh vương gia, phụ thân của hắc là ân nhân cứu mạng của vương gia, Vương Gia đối với người này chắc chắn sẽ không đành lòng, sẽ lưu lại một phần tình cảm, nếu mình thật đánh chết hắc, sợ là không thể giao phó với Vương gia, hơn nữa, Châu nhi đã chết, mình chỉ là hoài nghi hắc ra tay, không có chứng cứ cụ thể, nhưng cũng không muốn buông tha hắc, rõ ràng hắc chính là hiểm nghi lớn nhất, nên nhất thời bị Minh Yên hỏi khó, sau nửa ngày cũng không có lên tiếng.

Lúc này, mẹ Châu nhi ở bên ngoài nghe được động tĩnh liền đi vào, nhìn thấy Châu nhi sắc mặt đen lại nằm ở trên giường hơn nửa đã không còn hô hấp, lập tức khóc rống lên, ở bên cạnh vừa khóc vừa mắng: “Thiếu phu nhân, người lòng dạ cũng quá hiểm ác, Châu nhi đến tốt cùng làm sai cái gì, người lại đến một lần muốn xử tử nàng, con gái của ta, làm sao con có thể ra đi bỏ mặc nương a, sao lại đi như vậy, con ta số thật là khổ.” Trong lúc nhất thời, trong ngoài phòng đại thông viện bọn nô bộc nghe được tiếng khóc thảm, đều tới vây quanh, nhìn thấy nhị thiếu gia lạnh lùng ngồi trong phòng, cũng không dám tiến đến, chỉ vây quanh ở bên ngoài chỉ trỏ, nghị luận.

Không bao lâu, liền thấy Lãnh Hoa Đường mang theo Thượng Quan Mai đi tới, xa xa nhìn thấy căn phòng vây đầy người, thì không khỏi quát lên: “Vây quanh đây làm cái gì? Không có chuyện gì để làm sao? Trong vương phủ không nuôi kẻ rảnh rỗi.” Bọn nô bộc vừa nghe, vội vàng, liền tản đi, có kẻ lớn mật đi tới bên cạnh hắc nói: “Thế tử gia, Châu nhi chết, mẹ của Châu nhi nói nhị thiếu phu nhân hại chết Châu nhi.”

Thượng Quan Mai nghe vậy khẽ giật mình, cười như không cười nhìn Lãnh Hoa Đường nói: “Tướng công, chúng ta nhanh vào xem một chút đi, sao lại chết người a?”

Lãnh Hoa Đường sắc mặt nghiêm túc trừng mắt nhìn kẻ tiến lên nói chuyện, trách mắng: “Sự tình đều không rõ ràng, người không được nói lung tung, chuyện của các chủ tử người có thể bình luận sao? Còn không mau lui xuống dưới.”

Nói xong, thì chính mình đi trước một bước vào trong phòng, Lãnh Hoa Đình đang ngồi ở trước cửa buồng, cau mày nhìn Cầm Nương trong phòng, trong nội tâm không khỏi kêu khổ, tiểu nương tử a, sợ là có kẻ lại chụp mũ người đi.

Nhìn thấy Lãnh Hoa Đường mang theo Thượng Quan mai tiến vào, thì mày nhíu lại càng chặt hơn.

“Tiểu Đình, có chuyện gì âm ỉ trong này vậy?” Lãnh Hoa Đường ân cần hỏi Lãnh Hoa Đình.

Thượng Quan Mai liền đuổi cổ đi vào trong phòng xem, nhưng Lãnh Hoa Đình ngăn trở trước cửa, không vào được.

“Âm ỉ hay không âm ỉ thì liên quan gì đến người.” Lãnh Hoa Đình lạnh lùng trừng mắt nhìn Lãnh Hoa Đường nói.

Trong phòng Minh Yên nghe được thanh âm của Lãnh Hoa Đường mừng rỡ, lớn giọng hét lên: “Thế tử gia, thế tử gia, người cần phải làm chủ cho nô tài a, nhị thiếu phu nhân vu hãm nô tài giết hại Châu nhi, nô tài oan uổng a, thế tử gia, nô tài muốn gặp Vương Gia, muốn gặp Vương Gia.”

Nương của Châu nhi nghe thấy Lãnh Hoa Đường đến đây, thì càng gào khóc khóc to lên, “Thế tử gia, ngài nên làm chủ cho nô tỳ, Châu nhi, nàng cũng không phải phạm tử tội, nhưng mà nhị thiếu phu nhân lại đem nàng xử tội chết, tuy nô tỳ mạng là tiện, nhưng muốn chết cũng phải có lý do a, thế tử gia, cầu ngài làm chủ cho nô tài, giải oan cho Châu nhi.”

Thượng Quan Mai nghe xong thì vẻ mặt kinh ngạc, nói với Cẩm Nương đang ngẩn ngơ trong phòng: “Ai nha, đệ muội, người... Người đây là... Người thật sự xử tử Châu nhi sao?”

Lãnh Hoa Đường cũng nhăn mi lại, nói với Lãnh Hoa Đình đang chống đỡ ngoài cửa không cho hấn đi vào nhẹ giọng khuyên nhủ: “Tiểu Đình, người để cho ca ca vào xem, có lẽ có kẻ nô tài muốn vu hãm đệ muội, chỉ là chết một nô tài, sao lại huyên náo hô phong hoán vũ cả trong phủ, đối với thanh danh của đệ muội cũng không hay.”

“Không liên quan đến người, ta không cho người đi vào, người đi cũng sẽ khi dễ nương tử của ta.” Lãnh Hoa Đình hai tay căn ra, ngăn chặn sít sao ở ngoài cửa, không cho vợ chồng Lãnh Hoa Đường đi vào, trong phòng Minh Yên cùng mẹ của Châu nhi còn đang khóc rống lên, Lãnh Hoa Đường nóng vội, âm trầm nói: “Tiểu Đình, không được hồ đồ, trong này đang âm ỉ đến chết người, để ca ca đi vào xem xét, dù sao, phụ thân của Minh Yên cũng là ân nhân cứu mạng của phụ vương, nếu phụ vương biết rõ các người đánh hấn, nhất định sẽ tức giận, chẳng lẽ người muốn để cho phụ vương tức giận đệ muội sao?”

“Tức giận cũng không liên quan chuyện của người, ta không muốn cho người đi vào.” Lãnh Hoa Đình căn bản là cố tình gây sự, ngăn cản, như thế nào cũng không chịu để cho Lãnh Hoa Đường tiến vào trong phòng, Lãnh Hoa Đường gấp gáp, đuổi tay kéo xe lăn của hấn, Lãnh Hoa Đình lấy một tay bắt chết cửa không ra, để hấn kéo không được, Lãnh Hoa Đường dưới tay thăm dò nội lực, Lãnh Hoa Đình không cẩn thận một cái, bị hấn kéo nghiêng, cả người liền từ trên xe lăn té xuống, việc này dọa Lãnh Hoa Đường nhảy dựng lên, vừa muốn đi đỡ hấn, Lãnh Hoa Đình đã khóc hét lên: “Người khi dễ ta, người khi dễ chân của ta không tốt, ta sẽ nói ấu thân biết, người khi dễ ta cùng nương tử, nương tử, người đi ra, chúng ta đi cáo trạng với mẫu thân.”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe được một tiếng hét lớn, Vương Gia nhanh chóng đi đến, vừa vặn trông thấy Lãnh Hoa Đình ngã trên mặt đất, Lãnh Hoa Đường còn đang trong tư thế đẩy, vội vàng ôm lấy Lãnh Hoa Đình, đau lòng nói: “Đình nhi, Đình nhi bị ngã có đau không, nhanh nói cho phụ vương.”

“Bỏ đi, các người đều ghét bỏ ta, khi dễ ta, chỉ có nương tử đối xử tốt với ta, ta không cần các người.” Lãnh Hoa Đình khóc đến ào ào, khuôn mặt tuần tú như hoa đào gặp mưa, đôi mắt phượng tràn đầy nước mắt, thanh lệ chảy ròng ròng, vương gia nhìn mà tan nát cả trái tim, quát Lãnh Hoa Đường: “Không phải nói với người, phải đối xử tốt với tiểu Đình sao? Như thế nào còn động tay với tiểu Đình? Người là càng ngày càng lớn mật không ra gì, nếu ngay cả huynh đệ ruột thịt còn không bảo vệ được, người còn xứng làm thế tử sao? Người lại có tài đức gì mà kế thừa tước vị?”

Lãnh Hoa Đường bị mắng vừa xấu hổ, vừa ủy khuất, phụ vương mỗi lần cũng chỉ giúp đỡ tiểu Đình, chưa có lần nào chịu nghe mình giải thích qua, chỉ cần tiểu Đình có nửa điểm ủy khuất liền trách mắng mình, bản thân mình cho dù có cố gắng nữa, phụ vương cũng không thấy thành tích của mình, cũng không lấy được sự khẳng định của phụ vương, chẳng lẽ, con vợ kế thật sự kém một bậc sao? Coi như mình đã có được thế tử vị, nhưng trong mắt phụ vương, chỉ sợ cũng chẳng sánh bằng một ngón tay út của tiểu Đình, nghĩ như thế, liền càng tỏ ra phẫn uất, một uất khí tràn ngập trong ngực, nhưng cũng biết, lúc này phụ vương đang nổi nóng, tuyệt đối không thể cùng hấn cãi lại, vì vậy cố nén tức giận, cúi đầu, nhận Vương Gia mắng chửi,

tận lực không cho Vương Gia nhìn thấy sự oán hận trong mắt, giả bộ một bộ dáng thành thật lắng nghe giáo huấn.

Nhưng Thượng Quan Mai lại không chịu được sự bất công của vương gia, rõ ràng chính là Lãnh Hoa Đình cố tình gây sự, trong phòng gây ra án mạng, tướng công lấy danh nghĩa là thế tử đi vào xem xét chuyện tình bên trong cũng là lẽ bình thường, nhưng mà Lãnh Hoa Đình lại không cho người đi vào, rõ ràng chính là chốt dạ muốn che chở cho Cẩm Nương, chẳng lẽ, Châu nhi thật sự là do Cẩm Nương hạ thủ, bằng không, Lãnh Hoa Đình vì sao sợ hãi như vậy không cho vợ chồng mình đi vào? Vừa nghĩ như thế, nàng liền nói với Vương Gia: “Phụ vương, ngài trách oan tướng công, hắn cũng không có khi dễ nhị đệ, Châu nhi ở trong phòng bị chết, bên ngoài hò hét ầm ĩ, Mai nhi cùng tướng công vốn đi thăm lão phu nhân, vừa vặn đi ngang qua, nghe được tiếng ồn ào mới tới xem, chỉ nghe thấy Minh Yên đang hô to oan uổng, lúc này mới muốn vào đi thăm dò xem, nhưng mà nhị đệ một mực cản đường, không để cho chúng ta đi vào, tướng công cũng chỉ là kéo xe lăn của nhị đệ mà thôi, cũng không có động thủ.”

Vương Gia nghe xong liền nhìn về phía trong phòng, kỳ thật, Vương Gia cũng là bị người mời đến, hắn đang ở trong thư phòng xử lý công việc, một gã sai vặt trong nội viện của đại thông phòng đặc biệt tới báo tin tức, nói là nhị thiếu phu nhân đang muốn lấy trượng phạt Minh Yên, hắn vừa nghe đến tin tức này thì liền tới đây, Lãnh Trung chỉ có một đứa con trai là Minh Yên, bản thân mình lúc Lãnh Trung sắp mất đã hứa với hắn, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Minh Yên, cho nên, hắn tới rất nhanh, lại không nghĩ rằng, vừa lúc nhìn thấy con lớn nhất đang khi dễ tiểu Đình, một cỗ lửa giận dâng lên, giờ nghe thế tử phi nói như vậy, mới nhìn về phía trong buồng.

Minh Yên vừa thấy Vương Gia đến, liền bỏ nhào đến chân vương gia: “Vương Gia, ngài cần phải làm chủ cho nô tài, thiếu phu nhân vu hãm nô tài giết Châu nhi, nô tài... Nô tài định cưới Châu nhi, làm sao lại giết nàng được chứ?”

Vương Gia liền nhìn về phía Cẩm Nương trong phòng, lúc trước Cẩm Nương bị Minh Yên làm ầm ĩ, cũng có chút hoảng thần, về sau, Lãnh Hoa Đường tới trùng hợp như vậy, đầu óc của nàng liền chuyển động cực nhanh, có cái gì xẹt qua trong đầu, chạy qua rất nhanh, bắt không được, sau nữa, thấy Lãnh Hoa Đình ồn ào không cho Lãnh Hoa Đường tiến vào, liền càng cảm thấy khó hiểu, rồi Vương Gia đến đây, mới hiểu được ý tứ của tướng công, hắn đang nghĩ để dẫn sự chú ý của vương gia tới đây, quả thật đã phí tâm cho hắn nghĩ cách kéo Vương gia đến, lúc này bị đám người họ náo loạn, đầu óc ngược lại thanh minh, lúc Vương Gia nhìn sang, nàng đã là một bộ dáng rất bình tĩnh.

Cẩm Nương thông dong đi đến trước mặt vương gia, rất cung kính thi lễ một cái: “Phụ vương, sao lại kinh động đến ngài?”

Vương Gia nguyên là bị Lãnh Hoa Đình khóc đến tan nát cõi lòng, sau còn bị Minh Yên khóc, hắn có chút ít buồn bực, lại không nghĩ rằng người con dâu gây họa lại một bộ dạng nhất phái ung dung, không khỏi nhú mi, hỏi: “Đến tột cùng chuyện có chuyện gì xảy ra, sao lại chết một nha hoàn?”

Cẩm Nương nghe xong liền từ trong tay áo xuất ra cây trâm, đưa cho Vương Gia, Vương Gia nhìn rất bình tĩnh nói: “Đây là vật lúc trước ở phủ Dự thân vương, thưởng cho Minh Yên?”

Cẩm Nương lại vén áo thi lễ nói: “Bẩm phụ vương, cây trâm này là con dâu phát hiện dưới gối của Châu nhi, nha hoàn Bình nhi của con dâu trước đó vài ngày bị giết chết, lúc sắp chết, dưới móng tay phát hiện dấu vết cào qua người khác, vừa vặn trên tay Châu nhi cũng bị thương, con dâu liền đưa Châu nhi đến chỗ nương, kết quả, Châu nhi vì chứng minh trong sạch, đập đầu vào tường, bị thương đưa trở về đây, con dâu ở dưới gối nàng ta phát hiện cây trâm này, hôm nay mới cùng tướng công đi tới chỗ này, bất quá cũng chỉ muốn hỏi sự tồn tại của cây trâm, hơn nữa lúc Bình nhi chết, vì sao nàng lại vừa vặn đi qua hậu viện. Kết quả...”

Cẩm Nương rất có trật tự đem cây trâm cùng chân tướng tại sao lại đi tới đây nói cho vương gia nghe một lần nữa, còn nói rõ, Minh Yên như thế nào lén lút lút tránh ở phía sau rèm, Châu nhi lại như thế nào đột nhiên chết, toàn bộ nói một lần.

Vương Gia nghe xong cũng hiểu được kỳ quặc, liền quát hỏi Minh Yên: “Có thật là người giết Bình nhi? Người vì sao lại đứng cạnh giường đi qua hậu viện?”

Minh Yên nghe xong mắt liền nhìn trên Châu nhi giường, một bộ dáng vụn vặt phần bi thống: “Vương Gia, nô tài từ nhỏ có tình cảm tốt với Châu nhi, ngày ấy... Ngày ấy bất quá là nô tài hẹn Châu nhi đi tới hậu viện thôi... Hẹn hò thôi, nào biết đâu rằng trùng hợp như vậy, vừa vặn có án mạng ở đó.”

Cẩm Nương trong lòng biết lúc này muốn hỏi hẩn chuyện ở hậu viện làm cái gì, tất nhiên là không có được đáp án, hôm nay Châu nhi đã chết, căn bản chính là chết không có đối chứng.

Vương Gia tùy ý nhìn về phía Cẩm Nương, “Con dâu, người nói Minh Yên hại Châu nhi, có bằng chứng không?”

Cẩm Nương lắc đầu, trả lời: “Cũng không chứng cứ, toàn bộ bằng trực giác đoán.”

“Đoán? Đệ muội, người cũng quá qua loa một chút a, chỉ dựa vào phán đoán đã muốn đánh Minh Yên, người chẳng lẽ không biết Minh Yên là người của phụ vương sao? Đánh Minh Yên thì nên hỏi qua phụ vương mới được.” Thượng Quan Mai nghe xong liền ở một bên bắt âm bắt dương nói. Cái này đâu khác gì lửa đổ thêm dầu, Thượng Quan Mai muốn đem tình thế khuếch lớn lên a.

Cẩm Nương không có nhìn nàng, chỉ lẳng lặng nhìn Vương Gia, nàng muốn xem phản ứng của vương gia, chính mình đem tình hình lúc đó miêu tả rõ ràng, nếu Vương Gia là người khôn khéo công chính, nên nhìn thấy được uẩn khúc ở trong đó.

Nhưng thật đáng tiếc, Vương Gia mặt trầm xuống, từ khi nàng gả tới, lần đầu tiên dùng ngữ khí nghiêm khắc nói chuyện với nàng: “Con dâu tiểu Đình, người thật sự là làm sai, người thật sự không nên đánh Minh Yên, chuyện hẩn cùng với Châu nhi, ta sớm đã nghe thấy, tuy nói bọn họ lén gặp gỡ là không có hợp lẽ nghi, nhưng cũng chỉ là tâm tình người trẻ tuổi thôi, làm sao lại đến mức độ giết người, Minh Yên cũng đi theo ta lâu lắm rồi, làm việc chịu khó lại an phận, làm người trung hậu thành thật, hẩn từng nói trước mặt ta, để ta đem Châu nhi gả cho hẩn, nhưng mà ta nhớ rõ bên người tiểu Đình không có người hầu hạ, mới không có đáp ứng, người nói Minh Yên giết Châu nhi, ta như thế nào cũng không tin.”

Lại quay đầu nhìn Lãnh Hoa Đình, thấy hẩn đã thu lệ, một bộ dáng chân thành lắng nghe, nhân tiện nói: “Đình nhi, phụ thân đem Minh Yên mang đi, con cũng mang vợ của con trở về nội viện đi.” Nói xong, thì lạnh lùng nhìn Cẩm Nương một cái, xoay người muốn đi, Cẩm Nương vội vàng lại khẽ hành lễ, bình tĩnh nói: “Phụ vương, xin dừng bước.”

Không chỉ Vương Gia, mà Lãnh Hoa Đường cũng kỳ quái nhìn Cẩm Nương, vương gia tuy nói giận Cẩm Nương, nhưng ngữ khí cũng chỉ là nặng một chút, mà không quát tháo, càng không trách cứ, coi như là nể mặt tiểu Đình, đem việc này bỏ qua, nàng còn muốn như thế nào nữa? Phải biết rằng, phụ vương ghét nhất là già mồm át lý lẽ.

Lãnh Hoa Đình cũng rất sốt ruột, hôm nay rõ ràng là cái bẫy, có lẽ trong lúc bọn họ ở trong phòng vương phi, đã có người nghe được bọn họ muốn tới đây, cho nên bày sẵn bẫy này, chỉ chờ bọn họ chui vào, bằng không, Lãnh Hoa Đường cũng không có khả năng tới trùng hợp đến như vậy, Vương Gia cũng sẽ không đến đúng lúc thế, rõ ràng chính là muốn trong lòng của vương gia thất vọng đối với Cẩm Nương, hơn nữa, sợ rằng đây mới chỉ là bắt đầu, tiếp theo sẽ còn có hậu chiêu, gần đây vương gia và vương phi có ấn tượng rất tốt với Cẩm Nương, cho nên, những người khác rất không vui.

Nương tử a, việc này thôi bỏ đi, đừng để ý tới nữa, hẩn dùng ánh mắt nhắc nhở Cẩm Nương, nhưng Cẩm Nương rất bình tĩnh cho hẩn một ánh mắt trấn an.

Vương Gia sắc mặt quả nhiên càng khó coi, Lãnh Hoa Đường thấy vậy được đà nói: “Đệ muội, sao người lại không hiểu chuyện như thế, phụ vương chính là người rất nặng tình nghĩa, phụ thân của Minh Yên có ơn với phụ vương, cho dù Minh Yên thực phạm vào sai, phụ vương cũng sẽ không quá mức trách cứ, mà người lại dựa vào suy đoán, sao có thể liên kết luận Minh Yên hại người, Vương phủ cũng không phải là Tôn gia, phụ vương nói chính là bốn chữ dùng lý phục người, nếu mọi chuyện không có bằng chứng rõ ràng mà hành hình, thì không phải là muốn chọc giận phụ vương sao? Huống chi, nơi này không sạch sẽ lại ồn ào, tiểu Đình thích nhất là sự sạch sẽ, tiểu Đình hôm nay là sủng ái người, nên mới cùng người ở tại chỗ này, nếu là trước đây, tất nhiên đã phát giận rồi.”

Vương Gia nghe xong trong nội tâm càng thêm giận, và không khỏi đau lòng nhìn Lãnh Hoa Đình, tính tình thích sự sạch sẽ này của tiểu Đình là đã có từ nhỏ, nếu không phải quá sủng ái con dâu thì như thế nào còn

tới nơi này, còn... Bị ngã một cái, nghĩ như thế, cũng không để ý Cẩm Nương, tự mình đẩy Lãnh Hoa Đình đi ra ngoài, Minh Yên thấy vậy liền quay đầu nhìn nàng mĩa mai đầy đắc ý, cũng đi theo.

“Phụ vương, nếu là con dâu có thể xuất ra bằng chứng thì sao?” Cẩm Nương lạnh lùng nói một câu.

Vương Gia rốt cục cũng phát hỏa, tức giận quay đầu lại, sắc bén nhìn Cẩm Nương nói: “Con dâu, mới vừa rồi ngươi không phải nói không có bằng chứng sao? Lần này lại có là sao? Lời nói cũng không thể nói lung tung?”

Minh Yên ở phía sau cũng bối rối quay đầu lại, nhưng rất nhanh liền tỉnh táo lại, bùm một cái quỳ gối trước mặt vương gia: “Vương Gia... Ngài cần phải làm chủ cho no tài, nhị thiếu phu nhân sao lại lần nữa vu hãm, nô tài... Không bằng chết cho được trong sạch.” Nói xong, làm bộ muốn tự vẫn.

Lãnh Hoa Đình cánh tay dài nhấc lên, một tay nắm cổ áo hấn xách lên, tay còn lại vung lên, bốp bốp hai tiếng, liền vang lên hai tiếng tát thanh thúy.

Vương Gia thấy vậy càng thêm hỏa lớn, trừng mắt nhìn Lãnh Hoa Đình nửa ngày cũng không có lên tiếng, hấn không nỡ quát tháo Lãnh Hoa Đình, nhưng lại đối với Cẩm Nương càng thêm tức giận, thật lâu mới lạnh lùng nói với Cẩm Nương: “Tốt, ngươi đã xui khiến Đình nhi che chở cho người như thế...”

Cẩm Nương đi tới trước một bước, nghiêng mắt nhìn kẻ vừa mới bị đánh bầm dập, liếc nhìn Minh Yên đang muốn khóc, cười lạnh nói: “Phụ vương, tướng công bắt quả là hận người bên cạnh ngài đáng chết vong ân phụ nghĩa, dùng mách khéo sau lưng chủ nhân mà thôi, tướng công đâu có che chở cho con dâu, rõ ràng chính là đang thay ngài giáo huấn kẻ bất trung bất nghĩa thôi.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong cười sáng sủa, ngẩng đầu lên nói với vương gia: “Nương tử thông minh nhất, phụ thân, người hãy nghe nàng nói, nương tử chưa bao giờ lừa gạt tiểu Đình, nàng nói có, sẽ là có.” Ánh mắt hấn trong trẻo thuần khiết, thần sắc vô tội mang theo sự chờ đợi của đứa nhỏ, nhìn thấy tiểu Đình như vậy, tâm của vương gia liền mềm nhũn, sờ lên đầu của hấn nói: “Được, phụ thân sẽ nghe con lần này, nhìn nương tử của con lấy ra bằng chứng gì.”

Một bên Lãnh Hoa Đường nghe xong liền rất ân cần nhỏ giọng nói với Cẩm Nương: “Đệ muội, phụ vương đã bỏ qua cho người, sao người lại không hiểu chuyện như thế, vẫn là nhanh chóng nhận lỗi với phụ vương đi, một lát nữa lại nói những lời không nên nói, phụ vương tất nhiên sẽ càng thêm tức giận.”

Cẩm Nương khinh miệt nhìn hấn một cái, mỉm cười nói: “Cám ơn thể tử quan tâm, Cẩm Nương thâm nghĩ biết rõ sự thật cùng chân tướng, cho dù phụ vương muốn trách tội, Cẩm Nương cũng phải nói rõ ràng, ta cũng không muốn phụ sự tín nhiệm của tướng công đối với ta.” Nói xong, thì đến gần Lãnh Hoa Đình, tại trước mặt bao người cầm tay Lãnh Hoa Đình, ngẩng đầu, yên lặng nhìn vào mắt Vương Gia nói: “Con dâu tất nhiên là có chứng cứ, chỉ là mới vừa rồi không có nghĩ thông suốt, bây giờ mới nghĩ ra mà thôi. Phụ vương, con dâu chỉ hy vọng, nếu thật sự tra ra Minh Yên có tội, xin ngài giao cho con dâu xử trí, yên tâm, con dâu sẽ không dễ dàng xử tử hấn, sẽ lưu lại cái mạng hấn trả lại cho ngài.”

Nói xong, cũng không đợi Vương Gia trả lời, liền nói với Lãnh Khiêm: “A Khiêm, đem một chén nước sạch tới đây.”

79. Chương 79

Trong phòng mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết trong hồ lô của Cẩm Nương bán thuốc gì, thân thể Lãnh Khiêm chợt lóe lên, rất nhanh liền cầm một chén nước trong tới, Cẩm Nương lại nói, “A Khiêm, rửa bàn tay phải của Minh Yên.”

Minh Yên vừa nghe, hai mắt thanh tú lộ ra vẻ khiếp sợ, tay phải vô ý thức chà lau vào bên người, Lãnh Khiêm tay chân lạnh lẽo, một tay bắt lấy tay của hấn, đặt vào trong chén, rất cẩn thận giúp hấn rửa tay.

Vương Gia không biết Cẩm Nương có ý gì, nhưng trong ánh mắt Minh Yên rõ ràng có sự bối rối cùng sợ hãi, nên không khỏi liếc nhìn Cẩm Nương.

Tay rửa xong, Cẩm Nương nói với Minh Yên: “Người có dám uống chén nước này không? Ta cho người thêm một cơ hội nữa, tự người nói, bằng không, thì đem chén nước này uống vào trong bụng người, người nói xem có thể đồng dạng giống như Châu nhi, vô thanh vô tức liền chết đi không?”

Mặt Minh Yên lập tức trở nên trắng bệch, hoảng sợ nhìn Vương Gia, chân mềm nhũn, bùm một cái quỳ gối trước mặt vương gia: “Vương Gia...”

Vương Gia mang vẻ khó tin nhìn hần, quát: “Thật là người? Minh Yên! Người vì sao phải giết Châu nhi? Bình nhi cũng là do người giết?”

Minh Yên chỉ khóc, nước mắt cũng không trả lời, cúi đầu, nhưng lại vụng trộm liếc mắt nhìn Lãnh Hoa Đường, mặt Lãnh Hoa Đường biểu tình bình tĩnh, kì thực cũng đang ngăn ngừa, một tia sát khí chợt lóe lên trong mắt, Cẩm Nương đột nhiên rất sợ hãi, cảm thấy lại sắp có chuyện gì xảy tới, vì vậy nhìn chằm chằm Lãnh Hoa Đường, một cái chớp mắt cũng không chớp mắt.

Minh Yên luôn khóc nhưng lại không nói chuyện, Vương Gia cảm thấy khó chịu, một cước liền đem Minh Yên đá sang một bên, phần nộ quát: “Cẩu nô tài, đừng tưởng rằng bốn vương niệm tình phụ thân người chỉ ân là người muốn làm gì thì làm, nói mau, người vì sao phải sát hại Bình nhi cùng Châu nhi, nếu không nói, bốn vương lột da của người ra.”

Minh Yên xoay người bò lên, đồng dạng giống như cẩu tới trước mặt vương gia, khóc rống nói: “Vương Gia, Châu nhi là nô tài giết, nhưng nô tài cũng không giết Bình nhi, nô tài thật sự chỉ là đi cùng Châu nhi tới sau hậu viện, cũng không có giết người a.”

Cẩm Nương nghe xong không khỏi buồn cười, lạnh lùng nói: “Người không có giết người, thì cần gì phải giết Châu nhi diệt khẩu? Lại còn chối cãi, nói mau, ai sai sử người làm vậy?”

Minh Yên nghe xong không khỏi khóc càng thêm lợi hại, trộm liếc mắt nhìn Lãnh Hoa Đường nói: “Ngày ấy... Ngày ấy nô tài cùng Châu nhi hẹn gặp tại hậu viện, chỉ là thấy được...” Đang muốn tiếp tục nói tiếp, Lãnh Hoa Đường phía sau hần bỗng nhiên đá một cước phía sau lưng hần tức giận, mắng: “Cẩu nô tài, không nghĩ tới người không lại giết người, còn có thể làm ra việc bài hoại như vậy, phụ vương, sao có thể giữ dùng nô tài như vậy?”

Một cú đá này nhìn cũng không nặng lắm, Minh Yên cũng vẫn nửa quỳ, hai khuỷu tay đặt trên mặt đất, đầu buông thõng, lại không thấy hần khóc lóc nữa, cũng không thấy hần rên rỉ, Cẩm Nương nhìn một cái đã cảm thấy kỳ quái, lại hỏi một câu: “Minh Yên, người nói mau, nhìn thấy cái gì?”

Minh Yên nửa ngày cũng không có trả lời, ngay cả một chút động tĩnh cũng không có, Lãnh Khiêm ở một bên cũng phát giác xảy ra vấn đề, khẽ đẩy nhẹ Minh Yên một cái, Minh Yên thân thể liền lăn một vòng, nằm sấp trên mặt đất, Cẩm Nương kinh hãi, nói với Lãnh Khiêm: “Nhanh, mau xem hần còn có thể cứu được hay không!”

Lãnh Khiêm vội vàng lấy tay dò xét hơi thở của hần, thất vọng lắc đầu với Cẩm Nương, đem thân thể Minh Yên lật lên, chỉ thấy khoe miệng Minh Yên thắm ra một tia máu, bộ dáng giống như đang ngủ bình thường, trên mặt cũng không có vẻ thống khổ.

Lãnh Hoa Đường nhìn thoáng qua tiện đà nói: “Chẳng lẽ hần uống thuốc độc tự vẫn? Không phải nói, Châu nhi cũng là vô thanh vô tức chết đi sao? Hần chuẩn bị độc ứng phó...”

Trong nội tâm Cẩm Nương vô cùng phần nộ, Minh Yên đang muốn nói ra chân tướng, thì lại đột nhiên chết, rõ ràng chính là do cú đá kia của Lãnh Hoa Đường, so với lúc Vương Gia đá một cước, thì cú đá kia của Lãnh Hoa Đường nhìn qua cũng không nặng lắm, lại đang ở trước mặt Vương Gia... Chẳng lẽ, là đá trúng huyệt vị nào đó, nên đem Minh Yên đá chết?

Vương Gia cũng rất là khiếp sợ, trợn trừng mắt nhìn Lãnh Hoa Đường, trong mắt đầy vẻ hoài nghi, Lãnh Hoa Đường vừa nhắc mắt lên liền trông thấy sự hoài nghi trong mắt Vương Gia, không khỏi cup mắt xuống, cau mày một bộ dáng bi thống ủy khuất, run run nói một tiếng: “Phụ vương, chẳng lẽ người cho rằng Đường nhi đá một cú kia khiến cho Minh Yên bỏ mạng? Đường nhi có bao nhiêu cân lượng phụ vương không biết

rõ sao, từ nhỏ... Ngài ngăn cản không cho Đường nhi tập võ, chỉ mời người dạy tiểu Đình... Đường nhi là một thư sinh văn nhược, nếu có dã tâm giết người, cũng phải có bản lĩnh? Huống chi, vừa rồi chính là người cũng đá nô tài đó một cú, dùng thân thủ của người, lại là dưới cơn thịnh nộ...”

Vương Gia nghe hắn nói có vẻ thống khổ, nghĩ từ nhỏ cũng đã không quá quan tâm đứa nhỏ này, nếu không phải tiểu Đình xảy ra chuyện, bản thân mình cũng sẽ không chú ý đến hắn, còn việc không cho hắn tập võ, nguyên nhân cũng vì sợ hắn nổi lên dị tâm, sẽ đối với tiểu Đình bất lợi, lại không nghĩ tới, tiểu Đình vẫn xảy ra chuyện, tước vị chỉ có thể để cho hắn kế thừa, hôm nay hắn thành thế tử, ngược lại mất đi tuổi luyện võ tốt nhất...

“Một cú đá kia của ta có chừng mực, hôm nay Minh Yên bị như vậy rõ ràng là ngũ tạng bị tổn thương mà chết, trừ phi trên người hắn vốn đã bị thương, bằng không, đá lên hai chân cũng khó mà trí mạng.” Vương Gia vừa nói vừa đi về phía Lãnh Hoa Đường, thân thủ tùy ý địa vỗ vào vai trái của hắn, “Người còn có trách phụ vương không cho người tập võ hay không?” Giống như thân cận, nhưng Lãnh Hoa Đường chỉ cảm thấy thân thể trầm xuống, vai trái đột nhiên liền như bị trật ra, hắn nhất thời đau đến đầu đầy mồ hôi, hét lớn nói: “Phụ vương, người vì sao phải trừng trị hài nhi như thế, hài nhi làm sai chuyện gì?”

Trong mắt Vương Gia hiện lên một tia dị sắc, lúc này mới nhẹ buông tay, vịn lấy hắn, nâng vai hắn lên, chỉ nghe kêu kệt một cái, vai trái của Lãnh Hoa Đường khôi phục nguyên trạng.

Liên tiếp xảy ra động tác khiến Thượng Quan Mai kinh sợ tới mức kêu lên, vội vàng đi qua đỡ lấy trợ lực của mình, đau lòng kêu: “Tướng công, chàng làm sao vậy?”

Cầm Nương lúc này mới nhìn ra, Vương Gia đang thử Lãnh Hoa Đường có công phu hay không, nhưng mà xem ra, Lãnh Hoa Đường dường như thật sự không có một chút võ công nào, một người có công phu trong người, lúc bị đánh lên, thân thể ý thức được sự nguy hiểm sẽ sinh ra phản ứng, như thế nào cũng sẽ vận công chống cự một chút, sẽ không dễ dàng cho người ta ra tay...

Lãnh Hoa Đường yên lặng nhìn Vương Gia, đôi mắt đẹp hàm chứa phần hận cùng ủy khuất, còn trầm thống giống như bị tổn thương, thanh âm nghẹn ngào: “Phụ vương, người đây là đang thử Đường nhi sao? Người... Người không tin Đường nhi? Chẳng lẽ trong mắt của người, thật sự chỉ có một mình tiểu Đình hay sao? Cho dù Đường nhi có cố gắng bao nhiêu nữa, người cũng nhìn không thấy, Đường nhi làm thật tốt, cũng không bằng một phần tốt của tiểu Đình, người... lòng thật độc ác, thế tử vị này, ta cũng không cần.” Nói xong thì xoay người che vai trái bị thương, lão đảo mà đi.

Thượng Quan Mai phần nộ trùng mắt nhìn Vương Gia: “Phụ vương, tướng công đã rất cố gắng, hắn vì muốn cho người cao hứng, cho tới bây giờ chỉ làm những việc người yêu thích, đối với nhị đệ cũng là quan tâm đầy đủ, chỉ muốn nhìn thấy thứ tốt, cái gì cũng đều nghĩ cho nhị đệ, ngay cả đầu bếp con dâu yêu mến, cũng muốn đem cho nhị đệ, phụ vương, ngài thật tổn thương lòng của tướng công.” Nói xong, thì che giấu lệ đi theo Lãnh Hoa Đường.

Vương Gia nhìn Lãnh Hoa Đường đi xa, trên mặt liền lộ ra vẻ áy náy, nửa ngày mới lẩm bẩm nói: “Ta có phải đã đối với hắn làm quá mức không?”

Cầm Nương trong lòng tức giận vô cùng, Minh Yên bị chết một cách khó hiểu, Lãnh Hoa Đường chẳng lẽ thật sự không biết võ công? Vậy vì sao sau khi bị hắn đá một cú, Minh Yên liền tắt thở? Nếu như hắn biết võ công, vậy người này là một người rất kiên nhẫn, nỗi đau trật xương cũng không phải là người bình thường có thể chịu được, đáng sợ nhất chính là, hắn còn không chế được bản năng của chính mình, cưỡng chế bản thân không chống cự lại, có năng lực cường đại như vậy điều khiển chính mình, lại thêm tính kiên nhẫn, người này... Thật đúng là rất đáng sợ a.

“Phụ thân làm rất khá.” Lãnh Hoa Đình một mực thờ ơ lãnh đạm đột nhiên nói với vương gia còn đang hoảng hốt.

Vương Gia hoàn hồn cúi đầu nhìn hắn, chỉ thấy trong đôi mắt đẹp trong trẻo xinh đẹp của nhi tử chứa một chút nhu tình, khó nén dưới tay ra nắm chặt hắn, “Phụ thân, hắn sẽ không bao giờ không cần thế tử vị.” Nói xong, sáng sủa cười, lắc tay Vương Gia nói: “Tiểu Đình hiện tại cảm thấy phụ thân rất tốt.”

Vương Gia nghe được tâm cảm thấy ấm áp, ngồi chồm hổm xuống, nhìn thẳng Lãnh Hoa Đình, thanh âm cũng nghẹn ngào: “Tiểu Đình, ta thật không phải là một phụ thân tốt, nếu không phải năm đó phụ thân

không để mắt đến con, thì hôm nay con làm sao biến thành bộ dạng như thế này, thế tử vị làm sao có thể rơi xuống đầu Đường nhi chứ, tiểu Đình, phụ thân thực xin lỗi con.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong con mắt ẩm đậm, cặp môi đỏ mọng nở nang mấp máy, vồ vồ chân của mình, thở dài một tiếng nói: “Đình nhi cũng không có gì không tốt, chỉ là cái chân này không được tốt thôi, phụ thân... Cũng không cần quá mức khó chịu.”

Lời này là đang an ủi mình sao? Hắn đã bao nhiêu năm không có nói như vậy, Vương Gia trong nội tâm một hồi kích động cùng than thở, tay lớn vuốt ve mái tóc của Lãnh Hoa Đình: “Đình nhi, từ nay về sau phụ thân sẽ không để cho con chịu khổ.”

Lãnh Hoa Đình chăm chú gật gật đầu, ngẩng đầu, nhìn về phía Cẩm Nương, tay kéo Cẩm Nương tới, nói với Vương Gia nói: “Phụ thân, nương tử rất tốt, rất thông minh, đừng để cho người khác khi dễ nương tử.”

Vương Gia nghe xong cũng nhìn về phía Cẩm Nương, trong mắt có một tia đau lòng: “Hài tử, vừa rồi phụ vương không nên trách cứ con, con xác thực là một hài tử tốt.”

Cẩm Nương trong lòng liền thở dài, Vương Gia cùng vương phi kỳ thật cũng không xấu, chỉ là hai người cũng không quá quan tâm tới con cái, không biết con cái trong lòng muốn cái gì, năm đó khả năng cuộc sống của Lãnh Hoa Đình trôi qua trong sự giàu có, Vương Gia và vương phi chỉ để ý cuộc sống của hắn, nhưng đều không có dành thời gian làm bạn với hắn, cũng không chú ý bảo vệ sự an toàn của hắn, để cho hắn bị người ta làm hại cũng không biết.

“Phụ vương nói quá lời.” Cẩm Nương vội vàng hành lễ với Vương Gia, lấy vị trí của Vương Gia tôn lại xin lỗi cùng nàng, Cẩm Nương vẫn là rất cảm động.

“Nơi này quả thực không sạch sẽ, các con cũng nên trở lại tiểu viện đi, Minh Yên.. Để cho người ta chôn cất cho tốt đi, ta... Xin lỗi Lãnh Trung.” Trong lúc nhất thời, trên khuôn mặt tuấn dật của vương gia hiện lên một chút tang thương, ánh mắt nhuộm đầy ngưng trọng, nhìn thoáng qua Minh Yên trên mặt đất, thở dài một hơi, liền rời đi, các tùy tùng đi theo vương gia lập tức phân phó người nâng lên thi thể của Minh Yên mang đi, Cẩm Nương liền nói với Lãnh Khiêm: “A Khiêm, người trước điều tra thêm xem, vết thương trí mệnh của hắn ở nơi nào.”

Lãnh Khiêm trong lòng biết được ý tứ của thiếu phu nhân, xóc lên cảm bào dày đặc của Minh Yên, lại phát hiện sau lưng Minh Yên có một vết thương màu xanh tím, Lãnh Hoa Đình cũng thấp đầu nhìn, Cẩm Nương nhìn liền ngồi xổm xuống, muốn dùng tay ấn vào vị trí vết thương này, bởi vì ở kiếp trước cha của nàng thân thể không tốt, nàng liền học qua một ít thuật xoa bóp, hiểu được một chút, cấu tạo huyết vị, nhìn một chút vết thương của Minh Yên, rất giống gần lá gan, nơi đó là một huyết vị rất trọng yếu, nếu là có người dùng lực đạo từ chỗ này đánh mạnh vào, thì gan sẽ nát, người bị nát, đồng dạng sẽ lập tức mất mạng, Lãnh Hoa Đường quả nhiên âm tàn, một cú đá kia quả thực xảo diệu vô cùng, nghĩ tới đây, Cẩm Nương trong nội tâm bị buộc chặt lại, trách không được Lãnh Hoa Đình mỗi lần gặp Lãnh Hoa Đường luôn mang về mặt đỏ phồng, người kia, tất nhiên là hại qua hắn, bằng không, hắn cũng sẽ không đối với Lãnh Hoa Đường phản cảm như thế.

Lại vẫn nói mình không biết võ, gạt được Vương Gia, chính là cũng không lừa gạt được mình, Cẩm Nương cười lạnh đứng lên, nói với Lãnh Khiêm: “Mẹ của Châu nhi, đem bà ta tới đây, người đàn bà này cũng không phải tốt lành gì.”

Mẹ của Châu nhi vốn một mực ở trong phòng kêu khóc, về sau Cẩm Nương tra ra là Minh Yên giết Châu nhi, nàng ngược lại không có khóc một tiếng, lúc này đã không biết trốn đi đâu rồi, Lãnh Khiêm từ trong phòng bếp tìm được bà ta xách tới.

Mẹ của Châu nhi run sợ quỳ rạp trên mặt đất, đầu cũng không dám ngẩng lên, Cẩm Nương chậm rãi đến gần nàng, cúi đầu hỏi: “Lúc này sao lại không khóc nữa? Con gái của người chính là bị người trên mặt đất này hại chết, làm sao người cũng không kinh ngạc, càng không thương tâm sao? Hay là nói, người cũng là một trong những hung thủ hại chết con gái của người?”

Bà ta vừa nghe vậy, mãnh liệt ngẩng đầu lên, thẳng tắp nhìn liếc Cẩm Nương: “Thiếu phu nhân, nô tỳ... Nô tỳ đáng chết, nô tỳ không nên vu hãm thiếu phu nhân.” Lại quay đầu đối với Minh Yên phun, mắng: “Phi, cấu nô tài, nguyên là nhìn người là tùy tùng bên mình vương gia mới cho người tiếp cận con gái nhà

ta, không nghĩ tới, người dĩ nhiên là kẻ lang tâm cầu phế giết người cướp của tiện chủng, ta thật sự là mất bị mù.”

Cẩm Nương nghe xong lại là cười, trêu tức nói với bà ta: “Người... Không biết bây giờ mắng đã muộn rồi sao?”

Mắt bà ta lóe lên tia sáng nhỏ, lại cúi thấp đầu đi, trầm mặc yên tĩnh, đột nhiên lại gào khóc rống lên, “Châu nhi a, con gái số khổ của ta...”

Cẩm Nương tức giận đến quát mạnh nói: “Đủ rồi, hát hí khúc cho ai xem, nói đi, người nhận đồ tốt của ai, vì sao lúc ta cùng nhị thiếu gia tới nghĩ biện pháp ngăn chặn chúng ta, hôm nay cũng sẽ không có người tới cứu người, nếu như người không nói thật, ta đây liền đánh cho tới khi người nói mới thôi, hừ, người cho dù có kêu oan cũng không tác dụng, chuyện lúc người xông tới vu oan ta đã là một tội chết.”

Bà tử này không nghĩ tới thiếu phu nhân tuổi còn trẻ lại là một người khôn khéo cẩn thận, thấy rõ chi tiết nhỏ như vậy, vừa rồi Minh Yên chết như thế nào nàng không biết, nhưng mà cho dù có ngu xuẩn cũng rõ ràng minh bạch, Minh Yên là bị diệt khẩu, bản thân mình hôm nay nếu không nói, sợ là cũng chỉ có thể chờ bị diệt khẩu, nữ nhi cũng đã chết rồi, con trai còn nhỏ, nếu như mình lại xảy ra chuyện gì không may, khổ chính là con trai của mình, mẹ của Châu nhi cuối cùng trong lòng ai oán, lệ liên miên chảy ra từ đôi mắt cá chết, nhào dưới chân Cẩm Nương khóc lóc kể lể nói:

“Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ... Lúc trước cũng không biết chuyện bên ngoài của Châu nhi, nàng cùng Minh Yên từ nhỏ qua lại rất tốt, hai năm trước Minh Yên đến phòng Hồi Sự, làm tùy tùng của Vương Gia, tình cảm đối với Châu nhi liền phai nhạt đi chút ít, những ngày gần đây tình cảm chẳng biết tại sao lại tốt lên, ba ngày hai lần liền đến tìm Châu nhi, hôm kia sáng sớm thì hẹn đi ra ngoài, cũng không biết là làm cái gì, khi Châu nhi trở về, nói là bị tình nghi giết người, nô tỳ cũng bị hù dọa, hỏi Châu nhi, nàng lại cắn chặt răng không chịu nói, nô tỳ vốn muốn đi hỏi Minh Yên, không nghĩ tới, hôm nay hân lại tới đây, lúc đến, còn đưa nô tỳ tài mười hai lạng bạc, dặn dò nô tỳ một lát nữa nếu thấy người tới, nhất định phải ngăn cản lại, cho nên, nô tỳ liền ngăn cản thiếu phu nhân cùng thiếu gia.”

Cẩm Nương nghe bà ta nói được cũng đúng lý hợp tình, bà tử này xem ra cũng là người tham tiền, nhưng mà, thấy nàng ánh mắt vẫn lập loè, không khỏi lại dọa nàng một câu: “Người nói ta là người ngu sao? Dùng những lời mê sảng này tới lừa gạt ta, Minh Yên vốn tới nơi này cùng Châu nhi thông cung, hân đã chọn ngày hôm nay tới, tất sẽ lo lắng chu đáo, như thế nào lại đoán được ta cùng thiếu gia sẽ đến? Người lại dùng mảnh khoé lừa gạt ta sẽ bắt người uống chén nước kia.”

Đó là nước rửa tay của Minh Yên, Minh Yên mặc dù không nói gì, nhưng Cẩm Nương sớm đã phát hiện Minh Yên tránh ở phía sau rèm treo, mà chính mình thiếu chút nữa liền lấy được khẩu cung của Châu nhi, Minh Yên sợ hãi Châu nhi sẽ nói ra việc gì đó không nên, liền đem độc phần rắc lên lòng bàn tay, đợi Châu nhi vừa nói đến chỗ khẩn yếu, liền che miệng Châu nhi, đem độc phần kiến huyết phong hầu này vào miệng Châu nhi, Châu nhi chỉ nuốt một chút đi vào, liền mất mạng, cũng chính vì nghĩ thông suốt điểm này Cẩm Nương mới dám can đảm nói ra mình đã tìm được chứng cứ, quả nhiên đem tay của Minh Yên đi rửa, Minh Yên liền biết rõ rốt cuộc chối cãi không được nữa, chỉ có thể cúi đầu nhận tội.

Bây giờ bà tử này vừa nghe đến uống chén nước kia, sợ tới mức hoàn toàn thay đổi, xem ra, bà ta tất nhiên cũng biết rõ độc tính trong chén nước kia, Cẩm Nương bởi vậy càng thêm chắc chắn bà ta cũng là một trong những hung thủ tham dự giết Châu nhi.

“Thiếu phu nhân, nô tỳ... Nô tỳ” quả nhiên ánh mắt bà tử này lấp lóe, nghiêng mắt nhìn loạn bốn phía, Lãnh Hoa Đình một bên nhìn thấy không nhịn được nữa, liền lấy cây chổi long gà nhắm trên đầu bà ta quát xuống, đánh cho bà ta âm ỉ kêu lên, tránh trái tránh phải, “Thiếu gia tha mạng, thiếu gia tha mạng.”

Cẩm Nương liền cười nói với Lãnh Hoa Đình đang tức giận: “Tướng công, vết thương trên tay chàng còn chưa khỏi hẳn, cũng đừng để cho tiện bà tử này làm bị thương, nhanh nghỉ ngơi đi, một lát nữa sẽ có bà tử đánh bà ta, đánh năm trượng thì bà ta sẽ phải nói thật.”

Lãnh Hoa Đình lúc này mới dừng tay, lạnh lùng địa đem chổi lông gà ném qua một bên, quát: “Nhanh thành thật trả lời câu hỏi của thiếu phu nhân, bằng không cần thận da của người.”

Bà tử hai tay ôm chặt thân thể run rẩy nói với Cẩm Nương nói: “Thiếu phu nhân, không cần đánh nô tỳ, nô tỳ sẽ nói thật, Minh Yên... Thuốc độc trong tay Minh Yên là nô tỳ cho, là Đỗ ma ma trong nội viện của thể tử phi cho nô tỳ.

Hôm kia bà ta nói với nô tỳ, Châu nhi là hung thủ giết Bình nhi, sớm muộn cũng sẽ bị vương phi xử trí, còn nói, Châu nhi một khi thừa nhận là hung thủ giết Bình nhi, vương phi nhất định sẽ đem một nhà của nô tỳ đuổi ra khỏi phủ, không bằng nô tỳ chính mình động thủ, trước khi Châu nhi nhận tội liền bị chết, vương phi vì chết không có đối chứng, sẽ không thể làm gì nhà nô tỳ, còn nữa, thiếu gia còn có thể nể mặt Châu nhi nhiều năm hầu hạ, cũng sẽ có chút chiếu cố.

Nô tỳ ban đầu cũng không chịu, Châu nhi cũng là thịt trên người nô tỳ, sao đành lòng chứ, nhưng mà Đỗ ma ma lại nói, Châu nhi đã hết thuốc chữa, cũng không thể để ột người vô dụng như nàng làm phiền cả nhà, quan trọng nhất là làm phiền hà con trai nô tỳ, nô tỳ cũng đã sống qua cả đời trong vương phủ, tất nhiên là biết rõ, bị đuổi ra phủ sẽ không có thể tìm ra con đường sống, nghĩ tới con trai của nô tỳ, nô tỳ... Nhận độc được này, nhưng mà nô tỳ không thể xuống tay được, về sau, Minh Yên tới đây, nô tỳ liền đem thuốc bột này cho Minh Yên, không bao lâu, thiếu gia cùng thiếu phu nhân lại tới, sự tình chính là như vậy, cầu thiếu phu nhân buông tha nô tỳ a, nô tỳ con trai còn nhỏ, không thể...”

“Không thể cái gì, người có tấm lòng của người làm mẹ sao? Ai nói với người Châu nhi là hung thủ giết Bình nhi, vương phi sao? Hay là Vương Gia, hay là nhị thiếu gia sao? Hổ dữ không ăn thịt con, người lại chỉ tin lời Đỗ bà tử kia, liền nhẫn tâm hại chết nữ nhi ruột thịt của mình, người... Quả thực cũng không phải là người.” Cẩm Nương rút cuộc ức chế không nổi phần nộ trong nội tâm, quát lớn với bà ta, ước gì Lãnh Hoa Đình lại cầm chổi lông gà quét chết bà tử lòng dạ ác độc này.

Sự tình đã tra được đến đây, cùng sự thật lúc trước Cẩm Nương tra ra cũng có chút ăn khớp, xem ra Đỗ bà tử này cũng không phải là người đơn giản, chuyện tối trọng yếu bây giờ là đưa bà tử này tới nội viện của vương phi, để bà ta nói những lời này cho vương phi nghe, Đỗ bà tử chính là người trong nội viện của thể tử phi, bản thân mình không có cách nào bắt được bà ta, chỉ có vương phi mới có quyền xử trí, vừa nghĩ như thế, Cẩm Nương liền nói với Lãnh Khiêm: “A Khiêm, bà tử này liền giao cho người, người nhất định phải phải người trông coi cẩn thận, lại không thể để cho bà ta xảy ra chuyện gì.”

Lãnh Khiêm nghe xong liền đánh một cái thủ thế với bên ngoài, lập tức có một người áo đen đi ra, Lãnh Khiêm đem bà tử này nhắc lên, giao cho vào tay người nọ, người nọ lóe lên liền lại biến mất.

Cẩm Nương thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, không nghĩ tới, quanh thân mình đều có cao nhân che chở, không khỏi nhìn về phía Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình đem nàng kéo một cái, nói: “Tốt lắm, trở về đi, nơi này quả thực không sạch sẽ còn có người bị chết nữa.”

Cẩm Nương nghe xong nhẹ gật đầu, mang theo Tứ Nhi đi theo sau lưng Lãnh Hoa Đình đi đến nội viện của vương phi.

Nhị phu nhân đang ngồi ở trong phòng vương phi uống trà, thấy Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình sắc mặt rất khó coi đi tới đây, trong ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lóe ra một tia dị sắc.

Vương phi thấy Cẩm Nương sắc mặt không tốt, liền theo miệng hỏi: “Như thế nào? Châu nhi nói gì? Cây trâm này là từ nơi nào mà đến?”

Cẩm Nương sững sờ, không nghĩ tới Vương Gia không nói gì chuyện của Minh Yên với vương phi, càng không có nghĩ tới, trong nội viện xảy ra chuyện lớn như vậy, vương phi lại không biết, còn có thể nhàn nhả uống trà cùng nhị phu nhân như thế? Là vương phi quá mặc kệ mọi chuyện, hay là tin tức của nàng bị người khác khống chế, nhất thời không đến được trong tai nàng? Sau này, trong nội viện của vương phi cũng phải tiến hành thanh tẩy một lần, bằng không, từ nay về sau sẽ còn có chuyện hại người thành linh xuất hiện nữa.

Cẩm Nương khẽ thở dài một cái, mắt nhìn nhị phu nhân ở một bên ưu nhã uống trà, sau khi hành lễ với hai người, mới trả lời: “Nương, Châu nhi đã chết, Minh Yên cũng đã chết.”

Chỉ là ngắn ngủn mấy câu, Cẩm Nương nhìn thấy tay nhị phu nhân run run lên, đầu lông mày thanh tú hơi nhíu lại rồi giãn ra, rất nhanh khôi phục bình tĩnh lạnh lùng, giống như là đang nghe chuyện giết một con gà ở đâu đó, lạnh nhạt giống như nghe một con chó bị giết chết.

Vương phi nhưng lại cả kinh thiếu chút nữa đánh rơi chén trà trong tay, bất trí bất giác hỏi lại một câu: “Con nói cái gì?”

Cầm Nương bắt đầu nhìn vương phi nói: “Nương, Minh Yên giết Châu nhi, Minh Yên... Lại vô duyên vô cớ bị chết.”

Vương phi cuối cùng nghe rõ một chút, đôi mắt to xinh đẹp lại sắc bén, môi đầy đặn cũng khẽ cắn, mắt nhìn nhị phu nhân rồi nói với Cầm Nương: “Có tra ra chút chuyện gì không?”

Xem ra vương phi cũng không nghĩ ở trước mặt nhị phu nhân hỏi chuyện này, Cầm Nương bối rối có chút không rõ, nhưng mà, việc này ngay tại trước mặt nhị phu nhân cùng những người khác trong phủ hỏi ra cũng tốt, coi như là có người làm chứng.

“Hôm nay tra ra được mẹ của Châu nhi, theo như bà ta nói, là Đỗ ma ma trong phòng thể tử phi bức bà ta giết chết Châu nhi, nhưng bà ta không ra tay được, liền đem độc được cho Minh Yên, Minh Yên sợ Châu nhi nói ra chuyện gì, liền thật sự giết Châu nhi.” Lúc Cầm Nương nói xong lời này, có loại cảm giác sắp thoát lực, thật sự quá mệt mỏi, vì cái gì không chịu sống cho tốt, lại muốn lục đục với nhau, ngày ngày sống trong âm mưu, nhất thời, nàng lại nhớ tới cuộc sống đơn giản kiếp trước, đáng tiếc, rốt cuộc cũng trở về không được, nghĩ như thế, nàng lại thương cảm lên.

Lãnh Hoa Đình một mực ở một bên lặng lẽ chăm chú nhìn nàng, lúc này thấy thần sắc nàng ảm đạm, lại không còn tiểu đắc ý thắng lợi lúc thẩm tra mẹ của Châu nhi, còn... Mang theo tia ưu thương, không khỏi tự đẩy xe lăn đến bên cạnh nàng, dưới váy dài, nhẹ nắm tay của nàng, ngón tay cái ở trên mu bàn tay Cầm Nương nhẹ nhàng vuốt ve.

Tay của hắn khô ráo ấm áp, vuốt ve khiến cho nàng bị ngứa, lại cho nàng một cổ an bình cùng ấm áp, Cầm Nương rủ mắt xuống, liền chạm vào đôi mắt phượng trong vắt của hắn, từng sợi quan tâm, ấm áp như tia nước nhỏ, nhẹ nhàng chảy qua lòng của nàng, làm dịu mỗi một lòng của nàng, như gió ngày xuân, thổi đi đau thương trong lòng nàng, cho tới bây giờ, nàng chính là một tiểu cường dân đánh không chết, kiếp trước là quý đoan mệnh, nên trên trời lại ỉn cơ hội một lần nữa được sống, vậy thì phải nắm chặt cho tốt, cho dù khó khăn, nàng cũng muốn sống cuộc sống ưu việt, hưởng chi, hôm nay nàng không phải chỉ có một mình, nàng còn có hắn, có người đẹp tới mức người người oán trách, thỉnh thoảng còn giận người oán trời, lại ôn nhu đáng yêu đến chính mình cũng không giận không oán, chỉ có thể yêu thương hắn, đường có lẽ sẽ gian khổ, nhưng nhất định sẽ không tịch mịch, không phải sao?

” Đỗ ma ma trong phòng thể tử phi? Con đã hỏi rõ ràng?” Vương phi sắc mặt càng thêm nghiêm trọng, cũng không đợi Cầm Nương trả lời, liền nói với Ngọc Bích: “Mang vài người đi, đem Đỗ bà tử này tới đây rồi nói sau.”

Ngọc Bích nghe xong liền muốn lui ra, nhị phu nhân lại nói: “Vương tử không thể, Đỗ ma ma này chính là thị tì ở nhà mẹ đẻ của quận chúa, nếu như không có căn cứ chính xác thật sự không thể bắt đến, đến lúc đó, cũng không biết giao phó thế nào.”

Vương phi nghe xong liền cười lạnh một tiếng nói: “Quận chúa thì như thế nào, nàng đã gả tới Vương phủ, chính là con dâu của ta, bất quá chỉ là một nô tỳ, cho dù ta oan nàng, nàng cũng phải nhận lấy cho ta.”

Cầm Nương nghe thấy vậy liền vui vẻ, không nghĩ tới vương phi đến thời khắc đứng đắn ngược lại cực kỳ kiên cường, làm việc cũng quyết đoán to gan, hoàn toàn mặc kệ cái nhìn người khác như thế nào, nàng không khỏi liếc nhìn vương phi nhiều một chút, chỉ thấy vương phi cho nàng một ánh mắt trấn an, Cầm Nương trong nội tâm ấm áp, càng cảm thấy mỗi một lúc trước tiêu tán không ít, ít nhất, không phải chỉ có mình cũng Lãnh Hoa Đình hai người chiến đấu quên mình, mà còn có người đứng ở bên này trợ trận cho bọn họ.

Nhị phu nhân nghe xong cũng khẽ giật mình, lời nói này của vương phi có chút ngang ngược, nhưng cũng thực sự hợp tình hợp lý, liền không khuyên nữa, lại làm một bộ dáng thần nhiên, bưng trà lên uống, Ngọc Bích đi ra ngoài gọi người, Cầm Nương liền để Lãnh Khiêm đem mẹ của Châu nhi dẫn vào.

Bất quá chỉ qua một chén trà, Ngọc Bích đã tay không trở lại, người còn chưa mang đến, thì Thượng Quan Mai đã hùng hổ lao đến, vừa vào cửa cũng không hành lễ, liền khóc lên: “Mẫu phi, người đây là ý gì, vì sao đột nhiên muốn bắt người hồi môn của Mai nhi?”

Vương phi nghe xong liền nhìn về phía mẹ của Châu nhi trên mặt đất, nói: “Người trong nội viện của người là Đỗ bà tử? Ngọc Bích, làm sao người còn không bắt người đến?” Câu nói đằng sau là hỏi Ngọc Bích.

Ngọc Bích khó xử nhìn trên Thượng Quan Mai, khom người nói với vương phi: “Hồi vương phi, nô tỳ vừa mới sai người đưa Đỗ bà tử đi, thế tử phi đã phái người cản lại không cho nô tỳ bắt người, nói là chính mình sẽ tới chỗ ngài hỏi một câu hỏi cho thỏa đáng, nô tỳ liền đành phải trở lại.”

Vương phi liền tựa tiểu phi tiểu nhìn Thượng Quan Mai nói: “Mai nhi, chuyện Ngọc Bích nói là thật?”

Thượng Quan Mai bị ánh mắt kia của vương phi nhìn có chút chột dạ, nhưng nghĩ lời nói trong phòng của tướng công, nàng lại nhắc lên dũng khí, liếc mắt nhìn Cẩm Nương, nói với vương phi: “Mẫu phi, chẳng lẽ tướng công chỉ là con vợ kế, thì ngài cùng phụ vương liền chứng mắt tướng công đến vậy? Hôm nay còn hoài nghi tỳ của Mai nhi, chúng ta đến tột cùng đã làm sai chuyện gì? Ngài lại lần nữa muốn bức bách sao?”

Lời nói này không đầu không đuôi, vương phi nghe mà khó hiểu nhìn Thượng Quan Mai, nhưng Cẩm Nương lại hiểu rõ ý tứ của Thượng Quan Mai, vừa rồi Vương Gia xuống tay độc ác đối với Lãnh Hoa Đường, vỗ một cái liền làm trật khớp hân, cái này không phải chỉ đau đớn trên thân thể, càng sẽ thương tổn tâm hồn, một đứa con trai không được phụ thân tín nhiệm, bị phụ thân dùng thủ pháp phi thường để dò xét, thì vết thương trên tinh thần càng đau đớn hơn vết thương trên thân thể, hôm nay Thượng Quan Mai đúng là mượn cơ Vương Gia thấy thẹn với Lãnh Hoa Đường, cố ý mà nói chuyện, muốn hòa cùng chuyện của Đỗ bà tử với nhau, thậm chí, muốn huyên náo càng lớn, để cho vương phi cùng mình từ đó không thể tùy tiện đi thăm dò chuyện tình trong nội viện của thế tử phi.

” Mai nhi nói vậy là có ý gì, ngày bình thường, ta khi nào bức bách qua người? Người phải nói cho rõ ràng, hôm nay vừa vặn nhị thẩm thẩm người cũng ở đây, mọi người làm chứng, đừng để một lát nữa đi ra, để cho người khác cho rằng ta ngược đãi con vợ kế.”

Vương phi sắc mặt nghiêm túc ngồi ở trên mặt ghế, ngữ khí lạnh băng, ngày xưa ánh mắt ôn nhu như nước giờ phút này cũng trở nên sắc bén.

Thượng Quan Mai vừa nghe liền khóc càng lợi hại hơn, nước nỡ thi lễ với nhị phu nhân rồi nói: “Nhị thẩm thẩm, ngài ở trong này cũng tốt, việc này nói ra thì nhị đệ cùng nhị đệ muội là rõ ràng nhất, mới vừa rồi nhị đệ muội cùng nhị đệ đi tìm Châu nhi, không biết Châu nhi sao lại tự tử, ta cùng tướng công là muốn đi tới nội viện của lão phu nhân, đi ngang qua đại thông viện, liền nghe chỗ đó âm ỉ, muốn đi xem, ai ngờ xảy ra án mạng, về sau, nhị đệ muội tra ra là Minh Yên bên người phụ vương giết Châu nhi, phụ vương trong cơn tức giận đá Minh Yên một cước, tướng công cũng rất khó chịu, cũng đá một cước theo, ai ngờ Minh Yên liền chết, phụ vương liền nhận định là tướng công đá chết, tướng công chính là một kẻ văn nhược thư sinh, sao lại có bản lĩnh có thể đá chết Minh Yên, nhưng mà phụ vương lại không tin, lại... đánh trật khớp tay của tướng công để thử...”

Nói đến chỗ này, Thượng Quan Mai cũng không có nói tiếp nữa, Vương phi cùng nhị phu nhân sớm đã thay đổi sắc mặt, vương phi thì đỡ hơn một chút, nàng cảm thấy cái này cũng không có gì, nếu là đổi lại chính mình, sợ cũng không tin Đường nhi a, ai bảo việc này lại trùng hợp như vậy? Chuyện tình quá khéo đều có âm mưu, cái gọi là Thiên tiên cục này tất cả đều là người ta đã xếp đặt.

Mà nhị phu nhân lại tỏ ra khiếp sợ tột đỉnh, nàng đem bát trà đặt nặng nề trên bàn, nói với vương phi: “Vương gia hành động như vậy quả thực quá đáng, Đường nhi đã sớm tiếp thế tử vị, Vương Gia lại luôn không tín nhiệm nó, tương lai hân như thế nào mà chấp chưởng cả vương phủ? Người phía dưới làm sao có thể tín phục hân?”

Vương phi nghe xong liền nghiêng mắt nhìn nhị phu nhân, nhị phu nhân này ngày bình thường ngạo khí cực kỳ thanh cao, bình thường mặc kệ việc vặt vãnh trong biệt phủ, hôm nay cũng thật sự là quá trùng hợp, nàng làm sao lại đến ngồi chơi trong nội viện của mình? Hôm qua mới chơi một vòng bài, hôm nay lại tới bái phỏng, lúc trước sao không ăn cần như vậy?

“Đệ muội, bọn họ tiểu bối không hiểu chuyện, sao đến người cũng nói như thế, Đường nhi là con trai vương gia, đánh hân cũng tốt, mắng hân cũng tốt, bất quá chỉ là theo đạo phụ thân dạy con, ở đâu ra cái gọi là làm quá, hân đều là con thân sinh của vương gia, thế tử vị cũng đã để cho Đường nhi rồi, làm sao mà không tín

nhệm hần, bất quá là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, muốn tôi luyện Đường nhi nhiều hơn thôi.” Ngược lại nàng quay ra nói với Thượng Quan Mai: “Tục ngữ nói, thiên hạ vô bất thị chi phụ mẫu (không ai mà dám xem nhẹ cha mẹ), Mai nhi, người không phải không hiểu đạo lý đó chứ.”

Nói một phen khiến cho nhị phu nhân cảm thanh, trước kia vương phi cũng không hề sắc bén như vậy, nàng luôn xử lý chuyện tình trong phủ rất nhu hòa, chỉ cần không phải chuyện đại sự trên nguyên tắc, nàng luôn mắt nhắm mắt mở, hôm nay sao lại đối chọi gay gắt lên, chẳng lẽ...

Không đợi nhị phu nhân suy nghĩ xong, vương phi nói với Ngọc Bích: “Đi, đem Đỗ bà tử này bắt tới đây rồi nói sau, ai dám ngăn cản, cứ việc kéo ra đánh.”

Nhị phu nhân nghe xong càng kinh hãi, nàng nhất thời có chút đứng ngồi không yên, nhưng cũng không tiện đứng dậy cáo từ, liền đành phải tiếp tục ngồi, lạnh lùng nhìn.

Thượng Quan Mai vừa nghe thì nổi giận, ngăn lại Ngọc Bích nói: “Mẫu phi, người đến tốt cùng vì sao muốn bắt thị tỳ của con dâu, cũng nên nói một lý do mới đúng.”

Vương phi liền quay sang mẹ của Châu nhi nói: “Người... Đem lời lúc trước nói ra cùng nhị thiếu phu nhân và nhị thiếu gia lặp lại một lần nữa, lớn tiếng chút ít, để cho tất cả người trong phòng này đều nghe thấy.”

Bà tử kia thấy bộ dạng dữ dội của Vương phi, không khỏi rụt rụt cổ, đang muốn mở miệng, thì chợt nghe nhị phu nhân không nhanh không chậm nói: “Có mấy lời cần phải nghĩ thông suốt rồi hãy nói, nếu chỉ nịnh nọt a dua, hoặc là tham lam tiền tài liền mà ngay cả nữ nhi của bản thân cũng không cần để ý đến, đây chính là gặp báo ứng.”

Mẹ của Châu nhi nghe xong không khỏi ngẩng đầu nhìn nhị phu nhân, liền chạm đến một đôi mắt trong trẻo lạnh lùng, ánh mắt kia nhìn như lạnh nhạt lại có lực đánh vào người, như muốn xuyên thấu thân thể của nàng, nàng không khỏi đánh cái rùng mình, rụt lại cổ, không dám nhìn nữa, lúng túng sau nửa ngày không nói gì.

Thượng Quan Mai thấy vậy liền khóc đến dữ dội, nói với vương phi: “Nàng chỉ là một bà tử thấp hèn, nữ nhi của mình đều có thể ra tay hại, loại người này lời nói làm sao có thể tin, mẫu phi, chẳng lẽ ngài đã già nên hồ đồ?”

Nếu cứ như vậy đi xuống, mẹ của Châu nhi tất nhiên sẽ sửa lời khai, Cẩm Nương đứng ở một bên thật sự là nhìn không được, liền nói với mẹ của Châu nhi: “Người không cần nghĩ nhiều, nghĩ thông suốt, cái gì nên nói, cái gì không nên nói thì ta không biết, ta chỉ biết là, ngẩng đầu ba thước có thần linh, người đang làm, trời đang nhìn, hờn Châu nhi còn chưa đi xa, nàng mặc dù không phải là con trai, nhưng cũng là miếng thịt trên người người, nàng có nỗi oan tình, e sẽ phải hóa lệ quỷ đi tìm người hại nàng báo thù.”

Rốt cuộc là làm việc trái với lương tâm, mẹ của Châu nhi nghe xong những lời này của Cẩm Nương liền ngẩng đầu nhìn chung quanh, phảng phất giống như Châu nhi đang sống đứng sờ sờ bên cạnh nàng, trong giây lát, lại nghe cách một tiếng, giống như có cái gì đó bị đập vỡ, trong phòng mọi người vẫn không nhúc nhích, tại sao có thể có cái gì đó bị đập bể? Nàng đột nhiên sợ hãi, ôm đầu khóc: “Châu nhi a, không nên trách nương, đều là Đỗ bà tử nói, người không chết sẽ hại cả nhà, con ơi, nương cũng không nở, thật sự không nở a, con không nên trách nương, nương đốt thêm chút ít tiền giấy cho con, nếu có kiếp sau con nên đầu thai vào một nhà tốt.”

Người trong phòng nghe được tình huống, cũng thấy minh bạch, Cẩm Nương cũng không tận lực đi bức bách mẹ của Châu nhi, nhị phu nhân thấy tình cảnh này bất đắc dĩ tựa lưng vào ghế ngồi, tựa hồ cảm thấy vô lực trước nay chưa từng có, đôi mắt đẹp trong trẻo nhưng lạnh lùng lại nhìn về phía Cẩm Nương, ánh mắt lợi hại chưa ngoa, chỉ là nhẹ quét mắt một vòng, liền có thể làm cho người ta sinh ra một cỗ áp lực vô hình.

Cẩm Nương nâng mắt nhìn lại, ánh mắt kiên định mà chấp nhất, bình tĩnh, con người trong trẻo trong sáng không hề chớp mắt, hai người đối mặt thật lâu, nhị phu nhân vẫn là thu hồi ánh mắt, nhìn về phía vương phi.

Vương phi vuốt ve xuyên phật cầu trong tay, vô ý thức khuấy động lấy, thấy nhị phu nhân nhìn qua, nàng cười yếu ớt nói với nhị phu nhân: “Đệ muội, người cũng là nghe rõ ràng? Lời của nàng nói rất rõ ràng.”

Nhị phu nhân cũng là cười lạnh một tiếng nói: “Vương tẩu nói quá lời, cái này đều là chuyện trong phủ của vương tẩu, ta bắt quá vừa gặp phải mà thôi, mọi chuyện đều do vương tẩu xử lý, ta ở bên cạnh chứng kiến là được, cũng nên cùng vương tẩu học một ít trị gia chi đạo.”

Hừ, lúc này ngược lại chối sạch sẽ, vương phi cũng lười cùng nàng dây dưa, chỉ Thượng Quan Mai nói: “Mai nhi cũng đã nghe rõ rồi chứ? Cái này cũng không phải là ta bức bách người nha, Ngọc Bích, người còn không đi bắt người, chẳng lẽ lại muốn để cho người ta giết người diệt khẩu sao?”

Vương phi lời này nói ra rất nghiêm trọng, Thượng Quan Mai không khỏi tức giận đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nói với vương phi: “Mẫu phi, lời này ngài nói là có ý gì, chẳng lẽ người hoài nghi Mai nhi sai Đổ ma ma đi hại người sao?”

Vương phi tiểu phi tiểu nhìn nàng nói: “Ta cái gì cũng không nói, chỉ vì xảy ra chuyện Bình nhi cùng Châu nhi, nên muốn bọn nha hoàn làm việc chuyên tâm một chút thôi, nếu Mai nhi muốn nghĩ như vậy, ta cũng không có cách nào.”

Ngọc Bích lần nữa mang người đi, Thượng Quan Mai còn muốn lý luận, thì nhị phu nhân liếc mắt một cái, nàng liền thành thật im miệng không nói thêm gì nữa.

Không bao lâu, Ngọc Bích còn không có đem Đổ bà tử tới, thì bên có ngoài một tiểu nha đầu báo lại, nói là lão phu nhân đã tới.

Vương phi nghe xong nhướng mày, thật khó khăn liếc nhìn Cẩm Nương, Cẩm Nương cũng hiểu được cực kỳ đau đầu, lại tới một người khó chơi, một lát nữa sợ là phải khởi động tinh thần tới ứng đối.

Chỉ là việc hôm nay thật là quá trùng hợp đi, nhị phu nhân ở trong này cũng thôi, ngày bình thường lão phu nhân thật là cũng rất ít đi tới trong phòng vương phi, bởi vì lão phu nhân không thích vương phi, hai người nói chuyện liền không hợp, cho nên, vương phi bình thường không có hàng ngày thỉnh an với lão phu nhân, chỉ khi ngày lễ ngày tết mới mời đến dự tiệc, lão phu nhân, cũng không muốn gặp vương phi, bà tình nguyện đi lại qua hai phủ kia, cũng không nguyện đến chỗ vương phi, ngược lại Vương Gia thỉnh thoảng cũng thỉnh an với lão phu nhân, cũng là nhờ như thế, địa vị trong phủ của lão phu nhân mới được cực kỳ tôn sùng, vương phi thường bị chọc tức giận tích tụ trong lòng, vài ngày cũng khó khăn tiêu tán.

Hai người không thường lui tới, nhưng hết lần này tới lần khác rất trùng hợp đều đến đây, việc này, thật đúng là càng phát ngày càng phức tạp.

Quả nhiên, một lát sau lão phu nhân dưới sự trợ giúp của một tiểu nha hoàn đi tới, Thượng Quan Mai vừa thấy liền nhào tới: “Bà nội, ngài cần phải làm chủ cho Mai nhi, Mai nhi... Mai nhi thật nuốt không trôi một hơi này, nếu như bà nội cũng không thể làm chủ cho Mai nhi, Mai nhi ngày mai liền trở về nhà mẹ đẻ, trong phủ này cũng không có ai để Mai nhi vào trong mắt.”

80. Chương 80

Thượng Quan Mai khóc đến lệ hoa đái vũ, trên khuôn mặt lộ vẻ ủy khuất cùng lệ thương tâm, lão phu nhân đỡ lấy nàng đứng dậy, lo lắng nói: “Cháu dâu của ta, cháu đang nói gì vậy, đang êm đẹp sao lại chạy về nhà mẹ đẻ? Đường ca nhi khi về cháu sao? Ai dám không đem quận chúa nhà ta để vào mắt đây, cái này không phải là tìm chết sao?” Thanh âm lời nói càng về sau, càng mang theo cổ âm hàn khí.

Vương phi nghe xong, đôi mắt trên khuôn mặt ôn nhu như nước có chút nheo lại, phật châu trong tay lần càng nhanh, nhưng sắc mặt lại rất bình tĩnh, giống như căn bản không nghe thấy lời nói của lão phu nhân.

Nhị phu nhân vội vàng đứng dậy tới đón lão phu nhân, cùng Thượng Quan Mai đỡ lão phu nhân ngồi lên chủ vị, vương phi cũng đứng lên, hành lễ với lão phu nhân nói: “Trời đông rét lạnh, người làm sao lại tới đây?” Cẩm Nương cũng đi theo hành lễ.

Lão phu nhân lôi kéo tay Thượng Quan Mai, lạnh lùng nhìn vương phi nói: “Như thế nào, ta không thể tới sao? Hay là, ngươi sợ ta đến?”

Vương phi cười nhạt một tiếng, tự mình ngồi lại vị trí của mình, khoe miệng mang theo giọng mỉa mai, “Con dâu có gì phải sợ, chỉ là mẫu thân ngài bây giờ tuổi tác cũng lớn, thân thể không giống như lúc trước, sao không bớt hao tâm chút ít, ở trong phủ dưỡng thọ.”

Lão phu nhân nghe xong thì giận dữ, vỗ bàn một cái, quát: “Ngươi nói cái gì, đừng tưởng rằng ngươi là chánh phi liền không biết trời cao đất rộng, suốt ngày giới hạn ta đi chỗ này chỗ kia, ta tới xem ngươi có chu toàn mọi việc hay không, vậy mà lại nói ta quá nhiều bận tâm sao? Không có nửa điểm lễ nghi quy củ, không hiểu hiếu nghĩa, không tôn thứ, đây là phong phạm của chánh phi ngươi sao?”

Lão phu nhân hùng hổ nói, trên mặt vương phi vẫn là mỉm cười, thả phật châu trong tay, chậm rãi bưng chén trà lên, ưu nhã uống một ngụm nói: “Mẫu thân, tuổi tác lớn, nổi giận như vậy coi chừng trúng gió.”

Lão phu nhân giống như đang đánh vào bị bông, đồng thời bị sự ôn nhu này cản lại, nhưng tay lại bị cây kim giấu trong bị bông đâm đau nhói, không khỏi tức giận đến mặt đỏ lên, run rẩy đứng lên, chỉ vào mặt vương phi nói: “Ngươi... Ngươi...” Nhất thời giận dữ, thiếu chút nữa muốn hôn mê bất tỉnh.

Nàng vốn chính là đến giáo huấn vương phi, trước kia vương phi luôn cực kỳ nhường nhịn nàng, cho dù bị nàng mắng vài câu, tuy cũng giận, nhưng vẫn thành thật lắng nghe, hôm nay lại không biết tại sao vương phi lại ngang ngạnh như vậy, đúng là nửa điểm cũng không nhường cho người khác, những câu nói động chạm của nàng khiến cho lão phu nhân không thể không giận?

Thượng Quan Mai thấy vậy không khỏi bị hù dọa, lão phu nhân nếu là bị tức giận đến ngắt đi, vỡ diễn này sẽ không diễn được nữa, nên vội vàng vượt ngực lão phu nhân, giúp nàng thuận khí, nhị phu nhân cũng tới giúp đỡ lão phu nhân ngồi xuống, khuyên nhủ: “Nương, ngài cũng đừng tức giận, vương tẩu... Cũng là có ý tốt, tuổi tác người cũng lớn giận dữ không tốt.” Dứt lời, trừng mắt nhìn vương phi, giống như đang ám chỉ vương phi nói hai câu mềm mại khiến cho lão phu nhân hạ hỏa.

Hai mắt Vương phi nhú lại, giả bộ không phát hiện, sắc mặt nhị phu nhân liền khó coi, thanh nhã lui về chỗ ngồi của mình, cũng nhấp một ngụm trà nói: “Nương, ngài ngàn vạn lần đừng tức giận, nếu ngài thật ngã xuống, trong phủ này không phải là càng ngày càng loạn sao?”

Vương phi nghe xong hừ lạnh một tiếng, cũng không để ý tới lời nói này của nàng ta, lão phu nhân thoáng dằn được tức giận, liếc trừng vương phi nói: “Vậy cũng phải, ta hôm nay đến đây, là nghe nói trong phủ này lại xảy ra án mạng, vẫn là nô tài, tuy nói mạng của nô tài thấp kém, nhưng cũng không thể làm quá mức đi, vương phi, đây là kết quả tốt mà ngươi chường gia trị phủ ra hay sao?”

Vương phi nghe được thì hơi khựng lại, thả chén trà, quay đầu yên lặng nhìn lão phu nhân, buồn bã nói: “Con dâu cũng đang tự kiểm điểm, những năm này, con dâu chường gia quá mức khoan dung độ lượng, cho nên mới để những kẻ âm hiểm tiểu nhân khi dễ con dâu, lần âm mưu hãm hại này, lấy thủ đoạn, vụng trộm không biết sẽ lôi ra bao nhiêu kẻ xấu xa. Con dâu vốn cũng nghĩ đều là người một nhà, có thể cho qua liền bỏ qua đi, có thể nhẫn nhịn nhịn thôi, không nghĩ tới, vì vậy mà có nhiều người càng ngày càng càn rỡ, cho rằng con dâu là dễ bắt nạt, cho nên, mới khiến cho trong phủ càng rối loạn, từ hôm nay trở đi, con dâu thật sự muốn dọn dẹp cái đồng tà khí này, bằng không, ta còn nhường nhịn nữa, kẻ khác lại nghĩ ta là người ngu. Mẫu thân tới đúng lúc, một lát nữa liền nhìn xem kẻ nào đang ở trong phủ tác quái đi.”

Lời này vừa ra, không chỉ là lão phu nhân, còn có nhị phu nhân, cùng Thượng Quan Mai sắc mặt thật không tốt nhìn, những lời này bởi vì lão phu nhân mà ra, vương phi trước nay luôn nhường nhịn chính mình, hiện tại như thế, nhất thời khiến lão phu nhân cũng không biết ứng đối như thế nào, sau nửa ngày, nhị phu nhân mới nói: “Vương tẩu nói quá lời, tuy nói trong phủ có chút ít nhiễu loạn, nhưng mà trong phủ cũng có hơn trăm người, cánh rừng lớn thì chim nào mà chẳng có, mười ngón tay cũng có ngón ngắn ngón dài, làm người thì sẽ mắc sai lầm.”

Cầm Nương một mực lẳng lặng đứng một bên xem, nghe xong lời này của nhị phu nhân trong lòng không khỏi vô cùng bội phục nhị phu nhân, thêu dệt chuyện chính là nàng, đem sự tình náo loạn lên, rồi nói ra lời khôn cũng là nàng, người này cũng không phải là người lợi hại bình thường, một vị lão phu nhân đã đủ khó

chơi rồi, còn có một nhị phu nhân lợi hại nhìn chăm chăm, cũng không biết vương phi có thể ứng phó qua được hay không.

“Đệ muội người không cần an ủi ta, cũng như người vừa mới nói, hiện giờ trong phủ rất loạn, mặc kệ có phải là sai lầm của ta hay không, ta cuối cùng cũng không thể để phủ này tiếp tục loạn thêm nữa, người nói đúng a.” Vương phi nhàn nhạt nói với nhị phu nhân, nhị phu nhân vừa rồi rõ ràng là đang giảng hòa, nhưng vương phi lại không nửa điểm thuận theo ý tứ của nàng, hơn nữa thái độ còn rất kiên quyết.

Cầm Nương không khỏi nhẹ nhàng thở ra, may mắn, là Vương phi đã không mềm lòng như trước nữa, vì vậy mắt không khỏi nhìn Lãnh Hoa Đình bên người, liền thấy hần hiem khi có lúc nghiêm mặt nhìn vương phi, trong mắt chứa sự mừng rỡ, Cầm Nương mỉm cười, tay nắm thật chặt dưới váy dài.

Lão phu nhân bị vương phi nói đến lửa giận ứa ra, cũng lười dong dài cùng vương phi, nói với nhị phu nhân: “Nhà Lão Nhị, bỏ đi, để cho nàng nào loạn đi, nàng là vương phi, là chủ tử trong cái vương phủ này, nàng còn có thể để ai đặt vào trong mắt?”

Nhị phu nhân nghe vậy liền ngậm miệng, không hề lên tiếng, vương phi nghe xong lời nói của lão phu nhân cũng không tức giận, thản nhiên cười nói: “Mẫu thân nếu muốn nói như thế, con dâu cũng không có biện pháp, con dâu nếu thật là người lợi hại, như thế nào lại rơi vào tình trạng này, chỉ muốn hỏi bà tử bên người con dâu một chút chuyện, mà bị nhiều người ta nói thành như vậy, ta đây mà là chân chính chủ tử ... thì thật đúng là quá uất ức đi.”

Lão phu nhân nghe được thì khựng lại, ngồi ở tại chỗ nổi giận, liền quát Thượng Quan Mai: “Mai nhi, vừa nãy cháu không phải nói bị ủy khuất sao? Người bị bắt có phải là người của cháu không? Người của cháu phạm vào chuyện gì?”

Thượng Quan Mai vốn đang xem lão phu nhân cùng vương phi hai vị trưởng bối đấu nhau, nàng cũng giống như Cầm Nương, đứng ở một bên nghe, lúc này lại bị lão phu nhân điểm danh, liếc mắt nhìn nhị phu nhân, vành mắt ửng hồng, ủy ủy khuất khuất, ngón tay chỉ vào mẹ của Châu nhi đang quỳ trên mặt đất, nói: “Con gái của bà tử này bị người giết chết, bà ta lại vu hãm Đỗ ma ma thị tỳ của Mai nhi xui khiến bà ta làm, bà nội, Đỗ ma ma chính là quản sự phòng bếp trong nội viện của cháu, ngày bình thường bà ấy đâu có cùng bà tử này qua lại với nhau đâu, bà ta rõ ràng là bịa đặt ra chuyện.”

Cầm Nương vừa nghe vậy, lời này của Thượng Quan Mai cũng có chút đạo lý, chỉ có lời nói của một mình mẹ Châu nhi cũng xác thực khiến người ta khó tin, nhưng mà cũng không biết còn có chứng cứ nào khác hay không, đầu óc nhanh chóng không khỏi quay vòng vòng, suy nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra biện pháp hữu dụng gì, trong nội tâm không khỏi cũng có chút gấp gáp.

Lão phu nhân nghe xong đang định nói cái gì đó, thì đúng lúc này ngoài cửa, Ngọc Bích đã trở lại, phía sau nàng còn khiên theo một bà tử, Cầm Nương nhìn thấy tim liền trầm xuống, chẳng lẽ Đỗ bà tử cũng bị giết diệt khẩu rồi? Lãnh Hoa Đường sẽ không ngu xuẩn mà làm ra hành động giấu đầu hở đuôi như vậy, chẳng phải vạch áo cho người xem lưng sau.

Ngọc Bích để cho người ta đem mang người thả xuống, đi lên phía trước đối với vương phi thì lễ một cái nói: “Vương phi, Đỗ bà tử nói là mấy ngày trước đó ngã bị thương ở thất lưng, lúc nô tỳ đi tới, bà ta đang nằm trong phòng, nói là vài ngày nay cũng không ra khỏi cửa, nô tỳ liền đem bà ta đi tới đây, vương phi có gì hỏi có thể hỏi trước mặt bà ta.”

Lời này vừa dứt, vương phi cùng Cầm Nương đều khẽ giật mình, bị thương thất lưng? Còn nằm trong phòng vài ngày? Vậy thì làm sao đi xui khiến mẹ của Châu nhi?

Quả nhiên Thượng Quan Mai nghe xong liền nở nụ cười lạnh, không nóng không lạnh nói: “Hôm kia trên mặt đất trong phòng bếp trơn ướt, Đỗ ma ma không cẩn thận ngã xuống, thất lưng bị thương vài ngày rồi, ta cũng không biết Đỗ bà tử làm sao mà đi xui khiến người ta, chẳng lẽ là bò đến đại thông viện sao?” Nói xong thì quay sang mẹ của Châu nhi nói: “Nói đi, là ai sai người vu hãm bản quận chúa? Nếu hôm nay người không nói rõ ràng cho bản quận chúa, thì đừng nói là tăng da trên người của người, ngay cả xương cốt già khom kia, bản quận cũng muốn hủy đi đem cho chó ăn.”

Mẹ của Châu nhi nghe xong run rẩy, quỳ rạp trên mặt đất nghiêng đầu nhìn Đỗ bà tử trên cán.

Đỗ bà tử nghiêng người nằm trên cán, một tay đỡ thắt lưng, lúc này đang rên hừ hừ, nhìn thấy mẹ của Châu nhi nghiêng đầu sang chỗ khác, trong mắt liền hiện lên một tia oán độc, mẹ của Châu nhi liền co rụt lại, quay đầu trở về.

Vương phi nhìn xem liền nhú mi, nói với mẹ của Châu nhi: “Người có thể nhìn rõ ràng rồi chứ? Là bà tử này sai bảo người sao?”

Mẹ của Châu nhi tuy rằng sợ hãi, nhưng vẫn gật đầu nói: “Bẩm vương phi, đúng là Đỗ bà tử này cho nô tỳ thuốc bột, nô tỳ vẫn còn dư một ít.” Nói xong liền từ trong ngực lấy ra một bọc giấy vàng bao lấy một bọc giấy nhỏ, Ngọc Bích thấy vậy liền dùng khăn tay gói lại trình lên cho vương phi.

Cầm Nương thấy vậy trong nội tâm an tâm một chút, độc dược kiến huyết phong hầu này, là loại độc dược kịch độc cũng không phải dễ dàng mà có được, mẹ của Châu nhi chỉ là một bà tử giữ cửa, làm sao có khả năng lấy được loại kịch độc này, huống chi lại dùng để độc chết con gái của mình, có mẫu thân nào lại chuẩn bị độc dược trong nhà để đầu độc chết con gái ruột của mình?

Đỗ bà tử này tuy nằm nghiêng trên mặt đất, lúc mẹ của Châu nhi cầm bao độc dược trình lên cho vương phi, sắc mặt của bà ta thoáng biến một cái, hai mắt trừng thật to, một bộ dạng như muốn xé xác mẹ của Châu nhi.

Vương phi cũng không nhìn đến bao thuốc bột này, mà tiểu phi tiểu nhìn Đỗ bà tử nói: “Đỗ ma ma, người chính là thị tì của thể tử phi, bản phi vốn cũng chỉ muốn mời người tới hỏi chuyện cho rõ ràng thôi, không nghĩ tới trùng hợp như vậy, người lại bị thương ở thắt lưng, mẹ của Châu nhi nói người sai sử bà ta độc chết Châu nhi, có việc này sao?”

Đỗ ma ma giãy dụa đem thân thể di chuyển lại, cố hết sức muốn ngồi dậy, vừa mới động, thì làm như động đến chỗ đau, khoe miệng liền kéo ra, nhưng vẫn hung hăng trừng mắt liếc nhìn mẹ của Châu nhi, mới nói: “Bẩm vương phi, nô tỳ không biết bà tử này, cũng chưa từng gặp qua, làm sao lại có thể đưa thuốc độc này cho bà ta, bà ta đang nói hươu nói vượn.”

Mẹ của Châu nhi vừa nghe, lại xoay người lại nói: “Đỗ ma ma, sao bà lại có thể nói như vậy, từ sau khi thể tử phi gả tới đây, bà thường đi đến đại thông viện, còn đặc biệt cùng ta qua lại, ngày thường không có việc gì thì cầm rượu đến nhà ta cùng ăn, như thế nào lại nói không quen biết, trong nội viện đại thông viện cũng có không ít người gặp qua bà nha, nói dối không ngượng miệng, muốn chối cãi cũng đừng nói như vậy.”

Đỗ ma ma nghe xong mặt hơi đỏ lên, liền mị mắt cao thấp đánh giá mẹ của Châu nhi một hồi, làm bộ như bây giờ mới nhận ra, thật lâu sau mới nói: “A, thì ra là Cố bà tử, ta không nhìn rõ, bộ dạng người như người điên vậy, nên nhất thời thật đúng là khó nhận ra.”

Thì ra mẹ của Châu nhi họ Cố, Cầm Nương nhìn Đỗ ma ma đã cảm thấy nàng đang nói láo, nói dối cũng không có bài bản, lời này thật quá vụng về một chút, rõ ràng là đang chống chế, không nghĩ tới Cố bà tử cũng không phải cái ngu ngốc, thoáng cái liền vạch trần bà ta.

“Người tất nhiên là không nhận ra, nữ nhi của ta mới chết, hôm nay ta cũng chỉ còn nửa cái mạng, dù người muốn nhận thức cũng sẽ không nhận ra a, thuốc này là buổi sáng hôm nay người đưa cho ta, cho dù ta có biến hóa lớn, cũng chỉ là vài canh giờ mà thôi, người liền không nhận ra sao? Trí nhớ của người cũng thật là tốt đi.” Trong mắt Cố bà tử ôm hận, oán niệm so với Đỗ bà tử càng sâu hơn.

Bên kia Thượng Quan Mai thiếu kiên nhẫn, chỉ vào Cố bà tử mắng: “Chính người tự giết con gái của chính mình, bây giờ lại oán người khác, thuốc bột này, người nói là Đỗ bà tử cho, nhưng mà, ai có thể làm chứng?”

Cố bà tử nghe xong buồn bã cười, chống lại Thượng Quan Mai nói: “Không người làm chứng, thể tử phi, có người nào lúc làm việc thương thiên hại lý, còn mời người chứng kiến chứ, chẳng lẽ là bị điên sao? Thuốc bột này chính là mình chứng, nhà nô tỳ thân phận hèn mọn, thuốc này lợi hại như thế, tất nhiên sẽ rất đắt, nô tỳ cho dù là thuốc chuột, cũng không có tiền mua nổi một chút, huống chi là thuốc độc chết người.” Lại quay đầu nói với vương phi: “Vương phi, hôm nay con gái của nô tỳ cũng đã chết, nguyên là khổ chủ, lại trở thành đồng lõa của kẻ giết người, nhị thiếu phu nhân nói đúng, gần đây ba thước có thần linh, người đang làm, trời đang nhìn, nếu như nô tỳ vì thoát tội mà nói dối cũng không có ý nghĩa, nô tỳ bị người sai sử, hôm nay nô tỳ cũng muốn để cho kẻ chính thức hại người bị trừng phạt.”

Cổ bà tử mặt mũi tràn đầy thống khổ, trong mắt thấy được một tia thanh minh cùng kiên quyết, xem ra, nàng đã chân chính hối hận, lời nói cũng rất có đạo lý, Đỗ bà tử nghe xong sắc mặt lại thay đổi một chút.

Thượng Quan Mai nghe xong liền nói với lão phu nhân: “Bà nội, ngài cũng nghe rõ ràng a, bà tử này căn bản cũng không có chứng cứ, bà ta lại vu hãm thị tỳ của cháu dâu, đây không phải là tát một bạt tai vào mặt cháu dâu sao? Cháu dâu đã đắc tội với ai chứ, sao lại phải chịu lấy uất khí như vậy, cháu dâu muốn về nhà mẹ đẻ, tìm phụ vương của cháu đến đây lý luận phân xử, tướng công là thứ xuất thì như thế nào, nhưng tướng công là do hoàng thượng tự mình ban cho thế tử vị, trong phủ chắc là có người xem không được thế tử vị của tướng công, nên đã nghĩ hết biện pháp đi hại tướng công, bà nội, người cần phải làm chủ cho chúng cháu.” Nói xong liền anh anh khóc lên.

Lão phu nhân nghe xong một hồi thì đau lòng, vội vàng nói trấn an với nàng: “Cháu ngoan, đừng khóc, đừng động một chút lại muốn đi tìm phụ thân của cháu phân xử, trong phủ nhốn nháo coi như xong, tục ngữ nói việc xấu không thể tuyên dương ra ngoài, bà nội cũng biết cháu bị ủy khuất.”

Nói xong, lại lạnh lùng nhìn vương phi nói: “Thế tử vị của Đường nhi đã sớm định rồi, ta xem ai dám không phục, hừ, muốn không phục cũng phải xem có mệnh để hưởng không? Thân thể đã tàn phế đầu óc còn bị hỏng, chẳng lẽ cũng có thể thành thế tử sao? Đại Cầm không phải là bị mất hết mặt mũi sao? Trên triều đình, trong trăm quan, có ai ngồi xe lăn đi sao? Đây không phải để cho người ta nói Giản Thân vương phủ của ta hết người hay sao?”

Đây cũng là lần đầu tiên Cầm Nương nghe người ta trần trụi vũ nhục Lân Hoa Đình, một luồng tức giận xông thẳng lên đầu, chỉ cảm thấy chân tay tê tê, toàn thân như bị dội một trần nước lạnh phát run, ngẩng đầu, phẫn nộ nhìn lão phu nhân.

Đang muốn nói chuyện, thì tay lại bị Lân Hoa Đình kéo một cái, quay đầu, liền thấy hân đang ám hiệu nàng an tâm một chút, quả nhiên, chỉ nghe cách một tiếng vang lên, vương phi tức giận đến chén trà trên bàn toàn bộ quăng xuống, nói với lão phu nhân: “Mẫu thân, bản phi tôn kính gọi người một tiếng mẫu thân cũng coi như nể mặt mũi, mời không cần phải già mà không kính, nếu còn ô nhục Đình nhi của ta, Lưu Uyển Thanh hôm nay cho dù có mất mạng, cũng phải đòi lại công đạo cho Đình nhi.”

Lão phu nhân cũng là lần đầu tiên thấy vương phi tức giận như thế, thấy vương phi khí thế quá mức nghiêm trọng, nên nhất thời bị hù dọa, nửa ngày đều không nói gì, nhị phu nhân cũng phát giác lời nói mới rồi của lão phu nhân quá đáng, nên vội vàng đứng dậy nói: “Vương tẩu, nương lớn tuổi, nói chuyện hồ đồ, người ngàn vạn lần không cần tức giận, xin bớt giận, xin bớt giận, Đình nhi là đứa trẻ ngoan, chỉ là vận mệnh không may mà thôi, tất cả mọi người đều đau lòng thay hân.”

Lão phu nhân lúc này cũng hồi phục lại tinh thần, thấy ánh mắt vương phi giống như muốn ăn tươi nuốt sống bà ta, thì không khỏi rụt rụt cổ, mím môi không dám nói gì nữa.

Cầm Nương thấy thế cũng tiến lên đi khuyên vương phi: “Nương, người đừng nóng giận, tướng công cùng con dâu còn phải trông cậy vào người, lúc này thân thể người còn khá tốt, người khác còn ở trước mặt người khi dễ tướng công, nếu như thân thể người bị làm sao, vậy tướng công ở trong phủ lại càng không có chỗ sống yên ổn sao? Trước mười hai tuổi tướng công danh chính ngôn thuận là thế tử, sau lại nói bị quái bệnh, hừ, biết đâu chừng là có người hạ độc hãm hại, hôm nay tướng công đã biến thành bộ dạng này, lại lần nữa bị người ta nhục mạ, ngay cả chính bà nội của mình đều nhìn không được tướng công, người nói xem, sau này có thể sống tiếp sao? Không bằng người nói cùng phụ vương, cho chúng ta một cái nông trang nhỏ, để con dâu cùng tướng công ở nơi đó tự sinh tự diệt, đỡ phải để thân tàn của tướng công làm dơ mắt những người khác trong phủ.”

Một chiêu này của Cầm Nương đúng là học Thượng Quan Mai, nàng không phải là muốn dùng thế yếu đến tranh thủ sự đồng tình của người khác sao, vừa vậy, lão phu nhân đầu óc heo này đưa một cơ hội cho Cầm Nương, nàng liền học theo khóc lóc kể lể một hồi.

Đồng thời cũng khiến vương phi chưa xót trong lòng, càng khiến lão phu nhân nói không ra lời, trên mặt lúc trắng lúc xanh, lúng túng nửa ngày mới lắp bắp nói: “Con dâu ta... Ta...” Lời nói của bà ta còn chưa hết, bên kia Lân Hoa Đình liền tự mình đẩy xe lăn xông ra bên ngoài, vương phi vừa nhìn thấy vậy, sợ tới mức nhào tới, vội vàng ngăn lại: “Đình nhi, con... Con muốn đi đâu? Con ngàn vạn đừng nóng giận, ngàn vạn đừng nóng giận, nương sẽ làm chủ cho con.”

Lãnh Hoa Đình gân cổ lên, hai mắt tức giận đến đỏ, cái trán nổi gân xanh, vung tay lên hất tay vương phi nói: “Con là thân thể tàn phế, đầu óc hỏng, làm cho Vương phủ mất mặt xấu hổ, đừng cản con, để con chết đi cho sạch sẽ.”

Vương phi vừa nghe, trái tim liền tan nát, gắt gao túm xe lăn của hần khóc rờn nói: “Đình nhi, Đình nhi ngoan, con không phải, con không phải, phụ vương cùng nương cho tới bây giờ đều không có khinh thường con, có ai không, nhanh đi mời Vương Gia đến, hôm nay nương nhất định phải đòi lại công đạo cho Đình nhi.”

Bên kia lão phu nhân vừa nghe thấy vậy thì luống cuống, Vương Gia không phải là con ruột của nàng, bởi vì mẹ đẻ của Vương Gia chết sớm, chính mình nuôi dưỡng hần một thời gian, mà Vương Gia lại tôn sùng hiếu đạo, mới rất tôn trọng nàng, lại thêm nhị lão gia cũng không chịu thua kém, cùng Vương Gia huynh đệ cảm tình rất sâu, mới khiến cho lão phu nhân có một địa vị giống như vương phi chân chính trong phủ.

Nhưng hôm nay thật đúng là chọc đúng tử huyệt của Vương Gia, sáu năm này, người Vương Gia quan tâm nhất chính là Lãnh Hoa Đình, không biết đã cầu bao nhiêu danh y đến chữa trị bệnh cho hần, đối với hần cơ hồ đều là ngoan ngoãn phục tùng, cho nên, mới dưỡng thành tính tình ở trong phủ muốn làm gì thì làm của Lãnh Hoa Đình, vừa rồi chính mình lại một phen trần trụi nói ra, người ta nói đánh rần mà không đánh bẩy tấc, đã thương người còn tổn thương chính mình, tại sao mình lại đi nói đến thân thể tàn tật của tiểu Đình?

Bên kia nhị phu nhân cũng vừa tức vừa vội, lão phu nhân ngày càng ngu ngốc, thật sự là thành sự không có, bại sự có thừa, Mai nhi vốn mời bà đến trợ trận, hiện tại thì tốt rồi, làm cho nàng hứng lấy rắc rối lớn, cục diện này phải thu dọn như thế nào mới xong đây.

Nàng không khỏi nhìn về phía Thượng Quan Mai, Thượng Quan Mai lúc này cũng là gấp đến độ tay chân luống cuống, nén giận nhìn lão phu nhân, nhị phu nhân quýnh lên, nhìn lão phu nhân ho nhẹ một tiếng, váy dài chuyển động, ra dấu với lão phu nhân.

Lão phu nhân hơi hơi chần chờ, nhưng vẫn đứng lên, cũng không để cho người ta đỡ, đột nhiên vọt về phía Lãnh Hoa Đình, Cẩm Nương đứng cách khá xa, nên chỉ cảm thấy lão phu nhân giống như là bị kích thích mà cái lão hoàn đồng, chạy còn nhanh hơn so với thổ, bà ta cũng học vương phi nắm lấy xe lăn của Lãnh Hoa Đình, khóc rờn nói: “Ai a, Đình nhi, trong lòng bà nội thật ra rất thương cháu, bà nội vừa nãy nói bậy, cháu...”

Lãnh Hoa Đình kinh ngạc nhìn lão phu nhân, cái lão bất tử này làm sao có thể đến xin lỗi với mình chứ? Mắt phượng không khỏi nhắm lại, trên mặt vẫn đang khóc, nhưng mà không hề giống như trước nổi điên đẩy xe lăn, hai cánh tay cũng rất quy củ đặt ở trên đùi, một bộ dạng giống như bị lời nói của lão phu nhân đã động tới.

Lão phu nhân thấy thế không có vui mà ngược lại càng lo, nên duỗi tay vuốt ve mặt Lãnh Hoa Đình, Cẩm Nương thấy không khỏi nhíu mi, Lãnh Hoa Đình không thích nhất người khác đụng hần, nhất là người hần ghét, cái này chỉ sợ...

Quả nhiên Lãnh Hoa Đình rất phản cảm nghiêng đầu tránh đi, tay vô ý thức nâng lên, bộ dáng giống như muốn đẩy lão phu nhân, tim của Cẩm Nương giống như muốn nhảy khỏi lồng ngực, đang muốn mở miệng nhắc nhở, liền thấy tay của Lãnh Hoa Đình còn không có đụng đến người lão phu nhân, lão phu nhân hai mắt liền nhắm lại, thuận thế ngã ra phía sau.

Nhị phu nhân thấy vậy khoe miệng liền câu ra nụ cười, Cẩm Nương thì gấp đến độ không xong, nhưng mà sự việc cũng không xảy ra như trong tưởng tượng, lão phu nhân ngã ra nửa ngày cũng chỉ lơ lửng, mà không có ngã xuống đất như ý nguyện, bởi vì Lãnh Hoa Đình đã cau mày một tay đỡ lấy thắt lưng của lão phu nhân, đè xuống một ít huyết đạo, khiến lão phu nhân muốn giả bộ bất tỉnh cũng không được, tay chân đều mềm xuống.

Bên kia vương phi cũng nhìn ra vấn đề, nên vội vàng đỡ lấy lão phu nhân, sáng giọng với nhị phu nhân: “Đệ muội, tới giúp đỡ mẫu thân trở về chỗ ngồi đi.” Vương phi xưng hô đối với lão phu nhân không giảm đi, lão phu nhân trên mặt trắng bệch, vừa rồi rõ ràng muốn giả bộ bất tỉnh, không nghĩ tới lại bị tiểu Đình

đỡ được, người chỉ lão đảo mà không ngã xuống, hơn nữa, tinh thần cũng rất tốt, cho dù muốn giả bộ cũng giả bộ không được, không khỏi càng phát ra xấu hổ, lung túng tự mình đứng thẳng người, đi tới.

Vương phi liền làm như tự nhủ: “Mọi người trong nhà đều là người ngu sao? Đình nhi của ta tuy tính tình không tốt, nhưng lại cực kỳ thuần lương, cho dù người khác đối xử với hắn quá mức, hắn vẫn nhớ kỹ người là trưởng bối, kịp thời đỡ người, nhưng mà hắn lại không biết, người khác lại đang âm mưu hãm hại hắn.”

Lão phu nhân lúc này chỉ muốn tìm một cái lỗ mà chui xuống mới tốt, ý tứ này chính là của nhị phu nhân muốn bà ta giả bộ đi khuyên Lân Hoa Đình, rồi thừa dịp hắn nổi giận, cố ý giả bộ như bị hắn đẩy ngã, một lát nữa Vương Gia đến đây, coi như là đối với những lời nói lúc trước của lão phu nhân bị chọc tức giận, cũng sẽ xem lại Lân Hoa Đình đẩy lão phu nhân ngã xỉu, mà triệt tiêu một ít.

Không nghĩ tới, lại bị lật tẩy, chuyện này thật đúng là mắc cỡ chết người đi, bà ta ngày thường ở trong phủ quen thói ngang ngược kiêu ngạo, dựa vào sự tôn trọng của vương gia đối với bà ta, còn vương phi thì dịu dàng dễ bắt nạt, dùng thứ vị tại trong vương phủ khoa tay múa chân, hôm nay vương phi một chút mặt mũi cũng đều không cho bà ta, còn thoảng cái bị vạch trần tính toán, khiến cho bà ta nhất thời xấu hổ vô cùng, một chân giậm mạnh, liếc trừng Thượng Quan Mai nói: “Đều là đồ vô dụng, không được, đầu ta đau quá, ta mặc kệ các người.” Rồi phát tay áo muốn đi.

Thượng Quan Mai đương nhiên không dám ngăn đón bà ta lại nữa, mà nhị phu nhân thì càng không muốn, nhưng Cẩm Nương lại chạy nhanh hơn vài bước chắn ở cửa ra vào, hai tay giang ra, khóc nói với Lân Hoa Đình: “Tướng công, chàng... Chàng nói lời ngốc gì vậy, ta... Ta chỉ mới gả vào hơn một tháng, chàng lại muốn đi tìm chết, chàng muốn mặc kệ Cẩm Nương sao? Không được, ta không cho chàng đi.”

Lân Hoa Đình lập tức hiểu rõ ý tứ của Cẩm Nương, vừa nãy bởi vì bị lão phu nhân diễn cái trò kia nên liền quên đi ý niệm ban đầu của mình, hiện giờ lại náo loạn lên: “Nương, người không cần phải ngăn cản con, để cho con chết đi, sống trên đời này còn có ý nghĩa gì chứ, thân thể tàn phế, ngay cả bà nội cũng xem thường, nương tử, nàng... Nếu không nàng hãy cùng ta chết đi, chúng ta đi nhảy xuống hồ ở trước tiểu viện kia, nương tử, nàng có sợ lạnh không?”

Vương phi nghe xong vừa thương tâm, vừa buồn cười, nào có ai nhảy hồ còn sợ lạnh đâu, trong lòng càng thêm chua xót, tiểu Đình vẫn là tính tình trẻ con, nếu là... Thật sự có một ngày nhảy vào trong hồ, cũng không biết chừng.

Cẩm Nương nghe xong liền biết Lân Hoa Đình sợ bị nhị phu nhân nhìn ra hắn đang giả bộ ngốc, mới vừa rồi vì nhất thời tức giận, nên hắn nói chuyện rất có trật tự, lại thêm trò diễn xiếc giả bất tỉnh của lão phu nhân bị khám phá, mà nhị phu nhân là người cực kỳ khôn khéo, nếu như phát hiện kỳ thật hắn tâm tính bình thường, sợ là không biết sẽ có thêm bao nhiêu âm mưu nữa.

Hôm nay Cẩm Nương cũng nhìn rõ, mỗi người trong phủ này đều không muốn Lân Hoa Đình tốt lên, ước gì hắn luôn ngốc, thân thể tàn phế mới tốt, lão phu nhân cũng rất kỳ quái, nghĩ lại Lân Hoa Đường cũng không phải là cháu ruột của bà ta, vì sao lại đứng về phía hắn? Nếu như việc hôm nay phát sinh ở trên người Lân Hoa Hiên, bản thân mình cũng không thấy lạ, dù sao nhị lão gia mới là con ruột của bà ta, vì cháu ruột của mình mà bảo vệ thái tử vị cũng hợp tình hợp lý.

Còn có nhị phu nhân cũng vậy, Lân Hoa Đình cùng Lân Hoa Đường đều là con trai của Vương Gia, Lân Hoa Đình còn là con trai trưởng chân chính, lại được vương gia cùng vương phi sủng ái, vì sao phải vì Lân Hoa Đường mà đắc tội với vương phi? Thật sự là nghĩ không ra, chẳng lẽ... Thật sự Lân Hoa Đường đã cùng với mọi người trong các phủ khác có hiệp nghị gì sao?

Cho dù như vậy, Lân Hoa Đình hôm nay đã không phải là thể tử rồi, lại là một người tàn tật nửa ngốc nghếch, bọn họ vì sao vẫn truy cùng giết tận? Là lo lắng a, hay là, chỉ cần Lân Hoa Đình còn sống một ngày, thì Lân Hoa Đường cũng kế thừa tước vị không yên, nên bọn họ vẫn sẽ hãm hại hắn?

Lúc mình vừa vào cửa, thì nghĩ biện pháp hại mình... sợ chính mình sinh hài tử, sẽ ảnh hưởng tới địa vị của bọn họ, ai, càng nghĩ càng đau đầu, hai tay không khỏi ôm lấy đầu, ngồi xồm xuống.

Lão phu nhân hôm nay phạm vào sai lầm lớn, chẳng những không giúp được gì cho Thượng Quan Mai, ngược lại còn tăng thêm rắc rối lớn, bà vốn định nhanh chóng rời đi nơi này, lại không nghĩ tới nha đầu Cẩm Nương kia chặn đường, bản thân mình lại không thể kêu nàng tránh ra.

Đằng sau thì tiểu Đình đang náo loạn muốn tìm cái chết, nếu bảo Cẩm Nương tránh ra, tiểu Đình thực sự lao đi, xảy ra chuyện không may, thì tội của bà càng thêm lớn, thật vất vả mới có được địa vị trong phủ như bây giờ, nếu lúc này mà chọc tức Vương Gia, Vương Gia không tôn kính bà nữa, thì địa vị này của bà sẽ rớt xuống ngàn trượng, cho dù nhị lão gia cũng có quan chức trong người, nhưng rốt cuộc cũng không sánh bằng địa vị lão phu nhân trong Giản Thân vương phủ.

Trong lúc nhất thời lão phu nhân bị ngăn ở cửa không thể đi ra, gấp đến độ mồ hôi đều chảy ra, lúc này lại thấy Cẩm Nương ôm đầu ngồi xuống, liền muốn nhân cơ hội chui ra, ai ngờ bỗng chợt nghe Vương Gia ở bên ngoài phòng gấp nói: “Đình nhi, Đình nhi làm sao vậy?”

Trong lòng Lão phu nhân lúc này liền chết đứng, cứng ngắt mà đứng ở cửa ra vào, một chút cũng không nâng nổi chân lên.

Vương Gia giống như một luồng gió vọt vào, vừa mới bước vào cửa, liền thấy Cẩm Nương đang ôm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất, tiểu Đình thì khóc đến lệ rơi đầy mặt, rất ủy khuất, vương phi đang giữ chặt xe lăn của tiểu Đình, vội vàng đi tới đỡ Cẩm Nương: “Con dâu, con làm sao vậy? Có người đánh vào đầu con sao?”

Bên kia vương phi nghe Vương Gia nói như vậy, thì khóc nói: “Vương Gia, người đến đây xem, tiểu Đình cùng Cẩm Nương đang muốn đi tìm chết.”

Vương Gia nghe vậy thì chấn động, tức giận đến hai mắt trợn lên, vài bước vượt đến trước mặt Lãnh Hoa Đình, vuốt đầu của hắn nói: “Tiểu Đình, là ai khi dễ con?” Nói xong, thì nhìn lướt qua mọi người đối diện trong phòng.

Đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo lúc trước của nhị phu nhân cũng co rúm lại, thấp đầu không nói gì, lão phu nhân hiện giờ có thể tính coi như đã chết, lại như có xúc động choáng váng.

Thượng Quan Mai lúc này càng không dám ngẩng đầu lên, trong nội tâm tuy là giận Vương Gia đối xử bất công quá mức với hai đứa con trai, nhưng dưới cơn thịnh nộ của vương gia, xuất đầu lộ diện chẳng khác nào muốn chết, điểm này nàng ta vẫn còn nhận ra, vì vậy cũng chỉ thấp đầu, không nói thêm gì nữa.

Chỉ có Lãnh Hoa Đình, gân cổ lên, khóc suốt suốt, khuôn mặt tuấn tú xinh đẹp tuyệt trần bị khóc nhăn nhúm lại, trong mắt một mảnh tĩnh mịch, đau thương vô tận, “Phụ thân, bà nội nói, Đình nhi là thân thể tàn phế đầu óc hỏng, mất đi thể tử vị, Đình nhi làm Đại Cẩm bị mất mặt, Đình nhi, là một phế nhân, người nói đi, Đình nhi sống còn có ý nghĩa gì, Đình nhi muốn đi chết, muốn dẫn nương tử cùng đi nhảy xuống hồ.”

Vương Gia nghe vậy, mắt trừng như muốn nứt ra, tâm cũng bị tiểu Đình bóp chặt đến đau xót, việc này chính là áy náy cả đời của hắn, tiểu Đình trước kia thông minh nhu thuận, lại tuấn tú văn nhã, là niềm kiêu ngạo của hắn a, nếu không phải là mình phạm hồ đồ, luôn hoài nghi Uyển nhi tư thông cùng người ngoài, sao có thể làm hại Đình nhi thành cái dạng này?

Sự việc sáu năm này, Vương Gia không cho ai nói một nửa câu Đình nhi tàn tật, vừa nói ra lòng của hắn đau nhức giống như bị nghiền nát, trong phủ trên dưới đều biết đây là kiêng kị của hắn, sáu năm này, ít nhất không ai dám ở trước mặt hắn châm chọc Đình nhi nửa câu, không nghĩ tới, người mình một mực tôn kính lại nhục mạ tiểu Đình, còn ở trước mặt tiểu Đình cùng vương phi, cho rằng mình đã chết sao? Nhiều như vậy năm, chắc là đối với bà ta quá tốt, nên bà ta đã quên thân phận vốn có của chính mình.

Vương Gia lạnh lùng nhìn về phía lão phu nhân, từng bước một chậm rãi tới gần nàng.

Ánh mắt của hắn so với lưỡi dao còn sắc bén hơn, lão phu nhân không khỏi sợ tới mức run cả người, lui một bước nói: “Phong nhi...”

“Ngài chỉ là thứ mẫu, không có tư cách gọi tên của ta, từ nay về sau ngài vẫn nên gọi ta là Vương Gia đi.” Vương Gia mỗi một chữ nói ra, ngữ khí giống như u hồn trong đêm tối, lạnh lẽo lướt nhẹ, làm cho người ta nghe xong ngay cả tóc gáy cũng bị dựng lên.

Lão phu nhân nghe vậy thì mặt đều tái đi, sợ hãi đáp với Vương Gia một tiếng: “Dạ, Vương Gia!”

Nhị phu nhân bên kia vừa nghe lời này cũng là vẻ mặt trắng xanh, trong mắt lộ ra vẻ bất đắc dĩ cùng thất vọng.

Thượng Quan Mai cũng không nghĩ tới Vương Gia nói chuyện sẽ vô tình như thế, từ sau khi nàng gả vào vương phủ tới này, nàng phát hiện Vương Gia rất tôn trọng lão phu nhân, lẽ ra, lão phu nhân chỉ là sườn phi, thì ở trong phủ lão phu nhân khó có được thân phận như vậy, nhưng Vương Gia vẫn luôn đối đãi bà giống như với mẹ cả, cho nên, trong phủ mới có thể tôn sùng với lão phu nhân, vương phi đối với lão phu nhân cũng nhượng ba phần lễ, không nghĩ tới, chỉ một câu nói như vậy, liền khiến vương gia lạnh tâm, lại... Lại đem lão phu nhân trở về thứ vị.

Wương Gia quay đầu trở lại, nhìn vương phi nói: “Nương tử, lão phu nhân lớn tuổi, cần tĩnh dưỡng, sáng sớm mai, đưa lão phu nhân về phật đường đi.”

Lão phu nhân lúc này rốt cục cũng co quắp ngã xuống, nhất thời phục hồi tinh thần lại ôm chân Vương Gia khóc: “Wương Gia, ngài... Làm sao ngài có thể đối với ta như vậy, đừng quên, sau khi mẹ ngài đi, ta chính là người nuôi dưỡng ngài, hôm nay, hoàng thượng cũng nặng nhất hiếu đạo, ngài không thể đem ta đưa đến Phật đường, ngài... Ngài như vậy là bất hiếu, là vong ân phụ nghĩa.”

Wương Gia nghe xong không khỏi cười lạnh, cúi người đem bà ta nâng dậy, ngữ khí lại vẫn là cực kỳ âm lãnh: “Lão phu nhân, người đây là làm sao vậy, hiện giờ thái hậu cũng là mỗi ngày ăn chay niệm Phật, bốn vương mời người đi Phật đường tĩnh dưỡng, nguyên là nghĩ người có thể sống thanh tĩnh một ít, có thể vứt bỏ một ít phiền não, dưỡng tốt thân thể, cũng có thể khoẻ mạnh trường thọ sống thêm nhiều năm nữa, người sao có thể hiểu lầm một mảnh hảo tâm của bốn vương chứ.”

Nói xong, liền vung tay lên: “Người tới, mời lão phu nhân đi Phật đường ở, khi nào lòng yên tĩnh, thì sẽ bàn trở lại sau.”

Bên ngoài hai bà tử lập tức tiến vào, đỡ lấy lão phu nhân kéo đi xuống.

Lão phu nhân cẩn thận bước đi từng bước rồi nhìn mỗi người trong phòng, nhiều nhất chính là nhìn nhị phu nhân xin giúp đỡ, bất đắc dĩ nhị phu nhân lúc này cũng vô kế khả thi, nửa điểm biện pháp cũng nghĩ không ra, căn bản là không dám đi khuyên Vương Gia, sợ lửa chọc đến trên người mình.

Lão phu nhân đi rồi, Vương Gia đau lòng cầm khăn cho Lãnh Hoa Đình lau nước mắt, ôn nhu dỗ nói: “Đình nhi ngoan, Đình nhi... Không phải tàn tật, con xem, võ công của Đình nhi không phải luyện rất khá sao? Còn biết làm thơ vẽ tranh, văn võ toàn tài, Đình nhi là bảo bối trong nội tâm của phụ thân, là ai cũng thay không thay thế được.”

Lãnh Hoa Đình cũng rốt cục thu lệ, chớp cặp mắt phượng kiều diễm mê người, hồn nhiên vô tội nói: “Phụ thân, phụ thân... Nói là sự thật sao? Đình nhi... Đình nhi thật không phải là phế vật? Đình nhi không cần chết sao?”

Wương Gia nghe xong lòng đau xót, vuốt khuôn mặt Lãnh Hoa Đình nói: “Không phải phế vật, từ nay về sau trong cái phủ này còn ai dám chửi, mắng con, phụ thân giúp con cắt lưỡi của hắn, con không thể chết được, từ nay về sau sẽ không cho nói chữ chết, đã nghe chưa?”

Lãnh Hoa Đình nghe xong thần nhiên cười, nụ cười kia giống như cầu vồng chói mắt sau cơn mưa, sạch sẽ xinh đẹp, Vương Gia nhìn thấy trong lòng liền than thở, con trai thật giống như tiên nhân, đều là chính mình, không có bảo vệ tốt hắn, từ nay về sau, cũng không thể để hắn chịu chút ủy khuất nào nữa.

“Vậy phụ thân, nương tử cũng không cần chết a, nương tử nói, không cho tiểu Đình chết, tiểu Đình chết nàng cũng không có cách nào sống, tiểu Đình không chết, nương tử cũng không cần chết.” Nói xong thì muốn đẩy xe tới kéo Cẩm Nương, hắn không biết Cẩm Nương tại sao lại đột nhiên ôm đầu gối chồm hồm trên mặt đất, là bị bệnh sao? Hay là... Hắn cực kỳ lo lắng, đã sớm muốn kéo nàng vào trong ngực, kiểm tra thật kỹ, nhưng mà diễn trò cũng chưa diễn xong, mục đích còn chưa có đạt tới, nên chỉ có thể nhẫn nại chịu đựng, lúc này diễn cũng đã xong, một lòng liền muốn xem Cẩm Nương.

Cẩm Nương bất quá là bị chuyện tình trong đầu óc mê đi, thiên ti vạn lữ, rối rắm như tơ vò, có đầu mối cũng lẫn không ra, lúc này lại nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Lãnh Hoa Đình, thì vội vàng tự mình đi tới, tiếp nhận xe lăn trong tay Vương Gia đẩy Lãnh Hoa Đình đi vào bên trong, vừa đi vừa nói với Vương Gia, “Phụ vương, vừa rồi khi ngài đi, con dâu phát hiện mẹ của Châu nhi cũng có vấn đề, nên thẩm tra bà ta, bà ta quả nhiên khai ra...” Nói đến chỗ này, Cẩm Nương tạm ngừng, cũng không nói tiếp.

Vương Gia nghe xong lông mày đang nhíu lại giãn ra, nói: “Bà ta khai ra cái gì?”

Vương phi đi lên, tiếp lời nói ra: “Người đang ở trong phòng, không bằng Vương Gia tự mình hỏi đi, miễn cho chúng ta hỏi, lại có người nói là chúng ta hãm hại nàng.”

Vương Gia ngược lại nhìn qua mẹ của Châu nhi, lúc mình đi đại thông viện, Cố bà tử chính miệng luôn nói Cẩm Nương hại chết con gái bà ta, bây giờ Cẩm Nương cùng Cố bà tử thông cung, cũng thật làm khó cho những người kia nghĩ ra.

Nhị phu nhân lúc này mới tiến lên hành lễ với Vương Gia, Vương Gia lạnh lùng nhìn nàng một cái nói: “Đệ muội không ở trong phủ của mình xử lý công việc của mình, là tới thăm vương tẩu của đệ muội, hay là còn có chuyện tình gì khác?”

Nhị phu nhân nghe được thì im miệng, miễn cưỡng cười nói: “Vốn là tới tìm chị dâu nói chút ít chuyện trong nhà, không nghĩ tới trùng hợp như vậy, gặp phải những việc này, liền ở lại làm người làm chứng.”

Vương Gia hừ lạnh một tiếng, ngồi xuống chỗ chủ vị, Vương Gia đang muốn hỏi Cố bà tử trên mặt đất, thì Thượng Quan Mai cuối cùng đã nhận không được nữa, khóc lóc đến bên cạnh thi lễ một cái nói, “Phụ vương... Cố bà tử này nói... Nói thị tỳ của con dâu xui khiến bà ta giết con gái của chính mình, người xem, Đỗ bà tử ở trong phòng con tể ngã mấy ngày, như thế nào có thể đi tới đại thông viện làm ra việc thương thiên hại lý này?”

Vương Gia nghe vậy khẽ giật mình, nhìn Đỗ bà tử trên mặt đất nói: “Bà ta là thị tỳ của người? Bà ta làm sao quen biết Cố bà tử.”

Thượng Quan Mai nghe xong, thì lông mày liền nhíu lại, “Con dâu cũng đang khó hiểu.”

Cẩm Nương cười cười đi tới, nói với Vương Gia: “Phụ vương, Đỗ ma ma mới thừa nhận nàng thường cùng Cố bà tử gặp mặt, hơn nữa, trong lúc này Cố bà tử còn có một bao thuốc bột, đúng là cùng loại thuốc độc Minh Yên dùng giết chết Châu nhi, Cố bà tử lúc ấy chỉ đem một nửa đưa cho Minh Yên, còn một nửa thì giữ lại, vậy là có thể mời thái y tới nghiệm chứng độc tính.”

Vương Gia nghe xong liền cầm lấy bọc nhỏ thuốc bột này, nhìn một cái, sắc mặt đại biến, nói với Đỗ bà tử: “Thất độc thất trùng tán! Sao ngươi lại có loại độc dược này?”

Thượng Quan Mai thấy Vương Gia không hỏi Cố thị mà trực tiếp hỏi Đỗ ma ma, không khỏi có cảm giác bất công, vừa muốn tiến lên nói, thì lại bị nhị phu nhân liếc mắt ngăn trở lại.

Đỗ bà tử vẫn nửa nằm, nghe Vương Gia nói ra tên của độc dược này, thì ánh mắt bà ta tối lại, lại giả biện nói: “Vương Gia, nô tỳ cũng không hiểu ngài nói cái gì? Nô tỳ không biết cái gì là thất độc thất trùng tán.”

81. Chương 81

Vương gia nghe xong ánh mắt liền híp lại, đối với Đỗ bà tử nói: “Cố bà tử vốn chính là người trong phủ Bồn vương, nàng có bao nhiêu cân lượng bản lãnh, Bồn vương là người rõ ràng nhất, cái loại độc phấn mà chỉ giang hồ hắc đạo mới có, thì nàng không thể nào có, trừ phi người khác cho nàng, nói đi, thuốc này là từ nơi nào tới? Vì sao phải độc chết Châu nhi?”

Đỗ bà tử quay đầu đi, cắn răng nói: “Nô tỳ cùng Châu nhi không cừ không oán, hại nàng thì nô tỳ có lợi gì? Nô tỳ hôm qua còn té bị thương thân thể, làm sao có thể sáng sớm đi đưa độc phấn cho nàng, một người mà ngay cả đứa con ruột thịt cũng muốn giết hại, lời nói của nàng, sao Vương gia có thể tin chứ?”

Cố bà tử nghe xong không khỏi giận dữ, cũng không quản Vương gia cùng Vương Phi đều đang ở đó, đột nhiên từ trên mặt đất hướng Đỗ bà tử nhào tới, một tay níu lấy tóc của Đỗ bà tử rồi bắt đầu đánh nhau, móng tay thật dài nhắm trên mặt Đỗ bà tử chớp tới, trong miệng mắng: “Ngươi là tiện phụ tâm địa độc ác, ta bị quỷ ám mới nghe lời người hù dọa đem thuốc cầm cho Minh Yên, vậy mà hôm nay ngươi còn nói lời này, ngươi không phải là người.”

Trên mặt Đỗ bà tử lập tức bị nàng cào mấy dấu, đau đớn kéo tới, khiến nàng cũng kéo lại tóc của Cố bà Tử, hai người liền bắt đầu xông vào đánh nhau, Vương Phi nhìn thấy vậy đôi mi thanh tú vừa nhú lại định quát bảo ngưng, nhưng Cẩm Nương đã nhanh chóng nhìn Vương Phi lắc đầu, Vương Phi ngây ngốc một chút, lập tức hiểu ý tứ của Cẩm Nương, nên âm thầm nén giận, nhàn nhã vui vẻ nhìn hai bà tử trên mặt đất đánh nhau thành một đoàn, mặc các nàng cầu xé.

Hai bà tử đánh cho khí thế ngất trời, một bộ quần áo bị kéo tới lộn xộn, đầu tóc thì tán loạn, Cố bà Tử thân thể cao lớn hơn một chút, lại quen làm chuyện nặng nhọc, nên khí lực đương nhiên lớn hơn, Đỗ bà Tử mặc dù hơi mập, nhưng sống an nhàn sung sướng đã quen, vì thế khí lực nhỏ, khi đánh nhau tất sẽ chịu lỗ, nhưng bà ta một khi kích động thì khác, sau khi bị Cố bà Tử đá mấy đá thì nổi nóng, tung mình một cái liền cưỡi ở trên người Cố bà Tử, quả đấm vung lên liền hướng trên mặt Cố bà Tử mà chào hỏi, đánh cho Cố bà Tử oa oa kêu loạn.

Bên kia Nhị thái thái nhìn thấy vậy, mặt cũng tái đi, quát lên: “Quả thật quá mức, không ra thể thống gì, tại sao có thể để cho bọn họ ở trước mặt Vương gia mà ồn ào như thế, Vương tẩu, bảo người ta kéo hai người họ ra đi.”

Cố bà Tử bị đánh đến sưng mặt sưng mũi, lúc này thì hít hà kêu lên: “Vương. Vương gia, bà ấy không phải nói thất lưng đau sao? Quạt ngã người không yếu đâu.”

Cẩm Nương nghe được thiếu chút nữa cười ra tiếng, mà Thượng Quan Mai lúc này mặt đen tựa như đáy nồi, giận đến tay đều phát run, chỉ vào Đỗ bà Tử nói: “Người còn không xuống, muốn chết cũng không nên hại người khác, người đi theo ta nhiều năm như vậy, sao ta lại không nhìn ra lão già như người chỉ là đồ con lợn ngu ngốc thế?”

Vương Phi cảm thấy xem cuộc vui cũng đủ rồi, nên vung tay lên, có hai bà Tử tiến đến kéo Đỗ mụ mụ cùng Cố bà Tử ra, Đỗ mụ mụ lúc này cũng biết là mình lộ mánh khoe, nàng cũng lười giả bộ nữa, rất ngông nghênh đứng ở trong nội đường, một đôi mắt phù sừng vù bị mấy sợi tóc từ trên mặt che bít nhưng từ những khe hở đó vẫn oán độc nhìn về phía Cố bà Tử, hận không được nhào tới trước xé nát gương mặt đang dương dương đắc ý của Cố bà Tử.

Vương Phi chế nhạo hỏi Đỗ ma ma: “Eo của ngươi thật đúng là thần kỳ a, đánh một trận liền tốt lại, không bằng sáng mai ta sẽ tìm mười tám bà Tử tới đánh nhau với ngươi, biết đâu chừng, ngươi còn có thể trẻ ra mười mấy hai mươi tuổi đấy.”

Đỗ ma ma lúc này cũng biết có chống chế nữa cũng vô dụng, nên hất tóc trên mặt mình, lộ ra một bộ dạng heo chết không sợ nước nóng, đối với Vương Phi nói: “Thuốc đúng là nô tỳ ị ngốc kia, nếu không phải bà ta bụng dạ quá đen tối, sao lại nghe nô tỳ giục giây, hừ, đáng đời bà ta bị mất đi khuê nữ.”

Cố bà Tử nghe không khỏi bị thương, cũng không cùng Đỗ bà Tử mắng nhau nữa, mà che miệng thương tâm khóc.

Vương gia nhìn Đỗ bà Tử rồi nhướng nhướng mày, hỏi: “Ngươi cũng sáng khoái rồi, nói đi, vì sao ngươi phải hại Châu nhi, là bị người nào sai sử?”

Đỗ mụ mụ hừ nhẹ một tiếng nói: “Không có người nào sai sử, nô tỳ chẳng qua nhìn đồ dê tiện này không vừa mắt, chỉ cần nô tỳ đi đến nhà ả, thì tối ngày khoe khoang mình có một khuê nữ tốt như thế nào, nói khuê nữ mình như thế nào được Nhị thiếu gia trọng dụng, như thế nào hiếu kính ả, nô tỳ nghe xong thì buồn bực, vừa lúc khuê nữ của ả xảy ra chuyện, nên mới xúi giục ả đối với khuê nữ mình hạ thủ, nhưng không ngờ, mụ này lòng dạ hiểm độc, thật đúng là nghe theo.”

Vương Phi nghe giận đến mắt nhú lại, cầm lấy chén trà còn lại trên bàn liền hướng Đỗ bà Tử ném qua, cả giận nói: “Ngươi cho rằng người khác cũng là kẻ ngu hử, hỏi ngươi lần nữa, bắt quá là cho ngươi cơ hội, để khai ra sự thật mà thôi, không nghĩ tới ngươi xảo trá giảo hoạt như thế, hôm kia giờ Thìn, lúc Bình nhi chết, ngươi cầm một bầu rượu, hai món điểm tâm đi đến mái đình ở hậu viện, đem bà Tử canh giữ phòng chứa củi làm mê mang đi, nói, có phải người giết Bình nhi hay không? Tất cả mọi chuyện, là ai sai khiến ngươi?”

Đỗ mụ mụ nghe được thì chấn động, nhìn Vương Phi với bộ dạng khó tin, sắc mặt cũng càng thêm tái nhợt.

Thượng Quan Mai lại càng ngồi không yên, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, còn rất hoảng sợ, mắt không hề chớp mà ngó chừng Đỗ ma ma, như muốn dùng mắt đem thân thể của Đỗ ma ma đâm cho vài đao, Đỗ ma ma trợn mắt một hồi, thấy thế tử phi đang âm thầm nhìn nàng, thì khước miệng không khỏi nhếch lên ôn nhu cười, hít sâu một hơi, rồi âm thầm nhìn lại Thượng Quan Mai nói: “Quận chúa a, lão nô đã mang thêm phiền toái cho ngài rồi, vốn nghĩ tới muốn âm thầm giúp ngài một chút, không ngờ, còn làm hư hại chuyện, e sẽ liên lụy tới ngài, lão nô thật xin lỗi ngài a.” Vừa nói liền quỳ xuống, hướng về phía Thượng Quan Mai thùng thùng đập đầu vang ra tiếng.

Ánh mắt Thượng Quan Mai trừng trừng, chân mày chau lên, vành mắt rất nhanh liền đỏ, “Người. Người. Thật là người làm sao? Tại sao a, ta sống rất tốt mà, cũng không nhờ người đi giúp như vậy a, người. Người đây không phải là muốn hại chết ta sao?”

Vừa mang bộ dạng thương tâm trầm thống, vừa khó có thể tin, nàng quay đầu, thê lương buồn bã đứng lên, thành thật đi về phía Vương gia quỳ xuống, nói: “Phụ vương, con dâu trị người không nghiêm, khiến nàng phạm vào sai lầm lớn, xin ngài trách phạt.”

Đỗ bà Tử kia vừa nghe, liền giống như điên vậy, bò đến trước mặt Thượng Quan Mai, nhìn Thượng Quan Mai khóc ròng nói: “Quận chúa, ngài xin tội gì, mọi chuyện xảy ra đều không liên can tới ngài, căn bản ngài không biết nô tỳ tự ý làm vậy, nô tỳ chẳng qua là tự cảm thấy ngài bị bắt nạt. Ngài gả vào phủ lâu như vậy, tại sao vẫn không có bầu, mời thái y xem mạch thì đã sớm nói rõ thân thể của ngài không có nửa điểm vấn đề, ngài cùng thế tử Gia lại vợ chồng ân ái ngọt ngào, làm sao lại không có hỉ chứ? Hừ, còn không phải là có người không muốn thấy ngài mang thai sao? Nếu các nàng không để cho ngài mang thai, nô tỳ cũng phải để cho họ yên ổn, hừ, cho nên nô tỳ mới thừa dịp nha đầu Bình nhi kia lòng mang oán giận mà mua chuộc nàng, làm cho nàng đổi thuốc của Nhị thiếu phu nhân, ta muốn để cho tất cả Vương Phủ ngoại trừ Thiếu phu nhân ra không ai sinh được hài tử, ha ha ha, nhưng mà, không nghĩ tới lại bị Lưu y chết tiệt kia nhìn ra, nô tỳ sợ bị phát hiện, nên mới giết Bình nhi.” Hoàn toàn đã thành một bộ dáng điên cuồng biến thái, trong mắt tràn đầy oán độc ngoan lệ, chỉ khi nhìn về phía Thượng Quan Mai, mới lộ ra chút ít ôn nhu cùng không đành.

Cầm Nương nghe không khỏi thở dài, Đỗ bà Tử này quả thật đối với Thượng Quan Mai trung thành cảnh cảnh a, như vậy tiếng xấu hôm nay mình sẽ phải toàn bộ gánh chịu, nên trong lòng rất không phục, nói: “Người còn nói láo, thứ nhất, ta vào phủ bắt quá hơn một tháng thôi, người làm thế nào mà biết tình huống thân thể của ta, lại làm như thế nào mà biết cách đem thuốc kia đổi tốt như vậy, còn chỉ đổi có một vị thuốc, thì công dụng hoàn toàn ngược lại, người chỉ là một hạ nhân trong phòng bếp, làm thế nào mà có kiến thức như thế? Thứ hai, lấy bản lãnh của người, muốn giết Bình nhi trong vô tri vô giác, căn bản là không thể nào, trong ngày thường người quá mức sống an nhàn sung sướng, khí lực không lớn, thân thể Bình nhi so sánh với người thì cao hơn, hơn nữa còn trẻ tuổi, người muốn giết Bình nhi, mà còn phải làm cho nàng không thể giãy dụa, dễ làm vậy sao. Thứ ba, người vừa nói là người giết Bình nhi, ta hỏi người lần nữa, người dùng loại nào hung khí nào hành hung?”

Một phen kéo tơ lục kén (tỉ mỉ phân tích), Đỗ ma ma bị Cầm Nương nói đến á khẩu không trả lời được, một đôi mắt đục già nua quay tròn, chờ Cầm Nương hỏi đến câu cuối cùng, thì trong mắt nàng lộ ra mê mang, hồi lâu mới nói: “Bình nhi cùng nô tỳ quen biết nhau, nàng nguyên tưởng rằng nô tỳ sẽ đi cứu nàng, không nghĩ tới nô tỳ lại đến giết nàng, lúc ấy là nô tỳ dùng cái sợi dây siết chết Bình nhi.”

Đỗ ma ma bị Cầm Nương hỏi nên hơi khựng lại, thấp đầu làm hình dáng trầm tư, một hồi lâu mới nói: “Chính là đai lưng trên người nô tỳ.”

Cầm Nương nghe được không khỏi nở nụ cười, đối với Đỗ bà Tử nói: “Chính là loại đai lưng trên người người hiện giờ sao?”

Đỗ bà Tử nhanh chóng gạt đầu, Cầm Nương liền đối với Tứ nhi đưa cho ánh mắt, Tứ nhi đi tiến lên, lấy đai lưng trên người Đỗ bà Tử xuống, dâng lên cho Cầm Nương, Cầm Nương lại từ trong túi lấy ra một sợi dây khác, đối với Vương gia nói: “Phụ vương, đây là dây từ trên cổ Bình nhi lấy xuống, phía trên còn có vết máu, mà sợi còn lại là hung khí mà Đỗ bà Tử mới nói bà ta dùng để giết người, người xem, một sợi thô, một sợi mảnh, hơn nữa, đai lưng trên người Đỗ bà Tử bắt quả chỉ viên vài sợi tơ, nhưng sợi bông thì chiếm đa số, mà cái còn lại là đai lưng do sợi quý giá may thành, bà ta là một hạ nhân, làm sao mà có đai lưng

vừa tinh xảo vừa cao quý như thế? Điều này chứng tỏ kẻ giết người, có thân phận thanh cao, ít nhất, không phải là nô tài.”

Vương gia cùng Vương Phi, ngay cả Nhị phu nhân đối với sự phân tích của Cẩm Nương cũng thấy rất thuyết phục, chẳng qua trong mắt Vương gia cùng Vương Phi thì lộ ra thương thức, mà cặp con người trong trẻo lạnh lùng của Nhị phu nhân so với lúc trước càng thêm sắc bén âm hàn, nàng mấp máy môi nhưng không nói một lời, chỉ ngồi im lặng, phảng phất giống như thật sự tới xem cuộc vui vậy.

Đỗ mụ mụ không nghĩ tới Cẩm Nương thật sự cầm sợi dây đó đối chiếu, nên lúc này bà ta cúi thấp đầu đi, không hề giả biện nữa, ánh mắt âm thầm di chuyển về phía Thượng Quan Mai, Thượng Quan Mai giống như là bị sợ đến ngẩn ngơ ngồi chồm hổm nơi đó, hai mắt mê ly, tựa hồ không thể tiếp nhận sự thật trước mắt, bị đả kích đến mất cả hồn vía.

Vương gia khước miệng liền nhếch lên vẻ ngoan lệ châm biếm, đối với Vương Phi nói: “Bà Tử này quá mức xảo trá, nương tử, chớ cùng nàng nói nhảm nhiều nữa, trực tiếp đánh, đánh cho nàng chịu nói thật mới thôi.”

Vương Phi nghe xong liền gật đầu, đang muốn hạ lệnh, thì Thượng Quan Mai thoáng cái nhào tới bên chân Vương Phi, khóc ròng nói: “Mẫu phi, ngài. Ngài muốn đánh thì đánh con dâu đi, là con dâu dạy người không nghiêm, mới để cho bà ta gây ra tai họa, ngài. Ngài bỏ qua cho Đỗ ma ma đi, bà. Là bà vú của con dâu, từ nhỏ ở trong vương phủ, chỉ có bà là thương con dâu nhất, bà. Rất thương con dâu, chẳng qua là dùng sai biện pháp thôi, cầu xin phụ vương mẫu phi bỏ qua cho bà ấy, ít nhất, xin giữ lại một mạng cho bà ấy a.”

Vương gia nghe xong liền híp mắt lại, ánh mắt sắc bén như đao: “Thật không phải là con sai sử bà ta làm sao? Con cũng nói, bà ta là người hầu thân cận nhất của con, không phải là con bày mưu đặt kế, bà ta làm thế nào dám to gan lớn mật làm chuyện như thế?”

Đỗ bà Tử vừa nghe liền luống cuống, bộ dạng đứng thẳng ngoan cố trước sau như một hiện giờ đã mềm nhũn ra, hướng về phía Vương gia liều chết dập đầu nói: “Vương gia, thật sự không phải Quận chúa nhà ta hạ lệnh, Quận chúa từ nhỏ nhất gan thiện lương, ngay cả con gà cũng không có giết qua, sao lại dám sai sử nô tỳ đi giết người chứ? Tất cả chuyện này đều là một mình nô tỳ gây a, Quận chúa thật sự không có liên quan.”

Thượng Quan Mai nghe lời nói của Vương gia không khỏi chột ngắc đầu, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Vương gia, rơi lệ như mưa: “Phụ vương, ngài quả nhiên là rất thiên vị, vừa rồi ở Đại thông viện, ngài cũng hoài nghi tướng công giết Minh Yên, lúc này ngài lại hoài nghi là con dâu sai người đi hại đệ muội, thì ra, hai vợ chồng con dâu trong mắt ngài chính là kẻ giết người cướp của, âm hiểm ngoan độc, con dâu dù có biện giải cũng vô dụng, nếu không thì ngài mang con dâu đi Đại Lý Tự đi.” Sau một bộ dạng nhận ủy khuất cùng hoài nghi, là nghiêm nghị không hề sợ, thản nhiên chịu chết, trong mắt còn có nồng đậm bi thương.

Vương gia nghe xong thân thể khẽ chấn động, dù sao cũng là con dâu của hắn, lúc trước ở Đại thông viện quả thật hắn đã trách lầm Đường Nhi rồi, hiện tại lúc này chẳng lẽ cũng trách lầm Mai Nhi nữa sao?

Nhìn bộ dạng Đỗ bà Tử đối với con dâu quả thật trung thành cảnh cảnh, hơn nữa trung bộc gạt chủ tử làm ra chuyện bỉ ổi âm độc cũng có, Đỗ bà Tử kia vừa nhìn cũng biết là trung thành hộ chủ, bà ta nói cũng không phải không có đạo lý, Mai Nhi sau khi gả đi vào vẫn mãi không có mang thai, thì sinh ra hoài nghi oán hận cũng là lẽ thường, chẳng qua, vì vậy mà đối với Cẩm Nương hạ độc thì thật sự cũng quá mức đáng hận, Cẩm Nương bắt quả chỉ gả vào phủ hơn một tháng, ngay cả chuyện trong phủ bao nhiêu người cũng chưa chắc đã biết hết, thì sao có thể đối với thế tử phi hạ thủ chứ?

Mà Đỗ bà Tử nói thế thì hoàn toàn là trả thù lung tung, hành động điên cuồng, vừa nghĩ như thế, Vương gia liền đối với Thượng Quan Mai nói: “Con đứng lên đi, phụ vương chỉ hỏi một chút, cũng không có hoài nghi con cái gì, bất quá, bà Tử này cũng không hoàn toàn nói lời thật, có lẽ bà ta là bị người khác sai sử cũng không biết được, còn nữa, giết người thì đền mạng, đã làm ra chuyện ác độc thế, phụ thân quyết không thể dễ tha cho bà ta.”

Thượng Quan Mai nghe lời Vương gia nói xong sắc mặt mới trỉ hoãn một chút, còn muốn cầu xin nữa, thì Đỗ bà Tử liền đem nàng đẩy sang bên cạnh, quát lên: “Còn lẽ mề khóc suốt mướt làm cái gì, người là nô

tỳ giết, giết nô tỳ đền mạng cũng được, không cần ngài cầu xin nữa.” Vừa nói, thì đột nhiên bò dậy hướng vừa về cây cột gần đó đâm đầu.

Vương gia tay mất lạnh lẽ, ngón tay vừa bắn ra, cũng không biết là cái thứ gì đánh vào trên đùi Đỗ ma ma, Đỗ ma ma hai chân mềm nhũn, lập tức ngã ở trên mặt đất, Vương Phi vội vàng cho người đến kéo bà ta lên.

Thượng Quan Mai bị hù dọa đến nóng nảy, lại quay snag cầu Vương gia: “Phụ vương, giữ cho bà ấy một mạng đi! Bà. Cũng là vì muốn con dâu tốt.”

Tình nghĩa Thượng Quan Mai đối với Đỗ bà Tử thật khiến Vương gia có chút động lòng, cũng không trách được Đỗ bà Tử tại sao đối với nàng trung thành như thế, nàng cũng coi như là một hài tử có tình có nghĩa, có thể ở tình huống bị hoài nghi vẫn dốc hết sức cầu xin bảo vệ cho Đỗ bà Tử đã phạm sai lầm, mà không phải là người đánh mất đi lương tâm.

“Vương gia, bà Tử này thật hung dữ, thiếp thân thấy, bà ta tất nhiên là còn có chuyện không có khai ra.” Vương Phi nhìn thấy trên mặt Vương gia lộ ra vẻ do dự, thì không kịp thời nói: “Nếu không phải là Mai Nhi sai sử bà, thì là người khác sai, bà ta là một bà Tử quân sự ở sâu trong viện, làm sao mà có độc được trên giang hồ chứ? Vương gia không cảm thấy điểm này quá mức khả nghi sao?” Vương Phi cười lạnh đối với Vương gia nói.

Vương gia nghe xong lúc này mới hoàn hồn, thiếu chút nữa đã quên tra ra chuyện này, Thất độc Thất trùng tán cũng không phải là loại mà ai cũng có thể lấy, nó vốn là đồ của các bang phái trên giang hồ, Đỗ bà Tử tại sao lại có thứ đồ vật này? Vương Phi nói không sai, phía sau bà ta nhất định là có cao nhân sai khiến, huống chi Cẩm Nương mới vừa rồi cũng nói, hung khí giết chết Bình nhi vốn là đồ vật của người có thân phận, vậy người phía sau Đỗ bà Tử này đích thị là không đơn giản.

Nghĩ tới đây, Vương gia không chần chờ nữa, vung tay lên nói: “Người đâu, đem bà Tử này kéo ra đánh, đánh cho đến khi bà ta chịu nói thật mới thôi.”

Thượng Quan Mai vừa nghe, trong mắt liền lộ ra kinh hoàng, muốn cầu xin nữa, nhưng cũng biết vô dụng, liền buồn bã quay đầu đi nhìn Nhị phu nhân, Nhị phu nhân lúc này lại giống như học sinh nhập định cứ nhìn chăm chăm sàn nhà bóng loáng dưới chân mình, giống như tất cả mọi chuyện xảy ra trong nhà không có liên hệ gì với nàng, Thượng Quan Mai lúc này hoàn toàn cam chịu rồi, chỉ có thể trơ mắt nhìn Đỗ ma ma bị bắt kéo đi ra ngoài.

Rất nhanh ngoài phòng liền truyền đến tiếng thống khổ kêu rên của Đỗ ma ma cùng thanh âm thỉnh thoảng của gậy đánh xuống, một gậy đánh xuống, tựa như đánh vào trong lòng Thượng Quan Mai, nàng nghe đến kinh hãi đảm chiến, mặt xám như tro tàn, hai mắt không tiêu cự, ngồi ở trên ghế mà giống như sắp co quắp ngất đi.

Đỗ ma ma cũng là người cứng cỏi, mười mấy gậy đánh xuống, mà cương quyết không có kêu lên một tiếng, lúc đầu Cẩm Nương cho là bị nhét miệng, sau đó lại nghĩ, đang trầm vấn mà tất nhiên sẽ không bịt mồm rồi, nghĩ thế không khỏi ở trong lòng âm thầm thấy may mắn, may nhờ lúc trước bắt được Cố bà Tử là nguồn gốc chính, mới đem được Đỗ ma ma dẫn đi ra ngoài, nếu không, một địch nhân vừa ác độc vừa ngoan cường cứ giương giương mắt hổ mà mai phục ở chỗ tối như thế, mình và Lãnh Hoa Đình không phải là khó lòng phòng bị sao?

Không bao lâu, bà tử hành hình báo lại: “Đỗ ma ma ngất đi rồi.”

Vương gia hỏi: “Có nói cái gì không?”

Bà Tử kia khom người trả lời: “Hồi Vương gia..., cái gì cũng không nói.”

“Vậy dùng nước gội lên, sau khi tỉnh lại thì kéo vào.” Vương gia lạnh lùng nói.

Ở một bên Thượng Quan Mai nghe thấy thiếu chút nữa ngất đi, lòng bàn tay mồ hôi lạnh lạnh chã.

Khi bà Tử kia đi ra ngoài đem Đỗ mụ mụ kéo vào, thì một mùi máu tươi xông vào mũi, Cẩm Nương giương mắt nhìn lại, chỉ thấy nửa người dưới phía sau lưng Đỗ bà Tử máu tươi đầm đìa, máu kia rỉ ra thấm ướt cả miên bào, hai bà Tử đem Đỗ mụ mụ ném trên mặt đất trong nội đường, Thượng Quan Mai nhìn thấy thân

thể chuyển động, muốn nhào tới trước, nhưng rồi lại cố gắng nhịn xuống, hai tay gắt gao nắm chặt tay vịn của ghế, móng tay thật dài cạo nên mấy vết rạch trên ghế.

Đỗ ma ma bị nước lạnh như băng tưới tỉnh, đau đến cắn chặt môi, vô lực ngo quây trên mặt đất.

Thượng Quan Mai nhin không được đau lòng mà hô thành tiếng: “Ma ma.”

Vương gia đối với Đỗ bà Tử nói: “Nói đi, độc được kia là ai đưa cho người? Là ai sai sử người làm những chuyện này.”

Đỗ ma ma nhắm mắt lại nằm úp sấp xuống không nhúc nhích, thấy thế Vương gia không kiên nhẫn nhìn nàng một cái rồi nói: “Không nghĩ tới, người còn cứng cỏi như vậy, người nên biết, nơi này là Giản thân vương phủ, Bồn vương là người trông coi Hình bộ, cái dạng hình phạt gì mà chưa từng thấy qua? Có phải ngươi cũng muốn ném thử một lần hay không?”

Hai mí mắt của Đỗ ma ma khê run run, suy yếu giật giật thân thể huyết nhục mơ hồ kia, trong mắt lộ một tia khinh miệt.

Hành động này đã hoàn toàn chọc giận Vương gia, hấn quay sang bà Tử ở một bên nói: “Đi, lấy mật đường, đem tưới lên người bà ta rồi vứt xuống trong mảnh rừng cây đi, Bồn vương muốn xem bà ta còn cứng cổ đến khi nào.”

Toàn thân tưới mật đường, còn bị ném vào trong rừng cây, thì cho dù bây giờ là mùa đông, tuy có rất nhiều sâu đã ngủ đông, nhưng vẫn còn rất nhiều kiến ... và sâu nhỏ, cả người tưới mật, lại có vết thương chồng chất nằm ở trong rừng cây, vậy sẽ là cảnh tượng kinh khủng như thế nào? Cẩm Nương suy nghĩ một chút rồi đánh rùng mình, Vương gia quả nhiên là có thủ đoạn hơn người a.

Đỗ ma ma nghe thấy trong mắt lập tức đầy sợ hãi, cả người bị sâu bò đầy, bị hàng ngàn hàng vạn côn trùng gặm cắn miệng vết thương thì sẽ thống khổ biết chừng nào? Đỗ mù mù dù có cứng cổ hơn nữa rốt cục cũng bị sợ, không đợi bà Tử kia đi lấy mật đường, bà đã khàn giọng địa hê mồm nói: “Nô tỳ. Nô tỳ nói.”

Khóe miệng Vương gia liền câu lên ý cười hài lòng, vung tay lên một cái, bà Tử kia liền lui xuống, bên kia Nhị phu nhân nghe Đỗ ma ma chịu cung khai, sắc mặt trong nháy mắt liền biến đổi, ánh mắt luôn ngó chừng sân nhà rốt cục cũng dời đến trên mặt Đỗ ma ma, hai mắt suy yếu của Đỗ ma ma cũng nhìn lại Nhị phu nhân, rồi nhắm lại mắt, khi mở ra lần nữa, ở trong mắt là một mảnh kiên định vẻ.

Mà Thượng Quan Mai vừa nghe Đỗ ma ma chịu khai ra, thì cả người tựa hồ cũng hư thoát, nước mắt không tiếng động mà chảy xuống, tựa hồ lòng của nàng rốt cục cũng chiếm được điều mà mình cầu xin.

“Thuốc kia. Là Cửu lão gia cho nô tỳ, Bình nhi. Cũng là Cửu lão gia giết, nô tỳ không có động thủ, chẳng qua là giúp hấn chuẩn bị một ít chuyện mà thôi, cầu xin Vương gia. Bỏ qua cho nô tỳ.” Đỗ ma ma nhin đau, đứt quãng nói.

“Cửu lão gia?” Vương Phi nghe được đôi lông mày liền nhíu lại, hỏi một câu.

Vương gia cũng mang vẻ mặt nghi hoặc, nhìn Vương Phi một cái.

Bên kia Thượng Quan Mai nghe xong thì ánh mắt sáng lên, giống như đột nhiên được rót vào sức sống mới, lập tức ngồi thẳng thân thể, giọng nói vẫn khê run: “Ma ma. Người nói rõ ràng mau, có đúng là Cửu lão gia sai người làm như vậy không, người không được tùy hứng mà vu oan người khác a, nếu không, phụ vương lại sẽ.”

Đỗ ma ma nghe xong vội vàng há mồm, nhưng bị một búng máu sắc, liền phun ra huyết thủy, chảy khắp trên khuôn mặt cũng mình, bộ dáng càng thêm đáng sợ, trong đầu Cẩm Nương lập tức hiện ra hình ảnh nam tử mà nàng đã nhìn thấy ở trong viện của Thượng Quan Mai, vậy Cửu lão gia trong miệng Đỗ ma ma không phải là ca ca của Lưu di nương sao.

Quả nhiên, Đỗ ma ma ho xong một trận, sau khi dừng lại liền đối với Thượng Quan Mai nói: “Thê tử phi, nô tỳ sai lầm rồi, Cửu lão gia là huynh trưởng của. Lưu di nương.”

Lời này vừa nói ra, Vương gia không khỏi giật mình, mà Vương Phi cũng chấn kinh thiếu chút nữa từ trên ghế đứng lên, chỉ có Nhị phu nhân, giống như là thờ phào nhẹ nhõm, thần sắc cũng trở nên dễ coi hơn, trong

mắt lại hiện lên một tia nhìn có chút hả hê, rồi lại khôi phục bộ dáng vắng lạnh ưu nhã như trước.

Ánh mắt Vương Phi trở nên xa xăm, ngồi lẳng lẳng một hồi lâu cũng không nói gì, nhưng Cẩm Nương lại cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, nàng nhớ lại chuyện trước đó vài ngày đã cho Lãnh Khiêm đi theo dõi huynh trưởng của Lưu di nương, hai ngày này do bận rộn, cũng không biết Lãnh Khiêm có thu hoạch gì hay không?

“Vương gia, hay là mời Lưu di nương tới trước rồi nói sau.” Vương Phi suy nghĩ một chút, khê phúc thân thể đối với Vương gia nói.

Vương gia mày kiếm nhú chặt, trong lòng nặng nề giống như là có một khối tảng đá lớn đè lên, nhìn Vương Phi gật đầu.

Vương Phi liền sai Thanh Thạch đi mời Lưu di nương, Vương gia không đợi Thanh Thạch ra khỏi cửa, liền hướng bọn đầy tớ ở phía ngoài vẫy tay một cái nói: “Mang mấy người đắc lực chút ít, đem huynh trưởng Lưu thị mời tới đây đi.”

Phía ngoài phòng mất tên đầy tớ bóng người chợt lóe một cái liền đi mất.

Cẩm Nương nhìn Cổ bà Tử vẫn quỳ trên mặt đất, suy nghĩ một chút liền đối với Vương Phi nói: “Mẫu phi, tuy nói Cổ bà tử này đáng tội chết, nhưng dù sao cũng vì bị người ta lừa gạt, không cẩn thận làm bia đỡ đạn, trở thành đồng lõa, nghĩ kỹ lại cũng là người đáng thương, niệm tình bà ấy còn biết ăn năn hối cải, có lòng lập công chuộc tội, không bằng.”

Vương Phi nghe xong trong lòng liền ảm áp, đứa nhỏ Cẩm Nương này rất là thiện tâm a, đối với người từng hãm hại nàng cũng chịu buông tha, tuy nói thiện tâm là tốt, nhưng ở nơi âm mưu, từng bước đầy hố bẫy như Vương Phủ này, thiện tâm sẽ bị người ta ức hiếp a, ai, cũng may nàng ấy thông minh lanh lợi hơn người, còn là một chủ nhân không chịu thiệt thòi, nên mới kịp thời phát hiện vạch trần âm mưu của người khác, nên cũng có thể tự bảo vệ mình, thiện tâm. Thì cứ thiện tâm thôi, người tốt sẽ có báo đáp tốt mà, vừa nghĩ như thế, liền đối với Cẩm Nương nói: “Theo ý con đi, ta vốn định đuổi cả nhà của bà ta xuất phủ, hôm nay bà ta đã biết sai, cũng gặp phải báo ứng rồi, nên sẽ giữ toàn gia các bà ấy lại, hi vọng bà ấy có thể thay đổi ăn năn hối lỗi, sau này đừng làm ra chuyện gì sai lầm nữa là được.”

Cổ bà Tử không nghĩ tới Cẩm Nương sẽ vì mình mà cầu tình, càng không có nghĩ tới Vương Phi chịu giữ một nhà của mình lại mà cũng không trách phạt nữa, nhất thời vui mừng vạn phần đồng thời cũng rất là cảm động, hướng về phía Cẩm Nương cùng Vương Phi dập đầu lạy: “Tạ ơn vương phi, tạ ơn Nhị thiếu phu nhân, Nhị thiếu phu nhân, đại ân đại đức của ngài nô tỳ kiếp này không bao giờ quên, nô tỳ sau này sẽ là chó trung thành của ngài, ngài muốn nô tỳ làm cái gì, nô tỳ quyết không từ chối.”

Cẩm Nương thở dài, nhìn bà ta nói: “Đứng lên đi, Cổ ma ma, sau này đừng làm sai nữa, cũng đừng nổi lên ý xấu đi hại người, hại người nhưng cuối cùng lại hại mình, hôm nay, ngươi hẳn là đã nhận thức sâu nhất, đúng không?”

Vương gia nhìn Cẩm Nương xử trí đối với Cổ bà Tử, cũng là rất đồng ý, bất giác lại nhìn Cẩm Nương cao hơn một chút, cách hành xử của nàng so với Vương phi làm ngày thường còn tốt hơn nhiều, vừa mạnh mẽ vừa lấy được oai phong, hơn phải biết được thi ân, Cổ bà Tử phạm vào sai lầm lớn, nhưng cũng may biết kịp thời thay đổi, nếu không phải Cẩm Nương cầu tình, theo như quy định của vương phủ, nàng nhất định sẽ chịu phạt, đuổi đi ra ngoài là chuyện nhỏ, sợ là bị đánh đến mười mấy gậy, tàn phế hay mất mạng cũng không biết chừng, nhưng vì Cẩm Nương cầu xin, nên chẳng những bảo vệ một cái mạng già cho bà ta, lại càng giải quyết lo sợ lớn nhất ở đáy lòng bà, Cổ bà Tử thương yêu nhi tử, vì nhi tử không tiếc hạ độc hại nữ nhi, hôm nay một nhà của bà không cần bị đuổi ra phủ, sau này cuộc sống cũng có tương lai hơn, tất nhiên không cần làm tiếp chuyện thương thiên hại lý nữa rồi, nên chỉ biết đối với Cẩm Nương cảm ân đại đức, Cẩm Nương có chuyện gì, tự nhiên là có thể sai khiến bà, mấy câu nói đó của Cẩm Nương, thu phục là không chỉ lòng của Cổ bà Tử, mà còn có bọn hạ nhân trong nội viện đang đứng xem, lòng người cũng rất công bằng, ai tốt ai xấu luôn luôn tự có bình luận, thiện lương. Cũng không nhất định chính là chuyện xấu.

Nhị phu nhân nghe được Cẩm nương cầu tình cho Cổ bà Tử, thì có chút ngoài ý muốn, bất quá, rất nhanh nàng liền nhếch lên khóe môi, lộ ra một nụ cười mỉa mai, chuyện trong nhà này huyền ảo gần xong rồi, một

hồi Tử Lưu di nương tới lại là có thêm trò hay coi, nhưng mà, mình cũng không cần thiết ở lại nữa, ngồi lại quá lâu, sợ sẽ làm cho Vương gia nghi ngờ, Nhị phu nhân liền đứng dậy muốn cáo từ, thì thấy từ phía ngoài có tiểu nha đầu, Nhị phu nhân định thần nhìn lại, thì thấy đúng là nha đầu trong phủ của mình.

Tiểu nha đầu kia vừa vào cửa, đầu tiên là thi lễ qua loa với các chủ tử một cái, rồi quay sang Nhị phu nhân nói: “Nhị phu nhân, không xong rồi, Tổ Cầm treo cổ.”

Nhị phu nhân nghe được thì ngẩn ra, sắc mặt bình tĩnh hỏi: “Chuyện khi nào? Còn thở không?”

Trong mắt Nha đầu kia đều là kinh hoàng, thấp đầu trả lời: “Chuyện mới vừa xảy ra, chắc khoản một khắc chung thời gian (khoảng 10p), may mắn là phát hiện được kịp thời, đã cứu lại, chẳng qua vẫn còn đang bất tỉnh.”

Nhị thái thái nghe vậy cũng không gấp, nhân cơ hội đứng lên hướng Vương gia cùng Vương Phi cáo từ, khoe miệng Vương Phi hàm chứa ý cười nói: “Ai nha trong phủ nay thật đúng là thời buổi rối loạn a, sao Vương Phủ mới xảy ra chuyện này, thì bên kia Đông phủ cũng không an bình rồi, đệ muội hay là mau chóng trở về xử lý mọi việc đi.”

Vương Phi trả thù thật là nhanh, lúc trước Nhị phu nhân châm chọc Vương Phủ là trị gia không nghiêm làm trong viện rối loạn, Vương Phi hiện tại đem lời kia trả trở về rồi, khiến cho sắc mặt Nhị phu nhân khế biến thành cứng đờ, nhưng cũng không tức giận, vẫn trong treo lạnh lùng hành lễ xoay người, không nóng không vội, bộ dạng không thấy được nửa điểm lo lắng.

Cảm Nương nhìn thấy thế cũng thầm than thở, tâm cơ cùng lòng dạ của Vương Phi vẫn không sánh bằng Nhị phu nhân a, nhìn bộ dáng kia của Nhị phu nhân, sợ là chuyện gì cũng không thể khiến bà rối loạn trận cước a, bất quá nàng lại bắt đầu suy đoán, cái người treo cổ sẽ là ai chứ, nhìn bộ dạng kia của Nhị phu nhân, người kia hẳn là cũng có tầm quan trọng nào đó, nếu không, tiểu nha đầu đến báo tin cũng sẽ không hoảng loạn như vậy.

Nhìn bóng lưng rời đi của Nhị phu nhân, Thượng Quan Mai ngược lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, chẳng qua nàng vẫn còn lo lắng cho Đỗ ma ma nằm gục trên mặt đất, chuyện hôm nay này sợ là vạch trần không rõ rồi, một hồi Tử Lưu di nương đến, còn không biết lại sẽ gây ra chuyện gì, chung quy thì mạng già của Đỗ ma ma sợ là khó cứu, nàng không khỏi thương tâm, nước mắt chảy dài nhìn Đỗ ma ma.

Không bao lâu, Lưu di nương một thân ăn diện hoa lệ, đi lượn lờ như lướt trên mặt đất, vừa vào cửa, cặp mắt kiêu mị không chớp không nháy kia đã khóa ở trên gương mặt tuần tú của Vương gia không chịu di chuyển, Vương Phi thấy vậy khoe miệng liền chứa nụ cười lạnh, Vương gia thì nhìn giống như không nhìn, bộ dạng như đã tập mãi thành thói quen, lúc này Lưu di nương tiến lên hành lễ xong, Vương gia cũng không cho ngồi, liền trực tiếp hỏi nàng: “ Bà Tử trên mặt đất này người biết không?”

Lưu di nương cúi đầu nhìn một cái, hiện tại khuôn mặt của Đỗ ma ma toàn là máu, lại bị Cố bà Tử cào rách mặt, khiến nàng nhìn một lúc lâu mới nhận ra là hai, không khỏi hít một ngụm lạnh khí, lỗ miệng nói: “Đỗ ma ma, làm sao người lại.”

Đỗ ma ma khó khăn ngược mắt, thấy người tới là nàng, sắc mặt liền biến đổi nhưng vẫn không có lên tiếng.

“Lưu thị, Đỗ bà Tử này nói, là huynh đệ người sai sử bà ta bỏ thuốc cho Châu nhi, và giết hại Bình nhi, huynh đệ của người là người bên ngoài phủ, làm sao mà hắn lại có thể quen thuộc hết tất cả mọi chuyện trong phủ như thế? Người hãy giải thích cho Bốn vương xem!”

Lưu di nương nghe được không khỏi ngẩn người, Bình nhi cùng Châu nhi chết đi, khắp nơi trong phủ huyền não sôi sục, nàng dĩ nhiên cũng có nghe nói, chẳng qua là chuyện này vì sao lại kéo đến trên đầu huynh trưởng mình rồi?

Nhìn ý tứ kia của Vương gia kia, giống như là đang nói. mình sai sử ? Nàng không khỏi vừa tức vừa vội, nũng nịu khóc lên: “Vương gia, lời này của ngài nói không đầu không đuôi, ngài muốn thiếp thân giải thích thế nào? Thiếp thân đối với mấy chuyện này vẫn một mực không biết, sao biết được bà tử này nói bậy bạ cái gì, huynh trưởng của ta cũng không có thường vào phủ, hơn nữa lại là thảo dân, nên cũng bị người ta xem thường, trên dưới trong phủ này, hẳn có thể sai sử được ai chứ, lời của bà tử này mà của ngài cũng tin?”

Lưu di nương nói mỗi lời mỗi câu đều có lý, Đại cữu của Lưu gia trong ngày thường quả thật không được trên dưới Vương Phủ chào đón, mỗi lần tới mặc dù không nói là đuổi ra khỏi phủ, nhưng thường bị gây cãi đến mặt xám mào tro, nếu nói là hấn sai khiến Đỗ bà Tử đi hại người, hoặc thật sự tự mình động thủ giết người trong phủ, quả thật có chút không thuyết phục lắm, bất quá, hấn vốn là người hư hỏng, ăn uống gái gú chơi bời lêu lổng, giao du lẫn lộn với đủ loại hạng người, nói hấn đưa độc được thì cũng đáng tin, cho nên, Vương gia mới hoài nghi không phải cữu cậu huynh có thể làm cái gì, mà là Lưu di nương có cầu kết trong đó không, nếu không, thật đúng là khó làm rõ những chuyện này.

“Người cũng đừng nóng vội, một hồi ta cho người mang ca ca người đến, tất nhiên có thể hỏi ra rõ ràng, những gì người nói cũng không có sai, lấy bản lãnh của ca ca người muốn ở trong phủ làm xằng bậy gì thì quả thật rất không có khả năng, nhưng nếu người cũng giúp một tay, vậy thì khó nói.” trong mắt Vương gia ẩn chứa bằng hàn, những câu nói ra như khoan tim, khiến Lưu di nương nghe được lại càng thương tâm khổ sở, con người yêu mị u oán nhìn Vương gia: “Vương gia, thiếp thân ở trong mắt ngài chính là người như thế sao? Ngài. Nói lời này, có bằng chứng gì? Chẳng lẽ, chỉ vì tỷ tỷ bị ủy khuất, mà ngài vu oan cho thiếp thân, để dụ dỗ tỷ tỷ vui vẻ sao?”

Vương gia bị lời nói này của nàng mà khựng lại, nữ nhân này thật đúng là phiền toái, chuyện gì cũng có thể dính vào dầm chua, nên không khỏi cả giận nói: “Người nói bậy cái gì, hiện tại đang nói chuyện đứng đắn, Đỗ bà Tử này nói là làm việc thay cho huynh trưởng người, liên quan gì đến chuyện của Vương Phi?”

Lưu di nương nghe không khỏi cười lạnh, chỉ vào Đỗ bà Tử nói: “Bà ta cũng không phải là người của ta, ngày thường trong mắt cũng không có thiếp thân, thì thử hỏi thiếp thân cho dù muốn làm chuyện xằng bậy gì, sao không dùng thủ hạ thân tín của mình, vì sao phải sai sử bà ta đi? Để bà ta quay lại cắn thiếp thân sao? Thật sự là buồn cười, ở trong nhà này người nào làm việc trái với lương tâm mọi người đều hiểu rõ, Vương gia ngài nói là muốn xử lý sự việc công bằng, ai biết có phải là diễn ra khổ nhục kế hay không, sau đó lại vừa ăn cướp vừa la làng, tới đây vu hãm thiếp thân cùng Đường nhi chứ.”

Vương Phi nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng ta, thì không khỏi bị nàng ta già mồm cãi láo mà giận đến mặt mũi trắng bệch, nhưng nàng cũng không mắng Lưu di nương, chỉ à quay đầu lạnh lùng nhìn Vương gia, trong hai tròng mắt ẩn lệ hàm chứa vẻ ủy khuất và lên án, Vương gia thấy vậy trong lòng run lên, hướng về phía Lưu di nương quát: “Người mà còn nói hứu nói vượn nữa, Bốn vương liền sẽ.”

Lưu di nương buồn bã cười một tiếng, ngắt lời, nói: “Liền sẽ như thế nào? Vương gia, sáu năm rồi, nửa bước ngài cũng còn không bước vào phòng của thiếp thân, còn đối với tỷ tỷ thì sủng ái có thêm, thiếp thân bất quá chỉ được cái tiếng làm vật trang trí thôi, thiếp thân hôm nay trừ Đường Nhi ra thì không có cầu mong gì hơn, nhưng mà người ta còn không có bỏ qua cho thiếp thân cùng Đường Nhi, nghĩ mọi biện pháp để hãm hại, Đỗ bà Tử này là người của Quận chúa, mà ngày thường người mẹ chồng trong mắt Quận chúa cũng không phải là nô tỳ, các nàng muốn làm cái gì, thiếp thân nào có tư cách quản được, huynh trưởng kia của thiếp thân bất quá là người dẫn độn, cho dù có làm bậy, thì bất quá cũng là vì tiền tài, Vương gia muốn bắt hấn, thì cứ bắt, không nên kéo đến trên người của thiếp thân.” Vừa nói vừa thê lương buồn bã khóc lên.

Cầm Nương thật sự đối với Lưu di nương bội phục sát đất rồi, rõ ràng kẻ đầy hiểm nghi là nàng, nhưng nàng lại có bản lãnh nói đến ai oán thê lương, biểu hiện được so sánh với Đậu Nga còn oan uổng hơn, ngược lại còn chỉ trích người khác hãm hại nàng, người hiểm nghi bị biến thành khổ chủ, không trách được nàng chỉ là một tiểu thiếp có thể ở trong vương phủ nguy cơ bốn bề mà ngoi lên, còn dám đem con của mình nâng lên thế tử vị, phía dưới bề ngoài nhu nhược kia, chỉ sợ cũng có một trái tim tâm cơ thâm trầm, mà đáng sợ nhất là ngày thường nàng luôn thính thoảng biểu hiện ra bản thân mình nóng cạn chua ngoa cùng không hiểu chuyện, làm cho người ta đối với nàng mất đi phòng bị, nhưng đến thời khắc mấu chốt, lại là người khôn khéo xảo trá nhất.

Vương gia bị Lưu di nương nói đến không phản bác được, biết rõ nàng đang dùng lời lẽ nghiêm khắc để chối cãi, nhưng có chỗ để phản bác, vì thể không thể làm gì khác hơn là đưa mắt trừng Lưu di nương.

Lưu di nương cũng là kẻ được lý không buông tha người, tiếp tục khóc nói: “Đường Nhi hôm nay tuy là thân phận thế tử, nhưng Vương gia ngài chưa bao giờ hết lòng đối với hấn, cho dù Đường Nhi cố gắng gập bội để người chú ý hấn, làm tốt hơn nữa, trong mắt người cũng không đáng giá một đồng tiền, cũng là người làm Nương như ta hại hấn a, là một hài tử ưu tú biết đường nào, đáng tiếc từ nhỏ phụ thân đã không thương

hắn, đáng thương cho hắn bất quá chỉ muốn giúp xử lý chuyện trong phủ, Vương gia không tin hắn thì thôi, còn đối với hắn ra tay độc ác, người ta nói hổ dữ không ăn thịt con, Vương gia, lúc người xuống tay như vậy, trong lòng có từng nghĩ qua không? Chẳng lẽ, Tiểu Đình là nhi tử của người, còn Đường Nhi thì không phải sao? Hôm nay còn đem mấy nô tài tới vu oan cho thiếp thân, người. Người không bằng đuổi mẫu tử chúng ta đi ra ngoài cho sạch sẽ đi.”

Vương gia bị nàng nói đến trên mặt có chút ít không nhịn được nữa, nghĩ tới vừa rồi đối với Lãnh Hoa Đường nặng tay, quả thật có chút thẹn trong lòng, hôm nay nàng nói ra những câu này cũng có lý, thường ngày thể tử phi cũng chưa từng đem nàng xem ở trong mắt, nên thủ hạ của thể tử phi nàng có thể sai sử được sao? Chỉ sợ chuyện này cũng không đơn giản như bên ngoài nhìn thấy, đang suy nghĩ, thì Lưu di nương vừa chỉ vào thể tử phi vừa mắng: “Đây là chỗ mà người tự mình nuôi đó, ngày thường bà ta như kẻ điên tự cho là mình là vú nuôi của người, ở trong viện tự muốn làm gì thì làm, tự coi mình là một nửa chủ tử, bà ta gạt người làm ra bao nhiêu chuyện xấu người cũng đã biết? Vậy mà người còn tự cho là thông minh, cho dù bà ta ở trong phủ làm xằng làm bậy người cũng không nói gì, hiện tại thì tốt rồi, bà ta chọc ra đại họa, ta muốn xem người làm thế nào mà thu xếp, hừ, bản thân ta không xen vào chuyện của người, thì người cũng không nên quản chuyện của, chẳng qua là, đừng có liên lụy ta cùng nhi tử mới tốt.”

Thượng Quan Mai bị Lưu di nương mắng đến mặt xám mảy tro, nếu là thường ngày, e nàng sớm đã nhảy dựng lên chửi rồi, bất quá, lúc này hai mắt nàng lóe sáng, bụm miệng sẽ khóc lên: “Người. người mắng ta nặng như vậy mà không nghĩ, ngày thường bà ta đối với ta là tốt nhất, ta tự nhiên phải tin tưởng bà ấy, hiện giờ bà ấy làm ra chuyện tội lỗi, thế nhưng. Thế nhưng còn nhận trách nhiệm đi làm chuyện hại người của Cữu gia kia, ta. Ta.”

“Người cái gì người, người thường ngày không phải xem tỷ tỷ mà mẹ chồng đứng đắn sao? Hôm nay người đã làm sai chuyện, thì hãy tự nhờ mẹ chồng đứng đắn của người giúp đỡ đi, hừ, ta lười quản người ệt.” Lưu di nương cắt đứt lời nói của Thượng Quan Mai..., khinh miệt nhìn nàng nói.

Lúc này, Lãnh Hoa Đường từ bên ngoài viện đi đến, tay trái còn vịn vai phải, trên mặt có ấn hằn vết đau xót, lạnh lùng cho thì lễ với Vương gia Vương Phi một cái, cũng không nói gì với Vương gia, chẳng qua chỉ lời tay của Lưu di nương nói: “Đi thôi, Nương, chúng ta trở về, nơi này. Không ai chào đón nhi tử.”

Thượng Quan mai vừa nghe liền nóng nảy, thê lương buồn bã khóc lên, ở phía sau đuổi theo Lãnh Hoa đường: “Tướng công, tướng công.”

Lãnh Hoa Đường cắn răng một cái, quay người lại thẳng tắp quỳ gối xuống trước mặt Vương gia: “Phụ vương, Mai Nhi không hiểu chuyện, cầu xin ngài tha cho nàng, nàng rất đơn thuần, dù có bị người ta lợi dụng cũng không tự biết, ngài. Ngài nếu là thật sự nhìn Đường Nhi không vừa mắt, cứ lấy lại thể tử vị của Đường Nhi đi, không có thể tử vị này, Đường Nhi cũng không cần bị uất khí này nữa.”

Cái quỳ này, đã đem hổ thẹn trong lòng Vương gia quấy lên thành chua xót, hôm nay Đình Nhi đã thành như vậy rồi nếu còn phế Đường Nhi. vậy chẳng phải mình sẽ không còn người kế tục sao?

Không khỏi thở dài một hơi, thôi đi, chỉ cần Cẩm Nương không có thật bị hại, chuyện này. Coi như xong đi.

Vương gia đứng dậy đi đỡ Lãnh Hoa Đường, ôn nhu nói: “Bả vai còn đau không? Một lát để cho thái y xem một chút đi, người. Mang theo Mai Nhi trở về đi thôi, sau này trông chừng mọi chuyện thật kỹ, bảo nàng đem mọi người ở trong viện quản tốt, đừng gây ra chuyện gì nữa.”

82. Chương 82

Cẩm Nương thấy vậy trong lòng tự hiểu, e là chuyện này sợ cứ như vậy mà cho qua rồi, chuyện Bình nhi Châu nhi bị sát hại, cho dù thật sự có liên quan đến vợ chồng của Lãnh Hoa Đường đi nữa, thì Vương gia cũng sẽ không làm gì bọn họ, Dù sao, Vương gia cũng chỉ còn Lãnh Hoa Đường là nhi tử có thân thể toàn

vẹn mà thôi, hổ dữ không ăn thịt con, đúng, cha mẹ thì luôn dễ dàng tha thứ cho con của mình, huống chi, chẳng qua chỉ mấy nô tỳ bị chết mà thôi...

Nghĩ như thế, nàng liền cảm thấy vô lực, quay đầu lặng yên nhìn Lãnh Hoa Đình, chỉ thấy ánh mắt hần ngưng trọng, ..., không biết là đang suy nghĩ gì, đôi mi thanh tú khép lại, làm Cẩm Nương không khỏi chua xót trong lòng, trước đầu hần đã từng cố gắng vạch trần trò xiếc của những người đó, nhưng mà.... Cũng bị hàm hồ bỏ qua, cho nên, dù hần có nói thì Vương gia cùng Vương phi đều không tin.

Nàng đi tới bên cạnh, khẽ nắm tay Lãnh Hoa Đình, ôn nhu nói: “Tướng công, chúng ta trở về đi thôi.”

Lãnh Hoa Đình đột nhiên ngẩng đầu, chạm phải hai tròng mắt tha thiết, ân cần của Cẩm Nương, khóe miệng câu lên nụ cười khổ, vỗ vỗ tay nàng nói: “Tốt, chúng ta trở về”.

Nói xong, cũng không cáo từ Vương gia cùng Vương phi, mà tự mình đẩy xe lăn hướng ngoài đi ra.

Vương gia đang cùng Lãnh Hoa Đường nói gì đó, thấy Lãnh Hoa Đình muốn đi, thì trong lòng chua xót, liền nói vuốt đầu hần: “Đình Nhi muốn đi sao? Sao không chào mẫu thân.”

Lãnh Hoa Đình lạnh lùng nhìn Vương gia một cái, không nói một lời, tiếp tục đẩy xe ra bên ngoài. Lòng mảy mủn của Lãnh Hoa Đường chau lên, thái độ bị thương vừa mới rồi liền thay đổi, ôn hòa với Lãnh Hoa Đình cười cười, tới nói: “Tiểu Đình, chuyện này người không nên trách chị dâu, ác nô hại chủ, ngày mai đại ca nhất định sẽ bắt Cửu cậu đến cho người hả giận, có được hay không ?

Lãnh Hoa Đình chán ghét liếc qua.... Đi luôn, không nhìn lại hần. Cẩm Nương cũng thật sự không muốn ở nơi này, nàng đi xuống, cùng Vương gia và Vương phi hành lễ qua loa, rồi yên lặng không nói gì đẩy Lãnh Hoa Đình đi ra ngoài.

Còn chưa tới cửa ngoài, đột nhiên cả người Lãnh Hoa Đình co rút một trận, trên đầu mồ hôi đầm đìa, gân xanh cũng nổi hần lên trên trán. Cẩm Nương sợ hết hồn, cúi đầu nhìn: “Tướng công, chàng....”

Về mặt Lãnh Hoa Đình thống khổ, cả người ngồi phịch ở xe lăn. Cẩm Nương khẩn trương quay đầu lại la lớn: “Phụ vương, tướng công hần.”

Hai thân ảnh nhất tề lướt tới, Lãnh Hoa Đường còn xông tới trước hơn cả Vương gia, một tay định chạm tới Lãnh Hoa Đình. Cẩm Nương, theo bản năng, giơ tay lên ngăn chặn, nàng biết Lãnh Hoa Đình không thích Lãnh Hoa Đường đụng vào hần.

Lãnh Hoa Đường không nghĩ tới Cẩm Nương sẽ cản hần, tròng mắt híp lại, trong mắt hiện lên một tia sắc bén. Vương gia chạy tới sau, thấy cả người tiểu nhi tử toàn là mồ hôi, ...,thì ôm lấy hần từ trên ghế, vọt vào trong nhà, nhìn Vương phi đang kinh hoàng chạy tới nói: “Mau, Tiểu Đình lại phát tác.”

Lãnh Hoa Đường nghe được ngăn ra, trong mắt lóe lên một tia cười lạnh, cũng đi vào theo.

Vương gia đem Lãnh Hoa Đình ôm vào nội thất. Vương phi thì luống cuống, khóc, không biết phải như thế nào mới tốt. Cẩm Nương nhìn tình huống độc phát của Lãnh Hoa Đình, thì bận rộn nói với Vương Phi: “Nương, có rượu không? Lấy thêm chút ít rượu.”, vừa nói vừa bước vào phòng.

Ngước mắt lên, thì thấy Lãnh Hoa Đường cũng mang một bộ dáng nóng lòng muốn đi vào theo, nàng liền ngăn ở trước cửa, đối với hần vén áo thì lễ nói: “Đại ca, tướng công hần... Hần tính tình ngang ngạnh, lúc ngã bệnh không thích người khác đứng nhìn bên cạnh.”

Tại sao Lãnh Hoa Đình lại đột nhiên phát bệnh? Là bệnh thật hay giả bộ, bệnh tình như thế nào, uống xong, thuốc có thể làm giảm bớt độc tính hay không, tất cả chuyện này Cẩm Nương cũng không muốn Lãnh Hoa Đường nhìn thấy, nên nàng cũng bất chấp mọi thứ, có thể ngăn một lần thì ngăn một lần.

Lãnh Hoa Đường ngăn ra, nhíu lông mày nói: “Đệ muội, ta chỉ là quan tâm đến thân thể Tiểu Đình thôi, xin cho ta vào xem một chút, dù gì chúng ta cũng là thân huynh đệ.”

Nói thật hay, thân huynh đệ, Cẩm Nương không khỏi hừ lạnh một tiếng, con người trong triều ngược lên, cười như không cười nhìn Lãnh Hoa Đường nói: “Cẩm Nương chẳng qua là làm theo tính tình của tướng công mà thôi, đại ca, xin thứ lỗi, tướng công hần..... Tựa hồ không thích đại ca đến gần.” Thật là da mặt dày, không nên để ta đem lời khó nghe nói ra chứ?

Lúc này, Thượng Quan Mai đứng ở trong nội đường, lạnh lùng nhìn, khi nghe thấy vậy, thì không kiên nhẫn đi tới lời Lãnh Hoa Đường, nói: “Tướng công, đi thôi, người ta không nhận nghĩa tình đâu, dù chàng có lòng tốt hơn nữa, người ta cũng xem chàng là lòng lang dạ thú, còn nghi ngờ chúng ta nữa, một hồi xảy ra điều gì lại trách trên đầu chúng ta đấy.”

Vừa lúc Vương phi cho người mang rượu đến, nghe lời này thì mặt trầm xuống, quát lên: “Nói chuyện cần thận chút ít, cái gì gọi là xảy ra chuyện không may, Tiểu Đình có thể xảy ra cái gì, các người ước gì Tiểu Đình lại xảy ra chuyện gì sao?”

Bên kia, Lưu di nương nghe được thì không vui, ... đi tới, cười nói: “Sao có thể chứ, chúng ta vẫn mong đợi Nhị thiếu gia sống lâu trăm tuổi, tâm tình tỷ tỷ ta có thể hiểu, nhi tử đồng thời bị bệnh nha, ai, một đứa con trai tốt, chính mình không chăm sóc tốt, không có chuyện gì tự xé thành ba bốn chuyện, đến hôm nay cũng chỉ có tức giận cùng thương tâm, Đường Nhi của ta thì may mắn, thân thể khỏe mạnh. Đường Nhi, ta đi thôi, cũng không còn gì đẹp mắt mà nhìn.” vừa nói, vừa cười dài lời kéo Lãnh Hoa Đường đi.

Vương phi giận đến run cả người, vành mắt đỏ muốn khóc lên. Lời nói của Lưu di nương vừa lúc đâm vào nỗi đau trong lòng nàng, Lưu di nương nói không sai, năm đó đúng là mình không coi nhi tử cần thận, mới đưa đến hậu quả hôm nay. Lòng Vương phi đau đến tột đỉnh.

Hôm nay, chuyện này rõ ràng cùng vợ chồng thế tử có liên quan quan rất lớn, thế nhưng Vương gia lại bỏ qua, rõ ràng có thể bắt được chủ sự sai sử ở phía sau lưng, nhưng Vương gia lại mềm lòng. Nếu như thân thể Đình Nhi tốt, nàng không cần nhẫn nhịn đôi mẫu tử bọn họ, nàng càng hoài nghi, năm đó, là Lưu di nương đã hạ thủ đối với Đình Nhi, chẳng qua là khổ nỗi không có chứng cơ a.

Cầm Nương vào trong nhà. Nhìn thấy Lãnh Hoa Đình nằm trên giường, gương mặt tuần tú vì sốt à hiện ra vẻ hồng hào đẹp đẽ, hai mắt nhắm nghiền, thân thể rất mệt mỏi, thì lòng cuống lên, nhào tới bên giường sờ trán của hắn.

Trong mơ hồ, Lãnh Hoa Đình nghe thấy hơi thở quen thuộc, suy yếu mở mắt ra, nhìn Cầm Nương nói: “Để cho..... Để cho bọn họ ra ngoài đi, ta không.....Cho người khác..... Nhìn.”

Vương gia đang dò mạch cho hắn, vừa nghe nói thế thì lòng run lên, nói thất thanh: “Đình Nhi, ta là phụ thân con.”

Đứng ở bên giường, Vương phi vừa lo vừa thương tâm, cuối cùng thì Đình Nhi vẫn oán hận phụ mẫu, bệnh thành bộ dáng như thế này cũng không muốn phụ mẫu ở bên cạnh.....

“Các người đi, đi mau, trừ nường tử, ai cũng không cho ở lại, ta chán các người.” Lãnh Hoa Đình thấy Vương gia cùng Vương phi không chịu đi, đột nhiên đối với họ dùng sức hét lên, giống như điên cuồng, liều mạng hất tay Vương gia ra. Cầm Nương trong lòng quýnh quẩn, nhìn Vương gia cùng Vương phi nói: “Phụ vương, mẫu thân, tính tình của Tiểu Đình các ngài còn không biết sao? Hắn..... Hắn là không đành lòng cho các ngài thấy bộ dạng thống khổ của hắn, hơn nữa..... Hơn nữa là hắn xấu hổ đấy.....”

Vương gia nghe được liền ngây ngốc, trong lòng bối đau..... chút ít, Tiểu Đình vẫn còn hiểu thuận mà, bất quá Cầm Nương nói cũng không sai. Tiểu Đình nhất định không được tự nhiên, khi hắn phát bệnh, hoa văn sau lưng kia hai người bọn họ đã sớm thấy nhiều lần, mỗi lần hắn đều không được tự nhiên, có cái gì đó không được tự tại, nếu không phải Thanh Long văn ấn kia, năm đó..... Năm đó Tiểu Đình sợ là đã sớm mất mạng.

Vừa nghĩ như thế, áy náy mãnh liệt lại xông lên, Vương gia, trong lòng bất đắc dĩ, kéo Vương phi đi. Vương phi thì hất tay một cái, lạnh lùng che mặt đi. Vương gia giật mình nhìn tay mình lơ ở giữa không trung, vẻ mặt xấu hổ, lời của Cầm Nương chạm vào nỗi đau trong lòng Uyển Nhi rồi, nàng..... là oán hận mình sao, nghĩ vậy nên vội vàng đi theo ra cửa.

Đám người họ vừa đi, Cầm Nương đi ôm một vò rượu hương đến trên giường bước tới, đưa tay phải xé cổ áo Lãnh Hoa Đình, lại thấy hai mắt hắn trong sáng, tựa tiểu phi tiểu nhìn mình, không khỏi sửng sốt: “Tướng công, chàng.....”

“Ngu ngốc, nàng lại muốn chuẩn bị tưới cho ta một thân đầy mùi rượu sao? Cũng không biết đổi lại biện pháp, dần chết được.” Lãnh Hoa Đình, vẫn là vẻ mặt mờ hời lạnh rơi lã chã, giọng nói tuy là suy yếu, so

với lần trước đỡ hơn rất nhiều, ít nhất người ..., cũng không có căng gân nữa, bộ dạng dọa người kia đoán chừng là giả bộ cho Vương gia cùng Vương phi nhìn.

“Chàng bị nóng rần lên rồi, rượu có thể hạ sốt, ..., lại muốn nóng hồng đầu óc à, nửa đời sau của ta làm sao sống a.” Cẩm Nương cầm khăn lau mồ hôi cho hắn, vừa chạm tới dưới, thì phát hiện hắn nóng cũng không nhiều, trong lòng liền buông lỏng, nghĩ đến chắc mồ hôi toát ra làm tản bớt nhiệt, lần trước, hắn cũng chỉ là nóng rần lên, mà không có chảy mồ hôi, xem ra, quả thật không cần tưới rượu hạ sốt nữa.

“Nàng nói người nào hồng đầu óc hả?” Lãnh Hoa Đình thừa cơ bắt được tay nàng, một tay kéo nàng vào trong ngực mình, thở hổn hển, mắt phượng lóe nhiều đốm lửa. Cẩm Nương không khỏi quỳnh lên, người này, bệnh rất nặng, mà trong đầu đang suy nghĩ gì?

Hai tay chống trước ngực hắn, sáng giọng: “Chàng đang đổ mồ hôi đấy, đừng mặc y phục ướt nữa, một hồi ra ngoài gặp lạnh cũng không tốt.”

Ánh mắt ngược lên, nhìn thấy khăn lau trong tay nhuộm thành màu đen, thì một trận mừng như điên hiện trong đầu, “Tướng công, mồ hôi đấy độc đi ra rồi, chàng nhìn xem, khăn đen nè.” Vừa nói vừa giúp hắn lau mồ hôi.

Lãnh Hoa Đình đưa tay gõ lên đầu nàng một cái, mắng: “La lớn tiếng như vậy làm chi? Muốn cho người khác cũng biết sao? Lỗ tai trong nội viện này đều thính hết đấy.” Trong mắt hắn tràn đầy một mảng vui sướng không thể che giấu, mở mắt nhìn Cẩm Nương, sáng mắt như ánh trăng mê người, sáng quắc, lưu chuyển, vừa to gan nhìn chăm chú làm hô hấp của Cẩm Nương cứng lại, tim cũng bắt đầu chặt lại, không được tự nhiên, thấp đầu, xấu hổ cùng e sợ nói: “Tướng công, chàng..... chàng có phải trúng tà rồi hay không?”

Lãnh Hoa Đình bị nàng nói xong cứng lại, giống như đầu bị dội một chậu nước đá lạnh, nhu tình ngập đầy bị nàng dội đi sạch sẽ, nha đầu này thật đúng là biết phá hư không khí, cánh tay dài vươn đến gần đầu của nàng, bàn tay để trên mặt nàng vô loạn, oang oang nói: “Xú nha đầu, nàng mới trúng tà rồi đó.”

Cẩm Nương, khi dưới tay hắn, oa oa kêu to: “Đừng xoa, bẹp mũi của ta.”

Lãnh Hoa Đình nghe lập tức thu tay về, hắn ..., im lặng nhìn bầu trời, nha đầu này quá không có tình thú rồi.

Cẩm Nương thoát khỏi tay hắn, bận rộn phủi quần áo hắn: “Nếu không phải muốn cho nương cùng phụ thân biết, thì chàng phải chuẩn bị sạch sẽ, tất cả khăn này đều đen rồi..... Nếu không, đi tắm rửa đi, ai, làm sao chàng không phát bệnh muộn hơn chút ít, ở trong viện của chúng ta thì sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

Trên đầu lập tức bị đánh ột Thiết sa chương: “Đó không phải là để cho những người khác nhìn sao? Từ nay họ hẳn là yên tâm, hắn không nhìn thấy ta phát bệnh sẽ không yên lòng, hắn đã có cả năm không thấy ta bị phát tác rồi, hôm nay coi như là làm thỏa mãn tâm nguyện của hắn.”

Cẩm Nương nghe xong trong lòng liền ề ảm, phát bệnh là cũng muốn bảo vệ mình, hắn đã phải trải qua cuộc sống khó khăn như thế a.

Tắm thì chắc không được, không có nhiều nước nóng như vậy, thêm nữa lại sợ Vương phi phát hiện, cũng không phải bị Vương phi phát hiện sẽ đối với Lãnh Hoa Đình làm gì, chủ yếu là trong viện Vương phi cũng không được sạch sẽ. Cẩm Nương nghĩ là bốn phía đều có ánh mắt giám thị, để vợ chồng nhỏ bọn họ hành động cũng không cách nào che dấu, nửa điểm bí mật cũng khó giữ được.

Lại qua một hồi, cuối cùng, Lãnh Hoa Đình cũng không hề toát mồ hôi nữa, Cẩm Nương cũng lau toàn bộ mặt và cổ lộ sạch sẽ, lại mang nước vào trong phòng giặt khăn, rồi mới mở cửa để Vương gia cùng Vương phi đi vào

Lãnh Hoa Đình lại làm một bộ dáng bệnh nặng tạm qua, suy yếu nhắm hai mắt, vẻ đỏ ửng trên gò má đã biến mất, hiện ra dung nhan tái nhợt. Vương phi vừa thấy lòng liền nhói lên, nhào về phía trước khóc rống nói: “Đình Nhi, con.... Con làm sao rồi?”

Vương gia đầu tiên là thăm dò mạch của Lãnh Hoa Đình, phát hiện mạch đập bình thường, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm, cảm kích nhìn Cẩm Nương nói: “Cực khổ cho con, chẳng qua là Đình Nhi mỗi lần

phát tác, toàn thân đau đớn, giống như hôn mê, thời gian phát tác cũng dài hơn, con..... Là dùng biện pháp gì? Hẳn tựa hồ so sánh với lúc trước tốt lên rất nhiều đấy?”

Cẩm Nương nghe được liền chấn động, liếc mắt nhìn Lãnh Hoa Đình trên giường kia, tư thế cũng là nhắm hai mắt đang giả bộ suy yếu, Vương gia, thân là người mang võ công, cho dù Cẩm Nương muốn phóng đại qua loa tất trách, sợ cũng khó hù dọa được, nghĩ lại, Vương gia, sở dĩ vẫn đối với Lãnh Hoa Đình tha thứ, không phải là bởi vì Lãnh Hoa Đình thân tàn, chỉ là tước vị Giản thân vương phải có con trai ruột thừa kế sao? Nếu hẳn biết bệnh Lãnh Hoa Đình có thể trị tốt, có thể hay không.....

“Tướng công thân thể quả thật so sánh với trước kia tốt lên rất nhiều, chân của hẳn cũng không phải là không được trị tốt, chẳng qua là Con dâu còn đang tìm cách trị tốt hơn đây.”

Vương gia vừa nghe, mừng rỡ như điên, vội hỏi: “Con..... Con nói là thật?”

Bên kia Lãnh Hoa Đình đang ở trên giường khẽ kêu một tiếng, lặng lẽ nhìn Cẩm Nương mắng: “Nói vớ vẩn gì đó”, vừa trợn mắt nhìn Vương gia một cái, nhún nhún mũi nói: “Bất quá là đem độc áp xuống trên đùi mà thôi, nơi nào là có thể tốt hơn.”

Vương phi nghe lời Cẩm Nương còn chưa kịp cao hứng, lại bị Lãnh Hoa Đình đánh một gậy, vẻ mặt về nguyên như cũ, khổ não quay mặt nhìn Vương gia nói: “Bệnh này của Đình Nhi, thật không có cách chữa nào khác sao?”

Vương gia cũng bị gội một chậu nước lạnh, thất vọng nhìn nhi tử trên giường, đau lòng lại nói: “Cả thầy thuốc Đại Cẩm triều ta đều tìm, nhưng không có biện pháp a.”

Vương phi nghe xong liền buồn bã, cau giận nhìn Vương gia nói: “Năm đó, nếu không phải người nghi kỵ lung tung, Đình Nhi vừa...”

“Nương tử.....” Vương gia nghe, rất không thoải mái, liếc mắt nhìn Lãnh Hoa Đình trên giường, trong mắt có vẻ cầu xin. Lúc này Vương phi mới ngậm miệng, không có nói gì.

Lãnh Hoa Đình phiền não, muốn từ trên giường xuống, trong miệng hét lên: “Hai người các người âm ỉ chết, ta muốn về viện của mình, nương tử, ta muốn trở về.”

Vương gia bắt đầu dĩ thử dài, biết khuyên hẳn cũng vô dụng, nên không thể làm gì khác hơn là từ trên giường ôm hẳn xuống,..., mới tự mình đưa hẳn ra cửa, lúc này, người đi bắt huynh trưởng Lưu thị tới bẩm, vừa mới đi tìm người đó ở mấy chỗ, nhưng hoàn toàn không tìm được, đoán chừng là nghe tin mà chạy trước rồi.

Cẩm Nương nghe, nhìn Vương gia một cái, khóe miệng chứa tia cười lạnh nói: “Phụ vương, con dâu có lời này, không thể không nói, trước kia con dâu từng đã nghe một câu nói, đối với kẻ địch nhân từ chính là đối với mình tàn nhẫn, người này, bất kể có phải là chủ mưu hay không, nếu không bắt hẳn trở lại, sau này con dâu cùng tướng công nhất định còn có thể bị hại nữa, còn có Đỗ bà Tử kia, con dâu không đồng ý cho nàng còn sống trên đời này.” nói xong, cũng không quản sắc mặt Vương gia như thế nào, liền đẩy Lãnh Hoa Đình đi.

Vương gia giật mình, đứng ở trong nội đường một hồi lâu không lên tiếng. Hẳn không nghĩ tới Cẩm Nương nhìn thấu tâm tư của hẳn, quả thật, Lưu di nương chỉ có một huynh trưởng, trong miệng Lưu di nương tuy nói như vậy, nhưng thật muốn bắt ca ca của nàng, để xử trí, thì nàng sẽ tìm hẳn náo loạn, hẳn không thể được an bình, lại là cậu ruột Đường Nhi, làm quá cũng không tốt, cho nên, Vương gia chẳng qua là muốn cho người đem đại cữu gia giáo huấn một trận, cũng không thật đánh cho đến chết.

Đỗ bà Tử cũng là người Thương Quan Mai mà tỷ tỷ nàng là Thái tử phi, nếu thật làm quá mức, Thương Quan Mai đi tìm Thái tử phi khóc lóc, hẳn cũng nên nhìn mặt mũi Thái tử phi, nhưng mà nếu không xử tử, Cẩm Nương cùng Đình Nhi sẽ không được câu trả lời thỏa đáng, Vương gia cảm thấy chuyện này thật là khó làm.

Vừa về tới ... trong nhà, Ngọc nhi ân cần bước tới muốn hầu hạ Lãnh Hoa Đình thay quần áo. Thì Cẩm Nương giơ tay lên ý bảo nàng: “Người đi nấu nước, Nhị thiếu gia toát mồ hôi, muốn tắm.”, vừa nói vừa đẩy Lãnh Hoa Đình vào bên trong phòng.

“Tướng công, A Khiêm có bao nhiêu người trong tay?” Cẩm Nương vào nhà xong tự đóng cửa phòng, mở miệng hỏi.

Lãnh Hoa Đình nghe vậy, lông mày bên phải gương lên, cười: “Làm sao? Hết kiên nhẫn rồi à? Muốn động thủ?”

Cẩm Nương mấp máy miệng, trong mắt hiện lên một tia ngoan lệ, vỗ về mặt hấn, nghiêm túc nói: “Hôm nay ta đã nhìn rõ ràng, không trách chàng ở trong phủ này không tin ai, thì ra là, quả thật không có người có thể chân chính đến giúp chúng ta, vậy thì chúng ta phải làm ỉn lợi hại một chút, cũng không thể để người ta khi dễ đến cùng được. Hai người kia, ta xem chừng phụ vương cũng không nghĩ xử tử bọn họ đâu, đã như vậy, không bằng chúng ta động thủ, mặc dù không tra ra cái người giết dây kia, nhưng hai người này tất nhiên cũng là đồng lõa của bọn họ, trừ hai người này, coi như là chặt đứt cánh tay bọn họ, cũng cho người nọ một cảnh cáo nho nhỏ đúng không?”

Lãnh Hoa Đình nhẹ nhàng tóm tay nàng đặt trên mặt mình, trên khuôn mặt tuấn đạt tuyệt mỹ lộ ra nụ cười mừng rỡ, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nói: “Được rồi, nàng phải biết học lợi hại một chút, không thể giống như mẫu phi vậy, tự cho là khôn khéo, thật ra thì rất hồ đồ, cho nên mới để cho di nương dẫm lên trên đầu mà không biết.”

Cẩm Nương nghe không khỏi lệch đầu, hé mắt nhìn, miệng nói: “Chàng sẽ không phải muốn cưới di nương vào cửa chứ, tướng công?”

Lãnh Hoa Đình nghe xong, thì lông mày gương lên, ... nói: “Nếu là cưới thì sao?”

Miệng Cẩm Nương nhếch lên, năm ngón tay chụm lại thành hình lưỡi dao, chém vào tay còn lại, hình dạng ác liệt đối với hấn nói: “ Giết..... Không..... Tha!”

Lãnh Hoa Đình nghe thấy, cười lên ha hả, lấy một tay kéo nàng vào trong ngực nói: “Vậy thì phải xem biểu hiện của nàng nha.”

Ôm thân thể ấm áp của kiều thê trong ngực, mũi ngửi thấy mùi thơm kín đáo của nàng, nhìn vẻ mặt cười duyên của nàng, lòng hấn không khỏi rung động, không nhịn được khẽ cắn vành tai của nàng, thổi nhiệt khí vù vù vào cổ nàng, giọng nói thuần hậu mà như ...: “Nương tử, qua không bao lâu nữa.... Chúng ta có thể viên phòng rồi.”

Cẩm Nương bị hấn làm cho đỏ mặt não nóng, thân thể mềm yếu vô lực, đưa tay ngắt thắt lưng hấn một cái, ánh mắt không dám nhìn hấn, trong miệng thì cầu nhàu nói: “Hôm kia không phải là còn nói. Ta. Quá nhỏ sao? Làm sao.”

Lãnh Hoa Đình cong mắt lên, nú lấy tay nàng, lại bắt đầu bầm hông nàng, trong miệng mắng: “Hừ, chuyện này cũng không phải do nàng làm chủ, nếu nàng không chịu, ta đi kiểm thông phòng, cưới tiểu thiếp, tìm di nương.”

Cẩm Nương nghe được giận dữ, cũng bắt cháp bên hông bủn rủn, một tay tự nú lỗ tai hấn hừ nói: “Tốt, chàng đi kiểm thông phòng, cưới tiểu thiếp, tìm di nương, sáng mai ta liền tìm phu quân khác gả đi, hừ.”

Lãnh Hoa Đình thấy mặt nàng đỏ bừng lên, cũng không trêu chọc nàng nữa, bắt tay nàng nói: “ Xấu chết được, còn tìm phu quân khác gả được à, trừ ta, không ai lấy nàng đâu, ai nha, trên người hôi quá, nương tử tốt ơi, ta muốn tắm.”

Cẩm Nương hầu hạ hấn tắm rửa xong, tự mình đi phòng bếp nhỏ, náo loạn một ngày, bụng cũng đã đói, Lãnh Hoa Đình ngồi trên xe lăn, mở chân mình thì phát hiện gân xanh trên đùi đã mềm nhũn, xem ra độc sắp thanh trừ hết, Cẩm Nương nói không sai, có một số việc, cũng nên tự mình động thủ.

Hấn phất tay, Lãnh Khiêm tựa như cái bóng của hấn, đi vào rất nhanh.

“Theo như Thiếu nữ nãi nói, đem hai người kia giết đi”. Lãnh Khiêm nghe xong, cũng không nhiều lời đến nửa câu, lắc mình đi.

Cẩm Nương đẩy Lãnh Hoa Đình đi ra ngoài dùng cơm. Ngọc nhi ân cần tiến tới hầu hạ, múc thêm một chén tổ yến vàng ươm cho Lãnh Hoa Đình, cười nói: “Nhị thiếu gia, đây là tổ yến hồi môn của Nhị thiếu phu nhân, ngài ăn nhiều một chút, để nuôi thân thể tốt hơn.”

Cầm Nương nghe được, ngẩn ra, đồ cười của mình có tổ yến sao?, nàng không khỏi nhìn về phía Tú cô. Tú cô liền cười nói: “Thiếu phu nhân có điều không biết, là lão thái thái nhét ở trong đồ cười, sợ là thân thể người không tốt, muốn cho người bồi bổ, nô tỳ đã phân phó đầu bếp chưng hai chén, người cùng Nhị thiếu gia cùng ăn đi.”

Vừa nói vừa cầm chén lên, ánh mắt Ngọc nhi chợt lóe một cái, vốn đang lấy tay xới cơm bỗng ngừng lại một chút, thấy Cầm Nương nhìn sang, thì ngượng ngùng cười một tiếng, rất tùy ý hỏi: “Hôm nay Thiếu phu nhân đi xem Châu nhi, cũng không biết hiện tại nàng thế nào?”

Cầm Nương nghe, kinh ngạc một lúc, ngó chừng ánh mắt của nàng, nói: “Châu nhi đã chết rồi.”

Môi cơm trong tay Ngọc nhi liền rơi xuống đất, sắc mặt trắng bệch, lắp bắp nói: “Chết.... Đã chết?”

Cầm Nương đem môi cơm trên mặt đất nhặt lên, không nhanh không chậm nói: “Đúng vậy đấy, nàng bị người tín nhiệm nhất hại chết.”

Thân thể Ngọc nhi lại chấn động, khóe miệng co quắp một chút, ánh mắt loé lên đảo loạn. Cầm Nương híp mày liễu, thấy Lãnh Hoa Đình chuẩn bị uống tổ yến, thì lên tiếng, cười nói: “Tướng công, tổ yến mặt dù là vật bồi bổ, nhưng không thích hợp cho nam tử ăn đâu, một hồi nữa ta tự mình chưng cho chàng chút đông trùng hạ thảo, đối với thương thể ở chân của chàng cũng tốt.”

Lãnh Hoa Đình bị nàng nói đến không hiểu được, tổ yến ăn thật ngon nha, trơn mềm, đậm đặc, nhiều mà không ngán, nha đầu này không phải là nghĩ muốn một mình độc chiếm sao, vừa đưa mắt nhìn, thì thấy ánh mắt nàng nghiêm nghị, nên cũng khó mà mắng nàng được, đành đành hoang nói: “Tốt” Ánh mắt lại nhìn theo chén tổ yến chuyển đến tay nàng.

Ngọc nhi thấy Thiếu phu nhân lấy tổ yến của Thiếu gia, thì sắc mặt càng thêm khó coi, nhìn thấy Thiếu gia cũng muốn, nên vội vàng lên tiếng xin xỏ: “Thiếu phu nhân, Thiếu gia cũng muốn ăn, cũng không phải là ngày ngày đều ăn, cho dù có cái gì không tốt, cũng không phải do một chén thôi.”

Cầm Nương cười lạnh một tiếng, nói: “Không thể quá sủng ái hần, đối với thân thể hần không tốt đâu, Tú cô, đi chưng ngân nhĩ cho Thiếu gia.”

Tú cô mặc dù không biết Thiếu phu nhân có chủ ý gì, nhưng không đến hơn một tháng ở đây, nàng cũng biết trong vương phủ so với Tôn gia càng thêm phức tạp, hung hiểm, nên liền theo lời lui xuống.

Ở trong nhà chỉ còn một mình Ngọc nhi ở lại hầu hạ, Cầm Nương mang về mặt nhân hòa, nói: “Ngọc nhi à, hôm nay Châu nhi đã không còn, công việc của hai người giờ hiện giờ chỉ một mình người làm, quả thật là cực khổ cho người, chén tổ yến này của Gia thưởng cho người đó.”

Trên mặt Ngọc nhi bỗng cứng lại, Châu nhi chết đi, đối với nàng là đả kích lớn, giờ lại nghe Cầm Nương nói muốn thưởng tổ yến cho nàng, lẽ ra, nàng hẳn là cao hứng tạ ơn mới đúng, nhưng nàng lại kinh ngạc nhìn Cầm Nương đưa chén tới, một hồi lâu cũng không có lên tiếng.

Lãnh Hoa Đình cũng hơi co mày lại, nhìn Ngọc nhi nói: “Ăn ngon thật nha, còn không mau cảm ơn Thiếu phu nhân?”

Ngọc nhi do dự nhận lấy chén, hướng Cầm Nương quỳ gối thi lễ, hai tay cầm chén tổ yến nhỏ như cầm chén nặng ngàn cân.

Trong lòng Cầm Nương, càng thêm nghi ngại, cũng không cho xới cơm cho Lãnh Hoa Đình, chỉ lẳng lặng ngó chừng Ngọc nhi. Ngọc nhi dưới mắt nhìn của Cầm Nương cùng Lãnh Hoa Đình, đành từ từ uống chén tổ yến kia.

Thấy nàng đem tổ yến ăn thật, Cầm Nương càng cảm thấy khó hiểu, bất quá, trên mặt cũng không lộ ra nửa điểm nghi ngờ, cười mị mị nói: “Ai nha, như vậy mới đúng nha, người cùng Châu nhi cũng là người đã hầu hạ tướng công nhiều năm, Châu nhi.... Mệnh khổ, bị hãm hại chết rồi, trong nhà này, người cũng là người lâu năm, còn làm rất được việc, ta cùng thiếu gia sẽ không bạc đãi người.”, vừa nói, vừa chia thức ăn cho Lãnh Hoa Đình, một thứ một chút, đều gấp giống nhau, còn dùng khóe mắt quan sát về mặt Ngọc nhi.

Nàng đem toàn bộ chuyện của Ngọc nhi mà làm, Ngọc nhi liền lộ ra vẻ không có việc gì, có chút không được tự nhiên, nhưng cũng coi như thần nhiên, chẳng qua là ánh mắt không dám nhìn Cầm Nương.

Một hồi lát sau, Tú cô tự mình chưng ngân nhĩ mang đến, Cẩm Nương liền không quan tâm Lãnh Hoa Đình, mà tự mình ăn, Ngọc nhi vẫn hầu hạ ở một bên, ăn một chén tổ yến, cũng không thấy nàng có nửa điểm khác thường gì, cho nên Cẩm Nương tạm thời thu lòng nghi ngờ lại.

Xế chiều, Lãnh Hoa Đình ở trên giường ngủ trưa. Cẩm Nương ở trong phòng thêu làm cho hần một bộ áo choàng mùa đông, ngồi ở bên giường, nhìn người có gương mặt tuần tú xinh đẹp tuyệt trần trên giường, khóe miệng không khỏi câu lên ý cười an tường, khi ngủ, hần càng giống hải tử đơn thuần, ngây thơ, đôi môi mọng đỏ khê mím, mép hình thoi mê người. Cẩm Nương càng thêm thất thần, trong đầu hiện lên tình cảnh lúc hần hôn mình, tim nhất thời nhộn náo, lắc lắc để xua nó ra khỏi đầu, tiếp tục thêu thùa.

Tú cô vém rèm đi vào, cẩn thận đến gần. Cẩm Nương chỉ chỉ vào cái bát ở đầu giường nói: “Ta giữ lại chút ít đặt ở ô vuông thứ hai, một hồi nữa người dùng đồ gói hết đem đi kiểm nghiệm, hiện tại ta đầy lòng nghi ngờ rồi, tốt nhất nàng là người đằng hoàng, nếu không, ta quyết không nường tay nữa.”

Tú cô gạt đầu, nhẹ nhàng gần nửa chén tổ yến Cẩm Nương để lại, dùng bao gói lại mang đi.

Tú cô đi không bao lâu, thì Tứ nhi đi vào, ghé bên tai nàng nói: “Nhị phu nhân cho người đến mời ngài qua phủ, nói là Đại thiếu phu nhân cùng Trữ Vương quận chúa tới, mời ngài đi gặp.”

Cẩm Nương, thật sự, không muốn gặp Nhị phu nhân. Nhị phu nhân nội tâm quá mức sắc bén, có khi rất khó thăm dò được bà ta đang suy nghĩ gì, có ý đồ gì, bất quá, chuyện này nàng biết, vốn là nàng cùng Tôn Vân Nương hẹn gặp hôm nay, nàng nghĩ mình đã đem Đại phu nhân tức đến bị bệnh, thì Vân Nương thế nào cũng tới tìm mình một trận, xem ra, tiền tài so sánh với thân tình còn có sức hấp dẫn hơn, nên đành đứng dậy đem áo mùa đông cầm trong tay để xuống, vừa giúp Lãnh Hoa Đình kéo lại chăn, rồi rón rén đi theo Tứ nhi ra khỏi phòng.

Đã một lần tới Đông phủ, coi như là quen người quen việc, nhưng chỉ vừa vào cổng trong, liền có nha đầu đón ở cổng, chính là Yên nhi lần trước nhìn thấy.

“Nhị thiếu phu nhân đã tới, Nhị phu nhân nhà ta đang chờ ngài, nói là tìm được một bức họa cổ hẹn ngài tới giám định và thưởng thức đây.” Yên nhi, vẫn giống như lần trước, hoạt bát mà đơn thuần, vừa thấy Cẩm Nương liền nói líu ríu.

Cẩm Nương nghe được nhướng mày, mình đối với tranh Trung Quốc tuyệt đối không am hiểu, không lý do gì lại muốn giám định và thưởng thức họa cổ làm gì? Gọi mình tới bêu xấu hay là..... Đơn thuần chẳng qua là học đòi văn vẻ? Nghĩ lại, Quận chúa Lãnh Uyển cũng là người thích tranh thơ sao? Bất quá chỉ muốn mình làm người tiếp khách mà thôi, vừa nghĩ như thế, nàng đem tâm trong bụng thả lỏng, đi theo phía sau Yên nhi.

Cẩm Nương nhìn Yên nhi nói nhiều, thì tùy tiện hỏi một câu: “Tổ Cẩm cô nương là người trong viện các người sao?”

Yên nhi nghe được liền chấn động, đôi mắt to linh động lập tức ảm đạm, cắn cắn môi nói: “Nàng Nàng hôm nay thiếu chút nữa là chết, cũng may còn cứu được kịp thời.”, vừa nói vừa quay đầu nhìn Cẩm Nương, trong mắt lộ ra vẻ lấp bắp, “Nhị thiếu phu nhân, các nàng đều nói ngài là người thiện tâm, ngài có thể giúp Tổ Cẩm một chút không?”

Cẩm Nương nghe thấy liền hứng thú, vội hỏi: “Tổ Cẩm là ai? Người, nha đầu này, mới là thiện tâm, nghĩ tới phải giúp nàng đây.”

Yên nhi nghe vành mắt liền đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Tổ Cẩm là tỷ tỷ của nô tỳ, nàng..... Vốn là đại nha hoàn trong nhà Tam thiếu gia, nhưng mà..... Hôm nay..... Ai nha, Nhị thiếu phu nhân, nàng là người có khả năng làm việc rất tốt, không bằng, ngài đòi nàng đi qua, nghe nói trong viện ngài thiếu người, lần trước Tam phu nhân, Tứ phu nhân đều đưa người cho ngài, ngài, nếu mở miệng nói chuyện này, Nhị phu nhân biết đâu sẽ đồng ý.”

Cẩm Nương nghe được trong đầu lóe lên hai câu hỏi, Tổ Cẩm kia vì sao lại treo cổ? Nếu nàng ấy là nha đầu mà lần trước mình cùng Vân Nương nhìn thấy ở trong rừng trúc nhỏ Vậy chẳng phải là mang bom hẹn giờ trở về sau?.... Dù mình có ngốc hơn nữa cũng không thể nhảy vào vũng nước đục này?

Không có thấy Cẩm Nương nói gì, Yên nhi tuy có hơi chút thất vọng, nhưng vẫn cười, dẫn đường phía trước.

Trong nhà, quả nhiên Nhị phu nhân đang ngồi cùng Tôn Vân Nương và Lãnh Uyển, Cẩm Nương nhắc váy, thông dong thẳng bước đi vào. Tôn Vân Nương thấy Cẩm Nương, thì trong mắt hiện lên một tia oán độc, nhưng rất nhanh liền đổi mặt cười nói: “Ai nha, Tứ muội muội, người xem một chút, ta đưa Uyển Nhi tới đây, ..., lần trước Uyển Nhi sau khi trở về nói không thể gặp lại người thưởng thức thơ mới, rất là luyến tiếc, hôm nay, người cũng không thể né tránh nữa, phải làm một hai bài cho chúng ta xem, cũng để vị tiền bối tài nữ Nhị phu nhân có thể thưởng thức tài hoa của Tôn gia chúng ta.”

Một phen nói xong vừa thân mật vừa có thứ tự, phẳng phất như các nàng vốn là một đôi tỷ muội thân mật vô cùng, ngày hôm trước chuyện đã xảy ra ở nhà, mà trên mặt Tôn Vân Nương không nhìn thấy nửa điểm dấu vết, ...

“Đại tỷ, nào có nhà nào tỷ tỷ khen muội muội của mình như thế, làm trò trước mặt Nhị phu nhân rồi, người cũng không uội đường lui, một hồi nữa ta không làm ra thơ hay, vậy không phải là mắc cỡ chết đi sao?” Nếu Vân Nương muốn giả bộ, mình liền phối hợp tốt với nàng, dù sao sự tình ở Tôn gia cũng không cần náo loạn đến vương phủ cho người khác chế giễu.

Lãnh Uyển cười, trêu ghẹo nói: “Nhị phu nhân, người xem hai tỷ muội các nàng này, vừa thấy mặt đã thân mật vô cùng, trong mắt còn có chúng ta sau, Tứ tỷ tỷ, ta là đặc biệt tới thăm người, ...”

Nhị phu nhân nghe cũng cười nói: “Nhị thiếu phu nhân của chúng ta hôm nay là người tâm phúc trong phủ, Vương gia, Vương phi, ngay cả ta đây, cũng rất thích nàng, có thông tuệ mới có thể giúp đỡ Vương phi chường quản mọi việc, cũng không biết sau này ta có phúc khi tốt tìm được một người con dâu tốt như thế, thì ta thật có thể ngồi hưởng phúc rồi.”

Lãnh Uyển nghe lời này bên tai ửng đỏ, thẹn thùng nhìn ra ngoài cửa một cái, rồi tựa hồ có chút thất vọng. Vân Nương liền cười nói: “Nhị phu nhân, người có Tam thiếu gia nhân phẩm tốt như vậy, tự nhiên sẽ xứng với một cô nương tốt, ngài nha, nhất định sẽ tìm được một con dâu so với Cẩm Nương còn tốt hơn, bất quá, nếu nói là con gái tốt, tính ra số lượng cả trong kinh thành này, đứng thứ nhất dĩ nhiên chính là Lãnh Uyển Quận chúa của chúng ta, Uyển muội có thể nói là cầm kỳ thi hoa mọi thứ tinh thông, Cẩm Nương mà so sánh với nàng tuy có chút ít tài mới mẽ, nhưng cũng vẫn là gà mờ thôi.”

Cẩm Nương nghe thấy thì nhanh miệng phụ họa, chủ nhà nghe thấy nhất thời hoan hỉ, hàn huyên rất là hòa hợp. Nhị phu nhân dần dần đi vào đề chính: “Cẩm Nương, gọi người tới là vì có một bức tranh đem ra để Quận chúa cùng nhau giám định và thưởng thức đấy.”

Cẩm Nương nghe xong vội nói: “Nhị phu nhân đừng nói cái này, chất tức (cháu dâu) đối với tranh một chữ cũng không biết đâu, bất quá, có Quận chúa ở đây, Cẩm Nương phụng bồi Quận Chúa giám định, học tập thêm giám định cũng rất tốt.”

Nhị phu nhân nghe thấy chỉ cười nhạt, không nói, nàng đứng thẳng lên hướng vào phía trong đi tới. Tôn Vân Nương liền hướng Cẩm Nương mở trừng hai mắt, ý bảo nàng một hồi sau có chuyện phải hàn huyên, dĩ nhiên Cẩm Nương biết nàng muốn nói chuyện gì, liền gật đầu nói: “Hôm nay tỷ tỷ tới cũng không thể đi liền, nên tới chỗ muội ngồi một chút mới phải, nếu không, mỗi lần tới chỉ ở chỗ Nhị phu nhân, sẽ làm người ta nói ta đây, muội muội, không cùng tỷ tỷ thân thiết nên không chịu tới nhà ngồi đây.”

Lãnh Uyển nghe vội nói với Tôn Vân Nương: “Tứ tỷ tỷ nói cũng đúng, chị dâu một lát không cần đi theo ta, tự mình đi tới viện Tứ tỷ tỷ ngồi chút đi, khi nào trở về thì cho người sang báo với ta là được.”

Vân Nương nghe xong liền cảm ơn Lãnh Uyển, một lát sau Nhị phu nhân cầm bức họa đi ra ngoài, tự mình đem trải rộng trên bàn, đối với ba người, tỷ muội Cẩm Nương cùng Lãnh Uyển, vẫy vẫy tay gọi lại.

Ba người liền đi đến gần xem, bức tranh quả nhiên rất cổ, sờ dĩ nói cổ bởi vì cái cuộn tranh bị mài đến bóng loáng, mà giấy vẽ bức tranh đã ố vàng bên trong rồi, chẳng qua là nội dung vẽ kia làm cho Cẩm Nương không hiểu ra sao, đó không phải là một bức tranh sơn thủy, cũng không phải là cảnh trí, mà là vẽ như bản đồ bát quái, tám phần bên ngoài vẽ rất kỳ quái, tương tự... , Cẩm Nương nhìn có chút quen mắt, nhưng không làm sao nhớ nổi đã nhìn thấy ở nơi nào, không khỏi nhíu mày, cố gắng nhớ lại.

Vân Nương tự nhiên cùng Cẩm Nương giống nhau, xem không hiểu sự huyền diệu của bức tranh, chỉ có Lãnh Uyển, vừa nhìn thấy họa đồ kia, sắc mặt liền thay đổi, hai mắt lộ ra vẻ kỳ dị. Cẩm Nương vừa nhắc mắt, liền chạm ánh mắt Nhị thái thái phóng tới, nàng nhún nhún vai, đối với Nhị phu nhân ý là không giúp

gì được, chỉ tay nói: “Thật đúng là xem không hiểu rồi, Nhị phu nhân, ngài thật đúng là quá xem trọng Cẩm Nương.”

Lãnh Uyển nghe liền che miệng nở nụ cười, đối với Nhị thái thái thì lễ một cái, nói: “Đa tạ Nhị thái thái hào phóng, hôm nay thật làm cho Uyển Nhi mở rộng tầm mắt rồi, tranh này là bức Tường Vân Bát Phong, nghe nói nó vốn được khắc vào một khối Mặc Ngọc thượng hạng, vốn là..... Chi bảo gia truyền của Giản phủ thân vương, Nhị phu nhân chịu cho Lãnh Uyển cùng gia tẩu, là hai ngoại nhân, tham quan học hỏi, Lãnh Uyển thật không biết lấy chi cảm tạ.”

Nhị phu nhân nghe liền mỉm cười, nhìn nàng nói: “Họa đồ này nguyên là lão gia nhà ta giữ, Lão thái gia đem tranh này truyền lại cho lão gia nhà ta...” Nói đến chỗ này, Nhị phu nhân cố ý dừng lại, ánh mắt Lãnh Uyển càng sáng lên, mặc dù biết Nhị phu nhân đang cố gây chú ý..., nàng ta là người thông minh, chỉ lướt qua một chút cũng coi là xem thấu, mình muốn truyền đạt tin tức cần nhấn nhủ, như thế cũng đã đủ rồi.

Chỉ có Vân Nương nghe được, là không hiểu ra sao, nàng liền quay đầu nhìn Cẩm Nương. Cẩm Nương, hôm nay nếu thật là được Vương gia cùng Vương phi coi trọng, thì gia truyền chi bảo kia có khả năng truyền cho Cẩm Nương là rất lớn, Giản phủ thân vương là quý tộc bao nhiêu đời trong Đại Cẩm triều, ... có thể để cho nhiều cô gái thế gia ưu ái, nghe nói, Giản thân vương phủ còn nắm trong tay một con đường phát tài bí mật, đó là chuyện mà nhiều quý tộc trong kinh rất hâm mộ, hàng năm nó đã vì Đại Cẩm triều kiếm hơn vạn vạn lượng kim ngân, nhưng hoàng thượng lại chỉ để ột nhà Giản thân vương nắm giữ, chớ nói những Vương gia khác, chính là hoàng tử hoàng tôn muốn nhúng tay, cũng là khó như lên trời.

Chuyện này, gần đây nàng mới nghe Lãnh Uyển nói thôi, nhìn Lãnh Uyển kia rất có ý muốn gả vào Giản thân vương phủ, chẳng qua là hai bên cũng chưa đến tuổi lập gia đình, mà nàng đối với Tam thiếu gia lại có tình, cho nên, việc hôn sự này rất có thể thành.

Chưa nói đến cái gì khác, chỉ cần có con đường phát tài kia, cũng đáng để Lãnh Uyển thử một lần, bức tranh ở chỗ Nhị phu nhân, như vậy.... Sợ là có thể thành.... Nếu thật sự thành, thành tựu sau này rất khó biết được.

Bất quá, Vân Nương hy vọng nhất vẫn là Cẩm Nương có thể có được nó, dù sao nàng là muội muội của mình, lại mềm lòng, chỉ cần mình dùng chút ít tâm cơ, còn sợ gì không đòi được chỗ tốt ở trước mặt nàng?

Nghe Lãnh Uyển vừa nói, Cẩm Nương coi như là hiểu, quả nhiên, Nhị phu nhân ý tại ngôn ngoại (ý không ở trong lời) a, Hắc ngọc kia, Vương gia đã ở trước mặt thân tộc toàn phủ, ỳnh, có thể nói là toàn bộ phủ đều biết chuyện, tuy mình cầm rồi, nhưng cái gì cũng không biết, xem ra, Vương gia chẳng qua là quyết định đem quyền thừa kế kia ỳnh, lúc nào tiếp nhận thì phải xem năng lực của mình rồi, không trách Vương phi lần trước thử dò xét năng lực đích thực của mình, hôm nay, Nhị phu nhân lại cầm tranh này ra.... Thật đúng là muốn ỳnh tự hiểu sao?

Cẩm Nương làm bộ như nghe không hiểu Nhị thái thái cùng Lãnh Uyển nói..., chỉ là ngây ngốc đứng một bên nhìn một hồi, liền nói: “Lãnh gia muội muội thật đúng là rất bác học a, ta nhìn tranh này mãi mà xem không hiểu, ai, ta thật đúng là mắt hết mắt mũi a.” , vừa nói vừa khoan thai đi ra.

Nhị thái thái ngược mắt cười như không cười mà nhìn Cẩm Nương: “Cháu dâu cũng rất thành thực, hiện tại người mới gả vào có bao lâu đâu, tự nhiên là xem không hiểu rồi.” Vừa nói, Nhị thái thái cũng chậm chậm đem bức tranh kia thu hồi, cũng không chỉ rõ tranh này là Mặc Ngọc nằm trong tay Cẩm Nương, để lại cho Lãnh Uyển cùng Tôn Vân Nương suy nghĩ vô hạn.

Cẩm Nương cũng đã hiểu một chút ý tứ trong lòng Nhị thái thái, một là thử dò xét mình, xem mình đối với Mặc Ngọc biết mấy phần, hai nha, chính là dụ dỗ Lãnh Uyển.

Bà muốn cùng Trữ vương phủ kết thân, thân phận Tam thiếu gia của Lãnh Hoa Hiên không đủ sức nặng, mới rồi bà cố ý nói bức tranh kia là Lão thái gia truyền cho Nhị lão gia, đưa ra một tin tức như vậy để Lãnh Uyển nhận thức sai lầm, không trách được vì sao bà luôn nhắm vào mình, thì ra là thế tử vị, bọn họ không chiếm được, cho nên liền muốn đoạt mất ngọc trong tay mình, hừ, nghĩ cũng đừng nghĩ, không có cửa đâu.

Tiểu nha đầu ... đi lên dâng trà, Cẩm Nương nhàn nhã uống một hớp, tùy ý hỏi Nhị phu nhân: “ Nhị phu nhân, lúc trước ngài vội vàng trở lại, vậy Tổ Cẩm cô nương kia đã tốt chưa?”

Nhị phu nhân nghe được thì ngẩn ra, trong con ngươi trong trẻo lạnh lùng phát ra một tia hàn khí như đao nhìn về phía Cẩm Nương, đó vốn là chuyện xấu trong phủ, bà không muốn cùng Cẩm Nương ở trước mặt người ngoài, nói ra.

Cẩm Nương vừa thấy, làm bộ như vô ý, trên mặt lộ ra nụ cười mỉa, nhỏ giọng nói: “Ai, cái kia.... Là tiểu nha đầu Yên nhi mới vừa rồi nói, Tổ Cẩm kia vốn cũng không tệ, muốn cháu dâu đến xin ngài người này, trong nhà cháu dâu không phải là thiếu hai người sao?”

Lời này nghe giống như là giải thích, trên thực tế là đang ép Nhị phu nhân trả lời, làm cho nàng phải ở trước mặt Lãnh Uyển nói chuyện Tổ Cẩm.

Quả nhiên, Nhị phu nhân nhịu nhịu mày, sắc mặt trầm xuống nói: “Thì ra là như vậy a, cũng phải, lúc trước bọn họ đưa người cho người rồi, chỉ có Nhị thẩm ta .., là không nghĩ tới việc này, một hồi nữa ta chọn hai người tốt cho người, Tổ Cẩm không được, nàng... Thân thể không tốt.”

“Lúc trước treo cổ không có cứu được sao?” Cẩm Nương lập tức quan tâm hỏi tiếp, nàng và Lãnh Hoa Đình ở cùng nhau đã lâu, cũng học được vẻ mặt hồn nhiên cùng vô tội, để cho Nhị thái thái trong lòng chậm lại, muốn phát tác cũng không được, chỉ có thể mắng nàng trong lòng.

“Cũng ... đã cứu rồi, hôm nay vẫn còn tỉnh dưỡng, mấy người các người xem, trà này là dùng nước từ tuyết tan pha ra, sao không thấy các người khen gì hết vậy?”, Nhị phu nhân cứng nhắc, vòng vo chuyển đề tài.

Cho nên Cẩm Nương cũng không tiếp tục nói chuyện Tổ Cẩm nữa, nàng vốn cũng không phải thật lòng đòi Tổ Cẩm, chuyện này, tới đây, cũng đã vào lòng người nghe, vì thế vừa chuyển mắt, quả nhiên nhìn thấy bộ dáng Lãnh Uyển như có điều suy nghĩ, trông mắt thỉnh thoảng lại ngó ra bên ngoài, đáng tiếc, vị nam tử kia vẫn không kịp thời xuất hiện.

Uống một chút trà xong, Tôn Vân Nương cũng có chút ngồi không yên, nàng còn muốn đi cửa hàng thành Đông, nên thỉnh thoảng lại nhìn Cẩm Nương nháy mắt, Cẩm Nương liền cười, nhìn Nhị phu nhân nói: “Nhị thẩm, đại tỷ của ta tới vài lần rồi, vẫn chưa có đi viện ta bên kia một chút, lúc này ta cũng không thể để cho các nàng cứ như vậy về, nên xin người để các nàng qua đó xem một chút.”

Lãnh Uyển nghe vội nói: “Chị dâu đi qua đi, ta... Ta không được thoải mái, ở chỗ Nhị phu nhân chờ chị dâu là được.”

Nhị phu nhân cũng muốn cùng Lãnh Uyển gần gũi hơn chút ít, nên liên tục cười nói: “Cứ quyết định như vậy đi, cháu dâu, người mang thể tử phi qua chỗ đại tẩu thì lễ đi, một hồi rồi về chỗ ta dùng bữa tối ?”

Cẩm Nương nghe thì cười đến híp mắt lại, nói: “Nhị thẩm thật là người tinh ý, biết ta sẽ không chiêu đãi khách đâu, nhưng ta lại đang muốn xin Nhị thẩm bữa cơm đây.”

Nhị phu nhân nghe liền làm bộ muốn đánh nàng: “Người, miệng lưỡi này, người nói người sẽ không đãi khách, bất quá là muốn ăn theo Quận chúa thôi.”

Cẩm Nương vội vàng cười, xin khoan dung, rồi cũng khom mình hành lễ, lôi kéo Vân Nương ra khỏi phòng.

Vừa ra khỏi cửa, Cẩm Nương cố ý đi chậm lại một chút, nghiêng đầu tìm Yên nhi. Yên nhi không có ở đây. Cẩm Nương có hơi chút thất vọng, lúc này, liền nghe được một tiếng khóc thê lương truyền đến: “Tỷ nha, người.... Người không thể làm tiếp việc ngọc nữa, người không thể nhẫn tâm bỏ lại Yên nhi a.”

Cẩm Nương nghe trong mắt liền hiện lên một nụ cười, xem ra, Tổ Cẩm kia cũng không phải là người không, rất biết tìm thời cơ náo loạn rồi, âm thanh lớn như vậy, trong nhà Lãnh Uyển không nghe được mới là lạ.

Cho nên cố ý lôi kéo Vân Nương hướng tiếng khóc kia đi tới, Vân Nương ngạc nhiên nói: “Nha đầu trong Đông phủ náo loạn, người xen vào làm cái gì.”

Cẩm Nương quay đầu lại, cười một tiếng, lên tiếng nói với Vân Nương: “Đại tỷ còn nhớ rõ lần trước ở trong rừng Tiểu Trúc nghe được chuyện lần trước không? Người không cảm thấy rất thú vị sao?”

Vân Nương vừa nghe, quả nhiên háng há đi tới, cũng kéo tay nàng nói: “Ồ đồ, xảy ra chuyện dĩ nhiên phải đi nói cho chủ mẫu, người đi nhìn xem khổ chủ là có chuyện gì?”

Cầm Nương nghĩ cũng phải, nhìn trong nội viện này không có một nha hoàn, bà Tử nào đi bẩm báo Nhị phu nhân, nghĩ đến chắc cũng hạ nghiêm lệnh rồi, không được mang chuyện này đi quấy rầy, cho nên liền cầm tay Vân Nương kéo, vội vàng, hấp tấp quay lại nhà Nhị phu nhân, vừa vào cửa, liền sợ hãi nói: “Ai nha, Nhị thẩm, Tổ Cầm kia thật giống như lại đang tìm cái chết nữa, ngài mau quay ra xem sao đi, dù thế nào cũng là mạng người, nghe nói, nàng nguyên là thiếp thân nha hoàn của Tam thiếu gia, Tam thiếu gia giờ không có ở đây, nếu thật xảy ra chuyện, Tam thiếu gia trở lại sẽ không vui.”

Nhị phu nhân chưa từng thấy ai đáng ghét như vậy, gương mặt trong trẻo lạnh lùng không nhịn được vẻ buồn bực. Lãnh Uyển vừa nghe tên Tam thiếu gia thì cả kinh đứng lên, trong lòng lộ ra vẻ nghi ngờ tức giận. Nhị phu nhân không có cách nào khác, nên không thể làm gì khác hơn là đối với Cầm Nương nói: “Người ở nơi này cùng Uyển Nhi và thế tử phi, ta đi xem một chút liền quay lại.”

Lời còn chưa dứt, thì phía ngoài, tiếng ồn ào vang lên, có người hét chói tai, có người quát tháo, Cầm Nương đuổi cổ bày ra một bộ dạng bát quái, lẩm bẩm nói: “Ai nha, nhìn Tam đệ một vẻ vân đàm phong thanh, bộ dáng trịch tiên, không nghĩ tới cũng là người đa tình, đại tỷ, bụng của Tổ Cầm kia hình như cũng lớn đấy.”

Vân Nương vừa nghe, quay đầu nhìn sắc mặt Lãnh Uyển, trong lòng liền dâng lên có chút hả hê, ca ca Lãnh Uyển cũng không phải chính là bề ngoài tuấn đạt, bên trong hoang đường cầu thả sao? Cũng tốt, làm vội muội của hấn gả ột người như thế, cũng bị khổ như mình, rất tốt a.

Vì vậy vội vàng đáp: “Ai nha, lần trước, là chúng ta, ở trong rừng trúc nhỏ, nhìn thấy người kia, khi đó đã có rồi sao, thật giống như van xin thiếu gia thu nàng, đáng thương.... Ách... Không phải là nàng câu dẫn chủ tử chứ?” Nửa câu sau thì nhìn sắc mặt Lãnh Uyển đổi lời.

Cầm Nương cũng không nói thêm nữa, liền nâng váy hương phía ngoài đi ra, Lãnh Uyển, đây còn ngồi được nữa, cũng đi theo ra ngoài, muốn nhìn xem tội cùng là chuyện gì.

Trong viện, hai bà Tử thô kệch đang kéo một cô gái còn trẻ tuổi hướng hậu viện đi, Nhị phu nhân đang mặt lạnh đứng ở trong sân nhìn: “Đừng có mặt mà không biết xấu hổ, người, nếu còn náo loạn nữa, ta gọi người đến bán người đi.”

Cầm Nương nhướng mắt, nhìn một cái, thấy cô gái khóc rống chính là người lần trước nàng thấy, không khỏi cùng Vân Nương liếc mắt nhìn nhau, làm bộ như không để ý kéo Lãnh Uyển đi vào nhà, giống như đang giúp Nhị phu nhân che giấu.

Nhưng cô gái này cũng nhìn thấy Lãnh Uyển, nàng giống như phát điên, tránh phải tránh trái xông qua bên này, hai bà Tử tựa hồ trong lòng có bận tâm, không dám hạ thủ quá nặng, có thể là sợ dả thương thai nhi trong bụng nàng, nên nhất thời thả tay, để cho Tổ Cầm lao đến, sắc mặt Nhị phu nhân run lên, ngăn cản Tổ Cầm nói: “Người còn muốn làm cái gì?”

Tổ Cầm kia cũng đã nhào tới dưới chân Cầm Nương, khóc lóc van xin: “Nhị thiếu phu nhân, người ta đều nói người là người mềm lòng, thiện tâm, van xin người... Xin người giúp nô tỳ một chút thôi, trong bụng nô tỳ có hài tử, nô tỳ không muốn chết a.”

83. Chương 83

TT: từ chương 83 trở đi sẽ đổi xưng hô Nhị phu nhân thành Nhị thái thái, vì ta thấy thái thái đúng hơn.

Cầm Nương nghe được cũng bị kinh ngạc một hồi, nguyên tưởng rằng nàng bỏ nhào qua để tìm Lãnh Uyển xin giúp đỡ, nếu nàng thông minh thì nên biết Lãnh Uyển mới là chủ mẫu tương lai của nàng, một nha đầu đã hoài thai, muốn sống sót, không đi cầu Nhị thái thái, không đi cầu chủ mẫu tương lai, lại tới xin một chủ tử viện khác, không phải quá không hợp lý sao?

Nghĩ đến đây, Cầm Nương, khẽ nâng mắt thấy Nhị thái thái, chỉ thấy Nhị thái thái, tuy nét mặt nghiêm trọng, nhưng trong mắt thoáng vẻ sắc bén, hăng hái quá hóa dở, buổi sáng, bà ta cũng biết rõ việc Tổ Cầm

tự sát, người thông minh tháo vát như bà ta, xử lý một nha đầu thông phòng nho nhỏ không phải là quá dễ dàng sao? Cầm bấy vừa rồi cũng quá đơn giản, chẳng lẽ.... Người này lại là một quân cờ của bà ta nữa?

Nghĩ vậy, Cầm Nương giả bộ như rất bối rối, trốn sang bên kia Nhị thái thái, chỉ vào Tổ Cầm nói: “Người, nha đầu không có đạo lý này, chủ mẫu đích thực đứng ở chỗ này, người cầu ta làm cái gì?”

Tổ Cầm nghe xong, nước mắt như mưa, vẻ mặt bất lực, thảm thiết kêu lên: “Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ.... Nếu như còn có đường đi, cần gì phải.... Van xin ngài, xin thương xót cứu nô tỳ một mạng a.”

Cầm Nương nghe xong liền than nhẹ một tiếng, quay sang nói với Nhị thái thái: “Nàng... Hài tử trong bụng là...”

Nhị thái thái nhắm mắt, trên mặt lộ ra một chút không được tự nhiên, thật lâu mới nói: “Vốn là đại nha đầu trong phòng Hiên nhi, làm việc cũng chịu khó, vốn định để Hiên nhi cưới chính thê xong, sẽ để Hiên nhi thu nàng, không nghĩ tới, đột nhiên thân thể nàng có...”. Nói đến chỗ này, Nhị phu nhân dừng lại một chút, quay sang nhìn sắc mặt Lãnh Uyển. Quả nhiên, Lãnh Uyển biến sắc, trong mắt hiện lên một tia tức giận.

Lại nói tiếp: “Ai ngờ... Hiên nhi cũng không chịu nhận, nói là không có chạm qua nàng, làm gì mà có hài tử, hôm nay hỏi lại nàng, nàng lại không chịu nói ra, còn... Tìm cái chết làm loạn, ai, nếu không phải nghĩ trong bụng nàng có một mạng, ta lại không phải là người có lòng dạ ác độc bỉ ổi đến vậy, thì thực hận không thể bán nàng đi cho nhẹ nợ.”

Lãnh Uyển nghe xong lời này, sắc mặt mới tốt lên một chút, trong mắt lộ ra vẻ mừng rỡ, đối với Nhị thái thái nói: “Nhị thái thái, ngài thật đúng là thiện tâm, nhìn xem người yêu mị này, cử chỉ như thế..., còn giữ làm cái gì, làm dơ thanh danh phủ ngài, nếu là ta, bất kể nàng hoài thai là đã chủng nào, cũng sẽ bị đánh hoặc là không được làm công việc cũ.”

Cầm Nương nghe được chấn động, Lãnh Uyển, xưa nay ưu nhã, đáng yêu, nguyên lai cũng là người có lòng dạ ác độc, những lời này cho thấy ..., xem ra, trái tim của mình vẫn là không đủ mạnh mẽ, không đủ cứng rắn a, Lãnh Uyển là lớn lên từ trong đấu tranh trạch viện, từ nhỏ sợ là đã tiếp nhận giáo dục như thế, thủ đoạn xử trí người đến mức này, cũng cho là rất bình thường.

Tổ Yên nghe được lời nói của Nhị thái thái, sắc mặt càng thêm bất lực, thống khổ, trong mắt hiện lên một vẻ hận sâu sắc, lại không thể phản bác, đành phải vùi đầu khóc rống. Cầm Nương ... kéo Vân Nương đi, việc này không kéo mình vào là tốt rồi, lại không quản thai nhi trong bụng Tổ Cầm là của ai, xem điệu bộ này tựa như lấy mình làm bia đỡ đạn, nàng mới không ngu như vậy, một Bình nhi còn chưa đủ sao? Chuyện trong Đông phủ này không quan hệ tới nàng.

“Đại tỷ, chúng ta đi thôi, nhìn sắc trời cũng không còn sớm, một hồi nữa còn phải trở về ăn cơm tối với Nhị thái thái.” Nói xong, Cầm Nương thần thiên hướng ngoài viện đi ra.

Nhị thái thái thấy thế liền nhíu mày, quay đầu gấp gấp nói với Cầm Nương: “Cháu dâu, người không phải nói, muốn xin Tổ Cầm đi sao? Ai, người xem nàng huyền oán thể này, khiến đầu ta cũng đau luôn, không bằng cho người a, hài tử trong bụng không quản hấn là ai, ..., từ nay về sau làm bà tử quản sự cũng không tệ lắm.”

Cầm Nương nghe xong khóe môi nhất thời cong lên, vẻ mặt đau khổ, một bộ dạng như không muốn nói: “Nhị thẩm, ngài tha cho ta đi, trong phòng ta đã lắm chuyện rồi, nếu lại thêm một người như vậy, trời ạ, không phải muốn quay cho ta chóng mặt sao? Lúc trước có thể không biết nên nghĩ nàng là người nhân phẩm không đoan chính, hôm nay nay như vậy ta nào dám nói lời xin cho nàng qua chứ.” Nói với Nhị thái thái xong liền làm ra bộ dạng hơi sợ hãi.

Nhị thái thái nghe xong liền trừng mắt nhìn Tổ Cầm, Tổ Cầm từ trên mặt đất bò dậy, nhằm hướng đại thụ thẳng tắp nhào tới, hai bà tử nhanh tay kéo lại, bằng không, nàng một ngày có thể chết đến ba lần a.

Lúc này, Yên nhi, một mực trốn ở trong phòng, đã chạy ra, lại bỏ nhào dưới chân Cầm Nương quỳ xuống: “Nhị thiếu phu nhân, cầu xin ngài cứu gia tỷ a, nàng, ở đây, trong phủ thật sự là... Thật sự là không sống nổi nữa a? Cả trong nội viện đều mừng nàng là vụng trộm tư tình, nữ tử đức hạnh xấu xa, gia tỷ... Gia tỷ không phải là người như vậy, cầu ngài, cho nàng một công việc trong phủ a, mới có thể nhặt được một mạng, bằng không, lời ra tiếng vào thôi cũng đủ dim chết nàng.”

Lời nói này nói rất hợp tình hợp lý, bất quá, vậy thì tính sao, càng muốn cho ta thu, thì chúng tỏ càng có mục đích, Cẩm Nương mang vẻ mặt đau khổ, đỡ Yên nhi đứng dậy, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Ai, con người a, làm việc sai thì phải chịu trách nhiệm, tỷ tỷ người quả thật đã làm sai, người nên cầu xin Nhị thái thái, tìm cho nàng một gã sai vật mà gả, cũng coi như giữ lại danh tiếng của nàng, người, hay ta giúp người đi cầu xin.”

Nhị thái thái sớm nghe được lời của nàng, mặt tái xám, không đợi nàng mở miệng, tiện thể nói luôn: “Chính là gã sai vật cũng sẽ không muốn cái thai trong bụng này, người nam nhân nào nguyện ý thay người khác nuôi nhi tử trong nhà, đừng nói nữa.”

Cẩm Nương nghe xong, rất bất đắc dĩ nhìn Tổ Cẩm từ trên xuống dưới, nửa ngày sau mới hướng Nhị thái thái nói: “Ta xem nàng lớn lên cũng mi thanh mục tú, nếu không... Đưa cho Tam thẩm, Tam thẩm bên kia cũng thiếu người, chỗ đó cách Đông phủ hơi xa một ít, hơn nữa, Tam thẩm lại là người thiện tâm, dịu dàng, tính tình ngoan ngoãn, đối với hạ nhân cũng tốt...”

Lời còn chưa nói hết, Tổ Cẩm trong mắt liền lộ ra vẻ tuyệt vọng, nhìn nhị thái thái hét to lên: “Không... Thái thái, không cần phải tống nô tỳ đi tây phủ a, không cần đâu.” Sợ tam lão gia sao, hừ, vậy mà đem bom nhét vào viện của ta, khi dễ ta là người ngu à.

Vân Nương vừa nghe, thì nở nụ cười, chen miệng nói: “Vậy cũng được, ý kiến này hay, chưa biết chừng Tam lão gia sẽ thu nàng vào phòng, như vậy cũng là một kết quả tốt, có thể sống khá giả so với hiện tại thì tốt hơn nhiều.”

Lãnh Uyển cũng tiếp lời, nói: “Ừ, vậy cũng xem như cứu nàng một mạng, coi như là làm việc thiện tích đức, Nhị thái thái, không bằng cứ như vậy đi, cũng đỡ phải ví một hạ nhân ti tiện mà khiến cả phủ bất an.”

Nhị thái thái giật mình đứng trong viện, mắt lóe ra không biết làm như thế nào cho phải, trong nội tâm tức giận đến mức thiếu chút nữa thì thổ huyết, không nghĩ tới Cẩm Nương lại nảy ra cái chủ ý thối tha như vậy, đang nghĩ ngợi nên xoay chuyển như thế nào, thì Lãnh Hoa Hiên từ phía ngoài đi vào, vẫn là bộ dáng vân đạm thanh phong, khí chất như trúc như nguyệt, như tiên sa xuống trần, không dính nửa điểm bụi bặm. Sự xuất hiện của hắn làm cho hai mắt người ta tỏa sáng, Cẩm Nương không nhịn được, lại nhìn chằm chằm, suýt ca chính là suýt ca a, nhìn sao cũng đều đẹp mắt.

Lãnh Uyển xấu hổ, mang vẻ mặt e sợ nhìn Lãnh Hoa Hiên, vẻ mặt xinh đẹp đỏ ửng, mắt hạnh vụng trộm liếc sang Lãnh Hoa Hiên, lại cup mắt xuống, cúi đầu, bày ra bộ dạng hiền thực nhỏ nhắn xinh xắn.

Lãnh Hoa Hiên đến gần Nhị thái thái, rất quý củ, thi lễ Nhị thái thái một cái, lại ôn nhã hướng Vân Nương cùng Cẩm Nương thi lễ, rồi giơ mắt lên, cười nhìn Lãnh Uyển nói: “Nhị muội, hôm nay, như thế nào lại đến đây, nhiều ngày không thấy, nhị muội càng ngày càng rực rỡ.”

Lãnh Uyển nghe xong, thì thẹn thùng ngẩng lên, mắt vừa chạm đến con người trong triều ôn nhu của Lãnh Hoa Hiên liền bị dính chặt, một bên muốn nhận, một bên muốn thu, Cẩm Nương nhìn thấy quả là buồn cười, rõ ràng chính là một bộ dáng tình chàng ý thiếp nha, xem ra, hôn sự này tám chín phần sẽ thành, hừ, cho là có thể thành đi, cũng phải chuẩn bị lễ vật tặng cho Nhị thái thái mới được, bằng không, bằng không món nợ ngày hôm đó bà ta quá được lợi rồi.

“Ai nha, Tam đệ, người tới đây thật vừa vặn, đây chính là người của nhà người, hôm nay nàng đang muốn tìm cái chết đó, chúng ta mới thỉnh Nhị thái thái đem nàng đưa cho Tam thẩm, đỡ phải náo loạn trong nội viện làm các người không được yên tĩnh.” Cẩm Nương, giống như cười mà không phải cười, nhìn Lãnh Hoa Hiên nói, nàng có cảm giác, Lãnh Hoa Hiên này nhất định không giống mặt ngoài ôn nhã thoát tục, việc của Tổ Cẩm, cho dù thực không quan hệ với hắn, chỉ sợ hắn cũng biết rõ ràng.

Lãnh Hoa Hiên nghe xong, quả nhiên, sắc mặt không tốt lắm, mắt lộ ra vẻ không đành lòng, nói với Nhị thái thái: “Nương, Tổ Cẩm... Tuy sai phạm, nhưng dù sao cũng là người phục vụ cho nhi tử từ nhỏ, ngài... cho nàng một cơ hội a, Tam thúc, người kia, ngài cũng biết... Nàng đi, sợ là chỉ có một chữ chết, nếu không, ngài đưa nàng đi Phật đường, chỗ của nãi nãi đang cần người phục vụ, coi như là ngài hết lòng hiếu tâm.”

Thôi đi, người bất trạch mà còn muốn đưa đi Phật đường? Cái này rõ ràng là Lãnh Hoa Hiên giấu đầu hử đuôi. Cẩm Nương cười lạnh, nhìn về phía Lãnh Uyển, quả nhiên, sắc mặt Lãnh Uyển rất không tốt, nàng

cũng là người thông minh hơn người, chỉ mấy câu nói đó sẽ sinh cho nàng nhiều ý nghĩ đi. Cẩm Nương cười, nhìn xem tình thế phát triển, đoan trang bình tĩnh, tuyệt đối không có ý vội vã rời đi.

Nhị thái thái bất đắc dĩ nhìn Lãnh Hoa Hiên, gật đầu nói: “Theo ý người a, ai, người nha, chính là người bên ngoài quá mức ôn hòa, mới có thể để người phía dưới làm ra chuyện xấu xa này, còn liên lụy đến thanh danh của mình!”

Lãnh Hoa Hiên nghe xong, vội cúi đầu nhận lỗi, trong nội tâm Cẩm Nương càng thêm chắc chắn, hài tử trong bụng Tổ Cẩm cho dù không phải là của Lãnh Hoa Hiên, cũng sẽ là của chủ tử nào đó, lúc trước dùng phương pháp kia là muốn mình mềm lòng, trong lúc mình không phòng bị thì sẽ nhét người vào nội viện của mình.

Nghĩ lại, nếu đứa trẻ kia thật sự là cháu nội của Nhị thái thái, mà mình vừa rồi muốn đem nàng đưa cho Tam lão gia, này... Không phải cháu nội phải đổi thành cháu họ sao? Nghĩ như thế, trong lòng nàng cười ngất, không trách Lãnh Hoa Hiên phải đi ra kịp thời như vậy, biết rõ cầu tình sẽ làm Lãnh Uyển không vui, vẫn bị buộc phải đi diễn tiết mục thiện tâm cứu nô tỳ.

Đùa giỡn cũng xong rồi, nên Cẩm Nương liền kéo Vân Nương cáo từ. Lãnh Hoa Hiên đuổi theo sau nói: “Nhị tẩu, thuốc lần trước.... Nhị ca đã dùng chưa? Cũng không biết có tác dụng không?”

Cẩm Nương dừng chân lại, quay đầu nhìn hắn, con mắt thanh tịnh, sáng ngời hàm chứa một tia tìm tòi nghiên cứu: “Đã dùng, ta cũng không có nói rõ với nhị ca người, chỉ nói là chính mình tìm phương thuốc cho hắn thử, thử xong xác thực có khá hơn một chút, bất quá...”, nói đến chỗ này nàng cố ý dừng lại một chút, ánh mắt lại âm trầm xuống rồi.

Quả nhiên Lãnh Hoa Hiên vội vàng hỏi thăm: “Bất quá như thế nào? Không biết.... Có chỗ nào khác không tốt à?” Âm thanh kia vừa vội vàng vừa lo lắng, phảng phất thật sự như thay Lãnh Hoa Đình lo lắng.

Cẩm Nương, vẻ mặt đau khổ, bộ dáng đau lòng, thương tâm: “Ừ, hôm nay cũng không biết có phải là thuốc dùng không đúng hay không, buổi sáng hôm nay, tướng công mới phát tác lần thứ nhất, hôm nay còn nằm trên giường chưa có tỉnh.”

Lãnh Hoa Hiên vừa nghe, mày kiếm hơi nhíu, thần sắc lo lắng, giọng nói đều run lên: “Lại... Phát tác? Như thế nào lại thế ... Thuốc này rõ ràng chính là...”

“Hiên nhi, bệnh của Tiểu Đình cũng không phải là một ngày hai ngày, người cũng đã tận tâm rồi.” Nhị thái thái đột nhiên cắt đứt lời Lãnh Hoa Hiên nói, an ủi hắn.

Cẩm Nương không khỏi mê muội, xem bộ dáng Lãnh Hoa Hiên thật sự rất quan tâm Lãnh Hoa Đình a, lời mà hắn chưa nói xong là có ý gì?

“Nếu không người mau mau đến thăm tướng công đi? Tam đệ.” Cẩm Nương quyết định thử một chút.

Lãnh Hoa Hiên nhìn Nhị thái thái, có chút bất lực, thở dài nói với Cẩm Nương: “Nhị ca sợ là không muốn gặp ta.”

Thật sự là như thế, dù hắn đi, Lãnh Hoa Đình cũng không có hòa nhã với hắn, bất quá..

“Người đi thêm mấy lần thì tốt rồi? Tướng công chỉ là tính tính tiểu hài tử, đâu có thể nhớ kỹ chuyện quá khứ, lòng tốt của người, hắn chắc có thể hiểu được được.”

Lãnh Hoa Hiên nghe xong, thì ngẩng phắt đầu lên, mắt lộ ra vẻ mừng rỡ, có chút không tự tin mà hỏi thăm: “Thật sự sao? Nhị ca... Hắn sẽ không chán ghét ta sao?”

“Hiên nhi.... Nhị ca người, hôm nay, đang dưỡng bệnh, người ít đi quấy rầy hắn đi.” Nhị thái thái, sắc mặt âm trầm, quát tháo Lãnh Hoa Hiên. Lãnh Hoa Hiên nhìn Nhị thái thái, rồi cúi đầu âm trầm, sau đó thì nhìn Cẩm Nương lộ ra một nụ cười khổ, hành lễ xong, cũng không quản Lãnh Uyển trong nội viện, mà đi thẳng.

Cẩm Nương bị bộ dáng kia của hắn khiến cho trong đầu có chút sững sờ, rối loạn, để ý cũng để ý không rõ. Nhị thái thái ở trước mặt mình, không cho phép Lãnh Hoa Hiên đi thăm Lãnh Hoa Đình, trong này nhất định có nguyên nhân, xem thần sắc kia của Lãnh Hoa Hiên, cũng không giống giả, ánh mắt hắn quá mức

ấm áp, sạch sẽ, người có đôi mắt trong sạch như vậy làm sao sẽ có bụng tiểu nhân đen tối, âm hiểm đây? Hoặc là, chính mình đã trách lầm hân?

Lãnh Uyển kinh ngạc nhìn bóng lưng đi xa của Lãnh Hoa Hiên, Nhị thái thái kêu nàng một tiếng, nàng cũng chưa hoàn hồn. Vân Nương nhìn thấy liền cười, chọc nàng một cái nói: “Đều đi xa rồi, nhị muội muội.”

Lúc này Lãnh Uyển mới ngượng ngừng thả mắt xuống, đi theo Nhị thái thái vào phòng.

Vân Nương cấp bách kéo Cẩm Nương đi, bắt quát hỏi thăm: “Tứ muội muội, bức tranh đó người nhìn thực không hiểu sao? Nghe nói là đồ gia truyền của Giản Thân Vương phủ, muội phu chính là con trai trưởng, hôm nay lại không có thể tử vị, Vương gia hẳn là đem Mặc Ngọc này truyền cho các người mới đúng.”

Cẩm Nương nghe mà đau đầu, nhưng lại cười nói: “Ta là con gái mới xuất giá hơn một tháng, nào biết cái gì gia truyền chi bảo a, người không nghe Nhị thái thái nói sao, bức tranh này là lão thái gia lúc còn sống truyền cho Nhị lão gia đó? Chưa chừng là ở tại chi thứ hai, bằng không, dùng thân phận của Uyển Nhi, làm sao lại muốn cùng Tam thiếu gia kết thân, không phải quá ủy khuất nàng sao?”

Vân Nương nghe xong, trong mắt lộ ra vẻ thất vọng, quay đầu nghĩ kỹ, rồi lấy tay chọc lên trán Cẩm Nương: “Người nên ngoan ngoãn chút ít, các người đã không có tước vị, lại không đem bảo vật truyền tới tay, từ nay về sau khi hiểu được người sẽ hối hận.”

Cẩm Nương cúi đầu cười khổ, nói: “Được rồi, ta nghe đại tỷ, ta dẫn người đi gặp vương phi a, đến đây hai lần, cũng không thể như lần thứ nhất mà không đi”

Vân Nương nghe xong trên mặt lộ vẻ xấu hổ, mắt liếc trộm Cẩm Nương nói: “Tay không mà đi sao? Hôm nay ta tới cũng không mang theo quà, như vậy mà sang chào hỏi thì quá thất lễ rồi.”

Cẩm Nương nghe xong liền oán thầm trong lòng, người tự nhiên là không mang theo, ngay cả đồ cưới của ta người cũng muốn đoạt, tính khí keo kiệt quá đi.

“Vật gì mà Vương phi chưa thấy qua? Người chỉ cần thành tâm đến, đi thôi, không phải còn muốn làm chính sự sao?” Cẩm Nương buông lỏng Vân Nương, trở về chính phòng mình.

Lãnh Hoa Đình đã thức dậy, ngồi trong phòng đọc sách, gặp Cẩm Nương dẫn theo Vân Nương tiến đến, hân nhú đôi lông mi thanh tú, khách khí kêu một tiếng: “Đại tỷ”, xem như chào hỏi, sau đó mắt lại nhìn vào sách.

Vân Nương liền cảm giác có điểm không được tự nhiên, Cẩm Nương kéo nàng ngồi xuống, gọi Tứ nhi mang trà tới, Phong nhi cùng Mãn nhi nguyên cũng nhận ra Vân Nương, đi tới thi lễ, mọi người nói đùa vài câu, xem như giải tỏa cho Vân Nương khỏi xấu hổ.

Vân Nương tự đánh giá bài biện trong phòng Cẩm Nương, các vật trong phòng không chỗ nào không là quý báu trân phẩm, trà cụ trên bàn thường dùng cũng là trù sứ trong cung chế ra, trên vách chỗ treo bức họa, không nói đến có phải danh gia hi phẩm hay không, cũng là họa trục nạm vàng, khiến cho Vân Nương chắc lưỡi than thầm, sau lưng, bát uyên ương này trong rất sống động, nguyên tưởng rằng Trữ Vương phủ đã đủ giàu có xa hoa, nhưng so với Giản Thân Vương phủ thật sự là kém không chỉ một hai điểm, càng xem, trong mắt Vân Nương càng lộ vẻ hâm mộ rõ ràng.

Mà ngay cả Phong nhi luôn luôn đằng hoàng nhìn thấy ánh mắt của Đại cô nương cũng cảm thấy xấu hổ, đều là từ Tôn gia tới, đại cô nương còn là một đích nữ đứng đắn, lại lộ ra ánh mắt tham lam như vậy sao? Cô gia còn đang ngồi đây mà?

“Đại tỷ, người người chuẩn bị xong chưa? Khi nào thì đi gặp Tam lão gia? Ta gọi Lãnh Khiêm dẫn đường giúp người.” Cẩm Nương đối với đại tỷ này thật sự không còn gì để nói, nàng, dù thế nào cũng là thế tử phi, có thể đem ánh mắt kia kiềm tống lại một chút được không a.

“À, chuẩn bị tốt rồi, sáng mai người giúp ta hẹn Tam lão gia đi, người nha, vẫn là tự đưa đến chỗ Tam thái thái thì tốt hơn, ta là một nữ nhân trong nhà, cũng không thích hợp xuất đầu lộ diện ở bên ngoài, Tam thái thu người, người giúp nói vụn vào mới có thể thành à.” Vân Nương, cuối cùng cũng đem ánh mắt thu lại, trở về bộ dáng đoan trang.

“Đại tỷ cũng thiệt là, việc này ta đi nói cũng không phải tốt lắm, người là của chính người, đi sang bên này của Tam lão gia, để cho các nàng nói vun vào, sau đó người lại phái một quân sử đặc lực mời Tam lão gia đi ra bên ngoài chơi một chút, nói rõ ý muốn, Tam lão gia cũng là người sáng khoái, nhất định sẽ đáp ứng.” Cẩm Nương cười, nói cho Vân Nương kể sách.

Vân Nương nghe thấy biện pháp này không sai, nội tâm cũng hưng phấn lên, nghĩ chính mình rốt cục cũng có thể thuận lợi kiếm đồng tiền lớn, mắt mày không khỏi đều cười mị mị, vừa chuyển con người, thì chứng kiến Lãnh Hoa Đình cau mày, lạnh lùng nhìn qua, nàng không khỏi ngậm miệng, ngưỡng ngừng cười nói: “Muội phu lại thích xem sách, nhớ đến Nhị muội của ta là Ngọc Nương cũng rất thích xem sách, nàng ấy còn là một tài nữ.”

Cẩm Nương vừa nghe lời này, lông mày nhíu lại, không có việc đề cập đến Ngọc Nương làm cái gì, còn đang nghi hoặc, thì lại nghe Vân Nương tiếp tục nói: “Cái bình phòng chỗ các người chính là thêu hai mặt sao? Ai nha, tỷ muội trong nhà ta, chỉ có Ngọc Nương có thể lĩnh hội chiêu thức tuyệt kỹ ấy, nhớ lại năm đó Vân sư phó khen ngợi sự thông tuệ của nàng không dứt, Cẩm Nương, tay nghề của người mặc dù tốt, nhưng so với Ngọc Nương, vẫn là kém một chút nha.”

Lời nói thật như thế, nàng ta chỉ muốn khoa trương khen Ngọc Nương, còn ở trước mặt Lãnh Hoa Đình, chẳng lẽ là Muốn làm bà mai? Cẩm Nương bị ý nghĩ của mình làm sặc, một miệng đầy trà thiếu chút nữa phun toàn bộ ra ngoài.

Mặt Lãnh Hoa Đình một bên liền đen, đẩy xe lăn tới giúp nàng vượt lưng, mắng: “Uống trà cũng không chú ý chút ít, chuyện nhảm chán mà cũng cần thận nghe sao?”, nói xong lại cầm khăn lau miệng cho Cẩm Nương, động tác vừa nhu hòa vừa tỉ mỉ.

Vân Nương nghe thấy, sắc mặt cứng đờ, lại nhìn vợ chồng Cẩm Nương tình cảm ngọt ngào thì hâm mộ, đồng thời không khỏi than thở, Ngọc Nương a, ta muối mặt giúp người nói vun vào, hình như người ta căn bản không có ý tứ này, tình cảm phu thê họ rất tốt, người có thể chen chân vào được sao?

Lại nói tào lao vài câu xong, Vân Nương liền muốn đi bái kiến vương phi, Cẩm Nương muốn đích thân dẫn nàng ta đi, nhưng Lãnh Hoa Đình kéo tay nàng nói: “Để Tú cô dẫn đại tỷ đi, đầu ta đau nhức, người giúp ta xoa xoa.”

Cẩm Nương vừa nghe, có một chút ngại ngần, Vân Nương lúc này nhãn lực tốt hơn nhiều, đã tự đứng lên nói: “Tú cô đưa ta đi cũng giống như vậy thôi, đều là người lâu năm trong nhà, rất quen thuộc.”

Vân Nương vừa ra khỏi cửa, Lãnh Hoa Đình liền nhéo mũi Cẩm Nương: “Nha đầu ngốc, đang yên ổn, người còn cùng các nàng qua lại làm chi? Còn ngại nàng hại người không đủ sao?”

Cẩm Nương bị hấn nhéo mũi, che giọng, hít thở không thông, vênh lỗ mũi lên nói: “Lỗ mũi của ta thật dễ nhìn, nên chàng ghen ghét nó, không có việc gì cũng tóm lấy.”

Lãnh Hoa Đình buông lỏng tay, thấy cái mũi khéo léo của nàng bị mình vụn hồng hồng, bộ dáng vừa đáng yêu vừa buồn cười, không khỏi hé môi nói: “Nàng có chỗ nào là đẹp mắt, xấu chết người a.”, thấy Cẩm Nương muốn nổi giận, thì vội vàng nói tiếp: “Bất quá cũng rất đáng yêu.”

Lúc này Cẩm Nương mới mở miệng, xoa xoa cái mũi bị hấn tóm làm cho ngứa ngứa, nói: “Dù sao ta có mặc kệ nàng, thì nàng cũng sẽ quần quýt lấy ta, bằng không để cho nàng cùng tam lão gia âm ỉ với nhau đi, ta, bất quá là làm người trung gian, thành hay bại đều dựa vào vận khí của nàng, là nàng ta tìm tới ta, tương lai có thiệt thòi, cũng không oán ta được.”

Lãnh Hoa Đình hơi lặng yên một hồi, con mắt lóe sáng nhìn xem nàng, rồi lại vẫn bất mãn nói: “Nàng ta không nói một câu nào tốt, từ nay về sau ít cùng nàng ta qua lại, còn Nhị tỷ nàng nữa, càng buồn nôn muốn chết, từ nay về sau nàng ấy có vào phủ, thì cũng đừng có cho vào viện, kéo ta nhìn thấy lại chán ghét,” nói xong thì tự mình đẩy xe tiến vào trong buồng.

Cẩm Nương liền đem chuyện Lãnh Hoa Đình nói với hấn, hỏi: “Có lẽ hấn thực sự có ý tốt muốn giúp chàng, phương thuốc này cũng không biết thực tốt không, xem dạng như vậy cũng không giống người xấu a.”

Lãnh Hoa Đình hừ lạnh một tiếng, nói: “Đúng như vậy thì thế nào, phương thuốc của nương tử đã rất tốt rồi, ta còn mạo hiểm đi đổi làm gì?”

Cẩm Nương vừa nghĩ thấy cũng đúng, nên không hề đề cập hẳn việc này nữa, bất quá, nghĩ lại, thì tự đi lật ra bao thuốc Lãn Hoa Hiên mang đến, nhìn kỹ hồi lâu, cũng không nhìn ra vấn đề gì.

Một hồi sau Tú cô trở lại, hỏi Cẩm Nương muốn cùng Vân Nương tới phòng nhị thái thái dùng cơm hay không? Cẩm Nương xem sắc mặt Lãn Hoa Đình không tốt, liền nói Tứ nhi đi từ chối, sắc mặt Lãn Hoa Đình mới tốt lên chút ít.

Cẩm Nương liền cùng ở bên cạnh hẳn. Hẳn đọc sách, nàng thêm tú y, thỉnh thoảng cũng nói chuyện vài câu. Tú cô liền cầm tờ giấy nhỏ bộ dáng do dự, muốn nói lại thôi. Cẩm Nương liền nhớ lại chính mình lúc trước giao việc cho nàng, liền đứng lên, đến hậu đường, Tú cô cũng đi theo, nhỏ giọng nói: “Đều là không có độc, chỉ là bổ thêm dược liệu.”

Cẩm Nương nghe xong, trong nội tâm rung mình, hỏi: “Thêm dược liệu gì?”

“Cam thảo”

“Vậy đối với thân thể có hại hay không?” Cam thảo, Cẩm Nương đã nghe nói qua, là một vị thuốc Đông y bình thường, có thể thanh nhiệt giải độc, trừ bỏ đờm, khởi ho, cũng hẳn là một vị thuốc bổ nhạ, cho thêm cam thảo có tác dụng gì? Xem biểu lộ của Ngọc nhi, hẳn là nàng đã thêm cam thảo vào, hoặc ít nhất nàng ta biết rõ đã bỏ vào.

Cẩm Nương trăm mối nghi ngờ vẫn không có cách giải, cam thảo cũng không có độc tính, cử động của Ngọc nhi lần này ý muốn như thế nào? Tú cô càng không biết cái này có những tác dụng gì nên theo Cẩm Nương cùng trở vào nhà.

Buổi tối, trước khi đi ngủ, Ngọc nhi tiến tới hầu hạ Lãn Hoa Đình thay quần áo, thần sắc thoải mái thản nhiên, so với ngày thường không có gì khác biệt. Cẩm Nương vụng trộm chú ý đến, mấy lần muốn mở miệng hỏi lại nhin xuống, vừa vặn Tú cô bưng thuốc lên, đúng lúc Lãn Hoa Đình muốn uống thuốc lần thứ hai. Tú cô cũng giống như thường ngày, sẽ đem thuốc để trên tủ đầu giường, dặn dò Cẩm Nương đưa cho nhị thiếu gia uống.

Cẩm Nương thuận miệng đáp ứng, thì đã thấy con mắt Ngọc nhi nhìn chén thuốc liếc mắt vài lần, liền nhướng mày, bưng chén đến đưa cho Lãn Hoa Đình, “Tướng công, uống thuốc.”

Ngọc nhi nghe xong liền nhìn Cẩm Nương nói: “Thiếu phu nhân không phải nói đây là thuốc bồi bổ thân thể của người sao? Như thế nào... lại đưa cho thiếu gia uống?”

“A, cái này không phải, đây là phương thuốc mới hôm kia Hiên thiếu gia đưa tới, nói là có thể trị chân cho gia nhanh hơn.” Cẩm Nương thuận miệng nói ra, ngược lại Lãn Hoa Đình khó hiểu liếc nhìn Cẩm Nương, nhưng cũng không nhiều lời, bưng chén thuốc, một hơi uống hết.

Ngọc nhi nhìn thấy liền nở nụ cười: “Như thế rất tốt, có phương thuốc mới, chân Gia không chừng ngày nào đó sẽ tốt hơn.”

Lãn Hoa Đình bỏ chén thuốc xuống, đặng muốn phun ra, đưa mắt nhìn Cẩm Nương, muốn nàng có thể cho hẳn một món ăn vặt cho đỡ đắng, ai biết Cẩm Nương lại nhìn Ngọc nhi nói: “Gia các người vẫn là thương nhớ cái chén tổ yến hầm cách thủy hồi giờ ngọc kia, Ngọc nhi, không bằng người đi làm, để cho ta cùng Gia ăn khuya.”

Ngọc nhi nghe xong thì giật mình, rồi lập tức lui xuống.

Cẩm Nương lại cầm lấy cái phương thuốc kia nhìn kỹ, cuối cùng hai mắt tỏa sáng, tức giận đến mức đem phương thuốc vỡ thành một nắm, phương thuốc đó có vị thuốc là xương sống của cá chép, cũng là thuốc bình thường, bản thân cam thảo không có độc, nhưng nếu ăn một lúc cùng cá chép, vậy thì có độc, trách nàng ta luôn quan tâm Lãn Hoa Đình thuốc uống như vậy, nguyên lai, nàng là người của Nhị thái thái, hoặc là người của Lãn Hoa Hiên.

Nhất thời Cẩm Nương lại nghĩ tới thực đơn bình thường của Lãn Hoa Đình, tựa hồ mỗi ngày đều có một con cá chép, thịt kho tàu hầm, đều làm thành những món khác nhau, nói như vậy, chỗ đồ uống hầm cách thủy cho Lãn Hoa Đình sợ là đã thả cam thảo vào, trách không được Lãn Hoa Đình là bị người ta hạ độc được nhưng lại có triệu chứng bệnh viêm tĩnh mạch, rồi lại không bao lâu mà phát độc một lần, mà viêm

tĩnh mạch thì không có loại bệnh trạng này, có trời biết hần đã ăn loại thức ăn hỗn hợp đó đã bao lâu, người có võ công cao như vậy, cũng khó chống đỡ được độc tố từng ít từng ít đưa vào cơ thể một như thế, tích lũy càng nhiều thì càng bị ăn mòn a.

Cầm Nương càng nghĩ càng tức giận, càng nghĩ lòng càng chua xót, trong cả phủ, còn có ai là người bọn hần có thể tin nhiệm chứ?

Lãnh Hoa Đình thấy sắc mặt Cầm Nương rất khó nhìn, liền đẩy xe lăn tới, giặt ống tay áo của nàng, nói to với nàng: “Nương tử, kỳ thật ...”

Cầm Nương nghe được, ngực trì trệ, kim lòng không được, nhào vào trong ngực hần, kêu lên đau đớn: “Tướng công... Ta... Từ nay về sau nhất định không để cho người khác khi dễ chàng, nhất định không cho.”

Con người trong mắt phượng của hần sáng tinh khiết, chói như sao, ..., tuy không biết vì sao đột nhiên nàng nói như thế, bất quá, tình cảm ám áp quán quýt không thôi, làm trong lòng hần đồng thời rung động, lại cảm thấy thân tình đã từng bị thương giờ đều được lấp tràn đầy, chăm chú ôm thân thể nhu nhược của nàng, vỗ lưng nàng, giọng nói lướt nhẹ như gió làm rơi hoa, “Ta, cũng sẽ không để người khác khi dễ nàng, nương tử.”

Cầm Nương ngẩng đầu, khe vuốt lông mày dài tuấn tú của hần, rưng rưng cười nói: “Từ sáng mai, ta muốn đích thân xuống bếp, tất cả toàn bộ ẩm thực của chàng đều do ta xử lý, không mượn tay bất luận kẻ nào.”

Lãnh Hoa Đình cười sáng lạng, dung mạo ..., tuấn mỹ làm người khác hít thở không thông, điểm nhẹ đầu mũi của nàng nói: “Tốt, tất cả toàn bộ nghe theo nàng, nhà chúng ta, do nương tử định đoạt hết.”

Cầm Nương nghe xong cũng thần nhiên cười, hờn dỗi vắn mũi hần, reo to lên: “Cái mũi của ta vốn so với người đẹp hơn nha, tuy nói không yêu nghiệt bằng người, nhưng cũng là giai nhân thanh tú, không ăng ta xấu.”

Một lúc sau Ngọc nhi thực sự bừng tỉnh dậy. Cầm Nương bừng chén đưa cho Lãnh Hoa Đình, mà mình cũng ăn một chén. Sau khi ăn xong, bộ dạng hơi bất nhả đuôi chân tựa trên ghế dài nằm, vuốt bụng nói với Ngọc nhi: “Ngọc nhi, tay nghề của người càng ngày càng tốt, tổ yến hầm cách thủy này đậm nhạt vừa phải, rất là nhẹ nhàng khoang khoái a, có muốn nhận phần thưởng nữa không?”, nói xong, thì nhìn chung quanh một chút, thuận tay lấy từ trên đầu mình cây trâm khảm ngọc nạm vàng cho Ngọc nhi, lại nói: “Sáng mai cho người rảnh một ngày, người cũng nhiều ngày chưa có về thăm người nhà rồi, dù sao sáng mai ta cũng không có việc gì, thiếu gia có ta chăm sóc.”

Ngọc nhi thấy Lãnh Hoa Đình thực uống hết chén tổ yến kia, liền cười nói tạ ơn, cầm cây trâm lui xuống.

Ngày thứ hai, Tứ nhi đến giúp Cầm Nương chải đầu, phát hiện thiếu một cây trâm, liền hỏi: “Thiếu phụ nhân, hôm qua, ngài có mang trâm vàng đi đâu không? Nô tỳ tìm nửa ngày cũng không thấy, hay là mất rồi?”

Cầm Nương nghe xong liền nhíu mi, cũng xoay người nhìn hộp trang sức bên cạnh, vừa tìm vừa nói: “Nha, đây chính là bộ trang sức mẫu thân cho ta lúc vào phủ, bị mất là không hay, đều là đồ tốt, nương mà biết chắc chắn sẽ trách ta sợ ý.”

Tứ nhi sốt ruột tìm lại hai lần, vẫn không tìm được. Cầm Nương liền kêu: “Không phải là bị trộm chứ, ai nha, muốn trộm cũng đừng trộm đồ nương tặng cho ta nha.”

Lãnh Hoa Đình đứng dậy nhìn nàng, một bộ dáng vội vàng hấp tấp, cho rằng nàng đã quên việc đêm qua định nói, thì thấy Cầm Nương nhìn hần trừng mắt, mặc dù hần khó hiểu, nhưng vẫn phụ họa nàng nói: “Nếu là trộm thì không thể nào vào được, cái trâm này là đồ nương thưởng nàng, bị mất đồ trưởng bối ban cho cũng không hay, tìm kỹ xem, trong phòng không tìm thấy, thì đi điều tra toàn viện đi, không thể để cái gì đó không cánh mà bay a.”

Tứ nhi nghe xong cũng hiểu được lý do, nhất thời mời Tú cô đến cùng tìm, mọi người tìm một vòng tròn cũng không tìm được, Tú cô nhân tiện nói: “Nhị thiếu phụ nhân, việc này không bỏ qua được, ngài vào phủ mới hơn một tháng, mà đã mất đồ, đó là chuyện quan trọng, rõ ràng là có người xem ngài còn trẻ dễ bắt nạt, nếu không tra rõ ràng, từ nay về sau sợ là có người sẽ ngồi lên đầu ngài.”

Cầm Nương nghe xong liền nói: “Vốn cũng chỉ là vật ngoài thân a, bị mất thì thôi, bất quá, đây chính là vương phi tặng cho ta, bị mất sẽ không hay, cũng được, Tú cô, người dẫn vài người đi tìm, xem ai lấy, ..., a, kêu luôn quản sự phòng bếp và các ma ma cùng đi.”

Tú cô nghe được thì giật mình, tìm thứ này mà phải gọi quản sự phòng bếp làm cái gì? Cầm Nương nhìn thấy liền cười nói: “Ai, viện này rất lớn, người lại nhiều, tổng số người người cũng không quản hết được, ta thấy Trương ma ma trong phòng bếp làm việc trầm ổn, đã nghĩ muốn đề bạt nàng, ừ, một hồi nữa người dẫn theo Phong nhi, còn Trương ma ma dẫn theo Tứ nhi đi tìm a, phòng nhị đẳng do người tìm, còn một ít phòng khác do Trương ma ma tìm, cứ như vậy đi, giờ thìn sắp tới rồi, ta còn phải đi thỉnh an mẫu thân.”

Tú cô, trong lòng rung mình, đây là chứng tỏ Thiếu phu nhân không tín nhiệm mình sao? Bất quá, xem sắc mặt Cầm Nương không tốt, nên cũng không dám hỏi lại, đành phải dẫn người đi xuống.

Không bao lâu, Trương ma ma trong phòng bếp đã trở lại, nàng, bất quá chỉ hơn bốn mươi tuổi, làn da trắng trẻo, sắc sảo, hoàn toàn không giống người trong phòng bếp thường xuyên tiếp xúc với khói dầu. Cầm Nương ngồi ngay ngắn ở giữa phòng, Lãnh Hoa Đình, cũng là một thân áo bào mới tinh, thần sắc sáng khoái ngồi bên cạnh, cả người càng thêm vẻ xinh đẹp, yêu mỹ, chỉ là ánh mắt nhàn nhạt, dường như không cái gì có thể khơi dậy hào hứng của hắn.

Trương ma ma mang sắc mặt vui mừng tiến vào, khom người thi lễ và nói với Cầm Nương: “Nô tỳ tới báo với Thiếu phu nhân kết quả công việc, ngài nói đi tìm cây trầm nô tỳ đã lục soát được.”

Cầm Nương nghe xong, ánh mắt sáng lên, thân thể kích động nghiêng về phía trước: “A, mau đem tới cho ta xem.”

Trương ma ma, vẻ mặt đắc ý, đem trầm vàng trình lên, mắt nhìn Lãnh Hoa Đình nói: “Thiếu phu nhân, cây trầm này chính là..” Nàng dừng một chút, có vẻ lúng túng, bộ dáng không biết nói gì cho tốt.

“Tìm được ở nơi nào? Người không nói trong phòng nào.” Cầm Nương cầm cây trầm trên tay vui vô cùng, vội nói.

“Ồ ... trong phòng Ngọc nhi cô nương tìm được.” Trương ma ma chần chờ một chút mới trả lời.

Cầm Nương nghe được, khẽ giật mình, gương mặt chăm chú nhìn Trương ma ma: “Việc này không thể có nửa điểm sơ suất, hôm nay bên cạnh nhị gia Ngọc nhi là người đắc lực, nàng chính là người hầu lâu năm trong phòng a.”

Trương ma ma vừa nghe liền vội đẩy Tứ nhi ra làm chứng, nói: “Nô tỳ chính là cùng Tứ nhi cô nương đi, còn hai bà tử trong vườn đi theo nữa, tất cả mọi người có thể làm chứng, nô tỳ cũng không dám tùy tiện đổ oan cho người tốt.”

Tứ nhi cũng xác nhận, Cầm Nương liền nhìn về phía Lãnh Hoa Đình. Lãnh Hoa Đình nghe nói cây trầm tìm được trong phòng Ngọc nhi, mặt tái mét, xông tới Trương ma ma quát: “Đi, dẫn người đi, đem Ngọc nhi kéo tới đây cho ta, dám trộm đồ của nương tử ta, hôm nay Gia không thể tha nàng.”

Trương ma ma nghe xong, khoe miệng cười tươi, vung tay lên, dẫn theo hai bà tử khác đi xuống.

Qua hai khắc, Ngọc nhi mang bộ dáng nổi giận đùng đùng, hất hai bà tử đằng sau muốn kéo nàng, nàng phất tay áo lên, nói: “Người, mắt chó mù rồi sao, cô nương ta đây cũng không phải là người các người có thể tùy tiện bắt, cây trầm là phần thưởng của Thiếu phu nhân, xem ai dám du hãm ta.”

Vừa vào nhà, Ngọc nhi liền dập đầu nói với Cầm Nương: “Nhị thiếu phu nhân, ngài phải làm chủ cho nô tỳ, cây trầm này chính là buổi tối hôm qua ngài thưởng cho ta, nô tỳ phục vụ thiếu gia lâu lắm rồi, cho tới bây giờ ...”

Cầm Nương nghe được, khẽ giật mình, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, nói: “Cây trầm này chính là phần thưởng trong bộ trang sức vương phi cho ta, làm sao ta có thể thưởng cho người? Người nhìn kỹ xem, cái trầm này ít nhất cũng đáng giá hai trăm lượng, nếu ta muốn thưởng, cũng sẽ không cầm vật của vương phi ban à thưởng cho người a, tuy cây trầm người đã lấy, nhưng ta nể tình người là người phục vụ thiếu gia lâu năm, ta cũng sẽ không truy cứu.”

Ngọc nhi tức giận đến trừng mắt lóu lưởi, hướng Lãnh Hoa Đình quỳ xuống: “Nhị thiếu gia, buổi tối hôm qua người cũng tận mắt nhìn thấy, cây trâm xác thực là phần thưởng của thiếu phu nhân, ta còn nhận ở trước mặt ngài nha.”

Lãnh Hoa Đình sắc mặt âm u, con mắt như phun ra lửa, cũng không để ý Ngọc nhi, nhìn Cẩm Nương quát: “Người chính là người mềm yếu, hôm nay nàng dám trộm cây trâm của người, sáng mai lại dám trộm vòng cổ của người, nói nhảm nhiều như vậy làm cái gì, đem ra đánh là được.”

Ngọc nhi nghe xong, thì không thể tin nhìn Lãnh Hoa Đình, “Thiếu gia... Thiếu gia, nô tỳ thật sự không có trộm, thật là phần thưởng của thiếu phu nhân nha, người... Người chẳng lẽ không nhớ rõ a.” rồi lại quay đầu nhìn Cẩm Nương nói: “Thiếu phu nhân, thiếu gia đầu óc không tốt, nhưng ta chính là người trong sạch, rõ ràng đây là phần thưởng của người, sao có thể hãm hại người tốt chứ?”

Cẩm Nương vừa nghe được giận dữ, đem cây trâm bẻ đôi, đập lên trên bàn, nhìn Ngọc nhi quát: “Lớn mật, dám khinh khi, mắng thiếu gia, khi nào thì đầu óc thiếu gia không tốt? Ngày bình thường thật đúng là sùng người lên tới trời, hôm nay người khi dễ ta cùng thiếu gia, một người thân thể yếu ớt, một thì còn trẻ a! Người đâu, đem nàng kéo ra, trước đánh hai mươi gậy rồi nói sau.”

Trương bà tử cũng không đợi Ngọc nhi nháo thêm, vung tay lên, hai bà tử liền kéo Ngọc nhi đi ra ngoài. Ngọc nhi giãy dụa, khóc rống nói: “Nhị thiếu phu nhân... Người hãm hại ta, người xếp đặt hãm hại ta, ta không có trộm, ta không trộm đồ đạc của người, thiếu gia, ngài đừng nghe nhị thiếu phu nhân, nàng là muốn đem người bên cạnh người diệt hết toàn bộ.”

Trương ma ma nghe nàng càng nói càng khó nghe, liền muốn lấy vải bịt miệng Ngọc nhi. Cẩm Nương cười lạnh nói: “Để kệ nàng, xem nàng còn có thể nói cái gì để nghe hơn, mới rồi các người cũng đều nhìn thấy, nàng nói Gia trông thấy ta thưởng nàng, Gia là hạng người gì, các người rõ ràng nhất, Gia chính là người thành thực nhất, các người đã gặp qua Gia nói dối sao?”

Một đám nha hoàn, bà tử nghe xong đều cảm thấy lời nhị thiếu phu nhân rất có lý, nhị thiếu gia, mặc dù có chút hung dữ với nô tỳ, nhưng cho tới bây giờ tựa như đứa bé, cực kỳ đơn thuần, nói đều là lời thật, cây trâm cũng thực quý trọng, sợ là mỗi ngày Ngọc nhi nhìn thấy đã sớm động tâm tư suy nghĩ lệch lạc.

Tiếng kêu thảm thiết của Ngọc nhi truyền rất nhanh trong nội viện, một bà tử bên cạnh lạnh lùng đếm số gậy, một, hai, ba...

Trong lòng Cẩm Nương cũng đếm, nàng chính là muốn để Ngọc nhi kêu thảm, nhanh chóng kinh động một ít chim chóc đến.

Quả nhiên, không bao lâu, vương phi đến, sau lưng còn có Thượng Quan Mai cùng Lưu di nương đi theo.

Ngọc nhi còn đang kêu thảm thiết, thì Cẩm Nương được báo, vội vàng ra khỏi phòng nghênh đón, vừa thấy trận chiến này thật đúng là lớn a, không khỏi giễu cợt hai tiếng trong lòng, lúc này đây, nàng phải thay đổi phương thức cùng các nàng đấu, nàng sẽ không bao giờ ngốc mà đem chuyện này để ở một bên nữa, nơi này không có tòa án, dù xảy ra chuyện cũng không có quan tòa đến phán, người ta âm hiểm với nàng, thì nàng dùng âm hiểm đi đối phó lại, so sánh lòng dạ ác độc sao? Vậy thì xem ai so với ai hung ác hơn.

“Ồ, đây là có chuyện gì, sao lại đánh nha hoàn trong phòng Đình nhi, ai nha, ta nói vợ Tiểu Đình, người có phải đem ...” Lưu di nương từ xa đã không nóng không lạnh nói lên.

Vừa nói vừa đến gần Ngọc nhi, nhìn kỹ lại nói: “Ai nha, đừng đánh nữa, đây chính là nha đầu đắc lực bên cạnh Đình nhi, tỷ tỷ, nha đầu này không phải là người ban cho Tiểu Đình sao? Nhìn xem, đánh thật thảm quá, dường như toàn là máu.”

Vương phi nghe được khê giật mình, khó hiểu nhìn Cẩm Nương nói: “Con à (Hài tử), có chuyện gì vậy? Huyền nào kinh thiên động địa, Ngọc nhi đã sai phạm cái gì?”

Cẩm Nương mỉm cười, bộ dáng thản nhiên tự đắc, cầm lấy cây trâm bị chính mình bẻ gãy đưa cho vương phi xem: “Mẫu thân, nàng trộm cây trâm ngài thưởng cho ta, ta vốn là muốn tha cho nàng, nàng lại mắng ta hãm hại nàng, Cẩm Nương tức giận quá, nên cho người đánh nàng hai mươi gậy.”

Lưu di nương bên kia nghe xong, liền cười lạnh, nói: “Ngọc nhi đã phục dịch Đình nhi nhiều năm, nàng không phải người hành động không sạch sẽ đâu, con dâu Tiểu Đình à, ai, quả thật là người đang hăm hãi nàng sao?”

Cầm Nương nghe xong, trừng mắt, sắc bén nhìn Lưu di nương: “Di nương, nàng bắt quá là tiện tỵ mà thôi, Cầm Nương muốn phạt nàng cũng có một ngàn loại lý do, cần gì phải hăm hãi? Hơn nữa, người dường như quản rộng chút ít rồi, nàng chính là người trong nội viện ta, sẽ không phải ta chỉ xử lý một nô tỳ hành xử không sạch sẽ, cũng phải cần di nương nói ra nói vào sao.”, nói xong thì kéo tay vương phi, nhìn vương phi nói: “Nương, chỗ này mùi máu tươi rất nồng, lại lạnh nữa, chúng ta đi vào trong nói chuyện a.”

Vương phi thấy liền gật đầu, nàng đến xem, chính là sợ Cầm Nương lại bị người khác khi dễ, vừa nhìn thấy Cầm Nương sửa trị nô tỳ, liền thả tâm, Cầm Nương là hải tử thông tuệ, làm việc có chừng mực, tuyệt đối sẽ không cần quấy.

Gậy còn đang đánh, nhưng mấy bà tử không thấy Cầm Nương nói gì, cũng không ai dám dừng lại. Lưu di nương nhìn xem có chút sốt ruột, Thượng Quan Mai đứng bên cạnh kéo nàng nói: “Di nương, người quản chuyện này làm chi? Cho dù đánh chết cũng là người trong nội viện các nàng, có quan hệ gì đến chúng ta đâu.”

Lưu di nương nghe xong không khỏi trừng mắt mắt liếc nàng, từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, thấy Cầm Nương lôi kéo vương phi tiến vào, hoàn toàn không nhìn mình một chút, liền nói với Thượng Quan Mai: “Xem đi, người bình thường đối với nàng khách khách khí khí, hiện tại không phải cũng không giữ mặt mũi cho người sao?”

Lời nàng còn chưa dứt, Cầm Nương từ trong phòng đi ra, nhìn Thượng Quan Mai nói: “Chị dâu, mau vào uống chén trà a, trời lạnh quá.” Nói xong, liền đi ra đón nàng vào, nhưng lại lờ Lưu di nương đứng một bên, như không nhìn thấy nàng. Lưu di nương dậm chân, không kể nàng có thích hay không, cũng tự mình tiến lên đi phía trước.

Cuối cùng hai mươi gậy đã đánh xong, hai bà tử kéo Ngọc nhi vào nhà, Cầm Nương xem Ngọc nhi bị đánh máu me đầm đìa nói: “Người... có phục không?”

Ngọc nhi xém ngắt đi, hai bà tử kia ra sức rất xảo trá, chỉ dả thương cái mông, nhưng không làm nàng bị thương nội phủ, chỉ đau đến thấu xương, nửa người dưới không thể động đậy.

Nàng khê nâng đầu, hung hăng trừng mắt nhìn Cầm Nương: “Thiếu nữ này... là xem nô tỳ không vừa mắt, Châu nhi... là bị người hại chết, hiện giờ lại hướng nô tỳ hạ thủ.”, lại quay đầu nhìn vương phi nói: “Vương phi, năm đó ngài đem nô tỳ cùng Châu nhi, cả hai, đưa đến trong nội viện này... Phục vụ thiếu gia, hôm nay, nô tỳ sợ là cùng dạng với Châu nhi, không còn mạng trở về để phục mệnh.”

Nàng còn dám nói tới Châu nhi! Cầm Nương tức giận đến nổi mắt, cùng lắm chỉ mới mười mấy tuổi, mà tâm cơ lại thâm trầm như vậy, rõ ràng Châu nhi chính là nàng ta hăm hãi bức tử, lúc trước Châu nhi nhất định là không nói dối, vết thương trên tay nàng kỳ thật là Ngọc nhi đánh bị thương, xem ra, nhân vật lợi hại một mực ẩn trong phòng mình chính là Ngọc nhi, nàng hạ độc Lãng Hoa Đình ít nhất là sáu năm, lúc này còn dám vừa ăn cướp vừa la làng? Thật sự là muốn nhẫn, cũng không thể nhẫn nữa.

“Phục mệnh? Người đã là nô tỳ trong nội viện ta, sinh tử do ta cùng thiếu gia định đoạt, người sai phạm, ta liền có thể phạt người, chẳng lẽ người cho rằng người có thể tìm đến ai làm chỗ dựa, áp chế ta sao?”

Cầm Nương nói lời này thật có chút kiêu ngạo, nghe như không để vương phi vào mắt. Lưu di nương nghe xong, thì khước miệng câu lên nụ cười có chút hả hê, nói: “Hừ, tỷ tỷ, con dâu này thật có bản lĩnh, trước mặt mẹ chồng mà không cho nô tỳ tìm mẹ chồng làm chỗ dựa, ha ha, tỷ tỷ, cái này, chỗ dựa của nô tỳ không phải là người sao? Người dưới rất không sợ người a.”

Vương phi nghe xong lời Cầm Nương nói sắc mặt có biến hóa, đang muốn lên tiếng thì Lãng Hoa Đình, cách Lưu di nương không xa, đang uống trà, đột nhiên bưng chén trà nóng hổi nhằm Lưu di nương hất tới.

Lưu di nương bị trà giội cho đầy mặt, chảy khắp đầu và cổ, lập tức hét oa oa lên, trên mặt cũng bị trà nóng làm bị phỏng nhẹ, nàng, quan tâm nhất chính là dung mạo, cả đời hận nhất là vương phi so với nàng càng thêm xinh đẹp, hôm nay, bị nước ấm làm phỏng, nàng cũng không dám lau nước trên mặt, sợ bị phá tướng

mạo, giơ hai tay, nhảy lên cuồng loạn, kêu to: “ Muốn chết, người, Tiểu Đình hủy dung của ta, trời ạ, người.. Người quá điên.” Khá tốt, coi như là có lý trí, không có chữ âm lên loại lời như người bị liệt, tàn tật, xem ra, Lưu di nương, so với lão phu nhân, thông minh hơn nhiều, biết vương gia cùng vương phi kiêng kỵ nhất cái gì, cho dù tức giận, cũng không có một câu đưa mình rơi vào điểm bất lợi.

Vương phi đang định gọi người đến giúp nàng lau nước, ai ngờ, Lãnh Hoa Đình nghe Lưu di nương nói làm cho bức bối, tiện tay lại đem chén trà trong tay ném về hướng Lưu di nương lúc trước đứng, lập tức, đầu bên phải của Lưu di nương sưng mọng lớn, cái này coi như là Lãnh Hoa Đình hạ thủ lưu tình.

Lưu di nương “Ồi” một tiếng, định mắng lại, ôm đầu nghiêng nghiêng, liền thấy con người âm lãnh của Lãnh Hoa Đình, trông nội tâm im bật, chỉ dám khóc ô ô, không dám mắng lại.

Thượng Quan Mai, là lần đầu tiên tận mắt thấy Lãnh Hoa Đình đánh Lưu di nương, thì cả kinh, trợn mắt, há hốc mồm, một tay bùm lấy lồng ngực của mình nửa ngày, nói không ra lời.

Đừng nói Thượng Quan Mai, chính Cẩm Nương cũng bị hành động của hắn làm cho khiếp sợ tột đỉnh, nhưng trong nội tâm lại sướng đến cực điểm, thằng nhãi này hung hãn quá, ta thích a!

Vương phi sợ tình thế âm ỉ lớn, vội gọi người đỡ Lưu di nương trở về. Thượng Quan Mai cũng thấy trong ngực mình tim nhảy âm ỉ, nàng, nửa câu cũng không dám nói, sợ nói một cái không tốt, Lãnh Hoa Đình sẽ cầm gì đó đập chính mình, nhất thời như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, vẫn nên sớm rời đi thì tốt, liền đi tới đỡ Lưu di nương: “Di nương, chúng ta... Chúng ta trở về đi.”

Vừa muốn đứng dậy, đã thấy Lãnh Hoa Đường vừa vặn dẫn theo Lãnh Hoa Hiên đến đây. Hai người tiến vào phòng, chứng kiến bộ dáng Lưu di nương chật vật, Lãnh Hoa Đường bước đến gần, ân cần hỏi: “Di nương, bị làm sao vậy?”

Lưu di nương, đầu đầy ẩm ướt, mắt đều không mở ra được, trên đầu vết thương vừa đau dữ dội, vừa nghe giọng nhi tử thì cổ mở to mắt, không khỏi bi ai, sau một hồi ủy khuất nhẫn nhịn liền òa khóc lên: “Đường nhi, Đường nhi, người... Người nên vì vi nương làm chủ a, đệ đệ của người hắt trà nóng làm ta bị phỏng không nói, còn cầm chén trà đập ta, Đường nhi, mẫu tử chúng ta, chẳng lẽ cả đời phải bị các nàng khi dễ sao?”

Lãnh Hoa Đường vuốt nhẹ vai Lưu di nương, cầm khăn lau nước đọng trên mặt Lưu di nương, trong mắt xuất hiện băng sương, nhìn lại trong phòng, thấy vương phi cùng Cẩm Nương đều bình thản, ngồi ung dung, trên mặt không thấy nửa điểm kinh hoàng hay áy náy, lòng không khỏi trầm xuống, giúp Lưu di nương đi đến.

Cũng không hành lễ với vương phi, hai mắt nhìn gần vào vương phi nói: “ Mẫu thân, từ nhỏ Đường nhi cũng rất là tôn trọng người, cho rằng ngài là mẹ cả hiền thực nhất, Tiểu Đình, tính tình tiểu hài tử, ta không cùng hắn so đo, có thể tha thứ hắn nhiều lần đánh chửi, nhưng ngài dạy bảo hắn thế nào đây? Truyền xuống dưới, trong phủ nào có hiệu nghĩa tôn ti gì đáng nói nữa? Chẳng lẽ ngài muốn Tiểu Đình thành người cuồng vọng hung tàn sao?”

84. Chương 84: Viên Phòng

Vương phi nghe được thì sắc mặt biến hóa, trừng mắt nhìn Lãnh Hoa Đường nói: “ Người nói vậy là muốn chỉ trích bản phi sao?”. Ngày thường vương phi bình thản, khi cùng thể hệ con cháu nói chuyện cũng không dùng danh xưng bản phi, hôm nay, đã đưa phi vị ra, cũng là nói cho Lãnh Hoa Đường biết nàng là vương phi, thân phận tôn quý, cho dù nàng làm sai cái gì, cũng không phải do hắn, con một của vợ kế nói.

Lãnh Hoa Đường nghe được thì cứng đờ, cung kính nói: “Đường nhi không dám, chẳng qua di nương chính là mẹ đẻ Đường nhi, mắt thấy mẹ đẻ bị người khi dễ mà yên lặng là bất hiếu, thỉnh mẫu phi quán thúc Tiểu Đình, di nương bị thương là chuyện nhỏ, nuôi dưỡng Tiểu Đình thành tính tình quái đản, kiêu ngạo mới là chuyện lớn, xin mẫu phi nghĩ lại.”. Khí thế trong lời này so với lúc trước đã giảm đi nhiều.

Nhưng Vương phi lại không lĩnh tình, ánh mắt từ ái nhìn Lãnh Hoa Đình nói: “Đình nhi tính tình chất phác, lương thiện, ở đâu lại thành bất thường, nếu không có người nói chuyện càn quấy, vô lễ tới bản phi, thì làm sao lại khiến hấn tức giận chứ? Đình nhi cực kỳ hiếu thuận.”, nói xong mắt lạnh nhạt nghiêng đầu, ngán ngẩm nhìn Lưu di nương.

Lưu di nương vừa nghe, vốn đã nín khóc lại gào to lên, bộ dáng bị ủy khuất đến cực điểm. Lãnh Hoa Đường còn muốn nói thì Lãnh Hoa Hiên, sau khi vào phòng vẫn trầm mặc, đã mở miệng: “Đại ca, trên đầu di nương đều bị ướt rồi, lại bị thương, trước tiên giúp nàng trở về rửa mặt thay y phục đã, trời giá rét mà bị ướt, mà không trở về, sợ là sẽ bị cảm lạnh.”

Lãnh Hoa Đường nghe xong liền đưa mắt nhìn Ngọc nhi trên mặt đất, quay đầu nói với Thượng Quan Mai nói: “Nương tử qua đỡ di nương trở về đi.”

Thượng Quan Mai cảm giác trong phòng bị khí nặng nề nén đang khó chịu, nghe vậy liền tới đỡ Lưu di nương. Lưu di nương không cam lòng, nhìn Lãnh Hoa Đường nói: “Đường nhi, người.... Người nhất định không được thua kém, từ nay về sau vi nương chỉ có thể nhờ vào người.”, nói gần nói xa ý tứ là muốn Lãnh Hoa Đường nhớ kỹ nàng chịu khổ sở hôm nay, tương lai cần nhờ hấn để trả uất ức này.

Cầm Nương nghe thấy cười lạnh, nhìn Thượng Quan Mai đang muốn đi, nói: “Chị dâu, cần phải đỡ di nương cẩn thận, đừng để nước trà trên đầu làm ướt mặt đất lại ngã vấp lười sẽ không tốt đâu.”

Lưu di nương nghe được thì dừng lại, quay đầu hung hăng trừng mắt liếc Cầm Nương, Thượng Quan Mai thấy nàng thần sắc chật vật, thống khổ, trong lòng không khỏi mềm nhũn, ngậm cười, quay đầu nhìn Cầm Nương nói: “Đệ muội có thể yên tâm, có ta, quận chúa, làm tay vịn, di nương quyết sẽ không ngã sắp xuống.”, nói xong, liền đỡ Lưu di nương ra khỏi phòng.

Cầm Nương nghe xong, mắt hí lại, khoe miệng câu lên một vòng mỉa mai, thật không? Dùng thân phận quận chúa trấn áp ta? Một ngày nào đó, cho các người trông thấy thủ đoạn của ta, tuy không trù tính hại người, nhưng cuối cùng ta đã học được nếu lòng không hung ác, thì xuống tay vài lần thành thói quen hung ác, người không đánh ta, ta không phạm người, nếu như người phạm ta, ta cho các người hối hận vì sinh ra làm người.

Sau khi Lưu di nương cùng Thượng Quan Mai đã đi, thần sắc Lãnh Hoa Đường mới hòa hoãn đôi chút, liếc nhìn Ngọc nhi trên mặt đất, hấn nhều nhều mảy, nhưng lại nhìn Lãnh Hoa Đình nói: “ Nguyên là Tam đệ nói nhiều ngày chưa tới gặp Tiểu Đình nên rất tưởng niệm, lại sợ Tiểu Đình lỡ hấn đi, cho nên đại ca liền dẫn hấn đến đây, không nghĩ tới lại gặp phải việc này...”, nói đến đây, giọng hấn có chút trầm xuống, làm như tâm tình trầm trọng quá mức, cho nên dừng một chút, quay đầu nhìn Lãnh Hoa Hiên nói: “Tam đệ, dường như chúng ta tới không đúng lúc.”

Lãnh Hoa Hiên vẫn một mực lẳng lặng nhìn Lãnh Hoa Đình, con mắt ôn nhuận lộ ra thần sắc chờ đợi nóng bỏng, nghe thấy Lãnh Hoa Đường nói như thế, hấn có chút xấu hổ, nhoen cười, nhưng vẫn nhìn Lãnh Hoa Đình nói: “Nhị ca, đã lâu không gặp.”

Cầm Nương lạnh lùng, bàng quan nhìn hai huynh đệ biểu diễn, cũng không biết hôm nay ai diễn vai nào, nàng còn nhớ rõ lúc trước Lãnh Hoa Hiên đưa ình thuốc nói là chính bản thân hấn cầu người mới tìm được phương thuốc... Giờ lại biểu thị hấn tự lấy được thuốc, chưa từng nhờ người khác, việc này hấn cũng biết, hôm nay lại đến đây diễn cái cảnh huynh hữu tình đệ có ý cho ai xem?

Lãnh Hoa Đình nâng con người gợn sóng trong trẻo, nhàn nhạt đưa mắt nhìn Lãnh Hoa Hiên nửa ngày sau mới nói: “Thuốc người lấy còn không?”

Lãnh Hoa Hiên nghe xong, đầu tiên là giật mình, sau đó lập tức lộ vẻ vui mừng cuồng nhiệt: “Nhị ca, người.... Người tin ta sao? Vẫn còn, một hồi nữa ta sẽ đi tìm người nọ.” nói xong thì đi luôn.

Lãnh Hoa Đường túm cánh tay hấn nói: “Gấp cái gì, cái này không thể gấp gấp, thuốc này có thể chữa trị thương thế của Tiểu Đình, tự nhiên nên chuẩn bị một ít mới tốt.”

Lãnh Hoa Hiên nghe xong, hơi xấu hổ, liếc nhìn Lãnh Hoa Đình, nói: “Đúng vậy a, nhị ca, người... Người thật sự khá hơn một chút chứ, chị dâu nói, người lại phát tác, tiểu Hiên còn tưởng rằng... lại trị không có đúng bệnh.”

Lãnh Hoa Đình nhàm chán nhún vai, “Không biết, nương tử nói có tác dụng, dù sao ta nghe nương tử”, nói xong, thì quay đầu ôn nhu liếc Cẩm Nương.

Vương phi càng nghe càng hồ đồ, giật mình, hỏi Cẩm Nương: “Anh em Tiểu Hiên đưa đến đây thuốc gì cho Đình nhi? Thực sự dùng sao? Có khỏi sắc rồi?”

Cẩm Nương thực không biết nên trả lời vương phi như thế nào, nàng là nương của Tiểu Đình, muốn lừa gạt nàng ấy cũng có chút không nói lên lời, nhưng nàng ấy hết lần này tới lần khác không phải là người khôn khéo, Tiểu Đình rõ ràng không muốn cho nàng cùng vương gia biết rõ bệnh tình của hắn, liền thuận miệng nói qua loa: “Chỉ là cảm giác huyết mạch trên chân mềm đi chút ít, có tác dụng, cũng không lớn, hôm qua vẫn bị phát tác, xem ra, sợ là cũng không có dùng được a.”

Vương phi nghe xong, ánh mắt liền sắc bén nhìn về phía Lãnh Hoa Hiên, nhưng ngữ khí lại ôn hòa: “Tiểu Hiên a, thiết thời cho người rồi đã muốn tốt cho nhị ca, bất quá, thuốc này từ đâu mà có vậy, người về lấy chút ít đến đây, bá nương đưa cho thái y nhìn một cái, xem có thể thay đổi một ít dược liệu không, có lẽ sẽ có chút khỏi sắc, nói rõ thì sẽ có ít hơn.”

Lãnh Hoa Hiên nghe xong liếc nhìn Lãnh Hoa Đường, há miệng định nói thì Lãnh Hoa Đường ngắt lời, nói: “Mẫu phi nói không sai, sáng mai người đi lấy phương thuốc đưa tới ấu phi a, để thái y nghiên cứu một chút, nếu thật sự có thể chữa được chân của Tiểu Đình dù là chút ít thôi, cũng là đại hỷ trong phủ chúng ta.”

Lãnh Hoa Hiên nghi hoặc nhìn hắn, sau đó trịnh trọng gật đầu, nói: “Một tí nữa Tiểu Hiên sẽ đi ngay.”, sau khi nói xong, thì chậm rãi nhìn hướng Lãnh Hoa Đình một cái, tựa như hải tử sợ người lớn chán ghét mà vứt bỏ, trong mắt thoáng một tia ủy khuất nhỏ nhoi cùng một chút tình cảm. Cẩm Nương nhìn, càng cảm thấy khó hiểu, nếu như thật sự là Lãnh Hoa Hiên hạ độc tướng công, thì hành động của hắn che dấu quá tốt đi, ánh mắt trong sáng, sạch sẽ, ấm áp như vậy, còn mang theo ý e sợ, như thật sự sợ Lãnh Hoa Đình đuổi hắn đi.

“Nhị ca... Tiểu Hiên từ sớm đã nghĩ tới thăm người, chỉ là... Sợ nhị ca không thích Tiểu Hiên.” Lãnh Hoa Hiên rốt cục đã đứng cánh Lãnh Hoa Đình khi hắn đến trước xe lăn ngồi xổm xuống, gương mặt tuấn mỹ hiện ra trước mặt, hoàn toàn không giống lúc trước, bộ dáng thanh vân xa cách, tựa như trích tiên xuống phàm, khoáng đạt tục khí phàm trần, hoàn toàn giống như đại hải tử, tới đòi người lớn quan tâm.

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền nhồm người lên, chà chà vò loạn trên mặt hắn một trận, sau đó rút tay lại, nhìn hắn đánh giá cái gì đó, rồi nói ra: “Như vậy thấy tốt hơn nhiều.”

Lãnh Hoa Hiên sáng mắt lên, cười một tiếng, tiện tay liền túm ít tóc búi trên đầu, kéo xuống một đám trên trán, “ Có phải cái dạng này là càng đẹp mắt?”

Lãnh Hoa Đình thấy bật cười lên ha hả, cầm khăn đặt trên bàn của Cẩm Nương phủ lên mặt hắn, cười nói: “ Người, con thô ngu ngốc, là càng đẹp mắt.”

Gió thổi nhẹ, khăn tơ trên mặt Lãnh Hoa Hiên bay xuống. Thành linh Cẩm Nương thấy trên gương mặt tuấn dật của Lãnh Hoa Hiên có hai hàng lệ, nhưng bên môi lại nở nụ cười ấm áp, tựa như hoa sơn trà thắm ba tú lệ, kiều diễm đến chói mắt.

Cẩm Nương không khỏi rung động, có lẽ, hắn là người nhiệt tình duy nhất đối đãi với Lãnh Hoa Đình kia?

Lãnh Hoa Đình vừa thấy nước mắt trên mặt Lãnh Hoa Hiên liền nhíu mi: “Lại nữa rồi, theo ta thấy người lại giống nương tử ngu ngốc rồi, động chút lại khóc, rất xấu.”, tuy mắng trong miệng, nhưng lại rút khăn của mình giúp hắn lau, thật đúng như bộ dáng ca ca, có lẽ, nhiều năm trước kia, lúc bọn họ ở tuổi niên thiếu vô lo, từng đã ở chung thân mật khăng khít như thế.

Lãnh Hoa Đường một bên nhìn hai đệ đệ thân thiết, trong mắt cũng lộ ra một tia hâm mộ, nhìn không được, liền đi tới, người còn chưa đến gần, Lãnh Hoa Đình đưa mắt nhìn lên, trong mắt lộ vẻ chán ghét không che dấu chút nào, hắn đứng sững lại, thần sắc có chút ngưng ngững, trong mắt lộ ra một vẻ đau xót.

Vương phi hiếm khi chứng kiến ba huynh đệ ở cùng một chỗ, lại thấy Tiểu Đình khó lắm mới cao hứng như vậy, liền nói với Cẩm Nương: “Kéo Ngọc nhi xuống đi, không lại ảnh hưởng tới tâm tình của Đình nhi.”, rồi hướng Lãnh Hoa Hiên nói: “Hiên ca nhi, lúc trước người rất ghét Tiểu Đình, những năm này Tiểu Đình cũng nhớ người, nhưng tại sao người cũng không có tới, kỳ thật Tiểu Đình vẫn là rất thích người.”

Lãnh Hoa Hiên mỉm cười, thi lễ với Vương phi một cái rồi nói: “Chỉ cần nhị ca không ghét Tiểu Hiên, Tiểu Hiên sẽ bồi thường cho nhị ca.”

Cầm Nương đưa ánh mắt nhìn Tú cô, Tú cô liền kêu người đến kéo Ngọc nhi xuống dưới, Cầm Nương lại bỏ thêm một câu: “Tiện tỳ này đáng giận quá mức, Tú cô, mang xuống, không cho phép trị liệu, kệ nàng tự sinh tự diệt.”

Ngọc nhi, từ lúc Lãnh Hoa Đường cùng Lãnh Hoa Hiên đi vào, vẫn quỳ rạp trên mặt đất, nửa tiếng cũng không nói, như là đã chết lặng, không kêu không gào. Cầm Nương sớm cảm thấy kỳ quái, lúc bà tử túm lấy nàng, nàng cũng cúi đầu, đôi mắt buồn thối, bộ dạng tâm phục chịu phạt, cùng với lúc trước ồn ào, kiên cường như hai người khác nhau, chỉ là lúc đi ngang qua Lãnh Hoa Đường, mí mắt giật giật, hai tay buồn thối giơ lên rồi lại buông xuống.

“Nhị tẩu, đây không phải là người phục vụ nhị ca sao? Nàng đã phạm phải cái gì mà bị đánh thành bộ dạng như thế.” Ngoài dự liệu của Cầm Nương, câu hỏi, lại không đến từ Lãnh Hoa Đường, mà lại đến từ Lãnh Hoa Hiên đang thì thầm nói chuyện cùng Lãnh Hoa Đình.

“Đúng vậy, là nha đầu của tướng công, nhưng nàng trộm cây trâm của ta, còn cực kỳ hung hãn, không đánh nàng một trận thì tâm trạng ta khó mà hạ hỏa.” Cầm Nương, rất tùy ý, nhìn Lãnh Hoa HIên nói.

“A, Ngọc nhi cũng không phải là người tay chân không sạch sẽ, đệ muội, sợ là người hiểu lầm rồi a.” Lãnh Hoa Đường tiếp miệng hỏi.

“Đây là chuyện trong phòng của em dâu, đại ca là hoai nghi năng lực trị gia của ta sao?” Cầm Nương đối chọi gay gắt nói.

Lãnh Hoa Đường nghe xong, ho nhẹ một tiếng, xấu hổ nói: “Đại ca không có ý này, bắt quá là tùy tiện hỏi thôi, đệ muội tự nhiên là có quyền xử trí một nha đầu.”

Ngọc nhi, đang bị bắt xuất môn, nghe xong, mí mắt đang rũ xuống lại nhướng lên, chỉ là trong một nháy mắt, cái nhìn kia bao hàm tình cảm quá phức tạp, có nghi hoặc, có thương tâm, càng có... một tia u oán.

Cầm Nương quay đầu, liếc nhìn Lãnh Hoa Hiên, hắn đang cầm cái thứ gì cùng Lãnh Hoa Đình, cả hai đang nói gì đó, căn bản không có nhìn lại Ngọc nhi, đối với câu trả lời của Cầm Nương cũng ngoảnh mặt làm ngơ.

Vương phi thấy trong phòng mọi chuyện cũng được xử lý rồi, liền đứng lên, đem toàn bộ người trong phòng dò xét một lần rồi mới nói với Cầm Nương: “Hài tử (Con à), người dùng trong hậu viện, chỉ cần người cảm thấy người nào ngộ nghịch, hoặc là không biết trời cao đất rộng, dám khi dễ chủ, người tự mình được xử trí, nếu thiếu người, nương tự sẽ cho người chọn thêm.”

Lời này làm một đám nha hoàn, bà tử trong phòng nghe xong, tất cả đều chấn động, sợ tới mức cúi đầu xuống, chính là Lãnh Hoa Đình cùng Lãnh Hoa Hiên, cả hai nghe xong cũng đồng thời nhìn về phía vương phi. Lãnh Hoa Hiên nghe xong chỉ lắc đầu, cái gì cũng không nói, vẫn cúi đầu cùng Lãnh Hoa Đình chơi.

Sắc mặt Lãnh Hoa Đường cũng rất bình thường, chỉ chau lông mày, khom người hộ tống vương phi ra khỏi phòng.

Vương phi đi rồi. Cầm Nương mới đi tới chỗ Lãnh Hoa Đình cùng Lãnh Hoa Hiên, thấy hai người đang cầm dây thừng bện thành vật gì đó, lúc Cầm Nương cúi người định nhìn kỹ, thành linh Lãnh Hoa Đình thấy người chứng kiến là nàng, liền thu dây thừng vào trong tay, mặt giận nói: “Nàng lên lút làm cái gì, không cho nàng xem.”

Cầm Nương nhếch miệng, khinh thường nói: “Thôi, tiểu hài tử các ngươi, ta mới không thèm nhìn.”, nói xong liền hướng trong phòng đi vào.

Lãnh Hoa Đường thấy không có ai để ý đến hắn, liền hỏi Lãnh Hoa Hiên một câu: “Tiểu Hiên, người chơi trong này hay là đi cùng ta?”

Lãnh Hoa Hiên nghe xong, quay đầu, có chút do dự, tựa hồ nửa muốn đi, nửa muốn tiếp tục cùng Lãnh Hoa Đình chơi. Lãnh Hoa Đình hướng người lên nói: “Người đi cùng hắn a, ta không chơi nữa, ta theo giúp nương tử ta.”, nói xong thì đẩy xe lăn đi.

Lãnh Hoa Hiên vội vàng kéo hẳn, nói: “ Không phải, Tiểu Hiên chỉ là muốn cùng đại ca đi lấy thuốc kia nha, nhị ca, người đừng nóng giận, Tiểu Hiên chơi cùng người nha.”

Cầm Nương, núp ở phía trong nội đường, nghe xong lời này, khoe miệng cười lên một nụ cười, quả nhiên, thuốc này Lãnh Hoa Đường cũng biết đến, xem ra, người hại Tiểu Đình, không cần suy nghĩ nhiều, ít nhất hẳn cũng có phần, bất quá, chỉ sợ không chỉ có một mình hắn, trong phủ, những người khác cũng không có ý tốt gì.

Quay đầu nhìn Trương ma ma, nói: “Từ nay về sau, người giúp ta trong coi ngoại viện cùng một vài nha đầu nhị đẳng a, hôm nay, trước mắt nhị thiếu gia không có người hầu, người đi đại thông viện , giúp ta nhìn một cái, xem có ai phù hợp không? Nếu có, thì chọn đỡ hai người đi.”

Trương ma ma vừa nghe xong thì mừng rỡ, cúi người hành lễ với Cầm Nương, nói: “Nhị thiếu phu nhân, ngài yên tâm, nô tỳ đối với đại thông viện rất quen thuộc, nhất định sẽ chọn cho ngài vài người thành thực đến.”

Cầm Nương cười cười, tiện tay thưởng cho nàng hai mươi lạng bạc, để nàng lui xuống.

Tú cô thấy Trương ma ma đi xa rồi mới đến trước mặt Cầm Nương, nhíu mi hỏi: “Thiếu phu nhân có phải là không tín nhiệm nô tỳ nữa rồi không? Như thế nào...”

Cầm Nương nghe xong, lắc đầu than nhẹ, kéo tay Tú cô nói ra: “Ai, hôm nay, ta, trừ người cùng Tứ nhi ra, thực không biết phải tin tưởng ai. Trong phòng bếp không sạch sẽ, ta cũng không thể một lần đem toàn bộ người trong nội viện này thay đổi, hôm nay chỉ xử trí Ngọc nhi, liền dẫn tới không ít người đến ầm ĩ, nếu là lại xử lý toàn bộ, sợ là càng khiến nhiều người đến xem. Ta cũng vậy, bị huyền não đến mệt mỏi, phải đổi lại biện pháp thử xem a. Trương bà tử này ta thấy, không cùng một loại người như Ngọc nhi, vừa rồi ta thử qua nàng, nàng cũng không đối với Ngọc nhi có nửa điểm tâm tư bảo hộ, hôm nay cũng không biết nàng có thể tin tưởng hay không. Trước hết tạm cho nàng cách xa phòng bếp nhỏ, đổi lại rồi tính sau, từ nay về sau, cái phòng bếp nhỏ này là phải dựa nhờ vào người, bốc thuốc trị bệnh a.”

Tú cô ngây ngốc, nghe ý tứ Cầm Nương đến đây, thì tâm không khỏi đau xót, vỗ vỗ tay Cầm Nương nói: “Cam thảo này thật sự có vấn đề sao?”

Cầm Nương nghe xong, gạt nhẹ đầu, bi thương nhìn Lãnh Hoa Hiên đang chơi cùng Lãnh Hoa Đình trong phòng, giọng nói tang thương: “Đó là hại thiếu gia, bọn họ... Ước gì thiếu gia vĩnh viễn không thể đứng dậy là tốt rồi... Đều là cốt nhục với nhau a, quyền thế cùng tiền tài chẳng lẽ thực trọng yếu như vậy sao?”

Tú cô nghe xong liền đem Cầm Nương ôm vào trong ngực, giọng nói nghẹn ngào: “Lúc trước bản thân mình chẳng phải nhận hết khổ sở sao? Tại Tôn gia, mấy người con vợ cả, có người nào coi người là thân nhân cốt nhục, nên phải sớm nhìn thấy rõ ràng mới đúng, tại trong nhà cao cửa rộng này, có thủ đoạn mới là bảo vệ tốt nhất, người không thủ đoạn, người khác cũng ám hại người, chỉ khi người ác hơn mới có thể không bị hại nha, thiếu gia... Thật là đáng thương.”

Cầm Nương cười khổ, nói với Tú cô: “Từ nay về sau trong phòng bếp vẫn giống như trước, mỗi ngày đều phải có cá chép, nhớ kỹ, ngàn vạn lần không thể bớt đi.”

Tú cô nghe xong rất khó hiểu, nhưng Cầm Nương cũng không giải thích, mà nói với nàng: “Hai mắt người nên mở to chút a, cho thiếu gia ăn cái gì, hầm cách thủy đồ ăn nào, người tự mình nhìn xem đi, đừng để chuyện xui xẻo xảy ra nữa.”

Tú cô, trên mặt quần bách, rất không tự nhiên lui xuống. Cầm Nương lại lắc đầu, Tú cô, mặc dù trung thành, nhưng vẫn quá cứng nhắc, có một số việc không nên để chính mình nhìn thấu như thế, chuyện trong phòng này chỉ dựa vào Tứ nhi thôi thì thật đúng là không đủ chiếu ứng a.

Đang âm thầm phiền não thì Phong nhi cầm trong tay một loạt các sợi tơ màu đi tới, Cầm Nương nhìn mơ hồ, hỏi: “Người cầm nhiều chỉ như vậy làm gì?”

Phong nhi liền cười, thì thầm bên tai Cầm Nương: “Cho thiếu gia chơi nha, thiếu gia đã muốn chơi đùa thì phải giống như bộ dạng chơi đùa phải không?”

Cẩm Nương nghe được chấn động, ánh mắt lập tức trở lên sắc bén, nắm chặt tay Phong nhi nói: “Người đã nhìn ra?”

Phong nhi tái mặt, mấp máy miệng nói: “Thiếu phu nhân cũng không tin Phong nhi sao? Lúc trước khi cho Phong nhi đi theo, lão thái thái đã hạ mệnh lệnh rõ ràng, nô tỳ sinh là người thiếu phu nhân, chết là quỷ của thiếu phu nhân, không được đối với thiếu phu nhân có nửa điểm đối nghịch, bằng không, cha nương nô tỳ còn có các ca ca có thể sẽ không có kết cục tốt.”

Cẩm Nương nghe xong, lúc này mới thả tay nàng, trong nội tâm âm áp, chậm rãi nói: “Không phải ta không tin người, chỉ là việc này quá mức nghiêm trọng, ta không thể không phòng, người đã có thể nhìn ra gia... là giả vờ, vậy người cũng phải biết, trong phòng này có bao nhiêu ánh mắt đang ngó chừng gia, hẳn đã thành như vậy, những người kia còn không chịu buông tha hẳn, cho nên, việc này không thể có nửa điểm qua loa, đi thôi, từ nay về sau người thay vị trí Ngọc nhi, bắt đầu phục vụ cuộc sống hàng ngày của gia.”

Phong nhi nghe xong mỉm cười, cúi người hành lễ, nói: “Kỳ thật Mãn nhi cùng nô tỳ đồng dạng, sớm đã nhìn ra, chỉ là đều giả không biết mà thôi.”

Lời này làm Cẩm Nương nghe xong hải hùng khiếp vía, vội vàng hỏi thăm: “Này, những người khác trong viện thì sao? Cũng phát hiện sao? Điều này có thể gây phiền toái.”

Phong nhi nhanh chóng an ủi nàng, nói: “Không có a, Ngọc nhi kia phục vụ thiếu gia nhiều năm như vậy cũng không biết gia là giả vờ, nàng quả thật cho rằng thiếu gia là người hiền, nô tỳ đã sớm thấy Ngọc nhi có vấn đề, chỉ là không bắt được chứng cứ, cho nên mới không báo cho ngài, dù sao nàng cũng là người trong phòng này lâu năm, thiếu gia lại còn tin tưởng nàng, nếu như nói sai, ngược lại sẽ thành nô tỳ kiếm chuyện gây sự.”

Cẩm Nương nghe xong không khỏi xem trọng Phong nhi, vui mừng nói: “Làm rất tốt, sẽ có chỗ tốt cho người, người cùng Mãn nhi là người lão thái thái cho, ta tự nhiên là tín nhiệm, đi thôi, đem kim tuyến cho thiếu gia chơi đi.”

Lãnh Hoa Hiên sau khi ở cùng Lãnh Hoa Đình, hai người, chơi hơn nửa canh giờ, mới đứng dậy cáo từ, lúc gần đi, lưu luyến không rời, nhìn Lãnh Hoa Đình nói: “Nhị ca, sáng mai sau khi tan học, ta lại đến chơi cùng người.”

Lãnh Hoa Đình cười sáng lạng, cùng hắn phát phát tay nói: “Sáng mai chúng ta không chơi cái này, đánh cờ đi.”

Lãnh Hoa Hiên vừa cười vừa nói: “Tốt, chỉ là lúc đó nhị ca cần phải nhường Tiểu Hiên một quân cờ mới được.”

Lãnh Hoa Đình cười đáp ứng, trong mắt phượng đẹp đẽ tràn đầy ý cười hồn nhiên, chờ Lãnh Hoa Hiên ra khỏi cửa, nụ cười của hắn liền thu vào, nhìn về hậu đường hét lớn: “Nương tử ngu ngốc, ta muốn trở về phòng.” Cảnh báo: có Hot 16+

Cẩm Nương lau miệng, từ hậu đường đi ra, oang oang nói: “Ta ngu ngốc ở đâu, hôm nay rõ ràng chàng có huynh đệ thì không cần nương tử nữa, còn có mặt mũi nói ta.”

Lãnh Hoa Đình cũng không có lên tiếng, chỉ một mực đi nhanh vào bên trong, vào phòng, Cẩm Nương biết rõ trong lòng hắn còn rất nhiều nghi vấn, nên liền phân phó Tứ nhi nói: “Một lát nữa mang nước nóng vào trong phòng, ta sẽ giúp gia tắm rửa.”

Tứ nhi lên tiếng đáp rồi đi ra. Cẩm Nương liền đóng cửa phòng, vì trong phòng có cửa ngầm đưa nước, mà vào trong phòng để người khác không quấy rầy bọn họ.

“Ngọc nhi đến cuối cùng đã làm cái gì? Lần này nàng có thể nói cho ta biết rồi chứ.” Lãnh Hoa Đình từ đằng sau cánh cửa nhân tiện hỏi.

Cẩm Nương nghe xong thì phá lên cười, nghiêng đầu hỏi hắn: “Chàng cũng không biết là chuyện gì, sao lại giúp đỡ ta đi chính nàng? Không sợ ta cố ý hãm hại nàng sao?”

Lãnh Hoa Đình cong môi, lấy một tay kéo nàng, rồi chọc chọc vào trán nàng nói: “Nàng làm thế không phải là hãm hại người sao? Trước mắt ta mà hãm hại nha đầu thiếp thân của ta, nàng nói lý do a?”

Cầm Nương nghe xong thở ra, mở miệng nói: “Chàng đau lòng à?”

Lãnh Hoa Đình nghe được thì trì trệ, nhéo mũi nàng nói: “Đau lòng vì nàng chỉ đánh nàng ta hai mươi gậy, sáng mai lại đánh nàng ta thêm hai mươi gậy nữa a, miệng nàng này sẽ không đáng ghét như vậy, nói đi, có phải là phát hiện nàng ta động tay động chân vào đồ ăn của ta không?”

Cầm Nương nghe xong trong lòng đau xót, nàng vốn không muốn nói rõ với hắn, sợ sự thật sẽ làm tổn thương hắn. Nàng cũng biết rõ, hắn bề ngoài tuy lạnh lùng, tàn bạo và nóng nảy, nhưng trong lòng lại yếu ớt, ôn nhu đến mức nào, hồn nhiên cùng hồn trưởng, tất cả, đều là giả vờ để tự vệ, hắn rất hi vọng người khác thiết tình quan tâm cùng bảo vệ, nhưng mà... Quanh mình khắp nơi lại đầy âm mưu, từng bước đều là hố bẫy, khiến hắn không thể không lạnh lùng, thu lại tình cảm, thế nhưng, sớm chiều ở chung, lại cùng nhau chơi đùa, mỗi ngày cùng họ tiếp xúc thân mật thì vẫn có vài phần tình cảm, nhưng lại không biết, đám người này mỗi ngày đối với hắn ôn nhu tìm mọi cách che chở, cũng để đối với hắn hạ độc, nói ra hắn làm sao chịu nổi chuyện này a.

“Tướng công, từ nay về sau, chàng không cần phải ăn cá chép, cam thảo cùng cá chép tách nhau ra, thì nửa phần độc tính cũng không có, nhưng nếu hợp cùng một chỗ, thì là độc được, sở dĩ độc tố của chàng khó tổng sạch ra ngoài, hơn nữa, càng ngày càng nghiêm trọng, chính là do chàng mỗi ngày đều uống thuốc độc, chàng hiểu được chứ?”

Cầm Nương nói xong, trong lòng đau đớn, rồi lại không đành lòng, nhưng cũng phải nói cho hắn biết chân tướng, hắn là người bị hại, chỉ có biết chân tướng mới có thể làm cho hắn càng đề cao cảnh giác.

Lãnh Hoa Đình sắc mặt rất bình tĩnh, như là người bị độc kia làm hại căn bản không phải hắn, chỉ là trong mắt lộ vẻ nghi hoặc, hai tay nắm chặt, các đốt ngón tay rung động kéo kẹt. Cầm Nương biết rõ trong lòng hắn đang đau đớn, đang phẫn nộ, nàng đứng lên, đem đầu hắn ôm vào trong lòng ngực của mình, nhẹ nhàng vuốt đầu hắn nói: “Từ nay về sau, ta sẽ không cho các nàng ấy dễ dàng gia hại đến chàng nữa.”

Lãnh Hoa Đình, ở trong lòng nàng, hít sâu một hơi, tâm tình chậm rãi hồi phục nhưng nổi giận, ngẩng đầu lên nói: “Nàng nói xem, hắn có thể lại đi giết Ngọc nhi diệt khẩu hay không?”

Cầm Nương nghe được khẽ giật mình, nàng vẫn không nghĩ tới việc tra xét này, bất quá, nghĩ lại cũng cảm thấy sẽ không, “Ta chỉ nói là Ngọc nhi trộm đồ thôi, nghĩ lại, hắn là hắn sẽ đi tìm Ngọc nhi hỏi sự tình, A Khiêm đâu rồi, hai người kia xử lý ra sao?”

“Không cần A Khiêm, đêm nay ta chính mình đi.” Lãnh Hoa Đình kéo dài ánh mắt, nói: “Từ nay về sau, loại chuyện này nàng phải kịp thời nói cho ta biết, ta không thể... để nàng đơn độc chiến đấu vất vả.”

Cầm Nương nghe được khẽ giật mình: “Chính chàng đi? Chân của chàng?”

“Nương tử ngu ngốc, nàng đã quên chuyện ở Trữ vương phủ rồi sao? Hoặc là, nàng còn muốn lên cây cao dạo chơi nữa?” Lãnh Hoa Đình nhanh chóng cười nói.

Cầm Nương lập tức nhớ lại chuyện hắn trêu cợt mình như thế nào, thì duỗi hai tay ra nhéo chặt lỗ tai của hắn: “Chàng không nói ta còn không nhớ rõ, lúc trước lấy ta làm người để đùa giỡn, hừ, xem hôm nay ta ta đòi lại lỗ tai của ngày đó như thế nào.” Hai tay xê dịch, đang muốn nhéo hắn.

“Ôi...” Lãnh Hoa Đình đột nhiên hét lên một tiếng thảm thiết, Cầm Nương nghe được lại càng hoảng sợ, nào còn nhớ chuyện muốn phạt hắn, nhanh chóng từ trong lòng hắn đứng dậy, nhìn hắn từ trên xuống dưới, vội vàng hỏi: “Đau ở đâu, tướng công, chân sao? Hay là độc tính của chàng lại phát tác?”

“Chân đau.... Ôi... Bụng cũng đau nhức... Ách, ngực cũng đau nhức, nương tử, cho nàng sờ...”

Khuôn mặt xinh đẹp của hắn hiện chút hồng, đôi mi dày, thanh tú nhíu chặt lại, cặp mắt phượng yêu mị kia lúc này trong suốt, vừa vô tội nhìn Cầm Nương thiết tha như hài tử với vẻ tội nghiệp vô cùng, Cầm Nương nhìn thấy trong lòng run lên, liên tục không ngừng giúp hắn ấn chân, một hồi lại ấn bụng, vuốt ngực, gấp đến độ mồ hôi cũng đổ ra luôn.

Bàn tay bé nhỏ ở trên người hắn lực lại một hồi, vừa đau lòng vừa khổ sở, trong miệng lẩm bẩm thì thầm: “Tại sao có thể bị đau đớn, không phải đã phát tác qua lần thứ nhất rồi sao? Có phải là thuốc xảy ra vấn đề gì không, vẫn là ... Cam thảo, đúng, cam thảo nha, chén tổ yến hôm qua có bỏ thêm cam thảo, ta không

nên để cho chàng ăn...” ,thì thảo, lấm bắm, chỉ lo giúp hắn xem xét thân thể, lại không biết bàn tay bé nhỏ của mình chạm đến chỗ nào thì chỗ đó đều bị châm lửa.

Tiếng thì thầm nhỏ nhỏ nghe vào lỗ tai hắn lại như tiếng vang động lòng người, bàn tay nhỏ bé thổi lên ngọn lửa sắp sửa làm hắn cháy, lửa nóng như bao trùm toàn thân, chỉ một lát Lãnh Hoa Đình liền cảm giác miệng đắng lưỡi khô, bản năng trong thân thể bị năng khơi dậy biến hóa, như lửa từ không trung tràn vào, vừa không cách nào dập tắt được vừa không thấy phương hướng đột phá, làm toàn thân hắn nóng lên..

“Nương tử...” trong cổ hắn phát ra một tiếng gầm nhẹ, làm như bị đè nén, lại như là thống khổ, Cẩm Nương nghe được lòng lại càng phát hoảng lên, “Tướng công, tướng công, chàng... Rất khó chịu sao? Làm sao bây giờ, có muốn lên trên giường vận công áp chế một chút hay không?”

Trên giường? Từ này giống như lửa cháy đổ thêm dầu, làm Lãnh Hoa Đình như cháy bùng lên, “Tốt... Đi trên giường, nương tử... Ta lạnh...”

Lạnh? Rõ ràng sờ thấy nóng rất thế nào lại thành lạnh? Sợ là nhiễm bệnh thương hàn nha, sốt rét rồi, Cẩm Nương càng gấp gáp, phụ giúp hắn đến bên giường, liền thấy Lãnh Hoa Đình sờ loạn trên y phục của bản thân, không phải lạnh sao? Vì sao còn muốn cởi quần áo? Nhưng tay nàng vẫn không tự chủ, giúp hắn cởi, nhìn thấy hắn mồ hôi đều túa ra, thì cởi ra cũng tốt, đừng để mồ hôi làm ẩm ướt nội y, một hồi ra gió lại nhiễm bệnh.

Hắn, rất nhanh chỉ còn áo đơn, trong miệng vẫn không ngừng kêu: “Nương tử... Lạnh quá, nàng... Nàng ôm ta một cái.”

Cẩm nương nghe xong nhanh chóng đi ôm hắn, trong nội tâm vừa sợ lại lo lắng gần chết, nhưng một tay của hắn lại không an phận mà xé rách y phục của nàng ra, Cẩm Nương liền giật mình, không phải hắn bị sốt đến hồ đồ chứ, nên liền thăm dò cái trán của hắn, thật sự là rất giống bị phỏng a, thân thể của hắn tựa như một đám lửa đang cháy bùng dậy, mà hắn lại còn đang nói lạnh?

Đầu óc Cẩm Nương xoay chuyển nhanh chóng, đang suy nghĩ xem hiện trạng này của hắn là bệnh gì, thì áo ngoài sớm đã bị hắn giật ra, chỉ còn một kiện quần áo trong.

Hắn đem nàng ôm càng chắc hơn, dán tiến lồng ngực, như muốn đem thân thể của nàng cùng hắn hòa hợp làm một, vừa lại như sợ nàng bay mất, Cẩm Nương bị hắn ôm đến một thân nóng bức đầy mồ hôi.

Đôi mắt phượng của hắn mê ly, trong mắt ánh sáng chói lọi xoay nhanh, rặng mây đỏ trên khuôn mặt tuần tú lộ ra vẻ đẹp đến mị hoặc, đôi môi bóng loáng mềm mại, hiện ra ánh sáng nhạt nhu hòa, cả người càng thêm sắc sảo loá mắt, Cẩm Nương thấy giật mình ngây mất, rốt cuộc ánh mắt cứ dán chặt trên mặt hắn mà không di chuyển được, tim đập thình thịch liên hồi, cảm giác toàn thân như có một vòng lửa chạy quanh.

Tay của hắn tiếp tục dán chặt trên áo đơn sau lưng nàng, thanh âm rách của vải vóc khiến hắn càng thêm phần khởi, da thịt trắng tuyết lộ ra trong không khí, bỗng nhiên lúc này có một mùi thơm thoang thoảng bay ra, thì môi của hắn đã kéo lên, hai bàn tay to lớn dưới trăng chiếm hữu lấy cặp ngực như trái đào nhỏ thanh tân của nàng, rồi nhẹ nhàng vuốt ve, lập tức đầu óc Cẩm Nương bị trúng một kích, lý trí còn sót lại trong một giây cuối cùng nàng đã suy nghĩ: hắn không phải là trúng xuân dược chứ...?

Hai bên kịch liệt dây dưa , Cẩm Nương bị hắn hôn đến tâm thần lơ lửng, mà hắn chỉ vừa chạm vào da thịt bóng loáng mịn màng của nàng, thì càng phát ra kích động bành trướng, hôn môi và ôm chặt rất khó giải đi đoàn lửa trong lòng hắn, nên liền xoay người một cái, thân hình thon dài trắng kiện kia liền nằm ở trên người của nàng, môi theo dọc theo cái mỹ lệ của nàng một đường hôn xuống phía dưới.

Chỉ khe chạm vào cổ, như mang theo dòng điện làm toàn thân nàng tê dại, trong cổ họng nhện không được mà bật ra một tiếng yêu kiều, làm hắn nghe xong thân thể càng căng cứng, động tác của hai tay càng nhanh hơn, đôi môi lại ở trên thân thể mềm mại của nàng mà dao động, khắp nơi châm lửa, Cẩm Nương chỉ cảm giác mình như bị đặt trong một cái lò, ấm áp sáng rực, ngứa ngáy khó nhịn, cả người như sắp bị hòa tan.

Nàng mạnh mẽ quơ quào lung tung nghĩ phải tìm được nơi đột phá, mà hắn thì lại luôn châm lửa tưới dầu, mà không có động tác nào thực hiệu quả, nàng nhện không được muốn tại trên người hắn tìm kiếm an ủi, nên bàn tay nhỏ bé hồ đồ sờ trước ngực cường tráng của hắn, hành động này tựa như đốt kíp nổ, hắn cảm thấy mình sắp nổ tung rồi, nên mạnh mẽ giữ lại một điểm tỉnh táo cuối cùng hướng phía dưới người nàng

mà tìm kiếm, ẩm ướt, như đang mời gọi hấn vậy, hấn rút cuộc khó nhịn tình cảm mãnh liệt, hai chân nhún một cái, chen vào giữa hai chân nàng...

Khi kích thước lưng áo của hấn trầm xuống, Cẩm Nương liền cảm giác được một trận tê liệt đau đớn, nướng mảy, kêu thét một tiếng, Lãnh Hoa Đình lại càng hoảng sợ, nhanh chóng dừng lại động tác, thân thể căng cứng, cúi người hôn môi nàng, vừa nhẹ nhàng ôn nhu vuốt ve, lại vừa ở bên tai nàng nhẹ lẩm bẩm: “Nương tử, đừng sợ, chúng ta... Biến thành nhất thể được chứ?”

Thanh âm của hấn thuần hậu ôn nhu, như rượu ngon làm cho nàng mê say, như hoa hương thấm vào tim gan nàng, lại như cát khe chảy trên thân thể, giống như nước nhỏ từng giọt từng giọt một, vừa giống bài ca của mưa, đồng thời làm cho thân thể nàng nhẹ nhuễn, ý chí cũng theo hấn phiêu đảng bay cao...

Xem nàng không còn khấn trương nữa, hấn khẽ giật giật thân thể, cảm giác bỗng rất giảm bớt rất nhiều, rồi khoái hoạt liền ào đến như dòng điện chạy, Cẩm Nương nhin không được mà than nhẹ: “Tướng công... Tiểu đình...”

Trên gương mặt tinh xảo của Lãnh Hoa Đình tràn ra một nụ cười mê người, từ từ giao động nhanh hơn, nhưng bắt đầu dĩ thân thể phía dưới quá mức trẻ trung, hấn sợ làm bị thương nàng, nên cố nén ngọn lửa sắp bùng nổ trong cơ thể, làm cho động tác chậm, ôn nhu dễ dàng lấy nàng, ai ngờ nàng tựa hồ thấy chưa đủ, thon dài hai chân nhất lên, quần lấy eo của hấn, thân thể khẽ uốn éo, “Tướng công... Khó chịu...”

Giống như chiếm được lệnh đặc xá, vừa như con ngựa hoang thả dây cương, hấn buông thả điều khiển, tự động mãnh liệt vận động...

“Tướng công... Chậm... Chậm một chút...”

Mồ hôi của hấn nhỏ xuống làn da trắng như tuyết của nàng, động tác ngừng lại, cuống họng khàn khàn nói: “Chậm... Không được, nương tử, chúng ta... Cùng nhau...”

Cẩm nương chỉ cảm giác mình như bị đặt trong một vũng suối nước nóng, theo hấn chìm chìm nổi nổi, vừa như bị vút vào giữa không trung, cảm thấy cực độ khủng hoảng, lại cực độ hưng phấn, thân thể và đem linh hồn nàng dẫn dắt vào mãnh đất, dần dần bị lạc mất chính mình ở trong lòng hấn.

Cẩm Nương tỉnh lại trong cảm giác toàn thân đau nhức, thử nhúc nhích thân thể một chút liền cảm giác toàn thân như muốn rời ra từng mảnh, nhưng đầu óc thì lại cực kỳ tỉnh táo, vừa mở mắt ra, liền chứng kiến dung nhan đang ngủ của Lãnh Hoa Đình, trong sáng hồn nhiên như trẻ nít.

Đến hiện tại nàng còn chưa hiểu, ngày hôm qua chuyện gì đã xảy ra, mơ mơ màng màng, chỉ biết là hấn nói đau nhức, nói lạnh, sau đó chính mình gấp gáp lo lắng, như hiện tại nhìn thấy hấn sắc mặt rất bình thường, như một con mèo lười biếng được thỏa mãn.

Giương mắt nhìn ngoài cửa sổ, mặt trời cao chiếu, trời ả, giờ thìn đã sớm qua, mà không có đi thỉnh an cho vương phi, nàng gấp gáp muốn đứng lên, thì áo ngủ bằng gấm vừa trượt, nàng mới phát hiện mình trần như nhộng, đưa tay tìm tòi một chút, thì người nào đó cũng đồng dạng giống nàng, cái chỗ khó chịu trong thân thể rốt cục làm cho nàng hậu tri hậu giác hiểu rõ, ngày hôm qua người nào đó rốt cuộc đã làm chuyện gì.

“Tướng công!” Nàng đã quên luôn e lệ, vì người nào đó quá mức hèn hạ, lại dùng bệnh để lừa gạt nàng, hại nàng lo lắng một trận.

Lãnh Hoa Đình đã sớm tỉnh, chỉ là giả vờ nhắm mắt, lại nghe xong ngữ khí bất thiện, thì mắt phượng khẽ nâng, vừa chạm vào một cái liền không thể thu hồi, con ngươi trong trẻo kia như có đám lửa cháy, Cẩm Nương khẽ giật mình, nhanh chóng chui lại vào trong chăn, hai tay ôm ngực, lúc này mới biết được xấu hổ, giận liếc hấn nói: “Người... Làm sao người... Như thế nào...” Rốt cuộc cũng là người chưa từng trải, nên có ít lời nói vẫn nói không ra, mà cánh tay dài của hấn đã giơ lên, đem nàng ôm lại vào trong ngực, “Ngủ tiếp nhé, nương tử.”

Trong nội tâm Cẩm nương cảm tức, tay chống đỡ ở trước ngực, cùng hấn bảo trì cự ly, trừng mắt với hấn nói: “Chàng gạt ta, chàng bại hoại lại dám gạt ta, xem ta không...”

“Nương tử...” Tuấn dung lười biếng của hấn đột nhiên thoáng cái suy sụp, ủy ủy khuất khuất chu miệng, trong con ngươi đẹp đẽ rất nhanh đã nổi lên hơi nước, mềm mại đến chịu không nổi, cùng ánh mắt yếu đuối

vô tội như tiểu động vật bị kinh hãi, Cẩm Nương tim run lên, lại một lần nữa bại trận, nàng vô cùng chịu không được nhất chính là bộ dáng này của hắn, giống như đêm qua chính nàng đã xâm phạm bắt buộc hắn vậy, bất đắc dĩ than thở hai câu, rồi trong nội tâm vẫn lo lắng ngày hôm qua có phải là hắn trúng xuân được gì gì đó hay không...

Nào biết đôi mắt ngây thơ trong suốt kia bỗng hiện lên ánh sáng rồi khẽ lật người đè lên trên người của nàng, lại một lần nữa đem nàng ăn vào bụng .

Tú cô hôm nay rất kích động, buổi tối hôm qua nàng một mực đứng ở bên ngoài phòng của thiếu phu nhân, nên động tĩnh trong phòng tự nhiên là nghe được, cuối cùng đã viên phòng rồi, điều này đã làm cho nàng lo lắng thật lâu, ngay hôm qua nhị phu nhân còn phái người đến tìm nàng hỏi qua việc này, nhị phu nhân một mực cũng lo lắng, a di đà Phật, cuối cùng đã tu thành chính quả , một hồi phải cho người đi báo tin cho Nhị phu nhân biết a.

Ai nha, ga giường cũng không cần đổi, dù sao vương phi cũng đã đợi hơn một tháng rồi, một hồi còn phải mời yến hỉ ma ma đến nữa, a, đúng rồi, phải chừng cách thủy chút ít thuốc bổ, lần đầu tiên thì nên bồi bổ mới được.

Đang tại ở trước cửa phòng đi qua đi lại, thì bên ngoài có tiểu nha đầu báo lại, Ngọc Bích cô nương bên người vương phi đến đây, Tú cô nhanh chóng cười tươi đi ra đón, Ngọc Bích kỳ quái nhìn xem buồng trong nhưng thấy cửa đang đóng rèm, thì nhỏ giọng nói ra: “Tú cô, nhị thiếu phu nhân bị bệnh sao?”

Tú cô nghe xong cười một tiếng, ghé vào tai nàng nói ra: “Việc vui , ta đang muốn đi tắm với vương phi, hôm qua viên phòng rồi...”

Ngọc Bích nghe xong mặt đỏ lên, nhưng lại khó nén sắc mặt vui mừng, bẽ bộn gật đầu nói: “Vậy đừng làm phiền bọn họ, để cho bọn họ nghỉ ngơi nhiều một chút, ta phải đi về tắm báo với vương phi.” Nói xong, thì mặt đỏ hồng mà đi.

Trong phòng truyền đến Cẩm Nương gọi, Tú Cô liên tục không ngừng bảo bà tử chuẩn bị nước ấm đi nhĩ phòng, để hai người tắm rửa.

Sau nửa canh giờ, Tứ Nhi mới vén rèm vào phòng, Tú Cô cũng đi vào theo, thấy Cẩm Nương cùng thiếu gia hai người đều ngồi trong phòng, cùng ngày thường không có gì khác biệt, chỉ là thiếu phu nhân thì thần sắc ủ dột, bộ dạng miễn cưỡng lại vô lực, mà thiếu gia thì khoe mắt vẽnh lên, con mắt đầy ánh sáng xuân, một bộ dáng tinh thần sảng khoái, Tú Cô nhìn không khỏi hé miệng cười, bảo Phong nhi tiến đến chải đầu cho thiếu gia, còn mình thì đi trải giường chiếu, quả nhiên thấy một vết máu loang lổ, thì trong lòng vui vẻ, vụng trộm đem cất kỹ.

Cẩm nương khoe mắt liếc một cái thấy được động tác của Tú Cô, liền biết nàng đích thị là minh bạch chuyện tối ngày hôm qua, thì không khỏi xấu hổ đỏ mặt, vừa nhắc mắt, lại chạm vào đôi thâm tình của mắt Lãnh Hoa Đình, dịu dàng đến sắp chảy ra nước, hiện tại trong phòng đang đầy người, hắn cứ nhìn qua như vậy, không sợ người ta hề cười sao? Cẩm nương càng thẹn đến muốn chui xuống đất, ngượng mắt không nhìn tới hắn.

Không bao lâu, vương phi liền ban thưởng, một hộp một hộp đồ chồng chất cao bằng người, Tú Cô cười cất kỹ từng cái, Cẩm Nương thấy thế thì cương quyết đem đầu làm ổ trong vật áo, liền đầu cũng không dám ngẩng lên xuống.

Trong phòng làm ầm ĩ một hồi, vương phi lại sai Ngọc Bích tới hỏi: “Hôm nay nguyên là Dụ Thân Vương phủ mời tiệc, vương phi bảo nô tỳ hỏi nhị thiếu phu nhân, ngài còn đi không?”

Là sợ nàng thân thể không khỏe, không có phương tiện đi thôi, nghe nói trên thiệp là mời nàng, lại là lần đầu tiên cùng vương phi xuất môn, nên Cẩm Nương có chút do dự rồi nói: “Tỷ tỷ trở về chỗ nương, nói ta đến liền.”

Nói xong, bảo Tứ Nhi một lần trang điểm ăn mặc cẩn thận, rồi chọn một thân áo dài màu nhạt, bên hông xẻ hai tà, trên mặt gấm có thêu kim tuyến, hai bên tà áo có thêu hoa văn, như hoa rơi trên vẩy, đầu thì chải lấy búi tóc Oa luân (*), cài một cây trâm ngọc Bích nạm vàng cùng kim bộ đao, trên trán đeo một chuỗi

trên châu phủ xuống, cả người nhìn xem nhẹ nhàng khoan khoái xinh đẹp, Lãnh Hoa Đình nhìn xem thì ngừng mắt, kéo quần áo của nàng nói: “Y phục này xấu muốn chết, thay đổi.”

(*) Búi tóc Oa luân

Chuỗi trên châu phủ xuống

Cầm nương nghe được khẽ giật mình, quay đầu nhìn Tứ Nhi cùng Phong nhi vài cái, Tứ Nhi che miệng cười, cũng không có lên tiếng, Phong nhi đương nhiên cũng phát hiện ánh mắt của nàng, nhưng lại quay đầu nhúng vai, Cầm Nương không khỏi nổi giận, tiến lên vài bước bắt lấy cái mũi đẹp của hắn hung ác vụn một chút, “Ồ đâu mà xấu , hàng ngày cái miệng thú của chàng không nói ra được một lời hay, ta cứ mặc cái này đi ra ngoài đó.”

Lãnh Hoa Đình bị nàng tóm đến cái mũi ngứa, cũng không phải tay của nàng ta, nhưng lại đáng thương giật giật ống tay áo của nàng nói, ủy khuất bĩu môi nói: “Nương tử, ta không muốn nàng mặc cho người khác xem, mặc bộ phận hồng như hôm qua đi a, trắng trong mà thuần khiết .”

Cầm nương mặc kệ hắn, đột nhiên lại nhớ tới chuyện Ngọc nhi, ghé vào lỗ tai hắn nói ra: “Hôm qua cũng không biết có người đi tìm Ngọc nhi không?”

85. Chương 85

Edit: Sia Beta: Tiểu Tuyền

Khóe mắt Lãnh Hoa Đình hiện tia ngoan lệ (hung ác), võ vai nàng rồi nói: “Yên tâm đi, ta đã sai người coi chừng dùm, hôm qua không có ai, cũng bởi sợ chúng ta nổi lên nghi ngờ, ít nhất thì trong mấy ngày này sẽ không, là vì muốn chờ chúng ta mất phòng bị một lần nữa.”

Cầm Nương nghĩ xem thử cũng cảm thấy đúng, vừa đứng lên chuẩn bị rời đi, thì Lãnh Hoa Đình kéo lấy ống tay áo của nàng, mắt lấp lánh, môi đỏ mọng khẽ nhếch, nhưng lại không nói gì, Cầm Nương không khỏi học bộ dáng của hắn để chọc vào trán hắn lại: “Cơm trưa xong sẽ về, ở chung một chỗ với nương, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền kéo nàng ngã vào lòng hắn, ghé sát bên tai nàng rồi tồn hơi thừa lời: “Không cho phép si mê đến hoa mắt với người khác.”

Á, cái đồ nam nhân hẹp hòi không phóng khoáng này, Cầm Nương nghe xong giận hắn liếc mắt một cái, lắc lắc thân thể rồi đứng vững vàng, “Suốt ngày toàn nhìn thấy yêu nghiệt như chàng, mắt của ta còn có thể hoa si được với người nào nữa.” Vừa nói vừa cúi lệch đầu nhìn, bĩu môi nói: “Thiếp không ở nhà, bản thân chàng cần phải tự bảo vệ cho tốt, trong phủ này hoa hoa cỏ cỏ nhiều hơn đó, đừng để khi ta trở lại thì chàng đã nhạt lên một đoá.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong thấy tâm tình thật tốt, vừa cười híp cả mắt vừa nói: “Tóm lại nương tử nhớ về sớm, nếu không ta liền tết vòng hoa cho nàng đội.”

Cầm Nương mặc kệ lời đó, dẫn Tứ nhi ra cửa.

Chờ Cầm Nương đi rồi, Lãnh Hoa Đình thu lại nụ cười, vẫy tay một cái thì Lãnh Khiêm liền vọt ra, “Thiếu gia, chuẩn bị thỏa đáng rồi, Đại cữu Lưu gia nhốt tại hầm ngầm trong vườn, đã có vài huynh đệ trông chừng, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền gật đầu, nói: “Đi đến phòng của Ngọc nhi.”

Ngọc nhi nằm trong buồng, Cầm Nương chẳng qua chỉ phạt nàng, cũng không hạ cấp bậc của nàng, trong nhà tất cả đồ dùng đều đầy đủ hết, gian phòng cũng rộng thoáng, chẳng qua là vết thương rất đau, cái móng sưng lên to đùng, Thiếu phu nhân không cho cho bôi thuốc, nên tiểu nha đầu hầu hạ nàng chỉ giúp

nàng lau rửa, thật sự một chút thuốc cũng không cho nàng bôi, nàng cũng chỉ có thể nhịn đau nằm lỳ trên giường.

Trong đầu cố gắng hồi tưởng đến chuyện mấy ngày qua, Thiếu phu nhân vào phủ cũng hơn một tháng rồi, rõ ràng nhìn chính là người tâm từ thủ nhuyễn (nhân từ hay nương tay), Bình nhi mắng nàng như vậy, nàng cũng tha thứ lần nữa, mà nàng cũng không trách phạt mẹ của Châu nhi.

Mình vẫn rất cẩn thận, cũng không để cho nàng bắt được lỗi lầm gì, nàng vì sao phải hãm hại mình? Chẳng lẽ là.

Đang suy nghĩ, cửa phòng được mở ra, cơn gió mùa đông cũng tràn vào theo.

Ngọc nhi khó khăn quay đầu nhìn, liền thấy thiếu gia đang ngồi xe lăn chậm rãi được đẩy vào.

Ánh mặt trời vẩy ánh sáng sau lưng thiếu gia, còn phủ thêm một vầng ánh kim, tỏa sáng lấp lánh, cùng nụ cười mỹ lệ, Ngọc nhi cho dù nhìn sáu năm, vẫn bị vẻ đẹp của thiếu gia làm cho ngơ ngẩn, còn bởi vì người nhích tới gần mà cảm thấy hít thở không thông.

“Thiếu gia.” Ngọc nhi nghĩ sao cũng không nghĩ tới thiếu gia còn có thể đến xem nàng, hôm qua thiếu gia nhất quyết vô tình như vậy, khiến cho Ngọc nhi tan nát cõi lòng, khi thấy thiếu gia đến gần, nàng vừa ủy khuất vừa kích động.

Lãnh Hoa Đình đẩy xe lăn chậm rãi đi vào, ngừng lại trước giường Ngọc nhi, lặng yên nhìn Ngọc nhi trên giường, ánh mắt đậm đặc rồi hiện lên một tia đau lòng.

Ngọc nhi bị cái nhìn đầy tình cảm hiện lên rồi biết mất nhanh chóng làm ngơ ngẩn, hồi lâu sau cũng không mở mắt ra nổi.

Nàng từ nhỏ cũng biết thiếu gia chán ghét những cô gái ngấm nhìn chăm chăm mình, nhưng mà. Đây là lần đầu tiên thiếu gia nhìn nàng có chút tình cảm chứ không toát ra đậm đặc, mặc dù thoáng qua rồi biến mất nhưng vẫn làm cho nàng kích động không thôi, đã nhiều năm dưỡng thành thói quen như vậy.

Lãnh Hoa Đình vẫn lặng lẽ nhìn nàng, vẻ mặt chẳng có đến nửa điểm tình cảm, Ngọc nhi bị hấn nhìn vậy trong lòng thấy sợ hãi, không nhìn được nên chột dạ một trận, đầu óc vốn tinh nhanh giờ có chút tê cứng, đành mở miệng nói: “Thiếu gia. Thật ra thì nô tỳ.”

Lãnh Hoa Đình nghe thế chân mày liền chau lại, ánh mắt bớt chuyên chú chút ít.

Ngọc nhi nuốt nước miếng, nhớ tới tình cảnh của Châu nhi, liền sửa lại miệng: “Thật ra thì nô tỳ thực sự không có trộm cây trâm của Thiếu phu nhân, thiếu gia. Thật sự nhìn thấy mà? Đúng là Thiếu phu nhân thưởng cho nô tỳ.”

Lãnh Hoa Đình nghe thấy, sắc mặt lạnh lùng hẳn, nhưng vẫn chỉ lặng yên nhìn nàng, không nói gì.

Ánh mắt kia lạnh lùng quá mức, giống như biết sự thực, đồng thời khiến Ngọc nhi chột dạ, cảm giác bị đè nén, lời muốn nói cũng bắt đầu lấp bắp ngập ngừng: “Việc đó, thiếu gia, nô tỳ thật không có làm sai cái gì. Thiếu phu nhân có chủ tâm. Chủ tâm đặt điều nói bậy. Muốn đuổi nô tỳ thân cận bên thiếu gia đi.”

“Châu nhi đã chết!” Lãnh Hoa Đình đột nhiên ngắt lời.

Ngọc nhi lúc này mới kịp phản ứng lại, thiếu gia không muốn nghe người khác dù chỉ nửa điểm nói xấu Thiếu phu nhân nên không khỏi quýnh lên, khẩn trương ngẩng đầu lên nhìn tay thiếu gia, may mắn, trong tay thiếu gia trống trơn, cũng không có nghiến mực chén trà hay thứ gì đó, tuy vậy một lúc nữa chỉ sợ đầu cũng muốn nở hoa.

Đang hoảng loạn, lại nghe Lãnh Hoa Đình nói: “Đối với người ta vốn nghĩ sẽ không giống như vậy.” Lúc nói thì thần sắc có chút u buồn.

Ngọc nhi cứng đờ người, đợi thiếu gia nói tiếp thì Lãnh Hoa Đình đã đẩy xe lăn đi ra ngoài rồi, nàng không khỏi hô to một tiếng: “Thiếu gia.”

Lãnh Hoa Đình không để ý nàng, trực tiếp rời đi.

Tấm màn nhanh chóng nâng lên hạ xuống, Ngọc nhi cảm giác trái tim mình trống rỗng, nước mắt như hạt châu bị đứt dây chảy xuống, trong lòng vừa vui vừa lo. Hơn nữa còn cảm thấy mặt ngọt.

Thiếu gia mới nói: đối với mình là không đồng dạng như vậy, là không giống nhau. Vốn nghĩ rằng thiếu gia vô tình, cho nên dù có tâm tư xoắn xang cũng không dám biểu lộ nửa điểm.

Sau lại vừa thấy tận mắt nhìn thiếu gia xử trí Bình Nhi và Xuân Hồng, thì càng đem tâm tư muốn biểu lộ kia quyết bóp chết, nhưng khi nhìn thiếu gia ân cần ấm áp với thiếu phu nhân, nàng vừa ao ước vừa hận, tâm tư cũng linh hoạt lên.

Thì ra thiếu gia không phải người vô tình, chẳng qua tình cảm của người chôn được sâu kín. Vậy. Vậy, nàng đột nhiên ôm lấy đầu rồi khóc lên, mình tạo nghiệt gì nha, nếu thiếu gia ngày nào đó thật. Thật xa rời, vậy. Không, nàng không dám nghĩ thiếu gia có tình cảm với nàng, nàng nhất định phải đối đãi thiếu gia thật tốt, loại chuyện tình đó thì tuyệt đối không có thể tiếp tục rồi, nhưng mà.

Lãnh Hoa Đình sau khi đi, Ngọc nhi ở trong phòng nghĩ tới nghĩ lui, đầu óc đều nhanh muốn nổ tung.

Nàng cố sức suy nghĩ kế sách, vừa quay đầu, thấy một bình thuốc nhỏ trên giường, mở ra vừa nhìn liền biết chính là thuốc trị thương thượng hạng, thứ này sau khi thiếu gia đi mới có, chẳng lẽ là thiếu gia. Nàng không khỏi kích động mà hô to một tiếng, “Thiếu gia, Ngọc nhi thật xin lỗi thiếu gia.”

Cẩm Nương đến viện của vương phi, Thượng Quan Mai cùng Nhị phu nhân đã đến rồi, nhìn Cẩm Nương khoan thai tới chậm, Nhị phu nhân vẫn tỏ ra hoàn hảo, nhưng nét mặt Thượng Quan Mai tỏ vẻ không nhẫn nại.

Chỉ có vương phi cười mỉa hoặc, vừa thấy Cẩm Nương đi vào, liền vội vàng đứng dậy, thân mật lôi kéo tay Cẩm Nương nhìn từ trên xuống dưới một cái, khiến cho tai Cẩm Nương nóng lên, mặt cũng đỏ ửng, khẽ nâng mắt, thẹn thùng kêu một tiếng: “Nương.”

Vương Phi vỗ tay nàng, cười ha hả ra tiếng, “Tốt, tốt, tốt, hôm nay con mặc nhìn cũng xinh, vừa tinh xảo vừa hào phóng.”

Vừa nói vừa nhỏ giọng kể tai Cẩm Nương hỏi: “Thân thể có khó chịu không? Nương vốn nghĩ muốn để con nghỉ ngơi rồi, lần đầu tiên đều sẽ.”

“Nương.” Cẩm Nương mắc cỡ chỉ muốn tìm một cái lỗ chui vào, Nhị phu nhân cùng Thượng Quan Mai đều ở trong phòng, bên cạnh còn có một đoàn nha hoàn bà mụ.

“Tốt, tốt, tốt, nương không nói nữa, không nói, xem con quần bách kia, nương đã chưng canh hạt sen bách hợp, trước tiên uống một chút rồi hẵng đi.”

Tiếng nói vừa dứt, Ngọc Bích đã bừng canh lên, xem ra là đã sớm chuẩn bị xong.

Nhị phu nhân thấy mẹ chồng nàng dâu này thân mật liền cười, trêu ghẹo vương phi: “Vương tẩu, tẩu cũng quá sủng ái Cẩm Nương rồi, ai mà không phải trải qua chuyện như vậy.”

Vừa nói vừa nhìn về phía Thượng Quan Mai: “Mai Nhi vậy mà vừa vào cửa liền viên phòng rồi, chỉ tiếc vẫn chưa mang thai, Cẩm Nương, cháu nên cố gắng nhiều hơn mới đúng, trong vương phủ cũng đã thật lâu không có thêm nam tử (tân đình) rồi, xem mẹ chồng của cháu như vậy, sợ sẽ trông mong mòn mỏi đây.”

Lời này đâm thẳng nỗi đau của Thượng Quan Mai, nàng cũng không hiểu vì sao mình chưa thể mang thai, đã bắt mạch nhiều lần, thái y vốn nói thân thể rất tốt, thân thể tướng công cũng khỏe mạnh, không biết có vấn đề chỗ nào, thật sự là gấp muốn chết.

Lúc trước sớm nghe nói Cẩm Nương vẫn chưa viên phòng, lần này nhìn sắc mặt hồng nhuận, ánh mắt hàm mỹ, trong lòng nàng khó ngăn được e sợ, nếu Cẩm Nương thật sự có hỷ sự trước. Ấy, nghe nói nàng chưa chữa khỏi chứng bệnh kia thì làm sao có thể mang thai, vừa nghĩ như thế, trong lòng nàng đã thả lỏng chút ít, sắc mặt cũng trở nên bình tĩnh hơn nhiều.

Vương phi cùng Cẩm Nương nghe ra Nhị phu nhân nói bóng nói gió, chuyện thân thể Cẩm Nương có bệnh cùng tin tức hai nô tỳ Bình nhi Châu nhi mất mạng sợ sớm đã truyền ra ngoài, Nhị phu nhân nói như vậy

đơn giản là hắt gáo nước lạnh tạt vào vương phi, viên phòng thì thế nào, bất quá cũng vẫn là con gà không thể đẻ trứng.

Nụ cười của vương phi có chút đông cứng, nhưng mà con dâu là của mình, bất kể người khác thấy thế nào, mình thương yêu là được.

Cũng không đáp lại lời Nhị phu nhân..., nhìn Cẩm Nương uống chén canh, nàng mới lên tiếng: “Đi thôi, xe ngựa đã sớm chuẩn bị tốt, chỉ chờ riêng một mình con.” Lúc nói, vẻ mặt vẫn tươi cười.

Nhị phu nhân mặc một thân trang phục màu trắng thuần, vạt áo thêu đóa mộc lan đậm nhạt, búi tóc theo kiểu thông dụng, ngay giữa búi tóc chỉ cài một cây ngọc trâm, cả người thoát nhìn nhẹ nhàng khoan khoái nhưng đơn độc, vẫn mang bộ dáng lãnh ngạo theo thói quen.

Mà Thượng Quan Mai mặc một bộ váy áo bằng gấm may vừa người màu mai hồng, trên vạt áo dùng tơ trắng đính một hàng ngọc trai, lộ ra vẻ hoa mỹ mà quý khí, búi tóc cài bông mẫu đơn, ở giữa cắm ba cây trâm cánh phượng sáng loáng, hai bên điểm xuyên vài chuỗi hạt bạch ngọc tinh tế, càng tôn lên nước da trắng như tuyết của nàng, cực kỳ xinh đẹp.

Vương phi ăn mặc rất tùy ý, cũng không tận lực chọn trang phục, nhưng luôn khoe được vẻ quốc sắc thiên hương, đồ trang sức trang nhã lấp lánh cũng mang phong vị khác, chỉ cần ở chung một chỗ với vương phi thì toàn bộ người bên cạnh liền làm nền.

Mấy người mang theo nha hoàn riêng của mình ra khỏi cổng, ba cỗ xe ngựa đã chờ sẵn, một chiếc để vương phi cùng Cẩm Nương còn có Thượng Quan Mai ngồi chung, Nhị phu nhân ngồi một mình trên xe của Đông phủ, Thượng Quan Mai thấy liền dứt khoát lên xe của Nhị phu nhân để tránh phải chen chúc.

Mấy nha hoàn bà tử thì chen chúc lên chiếc xe phía sau.

Trong xe ngựa cũng chỉ có hai người vương phi cùng Cẩm Nương, vương phi thu bớt nụ cười trên mặt, nghiêm nghị hỏi Cẩm Nương: “Thuốc kia có uống đúng hạn không? Thân thể cảm giác khá hơn không? Có chuyện gì thì nhất định phải nói với nương, đây chính là đại sự, không được qua loa.”

Cẩm Nương nghe vậy vội vàng gật đầu đáp: “Mỗi ngày đều đúng hạn uống đủ hết, nguyệt sự cũng bình thường hơn chút ít, chẳng qua. Chẳng qua là tuổi con dâu còn nhỏ, sao có thể.” Vừa nói vừa thẹn thùng cúi đầu.

Vương phi nhìn thế nên thở dài, trên mặt lộ ra một chút vẻ lo lắng: “Hiện tại thân thể Đình Nhi cũng không thấy khởi sắc, vương gia tuy là tặng Mặc Ngọc cho con, nhưng mà nếu Đình Nhi. Con dù sao chẳng qua thân phận nữ nhi, sao có thể lo liệu được phần gia nghiệp lớn như vậy? Nếu có thể sớm sinh nhất nhi bán nữ, sau này cho dù người khác muốn đoạt, chúng ta cũng có thể nói lý.” Khi nói, thanh âm cũng có chút nghẹn.

Cẩm Nương vội vã trấn an vương phi: “Thân thể tướng công cũng có khởi sắc rồi, chẳng qua là. Chẳng qua là tướng công chàng.”

Thần sắc do dự, lời nói ngập ngừng thật không giống cá tính nàng thường ngày thẳng thắn cởi mở, vương phi nghe xong hai mắt lại tỏa sáng, kích động cầm tay nàng nói: “Có phải Đình Nhi không muốn người khác biết hay không? Nhất định là thế rồi, Đình Nhi rất thông minh.”

Ngừng nói một chút rồi yên lặng nhìn Cẩm Nương: “Con là đứa trẻ ngoan, Đình Nhi ở chung một chỗ với con liền thay đổi rất nhiều, con nói cho nương biết thân thể Đình Nhi có phải tốt hơn trước hay không, có phải hay không? Nương biết, trong phủ phức tạp, Đình Nhi là sợ.” Vừa nói, vành mắt vương phi đã đỏ lên.

Lại nói tiếp: “Ta là mẹ hần, cho dù biết cũng sẽ không hại hần a, Đình Nhi nếu không nghĩ để người khác biết, chẳng lẽ ta đây làm mẹ lại sẽ đi mọi nơi nói lung tung sao?”

Cẩm Nương mềm lòng rồi, vương phi nói hết sức có lý, trong thiên hạ chỉ có cha mẹ là hết lòng hết sức với con cái mà không vụ lợi, cho dù vương phi từng phạm sai lầm nhưng cũng tuyệt đối là do vô tâm.

Nhìn vương phi khóc đến bi thiết, Cẩm Nương liền nói: “Nương, thật ra thì tướng công.” Đang muốn nói, xe ngựa đột nhiên dừng bất ngờ, Cẩm Nương ngồi không ổn định, thân thể nghiêng về một bên

buồng xe, đầu nạng bị đụng đau, vương phi vội vàng kéo nạng lại, xốc rèm xe quát phu xe ở bên ngoài: “Bên ngoài là người nào, tại sao dừng lại?”

Cầm Nương cũng nhìn ra phía ngoài xe, lúc trước còn chưa chú ý, giờ mới biết được phu xe là một gã sai vặt trẻ tuổi mặc bộ trang phục người hầu nhưng không giống nô tài trong phủ, không khỏi nhìn thêm một cái.

Thấy người kia vừa đúng lúc quay đầu lại, Cầm Nương liền ngăn ra, mặt mày người nọ rất giống Lân Khiêm, cùng một bộ dáng lạnh lùng, khuôn mặt cương nghị nhìn nghiêng như đao gọt, cơ thể cường tráng; Cầm Nương quay đầu xem tình cảnh bốn phía rõ ràng là đi trên đường cái bằng phẳng, vụ xóc nảy mới vừa rồi sợ là.

“Thật xin lỗi vương phi, vừa có tảng đá cản đường.” Người nọ cung kính quay đầu lại nói.

Vương phi nghe rồi cũng không nói gì nữa mà hạ rèm, Cầm Nương lập tức lại gần tiếp lời: “Nương, mới vừa rồi đụng thương đầu của con rồi, con dựa vào nghỉ ngơi một chút.”

Vương phi vốn còn muốn hỏi thêm nạng, thấy đôi mi thanh tú của nàng nhú chặt lộ vẻ đau đớn khó nhìn nên đành phải thôi.

Xe dừng lại trước cửa phủ Dự thân vương, trước cửa lớn cô cùng náo nhiệt, Dự thân vương là em (thân huynh đệ) ruột của hoàng thượng, lão vương phi. Thật ra là Nghi Thái phi nương nương.

Đương kim thiên tử lúc đại tang đã thương cảm bởi mảnh hiếu tâm của Dự thân vương nên cho phép Dự thân vương đón Nghi Thái phi trở về phủ an dưỡng.

Nhưng tất cả quy chế vẫn theo như trong cung, có thể thấy được hoàng thượng sủng ái Dự thân vương nhiều thế nào; hôm nay là đại thọ của lão thái phi, hoàng thân quốc thích trong kinh thành cùng quan viên lớn nhỏ tự nhiên là không thể bỏ lỡ, hàng ngũ người đến chúc mừng đứng chờ thật dài.

Chẳng qua là Dự thân vương biết hoàng thượng cần kiệm, cho nên nếu quan viên nào tới đều chối từ thu lễ vật, nhận thiệp chúc liên mời về, chỉ náo nhiệt mời gia quyến những hoàng thân quốc thích cùng hoàng tộc như người phủ Giản thân vương, phủ Trữ thân vương đến lễ mừng thọ để thái phi vui vẻ.

Cho nên khi Cầm Nương xuống xe liền thấy rất nhiều nô bộc quần sự nói đôi lời với một đám quan viên đến đây tặng lễ, rồi đuổi bọn họ đi về.

Nhưng mấy vị quần sự hiểu biết lúc nhìn thấy xe ngựa phủ Giản thân vương tới liền nhanh chóng đón tiếp, thuận tiện dẫn một đám gia đình tới đây mở đường, sợ có người đụng đến gia quyến phủ Giản thân vương.

Nhị phu nhân cùng vương phi đi phía trước, Cầm Nương cùng Thượng Quan Mai theo sát sau, một vị mục vụ quần sự đón các nàng vào cổng trong, đã thấy Dự thân vương phi từ cổng trong ra đón, thật xa đã cười nói: “Ai nha, Uyển Thanh muội muội, Tĩnh Như muội muội, các muội đã tới rồi à, Lưu phi nương nương vừa mới nhắc đến, còn hỏi làm sao vẫn chưa thấy bóng dáng hai muội muội đây.”

Vương phi nghe xong liền cười nói: “Thanh Cúc tỷ tỷ, chúng ta không phải đã tới sao, hôm nay quý phủ thật là náo nhiệt, muội cùng Tĩnh Như cũng vì sợ tỷ bận rộn quá mức cho nên mới muộn một chút nha.”

Dự thân vương phi làm bộ đánh nạng, “Tỷ còn đang muốn muội tới giúp đỡ tỷ chứ, muội còn nói như vậy, Tĩnh Như, vương tẩu của muội định là lừa dối rồi, sao muội cũng học nạng thế?”

Nhị phu nhân mang vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng, mỉm cười khê gật đầu nói: “Vương tẩu là đau lòng con dâu, chờ con dâu đi, nếu không cũng sẽ tới được sớm.” Vừa nói vừa nhìn Cầm Nương một cái.

Dự Thân vương phi vừa quay đầu, thấy được Thượng Quan Mai cùng Cầm Nương, liền thân mật cầm tay Thượng Quan Mai nói: “Mai Nhi a, thái tử phi cũng tới được một lúc rồi, Mai Nhi ngược lại còn để mẩu phi chờ, thật sự đáng phạt đi.”

Thượng Quan Mai nghe xong liền thân nhiên cười, kéo tay Cầm Nương nói: “Vương phi ngài không biết rồi, trong mắt mẩu phi hôm nay cũng không có ta, mẩu phi nha, chính là đau lòng đệ muội nhà ta đây.”

Dự Thân vương phi dường như lúc này mới để ý Cầm Nương, mới nghiêng đầu qua liếc Cầm Nương một cái, lễ phép nói rõ với vương phi: “Con dâu của Uyển muội nhìn thật trung thực, tuổi còn nhỏ a, tiểu hài tử không hiểu chuyện, không trách được muốn ấu phi đi.”

Vương phi vừa nghe lời này, sắc mặt liền hơi trầm xuống, nói với Dự thân vương phi: “Cẩm Nương là đứa trẻ hiền lành và hiểu biết, hôm nay bất quá là do Đình Nhi nên mới đến chậm chút ít, Thanh Cúc tỷ tỷ khi nào thì hẹp hòi như thế, không phải nói Lưu phi nương nương đang đợi sao? Nên mau đi vào trước đã.”

Lời nói lạnh nhạt của Dự thân vương phi về Cẩm Nương khác với nói Thượng Quan Mai, nhưng trên mặt nàng vẫn mang nụ cười nhẹ nhàng ấm áp, kính cẩn theo sát phía sau vương phi, hai mắt nhìn thẳng phía trước, nàng hoàn toàn không thấy vị khách nào của phủ Dự thân vương lui tới, mà thật ra Nhị phu nhân vẫn mãi miết chú ý đến nàng.

Lão vương phi hôm nay đã sáu mươi lăm tuổi, bộ dáng phúc đức, vẻ mặt tươi cười ngồi ở giữa chánh đường, bên cạnh phân chia chủ thứ ngồi thành hai hàng, Dự thân vương phi vừa vào nhà liền đẩy vương phi lên trước, cười nói: “Xem một chút, cuối cùng cũng nghênh đón được muội muội, Lưu phi nương nương, ngài nói, muội ấy tới trễ như thế có phải nên phạt muội muội hay không?”

Vương phi liền cười làm bộ muốn đánh nàng, sắc giọng nói: “Cũng đã làm mẹ chồng, làm sao có thể nhí nhảnh vui vẻ như thời trẻ được.”

Vừa nói, trước tiên lễ bái chào hỏi thái phi nương nương, Nhị phu nhân cùng Thượng Quan Mai, Cẩm Nương cùng nhau lên một lượt cũng làm lễ, lão thái phi lạnh nhạt đối với Nhị phu nhân, nhưng vừa thấy Thượng Quan Mai liền vẫy tay: “Mai Nhi nha đầu này đúng là càng ngày càng duyên dáng rồi, xem một thân trang phục này rất đẹp, thật đúng là quý khí đây.”

Lưu phi nương nương ngồi một bên chỉ khẽ cười, nhìn lướt qua Thượng Quan Mai, thái tử phi ngồi ở bên cạnh Lưu phi nương nương nghe thấy lời lão thái phi cũng cười theo: “Nàng bất quá như con khỉ con, ngày thường chỉ biết đùa chơi thôi, thái phi ngài cũng đừng khen nàng, nàng không thể nhận lời khen như thế đâu.”

Thượng Quan Mai nghe liền hờn dỗi nói với thái phi: “Thái phi, tỷ tỷ nhà ta ghen tỵ ta xinh đẹp hơn nàng đấy, đúng không?”

Thái phi nghe xong liền cười ha ha, nhất thời không khí trong phòng dễ dàng náo nhiệt, Cẩm Nương cười nhạt theo và đi phía sau vương phi, vương phi kéo nàng đến trước mặt Lưu phi nương nương để cho Cẩm Nương thi lễ rất quy củ rồi nói: “Nương nương, đây chính là Cẩm Nương.”

Ánh mắt Cẩm Nương lúc trước cũng không nhìn loạn, lúc này mới nhìn Lưu phi nương nương, thoáng ngấm nhìn thật sự như thiên tiên, Lưu phi nương nương cùng vương phi có bảy tám phần tương tự, nhưng khí chất vương phi xuất trần như tiên, mà Lưu phi nương nương là khí chất rực rỡ thêm tinh tế, cao quý lộng lẫy, ung dung đoan trang, uy nghiêm tự nhiên, làm người ta không dám nhìn ngấm lâu.

Xem ra Lưu nương nương có lẽ là tỷ muội ruột thịt với vương phi đây.

Lưu nương nương cũng đánh giá Cẩm Nương, đã sớm nghe nói Đình Nhi cưới chính là thứ nữ nhà Tôn tướng quân, trong lòng Lưu nương nương không phải rất vui vẻ, nhưng nghĩ tới thân thể Đình Nhi nên cũng chẳng nói gì, hôm nay nhìn kỹ Cẩm Nương, ngũ quan coi như thanh tú, giữa một đám mỹ nhân nàng cũng có không ít chỗ thua kém, nhưng thần khí hào phóng thông dong, không thấy nửa điểm nhát gan nao núng thường gặp trên người thứ nữ, hơn nữa cặp mắt kia linh động hữu thần chính là đang nhìn mình cũng không thấy lộ ra nửa phần tự ti e ngại, điều này càng làm cho Lưu nương nương chau mày, nàng sống trong cung hơn mười năm, đã sớm luyện thành một đôi mắt mang uy hiếp khiếp người, tiểu cung nữ nhìn thấy nàng chỉ dám nhìn lần đầu tiên thì lần sau sẽ sợ đến không dám nhìn thêm nữa, mà bộ dạng Cẩm Nương bất quá chỉ mười bốn mười lăm tuổi mà có thể có bình tĩnh can đảm như thế, không thể không nói rằng ánh mắt muội muội cũng không tệ lắm.

Cưới vợ phải cưới hiền thê, xem ra cô gái này không phải kiểu chủ tử mặc người ta khi dễ, sợ còn muốn hơn một bậc so với vương phi muội muội nhà mình đây.

“Gọi là Cẩm Nương sao, đến gần chút ít để ta ngắm kỹ.” Lưu phi nương nương khó có khi mỉm cười mà nói.

Cẩm Nương nghe liền nhìn vương phi một cái, thấy con mắt vương phi lóe sáng, gật đầu với nàng, liền chậm rãi đi tới, biết vâng lời đứng ở trước mặt Lưu phi nương nương.

“Bộ dáng cũng không tệ lắm, chẳng qua là quá gầy thôi, Uyển Thanh, muội phải hảo hảo giúp nàng điều dưỡng cẩn thận, xem một chút sang năm có khi có cháu bé.” Lưu phi nương nương kéo tay Cẩm Nương, đánh giá trên dưới một phen.

Vương phi nghe xong liền nói: “Mới vào phủ cũng chưa được bao nhiêu thời gian nghỉ ngơi, đứa nhỏ này vừa vất vả giúp muội, vừa có nhiều tâm sự, tự nhiên sẽ không an dưỡng tốt rồi, cũng may Đình Nhi cũng thương nàng, có đồ tốt toàn tặng nàng đấy.” Vừa nói, trong mắt liền hàm chứa một tia kiêu ngạo, Lưu phi nương nương nghe được ngăn ra, vòng vo hỏi vương phi: “Nàng mới bao nhiêu, muội sẽ để cho nàng chường quần gia đình?”

Thanh âm lời này thật ra cũng không lớn, nhưng để cho thái tử phi cùng Thượng Quan Mai cùng nghe đi, Thượng Quan Mai biết rõ Lưu phi nương nương là hiểu lầm ý tứ của vương phi nên sắc mặt lúc này u buồn hẳn, đôi môi nhắm chặt, một dáng bị ủy khuất lại không thể lên tiếng.

Thái tử phi vừa thấy liền nhíu lông mày, chen miệng vào nói: “Vương thẩm chính là đang tuổi tươi trẻ như xuân thu, làm sao lại nghĩ tới muốn giao quyền cho con dâu rồi, các nàng còn rất trẻ tuổi.”

Vương phi nghe rồi ngăn ra, cười với thái tử phi: “Thái tử phi hiểu lầm, thần phụ chỉ nói là nàng đang giúp thần phụ, cũng không phải là muốn cho các nàng công việc quản gia.”

Thái tử phi liền nhìn Thượng Quan Mai một cái, khóe môi liền mang vẻ châm biếm, “À, thì ra là như vậy, sợ là muội muội của ta ngày thường quá mức nghịch ngợm, không có học mấy chuyện đứng đắn, nên công việc quản gia cũng sẽ không học đây.”

Thái tử phi nói lời này, thật ra thì bất bình thay Thượng Quan Mai, Thượng Quan Mai là thể tử phi Giản thân vương phủ, lẽ ra vương phi muốn tìm người giúp đỡ để ý gia phủ cũng phải nhớ đến Thượng Quan Mai trước tiên, không nên tìm Cẩm Nương, lời này chính cả Lưu phi nương nương nghe cũng cảm thấy không phản bác lại được, chỉ đành liếc mắt giận trách vương phi, khi không lại nhắc tới chuyện này làm gì, vừa lúc thái tử phi đang ở đây, càng không thể nháo loạn cho người khác nhìn sao?

Vương phi nghe càng ngăn ra, lời này nói xong sợ là không giải thích cũng biến thành mình bất công với thứ tức, liền khế cười nói: “Thái tử phi, vốn là Cẩm Nương phát hiện phòng bếp nhỏ trong viện của thần phụ có vấn đề, cho nên thần phụ liền để nàng sửa sang lại quy chế, nàng đưa ra quy định đều tâm tư xảo diệu, vừa bớt việc vừa bớt lo, còn có thể khiến các nô tài phía dưới phải trung thành chăm chỉ làm việc, làm thần phụ mỗi ngày bớt được không ít chuyện, hôm nay thần phụ đang định dùng mấy quy tắc ấy cho toàn phủ, còn định sáng mai cho Mai Nhi xem một chút, bảo đảm có thể làm trong viện của nàng cũng thanh tĩnh hơn.”

Lời vương phi cũng không giống để ý tới thái tử phi mà tra xét chút ít, nghe giống như giải thích, thật ra thì đang bảo vệ Cẩm Nương, nhưng cũng nói rõ mình không phải bất công với hai nàng dâu, chẳng qua Cẩm Nương để ý đối với nàng hơn, vừa chứng tỏ nàng càng thêm thông tuệ, làm trưởng bối tự nhiên là thích con dâu vừa hiếu thuận vừa chịu khó rồi, một bên cũng không có trách cứ Thượng Quan Mai nửa câu, lại làm ấy người đang ngồi nghe ra hai cô con dâu phủ Giản thân vương thật là đều tốt đều ngoan.

Lưu phi nương nương nghe lời này mới tán thưởng nhìn vương phi rốt cuộc cứng cỏi hơn trước kia nhiều, vừa liếc mắt Cẩm Nương, thấy nàng trên mặt không vui không buồn, bộ dáng cẩn thận lắng nghe, thật lòng học tập, liền gật đầu, cảm thấy rất hứng thú lời của vương phi:

“Thế muội muội cũng nói thêm một chút xem nàng dùng biện pháp gì mà muội nói tốt như vậy, sợ là cố ý khen con dâu nhà mình a, mọi người ở đây cũng đều vừa có khả năng vừa khôn khéo, cũng không thể để một câu nói hù dọa cho qua đi.”

Thái tử phi nghe vương phi nói cũng không tâm phục, vừa lúc nhân tiện nói: “Cũng không thể nào cứ để như thế, nương nương, không bằng chúng ta để vương thẩm nói rõ, cũng làm cho chúng ta thưởng thức một ít bản lãnh của đệ muội.”

Dụ thân vương phi vốn đang nói chuyện cùng các quý phu nhân bên kia, nghe thế cũng tới đây tham gia náo nhiệt, vừa lúc đi tới bên cạnh Thượng Quan Mai, búng trán Thượng Quan Mai rồi nói: “Ta nhưng là nghe nói cháu đường đường là một thể tử phi, đệ muội còn kém hơn không chỉ một chút đâu, đích thị là Mai

Nhi ngày thường quá mức ham chơi lười biếng rồi, nếu không như thế nào chuyện trong viện của vương phi cũng không hiểu rõ ràng đây?”

Cẩm Nương nghe lời này đã cảm thấy chói tai, Dự thân vương phi trách cứ Thượng Quan Mai, thật ra thì cũng có ý nói ọi người đang ngồi rằng Cẩm Nương lộ vẻ có bản lĩnh nhưng tham vọng, là con dâu mới vào phủ chưa hơn một tháng thế nhưng quản tới chuyện trong viện của mẹ chồng, điều này không hợp quy củ, vừa cả gan làm loạn; trong phòng này phần nhiều là người thuộc hoàng thân quốc thích trong kinh thành, tất cả mọi người là mẹ chồng hoặc con dâu, vừa nghe lời này liền lặng yên rồi đều đưa ánh mắt nhìn Cẩm Nương cùng vương phi, trong lòng người ta đang suy nghĩ Giản thân vương phi này hoặc quá hồ đồ hoặc quá thành thật, mà sợ là con dâu mới có dã tâm rất lớn, trước còn đường đường thế tử phi mà nàng có thể vượt cấp đi quản chuyện trong phủ mẹ chồng, rốt cuộc là thứ xuất nên không đứng đắn học quy củ như nữ chính.

Cẩm Nương nhất thời bị mọi người vây xem, đều có đủ loại ánh mắt nhìn ngó, nàng vẫn bình tĩnh, vương phi không mở miệng thì nàng quyết không vạch áo cho người xem lưng, dù sao những người này nàng cũng không biết mấy, vương phi cùng Lưu phi nương nương vừa nhìn cũng là không phải người chịu ăn thiệt, tí nữa chắc chắn sẽ lấy lại danh dự cho nàng.

Quả nhiên, vương phi nghe Dự thân vương phi nói thế mặt mày liền trầm mặc, lạnh lùng nói với Dự thân vương phi: “Việc này nguyên bản chính là muội cố ý muốn khảo nghiệm con dâu, nàng cũng là bị ép mới không có cách nào làm khác nên mới giúp muội chu toàn, hợp lẽ thường, chẳng qua muội không ngờ dù bề ngoài nàng bình thường nhưng đầu óc rất thông minh, không phải muội nói ngoa chứ Thanh Cúc tỷ sau này muốn tìm con dâu tài đức sáng suốt như thế, sợ tỷ thật là khó kiếm, Cẩm Nương nhà muội là con dâu ngoan trong trăm người mới có một mà thôi.”

Vừa nói kiêu ngạo vừa lấy từ trong túi ra bản quy định mà Cẩm Nương lúc trước hiến kế viết cho nàng đưa Lưu phi nương nương nhìn, ánh mắt lạnh lùng quét cả phòng một lần.

Xét cho kỹ càng thì Dự thân vương mặc dù là hoàng thân quốc thích nhưng nếu so với Giản thân vương cũng là kém một bậc, bởi vì Dự thân vương tuy là ruột thịt của hoàng thượng lại không phải Thiết Mạo Tử Vương (đời sau vẫn mang địa vị thân vương), sau này thế tử kế vị thì tước vị sẽ phải hạ từ thân vương thành quận vương, sau đó lần lượt hạ tước, cho nên phần đông người trong phòng vẫn rất để ý Giản thân vương phi.

Vương phi nói lời này có chút lớn lối, mọi người mặc dù không hề dùng ánh mắt khác thường ngó chừng Cẩm Nương nữa nhưng mà có chút khinh thường, dù sao một cô nương thứ xuất ở nhà mẹ đẻ được giáo dục kém con vợ cả không ít, nhưng Giản thân vương phi nói mạnh miệng quá, để xem lúc sau bằng cách nào mà nói cho ổn thỏa, mỗi người đang ngồi đây cũng không phải ngồi không.

Sắc mặt Dự thân vương phi cũng không quá tốt đẹp, cứng ngắc cười: “Ừm, phải không? Thế thì thật muốn xem một chút con dâu của muội có bao nhiêu hiền lương và khả năng.”

Vừa quay đầu nhìn quanh phòng nói với các phu nhân: “Hôm nay mọi người thật có phúc, một lúc nữa đều có thể tham khảo học tập bản lĩnh con dâu nhỏ của Uyển Thanh muội.”

Mọi người vừa nghe, tất cả đều chăm chăm chê cười, Lưu phi nương nương cầm trong tay bản quy định Cẩm Nương viết, trước tiên liền bị hấp dẫn bởi nét chữ trâm hoa nhỏ nhắn khéo léo, chưa nhìn nội dung liền nói: “Chữ viết cũng không tồi, sâu sắc phiêu dật, kiểu chữ xinh đẹp tuyệt trần, không mất vẻ phóng khoáng, ừ” Tiếp theo vừa nhìn nội dung, cũng là một hồi lâu chẳng nói thêm gì.

Bao nhiêu người trong phòng đưa mắt nhìn Lưu phi nương nương, chỉ hy vọng từ miệng nàng có thể nói ra điều không tốt, nhưng Lưu phi nương nương xem xong rồi chẳng qua hai mắt sáng long lanh ngăm Cẩm Nương, hồi lâu mới nói: “Bản này bốn cung muốn cảm về hiến tặng cho hoàng hậu nương nương, đoán chừng theo biện pháp này quản lý hậu cung thì hoàng hậu nương nương cũng giống Uyển Thanh có thể tiết kiệm không ít tâm tư rồi, Cẩm Nương, ta ghi nhớ công lao này của cháu.”

Cẩm Nương nghe xong vội cúi đầu kính cẩn khiêm nhường nói cảm tạ, thái tử phi nhìn không vui lòng, Lưu phi nương nương là tỷ tỷ của vương phi, nói chuyện tự nhiên sẽ hướng về vương phi, Tôn Cẩm Nương kia so với Mai Nhi thua nhiều thứ, nhìn bộ dáng kia bất quá cũng coi như thanh tú, cử chỉ không đủ mạnh mẽ,

làm sao bì được với muội muội nhà mình không cần nói về đẹp quốc sắc thiên hương, tính tình còn biết lấy lòng

Vừa nhắc mắt, duỗi tay đòi Lưu phi nương nương: “Nương nương, thứ tốt như vậy ngài cũng không thể che giấu riêng mình, ọi người chúng ta được học một ít đi.”

Lưu phi nương nương cười đưa cho thái tử phi, thái tử phi nâng tay nhận lấy, nhìn nét chữ quả nhiên xinh đẹp, cũng không nói thêm nữa, nhìn kỹ nội dung thì càng xem sắc mặt càng sợ, sau khi xem xong liền nói với Cẩm Nương: “Muội một chút nữa viết thêm một bản đi, bốn cung cũng muốn cầm về, muội viết quá tinh tế tỉ mỉ, ta nhất thời cũng không nhớ được nữa phần.”

Cả đám người trong sảnh nghe lời này liền biết Lưu phi nương nương nói không giả dối, nhất thời nổi hứng tò mò, bọn họ đều là chủ mẫu trong nhà, tất cả mọi việc mỗi ngày quá rắc rối, nha hoàn hạ nhân trong phủ nhiều lúc đã kích nghiêng ngả đều khiến họ lao tâm lao lực, thật khó có biện pháp trị tốt lắm, ai không nguyện tiết kiệm chút ít tâm sức.

Dụ thân vương phi cầm đến nhìn đầu tiên, Thượng Quan Mai một bên rất không phục, cũng nghiêng đầu ghé vào coi xem như thế nào, mọi người xem một lượt rồi cũng không có người có thể nói thêm gì nữa.

Lập tức không còn người tiếp tục xem thường Cẩm Nương, tuy vậy cũng chỉ mới có biện pháp quản gia đình vẫn không thể cứ thế mà coi người khác so sánh không bằng, tự nhiên cũng còn có vài vị phu nhân không phục, không thể để một mình Cẩm Nương hưởng hết danh tiếng tốt đẹp,

Người thứ nhất không phục chính là Thượng Quan Mai, nàng sớm nghe nói Cẩm Nương biết thi từ, nhưng không tinh thông họa (vẽ tranh), điểm này nàng cũng không cần phải ép Cẩm Nương để mình thành kẻ hẹp hòi, nhưng chẳng bao giờ thấy nàng đánh đàn hay biết vũ đạo, liền nói: “Hôm nay là ngày mừng thọ lão thái phi, tiểu bối chúng ta dĩ nhiên phải làm lão nhân gia vui vẻ, khó có dịp tất cả mọi người tới đông đủ như vậy, không bằng một người biểu diễn một tiết mục ọi người cùng vui mừng a.”

Lời vừa nói ra, các cô gái đều tán thành, vương phi cũng không phải lo lắng việc này, lần đầu tiên gặp Cẩm Nương đã nghe nàng nói biết chơi cờ, chẳng qua từ lúc gả vào cửa đến giờ vẫn chưa thấy nàng động tay đến những thứ đó, tuy thế Cẩm Nương từ trước đến giờ rất cẩn thận, nàng nhất định sẽ không giả bộ, vì vậy cũng chẳng ngăn ngại để cho bọn tiểu bối làm ầm ĩ.

Lưu thái phi lớn tuổi, dĩ nhiên thích náo nhiệt, thích nhìn nhóm tiểu nha đầu tụ họp cùng nhau chơi đùa vui mừng, liền bận rộn sai sử hạ nhân mang đàn mà Dụ thân vương phi đã chuẩn bị, cũng may khách sảnh rất lớn, trên mặt đất lại trải thảm nhung tơ, những cô nương hay phu nhân muốn ca liền ca, muốn múa liền múa, cũng mang tới hai cây đàn để trong phòng.

Người đầu tiên muốn biểu diễn dĩ nhiên là Thượng Quan Mai, nàng thông dong đi đến trước mặt mọi người, ưu nhã ngồi trước đàn ngọc, một khúc Phượng Lâm đàn uyển chuyển du dương, vô luận xét về kỹ thuật đàn thành thạo hay nhạc luật chuẩn âm, tất cả đều không thể xoi mói, tiếng đàn mới vang lên liền vọng tới nam khách từ phòng bên cũng tới đây lắng nghe thưởng thức, tiếng vỗ tay tự nhiên như sấm dậy, khen không dứt miệng.

Thấy các thiếu gia và thế tử tới, một đám tiểu thư và phu nhân trong phòng tựa như nổi máu gà càng đánh dường như càng thêm hưng phấn, ngày thường những tiểu thư đại gia khuê các bị cầm chân trong thâm trạch khó có được phép đi ra khỏi cửa, lại càng khó gặp nam tử ngoại trừ phụ huynh hay trượng phu, mà nhóm nam tử này lại có tí chút tuần tú, tự nhiên tâm tư cũng muốn lưu giữ hình ảnh đẹp trong lòng các bậc nam tử.

Trong lúc nhất thời, người thì ca hát để giành thiện cảm, lấy ca làm khí cụ, lấy khiêu vũ làm binh, lấy cầm để chiến đấu, toàn bộ tình cảnh thành giết chóc kịch liệt, cũng náo nhiệt phi thường, Cẩm Nương vẫn mỉm cười lẳng lặng đứng yên ở bên cạnh vương phi, người khác hát tốt, nàng tất nhiên vỗ tay ăn mừng, người ta gảy đàn êm tai thì nàng cũng ca ngợi theo mấy tiếng, một bộ dáng không vội không nóng, cũng không kiêu ngạo không siểm nịnh, càng khiến Lưu phi nương nương nhìn nàng càng vui mừng.

Đình Nhi bị hại, thân thể tàn tật, đây vẫn là tâm bệnh của Lưu phi nương nương, năm đó hoàng thượng nói muốn phế địa vị thế tử của Đình Nhi, Lưu phi nương nương không ít lần lải nhải phản nài trước mặt hoàng thượng, nhưng vì thể diện hoàng gia phải giữ nên nàng cũng không có biện pháp khác, muội muội

tâm tư hiền lành, sau này không có nhi tử giỏi giang bên cạnh thì ngày sau sợ sẽ phải trải qua không tốt lắm, bây giờ thấy Cẩm Nương trang nhã trầm ổn, tú ngoại tuệ trung (bên ngoài xinh đẹp, bên trong thông tuệ), dĩ nhiên là rất vui mừng.

Với Lưu phi nương nương thì chương quản công việc gia đình, so với những thứ tài nghệ cầm kỳ thư họa kia hữu dụng nhiều lắm, tuy vậy hôm nay quý tộc trong kinh tới cũng nhiều, nếu Cẩm Nương thật có thể nổi bật trong cuộc tỷ thí này, mặt mày nàng tự nhiên lại càng vẻ vang.

Chẳng qua là. Trước cũng đã được nghe một ít chuyện nhà Tôn tướng quân, thế tử Trương thị rất ương ngạnh, nghe rằng từng chèn ép ngược đãi với thứ nữ đến hết mức, cho nên Tôn đại tướng quân mới có thể thỉnh Hoàng thượng thăng mẹ của Cẩm Nương thành bình thê, cũng chẳng biết Cẩm Nương có cơ hội học đàn không?

Một đám người gồm thế tử phi, thiếu phu nhân, đại cô nương biểu diễn xong, Cẩm Nương còn ung dung đứng một bên, không có ý định tham gia cuộc vui, vương phi tự nhiên nóng nảy, vừa muốn nhắc nhở Cẩm Nương, Nhị phu nhân bên kia vốn tính mặc lại nói trước:

“Chất tức (Cháu dâu), đến lượt cháu, mau mau đi ra biểu diễn, người ta đều nhìn mỗi cháu.”

Cẩm Nương vừa nhắc đầu đưa mắt liền thấy ánh mắt Thượng Quan Mai khiêu khích, mặc dù một đám nữ tử biểu diễn qua, nhưng tất cả mọi người đều công nhận là cầm kỳ của thế tử phi Giản thân vương cao siêu nhất.

Nàng về trị gia thua Cẩm Nương một đoạn, chung quy phải lấy lại danh dự ở phương diện khác, vừa này thấy Cẩm Nương vẫn chưa có động tĩnh, liền nói: “Đệ muội hôm nay giống hũ nút, không hoạt bát như thường ngày, sẽ không bị Lưu phi nương nương khen đến tìm không ra phương bắc đấy chứ.”

Cẩm Nương cười nhạt một tiếng, thông dong mà thẳng bước đi ra, thi lễ một cái với Lưu phi nương nương cùng một đám trưởng bối nói: “Cẩm Nương khả năng vụng về, sợ các vị trưởng bối cùng các tỷ muội chê cười, nhưng vừa rồi các vị tỷ muội đã nhanh chóng góp vui cho lão thái thái, Cẩm Nương tất nhiên không thể thiếu sót, chỉ là nếu khúc nhạc Cẩm Nương đàn không được tốt, xin mọi người ngàn vạn lần không nên chê cười Cẩm Nương mới được.”

Nói xong! Nàng chậm rãi đi tới trước đàn ngọc, ngón tay khẽ vuốt dây đàn, tất cả mọi người nín thở chờ lại thấy nàng chưa gảy đến nửa nốt nhạc, không khỏi che miệng cười, trong mắt Thượng Quan Mai liền lộ ra vẻ đắc ý.

Cẩm Nương bất quá là cảm thấy cây đàn cổ này rất tuyệt diệu, tuy nói không so sánh được với tiêu vĩ cầm nổi tiếng, nhưng rất cổ xưa, âm sắc cũng êm dịu thanh khiết, hai mắt không khỏi nhìn lâu một chút, không nghĩ lại dẫn tới ánh mắt khác thường của mọi người, nàng cũng không sợ, đầu ngón tay nâng nhẹ, môi đỏ mọng khẽ khẽ, đồng thời tiếng đàn ngọc vang lên, giọng hát Cẩm Nương réo rắt cùng với tiếng đàn nảy lên.

“Bích thảo thanh thanh hoa đua nở, thải điệp song song lâu bồi hồi (Hoa cỏ xanh tươi đua nở, đôi bướm bay quanh bao lâu.)” Tiếng ca uyển chuyển, tiếng đàn du dương, một khúc ca này, hát như tựa khóc, triển miên bi thương, dường như kể lại một chuyện tình yêu xưa cũ mỹ lệ mà thê lương, nhất thời cả đại sảnh ai ai cũng tĩnh lặng, mọi người đều hòa nhập vào tiếng ca, nghe như si như say, thanh âm của Cẩm Nương dừng một hồi lâu mới vang lên tiếng vỗ tay ầm ầm như sấm.

“Không nghĩ tới, thế tử cầm kỳ cao siêu như thế, tiếng ca cũng như thiên âm, thật làm cho Thanh Dục mở rộng tầm mắt a.” Người bên cạnh còn chưa nói chuyện, Lãnh Thanh Dục tiêu sái đi vào nội đường, cúi chào Cẩm Nương.

Cẩm Nương cười yếu ớt đáp lễ lại, nói: “Thế tử khen quá lời rồi.” Liền thông dong trở lại bên cạnh vương phi.

Lãnh Thanh Dục lúc trước bị tiếng đàn náo nhiệt nơi này hấp dẫn tới đây, chẳng qua do tâm tính thiếu niên đến xem náo nhiệt, lúc đầu vào cửa chưa từng nhìn Cẩm Nương, trong phòng oanh oanh yến yến quá nhiều, đều xinh đẹp đến làm cho hấn bị hoa mắt, Cẩm Nương quá mức bình thường, hấn làm sao chú ý thấy được, chỉ khi cuối cùng, lúc người khác biểu diễn xong, hấn mới thấy Cẩm Nương bên cạnh vương phi.

Lần trước ở cửa hàng thành Đông hấn đã ăn thua thiệt bởi nàng, nhân tài đã sớm chọn trúng lại bị nàng đoạt trước, sau đó bị nàng thiết kế đành theo Tam lão gia – lão béo ngốc kia chơi bởi một buổi chiều, trong lòng thực sự rất buồn bực, hôm nay vừa nhìn thấy Cẩm Nương nên ước gì có thể bêu xấu nàng là tốt rồi, không nghĩ tới. Một khúc cầm ca làm hấn nghe liền lạc mất tâm hồn cả khi tiếng đàn ngừng, hấn vừa mới bị tiếng vỗ tay thức tỉnh, ánh mắt mang theo thưởng thức, hấn liền là người thứ nhất tới đây chúc.

Nhưng thấy Cẩm Nương vội vã nhìn hấn một cái đã nhanh chóng rời đi, trong lòng Lãnh Thanh Dục có chút ít khó chịu, đứng dịp mẫu thân Dụ thân vương phi an vị ở bên cạnh Giản thân vương phi, hấn cười ranh mãnh, đi tới cũng không nói hành lễ, đưa tay vịn vai mẫu thân mình, mắt liếc Cẩm Nương rồi nói: “Ừm, mẫu thân, nương nếu tìm vợ cho nhi tử, tìm cô nương nào như thế tẩu ấy, trong lòng nhi tử thực sẽ vui mừng được ngay.”

86. Chương 86

Lời này quá mức to gan vô lễ, Cẩm Nương nghe xong trong lòng không khỏi bốc hỏa, nghiêng đầu nhìn bắt gặp ánh mắt của Lãnh Thanh Dục, lại thấy trong mắt của hấn là một nụ cười ranh mãnh, không khỏi lập tức tỉnh ngộ, người này là cố ý làm cho nàng khó xử.

Mới vừa rồi một khúc cầm ca đã nhắm trúng không ít người sinh ghen ghét, nếu còn làm trò trước mặt của mọi người cùng người này lý luận, sợ sẽ làm cho người ta bắt được cơ hội để công kích mình, có Vương Phi cùng Lưu phi nương nương ở đây, không bằng giả bộ ngu giữ vững trầm mặc, làm một con dâu biết điều nghe lời là tốt rồi, rồi sẽ có người thay mình ra mặt thôi.

Lãnh Thanh Dục vốn là thiếu niên còn, vóc người thon dài cao gầy, tướng mạo tuấn tú phiêu dật, lại là trụ cột hoàng thân quốc thích, hơn nữa còn chưa đính hôn, trong mắt của không ít thái tử phu nhân ở đại sảnh này hấn là người con rể tốt nhất, lại càng là lang quân như ý trong lòng của không ít cô nương tiểu thư, nên vì lời nói vừa rồi của hấn, nhất thời liền bùng nổ, bọn nữ tử vốn vì một khúc cầm ca của Cẩm Nương mà ghen tỵ rồi, hiện tại lại càng thêm ghen ghét Cẩm Nương.

Chịu không nổi nhất tất nhiên là Dụ Thân vương phi, nàng giận con trai bảo bối nhà mình một cái, mắng: “Người nói lời ngu ngốc gì đó, cháu dâu là bảo bối trong lòng Vương thẩm người, có thể tùy tiện cho người nói hươu nói vượn sao? Hơn nữa, nữ tử ở đại sảnh này tài mạo song toàn quả thật rất nhiều, người thích thì tự mình cầu hôn để tìm lão bà là được.”

Ngụ ý, ở đại sảnh này tùy tiện chọn một người thôi thì so sánh với Cẩm Nương cũng tốt hơn, ánh mắt nhi tử cũng quá kém rồi.

Vương Phi nghe liền nở nụ cười lạnh, đang muốn nói chuyện, thì Lưu phi nương nương cũng đã nói trước rồi, “Cúc Thanh, đừng không có ăn được bồ đào thì nói bồ đào còn xanh, thử hỏi trong Đại Cẩm triều lại có mấy người có thể có tài như Cẩm Nương? Không nói đến phương pháp trị gia đình diệu kia, chỉ cần một khúc cầm ca mới vừa rồi thôi, ta và người làm sao cũng chưa từng nghe được cả, mới mẻ lạ lẫm, sợ là do chính nàng sáng tác ra, nữ tử bên trong phòng khách này, có thể đàn hát quả thật không ít, lại có người nào được như nàng vậy, vừa viết từ khúc vừa đàn hát chứ? Người muốn tìm được con dâu tốt như thế quả thật là khó khăn a, không trách được Tiểu dục tuổi không nhỏ mà còn không có đính hôn, đứa nhỏ này ánh mắt không tệ đâu.”

Lưu phi nương nương vị phân tôn quý, trong cung là người đứng đầu một trong bốn phi, lại được hoàng thượng Vinh sủng mấy chục năm không suy, tự nhiên cũng là nhân vật có thủ đoạn rồi, lời như thế nói xong khiến Dụ Thân vương phi á khẩu không trả lời được, mặc dù không có cam lòng, nhưng cũng không tiện phản bác, không thể làm gì khác hơn là nghiêng mắt qua tròng Lãnh Thanh Dục.

Lãnh Thanh Dục nhún nhún vai bộ dạng rất vô tội, đang muốn nói chuyện, thì từ bên cạnh đi ra một nữ tử, vóc người uyển chuyển, lượn lờ như cành liễu trong gió, cùng một đôi mắt thanh lệ, như sương khói lượng lờ, ẩn tình nhìn Lãnh Thanh Dục, “Thanh dục ca ca, đã lâu không gặp!” Thanh âm như Hoàng Oanh thâm cốc, trong trẻo dịu dàng dễ nghe.

Lãnh Thanh Dục vừa thấy nàng giống như đụng phải quỳ, thân thể chợt lóe, liền trốn phía sau Dụ Thân vương phi.

Nàng kia nhìn thấy, đôi mắt to mỹ lệ lập tức dâng lên ngấn lệ, ủy khuất ướt át.

Dụ thân vương phi một tay kéo Lãnh Thanh Dục tách rời ra, cao hứng địa đối với nàng kia nói: “Hàm Yên a, Thanh Dục ca ca của ngươi thật sự đã lâu không gặp người, nên có chút ngại ngần thôi.” Vừa nói hai ngón tay xê dịch, nhéo một cái ở ngang hông của Lãnh Thanh Dục.

Lãnh Thanh Dục bị đau đến thở ra một hơi, không thể làm gì khác hơn là mặt lạnh đối với nữ tử tên Hàm Yên kia nói: “Đúng vậy a, đúng vậy a, đã lâu không gặp.” Vừa nhắc mắt, liền thấy ánh mắt cười như không cười của Cẩm Nương, nhìn hẩn mà giống như đang xem kịch vui vậy, trong lòng không khỏi phát hỏa, đến gần Hàm Yên một bước nói: “Hàm Yên muội muội, người có mới vừa rồi có nghe khúc mà thể tẩu đàn ra không? Ca ca ta nghe được như si như say a.”

Hàm Yên thấy hẩn chịu cùng mình nói chuyện, vừa thân cận đến gần, trong lòng chợt vui sướng, nhưng lập tức bị những lời này của hẩn tưới cho lạnh lòng, nên không khỏi hung hăng trợn mắt nhìn Cẩm Nương một cái, khinh thường chu miệng nói: “Nàng có cái gì tốt, tướng mạo thường thường, lại là thứ xuất Chi nữ, còn là phụ nhân đã gả cho người khác, Thanh Dục ca ca, người không nên vì nàng ca một khúc mà bị lừa gạt, nghe nói phu nhân Tôn gia rất ghét nàng, ngay cả cơm cũng ăn không đủ no, thì làm gì có thể đàn ra khúc như vậy, ai biết nàng học lên ở đâu rồi tới đây khoe khoang.”

Vương Phi từ khi nghe Lãnh Thanh Dục nói như vậy đã rất không vui rồi, hiện tại lại nghe Hàm Yên như thế nói xấu Cẩm Nương, thì lửa giận càng cháy lớn, đối với Hàm Yên kia nói: “Bình Dương Quận chúa, làm sao người biết khúc của Cẩm Nương học trộm mà ra, vậy là người đã từng nghe được ca khúc này ở đâu sao?”

Hàm Yên miệng nhếch lên, khinh thường nói: “Những từ khúc ướt át như thế, bốn Quận chúa làm gì nghe qua, không khỏi làm dơ bẩn lỗ tai của bốn Quận chúa sao? Nghĩ lại con dâu của Vương thất đã là phụ nhân gả cho người ta, mà còn hát ra những ca từ triền miên xót xa, không biết nàng cùng người phương nào mà mang cảm xúc nỗi buồn ly biệt, lại thể lương bi ai đến khó bỏ thể, chẳng lẽ. nàng tự có tư tình sao?”

Vương Phi vừa nghe thì giận dữ, Hàm Yên nói lời này quá mức ác độc, nữ tử trong sảnh này mới vừa ca múa, phần lớn là hát Tiểu khúc trong khuê phòng, ca từ tất nhiên cũng miêu tả thần thái của tiểu nữ, mà Cẩm Nương hát những từ khúc này cũng không quá đáng, nhưng Hàm Yên lại vạch lá tìm sâu như vậy, rõ ràng là muốn kiếm chuyện, nàng đang muốn đánh trả, thì Lưu phi nương nương đem nàng lôi kéo, đứng dậy đối với Hàm Yên nói: “Bản thân người nói ca từ của Cẩm Nương là diễm tình ướt át, người mới vừa rồi hát một bài Mộc Lan Hoa trong đó không có nhiều tình ý giống như vô cùng thống khổ, cùng tương tự vô tận sao? Thử hỏi Bình Dương người, vậy là người cũng đang cùng người nào tương tự, từ khúc của người không diễm tình ướt át sao?”

Bình Dương tựa hồ có chút sợ hãi Lưu phi nương nương, hơn nữa Lưu phi nương nương sau khi đứng dậy, còn cao hơn nàng nửa cái đầu, ngẩng đầu nhìn gần bà, nàng lại càng chợt dạ hoảng sợ, nên lúc này, đối với lời nói của Lưu phi nương nương cũng không biết trả lời như thế nào, nên không thể làm gì khác hơn là cúi đầu không nói, chẳng qua là đưa mắt liếc xéo Cẩm Nương.

Người gây họa Lãnh Thanh Dục thì mang vẻ mặt xem kịch vui, thấy Hàm Yên đang hoảng không nói thêm gì nữa, hẩn lại hướng Dụ Thân vương phi nói: “Nương, sau này ngài cũng phải cẩn thận chút ít khi tìm vợ cho ta, không có tài giống thể tẩu vậy, thì ta không cần a, nếu không, dù có cưới vào cửa, ta cũng không thích.” Vừa nói, vừa nhìn bộ dạng Cẩm Nương nhịu mày, quăng cho vẻ mặt rất ám muội, lọt vào trong mắt một đám đại gia khuê tú thì tựa như hẩn cùng với Cẩm Nương thật có gian tình vậy.

Hàm Yên thấy thì tức giận một chút, lại vọt lên, lôi kéo ống tay áo Lãnh Thanh Dục nói: “Thanh dục ca ca, người đây là ý gì, người. Người thể nhưng cùng nàng. Dưới ban ngày ban mặt mà lại, nàng là phụ nữ có chồng, các người.”

Cẩm Nương sắp tức điên rồi, nghĩ tới mình mà còn không lên tiếng, thì những người này cho là mình cam chịu, hoặc là chợt dạ, nàng cố nén lửa giận, lạnh lùng bình tĩnh nhìn Lãnh thanh dục nói: “Tạ ơn thể tử

nâng đỡ, Cẩm Nương cảm kích khôn cùng, bất quá, Cẩm Nương cảm thấy rất may mắn vì đã là phụ nhân sớm gả cho người, nếu không, mà gặp phải nhân vật bậc này như thế tử, thì chẳng phải cả đời của Cẩm Nương sẽ bị hủy hết hay sao?”

Lãnh Thanh Dục nghe được thì chân mày cau lên, hắn không nghĩ tới Cẩm Nương lại dám cùng hắn lý luận, theo kinh nghiệm thường ngày của hắn, nữ tử bị chế diễu như thế không phải là thẹn đến muốn chui xuống đất, thì cũng tức giận đến tìm khóc tìm chết, dáng vẻ này của Cẩm Nương, vẫn mang một bộ dạng bình tĩnh thong dong, trong giọng nói thì chứa đầy đau kiếm, một chút mặt mũi cũng không cho hắn, ý trong lời nói rất rõ ràng, hắn chính là một kẻ xấu xa vô lại, cho dù ai gả cho hắn, thì cũng sẽ tự hủy cả đời.

Hắn vốn hay là ở Hoa Lầu hí phường chơi bởi đã quen, trêu chọc nữ tử như thế nào đều thuận lợi như ý, nhưng nơi này trường bối quý thân đều có mắt, hắn lại không tiện đem lời thô tục nói ra, hơn nữa cô gái trong nhà đều đang nhìn hắn, vì vậy gương mặt tuấn tú khê giận, nhưng vẫn tươi cười không ngớt, chiết phiến trong tay vung lên, động tác tiêu sái phong lưu, từ từ đi tới trước mặt Hàm Yên, cười nói: “Hàm Yên muội muội, thế tử nói nếu là gặp phải người như ta đây, thì cả đời sẽ bị phá hủy, muội muội, ca ca có xấu xa như vậy sao?”

Hàm Yên thấy hắn đến gần, tim đập thình thịch như sắp nhảy ra ngoài, vừa nghe hắn nói như vậy, trái tim lại càng như bị sét đánh, xấu hổ nghiến đầu đối với hắn nói: “Nàng bất quá là gả cho người có Thân thể không tốt thôi, có chỗ nào hơn Thanh Dục ca ca người, thanh dục ca ca, nàng là một kẻ không quen biết, chúng ta cần gì phải nói đến nàng mãi, Hàm Yên lúc đến có theo hai túi thơm, tặng cho ca ca sao.” Vừa nói vừa lấy trong túi ra cái hà bao xinh đẹp tinh tế, Lãnh Thanh Dục thấy liền cười nhận, nhưng chỉ cầm ở trên tay, có thể tiện tay vứt , bộ dáng kia tựa hồ tùy thời cũng sẽ đem túi thơm kia vứt bỏ vậy.

Hắn vốn nghĩ rằng Hàm Yên sẽ tìm Cẩm Nương náo loạn mấy câu nữa, kết quả nha đầu này chỉ cần nhìn thấy hắn thì hai mắt xám ngắt, ngay cả ghen tỵ cũng giảm đi, hay là nhanh chóng tránh đi mới tốt, còn ở lại nữa sợ là bị quần đến khó thoát thân.

Dụ thân vương phi cũng biết nhi tử nhà mình ngang tàn đã quen , cho nên khi Cẩm Nương nói lời kia , nàng cũng không phải là rất tức giận, như thế cũng tốt, tránh cho Thanh nhi còn không có đón dâu liền có danh tiếng bất nhã, thấy nhi tử đang rất nhàm chán, thì liền đối với hắn nói: “Thanh Dục, mang Hàm Yên muội muội đi chơi đi, hôm kia con không phải nói đã vẽ bức tranh tốt muốn cho Hàm Yên nhìn sao? Mau đi đi.”

Dụ thân vương phi là rất muốn Hàm Yên làm thế tử phi , bởi vì Hàm Yên chính là cháu gái ruột của đương kim hoàng hậu, lại thâm sâu được Hoàng hậu nương nương sủng ái, là Quận chúa có vị phân cao nhất cả thành, đất phong nhiều nhất, gia thế tốt nhất, nếu như học có thể tới kết thân, thì sẽ là hai kẻ mạnh kết hợp, Vương gia ở trong triều sẽ có thêm một thế lực ủng hộ, có lẽ, sẽ có thể đứng ngang hàng cùng Giản thân vương, hơn nữa. Mặc Ngọc đại biểu lực lượng cùng tài phú kia. Đợi một thời gian, có lẽ sẽ chia được một chén canh cũng không biết chừng?

Lãnh Thanh Dục nghe được ánh mắt đều trợn tròn, hắn sợ nhất là vị tiểu quận chúa đã man và kiêu căng này, hôm nay bất quá chỉ đùa để nàng cho Cẩm Nương khó khăn, để hắn chơi thật vui mà thôi, nếu thật sự bắt hắn cùng nàng ở chung một chỗ, vậy hắn còn không bằng nhảy xuống sông Lãng Hà đi.

“Nương, Dục Nhi nào có vẽ tranh, không có. Ta không.” Lãnh Thanh Dục nhảy chân phải một cái liền muốn chạy, đã bị Dụ Thân vương phi một tay bắt được, trừng mắt liếc hắn một cái nói: “Người biết điều một chút cho ta, nếu không, một hồi phụ vương của người tới, ta sẽ cho người đẹp mắt.”

Lãnh Thanh Dục nhất thời đánh rung mình một cái, cúi đầu nhìn xéo Hàm Yên, không dám chạy nữa, Hàm Yên cười đi qua dắt ông tay áo hắn: “Thật sao? Thanh dục ca ca muốn dẫn ta đi xe tranh hả? Hàm Yên biết, Thanh Dục ca ca họa kỹ cao siêu.” Hàm Yên còn đang hưng phấn mà nói lảm bảm, hai mắt lờ lờ tỏa sáng, mặt đỏ hồng hồng, nhưng mà Lãnh Thanh Dục chỉ cảm thấy da đầu tê dại, cảm tức nghiến đầu nhìn Cẩm Nương.

Lại thấy Cẩm Nương nguyền một cái, ánh mắt không biết nhìn nơi nào, mặc hắn cau mày trợn mắt, nàng cũng xem như hắn không tồn tại, tựa hồ sớm đã biết hắn là người như vậy, trong lòng hắn càng thêm buồn bực, bị Hàm Yên nửa xô nửa kéo, đành bất đắc dĩ đi ra khỏi sảnh.

Lãnh thanh dục vừa đi, một đám thanh niên nam tử cũng cảm thấy không có gì hay để nhìn nữa, cũng ồ

ào đi ra ngoài, dù sao tiệc nam nữ cũng chia ra, trong nhà không có nam chủ nhân, bọn họ liền không có lý do để ở lại.

Trong nhà chỉ còn lại có nữ quyến, mọi người nói chuyện cũng dễ dàng tùy ý chút ít, Lưu phi nương nương liền lôi tay Cẩm Nương nói: “Người đứa nhỏ này, thông minh thì thông minh, chẳng qua lại mềm yếu chút ít, sau này đừng phải những chuyện tương tự, chỉ bằng người thả lá gan đi tìm công đạo lại mới phải.”

Cẩm Nương nghe được một trận xấu hổ, mình không thể nào ra mặt, đã để ột đám nữ nhân hận gần chết rồi, Nhược còn biểu hiện được cường hãn, sợ là danh tiếng hung dữ nhất định sẽ lan truyền trong giới quý tộc kinh thành, nhưng hiện tại người khác chỉ biết nói nàng nhất gan sợ phiền phức, sự sắc bén tuy cần lộ ra, nhưng cũng không nên quá lộ, mà sẽ trở thành chim đầu đàn, thiết thời lớn như vậy nàng mới không làm đầu.

Nhưng mà, trên mặt nàng vẫn rất kính cẩn đáp, hứa hẹn lại, sau này sẽ sửa vận vận.

Bên kia Thượng Quan Mai thấy liền cười nói: “Nương nương, đệ muội hôm nay cũng đủ làm náo động rồi, đầu tiên là biện pháp trị gia kia, đủ để cho rất nhiều bá Nương thắm thắm ngồi đây mở rộng tầm mắt, sau đó lại còn hát vang một khúc kinh động bốn bề, ngài còn muốn như thế nào nữa đây, dù sao cũng phải cho... người bình thường như chúng ta giữ một chút xíu không gian để biểu hiện chứ?”

Lưu phi nương nương nghe xong cũng cười, quay đầu đối với Thái Tử Phi nói: “Muội tử của người miệng lưỡi càng ngày càng lợi hại rồi, nhìn một cái há miệng này xem, vừa mở miệng là từng lời từng chữ chặt chẽ, nói giống như Bốn cung có rất nhiều thiên vị vậy, đồng dạng là cháu dâu, sao có thể bất công chứ, bất quá là Đình Nhi. So sánh với Đường Nhi thì hơi thiết thời, cho nên ta mới đối với Cẩm Nương ân cần hơn một chút thôi.”

Lời này vẫn còn có chút ý lấy lòng, dù sao lúc đầu vì chuyện chưởng gia, giữa Lưu phi nương nương cùng Thái Tử Phi có chút bất hòa, Lưu phi nương nương cũng không muốn trước mặt quá cứng rắn, cho nên mới nói lời này.

Thái Tử Phi nghe cũng là cười nói: “Không phải như thế? Mai Nhi hôm nay cũng càng ngày không biết quy cũ, nàng đường đường là thế tử phi, sau có thể vì chút ít lời lẽ mà tranh chấp chứ, tương lai làm sao ở Giản thân vương phủ để chưởng gia a, sau này nên cùng Vương thắm học một ít mới đúng, không được trở nên không phóng khoáng thế.”

Lưu phi nương nương nghe lời này liền có chút ít khó chịu, Thái Tử Phi là đang cảnh cáo Cẩm Nương cùng Vương Phi, thế tử vị đã định, cho dù Cẩm Nương có xuất sắc đến thế nào, ở trong Giản thân vương phủ được tiếp nhận cả Vương Phủ cũng chỉ có thể là Lãnh Hoa Đường, do đó việc chưởng gia cũng chỉ có thể là Thượng Quan Mai, đồng thời cũng báo cho Thượng Quan Mai, không nên tranh giành một ít lợi nhỏ, chỉ để ý nắm đại cục trong tay là được.

Cẩm Nương nghe xong không khỏi ngược mắt nhìn Thái Tử Phi một cái, Thái Tử Phi cùng Thượng Quan Mai lớn lên cũng rất tương tự, chẳng qua là khí độ đoan nghiêm uyển chuyển, so sánh với Thượng Quan Mai thì thành thực trầm ổn hơn, xem ra, cũng là cao thủ trong đấu tranh, may mắn là Thượng Quan Mai so với nàng, vừa non nớt nhiều, chẳng qua cứ như thế này đi xuống, sau này cuộc sống của mình cùng tương công ở trong phủ sợ là càng khó khăn hơn, vừa nghĩ như thế, nàng hoàn toàn nâng cao tinh thần hơn.

Trong lòng cũng càng bách chuyển thiên hồi, nhìn hết toàn sảnh, thật ra có không ít phu nhân tiểu thư, nhưng các nàng chẳng qua là tới đây cùng Thái Tử Phi và Lưu phi nương nương cho hợp lễ, xong thì liền trở về chỗ của mình, ba bốn người đang ở chung một chỗ tán gẫu, chỉ có một nhà Giản thân vương mới ở nơi này vừa phụng bồi Lưu phi nương nương cùng Thái Tử Phi, xem ra, thân phận của các phu nhân ở hàng ghế bên kia tất nhiên là thua một bậc.

Hơn nữa, nhị vị quý nhân này thường ngày ở trong mắt sợ cũng không chứa người nào, đối với thân nhân nhà mình mới có thể có sắc mặt này, ngay cả Hàm Yên Quận chúa mới vừa rồi, cũng rất là sợ hãi Lưu phi nương nương, xem ra, ở trong cung Lưu phi nương nương địa vị cũng không thấp, nếu Thượng Quan Mai có Thái Tử Phi làm chỗ dựa vào, vậy mình cũng có thể dựa vào Lưu phi nương nương, ít nhất, trước khi thái tử lên ngôi, cái núi dựa này vẫn có đủ bản lĩnh đối kháng được Thái Tử Phi.

Nghe nói đương kim hoàng thượng đang thời tuổi xuân, thái tử muốn kế vị, vẫn còn là chuyện rất xa, mà hôm nay độc tổ của Lãn Hoa Đình đang từ từ thanh trừ, không lâu sau, sợ là có thể đứng lên, mà khi đó, hẳn có cường kiện khí lực rồi, tất nhiên sẽ không hề sợ những thứ kia Lãn Dao Lãn kiếm xâm nhập nữa, bởi vì, năng tin tưởng, hẳn sẽ bảo vệ năng.

Đang trầm tư, thì đã nghe Lưu phi nương nương nói: “Cẩm Nương a, mặc dù Đình Nhi không phải là thể tử, nhưng hẳn rằng là con trai trưởng, đứa con vợ cả duy nhất của Giản thân vương, thân thể hẳn tuy không tốt, nhưng hoàng thượng lại đối với hẳn càng đồng tình hơn, mà người lại có tài, sau này thì hẳn nên cố gắng tương trợ mẫu thân người rất xử lý cả Vương Phủ, gắng đạt tới tương lai có thể tự mình gánh vác, mới có thể trợ giúp cùng chiếu cố Đình Nhi.”

Đây là đang tiết lộ cho Cẩm Nương một tin tức rất tốt, hoàng thượng đối với con trai trưởng của Giản thân vương rất đồng tình, nói cách khác, hoàng thượng đối với việc phân biệt đích thứ rất là để ý, cũng phải, vì có rất ít con vợ kế có thể thừa kế thể tử vị, nếu không phải Lãn Hoa Đình thân thể tàn tật, thì thể tử vị này không thể nào để cho Lãn Hoa đương tới thừa kế, vậy cái này có thể hiểu là nếu Lãn Hoa Đình thân thể khôi phục, thì có thể tìm hoàng thượng đòi lại thể tử vị hay không?

“Tạ nương nương dạy bảo, Cẩm Nương nhất định nghe lời khuyên của nương nương..., dốc lòng học tập trị gia quản lý tài sản, trợ giúp mẫu phi xử lý Vương Phủ, hiếu kính cha mẹ chồng, chiếu cố tướng công.” Cẩm Nương kính cẩn trả lời.

Lưu phi nương nương thấy năng nói rất thật tình, không giống như bộ dạng nói cho có lệ, liền gật đầu, bên kia Thượng Quan mai nghe thấy, thì giọng nói có chút ảm nhiên nói: “Sợ là đệ muội quá mức xuất sắc, sẽ dẫn tới một đám thiếu niên thế gia khuynh tâm ghé mắt, ngược lại sẽ làm bị thương lòng của Nhị đệ a.”

Vương Phi nghe được thì nhướn mày, người sáng suốt đều có thể nhìn thấy được, Lãn Thanh Dục bất quá chỉ là hồ nháo thôi, hơn nữa Cẩm Nương sau khi gả vào phủ thì quan tâm chăm sóc Đình Nhi đến cỡ nào, người làm mẫu thân như năng thấy được nhất thanh nhị sở, lời này của Thượng Quan Mai rõ ràng là làm bại hoại danh tiếng của Cẩm Nương, nếu lời này là của Dụ thân vương phi hoặc Bình Dương Quận chúa, thì năng còn có thể không tức giận, dù sao họ cũng là người ngoài, nhưng hôm nay thân là chị dâu mà Thượng Quan Mai lại có thể nói như thế, nếu như truyền ra ngoài, thì Cẩm Nương sẽ trăm miệng mà không thể biện giải.

Vương Phi đang muốn mở miệng khiển trách Thượng Quan mai, thì Nhị thái thái vẫn đang trầm mặc nói: “Cẩm Nương đứa nhỏ này rất hiền lành, coi như là có những thứ người lang thang vô hình kia đến nói đùa, năng cũng sẽ không làm ra chuyện vô sỉ kia, Mai Nhi, người đại khái có thể yên tâm.”

Vương Phi vừa nghe lời này càng tức hơn, Nhị thái thái dường như đang giải thích với Thượng Quan mai, và khích lệ Cẩm Nương, thật ra thì dùng từ cũng rất cố ý, cái gì gọi là Cẩm Nương quá hiền lành? Ý nói là mới vừa rồi Cẩm Nương đối với sự khiêu khích của Lãn Thanh Dục quá mức mềm yếu, không có lời lẽ nghiêm khắc khiển trách sao.

Cẩm Nương mới vào yển hội của thế gia quý tộc, tự nhiên không thể quá mức hung hãn, phải ở cùng một chỗ với các trưởng bối, thì không phải là nơi để một tiểu bối năng ra mặt, mới vừa rồi biểu hiện của Cẩm Nương làm Vương Phi là rất hài lòng, cùng những thứ nam tử không ra gì kia ồn ào đấu võ mồm, sẽ đánh mất đi phong phạm khuê tú.

Phía sau còn dùng đến hai chữ vô sỉ, thật ra chính là đang biến tướng chữ Cẩm Nương vô sỉ, ở trước mặt mọi người mà bị nam tử trêu chọc.

Đang muốn đáp trả Nhị thái thái mấy câu, thì lúc này Dụ Thân vương phi đã tới, năng mới vừa rồi đi vào cổng trong, Trữ vương phi mang theo thể tử phi cùng Quận chúa Lãn Uyển đến đây dự tiệc, năng phải đi nghênh đón.

Trữ vương phi cùng Dụ Thân vương phi vốn là tỷ muội ruột thịt, hôm nay vì sao so sánh với Giản thân vương phi tới muộn hơn, cũng sắp đến giờ cơm rồi mới chịu đến.

Cẩm Nương liếc mắt liền thấy sắc mặt khó chịu của Tôn Văn Nương khi vào phòng, Lãn Uyển thì vừa nhỏ giọng khuyên cái gì đó, thấy đã bước vào phòng, mới dừng lại không có nói nữa.

Dụ thân vương phi cùng toàn gia của Trữ vương phi hành lễ cho lão thái phi trước, lại tới làm lễ ra mắt cho Lưu phi nương nương cùng Thái Tử Phi.

Lưu phi nương nương làm như không quá chào đón Trữ vương phi, đối với Trữ vương phi hành lễ rất là lãnh đạm, chỉ có Thái Tử Phi đối với Trữ vương phi rất là thân mật, hỏi: “Trúc Thanh thăm thăm làm sao tới trễ như thế, đều sắp mở tiệc rồi rồi đó.”

Trữ vương phi nghe liền thở dài một hơi, liếc xéo Tôn Vân Nương, đối với Thái Tử Phi lắc đầu, một bộ dạng rất mệt mỏi: “Ai, còn không phải là trong phủ có một chút chuyện, quả thật là làm cho người ta không yên lòng.” Vừa nói vừa dừng một chút, cử chỉ như không muốn nói thêm, vòng vo đề tài rồi nói: “Không nói cái này nữa, ta mới biết, liền để cho Uyển Nhi làm mấy khăn thiêu bách tử thiên tôn, còn có mấy bộ yếm, cũng là đồ vật không đáng giá tiền, một hồi để ta cho người lấy qua cho ngài.”

Thái Tử Phi vừa nghe, mặt liền đỏ, ngượng ngùng cúi đầu đáp một câu, Trữ vương phi liền ghé sát vào tai nàng nói: “Ồ chỗ thím mà cũng giấu diếm sao? Uyển Nhi đã nói với ta, người có rồi.”

Thái Tử Phi nghe liền nhìn Uyển Nhi một cái, cũng hạ thấp giọng nói với Trữ vương phi: “Chuyện này không thể lộ ra, Cung Lí tiểu nhân quá nhiều, hôm nay vừa mang thai, ta sợ.”

Trữ vương phi lập tức nói: “Ta sẽ cẩn thận, yên tâm đi, người ngàn vạn lần phải bảo trọng, có nhi tử mới thật sự là có chỗ để dựa vào a.” Trữ vương phi lập tức thấp giọng trả lời.

Thái Tử Phi lúc này mới từ từ ngược mặt, đưa mắt nhìn Tôn Vân Nương nói: “Thím bị con dâu làm cho tức giận sao?” Lời này có ý cất cao âm thanh để nói, bên kia Cẩm Nương đang cùng nói chuyện với Vân Nương, còn có Nhị thái thái và Lưu phi nương nương đang ngồi đó, nên tất cả đều nghe thấy được, vì vậy không khỏi quay đầu nhìn sang đây.

Trữ vương phi nghe đầu tiên là một trận kinh ngạc, nhưng thấy trong mắt Thái Tử Phi có vẻ tàn khốc, nàng lập tức hiểu, liền cũng lớn tiếng trả lời: “Ai, thật là làm người ta không yên lòng a, người nói xem các ông thu thông phòng nạp tiểu thiếp gì đó, không phải là chuyện rất bình thường sao? Nàng không nên náo loạn như thế, bản thân mình gả vào phủ cũng hơn nửa năm rồi, mà còn không thấy nửa điểm tin tức, mà còn không chịu yên phận, khi Nhiên nhi dâng tiểu thiếp, hay có chút gió thổi cỏ lay đã náo loạn kinh thiên động địa, thật sự là gia môn bất hạnh a, ban đầu ta làm sao lại cưới một người như thế đây?”

Vừa nói như vậy, mọi người đều quay ánh mắt hướng phía Tôn Vân Nương, Vân Nương vốn đang tức giận không có tiêu, hiện tại lại bị mẹ chồng làm trò trước mặt mọi người nói lảm bảm một trận, nên không nhịn được nữa, hừ lạnh một tiếng nói: “Sao không nghĩ đến nhi tử nhà mình là một kẻ ăn chơi phóng đãng, suốt ngày uống hoa tửu trên nha đầu, cùng đám bạn bè hạ tiện chơi với nhau cấu kết làm bậy, chính là thấy kia.”

Nói đến chỗ này, tựa hồ có chút quá khó nói ra khỏi miệng, liền dừng một chút, ủy khuất đưa mắt nhìn Cẩm Nương, lại nói tiếp: “Đừng có há miệng một cái là đổ lỗi trên người con dâu, cũng không nghĩ xem nhi tử nhà mình là loại gì, cũng đừng để cho ta nói ra lời không dễ nghe.”

Bên kia Trữ vương phi nghe thấy mặt đều tái đi, há mồm muốn mắng, thì Dụ Thân vương phi đã kéo lấy nàng, đối với nàng liếc mắt một cái nói: “Cùng tiểu bối náo loạn cái gì, một phòng ngồi đầy khách đó, hơn nữa còn có Lưu phi nương nương cùng Thái Tử Phi ở đây, sẽ đánh mất thân phận.”

Trữ vương phi lúc này mới hé miệng ngăn cơn tức, chẳng qua vẫn đem ánh mắt hung hăng mà trừng Vân Nương, Thái Tử Phi cũng là lôi tay Trữ vương phi, khinh miệt cười một tiếng nói: “Có cái gì mà dễ nghe hay không, Tôn Tướng ở trong triều đức cao vọng trọng, hơn nữa còn nhất phái nghiêm chỉnh đoan chánh, lẽ ra gia giáo ở nhà phải tốt mới đúng, tại sao mỗi một cô nương trong phủ lại từng bước từng bước đều không hợp lễ giáo như thế, ai, chẳng lẽ do gia giáo trong nhà không tốt sao?”

Lời này đã đem cả Cẩm Nương đều mắng vào, Cẩm Nương cũng là cô nương của Tôn gia, Vân Nương không dám đối với Thái Tử Phi cãi lại, nên càng thêm ủy khuất nhìn Cẩm Nương, ngập ngừng nói: “Tứ muội muội, người nghe một chút.”

Cẩm Nương đang định an ủi nàng hai câu, thì đã nghe Thượng Quan Mai cũng hòa theo lời của Thái Tử Phi, nghiêng qua mặt nói: “Còn không phải vậy sao? Nhị cô nương của Tôn gia kia, còn là con vợ đó, chưa

có xuất giá lại đi câu dẫn tướng công người ta, bôi đen danh dự của tướng công, lấy việc không đáng mà dùng trong sạch của chính mình bức người ta cười nằng, quả là không biết xấu hổ đến mức tận cùng rồi, hừ, tởm, tại ta không muốn cùng cái loại người này so đo, nếu không, ta sẽ kiện đến chỗ Thái hậu nương nương, làm cho nằng từ đó về sau gả không được cho ai, cả đời làm ni cô.”

Trong nhà mọi người lập tức nghĩ tới Tôn Ngọc Nương đi Trữ vương phủ dự tiệc, đúng lúc gặp phải cái chuyện xấu hổ kia, nghe xong không khỏi lộ ra ánh mắt khinh bỉ, ngay cả chút ít người vừa rồi đối với Cẩm Nương coi như hữu hảo khâm phục, hiện tại nhìn hai tỷ muội Cẩm Nương cũng rất khinh thường, lúc trước mấy nữ tử thâm mến Lãnh Thanh Dục, đang ghen tỵ với Cẩm Nương giành lấy danh tiếng của họ nên càng phụ họa theo, “Đáng thương cho Tôn Tướng làm sao lại nuôi ra cháu gái như vậy, Tôn gia đúng là gia môn bất hạnh a, hẳn là không có một người nào tốt.”

“Ai, sợ là lão tướng Gia bận rộn chuyện triều đình, nên cũng không biết những chuyện này đâu, nghe nói Tôn tướng quân từ biên trở về liền thăng một di nương xuất thân nô tỳ làm Bình thê, còn náo loạn đến triều đình luôn, cái này là ái thiếp diệt vợ nha, người như vậy mà nuôi dạy, có tốt sao?”

Lời này Vân Nương thích nghe, nằng hoàn toàn không thấy người ta vốn nhằm vào nằng mà nói, hơn nữa Cẩm Nương còn bị nằng liên lụy, nên mấp máy miệng, phụ họa một câu: “Lão thái gia Nhà ta nhất thời hồ đồ mới mặc cho phụ thân làm chuyện nhục nhã kia, cõi đời này nào có nô tỳ phù chánh chánh chứ, không phải là muốn trở thành đầu đề câu chuyện làm cho người ta nói sao?”

Cẩm Nương nghe xong thì tức a, người ta nói mấy lời kia, đã không nghe được lọt tai rồi, mà nằng ta còn muốn đổ dầu vào lửa, sợ là chưa mất mặt đủ sao? Nhưng ở trước mặt ngoại nhân, nằng không muốn cùng Vân Nương đối chọi gay gắt, nếu không, sẽ chỉ càng làm cho người ta xem cuộc vui thêm thôi, nằng dứt khoát phải cách xa Vân Nương một chút, đứng ở bên cạnh Vương Phi vậy.

Vương Phi đã thấy Cẩm Nương bị ủy khuất, nhìn nằng đi tới đây, liền chọc trán nằng nói: “Con đúng là ngu ngốc hồ đồ, đứng cùng nằng ta làm chi, khi còn ở trong phủ, nằng khi nào xem con là tỷ muội đâu, hiện tại còn không biết tôn hiếu, làm trò trước mặt ngoại nhân, ngay cả mẹ chồng cũng dám cãi lại, thì còn có thể nói ra lời hữu ích gì, tự mình đứng ở bên cạnh nương, đừng có đụng chạm nằng nữa, không thì sẽ bị liên lụy, còn bị nằng lấy oán trả ơn đấy.”

Vân Nương lúc này mới kịp phản ứng, ngay cả Cẩm Nương là một đồng minh cũng bị mình đuổi đi, không khỏi càng tức hơn, vừa nhìn lại thấy mẹ chồng của mình nhếch miệng đầy đắc ý, nằng liền thốt lời nói: “Ta làm gì mà không chịu hiếu kính cha mẹ chồng, thực là bình sinh bất hạnh, gả cho Gả ột người đùa bốn kỹ chơi Đồng (đùa bốn kỹ nữ, chơi đùa con nít).” Rốt cuộc cũng cảm thấy nói ra mình cũng không còn mặt mũi, hay là dừng lại không có tiếp tục nói nữa.

Nhưng trong phòng đều là người khôn khéo, nằng chỉ rò rỉ chút ít, người ta liền suy đoán vòng vo, không khỏi cũng có chút đồng tình nằng, cả một phòng nữ nhân ở đây đều thân phận tôn quý, mọi người cũng là thân phận vợ lớn, cho dù chưa có gả, thì tương lai cũng làm chánh thê người ta, nên đối với tiểu thiếp cùng thông phòng thì vô cùng ghét hận, hôm nay lại nghe chuyện luyên độn, thì càng thêm khinh bỉ, nên nhất thời nhìn Trữ vương phi bằng ánh mắt thay đổi mấy lần.

Lãnh Uyển vẫn trầm mặc, trường hợp như vậy thì không thích hợp ột cô gái đợi gả như nằng, hiện tại thấy mẫu thân mình giận đến sắp bất tỉnh, thì không khỏi khẽ kéo kéo ống tay áo Vân Nương, ý bảo nằng không nên nói nữa.

Vân Nương đang cảm giác cùng mẹ chồng hòa nhau một ván, thì thấy Lãnh uyển kéo nằng, nằng liền thuận miệng nói: “Kéo ta làm cái gì, chẳng lẽ ta nói sai cái gì sao? Anh của người vốn chính là dạng.”

“Chị dâu, anh ta mất mặt mũi, chẳng lẽ người được vinh quang sao? Đừng quên người là chị dâu của ta đây.” Lãnh Uyển không nhịn được liền ngắt lời nằng, thấy Vân Nương còn định nói thêm, Lãnh Uyển chuyển sang giận hờn nhẹ nói: “Anh ta khi nào giống như trong miệng người nói như vậy, người không nên ra bên ngoài nói lung tung làm nhục danh tiếng của hân, nhanh đến chỗ Nương nói lời xin lỗi đi, cũng đừng quên, người hôm nay là thê tử phi Trữ vương phủ.”

Vân Nương nghe không khỏi tức giận, không nghĩ tới Lãnh Uyển mà nằng xem là bằng hữu tốt cũng ở trước mặt mọi người khi dễ nằng, thì không khỏi tức đến đỏ mặt, thốt ra lời nói với nằng ấy: “Người cũng tới khi

để ta sao? Người nghĩ bản thân mình tốt như vậy sao, một đại cô nương không xuất giá, hằng ngày không có việc gì liên hướng Giản thân vương phủ chạy qua, còn không phải là nhìn trúng Tam công tử Giản thân vương phủ, muốn cùng hân vụng trộm sao? Người tốt mà như thế à.”

Lãnh Uyển ở trong kinh thành được hưởng mỹ danh là một trong các Quận chúa, từ trước đến giờ tài mạo song toàn, có tri thức hiểu lễ nghĩa, lúc này bị Vân Nương nói như vậy, vừa xấu hổ, nhắc thân thể nhào vào trong ngực Trữ vương phi khóc lên, Trữ vương phi nghe cũng nhịn không được nữa, xoay người lại làm bộ muốn đánh Vân Nương, Dự Thân vương phi liền lấy ta kéo nàng, cảm phần nói: “Thật sự là người không đức không hạnh, đừng cùng nàng chấp nhặt nữa, sau này ít mang theo nàng ra ngoài là được, không thì sẽ mất mặt xấu hổ a.”

Bên kia Nhị thái thái cũng là gia trưởng của khổ chủ bị điểm tên, nàng cũng tới gần an ủi Lãnh Uyển, “Uyển Nhi, chớ cùng nàng so đo, chị dâu người thật không biết phân phải trái, trước kia còn tưởng rằng Tôn gia gia phong không tệ, không nghĩ tới mỗi người đều không có một cái ra gì, xem ra, quả thật là thiếu gia giáo a.”

Lời này cũng gom Cẩm Nương cũng mắng vào, Cẩm Nương đứng ở trong nhà đã cảm thấy rất nhàm chán rồi, trước kia Vân Nương coi như là thông minh, làm việc cũng biết phân tặc, hôm nay làm sao trở nên ngu xuẩn như vậy, người cả phòng này đều bị nàng đắc tội cặn sạch, lại làm trò trước mặt ngoại nhân, nửa điểm mặt mũi cũng không ẹ chồng cùng trượng phu mình, trở về sợ là.

Ai, thôi cũng là nàng tự chuốc lấy, quả nhiên như vậy làm chi, nếu nói không tốt, lại liên lụy tới trên người mình, nên trong lúc nhất thời, Cẩm Nương chỉ muốn rời khỏi nơi này, vì vậy giương mắt nhìn Vương Phi, Vương Phi đang thương tiếc nhìn nàng, trong lòng Cẩm Nương không khỏi ảm áp, thở nhẹ nói: “Nương. . . .”

Bên kia Lưu phi nương nương cũng đối với nàng mỉm cười nói: “Người là hài tử tốt, mẹ chồng của người hiểu rất rõ ràng, nàng cũng không ít lần đến Cung Lí mà nhắc tới người, biện pháp kia của người còn có thể cải tiến chút ít không, ừ. Chính là nhằm vào hậu cung ấy, sáng mai nếu người rảnh rồi, để mẹ chồng dẫn người tiến cung đi, lúc đó người có thể từ từ nói với ta.”

Thái Tử Phi vừa nghe, đầu óc xoay chuyển thật nhanh, những chuyện vặt vãnh trong Cung Lí của mình cũng rất loạn, nếu có thể tìm biện pháp để sửa đổi, mình cũng có thể nhàn nhã hơn rất nhiều, hôm nay mình có mang rồi, nên không thể quá vất vả, nhưng trong Cung Lí lại có nhiều người thêm thường nhìn chằm chằm vị trí này, chỉ ước gì thân thể mình không tốt, các nàng sẽ có cơ hội đoạt lại quyền chưởng quả cung. Cẩm Nương này thật ra thì tính tình rất tốt, nhiều ... người cùng đi công kích nàng thế, nàng cũng chỉ cười khổ, mà không có mạnh mẽ ồn ào phản bác, nên cũng là người nên kết giao, sau này đối với muội muội mình sẽ không có uy hiếp lớn.

“Đệ muội, ta thấy người cũng là người có tài, ngày nào đó người và Mai Nhi cùng nhau đi đến Cung của ta ngồi một chút, giúp ta xem một chút, phải như thế nào để lập lại quy tắc quản lý cho đúng.” Thái Tử Phi khó có được đối với Cẩm Nương lộ ra nụ cười, lời nói còn thân mật nữa.

Thượng Quan Mai nghe lòng liền khó chịu, tỷ tỷ nhà mình làm sao cũng đứng theo phe Cẩm Nương rồi, mới vừa rồi không phải còn giúp của mình sao? Vừa nghĩ như thế, trong lòng liền lại càng ghét hận thêm ba phần đối với Cẩm Nương.

Cẩm Nương cũng không nghĩ tới Thái Tử Phi lại mang vẻ mặt ôn hoà thế nói với nàng như thế, liền nhìn Lưu phi nương nương một cái, tựa như xin chủ ý, Lưu phi nương nương thấy liền cười nói: “Người lựa ngày nào đó qua giúp Thái Tử Phi đi, nàng hôm nay không thể quá vất vả, đang cần có một trợ thủ giúp đỡ rất nhiều, nếu là người thật sự có biện pháp quản lý chuyện trong Cung tốt thì nên đưa ra, coi như là người lập thêm công đức thôi, Thái Tử Phi sẽ nhớ là người rất tốt.”

Rồi quay đầu rồi hướng Thái Tử Phi đang nhún mày, cười nói đùa: “Thái Tử Phi, người nói xem có đúng không?”

Thái Tử Phi nghe thì che miệng cười, “Nương nương nói nào có sai được, đệ muội cùng Mai Nhi nhà ta là chị em dâu, vốn nên thường xuyên qua lại, nàng giúp ta, ta tự nhiên là ghi nhớ, tất nhiên sẽ không để nàng thiệt thòi.”

Thượng Quan Mai nghe được thì quay đầu đi, ánh mắt nhìn về phía nơi khác, miệng cũng mím thật chặt, tựa như đang cực lực che giấu sự khó chịu trong lòng mình, Nhị thái thái liền tới cạnh lôi tay nàng, vỗ nhẹ nhẹ ghé vào bên tai nàng ôn nhu nói nhỏ: “Chúng quy vẫn là tỷ tỷ ruột thịt của ngươi mà, tất nhiên sẽ thương yêu ngươi nhất, làm gì mà đi giúp người ngoài chứ.”

Thượng Quan Mai vừa nghe thấy cũng đứng, nên không khỏi thản nhiên cười, ngược mặt đối với Nhị thái thái nói: “Nhị thẩm Tử, ngươi thật muốn cùng Trữ vương phủ kết thân sao? Ta coi Uyển Quận chúa cũng là người không tệ lắm đâu.”

Nhị thái thái nghe gật đầu cười, hơi nghiêng người, sắc mặt lại ảm đạm một chút, nói: “Chẳng qua là Hiên nhi làm như không quá vui lòng, ta đang khuyên hấn đây.”

Thượng Quan Mai nghe được thì chấn động, Lãnh Hoa Hiên tuy có công danh, nhưng không có tham gia thi đình, hôm nay đang học ở Thái Học viện, thân phận này so với Lãnh uyển, quả thật là kém quá nhiều, từ xưa chỉ có nữ tử trèo lên cành cây cao, nam nhân có thân phận thấp có thể kết thân với một nhà tốt như vậy, Lãnh Hoa Hiên làm sao mà không chịu chứ, hấn phải thật cao hứng mới đúng a.

Trong đầu lại hiện ra thân ảnh tướng công nhà mình, nghĩ kỹ, nếu chuyện như vậy mà rơi vào trên người Lãnh Hoa Đường, hấn sợ. Cầu cũng không được, vì hấn vốn là người có dục vọng quyền lợi rất nặng. Lại nghĩ tới Tôn Ngọc Nương sắp gả vào cửa, Lãnh Hoa Đường đã bảo đảm với nàng lần nữa, hấn đối với Tôn Ngọc Nương kia nửa điểm tình cảm cũng không có, bất quá chỉ vì thế bức bách mới chịu cưới, nhưng hôm nay nghĩ lại, chắc là nhìn trúng thân phận cháu gái ruột tướng phủ của Tôn Ngọc Nương, nghĩ tới một ngày kia sau khi thừa tước, cũng có thể có thêm nhạc gia giúp đỡ hấn.

Nhất thời, nàng cảm thấy buồn bực thêm, vừa lúc mở tiệc, liền theo mọi người cùng đi dùng cơm.

Bởi vì ở trong đại sảnh, Giản thân vương phủ, Trữ vương phủ, còn có chủ nhà là Dự Thân vương phủ đã từng tranh chấp không quá vui vẻ, nên khi dùng qua cơm, Lưu phi nương nương mang theo Thái Tử Phi đi, ngay cả đoàn kịch hát nhỏ của Dự Thân vương phi mời về cũng còn không có mở màn hát, mọi người liền giải tán, Dự Thân vương phi liền giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, không khỏi đi tìm kẻ đầu sỏ gây ra tội lỗi là Lãnh Thanh Dục, mắng hấn một trận cho đỡ tức.

Ai ngờ ở trong vườn tìm một vòng, cũng không có nhìn thấy người, càng không thấy cái đám tiểu tử tuổi trẻ ở chung một chỗ cùng nhau chơi đùa, chắc không đi ra ngoài để chơi đến điên chứ, Dự Thân vương phi liền đi vào phòng của hấn, lại thấy Lãnh Thanh Dục hiếm khi chịu đằng hoàng ở trong viện của mình, còn nhìn một chậu kim lan trong nhà đến gần người.

Dự thân vương phi vốn định mắng hấn liền phải nuốt vào trong bụng đi, đi qua đánh đầu của hấn nói: “Làm sao, ngớ ngẩn rồi à? Một người trốn chỗ này làm cái gì? Hàm Yên đâu?”

Lãnh Thanh Dục ngây ngốc, ánh mắt có chút mờ mịt địa trả lời: “Nàng ảm ỉ muốn chết, con tìm lý do né, Nương, sau này đừng cho nàng đi theo ta, rất phiền.”

Dự thân vương phi nghe liền làm bộ muốn nhéo hấn, lại thấy vẻ mặt hấn chán ghét, liền không có hạ thủ, nhưng vốn cảm giác hấn là lạ ở chỗ nào đó, liền sờ soạn cái trán hấn nói: “Bị bệnh rồi sao?”

Lãnh Thanh Dục nghiêng đầu tránh, buồn bực nói: “Không có đâu, đang suy nghĩ nên kết hôn với dạng nương tử gì để trở lại hiếu kính Nương.”

Dự thân vương phi vừa nghe thấy liền hăng hái, nói: “Nói một chút xem, vừa rồi có rất người đó, hôm nay trong phủ đã tới không ít đại gia khuê tú, nếu con nhìn trúng ai, ta liền cho người làm mai đi nói vun vào.”

Lãnh Thanh Dục nghe liền tựa đầu vào trong ngực Dự Thân vương phi, ánh mắt càng mê mang, thật lâu mới nói: “Không nhìn trúng, một cũng nhìn không trúng, xem ai cũng không tốt, Nương, thật không có người nào đặc biệt một chút sao? Tựa như.”

Cầm Nương vừa hồi phủ, thì cả người giống như bị rút hết sức lực vậy, nên vội vã cáo từ Vương Phi, trở về viện của mình.

Vén rèm vào nhà, lại thấy Lãnh Hoa Đình đang ngồi ở phòng ngoài, bên cạnh cũng không có người hầu hạ.

Cả người ngẩn ngơ, mặt không chút thay đổi, chẳng qua mắt phượng mị hoặc mê người kia cứ nhìn chăm chăm vào cửa, đôi môi đỏ mọng đã chu lớn gần bằng chén tra, một bộ dáng như bị vút bỏ.

Cầm Nương thấy liền nhú lông mày, Tứ nhi giúp nàng cởi Cầm bào xuống, nàng liền vội chạy qua nắm tay Lãnh Hoa Đình, quả thật là lạnh như băng, nên không khỏi giận dữ: “Tướng công, làm sao lại ngồi đây, đông lạnh thì làm sao bây giờ?” Quay đầu hướng trong nhà la lên, “Người đâu, tại sao có thể để cho thiếu gia một mình ngồi phòng ngoài, cũng không chịu đốt chậu than, ngay cả ấm lò cũng không chuẩn bị, thật sự là càng ngày càng lười biếng rồi, cái nhà này quả thật nên bị trừng trị, một hồi ta sẽ.”

Vừa vào cửa đã liên tiếp mắng, làm cho gương mặt tuấn tú khê trĩu trệ của Lãnh Hoa Đình đã lạnh lợi một chút, thấy nàng còn đang nhìn chung quanh muốn đi tìm người đến, liền đưa một tay kéo nàng vào trong ngực, ngất cái mũi của nàng nói: “Không trách các nàng, ai bảo nàng trẻ như thế mới trở về, ta muốn một người ngồi ở chỗ ..., đem mình đông lạnh, xem nàng trở lại có áy náy không.”

Cầm Nương nghe được liền im bặt, nhìn thấy trong con ngươi ngấn nước hiện lên một tia sợ hãi, không khỏi vừa đau lòng, lại cảm thấy ngọt ngào, mặc hấn nắm cái mũi của mình, tiếng nói nghẹn nghẹn: “Không phải là dùng một chút cơm xong qua giờ Ngọ ta sẽ trở về đúng lúc sao?”

Khê vượt cái trán rộng rãi của hấn, ở trong lòng khê thở dài một cái, dựa vào trong lòng ngực của hấn ôn nhu nói: “Biết rõ ta sẽ áy náy, chàng còn như vậy, sau này không cho chàng một người ngồi trong gió, bị cảm lạnh thì làm sao bây giờ?”

Lãnh Hoa Đình bĩu môi nói: “Sợ nàng lại mất hoa si đối với người khác, nàng là Tiểu sắc nữ, nếu như ngày nào đó nàng ra cửa rồi không trở về nữa, thì ta làm sao bây giờ?”

Cầm Nương nghe xong trong lòng liền chua xót, hấn vẫn không có cảm giác an toàn sao, từ nhỏ ở trong phủ này, tuy là cầm y ngọc thực, nhưng lại thiếu hụt sự quan tâm cùng thương yêu của thân nhân, cả phủ này, luôn hợp nhau nghĩ biện pháp để hại hấn, đối với người nào cũng đều phải đề phòng, hôm nay có mình, hấn mới cảm giác có bạn, không hề cô tịch nữa, cho nên, mình vừa đi, hấn sẽ sợ hãi.

Ôm ôm cổ của hấn, Cầm Nương ôn nhu nói: “Vào nhà đi, bên ngoài lạnh lắm, một hồi gặp lạnh cũng không hay.”

Lãnh Hoa Đình bị nàng ôm một lúc, cảm giác vắng vẻ trong tim đã biến mất, trong lòng cũng kiên định rất nhiều, chu miệng, trong mắt lộ ra dáng vẻ ủy khuất cùng vô tội: “Nương tử, ta đói.”

Cầm Nương nghe được thiếu chút nữa đã từ trên người hấn lăn xuống, thịch một cái đứng thẳng dậy nói: “Làm sao còn chưa dùng cơm? Tú cô không phải là đang ở trong nhà sao?”

Lãnh Hoa Đình nghe giọng nói của nàng bất thiện, miệng nhếch lên, đôi mắt phượng đẹp để tà mị liền dâng lên một tầng hơi nước, Cầm Nương vừa thấy đã mềm lòng, bận rộn đẩy hấn đi đến bên trong phòng, chỉ thấy Tú cô đang bày biện cơm, vừa ngẩng đầu thấy nàng tới, liền giống như là thở phào nhẹ nhõm vậy: “Thiếu phu nhân cuối cùng đã trở về, cơm này nô tỳ đã hâm nóng bốn lần rồi, nhưng thiếu gia vẫn không chịu ăn.”

Cầm Nương nghe xong chân mày nhú chặt hơn, vừa muốn mắng hấn, liền thấy có tiểu nha đầu vén rèm đi vào bẩm báo: “Thiếu phu nhân, Tam lão gia tới, bảo là muốn gặp ngài cùng thiếu gia đó.”

87. Chương 87

Cầm Nương nghe được thì ngẩn ra, cách mấy ngày đã gặp ở cửa hàng thành Đông cũng chưa được bao lâu, hôm nay Tam lão gia lại tới làm cái gì? Chẳng lẽ là Văn Nương đem người đưa qua rồi?

Trong đầu vừa suy nghĩ, nên cước bộ cũng chậm chút ít, Lãnh Hoa Đình vừa quay đầu lại, đã bắt gặp nàng nhú lông mày, nên quay đầu lại nắm lấy người của nàng, “Ngây ngốc nghĩ cái gì, để ý những kẻ không liên quan làm gì, nhanh đi, ta chết đói rồi nè.”

Cẩm Nương nghe không khỏi tức giận, cơm hâm nóng bốn lần người không ăn, người chết đói còn muốn người ta khó chịu, nghĩ thế cước bộ cũng tăng nhanh rất nhiều, vội vàng đẩy hán vào nhà, Phong nhi thấy vậy bận rộn đi múc súp, Cẩm Nương vừa nhận lấy chén súp kia vừa hướng Tú cô nói: “Đi giúp ta mời Tam lão gia vào đi, để chậm trễ sẽ không tốt.”

Tú cô nghe bận rộn vén rèm đi ra ngoài, Cẩm Nương bưng súp lên, múc một muỗng thổi thổi rồi mới đưa đến bên miệng Lãnh Hoa Đình.

Lãnh Hoa Đình cười mị mị mà uống, ở một bên Phong nhi nhìn thấy thì rung mình, thiếu gia thật đúng là biết chơi xấu, rõ ràng tự mình có thể ăn, cứ muốn để cho Thiếu phu nhân trở lại dứt, nàng lắc đầu, rồi đi bới thêm một chén cơm nữa, rồi rất biết điều đứng ở một bên hầu hạ.

Một chén canh uống xong, Cẩm Nương mới đưa cơm cho hán, còn mình đứng ở một bên gấp thức ăn cho hán, Lãnh Hoa Đình ăn đến mặt mày hớn hở, Cẩm Nương vừa nhìn thấy liền tức, cào nhào lẩm bẩm: “Nếu ngày nào đó ta đi ra ngoài năm ba ngày, chàng cũng không ăn cơm sao? Vẫn để đói đến chóng mặt sao, người lớn như vậy mà còn tùy hứng, những cái khác không nói, nhưng cơm này cũng không thể không ăn, thân thể vốn đã không tốt lắm.”

“Nương tử, miếng sườn xào chua ngọt ăn thật ngon, ăn một miếng đi.” Đang cầu nhàu thì thành linh trong miệng bị đứt một miếng thịt sườn, Cẩm Nương thiếu chút nữa bị nghẹn, ngược mắt thấy người nào đó mang về mặt mong đợi nhìn nàng, tựa hồ đang đợi nàng khen ngợi, Cẩm Nương nhai chẹp chẹp mấy cái, đem miếng sườn kia nuốt xuống, lại đang muốn tiếp tục cầu nhàu, thì Lãnh Hoa Đình lại đem một miếng khác đưa tới.

Cẩm Nương cuối cùng cũng hiểu được, liền ngậm miệng, lại thấy ánh mắt hán ngưng trọng, để bát đĩa bất động, Cẩm Nương không hiểu liền nhìn hán, một hồi lâu mới nghe hán chậm rãi nói: “Nương tử, không nên rời đi ta.”

Cẩm Nương nghe thấy tim liền mềm nhũn, tựa như có một con tằm nhỏ bé xinh đẹp chậm rãi ngoa nguẩy trong lòng, ngứa ngứa, còn có thêm một phần tơ mềm ngọt ngào, bưng chén lên, nàng lại tiếp tục biến thân trở thành bảo mẫu cao cấp, thanh âm trở nên ôn nhu: “Ăn cơm đi tướng công, ta sẽ không đi nữa, ở nhà cùng với chàng.”

Đôi mắt đen như ngọc của Lãnh Hoa Đình ánh sáng lưu chuyển, há miệng lớn ăn từng ngụm, bộ dáng vừa biết điều vừa đáng yêu, giống như hài tử vừa được người lớn ban thưởng mà thỏa mãn và hưng phấn.

“Ai a, vợ Tiểu Đình, vợ Tiểu Đình.”

Phía ngoài đại sảnh môn vang lên tiếng Tam lão gia, Tú cô mang theo Tam lão gia vào phòng.

Cẩm Nương bận rộn đặt chén trong tay xuống đi hành lễ với Tam lão gia, “Tam thúc hiện giờ là người bận rộn, hôm nay làm sao lại có thời gian rảnh rỗi tới đây thế?” Vừa để cho Phong nhi đi lấy trà, mang trái cây dâng lên.

Tam lão gia nghiêng đầu nhìn lên Lãnh Hoa Đình đang ăn cơm, thấy khó hiểu nên hỏi: “Đình ca nhi làm sao giờ này mới ăn cơm, lúc này là lúc nào rồi, không phải cháu mới thức dậy chứ, Tam thúc người trước kia cũng như vậy, rất là lười biếng, hôm nay ta đã trông coi một Đại cửa hàng, nên mỗi ngày đều phải thức dậy sớm đây.”

Lãnh Hoa Đình bởi vì Cẩm Nương để chén cơm xuống, chỉ lo chiêu đãi Tam lão gia, gương mặt tuần tú liền buột thật chắc rồi, nên đối với câu hỏi của Tam lão gia mất điếc tai ngơ, chiếc đĩa trong tay gỗ đình đang rung động, một bộ dạng rất không bình tĩnh.

Cẩm Nương liền nhanh chóng đối với Tam lão gia nói: “Không phải vậy đâu, tướng công ngày thường cũng thức dậy sớm lắm, chẳng qua là cơm trưa hôm nay hơi chậm chút ít. A, Tam thúc, hôm nay ngài đến đây là có việc?”

Tam lão gia vừa nghe Cẩm Nương lời này liền cười đến không khép miệng, híp mắt mang vẻ mặt đắc ý: “Ai nha, vợ của Tiểu Đình, đại tỷ kia của người thật đúng là biết điều biết phải, hôm kia mới tặng hai người tốt tới cho người Tam thúc, còn mời Tam thúc ta thống khoái mà vui chơi hai đêm, bảo là muốn ở cửa hàng thành Đông hùn cổ phần vào.”

Chuyện này Cẩm Nương đã sớm biết, chẳng qua nàng không biết lần này Tam lão gia tới là có dụng ý gì, liền cười cười nói: “Có chuyện như vậy sao? Ai, ai bảo Tam thúc ngài hôm nay tay nắm thực quyền làm chi, dĩ nhiên sẽ có một đám thân thích gia quyến muốn nịnh bợ ngài, nếu đại tỷ đã tặng lễ cho ngài, thì ngài hãy thu nhận.” Nửa điểm cũng không nói đến chuyện hùn cổ phần, chuyện này tốt hay xấu, ai cũng nói không biết được, nàng cũng không muốn dây dưa vào trong đó.

Tam lão gia vừa nghe Cẩm Nương khen hần, thì cười đến thấy rằng không thấy mắt, ném một khối điểm tâm đến trong miệng, uống một ngụm trà rồi mới nói: “Tam thúc ta hôm nay tới cũng là muốn nói với các người một tiếng, dù sao cũng là thân thích một nhà, tiền này cho người khác thì cũng là kiếm tiền, sao không cho thân thích, người nói xem phải không, chẳng qua là hạn ngạch cổ phần ở cửa hàng kia, ta nhất thời cũng không có cổ phần để chia thêm ra ngoài.” Vừa nói, một đôi mắt cá liền trừng đến tròn, để nhìn kỹ phản ứng của Cẩm Nương.

Cẩm Nương vốn cũng đã từng nghĩ tới, Vương gia từng kinh doanh cửa hàng, thì đích thị là đã sớm đem cổ phần phân chia rất tốt, hơn nữa chiếm cổ phần hầu hết cũng là đại nhân vật có uy tín danh dự trong kinh, hiện tại Vân Nương bỗng nhiên muốn nhảy một chân vào, dĩ nhiên là không dễ dàng, chẳng qua sợ rằng Tam lão gia còn có ý tứ gì khác.

“Vậy Tam thúc ngài cũng đừng làm khó mình, Đại tỷ của ta dù sao cũng là văn bối, đưa ngài một ít lễ nhỏ cũng không là cái gì, ngài đại khái có thể tặng lại cho nàng là được.” Cẩm Nương cười nhạt đối với Tam lão gia nói.

Tam lão gia vừa nghe, trong mắt liền lộ ra vẻ thất vọng, hần đã sớm có đối sách, chủ yếu đến tìm Cẩm Nương là muốn có thêm người ủng hộ, lại thấy Cẩm Nương một bộ dạng không quan tâm lắm, nên không khỏi thu lại nụ cười, híp mắt nói: “Cũng không phải là không có cách nào, người là vợ của Tiểu Đình, Tam thúc dù sao cũng phải cho người mấy phần mặt mũi, đúng không?”

Cẩm Nương nghe hần lời ấy quả nhiên là có ý khác, liền cười nói: “Tam thúc, ngài ngàn vạn lần chớ vì chuyện này mà làm khó mình, Đại tỷ của ta cũng bắt quá chỉ đùa chơi thôi, Trữ vương phủ ngài cũng biết, là hoàng thân quốc thích mà, chẳng lẽ họ thiếu ít bạc này hay sao?”

Tam lão gia nghe xong liền giận, phịch một tiếng đứng lên nói: “Người đứa nhỏ này, tại sao có thể như vậy chứ, tỷ tỷ nhà mình không giúp, người muốn giúp người nào đây? Tam thúc ta nói có biện pháp thì biện pháp, hôm nay cũng chính là tới nói cho người biết một tiếng, ta đem cổ phần của Đại cữu bên nhà mẹ đẻ Nhị thẩm Tử người chia ra một phần, đều đặn cho đại tỷ người, đều là quan hệ thông gia giống nhau, cũng không thể nặng bên này nhẹ bên kia, đúng không?”

Cẩm Nương nghe được thì ngẩn ra, Đại cữu của nhà mẹ đẻ Nhị thái thái đã hùn cổ phần ở cửa hàng thành Đông sao? Không trách được Nhị lão gia lại không muốn Tam lão gia quản chuyện ở cửa hàng thành Đông, lấy tính tình khốn kiếp của Tam lão gia, đừng nói nửa năm, sợ là ba tháng cũng sẽ đem cửa hàng kia hành hạ tan nát, vậy không phải sẽ chặt đứt đường tài lộ của nhà mẹ đẻ Nhị thái thái sao?

Nhưng hôm nay lại muốn đem một thành cổ phần của Đại cữu bên nhà mẹ đẻ Nhị thái thái cho Vân Nương, vậy Nhị thái thái sẽ không bỏ qua dễ dàng.

“Tam thúc, dễ như vậy sao? Nhị thẩm Tử. Sẽ không phản đối sao?” Cẩm Nương lo lắng nói.

Tam lão gia nghe xong trong mắt lộ ra một tia tàn nhẫn, hừ lạnh một tiếng nói: “Nàng phản đối là ta không làm à, nhiều ... năm thế này, Đại cữu của nàng ở trong phủ chúng ta cũng chiếm không ít chỗ tốt rồi, hôm nay chẳng qua chỉ phân ra một phần thôi, cũng không đáng là gì, nếu nàng kiếm chuyện với người, người cứ giả vờ không biết là được, có Tam thúc người đỡ cho, hừ, hần ý vào nhị ca, cương quyết khinh khi Tam thúc người ngu ngốc, không có việc gì thì đi ra cửa hàng nhìn rồi cần nhẫn, cũng không sợ phiền chết nhị ca, thứ gì chứ.”

Tam lão gia vừa nói như vậy, Cẩm Nương mới hiểu được nguyên nhân trong đó, nghĩ đến ca ca Nhị thái thái sao khi biết Tam lão gia quản lý, bởi vì có cổ phần ở bên trong cửa hàng, nên chắc chắn sẽ không tán thành chuyện Tam lão gia quản lý trong đó, cần nhẫn lắm lắm chỉ là chuyện nhỏ, chưa biết chừng đã sớm đến chỗ Nhị lão gia kiện qua rồi, nên Tam lão gia tức giận, mới đem cổ phần của hần chia ra một phần cho Vân Nương, như vậy cũng tốt, chỉ cần không kéo mình vào là được, chuyện này cứ giả vờ không biết, chờ

Nhị thái thái thiếu kiên nhẫn, tất nhiên sẽ đến đây tìm mình, bắt quá, trước tiên phải phí một phen công sức ở chỗ Tam lão gia mới được, cũng không thể chờ cho người ta ép lên cửa mới nghĩ cách ứng phó.

Nghĩ như thế, Cẩm Nương mang bộ dạng bất bình cùng tiếc hận, uyển chuyển nói: “Tam thúc, thật ra thì ban đầu đại ca cùng Nhị thúc đều dốc hết sức phản đối ngài làm quản sự cửa hàng này, nói ngài sẽ làm không được chuyện gì, cháu dâu thì không thấy như vậy, Tam thúc ngài chẳng qua là ham chơi thôi, cũng đều là nhi tử của Lão thái gia, Vương gia cùng Nhị lão gia đều trí cơ hơn người, ngài dĩ nhiên cũng không ngoại lệ, tự nhiên cũng thông minh tháo vát, ngài nha, chẳng qua là không làm, nếu thật làm đại sự, thì sợ không có mấy ai có thể so sánh qua được ngài đây.” Vừa nói, vừa che miệng cười, con mắt rạng rỡ phát sáng nhìn Tam lão gia, tuyệt đối không có bộ dạng lấy lòng.

Tam lão gia nghe được thì trong lòng âm áp, từ nhỏ những lời hữu ích hẳn dĩ nhiên có nghe qua, nhưng tất cả đều là nói đùa thôi, mà lời nịnh nọt hẳn thì chiếm đa số, nhớ ngày đó đúng là Cẩm Nương dốc hết sức thúc đẩy hẳn tiếp nhận cửa hàng này, hôm nay nhìn Cẩm Nương nói rất thành khẩn, hẳn liền giống như gặp được Bá Nhạc vậy, toàn thân tràn đầy ý chí chiến đấu, nếu không phải Cẩm Nương là một cô gái, còn là cháu dâu văn bối của hẳn, hẳn nhất định sẽ cho Cẩm Nương một cái ôm thâm tình, cảm kích nàng có nhân lực có cơ trí lại biết thương thức.

“Vợ Tiểu Đình, người thật nghĩ Tam thúc ta như vậy sao?” Tam lão gia hai mắt kích động đến sáng lên, tay bưng trà cũng khẽ run động.

“Tất nhiên rồi, ngài là trưởng bối mà cháu dâu vẫn tôn trọng, cháu dâu sao có thể ở trước mặt trưởng bối mà nói dối đây, cháu dâu vẫn đã cảm thấy ngài có là người chân tài thực học, không giống có ít người, nhìn ra vẻ đạo mạo, nhưng bên trong kì thực thì bậy bạ, ngu ngốc, ngài bắt quá chỉ là người thẳng tính mà thôi.”

Dù sao lời nói dễ nghe cũng không cần tiền, chỉ cần dụ dỗ được Tam lão gia vui vẻ là tốt rồi, hơn nữa cửa hàng kia càng loạn càng tốt, không phải nói có rất nhiều hoàng thân quốc thích đều nhập cổ phần sao, cứ để cho Tam lão gia quậy tung bưng lên đi, tốt nhất là ba tháng sau cửa hàng kia chuẩn bị đóng cửa, đến lúc đó, cửa hàng của mình mở lên, để cho Phú Quý thúc đem những hộ khách hàng cũ đều nhận lấy. Vương gia sẽ nể tình Lãnh Hoa Đình mà chỉ biết nhắm một mắt mở một mắt, còn đầu ra ở Cung Lí. thì cố kéo tốt quan hệ với Lưu phi nương nương, chuyện làm ăn kia. Cũng không sợ là làm không được.

“Vợ Tiểu Đình, người quả thật là hiền lành hiểu chuyện, so với chị dâu thế tử phi kia của người, không phải là tốt hơn hai ba phần đâu, ai nha nha, Tiểu Đình cưới được người thật đúng là có phúc khí rồi, chuyện này cứ làm như thế, một hồi ta sẽ để cho người phía dưới đi làm thỏa đáng, tháng sau là tỷ tỷ người có thể phân chia tiền lãi rồi.” Tam lão gia cao hứng nói, một bộ dạng muốn đi để làm một chuyện đại sự.

Cẩm Nương tự nhiên lại là nói cảm ơn mấy câu, bắt quá, nói thật lâu, Tam lão gia cũng không có ý muốn đi, Cẩm Nương nhìn thấy mặt Lãnh Hoa Đình đã mất đi kiên nhẫn, không khỏi có chút nóng lòng, sợ chọc hẳn nóng nảy, hẳn sẽ cầm đồ đập Tam lão gia, cho nên, thỉnh thoảng lại mang ánh mắt nhìn Lãnh Hoa Đình, lại thấy hẳn mãnh liệt nhanh chóng đối với nàng nháy mắt một cái, động tác kia rất mau lẹ, nếu không phải Cẩm Nương vẫn chú ý đến hẳn, thì sẽ nhìn không thấy, ánh mắt của hẳn quá mức nghịch ngợm khôi hài, khiến cho Cẩm Nương buồn cười nhưng ngại Tam lão gia vẫn còn ở đây, nên nhất thời thiếu chút nữa nghẹn đến nội thương.

Tam lão gia cuối cùng cũng cảm thấy mình có ngồi nữa cũng chẳng có gì hay, nên rốt cục vẫn phải mở miệng nói: “Cháu dâu, thật ra thì hôm nay Tam thúc đến đâu, còn có một sự kiện muốn người hỗ trợ.”

Cuối cùng nói đến chánh đề rồi, Cẩm Nương cười nhìn Tam lão gia, không nhanh không chậm uống chút trà rồi mới nói: “Tam thúc ngài ngàn vạn lần đừng nói lời có giúp hay không..., ta cùng tướng công đều là văn bối của ngài, ngài nhận việc xin cứ phân phó, chỉ cần làm được thì chúng ta nhất định không từ chối.”

Tam lão gia nghe xong trong lòng an tâm, mắt liếc Lãnh Hoa Đình nói: “Lúc trước ta tiếp nhận, không phải đã nói trong phủ có phái trưởng phòng tiên sinh đi sao? Ai, cái lão bất tử kia, đem sổ sách quản lý gặt gao, Tam thúc ta muốn lấy một chút tiền mặt để làm vốn nhập hàng cũng không được, quả thật là quá mất mặt rồi, nếu là. cháu dâu cùng Tiểu Đình có thể có biện pháp đem lão bất tử kia đối đi, vậy thì Tam thúc ta sẽ chân chính có thể buông tay buông chân để làm đại sự rồi, tất nhiên có thể đem cửa hàng kia làm ăn thịnh vượng gấp mấy lần, để cho bọn hẳn nhìn một cái.”

Là muốn ở cửa hàng tùy tiện lấy tiền thôi, nhưng mà trưởng phòng đã không chịu, Cẩm Nương ở trong lòng cười lạnh, nhưng ở trên mặt vẫn làm ra vẻ khó xử “Tam thúc, chuyện này thật đúng là có chút khó khăn, ngài cũng biết, tương công hôm nay đã không có địa vị gì, ở trong phủ lời nói cũng chẳng có bao nhiêu giá trị. Sau này chúng quan nhà này chính là đại tẩu, cháu dâu là người nhỏ, lời nhẹ, sợ là không có được tác dụng đâu.”

Tam lão gia vừa nghe, trên mặt đã lộ ra vẻ khinh bỉ, hừ lạnh một tiếng nói: “Cháu dâu, ngươi cũng không cần khiêm tốn nói như thế, thế tử vị này vốn là của Đình Nhi, hần muốn thì chỗ nào mà không nhúng tay vào được chứ? Bất quá là. Hừ, đừng cho rằng ta là người ngu, năm đó những chuyện làm xấu xa kia ta cũng biết một chút, những người đó cho là lấy thúng úp voi được sao, chẳng qua chỉ đem chuyện giấu diếm được đại tẩu mà thôi.” Vừa nói vừa ngừng tạm, sau đó nhìn bốn phía một chút, mới kể sát vào Cẩm Nương, nhỏ giọng nói: “Tam thúc cũng không sợ nói cho ngươi biết, Đình Nhi là do người khác làm hại đó, hừ, bọn họ kết bè kết phái, vốn xem ta một là ngoại nhân, rồi cho là ta cái gì cũng không biết, ta cũng làm như không biết, không ảnh hưởng đến chuyện ta vui chơi là tốt, hôm nay bọn họ là càng ngày càng quá mức, hại Đình Nhi rồi, lại muốn xen vào chuyện của ta.” Cuối cùng hần cũng cảm thấy nói ra thì có chút không ổn, nên không có nói tiếp.

Nhưng những lời này lại cho Lãnh Hoa Đình cùng Cẩm Nương nghe được đồng thời chấn động, đây là lần đầu tiên nghe được tin tức thực sự về việc tàn phế của Lãnh Hoa Đình từ miệng người trong phủ, trước kia hết thảy tất cả đều là phỏng đoán thôi, Cẩm Nương đề xuống kích động trong lòng, bày ra bộ dáng hết sức khiếp sợ, trong mắt lập tức tụ tập dâng lên một đoàn hơi nước, đột nhiên đứng dậy, hướng về phía Tam lão gia nhẹ nhàng hạ bái, hành đại lễ, nức nở nói: “Tam thúc, người. Người thật là một người chính trực vừa thiện lương, Cẩm Nương. Cẩm Nương thay tương công đa tạ Tam thúc.”

Vừa nói vừa dập đầu đi xuống, Tam lão gia bị làm cho sợ đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, dù bọn tiểu bối vẫn ở trước mặt hần hành lễ nhiều rồi, nhưng kiếp này hần lần đầu tiên nghe người ta nói là hần thiện lương là người tốt, nên nhất thời trong lòng có chút tê tê, cảm giác là lạ, có chút không thích ứng, nhưng. Rất khoái chí a, thì ra là, làm người tốt có cảm giác như vậy sao?

Hần vội vàng đi đỡ Cẩm Nương, Cẩm Nương vẫn quỳ trên mặt đất không chịu đứng dậy, thật vất vả mới ở trong miệng của Tam lão gia lấy được chút ít tin tức ra ngoài, tại sao có thể bỏ qua được, dĩ nhiên là muốn đào sâu thêm, “Tam thúc, tương công hần. Hần vốn là cũng như Tam thúc vậy, chỉ muốn làm một công tử an nhàn, nhưng hôm nay người xem hần. Hần chỉ có thể cả ngày ngồi trên ở trên xe lăn, đã không thể đứng lên bước đi, mỗi ngày còn phải phòng bị những lũ tiểu nhân trong phủ kia xem thường, hần đến tội cùng đã làm nên tội lỗi gì? Mà phải chịu đựng thống khổ như thế, chẳng lẽ bởi vì hần có tư cách thừa kế tước vị, nên những người phải hại hần sao? Ban đầu ngươi cũng là nhi tử Lão thái gia, ngài ngay thẳng quang minh, không có đùa bỡn âm mưu quỷ kế, không có làm chuyện lén lút nhục nhã, không có đi hại qua anh em ruột của mình, đúng không?”

Tam lão gia nghe Cẩm Nương nói cũng cảm thấy động dung, hần quả thật không ô nhiễm, năm đó Nhị lão gia cùng Vương gia cũng không có ít lần vì thế tử vị mà tranh giành qua, chẳng qua là Vương gia nguyên chính là trưởng tử, thân phận bày ở đó, người khác chính là muốn tranh cũng tranh giành không được, mà hần lại càng không có tâm tư đi tranh giành, chẳng qua là ở một bên nhìn trò vui thôi, sau đó, thế tử vị của Lãnh Hoa Đình có người muốn tranh đoạt, hần cũng biết một chút, nhưng chỉ thờ ơ lạnh nhạt, người khác càng thấy hần vô dụng, thì hần càng sống tiêu điều tự tại.

Nhưng nghe Cẩm Nương luôn miệng nói hần quang minh ngay thẳng, lòng tự ái của hần lần đầu tiên bành trướng vô hạn, trong lòng ngực đầy dẫy cảm xúc xung là chánh nghĩa khí phách, nhưng hần không phải người ngu, có một số việc có thể nói, có một số việc là không thể nói, lúc trước bất quá hần cũng chỉ nói một chút, để cho Cẩm Nương hiểu, trong phủ này chỉ có hần là không có tồn tại tâm tư hại người, muốn cho nàng giúp mình mà thôi, hiện tại nhìn bộ dạng Cẩm Nương đã chững chạc, lại cảm thấy có chút áy náy.

“Cháu dâu, ngươi đứng dậy trước đi, trên mặt đất lạnh đó.” Tam lão gia có chút chịu không được bộ dạng Cẩm Nương bị thiết đau thương, dốc hết sức muốn đỡ Cẩm Nương dậy, Cẩm Nương vừa dập đầu, vừa đối với hần nói: “Tam thúc, cháu dâu cũng biết làm khó ngài, đều là thân nhân, ngài cũng không muốn đắc tội người ta, nhưng ngài chủ yếu cũng nên để cho Cẩm Nương cùng tương công biết nên đề phòng người nào,

nếu không, những người đó sợ là càng không ngừng hãm hại tướng công nữa, ngài thật nhẫn tâm để chúng ta bị hại sao?”

Tam lão gia nghe thấy liền thở dài nói: “Sẽ không, sẽ không hại...nữa đâu. Tiểu Đình đã như vậy, chỉ cần chân Tiểu Đình không lạnh lại. Người nọ chắc là không hại...Tiểu Đình nữa, hần. Thật ra thì không muốn Tiểu Đình chết a.” Tam lão gia cũng không chắc chắn lắm, chẳng qua một màn mà nằm đó hần thấy được xong, thì từ đó về sau, Tiểu Đình đều phát tát và sốt cao, tính tình cũng trở nên cổ quái. Những năm này Tam lão gia mỗi lần nghĩ đến, đều có chút phát rét trong lòng.

Quả thật là sợ chân của tướng công tốt lại, hừ, vậy thì cứ để cho bọn họ hại tướng công ngồi xe lăn mãi sao, không muốn hần chết à? Nếu tướng công chết đi kẻ đó không phải là càng thêm yên tâm sao? Không có con trai trưởng thứ trưởng Tử Vương Phủ, sẽ danh chánh ngôn thuận là người thừa kế tước vị, bất quá, bọn họ ở trong miệng của Tam lão gia, trừ người tranh giành thế tử vị Lãnh Hoa đường thì còn có là ai đây? Lưu di nương? Nàng lúc ấy còn không phải là trác phi đâu, trong phủ không thể nào có bản lãnh cao như vậy, là Nhị thái thái. Rất có thể, nhưng nàng giúp Lãnh Hoa đường thì có ít gì đâu? Dù sao Lãnh Hoa Đường cũng không phải là con trai của nàng, cho dù Lãnh Hoa Đình không có thế tử vị đối với nàng cũng không có nhiều ít lợi.

Ngược lại vừa nghĩ, năm đó lúc Lãnh Hoa Đình bị hại mới mười hai tuổi, mà Lãnh Hoa Đường bất quá so với hần chỉ lớn hơn hai tuổi, cũng đứa nhỏ chỉ có mười bốn tuổi, một thiếu niên mười bốn tuổi thật sự có tâm cơ cùng thủ đoạn như vậy sao? Cho dù có, mà không có nhân lực vật lực trợ giúp, sợ cũng khó có thể đạt thành, Nhị thái thái cho dù có bản lãnh, nhưng cũng là nữ tặc trong nhà, hành động bị lễ giáo câu thúc, muốn làm được việc này thì khả năng cũng không lớn, như vậy. Cái kia”Bọn họ” nhất định là còn có người có bản lãnh hơn, sẽ là ai chứ?

“Sẽ không hại... tướng công nữa sao? Bọn họ tự thật muốn tướng công cả đời ngồi xe lăn sao? Quá tàn nhẫn, thật là lòng lang dạ sói a, Tam thúc, sau này ngài nhất định phải trợ giúp cháu dâu cùng tướng công, ngài cơ trí như vậy, lại vừa trượng nghĩa chính trực, nhất định có thể bảo vệ tướng công được.” Cẩm Nương ngẩng mặt đầy lệ, sùng bái nhìn Tam lão gia, trong mắt hàm chứa tha thiết chờ đợi, tựa hồ Tam lão gia chính là một vị anh hùng cứu thế .

Tam lão gia càng thêm cảm giác mình cao lớn hơn, trong lòng cũng tràn đầy ý chí chiến đấu, đỡ Cẩm Nương đứng dậy nói: “Tốt, Tam lão gia ta cả đời cũng không có làm qua một việc đại sự, sau này, phàm là vợ chồng son các người có khó khăn cứ tự nhiên tìm đến Tam thúc, Tam thúc sẽ nghĩ biện pháp trợ giúp các người .”

Có được lời này của Tam lão gia, Cẩm Nương chuyển nước mắt sang mỉm cười, đứng lên, kéo tay Lãnh Hoa Đình qua đối với Tam lão gia nói: “Ta và tướng công cùng nhau cảm tạ Tam thúc rồi, chuyện Tam thúc mới nói cùng cháu dâu, cháu dâu sẽ cố tìm cách , có thể được hay không cháu không hứa trước, nhưng cháu dâu sẽ cố làm hết sức, ai bảo chúng ta là người một nhà chứ, đúng không, Tam thúc.”

Tam lão gia vừa nghe, trong lòng càng thêm cảm động, vẫn là vợ Tiểu Đình biết điều, lại hiểu hần nhất, vì vậy đầu óc nóng lên, Tam lão gia đến gần Lãnh Hoa Đình kề bên tai nói: “Tiểu Đình, chuyện ngày hôm đó của nhiều năm trước đây, chắc là ngươi không nhớ rõ, nhưng mà Tam thúc đã tận mắt thấy, cứ cho là, ngươi bị hôn mê đi. Sau này, phải cẩn thận một chút người trong phủ Đông, Tam thúc cũng không biết đầu óc ngươi hôm nay có minh mẫn không, nhưng ngươi có một nương tử tốt, sau này phải cố gắng che chở mình, che chở cho nàng nhé.” Dứt lời, Tam lão gia vẫn là bộ dáng lang thang bất cần đời, phất tay áo đi ra ngoài.

Cẩm Nương không có nghe được Tam lão gia nói cái gì với Lãnh Hoa Đình, chỉ thấy gân xanh trên trán hần nổi lên, hai tay nắm thật chặt tay vịn xe lăn, hai mắt nhắm nghiền, ngửa đầu hướng lên trời, hai chân mày dày rậm nhíu lại thành hình tháp, tựa như đang cực lực đè nén cái gì.

Cẩm Nương nhìn thấy vậy trong lòng cũng căng thẳng, bận rộn đi qua kéo hần, ai biết vừa mới đụng vào hần, cả người hần liền khẽ run rẩy, một tay đem nàng hất ra .

“Tướng công.” Thấy Lãnh Hoa Đình cả người run lên, hai mắt mở ra, đôi mắt phượng đen như mực ngọc đã biến thành màu đỏ Lưu Ly, trong mắt đầy vẻ âm hàn lệ khí khiến cho Cẩm Nương không khỏi rung mình một cái, trong lòng càng thêm hoảng hốt, đi tới, một tay kéo đầu của hần ôm vào trong ngực, ôn nhu

kêu: “Tướng công. Tướng công đừng sợ, có ta phụng bồi còn chàng, đừng sợ. Hết thấy đều đã qua.”

Cầm nhận sự ấm áp chân thực, cùng mùi hương nhàn nhạt thanh nhã của nàng, đã làm cho Lãnh Hoa Đình cảm động an bình, hần dần dần bình tĩnh lại, đầu tựa vào trong ngực Cẩm Nương, thật lâu không chịu ngược lên, lâu đến nỗi Cẩm Nương cảm thấy thất lưng đều đau, hần mới hít một hơi, rồi ngược nhìn lên, ánh mắt đã khôi phục lại màu đen trong trẻo.

Cẩm Nương không có gì cả hỏi, chỉ đẩy hần vào trong phòng, những nỗi đau mà hần đã trải qua, nàng không muốn đi vạch trần thương thế của hần nữa, mỗi lần vạch trần, hần liền đau một trận, nàng không nỡ.

Ban đêm, sau khi Cẩm Nương ngủ say, Lãnh Hoa Đình lặng lẽ rời khỏi giường, tự mình đổi một thân áo đen, lén lút ẩn nấp đi ra ngoài, Phong nhi cùng Mãn Nhi đang làm nhiệm vụ canh gác cũng không có nửa điểm phát giác.

Hần ẩn nấp ở trên một gốc cây trước phòng Ngọc nhi, lẳng lặng yên tĩnh chờ đợi.

Quả nhiên, không bao lâu, có một thân ảnh tiến tới gần gian phòng của Ngọc nhi, trong tay cầm một cây đao nhỏ cắm vào khe cửa, nhẹ nhàng cạy chốt gài, cửa liền mở ra, thân ảnh kia lóe một cái tiến vào trong.

Trên người Ngọc nhi đau đớn, nên vốn ngủ không yên, đột nhiên nghe được thanh âm then cửa, liền biết người nọ đã tới, trong lòng nàng kinh hoàng ngó chừng màn cửa, quả nhiên, không bao lâu, cái thân ảnh thon dài kia liền tiến tới gần bên giường.

” Vì sao ngươi chịu phạt?” Thanh âm kia có chút đè nén, làm như người nghe phải sợ hãi, còn cố ý ở giọng nói gằn xuống.

“Nô tỳ. Trộm cây trâm của Nhị thiếu phu nhân.” Ngọc nhi do dự một chút, rồi trả lời.

Lời còn chưa dứt, người nọ vùng tay, bốp bốp tát cho Ngọc nhi hai cái, lạnh giọng quát lên: “Ngươi thiếu tiền sao?”

Ngọc nhi bị đánh đến mắt nổ đom đóm, vội xin tha nói: “Chủ tử tha mạng, nô tỳ. Nô tỳ là thấy tài nổi lòng tham, thật sự là. Thật sự là thích cây trâm kia, cho nên.”

“Thật sự chỉ bởi vì ngươi trộm đồ đạc của nàng sao? Ngươi không có bị nàng phát hiện ra cái gì sao.” thanh âm Người nọ âm hàn như u hồn của Địa Ngục.

“Thật, Thiếu phu nhân vốn muốn thả cho nô tỳ một con ngựa, nô tỳ. Nô tỳ trong lòng còn hy vọng, muốn chối cãi hết, cho nên, mới làm cho nàng phát giận, chủ tử, tha nô tỳ đi, nô tỳ thật không có để cho nàng phát hiện cái gì, nàng chẳng qua là ghen tỵ thôi, nghĩ người bên cạnh Gia đều không an phận của mình, cho nên, mới nhắm vào nô tỳ a, xin chủ tử minh xét.” Ngọc nhi nhịn đau, quỳ sát ở trên giường, thân thể đều run rẩy, bộ dáng tựa hồ rất sợ người kia.

Người nọ nghe liền cười lạnh một tiếng, dần dần đi đến gần Ngọc nhi, đột nhiên xuất thủ, một bốp cổ họng của Ngọc nhi, đang muốn lúc muốn bẻ gãy cổ của Ngọc nhi, đột nhiên một vật bay vào đánh trúng khuỷu tay của hần, tay hần cứng đờ, phải buông xuống.

Trong lòng rung mình, hần vươn người nhảy lên, muốn lần nữa hạ sát thủ đối với Ngọc nhi, thì một thân ảnh thon dài từ ngoài cửa sổ nhẹ nhàng nhảy vào, hai tay cử động khóa trụ lấy hần, hai người nhất thời đánh nhau, người đến trước rõ ràng không phải là đối thủ của người đến sau, nên chỉ đánh mười mấy chiêu hần liền cảm thấy phải cố hết sức chống đỡ.

Hần hơi có chút kinh ngạc, không nghĩ tới sẽ ở trong nhà của một nha hoàn nho nhỏ lại gặp phải người có võ công mạnh như thế, nhìn kỹ thân hình người này có chút quen mắt, rồi lại nhớ không nổi đã gặp nhau ở nơi nào, trong lòng hần nghi ngờ, nên lại càng thất thần, mà thể công của người nọ càng sắc bén hơn, không cần thận một cái, liền bị người nọ chế trụ huyệt đạo.

Ngọc nhi ở trên giường đã sớm hù dọa co rúm lại, nàng run run nấp ở góc giường, cẩn thận từng li từng tí nhìn hai thân ảnh đang ở trong nhà đánh nhau, mà mình thì chỉ muốn có một cái động để trốn vào đi mới tốt, chủ tử của nàng rõ ràng là muốn giết nàng, nguyên tưởng rằng mình đã đi đời nhà ma, không nghĩ tới lại có người như thiên thần hạ xuống cứu nàng, nhìn thân hình người này quả thực rất quen thuộc, nhưng

nàng cũng nhớ không nổi đến tột cùng là người nào, chỉ trông chờ hấn có thể đem chủ tử của mình đuổi chạy đi, đang suy nghĩ, thì người nọ thật sự đã chế trụ chủ tử nhà mình, nàng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, len lén liếc tình hình trong nhà.

Lãnh Hoa Đình bất quá chỉ mất mấy chiêu liền chế trụ người nọ, trên mặt người nọ mang mặt nạ bằng sắc, cần bản nhìn không được mặt thật, bất quá, mình đối với hơi thở của hấn quá mức quen thuộc, cho dù không vạch trần, thì bản thân cũng biết, người nọ là ai.

Chính hấn cũng mang mặt nạ mà, thật đúng là thân huynh đệ a, biện pháp cũng dùng giống nhau, hấn không khỏi ở trong lòng cười lạnh, rồi đi một vòng tròn xung quanh người đó, sau đó xoay người lại đá một cước vào bụng tên đó.

Hắc y nhân kia bất động, thân thể giống như cây cột mà thẳng tắp ngã xuống đất, Lãnh Hoa Đình cũng không lên tiếng, lại một cước dẫm ở trên cằm của hấn.

Người nọ rốt cục cũng lên tiếng, nghiêng cổ, liếc mắt nhìn Lãnh Hoa Đình: “Các hạ là người nào? Tại sao lại ẩn núp ở trong Giản thân vương phủ? Vì sao phải động thủ ăn thua đủ như thế?”

Lãnh Hoa Đình khinh bỉ nhìn hấn, đến lúc này mà hấn còn muốn dụ chính mình lên tiếng, để biết được thân phận, hấn cho rằng mình là kẻ sáu năm trước, còn tưởng rằng mình là thằng bé trai chuyện gì cũng đều không hiểu sao?

Tăng thêm mấy phần lực đạo xuống chân, dùng sức giẫm mặt người kia lên trên mặt nhất, hấn thét lên tiếng kêu đau.

Lãnh Hoa Đình còn cảm thấy chưa hết giận, vừa từ trong ngực lấy ra một thanh chủy thủ, ở trên tay vung lên mấy cái, rồi hướng người trên mặt đất ướm lượng, một lần nữa không chút do dự nhắm về phía tay trái của hấn cắt đi mạch máu, thân thể người nọ giật một cái, phát ra tiếng kêu đau, nghe hấn kêu thảm thiết, Lãnh Hoa Đình cảm thấy trong lòng vô cùng sướng khoái, lần đầu tiên ra tay lại có thu hoạch lớn như vậy, thật đúng là có chút ngoài ý muốn, đồ con lợn này, chỉ một nha hoàn đã có thể dụ dỗ hấn ta lộ diện ra, thật một ỉnh còn nghĩ là hấn thông minh tuyệt đỉnh nữa.

Trên mặt đất người bị cắt mạch máu, máu tươi trên cổ tay trái ào ào chảy ra, hấn đau đến vội vàng dùng tay phải chặn lại, Lãnh Hoa Đình tựa như đang chơi trò mèo vờn chuột vậy, lại ở trên cổ hấn so sánh ướm lượng, rồi nghiêng đầu, tựa hồ đang suy nghĩ, có nên cắt đứt cổ họng của hấn ta trong lúc này hay không, nhưng nhanh như vậy đã làm cho hấn ta chết, thì thật đúng là không thú vị rồi, tựa như Tam thúc nói vậy, người hại mình không chỉ có một. Cho nên, hấn liền cầm chủy thủ rồi hướng vào cổ tay khác của người nọ định cắt nữa.

Nói thì chậm, nhưng diễn ra rất nhanh, từ ngoài cửa như gió cuốn mây bay, đột nhiên có một thân ảnh xông thối, hấn đánh một chưởng về phía ngực của Lãnh Hoa Đình, chưởng phong kia thế tới sắc bén, so với người trên mặt đất thì cao cường hơn không biết gấp bao nhiêu lần, Lãnh Hoa Đình lập tức biết đã đụng phải cao thủ, liền xoay tay lại, hướng giữa hai chân người nọ mà công kích, người liền rụt hai chân lại, lui về phía sau nửa bước, cũng rất kinh ngạc với công lực của Lãnh Hoa Đình, lập tức xoay người bay lên, hướng Lãnh Hoa Đình tung chiêu liên hoàn cước, Lãnh Hoa Đình phải bảo vệ thân hình nên liền tiếp lui về phía sau.

Người trên mặt đất không bị trói buộc nữa, liền nhanh chóng điểm hai cái huyết đạo, để máu chảy trên cổ tay ngừng lại, rồi kẻ đến sau khom người xuống, ôm thượng hông của hấn, trong nháy mắt đã cứu hấn đi ra ngoài.

Không có hảo hảo hành hạ người nọ, Lãnh Hoa Đình rất ảo não, bất quá, cũng đã dẫn dụ được người ẩn núp đi ra ngoài, coi như là có thu hoạch, mà hai chân thì không thể đứng quá lâu, nên hấn nhìn Ngọc nhi đang ở trên giường một cái, rồi từ cửa sổ nhẹ nhàng phóng ra ngoài.

Cẩm Nương ngủ được mơ mơ màng màng, vốn cảm giác Lãnh Hoa Đình không có bên cạnh, nên theo bản năng liền đi sờ người nằm cạnh, cảm giác ấm áp truyền đến, làm cho lòng nàng thêm kiên định, vì vậy cho là cảm giác không có kia chỉ là giấc mộng, sau đó hướng trong lòng ngực của hấn tựa sát vào, Tiểu thân thể tựa sát lồng ngực của hấn, một tay tùy ý khoác lên ngang hông của hấn, tựa hồ phải dùng tới cái này mới xác định được sự hiện hữu của hấn, sau đó mới chìm vào giấc ngủ say.

Buổi sáng tỉnh lại, bỗng nhiên mở hai mắt ra, liền nhìn thấy cặp mắt đẹp đẽ kia đang mang theo vài phần buồn ngủ mơ hồ, lười biếng nhìn mình, Cẩm Nương nhếch môi cười một tiếng, đưa tay khoác ở cổ của hắn: “Buổi sáng tốt lành, tướng công.”

Lãnh Hoa Đình đối với sự thăm hỏi của có chút không thích ứng, nhưng mà thỉnh thoảng nàng vẫn hay nói những lời kỳ quái..., nên hắn cũng tập mãi thành thói quen rồi, thấy nàng dần đến gần, thân thể mềm mại kiều mỵ, vừa cười ngọt ngào khả ái, thì liền cầm đầu cọ vào ngực của nàng, làm cho Cẩm Nương cười khanh khách không ngừng, cười run rẩy hết cả người, ôm thắt lưng hắn thở hào hển nói: “Tướng công, đừng phá, rời giường.”

Thanh âm trong trẻo vui vẻ của nàng để cho tâm tình của hắn thật tốt, thân thể mềm mại giãy dụa càng làm cho hô hấp hắn chắc lại, thân thể cương cứng, ánh mắt kiều mị rất nhanh trở nên rực lửa, bàn tay từ cổ áo Cẩm Nương mà đi vào, nắm lấy bộ ngực khéo léo mềm mại của nàng, rồi nhẹ nhàng xoa.

Một cảm giác tê dại ngứa ngứa xông thẳng lên đại não của Cẩm Nương, nàng vận vẹo uốn éo thân thể, muốn từ trong ngực hắn thoát ra, trong miệng lắp bắp: “Tướng. Tướng công, sắp giờ Thìn. Rồi, ta. Ta phải đi thỉnh an mẫu thân nữa.”

“Ngô, làm chút chuyện rồi hãy đi.” Thanh âm của hắn khan khan, rồi lại trước sau như một mang theo thuần hậu nồng đậm như đang say, thấy nàng không tập trung, nên động tác trong tay cũng càng trêu chọc thêm.

Cẩm Nương liền cảm giác cả người khó nhịn, nên đưa vào tay bắt được bàn tay tà ác của hắn, trong miệng lung tung nói: “Không nên. Không nên nha, Nương sẽ mất hứng, phải đi thỉnh an.”

Hắn đem nàng kéo vào trong ngực, đem đôi môi mềm mại ngăn chặn cái miệng không ngoan của nàng, lại là một nụ hôn nóng bỏng như Thiên Lô đụng địa hỏa, khiến cho nàng đầu óc mê đảo, rất nhanh liền quên mất chuyện đi thỉnh an, cái tay nhỏ bé cũng kìm lòng không đậu ôm lên hông của hắn, thân thể không tự chủ được hướng sát hắn, càng dán gần càng tựa hồ muốn mình cùng hắn hòa tan ở chung một chỗ.

Nàng đáp lại để cho hắn hưng phấn hơn, vừa hôn hít lấy vành tai của nàng, vừa dùng bàn tay to không ngừng đốt lửa, còn kéo tay nàng thả vào chỗ nóng cháy nhất của hắn, để cho nàng cảm giác hắn rất khẩn cấp, vừa nói nhỏ: “Nương tử. Nàng. Nàng nhẫn tâm nhìn ta khó chịu sao. Có thể nào không. biết thương tâm.”

Thanh âm của hắn như ma mị, làm cho tim nàng như leo lên thang mây, treo ngược ở trên đám mây ngũ sắc, ngất ngất trầm trầm, bỗng bênh đưng đưa, thân thể tê dại ngứa ngứa đã bắt đầu chuyển sang lửa đốt, bắt đầu đem nàng thiêu cháy.

Nhìn nàng thân thể đã mềm mại như nước, hắn không chần chờ nữa, phi thân lên ngựa, vì chiến hỏa hết sức căng thẳng, nên khi hắn tiến vào, Cẩm Nương không có cảm giác đau đớn nữa, chỉ cảm thấy cả người bị tràn đầy, vừa kiên định vừa an bình, ngược lại còn đáp lại ngọn lửa nóng rực kịch liệt hỏa thiêu kia, toàn tâm tập trung mà phối hợp, cùng người yêu hợp thành nhất thể hạnh phúc.

Nàng vẫn còn quá nhỏ và ngây ngô, nên động tác của hắn không nhịn được mà chậm lại, vì sợ đã thương nàng, nhưng nàng lại quá mức ngọt ngon miệng, khiến cho hắn nhịn rất cực khổ, thiếu niên tham vui mừng, một khi đã thử qua tư vị thì sau đó tựa như nghiện độc được vậy, chỉ muốn cùng nàng từng thời từng khắc triển miên, không chết không thôi.

Nhìn nàng dần dần buông lỏng, thân thể mở ra một đóa hoa hồng kiều diễm, buông ra toàn tâm chấp nhận hắn, hắn cũng không khống chế được mệnh mệnh kích tình nữa, nên công thành chiếm đất như Mạnh Hổ xuống núi, nhất thời, trong nhà áo ngũ bằng gấm bay ra, cảnh xuân vô hạn.

Sau một trận kịch chiến, Cẩm Nương giống như từ trong nước nóng bước ra vậy, toàn thân đều là mồ hôi, thở gấp thở phì phò, hai mắt sưng mù, một bộ dáng như còn chưa hoàn hồn trở lại, Lãnh Hoa Đình thì thân thanh khí sáng, bàn tay to khỏe vuốt lọn tóc trên trán nàng, ở trên mặt kiều diễm phấn hồng của nàng hôn thêm mấy cái.

“Tướng công. Tướng công, làm sao bây giờ, ta không có khí lực, không thể rời giường, một lát Nương có thể trách ta hay không?” Cẩm Nương nằm trên giường làm nũng chu miệng nói.

“Yên tâm, mẫu thân biết thì càng thêm vui vẻ, như thế nào lại tức giận chứ, nếu nàng vì nguyên nhân này mà đến trễ, sợ là mỗi ngày sẽ phải cười đến không khép miệng lại.” Lãnh Hoa Đình ranh mãnh bóp cái mũi nhỏ của nàng, cười giỡn nói.

Cẩm Nương bị hắn nói đến xấu hổ, đưa tay phải đi nhéo lỗ tai đẹp mắt của hắn, không công bình a không công bình, người nào đó đẹp lỗ tai cũng như yêu nghiệt, Tạo hóa đã xảy ra chuyện gì chứ, làm sao mà mọi thứ tốt đều ở trên người hắn thế, nhan sắc của hai người chênh lệch không nhỏ a, hắn ngũ quan xinh xắn, da thịt mềm nhẵn bóng loáng, còn có cơ thể tinh tráng tư thái lưu loát, không có một chỗ nào mà không khiến hai mắt nàng bị cuốn hút, tựa sát vào người hắn, nàng thấy may mắn, vì hắn là tướng công của mình, mặc dù không có cách nào sánh bằng hắn, nhưng ít ra người này thuộc về của nàng, người khác chỉ có thể nhìn chảy nước miếng, chảy nước miếng a chảy nước miếng, ha ha ha, nàng đắc ý cười to thành tiếng.

Lãnh Hoa Đình nhìn bộ dáng kia của nàng liền biết Tiểu sắc nữ này đang suy nghĩ gì, lực nắm cái mũi nàng cũng tăng lên chút ít, nghiêng răng nghiêng lợi nói : “Nói, hôm qua đã hướng người nào nhìn mắt hoa si? Ta nói cho nàng biết, ánh mắt kia của nàng tốt nhất đừng hướng người bên cạnh nhìn, cẩn thận nàng nhìn một ta giết chết một, hừ.”

Nam nhân hẹp hòi không được rộng lượng này, Cẩm Nương bĩu miệng lườm hắn một cái, hừ hừ nói: “Nếu chàng đối với ta không tốt, dám trêu ba ghẹo bốn, ta sẽ đi nhìn nam nhân khác, hừ, nơi này mỹ nam cũng thật nhiều a, có ôn nhuận thanh nhã nè, vĩ ngạn cường tráng nè, phiêu dật như Tiên nè, a nha nha, ta nhìn đến không xuể a.”

Lời nàng còn chưa dứt, hắn một tung mình một cái đã nằm ở nàng trên người, giận đến hai mắt bốc lửa, cúi người cắn lên trên cổ của nàng, làm bộ lại muốn bắt đầu hạng mục vận động, Cẩm Nương sớm đã bị hắn khiến cho khí lực hoàn toàn không có, nơi nào còn sức chống nổi trận tấn công của hắn, nên khí thế lập tức yếu đi đầu hàng lấy lòng nói: “A nha nha, ai cũng so ra kém tướng công nhà ta, tướng công chàng là tuyệt sắc trong tuyệt sắc, thiên hạ không ai có thể càng thêm yêu nghiệt hơn chàng, ôi, không nên cắn ta, ta không nhìn người khác, không nhìn, ai nha, thật không nhìn mà, đừng cắn, quá ngứa a, không được, không được, không còn khí lực, không nhúc nhích được rồi, muốn chết sao, a, ta sai lầm rồi, trong mắt ta chỉ nhìn thấy được tướng công thôi, ai, tướng công chàng tuần tú đến người người oán trách a, ta đâu còn để ý người khác nữa.”

Hai người ở trên giường vừa náo loạn một hồi lâu, Lãnh Hoa Đình mới buông tha nàng, Cẩm Nương mềm vô lực rời khỏi giường.

Tứ nhi liền nhanh chóng giúp nàng rửa mặt , liền thấy mắt Thiếu phu nhân hơi hàm my, mặt mang Xuân Phong, bộ dáng xinh đẹp khả ái, Phong nhi giúp thiếu gia chải đầu, mái tóc đen của thiếu gia rớt trên trên vai, bóng loáng như thác nước đen, cả người so với tiên nữ trong tranh còn đẹp hơn mấy phần, nên nghĩ thầm, không trách được Xuân Hồng cùng Bình Nhi lại đối với thiếu gia như vậy, thật sự là quá mức xinh đẹp rồi, Thiếu phu nhân mừng hắn yêu nghiệt, thật là không sai.

Hai người rửa mặt xong, Lãnh Hoa Đình một lần nữa ngồi lên xe lăn, cũng không để cho Cẩm Nương đẩy, mà tự mình đi trước chánh đường, Cẩm Nương vội vàng đi theo sau, hai người đang dùng điểm tâm, thì Trương ma ma vén rèm đi vào, thỉnh an xong, nhìn Cẩm Nương nói: “Thiếu phu nhân, có nô tỳ ở trong Đại thông viện tuyển mười mấy tiểu nha đầu bộ dáng còn nhỏ tính tình cũng không tệ tới đây, một hồi ngài cho gọi vào, nhìn xem người nào vừa mắt, thì giữ lại, không vừa mắt, nô tỳ sẽ đem người trả về.”

Cẩm Nương nghe xong liền cười nói: “Mụ mụ làm việc thật lưu loát, một hồi ta phải đi đến chỗ Vương Phi kia thỉnh an, trở lại chúng ta sẽ chọn người, nga, người biết rõ ràng gia thế những người đó chứ, tất cả đều lớn lên trong phủ sao? Phụ mẫu cùng các huynh đệ tỷ muội đều là người hầu ở đâu, đã chuẩn bị danh sách cho ta chưa.”

Tuyển thêm người nữa đi vào, cũng không thể không biết tường tận, gia đình ở trong phủ so sánh với mua ở ngoài dễ khống chế hơn một chút, bất quá, những người này ở trong phủ dính dấp rất lớn, chưa biết chừng đã bị ai mua chuộc rồi.

88. Chương 88: Đánh Lưu Di Nương

“Hồi Thiếu phu nhân..., danh sách nô tỳ đã làm xong, lúc trước ngài bận rộn, nên nô tỳ trước hết mời Tú cô đại tỳ xem qua một lần rồi.” Trương ma ma rất có nhãn lực nên đã sớm chuẩn bị tốt danh sách trình lên, đưa cho Tú cô ở bên cạnh.

Nàng là người thông minh, vốn ở trong phòng bếp làm quản sự nương tử, đột nhiên bị chủ tử tìm ra quản chuyện trong viện, vừa hưng phấn đồng thời, cũng phỏng đoán ý tứ của chủ tử, ngày thứ nhất liền bảo nàng dẫn người bắt người tâm phúc bên cạnh thiếu gia, cơ hồ là đem công lao tặng cho nàng, hiện tại đem chuyện chọn người quan trọng như thế cũng giao cho nàng, là tín nhiệm, hay là thử dò xét.

Nàng ở trong phủ này đã lâu rồi, cái gì nên nhìn cái gì không nên nhìn đều tự hiểu rõ, sự tranh đấu giữa các chủ tử với nhau nàng tự nhiên là biết, nàng hầu hạ thiếu gia cũng lâu lắm rồi, nên người ở trong viện có cái gì gió thổi cỏ lay, các nàng đều biết, chẳng qua là, không liên quan đến mình, thì liền nhắm mắt mở một mắt mà thôi.

Thiếu phu nhân gả vào đây thời gian không lâu, nàng vốn nhìn cái chủ mẫu này không vừa mắt, tuổi còn rất trẻ, hơn nữa lại mềm lòng, để cho ác nô kia lần đến trên đầu, cũng không chịu ra tay độc ác, Trương ma ma đã từng than thở lắt lắt, trong phủ này người yếu đuối sẽ ăn thiệt thòi của kẻ mạnh, không biết chưa chừng một ngày kia Thiếu phu nhân sẽ đi vào con đường cũ của thiếu gia, bị hại cũng còn không biết gì.

Cũng may từ từ đã lộ ra, Thiếu phu nhân cũng không ngu, nàng chẳng qua là tốt bụng thôi, nhưng cũng bị buộc phải thay đổi, chuyện của Ngọc nhi kia chính là chứng minh tốt nhất, khi Thiếu phu nhân gọi nàng từ phòng bếp lên, nàng biết, mình cũng là người bị hoài nghi, lại càng biết Thiếu phu nhân muốn thu phục người nào, cho nên, nàng làm rất toàn lực, cũng rất cẩn thận, bất quá, kể từ đó, chắc chắn sẽ đắc tội một số người, nói thí dụ như, Tú cô.

Tú cô là bà vú của Thiếu phu nhân, từ xưa tới nay người mà chủ mẫu tín nhiệm nhất chính là bà vú, nhưng mình lại quản chuyện trong viện, tự nhiên đã đoạt đi một phần quyền hành của Tú cô, Trương ma ma biết rõ mình ở trong lòng Thiếu phu nhân căn cơ không sánh bằng Tú cô, cho nên, nàng không bao giờ tranh đoạt qua mặt Tú cô, mọi việc do Tú cô làm chủ, tận lực không để cho Tú cô sinh ra chán ghét mình, như vậy mới có cơ hội ở trong lòng Thiếu phu nhân tích lũy tín nhiệm, nàng thật sâu hiểu được, ở Vương Phủ này vừa phải được lòng các chủ tử, cũng phải được lòng tui nô tỳ.

Ở trong vòng luẩn quẩn của các nô tỳ với nhau, nếu không có quan hệ tốt với người khác, thì có một ngày nào đó bị đùa chơi đến chết cũng không biết chừng.

Cầm Nương ngưng trọng nhìn Trương ma ma, nàng không muốn cho Tú cô quá nhúng tay vào chuyện nhóm tiểu nha đầu mới này, một là Tú cô mới đến Vương Phủ không bao lâu, đối với những tiểu nha đầu kia đều không quen thuộc, cho dù có đi xem, cũng là nhìn mặt ngoài, tác dụng không lớn.

Hai là, nàng vốn muốn thông qua chuyện này để thử dò xét Trương ma ma, dĩ nhiên nếu Trương ma ma có thể một tay lo liệu thì mới tốt, tương lai nếu xảy ra sai trái gì, nàng muốn truy cứu trách nhiệm, Trương ma ma sẽ không thể trốn tránh.

Đang trầm ngâm, Tú cô cũng là mở miệng trước: “Trương muội tử, vậy chúng ta đi trước đi, Thiếu phu nhân nhất thời không thể rồi rãnh, trước mang ta nhìn một cái, hiện tại đúng là rất cần người, bọn Phong nhi mấy lần đều bận đến không kịp thở.”

Cầm Nương nghe được thì ngẩn ra, chân mày tự nhíu lại, Tú cô. Thật là càng ngày càng không biết quy củ rồi, chẳng qua hiện tại ở trước mặt Trương ma ma, nàng cũng không muốn cho Tú cô mất mặt, nhưng mà sắc mặt hay là chìm xuống, cũng không có lên tiếng, chỉ bưng trà uống.

Trương ma ma quả nhiên phát hiện Thiếu phu nhân không cao hứng, trong lòng rùng mình, lập tức phát hiện mình tự cho thông minh quá ... Rồi, Thiếu phu nhân tựa hồ không quá muốn cho Tú cô đi, cũng là, vốn là muốn thử dò mình, hôm nay mình lôi Tú cô đi, vậy chuyện chọn người hơn phân nửa trách nhiệm sẽ rơi ở trên đầu Tú cô. Nhưng mà lời nói ra thì không thể rút trở về.

Rốt cuộc cũng là người làm nhiều năm nên có ánh mắt nhìn, Thiếu phu nhân đã không lên tiếng, Trương ma ma cũng không dám quyết định đi, đứng ở trước cửa giống như tùy ý bàn một chút việc nhà, trên gương

mặt mập mạp mang một nụ cười lấy lòng: “Tú cô đại tỷ, nghe nói nhi tử của ngài hôm nay đã ở Tiễn viện làm người hầu đúng không, bao nhiêu tuổi rồi? Còn không có cưới vợ sao, một hồi sang đó nhìn xem những nha đầu này xem có ai vừa mắt không, được thì tìm một đứa về để hiếu kính ngài.”

Tú cô đầu tiên thấy Trương mục mục đứng bất động, thì trong lòng có chút khó chịu, nhưng vừa nghe nàng nói đến cái này, thì đúng là chuyện mình đang bận tâm, nàng vốn vừa ý Tứ nhi, nhưng hôm nay nàng cũng đã nhìn ra, Tứ nhi nhìn cao, người bình thường sẽ không nhìn vào mắt, hơn nữa kể từ khi cùng Lãnh thị vệ đi ra ngoài làm việc vài lần, thì trong mắt đã không chứa những người khác nữa rồi, chuyện này nàng cũng biết không thể cưỡng cầu được, chẳng qua trong lòng vẫn nóng nảy, nhi tử nháy mắt đã mười tám rồi, bạn cùng lứa đều đã làm cha rồi, nếu mà không tìm, thì càng khó tìm hơn, cho nên, vừa nghe Trương ma ma nói, thì trong lòng càng nôn nóng, ước gì lập tức được đi xem mấy cái nha đầu kia là tốt rồi.

“Vậy chúng ta mau đi xem một cái đi, gia đình đều ở trong vương phủ so với nhà bình thường thì tốt hơn nhiều lắm, cũng không biết có cái nào trung hậu thật thà không.” Tú cô trong lòng quỳnh lên, bắt lấy tay Trương ma ma muốn đi.

Trương ma ma khẽ mỉm cười, kéo nàng một chút nói: “Chớ vội, chớ vội, chuyện này hay là chờ Thiếu phu nhân chọn xong rồi hãy nói, đại tỷ người nghĩ xem nha, Thiếu phu nhân có ánh mắt nhìn người, người nàng chọn trở lại khẳng định là tốt, sau này vừa ở trong viện làm việc, thì tính tình lòng dạ như thế nào ngài cũng có thể âm thầm quan sát, so với chuyện tự mình chọn trở về, vậy không phải càng yên tâm hơn sao?”

Lời vừa nói ra, Tú cô cảm thấy rất có đạo lý, nên cũng không vội mà đi chọn người, đôi mắt trông mong nhìn Cẩm Nương, ước gì nàng có thể lập tức đi chọn một con dâu tốt vậy.

Cẩm Nương không khỏi đối với sự nhanh trí của Trương ma ma mà bội phục mấy phần, có thể dùng biện pháp này đem lời nói thu trở lại, vừa còn có thể lấy lòng hai bên, không đắc tội bất cứ bên nào, ừ, là một người làm việc hòa hợp, so với Tú cô, không chỉ giỏi hơn một hai lần.

Thấy Lãnh Hoa Đình cũng đã dùng hết rồi cơm, liền đứng lên, đưa cẩm bào cho Tứ nhi cầm, Phong nhi cũng cầm áo choàng nhưng cho Lãnh Hoa Đình phủ thêm, vừa thả ấm lô vào trong tay hắn, mới để cho Cẩm Nương đẩy Lãnh Hoa Đình ra cửa.

Trong nhà Vương Phi lúc này, Thượng Quan Mai đang mang về mặt tức giận ngồi đó, thấy Cẩm Nương đẩy Lãnh Hoa Đình đi vào, thì trên mặt tức giận liền càng tăng lên, Vương Phi thì rất thanh thản uống trà, nở nụ cười nhìn nhi tử cùng con dâu đang đi vào cửa.

Cẩm Nương đối với việc thỉnh an nàng đều đến rất đúng lúc, hôm qua chậm, hôm nay lại trễ nữa, nàng là người từng trải, dĩ nhiên biết thiếu niên tham hoan, nhiều năm như vậy Đình Nhi ngay cả thông phòng cũng không chịu thu, chỉ vì ai hắn cũng nhìn không thuận mắt, hôm nay lại đối với Cẩm Nương sủng ái rất nhiều, ừ, mấy ngày nữa phải mời Lưu y đến phủ xem Bình An mạch cho Cẩm Nương mới được, nếu như bệnh kia đã hết, thì sợ là sang năm sẽ mang thai tiểu tôn tử của mình đây.

Cẩm Nương thỉnh an Vương Phi xong, lại đi qua hành lễ với Thượng Quan Mai, hai mắt Thượng Quan Mai như sắp phun ra lửa vậy, hung hăng nhìn chằm chằm nàng, Cẩm Nương bị nàng ta nhìn đến không giải thích được, hôm qua ở trong Dự thân vương phủ, Thượng Quan Mai trên chiến trường miệng lưỡi đã chiếm hết thế thượng phong rồi, hiện tại tròng mình làm cái gì? Mình không có chỗ nào đắc tội nàng nha?

Người ta đối với mình không muốn nhìn, Cẩm Nương cũng chỉ hành lễ qua loa, ánh mắt liếc nhìn rất xa, cũng lười chú ý Thượng Quan Mai nữa, tự đẩy Lãnh Hoa Đình qua một bên, tìm ghế đệm đến ngồi cạnh hắn

Không đợi Vương Phi mở miệng, Thượng Quan Mai liền hừ lạnh nói: “Đỗ ma ma trong nhà ta buổi tối hôm qua không mình bạch đã bị người ta giết chết, không biết đệ muội có biết hay không?”

Dĩ nhiên biết, rõ ràng đây là chủ ý của mình nha, tay chân a Khiêm đúng là tay chân mau lẹ lưu loát, Cẩm Nương nghe thấy cũng rất cao hứng, vẫn chưa kịp hỏi Lãnh Hoa Đình chuyện này nữa, thì đã nghe được kết quả từ chỗ Thượng Quan Mai.

“Nha, Đỗ ma ma đã chết sao? Bị người ta giết? Sợ là ngày thường làm nhiều chuyện thương Thiên hại lý quá, bị khổ chủ trả thù rồi.” Cẩm Nương mang vẻ mặt kinh ngạc nói.

Thượng Quan Mai nghe được thì hơi khựng lại, rồi vụt một cái từ trên ghế đứng lên, cả giận nói: “Người nhìn thấy có chút hả hê sao?”

Cầm Nương không vội không nóng cầm bình thuốc thoa da, kéo tay Lãnh Hoa Đình qua nhìn một chút, rồi ôn nhu đối với Lãnh Hoa Đình nói: “Tướng công, đã nói với chàng rất nhiều lần, mỗi ngày ra cửa đều phải bôi chút dầu, chàng luôn không nghe, ta chùi chùi một lát là tay lại nứt da.” Cầm Nương không để ý tới Thượng Quan Mai, nhìn cũng không nhìn Thượng Quan Mai một cái, mặc nàng ta bắn lửa giận văng khắp nơi. Là nhìn có chút hả hê thì thế nào? Người của người bị thế là đáng, không cho người thấy, người tưởng là tỷ tỷ ta nhân từ.

“Ta cho rằng mỗi ngày nàng đều giúp ta bôi nha, nàng cũng có hai ngày rồi chưa thoa cho ta nga, nương tử thoa thoải mái lắm, thoa nhiều một chút, ừ, này. Này. Còn có nơi này, đều đau đó.” Lãnh Hoa Đình cũng mỉm cười chìa tay cho Cầm Nương nhìn, trong miệng thì lên án nàng đối với hắn không đủ quan tâm, hai người bộ dạng âu yếm, không coi ai ra gì.

Vương Phi nhìn thấy đã muốn cười, nhưng lại ngại Thượng Quan Mai đang phát hỏa, nên không thể làm gì khác hơn là cố nén, ánh mắt nhìn Cầm Nương cùng Lãnh Hoa Đình vừa sùng nịch, vừa vui mừng.

“Tôn Cầm Nương, ta đang nói chuyện với người đó.” Thượng Quan Mai giận đến không kềm được, đối với Cầm Nương quát to.

Lãnh Hoa Đình nghe liền không kiên nhẫn ngẩng đầu, mắt phượng đẹp dễ lãnh lệ sắc bén, nhìn Thượng Quan Mai nói: “Đại tẩu, người có bằng chứng sao? Bà Tử điên của nhà người chết, thì liên quan gì đến nương tử của ta, người nữa đối với nàng rống thử một tiếng nữa xem?”

Đây là lần đầu tiên Lãnh Hoa Đình đối mặt nói chuyện với Thượng Quan Mai, trước kia hắn thấy vợ chồng Lãnh Hoa đường thì đều hồ hững, hoặc hai mắt nhìn bầu trời, hoặc không nhìn thẳng, khó được thấy hắn hôm nay chịu nói với nàng, nhưng đều mang theo uy hiếp, Thượng Quan Mai cũng không chỉ một lần thấy Lãnh Hoa Đình cầm đồ đập người, hôm nay chỉ uy hiếp nàng, đã coi như cho nàng đủ mặt mũi.

Nàng không khỏi giận đến bộ ngực phập phồng không ngừng, trừng trừng mắt trả lời: “Ta đang nói chuyện với nàng, ai bảo nàng không để ý tới ta chứ?” Giọng nói cũng đã chậm lại rất nhiều, xem ra, trong lòng vẫn là có sợ hãi .

Vương Phi thấy vậy vội nói: “Ai nha, Mai Nhi, Đỗ ma ma chết, cũng không thể trách ra lên đầu Đình nhi cùng Cầm Nương, người cũng không chịu nghĩ xem, Cầm Nương mới vào phủ bao lâu, còn Đình Nhi thể cốt không tốt, vậy hai người bọn họ có thể làm cái gì? Người đừng nói thêm nữa, chớ để Đình Nhi nghe thấy mà tức giận, ngay cả mẫu phi ta nghe thấy cũng không cao hứng nổi, người không bằng không có mà tùy tiện nói, thì không phải là bới móc ra sao?”

Thượng Quan Mai cũng cảm thấy đuối lý, nhưng Đỗ ma ma bị chết kỳ hoặc, nàng chỉ đành phải quy tội cho Cầm Nương, là Đỗ ma ma sai sử người ta giết Bình nhi cùng Châu nhi, dĩ nhiên nàng sẽ hoài nghi là Cầm Nương sai người giết bà, chẳng qua, quả thật không bằng không có.

Nghĩ tới bộ dạng Đỗ ma ma chết thảm, nàng khẽ cắn môi, vành mắt đỏ lên đối với Vương Phi nói: “Mẫu phi, người cần phải chủ trì công đạo cho Mai Nhi, Đỗ ma ma tuy là phạm vào sai lầm, nhưng phụ vương đã trách phạt bà rồi, bà không thể không minh bạch mà chết đi như vậy, ta nhất định phải tìm ra hung thủ để báo thù cho bà.”

Cầm Nương nghe xong thì trong lỗ mũi hừ một tiếng, Thượng Quan Mai thính tai, nghe được lại càng tức giận, đối với Cầm Nương nói: “Người hừ cái gì, chẳng lẽ chỉ có người trong viện người chết, là có thể khiến cho cả phủ náo loạn, còn người trong viện ta chết, ta liền không được nói sao?”

Cầm Nương nghe xong lại hừ một tiếng, trên mặt châm biếm nhìn Thượng Quan Mai nói: “Bà ta gieo gió gặt bão, phụ vương cũng nói rồi, bất quá là nô tỳ thôi, chết thì chết có sao đâu, thật tình như vậy làm cái gì, dù người tra được hung thủ thì thế nào? Hung thủ Giết Châu nhi cùng Bình Nhi ta cũng đã tìm được đó, kết quả thì sao? Phụ vương còn không phải là gờ lên cao, rồi nhẹ nhàng để xuống à, không có làm gì bọn họ sao? Ta nói đại tẩu nè, người cho là phụ vương sẽ thiên vị đối với các người một chút sao?”

Lời này như đâm chọt vào chỗ đau của Thượng Quan Mai, nàng vẫn cho là Vương gia cùng Vương Phi thiên

vị đối với Lãnh Hoa Đình, bất kể Lãnh Hoa đường cố gắng như thế nào, mình lấy lòng họ như thế nào, bọn họ đều đối với kẻ nửa ngốc Lãnh Hoa Đình tốt hơn rất nhiều, Cẩm Nương nói lời này làm cho nàng vừa tức lại không thể phát, quả thật, cho dù tra ra là Cẩm Nương âm thầm hạ thủ, vậy thì như thế nào? nếu Vương gia đã chịu bỏ qua cho vợ chồng mình, thì dĩ nhiên càng sẽ không truy cứu Lãnh Hoa Đình cùng Cẩm Nương, nghĩ tới đây, tức giận của nàng chỉ có thể nuốt vào trong bụng, rồi vung tay áo, cũng không thêm hành lễ với Vương Phi, liền hướng ngoài cửa đi tới.

Ai ngờ còn không có ra khỏi cửa, đã thấy Lưu di nương vội vã mà thẳng bước đi tới đây, vừa thấy Thượng Quan Mai muốn đi, thì đưa tay kéo nàng lại, Thượng Quan Mai đang tức giận, liền hất tay nàng ra nói: “Di nương làm cái gì vậy, đừng có kéo ta.”

Lưu di nương nghe được thì khựng lại, hừ lạnh nói: “Người không phải là tới đòi công đạo sao? Cùng đi, Đại cữu của người cũng mất tích, ta đã sai người tìm hắn khá lâu, gần như lật cả kinh thành cũng tìm không thấy, sợ là đã xảy ra chuyện.”

Thượng Quan Mai vừa nghe, thì càng thêm chắc chắn chuyện này có liên quan tới Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình, nhưng lời Cẩm Nương vừa nói khi nãy cũng đúng, cho dù biết các nàng làm thì như thế nào, mình cũng không cách nào làm gì nàng ta, cho dù có bẩm báo Thái Tử Phi đi, cũng chỉ vô dụng, Thái Tử Phi nói phải có bằng chứng, hơn nữa, Đỗ ma ma rốt cuộc chỉ là hạ nhân, Thái Tử Phi cũng sẽ không vì một nô tỳ mà tìm đến Cẩm Nương gây chuyện, nàng ấy vẫn chờ Cẩm Nương tiến cung giúp nàng ấy làm quy chế cho cung nhân đây.

“Bản thân mình tự đi đi, ta lười tìm, cái công đạo này chúng ta đòi không được.” thanh âm Thượng Quan Mai chậm lại một chút, từ lần trước xảy ra chuyện của Đỗ mục mục xong, nàng đối với tốt hơn nhiều Lưu di nương so với trước đây, chẳng qua là vẫn xem thường xuất thân của nàng, không chịu cung kính đối với nàng thôi.

Lưu di nương vành mắt đỏ lên, nhìn nàng nói: “Người chỉ chết có nô tỳ, nhưng mà ta thì mất đi huynh đệ ruột, ta cùng ca ca nương tựa nhau mà sống, tuy nói hắn không nên người, nhưng rốt cuộc cũng là ruột thịt, hôm nay hắn sinh tử chưa biết, chỉ cần có chút hi vọng, thì nhất định phải cứu.”

Thượng Quan Mai nghe cũng có chút động dung, Lưu di nương ngày thường nhìn chua ngoa lỗ mãng, kì thực tâm cơ thâm trầm, nhưng đối với nhi tử cùng người thân của mình thì rất hết lòng, nghĩ lại dù sao mình cũng không có chuyện gì gấp, ở lại xem một chút Lưu di nương lại có gì bản lĩnh cùng Vương Phi tranh cãi.

Quay người lại, Thượng Quan Mai và Lưu di nương lại cùng nhau vào chánh đường, Vương Phi đang cùng Cẩm Nương nói cái gì đó, Lưu di nương vừa thấy Lãnh Hoa Đình cũng ở đây, thì trong lòng có chút sợ, bị hắn đánh ấy lần rồi, nhưng vẫn còn có chút sợ hấn phát hỏa.

Vương Phi thấy nàng hai người cặp tay mà đến, thì trong lòng cũng hiểu bảy tám phần, nên bất động thanh sắc nhìn Lưu di nương, Lưu di nương trước tiên là cung kính thi lễ một cái cho Vương Phi, sau đó mới cầm khăn lau nước mắt ở khóe mắt nói: “Muội muội cũng biết không nên tới quấy rầy tỷ tỷ, chẳng qua. Dù sao cũng là xương thịt thân tình, hôm nay đại ca đột nhiên mất tích, tỷ tỷ, không nhìn thấy chừa thì cũng xem mặt phật, phụ thân tuy là không nhận ta cùng ca ca, nhưng mà. cũng là huyết mạch tương liên, không thể trở mặt nhìn hắn chết như vậy.”

Những lời này làm Cẩm Nương bị một trận giật mình, Lưu di nương nói câu này chẳng lẽ. Chẳng lẽ nàng cùng Vương Phi nguyên lai là. xuất thân cùng một phủ sao?

Vương Phi nghe thấy cũng giật mình đến tay run lên, trên tay đang lần hạt châu thiếu chút nữa thì rơi xuống đất, một trận cảm tức mới dâng lên trong lòng, nàng ngược mắt nhìn Lưu di nương nói: “Người hồ ngôn loạn ngữ gì thế, cái gì mà xương thịt thân tình, bốn phi nghe không hiểu, người nọ là ca ca của người, có quan hệ gì đến bốn phi đâu? Còn ăn nói lung tung một câu nữa, bốn phi sẽ sai người ta đánh đuổi người ra ngoài.”

Lưu di nương nghe không khỏi thống khổ cười một tiếng, nước mắt mông lung, thanh âm run rẩy nói: “Tỷ tỷ, người cần gì phải giả không biết, nếu không phải tính mạng hắn có nguy hiểm, thì ta cần gì phải tới nói điều này, các người không muốn nhận, thì ta càng không, nhiều năm... thế này, ba mẹ con chúng ta ở

bên ngoài cũng không có chết, trước kia không có từng van xin qua các người cái gì, hôm nay dĩ nhiên càng không muốn van xin người, chẳng qua là. Người thật sự có tâm địa sắt đá vậy sao?”

Vương Phi nghe liền cười lạnh một tiếng, khinh miệt nhìn Lưu di nương nói: “Tâm địa sắt đá? Người dường như đã quên các người từng làm qua những chuyện gì, ta không muốn làm trò trước mặt bọn tiểu bối, nên đừng để cho bốn phi nói ra lời không dễ nghe, hôm nay người cũng đủ thể diện rồi, đừng có vạch trần cái ruột không mấy đẹp đẽ bên trong ra, ngược lại càng làm inh khó coi thêm.”

Sắc mặt Lưu di nương liền trắng bạch, trong mắt còn lộ ra một tia khó xử, nhưng vẫn cắn răng nói: “Tỷ tỷ cần gì cố chết nín lấy chút chuyện đã qua, đã nhiều năm vậy rồi, hôm nay tỷ muội chúng ta cũng coi như là có duyên phận, có thể. Cùng ở trong một phủ mà sinh sống, người. Người xem như là ban phát từ bi, bỏ qua cho đại ca đi.”

Vương Phi nghe xong lại càng tức, liếc xéo nàng nói: “Ban phát từ bi?Ca ca khốn kiếp kia của người tại sao phải gặp kiếp nạn lần này? Trong lòng người so sánh với bốn phi hẳn là hiểu rõ ràng mới đúng, khi các người làm ra những chuyện bỉ ổi đó, có từng nghĩ tới xương thịt thân tình không? Có từng nghĩ tới phải ban phát từ bi không? Đừng có mà làm ra bộ dạng kinh sợ kia nữa, bốn phi nhìn thấy là buồn nôn.”

Lưu di nương nghe trên mặt từ trắng chuyển sang hồng, lại từ hồng chuyển trắng, cắn môi cúi đầu lặng yên một lúc, đột nhiên ngẩng đầu lên, châm biếm nhìn Vương Phi nói: “Người cũng đừng càn rỡ quá, một ngày nào đó, người cũng sẽ cầu xin ta, hôm nay tuy Vương gia bị người mê hoặc, nhưng Vương gia cũng không thể bảo vệ người cả đời, đến lúc đó, người cũng đừng theo ta nói đến tình tỷ muội.”

Vương Phi nghe được thì giận dữ, Lưu di nương rõ ràng đang cầm thế tử vị để uy hiếp mình mà, ý tứ của nàng là Vương gia không thể nào trường thọ trăm năm, mà Lân Hoa đường thì sẽ có một ngày kế vị, đến lúc đó, địa vị mẹ cả của mình chưa chắc ngồi yên, mà những người không có quyền thừa kế như Tiểu Đình cùng Cẩm Nương cũng sẽ không có yên ổn mà sống.

Đang muốn quát Lưu di nương, thì Cẩm Nương vẫn đang trầm mặc đang đứng dậy, đi tới bên cạnh Lưu di nương nói: “Xin hỏi di nương, thiếp như bề tôi, nếu là thiếp ở trước mặt chánh thê hồ ngôn loạn ngữ, vô lễ cãi vã, theo gia pháp, phải chịu hình phạt gì?”

Lưu di nương nghe được liền sửng sốt, nàng ở trong phủ này hoành hành đã quen, Vương Phi vẫn đối với nàng nhẫn nhịn ba phần, từ trước cho tới bây giờ nàng nói chuyện với Vương phi không có gì là tôn ti cao thấp, khóc lóc om sòm ồn ào náo loạn là chuyện thường có, mà Vương gia cũng vốn nể mặt Lân Hoa đường nên nhắm một mắt mở một mắt, lại thêm lão phu nhân cũng sủng ái nàng có thêm, thì càng giúp tăng tính tình ngang ngược kiêu ngạo của nàng, trong phủ trên dưới sớm cũng đã nhìn quen nên không trách rồi, hôm nay Cẩm Nương đột nhiên nói đến lễ nghi quy củ này, nàng nhất thời có chút ngơ ngác, không biết ý của nàng ấy là gì, nên bị kinh ngạc một hồi lâu cũng không nói ra lời.

Bên kia Thượng Quan Mai cười lạnh đứng lên nói: “Đệ muội, Lưu di nương dù thế nào thì cũng là trưởng bối, trưởng bối có sai, cũng cũng không phải một tiểu bối như người có thể xen vào, ta xem, kẻ không hiểu quy củ sợ là người đi.”

Cẩm Nương nghe xong thì chân mày giương lên, nhìn lại Quan mai nói: “Nga, đại tẩu, xin hỏi Cẩm Nương mới vừa rồi đã làm sai chuyện gì? Nói sai cái gì?”

Thượng Quan mai nghe không khỏi cười lạnh nói: “Người thật đúng là quý nhân hay quên, lời mới nói đã quên liền sao? Người mới nói di nương cãi nhau với mẫu phi hẳn là bị phạt gia pháp gì, chẳng lẽ, là ta nghe lầm sao?”

Cẩm Nương ha ha cười một tiếng, khước miệng nhếch lên giọng nói mỉa mai: “Đại tẩu, lời này là người nói, Cẩm Nương cũng không có nói, Cẩm Nương chẳng qua là đang thành tâm thỉnh giáo di nương, Nếu thiếp thất đối với chánh thê vô lễ cãi vã, thì chịu lấy trừng phạt gì, Cẩm Nương gả vào Vương Phủ chỉ hơn một tháng thôi, tự nhiên là muốn biết rõ ràng hơn một chút, đề phòng chẳng may ngày nào đó tương công cũng cười một phòng di nương trở lại, nhưng lại để cho di nương kia khi dễ đến trên đầu ta, mà ta thì không biết nên dùng cái biện pháp gì trị nàng, nói dễ nghe thì người ta nói ta khoan dung độ lượng, nói khó nghe, thì sẽ nói ta mềm yếu dễ ức hiếp, để cho những thứ hồ ly tinh như tiểu thiếp không biết sống chết kia càng thêm càn rỡ to gan.”

Một lời vừa nói xong Thượng Quan mai á khẩu không trả lời được, không nghĩ tới mình lại nóng nảy, mà rơi vào bẫy của nàng thiết kế sẵn, ngược lại làm cho nàng tìm được lợi từ lời của mình, mang nó đi ép Lưu di nương.

Vương Phi cũng bị lời nói của Cẩm Nương mà cảm thấy xấu hổ, những câu này của Cẩm Nương tuy là giúp nàng, nhưng cũng đang oán trách nàng quá mức mềm yếu bị người ta lấn át, rõ ràng chiếm thân phận vợ cả, lại để cho Lưu di nương lần lượt lấn át lên đầu mình.

Mà Lưu di nương thì giận đến cả người phát run, Cẩm Nương dám luôn mồm mắng nàng là hồ ly tinh, còn đem hai chữ càn rỡ nàng mới dùng ở trên người Vương Phi trả lại cho nàng, bảo nàng làm sao mà không tức giận, nàng ở trong phủ này đã bị Lãnh Hoa Đình cùng Thượng Quan mai chọc tức mãi, nhưng hai người kia dù sao đều có thân phận nàng không cách nào đắc tội, tối đa chỉ có thể đối với Lãnh Hoa Đình âm thầm động chút ít tay chân, còn Thượng Quan mai thì phải cố nuốt giận vào lòng, ai bảo nàng ta là Quận chúa chứ, lại còn là con dâu của mình nữa, hôm nay Tôn Cẩm Nương cũng muốn to gan đối chọi với mình, nàng ta cho rằng mình dễ khi dễ thế sao?

Lưu di nương nổi giận dùng dùng, một đôi mắt to mềm mại đáng yêu đang oán độc nhìn chằm chằm Cẩm Nương, đột nhiên giơ tay hướng Cẩm Nương đánh xuống, Cẩm Nương không nghĩ tới nàng ta thật càn rỡ, cư nhiên dám đánh mình, đang muốn giơ tay ngăn lại thì liền nghe được Lưu di nương thét một tiếng, đột nhiên cả người quỵ xuống, nhìn kỹ lại, nàng ta đâu có quỵ, rõ ràng là gục nửa người trên mặt đất mà.

Chỉ chớp mắt, thì Lãnh Hoa Đình đã nhanh chóng đẩy xe lăn tới bên cạnh, bắt được tay nàng liền mắng: “Đang yên lành nàng cùng con chó điên lý luận cái gì, bị bà ta cắn lại thì làm sao bây giờ? Mau mau tới đây.” Hắn thấy Lưu di nương dùng hết sức vùng tay lên, liền đem cái lọ thoa da trong tay ném ra, đánh trúng huyệt đạo làm cong gối của Lưu di nương, lúc này không khiến Cẩm Nương bị một cái tát kia, ngày thường hắn đánh đập người khác không ít, nhưng mới vừa thấy Cẩm Nương bị đánh, trái tim cũng nhanh nhảy tới cổ họng, dưới sự nóng lòng vớ lấy cái gì là ném cái nấy, hiện tại mới đau lòng, đem lọ thuốc Cẩm Nương chuẩn bị cho hắn ném mất, nên không khỏi tức thêm, vì vậy vừa thốt lời ra liền mắng.

Thân thể Lưu di nương gục trên mặt đất không thể động dậy, Thượng Quan mai cũng là bị làm cho sợ đến hít một hơi lạnh, nhanh chóng đi đỡ Lưu di nương, Lưu di nương cũng vì nhất thời tức giận, mà quên trong nhà còn nhân vật như Diêm vương đang ngồi, hiện tại cái chân bị trật khớp, Thượng Quan mai không đỡ còn tốt, vừa đỡ liền đau thấu xương, bần rợn nhìn Thượng Quan mai la lên: “Đừng đụng đến ta, đừng đụng, đau chết.”

Thượng Quan mai quả thật quỳnh lên, nhìn về phía cầu trợ Vương Phi, Vương Phi mang vẻ mặt âm trầm, từ từ bước đến bên cạnh Lưu di nương, đột nhiên vùng lên tay tát cho Lưu di nương một cái, đánh đến Thượng Quan mai bị hù dọa mà ngớ người ra, Vương Phi từ trước đến giờ dịu dàng hòa khí, chưa bao giờ thấy nàng tức giận như thế? Vì vậy nhất thời không tự chủ mà rút lui mấy bước, theo bản năng liền muốn cách Lưu di nương xa một chút, để tránh ình cũng bị liên lụy.

Lưu di nương thì lại càng sững sờ nhìn Vương Phi, trong mắt rưng rưng nước mắt, rung giọng nói: “Người. Người lại đánh ta?”

Vương Phi cười lạnh một tiếng, kẻ sát người, đánh thêm một cái vào má bên kia của Lưu di nương, nhất thời trên gương mặt Lưu di nương hiện lên mười dấu ngón tay, nàng đem hai tay che mặt của mình, trợn mắt giận dữ Vương Phi, “Người. Tốt. Tốt, người nhớ, cái nhục ngày hôm nay, ngày khác ta sẽ đòi lại.” Vừa nói vừa bò dậy, nhưng đã đầu gối mình bị trật, căn bản là bò dậy không nổi, nhất thời lại ngã xuống.

Vương Phi nghe nàng ngang ngạnh cãi lại, liền quang sang Triều Vân nói: “Đi, đem gia pháp đến đây, hôm nay bốn phi cũng muốn giáo huấn một chút tiện nhân nịnh hót bạ đâu nói đấy này.” Triều Vân lĩnh mệnh đi, Vương Phi vừa cúi đầu đe dọa nhìn Lưu di nương nói: “Mới vừa rồi hai cái tát kia là thay Cẩm Nương đánh, nói cho người biết, Cẩm Nương là con dâu của bốn phi, người. Dám đụng nàng một móng tay thử xem? Bốn phi đánh cho người biết tay.”

Triều Vân cầm gia pháp đến, chính là ba cây trúc nhỏ cột vào nhau, tuy đánh lên người sẽ không thương gân động cốt, nhưng cũng đau xé da thịt, cây trúc trời rất lông, quất vào trên người từng roi từng roi một,

thì cả da cũng tróc ra ngoài, Lưu di nương vừa thấy đã xanh mặt, ủy khuất bĩu môi một cái, khóc rờn nói: “Tỷ tỷ.”

Vương Phi không nghe còn tốt, vừa nghe xong lại càng tức giận, liền cầm gia pháp hướng trên người Lưu di nương đánh xuống, Lưu di nương đau đến oa oa kêu loạn, Thượng Quan mai nhìn thấy cũng muốn can ngăn, rồi lại không dám, dưới cơn nóng lòng liền nhào tới trước mặt Vương Phi quỳ xuống, khóc rờn nói: “Mẫu phi, đủ rồi, đừng, đừng đánh, di nương tuổi cũng lớn tuổi rồi, sợ là chịu không nổi đây.”

Vương Phi lúc này mới chịu thả tay, đối với Triệu Vân vung tay lên, nói: “Đem nàng kéo vào phòng tối nhỏ trong viện nhốt một ngày, để cho tỉnh lại, để nàng biết cái gì là thiếp phải như thần tử, như thế nào là tôn ti trên dưới, sau này còn dám ở trước mặt bổn phi vô lễ làm càn, bổn phi liền đánh chết người, đánh chết tiện nhân như người.”

Lời còn chưa dứt, bản thân cũng đã lệ rơi đầy mặt, sa sút tinh thần lui về phía sau mấy bước, bỗng nhiên ngã ngồi ở trên ghế.

Triệu Vân lập tức kêu người đến, Lưu di nương vừa thấy vậy bị làm cho sợ đến khóc lớn lên: “Tỷ tỷ. Tỷ tỷ, Thanh Dung không dám nữa, người. Người nhìn nể mặt phụ thân, bỏ qua cho Thanh Dung đi.”

Vương Phi nghe nàng nhắc đến hai chữ phụ thân thì lửa giận lại bốc lên, đối với Triệu Vân quát lên, “Còn lằng nhằng cái gì, kéo ra đi.”

Thượng Quan mai thấy vậy cũng không dám khuyên nữa, ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế thêu, hai mắt nhắm ngơ, không biết làm như thế nào cho phải.

Cầm Nương cũng rất kinh ngạc, Lưu di nương nói thế. Chẳng lẽ Lưu di nương vốn là thân muội muội của Vương Phi sao? Vậy bà ta cũng là thân tỷ muội cùng Lưu phi nương nương ở trong cung a, làm sao. Nhất thời lại nghĩ tới lúc ở trong viện Thế Tử phi, huynh trưởng Lưu di nương có nói qua, mẫu thân Lưu di nương hẳn là ngoài thất, mà phụ thân của Vương Phi hình như không chịu đón mẫu thân Lưu di nương vào phủ. Không trách được, Vương Phi vẫn đối với Lưu di nương nhường nhịn ba phần, có thể là nể tình ruột thịt, chẳng qua là, Lưu di nương có thật sự xem nàng như tỷ tỷ không.

Lưu di nương bị bắt đi xuống xong, Cầm Nương liền nhớ tới chánh sự còn chưa nói với Vương Phi, nhưng lúc này Vương Phi tâm tình không vui, lấy đề tài này phân tán tức giận của bà cũng tốt, mặc dù, đề tài sợ sẽ làm Vương Phi nhức đầu, bất quá, thừa dịp Thượng Quan mai cũng ở đây, nên sớm nói cho bớt việc.

“Nương, ngài cũng đừng vì chuyện này mà giận nữa, sẽ làm thương tổn mình.” Cầm Nương thoát khỏi tay của Lãnh Hoa Đình, đến gần Vương Phi, an ủi.

Vương Phi từ ái địa nhìn nàng, gật đầu, tâm tình vẫn không tốt lắm, Cầm Nương liền nhìn thoáng qua Thượng Quan mai ở một bên, trầm ngâm một lát mới nói với Vương Phi: “Nương, hôm qua Tam thúc đến tìm ta cùng tướng công, nói là trưởng phòng tiên sinh ở cửa hàng thành Đông làm việc lâu năm lớn tuổi nên hồ đồ, có thể đổi lại người hay không, hẳn không dám tự mình tới nói với ngài, nên nhờ ta cùng tướng công đến van cầu ngài.”

Vương Phi nghe chân mày nhíu lại, cái lão Tam khốn kiếp này, mới đem lão chủ quỹ Phú Quý đuổi đi, hôm nay lại muốn đem quản đốc trưởng phòng đuổi đi luôn, chẳng lẽ hẳn muốn cửa hàng kia trở thành của hẳn sao?

Không khỏi nhìn về phía Cầm Nương, đứa nhỏ này làm sao lại dính líu vào việc này, ngày thường nàng không phải là rất cẩn thận và thông minh sao, làm sao hôm nay lại vì lão Tam mà cầu xin thế?

Vương Phi đang suy nghĩ, thì Thượng Quan mai vừa nghe liền tức giận, đối với Vương Phi nói: “Mẫu phi, không thể nghe lời Tam thúc, hẳn làm thế là muốn ở cửa hàng làm cái gì, cửa hàng kia là hùn hạp với nhiều đại gia trong kinh thành để chia lợi ích, chủ quỹ đã đổi thì coi như xong, hôm nay lại muốn đổi trưởng phòng, Tam thúc rõ ràng chính là muốn bỏ túi tiền riêng.”

Vương Phi cũng có ý nghĩ này, liền đối với Cầm Nương nói: “Người đừng nghe theo Tam thúc người, hẳn chỉ quấy phá thôi, người cũng muốn chọn rộn đi theo sao, nếu có chuyện gì xảy ra thì lại đổ trên đầu người.”

Cầm Nương nghe xong liền liếc nhìn ngoài cửa, trong lòng có chút nóng nảy, nhưng ngoài miệng vẫn khuyên Vương Phi: “Nương, thật ra thì ta thấy Tam thúc cũng không có tệ như vậy, mà còn là người rất đơn thuần nữa, ngày thường chẳng qua là lười biếng mê muội chút ít, thật ra khi làm chuyện đứng đắn cũng rất đàng hoàng, rất có chủ kiến, dù sao cũng để hần quản nửa năm, không bằng cứ nghe theo hần đi, để cho hần toàn quyền trông coi, nửa năm sau, không thành công thì hần cũng không có lý do viện cớ mà không đi?”

“Cháu dâu nói lời này rất là đúng, Vương tẩu, lão gia nhà ta gần đây thật đúng là rất dụng tâm làm việc đó, ngài cũng không nghe những kẻ tiểu nhân xấu xa ở trước mặt ngài ăn nói huyền thuyên, dùng mắt chó để nhìn người.” Cầm Nương vừa dứt lời, quả nhiên thấy tam thái thái mang vẻ mặt khó chịu mà thẳng bước đi vào nhìn Vương Phi nói.

Thượng Quan mai nghe tam thái thái vừa vào cửa, nói chuyện giống như mang theo đao kiếm, trên mặt đã chìm xuống, nhìn Vương Phi nói: “Người nào không biết Tam thúc a, ngày thường cũng chỉ biết uống rượu bao kỹ nữ, khi nào thì làm được một chuyện đứng đắn chứ, cửa hàng thành Đông kia cũng không phải là không để cho hần quản lý qua, cuối cùng đã quản thành bộ dáng gì chứ? Thiếu chút nữa đã đóng cửa rồi, lúc trước không nên đồng ý để cho hần xen vào chuyện này, tương công ta thường ngày còn ở nhà nhàn rỗi, nói như thế nào thì cũng đều có quyền trông coi sản nghiệp trong vương phủ, tại sao phải để cho người Tây phủ đến trông coi, đây cũng là chuyện quá buồn cười rồi.”

Ngày thường tuy Tam thái thái nhất gan sợ phiền phức, hôm nay e là cũng bị Tam lão gia bắt đến, nhưng nàng thật sự không thích người ta nói Tam lão gia nửa điểm không đúng, nàng chính là dạng nữ tử lấy chồng làm trời, hôm nay Thượng Quan mai nói chuyện mỗi chữ mỗi câu đều nhằm vào Tam lão gia, trong lòng liền giận đến cực điểm, không trách được lão gia lại bảo nàng sang đây xem một chút, quả nhiên là có người phản đối, nên liền đối với Thượng Quan mai cười cười, nói: “Thế tử phi a, chuyện này. Người nói cũng có mấy phần đúng, chẳng qua là Tam thúc người dù sao cũng là trưởng bối, người là văn bối mà nói hần như thế thì cũng không đúng lắm đâu?”

Thượng Quan mai lúc trước bị tức giận còn không có tiêu tán, hiện tại bị tam thái thái nói một hồi, trong lòng uất khí càng nhiều, nói chuyện giọng nói cũng tăng lớn thêm: “Tam thẩm Tử, sợ là thẩm bị Tam thúc ở nhà áp chế đã quen, ngày cả cái bản tính khôn kiếp của hần cũng nhìn không ra, cửa hàng thành Đông cũng không phải là sản nghiệp ít, nếu thật sự bị Tam thúc quây phá sạch, sẽ rất khó thu dọn hiệu quả, ngài tốt nhất là về nhà trông coi một đám thiếp thất ở trong nhà đi, chuyện bên ngoài, ngài đừng có quan tâm nữa.”

Tam thái thái thấy Thượng Quan mai làm trò ở trước mình mắng Tam lão gia khôn kiếp, thì không khỏi giận đến miệng thở ồ ồ, chỉ vào Thượng Quan mai nói: “Người. Người. Đừng tưởng rằng người là Quận chúa thì có thể tùy tiện chửi người, nào có đạo lý là văn bối mà khinh thường mắng trưởng bối, Vương tẩu ngày thường đối với người quá tốt, tùy ý cho người vô lễ quen, hôm nay. Hôm nay.”

“Hôm nay thì như thế nào, chẳng lẽ Tam thẩm Tử muốn thay thế mẫu phi dạy dỗ ta sao? Hừ.” Thượng Quan mai không đợi nàng nói xong, liền chế nhạo lấy ngắt lời nàng.

Tam thái thái quả thật cũng không dám dạy dỗ nàng, chỉ phải ghen cơn tức mà không phát ra được, ngăn ngực đến khó chịu, tay cũng run rẩy theo, ngồi một hồi lâu, mới giận dữ nhìn Vương Phi nói: “Vương tẩu, tóm lại trưởng phòng kia phải đổi, các người đồng ý cũng được mà không đồng ý cũng vậy.”

Cầm Nương liền nhân cơ hội khuyên Vương Phi: “Nương, ngài nhìn xem bộ dạng tam thẩm Tử như vậy, một hồi sẽ bị uất khí thành bệnh mất, lão phu nhân tuy là bị phụ vương phạt đến Phật đường rồi, nhưng dù sao cũng là người lớn tuổi nhất ở trong phủ của ta, chuyện này nếu như truyền tới trong tai lão phu nhân, thì lại trách ngài không dốc lòng hòa giải, nói lại, thì Tam thúc cũng đã trông coi cửa hàng rồi, cả Vương Phủ lớn như vậy, cho dù thiếu gian cửa hàng này thì như thế nào? Chẳng lẽ có thể động đến căn cơ trong phủ chúng ta sao? Ta nói thật, ngài cứ theo tính toán của Tam thúc tam thẩm là được, ngài a, thân thể cũng không quá tốt, nên nghĩ ngơi nhiều, đừng quá bận tâm vào những chuyện này.”

Ánh mắt Tam thẩm Tử lúc này nhìn Cầm Nương tràn đầy cảm kích, trong phủ này lần đầu tiên có người chịu nói lời hữu ích cho Tam lão gia, lời này Cầm Nương cũng là nhắc nhở nàng, làm sao lại không đi tìm lão phu nhân chứ, Vương gia tuy nói phạt lão phu nhân, nhưng chung quy cũng chỉ mồi đi, Vương gia trọng

nhất là danh tiếng, làm gì quá để ý chuyện phạt lão phu nhân, ừ, một hồi phải đi tìm lão phu nhân khóc một trận mới được.

Nàng đang muốn bổ sung mấy câu giúp đỡ Cẩm Nương, thì thấy Thượng Quan mai phịch một cái đứng lên, nói: “Trưởng phòng trăm triệu lần không thể đổi lại, bên trong cửa hàng kia có cổ phần của nhà mẹ đẻ ta, cổ phần nhà mẹ đẻ của Nhị thẩm Tử nữa, nếu thật để mặc cho Tam thúc đùa bỡn, thì tổn thất của chúng ta sẽ không ít, Nương, nếu ngài là thật sự nghe Tam thúc mà đem người đổi đi, sáng mai ta phải đi tìm Thái Tử Phi, Thái Tử Phi cũng có hùn một phần ở chỗ con dâu nơi, lời này ta đặt này, chỉ cần trưởng phòng kia mà đổi thì cửa hàng sẽ bị nuốt trọn.”

Vương Phi vừa nghe cũng gấp gáp, bần rợn nhìn Thượng Quan mai nói: “Cửa hàng vẫn không có chuyện gì, kinh doanh cũng rất bình thường, không có chuyện gì náo loạn đến chỗ Thái Tử Phi làm chi, người cũng không chịu suy nghĩ xem, Thái Tử Phi hôm nay đã là phụ nữ có mang, làm gì còn có tinh lực để ý tới chuyện này, người không phải là gây thêm phiền toái cho nàng sao?”

Tam thẩm Tử nghe Thái Tử Phi nói thế cũng có chút sợ, nhưng nghĩ tới lời Tam lão gia nói, thì như có thêm dũng khí, quay đầu, nhìn Lãnh Hoa Đình nói, “Tiểu Đình a, hôm đó người cũng có đi qua cửa hàng thành Đông mà, cũng thấy tận mắt thấy Tam thúc người làm việc, người nói câu lời công đạo đi, Tam thúc người đang quây phá sao?”

Lãnh Hoa Đình chớp mắt to thanh thuần, vô tội nhìn tam thẩm: “Tam thúc rất tốt, tam thẩm, người ở đây hỏi han làm cái gì, bảo Tam thúc đem trưởng phòng kia đánh đuổi ra ngoài là được, trong phủ phải đến một người, thì Tam thúc cứ đánh đuổi một người, xem ai còn dám trông coi Tam thúc nữa, đi đi, cứ bảo là Đình Nhi nói, để cho hắn đánh, đánh mà có chuyện gì thì gọi Đình Nhi, nếu hắn không dám đánh, Đình Nhi sẽ giúp hắn đánh, chẳng qua là tam thẩm a, các người nếu kiếm được tiền thì nên chia cho Đình Nhi một chút, Đình Nhi cũng muốn nuôi con dâu nhỏ đây.”

Vương Phi rất đau lòng Lãnh Hoa Đình, thấy hắn nói như vậy, thì không nhẫn tâm phản đối nữa, Đình Nhi làm việc luôn luôn không nói đạo lý, muốn làm sao thì làm vậy, chuyện này thay vì để cho hắn dính líu vào chuyện đi vào đánh người, không bằng cứ theo ý của Tam lão gia, cho nên liền nói: “Nhà Lão Tam, người để cho lão Tam tự chọn người đi trông coi đi, cố gắng mà kinh doanh, đừng làm rộn ta khi gặp chuyện không may là được, ta cũng chẳng muốn quản các người nữa, chỉ cần đừng lôi kéo Đình Nhi đi ra ngoài hồ nháo là được.”

Thượng Quan mai nghe thấy, vừa tức vừa vội, bất quá nàng cũng có chút ít sợ Lãnh Hoa Đình phát hỏa, hắn mới chỉ ném một cái lọ, liền đem Lưu di nương đánh cho gục xuống đất, người nào dám ở trước mặt hắn cãi lại nữa, thôi đi, chuyện này trở về tìm tướng công thương lượng mới được, tướng công nhất định có biện pháp, chẳng qua là tối hôm qua tướng công cả đêm cũng không có về, không biết đã đi nơi nào, mới vừa rồi khi mình ra cửa, còn không thấy chàng quay lại, hỏi gã sai vặt đi theo, thì hắn nói không rõ ràng lắm, trong lòng nàng không khỏi càng thêm buồn bực, cho nên, cũng không hành lễ mà trực tiếp bỏ đi.

Tam thái thái nhìn thấy thì bĩu miệng, đối với Vương Phi cần nhẫn: “Ta nói Vương tẩu này, ngài cũng quá tốt rồi, thế tử phi càng ngày càng không đem ngài để ở trong mắt, trước khi đi ngay cả thi lễ cũng không làm, đâu còn xem chúng ta trưởng bối chúng ta a gì, hừ, ý có Thái Tử Phi là tỷ tỷ, thì ở trong phủ hoành hành ngang ngược, quả là vô phép.”

Vương Phi nghe liền thở dài, đối với tam thái thái nói: “Ta có biện pháp gì chứ, nàng cũng vì bị mọi người quá sủng ái, ta còn chưa nói nàng nửa câu, thì một đám người đã đến ra mặt vì nàng, ai.”

Tam thái thái cũng nghe ra ý tứ của Vương Phi, trong phủ này sủng Thượng Quan mai nhất còn không phải là lão phu nhân sao? Trước kia Thượng Quan mai thích qua chỗ lão phu nhân nhất, Vương Phi nếu muốn nói nàng cái gì, lão phu nhân sẽ che chở, Vương Phi cũng bị làm khó, bất quá, nhưng lão phu nhân lại sợ Tam lão gia nhất, Tiểu Đình đã giúp Tam lão gia hai lần rồi, mình cũng phải giúp Vương Phi một chút mới phải, một hồi phải đi đến Phật đường thăm lão phu nhân một chút, Tam lão gia bị ủy khuất cũng phải cho lão phu nhân biết biết, tránh để mấy kẻ nịnh bợ tiểu nhân giả dối lừa gạt.

Tam thái thái đang muốn đi Phật đường thăm lão phu nhân, thì lúc này nha đầu của nàng tìm đến, bẩm báo nói: “Tam thái thái, không xong, Xuân Hồng đi Nương treo cổ.”

Tam thái thái vừa nghe đã dậm chân, mắng: “Cái hồ ly tinh kia, suốt ngày cũng chỉ biết tranh giành tình nhân, không chịu được lão gia thích người khác, treo cổ thì treo cổ, để chết đi sạch sẽ.” Vừa quay đầu, nhìn thấy Cẩm Nương đang nhìn nàng thì giật mình, tam thái thái lúng túng cười một tiếng, ngại ngùng đối với Cẩm Nương nói: “Ai, vợ của Tiểu Đình a, cái kia, tam thẩm Tử cũng không phải là muốn sửa trị người mà người đưa tới, chẳng qua là cô nàng kia tính tình quả thật không tốt, cùng những người khác trong viện đều không hòa hợp, suốt ngày ồn ào náo loạn, cái này. Nếu nàng chết thật, thì coi như tam thẩm Tử thiếu người một cái nhân tình đi.”

89. Chương 89: Giảng Bấy Nhị Thái Thái (1)

Cẩm Nương trong lòng còn vui sướng nữa kia, nha đầu Xuân Hồng kia rõ ràng là hận mình, người của Vân Nương dạy ra thật là lợi hại, đầu tiên đã đem Xuân Hồng ép đến chết, chết đi chết đi, chết rồi là tốt nhất, tuy trong lòng nghĩ thế nhưng trên mặt lại mang vẻ buồn bã, đối với tam thái thái nói: “Ai, nàng là do mẩu thân của ta tặng, vốn nghĩ tới đưa nàng cho Tam thúc thì sẽ có ngày sung sướng làm sao lại. Ta quả thật có lỗi với mẩu thân a.”

Tam thái thái nghe xong thì càng ngượng ngùng, ngập ngừng đối với Cẩm Nương nói: “Cái kia. Nếu không. Ai.”

“Không sao, tam thẩm, người đã đưa cho ngài rồi, thì dĩ nhiên sinh tử là do ngài quyết định, chỉ trách nàng số mệnh không tốt, không thể trách được người nào, ta. Ta chỉ là sợ.” Cẩm Nương nhanh chóng nói lời an ủi tam thái thái.

Tam thái thái nghe xong trong lòng thấy rất an ủi, vợ của Đình nhi thật đúng là hiểu chuyện, tuy nhiên trong lòng vẫn bất an, vì vậy nhất thời liền muốn đối xử tốt với Cẩm Nương, bèn nhích thân gần sát Cẩm Nương nói: “Vợ của Tiểu Đình, người không có việc gì thì đi sang chỗ tam thẩm ngồi một chút đi, tam thẩm có chuyện muốn nói với người, ai, Tiểu Đình cũng là hài tử đáng thương, sau này, hai người các người, nên cẩn thận một chút đó.”

Cẩm Nương nghe xong thì ánh mắt sáng lên, xem ra, tam thái thái cũng có biết một ít chuyện, nếu như có thể từ trong miệng nàng moi ra chút ít chân tướng thì

Vừa nghĩ như thế, Cẩm Nương liền nhanh chóng đứng dậy thi lễ một cái cho tam thái thái, nói: “Cẩm Nương quả thật cũng không quá hiểu chuyện, vốn nên sớm đi qua bái phỏng tam thẩm mới phải, tam thẩm ngài ngàn vạn lần đừng trách ta mới tốt.”

Tam thái thái luôn miệng trả lời không không, rồi lại nóng lòng chuyện trong phủ, nên thi lễ một cái với Vương Phi xong, thì vội vã đi.

Cẩm Nương từ chỗ Vương Phi cáo từ xong, thì trên đường đi Lãnh Hoa Đình đi ở trở về phòng, gió lạnh ù ù, thổi trúng nhánh cây làm nó rung động phát ra thanh âm kéo kệt, mắt thấy ngày tết sắp đến, mà trong vườn quang cảnh vẫn cây khô hoa héo, chỉ có hoa sơn trà là sớm như khuôn mặt tươi cười của một đứa trẻ, chấp chờ theo gió đông, làm cho người ta nhìn thấy mà thương thái.

Cẩm Nương tâm tình rất tốt, hôm nay trải qua một trận kể sách, cuối cùng đã đem Lưu di nương đánh ột trận, coi như là tan đi cơn tức trước đó vài ngày.

Lãnh Hoa Đình tựa hồ biết nàng tâm tình không tệ, nên vừa đi vừa tiện tay hái một đóa hoa sơn trà đưa cho Cẩm Nương, Cẩm Nương thấy vậy trong lòng ấm áp, nghĩ tới ở kiếp trước, nàng sống hai mươi mấy năm cũng không có người tặng hoa cho nàng.

Hơi cúi người, Cẩm Nương thấp đầu xuống một chút, muốn hẩn giúp mình cầm ở tóc mai, nhưng ai biết hẩn đem bàn tay, dò dò mái tóc nàng búi đằng hoàng bay tán loạn bầy tám phần, “Xấu đã xấu rồi, còn muốn cài hoa làm gì, thật ngốc, không biết hoa này cài lên sẽ giống như bà mai sao?”

Cẩm Nương một lòng vui sướng liền bị hắt dội một gáo nước lạnh, bĩu miệng đem mắt trừng hắt, tức giận đoạt lấy đóa hoa sơn trà kia, một tay thuận tiện cầm ở trên búi tóc của hắt, sáng giọng: “Này thì bà mai nè.”

Vừa nhắc mắt, ánh sáng mùa đông phản chiếu trên gương mặt tuần mỹ bất phàm của hắt, giống như vừa thoa lên một lớp phấn vàng, rực rỡ chói mắt, mà đóa hoa sơn trà xinh đẹp kia ở dưới dung nhan kiều diễm của hắt cũng ảm nhiên thất sắc, quả thật đúng với câu người so với hoa càng thêm xinh đẹp chói mắt.

Không phục cũng không được, trước gương mặt như thế, ngay cả hoa cũng thất sắc, huống chi là mình, nghĩ tới hắt nói giống bà mai, đột nhiên nàng không giữ hình tượng mà phá lên cười, chỉ vào Lãnh Hoa Đình nói: “Tướng công, nếu như chàng đi làm bà mai, ta tin tưởng một hôn sự cũng sẽ không xong.”

Lãnh Hoa Đình nhìn nàng cười đến cong người, trong mắt cười theo, thì đã biết nàng sẽ không nói ra lời hữu ích gì, vì vậy liền nghiêng đầu liếc nhìn nàng: “Nga, vì sao? Là lo lắng cho tài ăn nói của tướng công nàng là ta đây không tốt hả?”

Cẩm Nương cười lắc đầu, duỗi một ngón tay lắc lắc ở trước mắt hắt “Cũng không phải, cũng không phải, nếu chàng đi làm mai, nhà trai đâu có cưới được vợ, gia đình nhà gái đón con rể tới nhà, mà thấy bộ dáng yêu nghiệt này của chàng, thì làm gì còn để ý người khác, ai nha nha, chàng chính là hồng nhan họa thủy, họa thủy a.”

Vừa nói vừa làm bộ bỏ chạy, nhưng đâu có nhanh bằng hắt, cước bộ mới nhắc lên, đã bị hắt một tay kéo vào trong ngực, tay còn lại nhắc lên, đã bấm vào cái eo của nàng.

“Nga, ta là họa thủy? Tốt, xem ta như thế nào gây họa cho tiểu nha đầu không biết sống chết như nàng.” Hai tay nhắm vào chỗ ngực trên người Cẩm Nương mà chọc, Cẩm Nương đâu có chịu nổi kỹ thuật chuyên nghiệp này của hắt, nên thân thể lập tức tựa mềm nhũn, cười đến run rẩy hết cả người, trong miệng oa oa kêu loạn, và cầu xin tha thứ: “Tướng công, tha ta đi, dù họa thủy ta cũng thích a, tai họa ta đi, tai họa ta đi, ha ha, không nên a, ta sai lầm rồi, chàng không phải là họa thủy, là mỹ nam tử đệ nhất thiên hạ.”

Hai người đang ra sức đùa giỡn, Lãnh Hoa Hiên cầm một gói đồ chạy đến, rất xa đã nghe thấy tiếng cười nơi này, gương mặt tuần tú ôn hòa trong sáng của hắt mang theo nụ cười: “Nhị ca, các người chơi thật vui về nha.”

Cẩm Nương lập tức từ trên người Lãnh Hoa Đình đứng lên, không được tự nhiên mà vuốt ve mái tóc bị Lãnh Hoa Đình dò rồi, Lãnh Hoa Đình cũng tiện tay giúp nàng kéo vạt áo lại, trên mặt hơi có chút khó chịu, nên không có đáp lời của Lãnh Hoa Hiên.

Lãnh Hoa Hiên thấy vậy nụ cười liền có chút cứng ngắt, nhưng vẫn đi đến gần nói: “Hôm kia đã nói sẽ đưa thêm thuốc tới, vừa lúc hôm nay đã chuẩn bị xong, nên tự đưa tới cho nhị ca, không biết chân của nhị ca có khá hơn chút nào không.”

Lãnh Hoa Đình giương mắt nhìn gói giấy trong tay của hắt, nhưng vẫn lạnh lùng bộ dạng xa cách người ngoài ngàn dặm, Cẩm Nương nhìn thấy cũng có chút băn khoăn, cười đối với Lãnh Hoa Hiên nói: “Đa tạ Tam đệ rồi, chân của Nhị ca người vẫn như vậy, hôm kia Nương cầm thuốc đi Thái y viện cho họ xem thử, nói là hữu dụng, nhưng tác dụng không lớn lắm, đã khiến Tam đệ phí tâm rồi.”

Lãnh Hoa Hiên vừa nghe, trên mặt đã lộ ra một tia khốn hoặc, nhìn thuốc trong tay nói: “Tác dụng không lớn sao? Nhưng mà, bọn họ nói là rất hữu dụng a.”

“Bọn họ là ai?” Lãnh Hoa Đình đột nhiên lạnh lùng hỏi.

Lãnh Hoa Hiên nghe thấy thì ngẩn ra, há miệng, rồi lại do dự, không có tiếp tục nói nữa, Lãnh Hoa Đình liền không thêm nhìn, vừa kéo ống tay áo Cẩm Nương, vừa đối với nàng quát: “Lạnh muốn chết, mau chút đưa ta trở về, nàng muốn chết rét ta sao?”

Cẩm Nương không thể làm gì khác hơn là đẩy hắt đi trở về. Gương mặt tuần tú của Lãnh Hoa Hiên liền lộ ra vẻ xấu hổ, run rẩy ngẩng ngốc một hồi, rồi đuổi theo, “Nhị ca, nhị ca, người thử một chút a, tiểu Hiên thật không có ý xấu, thật sự ta đã cố ý vì người tìm được thuốc, hôm kia không phải là vẫn còn tốt sao? Làm sao hôm nay lại không thích tiểu Hiên nữa.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền bảo Cẩm Nương dừng lại, nhàn nhạt quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Lãnh Hoa Hiên nói: “Người có ý xấu hay không ta không biết, nhưng ta hiện tại chán người, người về đi.”

Lãnh Hoa Hiên nghe lại càng thương tâm, vành mắt cũng muốn đỏ, Cẩm Nương thấy vậy thì chịu không được, liền cười khuyên nhủ: “Không thể trách nhị ca người, thuốc này đúng là được kiểm nghiệm qua, ở đại bộ phận thành phần đều tốt, những vị thuốc này đối với chứng bệnh của nhị ca người quả thật có tác dụng, nhưng mà. Bên trong còn tăng thêm một vị thuốc không bình thường, vừa vặn sẽ thay đổi hoàn toàn dược tính, hơn nữa sẽ làm cho bệnh tình nhị ca người càng tăng thêm, Tam đệ, ta vốn không muốn nói, nhưng thấy người có một chân thành, chắc cũng là bị người khác lợi dụng, nên hảo ý của người chúng ta nhận, còn thuốc, thì người lấy về đi.”

Lãnh Hoa Hiên nghe xong thì hai mắt đỏ ngầu, trợn thật lớn, không thể tin nói: “Thật sao? Chị dâu nói là sự thật? Thì ra là. Ta lại bị lừa.”

Hắn không tiếp tục đối mặt với Lãnh Hoa Đình nữa, thân thể cứng ngắt xoay người sang chỗ khác, ngẩn ngơ đi trở về .

Cẩm Nương thấy vậy thì thở dài, có lẽ hắn thật sự không biết, hiện tại trở về, có thể sẽ đi tìm người cho hắn thuốc mà tính sổ hay không, ánh mắt sáng lên, nàng liền bám vào bên tai Lãnh Hoa Đình nói: “Tướng công, chàng nói xem hắn sẽ đi làm gì? Chúng ta có cần đi theo xem một chút hay không?”

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền liếc nàng một cái, chọc vào trán nàng: “Nàng biết công phu sao, nàng có thể theo sau mà không bị hắn phát hiện à?”

Cẩm Nương nghe xong thì khựng lại, cũng phải, sao mình có thể làm chuyện theo dõi kia được, Lãnh Hoa Hiên tuy bề ngoài như người đọc sách, nhưng chỉ sợ cũng có luyện qua võ công a, nghĩ vậy không khỏi chán nản đẩy Lãnh Hoa Đình đi trở về, nhưng trong lòng vẫn nghĩ có nên cho Lãnh Khiêm đi điều tra điều tra cho ra lẽ không.

Ai ngờ vừa tới trước tiểu viện không xa, vì tránh bậc thềm chân nàng bị cỏ khô trượt một cái, nàng để xe lăn tuột khỏi tay, ổn định lại thân mình, thì xe lăn đã rỗng tuếch, tướng công nhà mình đã không thấy bóng dáng.

Nàng thật lâu mới phục hồi tinh thần lại, đột nhiên liền lo lắng , xe lăn còn ở đây, một hồi không biết chân của hắn có thể đứng được không, nếu là. Ai a, có cần để cho Lãnh Khiêm mang xe lăn đi theo hay không, không đứng, mang xe lăn đi không phải sẽ bại lộ chuyện của tướng công sao? A, tại sao mình lại không có công phu a, nếu có thể cùng hắn đi với nhau, bắt được cái kẻ xấu xa nhất, đem người nợ ột trận quyền đâm cước đá, thành thành đầu heo. Ha ha ha, sáng khoái a.

Đầy bụng tâm sự đi trở về nhà, thì thấy Tú cô đang cầm lấy danh sách ở trong phòng lo lắng đi tới đi lui, Cẩm Nương vừa nhìn thấy đã chìm mặt, Tứ nhi thì cái gì cũng không nói, chỉ giúp nàng đem xe lăn đẩy đi cất kỹ.

Phong nhi nhìn thấy xe lăn trở về, nhưng không thấy bóng người thiếu gia đâu, thì nhất thời tìm kiếm, Cẩm Nương lập tức giải thích: “A Khiêm công tướng công đi phòng luyện công rồi, nhất thời nữa chắc sẽ không trở lại.”

Trong nhà mấy người họ mới để xuống nghi ngờ, Tứ nhi theo Cẩm Nương cùng nhau đi ra ngoài , dĩ nhiên nàng cũng biết thiếu gia đi nơi nào, chẳng qua hiện tại nàng đã học được trầm ổn im lặng, có chút chuyện cho dù thấy được, thì cũng làm như không nhìn thấy, chỉ cần Thiếu phu nhân tốt, nàng cũng sẽ tốt theo, những thứ khác, không phải là chuyện nàng nên quan.

Lúc này, trong viện một tiểu nha đầu tam đẳng khóc thút thút chạy vào, cũng bất chấp hành lễ, vừa vào cửa liền quỳ gối trên mặt đất: “Thiếu phu nhân, không xong rồi, Ngọc nhi cô nương. Ngọc nhi cô nương nàng biến mất rồi.”

Cẩm Nương nghe được cả kinh, Ngọc nhi làm sao lại biến mất? Nàng cố ý vu tội ăn trộm cho nàng ta chính là muốn giữ lại nàng ấy mà câu cá lớn , chẳng lẽ. Người kia đem nàng ta diệt khẩu rồi, hoặc là. bắt đi rồi?

Cẩm Nương trầm mặt hỏi tiểu nha đầu kia, “Chuyện khi nào?”

Tiểu nha đầu kia đã sớm bị làm cho sợ đến sắc mặt tái nhợt rồi, cũng không dám ngẩng đầu nhìn Cẩm Nương, chỉ gục trên mặt đất hướng về phía mặt đất nói: “Hồi Thiếu phu nhân, hôm nay buổi sáng vẫn còn, nô tỳ mang cơm đến cho nàng, nhưng trở lại đã không thấy tăm hơi, nô tỳ lập tức cứ tới đây báo với Thiếu phu nhân.”

Cẩm Nương liền đứng lên, vội vã đi tới phòng của Ngọc nhi, thấy trong nhà sạch sẽ ngăn nắp, tất cả dụng cụ đều xếp đặt có trật tự, cũng không thấy có dấu vết đánh nhau hoặc giấy dũa, thì lòng càng thêm nghi ngờ, chẳng lẽ nàng ta cảm thấy lộ chân tướng, cho nên đào tẩu?

Không đúng, tướng công nói đã phái người coi chừng rồi, nàng lại bị thương, tất nhiên là chạy không thoát, sợ là bị người nọ bắt đi rồi, nhưng mà vì sao không dứt khoát giết diệt khẩu thế?

Trở lại trong nhà, Cẩm Nương đem chuyện này suy nghĩ kỹ một lần, nhưng vẫn không có gì là đầu mối, nên chỉ một mình ngồi ở trong nhà ngắm người, nhất thời lại rất lo lắng việc Lãnh Hoa Đình đi dò thăm tin tức, nàng vẫn cảm thấy không yên lòng, liền đứng lên, tìm hai cái bao tay nàng vừa làm xong, còn có một áo choàng đan len, mang theo Tứ nhi đi đến Đông phủ.

Lúc này bởi vì đột ngột tới, nên cũng không ai ở Viên môn đón đợi, bất quá, bà Tử giữ cửa đã sớm nhận biết Cẩm Nương, nên vừa thấy Cẩm Nương tới đây, liền kính cẩn mở cửa, và cũng sai một người đi đằng trước báo tin.

Cẩm Nương một đường vừa đi, vừa một đường tính toán, xem phải tới nơi nào mới có thể thấy Lãnh Hoa Hiên, mình là một nữ nhân trong nhà, cũng không thể vừa tới liền nói muốn gặp chú em chồng.

Rất nhanh thì Yên nhi đã ra đón, Cẩm Nương đầu óc chuyển động, nói với Yên nhi: “Yên nhi, tỷ tỷ nhà ngươi hôm nay tốt không?”

Yên nhi vừa nghe, thần sắc liền ảm đạm, ánh mắt hồng hồng như sắp khóc, Cẩm Nương vội nói: “Chớ khóc, không phải nói là đến Phật đường theo lão phu nhân sao? Nơi đó hẳn thích hợp để tĩnh dưỡng, đối với thai nhi cũng có ích.”

Yên nhi nghe thấy liền thương tâm, nước n mắt đối với Cẩm Nương nói: “Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ cũng biết lời này không nên nói, lần trước nô tỳ thật sự muốn để ngài thu nhận gia tỷ của nô tỳ qua đó a, gia tỷ còn như nữa, sợ là. Sợ là thật sẽ chết mất.”

Cẩm Nương nghe thì có chút ngoài ý muốn, hỏi: “Lão phu nhân lẽ ra sẽ không làm gì Tổ Cẩm mới đúng, lão nhân gia tin Phật, tất nhiên là mềm lòng, người hãy nghĩ thoáng một chút đi.”

Yên nhi nghe liền hừ lạnh một tiếng nói: “Hừ, trong phủ này, trừ Nhị thiếu phu nhân ngài ra, thì có người chủ tử nào chịu chấp người như gia tỷ vậy, ngại sẽ làm ô uế Phật tổ, ngày đó khi đưa đi qua, đã bị lão phu nhân sai người đánh đuổi, trở lại đây thái thái chúng ta vì tức nàng hôm kia ở trong viện náo loạn, liền tức giận đem nàng nhốt lại trong nhà, không cho phép nàng đi ra ngoài, mất thấy bụng của tỷ sắp sinh rồi, vừa không chịu để cho. Thu phòng, lại không chịu tìm cho nàng người tương xứng, như vậy không phải là đem nàng ép chết sao?”

Cẩm Nương nghe lời này thì đã hiểu, nếu trong bụng của Tổ Cẩm đích thực đã chủng, vậy thì Nhị thái thái hoàn toàn có thể đem nàng đánh chết hoặc bán đi, để ở trong viện không sợ làm dơ bẩn danh dự gia đình mình sao, nếu là chủ tử trong viện, thì nên đối xử tử tế với Tổ Cẩm mới đúng, làm sao lại đối với nàng tàn nhẫn lạnh lùng như thế? Chẳng lẽ, Nhị thái thái muốn để cho Tổ Cẩm sinh hạ hài tử kia xong, sau đó.

Vừa nghĩ như thế, Cẩm Nương rất quan tâm hỏi: “Ta xem Tam thiếu gia rất là quan tâm tỷ tỷ của người, sao người không đi tìm Tam thiếu gia cầu trợ?”

Lời này vừa nói ra, trong mắt Yên nhi liền lộ ra vẻ phức tạp, vừa có thống khổ, lại có quyền uyển, còn có một chút u oán, Cẩm Nương từ ngày thứ nhất thấy Yên nhi liền phát hiện Yên nhi đối với Lãnh Hoa Hiên có chút tình cảm, cũng phải, thiếu gia anh tuấn ôn hòa, nha đầu thì nhanh nhạy vừa hoạt bát, giữa hai người sinh ra tình ý cũng không lạ, chẳng qua là.

“Thiếu gia hử. Hử cũng không có cách nào, nàng. Gia tỷ không có nghe lời của hử, nếu là. Nếu là chịu bỏ cái thai, chưa chừng, thiếu gia vẫn sẽ đối với nàng tốt giống như trước kia.”

Thật lâu, Yên nhi mới nức nở nói.

Cầm Nương cuối cùng cũng nghe rõ, vậy chuyện này chính là chuyện ở phía sau Tiểu Trúc Lâm rồi, nàng đã nghe nam nhân kia nói, bảo Tổ Cầm phá bỏ bào thai trong bụng, Tổ Cầm vẫn không chịu, thì ra nam nhân kia quả nhiên là.

Hừ, nếu như vậy, không bằng mình cũng động động tay chân, để cho Đông phủ này càng loạn càng tốt.

Nghĩ như thế, Cầm Nương liền thở dài, rất là đồng tình đối với Yên nhi nói: “Ai, từ xưa nữ nhi đều không có mệnh tốt bằng nam tử, Yên nhi, người cũng đừng khổ sở nữa, cố gắng chiếu cố tỷ tỷ của người đang hoang, ngày đó ta cũng nhìn ra được, Tam thiếu gia cũng rất quan tâm tỷ tỷ người, ta cũng vậy, không thể giúp cho người nhiều, ở đây có mười lượng bạc, người cầm đi mua chút ít thuốc bổ cho gia tỷ cố gắng mà dưỡng tốt thân thể, nếu như số của nàng tốt tốt, nhất cử sinh được bé trai, vậy thì cảnh ngộ sẽ cải thiện nhiều.”

Tổ Cầm từ lần trước nao loạn một trận, đã làm cho Nhị thái thái cảm tức, lại không có bản lĩnh đến được viện của Cầm Nương, thì bà ta càng hận thêm nàng ấy, bất đắc dĩ trong bụng của nàng ấy có đứa bé, nên nhất thời hạ không ra tay ác độc được, chỉ có thể nén giận, nhưng chi phí sinh hoạt ăn mặc đối với Tổ Cầm cũng rất là hà khắc, mỗi ngày chỉ chuẩn bị chút cơm tàn canh lạnh cho nàng, Tổ Cầm hôm nay đã gầy đến không còn hình người nữa rồi, Yên nhi nhìn thấy chỉ có thể than thở, bao nhiêu bạc của mình cũng đã sớm lấy ra xài hết rồi, nhưng vẫn không giúp được tỷ tỷ cái gì, chỉ là muối bỏ biển thôi, hiện tại Nhị thiếu phu nhân lại thưởng nàng mười lượng bạc, một số tiền lớn như vậy, nói sao mà nàng không mừng rỡ, nhưng đồng thời lại có chút ít ngại ngùng, chần chờ hồi lâu cũng không có đưa tay ra.

Cầm Nương liền kéo tay nàng, đem bạc đặt ở trong tay nàng, nói: “Đi mua một ít hạt sen cho nàng chưng uống, rất bổ, cũng không phải là quá đắt, ăn sẽ được nhiều một chút, nga, mua một chút thịt heo đi, nếu đem hạt sen chưng với thịt heo, ăn sẽ bổ thân thể a, nàng hiện tại đang có mang đó, cái bụng là cần ... bổ nhất.”

Yên nhi nghe xong nước mắt đã rơi xuống, Nhị thiếu phu nhân thật là tâm địa Bồ Tát, hạt sen thịt đều có giá rẻ, mười lượng bạc có thể ăn được rất lâu, thiên ân vạn tạ mà nhận lấy xong, Cầm Nương lại đem khăn cho nàng, “Mau lau nước mắt đi, một hồi Nhị thẩm Tử nhìn thấy sẽ không tốt.”

Yên nhi run run nhận lấy, đối với Cầm Nương có thêm mấy phần cảm kích.

Nhị thái thái đang ngồi ở trong nhà viết thơ, thì có tiểu nha đầu báo lại nói Nhị thiếu phu nhân tới, khiến nàng có chút kinh ngạc, hôm kia ở trong Dự Thân vương phủ, mình là người đứng đầu trong việc chế nhạo nàng ta, hiện tại sao lại muốn tới thăm mình chứ?

Đặt bút xuống, Nhị thái thái lau tay sạch sẽ, ngồi ở nhà chính chờ Cầm Nương, Yên nhi giúp Cầm Nương vén rèm, Cầm Nương cười dài nhìn vào phòng.

Thi lễ cho Nhị thái thái một cái rồi nói: “Đã sớm nói phải hai cái bao tay thêu cho Nhị thẩm Tử, nhưng vẫn bận rộn mãi không có thời gian ra ngoài, hôm nay cuối cùng cũng xong công việc, nên vội vàng mang sang đây, mong rằng Nhị thẩm Tử không nên chê trách.”

Nhị thái thái nghe được thì sững sốt, có chút kinh ngạc nhìn Cầm Nương, cái bao tay kia của Cầm Nương tuy nói không phải là rất đắt tiền, nhưng là vật hiếm lạ, các phu nhân cả kinh thành này cộng lại cũng không tới vài đôi, nàng nguyên cũng muốn được Cầm Nương tặng, nhưng nhìn tứ thái thái ở trước mặt Cầm Nương gợi ý chuyện này, mà nàng ta cũng không có mở miệng ứng thuận, không nghĩ tới, hôm nay Cầm Nương lại chủ động đưa tới cửa ỳnh, sợ là có việc muốn nhờ vả rồi.

Cầm Nương cười tươi cầm lấy bao vải trắng trên tay Tứ nhi, tự mình mở ra, trước tiên là cầm áo choàng lên, mở ra cho Nhị thái thái nhìn, Nhị thái thái đầu tiên là khó hiểu, trong mắt lộ ra ý không giải thích được, Cầm Nương liền tự mình choàng lên trên vai cho Nhị thái thái xem, Nhị thái thái vừa xem thì không chớp mắt.

Cầm Nương là dùng lông cừu trắng viền tơ màu tím, bốn phía đều có viền bông, mà trên bông lại có đính thêm hạt châu, cả áo choàng nhìn qua, vừa xinh đẹp lại vừa lộ vẻ cao quý, lấy tay sờ lên, mềm mại nhẵn mịn, rất là thoải mái.

Cẩm Nương cầm đưa cho Nhị thái thái nói: “Cái này chỉ có Nhị thẩm Tử mới có nga, Cẩm Nương chỉ làm thử có một cái thôi, chủ yếu là lông cừu rất khó tìm, còn lông thỏ vừa ngâm nước thì bị hỏng, không tốt giống như lông cừu, Nhị thẩm Tử thích không?”

Nhị thái thái cầm lấy kia áo choàng rồi thì không chịu để xuống, bận rộn trả lời thích, rồi bảo người thu xếp dâng trà cho Cẩm Nương, sắc mặt nhiệt tình hơn nhiều so với lúc Cẩm Nương mới vừa vào trong nhà.

Uống xong một tuần trà, Nhị thái thái liền cười hỏi: “Hôm nay là đặc biệt mang đồ tới cho ta sao? Trời rất lạnh đó, sao không sai người mang tới, còn tự mình chạy tới, không sợ gì đông lạnh sao.”

Cẩm Nương nghe liền biết nàng đang thử dò xét mục đích chân chính của mình đến đây, nên thuận thế cười nói: “Ai, thật đúng là có việc muốn cùng nói với Nhị thẩm Tử, quả thật trong lòng ta ái nấy, cảm thấy có lỗi Nhị thẩm Tử quá.”

Lời nói này của Cẩm Nương không đầu không đuôi, Nhị thái thái liền ở trong lòng đem chuyện mấy ngày qua dò xét lại một lần, cũng không có phát hiện Cẩm Nương đã làm gì có lỗi cùng nàng, chẳng qua là, sáng sớm hôm nay nàng nghe nói Lưu di nương bị đánh, còn bị nhốt vào phòng tối, tự nhiên chuyện này Cẩm Nương sẽ không thoát khỏi liên quan, vì vậy nàng vừa thấy Cẩm Nương, liền có mấy phần đề phòng, hiện tại thấy nàng ấy vừa tặng đồ, lại vừa nói xin lỗi, thì trong lòng thì càng thêm chột dạ, chẳng lẽ thật sự đã xảy ra chuyện gì mà mình không biết sao?

Cả cười nói: “Đều là người một nhà, nói lời kia làm gì, như thế thật xa cách.”

Cẩm Nương nghe liền nói cảm ơn: “Ta biết Nhị thẩm Tử là người rất hiểu lý lẽ mà, bất quá, Cẩm Nương cũng không yên lòng được, chuyện này vẫn nên sớm nói cùng Nhị thẩm Tử mới tốt, một là nói xin lỗi, hai nha, cũng là để cho Nhị thẩm Tử có sự chuẩn bị.”

Nhị thái thái nghe liền thu lại nụ cười, nghiêm túc nhìn Cẩm Nương, Cẩm Nương bưng trà lên, hớp từng miếng một, bộ dạng có chút lo sợ bất an, làm như đã lấy hết dũng khí ra nói: “Chuyện này vốn cũng không phải là đại sự gì, chẳng qua đại tỷ của ta, trước đó vài ngày có tặng mấy người cho Tam thúc, xin Tam thúc cho hùn một phần ở cửa hàng thành Đông kia, ai, ngài hôm qua cũng nhìn thấy rồi đó, Đại tỷ của ta ở nhà chồng sống cũng không tốt lắm, bà bà cùng tỷ phu không quá quan tâm và chào đón nàng, điều này cũng không trách được người khác, chỉ trách tâm tính của nàng không được tốt, nhưng cũng bởi vì như vậy, nên tiền bạc bị thất thoát, mà nàng thì quen tiêu xài lớn, cho nên, mới suy nghĩ ra cách này.” Nói tới đây, Cẩm Nương dừng lại nhấp một chút trà rồi Nhị thái thái một cái.

Quả nhiên thấy mặt nàng lộ vẻ trầm tư, ánh mắt cũng trở nên sắc bén chút ít, vẻ mặt Cẩm Nương càng thêm lo sợ rồi nói tiếp: “Nàng vốn cầu xin ta, nhưng vì ta mới vào phủ bao lâu a, cũng không có bản lãnh cho nàng hùn vốn, nên ta khuyên nàng đừng có nghĩ nữa, vì cửa hàng ở thành Đông kia có không ít người phú quý hùn vốn. Nhưng nàng không chịu nghe, không ngờ lại nghĩ tới biện pháp thuyết phục được Tam thúc, hôm qua Tam thúc đi đến viện của Cẩm Nương nói, Cẩm Nương mới biết được, Tam thúc thật sự đã cho nàng lấy một cổ phần. Chẳng qua là. cổ phần này là ở trong tay Đại cữu của ngài, này. thật ra thì không nên thế a, vì vậy ta nhanh chóng nói cùng Tam thúc đừng làm như thế, nhưng tính tình của Tam thúc ngài cũng biết rồi, Đại tỷ của ta đã tặng hai mỹ thiếu nữ xinh đẹp cho hắn. Lại cho người mời hắn đi Thanh Lâu kia chơi hai ngày, tự nhiên là.”

Câu nói kế tiếp không cần Cẩm Nương nhiều lời, Nhị thái thái tự nhiên là hiểu, nàng chỉ nghe được một nửa, thì mặt đã tái rồi, tay bưng trà vì giận mà có chút run rẩy, bất quá, nàng từ trước đến giờ là người bảo trì bình thần, vì thế mặc dù sắc mặt rất khó coi, nhưng chỉ mắng một câu: “Cái Lão Tam khôn kiếp kia, làm việc vốn không suy nghĩ, buổi sáng hôm nay còn nghe nói hắn đã đổi trưởng phòng tiên sinh rồi, Cẩm Nương người cũng vậy, những chuyện này người dính líu tới hắn làm gì, bị hắn hù dọa một chút, đã theo giúp hắn nói chuyện, xem đi, một ít bạc mà đại tỷ người quăng vào kia sợ sẽ không được mấy tháng là bị hắn chơi bởi sạch.”

Cẩm Nương liền mang bộ dạng biết vâng lời nghe dạy bảo, có chút ủy khuất cùng đau lòng, vẻ mặt này khiến cho Nhị thái thái muốn mắng lại mắng không được, mà Cẩm Nương vừa mở miệng liền nói xin lỗi, còn tặng đồ, có câu nói, ức hiếp người nhu nhược, không nên mắng người biết lỗi (TT: ta edit câu này theo cách hiểu của ta, vì theo bản convert thì không biết phải edit làm sao cả -_-'), hơn nữa, chuyện này cũng không trách Cẩm Nương được, nàng ấy cũng đã khuyên hai bên rồi, nên không thể làm gì khác hơn là thờ

dài một hơi nói: “Thôi bỏ đi, chuyện này đến đây coi như hết, trách người cũng vô dụng, hiếm khi người có lòng đưa đồ tốt như vậy cho ta, ta trước phải đáp lễ cho người mới đúng.”

Vừa nói, cũng không gọi người, mà tự mình đi vào trong phòng, Cẩm Nương vội vã ở phía sau nói: “Nhị thẩm Tử, ngài đừng khách khí rồi, không cần đáp lễ, ta là tiểu bối, vốn nên hiếu kính với thím a.”

Nhị thẩm Tử quay đầu bộ dạng giận nằng một cái, nói: “Chỉ cho người hiếu kính, mà không cho ta thương người hử.” Vừa nói vừa vén rèm.

Cẩm Nương trong lòng liền hiếu kỳ, Nhị thẩm Tử làm sao mà có lòng tốt muốn tặng đồ ỉnh chứ?

Đang suy nghĩ, thì Nhị thái thái từ trong phòng đi ra ngoài, cầm trong tay một hộp phấn thơm, đi tới bên cạnh Cẩm Nương ngồi xuống, mở ra hộp phấn thơm cho Cẩm Nương xem, cái hộp kia vừa mở ra, một mùi thơm ngát thấm vào ruột gan lan tỏa, Cẩm Nương không nhìn được mà hít thật sâu một hơi, có mùi bạc hà mát mẻ, có mùi hoa sen thơm mát, còn có mùi lá dâu thơm ngào ngạt, làm cho người ta hít phải liền sảng khoái dễ chịu, Cẩm Nương vừa thấy liền thích.

Nhị thái thái nhặt một khối trà hương đối với Cẩm Nương nói: “Đây là đồ từ trong Cung mang ra, tên là Tang Liên bạc hà, là bí chế đó, rất tốt cho đầu óc và nâng cao tinh thần, còn có thể đuổi trùng, lấy một mảnh đặt ở trong phòng là tốt nhất. Lúc trước ta được bốn hộp, đã tặng một hộp cho Mai Nhi, hộp này đưa cho người, không thể cứ tay không mà trở về được.”

Cẩm Nương nghe vội vàng cười nhận lấy, nói cảm ơn Nhị thái thái, lại hỏi: “Hiền đệ đâu rồi, tại sao không gặp hử? Chắc đã đi học rồi à?”

Nhị thái thái nghe mặt liền vừa trầm xuống, nói: “Ai biết hử đang làm cái chuyện gì, sáng sớm cũng không biết đã chạy đi đâu, vừa trở về liền một mình trốn ở trong thư phòng, ai cũng không chịu gặp, ai, thật là con lớn rồi thì không nghe lời mẹ mà.”

Cẩm Nương nghe lời này đã hiểu, xem ra, Lãnh Hoa Hiền đã không có đi đến nơi khác mà trực tiếp về đích phủ, chẳng qua là. Không biết thư phòng của hử ở nơi nào đây, nhưng nàng lại không thể hỏi Nhị thái thái, cũng không biết tướng công đã điều tra được gì không, chân của hử còn không có hoàn toàn khỏi, có thể đi trên đường hay không a, nhất thời trong lòng lo lắng, liền cùng Nhị thái thái lại nói mấy câu xong, liền cáo từ.

Nhị thái thái đem nàng đưa ra cửa, còn cố ý muốn đưa xa một chút, Cẩm Nương vội nói: “Nhị thẩm Tử ngài mau dừng bước, bên ngoài lạnh lẽo lắm, ta tự mình trở về là được.”

Nhị thái thái cũng không kiên trì nữa, đưa ra phòng ngoài xong thì trở vào phòng.

Cẩm Nương đưa mắt nhìn thấy Yên nhi đang lau chùi đồ đạc ở phòng ngoài, thì nhanh chóng cười hỏi: “Gia đình của Yên nhi đều ở trong Đông phủ à?”

Yên nhi đối với Cẩm Nương rất là cảm kích, nên vội dừng lại chuyện đang làm và trả lời: “Dạ đúng vậy, gia đình nô tỳ đều ở trong phủ, trong nhà còn có cha nương cùng ca ca, Cha làm quản sự nương thì làm ở phòng bếp nhỏ của Nhị thái thái, ca ca là người hầu ở cổng trong, Nhị thiếu phu nhân hiện tại ngài muốn đi về sao? Nô tỳ tiễn ngài một đoạn đường.”

Cẩm Nương chính là có ý đó, nên cười cười nói: “Có làm chậm trễ việc của người không?”

“Sẽ không, chuyện này cũng không có gấp, một hồi nô tỳ trở lại làm là được, sẽ không hỏng việc.” Yên nhi vội vàng nói, như sợ Cẩm Nương không cho nàng tiễn vậy.

Cẩm Nương liền đi theo Yên nhi ra khỏi phòng, nhìn chung quanh sân này một lần, thuận miệng hỏi: “Tam thiếu gia Các người ngày thường ở nơi nào đọc sách a, ta lúc trước có xem chưa xong một quyển Đại Cẩm du chí, nhưng lại đánh mất quyển sách kia, hiện tại muốn xem tiếp nên không biết Tam thiếu gia các người có không nữa.”

Yên nhi nghe liền có chút khó xử, lặng yên một hồi mới nói: “Thư phòng của Tam thiếu gia không có ở trong nội viện này, quẹo trái phía trước, rồi qua cái rừng trúc kia nữa mới phải, Nhị thiếu phu nhân muốn đi sao? Hiện tại hình như Tam thiếu gia đang ở đó.”

Cầm Nương nghe vội nói: “Không được, không được, đợi lần sau hấn qua phủ của ta, bảo tướng công đòi hấn là được.” Chê cười, chịch dẫu vào Thư phòng của em chồng, để cho người ác ý biết, còn không lấy nước bọt mà dìm nước chết nàng sao, nàng bắt quá chỉ muốn biết phương hướng thôi, cùng lắm thì chỉ muốn nhìn thêm chút ít địa thế nữa, nhưng trong lòng vẫn thấp thỏm bất an, vì sợ Lãnh Hoa Đình xảy ra chuyện gì.

Yên nhi trực tiếp đem Cầm Nương đưa ra khỏi vườn, Cầm Nương liền hướng Yên nhi nói: “A, Yên nhi, ta đã nói cho người biết rồi, có nhiều thứ không thể ăn chung với nhau được, nói thí dụ như: củ ấu thì không thể xào cùng thịt heo, ăn sẽ bị đau bụng, ba ba thì không thể ăn cùng rau dền sẽ bị trúng độc, nên cần phải nhớ, đừng cho tỷ tỷ của người sai ăn đồ a.” Yên nhi nghe vội vàng gật đầu, đối với Cầm Nương càng thêm kính phục cùng cảm kích. Cầm Nương lại nói chút ít phương pháp chừng súp bồ, sau đó liền trở về viện.

Vừa hồi phủ, đã thấy Lãnh Hoa Đình ngồi ở phòng ngoài từ lâu, gương mặt lạnh lùng giống như từ trong hầm băng bước ra, Cầm Nương không nhìn kỹ sắc mặt của hấn, liền cao hứng nhào tới trước mặt hấn, trên dưới xem xét một lần, trừ sắc mặt đen như đáy nồi ra, còn lại mọi chuyện đều tốt, nên lòng liền buông lỏng, lướt qua hấn đi vào trong phòng.

Nhưng còn không có bước được nửa bước, liền bị hấn níu lấy, kéo một cái khiến nàng lão đảo, té ngã ở trong ngực của hấn, hấn đưa tay lên nắm lấy lỗ mũi của nàng, cắn răng nói: “Người càng ngày càng to gan, ta vừa ... không ... ở nhà, người đã đi dạo loạn, đang yên lành người chạy sang Đông phủ làm cái gì, không biết rằng nơi đó không có một người tốt sao.” Thấy nàng nghẹn miệng không thở được, lại sợ nàng nín hổng, liền nói lỏng cái mũi của nàng quay sang nhéo lỗ tai nàng.

Cầm Nương cũng bất chấp Tứ nhi có ở đây, chờ hấn buông lỏng tay liền ra sức rướn người về phía trước, rồi cực kỳ nhanh hôn một cái lên trên mặt hấn, tuy chỉ nhẹ nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, nhưng đây cũng là nàng lần đầu tiên chủ động hôn hấn, đôi môi mềm mại lạnh lạnh chạm lên mặt, khiến hấn liền cảm thấy cả người có một trận tê dại, mặt lập tức cứng đờ, mà tim thì đập thành thạch, khiến mặt cũng đỏ theo, trước mặt hạ nhân mà nàng cũng dám làm trò như vậy. Bất quá. Trong lòng hấn bỗng có chút ngọt ngào, giống như uống mật đường vậy. đầu còn ra sức nhéo tai nàng nữa, hơn nữa còn cúi thấp đầu không dám nhìn lại nàng, đỏ mặt đến giống như người bị nhéo lỗ tai là hấn vậy.

Cầm Nương ranh mãnh cười, nhìn sắc mặt vốn lãnh nhược băng sương mà lúc này thì như đánh má hồng trên làn da trắng mịn kiêu diễm ửng ửng, rõ ràng cũng rất muốn, nhưng hết lần này tới lần khác lại mang một bộ dạng xấu hổ e sợ, thấy vậy trong lòng nàng cũng rất đắc ý, vì cuối cùng cũng có lúc để ỉnh trên cột được hấn một trận, mà không để cho người này hoàn hồn, một hồi hấn mà phục hồi tinh thần lại là mình sẽ không có kết quả tốt.

Cho nên nàng giáo hoạt từ trên người hấn tuột xuống, lôi tay của hấn nói: “Tướng công, chàng luyện công xong rồi à, một không, chúng ta đi vào nhà đi.”

Lãnh Hoa Đình vẫn ngượng ngùng địa cúi đầu, trên mặt cố ý giả ra mấy phần nghiêm túc, nhưng khoe miệng nhếch lên đã tiết lộ sự ngọt ngào trong lòng của hấn, Cầm Nương nhìn hấn với sắc đẹp mê người như vậy thì không chớp mắt được, nên vừa đẩy xe lăn vừa than thở: “Yêu nghiệt nha, yêu nghiệt.”

Miệng thì nói thế còn trong lòng lại càng đắc ý yêu nghiệt này là thuộc về nàng nha.

Đến trong nhà, Cầm Nương vội vàng hỏi hấn: “Thăm dò được cái gì không?”

Lãnh Hoa Đình nghe nàng hỏi đến chánh sự, mới thì hít một hơi thật sâu phục hồi tinh thần lại, bắt đầu dĩ đối với nàng nhún nhún vai: “Hấn đâu có đi hỏi người khác, ta đi theo hấn vẫn trở về Đông phủ, một mình hấn vào thư phòng rồi thì không đi ra ngoài nữa, ta thấy Nhị thúc trở lại một lần, ở trong thư phòng dường như cùng hấn cãi vả mấy câu, ta ở cách khá xa, nên không có nghe rõ, có thể trong chuyện này Nhị thúc cũng biết một chút, một kẻ ngu ngốc như Tam thúc kia còn có thể nhìn ra, thì người khôn khéo như Nhị thúc càng không cần phải nói.”

Cầm Nương vừa nghe đã nhíu lông mày, hỏi: “Tướng công, chàng nói xem có phải là Nhị thúc cấu kết với bọn họ hại chàng hay không, ta cuối cùng vẫn cảm thấy cả nhà bọn họ là lạ.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong cũng hoài nghi, đối với Cầm Nương nói: “Nhị thúc cũng giống như đại ca, không có luyện võ, hơn nữa, hấn từ nhỏ đã chăm chỉ đi học, nếu hấn muốn hại ta, quả thật không có động cơ. . .

. . . Chỉ là bọn hần quả thật cùng tên kia đi lại quá gần. Chuyện này, ta còn phải điều tra thêm rồi hãy nói.”

Cầm Nương liền nói đến chuyện Ngọc nhi mất tích: “. Tướng công, Ngọc nhi tuy là người hạ độc hại chàng, nhưng chỉ làm theo lệnh, hiện tại chủ tử sau lưng nàng vẫn không có tìm được, bây giờ lại đột nhiên mất tích. Bọn họ sẽ không đem nàng diệt khẩu chứ.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong không hề kinh ngạc, đem nàng kéo vào lồng ngực của mình, dán bên tai nàng nói: “Nàng biết nàng ta là nhân chứng, ta cũng biết nên đã cố đem nàng bảo vệ, chờ tương lai, một ngày nào đó nhờ nàng ta làm chứng để khiến mọi chuyện sáng tỏ, để đoạt lại những thứ ta đã mất, chẳng những nàng, còn cả Đại cữu huynh của Lưu di nương, cũng bị ta ta đem dấu đi, yên tâm đi, không chết được .”

Cầm Nương nghe xong thì hai mắt tròn thật lớn, nháy chớp một hồi lâu mới nói: “Tướng công, chàng suy nghĩ thật chu đáo.”

Một chiều này thật đúng là inh, không chỉ không cho biết nhân chứng còn sống, hơn nữa còn làm cho đối phương luống cuống tay chân, hai người kia tất nhiên cũng là người tham dự trực tiếp, nên hôm nay người ở sau lưng biết bọn họ xảy ra chuyện, dĩ nhiên sẽ đến, hoặc là diệt khẩu chấm dứt hậu hoạn, hoặc là ngăn miệng bọn hần bằng sự khống chế của mình, nhưng hôm nay họ đột nhiên mất tích. Sẽ làm cho bọn họ nhanh chóng lộ ra chân tướng hơn, xem ra, sợ là tướng công đã sớm trừ tính mọi chuyện.

Cầm Nương vừa nghĩ như thế, liền vui vẻ, hai mắt sáng trông suốt nhìn hần, một bộ dạng sùng bái ngưỡng mộ, thấy vậy Lãnh Hoa Đình lại thẹn đỏ mặt, khẽ cúi thấp đầu.

Cầm Nương liền duỗi tay ra nắm lỗ tai của hần, ranh mãnh cười nói: “Tướng công, mới vừa rồi chàng. thẹn thùng hả?”

Lãnh Hoa Đình nghe được thì khựng lại, thẹn quá thành giận bắt được tay nàng, liền chọc ngứa nàng, Cầm Nương lập tức rút bỏ giáp mà đầu hàng, cầu xin tha thứ nói: “Tướng công. Đừng, ta nói sai rồi, ta sợ ngứa lắm.”

Đang giãy dụa, thì hộp hương phấn Nhị thái thái đưa cho nàng liền rơi ra ngoài, Lãnh Hoa Đình tay mắt lanh lẹ chụp được, đưa lên mũi ngửi xong, liền nhíu lông mày, hỏi: “Ồ đâu ra?”

Cầm Nương đưa tay đoạt lại, vội vàng đối với hần nói: “Chàng đừng ngửi lung tung, đây là Nhị thẩm Tử cho ta, nhưng ai biết bên trong có bỏ thêm thứ đặc biệt gì không, hiện tại chúng ta đối với những thứ tự động đưa đến, phải một mực cẩn thận chút ít mới tốt.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng nhéo chóp mũi nàng nói: “Coi như nàng cơ trí, biết đồ đạc của bà ta không thể tùy tiện cầm, một hồi để cho Tú cô đưa đi được phòng kiểm nghiệm, nếu như có thứ đồ gì không tốt bỏ ở bên trong, ta cũng sẽ cố gắng giữ lại, tương lai nó sẽ là chứng cứ. Hừ, bọn họ hôm nay càng muốn hại chúng ta, thì lại càng nói rõ bọn họ đang chột dạ.”

Cầm Nương nghe xong cũng là rất tán thành, lại nồn nóng hôm nay mình đi đến phủ Nhị thái thái bố trí một thể cục, cũng không biết lúc nào sẽ thấy hiệu quả.

“Tướng công a, sáng mai sai người đi mời Hiên đệ tới đây cùng chơi với chàng nhé.” Cầm Nương đột nhiên đối với Lãnh Hoa Đình nói.

Lãnh Hoa Đình vừa nghe liền chìm mặt nhìn nàng, lạnh lùng nói: “Ta không thích hần, mới không muốn hần đến đây đâu.”

“Tướng công, mời hần tới đi nha, ngày hôm đó không phải chàng cùng hần chơi thật vui vẻ đấy sao? Hiện tại sao lại thay đổi chủ ý?” Cầm Nương nũng nịu cầu xin hần.

Hần nghe thấy sắc mặt càng thêm đen, hai tay nhấc lên, đồng thời kéo lấy hai lỗ tai nàng, oang oang nói: “Có phải nàng đã coi trọng hần rồi hay không? Ừ, ta nghe người ta nói, nàng khen hần giống như trích tiên mà, là nàng muốn gặp hần, đúng không, hừ, ta sẽ không đi tìm hần đâu, hần mà đến một lần ta sẽ đuổi một lần.”

Cầm Nương làm sao cũng không còn nghĩ đến hần sẽ vì chuyện này mà ghen, không khỏi dở khóc dở cười, nàng bắt quá chỉ muốn Lãnh Hoa Hiên tới đây, sau đó ở trước mặt hần quạt thêm vài quạt cho lửa cháy lớn

hơn mà thôi. nam nhân này tự nhiên lại tức giận lên.

“Ai nha, trong thiên hạ này có ai tuyệt mỹ bằng tướng công của Cẩm Nương đâu, dù đi ngàn dặm cũng mới tìm được một mỹ nhân, a, nhìn chàng nhiều rồi, thì khiếu thẩm mỹ của ta cũng cao lắm a, nên nhìn xem ai cũng không thuận mắt a, không vừa mắt.” Tuy là giận hờn hẹp hòi, nhưng tim lại thấy ngọt, vì biết trong lòng hần có nàng, quan tâm nàng, đây chính là hạnh phúc của nàng, người nam nhân nào cũng sẽ không là thập toàn thập mỹ, nàng thích hần ở trước mình cái vĩ nho nhỏ, rồi bị nàng đùa bỡn, khi đó hần thật là khả ái muốn chết luôn, không nghĩ tới kiếp trước nàng không có từng yêu thương qua, nhưng kiếp này lại gặp phải một cực phẩm yêu nghiệt tiểu chính thái như vậy, còn đối với mình hết lòng hết dạ, khiến trái tim nhỏ của nàng đặc ý, đồng thời lại bị hạnh phúc bao phủ tràn đầy .

Hai người đang ở trong nhà chơi đùa , thì Tú cô tiến vào, lấp bắp thật là tốt hồi lâu mới nói với Cẩm Nương: “Mấy nha đầu kia đều ở trong viện đợi nhiều canh giờ rồi, Thiếu phu nhân, bây giờ người rồi rãnh chưa?”

Cẩm Nương nghe liền ở trong lòng thở dài, đứng lên nói: “Được rồi, người cầm theo danh sách cho ta xem, ta đi qua đó nhìn một cái.”

Lãnh Hoa Đình biết nàng có việc muốn, nên cũng không cản nàng, tự mình cầm một quyển sách nằm nghiên để xem.

Cẩm Nương đi theo Tú cô ra khỏi phòng, đến vừa khách sảnh, thì nhìn thấy mười mấy tiểu nha đầu đứng thành một hàng dài, lớn thì đã mười ba mười bốn tuổi, nhỏ chỉ mới mười một mười hai tuổi, rất đúng tuổi để học quy củ học lễ nghi, Trương ma ma đang nói chuyện với các nàng, vừa thấy Cẩm Nương tới, thì nhanh chóng đi lên thỉnh an, mười mấy nha đầu kia cũng nhất tề hành phúc lễ cho Cẩm Nương, có thể nhìn ra được, đều đã được huấn luyện qua.

Cẩm Nương cầm danh sách nhìn xem, thấy các nàng quả nhiên đều có gia đình làm ở trong vương phủ, toàn bộ cũng là nữ nhi gia thế trong sạch, vừa thấy liền không khỏi cũng thả lỏng lòng, để xuống danh sách đối với Trương ma ma nói: “Từng người từng người đến gần cho ta xem đi, cách khá xa, nhìn không rõ lắm, chủ yếu là hỏi mấy câu, xem có cơ trí một chút không.”

Trương ma ma nghe vội vàng cười đồng ý, tiện tay chỉ một người cao gầy đi đến, nha đầu kia bộ dạng hào phóng khí độ, lớn lên cũng coi như thanh tú, mặc dù không phải là rất đẹp, nhưng ánh mắt thì sáng và trông suốt, bị điểm tên đi ra ngoài, nhưng không bối rối, cũng không vui mừng, chỉ thông dong thẳng bước đi tới đây, lễ một cái cho Cẩm Nương thì rồi nói: “Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ tên Thanh Ngọc, nương làm việc ở trong viện của Vương Phi, phụ thân là quản sự cổng trong, nô tỳ biết theo may, còn biết nấu chút ít thức ăn trong phòng bếp, thân thể cũng khỏe mạnh, vốn là tiểu nha đầu trong nhà Trần di nương, sau khi Trần di nương chết đi, nô tỳ cũng không có đi nơi khác, vẫn một mực ở lại nơi đó.”

90. Chương 90

Một phen đem thân thế của mình cùng gia đình và những chuyện đã trải qua toàn bộ nói rất ngắn gọn, rất rõ ràng, mạch lạc, Cẩm Nương lập tức tự đối với nàng sinh ra hảo cảm, hơn nữa, đối với người hầu hạ bên cạnh Trần di nương và những kinh nghiệm của nàng ấy thì càng cảm thấy hứng thú, nhấp một chút trà, rồi hỏi: “Người ở trong nhà của Trần di nương đã làm mấy năm?”

Thanh Ngọc nghe xong liền nhìn Trương mục mục một cái, khom người xuống trả lời: “Hồi Thiếu phu nhân khoản..., hai năm.”

Cẩm Nương không biết kia Trần di nương chết đi đã bao lâu, lại càng không hiểu, vì sao Thanh Ngọc từng hầu hạ qua Trần di nương xong, mà vẫn không chịu đổi chỗ làm như thế?

“Hai năm qua vẫn không có người đến phân công nhận việc khác sao?” Các nô tỳ không có chủ nhân sẽ thì không có nhiều tiền tháng lương, cuộc sống sẽ khó khăn hơn, Thanh Ngọc nhìn chính là một nha đầu lanh lợi, vì sao không ai chịu dùng nàng thế?

Thanh Ngọc sắc mặt biến hóa nhiều lần, khẽ nâng đầu, có chút kinh ngạc nhìn Cẩm Nương một cái rồi mới nói: “Thiếu phu nhân không biết sao? Những người lúc trước từng hầu hạ qua Trần di nương không chết thì cũng bị mất tích, nên trong phủ cũng không phái người ra phân công, nô tỳ cứ ở lại viện đó đã hai năm rồi.”

Cẩm Nương nghe xong lại càng kinh hãi, xem ra, ban đầu Trần di nương chết đi, tất nhiên cũng là có vấn đề, ai, chuyện trong phủ này thật đúng là rất phức tạp a, lần trước nghe Vương Phi nói, Trần di nương vốn là ở Thanh Trà Tiểu Uyển cách chỗ Lưu di nương không xa, lúc trước Thượng Quan mai còn nói muốn để cho Tôn Ngọc Nương lúc gả tới đây, thì sẽ vào ở đó

Nghĩ tới đây, Cẩm Nương cũng không gấp gáp đi hỏi nàng về chuyện của Trần di nương, nên nhìn Trương ma ma một cái rồi nói: “Người này để lại, ngoài ra mười mấy nha đầu khác, còn có ai đã từng hầu hạ qua Trần di nương không?”

Trương mục mục nghe ánh mắt sáng lên, liền tiếp gọi bốn người đi ra ngoài, Cẩm Nương nhất nhất hỏi các nàng chút ít chuyện, sau đó chọn lấy hai người để lại, những người còn lại thì hỏi han một chút rồi tuyển thêm vài người có bốn phận một ít, nên tổng cộng đã tuyển bốn người, những người không được chọn thì cho lui về.

Tú cô đối với Thanh Ngọc rất là vừa ý, nhìn thấy Cẩm Nương chọn trúng nàng đầu tiên thì rất là cao hứng, cũng không đợi Cẩm Nương phân phó, đã bận rộn thu xếp chỗ ở ấy cái nha hoàn, Cẩm Nương nhất thời cũng không có cho phân chia cấp bậc các nàng ấy, nói là trước dùng thử một tháng đã, nếu có thể làm được việc lại thành thực, thì có thể làm nhị đẳng Đại nha hoàn, hiện tại thì mỗi người đều dẫn là tam đẳng nha hoàn, mỗi người đều cơ hội như nhau, có thể thăng vị hay không, đều phải dựa vào bản lĩnh của riêng mình.

Cách làm này của Cẩm Nương để cho Tú cô trở mắt hết một hồi lâu, nàng cho rằng Cẩm Nương sẽ cho Thanh Ngọc làm nhị đẳng, không nghĩ tới Cẩm Nương đều đối xử bình đẳng, nên không khỏi có chút nóng vội, khi đi đến chỗ vắng người, thì ngấp ngừng đối với Cẩm Nương nói: “Thiếu phu nhân, có thể để cho kìa Thanh Ngọc trực tiếp làm nhị đẳng hay không, ta thấy nàng ấy thật sự không tệ.”

Cẩm Nương nghe trong lòng càng lúc càng không vui, Tú cô càng lúc càng ích kỷ, nhưng tâm tư thì cũng không phải dùng trên thân mình, thử nghĩ kỹ thì lại cảm thấy đồng tình, thật đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, chồng của Tú cô đã chết sớm, chỉ có một đứa con trai duy nhất, thật vất vả mới nuôi lớn khôn, nghĩ tới sau này về già phải dựa hoàn toàn vào hần rồi, chẳng qua là, mình sớm đã nói với nàng rồi, hãy đi theo mình, mình sẽ nuôi nàng đến già, ai, chẳng lẽ không phải ruột thịt, thì thật không hết lòng hết dạ với nhau sao?

Nàng ấy đã mở miệng, mình cũng nên cho nàng chút ít mặt mũi, chẳng qua là chuyện trong nhà, thật đúng là không thể toàn bộ giao cho nàng, xem ra ma ma cũng là người khôn khéo hiểu chuyện, từ việc tuyển chọn các tiểu nha đầu hôm nay có thể nhìn ra được, nàng ta quả thật đã cố gắng làm.

Ở trong viện của mình bọn nha đầu liên tục gặp chuyện không may, toàn bộ chỉ bởi vì đã bị người khác mua chuộc, sinh ra hai lòng, hiện tại tuyển thêm người, dĩ nhiên là phải chọn cẩn thận, nàng cố ý đem mấy nha đầu từng hầu hạ qua Trần di nương giữ lại, như thế thì mình có thể bớt lo, vì từ lời kể của Thanh Ngọc có thể nghe ra, Trần di nương nhất định là bị chết kỳ hoặc, mà trong viện không có ở trong viện thì các nàng cũng không được đối đãi tốt gì, chắc đã từng bị chèn ép mà sống qua ngày, một hai năm trời là thời gian không ngắn, khi cuộc sống đang khốn đốn, mà có người nào đó giúp các nàng một lần, thì trong lòng sẽ rất cảm kích, đối với mình sẽ trung thành thêm mấy phần.

Cẩn thận quan sát một thời gian nữa, nếu như Trương ma ma quả thật đối với mình trung thành, sau này chia chuyện của Tú cô đang quản ra chút ít cho Trương ma ma, mình cũng có thể rảnh rỗi hơn, vừa nghĩ như thế, liền đối với Tú cô nói: “Ngài cũng không cần gấp, ta nhìn thấy Thanh Ngọc cũng tốt, chẳng qua là ta muốn ối người cơ hội cạnh tranh ngang hàng, để Thanh Ngọc dựa vào sự cố gắng của mình mà thăng vị, từ đó nàng cũng sẽ cảm thấy tự hào hơn một chút, chuyện ngài bận tâm ta sẽ lưu ý, còn ở phòng quản sự phía trước đã không còn chỗ trống, như vậy đi, gọi Hỉ Quý đến, để cho hắn đi theo Phú Quý thúc học buôn bán đi, ở thành Đông ta có một cửa hàng mắt thấy sắp phải khai trương rồi, bảo hắn đi theo giúp một tay, dù sao làm một gã sai vặt ở trong phủ cũng không có tiền đồ, sau này nếu hắn phát triển rồi, sẽ có thể thăng làm quản sự vân vân, con gái người ta thấy cũng sẽ thích hơn.”

Tú cô nghe được thì ánh mắt sáng lên, Thiếu phu nhân vốn đáp ứng nàng sẽ tìm cho nhi tử một công việc tốt, chẳng qua là trong viện cứ bận rộn, Thiếu phu nhân bị loay hoay mãi, mà nàng cũng không thể không biết xấu hổ mà nói ra, hiện tại Thiếu phu nhân nói là muốn cho nhi tử đi theo lão Phú Quý, nàng liền, đây chính là cho nàng một cái cơ hội tốt bằng trời, nhi tử của mình quá thật thà đáng hoàng, vì chủ yếu cứ bị nhốt mãi ở trong đại viện, cũng chưa từng thấy qua chuyện lạ gì, đi ra ngoài buôn bán, không biết chưa chừng sẽ có được cơ may phát triển, tương lai cũng sẽ tiền đồ hơn, vừa nghĩ như thế, Tú cô liền đem chuyện của Thanh Ngọc để xuống, nhanh chóng hành lễ tạ ơn cho Cẩm Nương, trong lòng rất là vui mừng, Thiếu phu nhân quả thật không có làm phí công bao nhiêu năm uống sữa của nàng, quả thật đúng là người biết ân biết nghĩa.

Sau khi làm xong chuyện của bọn nha đầu, Cẩm Nương liền nhớ đến việc Nhị thái thái đưa cho hộp trà hương ỳnh, nàng vốn tính toán sẽ đưa cho Tú cô đi thăm dò, hiện tại nàng đã sửa lại chủ ý, có thể nhân cơ hội này mà thử Trương ma ma một chút cũng tốt.

Sau khi Tú cô đi, Cẩm Nương liền đem Trương ma ma gọi đến, Trương ma ma vẫn là vẻ mặt chứa ý cười, nàng vốn chính là người mập mạp, hơn nữa nhìn ai vẻ mặt cũng chứa nụ cười, nên khiến người đối diện thân thiết vui vẻ.

Cẩm Nương liền đưa trà hương cho nàng, vẻ mặt rất Trịnh Trọng: “Trương ma ma, nhang này nhờ ngài gửi thử xem, các nàng đều nói rất tốt, nhưng ta làm sao vừa gửi liền thấy có chút ngất ư rồi, họ còn nói là tăng thêm bạc hà, để tinh thần tỉnh táo a.”

Trương ma ma từ trong tay Cẩm Nương nhận lấy rồi gửi gửi, lúc đầu cũng có bộ dạng rất hưởng thụ, nhưng sau lại ánh mắt lại lóe lóe, rồi yên lặng nhìn Cẩm Nương, cuối cùng vừa muốn nói lại thôi.

Cẩm Nương liền nghi ngờ nhìn nàng, khích lệ nói: “Có vấn đề gì không? Cứ nói thẳng không đề phòng.”

Trương ma ma hít một hơi thật sâu, giống như là thật quyết tâm một phen, “Dầu cùng sen hòa chung một chỗ cũng không có sai, bạc hà thì có tác dụng sáng khoái tinh thần, đây cũng là mấy thứ thượng hạng dùng tốt, chẳng qua là nô tỳ muốn khuyên Thiếu phu nhân hãy dùng một phần nhỏ nhang này mới tốt, nô tỳ trước kia vốn là ở trong phủ chế Hương, cho nên, nô tỳ đối với Hương liệu vẫn có hiểu biết một chút, mới vừa rồi khi gửi, vốn cảm thấy dường như có tăng thêm cái gì đó có mùi vị rất nhẹ, lại trộn lẫn trong mấy hương liệu kia, thì người bình thường rất khó phân biệt ra, nhưng cụ thể là cái gì, nô tỳ cũng không biết, chẳng qua nếu Thiếu phu nhân gửi mà thấy không thoải mái, vậy thì đừng có dùng.”

Cẩm Nương vừa nghe khước miệng đã câu lên ý cười, xem ra, mình còn không có nhìn lầm người, mới vừa rồi Trương ma ma đích thị đã trải qua một phen đấu tranh tư tưởng, lấy năng lực của nàng, mà lại chịu mấy chục năm ở trong viện của tướng công làm quản sự phòng bếp, vốn đã kỳ hoặc rồi, nhưng hôm nay xem ra, trước đây nàng không có xuất lực vì không muốn dính vào chuyện giữa các chủ tử, nên vẫn bo bo giữ mình, mặc dù là người không có quyền thế, nhưng lại hiểu biết nhiều, có lẽ, chuyện tướng công trúng độc, nàng cũng biết không ít.

“Ma ma nói đúng rồi, ta trẻ tuổi, không hiểu chuyện, sau này cần phải làm phiền ma ma giúp ta trông chừng mọi chuyện nhiều một chút, bên trong nhang này không biết đến tột cùng là tăng thêm cái gì, ma ma có thể cầm đi giúp ta kiểm tra thực hư không?” Cẩm Nương bày ra một bộ dạng mong muốn học hỏi, giọng nói cũng cực kỳ tôn trọng, làm cho Trương ma ma không khỏi tự sợ run, đồng thời trong lòng nổi lên một tia ấm áp, xem ra, chủ tử này biết rất rõ ràng, ai tốt ai xấu, nghĩ thế ánh mắt của nàng lóe lên một cái.

Trương ma ma cụp mắt xuống, rồi hướng Cẩm Nương thi lễ một cái mới nói: “Thiếu phu nhân nói quá lời, Thiếu phu nhân là chủ tử của nô tỳ, sau này chỉ ngài cần nô tỳ làm cái gì, thì xin ngài cứ việc phân phó là được, nô tỳ nhất định không phụ kỳ vọng của Thiếu phu nhân.”

Cẩm Nương nghe gật đầu hài lòng, lại hỏi: “Ma ma hôm nay tiền tiêu hàng tháng là bao nhiêu mỗi tháng?”

“Hồi Thiếu phu nhân, nô tỳ là nhị đẳng quản sự ma ma, tiền tiêu hàng tháng thật cũng không ít, mỗi tháng năm lượng.” Vẻ mặt rất thần nhiên, vừa không đặc ý cũng không bất mãn.

“Vậy tăng thêm ba lượng đi, mỗi cộng vào tiền tiêu hàng tháng là được, sau này trong nội viện còn có rất nhiều chuyện cần người làm đấy.” Cẩm Nương nhàn nhạt cười nói.

Cũng không có một chút ưu đãi nào, đây chính là phần thưởng cho biểu hiện gần đây của Trương ma ma thôi, nàng còn giữ lại một bước sau, là muốn nhìn xem biểu hiện sau này của Trương ma ma, Trương ma ma nghe xong trong lòng càng thêm thoải mái, nàng mặc dù cũng đã vì Thiếu phu nhân làm qua vài chuyện, nhưng nếu tiền tiêu hàng tháng nâng quá cao quá nhanh, tất nhiên sẽ làm cho những người trong nội viện này đổ kị, ba lượng thì không nhiều không ít, vừa thể hiện được thưởng phạt, mà trong lòng nàng cũng không có gánh nặng, tốt nhất là như thế.

Xế chiều, Cẩm Nương liền từ Tiền viện gọi Phú Quý thúc đến, Phú Quý thúc vốn ở viện phía trước cũng không ít ngày, sớm đã nóng lòng chịu không nổi, hẳn không quen giữ lại, nên hàng ngày cứ như mất hồn vậy, hôm nay Cẩm Nương vừa gọi, hẳn đã vội vàng đi tới.

Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình cùng nhau ở trong khách sảnh gặp Phú Quý, Cẩm Nương liền đem chìa khóa của cửa hàng nhỏ của mình ở thành Đông đưa cho Phú Quý thúc, còn gọi đến ban quản sự của cửa hàng, để cho bọn hắn mang theo Phú Quý thúc đi xem chỗ, muốn để Phú Quý thúc xem trước địa thế thị trường, để sớm ngày đẩy mạnh chuyện làm ăn.

Lại đem nhi tử của Tú cô là Hỉ Quý giao cho Phú Quý, để hắn mang theo, Hỉ Quý lớn lên giống Tú cô, cũng xem như thanh tú, chẳng qua là vẻ mặt hay xấu hổ, đoán chừng do không quen gặp mặt người lạ nhiều, ở trước mặt Cẩm Nương đầu cũng không dám ngẩng lên, cứ khúm núm, Cẩm Nương nhìn liền cau mày, cố ý dặn bảo Phú Quý thúc phải chiều cố hắn nhiều một chút.

Phú Quý thúc thì ngược lại đối với Hỉ Quý rất là hài lòng, “Thiếu phu nhân, buôn bán thật ra rất cần người thành thực, phải nhớ câu làm ăn làm lâu, người đằng hoàng hầu hết đều có thể gọi được khách trở về, có đôi khi, hiền lành cũng là phúc đấy.”

Cẩm Nương nghe Phú Quý nói lời này đã cảm thấy hắn có kiến thức, đối với việc giao Hỉ Quý liền yên tâm rất nhiều.

Tú cô lôi kéo Thanh Ngọc núp ở sau tấm bình phong nghe lén, nhưng Thanh Ngọc lại đối với Hỉ Quý có ấn tượng không tốt lắm, chỉ sợ cũng nhìn không khá cái bộ dạng chậm chạp kia, Tú cô ở một bên nhìn thấy vậy thì nóng ruột, lại đối với nhi tử của mình hận đến ngứa răng, bất quá, cũng rất cảm kích với lời nói của Phú Quý thúc, cuối cùng đã không có làm ình mất hết mặt mũi.

Ngày thứ hai, Lãnh Hoa Đình vẫn nghe theo Cẩm Nương, sai người mời Lãnh Hoa Hiên đến, Lãnh Hoa Hiên rất là cao hứng, vẻ mặt vừa thẹn vừa mừng vừa lo, vào cửa, thì có chút lắp bắp, Cẩm Nương liền cười mời hắn vào, đối với hắn nói: “Tam đệ, tính tình nhị ca ngươi như thế nào chắc ngươi hiểu rõ ràng nhất rồi, hẳn chỉ là nhất thời tức giận thôi, các ngươi từ nhỏ đã có quan hệ là tốt rồi, sao hắn có thể ghét ngươi chứ.”

Lãnh Hoa Hiên nghe hai mắt liền tỏa sáng nhìn Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình vẻ mặt vẫn lạnh lùng, một bộ dạng rất không bình tĩnh, đối với hắn quát: “Không phải là muốn chơi với ta sao? Đứng ở cửa làm chi, làm toàn bộ gió lạnh đều thổi vào trong nhà, ngươi muốn lạnh chết ta à.”

Lãnh Hoa Hiên nghe chẳng những không tức, còn vui vẻ, cười hì hì chạy đi vào, chỉ mấy bước liền đến bên người Lãnh Hoa Đình, ngọt ngào lên tiếng gọi: “Nhị ca.”

Cẩm Nương đang ngồi đoan chính uống trà, bị một tiếng gọi này làm giật mình thiếu chút nữa đã phun đầy mặt Lãnh Hoa Đình.

Lãnh Hoa Hiên thì lại không có chút nào cảm giác khác thường, cứ ở bên cạnh Lãnh Hoa Đình mà ngồi sát vào, với một bộ dạng ngoan ngoãn lấy lòng, Cẩm Nương thật hết chỗ nói rồi, rõ ràng là tuần tú trích tiên kiêu dễ nhìn, tại sao vừa nhìn thấy tướng công nhà mình thì đã trở nên không bình thường rồi.

Lãnh Hoa Đình trợn mắt nhìn Cẩm Nương một cái, đưa tới để Cẩm Nương lau chút ít nước trà trên mặt hắn, Cẩm Nương cười đến vui vẻ, đằng hoàng cầm khăn giúp hắn lau, nhưng vẫn là không nhìn được mà nhìn Lãnh Hoa Hiên cười.

Lãnh Hoa Hiên rốt cuộc vẫn bị nàng cười đến nhột nhột, liền ngượng ngùng ngẩng mặt lên tiếng gọi: “Nhị tẩu.” Giọng nói kia kéo thật dài, mang theo mùi vị làm nũng.

Cẩm Nương lập tức phủ xuống một thân da gà, bất đắc dĩ quay đầu đi, không hề nhìn hắn nữa, một lát sau Phong nhi liền mang trà tới đây dâng lên cho hắn, hắn cũng không đứng dậy đón, mà vẫn ngồi ở bên

cạnh Lãnh Hoa Đình, ngẩng gương mặt lên, trong mắt vốn ôn nhuận hiện giờ như ánh sao lờ lờ tỏa sáng, mang theo thần sắc sùng bái, “Nhị ca, chúng ta đánh cờ được không, người phải nhường cho tiểu Hiên một con, người đã nói rồi đó.”

Phong nhi bưng chén trà, cũng mở to mắt bất khả tư nghị nhìn Lãnh Hoa Hiên, nàng đối với vị Tam thiếu gia này vốn có ấn tượng rất tốt, hôm nay cũng hết chỗ nói với hắn rồi, làm sao một người có khí chất tốt lại có thể trong nháy mắt thay đổi nhiều như vậy a? Nam chủ tử ở trong vương phủ này quả là không có một người nào là bình thường cả.

Bàn cờ dọn xong, Lãnh Hoa Đình cùng Lãnh Hoa Hiên hai người đánh cờ, Cẩm Nương an vị ở bên cạnh, cầm lên áo bào mùa đông tiếp tục trùm cho Lãnh Hoa Đình, thỉnh thoảng cũng xen vào chỉ điểm cho tình hình chiến đấu trên bàn cờ kia.

Hai người đánh rất chú tâm, Lãnh Hoa Đình thỉnh thoảng la việc Cẩm Nương chỉ điểm, còn đem mắt trừng nàng, còn Lãnh Hoa Hiên thì ngẩng đầu đối với Cẩm Nương cười ầm ập, ngồi lâu rồi, không khí càng lúc càng hòa hợp .

Cẩm Nương cũng rất tùy ý đối với Lãnh Hoa Hiên nói: “Tiểu Hiên a, nha đầu Tố Cẩm kia cũng thật đáng thương , nghe nói bị Nhị thẩm Tử đang giam nàng lại, nàng vốn là nha đầu của người, vì thế người nên chiếu cố nhiều một chút nhé.”

Lãnh Hoa Hiên nghe xong thì ánh mắt ngưng trọng, nụ cười vốn đơn thuần trên mặt cũng có chút cứng ngắt, mặt mày không thay đổi nhiều chỉ á một tiếng, rồi không lên tiếng nữa, chỉ tiếp tục cùng Lãnh Hoa Đình hạ quân cờ.

Cẩm Nương thấy liền nói tiếp: “Hôm qua ta đi Đông phủ, nhìn thấy Yên nhi đang khóc, ai, ta cũng là trong lòng có thẹn, sớm biết thế này thì ngày đó nên đem nha đầu Tố Cẩm kia nhận lấy, dù sao thêm một phần cơm của nàng cũng sẽ không thiệt hại gì, người nói xem, hài tử trong bụng nàng ta là của ai thế, người nào mà vô tình vô nghĩa như vậy, chiếm thân thể của nàng, lại còn muốn vứt bỏ nàng, ngay cả xương thịt của mình mà cũng bỏ mặc, làm như vậy thật quá thất đức. Nghe Nhị thẩm Tử nói ngay cả cơm cũng không chịu cho nàng ăn no, ai, có mang hài tử rồi, nếu có gì không hay xảy ra, sẽ một thi hai Mệnh đó.”

Lãnh Hoa Hiên sắc mặt càng nghe càng đen, cuối cùng thiếu thì kiên nhẫn, ngẩng đầu u oán nhìn Cẩm Nương một cái, “Nhị tẩu.”

Cẩm Nương nghe vội nói: “Tốt tốt tốt, ta không nói, không nói, ai, còn không phải tại ta mềm lòng sao? Ngày đó nha đầu kia quỳ gối trước mặt của ta khóc lóc, hôm nay nhớ tới, nàng thật đúng là đáng thương a, nếu. Một ngày kia bị chết. Ai nha, ta sẽ thấy ác mộng mất, nàng có thể trách ta hay không.” Nói không nói, lại kêu ca dài dòng lắm điều thành một chuỗi dài, khiến Lãnh Hoa Hiên nghe đến đầu đầy mồ hôi.

Ngẩng đầu cầu trợ nhìn Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình ột cái Thiết Sa Chưởng vào đầu của hắn, trách mắng: “Chị dâu nói chuyện thì phải nghe, một mình người đã làm gì tự mình rõ ràng, người trong phòng của người làm sao lại bị người khác làm mang thai? Hay là người vẫn giống như trước kia, gặp chuyện là bỏ chạy?”

Lãnh Hoa Hiên bị Lãnh Hoa Đình nói đến thần sắc buồn bã, ủy ủy khuất khuất kêu một tiếng: “Nhị ca, tiểu Hiên đã sửa lại rất nhiều, người. Người không nên nhớ đến chuyện lúc còn bé nữa.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền đem bàn cờ đẩy, nhìn hắn chằm chằm nói: “Hừ, khi đó người làm cái gì? Người có thể quên mất còn ta sẽ không quên, hôm nay không phải người cùng hắn có quan hệ rất tốt sao, còn tới thăm ta làm chi? Người cùng hắn đi chơi đi, kẻ cận hắn là được, đừng tìm ta nữa.”

Vừa nói vừa đẩy xe lăn đi vào nhà, Lãnh Hoa Hiên nóng nảy, nhanh chóng kéo lấy xe lăn nài nỉ: “Nhị ca, người đừng giận, ta biết ta đã sai lầm rồi, một hồi trở về ta sẽ cố gắng đối tốt với Tố Cẩm , người đừng không để ý tới ta.”

Vừa dứt lời, thì đã nghe ngoài viện có người khóc la: “Tam thiếu gia, Tam thiếu gia, mau mau cứu gia tỷ, van xin ngài.” Thanh âm kia rất thê lương, giống như là của Yên nhi .

Cầm Nương nghe liền bảo Phong nhi đi ra ngoài xem, màn cửa mới vén một nửa, thì thấy Yên nhi khóc nhào vào, quỳ bên cạnh Lãnh Hoa Hiên khóc rống nói: “Tam thiếu gia, mau, mau cứu gia tỷ đi, nàng sắp không được rồi, Nhị thái thái. Nhị thái thái không biết cho nàng ăn cái gì, sáng sớm đã đau bụng, xin mau chút mời thái y đi a.”

Lãnh Hoa Hiên nghe được thì ngẩn ra, lập tức đứng lên, vội vàng chạy ra phía ngoài, Cầm Nương nhìn nóng nảy, ở phía sau đuổi theo nói: “Tam đệ, Tam đệ, ngàn vạn lần đừng vọng động a.”

Yên nhi thì lễ qua loa cho Cầm Nương một cái, rồi xoay người cũng đuổi theo Lãnh Hoa Hiên.

Cầm Nương liền đứng ở cửa nhìn bóng lưng đi xa kia mà nở nụ cười, hôm qua cố ý dạy Yên nhi dùng thịt heo cùng củ ấu nấu chung với nhau cho Tổ Cầm ăn, mà hai loại đồ kia tách ra, thì vốn không thành vấn đề, nhưng hợp ở chung một chỗ ăn thì có độc, hơn nữa độc tính phát tác chậm, lại không có trí mạng, Nếu Tổ Cầm ăn vào buổi trưa ngày hôm qua, hiện tại mới phát tác cũng rất bình thường, Yên nhi thì vẫn trông coi lau chùi trong nhà Nhị thái thái, mà những chuyện này đâu chỉ làm một thoáng là xong, cho nên, buổi sáng Yên nhi không có thời gian để chứng cho Tổ Cầm ăn, nàng hiện tại phát tác cũng chính là do ăn xong điểm tâm của Nhị thái thái đưa đi, vì thế, Yên nhi mới có thể cho rằng là Nhị thái thái hạ độc ở trong thức ăn của Tổ Cầm, lúc này hoàn toàn hợp với kế hoạch của Cầm Nương.

Mới vừa rồi lấy theo vẻ mặt của Lãnh Hoa Hiên mà nhìn, thì hài tử trong bụng Tổ Cầm hẳn là của hắn, chẳng qua vì hắn còn chưa cưới chánh thê, mà ở thời đại này, chánh thê không vào cửa, cho dù thu nhiều tiểu thiếp cùng nha hoàn thông phòng hơn nữa cũng không được sinh nhi tử trước, nếu không, chính là đối với chánh thê không tôn kính, thêm nữa, Nhị thái thái rõ ràng là muốn cùng Trữ vương phủ kết thân, Lãnh Uyển thân phận quý trọng, thì sẽ càng không chấp nhận được chuyện như vậy phát sinh, cho nên, Lãnh Hoa Hiên mới không chịu thu Tổ Cầm vào phòng, mà Nhị thái thái thì lại không thể đối với cháu nội mình hạ nặng tay, nên mới bị rơi vào tình cảnh hiện tại.

Lúc này Lãnh Hoa Hiên trở về, không chừng sẽ tìm Nhị thái thái náo loạn, bởi vì Cầm Nương cũng nhìn ra được, hắn đối với Tổ Cầm vẫn còn có mấy phần tình nghĩa, vừa rồi lại bị Lãnh Hoa Đình dạy dỗ một trận, nên đích thị là trong lòng càng tăng thêm thẹn ý. Bị mẹ ruột độc hại nữ nhân mình yêu thích cùng con ruột của mình, cảm giác tuyệt đối không dễ chịu, Cầm Nương thật rất muốn đi nhìn sắc mặt hiện giờ của Nhị thái thái, nhìn xem nàng còn giữ vững được bộ dáng trong trẻo lạnh lùng cao ngạo kia không a.

Đứng ở cửa một hồi, thì cảm giác gió thổi ở trên người có chút lạnh, đột nhiên nàng cảm thấy chẳng biết lúc nào mình cũng trở nên lãnh huyết vô tình đến thế, tuy nói Nhị thái thái thật đáng ghét, nhưng Tổ Cầm cùng hài tử trong bụng nàng vô tội, may mà thứ đó chỉ làm Tổ Cầm đau bụng, nếu chỉ như vậy mà có thể để cho Lãnh Hoa Hiên đối với Tổ Cầm nổi trách nhiệm, thì coi như là đang giúp mẫu tử các nàng rồi.

Hơn nữa, lấy thủ đoạn hơn người của Nhị thái thái, Tổ Cầm sớm muộn cũng sẽ chết, đứa bé kia cũng không biết có thể sinh hạ ra hay không, để cho Lãnh Hoa Hiên tỉnh táo, biết đâu ngược lại có thể cứu mẫu tử các nàng.

Xoay người, giữa lòng mây vẫn là mang theo chút không đành lòng, thì một cái tay liền nắm lấy tay nàng, ầm ập mà chặt chẽ, để cho trong lòng Cầm Nương cũng ầm ập theo, nàng ngược mắt, liền thấy con người đen nhánh như mực của hắn, nó sâu thẳm như đầm, vừa thâm tình vừa lo lắng nhìn nàng, “Nương tử, vào đi thôi, nơi này lạnh.”

Trong lòng Cầm Nương uất khí vẫn chưa giải tỏa, cần gì quá mềm lòng, người ta đối với trượng phu mình hạ thủ, có từng hổ thẹn trong lòng chưa?

Nhẹ nhàng đẩy hắn, cả hai vào trong phòng.

Trong nhà, hai người đều lặng yên không nói gì, Lãnh Hoa Đình lệch người qua trên ghế, chống lấy nửa khủy tay rồi đọc sách, Cầm Nương thì nửa ngồi nửa dựa vào phía trước hắn, cầm món áo choàng trong tay mà không có động một châm nào, cứ ngơ ngác, không biết là suy nghĩ cái gì.

Một lát sau Tử Tứ nhi vén rèm đi vào nói: “Thiếu phu nhân, Nhị phu nhân đã tới, đang ở chỗ Vương Phi, Vương Phi cho người đến mời ngài đi qua.”

Cẩm Nương nghe được ánh mắt liền sáng lên, Nhị phu nhân tại sao lại tới đây, là tới nhìn mình sao? Trong lòng vui mừng, cả người cũng kích động lên, đứng dậy liền hướng phía ngoài mà đi

Thì vạt áo sau lại bị kéo lấy, nàng quay đầu lại, chỉ thấy Lãnh Hoa Đình đang đem mắt tròng nàng: “Nhìn nàng nè, ăn mặc tùy tiện rồi loạn loạn, cũng không có trang điểm trang phục lại mà đòi đi, một hồi Nương ta nhìn thấy, còn tưởng rằng ta bạc đãi nàng, không cho nàng ăn ngon mặc đẹp đó.”

Cẩm Nương bị hấn nói xong thì quần bách, cúi đầu nhìn lại một thân của mình, cũng không còn cái gì không ổn a, nhìn lại trong mắt của hấn ẩn chứa chút không tự tại, đột nhiên hiểu, đây là nỗi bận tâm trong lòng người chồng, con rể ở trước mặt trưởng bối và mẹ vợ cần phải biểu hiện được tốt hơn, mình nhược ăn mặc ngăn nắp xinh đẹp khi đi ra ngoài, hấn ở trước mặt Nhị phu nhân cũng sẽ có chút tự hào.

Vừa nghĩ như thế, Cẩm Nương liền nghe lời ngoan ngoãn đi đổi một bộ y phục gấm màu xanh nhạt có viền tơ quanh vạt áo, phía dưới là váy hoa xòe, mang ngọc bích trăm trên đầu đổi thành kim bộ dao, trên tay mang theo một đôi vòng tay vàng nạm ngọc, trang phục chỉnh tề xong đứng ở trước mặt Lãnh Hoa Đình xoay một vòng, tự luyến hỏi: “Như thế nào, tướng công, đẹp không?”

Lãnh Hoa Đình nhìn liếc nàng một cái, vừa tung tay nàng nói: “Đi thôi, không sợ Nương ta chờ lâu sao?”

Cẩm Nương bị hấn kéo một lão đảo, thiếu chút nữa đã giẫm phải làn váy của mình, mím miệng đem mắt đi tròng hấn, “Rõ ràng là thích muốn chết, mà hàng ngày cứ mở miệng thúi, nói tiếng đẹp lắm thì sẽ bị gì sao.”

“Xấu thì chịu xấu đi, ta cũng không có chê, mà còn tự luyến như thế, ai, một hồi ta phải hỏi thăm Nương xem, tại sao nàng lại xấu như vậy a.” Lãnh Hoa Đình nghe xong thở dài, rất là bất đắc dĩ nói với nàng thế.

Hai người cãi nhau cho đến khi vào trong viện Vương Phi, Ngọc Bích cười dài ra đón, “Thiếu phu nhân ngày hôm nay nhìn khí sắc thật là tốt, y phụ người mặc thật là đẹp đó.”

Cẩm Nương nghe đã nhường mảy liếc nhìn Lãnh Hoa Đình, xem đi, thoáng qua một cái đã có người khen ta rồi đấy.

Lãnh Hoa Đình nhìn nàng rồi mắt trợn trắng, Ngọc Bích ở một bên thấy vậy liền cười, Nhị thiếu phu nhân thật đúng là giỏi, Nhị thiếu gia là người khó chung đụng nhất trong phủ, suốt ngày nhìn trời không để ý tới người không nói, mỗi khi bực lên là sẽ cầm đồ đập người, nhưng lại đối với Nhị thiếu phu nhân rất tốt, thật là vô quýt dày có móng tay nhọn

Vừa vào cửa, liền thấy Nhị phu nhân đang ngồi ở dưới tay Vương Phi, đang cùng Vương Phi nói gì đó, Cẩm Nương đẩy Lãnh Hoa Đình đi thêm vài bước, trước hành lễ với Vương Phi xong, mới nhìn hướng Nhị phu nhân.

Cũng một khoản thời gian không thấy, Nhị phu nhân so với lúc trước hao gầy chút ít, Cẩm Nương nhìn thấy lỗ mũi liền ề ảm, vừa mừng vừa lo, cũng không biết Đại phu nhân đã hết bệnh chưa, trong phủ phần lớn chuyện sợ đều là Nhị phu nhân giải quyết, nhưng lại không thể tự mình làm chủ, mọi việc còn muốn phải đi hỏi ý tứ Đại phu nhân mới được, mà Đại phu nhân lại hận nàng tận xương, một việc mà bắt đi làm, sợ là so sánh với ba bốn việc cộng lại còn khó khăn một nhọc hơn.

“Nương, tại sao ngài lại tới, là tới thăm Cẩm Nương sao?” Cẩm Nương nhích một tí đến bên cạnh Nhị phu nhân, nhẹ nhàng hỏi.

Nhị phu nhân từ khi Cẩm Nương vào cửa, đã nhìn nàng không dời mắt, nữ nhi giống như là cao lớn không ít rồi, gương mặt cũng nở nang rất nhiều, khóe mắt đầu lông mày đều là sắc mặt vui mừng, cả người nhìn thân thanh khí sáng hơn, Nhị phu nhân nhìn thấy trong lòng liền vui mừng, xem ra, Cẩm Nương ở Vương Phủ trôi qua không tệ đây.

“Hôm nay một là tới bái kiến Vương Phi, thứ hai đương nhiên là tới thăm người, thứ ba chính là hôn kỳ của Nhị tỷ người cũng sắp đến rồi, Đại phu nhân thân thể không tốt lắm, nên lão thái thái đã cho ta tới cùng Vương Phi thương lượng chuyện Nhị tỷ người xuất giá.”

Cẩm Nương lúc này mới nhớ tới, thật đúng là đến thời gian Tôn Ngọc Nương xuất giá rồi, Ngọc Nương nguyên chính là tỷ tỷ, lẽ ra hấn phải xuất giá trước mình, chẳng qua là nàng xảy ra chuyện kia, Tôn gia

cùng Vương Phủ đều cảm thấy đây là chuyện đáng xấu hổ, nên cố ý để ỉn thành hôn trước, dùng chuyện tốt để che dấu một chút, chẳng qua là, Ngọc Nương không phải là ở trong phủ nào loạn không chịu gả sao? Chẳng lẽ hiện tại chịu rồi?

Nhưng chuyện này nàng cũng không nên hỏi ở Vương Phi trước mặt, cũng không thể nói cùng Vương Phi, là Tôn Ngọc Nương không muốn gả cho Lãnh Hoa Đình, mà muốn gả cho tướng công nhà mình, Tôn Ngọc Nương có thể không cảm thấy mất thể diện, nhưng mình thì cảm thấy thẹn, bất quá, nhìn hai đầu lông mày Nhị phu nhân hàm chứa lo lắng, sợ là Tôn Ngọc Nương ở nhà nào loạn không ít, lão thái thái bị bức đến bất đắc dĩ rồi, chỉ ước gì sớm đem nàng gả đi ra ngoài thôi, nếu không, theo như lễ mà nói, phải là gia trưởng nhà trai đi đàn gái bái hội thương nghị chuyện rước dâu này mới đúng, hôm nay thì ngược lại Nhị phu nhân phải tự mình quá phủ tới hỏi Vương Phi, chỉ cái này cũng đã đủ mất thể diện rồi, giống như là cô nương đàn gái không ai thêm lấy, phải cầu xin nhà trai để gả vậy, nhưng là một đích nữ đứng đắn, mà phải cầu xin trước làm tiểu thiếp người ta, mặt mũi này nha thật đúng là bị vứt xuống nền nhà, không trách được Đại lão gia không chịu đi, mà phái Nhị phu nhân tới, Đại phu nhân nói là thân thể không tốt, đoán chừng cho dù thân thể tốt lắm, cũng không nguyện đi lãnh cái xấu này.

Cầm Nương ở một tiếng, rồi ngồi vào bên cạnh Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình tự mình đẩy xe lăn đến trước mặt Nhị phu nhân, cung kính khom lưng thì lễ một cái, động tác ưu nhã, vẻ mặt lễ phép, thấy vậy Vương Phi ở bên cạnh trợn to mắt.

Đình Nhi không phải là đối với người nào cũng hữu lễ đâu, xem ra, thật đúng là cho Cầm Nương mặt mũi, nếu không phải đem Cầm Nương cưng chiều đến trong xương đi, hẳn đâu chịu cùng người ta cúi đầu hành lễ, mình cũng đã có sáu năm không có được hân hạnh lễ rồi, trong lòng vừa chua vừa vui mừng, bất kể thế nào, thì đứa nhỏ này cũng không phải là người vô lý.

Vì là mẹ ruột Cầm Nương tới, nên Vương Phi rất có kiên nhẫn cùng Nhị phu nhân thương lượng chuyện rước dâu, Cầm Nương liền cùng Lãnh Hoa Đình ở một bên đằng hoàng nghe, bởi vì chuyện này vốn đã sớm thương lượng xong, Nhị phu nhân tới đây cũng chỉ là xác minh một lần nữa thôi, cho nên, song phương trò chuyện với nhau thật vui vẻ, không mất bao lâu, thì Nhị phu nhân đã đứng dậy muốn cáo từ, Vương Phi nghĩ tới chuyện này dù sao cũng nên hỏi Thượng Quan mai một chút mới tốt, dù sao Thượng Quan mai là thể tử phi danh chính ngôn thuận, mà chuyện sau khi Ngọc Nương vào cửa, thì tất cả lễ nghi phải do nàng lo liệu mới phải, nên liền phái người đi mời lên Thượng Quan mai, vì vậy Nhị phu nhân liền bị giữ lại một hồi nữa.

Vương Phi lại nói có việc phải rời đi một chút, Cầm Nương nhìn nàng ngay cả Thanh Thạch cùng Ngọc Bích cũng mang đi, liền biết là nàng muốn để lại thời gian ỉn mẹ con mình nói chuyện riêng tư, hiểu ra trong lòng liền ảm áp, rất là cảm kích Vương Phi chu đáo.

Vương Phi vừa đi, Cầm Nương cũng bắt chập Lãnh Hoa Đình đang ở đây, nhoáng một cái đã nhào vào trong ngực Nhị phu nhân, lắc lắc thân thể làm nũng nói: “Nương, con nhớ người chết được.”

Nhị phu nhân yêu thương nhìn nàng, đưa ngón tay chỉ trán nàng nói: “Đều đã lớn như vậy rồi, còn làm nũng, để cho Đình Nhi nhìn thấy sẽ không hay.”

Cầm Nương mới bất kể Lãnh Hoa Đình thấy thì thế nào, dù sao hân suốt ngày chỉ có miệng thối, cho tới bây giờ cũng không có khen ngợi mình nửa câu, lắc lắc đầu ... Vừa quay lại nhìn Lãnh Hoa Đình, lại thấy hai mắt hân sáng lấp lánh và trông suốt, vẻ mặt thì sùng nịnh nhìn mình, phảng phất như mình đang nằm trong ngực hân làm nũng vậy, không khỏi đỏ mặt lên, đối với hân giận một cái, làm trò trước mặt mẹ của mình như thế, cái ánh mắt kia đúng đốt người như thế được không, cũng không sợ Nương cười nữa.

Lãnh Hoa Đình cũng không cho là vậy, còn cố ý đối với nàng nhún mày, trên gương mặt đẹp để tràn ra một nụ cười lóa mắt.

Nhị phu nhân nhìn nữ nhi cùng con rể làm trò liếc mắt đưa tình trước mặt mình, nàng không giận ngược lại còn cười, tâm tư của một người mẹ, chỉ cần nữ nhi gả được tốt, được vị hôn phu thương, đó chính là sự vui mừng lớn nhất.

“Nương, Nhị tỷ ở nhà không có nào loạn sao, hôm nay sao đem ngài sai tới đây?” Cầm Nương ngại ngần quay đầu, rốt cuộc cũng nhớ đến chuyện trong nhà, nên hỏi.

Nữ nhi lại làm trò trước mặt con rể mà hỏi thế, chứng tỏ là nàng là tin tưởng con rể, không ngần ngại để con rể biết chút chuyện, vừa nghĩ như thế, Nhị phu nhân thật cũng không có hàm hồ, nói thẳng: “Tìm cái chết, còn náo loạn mấy lần, trước trận này còn âm ỉ muốn đi làm ni cô, mẹ của người cũng bị nàng làm tức giận đến trúng gió, hôm nay nửa người bị liệt, lên giường không được nữa, ai, người nếu rảnh, thì trở về thăm nàng một chút đi, đừng làm cho nàng lúc nào cũng luôn miệng, nói người bất hiếu.”

Thì ra quả thật là như thế, cũng không biết là nói Tôn Ngọc Nương ngu xuẩn hay nói nàng trẻ con, thật cho là tất cả mọi người sẽ thay đổi theo tâm ý của nàng sao? Dù muốn làm gì thì làm cũng không thể đến trình độ này, nàng cho rằng nàng là ai đây.

Bất quá Đại phu nhân thật đúng là trúng gió a, chuyện này Cẩm Nương thật không nghĩ tới, thật là ông trời có mắt, báo ứng không nhỏ a, người làm nhiều chuyện ác sẽ có báo ứng đó.

Không bao lâu, Vương Phi đã trở về, đoán là hai mẹ con đã nói xong lời cần nói, mà nàng là chủ mẫu trong nhà, mà đem khách nhân bỏ mặc quá lâu cũng không lễ phép.

Thượng Quan mai vẫn là không có tới, chỉ có tiểu nha đầu đi mời trở về, nói là thể tử phi thân thể khó chịu, mọi việc xin mời Vương Phi làm chủ là được.

Cẩm Nương cũng biết Thượng Quan mai trong lòng đang kìm nén bức bối, những chuyện như vậy nàng đích thị là không muốn nhúng tay, nên đành bỏ mặc cho xong, như không dính líu tới mình, ai nguyện ý đem tiểu thiếp của lão công mình ghèn vào cửa a, nàng tức giận tỏ ý thẳng thừng thế, mới chẳng muốn giả bộ hiền thực đi xử lý, làm mà không tốt, tương lai sẽ bị người mang ra làm đầu đề câu chuyện để nói, chuyện này dù làm tốt làm xấu thì cũng đều khiến cho Thượng Quan mai khó chịu, còn không bằng đẩy qua một bên.

Nhị phu nhân thấy thế cũng không để ý, nàng chỉ để ý có thể hoàn thành nhiệm vụ hôm nay là được, về phần thể tử phi tương lai sẽ đối đãi Tôn Ngọc Nương như thế nào không phải là chuyện nàng có thể quan tâm, cho nên liền cáo từ đi trở về.

Cẩm Nương đẩy Lãnh Hoa Đình đem Nhị phu nhân đưa tới cổng trong, lúc quay lại, thì đụng phải Vương Phi đang mang theo Ngọc Bích hướng bên này đi đến, Cẩm Nương thấy không khỏi kinh ngạc: “Nương, ngài muốn đi nơi nào thế?”

Vương Phi đi được cũng không gấp, vừa lúc gặp phải Cẩm Nương, liền nói: “Mới vừa rồi bên Nhị thẩm Tử phái người đến mời Nương đi qua, nói là trong phủ nàng đã chết một nha đầu, Tam thiếu gia cũng vì chuyện này mà cùng Nhị thẩm Tử rùm beng lên, Nhị thúc người đứng lúc không ở nhà, nên bảo ta đi hòa giải.”

Cẩm Nương vừa nghe, khóe miệng liền gợi lên ý cười, cuối cùng đã nhìn thấy hiệu quả rồi, vừa lúc có thể đi xem náo nhiệt một chút, trước giờ mình luôn là làm diễn viên, lúc này, cũng phải inh đi xem một chút kịch hay mới được.

Vì vậy liền đối với Vương Phi nói: “Nương, ta cùng ngài quá đó xem đi.”

Vương Phi nhìn một cái liền thấy khóe miệng Cẩm Nương mang ý cười, liền cười gật đầu, Vương Phi cũng biết Cẩm Nương đối với Đông phủ không có hảo cảm, lúc này chắc là muốn nhìn náo nhiệt, bất quá, trong lòng mình không phải cũng nghĩ như vậy sao?

Hiếm thấy chính là, Lãnh Hoa Đình cũng giạt tay Vương Phi nói: “Nương, Tiểu Đình cũng muốn nhìn, tiểu Hiên sẽ nghe lời của Tiểu Đình.”

Vương Phi nhìn đôi mắt nhi tử đơn thuần sạch sẽ, trong lòng thấy đau xót, sáu năm trước, Đình Nhi cùng Hiên nhi là thân thiết nhất, cũng không biết như thế nào mà khi lớn lên, liền không hề thấy lui tới nữa, mà tính tình Đình Nhi càng ngày càng trở nên cô tịch, hẳn khó được lúc muốn cùng đi, vì vậy nàng nhanh chóng gật đầu, rồi để Cẩm Nương đẩy xe lăn, cùng nhau đi Đông phủ.

Vừa vào trong viện Nhị thái thái, xa xa chỉ nghe thấy tiếng khóc kêu trời gọi đất của Yên nhi, lại còn có tiếng rống giận dữ của Lãnh Hoa Hiên, “Tại sao, tại sao lại hại nàng, không phải là đã sớm thương lượng xong rồi sao, phải chờ nàng đem con sinh hạ ra sao? Ngài. Ngài là mẹ ruột của ta sao? Ngài cũng đã biết, trong bụng của nàng chính là cháu nội ruột của người?”

Vương Phi nghe liền ngây ngốc, chần chờ , có nên đi vào hay không, Nhị thái thái đang ở trong nhà nổi lên giận dữ, thì nghe tiểu nha đầu báo nói Vương Phi tới, trên mặt nàng hiện ra một trận kinh ngạc, chuyện ám muội ở trong viện như thế, làm sao lại kinh động đến Vương phi rồi.

Nhưng nàng là người rất có lễ nghĩa nên vẫn đi ra đón, vừa nhắc mâu, đã thấy Cẩm Nương đẩy Lãnh Hoa Đình đi tới, thì sắc mặt càng thêm khó coi .

“Vương tẩu sao hôm nay rồi rảnh mà tới đây thế?” Trong lòng cũng đang suy nghĩ, trong nội viện này thật đúng là càng ngày càng không sạch sẽ, đây rõ ràng là có người chạy đi báo tin.

Vương Phi vừa nghe lời này cũng thấy kỳ, nhưng vẻ mặt vẫn ân cần đối với Nhị thái thái nói: “Nhà Lão Nhị, không phải là người sai người đi mời ta qua đây sao? Làm sao lại hỏi như thế chứ?” Vừa nói vừa quay đầu tìm cái nha đầu đưa tin kia, nhưng làm sao cũng không có tìm được.

Cẩm Nương liền nhớ lại, nha đầu kia vốn là đi ở phía trước dẫn đường cho Vương Phi , chẳng qua là thoáng chốc ở chỗ khúc quanh, liền chạy mất, giống như là đi Tây phủ vậy, chẳng lẽ, là Tam thái thái biết trong Đông phủ có chuyện, nên đặc biệt sai người đi báo tin ?

Nhị thái thái vừa nghe, cũng biết còn tiếp tục truy cứu vấn đề này cũng không có ý nghĩa gì, tới thì cũng đã tới rồi, lại còn mang tâm ý quan tâm giúp đỡ, vậy làm sao có thể đem người đuổi đi đây?

Không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng cười đem Vương Phi cùng Cẩm Nương đón đi vào, Lãnh Hoa Hiên đang gân cổ lớn tiếng ở chánh đường, thấy Vương Phi tới, nên cũng biết điều một chút tiến lên hành lễ, nhưng vừa thấy Lãnh Hoa Đình thì khóc lên, “Nhị ca, người chờ đứng lắm, tiểu Hiên thật là vô dụng a.” Một bộ dạng của hài tử bị ủy khuất khi nhìn thấy gia trưởng xong thì chạy tới khóc lóc kể lể để tố cáo .

Lãnh Hoa Đình cũng chán ghét trừng mắt nhìn hấn một cái nói: “Người vô dụng cũng không phải là một lần hai lần, khóc quý a, bao nhiêu người ở đây, khóc đến mặt mũi không còn gì.”

Lãnh Hoa Hiên vừa nghe, lại càng thương tâm, sau đó hướng Nhị thái thái nói: “Từ nhỏ đến lớn ta cái gì cũng nghe ngài nói, ngài nói gì ta nghe đó, nhưng lần này, ta cũng đã cầu xin ngài, phải là cầu xin ngài, chỉ cầu để ấu tử nàng một con đường sống thôi, ngài. Ngài lại muốn hại chết các nàng, ngài không đau lòng sao? Đó cũng là cốt nhục mà ngài truyền xuống đó.”

Vương Phi nghe liền nhú lông mày nói: “Hiên nhi, không được đối với Nương người vô lễ, có lời gì từ từ nói, lớn tiếng gào thét như vậy, không quy không củ , còn ra thể thống gì.”

Lãnh Hoa Hiên vừa nghe lời Vương Phi nói..., thì ngậm miệng, nhưng vẫn oán hận nhìn Nhị thái thái.

Nhị thái thái giận đến tay cũng run rẩy, đứa con trai này càng ngày càng không nên thân, ở trước mặt Vương Phi mà hấn cũng có thể nói lời hồ đồ ấy sao, cả Đông phủ đã bị hấn làm mất hết mặt mũi, nhưng hấn hết lần này tới lần khác còn mang vẻ mặt chính khí hùng hồn, không phải chỉ là nô tỳ thôi sao, có cần gì nó mà bất kính quá tháo với mình không?

“Tiểu súc sinh, người hồ ngôn loạn ngữ nữa, một hồi để cha người về, đem người nhốt vào Từ Đường đi.”

Lãnh Hoa Hiên nghe xong liền hừ lạnh một tiếng, “Nhốt à, ngài cũng không phải là lần đầu giam cầm ta, từ nhỏ khi ta có nửa điểm là không như ý ngài, là ngài liền nhốt ta, hừ, trong lòng ngài, khi nào đã xem ta là nhi tử chứ, bất quá chỉ là công cụ giúp ngài lộng quyền mà thôi.”

Lời này vừa nói ra, Nhị thái thái lại càng tức giận, xông qua muốn đánh hấn, thì Vương Phi bước lên phía trước ngăn lại, đối với Lãnh Hoa Hiên nói: “Hiên nhi, người đừng nào loạn nữa, còn vô lễ với phụ mẫu như thế, là ta sẽ dùng gia pháp .”

Gia pháp là cái gì Lãnh Hoa Hiên tất nhiên rõ ràng, hấn cũng biết, Vương Phi bất quá chỉ hù dọa hấn mà thôi, nhưng Vương Phi rất cuộc cũng là chủ mẫu đứng đầu mẫu một phủ, hấn vẫn còn có chút sợ uy nghiêm của Vương Phi, vì thế nhất thời liền ngậm miệng, chỉ yên lặng nhìn chăm chăm Nhị thái thái.

Cẩm Nương nhìn thấy hết thảy, trong đầu liền suy nghĩ, nàng vốn cho rằng Lãnh Hoa Hiên không phải là người chẳng lý trí như thế, cho dù có đối với Nhị thái thái tức giận, cũng sẽ không chọn thủ đoạn trẻ con quát tháo nào loạn như vậy, từ lần đầu tiên gặp mặt, nàng thấy được ánh mắt hấn rất sạch sẽ, nhưng không giống như người đơn thuần.

Huống chi còn làm trò ở trước mặt người ngoài, lớn mật hỗn láo với mẹ ruột mình thế, thật sự không hợp lẽ thường lắm, chẳng lẽ, hết thấy mọi chuyện hần làm chẳng qua là để cho tướng công nhà mình nhìn sao. Rồi lại không giống, nếu vậy, hần vì sao muốn lấy lòng tướng công nhà mình như thế ? Nhìn bộ dáng kia của Nhị thái thái cũng không giống đang cùng hần diễn trò, nếu không, hai mẫu tử này cũng quá mức đáng sợ đi.

Đang lung tung phỏng đoán, đã nghe Nhị thái thái nói: “Vương tẩu, ta quả thật không có đối với nha đầu kia hạ thủ, đứa nhỏ này nói thế nào cũng không chịu tin ta, ai, cũng là người sắp thành thân rồi, tại sao càng lúc càng chẳng nên người như thế.”

Trong giọng nói lộ ra sự bất đắc dĩ cùng đau lòng, ánh mắt nhìn Lãnh Hoa Hiên cũng nổi lên lệ quang, xem ra, Nhị thái thái thật sự vừa tức vừa thương tâm đây.

“Hừ, bản thân mình sai mà không chịu nhận, ngai lúc nào mà chịu thừa nhận lỗi do mình chứ? Thành thân? Các người chưa từng hỏi qua ý của ta, hỏi ta có thích người muốn kết hôn hay không? Bất quá chỉ là kết quả mà các người tự cân nhắc hơn thiệt xong, mà ta chính là một con cờ trong tay các người.” Lãnh Hoa Hiên nghe xong lời nói của Nhị thái thái ..., thì hừ lạnh một tiếng, cuối cùng tức quá, không muốn nhìn Nhị thái thái nữa, liền xoay người đi ra ngoài.

Nhị thái thái cả giận nói: “Tiểu súc sinh, người đi đâu vậy?”

Lãnh Hoa Hiên quay đầu lại thê lương buồn bã cười một tiếng, trong mắt hàm chứa nồng đậm đau thương, cước bộ có chút lảo đảo, trầm thấp nói: “Ta đi xem đại phu có chữa hết cho nàng không, nếu là nàng chết thật rồi, ta.”

Cầm Nương nhìn thấy vậy trong lòng cũng có chút thẹn Ỗ, rốt cuộc là mình đã hại Tố Cầm, một hồi mình cũng đi xem một chút, hình như thứ đó chỉ bị đau bụng thôi, sẽ không chết người, uống nhiều nước một chút, hẳn là sẽ không có chuyện gì, trong lòng vừa nghĩ, thì có chút gấp gáp, Tố Cầm là người vô tội, nên ngàn vạn lần đừng có chuyện gì a.

Lãnh Hoa Hiên đi ra không được mấy bước, lúc lướt qua Lãnh Hoa Đình , thì vạt áo bị Lãnh Hoa Đình kéo lấy, hần thống khổ cúi đầu, “Nhị ca.” Đường như muốn khóc lên vậy.

“Ta với người cùng đi.” trong mắt Phượng tình khiết của Lãnh Hoa Đình không chứa nửa điểm tạp chất, thanh âm cũng ôn nhu hơn, Lãnh Hoa Hiên dừng một chút, rồi gạt đầu, quay người lại đẩy xe lăn Lãnh Hoa Đình ra, hai người cùng đi ra cửa, Cầm Nương cảm thấy không yên lòng, cũng đi theo ra ngoài, Vương Phi ở lại trong nhà khuyên nhủ Nhị thái thái bị tức đến khóc ra tiếng.

Ra cửa , liền nghe được Nhị thái thái khóc nói: “Vương tẩu, người nhìn xem, nuôi con lớn có ích gì a, nó lại vì một nô tỳ hạ tiện mà đối với ta như thế, đừng nói ta không có làm, dù thật có làm, chỉ giết chết một nô tỳ thì tính là cái gì, thật là bất hiếu a, mạng của ta. Làm sao lại khổ như vậy.”

Cầm Nương nghe khoe miệng không khỏi câu ra tia cười lạnh, nghĩ thâm, đây chỉ là mới bắt đầu, không dễ chịu còn đang ở phía sau đó.

Tăng nhanh cước bộ, rất nhanh liền đuổi theo hai người phía trước .

Phòng của Tố Cầm cũng giống của Ngọc nhi, đều là trụ sở của nhất đẳng nha hoàn, bên trong tất cả dụng cụ cần thiết cũng còn đầy đủ hết, lúc này Tố Cầm đã mệt mỏi núp ở trên giường, một vị lão Đại phu đang bắt mạch cho nàng , Cầm Nương bận rộn đi qua nhìn, lão Đại phu kia sau khi dò xét mạch một chút mới quay đầu lại. Vừa nhìn thấy trong nhà tới vài vị chủ tử, thì vẻ mặt liền càng thêm cẩn thận.

Lãnh Hoa Hiên nóng lòng đi qua hỏi hần: “Như thế nào, có nguy hiểm đến tính mạng không?”

Lão Đại phu kia nói: “Đúng là ăn phải đồ không sạch sẽ, có bệnh trạng, như trúng độc nhưng sẽ không chết, chẳng qua thân thể nàng vốn yếu, nên phải cẩn thận điều dưỡng mới được, lão hủ một lát sẽ đi kê đơn thuốc, uống hết hai thang sẽ vô sự.”

Cầm Nương nghe xong cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, may quá, người không có chuyện gì là tốt rồi, chẳng qua chỉ làm cho nàng thống khổ thôi, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy ray rức.

Yên nhi đang khóc bưng bồn nước đi vào, nhìn dáng dấp là muốn cho Tổ Cầm lau mồ hôi, vừa thấy Lãnh Hoa Hiên cũng tới, trong mắt nàng liền lộ ra một tia phần hận, cũng không hành lễ với hắn, mà trực tiếp đi tới bên giường Tổ Cầm, bên giường còn có một phụ nhân hơn bốn mươi tuổi, mặc một bộ trang phục đầu bếp nữ, đang thống khổ nức nở khóc, nhìn qua, giống như là Nương của Tổ Cầm, Yên nhi từng nói qua, mẹ nàng làm ở phòng bếp nhỏ của Nhị thái thái.

Thấy trong nhà có thêm mấy chủ tử, Nương Yên nhi dừng một chút, rồi đứng lên hành lễ, thần thái mặc dù kính cẩn, nhưng trong con người nhìn Lãnh Hoa Hiên vẫn có vẻ oán hận.

Cầm Nương nhìn vậy đã cảm thấy phi thường hài lòng, có lẽ mấy ngày nữa, hiệu quả tốt hơn lại sẽ tới, Nhị thái thái, người chờ xem.

“Tiểu Hiên, nàng không có chuyện gì, người. Đừng lo lắng.” Lãnh Hoa Đình nhìn tình hình trong nhà, rất là không đành lòng mà đối với Lãnh Hoa Hiên nói.

Lãnh Hoa Hiên nghe liền gật đầu, đối với Yên nhi nói: “Người. Sau này đừng ở trong nhà thái thái làm việc nữa, đổi lại chỗ khác đi, ta sợ.”

Yên nhi lạnh lùng vừa nhắc mắt, giọng mỉa mai nhìn Lãnh Hoa Hiên nói: “Sợ cái gì, cùng lắm là chết thôi, Tam thiếu gia không cần mè nheo khóc chuột giả từ bi nữa, gia tỷ cũng không ít lần cầu xin với người, nhưng người có thật tình giúp nàng nghĩ tới một biện pháp an trí thỏa đáng không? Bất quá chỉ là nói suông, mặc nàng bị thái thái hành hạ, cứu nàng rồi nàng vẫn phải chết, thì cứu sống có tác dụng gì chứ?”

91. Chương 91

Editor: Rainy

Bà Tử nghe xong liền hét lên với Yên nhi: “Cần rõ, không được nói lung tung”. Nhìn về phía Lãnh Hoa Hiên trong mắt lại lộ ra một tia khinh bỉ, nói tiếp: “Tam thiếu gia, mời ngài trở về đi, nơi này là chỗ của đám người hạ đẳng, không dám để người cao quý như ngài ở lại, cả nhà nô tỳ...sợ tổn thọ mất”.

Lời này có thể nói là đủ chua ngoa, xem ra, nương của Yên nhi cũng không phải là quả hồng mềm, ừ, trong phủ, sẽ còn có trò hay để nhìn đây.

Lãnh Hoa Hiên đang muốn nói gì, thì đã nghe bên ngoài truyền đến liên tiếp thanh âm: “Ai nha nha, Nhị tẩu, trong phủ người sao lại ồn như vậy a, ta cũng mới nghe được tin tức, cố ý tới an ủi người đây.”

Cầm Nương nghe lời này xong thì thấy thú vị, xoay người nhìn ra cửa, hẳn là tam thái thái cùng tứ thái thái cùng nhau tới, người nói chuyện chính là tứ thái thái, lời kia nghe có chút mùi vị hả hê, suy nghĩ kỹ chút, thì vị tứ thái thái này e còn sợ thiên hạ không loạn a, nàng ta chỉ ước gì cả Vương Phủ hỗn loạn thành một đoàn đây.

Lãnh Hoa Hiên ở trong nhà nghe cũng nhú lông mày, hẳn thấy phiền nhất chính là tứ thái thái này, chanh chua không nói, ở nơi nào có chuyện cũng muốn nhảy vào, rất đáng ghét.

Nghĩ tới nếu đi ra ngoài sợ là thành đối tượng cho các nàng cười, ở chỗ này lại làm ẹ con Yên nhi hận, nhìn lại Tổ Cầm trên giường, vốn là dung nhan kiều diễm, hôm nay trở nên tái nhợt gầy gò, nàng... Đối với mình vẫn rất tận tâm, là mình có lỗi với nàng a.... Trước kia có nói với nàng, hài tử kia... Nàng chỉ cần chịu bỏ đi, đợi mình sau khi đám cưới xong, sẽ thăng nàng làm di nương, nhưng nàng lại quá bướng bỉnh, nhất quyết bảo vệ hài tử...

Bất quá, tâm tình hắn bây giờ cũng rất phức tạp, nhìn bụng nàng từng ngày to lên, trong lòng có một loại cảm giác khác thường, rất phong phú cũng có rất ngọt ngào cùng kiêu ngạo, chẳng lẽ đó chính là cảm giác được làm cha sao?

Hắn đột nhiên cảm thấy may mắn vì Tổ Cầm kiên trì, nếu thật bỏ đi hài tử kia, trong lòng mình sẽ ray rức a, chẳng lẽ mình còn không dùng cảm bằng một nô tì như nàng sao?

Vừa nghĩ như thế, hần liền đối với bà Tử kia nói: “ Dung ma ma, người cũng không cần nói như thế, chung quy hài tử trong bụng Tổ Cầm là của ta, ta ắt sẽ đối xử tử tế với nàng, một hồi ta liền đi bẩm báo với bá nương, để nàng thay ta làm chủ, thu Tổ Cầm là được”.

Lời này nói ra, hần liền cảm thấy rốt cục có thể thở phào nhẹ nhõm, cả người cũng thả lỏng, mặc kệ Tứ thẩm bọn họ muốn gì, nói gì, sau này, hần chỉ muốn là một người phụ thân tốt, không thể gặp chuyện lại né tránh.

Dung ma ma vừa nghe, hai mắt ảm đạm lập tức sáng lên, lúc trước nàng cũng có dùng một ít phương pháp, đơn giản cũng chỉ nghĩ là ép Tam thiếu gia chịu trách nhiệm, không ngờ rốt cục đã nghe được hần nói một câu kia, lại còn ở trước mặt nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân nói, nàng tất nhiên mừng rỡ, bận rộn tới gần Lãnh Hoa Hiên quỳ lạy , “Tạ ơn Tam thiếu gia, tạ ơn Tam thiếu gia ân điển, Tổ Cầm... Nàng được cứu rồi”. Rồi lại quay ngược lại, hướng về phía Tổ Cầm còn đang bất tỉnh: “ Tổ Cầm, người đã nghe chưa? Tam thiếu gia...hần rốt cục chịu thu người”. Thanh âm vừa nói , nước mắt cũng lăn chã rơi xuống.

Lãnh Hoa Hiên nhìn cũng rất cảm động, thì ra là gánh vác trách nhiệm làm cho người ta cảm kích, cảm giác lại tốt đến như vậy.

Cầm Nương thấy vậy cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thể trợ giúp chút ít đối với Tổ Cầm, áy náy trong lòng liền giảm đi không ít, vừa chuyển mắt liền thấy tướng công mình đang yên lặng chăm chú nhìn mình, trong mắt phượng đẹp đẽ có nồng đậm ân cần cùng thương tiếc, trong lòng Cầm Nương nóng lên, cảm thấy chột dạ, dù sao rất ít khi thiết kế hại người, lương tâm vẫn còn có chút băn khoăn, tuy nói nhị thái thái rất ghê tởm, nhưng mẹ con Tổ Cầm không có lỗi gì, nếu thật bị mình hại chết, vậy ban đêm cũng không thể ngủ yên a.

“Đi thôi, nương tử.” Lãnh Hoa Đình đưa tay dắt nàng , thanh âm êm dịu nói.

Cầm Nương liền nhìn Lãnh Hoa Đình một cái, lại thấy hần đang lẳng lẳng nhìn Tổ Cầm trên giường, căn bản không có nghe được lời của Lãnh Hoa Đình .

Lúc này liền cười gật đầu với Lãnh Hoa Đình, đẩy hần ra cửa, Yên nhi ở phía sau cũng đi ra ngoài, Cầm Nương trong lòng rùng mình, lần này Tổ Cầm không có chuyện gì rồi, sáng mai Yên nhi cũng không cần chuẩn bị món thịt xào củ ấu kia cho Tổ Cầm ăn nữa, ăn nhiều sẽ không tốt, nhưng lời này phải nói như thế nào a...

Ra khỏi cửa, Yên nhi liền quỳ xuống trước Cầm Nương cùng Lãnh Hoa Đình : “ Nhị thiếu phu nhân, kính xin người cứu tỷ tỷ”.

Lúc này không chỉ Cầm Nương, ngay cả Lãnh Hoa Đình nghe được cũng ngẩn ra, mới nãy Lãnh Hoa Hiên không phải đã nói muốn thu Tổ Cầm sao? Kết quả như vậy, hần là cả nhà các nàng đều mơ tưởng a, làm sao lại tới cầu người?

Yên nhi biết bọn họ không hiểu được, thì hít một hơi thật sâu rồi nói ra: “Nhị thiếu gia, Nhị thiếu phu nhân, mới nãy Tam thiếu gia cùng thái thái ảm ỉ một trận ở chánh đường các người cũng đã thấy được, tính tình Tam thiếu gia từ trước đến giờ rất lãnh đạm, đây là lần đầu tiên cùng thái thái mạnh miệng, lại là vì tỷ tỷ...Nô tỳ sợ a...”

Lời này cũng nói rất có lý, lấy tính tình Nhị thái thái kia, mới vừa rồi đã bị Lãnh Hoa Hiên làm cho giận đến suýt ngất, con mình là không nỡ đánh, nhưng kẻ làm mình cùng nhi tử tranh luận tất nhiên sẽ là mục tiêu số một để trả thù, chớ nói chi Tổ Cầm chỉ là một nha đầu, cho dù nàng là con dâu đứng đắn, nhưng khiến cho nhi tử mạnh miệng gây lộn với bà, cũng sẽ làm cho bà hận, rồi sẽ tìm cơ để trị Tổ Cầm, nhưng chuyện này, muốn mình giúp thế nào a...

Cầm Nương nhất thời cảm thấy nhức đầu, vốn là không đến nỗi, chẳng lẽ phải đem Tổ Cầm đến viện mình đi, nhưng nàng là tiểu thiếp Lãnh Hoa Hiên nha, đi tới viện của mình thì thế nào coi được, căn bản là không thể nào.

Thấy Cầm Nương chần chờ, Yên nhi lại ở trên mặt đất lạy, Cầm Nương trong lòng còn áy náy vì lợi dụng nàng cùng tỷ tỷ nàng, giờ nhận một lạy này làm sao mà không thấy xấu hổ, vội đỡ nàng nói: “ Người nói xem, muốn ta giúp nàng như thế nào, chỉ cần ta có thể làm được ta sẽ hết sức tìm cách”.

Yên nhi ánh mắt sáng lên, đứng dậy nhỏ giọng nói với Cẩm Nương: “ Một hồi nếu Tam thiếu gia tới cầu Vương Phi, kính xin Nhị thiếu phu nhân nói giúp tỷ tỷ, trong phủ có thôn trang, chuyện của tỷ tỷ dù sao cũng không phải quang minh gì, cầu xin Nhị thiếu phu nhân nói với thái thái, để cho tỷ tỷ tới thôn trang, rời xa nơi này, ở đó cũng thanh tĩnh nhiều lắm, hết thấy chờ sinh hạ hài tử xong rồi hãy nói a”.

Cẩm Nương không nghĩ tới Yên nhi lại thông minh như vậy, không khỏi nhìn nàng một cái, việc này cũng không phải là khó giúp, nên liền đáp ứng, vừa từ trong ngực lấy ra mười lượng bạc đưa cho Yên nhi, “ Tỷ tỷ nhà ngươi bị bệnh dạ dày rồi, củ ấu là thứ có mang hàn khí, cũng đừng cho nàng ăn thêm, đi mua chút ít thứ khác bồi bổ cho nàng đi”.

Yên nhi lúc này làm thế nào cũng không chịu nhận, cảm động đến nước mắt chảy ròng ròng, “Nhị thiếu phu nhân, hôm qua đã thưởng bạc cho nô tỳ rồi, hôm nay cái này nô tỳ thật không thể nhận nữa, ngài...hay là lấy về đi”

Lãnh Hoa Đình bình tĩnh nhìn, đối với Yên nhi quát: “Nói người cầm thì cầm đi, dài dòng lắm điều làm cái gì, đi thôi, nương tử, Nương còn đang trong nhà chờ đấy”. Vừa nói vừa đoạt bạc trong tay Cẩm Nương ném vào trong ngực Yên nhi.

Cẩm Nương còn muốn cùng Yên nhi nói vài lời, đã bị hấn giật làm lão đảo, đây cũng là trong viện Nhị thẩm thẩm, quá mức thì cũng không hay, nên không thể làm gì khác hơn là đứng thẳng người, giúp hấn đẩy xe lăn.

Đến khi Nhị thái thái trong nhà biết được, không chỉ Tứ thái thái tới, mà tam thái thái cũng đã ngồi đó rồi, khó được khi tất cả chủ mẫu trong nhà đều đến đông đủ, giống như họp gia đình, người một câu, ta một câu vô cùng náo nhiệt.

Nhị thái thái hôm nay khó có thể giữ vững bộ dáng trong treo lạnh nhạt ngày thường, lúc này mặt như tảng băng có vết nứt.

Cẩm Nương đi vào, vừa lúc nghe Tứ thái thái đang nói chuyện: “ Nhị tẩu a, cũng đã mang thai rồi, người không thể quá ác tâm đi, dù thế nào cũng là cốt nhục của Vương phủ a, hiện tại trong phủ còn không có ai sanh đâu, khó có được Hiền nhi nhà người đi trước, cũng là một chuyện vui, thế nào cũng phải giữ lại a, làm sao người lại xuống tay a”.

Tứ thái thái cũng không sợ đắc tội Nhị thái thái, lời kia nói ra giống như mũi nhọn đâm vào tim, Nhị thái thái giận đến hai mắt ứa ra hỏa, nhưng nàng hôm nay có nỗi khổ không nói ra lời, chỉ có thể trừng mắt nhìn Tứ thẩm.

Tam thái thái vừa nghe không ngờ cũng phụ thêm vào: “ Ta nói nhị tẩu, lão tứ của người đã nói để cho tiểu thiếp thông phòng, đóng cửa lại cũng chỉ là nô tỳ, người lớn ta bất kể, nhưng kẻ nhỏ là đời sau của Lãnh gia, nếu thật là bé trai, thì đây chính là Trưởng Tôn trong vương phủ, người cứ xem cháu dâu đi, Vợ của Đình nhi còn chưa có mang thai đâu? Không nói đến chuyện vợ Đình Nhi tuổi còn nhỏ, lại mới xuất giá hai tháng, không có động tĩnh cũng là chuyện thường, nhưng Hiền ca nhi của người thì có rồi, người còn... hạ nặng tay, chỉ sợ Hiền ca nhi sẽ không có được hôn sự tốt, nếu nghĩ kỹ cũng còn có biện pháp khác, nha đầu kia sau khi sinh có thể gửi nuôi dưới danh nghĩa chủ mẫu, mà con dâu của người còn chưa vào cửa, đã có được con trai để nuôi, còn không vui mừng chết sao, càng sẽ không tìm người âm ỉ, ai nha nha, Nhị tẩu, chuyện này người thật là suy nghĩ không chu đáo a, danh tài nữ thường ngày của người để đâu rồi, chẳng bằng chúng ta...này”.

Nhị thái thái thật bị các nàng làm tức giận tới mức cơ mặt co rút, xanh mặt, hồi lâu nói không ra lời, bên kia tứ thái thái lại nói, “ Nhị tẩu nha, nếu thật người không muốn, vậy khi đứa bé kia sinh ra hãy đem tới cho vợ Đường nhi đi, nàng nhất định sẽ rất thích, cũng đã gả được gần một năm rồi, một chút tin tức cũng không có, cũng không biết có thể sinh hay không”.

Lời này vừa chuyển, lại kéo đến người Thượng Quan Mai, đoán chừng nếu Thượng Quan Mai có đây, sợ cũng bị tức chết đi, Tam thái thái lại còn muốn nói theo, Vương Phi cuối cùng nhìn không được nữa, vội đổi đề tài nói: “ Vợ lão tam, vợ lão Tứ, các người cũng mấy khi tới phủ, đừng có nói vấn đề này nữa...này, không bằng chúng ta đánh mấy vòng Mã điều đi?”

Tam thái thái lần trước ở trong nhà Vương phi thắng lớn tiền, vừa nghe lời này cười đến hai mắt híp lại, hưởng ứng đầu tiên nói: “ Tốt, một chút Nhị tẩu chuẩn bị cơm, chúng ta chơi từ sáng tới xế chiều nha”.

Nhị thái thái giận đến muốn hôn mê, nào có tâm tình cùng các nàng chơi, trầm mặt không nói chuyện, nhất thời Vương Phi cũng cảm thấy không có mặt mũi, vừa lúc Cẩm Nương tiến vào, Vương Phi liền hướng Cẩm Nương hỏi: “ Mới vừa rồi người đi nhìn, nha đầu kia thế nào rồi?”

Cẩm Nương cười đẩy Lãnh Hoa Đình đi vào, nha hoàn trong nhà Nhị thái thái cầm đệm theo cho Cẩm Nương ngồi, Cẩm Nương vẫn đi tới bên cạnh Lãnh Hoa Đình ngồi, đối với Vương Phi nói: “ Mới rồi đại phu có xem rồi, nói là ăn trứng đồ không sạch sẽ, nên trứng độc, may nhờ phát hiện kịp thời, đã không còn lo lắng tính mạng nữa, ăn mấy thang thuốc sẽ không có chuyện gì, Nương, ngài yên tâm đi”.

Vương Phi nghe thấy mới thở phào nhẹ nhõm, Tứ thái thái liền niệm: “A di đà Phật”. Tam thái thái cũng bộ dạng như là thật cao hứng, nói: “ May quá a, may quá, cái này Hiên ca nhi sẽ không cần náo loạn nữa.”

Ánh mắt Nhị thái thái càng thêm tối tăm, nhìn tam thái thái một cái, cái nhìn kia âm hàn như lưỡi dao, làm cho Tam thái thái không nhịn được khẽ rung mình, co cổ lại, đem thân thể núp vào trong ghế, Tứ thái thái thấy hừ lạnh một tiếng, đối Cẩm Nương nói: “Vay đại phu có nói hài tử bảo vệ được hay khó giữ được a?”

Cái này Cẩm Nương cũng không có nghe, nhất thời mê man nhìn về phía Lãnh Hoa Đình, người nọ căn bản không thêm nghĩa nàng, hai mắt nhìn trời, cũng không biết là đang nhìn gì, trần nhà Nhị thái thái cũng không có theo hoa nha, Cẩm Nương không có cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là thật thà thuật lại: “ Cái này...phải hỏi Tam đệ mới được, cháu dâu cũng không có nghe thấy”.

Tứ thái thái nghe liền mở to mắt nói: “ Có thể sẽ không giữ được hay không a, nhất định vậy, đại phu nhìn thấy Hiên ca nhi ở đó, sợ hãi nghe thấy thương tâm, cho nên, chưa nói lời nói thật, ai nha, thật vất vả cho phủ chúng ta có một đứa bé, nhưng không ngờ lại...Ai nha, Vương gia cùng nhị ca trở lại có thể bị thương tâm hay không đây, sách sách sách, chuyện này nha, nhị tẩu, người là người khôn khéo như thế, làm sao lại phạm lỗi này, ai, nữ nhân a, vẫn không thể quá mức ích kỷ, người nhìn xem, Tam tẩu chính là người khoan dung độ lượng”

Tam thái thái nghe thể tâm tình mới tốt lên một chút, nhưng ánh mắt Nhị thái thái đảo qua, nàng lại rúc về.

Nhị thái thái rốt cục chịu không được tứ thái thái nữa liền quát tháo, cả giận nói: “ Nhà lão tứ, người cũng rảnh rồi quá nhiều chuyện đi, quá rảnh rồi thì không bằng người về quản con trai bảo bối của người, suốt ngày đầu gà nuôi chim, không ra cái dạng gì, vẫn không được, võ không xong, tử tôn trong bốn phủ, không có tiền đồ nhất chính là nhà của người rồi, làm dơ bẩn danh tiếng Giản thân vương phủ”

Tứ thái thái nghe trên mặt lúc trắng lúc xanh, nàng chỉ có một nhi tử bảo bối, từ nhỏ được nuông chiều vô cùng, tính tình lại như được truyền thừa từ Tam lão gia, cho tới bây giờ cũng không chịu luyện võ, vừa không chịu đi học, ngày ngày ở ngoài lêu lổng, quả thật làm Tứ lão gia vô cùng đau lòng, nhưng tứ thái thái bao nhiêu năm cũng chỉ được có mình hấn, cho nên tận tình nuông chiều, Tứ lão gia nói hấn một câu, tứ thái thái liền tìm Tứ lão gia náo loạn một trận, cho nên nhi tử lại càng được thế, càng lớn càng loạn, hôm nay so sánh với Tam lão gia chỉ có hơn chứ không kém, đã sớm thành hôn, thế mà tiểu thiếp thông phòng trong nhà không biết là bao nhiêu cho đủ, hôm nay lại càng chơi hoang, để cho tứ lão gia giận đến thiếu chút nữa học máu, lời phê bình này của Nhị thái thái cũng chính là đâm vào đúng chỗ đau, tứ thái thái giận đến chỉ thiếu không có từ trên ghế nhảy dựng lên.

Nàng hít sâu vài ngụm lấy khí, mới nghiêng mắt qua liếc nhìn Nhị thái thái hừ lạnh nói: “ Bần nhi của ta, dù có cưới về nhiều phòng hơn nữa, ta cũng không có vì vậy mà hạ thủ một người nào, ta không giống những người khác, lòng dạ độc ác, ngay cả cháu ruột của mình cũng muốn hại chết...”

Vương phi sợ các nàng âm ỉ, bèn rón khuyên nhủ : “ Ai, không phải nói tới khuyên sao, làm sao các người lại âm ỉ, vợ lão Nhị, vợ lão Tứ cũng là hảo tâm, có hơi nói thẳng chút, người cũng đừng tức giận, Vợ lão Tứ, Bần nhi cũng nên phải quản, lần trước Vương gia về có nói, hấn đánh công tử nhà ai đó, náo tới tận Thuận Thiên phủ cũng không phải là chuyện tốt nha, biết là Bần nhi vẫn còn nhỏ, tính tình có chút trẻ con, nhưng người ngoài không biết lại nói Giản thân vương phủ ỷ thế hiếp người”.

Những lời này như đều đánh năm mươi Đại bản cả hai bên, Nhị thái thái cùng tứ thái thái lúc này mới coi là miễn cưỡng tắt hỏa, chẳng qua là gương mặt nhìn nhau chăm chăm. Tam thái thái lúc này đã đành hoàng hơn, những lời Nhị thái thái nói, nàng đều nghe được, câu kia là nói Tam lão gia, nhưng hiện tại nàng cũng không muốn gặp chuyện không may nữa a.

Một hồi sau Lãnh Hoa Hiên tiến vào, thần sắc nếu so với lúc trước đã khá hơn nhiều, ánh mắt cũng khôi phục lại ôn nhuận ngày thường, chẳng qua nếu nhìn kỹ sẽ thấy đáy mắt có nhiều hơn một tia kiên định.

Hắn bước vào, đầu tiên là hướng Vương phi cùng tam thái thái, tứ thái thái hành lễ, sau đó mới cung kính hướng Nhị thái thái hành lễ, đành hoàng quý gối trước mặt Nhị thái thái nói: “Nương, lúc trước là nhi tử không tốt, nhi tử không nên vô lễ với nương của mình, kính xin mẫu thân tha thứ cho nhi tử”

Hành động này khiến mọi người trong nhà giật mình, lúc trước bộ dáng hùng hổ còn muốn liều mạng với Nhị thái thái, giờ lại là thành nhi tử hiếu thuận nho nhã lễ độ, Cầm Nương ngồi một bên nhìn thấy cảnh này làm cho sợ run mất, Lãnh Hoa Hiên này có thể nhận tượng vàng Oscar nha, diễn xuất thiên phú a, một người tại sao trong cùng một ngày khí chất có thể biến hóa nhiều như vậy?

Nhị thái thái là bị hành động của nhi tử làm cho đỏ mặt, nàng sinh khí từ sáng sớm, nay nhi tử rốt cục chịu tới nhận lỗi trước mặt nàng rồi, còn làm trò trước mặt tam thái thái cùng tứ thái thái, lúc trước mắt mắt thoáng cái lợm về không ít, hai vị kia thế nào cũng không có được người con trai xuất sắc như nàng, không phải là lấy tỷ nữ thôi sao? Không phong lưu không phải là thiếu niên, chỉ cần nhi tử không cùng nàng gây sự, so sánh với cái gì cũng hơn cả....

Chẳng qua là không thể cứ như vậy dễ dàng tha thứ cho hắn, lúc trước cái tiểu súc sinh này làm khó mình trước mặt Vương phi, không dạy dỗ hắn, khó tiêu mối hận trong lòng.

Nhị thái thái liều mạng nghiêm mặt nhìn sán nhà, không để lộ ra một tia vui mừng, giơ tay lên liền hướng về phía Lãnh Hoa Hiên đánh: “ Tiểu súc sinh a, tiểu súc sinh, ngươi....Ngươi thiếu chút nữa tức chết nương rồi, nuôi dưỡng ngươi lớn như vậy , cho ngươi đi học văn tập võ, ngươi học được một bụng rồi, thật không ngờ lại bất hiếu a....”

Nhị thái thái liên tiếp đập vài cái, Lãnh Hoa Hiên đều nhận lấy, không nhúc nhích, Nhị thái thái cuối cùng cũng không nở đánh con mình, lại thêm Vương phi ở một bên khuyên lơn, đánh mấy cái cũng ngừng tay, đem Lãnh Hoa Hiên đỡ lên, nhìn ánh mắt nhi tử cũng rơm rớm nước, mới cầm khăn giúp hắn lau nước mắt, vừa nói: “ Có cha mẹ nào không đau lòng con mình, chớ nói vì nương không có làm chuyện kia, dù có làm, cũng là vì tốt cho ngươi a, ngươi.... Sau này nên sửa lại tính tình bướng bỉnh này”.

Lãnh Hoa Hiên biết điều gật đầu, chờ Nhị thái thái nói xong hắn mới hướng Nhị thái thái một lạy nói: “ Nương, nhi tử cầu xin người, để cho nhi tử thu Tổ Cầm đi”.

Nhị thái thái còn tưởng hắn nghĩ thông suốt, sẽ không nhắc lại chuyện này, không nghĩ tới hắn là làm trò trước mặt toàn bộ người trong phòng mà nói, còn chính thức nói được như thế, nếu nàng không đáp ứng, sợ là mấy cái e thiên hạ bất loạn lại sẽ ở bên cạnh ồn ào, nếu đáp ứng, hắn phải đối mặt với hôn sự cùng Trữ vương phủ, Lãnh Uyển cũng không phải là người có thể bao dung , còn chưa có gả tới đã nghe tin nhi tử nạp thiếp, vậy còn không âm ỉ một trận sao, không biết chừng lại mang hôn sự này phá bỏ, nàng cùng với Nhị lão gia là mất thật nhiều tinh lực mới kiếm được mối hôn sự này, tuyệt không thể ở thời điểm mấu chốt này lại để một tiện nô làm hỏng.

Thấy Nhị thái thái chậm chạp không có trả lời, Lãnh Hoa Hiên lại cung kính lạy một cái nói: “Cầu xin Nương thành toàn, Tổ Cầm trong bụng đã có hài tử, nhi tử muốn ấu tử các nàng một thân phận.”

Hắn là muốn ép Nhị thái thái trả lời chắc chắn, bộ dáng kia tựa hồ nếu Nhị thái thái không đáp ứng, hắn sẽ tiếp tục cầu xin, Nhị thái thái mới cảm thấy trấn an một chút lại lập tức bị hắn làm cho bốc lửa, lạnh mặt nói với hắn: “ Chuyện này để sau hãy tính, hôm nay nương không muốn nói nữa”

Lãnh Hoa Hiên nghe xong vẫn tiếp tục cầu xin: “ Cầu xin nương thành toàn”.

Nhị thái thái cũng không nhận được nữa, giơ tay lên hướng trên mặt Lãnh Hoa Hiên một cái tát, nổi giận nói: “Ngươi cần rõ”.

Nhất thời trên khuôn mặt tuấn dật của Lãnh Hoa Hiên nổi lên ấn hình năm ngón tay, hần đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt hiện một tầng sương mù lạnh lẽo, hừ nhẹ một cái nói: “Nương đánh đi, đánh đi, nhi tử không cầu ngài, trong nhà trưởng bối cũng không ít, nhi tử cầu xin bá nương”

Xoay người, Lãnh Hoa Hiên phất áo bào, hướng Vương phi thẳng tắp quỳ xuống, đập đầu lạy: “Cầu xin bá nương làm chủ cho Hiên nhi, Hiên nhi không muốn hài tử vừa ra đời sẽ không có thân phận đứng đắn, Hiên nhi lúc trước có lỗi, thẹn với Tổ Cầm, hôm nay Tổ Cầm cuối cùng cũng nhặt về được một mạng, Hiên nhi làm nam nhân, nhất định phải gánh vác trách nhiệm với mẹ con nàng, xin bá nương thành toàn.”

Vương phi bị hần làm cho quay cuồng, làm sao phiền toái lại bay đến đầu mình rồi, nếu mình đáp ứng, tất nhiên Nhị thái thái cùng Nhị lão gia sẽ hận mình, nếu không đáp ứng thì mất tấm chân tình của đứa nhỏ Hiên ca nhi này, thật sự nàng không đành lòng dả thương tim hần, bé trai phạm sai lầm không sao, biết sai có thể thay đổi mới là tốt....

Nhất thời không có chủ ý, Vương phi liền nhìn về phía tam thái thái cùng tứ thái thái, tam thái thái bị Nhị thái thái mắt lạnh trấn áp, rụt cổ không dám nói lung tung, tứ thái thái cũng là cười lạnh nói: “Nhị tẩu, giáo dục nhi tử đúng là so với ta tốt hơn nhiều nha, biết vì con của mình mà đòi danh phận, ai, ta nói Vương tẩu, người có thấy mẫu tử các nàng thấy đáng thương không, đáp ứng Hiên ca nhi đi, người nói xem, một nha đầu không danh không phận, ở trong viện lại lớn bụng, cho dù không bị giết chết sợ cũng bị nước bọt dìm chết nha, người ta nói cứu một mạng người hơn xây bảy cái chùa, tóm lại là làm chuyện tích đức, sẽ không có sai, một hồi nhị ca trở lại, sợ còn phải cảm kích người nha, trong phủ vẫn không có một đứa cháu nào, Nhị tẩu thật là không biết nhận phúc, nếu là ta có cháu, ta liền vui mừng tới trời nha, làm sao có thể ra tay độc ác muốn bỏ đi chứ”.

Lời này nói ra giống như mắng ngược Nhị thái thái lòng dạ độc ác, Nhị thái thái giận đến tím mặt, nhi tử lại không biết chuyện, dám làm trò trước mặt mình đi van cầu Vương phi, đây cũng là chuyện nhà trong Đông viện, Đông viện là do nàng làm chủ định đoạt, hần làm thế là coi như mình đã chết sao?

Vương phi nghe tứ thái thái nói...ánh mắt ngưng lại, nhìn mắt Lãnh Hoa Hiên ửng đỏ, tâm không khỏi cũng mềm nhũn, liền lại dịu hần: “Hiên nhi, hài tử ngoan, đứng lên rồi hãy nói, chuyện này bá nương sẽ cho người một lời, một hồi cha người cùng Vương bá trở về, hỏi ý tứ bọn hần, nếu bọn họ đáp ứng với người, ta cũng sẽ không phải dối”. Lời này nói ra cũng là cho hần không ít hy vọng, tuy không có hoàn toàn đáp ứng, nhưng so với Nhị thái thái một ngum cự tuyệt thì tốt hơn.

Lãnh Hoa Hiên vừa muốn tạ ơn Vương phi, đã nghe Nhị thái thái cười lạnh nói: “Vương tẩu, làm phiền người phí tâm, chuyện này không thể đồng ý được, lão gia nhà ta đã mời bà mai tặng mang thiệp đi Trữ vương phủ cầu hôn Lãnh Uyển quận chúa, người không cần quan tâm tiểu súc sinh này, hần càng ngày càng không có quy củ, cả gan làm loạn” (bà này má người ta mà mở miệng “tiểu súc sinh” không nghĩ mẹ “tiểu súc sinh” thì gọi là gì a~~TC: thì là đại súc sinh ak tỷ tỷ...d)

Vương phi nghe xong trên mặt không khỏi chìm xuống, trong lòng rất là khó chịu, mình vừa rồi cũng không có đáp ứng hoàn toàn, như thế là nể mặt rồi, Nhị thái thái này lại còn làm trò trước mặt vợ lão Tam, vợ lão Tứ không ỉnh chút mặt mũi, hừ, chuyện này, mình cũng lười quản.

Nàng đang muốn đứng dậy, thì Lãnh Hoa Hiên nhanh tay lẹ mắt kéo chân Vương phi: “Bá nương, ngài không thể đi, xin người giúp Hiên nhi một chút”

Nhị thái thái tức giận, lấy chổi lông gà trên vách hướng hần mà đánh: “Đánh chết người, đồ vô dụng, người...Người muốn tức chết vì nương sao?” Vừa đánh vừa khóc, Lãnh Hoa Hiên cũng không phản kháng, vẫn kéo Vương phi nói: “Xin bá nương khai ân”

Vương phi thật sự không chịu được Nhị thái thái lớn lối phát hỏa, Lãnh Hoa Hiên cũng đang cầu xin mình, dù thế nào cũng không thể làm trò trước mặt mình đánh người, đây là nửa điểm cũng không còn đem mình để vào trong mắt a.

Bàn tay trắng nõn của nàng giương lên, muốn đoạt chổi lông gà trong tay Nhị thái thái, lại không ngờ sức đánh thật lớn, ngược lại còn bị Nhị thái thái quất một cái, đau đến rơi nước mắt.

Lãnh Hoa Đình vừa thấy, làm sao chịu được, đoạt chén trà trong tay Cầm Nương hướng trên đầu Nhị thái thái ném, nhất thời thân thể Nhị thái thái cứng đờ, chỗ bị ném trúng trên trán hiện ra một vết thương, máu

tươi chảy rờn rờn, nàng làm sao chịu được đau này, trước kia đã quen nhìn Lãnh Hoa Đình đánh đập Lưu di nương, mỗi lần nàng nhìn đều có chút hả hê, không nghĩ tới, hiện tại bị đánh trở lại, nhất thời lạnh lẽo quay đầu lại, một đôi mắt như âm hồn địa ngục, thẳng tắp nhìn chăm chăm Lãnh Hoa đình.

Cẩm Nương nhìn cũng phải run lên, theo bản năng đứng dậy che trước mặt Lãnh Hoa Đình, nói với Nhị thái thái: “Nhị Thắm, cái này cũng không thể trách tướng công, tướng công là nhìn không được có người khi dễ mẫu phi, sợ dù là lão phu nhân mà làm như vậy, hấn cũng sẽ đập”.

“Cháu dâu nói cũng là sự thật, Nhị tẩu, người cũng quá lớn mật rồi, ngay cả Vương tẩu người cũng dám đánh, không trách Tiểu Đình sẽ nổi giận, Tiểu Đình à, đúng là hài tử trưởng thành rồi, lại hiếu thuận, làm sao chịu được người ta đánh mẹ hấn chứ, ai, dù đổi lại thành Bà nhi nhà ta nhìn thấy, sợ cũng vì ta mà liều mạng đấy” Vừa nói, còn đối với Cẩm Nương nhún mày, ý là nàng đang giúp Cẩm Nương.

Cẩm Nương khẽ mỉm cười với nàng, cũng nói: “ Đa tạ Tứ thắm, Tứ thắm nói đúng, tướng công rất hiếu thuận a”.

Mấy người nói qua nói lại, mọi người đối với cái ót đang chảy đầy máu của Nhị thái thái lại làm như không thấy, không một ai nói muốn đi mời đại phu tới băng bó, thiếp thân nha đầu bên cạnh Nhị thái thái cũng thì gập đến độ không nhìn được, vội chạy ra đỡ Nhị thái thái đang lơ đãng muốn ngã, vừa bận rộn kêu người mời thái y, rồi lại giúp Nhị thái thái băng bó tạm thời, trong lúc nhất thời, trong nhà rối ren một mảnh.

Lãnh Hoa Hiên rốt cuộc cũng không đành lòng nhìn mẫu thân mình bị đánh, nên không tiếp tục cầu trợ Vương phi, vội từ trên mặt đất bò dậy, đi đỡ Nhị thái thái, thanh âm nghẹn nói: “ Nương...”

Một tiếng thốt ra, Nhị thái thái lại quăng một cái tát đánh vào mặt Lãnh Hoa Hiên , “ Cút ngay, tiểu súc sinh”.

Vương phi thấy cũng lười xen vào nữa, tay nàng mới vừa rồi bị Nhị thái thái đánh đã sưng thật to, đau muốn chết, Vương phi cũng là thân nhiều thịt, sống an nhàn sung sướng quen, đột nhiên bị đánh, thật sự cảm thấy vừa oan uổng vừa buồn bực, đứng lên, nhìn Cẩm Nương nói: “ Còn ngốc ở nơi này làm gì, không có chuyện gì, trở về, cũng đừng động đến chuyện này nữa, chẳng qua sau này, có vài người, cũng đừng quản chuyện ở trong phủ người khác, bốn phi dù gì cũng là chủ mẫu một phủ, làm sao có thể để các người tùy ý can rỗi, sợ là ngày thường bốn phi tính tình quá mức nhu hòa, cứ mặc cho các người lấn đến trên đầu bốn phi rồi”.

Lời này vừa nói ra, Nhị thái thái thân thể cứng đờ, vốn là đầu đau như muốn vỡ tung, do mất máu nhiều, thêm mấy lời này, thân thể có chút đứng không vững.

Tam thái thái, tứ thái thái hai người vừa nghe cũng cứng miệng, các nàng cũng là lần đầu tiên thấy Vương phi phát hỏa, hơn nữa, lửa này còn rất lớn, các nàng chẳng qua là tới xem náo nhiệt, thấy vậy nên cũng không dám nhiều lời.

Vương phi mang theo Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình rời đi, hai người các nàng cũng theo sát đi ra.

Cẩm Nương đi tới cửa, liền thấy Yên nhi đang dò đầu hương trong nhà nghe ngóng, Cẩm Nương liền vừa lôi vừa kéo nàng sang một bên, nhỏ giọng nói: “Sợ là không được rồi, Tam thiếu gia cùng Nhị thái thái âm ỉ, Nhị thái thái vừa bị thương, Tam thiếu gia cũng bị đánh, người...Cẩn thận coi chừng tỷ tỷ người, cũng ngàn vạn lần đừng nói ra”.

Lời này nói ra thật nguy hiểm, một chủ tử cũng sẽ không nói với nô tỳ như vậy, Yên nhi nghe nước mắt cũng rơi, Nhị thiếu phu nhân đúng là thật tâm muốn giúp mình, vừa nhắc lần vấy muốn bái lạy, Cẩm Nương thấy tam thái thái cùng tứ thái thái đi ra, vội kéo nàng nói: “ Ta đi về trước, có chuyện gì người cho người hoặc tự mình tới thông báo với ta một tiếng, có thể giúp ta liền hết sức giúp người”.

Yên nhi cũng biết không thể để cho người khác thấy mình cùng Nhị thiếu phu nhân gần gũi, vội gật đầu, nhanh trí thuận đường nhỏ mà đi.

Tam thái thái cùng tứ thái thái ở phía sau cũng đuổi theo tới nơi, nói với Vương phi: “ Vương tẩu, tay tẩu sưng lớn rồi kìa, nhanh nhanh về bôi thuốc mới tốt nha”.

Vương Phi mặt lạnh gật đầu, cũng không nói cái gì, trực tiếp mang người đi.

Tam thái thái cùng tứ thái thái cũng không giận, chờ Vương phi đi xa, tứ thái thái mới giật tam thái thái nói: “ Ta hôm nay đã đắc tội với chi thứ hai rồi, người nhớ phân chia phần cho ta đó, đứng có qua sông rút cầu, vừa ra khỏi cửa này, đã đem chuyện quên đi.”

Tam thái thái vội vỗ tay nàng nói :” Ai a, vợ lão tứ, người yên tâm, lão gia nhà ta đáp ứng, thì không có sai, sáng mai đem người đi tới tìm hẩn đi”

Tứ thái thái trên mặt lúc này mới cười, vừa đi vừa đắc ý nói: “Ngày thường nàng ta cũng quá cao ngạo, nào có để ta với người vào mắt đâu? Hôm nay coi như là hả giận, hừ, nàng ngày thường vốn dựa hơi thể tử phi, lại cho là một bước lên trời à, mà không chịu nghĩ, Vương gia hôm nay vẫn đang độ tuổi xuân (ý là vẫn còn trẻ), Đường nhi muốn thừa tước, vậy còn phải chờ thêm nhiều năm nữa nha, hơn nữa, vẫn là con vợ kế, chỗ dựa cũng không phải là đáng tin, nhưng cũng phải nói, lúc trước nàng trong phủ muốn đối phó dọn dẹp chúng ta, hôm nay chúng ta cũng phải học khôn một chút, đừng để bị người ám toán mà không biết”

Tam thái thái nghe cũng phải miệng nói: “ Còn không phải vậy sao? Người nói, người nhà mẹ đẻ nàng nhiều năm nay cũng chiếm bao nhiêu cổ phần trong dãy cửa hàng phía Đông rồi, bạc kiếm được sợ là xếp thành núi rồi, hôm qua lão gia nhà ta cũng lấy có một ít bạc đưa cho đại tỷ của vợ Đình nhi thôi, nàng đã tới tận cửa náo một hồi, chĩa vào mũi ta mà thống mạ, còn nói lão gia nhà ta là phế vật, chỉ biết phá sản, nói cửa hàng chưa tới ba tháng thì cũng phải đóng cửa , ta nhổ vào, nếu nàng là người có khả năng, suốt ngày cũng đừng lấy bộ dạng tài nữ đi rêu rao, ai nhìn cũng không thuận mắt, còn muốn so sánh với hai người chúng ta, cũng không phải là mỗi người đứng đầu một phủ sao? Người ta là Vương phi cũng không như nàng giả bộ thanh cao”

“Còn không phải vậy sao? Ta cũng vậy chính là không ưa nàng cái này.”

Hai người vừa đi vừa to nhỏ nói chuyện một hồi mới rời đi Đông phủ.

Vương phi mang theo Cẩm Nương hồi phủ, Cẩm Nương nghĩ tới cánh tay bị thương của Vương phi, cũng không muốn về viện mình, liền đi theo Vương phi vào phòng, lại thấy Vương ma ma cười dài ra đón, thấy Cẩm Nương đang cầm tay Vương phi, còn Vương phi thì nhú chặt lông mày, không khỏi lo lắng hỏi: “Chủ tử, tại sao lại bị như vậy?”

Vương phi gặp nàng cũng miễn cưỡng cười cười, hỏi: “ Ma ma thân thể đã tốt chưa?”

Vương mục mục nghe vội vàng nói cảm ơn: “ Tạ ơn chủ tử quan tâm, nô tỳ thân thể sớm đã tốt lắm, ở trong phòng thật sự nghỉ không được, lại nhớ thương chủ tử nên tới đây”

Vương phi nghe liền gật đầu, Vương ma ma liền đỡ cánh tay mà Ngọc Bích đang dìu Vương phi, Ngọc Bích liền giật mình nhích thân thể ra nhường chỗ, rồi nhìn Cẩm Nương một cái. Vương ma ma bị Vương phi phạt về nhà nghỉ ngơi lâu như vậy, làm sao còn không biết rõ ràng vì sao bị phạt, vốn là thất lưng nàng bị thương bất quá hai ngày là khỏi, nhưng Vương phi cương quyết bắt nàng ở nhà gần nửa tháng, lần này tới vẫn không đối với nhị thiếu phu nhân ôn hòa, thấy thiếu gia cùng thiếu phu nhân cũng không nói hành lễ, chờ xem, sau này sẽ lại bị phạt nữa.

Cẩm Nương cũng không để ý thái độ của Vương ma ma, nàng tuổi cũng lớn rồi, lại là bà vú của Vương phi, chuyện nhỏ này cũng không cần so đo cùng nàng.

Trên đường đi Vương mục mục vẫn nói chuyện với Vương phi: “Thế tử phi đã ngồi trong nhà chờ người từ lâu rồi, bộ dáng như rất nóng lòng, ngài mau tới xem chút đi, cũng không biết có chuyện gì”

Vương phi nghe cũng tăng cước bộ, vào cửa liền thấy Thượng Quan Mai như kiến bò trên chảo nóng, ở trong phòng đi qua đi lại, bộ dạng thất thần, vừa nhìn thấy Vương phi vào cửa liền nhào tới: “ Mẫu phi, không thấy tướng công đâu, mấy ngày rồi không thấy mặt, cũng không có tin tức, đây tớ bên cạnh hẩn cũng không có mang theo...Có thể có chuyện gì không a”.

Thật ra thì Thượng Quan Mai đã sớm cảm thấy có cái gì đó không đúng, Lãnh Hoa Đương rất ít khi qua đêm ở bên ngoài, ngay cả có chuyện cũng sẽ báo cho nàng một tiếng, nhưng lần này không hề nói gì đã không thấy tướng hơi, nàng ở trong phòng lo lắng chờ đợi hai ngày rồi, Lưu di nương thì đang bị Vương phi cấm túc, Nhị thái thái thì bên nhà cũng có chuyện, một người để nàng thương lượng cũng không có, trong

lòng rối ren hỗn loạn, rất sợ, trái lo phải nghĩ thật sự chịu không được nữa mới đến tìm Vương phi, có lẽ là Vương gia sai đi làm công chuyện gì không chừng, hỏi một chút mới tốt.

Ai ngờ Vương phi cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, hỏi ngược lại nàng: “ Hẳn ra khỏi nhà khi nào, sao người cũng không biết?”

Thượng Quan Mai cũng đang buồn bực, buổi tối hôm kia, rõ ràng tướng công cùng nàng nghỉ ngơi, làm sao sáng sớm dậy thì không thấy người, lại không nghe hẳn dặn dò gì, cũng hỏi hạ nhân, nhưng tất cả đều không biết, cho nên nàng mới tới đây.

Cùng nói với Vương phi, Vương phi liền nhíu lông mày, tay nàng còn rất đau, Thượng Quan Mai chỉ lo nghĩ đến chuyện của mình, căn bản không có chú đến tay nàng đang bị thương, Lãnh Hoa Đường cũng không phải hài tử ba tuổi, hơn nữa thân phận cao quý, làm sao có thể mất tích, cho nên liền cười cười nói: “Hẳn đi chơi ở đâu đó thôi, không có nói cho người biết sao, không có chuyện gì, hẳn đã thành thân, cũng không phải là tiểu hài tử, tự có chừng mực, lúc nên trở về, hẳn tất nhiên sẽ trở về”.

Nói xong, liền không muốn để ý Thượng Quan Mai nữa, trực tiếp trở về trong phòng, nàng cũng thực sự mệt mỏi, rất muốn nghỉ ngơi.

Thượng Quan Mai bị Vương phi nói vài câu qua loa rồi đuổi, lại không nghe được một câu hữu dụng, nhất thời giật mình đứng trong nội đường, Cẩm Nương cũng cảm thấy thú vị, bất quá vừa nghĩ đến chuyện của Tôn Ngọc Nương, lại cảm thấy có kỳ hoặc (kỳ lạ+ nghi hoặc), Lãnh Hoa Đường người này một bộ dạng khiêm tốn, chỉ sợ cũng là kẻ háo sắc, nếu không thì sẽ không ở cùng một chỗ với thế tử Trữ Vương phủ mấy ngày không về, hiện tại lại không có tin tức gì về phủ, sợ là ở bên ngoài giấu nữ nhân đi.

Cho nên không nhanh không chậm đi tới bên Thượng Quan Mai, khẽ nhượng gót chân nói: “ Đại tẩu, người cũng đừng lo lắng, nguy hiểm tất nhiên là không có, đại ca có thể là đi chơi thôi, hôm qua đại tỷ của ta còn nói, thế tử Trữ vương phủ hẹn mấy người đi đâu đó, cái gì.....Cái gì Viên chơi, đại ca cùng Trữ thế tử quan hệ rất tốt, không chừng, cũng cùng đi, nói không chừng sáng mai sẽ trở về”.

Cẩm Nương đem mấy từ chơi chữ nhấn mạnh nói ,Thượng Quan Mai nghe được ngẩn ra, tín niệm canh giữ trong lòng liền có chút ít lảo đảo muốn ngã, từ chuyện Tôn Ngọc Nương lần trước , nên lời của tướng công bây giờ nàng cũng không còn dễ dàng tin tưởng nữa, nay lại nghe Cẩm Nương nói có gì đó, lần trước trong phủ thân vương cũng nghe Tôn Văn Nương nói, Trữ vương thế tử là dạng phóng túng, chẳng lẽ tướng công thật....

Vừa nghĩ như thế, tâm tình nàng thật sự lo lắng, tức giận, vành mắt đỏ lên, sắp khóc, Cẩm Nương thấy vậy vội khuyên nhủ: “ Ai, nếu nói đến chuyện này, nữ nhân chúng ta cũng không có cách nào khác, nam nhân nào mà không có thói hư, đại ca lại người như thần tiên vậy, những nữ nhân bên ngoài, đều là nhằm vào cái này, dù đại ca không chịu lấy đỉnh, chỉ sợ cũng chịu không nổi các nàng câu dẫn đâu, ai nha, Nhị tỷ ta cũng chưa hưởng được bao nhiêu ngày cuộc sống thiếu nữ đã phải xuất giá rồi, nhưng nàng tính tình nóng nảy, nếu là.....Ai, đại tẩu, khi đó, chỉ sợ người bị thiệt ”

Lời Cẩm Nương nói ra như thật tâm, Thượng Quan Mai nghe xong cũng thay đổi cách nhìn với nàng một chút, hai ngày trước hai người vì Lưu di nương cùng mấy nha đầu bà Tử náo loạn có chút không vui, không nghĩ tới Cẩm Nương còn là người khoan dung độ lượng, theo cách nói của nàng, không phải là giúp tỷ tỷ nhà mình, mà là giúp đỡ mình, trong lòng nàng khẽ cảm động, chẳng qua vẫn tức giận, Lãnh Hoa Đường rõ ràng lừa gạt nàng, lần nữa đảm bảo, lúc hai người cùng nhau chung đụng, sợ cũng là dùng lời ngon ngọt dụ dỗ nàng vui vẻ, mình vào phủ gần một năm, bụng vẫn không có động tĩnh, hẳn quan tâm nhất là ngôi vị thế tử, chỉ có sinh được nhi tử, ngôi vị kia mới có thể ổn định hơn, hôm nay chỉ sợ hẳn đối với nàng cũng mất lòng tin, nên ra ngoài tìm nữ nhân khác. Một Tôn Ngọc Nương còn chưa có vào cửa, sáng mai sợ còn có thêm nhiều Tôn Ngọc Nương nữa, thật muốn tức chết nàng sao.

Nàng lôi tay Cẩm Nương, nghẹn ngào nói tạ ơn, thân thể liền ngẩn ngơ mà đi ra ngoài, vừa lúc Vương ma ma ở trong nhà Vương phi đi ra nhìn thấy, liền đuổi theo nói: “Thế tử phi, tay Vương phi bị thương rồi, phải nhanh chóng bôi thuốc, cho nên...A, chuyện thế tử gia, nô tỳ giúp người đi hỏi Vương gia, chưa biết chừng là Vương gia phái thế tử Gia đi, hẳn bận rộn xong sẽ về thôi”

Thượng Quan Mai hôm nay cái gì nghe cũng không lọt, lời Cẩm Nương giống như đóng dấu khắc ở trong

lòng nàng, há lại có thể vì hai câu như vậy mà mất được, nàng cũng không trả lời Vương gia, vẫn bộ dạng thẳng bước đi ra ngoài.

Lãnh Hoa Đình nhìn bóng lưng nàng đi, trong mắt liền hiện lên một tia lệ sắc, mấy ngày nay hắn cũng tìm Lãnh Hoa Đường rất nhiều lần, phái Lãnh Khiêm tìm khắp chung quanh, nhưng cũng không tìm được, đoán chừng hắn trốn nơi nào đó dưỡng thương, nhưng mà, trong lòng hắn vẫn có chút hoài nghi, trong ấn tượng của hắn, Lãnh Hoa Đường không đến nỗi vô dụng như vậy, ngày đó cũng chỉ có mười mấy chiêu, mình đã chế phục hắn rồi, ngã xuống đất cũng không có vận khí trùng quan....A Khiêm nói, thân thủ Lãnh Hoa Đường cùng hắn cũng sần sần như nhau....Chẳng lẽ....Người kia không phải Lãnh Hoa Đường?

Đang suy nghĩ, thấy thần sắc Cẩm Nương khác thường, tới lôi kéo tay hắn nói: “ Tướng công, chúng ta hồi phủ sao?”

Lãnh Hoa Đình gật đầu, đem tay nàng cầm thật chặt, đang muốn đi, lại thấy Vương gia đang hăng hái bưng bưng trở lại, vừa nhìn thấy Lãnh Hoa Đình cùng Cẩm Nương đang ở đây, xa xa đã nở nụ cười :” Tiểu Đình, Tiểu Đình, phụ thân hôm nay có tin tốt cho ngươi”.

Lãnh Hoa Đình không mấy hứng thú nhìn sắc mặt vui mừng của Vương gia, lại ngẩng cao đầu lên, không muốn để ý tới bộ dáng của hắn.

Cẩm Nương thấy vội mở miệng hỏi: “Phụ vương, chuyện vui gì thế, nhìn ngài như vậy, hẳn là chuyện tốt với tướng công nha”. Trong thanh âm mang theo vài phần vui vẻ, Vương gia mới bị vẻ mặt Lãnh Hoa Đình đả kích tâm tình lập tức tốt trở lại, vẫn là con dâu chu đáo, nhưng mấy ngày nay, Tiểu Đình vẫn một bộ dạng lãnh băng đối với mình, ai, nhi tử này, lúc nào mới có thể bình thường chút đây.

“Lần trước các ngươi không phải nói đem bản vẽ chế ổ trục xe cho Tương Tác doanh làm sao? Hôm nay ta bấm tấu với hoàng thượng, hoàng thượng nhìn bản vẽ cũng rất cao hứng, quân xa Đại Cẩm Triều sau này tất cả đều muốn dùng nó, hoàng thượng đối với Tiểu Đình khen không dứt miệng”

“Là nương tử thiết kế, ta thiết kế cái gì”. Lãnh Hoa Đình không thích nghe , liếc mắt nhìn Vương gia, lạnh lùng nói.

Vương gia bị bộ dạng hắn như vậy khiến cho buồn cười, đưa tay sờ lên trán hắn một chút nói: “Tiểu Đình, con dâu là nữ nhi, quá mức thông tuệ nói ra cũng không hay, dù sao các ngươi là vợ chồng nhất thể, của nàng không phải như là của người sao?”

Lời này Lãnh Hoa Đình thích nghe, sắc mặt cuối cùng dễ nhìn chút ít, nhưng bất quá chỉ là khích lệ, hắn đối với việc này không hứng thú, quay đầu đi, muốn tránh cánh tay Vương gia, lại không thể được, miệng liền chu lên, “ Hoàng thượng có nói cho bặc không, chúng ta muốn một phần lợi nhuận, nếu không, ta sẽ tới Tương Tác Doanh đập phá một trận”.

Vương gia cũng biết hắn muốn nghe chính là cái này, cố ý chưa nói để trêu chọc hắn, quả nhiên nghe hắn hỏi, vừa cười vừa cố ý vuốt vuốt mái tóc hắn, cười nói: “Nhanh nhanh sẽ cho, hoàng thượng chẳng những đồng ý cho ngươi một phần lợi nhuận, còn ban thưởng cho ngươi làm phó tướng Tương Tác Doanh, là quan lục phẩm nga, ngươi cả ngày cũng không cần đến đó, chỉ ở nhà là được, con dâu vẽ bức tranh, phụ thân ta đem đến Tương Tác Doanh đưa cho bọn hắn làm, trong một năm, có một hai bức họa đối phó cũng đủ”

Cẩm Nương nghe được thấy vui mừng, một phần lời, lại là xe ngựa quân đội....Tiền kia đúng là kiếm thật dễ rồi, không nghĩ tới hai bản vẽ, lại có thể đổi lấy chỗ tốt lớn như vậy, nha nha nha, có tiền, nàng có thể cùng tướng công chuyển ra phủ sống riêng rồi, ngày ngày ở chỗ này dè dặt, không phải là muốn đề phòng cái này, cũng là muốn thiết kế cái kia, phiền muốn chết.

Chuyện càng làm cho nàng cao hứng, chính là hoàng thượng ban cho Lãnh Hoa Đình một chức quan, mặc dù nhìn có chút đối phó, trêu chọc Lãnh Hoa Đình vui vẻ, bất quá, từ đây cũng có thể nhìn ra, hoàng thượng đối với Lãnh Hoa Đình ấn tượng không tệ, hơn nữa, cũng thương tiếc hắn, đây là tin tức rất tốt nha.

Trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Lãnh Hoa Đình cuối cùng cũng lộ ra nụ cười, ngửa đầu, chớp chớp mắt phượng cười với Cẩm Nương, giống như hài tử làm chuyện tốt, hưởng đại nhân đòi phần thưởng, vẻ mặt khả ái khiến người ta muốn nhéo, Cẩm Nương nghẹn miệng, không để ỉn cười ra tiếng, lại nghe Vương

gia vui vẻ cười phá lên, chuyện vui nhất thiên hạ, chính là thấy trên mặt Đình Nhi nở nụ cười, mấy ngày liên tiếp bốn ba mặt nhọc cũng bị quét sạch.

Vương phi nghỉ ngơi ở trong phòng nghe được tiếng cười của Vương gia, cũng từ trong phòng đi ra, Vương gia vừa thấy, liền cao hứng đem tin tức nói cho Vương phi nghe, Vương phi nghe tất nhiên vui mừng, trong mắt nhu hòa, nhìn về phía Cẩm Nương, vừa thêm mấy phần vui sướng cùng yêu thương, tới gần Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình nói: “ Hôm nay ở trong nhà nương dùng cơm đi, mẫu thân tự tay làm cho ngươi mấy món”

Vương gia vừa nghe, mắt cũng híp lại, cười nói: “A, nương tử, ta cũng lâu rồi không có ăn món ăn nàng làm đâu, ta muốn ăn vẹt ướp rượu chiên.”

Lãnh Hoa Đình nghe thấy quay lại xem thường, “ Phụ thân,đó là món Đình Nhi thích nhất, ngài không nên giành”.

Vương gia nghe xong thì cười ha ha, luôn miệng nói: “Tốt tốt tốt, không giành, nói nương con làm nhiều hơn một con không phải thích ăn sao? Để xem, con còn có thể ăn được mấy bát?”

Không khí trong nhà hòa thuận vui vẻ, trong lòng Cẩm Nương cũng thư sướng (thư thái+ vui sướng) rất nhiều, lúc này mới giống như một gia đình chung sống, vì sao hết lần này tới lần khác cứ muốn mỗi ngày phải đấu tới đấu lui a.

Người một nhà đang vui vẻ nói cười, Vương ma ma từ trong nội đường đi ra, vừa thấy tâm tình Vương gia rất tốt, vội lên hành lễ, vương gia có chút kinh ngạc, thuận miệng nói: “Vương ma ma, ngươi có thấy khá hơn chút nào không, là bị bệnh sao?”

Vương mục mục vội cúi người trả lời: “Tạ ơn vương gia quan tâm, lưng nô tỳ đã khỏe, vẫn còn dùng được, nghỉ gần nửa tháng, hôm nay tốt lắm rồi, có thể hầu hạ các chủ tử nữa rồi”.

Vương gia liền cười cười phát tay, ý bảo nàng lui xuống, Vương ma ma còn cố nói thêm một câu: “ Mới vừa rồi thế tử phi, trong lòng vô cùng lo lắng, nói thế tử nhiều ngày không có về, hoàn toàn không có tin tức, gấp tới độ phát khóc”

Vương gia nghe được hơi chậm lại, quay đầu lại không hiểu nhìn Vương phi, Vương phi trừng mắt nhìn Vương ma ma, Vương ma ma này ngày càng nhiều chuyện, Vương ma ma giống như bây giờ mới phát hiện mình nhiều chuyện, biến sắc, rút lại cổ lui xuống, nàng vừa động làm cho Vương gia nhíu mày cao hơn, lạnh giọng hỏi Vương phi: “Nàng không muốn bà ấy nói cho ta biết sao? Nương tử”.

Vương phi nghe lời này thì muốn phát hỏa, trầm mặt nói: “ Thiếp thân làm gì có như thế, định là một hồi nữa nói cho người biết, hừ, hừ cũng không phải tiểu hài tử ba tuổi, suốt ngày phải coi chừng, còn có thể bị bắt cóc được sao? Người cũng tới chất vấn ta a, chuyện của hừ, người hỏi nương hừ đi, ta không quản”

Vừa nói, vừa phát tay áo muốn đi.

Vương gia cũng cảm thấy mình mới vừa rồi có chút quá, nên vội vung tay kéo nàng: “Nương tử, ta không phải ý đó, người....người đừng thiếp thân thiếp thân, chúng ta ngày thường chung đụng không phải rất nhẹ nhàng sao? Đường nhi dù sao cũng là thế tử, đột nhiên không thấy, người vốn cũng phải báo ta một tiếng mới phải”.

“Phụ thân sao không phái ám vệ đi tìm, chuyện này có quan hệ gì với nương đâu, nàng là một nữ tử trong gia môn chẳng lẽ có thể cướp hừ đi sao?” Lãnh Hoa Đình đột nhiên ngắt lời, giọng nói như băng sương.

Vương gia nghe được thì ngẩn ra, không giận mà còn vui, lời mới rồi của Tiểu Đình giống như suy nghĩ của người trưởng thành, điểm này làm cho Vương gia rất là vui mừng, hừ lo lắng nhất đúng là tâm tính của Đình Nhi, một người trưởng thành nhưng tâm tính lại của hài tử mười hai tuổi thì làm thế nào, ngay cả hoàng thượng cũng không yên tâm, nếu chỉ là không thể đi đứng được thì vẫn có người hầu hạ cũng không ảnh hưởng gì nhiều, nhưng cơ trí không thể quá kém, Cẩm Nương dù có thông tuệ hơn nữa cũng là nữ nhi, không thể phục chúng, vẫn phải là Đình Nhi bình thường mới có thể làm cho tất cả mọi người yên tâm.

“Tiểu Đình, con nói xem nên bắt đầu tra xét từ đâu?” Vương gia hứng thú dạt dào hỏi.

Lãnh Hoa Đình nghe lại xem thường, nói với hân: “ Hân không phải là qua lại gần cùng Nhị thúc sao? Bắt đầu từ Nhị thúc tra lên, không chừng hôm nay cũng có thể có kết quả đó”.

92. Chương 92

“Hân là cùng Nhị thúc gần gũi, tánh tình cũng Đoan Phương nghiêm cẩn như Nhị thúc, nhưng mà hôm nay đột nhiên hân biến mất khỏi nhà, Nhị thúc người tất nhiên sẽ không giấu diếm hân, cho nên.” Vương gia trầm ngâm nói.

“Cho nên ngài cho rằng nếu Nhị thúc biết tất nhiên sẽ nói cho ngài biết sao?” Lãnh Hoa Đường hừ lạnh, khóe miệng câu lên vẻ mỉa mai, đem xe lăn đẩy về phía trước, bộ dạng giống như không muốn cùng Vương gia ở chung một chỗ.

Vương gia nghe được hơi chậm lại, sải bước tiến lên trên, nghiêm nghị hỏi: “Tiểu Đình, con nói thế là ý gì? Con....Biết cái gì phải không?” Hôm nay Đình Nhi rất khác thường, hoàn toàn không giống bộ dạng đơn thuần hàng ngày, chẳng lẽ hân biết chuyện gì mà mình không biết?

Lãnh Hoa Đình nghe xong giọng điệu mỉa mai càng đậm, nhàn nhạt nhìn Vương gia nói: “Ta nếu nói là biết một chút cái gì, nói cho ngài nghe, ngài sẽ tin ta mấy phần? Tránh ra, không nên cản ở phía trước ta, ta muốn đến chỗ mẫu thân”.

Lại biến về bộ dạng không nói đạo lý rồi, Vương gia thật có chút hồ đồ, thật không biết Tiểu Đình đến tột cùng là ngu thật hay giả a, chẳng lẽ là hân đang giả bộ? Chẳng lẽ chân của hân là do người khác động tay chân? Tiểu Đình là vì muốn bảo vệ mình nên mới phải giả ngây đại?

Vừa nghĩ như thế, Vương gia mới liền tưởng tới lời Tiểu Đình vừa nói, Tiểu Đình hân...Hân nhất định là phát hiện ra cái gì chẳng?

Lãnh Hoa Đình lúc này đã đến bên cạnh Vương phi, nhìn cánh tay bầm tím của Vương phi, biết điều hỏi: “Mẫu thân, còn đau phải không? Sau này đừng nên xen vào mấy chuyện lộn xộn bên kia nữa, bọn họ cũng không phải là người tốt lành gì”.

Vương gia nghe thấy mới nhìn đến cánh tay bị thương của Vương phi, vừa nhìn thấy thì phát hỏa lên, hỏi: “Đây là chuyện gì xảy ra?”

Vương phi không muốn nói lên chuyện trong nhà Nhị thái thái, liền lắc đầu nói: “Chẳng qua là không cẩn thận đụng phải, không có chuyện gì”.

“Bị Nhị thẩm đánh, bắt quá, Đình Nhi đập một cái chén trên đầu nhị thẩm rồi, mẫu thân, nàng còn khi dễ người nữa, ta liền đem trán nàng đập thành cái động lớn, để cho nàng ra ngoài không có người nhận ra luôn”. Lãnh Hoa Đình nhàn nhạt nói, hai mắt sáng trong suốt nhìn Vương phi, làm bộ dạng phải bảo vệ Vương phi.

Vương phi thấy vậy rất là vui vẻ, lỗ mũi đau xót, trong mắt liền hiện ra triều ý, mấy ngày nay Đình nhi càng ngày càng hiểu thuận, tính tình so với quá khứ cũng ôn hòa hơn nhiều, hân mấy lần phát giận đập người đều là bảo hộ mình, ai, nếu chân hân có thể khỏi, lúc đó mới thật là tốt.

Vừa nhắc mắt, thấy Cẩm Nương đang lẳng lặng đứng ở phía sau Đình Nhi, trông mắt trong suốt đối với Đình Nhi đều là ái hộ cùng thương tiếc, Đình Nhi..... cũng là từ khi Cẩm Nương tới mới biến chuyển, người con dâu này, thật đúng là càng nhìn càng thích, thông tuệ hơn người không nói, gan dạ sáng suốt mưu lược đều có, giống như chuyện trong nhà nhị thái thái hôm nay, sợ là nàng cũng chọn rợn không ít, nếu không, lấy tính tình lạnh nhạt của tiểu Hiên, nào dám cùng nhị thái thái chống đối.

“Đệ muội làm sao sẽ...đánh nàng? Nương tử, nàng ấy chẳng lẽ điên rồi?” Vương gia vừa nghe tay vương phi là bị nhị thái thái đánh, lập tức nổi trận lôi đình, Uyển Thanh từ nhỏ đã được cưng chiều, chính mình

còn không nỡ làm tổn hại đến móng tay nàng, nhị đệ muội lại dám đánh nàng, có còn vương pháp gia quy không?

“Người tới, đem vợ chồng nhị lão gia mời đến.” Vương gia tức giận đến thanh âm cao lên, hướng gã sai vặt phòng ngoài quát.

Vương phi vừa nghe, liền vội vàng kéo lấy hắc nói: “Thôi, nàng cũng là không cẩn thận, chẳng qua lúc đó nàng đánh tiểu Hiên, ta tới khuyên, không cần mới đánh nhằm ta, Tiểu Đình cũng đập đầu nàng rồi, sợ là hôm nay cũng nằm trên giường không dậy được, thôi bỏ đi, đều là trong một nhà, làm gì đi tính toán chuyện này, lúc mừng năm mới, mọi người còn phải ở cùng một chỗ bái lạy từ đường đó?”

Vương gia bất quá là làm bộ dáng, muốn cho Vương phi không vì câu nói lúc trước của hắc mà sinh khí thôi, vừa nghe vương phi nói như vậy, hắc tất nhiên là bảo gã sai vặt thôi không cần phải đi nữa.

Trong nội tâm còn băn khoăn lời Lãnh Hoa Đình hồi nãy, nên trên mặt mang một tia nhợt cười nói với Lãnh Hoa Đình: “Đình nhi, phụ thân nghe lời con, một hồi sai ám vệ đi theo nhị thúc con, không chừng con nói đúng, thật có thể tra được tung tích đại ca con”

Lãnh Hoa Đình giống như là không nghe thấy, phối hợp nắm tay vương phi, giúp nàng thoa thuốc cao lên mu bàn tay sưng, nội tâm vương gia không khỏi có một trận chua chua, Tiểu Đình như thế nào cho tới bây giờ cũng không có đối với mình tử mĩ ân cần thế chứ?

Thấy hắc không nói lời nào, đang muốn hỏi lại, thì Lãnh Hoa Đình lại thỉnh linh nói: “Ngài không tìm cũng không có sao, nói không chừng, hai ngày nữa hắc sẽ tự động trở về, dù sao cũng không chết được”

Vương gia lại bị lời này của hắc làm cho hồ đồ, “Đình nhi, con làm sao biết được? Khụ, hắc là đại ca con, không cần phải nói hắc có chết hay không a, từ nay về sau, hắc thừa tước, còn phải chiếu cố con cả đời”

Lãnh Hoa Đình vừa nghe liền muốn phát hỏa, hung hăng trừng mắt nhìn Vương Gia, uốn éo thân, ra sức đẩy vương gia ra, tự mình đẩy xe lăn đi ra ngoài, một tay nắm vạt áo Cẩm Nương quát: “Còn ngây ra đó làm gì, trở về, ở chỗ này thật phiền”.

Cẩm Nương thiếu chút nữa bị hắc tóm té xuống, thật vất vả mới ổn định thân thể, bận rộn giúp hắc đẩy xe lăn đi ra ngoài.

Vương gia bị Lãnh Hoa Đình đẩy một cái lão đảo, hắc cũng là người có công phu, Tiểu Đình lúc tức giận khí lực rất lớn, đến hắc cũng phải vận khí mới không có bị đẩy ngã.

Nhưng lại đối với tức giận của hắc không giải thích được nên có chút khó chịu, bước đến trước mặt Lãnh Hoa Đình ngăn lại nói: “Tiểu Đình, người càng lúc càng kỳ lạ, sao có thể ngay đến phụ thân cũng có thể động thủ, hơn nữa, Đường nhi là đại ca người, phụ thân thật không thích nhất là chứng kiến chuyện huynh đệ tương tàn, trong lòng người đối với Đường nhi đích thị là có chuyện gì hiểu lầm, hoặc là người...oán giận hắc được ngôi vị thế tử, cho nên, đối với hắc trong lòng có bất mãn, Đình nhi...”

“Phụ Vương!” Cẩm Nương nghe không vô, liền hô to một tiếng nói, con người trong suốt tràn ngập tức giận.

Vương gia nghe xong càng nóng, nhị tử đối với mình không tôn trọng thì thôi đi, ngay cả con dâu cũng dám đối với chính mình lớn nhỏ thanh âm, không khỏi cả giận nói: “Ta đang cùng Đình nhi nói chuyện, người chen miệng vào cái gì”.

Bên kia vương phi nghe Vương gia nói nặng, như là động chân khí, bận rộn tới khuyên nhủ: “Người không biết tính tình Đình Nhi thế nào sao? Chớ cùng hắc gây chuyện, chân của hắc...đã thành như vậy, trong nội tâm tất nhiên là khó chịu, người lại...”

Vương gia nghe xong lại muốn nói gì, rồi lại nghe Lãnh Hoa Đình quát: “Người nói ta thế nào, ta mặc kệ, nhưng người không thể mắng nương tử của ta, ta không cho phép.” Lãnh Hoa Đình tức giận đến nổi gân xanh đầy trán, trong mắt phượng tất cả đều là lửa giận.

Vương gia nghe xong càng tức giận, nhưng nhìn tay hắc đẩy xe đều run, trong nội tâm liền lại nổi lên yêu thương, lại nghe Vương phi nói như thế, thì càng khổ sở, vừa rồi mình cũng có chút nặng lời, sợ đã làm tổn thương Đình Nhi, khó trách Cẩm Nương cũng sinh khí, nàng cũng là muốn che chở cho Đình Nhi...

Nhưng mặt mũi nhất thời gây khó dễ, dù sao người đã quen ở địa vị cao, ngay cả hoàng thượng cũng còn không có đối với hắn lớn tiếng, vì vậy ngữ khí cứng nhắc: “Người...làm sao người lại vì nàng mà lớn tiếng với phụ thân? Người...người thật quá đáng” nhưng khí thế lại yếu đi rất nhiều.

Vương phi vội vàng kéo lấy hắn nói: “Tiểu Đình có tính tình này, ngày bình thường trong phủ những người khác không chịu được hắn, người làm phụ thân hắn mà cũng không chịu được hắn sao? Hắn tại sao lại biến thành như vậy? còn không phải do người lúc trước...”

Vương phi còn chưa hết lời, Vương gia liền đã hết giận, nhẹ giọng đối với vương phi nói: “Nương tử...đừng nhắc lại chuyện trước kia, ta...không nói Đình Nhi là được, chẳng qua là, Đình Nhi, cái khác phụ thân đều có thể nghe người, nhưng hai người huynh đệ các người nhất định không thể bất hòa, sẽ làm gia đình không yên”

Cầm Nương tức giận hừ lạnh một tiếng, Vương gia làm phụ thân như vậy sao? Cong trai trưởng của mình bị bao nhiêu khổ, hắn chẳng lẽ không biết rõ ràng sao, cả cái vương phủ này đều bị nhuộm nát bét, có ngày nào là chân chính hòa thuận vui vẻ an bình đâu? Lại muốn Lãnh Hoa Đình cùng Lãnh Hoa Đường sống chung hòa thuận? Lãnh Hoa Đường là lương thiện sao? Hắn không nghĩ biện pháp ám hại Lãnh Hoa Đình đã là không tệ rồi, mình vào phủ mới có hai tháng cũng có thể cảm giác được, Vương gia...hắn...Cầm Nương tức giận đến bất chấp tất cả, cất bước ngăn lại trước mặt Lãnh Hoa Đình, hít sâu một hơi, tận lực kìm nén thanh âm của mình làm cho vững vàng một chút.

Đôi mắt trong suốt sáng ngời thế nào cũng không che dấu được nội tâm thiêu đốt lửa giận, yên lặng nhìn Vương gia nói: “Phụ vương, người mới nói, hi vọng tướng công cùng đại ca huynh đệ hòa thuận, huynh hữu đệ cung, bằng không gia đình sẽ không yên đúng không, chỉ là con cháu muốn hỏi ngài, trong phủ này có được mấy ngày thanh tĩnh trôi qua? Nếu thật là phủ đệ an bình hòa thuận vui vẻ, tướng công sao lại biến thành bộ dạng như thế này? Vì sao ngài không có nghĩ qua, tại sao tướng công lại bỗng dưng phát bệnh lạ, tại sao lại co quắp hai chân? Ngài mới nói, tướng công đối với đại ca oán giận, là bởi vì đại ca được thế tử vị mà tướng công bất mãn, thử hỏi phụ vương, nếu như năm đó tướng công không phải thế tử, hắn cũng không sẽ được cái bệnh này, liệu có phải phệ đi đôi chân này không?”

Liên tiếp chất vấn, hỏi làm Vương gia á khẩu không trả lời được, hắn mặc dù giận Cầm Nương bất kính, nhưng những câu nàng nói như dao nhọn đâm vào trên ngực hắn, Đình Nhi bị bệnh hắn không phải là không có từng hoài nghi, nhưng cũng không phát hiện ra bất cứ dấu vết gì để lại, huống chi, năm đó Tiểu Đường cũng mới chỉ mười bốn tuổi, một thiếu niên mười bốn tuổi thì có thể làm được gì đây? Chẳng lẽ...chân tướng Đình Nhi nói, cùng lão nhị có quan hệ?

Năm đó, mình cùng Vương phi đang bất hòa gay gắt, vương phi tức giận đã vào trong nội cung biệt uyển ở, cùng với Lưu phi nương nương ở cùng một chỗ mà không chịu hồi phủ, mình lại hiểu lầm Uyển nhi đối với mình bất trung, làm cho đầu óc mình không tốt chút nào, toàn bộ tâm tư đều đặt trên người vương phi, căn bản không có để ý gì trong phủ, nhưng mà lại không nghĩ tới, Đình Nhi đột ngột phát bệnh lạ, mà lúc này hình như lão Nhị cùng Đường Nhi quả thật có qua lại gần nhau, hơn nữa, nhiều năm qua, lão Nhị đối với Đường Nhi tựa hồ cũng vượt qua quan hệ thúc cháu bình thường, nguyên lai mình chỉ nghĩ rằng hắn dụng tâm phụ tá người kế thừa Vương phủ, mà hắn cũng là người bác học, có hắn tương trợ, cũng trợ giúp Đường Nhi về học thức, cho nên...Nhưng mà, Đình Nhi nói thực có vài phần đạo lý a, lão Nhị lúc trẻ tâm cơ thâm trầm, đã từng động dấy tâm cơ muốn đoạt thế tử vị, chỉ là lão thái gia cũng thủ đoạn cực kỳ nghiêm khắc, rất nhanh có thể nhìn thấu tâm cơ hắn, cũng chặt đứt ý nghĩ của hắn, mình mới có thể thuận lời thừa tước...

Chẳng lẽ cái tâm tư kia cho tới bây giờ vẫn chưa tắt? Nhưng Đường Nhi là con của mình, Đường Nhi thừa tước, đối với hắn cũng không có nhiều chỗ tốt nên...

Cái ý niệm này vẫn ở trong đầu, liền in đậm trong lòng, quần quýt khó bỏ, quả thật, Đình Nhi nói đúng, có lẽ trước kia mình điều tra sai phương hướng rồi.

Cầm Nương thấy sắc mặt Vương gia đầu tiên là cực đen, sau đó lại lâm vào trầm tư, nghĩ là mình mạo hiểm bộc trực nói những lời này có chút hiệu quả, đang muốn tiếp tục nói, thì Lãnh Hoa Đình lại kéo nàng, liếc mắt với nàng, Cầm Nương trực tiếp hiểu rõ ý tứ của hắn, vội đẩy hắn ra ngoài.

Vương gia dù sao cũng là trưởng bối, lại là người có thân phận cao nhất trong phủ, vừa rồi mình mạo hiểm

nói lý chất vấn, thái độ thực có thể bị xem là vô lễ, nhưng Vương gia đã không hề so đo, mình cũng phải cho hắn một cái bậc thang, nếu nói thêm gì đi nữa, Vương gia hẳn không nhận được, cho nên tướng công mới kéo mình đi.

Vừa ra khỏi cửa không lâu, liền đã thấy Vương ma ma từ nhà kế bên đi ra, như mà đi về hướng hậu viện, không khỏi nhìn thoáng qua, hậu viện này không phải là chỗ phòng tối nhỏ nhất Lưu di nương sao? Vương ma ma là muốn làm cái gì?

Nàng không khỏi cước bộ thư thả chậm lại, Lãnh Hoa Đình khó hiểu quay đầu lại nhìn nàng, Cẩm Nương liền cúi gằm xuống, ghé vào lỗ tai hắn nói: “ Trong phòng nương có không ít chuột, chúng ta giúp người bắt con chuột lớn này được không? Bằng không, một chút cũng không được yên ổn, luôn có người giở trò quỷ, đối với mình cũng không tốt”

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền nhìn theo ánh mắt nàng, chỉ thấy được một mảnh góc áo của Vương ma ma đang quẹo vào hậu viện, hắn ôm cổ Cẩm Nương, nói bên tai nàng: “ Vậy chúng ta cũng qua bên kia ngắm phong cảnh a”

Cất, thiên hàn địa đông, có cái gì đẹp mắt mà ngắm, bất quá Cẩm Nương cũng biết ý tứ của hắn, liền đẩy hắn đi về bên kia đại thụ.

Không quá nửa chén trà, Vương ma ma liền từ sau cửa phụ vòng vo trở về, từ cửa nhà bên cạnh đi về phòng mình, cũng không thấy nàng cầm vật gì, nhưng không mấy phút sau, liền nghe được một tiếng khóc thê lương: “Đường nhi...Đường nhi của ta, thả ta đi ra ngoài, ta muốn tìm Đường Nhi, Vương gia,...Vương gia, nhi tử của chúng ta có phải là đã xảy ra chuyện không a”.

Thanh âm kia đúng là truyền từ trong phòng tối nhỏ sau viện truyền tới, Vương ma ma quả nhiên là đi đưa tin, Vương phi đem nhốt Lưu di nương hai ngày, tất nhiên là không có nói cho Vương Gia biết, Lưu di nương lại vừa vặn đúng lúc Vương gia có nhà mà náo loạn, mong giảm hình phạt, lại có thể nhân lúc Vương gia có ở đây lộ vẻ nhu nhược, khiến cho Vương gia thương tiếc, còn có thể nhân cơ hội cáo trạng Vương phi, Vương ma ma này, đến tốt cùng là đứng về bên nào, không phải là người hầu hạ Vương phi rất nhiều năm rồi sao? Sao có thể bán đứng Vương phi chứ?

Lưu di nương này khóc cũng quá mức thê thảm a, thanh âm lại cất cao vài phần, Vương gia dù có điếc cũng vẫn có thể nghe được.

Cẩm Nương liền đẩy Lãnh Hoa Đình trở về, có chuyện thú vị như vậy, nàng cũng muốn xem Vương ma ma kia ở một bên hát như thế nào.

Vương gia đang hỏi thăm chuyện của Lưu di nương, đã thấy Cẩm Nương phụ giúp Đình Nhi trở lại, không khỏi có chút kinh ngạc, nhưng Lãnh Hoa Đình bày ra thần sắc tự nhiên nói với Vương phi: “ Nương, người nói muốn làm vịt chiên ướp rượu cho đình nhi ăn mà, Đình Nhi không về nữa, muốn ở lại ăn a”

Vương gia ngược lại đem chuyện này quên đi, lúc trước hai cha con còn vì món này tranh giành, ai, như thế nào lại quên sạch rồi, Đình Nhi thật là vất vả mới chịu đối với mình thân cận chút ít...

“Tiểu Đình mau vào, nương con thật hiếm khi mới vào phòng bếp nha, một chút nữa phụ tử chúng ta còn phải uống chút rượu nữa, đã lâu không có cùng Tiểu Đình dùng cơm chung, phụ thân thật là hoài niệm lúc con còn bé”. Lời Vương gia nói ra không có nửa điểm khó chịu, tựa hồ như xung đột vừa rồi căn bản cũng không có phát sinh qua.

Vương phi hồi nãy mặt đen lên, lúc này thấy Tiểu Đình cùng Cẩm Nương tiến vào, sắc mặt cũng hòa hoãn hơn, đối Tiểu Đình nói: “Đúng vậy a, Tiểu Đình, nương đi làm món ăn cho con nha”. Nói xong lại nhìn Cẩm Nương liếc, Cẩm Nương lập tức hiểu rõ là nàng muốn mình cùng xuống bếp, nhìn như vậy, là có chuyện muốn nói với mình.

Vừa lúc Vương ma ma từ phía sau đi ra, gặp Vương phi muốn tới phòng bếp, vội vờ nói: “ Ai nha, chủ tử là muốn làm Vịt chiên ướp rượu sao? Nô tỳ mới nhìn qua, sổ mua sắm chỉ viết có hai con vịt, sợ là phòng bếp không có hàng ứng phó kịp”

Chuyện mua sắm nhà bếp đúng là Cẩm nương điều trần nhóm quản lý phòng bếp mua sắm, mỗi ngày quản sự đều hỏi qua Vương phi hoặc thiếp thân bên người Vương phi, như Ngọc Bích, Thanh Thạch, Vương ma

ma các loại, xem Vương Phi muốn dùng những món nào, hay muốn mua cái gì ăn, quần sự sẽ ghi ra, rồi đưa ấy người bên mình cái ấn tín, sau lại lưu vào sổ làm bằng chứng, bởi như vậy, người trong phòng bếp cũng không thể làm ra ba cái công phu ngoạn sự tử gì đó nữa, tùy ý chọn mua một ít thứ cần bản là không dùng đến, hay ăn không hết, như vậy đã giảm bớt lãng phí, để cho những người kia có muốn cũng không có chỗ nào ra tay.

Nhưng trong mỗi ngày, cơ bản cũng sẽ chọn mua thêm một ít chuẩn bị bất cứ tình huống nào, không nghĩ tới, Vương ma ma lại mang chuyện này để nói, Vương ma ma này quả thật là càng ngày càng thêm dè dặt chuyện, ý nàng tốt cùng là muốn thế nào? Nàng là thiếp thân bên người Vương phi, cùng là người Vương phi tin cậy nhất, nàng không có nghĩ qua, nàng nên phụ thuộc Vương phi sao, một khi Vương phi không được thế, nàng cũng càng không có chỗ dựa sao?

Quả nhiên Vương gia nghe thấy lời này rất là kinh ngạc, càng có chút căm tức, đường đường là Giản Thân vương phủ, muốn ăn một con vịt còn phải chờ đi mua? Mới vừa rồi Lưu di Nương ở đằng sau viện la to, nàng hôm nay dù thế nào cũng là phi tử bên cạnh mình, lại là mẹ ruột thế tử, Vương phi lại đem nàng nhốt lại, Vương phi nàng hôm nay... Đến tốt cùng là quản gia như thế nào? Vương gia có chút giận dữ liếc nhìn Vương phi.

Wương phi thấy lông mày tự nhíu lại, thanh âm cũng khó chịu: “Ma ma, người tới phòng bếp xem qua, hôm nay rõ ràng ta là phân phó phòng bếp mua nguyên liệu nấu ăn nhiều một chút, như thế nào ngay cả hai con vịt cũng không có?”

Wương ma ma trên mặt liền lộ ra một tia cười đến âm hiểm, khom người đáp: “A, nguyên là cũng có hai con vịt, nhưng vừa rồi nói là muốn giữ thiếu gia cùng thiếu phu nhân ở lại dùng cơm, nô tỳ liền phân phó đầu bếp làm, là hầm cách thủy, nghĩ thiếu phu nhân thân thể không tốt, bị chứng bệnh hư cung hàn, muốn cho nàng bồi bổ”.

Wương phi vừa nghe, phổi đều muốn tức điên lên, cái lão bà này, hôm nay cũng quá lắm mồm rồi, chuyện Cẩm Nương mắc chứng thể hàn, Vương phi một mực cũng không có nói cho Vương gia biết, chính là sợ hấn có ý khác, tính tình Đường nhi kỳ quái, nếu thật mang cho hấn cái thông phòng tiểu thiếp, sợ lại sinh ra rất nhiều phiền toái, nàng lại...trước mặt mình mà đem chuyện này nói với Vương gia nghe, nàng muốn làm cái gì?

Quả nhiên, Vương gia nghe được khê giật mình, nhìn về phía vương phi: “Cẩm Nương đứa nhỏ này...có bệnh này? Nằm đó trong nội cung, vị Trần quý phi nương nương chính là cũng mắc bệnh này, kết quả cả đời không thể có con...”

Quay đầu ánh mắt phức tạp nhìn Cẩm Nương, người vợ này cũng không kém, nhưng mà, Đình Nhi thân đã mang tàn tật, nếu như lại còn tiếp tục không thể có con, tương lai liệu sẽ thế nào? Việc này nên xem xét lại. Chỉ là Vương phi biết chuyện này trọng đại, thế nhưng lại...

“Người xuống dưới, lúc này không cần người hầu hạ.” Vương gia đang tự suy xét, chợt nghe Vương phi lạnh lùng quát tháo một tiếng với Vương mama, hấn nghe xong nội tâm có chút khó chịu, nàng đây là đang quát tháo Vương mama không nên nói nhảm biết a.

Wương mama sắc mặt ngẩn ngơ đi xuống, chỉ là khóe mắt hiện lên tia đắc ý nhưng vẫn bị Cẩm Nương nhìn thấy, nội tâm Cẩm Nương thế nhưng lại cực kỳ bình tĩnh, việc này trong phủ đã sớm không còn là bí mật, chỉ là Vương gia quá mức chủ quan sơ ý, đối với việc trong phủ không hỏi đến cùng, lần trước chuyện Bình nhi, Châu Nhi chết, nguyên cũng là do mình động tay động chân vào trong được, nếu Vương gia khôn khéo, sớm nên tra hỏi rõ ràng mới phải, là do chính hấn muốn vì vợ chồng Lãnh Hoa Đường mà bao che, thế nên chuyện gì cũng chỉ muốn ước gì cho nhanh qua là tốt rồi, ngược lại hôm nay lại vì bệnh này của mình mà giận dữ, hấn quả thật là hồ đồ không bình thường rồi.

Wương gia sắc mặt ửng đỏ ngồi trong phòng, ánh mắt đảo qua nhìn Lãnh Hoa Đình cùng Cẩm nương và Vương phi chứ không nói gì, chỉ là nhìn bộ dạng của hấn, liền biết trong lòng hấn tức giận cỡ nào.

Wương phi cũng không giải thích, nghĩ một hồi Đình Nhi sẽ nói cho hấn biết, bất quá, hấn vừa rồi vì chuyện Lưu di nương mà quát tháo với mình, thái độ này quá mức ác liệt, nàng nhất thời cũng không muốn cùng hấn nói chuyện, nếu không có Tiểu Đình ở đây, hừ!

Vương phi đi thẳng vào phòng bếp, Vương gia ngồi trong phòng càng tức giận, Cẩm Nương nhìn xem cũng theo vào phòng bếp, Lãnh Hoa Đình cùng Vương gia ngồi đối diện nhau.

Vương gia giận không có chỗ phát, liền đem tất cả kẻ hầu người hạ trong phòng đuổi ra, đối với chỗ tối ra dấu, quả nhiên rất nhanh có nhất danh thị vệ tiến đến, đây chính là thiếp thân bảo vệ hần, “Đi, tìm vài người đi điều tra một chút, đi theo nhị lão gia, tra xem có thể hay không tìm được chỗ thể tử”

Người nọ đi rồi, trong phòng chỉ còn Vương gia cùng Lãnh Hoa Đình phụ tử hai người, Vương gia vẻ mặt ú khí, nhưng đối với Lãnh Hoa Đình vẫn cố bảo trì bộ dạng từ phụ, vừa rồi hần mới nói vài câu nặng, lúc này vẫn muốn nghĩ làm lành, “Đình nhi, con xem, phụ thân chiếu theo ý của con mà làm, có vui không a”

Lãnh Hoa Đình nghe xong mắt trợn trắng, nhếch miệng, rất không kiên nhẫn nói: “Nếu người của ngài có tài vạch trần rõ ràng, lộ ra chân tướng ban đầu, ta mới vui về”

Vương gia nghe thì mắt húng, nhưng vẫn nhẫn nại khuyên hần: “Ai, con nhất định là đối với Đường Nhi có hiểu lầm, ta cũng có chú ý qua, hần đối với con một mực rất tốt, có thứ tốt nhất vẫn nghĩ cho con, đối với con cơ hồ đều ngoan ngoãn phục tùng, con suốt ngày đối với hần cực kỳ lạnh nhạt, hần cũng không để ý, Tiểu Đình, các người là thân huynh đệ, nên sống chung hòa thuận mới đúng a”

Lãnh Hoa Đình thấy hần lại nói mấy lời này, liền càng buồn bực, nói: “Hôm nay nếu ngài tìm được hần, ta cần phải cho ngài xem trên người hần một chút, cho ngài minh bạch, hảo nhi tử trong mắt ngài đến tột cùng là cái thứ gì”

Vương gia nghe được khê giạt mình, nguyên bản cũng không quá kiên định tin tưởng nay càng thêm giao động, kéo tay Lãnh Hoa Đình nói: “Con...con nói biết chính xác hần đã làm gì? Đình nhi, nếu đúng như thế...nếu đúng như thế...phụ thân..”

Nếu thật đúng là Đường nhi hạ thủ với Đình nhi, chẳng lẽ thật sự muốn xử trí Đường nhi sao? Nhi tử kiện toàn như vậy...Ai, không được, có lẽ đây chính là Lão Nhị sắp đặt, muốn cho hai đứa con trai mình sinh oán, hần ở giữa dắc lợi! Hần chính là ước sao mình không có nhi tử tốt kế thừa tước vị...Hừ, dù thế nào, cũng không tới lượt con của hần.

Nhất thời, Vương gia ngẫm lại đã cảm thấy phiền, Đường nhi dù có cái gì, chỉ sợ cũng do lão nhị xui khiến, sáng mai tra ra manh mối, chuyện Đường nhi có thể bỏ xuống, nhưng mà lão Nhị thì...cũng không thể lại để cho hần mưu hại con trai mình.

“Ngài sẽ như thế nào? Ngài cái gì cũng sẽ không làm, vẫn là sẽ nuông chiều hần, đúng không?” Lãnh Hoa Đình cười lạnh ngắt lời nói: “Ngài sợ không có nhi tử tốt để thừa tước, ngài mỗi ngày đối tốt với ta, bất quá là thẹn trong lòng, kỳ thật trong lòng vẫn xem ta làm hổ thẹn a, ngài đường đường Giải Thân Vương, thậm chí có một đứa con tàn tật, việc này tất nhiên đã làm cho ngài cảm thấy không còn mặt mũi”.

Lời này làm Vương gia không thể tức giận, Đình nhi nói những câu sắc bén, làm cho lòng hần bị đả thương thâm thiết, Đình nhi hần...Thật không ngờ hần hoài nghi tình cảm của mình đối với hần, mình chưa từng mấy may ghét bỏ hần, nhiều năm như vậy, vì bệnh tình của hần mà bốn ba bốn phía, nghĩ tất cả biện pháp muốn tìm đại phu tốt cho hần, thì ra trong lòng hần, nguyên lai lại nghĩ mình như vậy...

Trên mặt Vương gia lúc hồng lúc trắng, lòng đau như cắt, muốn nổi giận, nhưng lại nhìn thấy thoáng trong mắt Lãnh Hoa Đình có tia mỉa mai, đột nhiên tỉnh ngộ, Đình nhi hôm nay nói năng có trật tự, hơn nữa suy nghĩ thâm trầm, sao có thể do kẻ có tâm tính hài tử nói ra được? Đình nhi thật không phải là nửa ngốc tử! Hần đã không muốn giả bộ trước mặt mình, đây là đối với mình có tín nhiệm, mới có thể nói ra lời này...

“Đình nhi, con nói lại xem, đến tột cùng là con biết chút gì, nói cho phụ thân biết, nếu thật có người hại con, phụ thân sẽ hết sức giúp con”. Vương gia nói lời này là muốn trêu chọc cho Lãnh Hoa Đình nói thêm vài lời, xem thử đầu óc hần có thật khôi phục bình thường hay không.

“Biết rõ nhưng cũng không nói cho ngài biết, không bằng chứng, nói cũng vô dụng” Lãnh Hoa Đình nghe xong liền lạnh lùng nói với Vương gia, hần xác thực không muốn giả bộ ở trước mặt Vương gia, cái phụ thân này quả thực càng ngày càng hồ đồ, hần muốn được Vương gia tiếp chút ít lực lượng, có một số việc, chỉ bằng mình và những người kia thì vẫn chưa đủ, nhưng mình luôn giả bộ là kẻ ngốc, Vương gia cũng sẽ không đem người giao ỉn...

Lời này tuy làm cho người ta nổi giận, nhưng rất có đạo lý, vu khống, Vương gia càng cảm thấy Lãnh Hoa Đình đầu óc cực kỳ thanh tỉnh.

“Ngài đem ám vệ phái ra một ít cho A Khiêm trông coi, ta muốn tra chút ít chuyện, ngài luôn bận rộn chuyện triều đình, cũng không còn tinh lực để ý chuyện trong phủ, làm cho trong phủ hôm nay lộn xộn rồi rầm, ta sẽ thay ngài thanh lý tốt, ít nhất bớt vài kẻ nóng lòng muốn gây sự”. Vương gia đang suy nghĩ đã nghe Lãnh Hoa Đình nhàn nhạt nói.

Vương gia rút cuộc cả kinh từ trên ghế đứng dậy, tâm tình đặc biệt kích động: “Đình nhi... Đình nhi của ta, con thật sự...thật sự lớn rồi, không còn là..” Khẽ vươn tay, liền đem Lãnh Hoa Đình ôm vào trong lòng ngực của mình, nghẹn giọng, nói: “Phụ thân đau lòng hồ thẹn sáu năm, rất tốt, rất tốt, con ít nhất không phải là kẻ nửa ngốc nghếch, con không biết đâu, mỗi khi người khác nói con là người ngu, phụ thân đau lòng cỡ nào, con chính là đứa con duy nhất của phụ thân do vợ cả sinh, phụ thân sao lại ghét bỏ con, con... Ai, không nói cái này, lúc nhỏ con rất thông minh, con chịu giúp phụ thân thì còn gì tốt hơn, hử, phụ thân nghe lời con, đem một nửa ám vệ giao cho con, chỉ là...Con cũng không thể tùy tiện động tới đại ca con...coi như là điều tra ra đúng là hấn làm loạn, con cũng nhất định phải chịu đựng, hấn...là anh ruột người, phụ thân không muốn bất kỳ ai có việc, được không?”

Lãnh Hoa Đình nghe xong cũng rất là bất đắc dĩ, Vương gia đối với hấn thế nào hấn làm sao không rõ, bất quá là cố ý muốn hấn nói ra thôi, Vương gia Vương phi cả hai đều là đồ ngốc, nhìn thì khôn khéo, kỳ thực bên tai thì mềm, dễ dàng tin lời người ngoài, hơn nữa...Sống đến vài chục tuổi, mà suy nghĩ so với mình còn đơn giản hơn, ai, có được cha mẹ như vậy, thực không biết là mình may mắn hay bất hạnh.

Tay của hấn có chút nâng lên, sau nửa ngày, vẫn là nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng vương gia, trấn an vương gia nói: “Phụ thân, ta tới bây giờ vẫn không ngốc, chỉ là...không có biện pháp, ta dù có nói với ngài, ngài cũng sẽ không tin, ta sẽ cho người tìm ra chứng cứ, cho ngài nhìn xem, những người kia đã làm ra chuyện gì, cho ngài hiểu rõ, tại sao ta nhiều năm như vậy, không thể không khổ sở mà giả ngu”

Vương gia nghe xong càng xấu hổ ray rức, cái mũi đau xót, cuối cùng cũng rút nước mắt, đem Lãnh Hoa Đình càng ôm chặt hơn: “Đình nhi, phụ thân thực xin lỗi con, thực xin lỗi con a, là phụ thân vô năng, không bảo vệ con tốt, phụ thân tin con, con đi điều tra đi a, tra ra cái gì, phụ thân cũng đều làm chủ cho con”

Lời này của vương gia, Lãnh Hoa Đình cũng chỉ tin một nửa, cũng không phải nói là vương gia lừa gạt hấn, mà vì Vương gia đối với lãnh Hoa Đường có cảm tình, cho dù tra ra việc năm đó có quan hệ tới Lãnh Hoa Đường, Vương gia cũng sẽ trừng trị người có liên quan, nhưng đối với Lãnh hoa Đường, cũng sẽ không nhẫn tâm.

Bất quá, tổng so với trước kia bị Lãnh Hoa Đường giả tạo lừa gạt cũng tốt hơn...

“Phụ thân, chuyện Đình nhi không ngốc, người phải giữ bí mật, không thể để cho người khác biết, bằng không, bọn họ ra tay, Đình nhi sợ là không còn mệnh” Lời này nói với Vương gia đã là tốt lắm rồi, hấn vẫn muốn dùng cái thân phận ngốc tử này làm chút ít sự tình.

Vương gia đối với việc ấy có chút lý giải, Đình nhi giả trang sáu năm, tất là có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ, hấn kìm chế vui sướng trong lòng, nói: “Phụ thân biết rõ, yên tâm đi, phụ thân không có hồ đồ như vậy, chỉ là..Mẹ người đã biết chưa?”

Lãnh Hoa Đình nghe lời này, trên mặt hiện lên một tia xấu hổ, nhẹ giọng với Vương gia nói: “Nương không biết, Đình nhi chỉ nói ột mình phụ thân, mẫu thân nàng...quá mức ôn hòa hiền hậu, lại cực kỳ đơn thuần, ta sợ nàng không tìm được, sẽ làm cho Đình nhi bại lộ”

Vương gia nghe được lời này cũng cảm thấy an ủi, người trong lòng nhi tử tín nhiệm nhất vẫn là mình, đang muốn nói gì đó, thì chợt nghe Lưu di nương tại hậu viện lại khóc rống lên, Vương gia không khỏi nhíu mày, hô lên: “Con nói cũng không sai, mẹ con càng ngày càng hồ đồ, Lưu di nương tuy là tiểu thiếp, nhưng cũng là người có tuổi, làm sao lại mang nàng nhốt lại, nói thế nào cũng là nương của Đường nhi, việc này truyền ra, Đường nhi ở bên ngoài khó có thể ngăn đầu”

Lãnh Hoa Đình nghe xong trong lòng liền thở dài, Vương gia đối với Lãnh Hoa Đường thủy chung vẫn là thương yêu a, ai, tương lai cho dù tra ra chứng cứ Lãnh Hoa Đường hại mình, mà muốn dựa vào Vương gia, thật đúng là dựa vào không được, nên chỉ có thể dựa vào chính mình.

“Chẳng qua là giáo huấn di nương chút ít mà thôi, ngày ấy di nương chỉ vào mũi mẩu thân mà chửi mắng, còn nói mẩu thân và nàng là thân tỷ muội...” Chỉ mang điểm mấu chốt nói ra, Vương gia hẳn tự rõ.

Quả nhiên Vương gia vừa nghe lời này liền chìm mặt, cả giận nói: “Trách không được mẹ ngươi sinh khí, hừ, thật là đồ không biết sống chết, lại còn dám ồn ào” Ngược mắt lên, đối với người phía ngoài nói: “Gọi vài người, đem Lưu di nương kéo về nội viện nàng ta, cấm túc một tháng không cho phép ra ngoài”

Lãnh Hoa Đình nghe xong thì nở nụ cười, Vương gia đây là ở trước mặt hần giở chút ít thủ đoạn nhỏ, lời này nghe như phạt Lưu di nương, kì thực là cho Lãnh Hoa Đường mặt mũi, cùng với cấm túc ở phòng tối quả là hai việc khác biệt, nói là phạt, không bằng nói là phóng thích, thôi nhường hần vậy, dù sao Lưu di nương đã bị đánh, cũng đã giam hai ngày rồi, cấm túc nữa cũng tốt, ít nhất trong một tháng mình cũng không cần phải nhìn bộ mặt xấu xí đó.

Cầm Nương đi theo sau Vương phi vào phòng bếp, vừa đi vào, liền thấy Lưu bà tử đang làm việc, không khỏi khẽ giật mình, nhìn Vương phi một cái, Vương phi ngược ngừng cười cười nói: “Nàng cũng biết sai rồi, lại là thị tì nhà vi nương, a, chỉ cần biết sửa đổi là được, nương vẫn để cho nàng ở trong phòng người hầu”

Cầm Nương nghe xong không thể làm khác hơn nói: “Nương thật đúng là thiện tâm, nói cũng phải, ai có thể không phạm sai lầm, sửa đổi là tốt”

Nguyên là muốn nói với Vương phi chuyện Vương mama, xem ra, còn không nói được, Lưu bà tử này là thân thích Vương mama, cho nên, đành phải thôi.

Ngọc Bích thấy liền đung đung cánh tay Cầm nương, con mắt hướng ngoài phòng bếp chỉ chỉ, Cầm Nương liếc mắt nhìn theo, lại thấy Vương mama đang đứng sát chỗ cửa, trong nội tâm nàng rung mình, cửa kia không phải là chánh đường sao? Nàng đứng nơi đó...là muốn nghe lén Vương gia cùng Lãnh Hoa Đình nói chuyện sao? Nên vội vàng đi tới cười nói với Vương mama: “Ma ma, thân thể ngài mới tốt, dựa vào cửa không sợ bị lạnh sao?”

Vương mama đang tập trung tinh thần nghe chuyện trong chánh đường, Cầm Nương đột nhiên đi ra, dọa nàng nhảy dựng, trên gương mặt mập mập lập tức hiện lên tia xấu hổ, cổ rạn ra một tia cười nói: “ai, cũng không phải vậy, mới vừa đến đây, đầu có chút choáng váng, cho nên phải dựa vào đứng lại, ổn định tâm thần”

Cũng không biết nàng đứng ở đó đã bao lâu, có nghe được trong chánh đường nói chuyện không, nội tâm Cầm Nương không khỏi nổi lên cảnh giác, Lãnh Hoa Đình mấy lần ở trước mặt Vương gia nói chuyện rất bình thường, không có giả bộ, nàng có chút minh bạch, sợ là hần muốn cho Vương gia biết chút manh mối...ít nhất, là nói cho vương gia biết hần không phải kẻ ngu, nhưng việc này tuyệt đối không thể để cho người khác ngoài Vương gia biết, bằng không...

Nội tâm cầm nương lo lắng, nếu Vương mama đem chuyện này truyền ra ngoài, mình và tướng công chắc chắn gặp nguy hiểm...

Nếu như bà ta nói không được là tốt rồi...chính là, phải làm như thế nào? Dựa vào vương phi sao? Hoặc là...

Cầm nương cười đi đến bên người Vương mama, thân mật vịn eo Vương mama, cười nói: “Ai da, người chắc là khí huyết không thông, tất nhiên là sẽ bị choáng váng, ai, ta biết chút ít phương pháp xoa bóp, người mau mau đến đây, vào trong phòng, Cầm Nương giúp người xoa bóp a”

Vừa nói vừa đề lại eo Vương mama, nửa vịn nửa đẩy hướng trong phòng bên cạnh đi, Vương mama làm sao mà chịu, nàng chỉ cảm thấy thiếu phu nhân làm cho eo nàng không thể động đậy, chỉ có thể theo sát đi, vội nói nói: “Không cần, không cần, nô tỳ sao dám nhận được a, Thiếu phu nhân, ngài đi cùng Vương phi a, chủ tử đang muốn chỉ ngài tay nghề a”

Cầm Nương nghe xong cười nói: “Không vội, chuyện này học sau cũng được, vẫn là thân thể của người quan trọng nhất, người chính là người đắc lực bên cạnh nương, thiếu người, nương còn phải vất vả nhiều chuyện, ta phải giúp người mát xa, cho người nhanh tốt lên”

Vương mama còn đang muốn giãy dụa từ chối, Cầm nương liền thêm lực, túm lấy nàng, Ngọc Bích nhìn mục quang lóe lên, liền cũng cười đi tới, vịn lấy tay Vương mama, giúp đỡ Cầm Nương kéo vương mama

hướng trong phòng bên.

Vương mama cũng cảm giác được không đúng, oa oa kêu lớn lên: “Các người...Các người đây là muốn ? Ta tốt lắm, không cần các người vịn”

Vừa vặn đến cửa phòng rồi, Cẩm Nương bỏ thêm một phần khí lực, đem Vương mama đẩy vào trong phòng, Ngọc Bích đi vào theo, tiện tay đóng cửa phòng lại.

Vương mama thấy lại càng kinh hoàng, vội la to lên, lúc này, vương phi rốt cục cũng nghe thấy động tĩnh bên này, vòng vo đi ra ngoài xem, đi đến trước cửa phòng quát: “Vú nương, người thế nào rồi, la to làm gì?” Vương mama càng không biết điều, hôm nay làm chuyện gì cũng thật chán ghét, vừa quay đầu, không nhìn thấy Cẩm Nương, nội tâm hoảng hốt, Vương mama sẽ không phải sẽ làm gì cẩm nương chứ, vội vàng hô: “Cẩm nương, người ở đâu?”

Lúc này, Ngọc Bích từ trong phòng vọt ra, đối với vương phi nói: “Vương mama lại đau eo, thiếu phu nhân đang giúp nàng xoa bóp, mama chịu không được đau nhức, nên la to”

Vương phi lúc này mới yên lòng, đứa nhỏ Cẩm nương này cũng thật là, bất quá chỉ là nô tỳ, cần gì mình tự động thủ phục vụ, chẳng phải mệt mỏi chính mình, đang muốn nói vài lời, lại nghe trong phòng Vương mama gọi bầy: “Vương phi cứu ta, thiếu phu nhân nàng muốn...nàng muốn hại người..”

Vương phi nghe được nội tâm rung mình, lời này nghe rất dọa người, mà Vương mama nói lại càng đáng ghét, nhưng dù sao cũng là vú nuôi của mình, nếu thực bị Cẩm Nương hại chết..không đúng, Cẩm Nương vì sao phải hại nàng chứ? Cái lão bà này, muốn vu oan hãm hại thanh danh con dâu mình, nàng không phải lại muốn làm gì chứ, nghĩ như thế, vương phi liền đẩy cửa bước vào, Ngọc Bích vội hỏi: “Thiếu phu nhân mà mạnh tay chút, mama lại làm ồn lên, ai, đáng thương thiếu phu nhân hảo tâm..”

Vương phi nghe xong thấy cũng đúng, lúc này, Lưu bà tử cũng nghe động tĩnh bên ngoài mà chạy ra, tiếng kêu của vương mama làm cho nàng hết hồn vía, thiếu phu nhân muốn làm gì a?

Lúc này, trong phòng truyền ra một trận lách cách thanh âm, Ngọc Bích nghe thấy nội tâm cả kinh, thiếu phu nhân thân thể ốm yếu, sợ là không chế trụ nổi vương mama, nên rốt cuộc cũng bất chấp tất cả, mở cửa ra, Vương phi giương mắt nhìn, tim đều nhảy tới cổ họng, chỉ thấy cẩm nương che cái trán, trên vạt áo màu xanh nhạt loang lổ từng khối vết máu, trong tay Vương mama cầm nửa bình hoa vỡ, tràng diện này làm cho vương phi thiếu chút nữa ngất đi, quát to: “Bà vú, người thật to gan”.

Ngọc Bích lập tức chạy vào, vội lấy bả vai Cẩm Nương: “Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân, người...người không sao chứ?”

Lại quay đầu đối với Vương ma ma nói: “Ma ma, thiếu phu nhân quả thật có lòng tốt, thấy người đau nhức mới giúp, người cũng không nên vì thế mà đả thương nàng a, a, chẳng lẽ người muốn mưu hại thiếu phu nhân?”

Vương ma ma cũng sợ ngây người, thì thào nói: “Không có, nô tỳ không nghĩ muốn giết thiếu phu nhân, là thiếu phu nhân muốn...”

“Bốp!” Vương phi giận không thể kiềm chế được đánh cho vương mama một bạt tai, nước mắt đều chảy ra: “Người...người hôm nay đúng là điên rồi, lúc trước hồ ngôn loạn ngữ cũng thôi đi, còn dám...dám ra tay với con dâu ta, người...nói, có phải là được chỗ tốt của người khác rồi không? Có ai không, đem cái lão bà này kéo ra ngoài.”

Trên đầu Cẩm Nương xác thực là có một cái miệng vết thương nhỏ, bất quá, là mình khiến cho Vương ma ma ra tay, chính mình đã bức vương mama, vì bà vốn có tâm tư, nên mình cố ý giữ bình hoa làm bộ muốn đập bể đầu bà ta, Vương ma ma thấy thế quả nhiên giãy dụa gay gắt, người vì sinh tử tồn vong, rất nhiều cố kỵ cũng quên đi, nên bà ta một tay liền đem bình hoa đoạt lại, đập vào trán mình, ôi, lão già này lực tay cũng thật mạnh, thực là muốn giết mình a.

93. Chương 93

Vương mama bị Vương phi đánh ột cái tát trở cũng trở nên hồ đồ, lại nghe Vương phi nói muốn cho người đem mình ném ra ngoài, thì sợ tới mức hồn rời khỏi xác, bổ nhào vào dưới chân Vương phi, ôm lấy hai chân Vương phi: “Không thể a, Vương phi, nô tỳ không có, không nghĩ mưu hại thiếu phu nhân, Vương phi, cầu ngài, tha cho nô tỳ a.”

Trong nội tâm Vương phi vừa tức vừa đau, Vương mama làm bạn với nàng vài chục năm, trong vài chục năm gần đó làm bạn, trong sinh hoạt quan tâm rất cẩn thận... Từng ly từng tít, tình cảm này từng sợi từng sợi ngấm vào trong xương tủy, so với thân nhân bình thường còn thân cận hơn nhiều, hôm nay Vương mama lại phạm vào sai lầm lớn như thế, hỏi nàng làm thế nào không đau lòng, làm thế nào nhẫn tâm đi tự mình hạ lệnh đánh chết nàng, đừng nói là con người, chính là nuôi một con chó, năm lâu, cũng là không nỡ a, huống chi vẫn là nhũ nương từ nhỏ chăm sóc mình.

Vương mama một mực nâng đầu nhìn kỹ thần sắc trên mặt Vương phi, thấy trong mắt nàng hiện lên một tia không đành lòng, vội vàng khóc lóc cầu xin: “Vương phi, tự người sinh ra nô tỳ đã hầu hạ ngài, nô tỳ đối với ngài vô cùng trung thành và tận tâm, làm thế nào lại đi hại thiếu phu nhân, vừa rồi chỉ là nô tỳ hiểu lầm, nô tỳ tuổi già mê muội, nô tỳ không biết mình làm cái gì, nô tỳ đi nhận tội cùng thiếu phu nhân, cầu thiếu phu nhân tha thứ nô tỳ.”

Nói xong, nàng lại bổ nhào vào bên người Cẩm Nương, Ngọc Bích đang cầm băng gạc trắng phau tự mình băng bó cho Cẩm Nương, kỳ thật vết thương này cũng không sâu, chỉ là bởi vì lúc trước Cẩm Nương dùng sức, đúng là lúc máu chảy nhiều, đương nhiên liền xuất huyết nhiều hơn, nhìn xem rất dọa người, lúc này Ngọc Bích cho chút thuốc cầm máu được bao lại cho nàng, chốc lát thì không có quá đau nhức, gặp Vương mama đánh tới, nàng theo bản năng tránh ra một chút, cúi đầu xem Vương mama.

“Thiếu phu nhân, nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ không thật sự muốn đánh người a! Nô tỳ chỉ là...”

“Nương, ngài trước hết đừng tức giận, nàng ta lớn tuổi như vậy, ngài thật muốn đem nàng ném ra ngoài đánh, thân già của nàng chịu không nổi đòn.” Cẩm Nương gặp Vương mama còn muốn kéo thêm ba bốn câu, vội vàng ngắt lời nói.

Vương phi trong tâm đang nhẩn nại, nghe Cẩm Nương cầu tình cho Vương mama, trong nội tâm nàng thấy ấm áp, nước mắt trào ra, cứng tiếng nói: “Cẩm Nương, người... Thật là một đứa nhỏ có thiện tâm, nàng... Nàng dù sao cũng hầu hạ ta mấy chục năm...” Nói xong lại cảm hận nhìn Vương mama, “Hôm nay tạm tha người, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, người ác nô khi dễ chủ, thì vô luận như thế nào cũng chạy không thoát bản tử đi.”

“Nương, người này giao cho nương tử ta xử phạt...” thanh âm Lãnh Hoa Đình đột nhiên từ phía sau cửa truyền đến, Cẩm Nương nghe xong trong nội tâm hoảng hốt, không tốt, một hồi hẩn vào đến đây nhìn thấy mình bị thương, không biết sẽ như thế nào, vội vàng tìm địa phương để trốn, trốn trước rồi lát nói sau.

Cũng không quản Vương phi cùng Vương mama như thế nào, một tay vuốt đầu, một tay xách váy nghĩ muốn đi ra ngoài.

Vương phi bị nàng làm ơ hồ, kéo nàng hỏi, “Hài tử, người muốn đi đâu?”

Cẩm Nương như thế nào dám nói mình muốn trốn tướng công, vì vậy nhú mày nói: “Nương, ta muốn đi nằm, ta đau đầu.”

Vương phi nghe xong đau lòng vô cùng, vội nói: “Cũng tốt, đã cho người đi thỉnh thái y, bây giờ chỉ sợ là ở trên đường...”

Cẩm Nương vừa nghe, vội vàng gật đầu, đang muốn tiếp tục chạy trốn, chợt nghe thanh âm Lãnh Hoa Đình càng ngày càng gần: “Nương tử, người thành thật đứng đó cho ta.”

Cùng lúc đó cánh cửa phòng khách mở ra đánh ầm một tiếng, gương mặt Lãnh Hoa Đình lạnh lùng tự đẩy xe lăn vào trong phòng, sau lưng còn có Vương gia đi theo về mặt như có điều gì suy nghĩ.

Lãnh Hoa Đình xem xét đầu Cẩm Nương được bao băng khối băng gạc, trên quần áo có thật nhiều vết máu, mắt phượng của hắn giống như bị sung huyết trở nên đỏ đậm, đẩy tới vài cái, một tay kéo lấy nàng tiến vào

trong ngực, trong nội tâm vừa tức lại vừa thương vừa đau, thối nha đầu, nàng nói muốn bắt chuột, mình cố ý cho nàng một cơ hội để bắt, không nghĩ tới nàng lại sử dụng chính là phương thức tự mình hại mình để bắt, chuột còn chưa bị gì, ngược lại nàng lại bị thương trước, thật đúng là càng sống càng đi thui lùi.

Lúc này Lãnh Hoa Đình trong phòng nói chuyện cùng Vương Gia, liền cảm giác được có người núp ở phía sau cửa nghe lén, Vương Gia cũng chú ý tới, tuy nói chỗ này liên thông với các gian phòng trong viện, nha hoàn bà tử không ít, nhưng mà, hô hấp của người nghe lén cùng với người bình thường không đồng dạng với nhau, người nghe lén, bình thường cách gần chỗ đó, sẽ nín thở trì hoãn hô hấp, mà tim đập trong ngực cũng vì hoảng hốt mà nhanh hơn so với người thường, dùng công lực hai cha con bọn họ, muốn phân biệt chuyện này đúng là rất dễ dàng, Vương Gia lúc ấy nhíu mày, muốn động tay, nhưng Lãnh Hoa Đình lại âm thầm ngăn trở.

Hắn biết rõ, Cẩm Nương sẽ chọn lựa hành động, bọn họ dù sao cũng là nam nhân, hậu viện này theo lý vẫn là để cho nữ nhân tới xử lý mới thỏa đáng, hơn nữa, lúc trước hắn cũng chỉ nghe tiếng thét chói tai Vương mama, cũng không nghe Cẩm Nương kêu cứu, biết nàng thông minh, hẳn là sẽ tự mình bảo vệ mình mới đúng, nhưng...

“Người... Người... Người là muốn chọc giận chết ta sao?” Thanh âm của hắn run rẩy quắt, một tay hơn giờ lên, muốn sờ chỗ thương thể của nàng, lại sợ chạm vào chỗ đau của nàng, chính xác là dừng tại giữ không trung không ngừng run, vừa cúi đầu trông thấy Vương mama quỳ trên mặt đất run rẩy, không chút do dự liền giật cây trâm cài trên đầu Cẩm Nương ném về phía nàng, công bằng, vừa vặn cắm ở trong lòng bàn tay Vương mama, đem một bàn tay trái của nàng đóng đinh trên mặt đất, đau đến nỗi Vương mama hét một tiếng thiết, Lãnh Hoa Đình mắt hung dữ, lại muốn phá cái gì đó, Vương Gia sau lưng hắn kịp thời tới bắt được tay của hắn, khuyên nhủ: “Đình Nhi, không phải nói muốn giao cho con dâu xử trí sao?”

Lãnh Hoa Đình lúc này mới thôi phần nộ, nhưng cặp mắt hung ác vẫn trừng trừng nhìn Vương mama.

Vương mama lúc này tâm muốn chết cũng đều có, nhị thiếu gia chính là ma vương trong phủ, lại đau lòng nhất chính là nhị thiếu phu nhân, việc này nhất định không để yên, hôm nay mình rõ ràng là rất cẩn thận, tại sao lại bị thiếu phu nhân phát hiện, Ngọc Bích... Đúng, là Ngọc Bích cái con đĩ nhỏ này động tay động chân, vừa rồi nàng ấy đã hứa theo giúp thiếu phu nhân để khi dễ mình... Nàng ước gì mình xảy ra chuyện, để trở thành tâm phúc đắc lực nhất của Vương phi... Nghĩ tới đây, nàng vừa tức lại vừa sợ hãi, nhất thời không có kế sách nào khả thi, dứt khoát nhắm mắt, hôn mê bất tỉnh một phen.

Lưu bà tử vẫn một mực ở bên cạnh khẩn trương xem màn kịch này, nhìn thấy trong lòng run sợ, nguyên bản còn nghĩ đến giúp Vương mama một phen, bây giờ trốn ở góc phòng chân cũng không dám dời nửa bước, sợ bị nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân nhìn thấy là nhóm lửa tự thiêu mình, mẹ chồng mình lúc này cũng sơ suất quá, cho là mình già cả, lại là nữ nương của Vương phi, ai thấy đều phải cung kính ba phần, có làm sai cái gì, Vương phi cũng sẽ dễ dàng tha thứ cho nàng, nhưng lại không nghĩ rằng động chạm đến nhị thiếu phu nhân, nhị thiếu phu nhân này nhìn rất là ôn hoà hiền hậu, kì thực tâm tư kín đáo tỉ mỉ, lại có thủ đoạn, mẹ chồng khi trở về, mình cũng từng khuyên qua, có một số việc nhin một chút coi như xong, nàng không nghe, xem đi...

“Tướng công, thả ta xuống, cũng không phải là rất đau.” Cẩm Nương bị Lãnh Hoa Đình ôm trong ngực, thân thể nửa nằm nửa ngồi, hình dạng như vậy quá mức thân mật, Vương Gia cùng Vương phi đều ở đây.

Lãnh Hoa Đình xê dịch thân thể của nàng, làm cho nàng ngồi thẳng một chút, tay lại ôm càng chặt hơn: “Mất máu, đừng đứng, sẽ bị chóng váng đầu.” Thanh âm tuy là kẹp chặt cơn tức, nhưng lại mang theo yêu thương thật sâu, Cẩm Nương mặt đỏ rần, vặn vẹo uốn éo trên người hắn, giây dựa thoát ra, “Tướng công, ta... Ta ngồi đau thắt lưng, nghỉ đứng một lúc.” Thật sự là nghĩ tìm một cái lỗ chui vào, hắn không biết xấu hổ, mình cũng không có ý tứ a, mọi người trong phòng đều đang nhìn xem, hắn cứ như vậy ôm không thêm quan tâm...

Lãnh Hoa Đình lúc này mới buông lỏng tay, nhẹ nhàng thả nàng đứng vững, nhưng vẫn tức giận dùng mắt trừng trừng nàng.

Vương phi gặp Vương mama đã ngất đi, liền gọi người đem nàng mang đi ra ngoài, Cẩm Nương lo lắng Vương mama mở miệng, nàng vừa rồi thật sự không thể xác thực được rốt cuộc nàng nghe được bao nhiêu,

vừa định đi qua theo, Lãnh Hoa Đình kéo lấy tay nàng một phen, trừng mắt nhìn nàng, Cẩm Nương liền dừng chân lại, không có đi cùng.

Nhưng vẫn là không yên lòng nói với Vương phi: “Nương, để cho Ngọc Bích nhìn Vương mama a.” Trong phòng này, có thể tin được chỉ có Ngọc Bích, có Ngọc Bích trông coi, Vương mama lại bị một bài học lớn như vậy, tin tưởng tạm thời nàng sẽ không nói gì sai.

Vương phi nghe xong giật mình, nhưng rất nhanh gạt đầu, để cho Ngọc Bích đi theo. Nàng cũng cảm thấy không đúng, hôm nay không chỉ là Vương mama khác thường, mà chính là Cẩm Nương cũng vậy, có lẽ, nàng lại phát hiện ra cái gì?

Nguyên bản muốn xuống bếp, nhưng trải qua chuyện náo loạn như vậy, Vương phi cũng không còn tâm tình, cùng Vương Gia, Lãnh Hoa Đình và Cẩm Nương cùng trở về chính phòng.

Vương Gia vốn không quá tin tưởng lời nói của Lãnh Hoa Đình, trải qua chuyện Vương mama, trong lòng của hắn cũng lập tức tỉnh ngủ vài phần, xem ra, đúng như lời Cẩm Nương, trong phủ này thật đúng là không thanh tịnh, ngay cả người đắc lực nhất bên cạnh Vương phi đều có vấn đề, cái này... Còn có ai đáng tin nhiệm?

Chuyện Vương mama này nhất định là phải tra triệt để, mặc kệ có quan hệ cùng Đường Nhi hay không đều phải tra, đem tâm cơ thủ đoạn dùng vào việc đối xử người trong nhà giống như thế, nếu không sửa trị, tương lai trong phủ chỉ càng ngày càng loạn, mình không cho phép Đình Nhi thương tổn Đường Nhi, Đường Nhi này lại càng không thể sử dụng ám chiêu ngáng chân hại Đình Nhi, huynh đệ tương tàn là chuyện hắn không thể dễ dàng tha thứ nhất.

Nghĩ Vương phi từ trước đến nay ôn hoà hiền hậu, bàn về tính toán kế sách, sợ là căn bản không thể sánh bằng Cẩm Nương, cũng không biết con dâu này làm thế nào phát hiện, mình và Đình Nhi là do có công lực này mới có thể nghe được, nàng thì sao? Đích thị là sớm phát hiện Vương mama không đúng, cho nên mới kịp thời tóm lấy nàng đi ra...

“Nương tử, đi mời đại phu chữa trị cho Vương mama, không thể để cho nàng tùy tiện chết được, nàng ta tất nhiên sẽ có chút nhận không ra người gì đó.” Nói xong, dừng một chút, lại có chút ít áy náy cùng thương tiếc nhìn Vương phi, nàng hẳn là rất đau đớn tâm a, bị người thân nhất phản bội cảm giác nhất định rất thống khổ, là mình không có bảo vệ tốt cho nàng, mới khiến cho nàng... Một lần nữa chịu khổ, giờ tay trên bàn, chạm vào mu bàn tay của Vương phi: “Người... nghỉ ngơi đi, chuyện trong nội viện này, vẫn là giao cho con dâu sửa trị, người cũng buông tay, hưởng phúc.”

Vương phi chưa kịp vì Vương mama thương tâm, nghe xong lời này của Vương Gia, trong nội tâm ấm áp, con mắt lại ẩm ướt, vài chục năm vợ chồng, hẳn tuy cũng có lúc hồ đồ, làm cho nàng tức giận, nhưng trong lòng hẳn có nàng, nàng đều biết, nàng giường đốt mắt đẹp đầy hơi nước mông lung, trong mắt dạt dào sóng chuyển, tình ý khẩn thiết, Vương Gia nhìn thấy trong lòng run lên, trong nội tâm thương tiếc càng tăng lên.

“Có bao nhiêu năm không mang người ra ngoài rồi? Qua ít ngày, hai chúng ta đi Đại Minh sơn trang ở a, ôn tuyết này không sai, cùng nhau ở chung một chỗ nhàn nhã thanh tịnh mấy ngày, trước tết rồi trở về, trong phủ này, để cho bọn họ mấy cái tiểu nhân làm âm ỉm đi, người thấy sao?” Vương Gia giọng điệu ôn nhu, thanh âm nhẹ nhàng, Vương phi nghe xong tâm tình thật tốt, nhưng lại giận hờn trước mặt con trai con dâu càn rỡ như vậy, không khỏi đỏ mặt, thẹn thùng gạt đầu, thanh âm bé như tiếng ruồi muỗi: “Vậy thì theo lời Vương Gia.”

Cẩm Nương nhìn xem Vương phi Vương Gia lại vui vẻ như cũ, trong nội tâm liền thấy ngọt giống như mật, nhất là khó gặp được Vương phi biểu hiện dáng điệu nữ nhi nhỏ bé nũng nịu, càng được mở mắt thật không sai, thật sự là rất đẹp a, tiên trên trời đến đây sợ cũng phải kém vài phần... Vương Gia kỳ thật cũng rất tuất tú, ở hiện đại có thể là xem là nam trung niên cực phẩm a... Trách không được tướng công ngày thường yêu nghiệt như thế, vấn đề ghen a, phát cáu vì bản thân mình chỉ bình thường, Nhị phu nhân kỳ thật lớn lên rất đẹp... A, bộ dạng Đại lão gia rất xa kia... Đang miên man, tay bị người bên cạnh dùng sức kéo, thiếu chút nữa dọa nàng bay mất hồn, quay đầu lại đi, gặp hai mắt Lãnh Hoa Đình có hai đốm lửa chu miệng nhỏ giọng mắng: “Háo sắc!”

Cẩm Nương bị hắt trách không có ý tứ, thấp đầu cúi mắt nhìn hắn, lại thấy khuôn mặt trắng nõn của hắn

chuyển sang đỏ ửng, con mắt phượng trong suốt lấp lánh như sao, mặt như hoa phù dung mắt như sao trời, a, yêu nghiệt, thấy nàng hai mắt lại mơ hồ, thấy Lãnh Hoa Đình đối với nàng thản nhiên cười, mặt như hoa phù dung lập tức biến thành hoa đào tươi đẹp nở rộ, thiếu một chút nữa đem hồn của nàng câu đi mất.

“Vương Gia, Vương phi, Lưu Y Chính đại nhân trong nội cung tới.” Trong phòng hai đôi vợ chồng một già một trẻ đang kéo dài tình ý, Thanh Thạch từ đứng ngoài tự đi vào, lớn tiếng bẩm báo.

Nhất thời, hai đôi nam nữ đồng thời khẽ giật mình, cũng tạo ra vài cái mặt đỏ thắm, Thanh Thạch nhìn thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi của mình, nàng đột nhiên phát hiện mình thật sự là khối đá xanh lớn, làm sao lại không chờ một lát lại tiến vào bẩm báo?

Vương Gia trước hết thu lại sự mềm yếu, nghiêm trang nói với Thanh Thạch: “Mau mau đi.”

Một lúc sau Lưu Y Chính vào, đều là người quen biết cũ, lời khách sáo cũng không nói nhiều, Lãnh Hoa Đình ở một bên thúc giục nhanh một chút khám vết thương trên đầu cho Cẩm Nương, Lưu Y Chính xem qua, thật đúng là cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ, hần đường đường một danh y bậc nhất trong cả nước, chẳng lẽ chuyên môn chính là đến trị vết thương nhỏ như hạt vừng hạt đậu xanh này sao? Người Giản Thân Vương phủ cũng thật sự là quý giá, viết vài phương thuốc điều dưỡng bổ huyết xong, tiểu nha đầu rót trà lên đây.

Vương Gia liền nhớ đến lúc trước Vương mama nói Cẩm Nương tử cung hơi có tính hàn, vội hỏi Lưu Y Chính: “Năm đó Quý Phi nương nương cũng bị chứng bệnh tử cung có tính hàn có chữa khỏi không?”

Lưu Y Chính cười trả lời: “Hồi Vương Gia, cũng không phải hạ quan chữa trị, bất quá, hình như cũng chịu bó tay.”

Vương Gia vừa nghe, liền lo lắng, Cẩm Nương đứa nhỏ này thực không tệ, chính là... Nếu không thể sinh con... Chẳng lẽ phải để cho Tiểu Đình lấy một cái tiểu thiếp?

Vương phi thấy sắc mặt hần khó chịu, vội vàng nói với Lưu Y Chính đạo: “Lưu đại nhân, bệnh của con dâu bản phi vẫn là do người đem mạch, đã đến đây, nhìn giúp xem? Nàng vì chứng hàn này cũng ăn không ít được, đáng lý nên có chút hiệu quả mới đúng.”

Lưu Y Chính lúc đến liền đã có tính toán này, bất quá, mấy lần trước Giản Thân Vương gia không ở trong phủ, lần này thì tốt rồi, thừa dịp Vương Gia tại phủ, làm cho hần thấy kiến thức y thuật của mình, xem bọn hần đối với nhị thiếu phu nhân khẩn trương như thế, nếu như mình đem chứng bệnh khó trị của nàng trị khỏi, có một số việc cũng dễ mở miệng, hần tại ngồi tại cái ghế tứ phẩm này cũng ngầy ngốc đã lâu một chút...

Vì vậy Lưu Y Chính cẩn thận xem mạch cho Cẩm Nương, hần vẫn đồng dạng giống như dĩ vãng, thần sắc nghiêm túc, chau mày, làm thân thích bên cạnh người bệnh thấy không khỏi khẩn trương, Vương phi ngay cả hô hấp đều nín xuống, hai mắt chăm chú nhìn sắc mặt Lưu Y Chính.

Cẩm Nương cũng khẩn trương, Vương Gia ở đây, nếu mệnh này của mình không thể chữa tốt, tương công lại thương mình, sợ cũng sẽ lấy vài cái thông phòng tiểu thiếp gì đó nhanh chóng đưa đến, khiến ình sinh cơn giận không đầu.

Lãnh Hoa Đình ngược lại thản nhiên cực kỳ, hần tin tưởng Cẩm Nương nhất định sẽ tốt, cho dù sẽ không tốt thì thế nào, nhiều nhất thì không cần có con, ai cũng đừng nghĩ buộc hần lấy tiểu thiếp hay thông phòng, hần đời này coi trọng nhất là cái nha đầu đầu này, trong mắt khó mà tiếp nhận được người khác tiến vào, nàng vừa xấu lại vừa dần, hần cũng chỉ thích nàng.

Lưu Y Chính khoe đủ tài xong, dò xét cổ tay phải dò xét cổ tay trái, thật lâu, hần đột nhiên đứng lên, cũng không nói bệnh tình thế nào, làm Vương phi sợ tới mức thiếu chút nữa kêu lên, đã thấy hần đi đến phía trước, hai tay vái chào, thi lễ một cái, Vương Gia cảm thấy lạnh sống lưng, chẳng lẽ muốn nói ‘Hạ quan vô năng thỉnh inh khác’ vân vân?

Đã thấy Lưu Y Chính cười một tiếng, lớn tiếng chúc mừng: “Chúc mừng Vương Gia cùng Vương phi, nàng dâu của hai vị chứng bất túc đã khỏi, chậm nhất sang năm, quý phủ sẽ có thêm tiểu thiếu gia .”

Vương phi nghe được thiếu chút nữa té xỉu, cái Lưu Y Chính này thật đúng là thừa nước đục thả câu a, khiến cho nàng cả tim cũng sắp ngừng đập, sao không sớm nói đi, muốn làm bộ làm dáng, bất quá... Thật sự

là cao hứng a, Cẩm Nương... Nàng rốt cục đã khỏi, trong phòng Đình Nhi cũng không cần lấy thêm mấy cái tiểu thiếp thông phòng vào để làm náo loạn, hơn nữa... Đình Nhi nếu thật sự có thể đứng lên, vị trí thế tử này... Nghĩ đến sang năm tiếp theo có cháu nội ôm, Vương phi thật vui mừng vô cùng, vội vàng kêu Thanh Thạch đi chuẩn bị lễ tạ ơn Lưu Y Chính thật nhiều mới được.

Vương Gia nghe xong cũng mừng rỡ, cảm tình Đình Nhi cùng Cẩm Nương hẳn cũng có thể cảm giác được, hai người đều thông minh cẩn thận, nếu lại có thể có đứa bé làm bạn, tương lai bọn họ cũng không cần mình lo lắng quá mức.

Cẩm Nương đương nhiên cũng thật cao hứng, chỉ là lại sầu, Lưu Y Chính nói rõ sang năm có thể có hài tử, trời, sang năm nàng mới mười lăm tuổi không biết có thể sinh không?

Lãnh Hoa Đình hai mắt rực sáng nhìn Cẩm Nương, lúc này hẳn cái gì cũng không muốn làm, chỉ muốn đem nàng ôm trở về trong phòng, yêu thương cuồng nhiệt một phen mới tốt, hài tử... Sang năm không chừng mình có thể làm phụ thân, hôm qua xem Tiểu Hiên ba phần ưu sầu, bảy phần đắc ý như vậy làm hẳn phát cáu, như vậy giỏi lắm sao? Không phải là làm phụ thân sao, đắc ý, hừ, mình cũng sẽ có con trai, còn là con trai trưởng.

Vương phi cho Lưu Y Chính một phong bao lì xì thật to năm trăm lượng tạ ơn, Lưu Y Chính còn nói chút ít thứ phải chú ý, rồi cùng Vương Gia đi thư phòng, Vương phi thấy trong phòng chỉ còn vài người tin cẩn, liền hỏi Cẩm Nương, “Người phát hiện cái gì?”

Cẩm Nương nghe xong liền mắt nhìn Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình liền cười nói với Vương phi: “Phụ thân không phải mới nói cùng ngài, để cho ngài nghỉ ngơi, chuyện gì cũng đừng quản sao? Ngài không tin nương tử?”

Vương phi bị hắn nói khê giật mình, thấy hắn khó có được nét cười trên mặt, lại mang theo chút hương vị làm nũng, tâm trở nên nhẹ nhõm, nói: “Tốt, nương liền để cho các người làm âm ỉ đi, nương mặc kệ, chỉ là, khi trở về, nên cho nương một lời giải thích mới được.”

Cẩm Nương lại cảm thấy như vậy không thật tốt lắm, dù sao Vương mama là người bên cạnh Vương phi, nếu muốn đem Vương mama làm như thế nào, vẫn phải là hỏi qua Vương phi mới được, mà việc của Vương mama không nói rõ ràng, Vương phi ra cửa cũng sẽ không an lòng, vẫn là nói rõ vẫn tốt hơn.

“Nương, con dâu cảm thấy Vương mama quả thật có vấn đề, cho nên lúc tướng công cùng phụ vương tại chính đường nói chuyện, nàng mới trốn sau cửa nghe lén, đúng lúc Ngọc Bích nhìn thấy, nhắc nhở con dâu, con dâu mới biết được, vả lại lần trước chuyện của phụ vương, nàng vụng trộm đi Tiểu Hắc Ốc hậu viện, một hồi sau liền truyền ra tiếng khóc của Lưu di nương, đây không phải là đi báo tin thì là cái gì? Người trong nội viện này sợ là ngài phải thanh lọc cho rõ ràng, nào có chuyện nói một câu hai câu đều không thể dấu được, phát sinh ra chút chuyện gì cũng có người đến tham gia, chẳng lẽ ngài không thấy kỳ quái sao?”

Vương phi sao không biết trong phòng mình có vấn đề, chỉ là nàng cũng tra qua mấy lần, lại chẳng tra ra được cái trò gì, trước kia nàng vẫn là để cho Vương mama bắt tay vào thăm dò, hóa ra, người có vấn đề chính là Vương mama, trách không được cái gì cũng tra không được, nhưng... Nàng vì sao phải làm như vậy?

Đột nhiên, ánh mắt của nàng nhắm lại, liền nhớ lại chuyện nhiều năm trước, năm đó, chuyện mẫu thân Lưu di nương vỡ lở ra, phụ thân vẫn điều một nhóm người đi ngoại viện, trong đó liền có chị họ Vương mama, khi đó, ngoại thất này vừa vạn sinh ra Lưu di nương, chị họ nàng làm nhũ nương Lưu di nương, hầu hạ nàng nhiều năm, về sau... Bởi vì chuyện gì đó mà chết, chẳng lẽ...

Hơn nữa, con trai Vương mama cưới vợ chính là con dì, đúng là con gái của tỷ tỷ này... Chẳng lẽ bởi vì chuyện này mà nàng sinh dị tâm với mình?

Vốn nghĩ mình đối với nàng tốt như vậy, lại là chính phi, nàng dù thế nào cũng nên bảo hộ mình mới đúng, không nghĩ tới, nàng đúng là có tâm địa như vậy... Có lẽ, là thấy con của mình không thể thừa kế tước vị, mà con của nàng lại phải tiếp tục tồn tại trong phủ, muốn làm chuyện tốt để bảo vệ cho con trai, mưu tính địa vị tốt, mong chờ ở vợ chồng thế tử, đó cũng là một cách nói.

Còn nữa, lần trước Cẩm Nương bảo mình sai toàn viện làm bản điều trần, ngăn cản con đường kiếm tiền của Vương mama, nàng tất nhiên cũng vì chuyện này mà hận Cẩm Nương...

“Hài tử, người yên tâm tra, nương chỉ cần kết quả là được, có vài người nổi lên tâm muốn bán chủ cầu vinh, vậy chúng ta sẽ thanh toán nàng ta, đợi sự tình điều tra ra, người khiến cho nàng đi theo chủ tử mới của nàng đi.”

Vương phi nói lời này nghiêng răng nghiêng lợi, hôm nay càng nghĩ mà sợ, bên người sao lại có loại người rắn rết như vậy, sao mình không phát hiện? Có lẽ Vương Gia nói đúng, chính mình quá mức ôn hoà hiền hậu, lại quá dễ dàng tin nhiệm người, nàng là từ nhỏ ở cùng mình, cảm tình này so với tình mẫu tử chẳng qua chỉ cách một tầng bụng, làm sao có thể hoài nghi nàng, không tin nhiệm nàng, trong chốc lát, chuyện những năm gần đây từng chuyện từng chuyện như sóng ngầm cuộn cuộn ào ào lướt qua trong đầu Vương phi, lúc trước kia tại nhà mẹ đẻ, nàng hẳn vẫn là đáng tin nhiệm a, thay đổi, cũng là sao khi theo chân mình vào Vương phủ sau...

“Nương, con dâu nếu tra ra kết quả gì, vẫn đem nàng giao cho nương, dù sao ngài cùng nàng cũng có tình cảm nhiều năm như vậy, ngài có chuyện gì cũng có thể hỏi nàng.” Cẩm Nương không đành lòng nhìn vẻ bi thương trên mặt Vương phi, ôn nhu nói với Vương phi.

Vương phi nhẹ gật đầu, chỉ cảm mình toàn thân vô lực, trong chốc lát đồ ăn làm xong, mời Vương Gia tới dùng cơm, Lưu Y Chính đã sớm đi, gia đình khó có được lúc ngồi cùng một chỗ, Vương Gia cùng Vương phi cũng không chịu cho Cẩm Nương đứng lập quy củ gì, làm cho nàng ngồi xuống dùng cơm.

Vương Gia càng xem Cẩm Nương càng cảm thấy thoải mái, sau khi ăn xong, nói với Cẩm Nương: “Hài tử, người thấy cửa hàng thành đông đảo dạo này kinh doanh như thế nào?”

Cẩm Nương nghe xong giật mình, vội vàng trả lời: “Hồi phụ vương, cửa hàng này con dâu nhờ Phú Quý thúc tiếp nhận, con dâu cũng tính kinh doanh tơ lụa hạng trung, bất quá, cửa hàng trong phủ chúng ta, làm cung cấp trong nội cung, con dâu nghĩ, trong kinh thành này, nhà của các hoàng thân quốc thích cũng có không ít nô bộc, nên muốn kinh doanh cái này.”

Vương Gia vừa nghe, tay bưng trà dừng lại một chút, con mắt tỏa sáng nhìn Cẩm Nương: “Hài tử, người quả nhiên có sáng kiến, bất quá, trong kinh thành phủ của các đại gia đình đều có chỗ cố định để đặt hàng xiêm y của bọn nô bộc, có vài nhà liền có cửa hàng riêng, cái này nghĩ thì tốt, nhưng lại khó thành a.”

Cẩm Nương cười cười, trả lời: “Việc này con dâu cũng nghĩ đến, bản thân nhà mình có cửa hàng riêng tuy là nhiều, nhưng cũng không phải mọi nhà đều kinh doanh tơ lụa, con dâu nghĩ cũng có thể trao đổi đơn hàng với nhà người ta.” Nói do dự nhìn Vương Gia, muốn nói lại thôi.

Vương Gia liền khích lệ nói: “Không sao, người cứ nói đừng lo.”

Cẩm Nương liền tiếp lời: “Như phủ nhà chúng ta, hàng năm cần sơn bột nước, cần các loại hoa quả khô từ phía nam, còn cần thoa cài đầu son phấn các loại, chi phí tất cả các mặt đều có, ngay bản thân ta cũng mở không được nhiều chủng loại cửa hàng như vậy, vậy không bằng đặt hàng tại cửa hàng nhà khác mà chúng ta thiếu, khiến cho bọn họ tại cửa hàng chúng ta đặt hàng tơ lụa, đều là hoàng thân quốc thích lẫn nhau cũng có thể giảm chút ít giá, lại bảo đảm chất lượng, giảm bớt rất nhiều chỗ hở của khâu chọn mua.”

Vương Gia nghe xong nở nụ cười, ánh mắt phức tạp nhìn Cẩm Nương, trầm ngâm một chút mới nói: “Biện pháp như thế tốt, hơn nữa, kể từ đó, cũng khiến cho Vương phủ cũng không ít nhà hoàng thân quốc thích trong kinh quan hệ càng sâu thêm, cũng giảm đi chi phí trong phủ, chỉ là, bởi như vậy, người sợ là sẽ tạo nên ghen ghét, hài tử, người đem hết gói tiền to trên thắt lưng của người khác đẩy hết, cẩn thận người khác biến thành thiêu thân.”

Vương phi nghe xong cũng nói tiếp: “Còn nữa, cửa hàng này là cửa hồi môn của nhà mẹ đẻ người, trong phủ chúng ta cũng có nhiều viện, nếu là bởi vì người sửa lại thói quen dùng cái gì đó của người khác, chỉ sợ cũng sẽ có người hận, sợ là người thứ nhất làm âm ỉ chính là...”

Cẩm Nương thật không có nghĩ nhiều như vậy, nàng chỉ muốn tăng thu giảm chi, lại có thể mang lại lợi ích cho cửa hàng mình, kỳ thật trao đổi kinh doanh, thì hàng của cửa hàng mình tất nhiên giá phải thấp hơn so với giá thị trường thì một số người mới bằng lòng làm...

“Mà không sợ, người chỉ để ý làm, có phụ vương làm chỗ dựa cho người, xem trong phủ này ai dám nói linh tinh, người chỉ chú ý đem ngân lượng tiết kiệm được trong mỗi nội viện trả lại cho bọn hắn là được, cũng

không bạc đãi bọn hần, như thế cũng coi như công bình, nếu còn có người âm ỉ, âm ỉ một cái, người liền phạt một cái, nương người hôm nay thân thể cũng không phải rất khoẻ mạnh, nằng... Lại là cái không kiên nhẫn quản những việc vặt vãnh này, từ nay về sau người giúp nương người một tay quản gia đi.” Vương phi còn chưa dứt lời, Vương Gia liền ngắt lời nói.

Wương phi cùng Cẩm Nương nghe được lời này tất cả đều chấn động, Vương Gia nói vậy là để cho Cẩm Nương tiếp nhận việc quản gia, Thượng Quan Mai mà biết việc này không âm ỉ lật đổ mình đi? Lại nói tiếp, thân phận thể tử phi cũng cao, lại là ở địa vị kia, quyền quản gia này dù thế nào cũng nên giao cho Thượng Quan Mai mới đúng, ý này của Vương Gia...

“Chớ sợ, vi phụ chỉ là để người giúp đỡ nương người trông coi, nằng không có tinh lực quản những việc này, vị trí quản gia vẫn là nương người, người khác muốn âm ỉ, cũng âm ỉ chuyện này thôi, cùng lắm thì nói mất nương người bất công thôi, việc này phụ vương sẽ nói tại ngày tết, người chỉ cần lớn mật làm đi, có phụ vương chống lưng cho người. Trong phủ này xác thực không quá an bình, vi phụ trong triều việc quá nhiều, cũng không có nhiều rỗi rảnh để ý trong việc trong hậu viện như vậy, người coi như giúp nương người, nếu không sửa trị, phỏng chừng có một ngày trong thức ăn ta và nương người đều có bỏ thuốc độc đi.”

Wương Gia biết rõ bản khoản Cẩm Nương, lại nói vội vàng, việc Vương mama làm hần rất kích động, Người tín nhiệm ở bên cạnh Vương phi như vậy, cũng có vấn đề, nếu không phải là mình cùng Tiểu Đình chính tai nghe được, việc này nói ra sợ mình cũng sẽ không tin tưởng... Đây vẫn chỉ là cái hạ nhân, chưa chừng, sau lưng nằng đã có người chống lưng.

Hơn nữa, mục đích lớn nhất Vương Gia chính là muốn khảo sát Cẩm Nương năng lực quản gia cùng quản lý tài sản, hôm nay đầu óc Đình Nhi là bình thường, cũng không phải nửa ngốc ngếch, hần mừng rỡ đồng thời, càng thêm kiên định tin tưởng sớm ngày đem Mặc Ngọc này toàn quyền giao cho vợ chồng son bọn họ.

Cẩm Nương nếu thật làm ra chút hiệu quả, mình ở trước mặt hoàng thượng cũng dễ mở miệng, Hoàng thượng cũng sẽ không bởi vì Tiểu Đình đi đứng không tiện mà ra vẻ chiếu cố.

Sau khi ăn xong, Cẩm Nương liền lập tức cùng Lãnh Hoa Đình đi phòng Vương mama.

Trên đường, Cẩm Nương lo lắng nói với Lãnh Hoa Đình: “Người cùng phụ vương trong phòng nói chút gì? Quan trọng hay không, mà nằng trốn sau cửa kia nghe.”

Lãnh Hoa Đình đang đùa khéo đuôi cây cỏ đuôi chó khô trong tay, vừa nghe lời này, liền cầm cây cỏ này gãi ngứa cổ nằng, lườm một cái xem thường nói: “Ta cùng phụ thân lúc nói chuyện thanh âm rất nhỏ, trừ phi nằng cũng có công lực, nếu không thì nghe không ra, ngược lại người a, như thế nào càng ngày càng dần, người sẽ không đổi biện pháp khác sao? Người xem người, vì cái nô tỳ đem mình làm bị thương, trong phủ này rất nhiều người có ý xấu, bắt một cái người làm mình bị thương một chút, vậy bắt mười cái, người đi mất nửa cái mạng? Từ nay về sau người cứ như vậy chú ý...”

Cẩm Nương nhìn mắt hần lại đỏ, trong giọng nói cũng mang theo giận dữ, vội vàng dùng tay che miệng của hần, xin khoan dung nói: “Không được, không được, sẽ không bao giờ như vậy, lúc này là quá nóng vội, chỉ sợ nằng thực sự nghe được gì phá hủy chuyện của tướng công... Từ nay về sau ta sẽ nghĩ chu đáo một ít, chúng ta... Chúng ta còn không có sinh cục cưng, ta như thế nào cam lòng để cho tướng công...” Lời này chỉ nói một nửa, Cẩm Nương liền mắc cỡ không dám giương mắt, muốn tát lên mặt mình một cái vì quá xúc động, nói như thế nào liền nói muốn sanh con rồi, xin tha thứ cũng không cần nói cái này a...

Quả nhiên Lãnh Hoa Đình mắt sang lên, ranh mãnh đem nằng kéo vào trong ngực, duỗi ngón tay chỉ vào cằm của nằng, thanh âm có chút nhẹ nhàng: “Nương tử, người nghĩ sinh cho vi phụ vài cái? Ta nghĩ kỹ, ít nhất là bốn, hai trai hai gái, như vậy tất cả mọi người đều có bạn... Ừ, một năm một cái quá cực khổ, không bằng chúng ta hai năm một cái a...”

“Tướng công!” Cẩm Nương cuối cùng chịu không nổi, nũng nịu kêu.

Lãnh Hoa Đình nghe xong cười ha ha lên, “Nương tử xấu hổ cái gì, sanh con là chuyện mỗi nữ tử cần phải trải qua, ừ, đương nhiên, ta cũng cần cố gắng nhiều mới được, không để cho người một mình, thật đúng là không sinh ra được a.”

Thằng nhãi này càng ngày càng mồm mép càng lém lỉnh, Cẩm Nương xấu hổ không nói được câu gì, quay lưng

một cái từ trên người hần bước ra, cũng không quản hần làm cái khỉ gió, trong đầu buồn bực xách vác đi lên phía trước.

Lãnh Hoa Đình tự mình đẩy xe ở phía sau la to: “Nương tử, xấu hổ cái gì, vi phu lại không có nói gì sai, cùng đi a, nương tử, người không để ý đến ta.” Phía sau câu kia chính là tiếng khóc nức nở, Cẩm Nương nghe xong liền quay đầu lại, quả nhiên thằng nhãi này lại tròng một đôi mắt vô tội thuần khiết chu miệng nhỏ đôi môi hồng nhuận đầy đặn, một dáng hài tử bị ủy khuất vì đại nhân vứt bỏ, trong lòng nàng không khỏi thở dài, cũng không đổi chiều khác sao? Chính là... Mình còn bị bộ dáng này của hần ăn, nhìn không được bộ dáng nai con Bambi kia.

Lại ngoan ngoãn xoay người, thành thật tới đẩy hần, lúc này hần cũng không cười nàng, chỉ là thỉnh thoảng quay đầu lại xem nàng, trong mắt cũng giấu không được vui vẻ.

Vương mama cũng không thực chóng mặt, Ngọc Bích cũng mời đại phu cho nàng, đem này trâm gài tóc lấy ra, cũng băng kỹ tay, chỉ là đau đến nổi khóe miệng nàng rút rẩy.

Thỉnh thoảng lại mắng Ngọc Bích hai câu cho hả giận, Ngọc Bích nghe xong cũng không giận, tùy tiện để cho nàng mắng cũng không cãi lại, chỉ là canh giữ ở trong phòng, ai cũng không thể đi vào, Lưu bà tử đến thăm hai hồi, đều bị nàng lạnh lùng đuổi ra ngoài, Lưu bà tử này gấp đến độ vòng vo vài vòng ngoài phòng, về sau liền đi, Ngọc Bích nghĩ, sợ là đi báo tin cho những người khác a.

Cẩm Nương giúp Lãnh Hoa Đình vào cửa, miệng Vương mama đang hùng hổ liền yên tĩnh, nàng thật sự là sợ nhị thiếu gia, hôm nay chính là chọc Ma Vương, bây giờ sợ gây khó dễ.

Ai ngờ Cẩm Nương tại trong phòng nàng chậm rì rì vòng vo vài cái, cái gì cũng không nói, lại đẩy Lãnh Hoa Đình ra khỏi, như là vào phòng Vương mama này du lịch một chuyến, thấy Ngọc Bích cùng Vương mama tất cả đều tròng lớn mắt, cực kỳ không thể tưởng tượng nổi, chẳng lẽ thiếu phu nhân không nghĩ hỏi tội Vương mama?

Vương mama lại cảm thấy lá gan to lên, đích thị là Vương phi vẫn không nỡ, thiếu phu nhân dù thế nào cũng phải cho Vương phi vài phần mặt mũi, không dám làm gì mình, ừ, nghĩ biện pháp gắp con dâu của mình chút, có một số việc mình không thể động đây, giao cho nàng đi làm là được.

Cẩm Nương đi ra ngoài lúc, liếc Ngọc Bích, Ngọc Bích rất nhanh trí theo sát ra, Cẩm Nương liền ghé vào tai nàng phân phó vài câu, Ngọc Bích nghe được liền gật đầu, sau đó không lâu, Cẩm Nương liền trở về sân mình.

Ngày thứ hai, Cẩm Nương sáng sớm liền, cùng Lãnh Hoa Đình đi thỉnh an Vương phi, ngoài ý muốn chứng kiến Lãnh Hoa Đường đang cùng Thượng Quan Mai tới trước một bước.

Điều này làm cho Lãnh Hoa Đình nhìn thấy đều sợ run, Cẩm Nương không biết nội tình, chỉ cho là Lãnh Hoa Đường ở nơi nào đó chơi đùa xong lại trở về, chỉ xem thần sắc Thượng Quan Mai nhẹ nhàng khoan khoái cực kỳ, không giống như là nén giận, xem ra, Lãnh Hoa Đường vừa về đến đã tìm biện pháp gì đó dỗ nàng vui vẻ, ai, nữ nhân a, dù thông minh, trước mặt nam nhân mình yêu mến cũng sẽ biến thành ngốc nghếch.

Lãnh Hoa Đường ngoại trừ sắc mặt có chút tái nhợt, nhìn không ra có cái gì khác thường, Lãnh Hoa Đình liền nhìn không được nhìn liếc qua cổ tay hần vài lần, nhưng tay áo dài che, hần lại thả tay xuống, cái gì cũng nhìn không ra, trong nội tâm càng sinh nghi, trong đầu liền muốn làm thế nào khiến cho hần lộ ra nguyên hình mới tốt.

“Tiểu Đình tới chậm a, đại ca đã đợi ở đây một hồi lâu.” Lãnh Hoa Đường nhìn Lãnh Hoa Đình chậm rãi vào, mặt tươi cười nói.

Lãnh Hoa Đình mặc kệ hần, goings như thường ngày hai mắt nhìn bầu trời, không đếm xỉa sự hiện hữu của hần.

Lãnh Hoa Đường cũng không giận, vẫn là vẻ mặt cười ôn nhuận, Cẩm Nương nhưng lại tiến lên vén áo thi lễ nói: “Chúc mừng đại ca, qua ít ngày nữa có thể cưới thêm người mới vào cửa, trong nội viện đại ca lại thêm người mới, được hưởng nhiều phúc.”

Lãnh Hoa Đường nghe xong mặt cười có chút ít cứng nhắc, nghiêng mặt mắt nhìn Thượng Quan Mai, quả nhiên Thượng Quan Mai đang cười mỉm trên mặt lại hiện lên tức giận, đành phải gượng cười đối với Cẩm Nương nói: “Đệ muội đa lễ, bất quá một cái tiểu thiếp thôi, không quá đáng mức vui mừng.”

Hắn nói lời này cũng là khinh thường Cẩm Nương, tiểu thiếp hắn kết hôn chính là Cẩm Nương tỷ tỷ, hắn càng không thêm để ý, Cẩm Nương coi như người nhà mẹ đẻ sẽ càng không có mặt mũi, bất quá, Cẩm Nương không sao cả, nàng đối với Tôn Ngọc Nương này không quan tâm, Lãnh Hoa Đường có tốt với Tôn Ngọc Nương hay không, không liên quan đến mình.

Thượng Quan Mai nghe xong ngược lại nhếch khóe miệng, kiêu ngạo mà hướng Cẩm Nương nhún mày, nhất thời Vương Gia Vương phi đều đi ra, hai đôi vợ chồng liền đồng thời tiến lên thỉnh an, Vương Gia xem xét Lãnh Hoa Đường, đầu tiên là vui vẻ, lập tức trầm mặt, “Người nghiệt tử, mấy ngày nay đều ở nơi nào chung chạ, nói mau!”

Lãnh Hoa Đường nghe xong khoanh tay đứng thẳng phía trước, thành thật đáp: “Hồi phụ vương, nhi tử... Ngày ấy cùng Trữ vương thế tử bọn họ... Đi Tây Sơn chơi, uống nhiều rượu, bị say một chút...” Nói trên miệng chân quỳ xuống đất, dáng điệu thỉnh tội nhận phạt: “Nhi tử lần sau không dám nữa, thỉnh phụ vương tha nhi tử lần này a.”

Vương Gia nhìn hắn sắc mặt tái nhợt, xác thực giống như say rượu vừa tỉnh, nói chuyện cũng không giống như đang sợ, trong nội tâm an tâm một chút, chỉ hi vọng hắn không cần giống như Đình Nhi nói là tốt rồi, chơi đùa nha, tâm tính tuổi trẻ mà thôi, lớn hơn chút nữa sẽ sửa lại, hướng hồ, Đường Nhi ngày thường cũng đoan chính giữ lễ, sẽ không đồng dạng như trữ vương thế tử, biến thành người dằn.

“Lần này coi như xong, từ nay về sau người không thể cùng trữ vương thế tử ở cùng một chỗ, người là một cái thế tử đang tại vị, cùng những người bất nháo cần quấy kia cùng một chỗ làm chi, không có làm mất mặt Giản Thân Vương phủ ta, còn nữa, người mấy ngày không về, cũng nên có tin tức đưa về nhà mới đúng, để cha mẹ lo lắng chính là bất hiếu, làm Mai Nhi gấp đến độ mấy ngày nay đều muốn lật tung mọi nóc nhà trong phủ này.” Vương Gia nửa mắng nửa cười, cũng làm cho Lãnh Hoa Đường nhẹ nhàng thở ra, phụ vương đối với hắn vẫn là rất tin nhiệm, cũng quan tâm, nội tâm chưa xót mấy ngày trước đây liền tiêu tán không ít.

Thượng Quan Mai cũng bị lời Vương Gia nói làm đỏ mặt, cúi đầu, thẹn thùng nhìn Lãnh Hoa Đường.

Một lúc sau tiểu nha đầu mang nước trà đi vào, mỗi người một ly, Lãnh Hoa Đình bưng trà, đột nhiên nói với Vương Gia: “Phụ thân, ngày mai, khiến cho nương tử giúp đỡ nương quân gia a, nương tử là con dâu trưởng, từ nay về sau nàng quản gia, trong phòng này, ai cũng không có khả năng như nương tử ta.” Trong giọng nói đều là dáng vẻ giận dữ ngang ngược vô lý của tiểu hài tử.

Nói xong làm Vương phi ngừng mắt, Đình Nhi hôm nay làm sao vậy? Lúc trước Vương Gia là nói để cho Cẩm Nương giúp đỡ quản gia, nhưng đó cũng là dùng danh nghĩa của mình, sợ Thượng Quan Mai sẽ âm ỉ, hắn ngày thường không lắm miệng sao đem việc này đâm chọt bên ngoài rồi?

Vương Gia cũng là giật mình, hắn không biết rõ ý tứ Lãnh Hoa Đình, hôm nay hắn đã biết hắn cũng không phải là thật khờ, lời nói xúc động ngốc nghếch như thế là có thâm ý, không khỏi nhìn Lãnh Hoa Đình nhiều một chút.

Quả nhiên Thượng Quan Mai vừa nghe, nguyên bản thẹn thùng buông lỏng đầu lập tức giơ lên, không thể tưởng tượng nổi nhìn xem Vương Gia cùng Vương phi, thốt ra: “Phụ vương, nhị đệ nói là sự thật?”

Vương Gia nghe được bị kiềm hãm, không biết trả lời như thế nào, liền gặp Lãnh Hoa Đình trừng mắt nhìn hắn, nghĩ lời này nguyên là lời mình hôm qua nói, hôm nay nếu làm tò trước mặt Đình Nhi nói không, chỉ sợ hắn phát giận.

Đành gật đầu nói với Thượng Quan Mai: “Là mẫu phi người thân thể không tốt, vi phụ muốn dẫn nàng đi Đại Minh Sơn giết thì giờ một hồi lại hồi phủ, tất cả công việc trong phủ này tạm thời toàn bộ giao cho Đình Nhi con dâu trông coi...”

“Không phải tạm thời, từ nay về sau cũng do nương tử ta trông coi, ai cũng không cho quản.” Lãnh Hoa Đình không đợi Vương Gia nói hết lời, liền ngắt lời.

Vương Gia cảm giác đầu mình rất đau, vừa muốn nói cái gì nữa, Lãnh Hoa Đình con mắt đỏ hồng, miệng hơi mở, khóc rống lên: “Phụ vương người nói chuyện không giữ lời gì hết, hôm qua chính người tự mình nói, muốn cho nương tử thay nương quân gia, nói nương tử vô cùng thông tuệ bất quá, người... Người không thể lừa gạt Tiểu Đình, người hôm nay nếu đổi ý, Tiểu Đình... Tiểu Đình sẽ...”

“Tiểu Đình, việc này không phải do người quấy rối, quân gia chính là chuyện đại sự, cũng không phải là người quấy rối mà định ra.” Lãnh Hoa Đường không đợi Lãnh Hoa Đình nói xong, thay đổi bộ dáng ngoan ngoãn phục tùng ngày thường đối với hắn, cao giọng khiển trách.

Vương Gia nghe xong mắt chăm chú, hóa ra khi có xung đột về lợi ích Đường Nhi thực sự tranh chấp cùng Tiểu Đình... Không khỏi cố ý do dự.

Lãnh Hoa Đình vừa thấy, tiếng khóc càng lớn, “Phụ thân, người nếu không ứng, Tiểu Đình sẽ đập bể cái phòng này, không tin người cứ thử xem.” Nói xong, tiện tay quơ lấy bình hoa trưng bày phía sau lưng đập bể.

Vương Gia xem thấy mặt tái đi, đây là bình hoa thượng hạng, một cái trị giá mấy trăm lượng, Đình Nhi muốn giả vờ, cũng đừng lấy đồ trong phòng mình hả giận a, nhưng trên mặt hắn chỉ có vẻ bất an cùng bất đắc dĩ, vẫn nói lời nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Ai nha, Đình Nhi, người... Làm sao người có thể đập bể đồ trong phòng phụ thân, ai nha, cái kia đập bể không được, đập bể không được, Đường Nhi, người nhanh ngăn trở hắn, nhanh, ai, hồng san hô của ta a, ai, thật vất vả mới lấy được từ tay Lục Vương Gia... Đừng đập bể, cùng lắm là phụ vương đáp ứng người...”

“Tiểu Đình, người thật quá mức, sao càng ngày càng tùy hứng làm bậy như thế.” Lãnh Hoa Đường vừa nghe Vương Gia để cho hắn đi ngăn cản, vội vàng quát tháo lao đến, vừa nghe Vương Gia giống như là muốn nhường bước, liền càng nóng vội, giơ tay phải đoạt hồng san hô Lãnh Hoa Đình cầm trong tay.

Kết quả là Lãnh Hoa Đình cũng không đợi hắn cầm được, đột nhiên tay buông lỏng, san hô liền ngã trên mặt đất, vang lên tiếng cạch, liền vỡ nát.

Vương Gia cùng Lãnh Hoa Đường giật mình, nói thì chậm, làm thì nhanh, Lãnh Hoa Đình đột nhiên chiếm lấy chén trà nóng trong tay Cẩm Nương dội lên tay Lãnh Hoa Đường.

Đây chính là trà vừa mới pha, Lãnh Hoa Đường tuy là ăn rất dày, nhưng khoảng cách gần, chén kia trà kia không dư thừa một giọt toàn bộ tưới vào ống tay áo của hắn, làm hắn lập tức bị bỏng đến nhảy dựng lên, vội vươn tay cuộn ống tay áo.

Nhưng cuộn một nửa xong lại nhịn được, vẻ mặt đau đớn, lại cố gắng chịu đựng lấy, trong lòng Lãnh Hoa Đình càng nghi ngờ, Thượng Quan Mai bên kia thấy vậy sợ tới mức khóc chạy vội tới, hướng về phía Lãnh Hoa Đình nói: “Người... Người cũng quá hỗn hào, đừng tưởng rằng người còn nhỏ, nhường người, người có thể muốn làm gì thì làm.”

Nói xong người đã sớm nhào tới, một tay kéo ống tay áo bên trái của Lãnh Hoa Đường, trên tay Lãnh Hoa Đường đau nhức do bị phỏng, trên đầu túa đầy mồ hôi, nhất thời không kịp trốn tránh, để cho Thượng Quan Mai làm lộ ra cổ tay của hắn.

Quả nhiên, ống tay áo dài này che phủ cổ tay bị băng bằng một lớp lụa trắng, mà lớp lụa trắng kia cũng sưng nước trà, hắn vội vàng muốn kéo ống tay áo xuống, nhưng mắt Vương Gia sắc lại, trầm giọng hỏi: “Đường Nhi, cổ tay người bị thương khi nào?”

Lãnh Hoa Đường líu ríu nói: “Không có bị thương vì cái gì, chỉ là ngày ấy cưỡi ngựa bị cọ rách chút da.” Nhưng lại đau đến cắn chặt hàm răng, lời nói này nghe giống như đang hút không khí, Vương Gia thấy thế liền đi nhanh tới, ôm cổ tay của hắn, loáng vài cái liền hủy đi lớp băng gạc quấn trên tay, lộ ra vết thương đỏ miêng chuẩn xác, xem xét liền biết là dùng dao cắt, hơn nữa, đúng tại mạch cổ tay.

94. Chương 94

Sắc mặt Lãnh Hoa Đường lập tức trắng nhợt, trong nội tâm có chút hoảng hốt, vô ý thức rút tay về. Nhưng Vương Gia giữ chặt lại, hần lại không dám vận nửa điểm công lực, đành phải để Vương Gia tùy ý cẩn thận xem xét.

“Người lập lại lần nữa, thương kia làm sao có?” mặt Vương Gia trở nên lạnh lùng, hai mắt đầy sương lạnh, Đình Nhi nói, sẽ làm ình chứng kiến một vài thứ, chẳng lẽ đây là một trong số đó? Vết thương này nhất định có một cách kỳ quặc, hơn nữa lạ nhất Đình Nhi cũng biết lai lịch của thương thể kia, bằng không, hần cũng sẽ không cố ý diễn như vậy.

Lãnh Hoa Đường cúi thấp đầu, lông mày cau chặt, dáng điệu trong lòng có khổ tâm, không muốn nhiều lời, đầu óc thì lại xoay chuyển nhanh chóng, việc này dù sao cũng phải nghĩ biện pháp che lấp đi mới được, bằng không, thật đúng là sẽ khiến phụ vương hoài nghi.

“Ta đang hỏi người, thương thể kia đến tột cùng là làm sao mà có, nói mau.” Vương Gia thanh âm càng ngày càng lạnh lùng.

Thượng Quan Mai ở bên cạnh nghe thấy liền nổi giận, vịn lấy cánh tay Lãnh Hoa Đường nói với Vương Gia: “Phụ vương, nhị đệ dùng nước sôi làm phỏng tướng công, ngài không gọi thái y giúp hần xử lý miệng vết thương còn chưa tính, lại còn quở trách tướng công, thật sự là người đả thương người không bị giáo huấn, mà người bị thương lại bị ngài hoài nghi quát tháo như thế, ngài... Cũng quá bất công đi.”

Đang cúi đầu trầm tư Lãnh Hoa Đường đột nhiên ngẩng đầu lên, nhanh chóng nhìn qua Thượng Quan Mai, nhỏ giọng nói: “Nương tử, không được vô lễ đối với phụ vương.” Nói xong, lại rủ mắt nhìn xuống đất, cuối cùng không muốn đối mặt cùng Vương Gia, dáng điệu nhận hết ủy khuất cũng không thể bắt hiểu, mặc kệ Vương Gia đối với hần bất công như thế nào, hần cũng sẽ cam chịu.

Thượng Quan Mai nghe xong càng giận, lớn tiếng nói: “Ta đã nói, trước đó vài ngày ở trong viện đại thông, phụ vương cũng không tin chàng, còn muốn bẻ gãy cánh tay của chàng hôm nay lại hoài nghi chàng như thế, chẳng lẽ tướng công thật sự không được phụ vương chào đón như thế sao? Chẳng lẽ trong mắt phụ vương chỉ có một mình nhị đệ mới được xem là nhi tử thân sinh sao?”

Vương Gia nghe xong tâm bị kìm hãm, những câu Thượng Quan Mai nói như khoan tim, lại thấy lửa giận trong tim hần càng bốc cao, dùng chuyện hôm nay Đình Nhi nói, ngày ấy Minh Yên chết thế nào vẫn là đáng phải cân nhắc, Minh Yên bị chết quá mức kỳ quái, làm sao có thể bị mình một cước đá chết? Minh luyện võ ít nhất cũng có ba mươi năm, về chuyện ra tay thì vẫn đúng mực, hướng hồ, lúc đầu Minh Yên đáng vẻ rất kiêu ngạo, cũng không một chút dấu hiệu bị thương, mà Đường Nhi một cước đá xuống xong, người cứ như vậy chết, hôm nay nghĩ đến, sợ là vừa vận đá vào tử huyệt phía sau lưng Minh Yên...

“Đây là chuyện giữa phụ tử chúng ta, người làm con dâu hần là hiểu được, trước mặt cha mẹ chồng, không được cao giọng vô lễ nghi.” Vương Gia lần đầu tiên mặt lạnh khiển trách đối với Thượng Quan Mai.

Thượng Quan Mai nghe được khê giạt mình, Vương Gia đối với nàng từ trước đến nay đều cực kỳ thân ái ôn hòa, hôm nay giọng điệu này là rất nặng, còn cùng nàng nói lên lễ nghi hiểu nghĩa...

Vì vậy Thượng Quan Mai nén giọng mỉa mai thì lễ cho Vương Gia một cái, “Con dâu hướng phụ vương hành lễ, xin thứ cho con dâu vừa rồi bất kính, con dâu nghe phụ vương nói xong mới hiểu được, nữ tử trước mặt cha mẹ huynh trưởng là hần là tuân lễ chịu tang, nhưng con dâu xin hỏi phụ vương, vừa rồi nhị đệ đập hư đồ đạc trong phòng ngài, lại cầm nước trà gọi tướng công, đây là tuân thủ lễ nghi gì?”

Vương Gia nghe xong dường như không thể nhận được nữa nhìn Vương phi sau lưng nói: “Người là mẹ chồng, mà không quản nàng.”

Vương phi cảm thấy việc này càng ngày càng kỳ dị, nghe Vương Gia nói xong, mới hồi phục tinh thần lại, vội vàng đối với Thanh Thạch phát tay, làm cho nàng đi gọi người đến, có thể đợi Thanh Thạch ra cửa nàng mới kịp phản ứng Vương Gia nói cái gì, nhất thời giạt mình, Vương Gia đây là muốn đuổi Thượng Quan Mai đi, xem ra, Vương Gia hôm nay thật sự nổi giận.

Lãnh Hoa Đường thấy đôi mắt Vương Gia uy nghiêm sắc bén, lại từng bước ép sát, ngay cả Thượng Quan Mai đều muốn đuổi đi, không khỏi nhắm mắt, trên mặt hiện lên một mảnh thống khổ đau thương, hơn nửa ngày, thở dài một hơi, nói với Vương Gia: “Phụ vương, Mai Nhi cũng không có sai lầm gì, ngài làm gì...”

“Trước hết tạm mặc kệ nàng, người thành thật nói tường tận cùng phụ vương, thương thế kia là làm sao mà có. “Vương Gia tức giận thành cười, túm ở cái tay kia Lãnh Hoa Đường một mực không buông.

“Phụ vương nhất định phải hỏi sao?” Bờ môi Lãnh Hoa Đường hiện lên một nụ cười thâm thiết, trong mắt lóe ra nước mắt thống khổ.

“Mau mau nói sự thật.” Vương Gia bị lệ ý trong mắt của hắn khiến cho trong lòng đau xót, nhưng vẫn hỏi, hôm nay nếu hắn không ột giải thích hợp lý, như vậy... Lời Tiểu Đình nói phải truy xét cho đến cùng.

“Phụ vương, từ trước đến nay, chỉ có Tiểu Đình mới có thể gọi ngài phụ thân, chỉ có Tiểu Đình có thể tập võ, chỉ có Tiểu Đình có thể cười hì hì tức giận mắng người, muốn làm gì thì làm, trong thâm tâm ngài, có bao giờ đem hài tử làm thân sinh? Hài nhi từ nhỏ chỉ cần có nửa điểm sai lầm, cũng bị người xem là tội lớn suốt ngày, hôm nay bất quá chỉ là một vết cắt nhỏ nhỏ, ngài liền xem như nhi tử ở nơi nào đó phóng hỏa giết người. ” Nói xong, hai hàng lệ liền theo khuôn mặt anh tuấn của hắn chảy xuống, bi thương ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, giọng điệu cực kỳ đau thương: “Ngài cần phải hỏi sao? Hài nhi nói cho ngài, thương thế kia... Cũng không phải là người khác bố trí, mà là...”

Nói đến chỗ này, hắn quay đầu liếc nhìn Lãnh Hoa Đình, lại cười thâm thiết, Lãnh Hoa Đình hơi có chút kinh hãi, ngày đó mình đeo mặt nạ, lại... Đồ chút ít thuốc bột trên thân thể, bỏ khí tức vốn có trên người, hắn không thể nhận ra mình mới đúng.

Vương Gia cũng có chút khần trương trừng mắt Lãnh Hoa Đường, vô luận như thế nào, làm phụ thân, hắn vẫn không muốn Lãnh Hoa Đường là người hung ác âm hiểm, hướng chi, thần sắc của hắn quá mức ủy khuất bi thống...

“Mà là hài nhi tự mình dùng dao cắt.” Lãnh Hoa Đình làm như liếc mắt nhìn Lãnh Hoa Đình hăm mộ vô cùng, quay đầu, nói với Vương Gia.

Lời vừa nói ra, đừng nói là Vương Gia, chính là Lãnh Hoa Đình cũng cả kinh thiếu chút nữa rơi mất cái cằm, một cho hắn chuyện này cũng có thể mở miệng nói được, cũng tốt, lại nhìn xem hắn như thế nào tiếp tục biện minh tiếp...

“Bậy bạ, người đang hoàn hảo vì sao phải cắt mạch, chẳng lẽ...” Vương Gia càng không tin, phần nộ quá.

“Đúng vậy a, dù hài nhi như thế nào cũng có cái vị trí thế tử hư danh, lại đang ở tuổi thanh xuân, sao lại muốn chết chứ.” Lãnh Hoa Đường lại tự giấu cười lạnh một tiếng, nước mắt chảy song song, thấy Thượng Quan Mai bên cạnh đau lòng lại thương tâm, không dám hô to gọi nhỏ đối với Vương Gia, nhưng lại nhỏ giọng khóc nức nở.

“Ngày ấy phụ vương bởi vì một cái chết của nô tài lại ra tay độc ác để thử hài nhi, hôm nay phụ vương ngài đã cầm tay ấn mạch hài nhi hơn nửa ngày, có từng tìm được hài nhi có nửa phần công lực không? Hài nhi bất kể cố gắng như thế nào, nghĩ đến trước mặt ngài cùng toàn bộ người trong phủ làm được thật tốt, vẫn là không chiếm được phụ thân mà mình tôn kính nhất tín nhiệm, sống, còn có ý nghĩa gì để nói? Không bằng chết cho sáng khoái. Mấy ngày nay, hài tử tại trong phòng mình trầm tư suy nghĩ, luôn khó có thể tiêu tan, liền một người vụng trộm trốn ra bên ngoài, lấy dao cắt mạch, muốn tự vận, nếu không có... Nếu không có nhị thúc tìm được hài nhi, sợ là hôm nay, đứng ở trước mặt phụ vương chính là một thi thể, phụ vương, ngài còn muốn bởi vì vết thương lại trách phạt hài nhi lần nữa sao? Xin cứ tự nhiên a, hài nhi hiện tại không sao cả, tóm lại, mặc kệ hài nhi nói cái gì, ngài cũng không tin tưởng, đúng không.” Lãnh Hoa Đường một phen nói xong, sắc mặt càng thêm tái nhợt, thân thể dường như cũng trở nên đơn bạc yếu đuối rồi, tay có chút run rẩy.

Vương Gia nghe xong hơi có chút động tâm, nhưng nghe hắn nói là nhà nhị lão cứu hắn, trong nội tâm hoài nghi liền càng thêm sâu sắc, Đình Nhi biết rõ trên người hắn có thương tích, lại biết rõ từ chỗ lão Nhị có thể tra được tung tích của hắn, nếu hắn thực không có làm việc gì bỉ ổi, Đình Nhi như thế nào có thể liệu việc như thần.

Nghĩ như thế, Vương Gia lại nhìn thoáng qua Lãnh Hoa Đình, quả nhiên nhìn thấy trong mắt tiểu nhi tử là mĩa mai cùng thống hận, trong nội tâm liền nhanh chóng tỉnh ngủ, lại nhìn Lãnh Hoa Đường, liền càng cảm thấy hấn đối trá đáng ghét, không nghĩ tới, hôm nay khả năng diễn trò của hấn có thể dày công tôi luyện đến như thế, nếu không có Đình Nhi lúc trước nhắc nhở qua, sợ là mình sẽ bị hấn lừa gạt.

Nhất thời Vương Gia cảm thấy vô cùng đau lòng, do mình sinh dưỡng, có đạo lý nào không thương, coi như là hấn không ra gì, mình cũng vẫn không nỡ đưa hấn đến chỗ chết, hôm nay hấn lại là nhi tử khỏe mạnh duy nhất của mình... Chẳng lẽ thật lòng phải phế đi hấn, nhường tước vị cho con nuôi là Hiên nhi? Hoặc là, đó mới thật sự thỏa mãn tâm ý lão Nhị ...

Hướng hồ, hôm nay cũng chỉ là một vết thương, Đình Nhi cũng không biết còn có thể xuất ra chứng cứ khác đến chứng minh là hấn hay không? Nếu là không thể, chuyện này liền chỉ có thể là một cảnh cáo nhỏ đối với hấn mà thôi, bất quá, từ nay về sau được mình phái thêm người đi giám sát, không thể lại để hấn đối với vợ chồng Tiểu Đình có bất kỳ cử động lệch lạc nào, chuyện về Mặc Ngọc, phải tranh thủ thời gian làm nhanh hơn tiến độ, bằng không, Tiểu Đình tự mình không có lực lượng, rất khó chống lại cùng Đường Nhi, đến lúc đó thật sự sẽ xảy ra cảnh huynh đệ tương tàn, mà mình làm phụ thân quá thất bại .

Vương Gia sắc mặt liền xấu đi, cuối cùng đau lòng đối với Lãnh Hoa Đường quát: “Hỗn trưởng, vì phụ chưa từng ngược đãi ngươi, ngươi một kẻ làm huynh trưởng, còn có bộ dáng làm huynh trưởng sao, không có bằng mọi cách duy hộ Tiểu Đình, lại so đo mọi chuyện cùng hấn, biết rõ hấn tính tình đơn thuần như hải đồng, lại... Thân bị tật nguyên nhiều bệnh, lại nghĩ cùng hấn tranh thủ tình cảm, ngươi có xấu hổ hay không hả! Bất quá bị một chút ủy khuất, thường xuyên suốt ngày kêu oan uổng, phụ vương mẫu phi chẳng lẽ là cất chi phí ăn mặc của ngươi, hoặc là trước mặt người khác khinh thường coi rẻ ngươi? Lại vì chút chuyện nhỏ tìm cái chết, ngươi... Ngươi thực thật là vi phụ tức chết. Ngươi... Ngươi không phải nói không muốn làm vị trí thế tử này sao... Tốt, tốt, tốt, ngày mai phụ vương liền đi báo cáo thánh thượng, đem tước vị này cho Hiên nhi thừa kế, Giản Thân Vương phủ, cũng không phải là chỉ có mình ngươi có thân thể khỏe mạnh!”

Nói xong thì nói lỏng tay Lãnh Hoa Đường, thân thể lão đảo lui về phía sau hai bước, khoát tay, giơ giọng hô gã sai vặt bên ngoài: “Người tới!”

Lãnh Hoa Đường vừa nghe xong liền vội, bùm một tiếng liền quỳ xuống, hai đầu gối di động, lết đến chân đến Vương Gia, ôm hai cổ chân Vương Gia, lớn giọng hô: “Phụ vương...hài nhi sai rồi.”

Vương Gia một cước đá văng hấn, nổi giận mắng: “Không phải muốn chết sao? Vì phụ thành toàn ngươi, là độc được lựa trắng hay vẫn là đao kiếm, tự bản thân mình chọn a.”

Lãnh Hoa Đường lúc này tâm chết cũng đều có, không nghĩ tới mình thật vất vả mới nghĩ được cách thoát hiểm lại gặp hậu quả như vậy, nhị thúc đối với mình vẫn một mực quan tâm dị thường, thậm chí vượt qua sự chú ý đối với tiểu Hiên, trước kia vẫn cho là nhị thúc chỉ là dựa vào việc sau khi mình có vị trí, có thể cho Đông phủ lợi ích lớn nhất, nhưng nếu phụ Vương Chân là đem vị trí thế tử truyền cho tiểu Hiên, này... Nhị thúc tất nhiên sẽ không trợ giúp mình nữa, đến lúc đó, mình chắc chắn bị cô lập hoàn toàn...

“Phụ vương! Hài nhi sai rồi, cầu ngài tha hài nhi a, hài nhi cũng không dám so đo cùng Tiểu Đình, hài nhi nhất định sẽ làm huynh trưởng tốt, cả đời chăm sóc tốt cho Tiểu Đình.” Hấn nghĩ lại, biết Vương gia bất quá là hù dọa mình mà thôi, Vương Gia sợ nhất chính là huynh đệ tương tàn, cho nên, mình vừa rồi ghen tỵ với Tiểu Đình làm phụ vương thương tâm, nên vội vàng xoay xung quanh khấu cầu xin tha thứ.

Vương Gia xác thực chẳng quá là dọa hấn mà thôi, sao có thể thật sự cho lão Nhị kia hưởng tiện nghi lớn như vậy, bất quá, thả chút tiếng gió đi ra ngoài cũng tốt, như vậy lão Nhị nghe xong lời này liền không thêm chú ý đến Đường Nhi, mà đối với Đường Nhi lãnh đạm đi, như vậy, liền có thể xác minh hấn thật sự châm ngòi ly gián, ngao cò tranh đấu ngư ông đắc lợi, hừ, thực cho là mình không hung ác bằng lão thái gia sao, dễ dàng ỉn là ngốc tử sao? Dù thế nào, cũng sẽ không cho hấn thực hiện được.

“Đứng lên, ở đâu ra nam tử như người, khóc khóc không cảm thấy thẹn.” Vương Gia thấp đầu, quát Lãnh Hoa Đường.

Lãnh Hoa Đường trong nội tâm vui vẻ, vội vàng tự đứng lên, thành thật khoanh tay đứng thẳng, Vương Gia hung hăng trừng mắt liếc hấn một cái nói: “Hôm nay chính là bản thân ngươi nói, không hề cùng Đình Nhi tranh giành cao thấp?”

“Nhất định, hài nhi không bao giờ cãi nhau cùng Tiểu Đình, hài nhi sẽ đem tất cả những cái tốt nhất đều tặng cho Tiểu Đình, phụ vương, hài nhi lòng dạ không rộng lượng, cho nên mới suýt nữa gây sai lầm lớn, tạ ơn phụ Vương giáo huấn.” Lãnh Hoa Đường lập tức kính cẩn nghe theo, lời nói thực là nhu thuận ngoan ngoãn.

Lúc này, Thanh Thạch đã dẫn theo hai người trong phòng thể tử phi đến, đang muốn làm cho các nàng giúp đỡ mang Thượng Quan Mai xuống, Vương Gia nhân tiện nói: “Hai người các ngươi nghe kỹ, vì phụ muốn cùng mẫu phi người đi Đại Minh sơn nhân hạ mấy ngày, ngày tết sẽ lại hồi phủ, Chuyện trong phủ tất cả toàn bộ giao do vợ Tiểu Đình quản lý, Mai Nhi không thể nảy sinh tranh chấp cùng nàng, nếu có bất mãn cũng phải chờ chúng ta từ Đại Minh sơn trở về nói sau.”

Lãnh Hoa Đình lạnh lùng bàng quan với việc Vương Gia cùng Lãnh Hoa Đường đấu pháp một phen, nhìn thấy thế coi như nhận được hiệu quả không nhỏ, trong nội tâm có cảm giác an ủi, bất kể như thế nào, hạt giống hoài nghi cũng trồng được vào trong đầu phụ thân, phụ thân mặc dù nói không có thực sự đem đại ca xử trí, nhưng cũng không hề tín nhiệm hẳn như trước kia, từ nay về sau, bất quá hẳn có gió thổi cỏ lay cái gì, liền đi tính toán thêm, dù sao mình hiện tại cũng không thể đem chuyện ngày ấy hẳn giết Ngọc nhi vạch trần ra, việc hai chân mình có thể đi lại hiện tại quyết không thể để cho Vương Gia cùng đại ca biết rõ, bằng không, trong lúc đại ca cùng nhị thúc nguyên hình còn chưa có lộ ra, mà mình cũng chưa có bắt được bằng chứng thiết thực đủ thuyết phục, thì nhất thời không nên chạm vào bọn họ, nếu không, ngược lại sẽ kích bọn họ động có tâm tư ám hại mình, hôm nay có Cẩm Nương làm bạn, tánh mạng liền càng thêm quý trọng, đi sai bước một chút, sẽ đẩy nàng cùng lâm vào tuyệt cảnh.

Thượng Quan Mai này một chút cũng không dám ở trước mặt Vương Gia nói lời bất mãn gì, chỉ là trong nội tâm phần nộ, lại ỷ khuất, Vương Gia đối với vợ chồng Lãnh Hoa Đình quá mức thiên vị, nào có đạo lý không cho thể tử phi chủ trì chuyện nhà, bất quá, tuy giận nhưng cũng bị câu kia Vương Gia câu bãi bỏ vị trí thể tử của Lãnh Hoa Đường hù cho sợ, chỉ phải phần nộ nhìn Vương Gia cùng Vương phi, gặp Lãnh Hoa Đường thành thật khom người đáp ứng, nàng cũng chỉ lên tiếng qua loa.

Vương Gia lại liếc nhìn Lãnh Hoa Đình, gặp trong mắt tiểu nhi tử có vẻ mỉa mai, thì nghĩ Đình Nhi đích thị là còn có lời chưa có nói hết với mình, hơn nữa, tất nhiên là xử trí Đường Nhi như thế hẳn cũng không hài lòng, liền đối với Lãnh Hoa Đường nói thêm: “Vi phụ không ở trong phủ mấy ngày, nếu là lại xảy ra điều gì nhiễu loạn, sẽ tìm người hỏi tội đầu tiên.”

Dừng một chút lại nói: “Người thân là thể tử, lòng dạ hẹp hòi, không nghĩ đến đại cục, vô duyên liền muốn tự vận, lại vô cớ rời nhà không về, thật là bất hiếu bất hữu bất nghĩa, hôm nay không phạt người khó có thể tiêu trừ mối hận trong lòng ta.” Dứt lời, thanh âm vang lên, “Lấy gia pháp.”

Lãnh Hoa Đường nghe kinh hãi, không nghĩ tới phụ thân thực sẽ vì chuyện quan trọng như vậy mà phạt hẳn, ngày đó mất không ít máu, tuy nói nuôi mấy ngày lại sẽ hồi phục, nếu lại bị đánh... Sợ là nguyên bản khôi phục vài thành công lực lại tổn hại đi vài phần, hơn nữa, trước mặt phụ thân, càng không thể vận công chống đỡ... Hẳn không khỏi nhìn về phía Thượng Quan Mai xin giúp đỡ.

Thượng Quan Mai lúc này cũng sợ tới mức mặt không còn chút máu, gặp tướng công nhìn qua, liền biết tâm ý của hẳn, chính là... Hôm nay đi cầu, có thể bị vạ lây hay không a?

Bất quá, nàng vẫn là tăng lá gan lên tiến về phía trước một bước, run rẩy nói: “Phụ vương... Tướng công hẳn... Hẳn thân thể không tốt, sợ là chịu không trận đòn này.”

Vương Gia cũng bất quá là làm cho Lãnh Hoa Đình xem, thấy Thượng Quan Mai van cầu, nên muốn buông lỏng, đang muốn đổi giọng đáp ứng...

“A, phụ vương, ta muốn bẩm báo lại ngài, ngày mùng bốn hôm đó trong phòng tướng công có một nha đầu gọi Ngọc nhi, vốn chỉ là trộm một cây trâm của con dâu, con dâu liền đem nàng trừng trị một trận, đánh cho vài chục bản tử, nhắc tới cũng kỳ, nha đầu kia tại buổi tối đầu năm đột nhiên mất tích... Ngài nói, nàng là người cả nhà đều ở trong phủ, lại bị thương, như thế nào có bản lĩnh thoát được tường cao của đại viện này? Ra khỏi đây, lại có năng lực sinh tồn thế nào? Chẳng lẽ, nàng là bị người phương nào giết đi? Hoặc là, có người tương trợ chạy thoát? Ai nha, phụ vương, mẫu phi, con dâu suy nghĩ đến mức đầu to như cái đầu, làm thế nào một cái nha đầu trong phủ mà có năng lực lớn như thế a.”

Trong nội tâm Cẩm Nương sớm cảm thấy hại tướng công mình chính là Lãnh Hoa Đường, Lãnh Hoa Đình lúc trước giả ngây giả dại vật lộn rõ ràng là muốn vạch trần chuyện tay Lãnh Hoa Đường bị thương, nàng mặc dù không biết hẳn làm thế nào biết trên tay Lãnh Hoa Đường có thương tích, nhưng có thể xác định vết thương này tất nhiên là có quan hệ với tướng công, hừ, hại qua tướng công mình, há có thể dễ dàng liền bỏ qua cho người như vậy? Cho nên, nhìn thấy Vương Gia vừa mềm lòng, vội mở miệng nói ra.

Nàng nói linh tinh không đầu không đuôi một phen, làm Vương Gia ban đầu còn có chút do dự, càng thêm tỉnh ngủ, Đường Nhi không phải đúng lúc đầu năm rời nhà sao? Chẳng lẽ cùng nha đầu kia có quan hệ gì, nha đầu kia chính là từ nhỏ hầu hạ Đình Nhi, nếu là nha đầu kia làm ra việc hại vợ chồng Đình Nhi, sợ chính là do Đường Nhi động tay chân, bằng không, sao có trùng hợp như vậy, Cẩm Nương không phải người nói nhiều, nàng nói chen lúc này là có thâm ý, đột nhiên nói lên cái này để nhắc nhở mình a.

Nghĩ như thế, Vương Gia lửa giận trong lòng lại bốc lên, nhất thời có nha đầu thực sự đưa gia pháp đến đây, Vương Gia một tay tiếp nhận, nói với Lãnh Hoa Đường nói: “Nghịch tử, còn không mau quỳ xuống!”

Vương Gia vốn bị vài câu khóc cầu của Thượng Quan Mai có chút mềm lòng, nhưng Cẩm Nương kia một phen lời nói vừa ra, Lãnh Hoa Đường liền biết mình rốt cuộc không tránh thoát được, không khỏi đưa con mắt hung ác trừng mắt liếc nhìn Cẩm Nương, bắt buộc dĩ phải quỳ xuống.

Vương Gia khó thở, quơ lấy gia pháp liền hướng lên lưng Lãnh Hoa Đường đánh thật mạnh, hẳn dưới cơn thịnh nộ, lại có công phu trong người, mỗi một cái tựa giống như Thiết Bổng quất vào người Lãnh Hoa Đường, mỗi một cái, làm Lãnh Hoa Đường kêu lên một tiếng đau đớn, cam chịu, không dám khóc lóc cầu xin tha thứ, sợ làm cơn tức giận của Vương Gia càng lớn.

Vương Gia đang đánh, đột nhiên liền thấy bên ngoài chính đường truyền vào một tiếng quát lo lắng: “Vương huynh, mau dừng tay.”

Nhị lão gia không biết từ đâu biết được, nhanh chóng đúng lúc khẩn cấp chạy tới, một phát bắt được gia pháp trong tay Vương Gia.

Vương Gia không nghĩ tới hẳn sẽ đến, trong nội tâm càng sinh nghi, trách không được Đình Nhi nói Đường Nhi cùng lão Nhị đi lại rất gần, quả thật như thế, hừ, người không nỡ cho ta đánh, ta càng muốn đánh, con của ta, ta muốn đánh liền đánh, người có thể làm khó dễ được ta sao? Trong nội tâm Vương Gia đột nhiên liền hiện lên một cổ tâm lý chống lại, một chưởng liền hướng nhị lão gia đập tới, nhị lão gia nguyên muốn vận công chống lại, nhưng nhần nhẹn xuống, giả bộ như trốn tránh không kịp, thân thể bay bổng liền bị Vương Gia đẩy được ném sang một bên.

Vương Gia cũng không nhìn hẳn, giơ tay lên, càng đánh càng hăng, vừa đánh vừa mắng: “Nghịch tử, người cái tốt không học, học toàn những thứ xấu xa gì đó, thân là huynh trưởng lại ghen tỵ với tàn đệ, phí hoài bản thân mình, quá mức vô dụng, hôm nay ta phải đánh chết người, nhìn xem người còn dám hư hỏng rối loạn như thế nữa không.”

Lãnh Hoa Đường cam chịu bị mấy chục cây, rốt cục thân thể gánh không được, bị đánh nằm úp trên mặt đất.

Một bên Thượng Quan Mai thấy đau lòng không thôi, nàng cũng không dám lại cầu Vương Gia, thoáng một cái bỏ nhào vào trước Vương phi: “Mẫu phi, cầu ngài cứu tướng công a, hẳn... Hẳn vốn là mới bị thương, tiếp tục đánh xuống... Van xin ngài, ngài vô cùng thiện tâm, nói phụ vương ngừng tay a.”

Vương phi một mực thờ ơ lạnh nhạt, lời của Cẩm Nương cũng làm cho nội tâm nàng tỉnh ngủ, trong phủ này sợ là không ít chỗ đều bị vợ chồng thế tử âm thầm thao túng, nha đầu Ngọc nhi kia rõ ràng chính là mình đưa tới trong phòng Đình Nhi, nàng là một nha đầu, lại có thể diện, cũng sẽ không bị nhiều người chú ý như vậy a, Cẩm Nương bắt quả là trừng phạt nàng một chút, kết quả liền kinh động ầm ầm đến nhiều người, hóa ra, thật đúng là có chuyện xấu a.

Xem Vương Gia tức giận dồn sức trên Lãnh Hoa Đường, Vương phi cũng không có chút ý tứ khuyên bảo, ngày thường có lẽ còn muốn làm mẹ cả hiền thực rộng lượng, hôm nay nhìn hẳn bị đánh cảm thấy trong nội tâm sung sướng rất nhanh, tiện nhân Lưu di nương kia, không phải ở trước mặt mình đắc ý là nàng có một nhi tử tốt sao? Hừ, để Vương Gia giáo huấn một trận thật nặng cũng tốt, một hồi mang cái thân bị thương trở về, xem nàng còn có thể đắc ý được hay không.

Đánh cũng không sai biệt lắm, Vương Gia sợ là cũng muốn có người khuyên có bậc thang xuống, Thượng Quan Mai lại cầu, nàng cũng vui vẻ tặng một cái nhân tình, làm bộ đau lòng tới ôm lấy tay Vương Gia: “Tướng công, bớt giận, đừng đánh, đánh nhiều như vậy cũng đã trút giận, hấn chung quy là con của người, đánh hỏng lại phải đau lòng.”

Wương Gia lúc này mới bỏ gia pháp trong tay, thở phà phà lui về trên ghế ngồi.

Nhị lão gia bỏ trên mặt đất, vội vàng nâng Lãnh Hoa Đường dậy, “Đường Nhi... Đường Nhi, người... Người có khỏe không.” Giọng điệu này đúng là đau lòng đến cực điểm.

Wương Gia nghe xong trong nội tâm lại càng không có tư vị, cao giọng, nói với Thanh Thạch bên cạnh: “Tìm người đến, đem thể tử mang về nội viện thể tử đi.”

Thanh Thạch kêu lên, có hai gã sai vặt khỏe mạnh, rất nhanh đem Lãnh Hoa Đường đỡ lên dìu xuống dưới.

Nhị lão gia trong mắt hàm chứa ti lửa giận cùng đau lòng, một mực đưa mắt nhìn Lãnh Hoa Đường rời đi, gặp Thượng Quan Mai còn ngây ngốc trong nội đường, liền bắt mãn quát nhẹ một tiếng: “Thể tử phi như thể nào còn không mau mau đi chăm sóc Đường Nhi.”

Thượng Quan Mai nghe khê giạt mình, phục hồi tinh thần lại cũng bắt chấp lễ nghi gì, vội vàng đuổi theo.

Wương Gia lại càng thêm bức mình, lão Nhị thật đúng là càng quẩn rộng a, con dâu mình mà hấn dám kêu to gọi nhỏ? Hừ, bất quá rốt cuộc vẫn là lo lắng Lãnh Hoa Đường, nhìn hấn khó thở chắc là vừa rồi mình ra tay cũng quá nặng, sợ thực đã bị thương.

Vợ chồng Lãnh Hoa Đường đi rồi, nhị lão gia cũng không khách khí, ngồi xuống ghế bên cạnh dưới tay, hơi trầm ngâm, liền mở miệng nói: “Wương huynh là chuyện gì mà phát lửa giận lớn như thế?”

Wương Gia hừ lạnh một tiếng nói: “Ngược lại không biết lão Nhị người làm thể nào biết ta đánh hấn, hôm nay ta thấy, người làm thúc thúc, ngược lại so với ta làm phụ thân lại càng thêm quan tâm hấn.”

Nhị lão gia vừa nghe hấn nói câu này như ý nơi khác, vội vàng cười cười nói: “Ta đâu biết người đang ở đây đánh hấn, bất quá vừa vặn đến tìm vương huynh có việc thương lượng, đúng lúc đụng phải mà thôi.”

“Đúng vậy a, thật là khéo, không biết lúc nghiệt tử kia ở bên ngoài tìm cái chết, lão Nhị người có thể cũng là trùng hợp biết hay không, ta ủy khuất, hấn ở bên ngoài dưỡng thương, lão Nhị người vì sao không nhanh chóng báo tin về phủ, cũng làm cho Mai Nhi cùng vài người trong phủ an tâm hơn.”

Nhị lão gia nghe khê giạt mình, hấn không biết Vương gia như thế nào biết được chuyện Lãnh Hoa Đường là ở bên ngoài dưỡng thương, không phải bàn kỹ rồi sao, nói là cùng Trữ vương thể tử cùng nhau uống rượu bữa bãi sao? Như thế nào... Cũng không biết hấn làm thể nào trở về, nhất thời, trên khuôn mặt tuấn tú nho nhã của hấn hiện lên một tia xấu hổ, ánh mắt chớp lóe lên nói: “Ai, còn không phải sợ vương huynh người biết phát giận phạt hấn, đứa nhỏ này, có khi thật đúng là hồ đồ a, người nói hấn một cái thể tử tốt như thế, sao có thể vì chút chuyện không quan trọng đi tìm cái chết, vương huynh, hay là người ngày thường đối với hấn quan tâm quá ít a.”

Wương Gia nghe xong càng giận, lạnh giọng trào phúng: “Đúng vậy, ta đây làm cha thật không bằng người làm thúc thúc, hấn ở bên ngoài hồ đồ, ta đây chính xác là phụ thân không biết, người thì lại nhất thanh nhị sở, ai không biết còn tưởng rằng người mới là cha ruột của hấn.”

Nhị lão gia đang bưng trà uống, nghe được câu này, uống ngụm trà nóng liền bị sặc trong cổ họng, không khỏi liên tục ho khan, sau nửa ngày, hấn mới dừng lại, đặt chén trà xuống, nhíu lông mày nói với Vương Gia: “Wương huynh hôm nay sợ là giận chưa có nguôi a, nói chuyện luôn âm dương quái khí, một lòng một dạ toàn bộ để trên người Đình Nhi, đã bao lâu không quan tâm qua hấn, hấn dù thể nào cũng là Giả Thân Vương tương lai, người nhần tâm khiến tâm tính của hấn càng phát ra quái gỡ nữa? Có một ngày lại biến thành bộ dáng như Đình Nhi, người mới vui vẻ sao? Hừ, người nếu là trách ta đối với hấn quan tâm nhiều quá, thì từ nay về sau ta ít cùng Đường Nhi lui tới là được.”

Nói xong, đứng dậy muốn đi, Vương Gia cũng không ngăn đón hấn, nhưng lại cười lạnh nói: “Lão Nhị người cũng đừng giận, lúc này ta còn nói với hấn, nếu như hấn lại không ra gì, dứt khoát đem vị trí thể tử cho

Hiên nhi của nhà người, cũng đỡ cho hắn suốt ngày lo được lo mất, làm không ra được chuyện đứng đắn nào.”

Thân thể Nhị lão gia cứng đờ, giật mình xoay người lại, khoe miệng hiện ra sự giấu cợt: “Vương huynh, Hiên nhi cũng không có cái phúc phận này, người vẫn là nên quan tâm Đường Nhi a, đừng để một đứa con trai bị hủy còn một đứa con trai khác cũng không quản giáo được, ta là một mảnh hảo tâm giúp người... Người không cảm kích thì thôi, cần gì dùng lời này để giấu cợt ta.”

Vương Gia nghe lời nói này của hắn cũng có mấy phần đạo lý, cũng không muốn đem quan hệ hai người làm căng thẳng quá mức ở bên ngoài, liền mỉm cười nói vòng vo: “Không phải nói có việc thương nghị cùng ta sao? Tại sao lại không nói.”

Nhị lão gia liền quay người trở lại, một lần nữa ngồi trở lại ghế, liếc nhìn Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình nói: “Hay là đi thư phòng thương nghị chỗ này không thuận tiện quá.”

Vương Gia vừa nghe lại mất hứng, hừ, nếu trước mắt là vợ chồng Đường Nhi, hắn tất nhiên sẽ không nói lời này, Tiểu Đình căn bản không phải gốc tử, có một số việc, để cho hắn nghe một chút cũng tốt, người muốn tránh hắn, ta không cho phép.

“Nói đi, trong phòng này tất cả đều là người nhà mình, Đường Nhi là chất nhi người, Đình Nhi cũng vậy a. Có lời gì người cứ việc nói đi.” Dáng điệu Vương Gia không kiên nhẫn nói với nhị lão gia.

Nhị lão gia nghe lời này của Vương Gia có chút bối rối, đành phải miễn cưỡng cười nói: “Ai, vương huynh a, Đường Nhi cũng chỉ là nhất thời hồ đồ, người cũng đừng tức giận, Đình Nhi cũng là hài tử tốt, chỉ là... Tính tình hắn vẫn còn nhỏ chút... Ai, không nói cái này, người nói là được, đều là người một nhà, người cũng đã đem Mặc Ngọc cho vợ Đình nhi, để cho bọn họ nghe một chút cũng đúng.”

Vương Gia vừa nghe lời này xoay người, ngồi thẳng người nói: “Người hôm nay đến là vì chuyện của Mặc Ngọc?”

Nhị lão gia trả lời: “Đúng vậy a, hôm nay hộ bộ nhận được cấp báo từ phương bắc, nói là phương bắc mùa đông hạn hán, không thu hoạch được tiểu mạch, vương huynh cũng biết, lúc này phía nam gặp lũ lụt, hai bờ sông Hoài Dương có không ít ruộng tốt bị ngập, lại tràn vào vô số nhà dân, hộ bộ rút ra một lượng bạc lớn đi trợ thiên tai, hôm nay trong quốc khố thật tình là không có nhiều ngân lượng có thể lấy ra được, ý hoàng thượng sợ là muốn động đến chỗ tiền cứu trợ khẩn cấp đó.”

Vương Gia nghe xong lông mày cũng cau chặt lại, trầm ngâm một hồi nói: “Nếu là triều đình có việc cần dùng gấp, động đến chỗ tiền đó cũng đúng, chỉ là, năm nay tiền nên nộp đã sớm giao lên rồi... Đúng rồi, cấp báo này là hôm nay phát tới?”

“Tám trăm dặm hỏa tốc đưa đến, nói là bên kia có người gây rối, trực tiếp mang vào trong cung, Hoàng thượng nhìn thấy thì quảng tấu chương, nổi giận lôi đình, sợ là lúc nữa sẽ tuyên chiếu ý chỉ muốn xuống, vương huynh vẫn là nhanh chút tiến cung đi thôi, ta cũng là trên đường gặp người đưa tin này, bởi vì là có một phần chính là đưa đến hộ bộ, cho nên mới biết trước một tiếng, ai nha, mới gặp người đánh Đường Nhi, trong nội tâm quýnh lên, quảng việc này ra phía sau.” Nhị lão gia trả lời.

Vương Gia vừa nghe, cũng gấp, vội vàng đứng dậy nói với nhị lão gia: “Ta đây đi thay triều phục trước, việc này đúng là nên sớm làm chuẩn bị mới được.”

Nói xong liền đi vào trong phòng, Vương phi cũng đi vào hầu hạ hắn.

Cẩm Nương nghe xong liền có chút minh bạch với Mặc Ngọc này, sợ là chương quân thương đội nào đó hoặc là căn cứ kiểm tiền gì a, hoặc là, Giản Thân Vương phủ nguyên là hoàng thượng (thương nhân hoàng gia) lớn nhất trong triều Đại Cẩm, trông coi việc mua bán muối thiết, nếu thật là như vậy, Mặc Ngọc này thật đúng là khối bảo bối, đây chính là gắn với núi vàng a, trách không được nàng vào cửa không bao lâu, Lãnh Hoa Đình liền làm cho nàng thu, nói tự nhiên đào được một núi vàng.

Vừa nghĩ như thế, nàng đột nhiên cảm thấy chuyện mở cửa hàng thật sự là không có ý nghĩa a, Mặc Ngọc này hiện ở trên tay mình, tay nắm cả một núi vàng thì còn tính toán lợi nhuận bằng tiền lẻ làm gì, thật sự là không có ánh mắt a, không có ánh mắt, vừa quay đầu, thì chứng kiến tướng công chính giống như có điều suy nghĩ nhìn mình, trong mắt lộ ra một tia cổ vũ cùng tín nhiệm, nàng không khỏi mặt đỏ lên, thẳng

nhãi này thật đúng là lợi hại, ánh mắt mình hơi khác một chút, một cái sắc mặt, hẳn liền có thể đoán được tâm sự của mình ra bảy tám phần, ừ hừ, từ nay về sau còn phải tốn nhiều tâm cơ thao luyện, cũng không thể để hắn nhìn thấy hết đi.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên thấy ánh mắt hắn cắt ngang, nhìn nàng với ánh mắt khinh khỉnh, làm nàng khẽ giật mình, không khỏi cầm khăn lau trán chẳng hề có mồ hôi, lại bị thẳng nhãi này nhìn ra. (TT: hehe hai vợ chồng này buồn cười nhỉ)

Một hồi sau Vương Gia đến, cùng nhị lão gia đi ra cửa, đến ngoài cửa, nhị lão gia lại nói: “Vương huynh tự đi thôi, ta đây thân phận cũng không có tư cách tiễn nam thư phòng.”

Vương Gia cũng không nói gì, xoay người liền đi, nhị lão gia lòng như lửa đốt đi đến sân thể tử phi.

Thượng Quan Mai sớm sai người đi mời ngự y, chỉ là lúc này người còn chưa tới trong phủ.

Lãnh Hoa Đường mềm oặt vô lực nằm lỳ ở trên giường, trên lưng nóng rất đau nhức, Thượng Quan Mai một bên rơi lệ suy nghĩ, một bên giúp hắn cởi bỏ quần áo bên ngoài, may mắn là mùa đông, mặc dày, bằng không, chỉ sợ sẽ đánh cho da tróc thịt bong, Vương Gia lòng dạ cũng quá ác độc chút ít, không được, không thể lại để vợ chồng Cẩm Nương liên hợp cùng Vương phi khi dễ mình và tướng công, Sáng mai phải đến cung của Thái Tử Phi, làm cho Thái Tử Phi tạo chút áp lực cho Vương Gia mới được, dựa vào cái gì Vương phi không ở nhà, quần gia lại là cái con bé Tôn Cẩm Nương kia?

Nàng tin tưởng! Thái Tử Phi nhất định sẽ làm chủ tình chuyện này.

Dưới lớp quần áo là một mảnh vết thương sưng phù dài hẹp thắm màu, nhờ lớp áo lạnh dày cộm, nhưng có không ít vết thương có tơ máu, Thượng Quan Mai thấy nước mắt rơi rào rào xuống, nhị lão gia nhìn thấy cũng giật mình, nói với Thượng Quan Mai thương tâm khóc rống bên cạnh, “Nhị thẩm người có thuốc trị thương tốt nhất, người sai người... A, hoặc là người tự mình qua phủ đi lấy a, đó là hôm kia ta được bằng hữu cho, nguyên là từ Tây Lương quốc bên kia tới, so với thuốc trị thương bình thường hiệu quả nhanh hơn.”

Thượng Quan Mai đâu chịu rời Lãnh Hoa Đường, cảm ơn thanh nhị lão gia, liền muốn cho người đi tìm nhị thái thái lấy thuốc, Lãnh Hoa Đường trên giường nghe xong quay đầu lại, yếu ớt nói với nàng: “Nương tử, làm phiền người tự mình đi một chuyến, vật kia hiếm lạ sợ là, nhị thẩm tử chưa chắc đã cho.”

Thượng Quan Mai nghe thấy ngây người, lại thấy trong mắt nhị lão gia này đầy lo lắng ưu thương, liền minh bạch, có lẽ hai người này muốn nói chuyện, muốn mình tránh đi a, trong nội tâm cảm thấy hơi khó chịu, xoay người đi ra khỏi phòng.

“Sao lại không cẩn thận như thế, lại để Vương Gia phát hiện vết thương trên tay người?” Thượng Quan Mai vừa đi, nhị lão gia liền trầm giọng hỏi.

Lãnh Hoa Đường xoay người, nghiêng đầu sang chỗ khác nói: “Không có cách nào khác, Tiểu Đình đột nhiên nổi điên, đem chén nước trà toàn bộ gội vào trong tay trái của ta.”

Nhị lão gia nghe xong trong mắt lóe lên. Trầm tư một chút, nhíu mi hỏi: “Người đoán xem, ngày ấy làm thương người chính là Tiểu Đình sao?”

Lãnh Hoa Đường nghe được chấn động, thiếu chút nữa tự rời giường: “Không thể nào đâu, chân Tiểu Đình chính là không thể đi được, nhiều nhất chỉ có thể đứng xuống, nghe nói đứng một lúc đầu đầy mồ hôi khoan đau nhức thấu đến tận tim gan, bị bệnh nhiều năm như vậy, làm sao có thể thoáng một cái thì tốt được, thuốc hôm kia tiểu Hiên đưa qua, nói là ăn, nhưng không thấy hiệu quả, khả năng lại ngừng thuốc, nhưng tuyệt đối không thể tốt được.”

“Người từ nay về sau bớt sai khiến tiểu Hiên làm việc, ta không nghĩ hắn thích hợp, đứa bé kia, chính là ta cũng không hiểu tâm tư của hắn, đừng để đến ngày nào đó hờ ra cái gì là tốt rồi, hôm nay xem ra cha người vương huynh đúng là nổi lên lòng nghi ngờ, cho nên, người ngàn vạn lần phải cẩn thận, không thể lại sai thêm chút xíu gì.” Nhị lão gia nghe xong lại nói.

Lãnh Hoa Đường nghe xong nhẹ gạt đầu, suy nghĩ lại nói: “Nhị thúc, cửa hàng thành đông này thực dễ cho Tam thúc quấy phá sao? Sợ là sẽ thất bại đi, ngài nói Mặc Ngọc kia, phụ vương lại cho tôn Cẩm Nương,

chẳng lẽ ta tiếp nhận phủ, lưu lại cho ta một cái cái thùng rỗng làm thừa kế sao? Phụ vương cũng là quá bất công chút.”

Nhị lão gia nghe được mắt nhú lại, con ngươi sáng ngời chứa một tia lệ sắc, thực sự có loại tức giận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Người thừa nhỏ này, người nếu như thừa kế tước vị, sau này thành Giản Thân Vương, khi đó, cả Vương phủ đều là do người nói, chỉ cần là thứ thuộc về Giản Thân vương phủ, muốn cái gì không phải bằng một câu của người?”

Lãnh Hoa Đường vừa nghe tới, lại nằm sấp xuống, nhị lão gia nhìn tức giận: “Người nói người đang luyện công khẩn yếu, sau quay đầu một cái đã đi giết nha đầu đó làm cái gì, thiếu chút nữa bị người bắt không nói, còn... Người nha, từ nay về sau làm việc nên suy nghĩ chu đáo một chút, bên người Tiểu Đình có không ít cao thủ, chẳng qua ngày ấy, người có công lực cùng ta sần sần như nhau trong phủ cũng không thấy nhiều.”

Lãnh Hoa Đường nói không ngớt, rồi hai mắt lại lập loè nhìn nhị lão gia hỏi: “Nhị thúc, cái tâm pháp này mặc dù có thể quy tụ nội lực, nhưng quá là phiền toái, mỗi khi dùng phương pháp này quy tụ, liền có vài ngày công lực không thể khôi phục, bằng không, ta cũng sẽ không khinh địch như vậy khiến cho người ta bắt được, ai, cũng đúng là ta suy nghĩ không chu toàn, vốn nghĩ bắt quá là cái nha đầu mà thôi, sao lại có người che chở, hôm nay cũng không biết nha đầu kia đi nơi nào, còn có đại cữu cũng mất tung tích, chỉ sợ là... Có người thực hoài nghi chân của Tiểu Đình là bị người hạ độc, động tay chân, đang tra xét, hai người kia, thật là không thể lưu, bọn họ biết không ít bí mật của chúng ta, tìm cách diệt trừ bọn họ mới được.”

Nhị lão gia trầm ngâm, nửa ngày sau mới nói: “Người trước hết tạm dưỡng thương cho tốt rồi nói sau, nguyên nhân chính là mất máu, hôm nay còn bị thương như vậy, công lực này của người nhất định sẽ bị ảnh hưởng, mấy ngày nữa tốt hơn, phải siêng năng khổ luyện mới được, phương pháp quy tụ này tuy phiền toái, nhưng có thể bảo vệ tánh mạng, người từ nay về sau bớt tự mình hành động một chút, có cái gì nên thương lượng cùng ta rồi hãy làm... Ừ, cháu dâu sắp tới, ta cũng không tiện lưu lại quá lâu, cha người vương huynh nói chuyện chưa như dấm, dường như là sợ ta đoạt người thừa con trai này, yên tâm đi, Tiểu Đình một ngày không khỏe mạnh lại, địa vị của người một ngày cũng không dao động, chỉ là... Tiểu Đình thật phiền toái, còn có nữ tử, nhìn xem không có gì đáng chú ý, sợ là không ít chuyện tất cả đều là do nàng mang tới, thật là phải nghĩ biện pháp giải quyết xong hết mọi chuyện, tiết kiệm bao nhiêu tâm a.” Nói, trong mắt vẻ hung ác càng đậm .

Lãnh Hoa Đường nghe khê giạt mình, trong nội tâm quỳnh lên, thuận tiện thốt ra: “Nhị thúc, đừng giết hại Tiểu Đình, hử... Hử dù sao cũng là huynh đệ ruột của ta, chỉ cần hử không có uy hiếp... Nhị thúc, cầu van người, về phần Tôn Cẩm Nương kia nha, ngài đại khái có thể điều động nhiều tay chân một chút, nhiều nhất sau khi chết, làm cho Tiểu Đình tái giá cưới một phòng về là được.”

Nhị lão gia nghe xong khó thở, hung hăng trừng mắt liếc nhìn hử một cái nói: “Đừng cho là ta không rõ tâm tư của người, tranh thủ thời gian làm thế tử phi sinh con trai mới là đúng đắn, có nhi tử, địa vị của người mới có thể càng thêm ổn thỏa.” Nói xong, Thượng Quan Mai bên kia đã trở về, nhị lão gia liền xoay người đi.

Thượng Quan Mai thấy nhị lão gia phải đi, vội hỏi: “Nhị thúc, được kia không có lấy được, nhị thẩm hình như là bị bệnh, trên giường đau nhức gay gắt, ngài mau trở về nhìn một cái a.”

Nhị lão gia nghe được cảm bật, nói ra: “Đang tốt lành, làm sao đột nhiên bị bệnh, không phải chỉ bị thương đầu sao?”

“Cái này Mai Nhi không biết, lúc này khá tốt, nhị thẩm vốn muốn đứng dậy lấy được cho chất tức cảm, đột nhiên nói đau bụng, đầu đây là mồ hôi, cháu dâu vội vàng đến đây báo tin cho ngài.” Thượng Quan Mai gấp gáp nói.

Nhị lão gia vừa nghe xong lời này, không chần chờ, bước nhanh đi trở về.

Một hồi sau trong phòng, gặp nhị thái thái nằm ở trên giường hừ hừ, mặt đều vo thành một nắm, xem ra, chắc là đau đến căng ra, vội vàng chạy đến xem mạch, chỉ thấy mạch đập hỗn loạn, hình như là có hiện tượng trúng độc, không khỏi cả kinh, vội hỏi nha hoàn đi theo, “Đã mời thái y chưa?”

“Hồi nhị lão gia, sớm sai người đi, chỉ sợ là còn trên đường.” Một cái nha đầu thấp đầu đáp.

Nhị lão gia nghe xong trong nội tâm an tâm một chút, nhu hòa giúp đỡ nhị thái thái, ở sau lưng nàng kể cái gối dựa, cầm khăn lau mồ hôi trên đầu nàng, ôn nhu hỏi: “Chắc là ăn nhầm vật gì đó, như thế nào đột nhiên trúng độc?”

Nhị thái thái lúc này đau bụng như xoắn, ở đâu ra còn có thể đáp lời, một hồi mới hơi mới thả lỏng một chút mệt mỏi, mở miệng nói: “Người... Bản thân mình đi quán bên kia đi, còn xem ta làm chi, ta bị tiểu súc sinh đập bể đầu, người còn chưa có nói nửa câu, cái gì đều... Đều nên giận... Đối với Đường Nhi thì tốt... Hừ... Để cho ta đau chết không phải càng thỏa mãn tâm ý của người?”

Nhị lão gia nghe xong ngược ngùng nói: “Nương tử nói lời ngốc gì đó, Tiểu Đình là cái đứa trẻ nửa ngốc nghếch, người cùng hấn so đo làm chi, đối với Đường Nhi tốt, bất quá cũng là sau khi hấn thừa tước, có thể đối với chúng ta càng hữu dụng một ít, nếu có thể đem Mặc Ngọc đoạt lấy cho Hiên nhi, đông phủ chúng ta cũng không cần cúi đầu nhìn sắc mặt người bên cạnh, người nói đúng không a.”

Lại là một hồi đau đớn như đao xoắn đánh úp lại, nhị thái thái không nói thêm gì nữa, lại ôm bụng mệt mỏi thành một khối, nhất thời, thái y đến đây, chẩn mạch cho nhị thái thái, thật đúng là trúng độc, lại ghi phương thuốc giải độc, uống qua được xong, nhị thái thái mới còn sống thả lỏng ngủ lại.

Nhị lão gia liền làm cho người ta đem đồ ăn nhị thái thái đã dùng qua cầm lên, nhờ thái y giúp đỡ kiểm tra thực hư, thái y nghiệm qua từng cái, cũng không phát hiện có độc, nhị lão gia tuy là nghi ngờ, nhưng xác thực cũng vô phương lý giải.

Đến ngày thứ hai, nhị thái thái thanh tỉnh không ít, liền đem nha hoàn bà tử trong phòng tập hợp lại, tra hỏi từng người một lần, thật đúng là không có phát hiện việc có thể nghi ngờ, cuối cùng, nàng liền hoài nghi đến Yên nhi, đem nha hoàn khác đuổi xuống dưới xong, chỉ để lại Yên nhi: “Chính là người đang ở trong thức ăn của ta động tay chân?”

Yên nhi thản nhiên quỳ trên mặt đất, trong nội tâm mặc dù sợ, trên mặt cũng hiện lên một chút sợ hãi, nhưng mà rất kiên quyết nói: “Thái thái minh xét, châm trà đưa cơm cho người cũng không phải là nô tỳ, nô tỳ chỉ phụ trách quét dọn trong phòng ngoài phòng, ngày bình thường khó được dính vào bên cạnh đồ ăn của ngài, như thế nào lại là nô tỳ động tay chân?”

Lời này nói ngược lại lại có lý, chính là nhị thái thái nghĩ, thứ nhất vì đối với Tổ Cẩm không tốt, liền đối với một nhà Yên nhi nổi lên nghi ngờ, có thể không lấy được căn cứ chính xác thật sự... Nghĩ lại nói: “Nương người chính là làm trong phòng bếp, nàng muốn động thủ chân là chuyện dễ dàng, không phải người, cũng là nương người, xem ra, đem toàn gia người đuổi ra phủ mới được sạch sẽ.”

Yên nhi vừa nghe liền vội lớn tiếng khóc lên, “Thái thái, nương nô tỳ tuy là trong phòng bếp, nhưng hôm qua này đồ ăn thái y đều kiểm tra thực hư, cũng không có độc, ngài... Ngài không thể, không thể cấp ột nhà nô tỳ một cái tội danh không thực a.”

Lúc này, Lãnh Hoa Hiên nghe được động tĩnh, đột nhiên từ bên ngoài vọt đến, vừa nghe lời này Yên nhi, liền đỏ mặt, xông đến nhị thái thái nói: “Nương, ngài... Ngài còn muốn như thế nào, ngài đơn giản chỉ cần nắm chặt không cho nhi tử thu Tổ Cẩm, hôm nay lại muốn hãm hại người nhà nàng, ngài... Ngài không thể ép chết nàng a, hoặc là, ngài là muốn ép nhi tử làm người phụ lòng bạc nghĩa? Ngài để cho ta từ nay về sau đi ra ngoài, không mặt mũi gặp người sao?”

95. Chương 95

Nhị thái thái không nghĩ tới hấn vừa vào cửa đã làm ùng ùng một trận chất vấn, vì cái tiện nha đầu mà cùng mình trở mặt nổi giận, hôm qua lúc mình bệnh, như thế nào không thấy hấn gấp gáp như vậy, tâm không khỏi đau xót, trong nội tâm lại càng hận Yên nhi, cũng không để ý Lãnh Hoa Hiên, hung ác trừng mắt nhìn Yên nhi, nói: “Toàn gia đều là đồ dụ dỗ, chỉ nghĩ biện pháp bỏ lên giường chủ tử, tiểu nhân lại có kiểu học theo, người như vậy, lưu trong phủ cũng là tai họa...”

“Nương, người không nên ép ta.” Lãnh Hoa Hiên nghe được tức giận đỏ mặt, quát to.

Mấy ngày nay hai mẫu tử vì việc của Tổ Cầm vẫn một mực âm ỉ, nhị thái thái thủy chung không mở miệng đồng ý cho hấn đem Tổ Cầm thu phòng, mà hấn ngày kia đã ưng thuận hứa hẹn trước mặt mẹ con Tổ Cầm, nam nhân nếu là một chút chữ tín như vậy cũng không có, thì sống còn có ý gì, trong phủ này từ trên cao xuống thấp lại còn có ai chịu đưa con mắt nhìn hấn.

Cho nên, một cái không muốn thu, cái khác nắm chặt lấy không cho, não loạn rất nhiều ngày, nhị lão gia trở về cũng mắng Lãnh Hoa Hiên một trận to, nhưng nay hấn chính là gay gắt, ai nói cũng không nghe, chính là nhị lão gia cảm gia pháp đến muốn đánh hấn, hấn cũng là gay gắt không chịu nhận sai lầm, hấn luôn luôn ôn hòa, nhưng cương quyết hai ngày nay chưa ăn cơm, khiến nhị lão gia cũng không nỡ ép buộc hấn.

Trong phòng Nhị thái thái âm ỉ lợi hại, tất cả nha hoàn bà tử đều bị tra xét mấy lần, cuối cùng chỉ để lại Yên nhi, tâm hấn gánh chịu áp lực, đuổi đến tối, không nghỉ tới, nhị thái thái vẫn cứng nhắc như vậy, trước mặt của mình muốn bán cả nhà Tổ Cầm, gọi hấn như thế nào không tức giận.

“Tiểu súc sinh, trong phủ này còn không phải do người nói chuyện, người đi học bài cho ta, công không thành danh không toại, suốt ngày chỉ biết cùng chúng nha hoàn quần lấy nhau, người làm mất hết mặt Lãnh gia. “Nhị thái thái tức giận đến tay đều run, hung ác mắng mỏ.

Lãnh Hoa Hiên suy yếu lui về phía sau hai bước, cười lạnh nói: “Chính là cho dù làm được thì như thế nào, nhiều năm như vậy, nhị tử cái gì đều nghe nương cùng phụ thân, các người muốn nhị tử làm cái gì, thì nhị tử làm cái đó, cho tới bây giờ không có hỏi qua cảm thụ trong nội tâm nhị tử, có khi, nhị tử thực hoài nghi, có phải là do mẫu thân sinh không.” Nói xong, vành mắt ửng hồng, đầu lệch đi, sợ nhị thái thái thấy được các gợn lệ trong mắt của hấn.

Nhị thái thái nghe xong trong mắt hiện lên một tia đau đớn kịch liệt, trong nội tâm có chút cảm động, không khỏi mềm nhũn: “Nguyên vì người chính là do nương sinh, nương mới yêu cầu người nghiêm ngặt như thế, không cho phép người làm xằng làm bậy, nương cũng là muốn người từ nay về sau có một tiền đồ tốt, không nghĩ vì một người không xứng đáng làm ảnh hưởng tới người, làm sao người sẽ có thể không hiểu tâm của nương.” Nói, trong mắt cũng nổi lên nước mắt.

Lãnh Hoa Hiên thống khổ nhìn nhị thái thái, thấy nàng những ngày này cũng hao gầy không ít, nghĩ trước đó vài ngày bị nhị ca đánh vào đầu, thương thế còn chưa khỏe, lại trúng độc, cũng là người có tuổi tác, chịu không được nhiều sức ép như vậy, tuy là đối với rất nhiều cách làm của nàng rất không đồng ý, nhưng, dù sao cũng là mẹ ruột của mình, cũng không đành lòng xem nàng chịu khổ, lòng không khỏi mềm nhũn, hạ thấp thanh âm, nhưng vẫn là bướng bỉnh: “Nương, nhị tử không muốn chọc người tức giận, chỉ là... Cầu ngài đáp ứng nhị tử một việc này a, trong bụng Tổ Cầm chính là có cốt nhục nhị tử a.”

Nhị thái thái nghe xong liền thở dài một hơi, nói với Lãnh Hoa Hiên: “Không phải nương muốn đối nghịch cùng người, chỉ là... Cả nhà này thật sự hiềm nghi quá lớn, nương đang tốt sao lại đột nhiên trúng độc, nếu không phải phát hiện được sớm, sợ là...”

“Nương, người không cần phải đem tất cả mọi người đều nghi như vậy được không? Không phải mọi người đều là lòng dạ rắn rết.” Lãnh Hoa Hiên nghe xong lập tức ngắt lời, nhị thái thái làm người, hấn làm nhị tử như thế nào không biết, những năm này, hấn thấy được rất nhiều, chỉ là rất mâu thuẫn, cũng rất thống khổ, bọn họ là cha mẹ của hấn, hấn không thể chỉ trích bọn họ quá mức, có một số việc cũng không phải hấn có thể khống chế cùng thay đổi, cho nên, hấn thường thường trốn tránh đi rất xa, rời đi những việc không sạch sẽ kia, nhắm mắt làm ngơ a, nhưng, làm sao có thể thật sự trốn thoát?

Nhị thái thái thiếu chút nữa bị những lời này Lãnh Hoa Hiên làm cho tức giận muốn chết, hấn rõ ràng là đang nói..., không phải mỗi người đều cũng như mình lòng dạ rắn rết a, thật sự là nghịch tử a, sao không biết, cái này gọi là kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, người yếu đuổi sẽ bị khi dễ, cứ xử trí theo cảm tính như thế, nhân từ nương tay, không nói tương lai khó thành người tài, mà ngay tại trong phủ sợ là muốn tìm chỗ sống yên phận cũng khó tìm được.

Tính toán, trước mặt hấn tạm buông tha cả nhà Yên nhi, cùng hấn âm ỉ lâu như vậy, tâm lực mình cũng tiêu tụy, mắt thấy sang năm chính là thi đại khoa cử, Hiên nhi cũng nên dụng tâm đọc sách đi, đến lúc đó, lại chậm rãi trừng trị toàn gia này.

Nghĩ như thế, nhị thái thái sắc mặt chậm lại, lắc đầu, ghen ngào nói với Lãnh Hoa Hiên: “Người... Nói nường như thế, chẳng lẽ trong nội tâm sẽ không có đau lòng sao? Nường sinh người nuôi người, người chính báo đáp nường như vậy sao?” Nói xong, lại thở dài một hơi, đứng dậy, lảo đảo xoay người đi sang chỗ khác hướng vào trong phòng, vừa đi vừa buồn bã nói: “Nường mệt mỏi, không nghĩ xen vào chuyện của người nữa, người muốn như thế nào thì liền như thế a, chỉ là, tiện nhân kia vĩnh viễn cũng đừng bước vào gia phổ.”

Lãnh Hoa Hiên bị giọng điệu đau đớn kịch liệt này của nhị thái thái khiến cho trong lòng chua xót cùng áy náy, vội vàng tiến lên vài bước, đỡ lấy nhị thái thái nói: “Nường, nhi tử... Nhi tử không phải cố ý muốn chọc giận nường, ngài thân thể không tốt, đi nghỉ ngơi a.” Trong nội tâm lại nói, không vào gia phổ thì không vào a, trước đem Tổ Cầm thu phòng rồi nói sau, từ nay về sau có thể trở thành di nường hay không, liền phải xem bụng của nàng có không chịu thua kém tranh giành hay không, nếu có thể sinh con trai, mình lại cầu phụ thân đi.

Yên nhi cuối cùng là thở dài một hơi, trong nội tâm lại càng sợ hãi, ánh mắt thái thái nhìn người quá mức hung ác tàn bạo, việc này tuyệt đối sẽ không cứ như vậy liền rõ ràng, một khi tam thiếu gia không ở nhà, nhị thái thái sẽ dùng biện pháp sửa trị cả nhà các nàng, xem ra, phải nghĩ chút ít biện pháp mới được.

Trong đầu liền nhớ đến lời nhị thiếu phu nhân ngày ấy nói qua, nàng tự mình bò trên mặt đất, tìm lão nường nàng thương lượng đi.

Ngày ấy sau khi Vương Gia đi trong nội cung trở về, lại vội vàng mấy ngày, mới được rảnh rỗi, mang theo Vương phi đi Đại Minh sơn, Lãnh Hoa Đường trên người có thương tích, liền không có đi tiễn đưa, ngược lại Thượng Quan Mai vẫn là đưa đến cửa chính, nhìn xem vẻ mặt Vương phi hạnh phúc do Vương Gia nâng lên xe ngựa, trong nội tâm nàng không có cảm thụ, mấy ngày nay sự tình xảy ra liên tiếp, Lưu di nường bị đánh, bị cầm chừng vài ngày ở Hắc Ốc tử, cả người đều gầy một vòng tròn, nhưng Vương Gia đến nhìn đều không có qua nhìn liếc mắt, giống như là trong phủ căn bản sẽ không có người như vậy, Lưu di nường dù nói thế nào cũng là mẹ đẻ tướng công a, Vương Gia thật đúng là không đợi gặp hai người mẫu tử tướng công, trước kia bởi vì vấn đề xuất thân mà xem thường Lưu di nường, hôm nay cũng rất đồng tình nàng, những ngày này, Lưu di nường không ít lần khóc trong phòng, mình cũng không có tiết lộ tin tức tướng công bị đánh cho nàng, sợ nàng biết rồi sẽ càng lo lắng...

Xe ngựa chở Vương Gia cùng Vương phi đi xa, Thượng Quan Mai ngơ ngác đứng nửa ngày, gió lạnh đầu đông như dao găm cứa trên mặt nàng ta, đau đớn một hồi, giống như tâm tình nàng bây giờ, quay đầu lại, vừa đúng lúc nhìn thấy Cẩm Nường đứng ở một bên đang phụ giúp Lãnh Hoa Đình, vẻ mặt vui vẻ nhìn Lãnh Hoa Đình.

Mà Lãnh Hoa Đình cũng ngửa khuôn mặt đẹp dễ mất phương hướng tràn đầy nhu tình nhìn Cẩm Nường: “Trở về đi, nường tử, trong phòng mẫu thân còn có một đồng việc thật lớn chờ người quan tâm.”

Nhu tình mật ý như vậy khiến Thượng Quan Mai nhìn xem chướng mắt, nhưng thực tế là câu nói kia của Lãnh Hoa Đình, càng làm nàng đau nhói thật sâu, nàng lại cũng không muốn cùng hai người bọn họ ngóc xuống dưới, nhắc chân lên, mang lên Thị Thư cùng Thị Họa hai cái, ngẩng đầu ưỡn ngực đi.

Cẩm Nường thấy cũng không giận, phụ giúp Lãnh Hoa Đình trở về nội viện, bởi vì trong phòng mình còn một việc chưa có xử lý, Cẩm Nường liền về nội viện mình trước, Tứ Nhi đang từ phía sau nàng đi tới, mấy ngày nay chưa từng lộ diện Lãnh Khiêm đột nhiên lóe ra hiện thân ngay tại phía sau bọn họ.

Tứ Nhi lại càng hoảng sợ, vừa thấy là Lãnh Khiêm mắt đã đỏ, mắng: “Làm sao người giống như Du Khôi xuất quỷ nhập thần, không biết sẽ làm sợ người sao?”

Trên mặt Lãnh Khiêm lạnh lùng trước sau như một không có biểu lộ gì, chỉ là nhàn nhạt nhìn liếc Tứ Nhi, liền đối với Lãnh Hoa Đình khom người thi lễ, “Chúc mừng thiếu gia!”

Cẩm Nường nghe xong lại cười, nghiêng mắt liếc nhìn Lãnh Hoa Đình nói: “Tướng công, a, Lãnh đại nhân, khi nào thì ngài cũng đi nha môn làm việc đây.”

Lãnh Hoa Đình biết rõ nàng đang cười mình ngồi trong nhà cũng có chức vị Lục Phẩm, vượt qua mắt nói: “Người làm như ta không dám đi sao? A Khiêm, sáng mai người liền phụ giúp ta đi nha môn dạo chơi đi, ừ, tương tác doanh chính là trong cung a, cách Vương phủ chúng ta vài con đường lớn, hai người chúng ta

cũng không cần ngồi xe ngựa, vừa đi vừa đi dạo a, không chừng, có thể gạo không ít tiểu thư dung mạo xinh đẹp, A Khiêm, người xem trúng ai lấy một cái trở về a.”

Cầm Nương đầu tiên nghe được khế giặt mình, về sau càng nghĩ càng giận, cách hai con đường lớn, hẳn muốn A Khiêm phụ đẩy hẳn đi dạo, dùng bộ dạng yêu nghiệt mị thể này của hẳn, trên đường lớn nhất rêu rao, không phải khiến cho các sắc nữ vây quanh xem si nam đầy đường a, đây không phải là trêu hoa ghẹo nguyệt sao?

Không khỏi tức giận đi đến vận lỗ tai của hẳn: “Người nghĩ ở nơi nào xem mỹ nữ a, tướng công.”

Lãnh Hoa Đình bật lấy lỗ tai bĩu môi, mắt phượng vô tội nhìn Cầm Nương: “Nương tử, coi thường ta, đau, không phải người nói để cho ta đi làm việc sao? Vì phu ta đây chính là vâng theo phân phó nương tử.”

Cầm Nương tức giận đến ngứa răng, hận không thể cắn hẳn một ngụm là tốt rồi: “Người làm việc thì cứ đi làm việc, tại sao phải đi dạo đường cái, còn nói muốn xem mỹ nữ, hừ, người là có chủ tâm chọc giận ta.”

Tứ Nhi thấy che miệng cười, nhị thiếu phu nhân cùng nhị thiếu gia ở cùng một chỗ, một ngày không âm ỹ hai câu, không cãi nhau một hồi sẽ không được tự nhiên? Có thể làm cho người ta nhìn hết lần này tới lần khác ầm ập ngọt ngào cực kỳ, có khi, còn làm cho nàng rất là cảm động.

Lãnh Nghị dứt khoát hai mắt nhìn trời, giả bộ cái gì cũng không phát hiện, Lãnh Khiêm khéo miệng lại hơi hơi nhếch lên, đáng về liều mạng nín cười, nhị thiếu gia chính là trong phủ nổi danh Ma Vương, trong phủ chỉ có hẳn đi khi dễ người khác, nào có người dám khi dễ hẳn, hôm nay nhưng bị nhị thiếu phu nhân ăn đến sít sao, bộ dáng toan tính cầu xin tha thứ, Lãnh Khiêm nhìn xem đã nghĩ đến cười.

“Uy, Lãnh ngọc tử, người muốn cười thì cứ việc cười đi, đừng có một hồi rồi ghen ra bệnh đây.” Tứ Nhi thấy liền dừng cười lại, giận liếc Lãnh Khiêm nói.

Lãnh Khiêm nghe xong nhú mày, nha đầu kia, vừa thấy hẳn sẽ không có lời hay, không phải mắng chính là giễu cợt, nếu không phải xem phân thượng nàng là thiếp thân nha hoàn thiếu phu nhân, hẳn đem nàng nhặt lên ném đi ra thật xa.

“Thiết, ra về cái gì a, người không muốn gặp bản cô nương, bản cô nương còn không chào đón người đâu.” Một tay nhưng lại với vào túi tay áo, sờ soạng cái túi lưới bỏ vào trong tay.

Đây vẫn là lần trước chứng kiến khối ngọc bên hông Lãnh Khiêm rơi, sang bóng, không có đánh túi lưới, liền nổi tâm, giúp hẳn đánh một cái, nhưng lại mấy ngày này không thấy hẳn trở về, cũng không có cơ hội đưa ra ngoài, hôm nay cuối cùng nhìn thấy hẳn, chộp trong tay nhưng lại vụn vụn trong tay đầy mồ hôi, cũng không dám đưa cho hẳn.

Lãnh Khiêm rất bất đắc dĩ lui ra phía sau vài bước, Thánh Nhân nói, duy nhất chỉ có nữ tử cùng tiểu nhân khó nuôi. Hẳn không thể trêu vào, còn trốn không nổi sao?

Tứ Nhi nhìn vừa tức vừa thẹn, một mảnh tâm hồn thiếu nữ thiếu chút nữa tan nát, nhưng lại càng hận Lãnh Khiêm là đầu gỗ, thấy mình liền trốn, đột nhiên trong nội tâm nàng nâng cao dũng khí, cũng không quản thiếu gia cùng thiếu phu nhân đều ở đó, tức giận đi đến trước mặt Lãnh Khiêm, duỗi tay ra, nói: “đầu gỗ, cầm lấy đi.”

Lãnh Khiêm đầu tiên là thấy nàng hùng hổ chạy tới, sợ tới mức đang muốn lại thối, lại bị một câu này của nàng khiến cho ngẩn ngơ, nhưng tức thì cúi mắt nhìn xuống, đã thấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại trắng nõn nhỏ bé của Tứ Nhi mở ra, trong lòng bàn tay để một cái túi lưới con bướm xanh đen, ngược lại phù hợp với khí chất nguội lạnh của hẳn, mà bên hông mình đang có một khối ngọc hoa tai không có túi lưới để bỏ... Đó là kỷ niệm mà mẹ hẳn lưu cho hẳn, lấy trước kia túi lưới sớm xấu rách, hẳn lại không quan hệ cùng nữ nhân, chưa từng có cô nương gia nào tặng cho hẳn gì đó... Trong lúc nhất thời, Lãnh Khiêm kinh ngạc nhìn xem trong lòng bàn tay Tứ Nhi, nửa ngày không nói gì.

Tứ Nhi dù sao cũng là nữ hài tử, vừa rồi cũng chỉ là một hơi sung sức mới dám như thế, hôm nay thấy hẳn sau nửa ngày cũng không chịu tiếp, lập tức trong nội tâm bị đả kích lớn, vừa thẹn lại quẫn, lại cảm thấy không mặt mũi, hai mắt rất nhanh ướt át, cũng không dám nhìn sắc mặt hẳn, sợ trong mắt hẳn chứa đựng xem thường, đang muốn thu tay cầm túi lưới, Lãnh Khiêm đột nhiên giống như đoạt lấy, thoáng cái đem túi lưới trong tay nàng chiếm lấy.

Tứ Nhi mừng đến mức nhấc con mắt lên, đã thấy biểu lộ của hần thiếu ít, lãnh đạm đậm như bình thường, chỉ là bên tai lại nổi lên một mảng hồng, ánh mắt cũng bay hướng bốn phía, căn bản không dám nhìn nàng.

Cầm Nương sớm bị một đôi oan gia sau lưng này hấp dẫn, đầu còn nhớ rõ đi tìm Lãnh Hoa Đình phiên toái, hứng thú nhìn hồi lâu, ghen không dám cười ra tiếng, Tứ Nhi là người tính tình dữ dội, lúc là nàng bị Lãnh Khiêm làm cho khó thở, lá gan mới lớn như vậy, nếu nghe được mình cười, không chừng sẽ xấu hổ thành giận, nhăn mặt đi.

Đang thấy thú vị, thì vạt áo bị Lãnh Hoa Đình nhẹ nhàng dắt: “Nương tử, Sáng mai kêu gánh hát trở về a, ngày tết dù sao cũng phải hát vài bài, không bằng trước hết để cho người xem qua cho đã ghiền?”

Cầm Nương trước hết nghe không hiểu, về sau rốt cục nhìn không được cười ra tiếng, quả nhiên trên mặt Tứ Nhi không nhìn được, đỏ mặt liền nói với Cầm Nương: “Thiếu phu nhân, ta đi trước đun trà hương cho thiếu gia.” Nói xong, cũng không đợi Cầm Nương trả lời, nàng liền chạy như gió.

Lãnh Khiêm trên mặt có chút cương cứng, vô ý thức nhìn hướng Tứ Nhi, ngay cả Lãnh Hoa Đình đẩy xe lăn đến bên cạnh hần, hần cũng không chú ý, Lãnh Hoa Đình duỗi tay trước mắt hần quơ quơ nói: “Đi xa rồi, A Khiêm, xem ra cũng không cần đến đường lớn tìm vợ cho người, trong phòng đã có sẵn a.”

Lãnh Khiêm lập tức mặt đỏ lên, khóe miệng run run một chút, sau nửa ngày mới nói: “Vương Gia hôm nay đem nhân thủ của người đều giao trong tay tại hạ, thiếu gia, người muốn đi lộ mặt hay không?”

Lãnh Hoa Đình cười nói: “Không cần, người tìm hai cái quần sự đến cho ta trông thấy là được, người vẫn là do người mang theo.”

Trở lại trong phòng, Tứ Nhi đã không thấy bóng dáng, Tú cô chính làm cầm cái khăn Thanh Ngọc theo vui rạo rực nhìn, vừa thấy Cầm Nương tiến đến, vội vàng hiến vật quý chính là hình thức cầm khăn cho Cầm Nương xem: “Thiếu phu nhân, ngài nhìn một cái tay nghề nha đầu Thanh Ngọc, thật đúng là không tệ, so với Tứ Nhi tuyệt không kém.”

Cầm Nương nghe xong liền cười nhìn hai mắt, xác thực đường may tỉ mỉ, thủ pháp đều đặn khéo léo, trên cái khăn là một đôi hồ điệp nhanh nhẹn muốn bay, rất là sinh động.

Không khỏi nhìn Thanh nhi hai mắt, hỏi: “Xác thực không tồi, chính là tìm sư phó chuyên môn học qua a.”

Thanh Ngọc cúi đầu vén áo thì lễ mới nói: “Hồi thiếu phu nhân, nương nô tỳ trước kia cùng sư phó vân tú phường vốn là kết giao khăn tay, xác thực từng học qua vài loại kỹ xảo cao siêu, châm pháp nô tỳ chính là nương dạy dỗ.” Thần sắc tự nhiên hào phóng, không thấy nửa điểm đắc ý mừng rỡ.

Cầm Nương không khỏi nhẹ gật đầu tán dương: “Ừ, nhìn cũng thông tuệ, từ nay về sau...”

“Thiếu phu nhân, người là muốn cho nàng tiếp nhận vị trí Xuân Hồng quản xiêm y bốn mùa bọn nha đầu trong nội viện sao?” Lời Cầm Nương nói vẫn chưa xong, Tú cô liền vội vàng tiếp lời, vẻ mặt hưng phấn cùng chờ mong.

Cầm Nương không khỏi nhíu mi, Tú cô như thế nào càng ngày càng đi lui trở về, nào có ai đang ở trước mặt Thanh Ngọc lại nói loại lời này, Xuân Hồng trước kia ở trong sân chính là đại nha hoàn, Thanh Ngọc hôm nay vẫn chỉ là cái tam đẳng, tuy nói nhân phẩm cùng tài cán nhìn xem cũng không tệ, lại là cái lạnh lợi có hiểu biết, nhưng cũng không thể thắng nhanh như vậy a...

“Tú cô, Hỉ Quý hôm nay có mang thư tín đến không?” Cầm Nương không nghĩ quá bác mặt mũi Tú cô, nhưng càng không muốn dựa vào tâm tư của nàng mà thật sự thắng chúc Thanh Ngọc như vậy, vừa mới lập ra trình tự quy tắc điều trần, cũng không thể bởi vì một người mà làm rối loạn, con mắt bọn nha đầu đều nhìn chăm chăm vào, muốn bồi dưỡng người chân chính trung tâm với mình, liền phải có thủ đoạn cùng khả năng làm cho người ta trung tâm, mọi việc nhất định phải thực hiện có uy nghiêm thông suốt, vừa muốn chuyên nghiệp, lại công bằng, mới có thể làm cho người tin phục.

Cầm Nương làm lạnh khiến Tú cô có chút giật mình, cũng kịp phản ứng mình vừa rồi quá mức vội vàng, liền ngưng ngưng cười cười trả lời: “Nói là theo chân Phú Quý đại thúc đang cửa hàng thanh lý hàng tồn, mấy ngày nữa, liền muốn đi miền dương chọn hàng mới, không có mấy ngày, mà giống như là thay đổi thành người khác, nhìn thấy tinh thần lên thật nhiều.” Nói xong, mượn mắt nghiêng nhìn Thanh Ngọc.

Thanh Ngọc biểu lộ vẫn là nhân nhật, cũng không có bởi vì nhị thiếu phu nhân không cho nàng thăng đẳng mà có nửa điểm thất vọng cùng oán hận, vẫn là biết vâng lời đứng đó.

Cẩm Nương nghe xong liền ôn hoà nói: “Để hấn làm lấy, qua mấy tháng lại nhìn năng lực của hấn, nếu có tài cán, tự nhiên muốn thăng chức lên, nếu không có bản lĩnh thật sự, liền chỉ có thể làm cái tiểu nhị, ở chỗ này của ta, người bên dưới cứ việc dụng tâm làm việc, chẳng phân biệt được quan hệ thân sơ, chỉ cần là đã trung tâm lại có thể làm việc, không sợ không có cơ hội đi lên.”

Nói một phen làm Tú cô càng xấu hổ, lại ngẩn ngơ cũng không biết phải như thế nào tiếp lời của Cẩm Nương, Thanh Ngọc ngược lại nghe ra ý tứ nhị thiếu phu nhân, không khỏi trong nội tâm rung mình, nàng xác thực là muốn nhờ Tú cô để thăng chức, cái này xem ra, nhị thiếu phu nhân khôn khéo cực kỳ, gõ đúng chỗ như thế, nàng nếu không biết hiểu, vậy sau này liền không có cơ hội tiến phòng này, đang muốn lui ra.

Trương mama đi vào, trông thấy Thanh Ngọc còn đứng tại chánh đường, nhíu mi, Thanh Ngọc chính là tam đẳng nha đầu, chánh đường cũng không phải chỗ nàng đứng, trừ phi là báo tin tức gì đó, mới có thể tiến đến.

Nhưng nàng cũng biết là Tú cô nhất định túm Thanh Ngọc vào, mình cũng không tiện đi nói cái gì, nhưng Thanh Ngọc là mình tiến cử tới, hi vọng nàng có thể làm tốt, đừng phạm vào sai lầm gì, thì sẽ quảng thể diện của nàng.

Liền cười cười đi đến trước mặt Cẩm Nương nói: “Nhị thiếu phu nhân, gia có thể ngồi một hồi lâu trong nội đường, muốn vào nhà hay không, nô tỳ đốt Địa Long, trong phòng có thể đã ấm áp.” Vừa nói, một bên nháy mắt Thanh Ngọc, Thanh Ngọc biết, tìm cơ lui xuống, Tú cô còn muốn đuổi theo, gập sắc mặt Cẩm Nương không dễ nhìn, liền cố gắng nhịn xuống.

Hôm nay Lãnh Hoa Đình có tính nhẩn nại khó thấy, một mực trừng mắt phượng trong trẻo mê người nhìn Cẩm Nương bên cạnh, thấy nàng hôm nay xử lý sự tình đến càng ngày càng lão luyện, khéo miệng liền khơi gợi lên một nụ cười, vết thương trên đầu Cẩm Nương cũng không phải tốt hoàn toàn, hấn mấy ngày nay cũng không dám tùy tiện kéo vạt áo nàng, bất quá, nàng ngược lại nhân cơ hội này ý bệnh bán bệnh, khi dễ hấn không ít, giống như là muốn đem những khi dễ nhận được trước kia thoả cái toàn bộ trả lại cho hấn, bất quá hấn ngược lại càng ưa thích xem nàng không có việc gì liền làm nũng, bộ dạng đùa giỡn chơi xỏ lá, so với lúc trước vừa mới tiến phủ, càng sinh động hơn chút ít.

Cẩm Nương phụ đẩy Lãnh Hoa Đình vào trong nhà, trong phòng quả nhiên ấm áp dễ chịu, Tứ Nhi lúc này cũng từ trong phòng đi ra, giúp Cẩm Nương cởi áo choàng, bên kia Phong Nhi cũng tới hầu hạ Lãnh Hoa Đình, y phục trên người nhẹ chút ít xong, Cẩm Nương vẫn nhớ thương chân Lãnh Hoa Đình, liền ai cũng không cho đi theo, tự mình đẩy Lãnh Hoa Đình vào buồng trong.

Đi vào, Cẩm Nương liền không quan tâm nhắc vạt áo hấn lên, giúp hấn thoát giày.

“A, nương tử, đây chính là giữa ban ngày a, nàng... Nàng không phải nghĩ...” Hai ngày này có nhiều việc, Cẩm Nương không có thấy chân của hấn thế nào, nhưng vẫn là một ngày cũng không quên đầm bóp cho hấn, chỉ là có lúc là cách đôi vợ, nên cũng không có nhìn kỹ, nghĩ hấn hôm nay nói cái kia câu, “Chúng ta vừa đi vừa dạo” trong nội tâm chưa xót cực kỳ, cũng không biết hấn khi nào có thể đứng lên, cùng mình sánh vai đi cùng một chỗ, vô cùng lo lắng muốn xem chân của hấn, lại nghe hấn la to nói ra một câu như vậy, thiếu chút nữa làm cho nàng ngã đến trên đùi hấn.

Ngẩng đầu lên mượn mắt trừng hấn, ác mồm ác miệng nói: “Chàng ngoan ngoãn một chút cho ta.”

“Nương tử, ta ngoan ngoãn, nàng muốn làm cái gì chính là cái đó đi, ta tuyệt không phản kháng, tùy tiện người tới làm sao thì tới.” Thăng nhải này đúng là đem hai tay mở ra, thân thể mở ra trên mặt ghế, đáng điệu mặc người chà đạp.

Cẩm Nương tức giận đến tay mạnh mẽ, đè huyết Dũng Tuyên của hấn, bấm véo xuống, từ trong kẽ răng lọt ra một câu: “Chính là chàng nói a, một hồi chết cũng đừng ồn ào.”

Lãnh Hoa Đình đôi mi thanh tú nhíu chặt, cặp môi đỏ mọng đau đến chề ra, đáng thương ba ba nhìn xem Cẩm Nương, nói: “Còn thỉnh nương tử hạ thủ lưu tình, vì phu... Ai nha, thực đau nhức a, vì phu... Không cần phải, nhẹ chút, vì phu không dám nữa, không dám. Nương tử, chúng ta đến trên giường đi được chứ?”

Nói, cũng không đợi Cẩm Nương có phản ứng, đột nhiên hai tay ôm lấy, liền đem Cẩm Nương ngồi cuối ghế bế lên, bước đi lên giường, thoáng cái liền nằm ở trên thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, yên lặng nhìn nàng, khuôn mặt xinh đẹp như nhiễm một rặng mây đỏ, hoặc như là say rượu rồi ý, như mùa xuân khắp núi nở rộ đầy hoa Đỗ Quyên, điểm lệ nóng bỏng.

Cẩm Nương chóng mặt mơ hồ đã bị hắn ôm lên giường, nhất thời còn không có lấy lại tinh thần, trong đầu đang tại hồi tưởng vừa rồi làm sao mình lại đi tới giường, rồi lại bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn, lập tức đầu óc liền không hề chuyển động, si ngốc mở mắt nhìn xem khuôn mặt tuấn tú không sai.

“Nương tử, chúng ta sinh cục cưng đi được không?” Thanh âm của hắn so với ngày xưa càng thêm ôn nhu, thuần hậu kéo dài, rồi lại giống như nhẹ ca bay múa, hay như nốt nhạc tuyệt vời xoay quanh trên không, mang theo linh hồn của nàng phiêu đảng chìm nổi, trong một khắc hắn đem nàng ăn sạch vào bụng, đầu óc nàng còn đơ như gỗ, chỉ biết là theo tiết tấu của hắn nhảy một vũ điệu cuồng nhiệt.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, khuôn mặt nhỏ nhắn Cẩm Nương đỏ bừng còn đang thở dốc, Lãnh Hoa Đình như con mèo được thả mãn, chống nửa khuỷu tay, cúi xuống nhìn nàng, một cánh tay to không thành thực vẫn ở trong áo ngủ bằng gấm chơi đùa trên đầu gối của nàng.

Thân thể Cẩm Nương sắp bị hắn vờn vờ thành nước, vội vàng trốn tránh, thăng nhĩ này thể lực rất tốt, mình thật không phải là đối thủ của hắn a, đang YY nghĩ có một ngày mình cũng có thể chiếm được thượng phong đi, đột nhiên nàng kinh ngạc kêu một tiếng, cũng không quản trên người không có mảnh vải nào, nghiêng mạnh người đè ép hắn xuống dưới, mừng rỡ như điên nói: “Chàng... chàng... chàng...”

Lãnh Hoa Đình vội vàng một bùm miệng nàng lại, nhẹ nói nói: “Phật viết không thể nói, không thể nói.”

Cẩm Nương lúc này mới phản ứng, vội vàng liều mạng gật đầu, nhưng lại vội vàng muốn nhắc chân mền nhìn chân của hắn.

Lãnh Hoa Đình nhưng gắt gao níu chặt chân mền, làm thế nào cũng không chịu buông ra, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng trương lên, hai mắt lại càng không ngừng hướng lướt trên người Cẩm Nương, vừa mới dập tắt lửa bỏng trong mắt lại thấy muốn nhóm lên, Cẩm Nương sợ tới mức thoáng cái bưng kín mắt của hắn, mắng: “Không cho phép xem, chàng cho ta xem.”

Lãnh Hoa Đình ngượng ngùng lắc lắc thân thể, dịu dàng nói, “Không cho, nương tử ta thẹn thùng mà.”

Thẹn thùng cái rắm nha, thẹn thùng mà con mắt người này đều nhanh muốn nuốt ta đi? Cẩm Nương trong lòng mắng, lại đi dùng sức kéo chân mền, nội tâm nàng bị sự thật vừa phát hiện khiến cho hưng phấn cực kỳ, không liếc mắt nhìn như thế nào cũng lo lắng a, đều hơn một tháng, vật có độc kia đã sớm ngừng, mà thuốc thanh độc được lại dùng liên tục, tiêu trừ trong một thời gian, đương nhiên hiệu quả cũng sắp đến, nàng vẫn là sợ, sợ chất độc dư này cũng không thanh lọc xong, đáng hận thăng nhĩ này rõ ràng chính là con sói dữ dội mãnh còn muốn giả dạng làm con thỏ nhỏ nhu nhược, giống như mình mạnh hơn hắn vậy, không chịu cho nàng xem, cố tình làm nàng sốt ruột.

Cẩm Nương nổi giận, kéo lấy hắn cút đi thành cái đại đồng chân mền hỏi: “Người tốt cuộc có mở hay không?”

Lãnh Hoa Đình lại trừng cặp mắt phượng trong trẻo tinh khiết kia, vô tội nhìn nàng, yếu ớt trả lời: “Không... buông, nương tử, nàng hung dữ.” Nói xong lại ủy khuất phồng miệng, bộ dáng ướm át khó hiểu.

Cẩm Nương trong lòng liều mạng báo cho chính mình, không thể mềm lòng, không thể mềm lòng, ngàn vạn đừng để thăng nhĩ này bên ngoài dụ dỗ, tâm hung ác, lệch đầu làm ình không nhìn tới ánh mắt của hắn, uy hiếp nói: “Tốt, người không buông tay nhé, từ bây giờ, trong ba ngày không cho phép nói chuyện cùng ta.” Nhẹ buông tay, không hề đi theo hắn phân cao thấp, cũng bất chấp không mảnh vải che thân thân thể, lướt qua hắn muốn nhảy xuống giường.

Lãnh Hoa Đình luống cuống, ba ngày không cùng nàng nói chuyện... Không được a, vậy nhảm chán quá, cánh tay dài duỗi ra, liền đem nàng mò lên, chân mền xóc lên, một tay nhét nàng vào.

“Nha nha nha, nương tử, bên ngoài lạnh lẽo, trong chăn mới ấm áp nha, đến, đến, đến, vì phu lại thêm cố gắng, nhất định phải sinh ra bảo bối mới được.”

Cầm Nương khóa thân đồ lờ trong chăn, rụt xuống dưới, khiến hân ôm vào hư không, hân rút cuộc sợ nàng trong chăn nghệt thở, vội vàng tự mình xốc chăn mền, lộ ra đầu của nàng, lại giật quần áo đầu giường tỉ mỉ giúp nàng mặc lên thân thể, hai mắt nhưng cũng không dám nhìn nàng, nhìn xung quanh không biết muốn xem tới đâu mới tốt.

Cầm Nương lại một lần bị cảnh đẹp trước mắt trấn trụ, thằng nhãi này đáng người cũng quá hoàn mỹ a, da trắng sáng nhẵn nhụi, bởi vì vừa rồi tình cảm mãnh liệt mà nổi lên màu hồng phấn mê người sáng bóng, thân hình giọt nước thon dài, tinh tế giống như ngọc khí trải qua mài dũa, đường cong lưu loát, mỹ cảm mười phần, thắt lưng ong mỏng căng tròn, tầng tầng lớp lớp cơ bụng, trước ngực cường tráng, còn có đùi thon dài trắng sáng, oa, Cầm Nương vô ý thức muốn lấy tay sờ, vừa mới chạm vào thân thể của hân, liền giật mình bắn lên, làm như rất không kìm chế nổi đựng vào, lại càng mẫn cảm câu dẫn người, Cầm Nương không khỏi thán phục trong lòng, trách không được thằng nhãi này làm thế nào cũng không chịu ỉn xem, ánh người hân cái này có thể nói tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất, là sợ mình xem thành nghiện, từ nay về sau nhiều lần muốn xem a.

“Háo sắc, nàng nhìn đủ chưa.” Hân thật sự chịu không được ánh mắt của nàng, nhin không được thấp giọng mắng, nàng cũng không sợ mình bị đông cứng, thần sắc này tựa như đang nhìn một miếng điểm tâm đẹp nhất, không phải mới ném qua sao? Chưa ăn no thì nhất định lại đến, cần gì dùng đến vẻ há mồm chảy nước miếng thế?

Cầm Nương cũng cảm thấy ánh mắt của mình quá mức xâm lược một chút, quay đầu lại giật chăn mền lưu luyến không rời khoát lên trên lưng hân, cười hì hì nói: “Tướng công a, trách không được người mỗi lần đều không chịu cho ta xem, hóa ra, người là quá tự ti a, thật là đẹp mắt, so với cái mặt yêu nghiệt của người càng mê người.” Nói, tay lại nhắc chăn lên một ít, liếc trộm một cái.

“Nàng có phải là nữ nhân hay không a, chưa gặp ai không biết xấu hổ như vậy.” Lãnh Hoa Đình mắt tròn trắng bất đắc dĩ, Cầm Nương nhếch miệng cười, tại trên đùi hân pằng đánh một cái, nói: “Đương nhiên là nữ nhân, người không là tướng công của ta sao? Vậy người chính là thuộc về ta, ta nhìn đồ đặc của mình, không phải nghĩ muốn thấy thế nào thì thấy thế đó sao? Có cái gì phải thẹn thùng.”

Nói xong, cũng không lại trêu chọc hân, nóng vội nhìn bắp chân của hân.

Quả nhiên làn da trên đùi đã chuyển từ màu đen chuyển thành màu ó vàng, chỗ này trước kia nổi lên mạch máu cũng biến mất, lấy tay sờ xuống, co dãn làn da cũng khá hơn so với trước kia, xem ra, ăn thêm một hồi được có thể khỏi hân.

Quay đầu nghĩ đến liền tức giận, một tay giật chăn mền đưa hân đắp kín đáo trước, mới nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Người đã sớm có thể đi đứng không, nói, là khi nào, vì cái gì muốn gạt ta?”

Lãnh Hoa Đình thấy bộ dáng nàng tức giận muốn khởi binh vắn tội, trong ánh mắt lộ ra ủy khuất, bủ môi, ánh mắt lóe ra, sợ hãi trả lời: “Nương tử, ta thích nàng phụ đẩy ta đi nha, từ nay về sau nàng cũng phụ đẩy ta đi được không, ta thích được nương tử sủng ái che chở, nương tử, nàng không nên tức giận, cùng lắm là từ nay về sau ta không gạt nàng cái gì cả”

Lúc Cầm Nương nghe hân nói thích mình sủng thích mình che chở, cái mũi đều chua xót, trong nội tâm tan ra giống như muốn hóa thành nước, hân từ nhỏ không có người chính thức sủng ái bảo hộ hân, cho nên, mới có thể trở nên thành dạng giống như ngày hôm nay, thân bị kịch độc không nói, tính tình cũng trở nên quái gở, hơn nữa, trong phủ này, hân bây giờ chẳng phải lúc nào cũng che chở mình sao? Phong đao lãnh kiếm san sát khắp nơi như thế, nếu không có sự bảo vệ cùng tình ý của hân, Cầm Nương tin tưởng mình căn bản khó có thể trôi qua được, không chừng đã chạy không thoát.

Nhìn sắc mặt của nàng hình như có chuyển biến tốt đẹp, hân lại nhỏ giọng yếu đuối nói: “Kỳ thật... Kỳ thật ta cũng muốn cho nàng một kinh hỉ nha, nàng xem... Nàng vừa rồi chẳng phải thật cao hứng sao? Thiếu chút nữa muốn... Muốn...”

Nghe hân lại muốn nói lời không dễ nghe, Cầm Nương cố ý đem mặt nghiêm lại, nheo mắt nhìn hân nói: “Phải như thế nào?”

Lãnh Hoa Đình vừa thấy nàng thay đổi mặt, lấp bắp, cũng không dám nói tiếp, đột nhiên cánh tay hân vươn dài, một tay khéo nàng chen chúc vào trong ngực, khoe miệng chứa tia cười xấu xa nói: “Thiếu chút

nữa muốn đem vi phu ăn cạn kiệt, xương cốt đều không thừa .”

Lời vừa dứt, xem Cẩm Nương vừa muốn làm sư tử rống, cặp môi đỏ mọng đã đến chiếm hữu nàng, lại là một hồi thiên lôi cùng địa hỏa, đầu óc Cẩm Nương bị kính động, đầu còn nghĩ sẽ đối xử hần như thế nào, tinh thần sớm tan rã, phiêu du trên chín tầng mây.

Kỳ thật Cẩm Nương cũng minh bạch, hôm nay không phải thời cơ tốt nhất để công khai chân hần đã trị tốt, tuy đã biết được, địch nhân đại khái là ai, nhưng quanh mình không chừng còn che dấu không biết bao nhiêu thứ khác! Cho nên, hãy để cho hần tiếp tục giả vờ ngốc cùng tàn phế là tốt nhất, ở vào thế yếu, địch nhân sẽ giảm bớt phòng bị đối với hần, mà thằng nhãi này giỏi nhất đúng là giả trụ ăn cộp, nàng rất chờ mong cuộc sống sau này, hần đã có thể đứng lên, sẽ làm thế nào đem đám người xấu này đùa giỡn vòng quanh, buộc họ từng bước từng bước hiện ra nguyên hình.

Hôm nay nàng rốt cục minh bạch, hần vì sao biết rõ trên tay Lãnh Hoa Đường có thương tích .

Hai người sau khi đứng lên, nàng ở bên cạnh giúp hần chải tóc, liền hỏi: “Chàng cắt uốn mạch hần là muốn giết hần sao?”

Lãnh Hoa Đình rảnh rỗi cầm cây trâm của Cẩm Nương trên tay xoay lòng vòng, nghe nàng hỏi như thế, trong mắt ngậm một tia lệ sắc, nói: “Lúc ấy quả thật là nghĩ như thế, thầm nghĩ nhìn máu của hần chảy cạn sạch, khô lực mà chết, bất quá, hôm nay ta lại là sửa lại chủ ý, để cho hần chết như thế, quá tiện nghi hần, ngược lại sẽ dẫn tới phụ Vương cùng triều đình truy xét, đem mình lâm vào cảnh nguy hiểm, ta muốn đem bộ mặt thật của hần từng chút từng chút vạch trần, muốn cho hần mất đi hết thấy những gì vốn có, thân bại danh liệt, sống thống khổ như một con chó.”

Cẩm Nương nghe được cảm thấy lạnh xuống, biết rõ hần cũng là do bị hãm hại vô cùng sâu nên mới như thế, đau nhức sâu, hận sâu sắc, có lẽ, chỗ hần thống khổ còn xa hơn những gì mà con mắt mình nhìn thấy được, bằng không, bằng tính đơn thuần trong quá khứ của hần, cũng sẽ không đối với một người hận thấu xương như thế.

Hai người thu thập thỏa đáng sau, Cẩm Nương đẩy Lãnh Hoa Đình ra chính phòng, liền nhìn thấy ánh mắt Trương mama chớp lên đang đợi ở ngoài cửa, dáng điệu muốn nói ra suy nghĩ của mình, Cẩm Nương liền đem Lãnh Hoa Đình đẩy vào chính phòng ngồi, cầm lấy sách hần ngày bình thường vẫn xem đưa cho hần, liền dẫn Trương mama chuyển đến hậu đường.

“Thiếu phu nhân, nô tỳ đã tra qua, nhang này... trộn một loại gọi là Mạn La phấn hoa, nếu ngửi qua, sẽ cho người sinh ra ảo giác, đến nỗi tính tình đại biến, nổi giận nổi điên, cuối cùng thần chí không rõ, trở thành ngốc tử.” Trương mama vội vàng nói với Cẩm Nương đến, trong giọng nói có lo lắng cùng sợ hãi.

Cẩm Nương thật sự là hoảng sợ, tay đều run lên, nói với Trương mama, “Trong trà hương kia loại thuốc bột này có ngấm vào nhiều không?”

Trương mama nói: “Ngược lại rất nhỏ, xem ra, người chế hương vẫn là rất cẩn thận, hương thơm như vậy muốn có kết quả ít nhất phải qua năm mới có thể nhìn thấy, thiếu phu nhân, ngài có từng dùng qua chưa?”

Cẩm Nương nghe xong liền nhú mi nói: “Còn chưa từng dùng qua , ta đối với hương liệu miễn cảm cực kỳ, nghe thấy mà không đúng gì đó, sẽ choáng váng đầu.” Trong nội tâm nhưng lại tồn tại nghi ngờ đối với phương pháp này của nhị thái thái.

Nàng bất quá chỉ đưa một ít hộp ỉnh, chỉ dùng một hộp này thật là khó làm ỉnh trúng chiêu, hơn nữa, nàng lại tự tay đem nhang này tặng đến trong tay mình, sẽ không sợ mình lo lắng, sẽ đi tra sao?

Nghĩ như thế, Cẩm Nương lại hỏi: “Mụ mụ, thành phần Mạn La hoa trong nhang này dễ dàng tìm ra sao?”

Trương mama nghe xong khoe miệng có tia đắc ý, cười nói với Cẩm Nương: “Trừ phi là Thái y viện phụ thân Lưu Y Chính đại phu, bằng không, người bình thường thật khó phân biệt ra được thành phần chính thức loại hương liệu này, nam nhân của nô tỳ trước kia đi theo Vương Gia qua Tây Lương quốc, đối với hương liệu rất có nghiên cứu, cho nên mới trùng hợp phân biệt ra được.”

Thì ra là thế, nhị thái thái sợ là không nghĩ tới mình có thể kiểm tra thực hư ra được a, phụ thân của Lưu Y Chính đã sớm nghỉ hưu ở trong phủ, trừ phi Hoàng thượng cùng thái hậu thân thể không tốt, khó coi, bằng

không, Lưu lão thái y bình thường chắc là không lại chẩn mạch, ai cũng không cố ý cầm khối trà hương đi quấy rầy lão thái y hơn tám mươi tuổi.

Nghĩ như thế, ngược lại nói có thể qua được, chỉ là... Phân lượng quá nhẹ, coi như mình dùng cũng không đạt được hiệu quả mong muốn, nhị thái thái cần gì phải làm điều thừa, chẳng lẽ nàng là cái người điên, chỉ cần có thể hại đến mình tí xú, quyết không buông tha?

Cũng sẽ không a, nhị thái thái chính là người thông minh đến cực điểm, nàng hại người, tất phải có lý do, tuyệt đối là loại không đạt mục đích, quyết không bỏ qua...

Nhất thời, trong đầu nàng xoay thành một đoàn, tìm khắp nơi các loại lý do, vẫn là không nghĩ ra, đột nhiên mắt nàng sáng lên, nhỏ giọng hỏi Trương mama: “Mama, ngài hầu hạ thiếu gia đã bao nhiêu năm?”

Trương mama đột nhiên bị nàng hỏi, nghĩ một lát mới nói: “Vài chục năm, lúc thiếu gia mới vài tuổi, nô tỳ đã ở trong phòng hầu hạ thiếu gia, nhị thiếu phu nhân, có cái gì không đúng sao?”

Cầm Nương lại hỏi: “Lúc nhỏ, tính tình thiếu gia là giống như hôm nay phải không?”

Trương mama trong mắt lộ ra mỉm cười, ánh mắt cũng liền kéo dài, tựa hồ đang nhớ lại: “Thiếu gia tính tình kỳ thật giống như Vương phi, ôn nhu lại đơn thuần cực kỳ, khi đó, thiếu gia rất thích kề cận đại thiếu gia, đi theo phía sau là Hiên thiếu gia, ba cái thường chơi đùa cùng một chỗ.” Nói xong, ánh mắt liền ưu tư dưới đi, lẩm bẩm nói: “Hôm nay, ba cái thiếu gia đều lớn, Hiên thiếu gia là vài năm cũng không tiến vào cửa thiếu gia, mà đại thiếu gia, vẫn trước sau như một rất tốt đối với nhị thiếu gia, chỉ là, nhị thiếu gia tính tình nhưng lại thay đổi, bệnh nặng một hồi, lại...” Lời nói phía sau không có nhãn tâm nói tiếp.

Nhưng mắt Cầm Nương lại sáng lên, dồn dập mà khẩn trương địa bắt lấy Trương mama tay, “Ma ma, ngài nên nhanh chóng giúp ta, thiếu gia ngày bình thường vô cùng yêu huân hương vừa thuần khiết, vừa vui vẻ...”

Nói đến đây, thần sắc Trương mama cũng trở nên khẩn trương, miệng mở rộng, nửa ngày không nói gì, trong mắt cũng lộ ra một tia bất bình cùng phẫn hận, thật lâu mới nói với Cầm Nương: “Thiếu phu nhân lấy ra a, nô tỳ đi bảo nam nhân ta kiểm tra thực hư đi, làm bậy nha, nếu thật có, vậy cũng quá nhãn tâm bỉ ổi một chút, nếu không có thiếu gia đã từng luyện qua, sợ là đã sớm...”

Cầm Nương trong nội tâm cũng phát lạnh từng đợt, ngay từ đầu nàng còn thủy chung nghĩ mãi mà không rõ, vì cái gì những người kia không trực tiếp giết Lãng Hoa Đình là tốt rồi, giữ hân còn sống, khiến bọn nó nhìn chướng mắt không nói, suốt ngày cũng sẽ chờ đợi lo lắng sợ hãi đột nhiên thay đổi tốt hơn.

Còn nữa, Vương Gia cùng Vương phi tuy là khi hân bệnh nặng gia tăng rồi đối với hân nhiều chú ý cùng sủng ái, cơ hồ mọi chuyện đều dựa vào hân, nhưng những người khác trong phủ không nên đối với hân tha thứ như thế mới đúng, hơn nữa sẽ không để cho hân nghĩ đập bể ai thì đập bể ai, người bị nện kia bình thường nhiều nhất là nói hai câu nói nhảm, chưa bao giờ nghiêm túc miệt mài theo đuổi lỗi của hân, chẳng lẽ, bọn họ biết rõ hân sớm muộn từng chút sẽ biến thành một người điên... Với, hân chẳng phải thật sự giả bộ nửa ngốc ghê tởm sao?

96. Chương 96

Xem ra, lúc trước người hạ độc nhất định là tiến hành đồng bộ cùng lúc, một loại là độc hại thân thể của hân, làm cho hân không thể đi lại được, một loại khác là tổn thương thần kinh...

Trong nội tâm Cầm nương từng trận từng trận căng thẳng, lòng cực kỳ chua xót đau lòng, mình trải qua cuộc sống ở trong tay đại phu nhân, tuy cũng là chịu đủ ngược đãi, nhưng thủ đoạn của đại phu nhân so với những người này, thì kém đến chín vạn tám ngàn dặm a, đáng thương cho tướng công, chàng làm như thế nào mà còn sống...

Mắt của nàng ứng hồng, nhin không được mà rơi lệ xuống, Trương ma ma đương nhiên cũng đã hiểu rõ một ít, nên thấy thiếu phu nhân khóc, lòng nàng cũng chua xót theo, cầm khăn tay muốn lau lệ cho Cẩm Nương, rồi lại cảm thấy làm thế quá mức cần rồi, mình và thiếu phu nhân cũng không có thân cận đến mức này, nên nhất thời tay cương cứng, rất muốn an ủi Cẩm Nương, lại không biết nói như thế nào cho phải, thật lâu mới nói: “Thiếu phu nhân, có lẽ... Có lẽ không có nghiêm trọng như ngài nghĩ vậy đâu, ngài trước tiên hãy đem tất cả hương liệu trong phòng bỏ đi, nếu ngài tin tưởng nô tỳ, nô tỳ liền đổi cho ngài cùng hương liệu mùi trà, thành phần chính rất sạch sẽ, nô tỳ sẽ không làm ra những việc thương thiên hại lý kia.”

Cẩm nương nghe được trong nội tâm âm áp, nước mắt đối với Trương ma ma nói: “Ta tin được ngài, ta vốn nghĩ đem hương liệu trong phòng đều cho ngừng sử dụng, vẫn là ma ma nghĩ đến chu đáo, đột nhiên ngừng, thì sợ là những người kia sẽ hoài nghi, không chừng lại liên lụy thêm nhiều người khác, cảm ơn ngài, ma ma, Cẩm Nương tuổi trẻ, suy nghĩ mọi chuyện đến cuối cùng sẽ không chu đáo bằng ngài như vậy, từ nay về sau nên chỉ điểm Cẩm Nương nhiều mới được.” Nói xong liền muốn đối với Trương ma ma hành lễ.

Trương ma ma sợ tới mức nhanh chóng vịn lấy nàng nói: “Thiếu phu nhân đừng làm nô tỳ tổn thọ, nô tỳ chính là một hạ nhân, yên tâm đi, chỉ cần thiếu phu nhân tin nô tỳ, nô tỳ từ nay về sau đích thị sẽ tận tâm tận lực thay thiếu phu nhân làm việc.”

Trương mục mục trong nội tâm cũng cực kỳ bình tĩnh, nàng vốn là người mạnh mẽ, ở trong phủ này cũng lăn lộn vài chục năm, nên đều nhìn thấy không ít hay xem không được gì đó, nhưng vẫn phải luồn cúi, sợ hãi những thứ việc không sạch sẽ kia sẽ dính vào người, bất quá, rốt cuộc nàng vẫn không có cam lòng, không muốn cả đời phải đứng ở phòng bếp nhỏ cho đến già đi, nhưng khổ nỗi vẫn tìm không thấy chủ tử phù hợp thuần phục, hôm nay thiếu phu nhân không chỉ là người lòng dạ rộng lượng, càng hiếm thấy là nàng thông minh dị thường, gặp chuyện lại có thể bảo trì bình thản, chủ tử như vậy không phải là người nàng đợi chờ cả đời mới gặp được sao?

Vì vậy Cẩm nương đã đem tất cả trà hương trong phòng mình đều gom lại, bao thành một bao giao cho Trương ma ma, Tứ Nhi nhìn xem cũng ngưng mắt, nhưng nàng cũng không có hỏi, chỉ là yên lặng giúp đỡ Cẩm Nương, thấy Trương ma ma xoay người phải đi, nàng cũng đi theo.

Cười cười bắm vào bên tai Trương ma ma nói ra: “Ma ma, ngài đã đem huân hương của thiếu gia yêu mến đều cầm đi, một nén trả toàn bộ trở về a, a, thôi, ta vẫn nên đi theo ngài nhận về a.”

Trương ma ma nghe được cũng cười, khó có được một nha đầu cẩn thận vừa trầm ổn như thế bên người thiếu phu nhân, thật sự là tâm tư một cái nhanh nhẹn hoạt bát, quan sát một tí liền biết toàn cục, rất có tiềm lực a, tương lai, sẽ là người phụ tá đắc lực nhất của thiếu phu nhân.

Tứ Nhi đi theo Trương ma ma đi lấy hương, tất nhiên là không đề cập tới, trong nội tâm Cẩm Nương càng nghĩ càng cảm thấy uất giận, nhang này đến tột cùng là ai thả ở trong phòng mình đây, các nha hoàn trong phòng có biết, hương này có vấn đề không?

Hôm nay có thể đi vào trong phòng mình thì chỉ có vài người Tứ Nhi cùng Phong nhi cùng Châu nhi đã chết, Ngọc nhi thì mất tích, Ngọc nhi đã bị tra ra là có vấn đề, nhưng mà... Trà hương là trong phủ có định chế, tất cả trà hương trong nội viện đều là theo quy định mà đưa tới...

Nghĩ như thế, nàng càng kiên định quyết tâm phải cố gắng sửa trị cả trong phủ.

Đang nghĩ ngợi, thì có tiểu nha đầu báo lại, nói là Ngọc Bích trong phòng vương phi đến mời nhị thiếu phu nhân qua đó một chuyến.

Cẩm nương trong nội tâm rung mình, sợ là Vương ma ma này thấy vương phi không có ở nhà, mà mình cũng không dám làm gì bà ta, nên nhân cơ hội mà náo loạn lên a.

Cẩm nương nghĩ thầm, cũng tốt, vậy thì trong lúc này đem bà ta khai đao vậy, không có chút ít thủ đoạn sấm sét, thì những người kia sẽ không sợ.

Lãnh Hoa Đình đang ngồi nghiên người đọc sách, nghe xong lời nói của tiểu nha đầu liền đem sách để xuống, nhìn về phía Cẩm Nương.

“Tướng công, ta phải đi đến trong viện của nương, chàng có đi không?” Cẩm nương liền hỏi hẩn, dù sao mình vào phủ không lâu, nếu mà thực thi lập pháp, sợ sẽ có rất nhiều người không phục, có hẩn ở đó, trong

lòng mình sẽ an tâm một ít, nếu có người thực sự náo loạn, thì hẳn cầm gì đó đập họ, thì sẽ trấn áp được một đám lớn.

“Đương nhiên đi, bằng không, người ta khi dễ nương tử của ta thì làm sao bây giờ, đi thôi.” Lãnh Hoa Đình mang giọng mềm dịu, một bộ dáng nịnh nọt lấy lòng, đương nhiên, hẳn xác thực là sợ Cẩm Nương trấn áp không được những người trong phủ vương phi.

Hai người mới vừa đi tới trong sân Vương Phi, chợt nghe được Vương ma ma đang cao giọng chửi bậy: “Ngọc Bích, con dĩ nhỏ này, cũng dám cho lão nương ăn những thứ này, người cho rằng lão nương thất thế rồi, nên trị không được người hủ, đồ dĩ nhỏ, vương phi chính là ăn sữa của lão nương ta mà lớn lên, nằng bất quá chỉ bị mấy thứ tiểu nhân lừa gạt, mới tức giận, nằng hết giận rồi, tất nhiên là sẽ thả ta đi ra ngoài, đến lúc đó, xem lão nương có trừng trị chết người không.”

Cẩm nương vừa nghe đã tức giận, cái Vương ma ma này cũng quá lớn mật rồi, mắng Ngọc Bích cũng thôi đi, ngay cả mình cùng tướng công cũng kéo vào một chỗ mắng, nằng thực cho rằng ai cũng không dám trị nằng sao?

Hai cái bà tử giữ cửa cũng đang đuổi dài cổ nghe ngóng, vẻ mặt xem kịch vui, thấy Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình đến đây, thì nhanh chóng mở cửa, một cái liền muốn đi vào báo tin, Cẩm Nương liền đưa tay ngăn trở, một cái tiểu nha đầu cũng đang thò đầu dò xét nhìn xem cửa ra vào, thấy Cẩm Nương tiến đến, liền nhắc váy lên hướng trong nội viện chạy, xem bộ dạng như vậy liền biết là đi đưa tin, Cẩm Nương quay đầu hướng Phong Nhi nói: “Đi theo nằng, xem nằng đi đưa tin cho Ngọc Bích, hay là cho Vương ma ma.”

Phong nhi liền hiểu rõ cất bước đi theo sát, Cẩm Nương phụ giúp Lãnh Hoa Đình đẩy xe nhưng cũng không tiến vào chánh đường của vương phi, mà trực tiếp đi đến nhà kê của Vương ma ma ở bên kia.

Quả nhiên bên ngoài nhà kê có không ít người xem náo nhiệt, vương phi không ở đây, tất cả mọi người như không có dây cương thì như trâu rừng, tản mạn bốn phía, chỉ nghe Vương ma ma mắng càng mắng càng hăng, có một ít người còn ở một bên phụ họa, nói Ngọc Bích lớn mật làm bậy như thế nào, có người thì khuyên Vương ma ma không cần gây cãi nữa, nhưng tóm lại đều cùng ồn ào theo.

Ngọc Bích bình tĩnh đứng ở cửa phòng của Vương ma ma, mà trước cửa Lưu bà tử mang theo quần sự nương tử ba mươi mấy tuổi còn có mấy nha hoàn bà tử môn muốn hướng trong phòng xông vào, Ngọc Bích cũng không sợ, lạnh lùng nhìn Lưu bà tử nói: “Nhị thiếu phu nhân có phân phó, dù là ai cũng không thể cùng Vương ma ma gặp mặt, hết thấy chờ vương phi trở về rồi nói sau.”

Lưu bà tử liền mắng: “Con dĩ này, người hôm nay là trèo lên cành cây cao của nhị thiếu phu nhân, nên không đem mấy lão già chúng ta để vào mắt, đừng quên lúc trước là ai đề bạt người, người cùng Thanh Thạch hai cái nếu không phải Vương ma ma một tay dạy dỗ, làm sao có thể bay lên được nhanh như vậy? Thật sự là đồ vong ân phụ nghĩa, không biết tốt xấu.”

Lời này vừa nói ra, bên cạnh liền lập tức có mấy người phụ họa nói: “Đó vậy, Vương ma ma chính là người tâm phúc trong nội viện chúng ta, trong viện tử này, ai không có chịu qua ân huệ của Vương ma ma, mấy người các nằng còn chịu nhiều nhất, được ân điển của Vương ma ma không ít, nhưng hết lần này tới lần khác hôm nay vì mình được leo cao, mà trở mặt không nhìn người, thật đúng là lòng người khó dò, thói đời đen bạc a.”

“Đúng, đúng, đúng, quá vô tình vô nghĩa, loại người này, từ nay về sau không nên cùng nằng giao hảo, không chừng một ngày nào đó liền đem người bán đi, ta nói a, chuyện của Vương ma ma lần này, chắc không phải là nằng hãm hại chứ, ta coi nhị thiếu phu nhân cũng không phải là người như vậy, chỉ sợ cũng bị nằng lợi dụng.”

Cái kia quần sự nương tử hơn ba mươi tuổi nhìn xem nhu nhược yếu ớt, nhưng vẻ mặt tàn bạo, đẩy Lưu bà tử ra nói, “Nói với nằng chuyện này để làm gì, nằng không cho, liền đánh mà đi vào là được, mẹ chồng ta bị thương ở tay, lại bị nằng giam giữ không cho cơm ăn, lại không cho cứu ra, sợ là mạng già cũng phải bị mất đi.”

Trong đám người vây quanh có người nghe nói như thế, cũng ồn ào nói: “Đúng vậy a, nghe tiếng của Vương ma ma cũng đoán được bị yếu đi rồi đó? Sợ thật sự là bệnh cũng không nhẹ, Ngọc Bích cô nương, người

để cho người nhà cùng con dâu người ta đi vào đi, người ta phải đi tận hiếu đạo, người cản đường như vậy cũng quá không có nhân tình a.”

Nhưng cũng có người đi ra nói lời công đạo : “Ngọc bích tỷ tỷ cũng không còn làm sai gì, mấy ngày nay đều là trà ngon cơm tốt cung cấp cho Vương ma ma, dâu giống bạc đãi vương ma ma như các người nói, mấy các người có vài người ở phòng bếp hẳn là rõ ràng nhất mới đúng a, tại sao có thể từng chút từng chút một mà vu oan chứ, cũng không hỏi lại lương tâm của mình, nói dối mà không sợ cắn nhầm lưỡi hay sao a.”

“Đúng, kỳ thật nhị thiếu phu nhân là người tốt , mấy người địa vị thấp như chúng ta, không phải toàn nhờ vào nhị thiếu phu nhân mới có thể cầm đủ tiền tiêu hàng tháng hay sao? Trước kia Vương ma ma phân không bao lâu đã khấu trừ bạc của chúng ta, hôm nay Vương ma ma đến tột cùng là bị phạt như thế nào, nàng hẳn là chính mình biết rõ, đừng tưởng rằng người khác đều là người ngu, đều dễ bị lừa bịp như thế.”

Cầm nương không nói một lời chỉ nhìn xem trong chốc lát, ước chừng để ghi nhớ kỹ những người vừa mới mở miệng nói chuyện, hoặc là bộ dáng ồn ào của vài người, đang muốn đẩy Lãnh Hoa Đình trở về trong phòng vương phi, liền có người liếc mắt chứng kiến Cầm Nương đến đây, liền kêu ra tiếng: “Đừng cãi , đừng cãi , nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân đến đây.”

Cầm nương liền sửa lại chủ ý, phụ giúp Lãnh Hoa Đình hướng trong đám người đi đến , đại đa số mọi người hầu hết liền đều hướng hai bên thối lui, nhường ra một lối đi cho Cầm Nương cùng Lãnh Hoa Đình, nhưng mà lại có kẻ âm hiểm không biết sống chết, đúng lúc thừa dịp lộn xộn nhặt được cái gì đó ở sau lưng hướng trên người Cầm Nương ném tới.

Lãnh Hoa Đình liền tự mình nhả lên lên, vấy dài cuồng loạn nhảy múa, hòn đá không biết từ chỗ nào ném tới cách thân thể Cầm Nương một chút, liền phản hồi theo đường cũ bay trở về, nhất thời trong đám người liền truyền đến vài tiếng kêu rên.

Tất cả mọi người vậy xem lập tức đều cảm thanh, ai cũng không dám nhiều lời nói một câu, sớm đã nghe nói qua nhị thiếu gia là người luyện võ, nhưng chưa từng nhìn thấy hắn ra tay qua, ngày bình thường đều thấy hắn như nữ hài tử, nhu nhược vô hại ngồi ở trên xe lăn, tuy nhiên cũng có lúc giận dữ sẽ cầm gì đó đập bể đầu người ta, nhưng hắn cũng không phải gặp ai cũng đập, người không dính dáng hắn, hắn tuyệt đối sẽ không làm khó dễ người, hôm nay thấy hắn đột nhiên bay lên như Tiên Nhân hạ phàm, bay bổng xoay vài cái động tác uyển chuyển xinh đẹp, dĩ nhiên cũng liên tục làm nhiều cái đả thương, nhất thời đem tất cả các nàng đều trấn trụ, và đều thấy rất là may mắn vì mình vừa rồi lý trí, không có làm ra việc muốn chết này.

Cầm nương cũng không quay đầu lại, chỉ vào hai bên đám người nói: “Mấy bà tử đến đây, đem người vừa rồi làm bị thương toàn bộ kéo tới chánh đường đi, các người cũng biết, nhị thiếu gia đi đứng mặc dù không tiện lợi, nhưng lỗi tai thì cực kỳ thỉnh a, vừa rồi có mấy người, là ai làm chuyện mờ ám, hắn biết nhất thanh nhị sở, một hồi ta đi đến chánh đường, nhìn thấy thiếu một cái người, thì các bà tử phụ trách hình phạt liền đừng nghĩ cầm tiền tiêu vật hàng tháng.”

Trong đám người vậy xem lập tức đi ra tám cái bà tử thân thể khỏe mạnh, rất nhanh liền đem vài người ngã xuống đất bị thương kéo đi.

Lưu bà tử vốn đang hăng say, lúc này nghe nói nhị thiếu phu nhân đến đây, lập tức xiù xuống, rụt lại cổ muốn thối lui, thì có bà tử quần sự trẻ tuổi liền nắm chặt nàng nhỏ giọng nói: “Mợ, ngại sợ cái gì, đến thì thế nào, một hồi sẽ có người tới trị nàng, chúng ta chỉ để ý não loạn là được, huyền não càng lớn càng tốt.”

Ngọc bích đối diện với các nàng, nên đem lời của nàng toàn bộ nghe hết một chữ cũng không lọt ra ngoài, bất quá, nàng cũng hiểu rõ, con dâu của Vương ma ma chính là cố ý nói ình nghe, là muốn muốn cậy thế để chen ép chính mình .

Nàng vốn là cố gắng chống chọi, mặc cho ai mắng nàng, nàng cũng không cãi lại cũng không nói lý, chỉ là mặt lạnh đứng tại cửa ra vào không cho người đi vào, cũng may Lưu bà tử trong lòng có sợ hãi, không dám thật sự cho người động thủ với chính mình, bằng không, hôm nay sợ là mình sẽ đã bị đám người kia xé nát rồi.

Lúc này thấy Cầm Nương cùng Lãnh Hoa Đình vừa đến, liền trị vài người thừa dịp loạn mà làm chuyện xấu, trong nội tâm buồn lòng, vành mắt liền đỏ, nhưng mặt vẫn bướng bỉnh nghiêm chính, cố nén không để ình

khóc, không muốn để Lưu bà tử chứng kiến mình mềm yếu.

Cầm nương buông Lãnh Hoa Đình ra, đi đến bên người Ngọc Bích, vỗ vỗ tay của nàng, ôn nhu nói: “Khổ cực rồi, người làm rất khá.”

Ngọc Bích mím môi nhẹ gật đầu, rốt cuộc cũng là nữ hài tử nhỏ tuổi, bị Vương ma ma vài cái mắng đến khó nghe như vậy, sợ là sớm bị tổn thương trong lòng, hôm nay vừa thấy Cầm Nương, tựa như thấy thân nhân vậy.

“Nhị thiếu phu nhân, những người này...” Cầm nương nhẹ gật đầu ngăn lại nàng nói: “Ta biết rõ, vừa rồi có vài người ở trong này huyền nào, người vẫn nhớ rõ ràng chứ?”

Ngọc Bích nghe xong liền đưa mắt nhìn một vòng lần đám người vây quanh, liền lập tức có mấy người cúi đầu xuống, sợ bị Ngọc Bích nhìn thấy chính mình vậy.

“Hồi nhị thiếu phu nhân, nô tỳ đều nhớ rõ ràng.”

“Tốt lắm, người viết ra danh sách đến đây, đem tên của tất cả các nàng đều đánh ký hiệu lên.” Cầm nương nghe xong vẫn ôn nhu đối với Ngọc Bích nói.

“Nhị thiếu phu nhân, ngài đây là ý gì, nghĩ dùng quyền uy trấn áp chúng sao? Người ở nơi này phần lớn đều ở tại trong nội viện vương phi làm rất nhiều năm rồi, các nàng bất quá là không thể nhìn được người ngược đãi lão nhân trung thành đặc lực nhất bên người vương phi, mới nói vài lời công đạo mà thôi, chẳng lẽ vậy mà cũng bị ngài chèn ép trả thù? Ngài tuy là chủ tử, cũng phải dùng lý phục người, không thể...” con dâu của Vương ma ma hừ lạnh đối với Cầm Nương nói.

Cầm nương không đợi lời của nàng nói xong, không chút do dự đi ra phía trước, giơ một tay lên, “Bốp, bốp, bốp.” Ba cái, đánh cho người này đầu óc choáng váng, vuốt gò má xong nửa ngày còn chưa có lấy lại tinh thần.

“Người là thứ từ nơi nào đến, có tư cách gì ở trước mặt bản thiếu phu nhân hô to gọi nhỏ, nhà của người chủ tử là ai, không có đã dạy người quy củ sao?” Cầm nương nghiêm mặt, thanh âm rền rĩ nhưng không mất đi nghiêm khắc, lạnh lùng địa đối với tức phụ này nói ra.

Nàng đến vương phi trong phòng cũng có không nghĩ nhịn nữa, xem ăn mặc của con dâu Vương ma ma, liền biết nàng là cái quần sự nương tử, nhưng lại chưa bao giờ ở trong phòng vương phi gặp qua nàng, liền suy đoán nàng cũng không phải là người trong nội viện vương phi, xem ra, cũng là bị chủ tử sai khiến cố ý đến kiểm chuyện náo loạn, cho nên, nàng càng muốn đánh trước nói sau, không thể để cho các nàng nghĩ rằng mình cũng giống như vương phi, mềm yếu có thể khi dễ.

“Nhị thiếu phu nhân, nàng là con dâu của Vương mama vương Trương thị, là quần sự nương tử trong phòng của Lưu di nương.” Ngọc Bích nghe xong liền đối với Cầm Nương nói.

Cầm nương nghe xong liền cười nói: “A, nguyên lai là trong phòng di nương a, không biết là di nương sai người tới, hay là người tự chủ trương tới, nếu là di nương sai sử người đến náo loạn, cảm phiền người trở về nói cho di nương biết, chuyện trong phòng của vương phi đều giao cho bản thiếu phu nhân, nàng không có quyền hỏi đến, nếu như người chính mình muốn tới náo loạn gây sự, vậy bản thiếu phu nhân trước hết sẽ thay di nương giáo huấn người rồi nói sau.”

Lúc này Vương Trương thị từ trong bị đánh phục hồi tinh thần lại, đang muốn khóc lóc om sòm quậy phá, nhưng bị lời nói này của cầm nương, trong nội tâm chấn động, hai mắt lảo liên, nàng đương nhiên là do di nương sai sử tới, di nương còn mong chờ nàng náo loạn thành công, sau đó chờ Vương Gia trở về mà tố cáo nhị thiếu phu nhân, nhưng mà, nàng có ngốc đi nữa, cũng không thể thực sự đem tên của Lưu di nương nói ra, nhị thiếu phu nhân nói đúng, Lưu di nương không có tư cách quản chuyện trong phòng vương phi, huống chi, hôm nay Lưu di nương chính mình còn bị Vương Gia cấm túc.

Chủ tử không thể khai ra, mà nàng cũng không dám nói là chính mình muốn tới náo loạn, nhưng lời nói đã nói đến thế này, nàng lại không thể không trả lời Cầm Nương, suy nghĩ xong một vòng liền nói: “Nô tỳ không có náo loạn, nô tỳ chỉ là đến tận hiếu đạo mà thôi, chẳng lẽ, nhị thiếu phu nhân không nô tỳ được đối với mẹ chồng mình tận hiếu đạo sao?”

Quả nhiên là cái miệng lợi hại a, lời nói này thật đúng là hợp lý .

Cầm nương lấy ánh mắt chế nhạo nhìn Vương Trương thị nói: “Người thật không có não loạn sao? Mới vừa rồi ta nghe người nói, nếu Ngọc Bích lại không mở cửa, người sẽ đánh mà xông đi vào ? Lời này, nghe được cũng không phải dừng lại ở một mình ta, tất cả nhà hoàn bà tử ở đây cũng có thể làm chứng, người chỉ là một cái hạ nhân, mà dám can rỡ như thế, người tới, trước đem nạng mang xuống, đánh năm gậy rồi nói sau.”

Vương Trương thị nghe xong, liền nhào lên trước nói: “Nhị thiếu phu nhân, ta là người của Lưu di nương, người không có quyền đánh ta.”

Cầm nương chẳng muốn cùng nàng nói nhảm, vung tay lên, liền có hai cái bà tử đi tới, cũng không tìm băng ghế dài, đã đem nạng đặt trên bàn đá trong nội viện mà đánh.

Gậy đầu tiên đánh xuống thì tiếng Vương Trương thị gào khan vang lên, tất cả người trong sân đều ngừng hô hấp, sợ tới mức thở mạnh cũng không dám thở ra ngoài, mà đầu Lưu bà tử thì thiếu chút nữa đã cúi xuống đến vạt áo.

Vương ma ma lúc trước còn trong phòng làm âm ỉ gay gắt, về sau vừa nghe nhị thiếu gia cũng tới, lại ra tay trừng trị vài người, thì sợ tới mức im lặng ở trong phòng cũng không dám lên tiếng , hiện tại nghe được tiếng con dâu nàng kêu thảm thiết, liền ngồi không yên, giạt ra bức màn che đối với Cầm Nương nói: “Nhị thiếu phu nhân, người... Người muốn ép chết lão nô sao? Ngày ấy người dàn xếp hãm hại ta, hôm nay lại ra tay độc ác đánh con dâu lão nô, người... Người rõ ràng chính là muốn đoạt quyền chưởng gia của vương phi, vương phi thiện tâm mới có thể bị người lừa bịp, người chờ đó, chờ vương phi đến đây, lão nô nhất định phải đòi lại cái công đạo này.”

Cầm Nương nghe xong liền đối với Ngọc Bích nói: “Mở cửa, để cho nàng đi ra.”

Ngọc Bích nghe xong liền cầm cái chìa khóa mở cửa, Vương ma ma gấp gáp từ trong phòng vọt ra, một tay còn cột băng gạc, thẳng tắp liền hướng Vương Trương thị vọt tới, kẻ lắm mồm này, năm gậy vừa vịn đánh xong, Vương Trương thị đau đến nhe răng méo miệng, vừa nhìn thấy Vương ma ma đã nghẹn ngào khóc rống, “Bà bà, người cần phải làm chủ cho con dâu a.”

Cầm nương vừa nghe lời này càng tức giận, thật đúng là không biết trời cao đất rộng , thân phận Vương ma ma có cao tới đâu, bất quá cũng chỉ là nô tài, xem ra, nguyên nhân vẫn là Vương ma ma ở trong phủ vương phi tác uy tác phúc quá lâu, nên trong mắt phần lớn người trong phủ chỉ nhìn nhận Vương ma ma, e rằng ngay cả lời nói của Vương phi cũng không có để ở trong mắt, nếu còn không sửa trị, thật đúng là muốn lật trời mà.

Cầm nương đi đến bên người Vương Trương thị, tâm bình khí hòa đối với Vương Trương thị nói: “Vương ma ma phạm sai, là ta sai Ngọc Bích đem nạng giam lỏng, nhưng nạng dù sao cũng là vú nuôi của vương phi, ta chỉ nhốt nàng mấy ngày rồi thả, tất cả chi phí cũng không có bạc đãi nàng, còn mời đại phu giúp nàng trị thương, nếu người thật sự vì tốt cho nàng, thì không nên ở trong này gây sự, ảnh hưởng nàng dưỡng bệnh không nói, càng tăng thêm tội của nàng, vừa rồi đối với người cũng chỉ là trừng phạt nhỏ, người hiểu rõ chưa?”

Những lời này đương nhiên là nói ột đám người xem náo nhiệt kia nghe, dù sao có rất nhiều người cũng không có biết chân tướng, còn cho là mình ngược đãi Vương ma ma, hôm nay vừa vịn Vương ma ma cũng ở đây.

Những người vây quanh kia cũng có thể nhìn ra, Vương mục mục tuy nói có chút tiêu tụy, nhưng tinh thần coi như tốt, y phục mặc trên người cũng chỉnh tề sạch sẽ, nhìn một cái liền biết Cầm Nương không nói dối, nghĩ lại đúng thật là Vương Trương thị mượn cớ gây chuyện mà.

Vương ma ma nhìn xem bản thân con dâu bị đánh đến nằm bẹp trên bàn đá không ngồi lên được, không khỏi đau lòng, chảy nước mắt đối với Cầm Nương nói: “Nhị thiếu phu nhân thật đúng là thủ đoạn giỏi, nô tỳ cũng không biết đến tột cùng là ở đâu đắc tội nhị thiếu phu nhân, người lại muốn lần nữa bức bách lão nô, lão nô phục thị vương phi đã mấy mươi năm, còn chưa bao giờ chịu qua nhục nhã đau khổ như vậy, hận này... Lão nô nhớ kỹ.”

Cầm nương nghe xong liền muốn cười, hừ lạnh đối với Vương ma ma nói: “Ma ma, ngài đây là muốn uy hiếp ta sao?” Nói xong, lại cất cao giọng, đối với một đám người hầu vây xem nói: “Các vị có thể nhìn xem, vết thương trên đầu bản thiếu phu nhân còn chưa khỏi hẳn, đúng là trước đó vài ngày bị Vương ma ma đập bể, nhưng bản thiếu phu nhân chỉ đem nàng giam lỏng mấy ngày, thì có quá đáng không?”

Việc này có ít người cũng biết, nhưng phần lớn đều không biết, nên nhất thời trong đám người lại bắt đầu nghị luận lên, Vương ma ma cũng quá lớn mật can rờ ròi, ngay cả chủ tử cũng dám mưu hại, nhị thiếu phu nhân làm thế thật đúng là nhân từ nương tay, nếu đổi là chủ tử đông phủ, sợ là đã sớm đem người loạn côn đánh chết, không nghĩ tới, thế mà vẫn muốn ôn ào gây sự, còn kẻ cả, không biết sống chết.

Cầm nương thấy việc này cũng nói ra cũng không sai biệt lắm, liền hướng mọi người nói: “Hôm nay vương phi đi Đại Minh sơn, đem cái chương gia chi quyền này giao cho bản thiếu phu nhân tạm quản, mọi người người nghe kỹ, một hồi toàn bộ đi đến chánh đường, bản thiếu phu nhân phải từ từ thanh lý môn hộ trong nội viện vương phi.”

Lúc này, trong đám người đã có người muốn chạy, Ngọc Bích liền giương danh sách trong tay lên nói: “Vừa rồi ở tại hiện trường, một người cũng chạy không khỏi, tên tuổi ta đều nhớ kỹ, các người tốt nhất là nghe lời thiếu phu nhân nói, không nên làm cái bia lúc này.”

Hiện tại tất cả đều đã bị lộ, nên một người cũng không dám chạy nữa .

Cầm nương liền phụ giúp Lãnh Hoa Đình trở về chính phòng, trên mặt đất chính phòng đang có ba người đang nằm, mỗi người trên trán đều bị đá nện trúng, nên vết máu loang lổ.

Cầm nương ngồi ở bên cạnh Lãnh Hoa Đình, Ngọc Bích liền gọi tiểu nha đầu pha trà dâng lên, Vương mục cùng Vương Trương thị cũng được giúp đỡ tiến vào, Trương Vương thị đứng không vững, hai cái bà tử liền đem nàng ném xuống đất.

Lưu bà tử thủy chung vẫn tránh ở trong đám người một lời cũng không dám phát, thành thật rụt lại cổ, sợ Cầm Nương phát hiện nàng.

Cầm Nương liền đối với Ngọc Bích nói: “Mấy người ở trên mặt đất người đều nhận biết.”

Ngọc Bích nhìn kỹ một chút, đối với hai người trong đó nói: “Hồi nhị thiếu phu nhân, có một người là trong nội viện Lưu di nương, có một là trong nội viện thế tử phi.”

Cầm nương nhân tiện nói: “Lưu di nương hiện tại đang bị Vương Gia cầm tù, người này nha, đánh trước thập gây, rồi nhốt lại, một hồi bản thiếu phu nhân muốn đích thân đến hỏi Lưu di nương, vì sao nàng phải sai sử người đến ám toán ta.”

Lại nhìn về phía tên còn lại nói: “Về phần cái này, Ngọc Bích, sai người đi mời Thế Tử Phi đến, bản thiếu phu nhân ngược lại muốn hỏi một câu , người của nàng tại sao cũng cùng đi theo ám toán ta.”

Ngọc Bích lập tức cho người đi làm.

Tất cả tụi nô tỳ đông nghịt đứng nghiêm chỉnh trong nhà chính, nhưng phần lớn đều an phận mà đứng, ai cũng không dám nói lung tung, đều sợ chính mình sẽ thành quỷ nhĩ dưới đao lập uy của Thiếu phu nhân.

Cầm nương lại để cho Ngọc Bích cầm danh sách đến, nhìn các quan hệ bà con phức tạp giữa các nô tỳ với nhau, sâu trong đại viện, cuộc sống của các gia đình nô tài phần lớn cũng là quan hệ chông chéo, giúp nhau đám cưới rất nhiều, Cầm Nương tính toán, trước đối với một nhà của Vương ma ma ra tay, nên đã đem tất cả thân thích có liên quan đến Vương ma ma đều tách ra một nhóm, thì nàng phát hiện thiệt nhiều thân thích của Vương ma ma đều ở tại trong nội viện của vương phi chiếm vị trí trọng yếu, trách không được, trong phòng vương phi mà có gió thổi cỏ lay gì, thì tin tức liền lập tức truyền đi , nguyên lai là có một ổ rắn lớn như thế tiềm phục trong phòng .

Cầm nương lại cho người mang sổ sách trong phòng của vương phi đến, từ trong tay áo xuất ra một tờ giấy giải thích, đối với Vương ma ma nói: “Ma ma, người luôn miệng nói, người đối với vương phi trung thành và tận tâm, nơi này là sổ sách lúc trước ta điều tra, đã tra ra được tội chứng người tham lam không ít, người là tổng quản trong phòng của vương phi, mỗi năm, người âm thầm ăn xén ăn bớt bạc của các món ăn là một trăm ba mươi một lượng, son phấn ba trăm bốn mươi hai lượng, khẩu trừ xiêm y bốn mùa của các nha

hoàn bà tử, cùng với vải vóc kim chỉ một trăm hai mươi lượng, khấu trừ tiêu hàng tháng của nha hoàn cấp thấp là tám mươi chín lượng. Ma ma, ngài thật là phát tài lớn a, một tháng thu vào so với một cái mệnh quan Tứ Phẩm triều đình ăn lương một năm còn cao hơn. Một năm chính là chín trăm tám mươi hai lượng, lúc người cầm cái ngân lượng này không biết là tay có phát run không?”

Lời vừa nói ra, trong phòng liền lập tức nổ ra ồn ào, trong đám người liền có người mắng lên: “Quá ác độc rồi, trách không được nàng một cái quản sự mù mù, mà nhi tử nàng ở bên ngoài sống tiêu dao chơi gái đánh bạc so với công tử nhà bình thường sống còn muốn phú quý hơn.”

“Còn không phải sao, bạc này chính là có mồ hôi và máu của chúng ta, nhị thiếu phu nhân không nói, chúng ta nào có biết đâu a.”

“Đúng vậy, trách không được nàng ta muốn mưu sát nhị thiếu phu nhân, đích thị là sợ nhị thiếu phu nhân định ra cái quy định kia cắt đường tài lộ của nàng, hừ, vẫn là nhị thiếu phu nhân khôn khéo a, bằng không, chúng ta còn không biết sẽ bị nàng hút máu thêm bao nhiêu năm nữa.”

Vương ma ma nghe được thì trên mặt một trận hồng một trận xanh, nàng nguyên lai tưởng rằng, lúc trước này việc nuốt riêng này toàn bộ do Lưu bà tử một cái người gánh chịu, Lưu bà tử cũng bị nhị thiếu phu nhân xử trí qua rồi, nên mình cũng sẽ không có việc gì, cho nên, vừa về đến, chẳng những không chịu học một bài học, ngược lại càng thêm càn rỡ, không nghĩ tới, nhị thiếu phu nhân cũng là người âm trầm cực kỳ, âm thầm đem tất cả sổ sách trong nội viện của vương phi tra xét lại một lần, hơn nữa còn nhớ kỹ tội chứng của nàng. Cái này, hiện tại ngay cả lòng muốn chết nàng đều có, trong nội tâm vẫn mong ngóng xem có ai có thể đưa tin cho Lưu di nương mới tốt, hôm nay thừa dịp vương phi không có ở nhà, cũng chỉ có Lưu di nương có thể tìm cách cứu nàng.

“Vương ma ma, bản thiếu phu nhân có oan uổng người nữa câu không?” Cẩm nương nhàn nhạt nhìn Vương ma ma rồi nói.

Vương ma ma lại cũng không dám cãi lại, phịch một cái quỳ xuống, lại mím môi, cố gắng không lên tiếng.

Cẩm nương cũng biết nàng ta đang đợi người, mà chính nàng cũng muốn cho người nọ xuất hiện, nghĩ đến chuyện ngày đó Vương ma ma nghe lén được tin tức tất nhiên là muốn nói cho người nọ nghe.

Quả nhiên, không bao lâu, thế tử phi giúp đỡ Lưu di nương đến đây.

Cẩm phụ liền giật mình, nhưng vẫn đứng lên, đi nghênh đón Lưu di nương, “Di nương thân thể không tốt, sao lại tới đây?” Cẩm nương hơi hành bán lễ, liền lui về chỗ ngồi, cũng không có ý đem Lưu di nương cùng Thượng Quan Mai lui qua ngồi chỗ.

Thượng Quan Mai nhìn thấy thì càng tức, nhưng cũng không cách nào từ, vương phi không có ở đây, chủ trì việc bếp núc hiện tại là Cẩm Nương, nên nàng ấy có tư cách ngồi vị trí đầu nào.

Lưu di nương cũng tức giận, bất quá hôm nay nàng đến đây cũng không phải là để tranh giành chút việc này, nên liền đối với lần lượt Thượng Quan mai đưa cho cái ánh mắt an tâm một chút đừng nói, đến ở phía dưới tay Cẩm Nương ngồi.

“Vợ của tiểu đình, người thật đúng là có bản lĩnh a, tỷ tỷ vừa không có ở trong phủ, người đã huyền não đến gà bay chó chạy, toàn bộ phủ không được an bình.” Lưu di nương sau khi ngồi ở trên mặt ghế xong, vẫn không dựa được vào thành ghế, vì phía sau lưng của nàng bị vương phi đã thương, đã dưỡng rất nhiều ngày mà vẫn chưa tốt được.

“A, di nương ở đâu mà chứng kiến được Cẩm Nương náo loạn, ngược lại ta muốn hỏi di nương, có người quỳ ở trên đất này, nói là ở trong viện của ngài, nàng hôm nay đúng là muốn mưu sát Cẩm Nương, ngài tới vừa vặn, không biết người này có phải là nghe lời phản phò của ngài không?” Cẩm nương không nhanh không chậm chỉ vào người mới vừa rồi bị đánh ười gậy nói.

Lưu di nương nhìn thấy sắc mặt liền khê biến đổi, hung hăng trừng mắt nhìn người trên mặt đất kia nói: “Người là của ta, ta bất quá chỉ sai nàng đến xem đã xảy ra chuyện gì mà thôi, không nghĩ tới nàng cũng dám lớn mật làm loạn như thế, vợ tiểu đình, người có đem nàng đánh chết thì ta cũng tuyệt đối không nỡ câu oán hận.”

Cầm nương nghe xong lời này ngược lại lặng im, không nghĩ tới Lưu di nương làm việc quả quyết như thế, không chút do dự mà vứt bỏ con tốt vô dùng, một chút đường sống cũng không giữ lại.

Lại nhìn người trên mặt đất, tuy ngẩng đầu nhìn lên Lưu di nương có kinh ngạc, có phần hận, nhưng nửa câu nói cũng không có thốt ra, sợ là sớm đã bị Lưu di nương nắm được nhược điểm, cho dù chết, cũng sẽ không phản bội Lưu di nương.

Quả nhiên khi thấy mình đưa ánh mắt thăm dò, thì người nọ thấp đầu, ánh mắt trốn tránh, cũng không có nhìn Cầm Nương.

Cầm nương bắt đắc dĩ, chỉ phải đối với Ngọc Bích nói: “Vậy thì dựa vào di nương nói đi a, người tới, đem nạng kéo ra... Bán đi.”

Cầm nương cố ý đem thanh âm kéo dài, đến khi tìm người nọ sắp nhảy đến cổ họng, lại nghe nói chỉ là bán, thì liền thở dài một hơi, không khỏi cảm kích nhìn Cầm Nương một cái, nhị thiếu phu nhân rốt cuộc cũng không độc ác bằng Lưu di nương độc a, tuy là bị bán, nhưng vẫn giữ được cái mạng.

Cầm nương lại chỉ vào một người khác hỏi Thượng Quan mai, Thượng Quan mai chết cũng không nhận, nói mình căn bản không có phái người đến, Cầm Nương nhìn nàng tranh cãi đến đỏ cả mặt, đột nhiên trong đầu liền nhớ lại Nhị thái thái ngày đó nói, loại trà hương đầu tiên là đưa một hộp cho Thượng Quan mai, một hộp thì... ờ, mà Thượng Quan mai lại là một mực không có chữa...

Không phải chỉ là một hạ nhân sao? Tạo một ân tình cho nàng vậy, một cái kế sách tại trong đầu Cầm Nương hình thành, liền đối với Thượng Quan mai nói: “Đại tẩu, người đã nói người này không phải người sai tới, vậy có thể là chính cô ta có ý xấu, vừa muốn hại ta, lại muốn hại người, để cho ta và người bất hòa với nhau, vậy bọn họ có thể ở giữa mà đắc lợi.”

Thượng Quan mai nghe Cầm Nương từng chút nói ra, mục quang chớp lên, ánh mắt nhìn về phía người trên mặt đất cũng trở nên phức tạp hơn.

“Đệ muội nói đúng, vậy thì dựa vào đệ muội nói, bán nàng đi.”

Xử lý hai người kia xong, Cầm Nương lại đem tội danh của mỗi một người nhà Vương ma ma từng cái đưa ra, tổng cộng có hai mươi một người đều bị liên quan đến, Cầm Nương đang muốn xử trí, thì Lưu di nương lại nói: “Vợ của Tiểu đình, người này, người không thể động được.”

Cầm nương nghe xong thì cười lạnh nói: “A, không biết Cầm Nương vì sao không động đến nàng được.”

“Nàng chính là vú nuôi của tỷ tỷ, người mà động đến nàng, tỷ tỷ tất nhiên sẽ thương tâm, người làm một người con dâu, cố gắng quan tâm phân ưu ẹ chồng là chuyện tốt, nhưng tuyệt đối không có thể qua loa làm việc như thế, nếu làm như người vậy, trên dưới quý phủ không người nào mà sạch sẽ hoàn toàn, chẳng lẽ, người cũng muốn xử trí toàn bộ sao? Hơn nữa, nước quá trong chắc không có cá, có một số việc, vẫn là một mắt nhắm một mắt mở mới tốt, bằng không, chỉ mang tức giận vào thân thì sẽ không tốt.”

Lại là uy hiếp a, Cầm Nương nghe xong liền nhàn nhã địa bưng trà, đặt ở bên môi nhẹ nhấp một ngụm nói: “Di nương, nếu như Cầm Nương muốn xử trí các nàng thì sao?”

Lưu di nương không nghĩ tới Cầm Nương tuổi còn nhỏ mà thủ đoạn lợi hại như thế, hiện tại thấy nàng mạnh mẽ đối chọi gay gắt với mình, thì không khỏi giận dữ, vỗ bàn một cái đứng lên nói: “Chớ có cho là vương phi sủng ái người, người muốn làm gì thì làm, ở trong phủ này, cũng chưa đến lượt người nói, tỷ tỷ không ở đây, vẫn còn có ta, cho dù ta hôm nay bị Vương Gia cầm tù, cũng còn có thể tử phi, người chỉ là vợ của một thứ tử, dựa vào cái gì mà ở trong phủ tác uy tác phúc, thật đúng là lật trời mà.”

Lãnh Hoa Đình vừa nghe lời này đã nhíu mày, lại muốn cầm gì đó ném qua, Cầm Nương liền nhanh chóng vượt lên trước bắt được tay của hắn, tỉnh táo nói: “Tướng công, đừng nóng giận, Cầm Nương không sợ.”

Lãnh Hoa Đình lúc này mới buông lỏng tay, hung hăng liếc nhìn Lưu di nương.

Lưu di nương vừa rồi cũng bị hù đến, nhưng nàng cũng có chuẩn bị mà đến đây, nếu như Lãnh Hoa Đình lại đập bể đầu nàng lần nữa, nàng liền sẽ náo loạn đến chỗ Thái Tử Phi.

“Di nương, chính ngươi cũng nói , ngươi hiện tại đang bị phụ vương cấm túc , xin hỏi một người bị cấm túc, như thế nào có thể ra khỏi sân nhỏ của mình thế? Hoặc là nói, ngài muốn khi phụ vương trở về cấm túc người thêm mấy tháng nữa sao?” Cẩm nương mang giọng mỉa mai cười đối với Lưu di nương nói.

Không được sủng thì nên ngoan ngoãn một chút, không thì đừng trách ta, thật đúng là cho rằng mình dễ khi dễ à.

Lưu di nương bị lời này của Cẩm Nương tức thiếu chút nữa ngắt xủ đi, ngay cả vương phi cũng sẽ không nói với nàng nặng lời như thế, cái Tôn Cẩm Nương này, không trừng trị một trận thì thật đúng là không biết trời cao đất rộng , từ nay về sau, uy tín của nàng, cùng thể tử phi làm sao có thể đứng được ở trong phủ đây?

“Hừ, không cần phải cầm lông gà mà nghĩ là lệnh tiền, Tôn Cẩm Nương, ngươi bất quá cũng chỉ là người quản lý mấy ngày mà thôi, có quyền lực gì mà đem người trọng yếu như Vương ma ma ra xử trí, hôm nay ngươi cứ thử xem, nếu như ngươi dám xử trí, ta liền đem lão phu nhân, nhị thái thái, tam thái thái, tứ thái thái cùng gọi tới phân xử, nhìn xem là người lớn quyền, hay là đạo lý lớn.” Lưu di nương tức giận đến lớn tiếng đối với Cẩm Nương quát, rồi quay đầu, hướng Thượng Quan mai nói: “Ngươi cũng vậy, đường đường là một thể tử phi, quý vi quận chúa, lại bị một cái nữ nhân thứ xuất đè một đầu, ngươi... Ngươi không sợ tương lai ở trong phủ không có chỗ cho ngươi sống yên ổn sao?”

Thượng Quan mai cũng rất giận, nghe xong lời Lưu di nương cũng hiểu được, trong nội tâm có thêm dũng khí, đối với Cẩm Nương nói: “Đệ muội, di nương nói cũng có đạo lý, nếu là hạ nhân cấp thấp như vừa rồi, ngươi muốn xử trí liền xử trí là được, nhưng mà, Vương ma ma ngươi quả thực là không động được, nàng chính là lão nhân phục thị mẫu phi mấy chục năm, ngươi làm như thế, sẽ làm lạnh lòng của rất nhiều nô tài.”

97. Chương 97: Chương 97

“Vậy thì chị dâu đại khái có thể hỏi một chút các nô tài trong nội đường này, xem các nàng có nguyện ý xử trí nặng Vương ma ma hay không?” Cẩm nương lại uống một ngụm trà, không nhanh không chậm nói.

Thượng Quan Mai bị lời ấy của nàng hỏi lại thì khẽ giật mình, vừa muốn nói gì, liền nghe trong nội đường có nô tài lớn tiếng ồn ào lên: “Nhị thiếu phu nhân, chúng ta ủng hộ người, Vương ma ma xác thực quá ghê tởm, nàng đã nuốt tiền mồ hôi nước mắt vài chục năm của chúng ta a.”

“Đúng, nếu không như ý còn thường xuyên đánh chửi chúng ta, cũng bắt chúng ta làm chân chạy đưa tin cho nàng, làm chút ít việc bĩ ỉu nữa, nhị thiếu phu nhân, phải nghiêm trị a, chúng ta chẳng những sẽ không thất vọng đau khổ, còn sẽ cảm kích người.”

Cẩm nương nghe xong đưa tay nhắc lên, ý bảo bọn nô bộc im lặng, những người kia quả nhiên liền không có nói nữa.

Thượng Quan Mai nghe xong càng khiếp sợ, một là khiếp sợ vì Vương ma ma khiến mọi người nổi giận, nhiều người như vậy phụ họa với Cẩm Nương, muốn nghiêm trị Vương ma ma, hai là thấy được Cẩm Nương đã dựng lên uy tín trong lòng bọn nô bộc, rất nhiều nô bộc đều tin phục nàng.

Điều này làm cho nàng vừa ghen ghét lại khó chịu, Tôn Cẩm Nương nếu cứ tiếp tục như thế nữa, thì trong mắt hạ nhân cả phủ chỉ biết có Tôn Cẩm Nương nàng, mà không có cái thể tử phi như mình

Nhưng mà, chính mình như hôm nay một mặt bởi vì muốn phản đối nàng mà đi bảo vệ Vương ma ma, sẽ chỉ làm cho những nô bộc kia đối với mình sinh lòng phản cảm, cho dù muốn cùng Tôn Cẩm Nương đối nghịch, cũng không phải là lúc này, Lưu di nương cũng không biết đã cùng Vương ma ma thỏa thuận cái gì, khi không lại đi giúp nàng, không biết như vậy là sẽ bị nhiều người oán giận sao?

“Đệ muội, nếu Vương ma ma thật sự đáng giận như thế, ngươi cứ đưa nơi đó mà xử trí a, chỉ cần phạm vào quy củ trong phủ là được.” Thượng Quan mai suy nghĩ rồi nói ra lời Cẩm Nương muốn nói.

Lưu di nương vừa nghe lời này, cả kinh thiếu chút nữa từ trên mặt ghế đứng lên, nhìn Thượng Quan mai với bộ dạng khó tin.

Thượng Quan mai thấy vậy liền khuyên nhủ: “Di nương, người cũng nhìn thấy rồi, chứng cứ phạm tội của Vương ma ma hôm nay là vô cùng xác thực, lại khiến cho nhiều người tức giận như thế, đệ muội xem như là vì mẫu phi đuổi đi một cái họa lớn trong lòng, ngài cần gì phải chộn rộn vào đây, hay là sớm đi trở về nghỉ ngơi đi, đừng để việc này rơi vào lỗi tai phụ vương, nói ngài rằng tự tiện rời đi nơi cấm túc.”

Cầm nương nghe xong liền giật mình đưa mắt nhìn Thượng Quan mai, hôm nay Thượng Quan mai so với ngày xưa đã trầm ổn nhiều hơn, gặp chuyện cũng không có nổi giận ra mặt, mà đang chăm chú lo lắng lợi và hại, để đưa ra lựa chọn có lợi với mình nhất.

Lưu di nương làm gì chịu a, Vương ma ma nàng nhất định phải bảo vệ, nàng ta không phải là quân cờ bình thường, mà nói vút bỏ liền có thể vút sạch, đã nhiều như vậy năm, có nhiều mật bí đều giấu ở trong lòng lão già Vương ma ma kia, một khi không cẩn thận, thì sẽ là tai họa ngập đầu, hơn nữa, phiền toái nhất còn không phải điểm này, mà là con đi nhỏ Tôn Cầm Nương này quá độc ác, nàng chỉ một lần liền đem tay mất mà Vương ma ma khổ tâm cài trong nội viện vương phi đều tận biết, cũng không biết nàng ta từ đâu mà học được chiêu thức ấy, quả thực là một chút đường sống cũng không chừa lại a, nếu không có những người này, chính mình sẽ đối với tin tức trong phòng vương phi rơi vào vòng đen tối, có cái gì gió thổi cỏ lay, cũng chỉ có thể chờ, nửa điểm tin tức cũng không chiếm được, như thế sẽ làm ình cùng Đường nhi lâm vào cảnh bất lợi.

Nhất định phải bảo vệ Vương ma ma, quá nhiều chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng đều có Vương ma ma tham dự, hơn nữa phiền toái nhất chính là, không thể đối đãi với Vương ma ma như đối đãi với các quân cờ khác, giết chết coi như xong. Giết chết Vương ma ma một cái, nhưng vẫn còn những thân tộc của nàng, trong các nàng cũng có rất nhiều người đều biết rõ sự tình, huống chi Lưu di nương cũng biết, Vương ma ma là Lão Hồ Ly, sợ là đã sớm dự liệu đến sẽ có ngày hôm nay, tất nhiên là có ẩn dấu chuẩn bị, cho nên, Vương ma ma này, là cứu cũng phải cứu, không cứu cũng phải cứu a.

“Đại tẩu thật sự là thông tình đạt lý, không hổ là quận chúa, kiến thức cùng phong độ quả là không tầm thường a.” Cầm Nương khó được xem Thượng Quan mai không cùng mình đối nghịch, bạn làm đỉnh mũ cao cho nàng đội vào.

Thượng Quan mai khéo miệng kéo nhẹ một vòng cười lạnh, cũng bưng trà trên tay, mở nắp gạt nhẹ bọt trà, giống như lơ đãng đối với Cầm Nương nói: “Đây là chuyện nên làm, hôm nay là đệ muội đã thay mẫu phi quản lý gia sự, ngày khác khi chị dâu ta tiếp nhận gia đình này từ tay mẫu phi, đến lúc đó còn thỉnh đệ muội cũng có thể trợ giúp một hai a.”

Cầm nương nghe xong cười nhạt một tiếng, Thượng Quan mai thật đúng là không thời khắc nào mà không muốn chuồng gia chi quyền a, ừ, cũng phải, nàng đường đường là một quận chúa, nhưng chỉ là gả ột đứa con vợ kế của Giản Thân Vương, nếu lãnh hoa đường không có thể tử vị, thì cuộc hôn nhân này tuyệt đối không thể nào thành, nàng đã ủy khuất gả đi, đương nhiên là muốn tìm được lợi ích tốt nhất, cái thân phận đương gia chủ mẫu của Giản Thân Vương phủ, sợ là nàng đã sớm để ý rồi, địa vị này là tôn quý bậc nào a, so với một quận chúa nhỏ nhỏ, thì quý khí nhiều hơn.

“Đó là tự nhiên, ta và ngươi vốn là chị em bạn dâu, trợ giúp lẫn nhau là chuyện nên làm, phụ Vương ghét nhất là huynh đệ bất hòa, chị em dâu mâu thuẫn.”

“Vợ Tiểu đình, nói đi, muốn xử trí Vương ma ma như thế nào.” Lưu di nương cũng không muốn nhìn Thượng Quan mai cùng Cầm Nương hai cái tỷ muội tốt tiếp tục trò chuyện nữa, nàng cũng biết hiện tại muốn hoàn toàn đem Vương ma ma bảo vệ sợ là không được, chỉ phải tìm cách, lùi một bước, tận lực bảo vệ nàng một cái mạng, và không bị bán đi rồi nói sau.

Cầm nương nghe xong liền cười nói: “Theo như Đại Cầm pháp lệnh, tham tiền bạc của công trên một trăm hai mươi lượng, sẽ lưu vong ngoài ngàn dặm, mà tham ô của công hơn một ngàn lượng, dùng hình phạt treo cổ ngay tại chỗ, di nương cũng nói, Vương ma ma là vú nuôi, đối với mẫu phi cũng được cho là có ân nuôi dưỡng, hay cứ như vậy đi, Cầm Nương cũng không đem nàng giao quan phủ, cứ theo như gia quy mà xử trí a.”

Lưu di nương nghe Cẩm Nương nói quanh co một hồi, thì những câu trước kia tất cả đều là nói nhảm, Vương ma ma vốn đã ký văn tự bán đứt làm nô tỳ, nơi nào mà cần đến đưa đi quan phủ, đương nhiên là phải theo như gia quy xử trí, vừa muốn đồng ý, thì đột nhiên tự giựt mình tỉnh lại, Vương ma ma thật sự là hành vi phạm tội trọng đại, ntheo như gia quy xử trí thì chính là dùng loạn côn đánh chết a, cái Tôn Cẩm Nương này, nói vài câu đánh lạc hướng làm ình bị u mê, thật đáng giận.

Lưu di nương vòng vo tròn mắt mấy vòng, đôi mi thanh tú nhúu chặt nói nói: “Vợ của Tiểu đình, trừng phạt nhỏ là được rồi a, nàng cũng đã lớn tuổi như vậy, cánh tay lại bị thương, cũng sẽ chịu không được hành hạ quá lớn, cái kia... Người cũng đã nói , nếu nàng thật sự xảy ra chuyện khi, lúc vương phi trở về, sợ là sẽ thương tâm, người không phải rất hiếu kính với vương phi sao? Cũng không thể làm cho nàng lo thêm a.”

Cẩm nương nghe xong liền mắng ở trong lòng, muốn cầu tình thì cầu tình đi, còn kéo vương phi ra lấy cớ làm gì vậy, nghe thấy đã chán ghét, các người không nên để cho vương phi thêm lo, trong phủ này thái bình khi nào.

“Như vậy a, vậy phải quản kỹ chuyện này.” Cẩm nương kéo dài âm, khẩu khí giống như có chút buông lỏng, quay đầu lại hỏi Ngọc Bích: “Ngọc Bích, theo như gia quy, Vương ma ma âm thầm tham nhiều ngân lượng như vậy, lại mưu hại chủ tử, hẳn nên định hành vi phạm tội gì a.”

Trong tay Ngọc Bích chính đang cầm gia pháp huấn giới, tiện tay mở ra, rồi nói: “Hồi nhị thiếu phu nhân, hẳn là loạn côn đánh chết, thì thể ném vào bãi tha ma, không được nhập liệm.”

Vương ma ma nghe xong liền khẽ nâng đầu, con mắt sắc bén nhìn hướng Ngọc Bích, Ngọc Bích làm như không phát hiện, huấn giới trong tay khéo lại, tỉnh táo đứng ở bên người Cẩm Nương, một bộ dạng như thiên lôi sai đâu đánh đó của Cẩm Nương.

Lưu di nương nghe được thì liên tục ho nhẹ, đối với Cẩm Nương nói: “A nha, vợ tiểu đình, cái này có thể không được, người ngàn vạn lần đừng như vậy a, người chết thì không thể sống lại, một khi thực sự đánh chết Vương ma ma, khi vương phi trở về người làm sao giao phó, bất quá niệm tình nàng già cả, người giáng chức là được, làm cho nàng không phát huy tính ác nữa, làm gì mà phải ra tay độc ác giết nàng làm chi, coi như là niệm tình nhiều năm ân nghĩa chủ tử với vương phi đi.”

Cẩm nương vừa để xuống chén trà, hừ lạnh một tiếng nói: “Di nương, nàng chính là đầu đảng tội ác, trong viện này những người bị liên quan đến có hai mươi mấy người , nếu như ta buông tha nàng, thì làm đối với người khác thì hành khiển trách được, làm sao có thể dùng lý phục người, mọi người đều có con mắt, ngài không nên ép ta làm việc lấy tư chế công, ta đã một lòng điều tra, thì phải tra đến cùng, tuyệt không qua loa.”

Lưu di nương nghe giọng nói của nàng quyết tuyệt, liền lại trì hoãn nói: “Những người này nha, người xử trí là được, nhưng Vương ma ma thì người nhất định phải giữ lại cho nàng một tánh mạng, ngàn vạn lần không thể xằng bậy, ta đây cũng là vì tốt cho người, người tuổi còn trẻ, có rất nhiều chuyện suy nghĩ không chu toàn, vương phi không có ở đây, trong phủ ngoại trừ lão phu nhân, thì ta là một trưởng bối, ta không thể trơ mắt nhìn người phạm sai lầm a.”

“Chỉ cần giữ lại cho nàng một mạng là được sao? Vậy những người khác có phải theo như gia quy xử trí hay không?” Cẩm nương nghe xong thì nhân tiện nói.

“Giữ cho nàng một cái tánh mạng a, những người khác, ai, người cũng đừng phạt quá mức là được.” Lưu di nương nghe giọng nói của nàng đã buông lỏng , nên bận rộn tiếp lời nói.

Cẩm nương đúng là muốn nàng nói những lời này, Lưu di nương nói đúng, kỳ thật Vương ma ma đã già nua, nếu như thật thế, lại không có người giúp đỡ, thì nàng ta cũng không có tác dụng quá lớn, đều Cẩm Nương muốn nhất chính là thanh lý tay chân cùng đồng đảng của Vương ma ma ở trong nội viện, chỉ cần chặt đứt đồng đảng của nàng, đưa tất cả thân tộc của nàng đều xử trí, thì Vương ma ma cũng chỉ có thể biến thành thứ bỏ đi.

“Vậy được rồi, khó được lúc di nương van cầu ta, ta liền cố gắng đáp ứng, chỉ là tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, trước tiên đem Vương ma ma mang xuống đánh mười gậy rồi nói sau.”

Mười gậy? Cho dù không cần mệnh của Vương ma ma, sợ cũng chỉ còn lại nửa cái mạng thôi, Lưu di nương còn muốn cầu xin tiếp, Cẩm Nương đã cao giọng nói: “Người tới, đem Vương ma ma mang xuống trước.”

Cẩm nương nói xong, vẫn không quên quay đầu hỏi Thượng Quan mai, “Chị dâu người thấy như vậy có được không?”

Thượng Quan mai bộ dạng sao cũng được, gật đầu nói: “Đệ muội khoan dung, ta nghĩ khi mẫu phi trở về thì không thương tâm mới đúng.”

Đánh mười gậy mà vẫn chỉ là đánh rồi nói sau, khiến Lưu di nương tức giận đến tay đều run lên, Tôn Cẩm Nương này cũng quá không biết điều rồi, khuyên can mãi cũng không chịu nhả ra, mà Thượng Quan mai hôm nay cũng không biết ăn nhằm cái gì, mà cương quyết không chịu giúp nàng, nhất thời vô kế khả thi, chỉ có thể trơ mắt nhìn Vương ma ma bị bắt đi ra ngoài.

Nàng liền nói tiếp với cẩm nương lời chưa nói xong: “Vợ Tiểu đình, đánh thì cho có thôi, mười gậy mà thật đánh xuống sợ là nàng sẽ phải bị mất nửa cái mạng đi, người dù sao cũng phải có lòng khoan dung a.”

Cẩm nương rất nghiêm túc nhìn xem Lưu di nương nói: “Không được, cái Vương ma ma quá mức đáng giận, từ nay về sau có thể ở lại trong nội viện mẫu phi quản sự hay không cũng không biết được, nếu không đánh nàng, ai biết được nàng ta có trí nhớ tốt hay không a.”

Nói xong, lại nghiêm mặt dò xét một lần đám nô bộc trong phòng, thanh âm lạnh lùng tỏa ra cổ uy nghiêm: “Hạ cấp nhất đẳng quản sự của Vương ma ma, từ nay về sau sẽ đến phòng giặt quần áo để làm việc, xử phạt như thế đối với tội của Vương ma ma mà nói, đã là nhẹ nhất, nếu không phải nể tình nàng là vú nuôi của mẫu phi phân, bản thiếu phu nhân nhất định sẽ theo như gia quy xử trí.”

Nàng nhàn nhạt nói mấy câu, lại mang theo cổ áp lực vô hình, khiến cho tất cả bọn nô bộc trong phòng đều thấp đầu, tuy là tiếc nuối Vương ma ma không chết, nhưng dù sao nàng cũng đã không thể ở trong nội viện vương phi một tay che trời, vừa nghĩ tới trước kia gặp ai nàng cũng một bộ dạng cao cao tại thượng, trong mắt ngay cả các chủ tử cũng chưa chắc đã để vào mắt, từ nay về sau lại phải đến phòng giặt quần áo làm việc, nên không khỏi khiến cho trên mặt mọi người chứa ý cười hả hê.

Mà ngay cả Thượng Quan mai cũng bị quyết định của Cẩm Nương làm cho ngơ ngẩn, nàng như thế nào cũng không nghĩ tới Cẩm Nương lại đem Vương ma ma giáng chức đến phòng giặt quần áo, Vương mục mục đã sống ở trong phủ nhiều năm, thân phận còn vượt hơn cả chủ tử bình thường, nhưng hôm nay lại đem nàng đánh vào tầng dưới chót nhất, đây không phải là so với lấy mạng của nàng càng thêm tàn nhẫn sao?

“Bất quá, thân tộc của Vương gia thì dù chỉ một người cũng không thể dễ dãi, Ngọc Bích, đem chín người có hành vi phạm tội trọng đại, tất cả đều kéo ra ngoài đánh năm mươi gậy, nếu còn sống, thì liền bán cùng với người khác, còn chịu không được, thì toàn bộ đưa đến bãi tha ma đi.” Những người này, ngày bình thường vô cùng thống nhất một trận chiến với Vương ma ma, tại trước mặt đám nô bộc cũng rất tác uy tác phúc, mà đáng hận nhất chính là, các nàng như biến thành lỗ tai, con mắt, còn có cái miệng của Vương ma ma, mà Vương ma ma là người chấp hành âm mưu quỷ kế, chỉ có loại trừ đi các nàng, thì trong sân vương phi mới chân chính là sạch sẽ.

Lưu di nương nghe lời nói này trên mặt giặt giặt liên tục, Cẩm Nương một chiêu này chẳng khác nào đem quân cờ Vương ma ma triệt để hủy diệt, chính mình hao tổn tâm cơ lâu vậy, nhưng lại bị nàng liếc một cái là khám phá...

“Không, nhị thiếu phu nhân, không cần phải đánh nô tỳ, nô tỳ có chuyện quan trọng bẩm báo, nô tỳ muốn lấy công chuộc tội.” Trong đám người bị kéo ra đánh có Lưu bà tử, nàng vừa nghe muốn phạt nàng năm mươi đại bản, thì hồn đã bay lên trời, mạnh mẽ từ trong đám người bò đi ra, lớn tiếng hét chói tai.

Cẩm nương vừa nghe, khóe miệng không khỏi vểnh lên, quả nhiên sẽ có người gánh không được, muốn phản bội a, đang muốn lên tiếng, thì chợt nghe Lưu di nương quát lớn: “Người cái lão già này, sự tình đều đã phạm vào, còn muốn cầu chuyện gì, không phải là năm mươi đại bản sao? Nếu chịu nổi, thì cái mạng già này của người còn cứu chữa, gánh không được, chết thì chết, cần gì phải liên lụy đến thân nhân của mình.”

Lưu di nương nói bóng nói gió ám chỉ, Lưu bà tử cũng có nhi tử có khuê nữ trong phủ, đương nhiên, trong hai mươi mấy người này, Lưu di nương mang chuyện đó ra uy hiếp Lưu bà tử, nếu như nàng dám hô ngôn

loạn ngữ, Lưu di nương sẽ đổi với con gái của nàng ra tay.

Lưu bà tử nghe ra ý tứ lời này, thì nhất thời bị hù dọa, hoảng sợ nhìn xem Lưu di nương, trong mắt lộ ra vẻ thống khổ.

Cầm nương thấy thế liền đứng dậy, đi đến bên người Lưu bà tử chậm rãi dạo qua một vòng nói: “Lưu bà tử, nói thử xem, ngươi có bao nhiêu đứa con trai con gái?”

Lưu bà tử nghe được sững sờ, còn chưa nói ra lời, thì ở chính giữa hai mươi mấy người đã chạy ra ba người, trong đám người có tiểu nha đầu lúc trước ở tại cửa ra vào chạy trước muốn đi đưa tin, các nàng quỵ bò tới chung quanh Lưu bà tử, kinh hoàng luống cuống đối với Lưu bà tử bi thiết gọi: “Nương.” Xem ra, mấy người bọn họ cũng đã nghe hiểu ý tứ của Lưu di nương, đang cầu khẩn Lưu bà tử.

Cầm nương khoe miệng hàm chứa ý cười nhẹ nhàng, đối với Lưu bà tử nói: “Tha cho ngươi cũng có thể, nhưng ngươi cần phải nhớ rõ lời nói của ngươi vừa rồi, nếu như có nửa câu nói dối, thì liền lập tức đem con của ngươi dẫu của ngươi kéo ra ngoài cửa loạn côn đánh chết, nhưng nếu như ngươi thiệt tình ăn năn, thì bản thiếu phu nhân liền thưởng cho các nàng một miếng cơm ăn, quyết định như thế nào, ngươi hãy tự suy nghĩ kỹ a.”

Lưu di nương vừa nghe xong thì muốn tức điên, Tôn Cầm Nương quá mức ngoan độc cùng cuồng vọng, thật không ngờ dám trần trụi uy hiếp cùng lợi dụng Lưu bà tử, cái này, chỉ sợ lão bà tử này nhất định sẽ phản bội, trong nội tâm nàng liền trở nên hoảng loạn bất an, nếu cứ tiếp tục, tất nhiên có không ít chuyện sẽ bị xóc lên... Nhưng mà nhất thời bán hội lại tìm không ra biện pháp cấp cứu...

Lưu bà tử nghe xong thì trên mặt càng kinh hoảng, run rẩy nói ra: “Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ thiệt lòng sửa đổi, cầu nhị thiếu phu nhân buông tha người nhà nô tỳ a, nô tỳ từ nay về sau sau nhất định hối cải để làm người mới.”

Cầm nương nghe xong nhân tiện nói: “Tốt lắm, ngươi không cần lải nhải, có chuyện gì cứ bẩm báo với bản thiếu phu nhân? Đang ở trước mặt mọi người mặt, cùng nhau nói a, bản thiếu phu nhân hiện tại muốn nhìn thành ý ăn năn của ngươi a.”

Lưu bà tử vừa nghe, liền liếc mắt nhìn Lưu di nương, thấy trong mắt nàng đầy âm lệ hàn quang, trong nội tâm co rúm lại một chút, nhất thời lại lộ vẻ do dự.

“Nhược ngươi lòng dạ xảo trá, bản thiếu phu nhân cũng sẽ không chỉ đánh ngươi năm mươi đại bản thôi, mà còn đem già trẻ lớn bé trong nhà ngươi cùng nhau loạn côn đánh chết, bản thiếu phu nhân hận nhất là người xảo trá lại bất tín, Lưu bà tử, có chuyện thì nói mau, tính nhẫn nại của bản thiếu phu nhân không nhiều.” Cầm nương thoáng cái liền nhìn ra Lưu bà tử bần khoản, cười lạnh nói, buồn cười cho những người này, họ nghĩ rằng còn có quân cờ nào có thể cùng nàng mặc cả trả giá sao? Lắm trận mà lần nữa quay đầu giáo, nàng vô cùng xem thường nhất là hạng người như Lưu bà tử vậy.

Lưu bà tử vừa nghe, đã không dám chần chờ nữa, mở miệng nói ra: “Nhị thiếu phu nhân, kỳ thật, Vương ma ma nàng... Nàng là tâm phúc của Lưu di nương, ngoài sáng là vú nuôi của vương phi, kì thực lại nghe lệnh của Lưu di nương, trong nội viện vương phi có bất cứ chuyện gì, nàng liền sai sử những người kia đi mật báo cho Lưu di nương, năm đó, Lưu di nương làm thế nào mà tiến vào Vương phủ... Vương ma ma cũng mất không ít công phu...”

“Ngươi cầm mồm, còn nói hươu nói vượn nữa ta xé nát ngươi.” Lưu di nương nghe được sắp tức đến ngất đi, thoáng cái liền vọt tới trước mặt Lưu bà tử, một cước hướng Lưu bà tử đá tới.

Cầm nương giận dữ, đối với bà tử hành hình đứng bên cạnh nói: “Giữ chặt Lưu di nương, đừng làm cho nàng tức giận đến trúng gió sẽ không tốt.”

Sắc mặt Thượng Quan mai lúc này cũng cực kỳ phức tạp, nàng vào phủ không bao lâu liền cảm giác Lưu di nương rất có thủ đoạn, chỉ là chưa thấy nàng ta thi triển như thế nào thôi, hôm nay xem ra, Lưu di nương thật đúng là thủ đoạn âm hiểm, tâm cơ thâm trầm cực kỳ a, thậm chí ngay cả người thân đắc lực nhất bên người vương phi đều bị nàng đón mua, vậy thì còn có chuyện gì là nàng làm không được? Nhất thời bản thân lại cảm thấy sợ, may mắn mình là con dâu của Lưu di nương, bằng không, thái độ của mình trước kia

đối với nàng nhiều lần khinh thường, cũng không chịu xem nàng là mẹ chồng, thì với thủ đoạn của nàng, chỉ sợ mình cũng bị đâm sau lưng không biết bao nhiêu lần rồi.

Có hai cái bà tử thân thể khỏe mạnh đi ra đem Lưu di nương ngăn chặn, Lưu di nương hô to kêu lớn lên, giống như bị điên mất: “Tôn cấm nương người to gan lắm, cũng dám đối với ta vô lễ? Bản phi dù sao cũng là kim chi ngọc diệp, có phẩm cấp, người chỉ là một cái dân phụ cũng dám ra tay với bản phi? Bản phi muốn tới chỗ Hoàng Hậu nương nương tố cáo người.”

Cấm nương cũng không có nghĩ tới chuyện này, chính mình xác thực là không có Cáo Mệnh cùng phong hàm, mà Lưu di nương bởi vì Lãnh Hoa Đường cho nên được phong làm Giản Thân Vương trắc phi, xác thực là có phẩm cấp...

“Cáo Mệnh sao? Người dám đối với nương tử của ta la to nữa, bản thiếu gia sẽ đập chết cái trắc phi người.” Một bên Lãnh Hoa Đình lại đưa tay ra tìm gì đó, Lưu di nương vừa nghe thấy, khí thể liền yếu đi, đừng nói là trắc phi, cho dù nàng hôm nay là vương phi, nhưng đối với Ma Vương Lãnh Hoa Đình này, nàng vẫn rất sợ hãi a, nếu hấn thật ra tay đập chết chính mình, sợ là Vương Gia cũng sẽ không làm gì đối với hấn, chính là Hoàng thượng cũng là đối với hấn khoan dung cực kỳ.

Xem ra, bản thân tướng công thật là có tác dụng Định Hải thần châm, có hấn ở đây, trong nội tâm Cấm Nương nắm chắc nhiều hơn, một bên bề bộn khuyên Lãnh Hoa Đình người giận, rồi hướng Lưu di nương nói: “Di nương, người tuy là trắc phi, nhưng phải được phụ vương thừa nhận mới được, trắc phi này của ngài đã được phong nhiều năm rồi, nhưng mà toàn bộ trên dưới quý phủ đều gọi ngài là di nương, xem ra, trong lòng phụ vương vẫn đem ngài xem là một nô tỳ a, a ai ai, ngài vẫn còn bị cấm túc đó, nhanh chóng quay về viện đi, đừng để một phụ vương biết được sẽ sinh khí nữa.”

Lưu di nương nghe được thì mắt bốc lửa lên, nếu như ánh mắt có thể giết người, sợ là nàng đã sớm dùng mắt đem Cấm Nương Lãng Trì rồi.

Cấm nương chẳng muốn lại nhìn nàng nữa, vung tay lên, hai bà tử liền đem nàng dìu trở về.

Thượng Quan mai nhìn thấy hết thấy mà ngơ ngẩn không có hoàn hồn, đầu óc một mực tê tê, không biết phải như thế nào ứng đối mới tốt, lúc này thấy Lưu di nương bị mang đi, nàng liền nghĩ muốn giúp đỡ Lưu di nương hay không...

“Đệ muội...” Thượng Quan mai do dự kêu một tiếng Cấm Nương.

Cấm nương ngắt lời nói: “Chị dâu ngày bình thường cũng rất thiện tâm thực thành, hôm nay có thể thấy rõ rất nhiều sự tình, thì cần phải nhìn nhiều, suy nghĩ nhiều một chút, có một số việc nếu là không hợp lý, thì nhất định là có mờ ám, trong phủ này từ trên xuống dưới, người không sạch sẽ nhiều lắm, ta hôm nay bắt quả là giúp người thanh lý mà thôi, tương lai chuồng phủ chi quyền vẫn sẽ rơi vào trên tay người, như bên cạnh người tất cả đều là người hai mặt, thì đương gia chủ mẫu người sợ cũng sẽ bị mất quyền lực, bị người đùa bỡn trong bàn tay mà không biết.”

Thượng Quan mai nghe được trong nội tâm rung mình, lời này của Cấm Nương nói rất đúng, chính mình cũng coi như thông tuệ, nhưng hôm nay xem ra, so với Lưu di nương cùng Tôn Cấm Nương vẫn còn kém xa, trước kia tại nhà mẹ để có cha mẹ tỷ tỷ che chở, cũng không có chịu quá nhiều khổ sở, hôm nay vào Vương phủ mới nhìn rõ, trong nhà cao cửa rộng chỗ nào cũng nhìn thấy cơ quan hố bẫy, hơi đi sai bước nhầm, liền sẽ bị người ám hại, còn nữa, nàng đối với việc Vương ma ma vì sao phải trung với Lưu di nương rất là hiếu kỳ, nghe Lưu bà tử nói lời đó, tựa hồ Lưu di nương được tiến vào Vương phủ là dùng thủ đoạn mới được, cũng phải, nàng một cái ngoại thất chi nữ, thì dựa vào cái gì mà có thể gả cho Giản Thân Vương làm tiểu thiếp, mà còn có thể sinh hạ thứ Trường Tử? Cái này thật đúng là một đám sương mù a.

Nghĩ như thế, nàng liền lại trầm mặc lại, ánh mắt bình tĩnh xem Cấm Nương làm như thế nào tiếp tục tra hỏi.

Lưu di nương vừa đi, Lưu bà tử lá gan càng lớn hơn, đối với cấm nương nói ra: “Năm đó, Lưu di nương chỉ là một cái ngoại thất chi nữ của quốc công gia, vương phi mới là nhị tiểu thư đứng đầu của quốc công phủ, Vương Gia không biết ở nơi nào gặp qua vương phi, vừa gặp đã thương, lập tức thỉnh bà mới đi quốc công phủ cầu hôn, nhưng mà... Về sau lại không biết Ngọc di nương làm như thế nào đùa giỡn thủ đoạn... Những cái này Vương ma ma biết rõ ràng nhất, nhiều lần trắc trở, vương phi vẫn gả vào được, lại không biết... Ai,

Vương Gia nguyên là không chịu để cho Lưu di nương vào cửa, ... Những chuyện sau này, nô tỳ cũng không biết tí mảy, nô tỳ chỉ biết là, chị họ của Vương ma ma nguyên là vú nuôi của Lưu di nương, năm đó lúc Lưu di nương còn không có vào phủ, chị họ của Vương ma ma không biết làm sao liền bị một trận bệnh nặng, Lưu di nương hao hết tâm lực cũng không có chữa hết, liền sai người đi tìm Vương ma ma, Vương ma ma có cầu qua vương phi, nhưng cũng chẳng biết tại sao, vương phi lại không đưa tay giúp đỡ, sau khi tỳ tỳ nàng chết đi, Vương ma ma bởi vì vậy liền hận vương phi, mà Lưu di nương thì nhân cơ hội đó đón mua Vương ma ma...”

Lưu bà tử từ từ cạc cạc nửa ngày, nói đến chỗ quan trọng liền lấp bắp lướt qua, bắt quá, Cẩm Nương cũng cuối cùng cũng nghe hiểu một ít, chính là Lưu di nương cùng vương phi xác thực là thân tỷ muội, chỉ là cùng cha khác mẹ mà thôi, năm đó, Vương Gia đối với vương phi vừa gặp đã thương, nhưng không biết Lưu di nương đã ở giữa họ giở trò gì, mà có thể chen một chân vào giữa vương phi cùng Vương Gia, riêng Vương ma ma bởi vì vương phi không cứu trợ được tỷ tỷ nàng mà sinh ra oán hận, liền phản bội vương phi, ai ai, thật đúng là rất loạn... Trách không được Lãnh Hoa Đường so với Lãnh Hoa Đình còn lớn hơn, ai ngờ năm đó lại có một đoạn nghiệt duyên như thế, thật sự có lý đều nói không rõ, việc này chắc còn phải chậm rãi đi thăm dò, mà Vương ma ma người này, hiện tại tuyệt đối không thể chết được, theo lời Lưu bà tử nói, thì trong lòng Vương ma ma tất nhiên còn cất giấu rất nhiều bí mật, cái này chắc phải đợi vương phi trở về đích thân điều tra rõ mới tốt, mình chỉ là con dâu, cũng không tiện ở trước mặt mọi người đi thám thính chuyện riêng năm đó của trưởng bối, như vậy thì quá không thích hợp.

“Tốt, những lời này của người còn có chút tác dụng, cũng đủ để chứng minh người thật có lòng ăn năn, như vậy đi, giảm bốn mươi đại bản cho người, cũng không đem một nhà bán của người đi bán, chỉ gửi đến ở thôn trang nông thôn, người có chịu phục không?” Cẩm nương nghe xong, liền đối với Lưu bà tử nói.

Vương ma ma lúc này bị đánh mười đại bản xong, vừa lúc bị kéo tiến vào, nghe Cẩm Nương nói thế, nàng kinh ngạc nhìn thoáng qua Lưu bà tử, Lưu bà tử lập tức quay đầu đi không dám nhìn nàng, trong nội tâm Vương ma ma rùng mình, trách mắng: “Người... Người đã nói những thứ gì? Người đã bán đúng ta?”

Lưu bà tử nghe xong thì nhân tiện nói: “Là do người hồ đồ, ta đã sớm khuyên qua người không cần cầu kết với bên kia, người không nghe, xem đi, một đại gia đình liền bị người liên lụy, ta bắt quá chỉ vì tự bảo vệ mình mà thôi, người đã làm cái gì, trong lòng người tự hiểu rõ, chờ vương phi trở về, nhìn xem người như thế nào giao phó a.”

Vương muội vừa bị đánh đại bản, hiện tại lại nghe Lưu bà tử nói như vậy, thì trong lòng biết đại nạn còn đang ở phía sau, kinh hoàng quá độ, mắt trợn trắng một cái, liền hôn mê bất tỉnh.

Nàng con dâu Vương Trương thị nóng nảy bỏ qua, muốn đem nàng nâng dậy, nhưng cũng bị dọa đến toàn thân không còn chút sức lực nào, hôm nay nhị thiếu phu thân tuy là chỉ xử trí người nhà Vương thị trong nội viện vương phi, nhưng Vương ma ma là nhân vật chính, mà bản thân mình chỉ sợ cũng khó có thể vượt qua, Lưu di nương còn có thể tự bảo vệ mình hay không vẫn là chưa biết, cái này... Cái này phải làm như thế nào mới đúng a, chẳng lẽ cũng như mợ vậy...

Trong nội tâm nàng cũng bắt đầu đánh bả cừu chương, mong muốn tìm được một cơ hội trong lúc này đến bên cạnh nhị thiếu phu nhân dâng tặng thành ý mới tốt.

Cẩm nương như sấm chớp vũ bão đem một đám người Vương thị nhà tất cả đều xử trí, chỉ chừa Vương ma ma cùng một nhà Lưu bà tử giam lại ở trong phủ, cũng sai Lãnh Khiêm điều ra ám vệ âm thầm trông coi, chỉ sợ có người đối với các nàng tiếng hành diệt khẩu, hôm nay sẽ chờ Vương Gia cùng vương phi chính mình trở về để thẩm vấn Vương ma ma.

Thượng Quan Mai ngày ấy thần sắc mê mang trở về viện của mình, hiếm thấy là nhị thái thái từ đầu đến cuối cũng không tới can thiệp, nhưng trong nội tâm Cẩm Nương vẫn bất an, nhị thái thái hiện tại sợ là óc còn không mang nổi mình óc, nghe nói hai ngày trước nàng bị trúng độc, sợ đúng là mấy món ăn mình dạy Yên nhi nổi lên tác dụng, cho nên, phải ở trong nội viện của mình thanh lý môn hộ, nhất thời nàng lại bắt đầu lo lắng ột nhà của Yên nhi, cũng không biết nhị thái thái có thể phát hiện là Yên nhi động tay chân hay không.

Nghĩ như thế, Cẩm Nương liền dẫn Tứ Nhi đi đến nội viện của thể tử phi.

Thương thế của Lãnh hoa đường đã lành lại rất nhanh, hần rời khỏi giường liền đi đến trong sân Lưu di nương, lúc Cẩm Nương đi gặp thế tử phi, hần vừa vận không có ở đó.

Thượng Quan mai đối với việc Cẩm Nương đến rất là ngoài ý muốn, nhưng trên mặt vẫn cười đem Cẩm Nương nghênh vào trong sảnh, “Muội muội hôm nay chính là người bận rộn, trong phủ ăn mặc chi phí đều là người trông coi, như thế nào có thời gian đến chỗ chị dâu, chị dâu là người rảnh rỗi, người nếu có chuyện cần, chỉ cần sai người đến nói một tiếng là được, làm gì mà phải tự mình tới đây chứ.”

Cẩm nương nghe trong lời nói của nàng có gai, nhưng làm bộ lơ đãng, cười cười nói: “Chị dâu chính là thế tử phi, thân phận có thể so với Cẩm Nương ta tôn quý nhiều lắm, Cẩm Nương cho dù có bề bộn cũng không dám xem thường chị dâu a.”

Lời nói này làm trong lòng Thượng Quan mai coi như là dễ chịu, liền bảo Thị Thù đi pha trà đến, hai người lại nói chuyện tào lao vài câu, sau đó Cẩm Nương liền giống như vô tình hữu ý mà sệt sịt cái mũi, vừa cười vừa nói: “Trên người Chị dâu thơm quá, không biết là dùng loại Huân trà hương nào?”

Thượng Quan mai nghe xong thì ưu nhã nâng lên tay áo cũng ngửi ngửi nói: “Rất thơm sao? Trước đó vài ngày nhị thẩm tử đưa một ít hộp hương đến, ta ngửi xong cảm thấy tốt, liền để cho người ta đốt, đệ muội không có sao?”

Cẩm nương nghe xong khoe miệng vui vẻ càng sâu, thở dài nói: “Nhị thẩm tử rất có lòng tốt, cũng đưa ta một hộp, chẳng qua ta đối với huân hương mãi cảm cực kỳ, chẳng biết tại sao, ngửi một cái liền chẳng váng đầu, cho nên không dùng, huân hương này của đại tẩu cũng là Tang liên bạc hà sao? Sao ta ngửi thấy có chút không giống với hộp của ta.”

Thượng Quan mai nghe xong liền cau lại mi, lại ngửi ngửi ống tay áo của mình, kỳ quái nói: “Cũng là Tang liên bạc hà a, như thế nào mùi thơm lại không giống chứ? Không thể a, được chế cùng một loại hương danh, thì mùi thơm hẳn cũng giống nhau mới đúng a.”

Cẩm nương nghe thì vui vẻ càng sâu, liền thuận miệng nói ra: “Ai, có lẽ là ta ngửi sai rồi a, a, đại tẩu, người vào cửa so với ta sớm hơn, có một số việc nên dạy cho ta nhiều mới được, ta lại là người thành thực như đầu gỗ, ngày bình thường có nơi nào ta làm không thỏa đáng, người nên chỉ điểm nhiều hơn mới đúng, chúng ta chính là thân nhân, nói như thế nào, thì so với hai phủ bên kia, vẫn thân hơn nhiều lắm, người nói xem đúng không?”

Cẩm nương lời nói này nói đến không đầu không đuôi, làm Thượng Quan mai nghe tựa hồ hồ đồ, bất quá, nghe Cẩm Nương nói thế coi như thành khẩn, cũng cười cười nói: “Đó là tự nhiên, dù thế nào, chỉ có chúng ta mới là Vương Gia đứng đắn con dâu, bọn họ, bất quá chỉ là chi thứ thôi.”

Cẩm nương nghe xong làm như giận dữ nói: “Ai, không biết đại tẩu đã biết chưa, trong phòng Tam đệ có một cái nha đầu đã có mang, nhị thẩm tử đang định để cho nha đầu kia sinh hạ... Chẳng qua, là không thu phòng a, nghe nói, muốn cùng Uyển quận chúa của Trữ Vương phủ thành hôn, sợ Uyển quận chúa không chấp nhận, cho nên... Ai, người nói xen, cả Vương phủ rộng lớn của chúng ta, làm sao lại nhường đông trong phủ có cái trưởng tôn trước?”

Lời này chính đâm chọt vào chỗ đau của Thượng Quan mai, nàng vẫn một mực vì chuyện không thể mang thai mà quẫn quýt, nhưng lời này của Cẩm Nương nàng cũng coi như nghe lọt được chút ít, trong nội tâm lập tức tựa nổi lên lòng nghi ngờ, đúng vậy a, vì sao cả trong phủ, chỉ có mỗi một mình Lãnh Hoa Hiên là có hậu chứ, chẳng lẽ các huynh đệ khác đều có vấn đề? Cẩm nương thì không nói, vì nàng mới vào cửa mấy tháng mà thôi, còn mình thì qua lễ mừng năm mới cũng sắp hai năm rồi, lại không có động tĩnh thì thật là không thể nào hiểu nổi a.

Cẩm nương xem sắc mặt Thượng Quan mai âm tình bất định, nghĩ đến lời của mình đã tác động đến nàng, liền tùy ý nói: “Hôm kia trương bà tử trong nội viện của ta, chồng của nàng chính là cao thủ chế hương, nàng nói ta không thể ngửi quá nhiều hương, sợ là sẽ ảnh hưởng đến sinh con, ta hôm nay liền nghe lời nàng, mấy ngày rồi trong phòng không đốt huân hương, ai, đại tẩu a, người nói xem nữ nhân chúng ta, dù thế nào thì cũng phải có khả năng này, cần phải có một trai một gái mới tốt, đúng không?”

Thượng Quan mai nghe xong tay run lên, trà trong chén trà đều đổ ra ngoài, bỗng đến nàng đem bát trà ném trên mặt đất, đầu kêu ra một tiếng, nhưng lại cố nhịn đau, gấp gấp hỏi thăm: “Còn có cái này nữa

sao? Chẳng lẽ huân hương lại có vấn đề gì?”

Cẩm nương nghe xong mang một bộ kinh hải, nhanh chóng đi đến bên người Thượng Quan mai, kéo tay của nàng nhẹ nhàng thổi thổi, đối với Thượng Quan mai nói: “Ai nha, bị phỏng rồi a, mau mau lấy ít được thoa đi.” Dừng một chút rồi lại đến gần Thượng Quan mai nói ra: “Trà hương có vấn đề hay không ta cũng không biết, bất quá, phàm là huân hương, thì phải cẩn thận dùng mới tốt, ta nha, hôm nay thấy là hương nha son nha gì gì đó, vừa ngửi thấy không đúng, liền sai người cầm lấy đi kiểm tra thực hư thế nào, ai, nhiều cẩn thận thì luôn đúng vậy, không có người che chở mình, thì mình phải nên đem bản thân coi trọng chút ít.”

Thượng Quan mai nghe được càng phát ra kinh hải, lại cảm thấy ấm áp, khó được Cẩm Nương chịu đối nàng như tri kỷ mà nhắc nhở nàng, Cẩm Nương chịu nói như thế, đích thị là hương liệu lý đã xảy ra vấn đề gì, cho nên mới đến nói với mình, mặc kệ trà hương của mình có vấn đề hay không, tấm lòng này của nàng cũng quá tốt rồi, quay ngược tay nắm chặt tay Cẩm Nương nói: “Đa tạ đệ muội, ngày mai chị dâu sẽ đến chỗ Thái Tử Phi trong nội cung, đã mấy ngày này chưa từng gặp qua tỷ tỷ, cũng không biết nàng thân thể như thế nào, hôm nay cũng đã là phụ nữ có mang, không biết thai của nàng phản ứng có nặng hay không.”

Cẩm nương nghe xong thì mặt mũi tràn đầy ý cười, “Đúng vậy a, Thái Tử Phi thật đúng là người có phúc, cái thai này đích thị là nhất cử được nam, sinh hạ trưởng tử trong phủ thái tử, như vậy thì Hoàng Hậu vị sau này ngoài nàng sẽ không còn ai, đại tẩu, khi đó, người cần phải nhiều chiều cố đệ muội ta nha.”

Nói xong, còn đối với Thượng Quan mai dí dỏm trừng mắt nhìn, một bộ dáng khờ dại rực rỡ.

Thượng Quan mai thấy vậy tâm tình cũng thư thả một ít, kéo tay của nàng ngồi cùng một chỗ, cười nói: “Người nha, vẫn nên thu lại sắc bén chút ít, hôm nay người người đắc tội cũng không ít, phải cẩn thận hơn mới tốt.”

Cẩm nương nghe được trong lòng ấm áp, vành mắt liền đỏ lên: “Ai, ta lúc đó chẳng phải là không có cách nào khác sao? Tướng công thì đi đứng không tiện, tâm tính có khi lại như đứa bé, ta mà không mạnh mẽ chống đỡ chút ít, thật đúng là trị không những kẻ tiểu nhân xấu xa kia a, mỗi ngày phải sống trong chờ đợi lo lắng, không phải trong được bị người ta động tay chân, thì cơm nước bỏ thêm được liệu khác, ai, ngày ngày trôi qua thật đúng là khổ sở.”

Thượng Quan mai nghe xong cũng thở dài: “Người có thể sống thế cũng không dễ a, ai, nhưng người so với ta cũng có chỗ tốt hơn, tuy nói nhị đệ thân thể không tiện, nhưng đối với người lại sủng ái cực kỳ, ta ... chờ phụ vương trở về, tỷ tỷ của người sẽ vào cửa, nghe nói, nàng cũng không phải là chủ tử dễ đối phó, lúc ở nhà mẹ đẻ, người cũng chịu không ít khi dễ của nàng a.”

Cẩm nương nghe xong liền gật đầu, một chút cũng không có vì mình là thân muội muội của Tôn Ngọc nương mà thiên vị, cắn răng nói: “Còn không phải thế sao? Từ nhỏ mà gặp ta liền đánh, còn hay thích đoạt đồ đặc của ta, ai, không phải ta muốn nói xấu tỷ tỷ ruột của mình, nàng a, thật đúng là cực kỳ tùy hứng làm bậy.”

Đang nói, thì Lãnh Hoa Đường từ trong phòng Lưu di nương trở lại, vẻ mặt tối tăm, nhìn thấy Cẩm Nương đang ở đây, thì khẽ giật mình, sau đó vòng vo, khẽ mỉm cười nói: “Đệ muội làm sao tới đây, không phải nói, đang bận trông coi thiết nhiều chuyện trong phủ sao?”

Cẩm nương nghe xong liền đối với hắc phúc thân thi lễ nói: “Vừa vận tướng công đã nằm ngủ, trong phủ hôm nay chuyện cũng giải quyết xong rồi, sáng mai Phụ Vương và Mẫu phi sẽ trở về, hiếm khi có được chút nhàn rỗi, nên tới thăm chị dâu.”

Lãnh Hoa Đường nghe xong liền gật đầu, xoay người đi vào nội đường, nhưng trước khi đi trong mắt hắc chợt lóe lên âm lệ khiến cho Cẩm Nương rung mình một cái, liền nhanh chóng đứng dậy cáo từ.

Cẩm nương chân trước vừa đi, chân sau Lãnh Hoa Đường đã đi ra đối với Thượng Quan mai nói: “Nữ tử này không đơn giản, nương tử cần phải đề phòng chút ít, đừng tiếp xúc nhiều nàng.”

Thượng Quan mai nghe xong liền lạnh lùng cười nói: “Lại là di nương nói với người sao, ta nói tướng công à, người vẫn nên cách di nương xa một ít a, chuyện hôm nay chỉ là sớm hay muộn mà thôi, nếu Vương ma

ma khai ra, di nương e rằng bản thân cũng khó giữ, hiếu đạo tuy là trọng yếu, nhưng cũng phải nhìn là đối với người nào, di nương thủ đoạn cũng thật lợi hại, dù sao ta cũng không thích cùng nàng ở chung một chỗ.”

Lãnh Hoa Đường nghe vậy thì nổi giận, lớn tiếng khiển trách Thượng Quan mai nói: “Người nói gì vậy, nàng dù thế nào cũng là mẹ ruột của ta, còn nữa, nàng dùng những thủ đoạn kia cũng là bắt đắc dĩ, nàng là một ngoại thất chi nữ, nếu không dùng chút ít thủ đoạn thì làm sao có địa vị như bây giờ? Không có chút ít thủ đoạn đó, tướng công của ngươi là ta hôm nay sợ cũng đã sớm không tồn tại rồi, lòng của nàng luôn hướng về của ta, ngươi... phải nên thông cảm với nàng một chút a.” Nói đến phần sau, ngữ khí lại mềm nhũn, hình như có chút ít bất đắc dĩ cùng đau thương.

Thượng Quan mai nghe xong thì ngoan ngoãn “dạ”, lãnh hoa đường liền nhu hòa đưa tay đem nàng ôm vào trong ngực, ôm lấy nàng nói: “Ta biết rõ ngươi là người hiểu lý lẽ, tâm tính lại thiện lương, chẳng qua, chúng ta cái này cũng quá mức phức tạp, ta... Lại chỉ là thân phận con vợ kế, phụ vương đối với ta như thế nào ngươi cũng thấy được, may mắn là cưới được nương tử, mới khiến cho lòng của ta có một nơi an tâm, nương tử, từ nay về sau, ngươi nên giúp đỡ ta nhiều hơn mới phải, ta... thật không thể không có ngươi.”

Một phen nói ra những lời lẽ xuất phát từ tâm can, lại tình ý liên tục, khiến lòng Thượng Quan mai đều mềm nhũn, thẹn thùng nằm ở trước ngực hắn, cảm thấy uất khí mấy ngày nay cũng tiêu tan không ít.

Một ngày buổi chiều trước khi Vương Gia cùng vương phi trở về, Thượng Quan mai đến sân nhỏ của Cẩm Nương, sắc mặt thật không dễ nhìn.

Cẩm nương đang giúp Lãnh Hoa Đình học bài, thằng nhãi này mấy ngày nay cứ quẩn quít lấy Cẩm Nương, bảo nàng đọc sách cho hắn, nói là thanh âm Cẩm Nương dễ nghe, nên muốn nghe nàng đọc, kỳ thật Cẩm Nương cũng biết ý tứ của hắn, bất quá là muốn mình có thể đọc thêm vài cuốn sách mà thôi, từ khi gã tiến vào Vương phủ, Cẩm Nương là suốt ngày tốn rất nhiều thời gian để giải quyết chuyện trong nhà, có chút cảm giác tâm lực mòn mỏi, đọc sách có thể làm cho tâm tính nàng bình hòa, trừu thần tĩnh khí, ngược lại đối với tinh thần cùng tâm tính đều có tác dụng điều tiết rất tốt.

Vừa thấy sắc mặt Thượng Quan mai, Cẩm Nương liền biết trà hương này chỉ sợ thật sự có vấn đề, bèn vội đối với Lãnh Hoa Đình đưa ánh mắt, Lãnh Hoa Đình liền liếc nàng một cái, rồi tự mình đẩy xe lăn vào nội đường.

Cẩm nương đem Thượng Quan mai nghênh đến Đông Thứ, sai người ta pha trà xong, liền đem những người đó sai đi ra ngoài.

Thượng Quan mai uống một ngụm trà xong mới nói: “Đệ muội, quả nhiên là lòng người hiểm ác a.” Nói xong, trong mắt liền lộ ra một cổ phần nộ.

Cẩm nương giả vờ cả kinh, như không quá tin tưởng mà hỏi thăm: “Chị dâu, chẳng lẽ... trong huân hương thực sự...”

“Có Lạc đích liên, sẽ khiến người ta không có chữa.” Thượng Quan mai cơ hồ là nghiêng rằng nghiêng lợi nói, hận đến con mắt đều đỏ: “Uống công ta một mực xem nàng là trưởng bối, nàng biết rõ ta yêu thích dùng hương, vừa vào cửa liền tặng cho ta cái này, đối với ta cũng cực kỳ tốt, so với mẫu phi càng như tri kỷ hợp ý, nguyên lai, lại mang lòng dạ lang sói như thế.”

Cẩm nương nghe xong liền cả kinh miệng há rất lớn, thật lâu mới hỏi: “Thật là nhị thẩm tử sao? Nàng... Nàng vì sao lại làm thế a, ta xem nhị thúc đối với đại ca rất tốt, hẳn là không giả a.”

Thượng Quan mai nghe xong ánh mắt càng phức tạp, “Nhị thúc chỉ sợ lòng dạ cũng không tinh khiết, ai biết là đánh chủ ý gì, tướng công rất là ngốc, cái gì cũng đều nghe nhị thúc cả, sợ có một ngày bị hắn lột da hủy xương đem đi bán mà cũng không biết.”

Cẩm nương nghe liền thở dài, buồn bã nói: “Ai, sợ là vì cái vị trí kia a, chị dâu ngươi nghĩ xem a, ta tướng công thì không được rồi, hôm nay đã người tàn tật, phụ vương thì chỉ còn một nhi tử là đại ca thân thể kiện toàn, nhưng nếu đại ca cùng đại tẩu xảy ra chuyện gì, thì ngược được ích lợi nhất sẽ là ai chứ? tứ đệ của nhà tam thúc thì quá trung thực, tứ thúc bên kia nhà, tất nhiên là không cần phải nói, bọn họ lại cách một tầng, không có sức cạnh tranh, ai, đại ca đại tẩu hai người thật đúng là sống trên mũi đao, thì phải cần thận mới tốt.”

Thượng Quan mai nghe xong cũng gật đầu, đối với Cẩm Nương nói ra: “Đúng vậy, đệ muội người nói rất có đạo lý, mấy ngày đầu khi người mới vừa vào cửa, nàng cũng đã ám chỉ ta hại, nói đến đồ ma ma... Ai, đệ muội, hôm nay nói sao cũng đã không có ý nghĩa, nhưng nàng thật đúng là không phải ta sai sử, chắc là nhị thẩm chính mình tìm Đồ ma ma làm ...”

Cẩm nương nghe được liền trợn mắt há hốc mồm, Thượng Quan mai này... quay đầu cũng thật nhanh a, mới biết rõ đây thôi liền lập tức kéo mình làm đồng minh, đầu óc thật đúng là không ngu ngốc, lại đem chuyện này dùng để nói Đồ ma ma, có thể nói là bình mới rượu cũ, không có ý gì, nàng giải hay không giải thích, thì mình cũng sẽ nghĩ người sau lưng là nàng, hôm nay nàng đem chân tướng, (tạm thời xem là chân tướng a) hướng chính mình nói thẳng ra, bất quá là muốn làm ình cùng hận nhị thái thái theo nàng thôi, cũng tăng thêm hận ý của mình đối với nhị thái thái, muốn cùng mình liên thủ đối phó nhị thái thái thôi, xem ra, kế sách của mình áp dụng hiệu quả thật không tệ.

“Đại tẩu, khi đó, nàng đích thị là không tiện sử dụng chiêu dùng hương đối với ta, một chiêu mà dùng nhiều lần, sợ sẽ có sơ hở, vừa vặn lại biết rõ thân thể của ta có bệnh, cho nên thuận thế ở trong được của ta động tay chân, a, đại tẩu, hai người chúng ta vì cái gì mà bị nàng bài bố chứ.” trên mặt Cẩm nương cũng mang vẻ mặt phẫn hận, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Hừ, việc này ta đã báo cáo với thái tử phi, nhất định sẽ cho nàng biết tay mới được, nghĩ rằng người khác đều là con cò của nàng sao? Đệ muội, người chờ xem kịch vui đi, nàng biết dùng quỷ kế, ta cũng không biết sao?” trong mắt Thượng Quan mai hiện lên một tia tàn nhẫn, trầm giọng đối với Cẩm Nương nói ra.

“Ừ, đại tẩu, người cứ mạnh tay làm đi, ta ở một bên cổ vũ cho người.” Cẩm nương nghe xong liền cao hứng nói.

Thượng Quan mai nghe xong thì cả cười, đưa tay chọc lấy hạ trán cẩm nương, sáng giọng: “Người cũng là người tinh quái, sáng nay ta đi đến chỗ Thái Tử Phi, Thái Tử Phi còn nói về người, nói người quả thật có chút kiến thức mới, bảo ta cùng người kết giao, cách đám tiểu nhân âm hiểm xa một ít...” Nói xong, lại có chút ít không được tự nhiên mà đỏ mặt, ngại ngùng nhìn xem Cẩm Nương nói: “Trước kia, ta cũng là bị người ta lừa đảo, nên có một số việc đối với đệ muội người quá đáng, nhưng đệ muội người nhất định phải tin tưởng, ta tuyệt đối không có dùng kế hại qua người, hôm nay... Người lấy ơn báo oán, không so đo chi đâu, chịu xuất phát từ nội tâm đối xử với ta, chuyện này, chị dâu ta nhớ kỹ, từ nay về sau, ở trong phủ, có thể giúp được gì, thì người cứ nói cùng chị dâu là được.”

Nói xong cũng không đợi Cẩm Nương nói cái gì nữa, lại tiếp: “Thái Tử Phi sai ta tới hỏi người, khi nào có rảnh thì đến chỗ của nàng ngồi một chút.”

98. Chương 98

Cẩm nương nghe xong cũng rất là cảm động, kéo Thượng Quan mai tay nói: “Có cảm tình thật tốt, Cẩm Nương từ nhỏ ở nhà là một người số khổ, không có người thương không có người yêu, hôm nay có lời này của chị dâu, cũng là lời nói đáy lòng Cẩm Nương trong lúc, hai người chúng ta từ nay về sau nên hai bên cùng ủng hộ, nhất định không thể để cho những kẻ tiểu nhân bỉ ổi kia thực hiện được gian kế lần nữa.”

Thượng Quan mai vỗ vỗ tay của nàng nói: “Ừ, từ nay về sau, chị dâu ta sẽ thương người, đợi Phụ Vương cùng Mẫu phi trở lại, người không phải sẽ rảnh rồi sao, chúng ta liền cùng nhau đến chỗ Thái Tử Phi, tỷ tỷ này của ta cũng là người sáng khoái, người đi qua đó nhiều hơn, thì sẽ biết.”

Cẩm nương nghe xong thì nhanh chóng khẽ gật đầu.

Hai người còn nói một chút chuyện nữa, nhưng tâm thần Thượng Quan mai như là có chút không tập trung, Cẩm Nương liền hỏi: “Chị dâu còn có việc khó xử sao?”

Thượng Quan mai cười khổ nói: “Ai, những ngày này di nương cứ ở trong phòng than thở, tướng công nhìn thấy vậy cũng phiền muộn, hẳn tâm tình không tốt, ta cũng khó chịu, kỳ thật, nhiều sự việc đều đã là quá

khứ, nhiều năm như vậy rồi, có truy cứu tiếp cũng không có ý nghĩa gì, đệ muội, người nha, không nên quá tích cực như vậy đi.”

Nguyên lai vẫn là đảm nhận vai thuyết khách, trách không được ngay từ đầu liền kéo gần quan hệ của hai người, đem nói đến tốt đẹp, vì không thể đề cập thẳng vấn đề từ đầu nên mới quanh co, nguyên lai là khiến mình mềm lòng, không tiện nói lời chối từ nàng.

Cầm nương nghe xong liền nhú mi, một bộ dạng rất khó xử: “Ai, ai nói không phải chứ, mấy việc này đều là chuyện của các trưởng bối, chúng ta làm tiểu bối, đừng nói là quản, ngay cả nghe ngóng cũng không nên, ta chỉ tình cờ mà tra ra được chuyện này thôi, nhưng hiện tại cũng không dám lộn xộn với những người kia, hôm nay ta đem Vương ma ma tạm thời giam lại, cũng mời đại phu đến trị thương thể trên người nàng, chỉ đợi ngày mai mẫu phi trở về để tự mình xử trí.”

Một câu, đẩy được xảo diệu lại sạch sẽ, Thượng Quan mai chỉ có thể trừng mắt, rất bất đắc dĩ giương tay chỉ trán nàng, giận cười nói: “Người nha, người ta nói kẻ khôn ngoan luôn nói bản thân dần, như người vậy mà còn là dần, thì người như ta đây làm sao mà sống.”

Cầm nương nghe xong thì hắc hắc, ngây ngốc nở nụ cười, Thượng Quan mai nhìn xem nàng như vậy quả thật muốn trợn trắng mắt luôn, nhất thời lại cười ra tiếng: “Trách không được nhị đệ thường đối với người mắt trợn trắng, người... Người thật đúng là một bộ dạng muốn ăn đòn mà.” Nói xong, thu lại dung mạo tươi cười, than khẽ một tiếng nói: “Nhị đệ đối với người thật đúng là không chê vào đâu, nghĩ đến chuyện sáng mai Phụ Vương cùng mẫu phi trở về, mắt thấy tỷ tỷ người phải vào cửa, thật sự là nhiều chuyện phiền toái, ai, không nói nữa, ta phải trở về rồi, còn phải đưa chút ít thuốc bổ vừa hầm cho di nương nữa.” Nói xong đã đứng lên.

Cầm nương một mực đem nàng tiễn đến trong vườn, đang muốn trở về phòng, thì chứng kiến bên ngoài vườn có một thân ảnh màu xanh lóe lên, Cầm Nương nhìn xem thấy rất quen mắt, liền đi tới, quả nhiên thì ra là Yên nhi, nàng núp ở phía sau một cây đại thụ, rồi hướng Cầm Nương ngoác tay.

Cầm nương cười đi qua, cũng cùng nàng tránh ở phía sau đại thụ, Yên nhi vừa thấy cầm nương liền muốn quỳ, Cầm Nương nâng nàng lên hỏi: “Chỉ hai người chúng ta, đừng lấy mấy lễ nghi đau đầu kia ra, nói mau a, xảy ra chuyện gì?”

Yên nhi nghe xong liền đứng thẳng thân, nước mắt lại chảy ra: “Nhị thiếu phu nhân, ngài nhất định phải cứu một nhà của nô tỳ a, nhị thái thái... Nhị thái thái muốn đem cả nhà nô tỳ bán đi.”

Cầm nương giả bộ như kinh hãi: “Vì cái gì a? Chẳng lẽ các người đã làm sai chuyện gì sao?”

Trong mắt Yên nhi lộ ra một tia phần nộ, đồng thời trên mặt cũng mang chút ít không được tự nhiên: “Ngày ấy tam thiếu gia rõ ràng là đã đáp ứng muốn đem gia tỷ thu phòng, nhưng mà nhị thái thái liều chết cũng đóng chặt miệng không chịu, điều này cũng thôi đi, còn sai sử mấy nha hoàn thân cận nàng suốt ngày mắng gia tỷ là hồ ly không đức hạnh, câu dẫn chủ tử, dùng chết để uy hiếp thượng vị, nên trong cả phủ toàn bộ đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn một nhà của nô tỳ, nương nô tỳ thật sự quá giận, liền... Liền làm mấy món ăn người nói, không thể ăn chung với nhau, nhị thái thái ăn xong hậu quả là bị đau bụng như xoắn, kỳ thật, nương nô tỳ cũng chỉ là muốn cho nhị thái thái chịu khổ, cũng không có tăng thêm vật liệu lớn vào, thật không có lòng hại người đâu. Về sau, nhị thái thái cũng sai người đến tra xét, nhưng căn bản không có tra ra nửa điểm chứng cứ, lại bởi vì có nguyên nhân là tỷ tỷ nên vẫn nhận định là toàn gia nô tỳ hại nàng, vì vậy...”

Thì ra là thế, xem ra, nhị thái thái tuy không biết độc này đến tột cùng là như thế nào trúng, nhưng cũng nhạy cảm cực kỳ, lập tức cũng cảm giác ra là nương của Yên nhi dở trò, người này, tuyệt không có thể khinh thường nha.

“Người không có đi tìm tam thiếu gia sao? Hẳn hẳn là sẽ giúp cả nhà người mới phải a.” Cầm nương nghĩ nghĩ rồi nhân tiện nói.

“Ai, tam thiếu gia lại cùng nhị thái thái cãi nhau một trận, nhị thái thái đã ở trước mặt tam thiếu gia đáp ứng tam thiếu gia, nhưng mà... nhưng mà nhị thái thái người nọ... Nô tỳ thật sự sợ hãi nha, tam thiếu gia hôm nay vẫn còn đọc sách, sẽ có ngày nào đó không ở nhà... một nhà của nô tỳ nhất định sẽ thành thức ăn dưới đao của nhị thái thái, muốn cắt như thế nào thì cắt như thế đó, nô tỳ quả thật đã hại chết người trong

nhà rồi, ô ô.” Yên nhi vừa nói vừa nức nở, Cẩm Nương nhìn xem cũng không đành lòng, liền cầm khăn giúp nàng lau lệ.

Yên nhi cảm kích vội tiếp nhận khăn tự mình lau, Cẩm Nương suy nghĩ một chút nói: “Việc này thật đúng là không dễ làm , ừ, khổ thư của các người là ở trong tay nhị thái thái sao?”

“Đúng vậy, toàn gia của nô tỳ đều sống trong phủ, khổ thư đều do nhị thái thái trông coi, cả nhà mình, muốn lấy khổ, hay chuộc thân đều cần phải có chủ nhà đồng ý mới được.” Yên nhi bắt đầu nói: “Hơn nữa, nô tỳ cũng không còn nhiều bạc mà có thể đem toàn gia đều chuộc đi ra ngoài như vậy.”

Cẩm nương giấu lại thật đúng là khó xử rồi, bản thân mình lại không thể thực sự đi theo nhị thái thái đòi toàn gia của Yên nhi, việc này thật đúng là phải suy nghĩ tìm cách mới được.

Yên nhi thấy cẩm nương trầm ngâm không có lên tiếng, trong nội tâm liền nóng vội, nàng cũng biết, việc này nhị thiếu phu nhân cũng không tiện ra mặt, hôm nay nhị thái thái là đem cả nhà nàng hận sâu, ai lại lúc này mà đi đòi toàn gia của nàng, chỉ sợ liền bị nhị thái thái xem là người sai sử phía sau, chính là... Không cầu nhị thiếu phu nhân, thì có thể cầu ai đây, tam thiếu gia căn bản không có quyền hành gì, nếu lại vì chuyện này mà náo loạn, chỉ khiến nhị thái thái càng hận cả nhà nàng hơn.

Vì vậy Yên nhi đáng thương nhìn Cẩm Nương, hi vọng nàng có thể nghĩ được cái ý kiến gì hay.

Cẩm nương xác thực đau đầu , vốn định chặt lòng chặt dạ mặc kệ, nhưng thấy bộ dạng Yên nhi như vậy, lòng lại mềm nhũn, trầm ngâm sau nửa ngày mới nói: “Kỳ thật, vấn đề mấu chốt là ở trên người tỳ tỳ của người, nguyên nhân lớn nhất mà nhị thẩm tử hận nàng chính là nàng làm ảnh hưởng tới việc hôn nhân của tam thiếu gia, hôm nay tam thiếu phu nhân còn không có vào cửa, bất kỳ một cái nào thông phòng nào có mang nhị thẩm tử đều không cho phép, ừ, việc này ta có biện pháp , toàn gia các người nếu là nguyện ý, thì cứ đến trong sân của ta, ta sẽ tìm cách đem bọn người mang qua.”

Yên nhi vừa nghe xong vui mừng quá đỗi, nằm rạp người vừa muốn bái lạy, cẩm nương bắt đầu nâng nàng nói: “Việc này còn không nhất định có thể thành, hơn nữa, sợ nhất chính là tam thiếu gia ôm cứng, không chịu để cho tỳ tỳ người tới, khi đó, toàn bộ sẽ phiền toái.”

Yên nhi nghe xong liền gật đầu, lại cho cẩm nương hành lễ, mới từ một bên đường nhỏ đi.

Cẩm nương liền trở về nhà, trong đầu bối rối nghĩ phải làm như thế nào mà mời Lãnh Uyển đến một chuyến trong phòng nhị thái thái mới tốt, hơn nữa, có thể cùng Lãnh Hoa Hiên nói, nếu như không thích Lãnh Uyển, liền trực tiếp cùng Lãnh Uyển nói rõ, tin tưởng với tính tình cao ngạo của Lãnh Uyển, vừa nghe lời nói này liền sẽ chủ động từ hôn, nhưng nếu đối với Lãnh Uyển có cảm giác, vậy thì phải đối với Lãnh Uyển tốt một chút, dụ dỗ nàng, làm cho nàng từ nay về sau có thể tiếp nhận mẫu tử Tổ Cẩm mới đúng, cái này vẫn có thể xem như cứu mẫu tử Tổ Cẩm khỏi một con đường chết.

Trong lúc suy tư trở về nhà, Tú Cô đang lấy cho Cẩm Nương một kiện áo choàng, màu xanh nhạt nhưng gấm, trên mặt nổi lên hoa văn thêu thùa, Tú Cô lại dọc theo tà áo dùng kim tuyến thêu thêm hai chiếc lá bên cạnh, rất là đẹp mắt, thấy Cẩm Nương tiến đến, nàng liền nhíu mày: “Thiếu phu nhân cũng thiệt là, đi ra ngoài sao lại không choàng thêm bộ y phục, xem bên ngoài thiên hàn địa đông kia, nếu trúng gió thì làm sao .”

Cẩm nương nghe được trong nội tâm ấm áp, Tú Cô đối với nàng rất quan tâm, chỉ là có khi quá mức cứng nhắc chút ít, nghĩ chuyện cũng không chu đáo chặt chẽ.

“Vô sự , chỉ là có chút việc thôi, đi ra ngoài một chút, thiếu gia , còn trong phòng sao?” Cẩm nương thuận miệng đáp lời, vén rèm muốn vào nhà, Tú Cô liền kéo lấy nàng nói: “Mấy ngày trước đây đã muốn hỏi thiếu phu nhân rồi, phương thuốc hiện tại của người đã sửa lại, chính là thái y xem qua, mới mở phương thuốc sao? Vậy bệnh... có tốt không?” Trong thần sắc lo lắng ẩn chứa tia chờ mong.

Cẩm nương lúc này mới nhớ tới, ngày ấy tại trong phòng vương phi xem bệnh xong cũng không có nói cùng Tú Cô vài tiếng, Tứ Nhi tuy là biết rõ, nhưng nàng là người thận trọng, không có phần phó của mình sẽ không nhiều lời nửa câu, ngày ấy chỉ lấy phương thuốc mới đưa Tú Cô lấy thuốc, cũng chưa nói đến bệnh tình .

“Lưu y Chính đã tới, nói là tốt lắm, rồi nhưng mà còn muốn điều dưỡng một hồi, mấy ngày nay nhiều chuyện bề bộn, ta đã quên nói.” Tú cô nghe xong cao hứng vỗ tay trước ngực, niệm câu: “A di đà Phật, cuối cùng ông trời cũng có mắt, khiến thiếu phu nhân hết bệnh, sang năm... Không chừng sang năm có thể mang bầu, Nhị phu nhân nếu biết rõ, sợ sẽ cao hứng chết đi, sáng mai ta liền sai người đi đưa tin qua đó.”

Cẩm nương nghe được hai mắt liền sáng lên, đối với Tú Cô nói: “Đúng vậy, ngày đó nương đến đây nói, đại phu nhân bị bệnh, bảo ta trở về thăm bệnh, ta thật sự là bề bộn văng đầu, đem cái này quên đi. Tú cô, người chuẩn bị một chút, đợi vương phi trở về, chúng ta trở về Tôn Phủ đi, a, mang theo chút ít quà tặng, cũng đã qua ngày tết, trước chỉ lấy chút ít đồ đơn giản thôi, dù sao ngày tết cũng đã tặng rồi.”

Tú cô nghe xong cũng cười, “Vậy ta cũng đi theo thiếu phu nhân cùng trở về a, trong phủ có một ít bạn già đều có mấy tháng không gặp, cũng thấy trong lòng nhớ thương, muốn cùng các nàng tán gẫu.”

Cẩm nương nghe xong liền cầm mười lượng bạc cho Tú Cô: “Vây cũng được, người cũng có không ít lão tử muối trong phủ, một hồi nhìn xem phải mang gì theo, lấy ra vài thứ, người bản thân cũng vậy a, những bạc này, là cho người khen thưởng mấy đứa bé trong nhà thân thích.”

Tú cô nghe xong liền vành mắt ửng hồng, ấp úng không chịu tiếp: “Ở đâu mà cần nhiều như vậy, ta cũng không có cái gì thân thích bằng hữu quý khí, có một hai trăm tiền vậy là đủ rồi.”

Cẩm nương liền không khỏi phân trần kéo tay của nàng, đem bạc nhét tại lòng bàn tay nàng nói: “Trước kia thiếu thốn, không có cách nào khác hiếu kính người, hôm nay vương phi đối với ta cũng tốt, tất cả chi phí đều là tốt nhất, bạc tiêu hàng tháng của ta cũng không có chỗ dùng, người cầm a, dùng không hết, thì để dành tương lai khi cưới con dâu dùng là được.”

Tú cô nghe xong liền lau lau khóe mắt, đem bạc hảo hảo thu về, Cẩm Nương liền muốn vào nhà xem Lãnh Hoa Đình, Tú Cô thấy nàng tâm tình khá tốt, liền kéo nàng nói: “Thiếu phu nhân, hôm kia người đã trừng trị không ít người, hôm nay sợ là có nhiều người đều hận chết người, người nha, cũng phải có mấy tâm phúc của mình mới được, tất cả phủ trong nội viện này, phải cần thiết bố trí vài tay mắt, bằng không, trong vòng đen tối, tin tức gì cũng không biết trước, nếu có chuyện gì xảy ra, sẽ đề phòng không kịp.”

Cẩm nương nghe được không khỏi kinh ngạc, không thể tin nhìn xem Tú Cô, cái lời nói này xem như có kiến thức, ngày bình thường cũng không thấy Tú cô có cái nhìn xa trông rộng thế, không khỏi nghi ngờ, liếc xéo Tú Cô, Tú Cô bị nàng nhìn đến ngượng ngùng, ngượng ngùng cười nói: “Như thế nào, chẳng lẽ ta nói không có đạo lý sao? Về mặt người vậy là sao a, như là không quen biết ta vậy.”

Cẩm nương nghe xong cả cười, nắm tay của nàng nói: “Người nói rất đúng, ta cũng không nghĩ nhiều như vậy, thật là may có người giúp ta nghĩ tới, chỉ là... Cái này thực là chủ ý của người sao?”

Tú cô nghe xong liền càng không được tự nhiên, liếc mắt nhìn cẩm nương, trong mắt lại lộ ra vẻ đắc ý, cười nói: “Thiếu phu nhân càng ngày càng thông minh, biết rõ ta đây đầu óc không có cơ linh như vậy, chủ ý này muốn nói thật đúng là không phải ta nghĩ, hôm qua lúc ta cùng Thanh Ngọc ở chung nói chuyện, là Thanh Ngọc nói, ta thấy lời nói này có lý, liền tới khuyên thiếu phu nhân, thiếu phu nhân sẽ không nói ta lấy chủ ý của người khác đến tranh công a.”

Cẩm nương nghe xong liền nhíu mi, Thanh Ngọc này quả thật có chút tài cán cùng kiến thức, chỉ là lời nói như vậy vì cái gì không đến nói cùng mình, mà phải mượn miệng tú cô đến nói với mình?

Bất quá, cũng chứng minh nàng ta là người bình tĩnh, không có âm mưu lấy lòng, người này xác thực có thể quan sát thêm một chút nữa, muốn xem tâm tính như thế nào, mới có thể dùng, nàng vẫn có cảm giác có chỗ nào không đúng lắm, biểu hiện của Thanh Ngọc quá tốt, lại làm ình tìm không được tật xấu của nàng, mà càng là người như vậy, thì càng nhìn không thấu, càng là cảm thấy lo lắng, xem ra Tú Cô là một lòng cảm đem nàng ta xem như con dâu, nàng nói cái gì Tú Cô đều sẽ tin tưởng, khảo sát thử Thanh Ngọc việc này, còn phải dựa vào Trương ma ma mới được, hiện giờ nàng càng lúc càng tin nhiệm Trương ma ma.

Ngày ấy Trương ma ma trở về, quả nhiên nói ình biết trong phòng trà hương đều có trộn Mạn La hoa, Cẩm Nương ngấm lại đã tức giận, rồi bảo Trương ma ma đem tất cả đều gói kỹ cất đi, hôm nay chính mình chỉ mới dọn dẹp một số người trong nội viện vương phi, nhưng phòng bếp trong phủ, các nô tài từ khâu chọn mua nguyên liệu, rồi phân phát nó đến các nơi..., sợ cũng có rất nhiều điểm không sạch sẽ, phải cố dọn dẹp từng cái, bằng không, vẫn sẽ có rất nhiều vấn đề xuất hiện.

“Thanh Ngọc nha đầu kia không tệ, bắt quá, ta còn muốn khảo sát nàng một thời gian, nếu thật là tin được, ta liền thăng nàng vào nhà, a, người dứt khoát ngày mai tìm cha mẹ nàng để cầu hôn xem, nếu như nàng chịu gả cho Hỉ Quý, ta liền làm chủ hôn tác hợp cho hai người bọn hắn, chỉ cần nàng gả cho Hỉ Quý, đừng nói là làm đại nha hoàn, dù là vị trí nhất đẳng quản sự nương tử, ta cũng sẽ cho nàng.” Cẩm nương giống như cười mà không phải cười đối với Tú Cô nói, như vậy cũng có thể giảm đi một mối lo lắng của Tú Cô, bằng không, nàng cứ quần quýt mãi, làm việc cũng không chuyên tâm.

Tú cô nghe xong mừng rỡ, bắt lấy tay Cẩm Nương nhân tiện nói: “Thiếu phu nhân chuyện đó là thật?”

“Ta khi nào thì lừa gạt người?”

“Sáng mai ta sẽ đi, nhà của Thanh Ngọc ở trong đại thông nội viện, ta đều qua đó vài lần rồi, quen thuộc lắm.” Nói xong liền vui rạo rức đi tới đi lui thu dọn đồ đạc.

Cẩm nương vốn còn muốn nói cái gì nữa, nhưng nhìn nàng chạy trốn vội vã như vậy, không khỏi lắc đầu, đi vào cửa mình phòng.

Lãnh Hoa Đình ở trong phòng đang nằm lệch người đọc sách, thấy nàng tiến vào, liền đánh ngáp một cái, đuổi đuổi người nói: “Nương tử hôm nay đã thành người bận rộn rồi, nào có nhiều chị em dâu mà tốt, muốn làm hảo tỷ muội cùng nàng chứ a, nàng là nương tử của ta, chỉ cần đối tốt với ta là được.”

Cẩm nương nghe thấy hắn lại đang nói lời vô vị, thì mặc kệ hắn, đi vòng qua tiến vào nội đường, nàng muốn tìm chút ít đồ sáng mai mang sang cho nhị phu nhân, còn có, sau ngày Ngọc nương gả đi, thì Trình nương cũng phải gả, sáng mai cho... nàng một bộ kim ngũ sự làm quà cưới, vừa đi chưa được mấy bước, thân thể liền bị ôm vào trong vòng tay ấm áp, lỗ tai liền cảm giác một trận đau đớn, nàng không khỏi ai nha một tiếng kêu lên: “Làm gì vậy cần ta, chàng là tiểu Cẩu sao?”

Vừa mới nói, trên lỗ tai lại bị hắn cắn một cái nữa, tiếp theo, hơi thở nóng nóng phun tại bên tai, cả người đều cảm giác ngứa ngứa, Cẩm Nương nhanh chóng rút cổ, muốn xoay người lại.

Cái tên này ngày càng phát ra vô lại, tùy thời tùy chỗ cũng ôm nàng hôn nhẹ gặm gặm, nhất thời mà không thấy nàng, sẽ chu miệng, phát cái tiểu tính tình liền, vừa rồi đích thị là thấy mình cùng Thượng Quan mai hàn huyền tốt một hồi, lại cùng Yên nhi và Tú Cô nói ít lời nói, thì hắn cảm thấy bị vắng vẻ, cho nên lại đang tìm cách trừng phạt nàng.

“Tướng công, ta phải trở về nhà, mấy ngày nay đại phu nhân bị bệnh trở lại, lần trước nương đến có bảo ta trở về thăm nàng... Ai, tay của chàng lại đang sờ loạn gì đó, tướng công, hiện tại là ban ngày đó.”

Hai bàn tay to của Lãnh Hoa Đình nhất vạt áo Cẩm Nương lên tìm chỗ chui vào, cách cầm y dày đặc mà bắt đầu vuốt ve chỗ co giãn mềm mại của nàng, Cẩm Nương lắc lắc thân thể trốn tránh, hắn gần nhất số lần chiến đấu thật sự nhiều hơn, đối với chỗ mẫn cảm trên thân thể nàng mò thanh thanh sờ sờ, nhất là trong lúc hai bàn tay to dao động, thì đồng thời môi dán ở cổ Cẩm Nương rồi hôn thành một đường vòng, thỉnh thoảng còn có thể cắn lên một ngụm, khiến Cẩm Nương cảm thấy vừa đau lại ngứa, chính thân thể như được xương sụn vậy, tựa vào trong ngực của hắn.

“Bệnh kệ bà ta, nàng đi thăm làm chi, bà ấy chết đi không phải rất tốt sao? Vậy thì nương ta liền có thể phù chánh.” Hắn ôm chặt nàng, ôm nàng ngồi xuống trên giường, rồi ở bên tai nhẹ nói.

Cẩm nương nghe xong liền thở dài: “Không có cách nào khác a, nàng ấy hôm nay vẫn là chính thê, mẹ ta vẫn phải mang hài nhỏ của nàng, tuy nói là bình thê, nhưng dù sao cũng không thể vượt qua nàng, nếu ta không quay về thăm nàng, không chừng nàng sẽ đem cái này có tìm nương cùng hiền ca nhi phiền toái, chàng đi cùng ta nhé?”

“Nàng phải hứa với ta, đi qua đó cũng không cho rời đi tầm mắt của ta, bằng không ta liền không cho nàng đi.” Hắn lại đang ở bên tai nàng nói lời vô vị.

“Như vậy sao được, lần này ta đi, còn phải đi vài cái sân nhỏ, chàng là một đại nam nhân, sao có thể đi theo ta qua lại trong nội viện, cái này cũng không hợp với quy củ nha.” Cẩm nương nghe xong liền nhú mi, thẳng nhai này càng lúc càng không nói đạo lý.

“Nàng không đáp ứng thử xem.” Lại đang uy hiếp nàng.

“Ta liền không cần, chàng như vậy là đang kiếm chuyện mà.” Cẩm nương quyết định không nuông chiều hẳn.

“Tốt lắm, nàng cũng đừng trách ta a.” Tay hẳn lại vòng qua, đem nàng kéo ngã xuống giường, thân thể liền đè ép lên, trong mắt phượng yêu mỹ ánh lên, cười tà nói: “Một hồi không cho nàng cầu xin tha thứ ta cũng không phải là tướng công của nàng” Nói xong, tay liền bắt đầu kéo cổ áo nàng.

Cẩm nương nóng nảy, liền nhanh chóng đem một tay nắm chặt cổ áo của mình, giọng điệu mềm nhũn đối với hẳn nói: “Chàng không nói đạo lý nha, ta khó khăn lắm mới được về nhà, chàng như thế không phải là đối với ta quá hà khắc rồi sao?”

Lãnh Hoa Đình mới chẳng thèm nghe nàng nói, trên tay tiếp tục làm việc, Cẩm Nương nổi giận, một tay chống trước ngực hẳn, trừng mắt trong trẻo hỏi: “Chàng đang ép ta phải không?”

Lãnh hoa đình nghe được khê giạt mình, nhưng cũng lập tức không để ý tới phản kháng của nàng, chỉ phối hợp đem tay của nàng nắm một cái, một cái tay to bắt lấy hai tay nàng, đưa lên cao, rồi thấp đầu dùng miệng đi cắn mở dây nút áo của nàng.

Một cái còn chưa có cắn mở ra, liền nghe Cẩm Nương oa một tiếng khóc lớn lên, tiếp theo nước mắt rơi xuống làm ướt mặt của hẳn, hẳn vừa nghe liền luống cuống, buông ra tay của nàng, ngẩng đầu lên xem nàng, vội vàng mà hỏi thăm: “Làm sao vậy nương tử, làm đau nàng sao? Ta vừa rồi không có dùng nhiều sức a, hẳn là không đau, ta đã thử qua...”

Cẩm nương cũng bắt kể hẳn, vẫn khóc, nước mắt giống như mưa vậy, theo gương mặt chạy xuống dưới, nguyên bản hai mắt trong trẻo hôm nay lại giống như lũ lụt, khóc đến đất trời u ám.

Lãnh Hoa Đình chỉ cảm thấy nước mắt này toàn bộ đều rót vào ngực của hẳn, khiến tất cả ngũ tạng lục phủ đều thấm ướt, tim cũng đập từng nhịp căng thẳng, yết hầu phát khô, cuống họng như mất đi tiếng nói, có chút lơ mơ: “Nương tử... Nàng... Nàng có phải mới ở bên ngoài bị chọc tức hay không a, nàng nói cho ta biết, ai khi dễ nàng, ta đi đập nát đầu của hắn.”

Cẩm nương vẫn tiếp tục khóc, rồi lại bắt đầu oa một tiếng, không đến thương tâm, như toàn bộ ủy khuất trên thế giới này đều đổ cho nàng một người gánh chịu, cũng không lên tiếng, chỉ biết thương tâm khóc.

Lãnh hoa đình tim sắp nát ra, cầm khăn càng không ngừng lau lệ cho nàng, nhưng nước mắt nàng quá nhiều, một cái khăn trong nháy liền ướt đầm, bây giờ phải làm sao a, lại khuyên: “Nương tử, đừng khóc, đều là ta sai rồi, ta cam đoan không cắn nàng nữa? A, Sáng mai giờ tý về nhà, nàng muốn gặp ai thì gặp người đó, chỉ cần nàng đừng khóc là được, ta chịu không được cái này a.”

Cẩm nương nghe xong liền khoát tay, vung tay áo lau nước mắt trên mặt, mở mắt ra nhìn hẳn, nức nở nói: “Chàng nói chuyện phải giữ lời, không... Không cho phép gạt ta.”

Lãnh hoa đình nhanh chóng gạt đầu không ngừng, cẩm nương vẫn cảm giác được cái này phúc lợi còn chưa đủ, lại rơi thêm chút ít nước mắt nói: “Từ nay về sau không cho khi dễ ta, không thể giữa ban ngày... ban mặt... Làm chuyện kia, còn có, từ nay về sau chàng phải ngoan ngoãn nghe lời, trong mỗi ngày phải ăn nhiều chút ít rau cỏ, không thể ăn thịt mãi.”

Lãnh hoa đình vừa nghe lời này càng thấy kỳ quặc, như thế nào mà ngay cả mình ăn cái gì món ăn cũng muốn trông coi thế, không khỏi nhũn mi, Cẩm Nương vừa thấy, lại nhắm mắt, cái mũi hít hít, lại bắt đầu khóc lên.

“Tốt tốt tốt, nương tử ngoan đừng khóc, vì phu tất cả đều nghe theo nàng, từ nay về sau giữa ban ngày không làm chuyện này ... Nương tử, ngẫu nhiên một hai lần chắc được... A, không, không, theo ý nàng, cũng không ở ban ngày mà trên chọc nàng, từ nay về sau ngoan ngoãn nghe lời nàng nói, mỗi bữa ăn sẽ ăn thêm ba đĩa rau quả, đều nghe nàng, đừng có khóc nữa a.” Lãnh hoa đình đem đầu của nàng nâng dậy, đau lòng kéo vào trong ngực của mình, vỗ lưng của nàng nói ra.

Cẩm nương đem đầu tựa vào trên vai hẳn, vết nước mắt còn chưa khô, trên mặt hiện lên vẻ cười đắc ý, hừ, nhìn người dám theo ta đấu, bình thường lão nương thua đó là nhường cho người sao, nhóc con, người tưởng người thực vô địch thiên hạ rồi?

Trong mắt Lãnh hoa đình lúc này tất cả đều là lo lắng, đâu biết nàng lại đang đùa giỡn cơ chứ, dù biết thì cũng không có cách nào khác, hẳn thật sợ nàng dùng chiêu này, nàng vừa khóc, hẳn sẽ không hiểu sao mà hoảng hốt, cho dù biết rõ nàng đang giả bộ, cũng nhin không được mà muốn sủng nàng, không nhìn được nữa điểm bộ dáng thương tâm rơi lệ của nàng, vỗ vỗ nửa ngày, hẳn đột nhiên rất bất đắc dĩ phát hiện một sự thật, thì ra chính mình càng ngày càng có tiềm chất thâm nộ.

Thấy nàng không nức nở nữa, Lãnh Hoa Đình đem nàng kéo qua, cầm khăn sạch sẽ đem mặt của nàng lau một cái, bất đắc dĩ nói: “Xem đi, biến thành mặt mèo khóc rồi, mắt đều sưng lên, cũng không sợ để người khác nhìn thấy mà chê cười.”

Cầm nương nghe xong liền chu miệng, hừ nhẹ một tiếng nói: “Nhìn xem chàng còn khi dễ ta không, sáng mai ta sẽ khóc cho nương xem, nói là chàng khi dễ ta khóc.”

Lãnh hoa đình nghe xong thì gấp gáp, chỉ kém chút là cầu xin nàng : “Nương tử, không nên làm như vậy a, vừa rồi yêu cầu của nàng ta đều đáp ứng rồi, không thể ở trước mặt nhạc mẫu làm ta mất mặt mũi a, sáng mai để lão nhân nan2ng cảm thấy ta không tốt, đem nàng bắt về, vậy phải làm sao bây giờ?”

Cầm nương nghe được thì ngược lên, dùng đầu đi đụng hấn : “Lại nói vậy, sao nương có thể đem ta bắt trở về được, cô nương giả đi như nước giội ra ngoài, làm sao mà thu trở về.”

“Ha ha, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. A, nương tử, chân của ta lại đang đau, nàng giúp ta xoa xoa a, nàng theo như huyệt vị xoa là thoải mái nhất.” Cũng không thể cứ như vậy làm cho nàng thảng, quá tiện nghi cho nàng, trên mặt Lãnh Hoa Đình lộ ra vẻ mặt vẻ đau xót, đột nhiên lớn tiếng đối với Cầm Nương nói.

Lúc này đến phiên Cầm Nương hoảng hốt , bẽ bộn bò qua giúp hấn xoa chân.

Lãnh hoa đình liền thư thích nằm ở trên giường hưởng thụ tài nghệ mát xa càng ngày càng tinh xảo của nàng.

“Hôm kia nàng bảo tìm người, ta đã sai A Khiêm tuyển vài người quan trọng rồi, sẽ đem nhốt chung một chỗ với ca ca và nương của Ngọc nhi, nhất định có thể từ trong miệng các nàng lấy được chút ít tin tức hữu dụng gì đó.” Hấn nhàn nhã nói.

Cầm nương nghe xong liền cười, thật đúng là tâm linh tương thông với hấn, nàng cũng nghĩ như thế, trong những người thân tộc của Vương ma ma, có mấy người chịu trách nhiệm trọng yếu ở tại trong nội viện của vương phi, những người kia, sợ cũng biết rõ ít nhiều, dùng thủ đoạn này của Lãnh Hoa Đình, hẳn là rất nhanh liền có thể hỏi ra một ít tin tức hữu dụng gì đó.

Hai người ở trong phòng nằm một hồi liền thay đổi quần áo, chỉnh sửa lại đầu tóc.

Ngày thứ hai buổi trưa, Vương Gia cùng vương phi rốt cục đã trở lại, Vương Gia bởi vì triều đình có việc, nên vừa xuống xe, đã cưỡi ngựa đến trong nha môn, vương phi mặt mang ý cười đi vào sân nhỏ, Cầm Nương cùng Thượng Quan mai một đường đem nàng đón vào, thấy khốe mắt đầu lông mày của vương phi đều là ý cười, trong nội tâm Cầm Nương cũng cao hứng, xem ra, thời gian cùng Vương Gia du sơn ngoạn thủy đã rất vui vẻ, rồi nàng không khỏi hâm mộ, không biết khi nào thì bản thân tướng công mới có thể chính đại Quang Minh đứng lên, rồi mang theo nàng ra đi du sơn ngoạn thủy mới tốt a.

Nghiên nghiên đầu, chứng kiến trong mắt Thượng Quan mai cũng mang theo hâm mộ cùng chờ mong, không khỏi cười một tiếng, lôi kéo Thượng Quan mai tay nói: “Chị dâu, yên tâm đi, nếu người muốn, tùy thời lúc nào đó bảo đại ca mang người đi một chuyến là được, chúng ta có vài cái thôn trang, người muốn đi chơi nơi nào cũng được.”

Thượng Quan mai nghe xong gương mặt tươi cười có chút cứng lại, nhìn vương phi liếc một cái, rồi lẩm bẩm nói: “Đi cái gì a, mấy ngày nữa, tỷ tỷ nhà của người phải xuất giá đến đây, người ta là tân hôn yền, lại là người mới, cho tới bây giờ cũng chỉ có người mới cười, khi đó còn có ai có thể thấy được ta a.”

Wương phi nghe xong liền quay đầu nói: “Tiểu thiếp vĩnh viễn đều là tiểu thiếp, sao có thể so với người, người chỉ để ý làm tốt chuyện của mình là được, nếu nàng không an phận, người tìm đi nương đi trị nàng là được, đi nương rất có thủ đoạn.”

Lời này cũng là sự thật, bất quá, do vương phi nói ra, tất nhiên là cảm khái rất sâu a, năm đó Lưu di nương vào phủ, sợ cũng không có ít lần cùng vương phi gây hấn, vương phi lại là người lười biếng tính toán cùng trù tính, tất nhiên cũng đã ném qua không ít thiệt thòi, cho tới bây giờ, người đắc lực bên cạnh mình nhất cũng là gian tế, ai, không biết một hồi cùng vương phi nói đến chuyện của Vương ma ma,

Ngọc Bích lập tức ra tới hầu hạ vương phi thay quần áo, lại để cho vương phi rửa mặt, pha một chén trà sâm để vương phi giải lao nâng cao tinh thần, kỳ thật tinh thần vương phi rất tốt, trong lòng chỉ băn khoăn chuyện trong viện, vì đã ra khỏi nhà rất nhiều ngày, cũng không biết Cẩm Nương có thể trấn giữ được những người trong nội viện không.

Lúc ở trên núi, kỳ thật Vương Gia vẫn là có tai mắt đi lên báo cáo chuyện phát sinh trong phủ, nhưng Vương Gia một lòng muốn cho vương phi nhàn hạ vài ngày, nên hỏi cái gì cũng chỉ nói, vô sự, dùng những lời này ứng phó cho qua với nàng, nàng cũng lười nghĩ quá nhiều, dù sao Cẩm Nương cũng rất thông tuệ, lần này lúc rời đi, Vương Gia lại trao quyền cho nàng, nên tin tưởng dùng thủ đoạn của nàng, tất nhiên có thể trị được bọn ác nhân kia

Trong nội tâm Thượng Quan mai kỳ thật cũng có chuyện muốn cùng vương phi thương lượng, mà hôm nay nàng cũng đang muốn cùng Cẩm Nương đem quan hệ tiến gần thêm một bước kéo, nên liền cùng ngồi một chỗ ở trong nội đường, không có ý muốn rời đi.

Cẩm nương nhìn thấy cũng có chút khó xử, dù sao đang ở trước mặt Thượng Quan mai, sợ vương phi sẽ thấy mất mặt, nhưng vương phi lại tuyệt không chú ý, chủ động hỏi lên: “Cẩm nương, đã xét xử một số người chưa?”

Cẩm nương nghe được thì ngẩn ra, đang muốn nói chuyện, thì Thượng Quan mai ngược lại đã cười nói trước: “Con dâu phải chúc mừng mẫu phi, được một người dâu khôn khéo lại có năng lực, mấy ngày nay nàng như mang theo sấp chóp mà xử trí nhiều người, con dâu nhìn xem đều cảm thấy mất lòng, đại khoái nhân tâm a.”

Vương phi nghe xong trên mặt liền cười, nhưng trong nội tâm lại kinh ngạc, thời điểm ra đi, Thượng Quan mai không phải đối với chuyện Cẩm Nương chưởng gia có ý kiến rất lớn sao, như thế nào hiện tại lại quay đầu nói tốt cho cẩm nương đây? Đang suy nghĩ, thì chợt nghe cẩm nương cười nói: “Dâu phải chỉ là công lao một mình ta, cũng làm phiền chị dâu ủng hộ rất nhiều, bằng không, ta cũng không có thể thuận lợi làm xong mọi chuyện.”

Vương phi thấy càng khó hiểu, bất quá, hai người các nàng không gây cãi nữa, như thế rất tốt, nên liền buông lỏng tâm nghe Cẩm Nương bên dưới kể lại.

Cẩm nương nghĩ nghĩ một lát mới từ từ nói ra: “Nương, ta đem một đám người nhà của Vương ma ma toàn bộ bắt lại, có bán, có đánh, có giam, những người quan trọng thì chờ ngài trở về xử trí.”

Vương phi tuy là sớm có chuẩn bị tâm lý, lại không có nghĩ đến sẽ nghiêm trọng như vậy, một nhà Vương ma ma ở trong nội viện nàng có bao nhiêu người nàng so với ai khác đều hiểu rõ hơn, lúc ở trên núi, nàng liền nghĩ, Vương ma ma có lẽ chỉ là vì chút ít tham lam mà thay người làm việc thôi, đối phó với Cẩm Nương bất quá là bởi vì Cẩm Nương chặt đứt đường tài lộ của nàng, nhưng lòng vẫn hướng về chính mình, trung với mình, không nghĩ tới...

Cẩm nương xem vương phi sắc mặt hơi trắng bệch, thì dừng một chút, có chút không đành lòng nói thêm gì nữa, vương phi lại nói với nàng nói: “Không cần bận tâm ta, nhiều năm như vậy, các nàng đều xem ta là người ngu, ta bất quá là không thích cùng các nàng tranh đấu, chỉ cần làm được không quá mức, ta sẽ mắt nhắm mắt mở coi như xong, hôm nay xem ra, ta là sai rồi, người nói đi, ta chịu được.”

Cẩm nương nhân tiện nói: “Lưu bà tử chị dâu của Vương ma ma đã cung khai, chỉ ra và xác nhận rất nhiều năm trước Vương ma ma đã bị Lưu di nương đón mua, chính là Lưu di nương như thế nào tiến phủ... Vương ma ma cũng giúp không ít sức.”

Lời này giống như một cái búa tạ đập vào trong lòng vương phi, nàng khiếp sợ đến thân thể run lên, thiếu chút nữa tự trên mặt ghê tởm xuống, Ngọc Bích nhanh chóng đi qua vịn lấy vương phi, sắc mặt vương phi tái nhợt, trong mắt liền hiện tia oán hận, nhưng lại nén xuống đối với Cẩm Nương nói: “Nói tiếp đi.”

Cầm nương lại cảm thấy những chuyện tiếp theo rất vớ vẩn , bởi vì là tối trọng yếu nhất chính là điểm này, nàng thoáng cái liền đưa ra ngoài, chính là muốn làm cho vương phi khiếp sợ, thì những chuyện nói tiếp, nàng liền có thể tiếp nhận được tốt.

“Con dùng danh nghĩa tham ô, bãi bỏ chức vị nhất đẳng quản sự của Vương ma ma, lại đem nàng đưa đến phòng giặt quần áo, thân thích nàng ước chừng hai mươi mấy người, bán mười người, đánh sáu bảy người, những người bị đả thương vẫn giam giữ, còn không có bán đi, chỉ chờ nương ngài trở lại đến thẩm vấn .”

Vương phi nghe xong liền gật đầu, đối với Cầm Nương mỉm cười nói: “Tốt lắm, ta biết rồi, hai người các con đi xuống đi, ta muốn yên tĩnh một mình.”

Cầm nương liền biết rõ, nàng muốn một mình đi gặp Vương ma ma, đây là nỗi đau trong lòng vương phi, nàng không muốn làm cho người khác thấy quá nhiều.

Thượng Quan mai cũng rất hiểu điểm này, trong nội tâm lại càng thêm đồng tình với vương phi, nghĩ lại Lưu di nương thật hèn hạ, rồi nghĩ đến Tôn Ngọc nương sắp vào cửa, trong nội tâm nàng bay lên một cổ bi thống của đồng bệnh tương liên, kính cẩn thi lễ cho vương phi một cái, chân thành khuyên nhủ: “Mẫu phi, muốn lái nữa, đừng quá khó chịu trong lòng, vì những người kia mà thương tâm là không đáng.”

Vương phi nhẹ gật đầu, phát phát tay, đem hai người con dâu đuổi đi.

Người vừa đi, vương phi liền giúp đỡ Ngọc Bích đứng lên, “Nhốt ở đâu, mang ta đi.”

Vương ma ma bị Cầm Nương đánh mười đại bản, nằm lỳ ở trên giường không thể động đậy, cũng may Cầm Nương đã dặn dò qua, nên mười đại bản này cũng không đánh mạnh nhất, hiện giờ tuy là đau nhức, nhưng cũng không muốn cái mạng già của nàng, trong lòng lại đang tính toán, phải làm như thế nào khi vương phi trở về, tính theo thời gian, vương phi hôm nay nên trở về rồi, Lưu bà tử đáng hận này, lại không để ý đến thân tình ân nghĩa, trước mặt mọi người lại vạch trần nội tình của mình, việc này... Sợ là khó khăn.

Đang nghĩ ngợi, thì ngoài cửa chi nha một tiếng mở ra, Vương ma ma quay đầu, liền chứng kiến vương phi vịn Ngọc Bích đi vào.

Vương ma ma vành mắt ửng hồng, giấy dựa lấy liền bắt đầu lên tiếng, buồn bã kêu một tiếng: “Chủ tử, người đã trở lại.” Thanh âm kia, muốn có bao nhiêu ủy khuất thì có bấy nhiêu ủy khuất.

Ngọc Bích nhìn thấy trong lòng cười lạnh, lại là chiêu này, muốn lợi dụng mềm lòng vương phi để tránh được một kiếp này sao, hừ, thiếu phu nhân đã sớm biết tới điểm này , vì thế nàng liền đối với vương phi nói: “Chủ tử, ngài ngồi trước , Vương ma ma bị thương cũng không nặng, thiếu phu nhân chỉ là trừng phạt nhỏ với nàng mà thôi, chỉ bị thương da thịt, không có đả thương gân cốt .”

Lời này vừa nói ra, Vương ma ma đang muốn tiếp tục giả bộ yếu ớt liền lời ra giả tạo, vương phi tại hừ lạnh một tiếng, đối với ngọc Bích nói: “Yên tâm đi, ta sẽ không đối với nàng mềm lòng nữa.”

Tiếp theo nàng hướng Vương ma ma nói: “Ta tự hỏi đối đãi với ngươi không tệ, vì sao phải phản bội và bán đứng ta?”

“Chủ tử! Nô tỳ không có a, ngài đừng nghe bọn tiểu nhân xấu xa nói lung tung, nhị thiếu phu nhân tuy tuổi còn nhỏ, nhưng đã tâm lớn lắm, nàng muốn đuổi nô tỳ đi rồi, sẽ đạt lấy chứng phủ chỉ quyền từ tay người.”

“Ngọc Bích, đánh nàng vài bạt tay cho ta.” Đến lúc này mà còn muốn hãm hại Cầm Nương, vương phi thật sự là phần nộ đến tột đỉnh, Cầm Nương chỉ là một tiểu cô nương, mới vào phủ chưa tới nửa năm, mà có thể tạo ra nhiều chuyện trong quá khứ thế sao? Cái lão già này quả nhiên cực kỳ xảo trá.

Ngọc Bích cũng không chậm trễ, đi qua đó, không chút khách khí nắm lấy tóc Vương ma ma, vung lên vài cái tát tai, bốp bốp mấy tiếng giòn vang lên, đánh đến hai mắt Vương ma ma nổ đom đóm, đánh xong, còn tỉnh táo lui về, nhưng vẫn không quên dùng khăn chùi tay, khinh bỉ đem khăn ném xuống đất.

Vương mục thấy vậy thiếu chút nữa tức đến ngất đi, lại kêu đau nói: “Chủ tử...”

“Nói, vì sao phải phản bội và bán đứng ta!” thanh âm Vương phi lạnh lùng, lại hỏi một câu.

“Chủ tử... Ta không có...”

“Ngọc bích, mang châm đến, nếu nàng không khai thật, đâm mù một con mắt rồi nói sau.” Vương phi giận không kềm được, đối với Ngọc Bích ra lệnh.

Ngọc bích đã sớm chuẩn bị xong, Vương Phi chỉ mới mở miệng, nàng liền cầm một cây châm đặc biệt dài ở trong tay, lạnh lùng đến gần Vương mục.

“Chủ tử, là người có lỗi với ta trước, ta bắt quá chỉ là đem việc người làm ác trả lại cho người mà thôi, hừ!” Vương mục thu hồi vẻ mặt nhu nhược thê lương, lớn tiếng đối với vương phi quát.

Wương phi giận dữ, giọng nói run run hỏi: “Chuyện bấy bạ, ta khi nào làm chuyện có lỗi với người, bản thân người từ lúc nhỏ đã phục thị ta, ta xem người như nửa người mẹ của mình, tất cả sự vật trong phòng toàn bộ giao cho người, biết rõ người tham lam, nhưng vẫn hết lần này tới lần khác dung túng người, người ở đây trong phủ so với một nửa chủ tử còn muốn phong quang hơn, người... Lại nói ta làm chuyện có lỗi với người, người quả là con chó già ngu ngốc, ta thật uống công nuôi con sói hoang, hôm nay nếu không nói rõ ràng, ta sẽ đem cả nhà người đánh chết.”

Trong mắt Vương ma ma liền lộ ra hoảng sợ, đây là lời nói vô cùng tàn nhẫn mà nàng nghe được từ trong miệng vương phi, trong nội tâm không khỏi càng phát ra sợ hãi, nhưng nghĩ lại dù sao cũng là chết thôi, nên vẫn phải đem chuyện nói rõ ràng ra, liền cắn răng nói: “Người cũng biết là ta từ nhỏ đem người nuôi lớn, nhiều năm như vậy, ta ngay cả con của mình đều không chăm sóc được như thế, ta đã toàn tâm toàn ý đối đãi với chủ tử người, nhưng mà người thì sao? Hừ, tỷ tỷ mà ta yêu thương, năm đó mắc phải quái bệnh, cần phải có băng sơn Tuyết Liên mới có thể cầu mệnh, ta ba lần bốn lượt cầu người, người không cho cũng thôi đi, lại đem cho thuốc giả, khiến tỷ tỷ ta mất mạng dưới liều thuốc đó, người... Người cũng quá độc ác đi a, chỉ vì nàng hầu hạ ngoại thất chi nữ sao? Cũng bởi vì Lưu di nương cùng người có sung đột, mà người lại xuống tay hung ác như thế... Người, lúc trước có từng nghĩ qua ân nghĩa chủ tớ của chúng ta không? Hôm nay lại đến đây giả vờ tốt, thì cho dù là ai cũng sẽ lạnh lòng.”

Wương phi nghe xong không giải thích được, kinh ngạc nói: “Người nói hưu nói vượn gì đó, năm đó khi người đòi băng sơn Tuyết Liên, ta đã nghĩ biện pháp đi vào nội cung, tìm Lưu phi nương nương phải nhiều lần cầu xin mới có được, những thứ trong nội cung, ở đâu ra đồ giả chứ? Hơn nữa còn là tự tay ta giao vào trong tay người, lúc ấy chính người cũng nhìn thấy, người... Người đúng là muốn mang chuyện tình mười mấy năm trước ra vu oan cho ta sao? Ta là người thế nào người không rõ sao?”

Wương mục nghe xong trong đầu lập tức nhớ lại, năm đó vương phi quả thực là tận tâm tận lực đi tìm được, nhưng mà, vì sao tỷ tỷ ăn một lần được này xong liền chết đi, hơn nữa, còn có bệnh trạng như trúng độc, chính mình tự tay dứt thuốc cho nàng, tận mắt thấy nàng chết...

“Ta cùng với tỷ tỷ người không oán không cừu, nàng bắt quá là cái hạ nhân hầu hạ người khác, ta hại nàng làm chi? Đầu óc của người giỏi như thế sao không nghĩ tới việc này a? Nàng bị phát bệnh kỳ quái, hơn nữa chết càng kỳ quái, người không đi tìm người hại nàng, ngược lại đổ oán trách lên đầu ta, nếu ta có tâm kế như thế, sao còn bị người lừa mấy chục năm?”

Wương ma ma càng nghe càng cảm thấy có lý, trong đầu hồi tưởng lại những hành động năm đó của Lưu di nương, tỷ tỷ của mình dù đối với Lưu di nương quan trọng thế nào, thì cũng chỉ là một nô tỳ, nhưng Lưu di nương lại xem nàng như mẹ mình, ân cần bưng trà đưa nước đến không bình thường, lúc ấy mình nhìn thấy cũng không quá lưu ý, lại nghĩ đến những năm tâm cơ cùng thủ đoạn mà Lưu di nương sử dụng, tim của Vương ma ma từ từ chìm xuống, giọng run run nói: “Thật không phải là chủ tử người sao?”

Wương phi thật hiếm khi không tức giận mà còn cười: “Người hôm nay bắt quá chỉ là người sắp chết, ta có cần lừa người không? Hơn nữa người còn có cái giá trị gì để ta lừa gạt, chủ tớ tình nghĩa nhiều năm như vậy, người đối với ta không tốt ta cũng không hạ thủ được như những người khác, nếu người không tin, hiện tại có thể tìm đại phu năm đó chữa bệnh cho tỷ tỷ người đến, cho dù trải qua hơn mười năm thì đã sao, luôn luôn sẽ có dấu vết để lại để tra được.”

Cuối cùng Vương ma ma suy nghĩ cẩn thận lại, Lưu di nương là ai, vương phi là ai, nhìn cũng đã mấy chục a, mà mình thật sự là đầu óc heo, làm sao lại đi tin Lưu di nương chứ, ngày ấy, Lưu di nương sở dĩ tự mình sắc thuốc, tự mình mớm thuốc cho tỷ tỷ, vì muốn để mình tin tưởng, là vương phi đã ra tay hại chết tỷ tỷ, nàng ta tâm kế thâm trầm, thủ đoạn độc ác cực kỳ a...

Vương ma ma đột nhiên giống như bị điên vậy, liên tục tự tát vào miệng mình, trong mắt đều vô cùng hối hận, “Chủ tử, là nô tỳ sai lầm, người... Người đánh chết nô tỳ a, những năm này, nô tỳ không ít lần hại người, không ít lần hại người a.”

Vương phi nghe xong cũng thương tâm, cả giận nói: “Người là đồ ngu xuẩn, ta một lòng đối đãi với người, người lại nghe theo lời nàng, nói đi, người làm thế nào cùng nàng cầu kết, đã làm chuyện gì? Từng cái nói ra.”

Vương ma ma nghe xong thì mang vẻ mặt vẻ xấu hổ, ghen ngào nói: “Chủ tử, người đừng quá tức giận, vì một lão chó già như nô tỳ mà làm bị thương thân thể mình là không đáng, nô tỳ sẽ từng cái nói cho người biết là được.”

Năm đó, Lưu di nương thấy người cùng Vương Gia tình đầu ý hợp, nàng chỉ gặp qua Vương Gia một lần, liền nổi lên ý đố kỵ, muốn cùng người, tử muội cộng thị Nhất Phu, đáng tiếc Vương Gia đối với nàng liếc mắt một cái cũng không có, vì vậy nàng liền bảo ta, dùng danh nghĩa của người đi mời Vương Gia đến một tiểu trang u tĩnh để hẹn hò, Vương Gia nhìn thấy là ta, tự nhiên tin tưởng, nàng ta liền ở trong trà hạ độc, lệnh cho nô tỳ đưa Vương Gia uống, đó là thuốc mê hoặc tâm trí con người, lúc Vương Gia hồ đồ, liền... Liền cùng nàng... những việc về sau người cũng đã biết, ta cũng không cần nói nữa.”

Vương phi nghe được chấn động, kinh sợ tự trên mặt ghế đứng lên nói: “Vương Gia khi đó biết rõ người làm ra chuyện này, vì sao...”

“Vương Gia không biết, vì thuốc này mê hoặc tâm trí, nên trong mắt Vương Gia nhìn thấy tất cả đều là người, tưởng rằng cùng người... Hơn nữa, thuốc này khi tỉnh lại, hẳn sẽ quên hết chuyện vừa xảy ra.” nét mặt già nua của Vương ma ma đỏ bừng nói.

“Chuyện sau này Vương Gia làm sao mà nhận biết, vì nàng ta náo loạn, nói là Vương Gia chiếm đi trong sạch của nàng, Vương Gia phải chịu trách nhiệm mới được a.”

“Về sau nàng cũng sợ ta khai ra mọi chuyện, lại sai người đến lừa gạt Vương Gia vài lần, thừa cơ hội ở trên người Vương Gia lưu lại ấn ký, còn lấy đi vật bên mình của Vương Gia, chủ tử chẳng lẽ đã quên, năm đó nhị đẳng nha đầu Hoàn nhi trong viện của người bị Vương Gia một chưởng đánh chết, là tại vì Vương Gia xấu hổ biến thành giận dữ.” Vương ma ma lại nói tiếp.

“Hắn cũng quá mức hồ đồ vô dụng, chiêu thuật như thế, trúng qua một lần thì thôi, vậy mà trúng thiệt nhiều lần, uống công hắn còn là một Thiết Mạo Tử Vương.” Vương phi trầm giọng thống hận nói.

“Cũng trách không được Vương Gia, năm đó, Vương Gia toàn tâm toàn ý muốn cùng người kết thân, lại không biết ở nơi nào mà nghe nói, trong lòng người vốn có người khác, năm đó Dự Thân Vương không phải là cùng Vương Gia cùng lúc đi Quốc Công phủ cầu thân sao? Dự Thân Vương chính là thân đệ đệ của hoàng thượng, địa vị cũng tôn quý vô cùng, lại phong lưu tuấn kiệt, tuấn tú lịch sự, Vương Gia tự nhiên là sợ người đối với hắn lòng có thương nhớ... hơn nữa nô tỳ cũng nói chút ít... Nói chút ít lời nói tốt, thì Vương Gia càng hoang mang... Nàng ta lại cố ý chế ra vài chứng cứ giả... Khiến Vương Gia hiểu lầm người thật sự cùng Dự Thân Vương hữu tình... Cho nên...” Vương ma ma lấp bắp, gương mặt già nua sưng thành cái đầu heo, nói chuyện cũng không quá lưu loát, chỉ là trong mắt nàng vẫn có thể nhìn ra sự xấu hổ cùng đau lòng, đoán là, thật sự hối hận.

“Nguyên lai những chuyện đó, đều là người và nàng cùng nhau giở trò, bắt quá, hai người các người dù sao cũng là phụ, thì sao có thể làm được nhiều chuyện như vậy, tất nhiên còn có người ở sau lưng giúp đỡ các người a.” Vương phi chán nản ngồi ở trên mặt ghế, ung dung nói ra.

“Xác thực là có một người nam nhân, nhìn qua ăn mặc cũng rất là tôn quý, nhưng nô tỳ lại không biết hắn, Lưu di nương chỉ nói là biểu huynh bên nhà mẹ nàng, nô tỳ một mực suy nghĩ, nhà mẹ nàng bắt quá là của nhỏ nhà nghèo thôi, lấy đâu ra thân thích như vậy, bắt quá, khi đó nô tỳ cũng không cần biết nhiều chuyện, nên cũng không nghĩ nữa...” Vương ma ma lại giải thích nói.

“Đường nhi... Cũng là có trong lúc đó a.” Vương phi chỉ cảm giác tim mình như chìm đến đáy cốc, nói chuyện cũng bị mất hết khí lực, như muốn hư thoát, càng miệt mài theo đuổi, càng làm cho nàng thương tâm trầm thống, chính mình những năm này, còn có thể sống được an lành, sợ là do Vương Gia che chở.

Nữ nhân kia nếu không phải thấy Vương Gia đối với chính mình quá mức tình thâm, e là mình đã chết rồi, cùng nàng tranh giành như vậy, chỉ sợ đã sớm ra tay giết mình ...

“Đúng vậy, kỳ thật, trước đó mấy lần, Vương Gia cũng không biết mình làm cái gì, thuốc này chỉ khiến cho Vương Gia như nằm mộng xuân vậy, tỉnh lại thì, chỉ cho là mình ngày suy nghĩ đêm nằm mơ, cũng không biết là mình đã thực sự làm những chuyện kia.

Nhưng có một lần nàng đã hạ được nhẹ cho Vương Gia, khi Vương Gia tỉnh lại thì phát giác mình cùng nàng nằm ở một giường, thiếu chút nữa tức giận muốn đánh chết nàng, nhưng nàng là muội muội của người, còn nói Vương Gia sớm đã cùng nàng hoan ái nhiều lần, mà trong đầu Vương Gia cũng thực sự có chút ít trí nhớ mơ hồ... Nàng còn nói Vương Gia đối với nàng như thế chính là bội tình bạc nghĩa... Nàng lại có mang... Vương Gia mới không hạ thủ được, vừa vặn lúc này nhị lão gia cùng Dụ Thân Vương không biết vì sao đúng lúc đến đây, phá vỡ chuyện này... Về sau, lại náo loạn đến Quốc Công gia, Quốc Công gia tuy là tức giận, nhưng rốt cuộc cũng là nữ nhi ruột thịt của mình... vì thế buộc Vương Gia không thể không nạp nàng làm thiếp... những chuyện sau đó nữa thì người cũng biết.”

Vương phi nghe đến tim đều muốn nát đi, trách không được khi đó Vương Gia trong lòng còn có áy náy, một mực vẫn muốn cùng chính mình giải thích, nhưng chính mình lại không chịu tin, thiếu chút nữa đã từ bỏ cửa hôn nhân này, nếu không phải phụ thân cương quyết ép, nàng thật đúng là không gả cho Vương Gia, chính mình còn không vào cửa, hẳn đã có nữ nhân khác... Còn có hài tử... nếu ai yêu đuổi một chút thì đã tức chết rồi, sớm biết như vậy nên gả cho Dụ Thân Vương thì không phải chịu tội này...

Chẳng qua, trong lòng vẫn là đối với hắn có tình, tuy chỉ là một ít... Nhưng một ít này đủ để làm ình khó có thể quên, nếu không phải là người thân nhất bên cạnh mình đi lừa gạt hắn, hẳn làm sao lại trúng kế tiện nữ nhân kia, chẳng lẽ hết thấy mọi chuyện đều đã được số phận an bài sao?

Vương phi không muốn hỏi tiếp nữa, lão đảo đứng lên, Ngọc Bích nhanh nhẹn cẩn thận vịn nàng, Vương Phi đi ra tới cửa chỗ, thì nghe thấy phịch một tiếng, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vương ma ma quỳ sấp trên mặt đất, đối với nàng mãnh liệt dập đầu, vừa ngẩng đầu lên: “Chủ tử, chủ tử, nô tỳ tự biết nghiệp chướng nặng nề, không dám cầu chủ tử có thể tha cho nô tỳ, nhưng chủ tử người nhất định phải bảo trọng thân thể, không nên bị nô tỳ làm tức giận, nô tỳ không thể tiếp tục phục vụ chủ tử ... bệnh của Đình ca nhi... hôm nay nô tỳ nghĩ lại cũng thấy rất kỳ quái, ngài nhất định phải cẩn thận điều tra, phải cẩn thận đại thiếu gia a, là nhi tử do nàng ta sinh, tâm địa sợ là... Sợ là so với nàng ta còn muốn độc hơn.”

99. Chương 99

Vương phi nghe xong thì mạnh mẽ quay trở lại, một tay kéo lấy vạt áo của Vương ma ma nói: “Người nói cái gì, độc trên người Đình nhi thực sự là bọn hắn đã hạ thủ?”

Vương ma ma lắc đầu, khóc lóc nói ra: “Nô tỳ quả thực không biết, nô tỳ chỉ là suy đoán, nàng ta cho tới bây giờ cũng không tin nhiệm bất luận kẻ nào, đối với ai cũng giữ lấy ba phần cảnh giác, lại giỏi diễn trò, nên nô tỳ không có tận mắt thấy nàng ra tay, nhưng vẫn cảm giác không đúng, hôm nay nhị thiếu phu nhân là người thông minh lợi hại, chủ tử người... Người mọi chuyện nên cùng nhị thiếu phu nhân thương lượng, người... Người quá mức đơn thuần ôn hoà hiền hậu, đâu không lại nàng a.”

Vương phi nghe nàng nói lời này thấy rất có lý, nên giọng nói biến thành trì hoãn chút ít, đau lòng nói: “Người biết nàng ấy tốt, mà vẫn tìm cách hại nàng, chẳng lẽ, đây cũng là chủ ý của tiện nhân kia sao?”

Vương ma ma nghe xong liền hổ thẹn thấp đầu, lại bò lên phía trước vài bước đối với vương phi nói: “Chủ tử, nô tỳ khi đó xác thực là đầu óc heo mê muội a, hận thiếu phu nhân ngăn cản tài lộ của nô tỳ, bất quá nàng ta quả thật cũng có tính toán như thế, nhưng là, nô tỳ không có tham dự, chỉ biết rõ Ngọc nhi ở trong phòng thiếu gia... Kỳ thật cũng bị nàng đón mua.”

“Ngọc nhi? Đây không phải là người người giúp ta tuyển chọn đưa tới trong phòng Đình nhi sao? Người nói là người của nàng, vì sao không nói là người của người đi? Người cái lão già này, bệnh của Đình nhi nếu do

tiện nhân kia hạ thủ, thì Ngọc nhi tất nhiên là không thoát được liên quan, nói là nàng nổi lên tâm hại Đình nhi, tại sao không nói người cũng là đồng lõa, không có trợ giúp của người, nàng làm sao có thể mua chuộc được người ở trong phòng ta? Người... Người còn có bao nhiêu chuyện gạt ta? Nói mau!” Vương phi khó thở, cũng bất chấp hình tượng dịu dàng cao quý ngày thường, cúi người một phát bắt lấy ngực của Vương ma ma, dùng sức mà xô đẩy, tựa hồ muốn đem tim của Vương ma ma moi ra, nhìn xem đến tột cùng là đỏ hay đen.

“Chủ tử, chủ tử, nô tỳ... Nô tỳ chỉ biết rõ nàng mua được Ngọc nhi, nhưng thật sự nô tỳ không có sai sử Ngọc nhi làm cái gì cả, chỉ muốn nhắc nhở chủ tử một tiếng mà thôi, trong phòng thiếu phu nhân, sợ vẫn còn có tai mắt của nàng, cũng may thiếu phu nhân là người nhanh nhạy cơ trí, rất nhanh đã đem Ngọc nhi kéo ra, nếu như trời xanh có mắt, có lẽ, có lẽ bệnh của nhị thiếu gia sẽ tốt lại?” Vương ma ma bị vương phi lắc đến đầu óc choáng váng, liên tục ho khan, cố gắng lắm mới nói xong những lời này.

Lời này thật sự khiến vương phi chấn động khi nghe được, nói lỏng nàng, trong mắt lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng: “Người... Người cũng biết Đình nhi trúng loại độc chất nào đúng không? Đình nhi sẽ tốt đúng không? Chỉ cần độc tính này giải hết, Đình nhi có thể đứng lên, đứng hay không!”

“Không biết, không biết, chủ tử, nô tỳ chỉ đoán thôi, nếu như độc trên người nhị thiếu gia có liên quan đến đại thiếu gia, thì sẽ không phải là trí mạng, đại thiếu gia hần... Hần không muốn hại chết nhị thiếu gia, điểm này nô tỳ sớm đã nhìn ra. Nhị thiếu phu nhân là người cực kỳ khôn khéo, chỉ sợ sớm đã phát hiện Ngọc nhi có vấn đề, cho nên mới suy nghĩ biện pháp trị tội Ngọc nhi, cũng giống như nô tỳ vậy, ngày ấy xác thực là nhị thiếu phu nhân muốn lấy gì đó đập bể đầu nô tỳ, nô tỳ trong lúc nóng vội mới đối với nàng động thủ, kỳ thật, nhị thiếu phu nhân sớm đã phát hiện nô tỳ có vấn đề, nên chỉ tìm cơ để trị nô tỳ thôi. Chủ tử, cuối cùng người vẫn có phúc đức, chỉ ít có được con dâu khôn khéo lại thiện tâm.” Vương ma ma an ủi vương phi nói, nàng hôm nay đối với Lưu di nương đã hận thấu xương, rồi lại đau lòng cho vương phi, nhưng bây giờ bản thân mình là người chờ xử tội, nên căn bản không cách nào báo thù, cũng vô pháp chuộc tội, trong lòng quả là ngũ vị tạp trần, thống khổ cùng hối hận lấp đầy cõi lòng, nhưng vô kế khả thi, nên chỉ hy vọng làm cho vương phi giảm bớt chút ít bi thống mới tốt.

Wương phi nghe xong trong mắt liền lộ ra hi vọng, Vương mục mục nói không phải không có Đạo lý, có lẽ Cẩm Nương đã tìm được cách giải độc trên người Đình nhi, đang giúp Đình nhi giải cũng không chừng, Đình nhi... Nếu như thật sự có thể đứng lên, thì tốt biết bao a.

Chính mình cũng đã không thể như trước đây, cứ mơ mơ màng màng vài chục năm thế nữa, nhất định phải tỉnh lại, tiếp cho Cẩm Nương một tay, không thể lại để cho Cẩm Nương một người tứ cố vô thân, lão già Vương ma ma đem mọi chuyện đều nói ra cũng khiến mình có thể thấy rõ vấn đề, mình cũng biết phải làm gì.

Nghĩ vậy, vương phi đứng thẳng thân hình, lạnh lùng đối với Vương ma ma nói: “Người cổ mà dường như thương đi, sau khi thương thế tốt lên, thì đến phòng giặt quần áo.”

Wương mục mục nghe được hai mắt sáng lên, cao hứng kêu một tiếng: “Chủ tử người...”

Wương phi nhàn nhạt nhìn nàng một cái nói: “Đây là cơ hội cuối cùng, phải làm như thế nào, người nên tự biết, ta muốn dùng kỳ nhân chi đạo để trị kỳ nhân chi thân (nghĩa tương tự như gây ông đập lưng ông), sáng mai, người cứ theo lễ thường mà náo loạn, ta sẽ tiếp tục hồ đồ, xem tiện nhân kia cùng nhi tử của nàng còn giở trò gì nữa, ta muốn từng chút từng chút một, đem toàn bộ trả lại cho nàng ta.”

Wương ma ma ngạc nhiên địa nhìn vương phi, thật lâu mới dập đầu đầu nói: “Nô tỳ biết rồi, nô tỳ cũng hận lắm, bị cừu nhân xem như con chó sai sử mấy chục năm, ngay cả chủ tử thân nhất đều phản bội, thù này, nô tỳ cũng muốn báo, tạ chủ tử cho nô tỳ ân điển này, từ nay về sau, nô tỳ dù máu chảy đầu rơi, cũng không dám lại đối với chủ tử có nửa câu đối gạt.”

Wương phi không hề nhìn nàng, xoay người nâng váy đi ra ngoài, vừa ra khỏi cửa, liền nghe được Vương ma ma ở trong phòng gào lên: “Chủ tử a, người không nên tin nhị thiếu phu nhân, nàng muốn ly gián quan hệ chủ tử của chúng ta...”

Cửa phịch một tiếng đóng lại, mặt vương phi không chút biểu tình tiếp tục đi tới, Ngọc Bích lập tức ở một bên lớn tiếng nói: “Chủ tử, cái Vương ma ma cũng này quá không biết điều rồi, mọi việc rõ ràng thế

rồi, mà còn mắng thiếu phu nhân, ngài hẳn nên đem nàng loạn côn đánh chết mới đúng.”

“Ai, nha đầu a, nàng tuy là tuổi già mê muội, nhưng dù sao cũng là phục thị qua bản phi vài chục năm, phần tình nghĩa này cũng không phải nói cắt là có thể cắt được.” Vương phi thở dài một hơi nói ra.

Chủ tớ hai người cứ như thế, một mực trò chuyện đến khi bước vào trong sân của vương phi.

Trở lại trong phòng, Vương Gia cũng đã về, vương phi vừa thấy mặt Vương Gia, đã tự mình xông vào trong nhà, Vương Gia bất đắc dĩ nghiêm mặt sầm khổ đi vào theo.

“Nương tử, đã hỏi ra chút gì chưa?” Vương Gia cẩn thận đứng ở bên cạnh vương phi hỏi.

“Người có thể bới hồ đồ một ít không? Năm đó cuối cùng người và Thanh Dung đã xảy ra chuyện gì, người nói rõ ràng cho ta!”

Wương phi mặt lạnh, hung hăng trừng mắt Vương Gia, thấy trên mặt Vương Gia một trận hồng một trận trắng, quần bách một hồi mới nói: “Cũng là ta chủ quan, người cũng biết, nàng và người vốn có vài phần tương tự, lại cố ý ăn mặc thành hình dạng của người, ta... Ta khi đó chỉ sợ người thực sự theo Dự Thân Vương đi, nên... cũng có ý định cho gạo nấu thành cơm, hơn nữa, lại là người thiệp thân nha hoàn của người mời ta đi, thì càng không có胆 đo suy nghĩ, ai biết, nàng lại hạ huyền được cho ta... khiến ta càng hồ đồ.”

Wương phi nghe xong giận dữ, tức giận đến giọng run lên: “Người đã biết rõ nàng đối với người hạ độc, mà người còn cho nàng vào cửa, hôm nay xem nàng đem hai mẹ con ta hại thành bộ dáng gì rồi, biết rõ nàng tâm thuật bất chánh, người còn cô tức đường gian, người... Người thật sự là quá dễ cho ta thất vọng.”

Wương Gia nghe xong liền bất đắc dĩ cười khổ nói: “Năm đó ta biết nàng dùng thuốc đối với ta, lại làm ra chuyện bỉ ổi vô sỉ, lúc ấy liền muốn đánh chết nàng, nhưng hôm đó Dự Thân Vương đứng lúc xuất hiện, lại náo loạn đến chỗ nhạc phụ, nhạc phụ nói rõ, nếu ta không thu nàng, thì sẽ không đem người gả cho ta... Ta... lòng ta đối với người, người cũng biết, sao có thể trở mặt nhìn người gả cho người khác chứ?”

Wương phi nghe xong vẫn tức giận, nghĩ một lát lại nói: “Chính người cũng biết là ảo được, trong lúc thần chí mơ hồ tất nhiên là không biết rõ ràng, cái chuyện xấu xa đó có phải người làm hay không ai mà biết được, hừ, không chừng cái thai trong bụng của nàng cũng không phải là của người, nhiều năm như vậy, người đội nón xanh cho người ta cũng không biết chừng.”

Wương phi nói lời này đủ bén nhon, đâm vào lòng Vương Gia khiến hần mặt đều đỏ bừng lên, muốn mắng nàng, rồi lại không nỡ, nam nhân quan tâm nhất chính là việc nữ nhân cho hần đội nón xanh, đưa đầu ra khiến đỉnh cho người khác, lời này của vương phi có thể nói là đã đem tôn nghiêm của hần dẫm xuống đến đáy, hần cho dù hồ đồ đến đâu, cũng không thể vụng về như thế a.

“Nương tử!” Vương Gia có chút cao giọng quát: “Đường nhi là ta nhìn sinh hạ, lúc ấy ta đã nhẫn tâm đưa hần ném vào trong nước đông lạnh, lại đem ra cho gió thổi, làm hần sốt cao hai ngày hai đêm, trên người của hần cũng giống Đình nhi, có hình xăm Thanh Long, người cũng biết, đây là dấu hiệu đặc biệt để xác minh huyết thống của Lân gia. Năm đó... Nếu không phải Đường nhi mạng lớn, chỉ sợ cũng đã bị phụ thân như ta đây giết chết. Lời vừa rồi, người ở chỗ này nói cũng không sao, nhưng từ nay về sau không được ở bên ngoài nói lung tung a, Đường nhi hiện nay đã hai mươi tuổi rồi, hần cũng có tôn nghiêm của mình.” Nói xong, lại thở dài tiếp: “Nếu không vì Đường nhi, nhiều năm như vậy, ta đã sớm không chứa chấp nàng ta, chỉ cần một tờ từ thư, ta đem nàng vứt bỏ là được, cho dù nhạc phụ có đến hỏi, thì người đã vào nhà ta rồi, ta cũng không sợ”

Wương phi nghe xong thì thở dài, sâu kín nói: “Người nha, cũng không biết người là xử lý chính vụ thế nào, nhưng gia sự thì đều xử lý không rõ, người nhìn cái phủ này xem, bị nàng huyền náo đến cực kỳ dơ bẩn, nhiều năm qua như vậy, người không có chăm chú quản chuyện trong nhà, để cho ta một mình mà chống đỡ.” Nói xong, vành mắt ửng hồng, nước mắt liền rơi xuống.

Wương Gia nghe xong trong nội tâm vừa thương lại đau, nhanh chóng ôm nàng vào lòng nói: “Nương tử người cũng hiểu rõ, ta một năm có năm sáu tháng không ở trong phủ, luôn phải đến phía nam quản lý đi Nam Dương thương đội và chuyện ở căn cứ, sau khi trở về, lại xử lý sự vụ của hình bộ cùng hộ bộ, thật sự là không có thời gian quản chuyện trong phủ, người lại là người ôn hoà hiền hậu thiện tâm, ai, thật sự là vì phu vô năng, khiến người cùng tiểu đình phải chịu khổ a.”

Vương phi nghe xong cũng xấu hổ, ghen ngào nói: “Cũng là ta vô dụng, nếu không có Cẩm Nương, bên người ẩn chứa nhiều rắc rối như thế mà không biết, người... Người hôm nay còn nhớ được, năm đó người vì sao dễ dàng đến gặp nàng như thế?”

Vương Gia nghe được cũng mê mang, vỗ đầu rồi nói: “Lại nói tiếp, thật đúng là quái lạ, lần đầu tiên là có người tới mời ta đi, ta nhớ được là người đắc lực nhất bên cạnh người, nhưng sau đó lại nhớ không nổi là ai, về sau chỉ cảm thấy có một nha đầu khả nghi, liền đem nàng đánh chết, nung tử, chẳng lẽ là... Là lão bất tử Vương ma ma này?”

Vương phi nghe xong nhẹ gật đầu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đúng là lão già này, hôm nay nàng đã khai ra toàn bộ.”

Vương Gia nghe xong liền thở dài, càn áy náy: “Kỳ thật, ta ở nhà thời gian tuy là không nhiều lắm, nhưng vẫn cảm giác ra thái độ của Vương ma ma rất kỳ lạ, nhưng nghĩ lại là vú nuôi của người, thì lại thấy không có khả năng, nên không có suy nghĩ sâu thêm, ai, ta ở bên ngoài bốn ba vất vả bốn phía, trở lại trong phủ, cũng rất lười biếng đi nghĩ những chuyện này, chỉ cần người bình an, là ta cảm thấy mỹ mãn, Thanh Dung thích làm sao náo loạn, thì cứ mặc nàng đi, lại nói đời này nàng gả cho ta xong, ta cũng chưa từng đi đến sân nhỏ của nàng, nàng kỳ thật cũng đáng thương, lại vì nể tình Đường nhi, nên liền một mắt nhắm một mắt mở ...”

Vương phi nghe xong càng giận, chỉ vào cái mũi Vương Gia mắng: “Còn có ai so với người hồ đồ hơn sao? Biết rõ lão già Vương ma ma này có vấn đề cũng không để tỉnh ta một câu nửa chữ, khiến ác nô như nàng khi dễ chủ? Người... Người thật sự là muốn chọc ta giận chết đi mà.”

Vương Gia nghe xong bề bộn kêu lên: “Nương tử, không phải như vậy, ta lúc ấy chỉ cảm thấy nàng ta tham lam, hơn nữa còn tác uy tác phúc lẫn át người, nên nghĩ dù sao cũng là vú nuôi của người, mà nhà chúng ta cũng không thiếu chút tiền này, nàng muốn tham một chút thì tham a, nàng ở trước mặt người cũng rất quy cũ, hơn nữa còn đối với người tốt a, bằng không, nếu người có chuyện gì, nàng làm sao còn lấy tiền được nữa, nương tử chính là chỗ dựa của nàng a, nào có chuyện không dựa vào núi vàng núi bạc, mà đi dựa vào núi đất đá, ta thật không nghĩ tới nàng lại phản bội người a. Nương tử, lão già này hôm nay đã xử trí như thế nào? Cẩm nương hạ lệnh gì rồi?”

“Chỉ là đánh cho nàng mười đại bản, giáng chức đến phòng giặt quần áo.” Vương phi bắt đầu dĩ trừng mắt nhìn mắt Vương Gia nói.

“Người... Còn có ý định khác sao? Là muốn giữ nàng để cùng Thanh Dung đấu đến cùng à?” Vương Gia nghe xong trong mắt hiện lên ý cười.

Vương phi nghe được khẽ giật mình, nghiêng đầu nhìn hẩn nói: “Hôm nay tại sao lại biến thành thông minh rồi, thoáng cái đã đoán được tâm tư của ta?”

Vương Gia nghe xong lập tức trở mặt ra vịn vai vương phi nói: “Người cũng không phải không biết, ta chỉ đối với người dụng tâm thôi, những chuyện khác, ta lười biếng đi quản, chỉ cần không ảnh hưởng tới người cùng căn cơ trong phủ, ta đều giả vờ như không biết.”

Vương phi nghe xong thì càng tức, “Vậy còn Đình nhi, Đình nhi hôm nay bị hại thành như vậy, người cũng không quản sao?”

Vương Gia nghe xong, trong mắt lộ ra tia lạnh lùng nghiêm nghị, vỗ vỗ tay vương phi nói: “Việc của Đình nhi xác thực là ta sơ sót, năm đó, người vì Thanh Dung, trong cơn tức giận đã đi đến nội cung biệt uyển, cùng Lưu phi nương nương ở chung một chỗ, ta khi đó thật nóng lòng, nghĩ đến người thật sự sẽ... Thật sự sẽ...”

“Thật sự sẽ như thế nào? Khi đó lời đồn bay đầy trời, người cho rằng Hoàng thượng cũng đối với ta nổi lên tâm tư, là Hoàng thượng mượn cớ đem ta giữ lại biệt uyển, còn... Còn nghe lời của người khác, cho rằng Đình nhi không phải là con ruột của người... Người... Ta thật là muốn tức chết ta mà, nếu không phải sau khi trở về, tiểu Đình đột nhiên phát bệnh, lại chứng kiến được Thanh Long trên người hẩn... Người... Người thật sự sẽ mặc kệ mẫu tử chúng ta sao? Ta hiện tại nghĩ đến đều này, là không muốn gặp lại người, thật sự là hận người chết đi được, đều là người làm hại Đình nhi, người người nên nghĩ ngờ thì không nghĩ ngờ...” Vương phi vừa khóc lại mắng, nói đến mặt Vương Gia lúc xanh lúc đỏ.

Nghĩ đến một ít chuyện trước đây, hắn cũng cảm giác mình hồ đồ cực kỳ, bất quá, năm đó, hắn xác thực là tận mắt thấy vương phi cùng một người nam nhân khác ở chung một chỗ, nhưng về sau, lại biết rõ, khi ấy vương phi không có khả năng xuất hiện ở chỗ đó, hôm nay nghĩ đến, liền cảm thấy trong phủ còn ẩn chứa một cao thủ dịch dung, thay hình đổi dạng tài giỏi, nếu chỉ thoáng qua, rất khó nhận ra, chính mình đối với Uyển Thanh là vừa thấy đã yêu, nên quá mức để ý, ngược lại càng sẽ phạm phải chuyện hồ đồ, nhưng nếu không tận mắt nhìn thấy, chỉ nghe lời nói, thì sao có thể dễ dàng đi hoài nghi Uyển Thanh...

Hôm nay xem ra, lúc đó quả là có người đã xếp đặt sẵn, đầu tiên làm ình nổi lên lòng nghi ngờ đối với Uyển Thanh, lại tìm cách kích thích Uyển Thanh rời nhà trốn đi, sau đó chính mình buông hết tay đi tìm Uyển Thanh... Tiểu Đình liền mất đi người bảo vệ, liền đối với tiểu Đình ra tay...

Mà người cuối cùng có lợi nhất đúng là Đường nhi... Đường nhi a, khi đó mới mười bốn tuổi, thật sự cũng tham dự vào sao? Nhất thời lại nghĩ tới lời nói của tiểu Đình, cùng miệng vết thương chích tề trên cổ tay Lãnh Hoa Đường, vết thương này chẳng lẽ là... Đình nhi ra tay cắt? Bằng không, sao hắn có thể biết rõ ràng mình bạch như vậy... Nhất thời trong nội tâm lại có chờ mong, Đình nhi... Đi đứng không tiện, thì như thế nào có thể tự mình động thủ... Chẳng lẽ chân của hắn đã có thể đi?

Ai, đứa bé kia hiện tại càng lúc càng khó đoán ra, bất quá, hắn càng mạnh, thì mình ngược lại càng vui mừng, tốt nhất là hắn có thể tự bảo vệ mình, không cần khiến cha mẹ phải lo lắng là tốt rồi a.

“Nương tử, việc Đình nhi, ta tất nhiên sẽ cho người một giao phó rõ ràng, hôm nay ta cũng có người để hoài nghi, Thanh Dung tất nhiên cũng có tham dự, chỉ là, nàng là một nữ tử trong nhà, cho dù tâm kế này, cũng còn không bằng lãnh lớn như vậy, bố cục này, thiết kế quá lớn, không phải một vị phụ nhân như nàng có thể khống chế. Trước không nói làm sao mà thực hiện được, chờ một thời gian, người cứ xem ta sẽ tìm ra hung thủ thật sự đứng sau lưng như thế nào.” Vương Gia lạnh lẽo buồn bã chăm chú đối với vương phi nói ra.

Vương phi nghe xong hừ lạnh, giận liếc hắn nói: “Làm sao tìm được, mỗi năm người phải đi phía nam, ngăn ngơ chính là mây tháng, nào có tinh lực để ý tới chuyện trong phủ chứ? Ta mặc kệ, hiện tại mặc kệ tâm ý người đối với Đường Nhi thế nào, riêng Thanh Dung ta sẽ không dung thứ nữa, một hồi ta sẽ đi sáng đó sửa trị nàng, thực sự cho là có nhi tử tốt chống lưng là có thể muốn làm gì thì làm, ta sẽ không mềm lòng nữa.”

Vương Gia nghe xong trên mặt lộ ra một nụ cười khổ, nghĩ nghĩ một chút liền đối với vương phi nói: “Ta đâu chỉ vì quan tâm đến tâm ý của Đường nhi, hiện tại nàng ta đã là trèo lên thân cận thái tử phi, hoàng hậu bởi vì có quan hệ không tốt cùng Lưu phi nương nương nên đối với nàng ta cũng rất thiết, nếu tùy tiện động đến nàng, thì sẽ bất lợi đối với Đình nhi. Ta còn đang nghĩ, nên nhanh một chút để cho tiểu Đình tiếp nhận một số việc ở phía nam, Mặc Ngọc tuy đã cho Cẩm Nương, nhưng trên danh nghĩa vẫn là của tiểu Đình, mà Hoàng thượng lại một mực không có đồng ý... Mà hôm nay cũng chính là thời kỳ máu chót, trong lòng Hoàng thượng vẫn còn có nỗi lo riêng, sợ là sợ lúc này sẽ có người ở bên tai Hoàng thượng nói ra nói vào, một điểm đối với Đình nhi bất lợi cũng sẽ không tốt a. Thế tử vị tuy tốt, nhưng Mặc Ngọc lại đại biểu cho tài phú vô cùng tận, có con đường kia, thì từ nay về sau đình nhi đại khái có thể mang theo Cẩm Nương rời đi trong phủ, sống tiêu dao tự tại.”

Vương phi nghe xong cũng lặng yên, nghĩ xong lại nói: “Nàng ta làm gì có năng lực lớn như vậy? Hoàng hậu bất quá là lợi dụng nàng thôi, nàng ở trong mắt Hoàng Hậu bất quá là chỉ quân cờ nhỏ đến không thể nhỏ hơn nữa, ở đâu ra mà coi trọng nàng, ta bất quá là dùng thân phận lớn giáo huấn trừng trị nàng mà thôi, người nói xem chuyện trong hậu viện Giản Thân Vương, thì liên quan chỗ nào đến Hoàng Hậu chứ?”

Vương Gia nghe xong lại cười khổ: “Nương tử a, nàng không biết, hoàng thân quốc thích cả triều đều nhìn chăm chăm vào trong Giản Thân vương phủ, ước gì trong phủ sẽ xảy ra chuyện, đều mà bọn họ nghĩ, chính là mảnh Mặc Ngọc trong tay Cẩm Nương a. Tước vị của tướng công người là do thánh tổ gia lúc đó định ra, thừa kế này là truyền đời, vĩnh không mất tước, nhưng Mặc Ngọc thì không nhất định phải do một nhà Giản Thân Vương phủ giữ, chỉ cần Hoàng thượng hơi có chút bất mãn, đối với Giản Thân Vương phủ không yên tâm, thì quyền hạn giữ ngọc sẽ có khả năng rơi xuống trong tay người khác, khi đó, Đình nhi sẽ càng thiệt hại nhiều, ta cũng là vì Đình nhi mà tính toán, những năm này, ta tập trung tinh thần bên ba bên ngoài, lao tâm lao lực, ít có để ý tới việc trong nhà, vì muốn để cho Hoàng thượng càng thêm tín nhiệm Giản Thân Vương phủ, cuối cùng cũng là vì hai đứa con trai nhà này, hi vọng hai người bọn họ đều có tương lai tốt a.”

Vương phi giận dữ dậm chân, quay người đi không hề để ý đến hần, nhưng cũng biết, hần có nỗi khổ tâm riêng của hần, “Vây ý của người chính là tùy ý nàng muốn làm gì thì làm mãi sao? Người sẽ không sợ có một ngày nàng hại chết ta cùng Đình nhi sao?”

“Hại chết người? Nàng không có cái gan lớn này, ta đã sớm đã cảnh cáo nàng, nếu người có bất cứ chuyện gì, ta liền không hỏi bất luận nguyên do gì, trực tiếp giết nàng. Những năm này, Vương ma ma tuy là bị nàng đón mua, nhưng nàng thật sự đối với người bất lợi rồi sao? Bất quá là ồn ào náo động nhỏ thôi, nếu nàng không có sợ hãi, chỉ sợ nường tử người không biết đã chết bao nhiêu lần, ta tuy là hồ đồ, nhưng lúc khẩn yếu nhất sẽ che chở người, chỉ là không nghĩ tới Đình nhi mới là mục tiêu của bọn hần... Thật sự là có lỗi với Đình nhi, nếu là... Nếu là chân của đình nhi khỏi hần, lại thật sự có chứng cứ... vậy... Ta sẽ tìm cách trả lại cho Đình nhi một cái công đạo.” Vương Gia thần sắc thống khổ nói.

Vương phi nghe xong liền xoay người qua, chăm chú chăm chăm vào Vương Gia nói: “Người cần phải nhớ kỹ lời nói vừa rồi, nếu thật tìm được chứng cứ, thì nhất định phải phải Đình nhi một cái công đạo.”

Giản Thân Vương nghe xong nhẹ gật đầu, ôm vương phi nói: “Nường tử, không bằng chúng ta sinh thêm con trai đi? Thế thì có thể giảm bớt rất nhiều phiền toái.”

Vương phi nghe xong liền đánh hần một cái nói: “Sinh thêm một đứa, người có thể bảo vệ được sao? Hừ, một nhi tử tốt đẹp đã thành như vậy, còn sinh, chỉ càng thêm chịu thiệt thòi mà thôi.”

Hai vợ chồng một mực nói chuyện thật lâu, vương phi cố ý muốn trừng trị Lưu phi nương, Vương Gia liền nói: “Được rồi, chỉ cần nàng cảm thấy hả giận, vậy thì trừng trị nàng a, bất quá, việc này trước tiên nên cùng Lưu phi nương nương thương lượng một chút, để nàng ta có một chút chuẩn bị, ở chỗ Hoàng thượng nói vài lời nói có lợi cho Đình nhi là được. Hoàng thượng hiện tại tín nhiệm nhất vẫn là Lưu phi nương nương... Hơn nữa nàng nhất định phải xử lý tốt quan hệ cùng Mai nhi, không thể để cho nàng ấy vì việc này mà náo loạn đến chỗ Thái Tử Phi, ba người sẽ thành con hổ, đạo lý này nàng nên hiểu, nếu chỉ có một mình hoàng hậu nói với Hoàng thượng Đình nhi không tốt, thì có Lưu phi nương nương chịu trách nhiệm, cũng không có gì, nếu ngay cả Thái Tử Phi cũng náo loạn, sợ sẽ là Lưu phi nương nương cũng sẽ gánh không được, ai... Nói đi nói lại, nếu như chân của Đình nhi tốt, thì Hoàng thượng đã không có nửa điểm chần chờ, Đình nhi lúc còn nhỏ, Hoàng thượng vẫn rất yêu mến hần... Nếu không phải...”

Xế chiều hôm nay, vương phi liền vào cung, cùng Lưu phi nương nương nói chuyện thật lâu mới hồi phủ, vừa về đến, lại đưa thêm một phần thưởng quà tặng của Lưu phi nương nương cho thể tử phi, buổi tối còn giữ Thượng Quan mai lại cùng vợ chồng Cẩm Nương một chỗ dùng cơm, trên bàn cơm trò chuyện với nhau thật vui vẻ, vương phi trên mặt trước sau vẫn mỉm cười, tựa hồ căn bản cũng không có đem việc của Vương ma ma để ở trong lòng vậy.

Cẩm nương cùng Thượng Quan mai cũng không tiện hỏi nhiều, sợ vương phi chỉ là cố gắng chống đỡ, nếu nhắc tới sẽ khơi lên vết thương của nàng, vì vậy, mấy người mẹ chồng con dâu đều thông minh tránh đi những chuyện phải lo lắng kia, chỉ hàn huyên chút ít việc trong nội cung, hay đồ trang sức

Ăn cơm xong, vương phi nói một mỗi, Cẩm Nương liền cùng Thượng Quan Mai mình trở về phủ của mình.

Ngày thứ hai, sáng sớm Cẩm Nương liền đẩy Lân Hoa Đình cùng đi thỉnh an Vương Gia và vương phi, bởi vì ngày tết sắp tới rồi, chuyện trong triều của Vương Gia cũng không quá bề bộn, nên cũng nhàn rỗi ở trong nhà, không đi đến phủ nha, thấy Cẩm Nương tiến vào, sắc mặt Vương Gia rất tốt, đợi sau khi Cẩm Nương hành lễ xong mới nói: “Con dâu, mấy ngày nay ở trong phủ đã khổ cực cho con.”

Cẩm nương vội hỏi: “Con dâu tuổi trẻ, kiến thức nông cạn, chỉ sợ có rất nhiều việc làm không quá chu toàn, còn xin phụ Vương cùng mẫu thân dạy bảo nhiều hơn.”

Vương Gia nghe xong liền bảo nàng ngồi xuống, không cần giữ lễ tiết, lại nói: “Con đối với cả gia đình của Vương ma ma xử lý cực kỳ thoả đáng, hôm nay mẹ của con đã cùng ta thương lượng, hết thầy mọi việc liền theo biện pháp trước kia con đưa ra mà xử trí không thay đổi, từ nay về sau, mỗi ngày con cứ đến chỗ nường, giúp đỡ nàng nhiều một chút a.”

Cẩm nương nghe xong thì nhu thuận gật đầu đáp ứng.

Không bao lâu sau, Thượng Quan mai cũng tới, nói đến việc Tôn Ngọc nương vào cửa: “Phụ vương, mẫu

phi, sân nhỏ đã thu thập thỏa đáng, chỉ chờ người mới vào cửa là có thể ở, không biết nương có muốn đi xem qua hay không?”

Vương phi nghe xong liền cười nói: “Con làm việc, ta yên tâm, mấy ngày nay sợ là con sẽ vất vả rồi, dù sao con cũng làm lớn, nàng muốn vào cũng sẽ ở trong nội viện của người, cho nên, tất cả lễ tiết nghi thức quy chế như thế nào, toàn bộ do con quyết định, nương cũng sẽ không bận tâm chuyện này, có gì không hiểu, qua hỏi ta là được.”

Thượng Quan mai nghe xong liền dạ, vương phi lại nói: “Hôm qua ta đi vào nội cung, vừa vặn đụng phải Thái Tử Phi, nàng có nhắc đến Cẩm Nương, bảo con dẫn theo Cẩm Nương đi chỗ nàng ngồi một chút, khi nào con bề bộn xong, có thời gian liền đi một chuyến a, hai cái chị em dâu cũng nhân cơ hội mà thân cận hơn một chút.”

Thượng Quan mai nghe xong cười nói: “Đúng vậy, hôm kia con còn cùng đệ muội nói tới chuyện này, tỷ tỷ hiện tại thân thể càng lúc càng nặng, cứ ngóng trông Cẩm Nương có thể đi vào cung giúp nàng xử lý mọi việc. Nào biết đệ muội bề bộn, con cũng bề bộn, nên nhất thời thật đúng là không có thời gian rảnh, đợi giải quyết ổn thỏa chuyện của Tôn gia muội muội xong, ta nhất định dẫn theo đệ muội đi.”

Vương Gia nghe xong trên mặt vui vẻ càng đậm, đối với Thượng Quan mai nói: “Mai nhi rốt cuộc vẫn là xuất thân quận chúa, nói chuyện làm việc luôn có bài bản, Cẩm Nương a, con cần phải hướng chị dâu con mà học nhiều hơn, sau này, lúc chị dâu trị con quản gia, con cũng phải ở một bên phụ tá nhiều hơn mới được.”

Cẩm nương cảm thấy hôm nay Vương Gia cùng vương phi đều có chút tận lực đối với Thượng Quan mai tốt, nhất thời cũng không rõ tâm tư của bọn họ lắm, bất quá, hiện tại nàng cũng tính toán cùng Thượng Quan mai liên thủ đối phó nhị thái thái, nên cũng không thêm để ý điểm này, nên nhanh chóng lên tiếng đáp.

Thượng Quan mai vì chuyện của Tôn Ngọc nương muốn vào cửa mà buồn bực trong lòng, thoáng cái bị mấy người bọn họ nói đến vui vẻ thiệt nhiều, nhất là Vương Gia chính miệng nói, từ nay về sau sẽ do nàng đến quản gia, lời này nói ra khiến tâm tình nàng càng thêm được an ủi.

Nguyên bản, nàng vốn giận lấy muốn mặc kệ tất cả công việc đón Tôn Ngọc nương vào phủ, nhưng về sau đến chỗ Thái Tử Phi một chuyến, Thái Tử Phi đem nàng dạy dỗ một trận, “Cho dù người không muốn thì như thế nào, chuyện đã thành kết cục rồi, người phản đối cũng không có tác dụng, không bằng giả vờ rộng lượng một ít, ở trước cha mẹ chồng lưu lại ấn tượng tốt, đợi Tôn Thị vào cửa, người từ từ thu thập nàng là được, làm gì đem mọi chuyện để ở trên mặt mũi chứ? Bày ra bên ngoài, người sẽ rơi vào chỗ bất lợi, chỉ có ẩn nấp, từ một nơi bí mật gần đó ra tay, người mới có thể thắng.”

Một phen như đem nước gội vào đầu khiến Thượng Quan Mai hiểu ra, vừa về đến, liền chủ động tìm vương phi xin ý kiến, chăm chú xử lý mọi chuyện.

Lại ngồi một hồi nữa, vương phi liền hỏi Thượng Quan mai: “Mấy ngày nay Lưu di nương đã tốt chưa?”

Thượng Quan mai nghe xong khẽ ngẩn ra, trả lời: “Thân thể không tốt lắm, bất quá, tương công mỗi ngày đều qua đó chiếu cố nàng.” Cũng không nói mình có đi qua thăm, xem ra, trong nội tâm nàng còn không có đem Lưu di nương xem trọng, quan hệ của nàng cùng Lưu di nương, qua một trận kia so với trước có khá hơn một chút, vương phi nghe xong chủ ý trong nội tâm thì càng kiên định.

“A, thân thể không tốt lắm a, vậy thì cũng không cách nào khác, người tới, đem Lưu di nương mời đến, nói Vương Gia cố ý bỏ qua lệnh cấm túc của nàng.”

Thượng Quan mai nghe được khẽ giật mình, không nghĩ tới vương phi đột nhiên nói như vậy, thân thể của Lưu di nương xác thực so với mấy ngày trước đây đã khá hơn, vương phi lúc này mời nàng đến, sợ là vì chuyện của Vương ma ma rồi.

Không bao lâu, Lưu di nương liền yếu điệu ôn nhu đi đến, thấy Vương Gia đang đây, thì trong đôi mắt mềm mại đáng yêu mang theo chút u oán, giống như vừa vui vừa giận nhìn Vương Gia liếc nói: “Vương Gia thật đúng là càng ngày càng không muốn nhìn thấy thiếp thân, thiếp thân bị tỷ tỷ khi dễ, Vương Gia không

chủ trì công đạo, ngược lại đem thiếp thân cảm tức, chẳng lẽ trong mắt Vương gia, thiếp thân chỉ là con kiến hôi thôi sao?”

Lời này là oán trách Vương Gia đối với nàng không quan tâm, càng mắng vương phi đem nàng xem như con kiến hôi, tùy ý khi dễ.

Vương Gia nghe xong từ chối cho ý kiến, chỉ khi Lưu di nương đang muốn nhẹ nhàng bước lên ngồi vào trên mặt ghế bên cạnh, mới nói ra: “Người vẫn nên đứng đi, trước hành lễ với vương phi rồi nói sau.”

Lưu di nương vừa vào cửa đã mang theo một cổ oán khí, thì làm gì chịu hành lễ với vương phi, lúc này lại nghe Vương Gia nói như vậy, thì càng tức, uốn éo đầu nén giận ngồi xuống.

Vương Gia thấy liền dùng ánh mắt sắc bén liếc qua nàng, Lưu di nương nhìn thấy trong nội tâm như bị xiết chặt, đành đứng dậy hành lễ qua loa cho vương phi, lại cũng không dám ngồi nữa.

Vương phi thấy thế cười lạnh nói: “Người cũng đã biết ta gọi người tới là có chuyện gì sao?”

Lưu di nương nghe xong ánh mắt khẽ sụp xuống, nghĩ đến có tai mắt báo lại với nàng, nói Vương ma ma không có phần bội mình, nên trong nội tâm nàng an tâm một chút, nhưng rốt cuộc cũng chột dạ, nên kiên trì nói: “Muội muội không biết, còn thỉnh tỷ tỷ nói rõ.”

Vương phi nghe xong cười lạnh nói: “Người thật đúng là quý nhân hay quên chuyện a, người đã làm cái gì, toàn bộ đều quên sao?”

Lưu di nương nghe xong tròn mắt xoay chuyển, những năm này, nàng tuy thường thường lợi dụng Vương ma ma biết được mọi chuyện trong phòng vương phi, nhưng có vài chuyện quan trọng, nàng vẫn đề phòng, Vương ma ma tuy là có tham dự, nhưng cũng không biết đến khớp xương ở chính giữa, hôm nay cho dù Vương ma ma thực sự phản bội, bất quá cũng chỉ nói ra chuyện gièm pha năm đó thôi, những chuyện kia đã sớm thành kết cục đã định, vương phi cho dù biết rõ, cũng chỉ có thể tức giận mà thôi.

Mà nàng cũng tin tưởng, với tính tình xảo trá của Vương ma ma, tất nhiên khi không quá khẩn yếu thì sẽ giữ lại một số chuyện, nên một ít chuyện lớn có nàng tham dự vào, nàng cũng sẽ không thật sự nói thẳng ra, nghĩ như thế, trong nội tâm liền kiên định, nhu thuận e sợ ngẩng mắt lên nhìn Vương Gia.

Vương Gia đen mặt quay đầu đi, thần sắc có chút xấu hổ và giận dữ, Lưu di nương thấy thế thì càng giận, người nam nhân này, mấy chục năm rồi, mà vẫn còn giận chuyện năm đó mình hạ được hấn sao... Không khỏi vừa hận lại tức, nếu không phải có vương phi... Người nam nhân này sẽ thích chỉ thích một mình nàng a.

“Muội muội đã làm cái gì? Không bằng tỷ tỷ đem chuyện nói rõ ra, hôm nay tỷ tỷ càng ngày càng có bản lĩnh, muốn đánh là đánh, muốn mắng là mắng, vậy cái gì chưa làm qua, thì tỷ tỷ áp dụng trên người muội muội một lần là xong, cần gì phải giở trò này nọ, giống như là người công chính vô tư đến cỡ nào.” Lưu di nương mang một bộ dạng ‘lợn chết không sợ nước nóng’, ngữ khí nói chuyện cũng to gan cực kỳ.

Vương phi nghe xong liền nghiêng mắt qua nhìn nàng, nàng cho là mình sẽ giống như trước đây vậy, chỉ mấy câu đã bị nàng chọc tức hiện lên ở mặt sao? Hừ, hôm nay mình chính là muốn vu oan, hãm hại đó, xem nàng ta làm sao mà nhịn mình đây?

“Muội muội đã không chịu nói, vậy tỷ tỷ liền gọi vài người tới gặp muội muội vậy.” Vương phi nói xong liền đưa ánh mắt với Ngọc Bích, Ngọc Bích liền đi ra ngoài, vung tay lên, Lưu bà tử bị bắt đi vào, Lưu di nương vừa thấy trong mắt liền lộ ra khinh rẽ, còn tưởng rằng vương phi đã đem Vương ma ma đến, nguyên lai là Lưu bà tử, cái lão già này ngày bình thường chỉ biết tham, thành sự không có, bại sự có thừa, chính mình cũng không có tín nhiệm nàng ta qua, thì ở đâu mà nàng ta biết rõ một ít tin tức quan trọng chứ

Lưu bà tử quỳ gối trong nội đường, vương phi lại nói: “Lưu thị, người mau đem lời nói hôm qua đã nói với bốn phi lập lại lần nữa cho Lưu di nương nghe một chút, hôm nay Lưu di nương có trí nhớ không tốt, người nói ra một chút sự tình nhắc nhở nàng, để nàng có thể nhớ lại mọi chuyện.”

Lưu bà tử nghe xong liền ngước mắt lên nhìn vương phi cùng Vương Gia, thấy Vương Gia một chút cũng không có nhìn Lưu di nương, thì trong nội tâm ngược lại lo lắng, nuốt nuốt nước miếng, nói ra: “Dạ vương

phi, nô tỳ cùng Vương ma ma trước kia đều bị Lưu di nương mua chuộc, nàng bảo nếu nô tỳ giúp nàng làm việc, như vậy sau này thế tử tiếp vị xong, cũng sẽ cho nô tỳ vinh hoa phú quý.”

Vương phi nghe xong liền nhú mày khẽ hừ một tiếng, Lưu bà tử lập tức nói tiếp: “Hồi vương phi, lúc trước việc ở trong được của thiếu phu nhân động tay động chân, đúng là do Lưu di nương sai sử, sau khi Lưu di nương nghe nói nhị tiểu thư Tôn gia muốn gả cho thế tử, liền âm thầm gặp qua Tôn phu nhân, từ chỗ Tôn phu nhân biết được thiếu phu nhân thân có chứng bệnh bất túc, đang được trị liệu, vì vậy liền tìm tới hai nha đầu Bình nhi cùng Liễu Lục của Thiếu phu nhân, ở trong thuốc của thiếu phu nhân động tay động chân, về sau, lại thấy Bình nhi bị bại lộ, lại phái đại cữu huynh Lưu gia đi ám sát Bình nhi, việc này nô tỳ chính là người liên lạc, hôm nay nô tỳ cố gắng hối cải, nên cũng không dám có chỗ giấu diếm nữa, chỉ mong Vương Gia vương phi có thể đối với nô tỳ xử lý nhẹ tội.”

Lời này vừa nói ra, Thượng Quan mai chính là người cảm thấy khiếp sợ trước nhất, nàng không thể tin mà nhìn xem Lưu bà tử, trong chuyện động tay động chân trong thuốc của Cẩm Nương, nàng ít nhiều cũng biết rõ ràng, người chân chính ở sau lưng sai sử cũng không phải là Lưu di nương a, chính mình ngày ấy đã ở trước mặt Cẩm Nương nói rõ, là do nhị thái thái đã hạ thủ... hiện tại sao lại nói như vậy, nàng không khỏi nhìn về phía Cẩm Nương.

Thần sắc của Cẩm nương thì lại bình tĩnh cực kỳ, ánh mắt cũng không có một chút kinh ngạc kỳ quái, thấy mình nhìn sang, nàng còn mỉm cười, đối với mình quăng cho ánh mắt trấn an, Thượng Quan mai thấy vậy ngược lại an tâm không ít, bất quá, trong nội tâm nghi kỵ càng sâu.

Lưu di nương vừa nghe, tức giận đến mặt đều tái đi, ngón tay run run chỉ vào Lưu bà tử nói: “Người... Người thật sự là đặt điều nói bậy, ta khi nào bảo người liên lạc để làm việc này chứ? Ta khi nào đi gặp qua Tôn Đại phu nhân? Mụ già chó này, không cần phải cần bậy người, không có chứng cứ đưa ra, ta sẽ xé xác người.”

Lưu bà tử nghe xong thì cười, từ trong ngực lấy ra một vòng tay bằng ngọc cùng một cái khăn tay, hai tay trình lên, “Vương Gia thỉnh xem, cái vòng tay này chính là khi Lưu di nương sai nô tỳ làm việc, đã cố ý thưởng cho nô tỳ, còn có cái khăn này, là do nô tỳ đi trong nội viện của Lưu di nương, nàng đã cầm bao bạch sâm chia ra, nói là mình muốn để lại một ít dùng, còn một ít liền dùng cái khăn này gói lại, sai nô tỳ cầm lấy đi đưa cho Bình nhi.”

Lưu di nương nghe được xuyết nữa ngắt đi, cái khăn cùng vòng tay xác thực đều là của nàng, nhưng nàng cũng không phải heo, cho dù muốn hãm hại Tôn Cẩm Nương, thì phải lấy giấy gói bạch sâm lại, bị điên rồi mới dùng khăn của mình đi gói, còn cố ý làm cho người ta giữ lại, mà vòng tay này, chẳng qua là ngày bình thường thưởng cho Vương ma ma, đích thị là Vương ma ma lại đem ụ già tham lam này... việc của Tôn Cẩm Nương, nàng vốn cũng muốn động thủ, lại sợ quá nhanh, nên muốn trì hoãn một chút, không nghĩ tới có người trước nàng một bước mà làm, còn vu lên người ca ca của nàng, đến nay đều điều khiến nàng oán hận cực kỳ, không biết người sau lưng này là ai. Nhưng vì chuyện này... Vương phi lại... Lại thông đồng với những người bỉ ổi này để hãm hại nàng... Thật sự là quá mức hèn hạ.

“Người căm thù, ta cho tới bây giờ cũng không có sai người làm việc này, người... Người ngậm máu phun người.” Lưu di nương tức giận đến mắng to Lưu bà tử, ngược lại nhìn về phía Vương Gia: “Vương Gia, cho dù người không thích thiếp thân, nhưng cũng phải nể tình của Đường nhi, mà nhìn rõ mọi việc, chủ trì công đạo, việc này là do tỷ tỷ vu oan hãm hại ta a.”

Vương phi nghe xong khóe miệng liền chứa tia cười lạnh: “Nếu Vương Gia có thể nhìn rõ mọi việc, người... làm sao mà vào Vương phủ được chứ?”

Lời này vừa nói ra, mặt Vương Gia liền đỏ lên, ánh mắt khẽ giận nhìn vương phi, trong mắt cũng mang theo tia cầu xin, vương phi trợn mắt không nhìn hắn.

Lưu di nương nghe được cũng bị đỏ mặt một trận, trong nội tâm càng phiên giang đảo hải, xem ra, lão già Vương ma ma này đã đem việc năm đó báo với vương phi, nhưng cũng đúng như mình đã phỏng đoán, có vài chuyện trọng yếu, bà ta cũng không có nói ra, bằng không, vương phi cũng không cần lấy Lưu bà tử đi làm thằng hề đến nhảy lộc cộc, nghĩ như thế, trong nội tâm nàng an tâm một chút, ngẩng đầu giống như vừa giận vừa oán nhìn Vương Gia, Vương Gia là một người sĩ diện, tất nhiên sẽ không cho phép vương phi

ở trước mặt con dâu đem chuyện năm đó lộ ra... Hôm nay cũng chỉ có cách là khiến Vương Gia đi trị vương phi .

“Thiếp thân như thế nào vào cửa? Đương nhiên là Vương Gia cùng thiếp thân tình đầu ý hợp a mới thành được chuyện tốt, năm đó là Vương Gia tự mình đi hạ sính lễ, tỷ tỷ, thiếp thân so với người chỉ vào cửa muộn ba ngày thôi, làm sao mà người đều đã quên tất cả thế ?” Lưu di nương ẩn tình đưa tình nhìn xem Vương Gia nói.

Vương Gia nghe được thì hơi chậm lại, nhanh chóng quay đầu xem vương phi, quả nhiên thấy nàng sắc mặt càng lúc càng khó coi, liền trách cứ Lưu di nương nói: “Đều đã lớn tuổi rồi, người còn kéo những thứ kia ra nói làm cái gì.”

Lưu di nương nghe xong miệng mấp máo, nước mắt dâng lên, buồn bã thê lương đối với Vương Gia nói: “Là tỷ tỷ muốn lật ra nội tình năm đó, nên thiếp thân cũng không có cách nào khác?”

Vương Gia nghe xong quả nhiên lại nhìn về phía vương phi, vương phi chẳng muốn nhìn hấn, nhưng cũng biết cứ ở trong nội đường mà kéo dài việc này cũng không tốt, liền sửa miệng nói: “Hai món đồ vật này đều là của người đứng không?”

Lưu di nương nghe xong khinh thường nói: “Là phải thì như thế nào, muội muội ta ngày bình thường ban thưởng gì đó cho rất nhiều người, ai biết người từ đâu mà lấy ra để hãm hại ta?”

Vương phi nghe xong lại cười lạnh một tiếng rồi nói: “Lưu bà tử chính là người trong phòng của ta, từ lúc nào mà cùng người qua lại với nhau rồi? Nếu người không bảo nàng làm những việc bỉ ổi kia, thì cần gì thu mua người ở trong phòng ta chứ? Hừ, còn muốn nghiêm từ giáo biện, người tới, trước kéo xuống, đánh mười đại bản cho ta rồi nói sau.”

Lời này vừa nói ra, Thượng Quan mai cùng Cẩm Nương đều ngơ ngẩn, như nhau, hôm nay vương phi bất cứ giá nào, cũng sẽ đối ra tay độc ác với Lưu di nương. Thượng Quan mai vốn không cho là như thế, nhưng thết Vương Gia nghe xong lời này thì một chút phản ứng cũng không có, trong nội tâm liền sáng tỏ, nhất định là Vương ma ma đã khai ra một chút tội lỗi không thể lộ ra ngoài ánh sáng của Lưu di nương, Vương Gia Vương phi không thể đem những điều đó đưa ra ngoài, cho nên, mới dùng biện pháp này đến phạt Lưu di nương, việc này... Sợ sẽ liên lụy rất nhiều, nên bản thân mình ít bị dính líu vào mới tốt.

Lưu di nương nghe được giận dữ, chỉ vào cái mũi vương phi mắng: “Người... Lưu Uyển Thanh, người không cần phải quá đáng, đừng quên, ta cũng có phẩm cấp trắc phi, người dám dùng phương pháp đối đãi với nô tài mà đối với ta?”

Vương phi nghe xong liền cười lạnh nói: “Nô tài, hừ, người so với nô tài còn muốn ti tiện hơn, thứ không biết thẹn, so với mẹ người thì càng bỉ ổi vô sỉ.” Rồi hướng vào hai cái bà tử nói: “Còn long ngóng ở đó làm gì, kéo ra đánh, có cái gì thì có Vương Gia gánh chịu.” Nói xong quay mặt sang hướng Vương Gia thần nhiên cười nói: “Vương Gia, người xem thiếp thân xử trí có thỏa đáng không?”

“Mười đại bản là ít, đánh mười lăm đại bản đi, thậm chí ngay cả vợ của Đình nhi cũng hại, quá mức âm độc , Lưu thị, người cũng không cần giáo biện, huynh trưởng của người đến nay đều bỏ trốn, nếu không phải người sai sử, hấn như thế nào dám ở trong vương phủ hại người, nếu không có người bao che, hấn lại có bản lĩnh gì đi vào Vương phủ, đánh mấy đại bản này, người nhận không chút oan uổng.” Vương Gia lạnh lùng địa nhìn xem Lưu di nương nói.

Lưu di nương không thể tin được nhìn lại Vương Gia, hấn lại cùng vương phi đứng cùng chuyến tuyến mà hại mình... Nghĩ đến sự thật năm đó bị vạch trần, tất nhiên hấn sẽ cảm thấy mất mặt mũi với vương phi, cho nên mới muốn ra tay độc ác a, nhất thời liền vội vàng thốt ra: “Cho dù trong lòng người không có ta, cũng phải nhìn ở mặt mũi của Đường nhi, đối đãi với ta như thế, thì hấn còn nhìn mặt ai?”

Vương Gia nghe xong phịch một cái đứng lên nói: “Lưu Thanh Dung, nế như bốn vương đi xin chỉ thị của Hoàng thượng, đem phi vị trắc phi của người thu lại, từ nay về sau Đường nhi sẽ nhận Uyển nhi làm mẹ, con vợ kế sẽ biến thành chính, người nói xen như thế nào?”

Loại chuyện này cũng không phải là không có tiền lệ, tiểu thiếp hoặc thông phòng sinh hài tử xong sẽ trực tiếp được nuôi dưới danh nghĩa chính thất, mà tiểu thiếp sinh con xong, bình thường đều bị chính thất giết

chết... Nếu thật là như vậy, thì những tâm cơ thủ đoạn của mình bao nhiêu năm nay không phải toàn bộ phí công rồi sao?

Nhất thời nàng sợ tới mức mồ hôi đầm đìa, không dám hồ ngôn loạn ngữ nữa, vương phi vung tay lên, khiến bà tử đem nàng kéo xuống.

Đại bản vừa đánh được hai cái, thì Lãnh Hoa Đường nhanh chóng chạy đến, vừa vào cửa liền quỳ gối trước mặt Vương Gia cùng vương phi: “Phụ Vương Mẫu phi, nhi tử cầu các người, buông tha di nương a, thân thể nàng vốn không tốt, sợ là không chịu được trận đánh này a.”

Vương Gia nghe xong nhân tiện nói: “Người tới vừa vặn, di nương người phạm tội cũng không chỉ có một chuyện, một lát cho người xem một người, nghe một chút xem nàng nói cái gì, hôm nay chỉ đem nàng đánh đại bản xem như tiện nghi cho nàng, Đường nhi, phụ vương không phải nhằm vào người, chỉ là di nương người quá mức tàn nhẫn ác độc, nếu không trừng trị, tương lai sẽ có hại đến người.” Lời nói ra vô cùng đau lòng lại khổ sở, đối với Lãnh Hoa Đường so với ngày xưa thì hiền hoà hơn nhiều lắm, giống như là đã quên việc bị thương lần trước của hắn bị vậy.

Lãnh Hoa Đường nghe xong trong lòng an tâm một chút, nhưng vẫn quỳ khóc rờn nói: “Di nương... mặc kệ Di nương đã phạm sai gì, nàng vẫn thật lòng tốt với nhi tử, phụ vương, cầu người nể tình nàng yêu thương nhi tử, ngài... Ngài bỏ qua cho nàng a.”

Vương Gia nghe được mặt nghiêm, quát tháo hắn: “Nàng làm thế không phải là thương người, mà đang hại người, người đường đường là Giản Thân Vương thế tử, tương lai phải kế thừa tước vị, mà có một vị mẫu thân làm ra hành vi ác độc mà không cảm thấy thẹn kia, nếu truyền đi, sẽ làm mất thể diện của người, ở trước mặt hoàng thân quốc thích, càng sẽ làm người không ngóc đầu lên được, nếu không trị nàng, thì nàng càng lấn lướt, sẽ đem người cùng nhau hủy đi.”

Đang khi nói chuyện, Lưu di nương đã bị đánh xong kéo trở về, nhìn Lãnh Hoa Đường một cái, liền oa một tiếng khóc lên: “Đường nhi... Nương... Nương sẽ bị mẫu phi người trị chết mất, nàng... Nàng hãm hại vi nương, nói... Nói nương sai sử đại cữu...”

Lãnh hoa đường nghe xong liền biến sắc, ánh mắt chớp động, nhanh chóng đi đỡ nàng, vẻ mặt đau lòng nói: “Di nương, nếu đại cữu không phải người sai sử, thì ai sử chứ? Nếu không phải Mẫu phi lấy được chứng cứ, cũng sẽ không đối với ngài như thế, ngài... ngài nên nhận lỗi đi.”

Lưu di nương một thân bị đánh đến máu tươi đầm đìa, sau lưng da tróc thịt bong, nguyên lai tưởng rằng nhi tử sẽ đến giúp nàng, kết quả, hắn lại khuyên nàng nhận tội... Điều này làm cho nàng trong lòng vốn vừa tức vừa hận liền biến thành thống khổ cùng bi ai, nhìn lãnh hoa đường với ánh mắt khó tin, “Đường nhi... Làm sao người lại...”

Lãnh Hoa Đường nhất thời không dám cùng Lưu di nương đối mặt, ngày ấy miệng vết thương trên cổ tay đã khiến Vương Gia đối với chính mình nổi lên nghi ngờ, nếu như lại vì việc của đại cữu Lưu gia mà có kẻ hở nữa, thì từ nay về sau sợ phụ vương sẽ phản cảm với mình, hắn cho tới bây giờ cũng không dám xem phụ vương là người hồ đồ có thể khi dễ, nhiều như vậy năm, rất nhiều chuyện chỉ sợ phụ vương đều hiểu rõ, ngoại trừ chuyện của tiểu Đình làm được chu toàn ra, thì có chuyện gì là tránh được con mắt của phụ vương chứ?

Phụ vương bắt quả vì đối với chính mình có hổ thẹn, cho nên, rất nhiều chuyện đều một mắt nhắm một mắt mở, năm đó, phụ vương hoài nghi thân phận của mình, liền đem chính mình bỏ vào nước đá ngâm, lại thả mình trong gió lạnh đông lạnh, kết quả, mình liên tục sốt cao vài ngày, thiếu một chút là mất mệnh, về sau, may mắn sau khi mình sốt, trên người cũng có Thanh Long vân, phụ vương mới bằng lòng trị liệu ỉn...

Hôm nay phụ vương đối với mình đã càng ngày càng không tín nhiệm, nếu lại có chuyện nữa, chỉ sợ... Nếu không phải chân Tiểu Đình bị thương không lành, thì mình cũng chỉ là một nhi tử bị phụ vương vứt bỏ đi mà thôi.

Ánh mắt của hắn lập lòe nhìn Lưu di nương đưa qua một ánh mắt cầu khẩn, Lưu di nương nhìn thấy càng khiếp sợ, ngược lại, lại không thể làm gì được chỉ ngửa mặt lên trời khóc rờn, cũng không hề nhìn hắn nữa.

Ánh mắt kia của nhi tử rõ ràng là bảo mình nhận lấy tội danh này, nguyên lai, người xuống tay trước là

hắn... Trách không được huynh trưởng của mình cũng dính dấp đến chuyện này...

100. Chương 100

Cầm Nương vẫn một mực thờ ơ lạnh nhạt nhìn thấy màn này, trong nội tâm không khỏi bị ai một trận, cái mà Vương phi gọi là nhân chứng cùng chứng cứ xác thực cực kỳ vững vẻ, bất quá là vì hả giận nên cố ý vậy bần Lưu di nương mà thôi, không nghĩ tới khôn khéo như Lãnh Hoa Đường nhìn thấy chẳng những không náo động, ngược lại còn khuyên Lưu di nương nhận tội... Hừ, người chân chính có tội chính là hắn a, người này thật sự là tâm như rắn rết a, ngay cả mẹ đẻ của mình mà cũng có thể dùng để gánh tội, đại cứu huynh của Lưu gia đột nhiên mất tích, việc này nhất định là nỗi sợ trong lòng hắn a, nếu như có thể nhờ đó mà giải quyết, hắn tự nhiên có thể buông một nửa tâm ...

Vương Gia thấy biểu hiện lần này của Lãnh Hoa Đường, cũng liên tiếp lắc đầu, kẻ này tâm địa không tinh khiết a, hắn càng hoài nghi chất độc trên người Tiểu Đình là cùng Lãnh Hoa Đường có liên quan rồi, không khỏi thống khổ thở dài, quay đầu nhìn về phía tiểu nhi tử của mình, Lãnh Hoa Đình cũng đúng lúc nhìn tới, trong mắt phượng xinh đẹp lộ ra một tia hiểu rõ, lại như có sự cố vũ, Vương Gia liền thở dài, đối với hắn có chút gật đầu.

“Người tới, đem cái nhân chứng khác dẫn tới.” Vương Gia không đợi Lãnh Hoa Đường hoàn hồn, lại cao giọng nói.

Lúc này, hai cái bà tử áp giải một nữ tử mảnh mai đi vào, Lãnh Hoa Đường ngược mắt nhìn lại, thần sắc lập tức đại biến.

Ngay cả Cầm Nương nhìn cũng chấn động, quay đầu nhìn lại Lãnh Hoa Đình, đã thấy khóe miệng của hắn ngậm tia nghịch ngợm cười, đối với mình nhún mày, bộ dạng khiến inh tiếp tục xem trò hay.

Người tiến vào, đích thực là Ngọc Nhi mà đột nhiên mất tích nhiều ngày, ngay cả Lưu di nương nhìn thấy, cũng quá sợ hãi, không biết Vương phi là ở nơi nào đem Ngọc nhi tìm trở về, nhất thời sợ hãi nhìn về phía Lãnh Hoa Đường, mặt Lãnh Hoa Đường lúc này cũng không còn chút máu, yên lặng nhìn chăm chăm vào Ngọc nhi, như muốn dùng ánh mắt ăn tươi nuốt sống nàng.

Ngọc nhi thần thái bình tĩnh, mặt không đổi sắc, nàng nhàn nhạt quay đầu lại liếc mắt nhìn Lãnh Hoa Đường cùng Lưu di nương, chậm rãi quỳ xuống, đối với Vương Gia cùng Vương phi dập đầu hành lễ.

“Ngọc nhi, người lại nói, người vì sao vô cớ mất tích.” Vương phi nhấp một ngụm trà, nhàn nhạt nhìn liếc mắt nhìn Lưu di nương trên mặt đất, trong nội tâm cười lạnh, không phải thường xuyên vì mình có một hảo nhi tử mà đắc ý sao? Lúc này cho người cũng tự mình ném thử thống khổ bị con mình hãm hại a.

Ngọc nhi lệch đầu, liếc nhìn Lãnh Hoa Đình ngồi một bên, cung kính trả lời: “Hồi Vương phi, Ngọc nhi bị người diệt khẩu, may mắn được Lãnh thị vệ cứu giúp mới có thể thoát hiểm, thoát ra bên ngoài, còn sống đến nay.”

Vương phi nghe xong liền nghiêng mắt qua Lãnh Hoa Đường cùng Lưu di nương, quả nhiên sắc mặt hai mẫu tử đồng thời trắng nhợt, nhất là Lãnh Hoa Đường, ngón tay vịn đỡ Lưu di nương đều trắng bệch, xem ra, nội tâm của hắn tất nhiên thật là khản trương.

“A, tại sao lại có người muốn diệt khẩu người, người đã làm hỏng việc?” Vương phi không nhanh không chậm mà hỏi thăm.

“Nô tỳ đáng chết, nô tỳ bị Vương ma ma chọn trúng để phục thị nhị thiếu gia, nhưng Lưu di nương lại tìm nô tỳ, nàng cầm tiền bạc cho nô tỳ, giao nô tỳ mỗi ngày nấu cả chén cho nhị thiếu gia ăn, lại trong chừng cách thủy của nhị thiếu gia bỏ cam thảo, nô tỳ lúc trước không hiểu, về sau xem độc trên người nhị thiếu gia phát ra càng lợi hại, mới hiểu được ý tứ của Lưu di nương.

Về sau, nô tỳ hỏi vòng vèo từ trong miệng một lão bà tử, mới biết cá chép cùng cam thảo ăn chung là có độc, nhị thiếu gia... Ăn cùng hơn sáu năm, độc trên người tự nhiên là ngày càng tích lũy, ngày càng nghiêm trọng ra.” Lúc Ngọc nhi nói chuyện, mí mắt cũng không dám ngước lên, nàng thật sự là rất sợ hãi Vương Gia cùng Vương phi biết rồi chân tướng này, có thể đem chính mình bầm thây vụn đoạn hay không.

Quả nhiên Vương Gia thiếu chút nữa tự trên mặt ghé té xuống, đau lòng nhìn về phía Lãnh Hoa Đình, Vương phi tuy âm ỉ muốn trị tội Lưu di nương, nhưng lại không có tìm được tội chứng phù hợp, Đình Nhi đã nói, hẳn sẽ cung cấp một căn cứ chính xác mạnh mẽ để vạch tội Lưu di nương, Vương Gia cũng một mực phỏng đoán, Lưu di nương lại đùa giỡn thủ đoạn gì khiến Đình Nhi phát hiện, không nghĩ tới, nàng đúng là dùng biện pháp âm độc như vậy hại Đình Nhi, Đình Nhi đôi chân đã tàn phế, thế tử vị cũng cho Đường Nhi rồi, nàng còn muốn sao nữa? Chẳng lẽ muốn đẩy Đình Nhi vào chỗ chết mới cam tâm sao?

“Người, con dĩ nhỏ kia, người nói bậy bạ gì đó, ta khi nào sai sử qua người làm loại việc bỉ ổi này, người ăn nói linh tinh cần người, ta... Đường Nhi, đi, đánh chết cái tiểu tiện nhân vu oan nường kia.” Lưu di nương tuy cũng sợ hãi, nhưng nghĩ mình tuy xác thực là sai sử qua Ngọc nhi, nhưng không có bất kỳ bằng chứng nào ở trong tay Ngọc nhi, dự đoán nàng cũng không có cầm ra căn cứ chính xác thiết thực nào.

Lãnh Hoa Đường cũng hận Ngọc nhi, lần này nghe xong lời Lưu di nương còn cho là thật đứng dậy hướng Ngọc nhi đá, Vương Gia tay mất lạnh lẽ, lóe lên thân thủ liền ngăn cản hẳn, trầm giọng nói : “Trước mặt ta người cũng dám diệt khẩu? Minh Yên chết như thế nào, người không cần phải nói người không biết, hôm nay lập lại chiêu cũ có phải là quá vụng về chút hay không?”

Lãnh Hoa Đường kích động đến mắt đều đỏ, cổ cứng ngắc nói với Vương Gia: “Phụ vương, di nương tuy lợi hại, nhưng lòng dạ cũng không ác độc đến nông nổi này, nàng động tay động chân trong được của đệ muội còn nói được đi, dù sao thân thể Mai Nhi vẫn chưa có động tĩnh, nàng làm mẫu thân, sợ hãi nhị đệ có hại tử trước sẽ gây bất lợi đối với nhi tử, điểm này vẫn có thể nghĩ thông suốt, nhưng Tiểu Đình đã như vậy, đối với nhi tử không có uy hiếp, nàng cần gì phải hại hẳn một lần nữa? Tiểu tiện nhân này rõ ràng chính là hất nước bắn, nhi tử không đánh chết nàng, như thế nào không phụ lòng di nương đối với nhi tử dưỡng dục? Chẳng lẽ phụ vương hi vọng tử trở mắt nhìn xem mẹ đẻ một lần nữa bị hãm hại cùng lãng nhục mà giữ im lặng sao? Vậy không phải nhi tử là súc sinh bất trung bất hiếu sao?”

Một phen nói ra những ngôn từ kịch liệt, chính nghĩa lăm lăm, đem mình quảng cáo rùm beng thành một hiếu tử vì mẫu bất bình, Vương Gia nghe xong cười lạnh một tiếng, đẩy hẳn ra nói: “Là thật là giả, vi phụ đều có định đoạt, sự tình còn không có điều tra rõ ràng, người liền muốn đánh chết nàng, rõ ràng e ngại muốn diệt khẩu, người lui qua một bên nghe cho ta, nếu như nàng thật sự là hất nước bắn, vi phụ tự nhiên giao cho người.”

Lãnh Hoa Đường nghe xong chỉ phần nộ trở lại vị trí của mình, đem Lưu di nương vịn lên, bám trụ eo của nàng, làm cho nàng lệch qua dựa một bên vào đệm thêu trên ghế.

“Ngọc nhi, người có chứng cứ không? Lấy ra cho Lưu di nương xem, cũng khiến cho Lưu di nương tâm phục.” Hôm qua sau khi Ngọc nhi bị ám vệ đưa trở về, Vương phi liền hỏi qua Ngọc nhi, trong tay Ngọc nhi xác thực là không có chứng cứ mạnh mẽ chính xác nào, nhưng nàng tin tưởng những câu của Ngọc nhi là thực, dù sao hôm nay không cần chết Lãnh Hoa Đường, cần chết Lưu di nương cũng tốt, không có chứng cứ, chỉ cần làm ra vẻ bên ngoài tổng yếu có thể làm ra hai việc.

Ngọc nhi liền từ trong ngực lấy ra một trang giấy, cùng vài tấm ngân phiếu, hai tay trình lên nói với Vương phi: “Hồi Vương phi, việc này còn có Vương mama cũng có thể làm chứng, năm đó chính là Vương mama dẫn nô tỳ đi gặp Lưu di nương, hơn nữa...” Nói đến đây, Ngọc nhi oán hận quay đầu lại nhìn thoáng qua Lưu di nương, khóe mắt chứa lệ, dừng một chút mới nói: “Ngọc nhi sợ dĩ nghe Lưu di nương bài bố, là bởi vì Lưu di nương hạ độc được mãn tính cho ấu đệ nô tỳ, mỗi tháng đều phải được Lưu di nương cho giải độc mới có thể tiếp tục sống, Vương Gia cùng Vương phi nếu không tin, có thể đi đại thông viện đem ấu đệ nô tỳ mang đến, cho đại phu kiểm tra thực hư một phen là biết được.”

Ngọc Bích đem đồ trong tay Ngọc nhi cầm trên bàn, Vương phi cũng không xem, đầu tiên là làm cho người ta đi đem đệ đệ Ngọc nhi mang đến, lại hỏi: “Người nói Vương mama cũng tham dự chuyện này?”

Ngọc nhi vẫn không trả lời, một bên Lưu bà tử liền chột miệng nói: “Bẩm Vương phi, việc này nô tỳ cũng biết một ít, Lưu di nương thường sai con dâu của Vương ma ma đi tìm Ngọc nhi, muốn biết hết thấy công

việc tin tức trong phòng nhị thiếu gia, càng đối với Ngọc nhi hạ lệnh, việc này, ngài có thể truyền Vương Trương thị đến, vừa hỏi liền biết.”

Vương phi nghe xong không khỏi tán thưởng liếc mắt nhìn Lưu bà tử, Lưu bà tử này vẫn rất thông minh, rất có nhãn lực, mình sợ dĩ không để cho Vương mama tự mình lên lớp chứng minh Lưu di nương, chính là muốn khiến cho Vương mama phản bội, trở thành con cờ ngầm của mình, cũng không nghĩ đem Vương mama bộc lộ quá nhanh như vậy, mới vừa hỏi, chỉ là thử qua, quả nhiên, Lưu bà tử rất biết điều, lập tức đã nghĩ đến biện pháp khác.

Vương Trương thị này nguyên chính là con gái của tỷ tỷ họ Vương mama, hôm nay biết mẹ đẻ mình thật sự là do Lưu di nương hại chết, liền tập trung tinh thần muốn vì mẹ ruột nàng báo thù, tuy nhiên... Vương phi cũng nhìn ra được nàng có một chút hiệu quả và lợi ích, nhưng lúc này Vương phi là chỉ cần dùng được vào mục đích, tất cả đều kéo tới đây, không đem Lưu di nương một lần giết chết, khó giải mối hận trong lòng nàng.

Vương Trương thị rất nhanh liền bị dẫn lên, vừa vào cửa, liền trung thực, bộ dạng trong lòng run sợ quỳ gối trước đường, hai mắt nhìn đất, nghiêng mắt nhìn cũng không nghiêng mắt liếc người xung quanh, hoàn toàn không giống với bộ dạng ngang ngược càn rỡ ngày hôm trước tại phòng Vương mama.

Lưu di nương mới gặp nàng rất là kinh ngạc, Vương Trương thị vẫn có mối hận giết mẹ đối với Vương phi, hôm nay như thế nào lại đến vì Vương phi làm chứng? Nàng mặc dù không tính là tâm phúc của mình, nhưng rất nhiều chuyện nàng cũng biết được một ít, may mắn mình từ trước đến nay không hoàn toàn tín nhiệm bất luận kẻ nào, làm việc đều lưu lại một tay, bằng không, giống như Vương Trương thị này há môn đều có thể làm ình chết đến vài lần đi.

“Vương Trương thị, Ngọc nhi nói, Lưu di nương một mực sai khiến người cùng nàng liên lạc, một là thám thính chuyện tình trong phòng nhị thiếu gia, hai là sai khiến Ngọc nhi hành động tiếp theo, đúng không?” Vương phi tỉnh táo hỏi.

Vương Trương thị nghe xong liền khẽ ngẩng đầu, sợ hãi nhìn mắt Vương phi, nghiêng đầu thoáng nhìn, chạm được ánh mắt Lưu di nương này muốn ăn thịt người, sợ tới mức thân thể run lên, rụt cổ cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Hồi Vương phi, đúng là như thế, Lưu di nương mỗi tháng ba đầu tháng liền sai nô tỳ đi trong phòng nhị thiếu gia một chuyến, truyền tin tức đồng thời, cũng đưa bạc cùng giải được cho Ngọc nhi.”

Kỳ thật, lời của Vương Trương thị cũng không dối trá, xác thực mỗi tháng ba tháng đầu đều là do nàng đi viện Lãnh Hoa Đình liên lạc cùng Ngọc nhi, cho nên, nàng tuy rất sợ hãi, nhưng nói cực kỳ thần nhiên.

Lưu di nương tự nhiên cũng biết lời nàng ấy không sai, nhưng nàng ở đâu có chịu nhận tội, suy yếu vịn Lãnh Hoa Đường, hướng về phía Vương Trương thị quát: “Người chó điên này, ta nuôi người vài chục năm, không nghĩ tới người đúng là xem ta một khi gặp rủi ro liền cấn ngược lại, nói, người thu của người ta bao nhiêu tiền, mà người che dấu lương tâm đến hại ta?”

Vương Trương thị chậm rãi quay đầu lại, thay đổi thay đổi bộ dạng nhát gan vừa rồi, thông dong nói với Lưu di nương: “Chủ tử, ta nhớ đã từng nghe nhị thiếu phu nhân nói qua một câu, nàng nói, người đang làm, trời đang nhìn, gần đầu ba thước có thần linh minh giám, nô tỳ vừa rồi nói nếu như có nửa câu là sai, khiến cho nô tỳ bị trời giáng ngũ lôi oánh chết.”

Những câu nguyên rủa ở thời đại này vẫn là rất nghiêm khắc, cổ nhân thật tín thần linh, không phải thể thốt bình thường, lời Vương Trương thị vừa nói ra, Lãnh Hoa Đường vừa định giúp đỡ Lưu di nương nói chuyện cũng câm miệng, Vương phi nghe xong liền gơ tay đem tờ giấy trên bàn mà Ngọc nhi lúc trước trình lên mở ra, nhìn một lần sau đó đưa cho Vương Gia, Vương Gia sau khi xem xong liền hỏi vương Trương thị, “Người mới vừa nói, mỗi tháng ba đầu tháng sẽ đưa ngân lượng cho Ngọc nhi, vậy bốn vương hỏi người, người mỗi tháng đưa bao nhiêu?”

“Hồi Vương Gia, nô tỳ mỗi tháng đưa năm lượng bạc cho Ngọc nhi.” Vương Gia nghe xong liền đem này tờ giấy ném xuống đất, nói với Lưu di nương nói: “Chính người nhìn xem, bản vương mới vừa rồi cũng không có hỏi qua Ngọc nhi, trực tiếp hỏi Vương Trương thị, bản thân mình cũng nói, Vương Trương thị là chó người nuôi, nhưng lời khai của nàng hôm nay cùng ký lục chỗ Ngọc nhi hoàn toàn phù hợp, Lưu Thanh Dung, người còn có lời nào có thể nói?”

Lưu di nương nhìn cũng không nhìn tờ giấy này, nhẹ giọng hừ lạnh nói: “Vương Gia, muốn gán tội cho người khác, thì còn gì để nói, nếu nàng sớm bị thu mua, nghĩ phải thế nào thông cung đều có thể, hôm nay tội này sợ là ta muốn nhận thức cũng phải nhận, không muốn nhận cũng phải nhận, đúng không.” Nói xong, quay đầu trầm thống không muốn nhìn Lãnh Hoa Đường: “Đường Nhi, nương vô dụng, nương xuất thân không tốt, cho nên mới hại người trước mặt người khác không có mặt mũi, nương... Không thể lại chiếu cố người, nương... Chịu không nổi phần oan khuất này, nương đi trước một bước.”

Nói xong, suy yếu đứng người lên, làm bộ muốn hướng cột trụ dựng vào, Lãnh Hoa Đường tự nhiên là muốn kéo nàng, nhưng động tác lại dừng lại, hẳn cũng biết Lưu di nương bắt quá là làm bộ, nghĩ dùng tự vận đến tránh một kiếp này, cho nên, hẳn muốn dẫn đo thời cơ tốt nhất đi cứu Lưu di nương, nói cách khác, phải đợi Lưu di nương dựng vào trụ đứng, nhưng lực chưa hết, lại kéo nàng lại, như vậy hiệu quả sẽ là tốt nhất.

Hoặc là, đem cơ hội cứu người nhường cho Vương Gia, như Vương Gia có thể xem mặt mũi mình đi cứu Lưu di nương, vậy hiệu quả không cần nói đến, chỉ cần trong lòng Vương Gia vẫn là không nở mầu tử mình gặp chuyện không may, một chút vết thương đều là vấn đề nhỏ, lừa bịp cũng tốt, chơi xấu cũng được, chuyện bị ai cầu xin tha thứ đều được, chỉ cần có thể bỏ qua là tốt rồi.

Nhưng làm hẳn thất vọng chính là, Vương Gia ngồi ở trên ghế động dậy cũng đều lười xuống, đồng dạng như là đang chờ xem kịch vui, chờ Lưu di nương tự sát, hẳn đành phải vội vàng đứng dậy, đi nhanh bước ra ngoài, vạt áo sau lưng lại bị cái gì ôm, mắt thấy Lưu di nương như xông về cột nhà, cúi đầu đụng tới, hẳn nóng vội muốn cứu, lại bị vướng lại không đi được, trơ mắt nhìn Lưu di nương đầu rơi máu chảy hôn mê bất tỉnh.

Lại quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lãnh Hoa Đình cười hì hì nhìn hẳn, một đôi mắt phượng đẹp đẽ hồn nhiên sạch sẽ, nụ cười như hoa sơn trà trong ánh mặt trời mùa xuân, xinh đẹp mà chất phác, không mang theo một tia tạp chất, khiến hẳn nhất thời nhìn thấy sợ run, đã bao nhiêu năm, Tiểu Đình bao nhiêu năm không có cười như thế đối với chính mình? Vẫn là lúc nhỏ a, nhỏ hơn mình hai tuổi Tiểu Đình thường vụng trộm tìm hẳn chơi, cũng nhủ vạt áo hẳn như thế...

“Đại ca, vạt áo người treo ở tay vịn xe lăn của ta.” Lãnh Hoa Đình thiên chân vô tà nói, mắt phượng xinh đẹp chớp chớp, giống như hài tử vô tội nhiều năm trước.

Lãnh Hoa Đường nghe thấy hơi chậm lại, bất đắc dĩ đem vạt áo mình tách rời ra, gấp gấp hướng Lưu di nương chạy tới, hẳn tinh thông mưu tính ngày xưa nhất thời lại nghĩ không thông, vì sao vừa rồi rõ ràng Tiểu Đình cách mình xa nhiều bước đột nhiên đến bên cạnh mình, còn treo vạt áo mình.

Trán Lưu di nương cái trán đụng bị thương, bất quá cũng không phải rất nghiêm trọng, hơi thở còn nguyên, nàng vốn không phải thật tâm muốn mình chết, tự nhiên sẽ không dùng lực lớn nhất đi đụng, chỉ là nguyên lai tưởng rằng sẽ có người kịp thời cứu giúp không lường trước rơi vào khoảng không, nhất thời vừa đau vừa tức, hôn mê bất tỉnh.

Lãnh Hoa Đường sau dò xét được hơi thở của Lưu di nương còn nguyên, vội vàng bị thống hô to: “Di nương... Đều là nhi tử hại người a...” Sau đó ôm lấy nàng liền hướng ra phía ngoài phóng đi.

“Đường Nhi, người muốn đi đâu?” Vương phi lạnh lùng gọi Lãnh Hoa Đường lại.

Lãnh Hoa Đường xoay đầu lại, cực kỳ bị thương liếc nhìn Vương phi nói: “Mẫu phi, cho dù di nương phạm sai, nàng cũng nhận được trừng phạt xứng đáng, ngài... Giống như khuyên người phải có lòng khoan dung, buông tha nàng a, nàng... Cũng là người số khổ.”

Vương phi nghe xong chính là cười lạnh, “Khổ mệnh của nàng đều là nàng tự tìm, nếu không phải tham luyến vinh hoa phú quý, không biết tự lượng sức mình thâm nghĩ trèo cành cao, như thế nào lại rơi vào tình trạng như thế, đừng tưởng rằng nàng dùng chiêu tìm chết này có thể miễn chịu tội, nàng độc hại Đình Nhi sáu năm, há có thể dễ dàng tha cho nàng, hừ, mưu hại con trai trưởng, chứng cứ vô cùng xác thực, theo như luật Đại cấm, phải xử như thế nào? Vương Gia, người chính là trông coi hình bộ, hẳn là rõ ràng nhất đi.”

Lãnh Hoa Đường không nghĩ tới Vương phi hôm nay đúng là không buông tha, muốn đưa Lưu di nương vào chỗ chết nếu không là không thể, Lưu di nương hôm nay huyết chảy không ngừng, hẳn lại không dám trước mặt Vương Gia lộ công phu điểm huyết cầm máu cho nàng, chỉ có thể trơ mắt nhìn xem máu của nàng càng chảy không ngừng, trong nội tâm không khỏi vừa vội vừa đau, ôm Lưu di nương liền vọt tới trước mặt

Vương Gia, ùm một tiếng quỳ trên mặt đất, khóc cầu: “Phụ vương, trước cầm máu cho di nương a, có cái gì, cũng cứu nàng một mạng trước nói sau.”

Một mực ở một bên thờ ơ lạnh nhạt Thượng Quan Mai lúc này cũng áy náy, đứng lên quỳ gối trước mặt Vương Giacầu khẩn: “Thỉnh phụ vương trước cứu di nương a, cho dù muốn định tội, cũng đợi nàng trước tỉnh lại qua lúc này rồi nói sau a.”

Thượng Quan Mai lúc trước chứng kiến Lãnh Hoa Đường để Lưu di nương đứng mũi chịu sào nhận tội, trong nội tâm phát lạnh một hồi, có chút bất tương chính mình ở tại chỗ đã thấy hết thấy sự thật, Lãnh Hoa Đường ngày bình thường vì một lợi ích đùa giỡn chút ít thủ đoạn nhỏ, nàng cảm thấy rất bình thường, bên trong nhà cao cửa rộng, người không lợi hại người, cũng sẽ bị người khác khi dễ, nhưng, hấn đối với mẹ đẻ của mình cũng nhẫn tâm như thế, vốn có thể giả bộ làm ra dáng hiếu tử hiền tôn, nhưng trong nội tâm nàng liền có một cổ chán ghét bay lên, hấn liền ngay cả mẫu thân đều có thể lừa gạt, vậy đối với mình không phải càng dùng hết tâm cơ sao? Ai biết những lời hấn ngày bình thường nói với mình có mấy câu là thật tâm? Chuyện của Tôn Ngọc Nương chẳng lẽ đúng như lời hấn sao?

Trong nội tâm một khi nổi lên nghi ngờ, liền không quan tâm đối phương bằng như trong quá khứ nữa, cho nên, nàng vẫn thờ ơ lạnh nhạt, nửa điểm cũng không có ý tứ vì Lưu di nương cùng Lãnh Hoa Đường nói chuyện, lúc này thấy hấn lộ chân tình, quả thật nóng lòng vì Lưu di nương, nàng mới đi theo cầu tình.

Chứng kiến Thượng Quan Mai cũng quỳ xuống, Vương Gia vẫn chậm rãi vươn một ngón tay, điểm lia lịa vài cái, cuối cùng vì Lưu di nương cầm máu, Lãnh Hoa Đường rốt cuộc bắt cháp, từ túi trong tay áo túi xuất ra một lọ kim sang được tốt nhất, đổ vào vết thương Lưu di nương, tiện tay xé quần áo trong của mình, băng bó cho Lưu di nương, Thượng Quan Mai cũng ở một bên giúp một tay.

Vương Gia chứng kiến lọ thuốc trong tay hấn kia ngưng mắt, nhưng chặn miệng, hấn cũng không muốn hỏi nhiều, chỉ là hoài nghi trong nội tâm càng sâu sắc, loại kim sang được này, chính là chỉ có lúc luyện võ thường bị thương, người ta mới tùy thời dùng trên thân thể...

Một hồi lâu cuối cùng yên tĩnh, Vương phi cũng không đợi Lãnh Hoa Đường thở một ngụm, hướng Vương Gia nói: “Vương Gia, chuyện Lưu Thanh Dung độc hại con trai trưởng, theo như luật thì làm thế nào?”

Vương Gia liếc nhìn Lãnh Hoa Đường liếc, ung dung nói: “Thiếp thất mưu hại con trai trưởng, loạn côn đánh chết, đây là gia quy, không phải quốc pháp.”

Lãnh Hoa Đường nghe được chấn động, từ trên mặt đất mạnh mẽ đứng lên, đỏ mắt nói: “Phụ vương, nàng chính là mẫu thân của nhi tử.”

Vương phi cả giận nói: “Đình Nhi vẫn là nhi tử thân sinh của ta, lúc các người ra tay hại hấn, có nghĩ qua cảm thụ của ta và phụ vương người không? Tiểu Đình cũng là thân đệ đệ của người, di nương tác quái tác quái người chẳng lẽ nửa điểm cũng không biết? Người hôm nay cũng biết thân nhân bị thương đau đớn hay sao? Có thể tưởng tượng qua một cái mẫu thân nhìn thấy nhi tử của mình rõ ràng khỏe mạnh hoạt bát bởi vì độc mà thống khổ lăn lộn trên giường, lại thống khổ tàn phế hai chân? Lưu di nương ác độc âm tàn như thế, không ngay ngắn trừng trị nàng gia đạo cũng khó có thể an bình, người nếu không nghĩ cùng nhau bị trị tội, vậy hãy lui sang một bên.”

Lãnh Hoa Đường nguyên bản đỏ bừng trong ánh mắt lộ ra lệ quang, hung ác nhìn Vương phi nói: “Bất quá là vài cái nô tỳ thấp hèn làm chứng thôi, mẫu phi, người nếu có thể xuất ra căn cứ chính xác làm cho người tâm phục khẩu phục, nhi tử liền cần rằng chấp nhận, nếu là không thể, nhi tử sẽ không để ngài tiếp tục khi dễ nữa.”

Cầm Nương cảm thấy việc này ầm ĩ đến nước này coi như là thắng lợi hơn phân nửa, dù sao Lưu di nương quá mức giảo hoạt, trong tay Vương phi sợ là thật không có căn cứ chính xác mạnh mẽ thiết thực chứng minh Lưu di nương ra tay, không có nhân chứng thì khó chứng minh, còn phải có vật chứng, Lãnh Hoa Đường làm việc cũng nhất định là được chân truyền của Lưu di nương, mỗi hành động mỗi bước đi cũng phi thường cẩn thận, nhất định không có để lại chứng cứ chân chính có thể dùng nào, cho nên, hấn mới dám khiêu chiến cùng Vương phi như thế.

“Nương, việc này dù sao cũng phát sinh ở trong vương phủ, di nương lại là mẹ đẻ của đại ca, dù thế nào cũng phải bận tâm mặt mũi đại ca, di nương tuy là hành vi phạm tội ác liệt, hành động của nàng ta đáng

hận, nhưng, xem ở tấm lòng son của đại ca đại tẩu, xử phạt nhẹ di nương a.”

Cẩm Nương xem tình thế giằng co, Vương Gia tất nhiên cũng biết nhân chứng cùng vật chứng này có sơ hở, nếu thật muốn phát xét, rất dễ dàng sẽ bị vạch trần, không bằng ọi người một cái bậc thang để xuống, dù sao Lưu di nương hôm nay bị tội cũng không ít, chỉ là, cái tội này toàn bộ để cho Lưu di nương một người gánh chịu, phiền quần áo Lãnh Hoa Đường không dính ẩm ướt, nàng thật có chút không cam lòng a, bất quá, coi như là có một bước thắng lợi, còn lại sau này sẽ làm tốt hơn a.

Vương Gia nghe xong liền tán thưởng liếc nhìn Cẩm Nương, hẳn cũng không phải không nỗ lực để Lưu di nương chết, chỉ là, tại trong lúc này, trong phủ xác thực không thể có huyên náo động tĩnh quá lớn, nếu khiến ngoại nhân biết Vương phi loạn côn đánh chết trác phi có phẩm cấp, Tông Nhân Phủ cũng hỏi đến, hơn nữa, những chứng cứ kia một khi bị lật đổ, chuyện này bị làm bẩn, đến lúc đó, Vương phi cũng sẽ lâm vào phiền toái, vẫn là Cẩm Nương biết xem xét thời thế, cực kỳ thông tuệ cơ trí.

“Nương tử, người xem...” Vương Gia nhìn Vương phi nói, hẳn hi vọng Vương phi có thể đồng dạng như Cẩm Nương biết xem xét thời cơ là tốt rồi.

Vương phi nghe xong liền tà tà liếc hẩn nói: “Tốt lắm, xem mặt mũi Đường Nhi cùng Mai Nhi, giảm nhẹ phạt roi, bất quá tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, từ hôm nay trở đi, nàng cùng Vương mama đồng dạng, đi hoán tảo phòng làm người hầu, phạt nàng tại đó ở nửa năm mới được trở về.”

Vương Gia nghe xong ngưng trệ, hẳn không nghĩ tới Vương phi lại nghĩ ra biện pháp như vậy để trị Lưu di nương, Lưu di nương chính là chủ tử đứng đắn, là có phẩm cấp, lại giống như nô tỳ bị phạt đi giặt quần áo toàn bộ phủ, Vương phi cái này cũng... Đùa quá trốn đi, bất quá, chỉ cần nàng xả giận, vui vẻ là tốt rồi, hết thấy tùy nàng a.

Chính là Cẩm Nương nghe xong này lệnh phạt này cũng kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm, Lưu di nương cho dù chết không được, hẳn cũng sẽ mắc cỡ chết a, cái này giống như đem một người quen ngồi trên mây trực tiếp bắn rơi xuống tầng mười tám địa ngục không có gì khác nhau, tuy nói việc này không chết người, nhưng lại đem tôn nghiêm Lưu di nương gắt gao đâm nát xuống dưới, Lưu di nương phần đầu cả đời, sợ là muốn một cái thể diện thân phận, một cuộc sống của người trên vạn người, mà hôm nay, nàng đường đường từ một cái mẹ đẻ của thế tử Vương phủ, thân phận trác phi của Giản Thân Vương, xuống làm nô tỳ hạ đẳng nhất, cái này nàng làm sao có thể tiếp nhận a.

Lãnh Hoa Đường nghe xong cũng xấu hổ và giận dữ đan xen, phần nộ kêu một tiếng: “Mẫu phi, ngài như vậy thật quá mức.”

Lúc Thượng Quan Mai vừa nghe đến, cũng rất muốn cười, nhưng xem thần sắc Lãnh Hoa Đường phần nộ vừa thẹn, đành phải cố gắng ngừng lại, thấy hẩn đối với Vương phi nổi giận, vội vàng khuyên nhủ: “Tướng công, mẫu phi đã pháp ngoại thi ân, người chẳng lẽ muốn di nương bị loạn côn đánh chết sao?” Nói xong, lại khinh miệt liếc nhìn Lưu di nương nói: “Nói sao, tướng công, người cũng đừng quên, Vương phi mới là mẫu phi của người, nào có đạo lý con đối với mẹ cả la to, vô lễ bất kính, hay là trước hết ôm di nương trở về dưỡng thương mới là đứng đắn .”

Lãnh Hoa Đường không nghĩ tới Thượng Quan Mai cũng dùng giọng điệu như vậy cùng hẩn nói chuyện, hơn nữa, hôm nay Thượng Quan Mai căn bản không chịu giúp mình cùng Lưu di nương, một mực mắt lạnh đứng một bên nhìn, điều này làm cho hẩn càng thêm tức giận cùng trái tim băng giá, nhưng hẩn lại không nghĩ tại trước mặt Vương Gia cùng Vương phi đối với Thượng Quan Mai làm thế nào, trọng yếu nhất là, hôm nay địa vị của hẩn trong phủ vẫn không yên ổn, mà hẩn trông cậy lớn nhất chính là Thượng Quan Mai, cho nên, hẩn chỉ phải nhẫn nhịn nuốt xuống ôm Lưu di nương đứng lên, xoay người đi.

Thượng Quan Mai ngược lại hành lễ cho Vương Gia cùng Vương phi xong mới rời đi.

Đệ đệ Ngọc nhi lúc này mới bị người dẫn đi lên, đưa bé kia nhìn qua bất quá mười một mười hai tuổi, quả nhiên ốm yếu, đáng vẻ kém cỏi, Cẩm Nương thấy liền hỏi Ngọc nhi: “Người không phải nói, mỗi tháng đều có giải được cho hẩn sao, vì sao ăn nhiều năm giải được như vậy mà một mực không có khỏe hoàn toàn ?”

Ngọc nhi nghe xong vành mắt liền đỏ, đối với Cẩm Nương thi lễ một cái nói: “Nô tỳ cũng đang buồn bực, lẽ ra cho giải được, mỗi lần mỗi lần ăn,cuối cùng phải tốt lên mới đứng, chính là mỗi lần đến cuối tháng, tiểu đệ nô tỳ sẽ phát lại bệnh giống như lần đầu như vậy, rất dọa người .”

Cầm Nương vội vàng lại hỏi bệnh trạng lúc đứa bé kia phát bệnh, nghe nàng nói, lại tương tự như lúc Lân Hoa Đình phát bệnh, không khỏi lưu lại ấn tượng, hỏi: “Người những ngày này không trong phủ, hẳn có dùng qua giải được?”

Ngọc nhi chính lo lắng việc này, vội hỏi đứa bé kia, đứa bé trai kia nghe xong liền thống khổ lắc đầu nói: “Không có, đau đớn vài ngày, nhưng cuối cùng nhịn cũng qua, tỷ tỷ, nương cùng phụ thân đều lo lắng cho người đã chết, người đi nơi nào?”

Ngọc nhi nghe liền khóc, bên kia Vương Trương thị thấy liền đi tới nói: “Ngọc nhi muội tử, ta đây còn có một ít, không bằng người trước cầm lấy đi cứu gấp a.” Nói xong từ trong ngực xuất ra một ít bao thuốc bột.

Cầm Nương thấy liền mừng rỡ, hỏi Ngọc nhi, “Hắn lần tiếp theo độc phát tác có bao lâu thời gian?”

“Hồi thiếu phu nhân, hôm nay là mười sáu, lần tiếp theo còn hơn mười ngày a.” Ngọc nhi lau nhẹ nước trong khóe mắt nói ra.

Cầm Nương liền đem bao thuốc bột này tiếp lấy, đưa Tứ Nhi cầm tờ giấy đến, phân ra một ít ra tờ của mình gói lại.

Ngọc nhi nhìn chính là kinh hãi, nghi ngờ một hồi, đột nhiên nhãn tình sáng lên, đối với Cầm Nương ồm một cái quỳ xuống: “Tạ thiếu phu nhân! Tạ thiếu phu nhân!”

Cầm Nương nghe xong cũng không vịn nàng, chỉ nhìn nàng nói: “Ta bất quá chính là làm chuyện mình nên làm mà thôi, hi vọng, người cũng làm chuyện mình nên làm, hôm nay người là người chờ xử tội, đến tốt cùng nên xử trí người như thế nào, hẳn là thiếu gia định đoạt, dù sao người hạ độc chính là thiếu gia, tuy nói người cũng là bị người ta uy hiếp bắt buộc, nhưng người hoàn toàn có thể có biện pháp khác giải quyết, nhưng người không có làm. Cho nên, người sau này đừng tạ ơn ta, nên đi cầu thiếu gia.”

Ngọc nhi nghe xong lệ rơi đầy mặt, xấu hổ dị thường, nàng quỳ bò đến bên người Lân Hoa Đình, ngẩng đầu si ngốc nhìn Lân Hoa Đình, rung giọng nói: “Thiếu gia... Nô tỳ không mặt mũi cầu ngài, nô tỳ đáng chết a.”

Lân Hoa Đình nhìn liền nhú mày, cũng không để ý Ngọc nhi, đối với Cầm Nương liền rống lên: “Việc đều xong rồi, nàng còn ở chỗ này lú lú cái gì, trở về phòng đi, không biết cùng nàng nói bao nhiêu lần, đừng để ý tới những thứ người không liên quan đến.” Nói xong đẩy xe lăn đến bên người Cầm Nương, đem ống tay áo nàng kéo đi, liền muốn ly khai.

Ngọc nhi nghe được càng hổ thẹn, trong mắt một tia đau lòng cùng thất vọng hiện lên, lại leo đến bên người Lân Hoa Đình cầu khẩn: “Thiếu gia, hãy để cho nô tỳ hầu hạ người a, nô tỳ hầu hạ dù sao cũng gần sáu năm, luôn so với người khác quen thuộc hơn một ít, nô tỳ sẽ không có hai lòng, tận tâm tận ý hầu hạ người.”

Lân Hoa Đình nhìn cũng không nhìn nàng, cũng không cùng Vương Gia cùng Vương phi hành lễ, trực tiếp dắt Cầm Nương kéo ra bên ngoài, Cầm Nương bất đắc dĩ, quay đầu hướng Vương Gia cùng Vương phi nói tiếng xin lỗi, thành thật phụ giúp hắn đi ra ngoài.

Ngọc nhi còn quỳ gối khóc, Vương Trương thị thấy chỉ lắc đầu, khẽ hừ một tiếng nói: “Người đều như vậy, còn nẩy lên chút tâm tư không nên có, thiếu gia thiếu phu nhân đó là thiện tâm, bằng không, người sớm chết tám trăm lần tội.”

Vương phi vẫn nhìn nhóm Cầm Nương nói chuyện, cũng nghe ra được ít gì, liền đối với Ngọc Bích nói: “Sai cái bà tử đến, đem nàng trước hết giam giữ a.”

Cầm Nương phụ giúp Lân Hoa Đình trở về nhà, chuyện trong phòng Vương phi cũng đột phá không sai biệt lắm, nàng liền muốn trước khi Ngọc Nương vào cửa nhanh đi về một chuyến, vừa vào cửa, liền hỏi Tú cô thu thập xong rồi chưa, lại cho Lân Khiêm đi chuẩn bị ngựa, Lân Hoa Đình lại bủi môi không chịu thay quần áo, Phong Nhi bất đắc dĩ giắt ống tay áo Cầm Nương chỉ cho Cầm Nương xem.

Cầm Nương cũng không biết sao hắn đột nhiên phát giận, khuôn mặt tuấn tú đen trầm trầm, cũng không nói chuyện, mắt phình to trừng trừng nhìn nàng, đành phải đi qua dỗ hắn: “Tướng công, không phải nói hôm nay cùng với ta đi hồi môn sao?Chàng... Không muốn đi sao?”

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền đối với nàng trở mình liếc mắt một cái, nhún nhún cái mũi, vẫn là bủi môi, lại nhưng không nói lời nào.

“Tướng công không muốn đi a, vậy chàng ở nhà nghỉ ngơi đi, ta đi một mình a, một hồi trở về, mang lạt phần cao nường ta làm cho chàng ăn.” Nói xong, không sao cả vỗ vỗ vai của hắn, xoay người rời đi, trong phòng Vương phi nào loạn một hồi, mắt thấy canh giờ cũng không sớm, nàng muốn nhanh chóng về trước giờ dùng cơm trưa.

Lãnh Hoa Đình thấy vậy càng tức, một tay nắm chặt vạt áo của nàng, một tay đẩy xe lăn kéo đi đến phòng bên trong, Cẩm Nương bị hắn túm được thiếu chút nữa ngã đến trên người hắn, nghiêng thân thể chạm vào gót chân hắn, trong miệng tức giận mắng to: “Người lại phát thần kinh gì, có chuyện từ từ nói sao.”

Đang nói chuyện, Lãnh Hoa Đình đã đem nàng túm vào cửa, tiện tay, đóng cửa, chỉ hai người trong phòng, hắn cũng lười giả bộ, tự trên ghế đứng lên, kéo nàng hướng lên giường đi.

Cẩm Nương không khỏi lại oa oa kêu: “Hôm qua mới đáp ứng qua ta, sẽ không tại giữa ban ngày... Đây là cái gì, người là tên khốn kiếp, nói chuyện không tính toán gì hết.”

“Nghĩ hay quá nhỉ.” Hắn một bên mắng một bên kéo lại nói.

Hai tay khóa lại, ôm nàng, đem nàng ném vào giường, tiện tay đem đầu tóc nàng vừa mới búi tốt vò thành một đống rối loạn, xóc lòn vấy nàng tại móng nàng vỗ một cái.

Đánh cho Cẩm Nương khê giật mình, quay đầu lại mặc mình kỳ diệu trừng hắn: “Người... Người đến tốt cùng tức giận cái gì nha, người không nói, ta làm sao biết, vô duyên vô cớ đánh ta, lại đánh... Lại đánh ta khóc cho người xem nha.”

Lãnh Hoa Đình cúi người ngăn chặn nàng, duỗi tay vỗ vỗ vào trán nàng trán, “Nàng ngu ngốc, mới vừa rồi còn chứa tâm tư muốn cho Ngọc nhi trở về phải không? Trong mắt nàng rốt cuộc có ta hay không a.”

Cẩm Nương bị hắn mắng không hiểu được, reo lên: “Là ta thấy nàng đáng thương nha, nàng phạm lỗi, nếu là đi chỗ khác, nhân gia tất nhiên là xem không thuận mắt, dù sao hôm nay nàng cũng biết ăn năn, nên không tái phạm mới đúng, dù sao cũng cho nàng một chén cơm ăn...”

Lời còn chưa dứt, trên móng lại trúng một cái đập, Cẩm Nương lắc lắc thân muốn tránh hắn, Lãnh Hoa Đình đem nàng áp sát sao, mắng: “Ta bất kể nàng hối hận hay bất hối, ta chỉ hỏi nàng, trong nội tâm có ta hay không.”

Lời nói này không đầu không đuôi, Cẩm Nương nghe vừa tức lại đỏ mặt, không liên quan đến nhau nha, kéo tay trở về, dùng cách thức đã nghĩ nhéo hắn, thằng nhãi này đáng giận quá, vô duyên vô cớ giận dữ.

“Nói mau, trong nội tâm có ta hay không, bằng không ta phá giới nha.” Nói xong động thủ cởi vạt áo của nàng.

Cẩm Nương nhìn lên trời càng trễ, nếu như lại cùng hắn âm ỉm, hôm nay lại đi không được, ngày tết lại đến gần...

“Đương nhiên là có chàng, nào dám không chứa chàng a, thiếu gia của ta.” Nàng tức giận trả lời.

“Vậy nàng còn muốn lấy người đến câu dẫn ta? Nàng không thấy nàng ta đối với ta có tiểu tâm tư sao? Nàng... chính là trong nội tâm nàng không có ta, nàng không quan tâm, đúng không?” Hắn nghe xong liền buông nàng ra, nhưng vành mắt lại ửng hồng, nước mắt mờ mờ muốn rơi xuống, Cẩm Nương nhìn thấy lại càng hoảng sợ, vội vàng nhảy ngồi xuống, nhẹ giọng dỗ: “Ai, cho dù có nhiều tiểu tâm tư đối với chàng đi, ta cũng không thể vì chuyện này mà chặt đứt bát cơm của người ta a, ai bảo chàng trưởng thành là đệ nhất thiên hạ mỹ nhân đây... A, đừng khóc, đừng khóc, ta sai rồi, lần tới chứng kiến người khác tung đòn quyến rũ đối với chàng, ta trực tiếp đánh tan ngay từ lúc sắp xuất hiện đi, được chưa a.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong lúc này mới nín khóc mỉm cười, trong mắt nào còn nửa điểm lệ ý, mắt phượng yêu mị tà mị nhìn Cẩm Nương, cặp môi đỏ mọng nhẹ nhàng tràn ra nụ cười, dạng như vậy, muốn bao nhiêu yêu nghiệt thì có bấy nhiêu yêu nghiệt, Cẩm Nương thấy nhỏ giọng mắng: “Đều do người, không có việc gì lớn lên có khuôn mặt như vậy làm gì, cố tình câu lòng người ta.”

Nói xong cũng tiện tay nhu mặt của hắn, đưa mặt đào hoa của hắn chen chúc làm một đống, tạo thành cái bánh bao, nhìn hắn mặc ình nằm bắt loạn lên, như hài tử được chỗ tốt liền mặc cho đại nhân đùa, lúc này mới nở nụ cười.

Vừa vội vàng từ trên giường nhảy xuống, giật cây trâm trên đầu mình muốn gọi Tứ Nhi tiến đến, Lãnh Hoa Đình một tay che miệng của nàng, ôn nhu nói: “Nương tử, ta sẽ chải đầu.”

Cầm Nương nghe được ngăn ra, đưa cây lược gỗ trong tay cho hắn, tâm tình hắn tốt lắm, đối với nàng liền ôn nhu vô cùng, từng lược xuống, chú ý cẩn thận, sợ làm đau nàng, Cầm Nương từ trong kính nhìn xem bộ dáng hắn ôn nhu lại chuyên chú, cười khẽ, sáng giọng: “Lòng dạ hẹp hòi, trong nội tâm của ta tự nhiên là quan tâm, chỉ là, ta tin chàng, tin chàng không phải đồ háo sắc tham ăn, càng tin chàng sẽ không làm chuyện để cho ta thương tâm, cho nên mới...”

Hắn nghe xong tay cầm lược cứng lại tại không trung, khóe mắt lông mày đều là cười, thật lâu mới cúi đầu hôn lên trán của nàng, lại tiếp tục chải đầu cho nàng, nhưng lại oang oang nói: “Tóm lại ta không thích những người này, vừa nhìn thấy con mắt phóng lực quang, ta liền buồn bực, nàng tốt nhất là tăng cường chút cho ta, thấy tâm tư kia không thuần khiết, cũng đừng có dẫn đến, đỡ phải ta lại kêu người ném ra bên ngoài.”

Cầm Nương liền liếc mắt đối với hắn, thấy hắn làm bộ vừa muốn chu môi đứng thẳng mũi, vội vàng ngoan ngoãn đáp ứng.

Lúc đến Tướng phủ, vừa vặn trước lúc dùng cơm, nhị phu nhân nghe báo, đã sớm nghênh đón tại nhị môn, vừa thấy Cầm Nương đẩy Lãnh Hoa Đình tới, khóe miệng liền nhẹ nhàng nhếch lên, đi tới kéo tay Cầm Nương.

Lãnh Hoa Đình giống như quay về như trước, cung kính ưu nhã thi lễ nhị phu nhân một cái, lại ngọt ngào kêu một tiếng nhạc mẫu đại nhân.

Nhị phu nhân nghe được trong nội tâm rất an ủi, trong mắt đều đầy lệ, Cầm Nương vội vàng vỗ vỗ tay của nàng: “Nương, Hiền ca nhi lớn lên bộ dạng rất được.”

Nhị phu nhân vừa nghe hỏi Hiền ca nhi, trong ánh mắt lấp lánh: “Tốt lắm, hôm nay cũng được nửa tuổi, lớn lên chắc nịch cực kỳ, hôm nay người nhìn hắn coi chừng không nhận ra.”

Cầm Nương nghe xong liền càng muốn nhanh chút tiến vào, Tú cô gặp hai mẹ con nàng nói chuyện cũng không xê xích gì nhiều, liền đi lên cho nhị phu nhân hành lễ, nhị phu nhân đối với Tú cô rất khách khí, nói vài câu cổ vũ, lại thưởng Tú cô hai mươi hai lạng bạc.

Mấy người rảnh rồi trò chuyện hướng trong phòng đi, nhị phu nhân gặp Cầm Nương nóng vội muốn gặp Hiền ca nhi, liền nhỏ giọng bám vào bên tai nàng nói: “Nghe nói... Viên phòng rồi? Nên chúc mừng Tứ tiểu thư.”

Cầm Nương nghe xong bên tai liền nóng lên, giận liếc Tú cô, việc này tất nhiên là do Tú cô truyền tin trở về, nhị phu nhân cũng thật sự là, đang trước mặt Lãnh Hoa Đình nói cái này, thật xấu hổ chết người.

Nhị phu nhân thấy nàng như vậy biết lời không sai, không khỏi cười ra tiếng, lại giật nàng, lúc này không ngớt lời cũng không đề nặng: “Người nếu thật yêu mến Hiền ca nhi, không bằng chính mình sớm đi sinh một cái đi.”

Cầm Nương nghe xong còn chưa làm thế nào, Lãnh Hoa Đình lại quay đầu trở về, rất đứng đắn nói với nhị phu nhân: “Thỉnh nhạc mẫu đại nhân yên tâm, tiểu tử nhất định sang năm sẽ mang về cho ngài một cái tiểu ngoại tôn.”

Cầm Nương nghe xong thiếu chút nữa chui dưới nền đất, nhị phu nhân nghe xong cũng giật mình, lập tức ha ha nở nụ cười, chính là Tú cô ở một bên cũng cầm khăn che miệng, cố nén không có cười ra tiếng.

Cầm Nương lúng túng thầm nghĩ muốn xé miệng của hắn đi, đã thấy hắn quay đầu, nhíu mày nói với nàng: “Nương tử, nàng nói nha, sang năm chúng ta nhất định sinh một cái.”

Cầm Nương nghe xong liền thở phà phà ra lửa reo lên: “Vây tốt lắm, sang năm tương công tự sinh một mình đi a.”

“Chúng ta cùng cố gắng chung.” Hân nghe xong lại đứng đắn đáp trả một câu.

Mấy người cười cười nói nói đến trong phòng lão thái thái, cho lão thái thái thấy lễ sau, Cẩm Nương liền dẫn Lãnh Hoa Đình đi nội viện đại phu nhân, đại phu nhân ngược lại không có nằm ở trên giường, lệch người tựa ở một cái ghế nằm lớn, Cổ mama đem Cẩm Nương đón đi vào.

Cẩm Nương nhìn xem đại phu nhân trên mặt ghế, thần sắc tiêu tụy gầy gò, nguyên bản hai gò má đầy đặn đã hõm sâu vào, làm ánh mắt của nàng càng thêm to lớn muốn lòi ra, gặp Cẩm Nương tiến đến, nàng hơi quay mặt lại, liếc mắt nhìn Cẩm Nương, mang theo tia âm lệ cùng oán hận, thần sắc này càng âm trầm dọa người.

Cẩm Nương nhú nhú mày, vẫn tiến lên cung kính thành lễ cho đại phu nhân, đẩy Lãnh Hoa Đình qua, đại phu nhân kỳ thật cũng coi như là lần đầu tiên nhìn thấy Lãnh Hoa Đình, vừa thấy lúc này đã như đui mù, nam tử này quá mức mỹ mạo, trách không được nhị nha đầu tìm cái chết cũng muốn gả cho hân, cũng không chê hân là người tàn phế...

Lãnh Hoa Đình chỉ ý tứ chấp tay, coi như là qua loa thành lễ, liền đẩy xe lăn thối lui đến một bên.

Cẩm Nương liền sai Tú cô đưa lên lễ vật mình mang đến, nói ra: “Vừa nghe nói mẫu thân bệnh nặng, Cẩm Nương liền cùng tướng công đến đây, mẫu thân có khỏe chút nào không?”

Bên kia Cổ mama cười mỉm tiếp quà tặng trong tay Tú cô, nói với Cẩm Nương: “Tứ tiểu thư khách khí, mỗi lần trở về đều mang lễ nặng như vậy.”

Đại phu nhân nghe xong liền liếc mắt trừng nàng, nói với Cẩm Nương: “Đều đã nằm trên giường mấy tháng, tin tức của Giản Thân Vương phủ các người thật đúng là không thông suốt a, tạ ơn người nhớ thương, không chết được.” Nói chuyện vẫn cay nghiệt, là trách Cẩm Nương đã tới chậm.

Cẩm Nương cười cười lơ đãng, dù sao đến cũng xem qua, lễ nghi thì phải làm, một hồi liền đi là được, quay đầu chứng kiến thần sắc Lãnh Hoa Đình rất khó chịu, liền nói với đại phu nhân: “Mẫu thân nên nghỉ ngơi nhiều một chút, canh giờ cũng không sớm, trong phòng lão thái thái bày cơm, ta phải cùng với tướng công qua bên đó.” Nói xong, đứng dậy muốn đi.

Đang nói, gặp Tôn Văn Nương cùng Tôn Ngọc Nương hai cái đồng thời đi đến.

Cẩm Nương thấy trên mặt Văn Nương dẫn theo ý cười, chính là có chuyện muốn tìm nàng, nàng quả nhiên trở về nhà mẹ đẻ.

Nhưng Tôn Ngọc Nương vừa thấy Lãnh Hoa Đình liền mở mắt lớn, hai mắt rưng rưng, như si như say nhìn hân.

Lãnh Hoa Đình thấy không khỏi giận dữ, cố nén xúc động muốn đánh người, nắm chặt tay vịn, đầu ngón tay đều có chút trắng bệch, lệch đầu đi, nhắm mắt làm ngơ.

Văn Nương nguyên bản muốn lôi kéo Cẩm Nương nói chuyện, thấy tình hình này, vội vàng kéo Ngọc Nương đi, Ngọc Nương lại sâu kín nói một câu: “Công tử, cuối cùng lại gặp được người.”

Văn Nương nghe xong chỉ lắc đầu, tranh thủ thời gian đem nàng kéo đi, kéo dài tới bên cạnh thân đại phu nhân: “Như thế nào tiến đến cũng không hành lễ cho nương, ta xem người là càng sống càng không có quy củ.”

Tôn Ngọc Nương cũng không để ý nàng, bùm thoảng cái giống như quỳ đến trước mặt đại phu nhân, rơi lệ đầy mặt nói: “Cầu mẫu thân thành toàn.”

Đại phu nhân tức giận tay đang phát run, đang muốn mắng nàng, thì Tôn Ngọc Nương bắt đầu mạnh mẽ dập đầu, giống như muốn dập đầu đến chết đại phu nhân thấy không khỏi nước mắt cũng rơi ra, nói với Cẩm Nương: “Tứ tiểu thư, người... Người có biện pháp cứu nàng, nàng... Nàng đã trúng ma, thật nếu gả đi, chỉ sợ sẽ chết, người... Người tìm cách thành toàn nàng a, dù sao cũng là thân tỷ tỷ của người, nàng gả qua đó cũng có thể chiếu cố người một ít.”

Lời này mặc dù không có nói rõ, nhưng mọi người đều có thể nghe ra ý tứ, Cẩm Nương tức giận đến bùng nổ, thiếu chút nữa phát tay áo bước đi, bên kia Lãnh Hoa Đình ngược lại mở miệng, “Nương tử, người nếu

không nghĩ tới ta đem đầu người quái dị này đập bể, vậy thì đi nhanh chút đi.”

Nói xong, đẩy xe lăn tới kéo Cẩm Nương.

Vân Nương đi qua Giản Thân Vương phủ vài lần, chuyện Lãnh Hoa Đình hỉ nộ vô thường, thường xuyên một khi mất hứng sẽ cầm gươm đánh người nài cũng nghe nói không ít, lần trước trong nhà còn nghe Lãnh Uyển phàn nàn, nói Lãnh Hoa Đình con mắt vô tôn trọng, ngay cả đầu nhị thái thái cũng đập bể .

Nàng vội vàng khuyên đại phu nhân: “Mẫu thân mau đừng hồ đồ, gả cho thế tử, muội muội sợ là còn có đường sống, nhiều nhất là đồng dạng giống như ta, sống không vui mà thôi, nhưng người kia, chính là Ma Vương của Giản thân vương phủ, chỉ cần hấn nhìn không vui, sẽ ra tay độc ác đập bể đầu người ta.”

Nói rồi hướng Ngọc nương nói: “Người tỉnh a, đừng tưởng rằng chỉ cần mình thích, liền muốn thứ không nên muốn, đây cũng không phải là như người khi còn bé thích một món trang sức, yêu mến một bộ y phục, muốn là có thể được đi, người cứ như vậy, thì chết không có chỗ chôn. Mấy ngày nữa kiệu hoa tới đón người, người đi bên kia, sống cho tốt, tận lực không cần phải hướng nhị thiếu gia bên kia đi. Cẩm Nương tuy là phúc hậu, sợ cũng quản không được hấn .”

Bộ dạng Lãnh Hoa Đình vừa rồi, Tôn Ngọc Nương cũng thấy, bị hấn ngay trước mặt mắng thành người quái dị, tâm hồn thiếu nữ tan nát đầy đất, ảo tưởng muốn thay đổi gả cho Lãnh Hoa Đình này cuối cùng là triệt phá không ít, nhưng nhất thời vẫn không bỏ xuống được, quay đầu lại còn ngấm trộm cửa ra vào, chỉ thấy màn cửa đung đưa, người kia đã sớm đi xa, trong nội tâm lại cảm thấy buồn bã thê lương, bị Vân Nương nói, đột nhiên trong mắt lại có sáng rọi, có lẽ, hấn cũng không biết mình tốt, Cẩm Nương tiểu tiện chân này có thể được lòng của hấn, dùng dung mạo tài cán của mình, hấn cũng có thể sẽ thích, gả đi, vẫn là trong một phủ, mỗi ngày đều có cơ hội gặp mặt... Cuối cùng cũng có hi vọng.

Vì vậy nàng ngoài dự đoán mọi người gặt đầu, nói với đại phu nhân: “Nương, ngài cũng đừng tức giận, ta không âm ỉ, gả là được.”

Đại phu nhân nghe xong lúc này mới thở dài một hơi, lại để cho Đỗ mama đem đồ Cẩm Nương mang đến mở ra xem, gặp ở trong tất cả đều là được phẩm quý trọng, liền mở miệng mắng: “Cũng không biết mang chút ít đồ trân quý chút ít đồ trang sức đến, thật sự là keo kiệt, hôm qua tiện nhân nhị phu nhân kia còn đeo cái nhẫn khảm đá mắt mèo ở trước mặt ta khoe khoang, nàng xuất thân nô tỳ, nào có tiền mua cái kia, còn không phải tứ tiểu thư cho? Ngọc Nương, người sau khi gả qua bên đó nên dụ dỗ tướng công nhà người, hấn là thế tử gia đứng đắn, trong tay tất nhiên là so với cái thứ tử càng nhiều, người nhớ nương quan tâm người nhiều như vậy năm, dù sao cũng phải hiếu kính nương mới được.”

101. Chương 101

Tôn Ngọc Nương nghe xong lại khóc lên, nàng trăm ngàn lần không muốn gả cho Lãnh Hoa Đình, thời gian đồn đãi càng gần nàng lại càng sợ, hôm nay cuối cùng gặp được người ngày nhớ đêm mong, lại bị một câu nói của hấn đánh nát tâm tình thiếu nữ, mà mẹ ruột của mình thì lại suy nghĩ sau khi gả mình đi lấy được nhiều đồ tốt về hiếu kính bà ta, trong nội tâm không khỏi càng thương tâm, giống như bị đại phu nhân vứt bỏ, cảm giác vừa cô tịch vừa đau lòng, nàng chẳng muốn nhớ lại lời nói của đại phu nhân, đứng lên, bụm mặt nức nở, xoay người liền xông ra ngoài.

Đại phu nhân nhìn càng giận, quát về phía Vân Nương: “Ta nói cái gì sai sao? Nuôi lớn như vậy, chưa từng thấy các người hiếu kính với ta cái gì, còn không có gả , lại dám hấn mặt với ta.”

Kỳ thật Vân Nương cũng rất tức giận với lời nói của đại phu nhân, nhưng nàng không dám nói gì, hôm nay nàng vừa cầm một số tiền riêng lớn đưa cho cửa hàng thành đông của tam lão gia, chưa tới một tháng, tiền gốc còn chưa có, đừng nói tiền lãi, cho nên, nàng cũng không dư dả, mà ở Trữ vương phủ nàng cũng không ngoan ngoãn nghe lời, ba ngày hai lần trở về nhà mẹ đẻ, nữ nhân gả đi ra ngoài cũng không khác thời điểm nàng ở trong nhà, với lại... Cũng có người đưa sắc mặt cho nàng nhìn, những bọn hạ nhân kia trong mắt

toát ra vẻ khinh thường, nàng không phải không nhìn thấy, hôm nay, mẹ của mình cũng đã như thế này, mắng Ngọc Nương, dù sao cũng không phải đang mắng nàng a.

Cười khổ một tiếng, Vân Nương vẫn là khuyên nhủ: “Ngọc Nương là tính trẻ con, đợi gả đi rồi, thành người của thế tử, chút tâm tư này sẽ không còn nữa, nàng có, đương nhiên sẽ hiểu kính mẫu thân.”

“Hừ, ai biết được, người lúc đó chẳng phải gả đi sao? Đường đường là thế tử phi, thì như thế nào, còn không phải nữa cái cũng không thấy người mang về, bây giờ còn nghĩ biện pháp lấy từ nhà mẹ đẻ, nếu không phải mẫu thân người có chút của, chỉ sợ...” Đại phu nhân hùng hùng hổ hổ, ngày bình thường cũng không cay nghiệt như vậy, hôm nay sợ là bị Cẩm Nương kích thích, bà ta lại nghĩ tới nhị phu nhân không có việc gì lại đeo đồ trang sức mới đi qua đi lại trước mặt bà ta, trong lòng liền tức giận, nghĩ bản thân mình sinh hai đích nữ, tại sao lại thua kém không bằng một thứ nữ.

Kỳ thật mỗi ngày nhị phu nhân xử lý việc trong phủ đều phải đi qua xin chỉ thị của đại phu nhân, Cẩm Nương đương nhiên cũng hiểu kính cho nàng không ít đồ tốt, nhưng chân chính cho nhiều đồ, vẫn là vương phi, lần trước nhị phu nhân bái phỏng vì hôn sự của Ngọc Nương, vương phi lại đưa vài vật tinh phẩm trong nội cung cho nàng, hai người đều là người ôn nhu cẩn thận, lại nói chuyện rất hợp ý, tất nhiên quan hệ sẽ rất tốt, đại phu nhân nhìn thấy liền ghen ghét.

Tôn Vân Nương nghe xong lời nói đại phu nhân, sắc mặt buồn bã, trong nội tâm cũng co rút đau đớn một chút, nhìn thấy Đỗ ma ma đem tổ yến đến cho đại phu nhân, vội vàng nhận lấy, hầu hạ đại phu nhân uống, đại phu nhân nhìn trên mặt liền có ý cười, rồi lại nói: “Người không thể cứ làm căng mãi với thế tử, nên nói chuyện nhỏ nhẹ với hắn mới đúng, nam nhân mà, người nhu thuận chút ít, hắn bất tri bất giác sẽ không đẩy người đi ra, chờ có được con trai, người cái gì cũng có thể nói.” Nói xong, uống tiếp một ngụm tổ yến, lại nói: “Cũng sắp tới tết, tứ cô nương sẽ phải đưa lễ lại mặt, người nha, cũng nên để cho ta một chút mặt mũi, cũng không thể không bằng một thứ nữ, lúc này bà nội của người ở trước mặt ta khen Cẩm Nương, hai người các người cũng không được nhắc tới một tiếng, ngay cả tam cô nương, còn chưa có gả đi, công tử hầu phủ cũng mang tặng tới phủ từng rương từng rương... Người cũng đừng có làm mất mặt ta đó.”

Vân Nương thật sự là nghe không nổi nữa, thật vất vả mới dứt hết chén tổ yến kia, hành lễ qua loa, giống như người chạy nạn, rồi xoay người rời đi.

Cẩm Nương đang ở trong phòng lão phu nhân chơi với Hiên ca nhi, Lãnh Hoa Đình vừa mới bị đại lão gia mời tới thư phòng.

Trong thư phòng, đại lão gia cùng Lãnh Hoa Đình vừa mới đánh xong một ván cờ, sau khi đặt xong quân cờ cuối cùng, đại lão gia cười lớn tiếng, Lãnh Hoa Đình kính cẩn nhìn hắn, đưa tay hành lễ nói: “Nhạc phụ đại nhân tại sao bật cười.”

Đại lão gia cười cúi gằm nói: “Tiểu Đình a, bên ngoài truyền ra cho rằng con... Là một nửa ngốc nghếch, nhưng mà nhạc phụ xem, con nha, so với bọn họ không biết thông minh hơn biết bao nhiêu lần, nếu như con là một nửa ngốc nghếch, vậy bọn họ chính là ngu ngốc.”

Lãnh Hoa Đình bị đại lão gia hào phóng khen ngợi khiến cho trên mặt có chút ít ngại ngùng, lời nói của đại lão gia cũng quá trắng trợn, nhưng mà, hắn lại yêu thích, đại lão gia nhìn xem thô lỗ, kỳ thật tâm tư rất tinh tế, ván cờ vừa rồi hắn có thể thấy được khả năng cao thâm của đại lão gia, sát phạt quyết đoán quyết tuyệt, xem không chút do dự, ra tay dứt khoát, tính tình cực kỳ hào sảng, ngược lại tính tình của Cẩm Nương cùng hắn có chút tương tự.

“Nhạc phụ tại sao nói như thế?” Lãnh Hoa Đình cũng có nhiều hứng thú hỏi đại lão gia, hắn hôm nay đặc biệt có hứng thú trò chuyện cùng đại lão gia, đã nhiều năm, hắn một mực cô độc, đề phòng để sống còn, rất khó có bạn bè, càng khó cùng người khác thiết tình trao đổi, thường cảm thấy trong lòng hoảng sợ bất lực, cô tịch lãnh đạm, có Cẩm Nương, hắn mới cảm thấy tìm được phương hướng tâm tình phiêu đảng, như tìm được tổ để dừng chân, hôm nay ở cùng một chỗ với đại lão gia, hắn cũng có nghĩ trải ra tấm lòng của mình, thoải mái nói ra cảm xúc.

“Con đánh cờ với ta, dụng tâm sâu đậm, con không muốn ta thua, lại phải thua ta, nhưng lại không muốn cho người ta nhìn ra dấu vết con nhường ta, ta tự nhận kỹ nghệ cũng không tệ, muốn thắng được điểm thống khoái, nhưng con thận trọng, mưu tính kín đáo, để cho ta mặc dù thắng, nhưng cũng không dễ thắng,

mà con, cũng làm được rất xảo diệu, nếu như con dung toàn lực, nhạc phụ ta đây, đã sớm thất bại thảm hại a.” Nói xong lại cười ha ha.

Dụng ý của Lãnh Hoa Đình bị nhìn thấu, sắc mặt trở nên lúng túng, trên khuôn mặt tuần mỹ nổi lên một tầng đỏ ửng, bộ dáng kia giống như đóa mẫu đơn nở rộ kiêu diễm chói mắt, khiến cho trong thư phòng ngòi lạnh của đại lão gia cũng sinh ra vài phần sắc xinh đẹp.

Đại lão gia càng nhìn càng hợp ý, trách không được nhị nha đầu tìm cái chết cũng muốn gả cho hắn, ngược lại lúc này ánh mắt không sai, chỉ là thời cơ không đúng, nào có tỷ tỷ lại có ý tưởng với muội phụ, đại lão gia vừa nghĩ tới Tôn Ngọc Nương liền đau đầu, thực là loại mẫu thân nào thì nuôi ra loại nữ như ấy, đại phu nhân này chỉ biết có lòng tham cùng cay nghiệt, đem hai nữ nhi nuôi lớn lên giống như nàng, thật sự là cực kỳ phiền lòng.

“Nhạc phụ quả nhiên tâm tư sâu sắc, tiểu Đình... Múa rìu qua mắt thợ.” Lãnh Hoa Đình xấu hổ nói.

Đại lão gia vẫn là cười, đột nhiên chưởng phong vung lên, đánh về phía bộ ngực của Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình vô ý thức xê dịch song chưởng, chống chọi thế công của đại lão gia, cổ tay khẽ đảo liền hướng uyển mạch của đại lão gia giáng xuống, đại lão gia vội vàng đem tay trượt một, hiểm hiểm tránh thoát đi, lại chuyển chưởng thành đao, tấn công hai gò má của Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình chỉ là hơi hợt nhắc lên hai ngón tay kẹp, liền đem công thế của đại lão gia hóa giải, hai người nhất thời đấu qua vài chục chiêu, đại lão gia thủy chung muốn tấn công Lãnh Hoa Đình rời khỏi xe lăn, nhưng hắn ổn thỏa ngồi trên mặt ghế, không chút sút mẻ, chỉ dùng hai tay, liền đem từng thế công sắc bén của đại lão gia hóa giải, hơn nữa, còn tận lực không mảy may đã thương đại lão gia.

Đánh một hồi, trên trán đại lão gia đã dày một tầng mồ hôi, mà Lãnh Hoa Đình vẫn bảo trì thần sắc xấu hổ, động tác thư hoãn mà mỹ diệu, bình thường lãnh đạm như gió mát trăng sáng, khiến đại lão gia càng nhìn càng vui mừng.

“Thống khoái, thống khoái! Tứ nha đầu phúc khí thật tốt, tiểu Đình, con là con rể ưng ý nhất của ta.” Đại lão gia ha ha cười lớn nói.

Lãnh Hoa Đình nghe thấy vậy mắt phượng tỏa ánh sáng, thần sắc càng tỏ ra ngượng ngùng, khóe mắt đầu lông mày lại tràn đầy vui sướng ý cười nói: “Nhạc phụ quá khen.”

Lúc này đại lão gia mới ngồi trở lại trên mặt ghế, để Trường Quý ngâm nước trà mới vào, bên cạnh vừa uống trà, vừa hỏi: “Nghe Vương Gia nói, con hiện giờ tại nhận lấy một chức quan lục phẩm nhân nhâ ở Tương Tác Doanh?”

“Cái này đều là công lao của nương tử, nàng thông tuệ tỉ mỉ, vẽ vài cái bản vẽ tốt đưa cho Tương Tác Doanh, Hoàng thượng làm thế là thưởng cho tiểu Đình chơi.” Lãnh Hoa Đình lơ đãng nói.

Đại lão gia nghe xong nhân tình sáng lên, đặt chén trà xuống hỏi: “Con nói chủ ý thay đổi quan trọng trên quân xa đều là do tứ nha đầu nghĩ ra sao?”

Lãnh Hoa Đình nhẹ gật đầu.

Đại lão gia nghe xong liền nhíu mày trầm ngâm, thật lâu mới lên tiếng: “Con cũng là gặp may mắn, tứ nha đầu của ta trước kia chỉ là một nha đầu ngốc, cũng không biết như thế nào liền giống như biến thành người khác, nàng nếu không biến, phỏng chừng theo con, con cũng sẽ bị nàng phiền chết, nói có một lời thôi mà áp úng cả buổi, nghe xong cũng mệt chết đi.”

Lãnh Hoa Đình nghe mới lạ, còn là lần đầu tiên nghe chuyện trước kia của Cẩm Nương, hắn không khỏi mở to hai mắt nhìn hỏi: “Còn có việc này sao? Nhạc phụ đại nhân, người mau nói cho con nghe, nàng trước kia như thế nào?” Thần sắc này cực kỳ hiếu kỳ, khiến cho đại lão gia đầu đầy hắc tuyến, nhịn không được liền gõ trên đầu hắn một chút, “Chuyện tình nữ nhi, quản nhiều như vậy làm chi, tiểu Đình a, ta cũng biết, con thâm tàng bất lộ, vương gia phụ thân của con cùng ta giống nhau, đều là không thích quản lý chuyện gia đình, xem ra, con đã chịu hại rất nặng a.”

Đột nhiên nghe thấy lời nói, Lãnh Hoa Đình lập tức có ba phần cảnh giác, yên lặng nhìn đại lão gia nói: “Nhạc phụ vì sao nói như thế?”

Đại lão gia thấy vậy liền đánh vào bờ vai của hắn nói: “Con cũng không cần giấu giếm ta, ta đã từng cứu Thái tử, hiện giờ thái tử xem ta như tâm phúc, có nhiều chuyện đều tiết lộ một hai phần cho ta nghe, chuyện khối mặc ngọc của nhà con... Hiện giờ chính là có không ít người đang nghĩ cách tranh giành, phụ vương con cũng là vì việc này mà gấp vô cùng.”

“Phụ vương đem Mặc Ngọc truyền cho nương tử.” Lãnh Hoa Đình nói một câu kinh người.

Đại lão gia đang bưng trà uống, nghe xong lời này một ngụm trà nóng toàn bộ phun ra ngoài, Lãnh Hoa Đình thấy vậy đem xe lăn kéo ra thật xa, tránh ra chỗ an toàn.

“Truyền cho Cẩm Nương? Sao lại có thể như vậy, nàng là một nữ tử trong nhà.” Đại lão gia một bộ dạng không thể tin nói.

“Đúng vậy a, ai bảo tiểu Đình là người tàn phế, phụ vương không tin tiểu Đình.” Lãnh Hoa Đình một bộ dáng ủy khuất bất đắc dĩ, đại lão gia nhìn thấy lại muốn gõ đầu của hắn.

“Truyền cho nàng còn không phải là truyền cho con, con nha, đừng có giả bộ, đến khi cần thiết thì đồ của con, đều nên cầm trở về, nhị thúc của con, cũng không phải là người tốt, hiện giờ đang cùng Trữ vương liên thủ bắt tay đánh chủ ý tới khối mặc ngọc này, hừ, hiện tại Hoàng thượng vẫn không nghĩ tới sẽ rút lại, nên họ cứ hướng phủ thái tử mà chạy qua lôi kéo, con nha, nên tìm cách đề phòng đi.” Đại lão gia ngữ khí trầm trọng nói.

Lãnh Hoa Đình nghe được chấn động, gần đây mặc dù để ám vệ một mực đi theo nhị thúc, nhưng nhị thúc cũng là người cực kỳ xảo hoạt, người đi theo dõi hắn đều bị cắt đuôi mất dấu vết, hơn nữa hắn làm việc lại thần thần bí bí, còn đặc biệt cẩn thận, rất khó bắt được tay của hắn.

Đại lão gia đã chịu chỉ điểm một chút ít này, nói rõ hắn cũng là chứng kiến hoặc nghe được một ít, vì vậy đưa tay thở dài: “Còn mời nhạc phụ đại nhân chỉ giáo.”

Đại lão gia trầm ngâm một hồi lâu, đôi mắt đột nhiên sáng lên nhìn Lãnh Hoa Đình nói: “Chuyện trong căn cứ ta cũng nghe nói qua một chút, nghe nói, nguyên có một kỳ nhân ở phía nam chế tạo một nhà máy móc, những máy móc này hoạt động rất nhanh, khối lượng vải một thợ dệt được trong một ngày, thì máy móc này chỉ cần nửa canh giờ là làm xong... Nhưng mà, ta nghe Thái tử nói, hiện giờ máy móc này đã biến chất, kỳ nhân này lại không truyền tới một đồ đệ nào, cho nên máy móc này lại không có người sửa chữa được, tiếp thêm mười năm, tám năm nữa, máy móc này sẽ triệt để bị phá hỏng, trong căn cứ sẽ không thể sản xuất ra lượng lớn vải vóc tốt, lấy cái gì đi Nam Dương bán, coi như là thu thuế từ trong nhân dân, lợi nhuận sẽ mất đi hơn phân nửa, hơn phân nửa quốc khố của triều đình là từ đó mà ra, hiện giờ phụ vương của con cùng hoàng thượng cũng đang nhức đầu chuyện mấy cái máy móc này, nếu là... Con cùng Cẩm Nương có thể giải quyết vấn đề này...”

Lãnh Hoa Đình lập tức nghe hiểu được ý tứ đại lão gia, việc này, hắn cũng không có kinh nghiệm, cũng chưa từng thấy qua, Cẩm Nương quả thật có chút tài nghệ, nhưng cái này cũng chỉ là tiểu đánh tiểu nháo, gặp đến chuyện lớn này, sợ là cũng không nhất định thì có giải quyết được...

“Con chớ xem thường ổ trục nhỏ cùng dây xích kia, kỳ thật trong căn cứ còn có mấy thiết bị cũng dùng cái này, nhưng mà kỳ nhân này rất kỳ quái, nói là không thể thay đổi tiến trình lịch sử, một bản vẽ cũng không lưu lại, con không biết tâm tình của hoàng thượng lúc nhìn thấy hai bức tranh của Cẩm Nương, giống như nhìn thấy sao trên trời, hai mắt tỏa sáng, nhưng mà, ta thấy phụ vương con cũng không muốn lộ ra chuyện của Cẩm Nương, dù sao nàng chỉ là nữ nhi, xuất đầu lộ diện cũng không nên. Phụ vương của con nói tên của con ra, Hoàng thượng còn thở dài vô cùng, nói con nếu có thể đứng lên...”

Đại lão gia lại nói, nhưng đôi mắt cũng không chớp nhìn Lãnh Hoa Đình, đây không chỉ là chuyện quan hệ tới Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình, nếu như Lãnh Hoa Đình thật có thể đem này Mặc Ngọc này kế thừa, tương lai, Tôn gia cũng sẽ được một cái lợi lớn, hiện giờ Tôn gia mặc dù có lão thái gia cùng mình chống, nhưng nhân khẩu đơn bạc, quyền thế mặc dù thịnh, tài lực lại không đủ, kể tục vô lực, lão thái gia lại là người chú ý trung dung chi đạo, cũng có thu tiền, nhưng vì lòng tham không lớn, nên vào tay này là rat ay kia, đạo này mặc dù cũng ổn, nhưng tài lực lại khó thịnh, càng chịu không nổi chi phí sinh hoạt của phần đông người trong phủ, nếu như có thể ở chỗ căn cứ có một phần, Tôn gia cũng sẽ có tài phú vô cùng.

Lãnh Hoa Đình trong đầu cũng chuyển cực kỳ nhanh, đại lão gia nói những tin tức rất trọng yếu này, hẳn nói đến nói đi, thì cũng chỉ có một ý tứ: nhị lão gia hiện giờ cùng Dự Thân Vương, Trữ vương, hoặc là còn có rất nhiều người chú ý tới khối Mặc Ngọc này, mà Vương Gia hiện giờ cũng bởi vì chuyện trong căn cứ mà gặp vấn đề khó khăn, hiện tại chỉ cần mình cùng Cẩm Nương có thể giải quyết được vấn đề của căn cứ, quyền khống chế khối Mặc Ngọc này sẽ không có ai có thể đoạt đi, nhưng hoàng thượng đối với trí lực cùng thân thể của mình đều không yên tâm, cho nên, việc này khẳng định liền bị mắc kẹt tại đây, mà đại lão gia muốn khuyên mình mang theo Cẩm Nương rời núi, xuất kỳ bất ý giải quyết vấn đề căn cứ, do đó đem quyền chế Mặc Ngọc nắm trong tay mình, mà Tôn gia, cũng có thể từ đó chia được một chén canh.

“Việc này, tiểu tể trở về cùng nương tử thương lượng một chút, thân thể của tiểu tể hiện giờ vẫn là không tiện...” Lãnh Hoa Đình trầm ngâm một lát rồi nói.

Lời còn chưa nói xong, đại lão gia liền hừ nhẹ một tiếng ngắt lời nói: “Tiểu Đình con có thể lừa gạt được phụ vương hồ đồ của con, nhưng không thể giấu diếm được ta, mới vừa rồi ta cùng con đối chiêu ta đã nhận ra, khí huyết của con đã thông, huyết hành không trở ngại, con tuy là không chịu đứng lên, nhưng cặp chân kia của con thì đã khởi hẳn.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong mồ hôi đều toát ra, nhất thời ngẩn ngơ nhìn đại lão gia, trên khuôn mặt cường tráng của đại lão gia khó được mang theo một tia nghịch ngợm: “Lần trước lúc con về đây hành lễ với lão phu nhân, bước đi lúc đó rất nặng và cực kỳ gian nan, lúc này đây, có thể thoải mái hơn, hơi thở bình thường, bình thần ung dung, hơn nữa, trên đầu nữa điểm mồ hôi cũng không có. Nhạc phụ ta thống lĩnh cả một đại quân, trên chiến trường, tướng sĩ bị thương rất nhiều, thấy nhiều, mặc dù không biết y thuật, cũng có kinh nghiệm, vết thương nặng nhẹ, nhìn vài lần liền có thể dò xét được bảy tám phần.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong cảm thấy đại lão gia càng thêm đáng sợ, may mắn hẳn là nhạc phụ của mình, lại chịu mở lòng nói rõ với mình, bằng không, từ nay về sau thật đúng là muốn thêm một đối thủ lợi hại.

“Còn có, lần trước lúc con hành lễ, nha đầu Cẩm Nương kia, mặt đều nhăn thành một nắm, khẩn trương vô cùng, lúc này, nó chỉ cười nhẹ một tiếng, tuyệt không lo lắng, tiểu Đình a, nhạc phụ cũng không phải là một người ngu nha, một lát nữa lão thái gia đến đây, con vẫn nên đóng kịch cho tốt, đó cũng là một lão hồ tinh, chỉ cần liếc một cái lão cũng đã nhìn ra.” Đại lão gia nháy nháy con mắt nói, thần sắc này thật đúng là tương tự như lúc Cẩm Nương nghịch ngợm, Lãnh Hoa Đình nghe xong lại là một thân mồ hôi, may mắn mình ở trong vương phủ chưa từng ở trước mặt người ngoài đứng lên, bằng không... Thật đúng là đã bị bại lộ.

Đại lão gia thấy những lời cần nói đã nói xong liền, vỗ vỗ bả vai Lãnh Hoa Đình, thở dài một tiếng nói: “Yên tâm đi, Cẩm Nương là con gái đắc ý của ta, con cũng là một nửa đứa con trai của ta, việc này nói đến đây thôi, ở chỗ này, ta cũng biết hai con ở trong phủ sống cũng khó khăn, một gia đình lớn, luôn có rất nhiều chuyện tình lộn xộn, nhà của con lại là mấy đời Vương tộc, vậy thì càng thêm phức tạp, hôm nay ta chỉ nói đến đây, từ nay về sau mang Cẩm Nương về nhà nhiều hơn, hai cha con ta cùng tâm sự nhiều hơn.”

Một lát sau Trường Quý ở bên ngoài nói: “Lão gia, tứ cô gia, Lão phu nhân cho người tới nói, cơm đã dọn xong, mời hai vị qua đó dùng bữa.”

Lãnh Hoa Đình nghe như thế, trong nội tâm cũng buông lỏng, ở cùng một chỗ với đại lão gia thật có chút bị đè nén, giống như chuyện gì cũng không thể tránh được ánh mắt của hắn, nhưng mà, hắn lại nghiêm trọng hoài nghi đại lão gia, vì sao lúc Cẩm Nương cùng đệ đệ của nàng ở nhà, lần lượt đều bị đại phu nhân khi dễ, mà đại lão gia thông minh tháo vát mặc kệ, nghĩ tới đây, Lãnh Hoa Đình trong mắt liền hiện ra một tia oán giận, đại lão gia nhìn ra tâm tư của hắn, nét mặt già nua cũng có chút quẫn, ấp úng nói: “Nhạc mẫu này của con... Quá cường hãn, ta cũng không muốn gây chuyện với bà ta, còn nữa, ta thường đều ở bên ngoài, lại cũng không quản được nhiều việc, ngược lại quá phóng túng bà ta, khiến cho tứ nha đầu kia chịu khổ không ít... A, cũng may nàng hiện giờ có con cháu cố không phải sao? Tiểu Đình a, nam nhân mà, đều lấy sự nghiệp làm trọng, có lúc nào lại quan tâm đến ý chuyện phụ nữ trong gia đình, phụ vương con cũng là một người như vậy.”

Nói xong, cũng không đợi Lãnh Hoa Đình nói cái gì, cao giọng một tiếng, nói với Trường Quý: “Đi vào hầu hạ tứ cô gia đi tới trong phòng Lão phu nhân dùng cơm.”

Hiên Ca nhĩ quả nhiên giống như nhị phu nhân nói, lớn lên cực kỳ chắc nịch, Cẩm Nương ôm trong tay đã

cảm thấy nặng, lại thêm hấn còn không ngừng vui sướng hoa chân múa tay, một đôi chân nhỏ giẫm trên bụng của Cẩm Nương bò lên, quơ bàn tay nhỏ bé liều mạng muốn kéo ngọc trâm trên đầu Cẩm Nương, trong miệng càng không ngừng phun bọt khí, thỉnh thoảng còn nha nha nói: “Cát, cát, chơi, chơi.”

Nhị phu nhân nghe xong liền cười, vội vàng đi tới ôm lấy hấn đi, Cẩm Nương cũng thấy được tay cực kỳ mềm, hỏi nhị phu nhân: “Nương, hấn nói nha nha là nói gì thế?”

“Gọi con tỷ tỷ, mới hơn tám tháng, đã biết gọi người, Hiên Ca nhi của chúng ta, rất thông minh.” Lão phu nhân liền ở một bên cười giải thích nói, thần sắc này muốn bao nhiêu kiêu ngạo thì có bấy nhiêu kiêu ngạo.

Cẩm Nương nghe xong càng ưa thích, chạy tới ôm lấy rồi trên mặt béo của Hiên Ca nhi cắn một cái, Hiên Ca nhi chảy chảy nước miếng, ngốc cười, nhân cơ hội này một tay nắm chặt cây trâm trên đầu Cẩm Nương, cùng với tóc kéo xuống, nhị phu nhân thấy vậy vội vàng đi tới chặn bàn tay bé nhỏ của nó, cù nách của nó, Hiên Ca nhi sợ ngứa, lập tức nới lỏng tóc Cẩm Nương, giãy dụa thân thể nhỏ, khanh khách cười, Cẩm Nương thấy liền cầm cái trống bỏi lay động trên chọc hấn, Hiên Ca nhi thấy lại tới đoạt, bàn tay nhỏ bé cuống loạn nhảy múa, một chút nước miếng bắn trên mặt Cẩm Nương.

Cẩm Nương cầm khăn bên cạnh lau nói với nhị phu nhân bên cạnh: “Thật là một tiểu chắc nịch, phải hơn hai ba người mới có thể trông chừng hấn.”

Lão phu nhân thấy cũng cười: “Cũng đúng, hai tháng trước ta còn dám ôm hấn, hiện giờ, ngay cả bên cạnh cũng không dám, căn bản là ôm hấn không được, không cần thận một cái liền bị hấn trèo lên, xem hấn như vậy, tương lai sẽ giống như cha hấn, nhất định là một đại tướng quân dung mãnh.”

Cẩm Nương nghe xong liền tục đồng ý: “Đại tướng quân rất tốt, tương lai bảo vệ gia đình cùng quốc gia, Hiên Ca nhi của ta cũng là đại anh hùng, đại trung thần.”

Hiên Ca nhi nghe xong liền ở đằng kia y y nha nha: “Anh a anh a” trong phòng mấy người lớn đều vui vẻ a.

Một lát sau Hồng Tụ đánh rèm tiến vào: “Lão phu nhân, đại cô nương đến đây.”

Lão phu nhân nghe xong liền nhíu mi, nói với nhị phu nhân nói: “Sợ là tìm tứ nha đầu a, ai, tứ nha đầu, con... Có thể hứa liền hứa, không thể hứa cũng đừng nghĩ nhiều như vậy, đây cũng được, cũng không thể cho con bị người làm khó trong Giản Thân vương phủ.”

Nhị phu nhân cũng lo lắng nhìn Cẩm Nương, nhỏ giọng nói: “Nói là ở nhà chồng mẹ chồng quản gay gắt, mình ở bên ngoài mở cửa hàng, muốn kiếm tiền sống một mình, cũng quá lớn mật chút ít, việc này có thể ngàn vạn không thể để cho lão thái gia biết được, bằng không, lại tức giận cho xem.”

Cẩm Nương nghe vậy khẽ giật mình, ngược lại không nghĩ tới Vân Nương có dũng khí như thế, cũng dám muốn ra Trữ Vương phủ sống một mình, trước kia ngược lại xem nhẹ nàng, nhưng mà, chỉ sợ khó thành a, đây đều là đại phu nhân lúc trước quá nuông chiều nàng cùng Ngọc Nương, ở nhà mẹ đẻ tùy hứng làm bậy quen, nhất thời đến nhà chồng nhưng xúc động như thế, chỉ sợ sẽ không có quả ngon để ăn.

Lão phu nhân để Hồng Tụ đón Vân Nương đi vào, Vân Nương về mặt cười cười, trước hành lễ với Lão phu nhân, cũng cung kính thi lễ với nhị phu nhân: “Những ngày này nhị nương vừa chiếu cố lão phu nhân, còn phải chiếu cố tiểu đệ, vừa trông coi thương vàng hạ cám mọi chuyện trong phủ, thật đúng là khổ cực.”

Nhị phu nhân thấy một hồi kinh ngạc, đây là lần đầu tiên Vân Nương ở trước mặt nàng cung kính như thế, lời nói cũng rất xuôi tai, nhẹ run sợ một chút sau nửa ngày mới đáp bái lễ nói: “Đại cô nương khen trật rồi, đây đều là việc ta phải làm.” Thần sắc khiêm tốn dịu dàng, vẫn là trước sau như một có vẻ nhất gan.

Nhưng Cẩm Nương hôm nay biết rõ nhị phu nhân lợi hại, nàng cũng minh bạch nguyên nhân nhị phu nhân đã từng giả dạng yếu nhược, giống như mình bây giờ cùng Lãnh Hoa Đình, trong mắt người ý xấu quá nhiều, càng là mạnh, càng là bị người kị, càng bị đánh, yếu đi có thể làm cho người mất đi cảnh giác, cái này cũng là một loại thủ đoạn bảo vệ mình.

Vân Nương quả nhiên thấy thái độ của nhị phu nhân rất là thỏa mãn, Hồng Tụ đem ghế cho nàng, Vân Nương liền ân cần thân mật ngồi cạnh Cẩm Nương, nhưng lại nói với lão phu nhân: “Bà nội, ta là thừa dịp

tứ muội muội trở về, đặc biệt cũng tới trong phòng ngài dùng bữa cơm, ngài cũng không thể bắt công, chỉ cho tứ muội muội ăn, không để cho Vân Nương nha.”

Lão phu nhân nhìn thấy nàng đối với Cẩm Nương cùng nhị phu nhân cũng còn hữu lễ, liền cũng an tâm, vừa cười vừa nói: “Nhìn người xem, vừa há mồm làm sao nói chuyện, trong lòng người, lúc nào bà nội đã không để cho người cơm ăn rồi? Một lát nữa muội phu của người sẽ đến, chỉ sợ người cảm thấy không tiện.”

Vân Nương trên mặt hơi lộ ra ra một tia không được tự nhiên, lại lập tức vừa cười vừa nói: “Muội phu không phải cùng phụ thân cùng lão thái gia dùng cơm cùng một chỗ sao? Như thế nào cũng cùng nữ quyến chúng ta ăn cùng một chỗ.”

Cẩm Nương nghe xong liền ngượng ngùng cười cười nói: “Tướng công ngày bình thường luôn để cho ta chia thức ăn... Ta không nghĩ hắn đi theo ta lại mặt còn cảm thấy không được tự nhiên, cho nên...”

Vân Nương nghe thấy vậy kinh ngạc, lại nói: “Một lát nữa phụ thân cùng lão thái gia sẽ tới đây sao, không có chuyện gì, dù sao đều là người một nhà, ta cũng không cảm thấy không được tự nhiên, muội phu là tâm tính tiểu hài nhi, ta liền coi hắn là đệ đệ thì tốt rồi.”

Lão phu nhân cảm thấy nàng lời coi như hữu lý, cũng không có nói gì nữa, một lát sau đại lão gia cười ha hả tự mình đẩy Lanh Hoa Đình đi vào, lão phu nhân thấy vậy rất cao hứng, vội vàng động thân, mọi người cùng nhau đi tới phòng ăn, lão thái gia lại có chuyện cũng không có trở về, mọi người phân chủ khách ngồi xong, đại lão gia nhìn thấy Vân Nương cũng ở đây, thần sắc âm đạm đi, lại đang ở trước mặt Cẩm Nương cùng Lanh Hoa Đình nên nhịn, chưa nói nàng cái gì, chỉ là liếc mắt nhìn qua nàng, Vân Nương phối hợp ăn, giả bộ không phát hiện, đại lão gia cũng chỉ có thể nuốt giận.

Lúc dùng cơm, Cẩm Nương quả nhiên tỉ mỉ mỗi dạng món ăn đều gấp cho Lanh Hoa Đình, mỗi một lần gấp, hỏi một tiếng, nhìn hắn nguyện ý ăn không, Lanh Hoa Đình là điển hình của động vật ăn thịt, chỉ thích ăn thịt, rất thích ăn thịt kho tàu, trên bàn một chén lớn đều bị hắn ăn hết cũng không sai, cũng may hắn lớn lên xinh đẹp, tướng ăn lại ưu nhã nhã nhặn, từng miếng cắn nhai đều ưu nhã tỉ mỉ, phối hợp lại có mỹ cảm, nhìn hắn ăn cơm giống như một loại hưởng thụ, làm sao có thể bận tâm hắn ăn bao nhiêu, đợi lúc mọi người kịp phản ứng, bát thịt kho tàu trên bàn này cũng không còn bao nhiêu, Cẩm Nương cũng không khách khí, chỉ cần tướng công nhà nàng yêu mến, nàng liền gấp vào trong bát của hắn, ngay cả hỏi ý tứ người khác cũng đều không có, nhưng mà lúc Cẩm Nương gấp dưa rau thứ tư cho hắn, Lanh Hoa Đình mới cong miệng, bất mãn nhìn Cẩm Nương, nhỏ giọng kêu lên: “Nương tử, đã gấp ba lần.” Một bộ dáng để cho hắn ăn, giống như là phải uống thuốc, rất không tình nguyện.

“Ba lần gấp là ở trong nhà, đây là chàng theo ta lại mặt, ta nói chàng ăn nhiều thì chàng ăn nhiều, bớt lại nhai.” Ngữ khí hung dữ, cùng ôn nhu hiền lành vừa rồi giống như hai người khác nhau.

Lanh Hoa Đình ủy khuất ngẩng mắt lên lên án Cẩm Nương hung ác, Cẩm Nương hai mắt liếc một cái, hắn liền thấp đầu, ngoan ngoãn đem rau trong bát ăn.

Vân Nương nhìn xem liền sợ run mất, đột nhiên lại cảm thấy hâm mộ cùng chua xót trong lòng, vợ chồng như vậy mới là vợ chồng thật sự, khi nào thì, mình cũng có một nam nhân sủng ái như vậy, mình cũng tình nguyện như Cẩm Nương đi sủng ái hắn như vậy...

Lão phu nhân cùng nhị phu nhân nhìn thấy vậy, vẻ mặt cũng vui mừng, ban đầu tưởng rằng tứ cô nương giả không được nơi tốt, dù sao một cô nương tốt, ai nguyện ý giả ột người tàn tật, nhưng hôm nay xem ra, bọn họ vợ chồng son mới là tốt nhất, nhìn thấy thật ấm áp, vợ chồng như vậy mới có thể ân ái đến cùng, răng long đầu bạc.

Đại lão gia ngược lại biết rõ chi tiết Lanh Hoa Đình, nhìn hắn tuy là làm ra bộ dạng sợ hãi Cẩm Nương, nhưng trong mắt nhìn Cẩm Nương tất cả đều là sủng nịnh, nhất thời càng quyết tâm kiên định phải trợ giúp Lanh Hoa Đình, tiểu tử này nhìn qua là nhân tài có thể đào tạo, hơn nữa, lòng dạ rất được rất, tương lai, chuyện Tôn gia muốn dựa vào của hắn còn không ít, lúc trước lão thái gia cuối cùng cũng làm đúng một chuyện, đó là đem tứ nha đầu giả cho hắn, bằng không, đối lại nhị nha đầu hay đại nha đầu, sợ là một người cũng khó được việc, càng không có khả năng có được tâm của người trẻ tuổi này.

Dùng xong bữa cơm, Cẩm Nương an trí Lanh Hoa Đình, để hắn cùng với đại lão gia nói chuyện một hồi, bản thân mình thì đứng dậy đi tới phòng Trình Nương, Vân Nương vội vàng đi theo ra, nói là cùng đi thăm

Trinh Nương.

Cẩm Nương nguyên cũng có lời muốn nói cùng nàng, hai người liền vừa đi vừa nói.

Vân Nương nói: “Tứ muội muội, ngày tết sắp đến, tỷ tỷ ta ở cửa hàng thành đông này đầu tư không ít tiền, hôm nay cũng gần một tháng, tam lão gia cũng không chịu sớm chi chút ít tiền cho ta...”

Cẩm Nương nghe liền kinh ngạc, “Đại tỷ tỷ rất túng thiếu hay sao? Ta nhớ được lúc trước mẫu thân cũng cho tỷ không ít đồ cưới.”

Nói đến đồ cưới, Vân Nương tự nhiên là lại nghĩ tới việc ác mình làm với Cẩm Nương lúc trước, ấp úng nói: “Những đồ cưới kia, có một bộ phận nguyên là do Trữ vương đưa tới làm lễ cầu hôn, sau khi đưa qua, bà bà liền đem đi rồi, nói là để dành cho nhị cô nương xuất giá, còn lại muội cũng biết, nhà chúng ta so với vương thân quý tộc mà nói, thì keo kiệt cực kỳ, sau khi ta gả tới, vừa muốn giữ thể diện, không thể thường không ít, tiền mặt hiện có cũng không còn thừa bao nhiêu, hơn nữa còn hùn hạp một phần lớn như vậy...”

Cẩm Nương nghĩ đến cũng đúng, Trữ Vương phủ nhìn xem lớn, nghe nói bên trong kỳ thật chỉ được cái vỏ, Trữ vương cùng thế tử đều là hai người thích ăn chơi, cũng không hiểu nhiều việc kinh doanh, nhất là thế tử Lãnh Trác Nhiên, thật đúng là bại gia chi tử, coi như là có núi vàng núi bạc trong nhà, sợ cũng sẽ bị tiêu sạch không sai biệt lắm.

“Tỷ tỷ có thể đi hỏi tam lão gia, hẳn là một người sáng khoái, chưa chừng sẽ đưa chút tiền lãi cho tỷ.”

“Ta đã đi tìm rồi, tam lão gia rất không kiên nhẫn, nói là đại cổ đông đều là định thời gian đưa cho, thời gian không tới, không thể chi tiền loạn, không thể vì ta làm hỏng quy củ.” Vân Nương mặt trầm xuống nói.

Tam lão gia làm như vậy cũng không có sai, cổ đông ở cửa hàng này nhiều lắm không phải chỉ có một mình Vân Nương, dù sao cũng phải đem lợi nhuận một tháng tính toán rõ ràng, mới có thể theo đó mà phân ra cho cổ đông... Nàng hôm nay đến nói việc này, không phải muốn vay tiền chứ?

“Lúc này ở trong phòng mẫu thân, bị mẫu thân hung ác khiển trách một hồi, nói sinh nữ vô dụng, một chút ít đồ đạc đến hiếu kính mẫu thân cũng không có, còn nói... Còn nói ta một kẻ dè dặt, tứ muội muội, tỷ tỷ...” Quả nhiên Vân Nương vừa vào đề đã khóc rống lên, giống như Cẩm Nương là muội muội thân nhất, đâu còn đáng vẻ kiêu ngạo bề bề lúc trước ở nhà mẹ đẻ.

Cẩm Nương nghe xong liền thở dài, đại phu nhân là hạng người gì nàng cũng hiểu rõ, chỉ là không biết bà ta lại đối với thân sinh nữ nhi không tốt như vậy, nhưng mà, Vân Nương lời này tất nhiên cũng là nửa thật nửa giả, mục đích chủ yếu chính là nghĩ khiến tình đồng tình đứng cùng phe, ai, quên đi, xem nàng ta muốn mượn nhiều hay ít a, chính mình vừa vặn còn có chuyện muốn nhờ đến nàng ta: “Đại tỷ tỷ nếu thật sự đang túng quẫn, thì chỗ muội muội còn chút ít vốn riêng, chỉ là sang năm đầu xuân, cửa hàng của muội sẽ mở, đến lúc đó tỷ phải đưa lại cho ta.”

Vân Nương không nghĩ tới Cẩm Nương sáng khoái như thế, chính mình còn chưa mở miệng, nàng liền đồng ý, vội vàng cao hứng kéo tay Cẩm Nương nói: “Tứ muội muội, trước kia lúc ở nhà liền cảm thấy người rất nhậy bén, quả nhiên, cũng chỉ có muội chịu giúp đỡ tỷ, muội yên tâm, khi tam lão gia đưa tiền lãi, tiền kia ta liền trả lại muội.”

Cẩm Nương nhân tiện nói: “Lúc này, ta cũng không mang nhiều tiền bạc trên người, sáng mai tỷ cho người qua phủ muội lấy đi, tiện thể đem Uyển nhi tới luôn, a, đại tỷ biết không, lúc trước chúng ta nhìn thấy nha đầu kia, tên là Tố Cẩm, tỷ đoán, đứa trẻ trong bụng nàng là của ai?”

Vân Nương vừa nghe thấy liền hứng thú, ghé vào nàng bên tai nói: “Không phải là tam thiếu gia chứ, tam thiếu gia nhìn chính là một vị thần tiên, sẽ không phải... Nhưng mà, nam nhân mà, ai lại không háo sắc, nếu đúng cũng chẳng có gì lạ.”

Cẩm Nương nghe xong liền gật đầu nói: “Thật đúng là tiểu Hiên, muội cũng vậy không nghĩ tới, về sau, nha đầu kia thiếu chút nữa bị nhị phu nhân độc chết, tam thiếu gia cùng nhị phu nhân đại náo một hồi.”

Vân Nương nghe xong liền khinh thường nói: “Cái này cũng trách không được nhị phu nhân, thê tử chân chính còn chưa có, trong phủ bọn họ lại có ti thiếp, là chân chính Giản Thân vương phủ truyền xuống, rốt cuộc cũng cách một tầng, tất nhiên thân phận kém rất xa, tuy nói nhị lão gia coi như là công thành danh

toại, trong nhà cũng giàu có... Nhưng mà dù sao so với Trữ Vương phủ cũng coi như là trèo cao, nhị phu nhân tất nhiên sẽ không cho phép bất kỳ một nha hoàn tiểu thiếp nào sinh con trước khi Uyển nhi vào cửa, lấy tính tình của Uyển nhi, tất nhiên là không chịu nổi cái nhục kia.”

Cầm Nương nghe xong trong lòng liền thở dài, lập trường của Vân Nương cùng mình không giống nhau, nàng được nuông chiều dùng tư tưởng chủ tử mà suy nghĩ chuyện, mệnh của nha hoàn bà tử trong mắt nàng chỉ là cây cỏ, nhưng mà, trong bụng này còn có đứa bé...

“Kỳ thật, Giản Thân vương phủ còn chưa có một đứa cháu nội nào, nếu như tam thiếu gia có trước, đối với đông phủ cũng có chỗ tốt, dù sao Tổ Cầm cũng chỉ là nha đầu, có nhi tử cũng sẽ là của Uyển nhi, nếu Uyển nhi vừa vào cửa, liền có một đứa nhỏ dưới gối của nàng, đây chẳng phải là rất tốt sao? Đại tỷ, không bằng tỷ trở về thương lượng chuyện này một chút với Uyển nhi xem sao, có lẽ, cũng có thể cứu được Tổ Cầm một mạng, ai, cứu người so với hại người tốt hơn, đúng không, đại tỷ.” Cầm Nương liền đem tính toán của mình nói ra.

Vân Nương nghe xong liền thấp đầu tự hỏi, một lát sau mới nói với Cầm Nương: “Muội nói cũng có đạo lý, một lát nữa ta hỏi phủ sẽ nói chuyện này với Uyển nhi một chút.”

Cầm Nương còn muốn nói chuyện một nhà của Yên nhi, liền ra chủ ý với Vân Nương: “Hiện giờ tỷ ở trong Trữ vương phủ thì nên coi nàng như tri kỷ, tỷ đối với nàng tốt một chút, mình ở trong phủ cũng sống thoải mái một ít, tương lai tới thăm người thân, tỷ cũng là nữ nhân có gia đình đi nhiều cũng không tốt, sáng mai tỷ dẫn Uyển nhi tới để cho Uyển nhi nói chuyện này với nhị phu nhân, đem một nhà của Yên nhi vào trong tiểu viện của ta, nhị phu nhân hiện giờ chắc chắn sẽ không chứa chấp một nhà các nàng nữa, tỷ yên tâm, Uyển nhi nhất định sẽ cao hứng đáp ứng, hơn nữa, còn cho rằng tỷ thật tình đối tốt với nàng.”

Vân Nương vừa nghe thấy, Uyển nhi nếu là nguyện ý nuôi đứa bé kia, tất nhiên là ước gì mẫu thân của đứa bé kia cùng một nhà đều biến mất, nghĩ tới đây, nàng vội vàng gật đầu, thiết tình nói với Cầm Nương: “Tứ muội muội, trước kia lúc ở trong phủ, là tỷ tỷ không tốt, không nên khi dễ muội, hôm nay, muội chẳng những không ghi hận tỷ tỷ, còn tập trung tinh thần suy nghĩ cho tỷ tỷ, tỷ tỷ... Cho dù có gốc hơn nữa, cũng biết phân tốt xấu.”

Cầm Nương nghe xong liền vỗ vỗ tay của nàng, lúc đang nói chuyện, hai người đã tới trong phòng Trinh Nương, Trinh Nương sớm nghe nói Cầm Nương trở về, nguyên là tính đi gặp nàng, lúc này lại thấy nàng tới đây, tất nhiên rất cao hứng, nghe được nha hoàn báo lại, liền ra đón, lại nhìn thấy Cầm Nương cùng Vân Nương nắm tay đến đây, không khỏi sợ run mất, thật lâu mới nặn ra một nụ cười nói: “Hôm nay cơn gió nào lại đưa đại tỷ tỷ cùng tứ muội muội tới cùng một chỗ, ta đây phòng nhỏ chỉ sợ không chứa nổi hai tôn thần”

Vân Nương nghe nàng ý ở ngoài lời, trên mặt liền có chút ít xấu hổ, muốn lui về, lại cảm thấy làm vậy quá rõ ràng, ngược lại mất mặt mũi, nên đành đi vào, lại nhìn thấy Trinh Nương như không muốn tiếp, thì nhất thời do dự.

Cầm Nương không có nghĩ nhiều như vậy, kéo nàng chạy vào trong phòng Trinh Nương, một bên còn dậm chân nói: “Tam tỷ tỷ, lạnh chết ta, ta muốn sưởi ấm.”

Trinh Nương nghe xong liền đưa tay chọc nàng một cái: “Ai bảo muội ở bên ngoài mãi nói chuyện, muốn làm thịt đông lạnh, chú ý một lát nữa lạnh quá, tứ muội phu liền đau lòng.”

Cầm Nương nghe xong liền mắng nói: “Không biết xấu hổ, không biết thông cảm, Tam tỷ tỷ cũng sắp già, xem lời nói của tỷ này.” Trong nội tâm cũng đang nghi hoặc, không biết Vân Nương hay là đại phu nhân lại làm ra việc bỉ ổi gì, làm cho Trinh Nương tính tình tốt như vậy trong lời nói cũng mang theo vị châm chọc.

Ba tỷ muội vừa nói vừa vào phòng, trong phòng Trinh Nương đã sớm đốt chậu than, lửa cháy rất lớn, rất ấm áp, Cầm Nương liền cùng Vân Nương ngồi xuống vây quanh chậu than.

“Tam tỷ tỷ hình như là đầu năm xuất giá.” Cầm Nương bấm đốt ngón tay tính ngày, nghĩ ngày trước tết, lại để cho Tú cô đem lễ chuẩn bị tốt cho Trinh Nương: “Mấy thứ này cũng không quan trọng lắm, chỉ là chút tâm ý của muội muội, cho tỷ tỷ thêm một cái rượu.”

Vân Nương nghe xong càng xấu hổ, Cầm Nương ở trước mặt nàng tặng lễ cho Trinh Nương, mình cũng

đồng dạng là tỷ muội xuất giá, theo lý cũng nên có chút ít quà cưới cho Trinh Nương, nhưng nàng cho tới bây giờ sẽ không nghĩ tới việc này, trong mắt nàng, Trinh Nương so với Cẩm Nương càng không có gì đáng chú ý, sẽ không để Trinh Nương vào trong mắt, lúc trước hại Cẩm Nương còn kéo cả Trinh Nương nào, lúc này đột nhiên giả bộ tỷ muội tình thâm, thật đúng là làm không được.

Nhất thời nàng cũng cảm thấy không được tự nhiên, liền nói với Cẩm Nương: “Nhị muội muội lúc trước náo loạn khóc rống lên, ta rất lo lắng, tứ muội muội, muội ở trong phòng tam muội ngồi chơi một chút, ta đi khuyên nhủ nha đầu chết tiệt kia mới được.” Nói xong, liền đứng lên, Trinh Nương làm bộ muốn tiến, nàng vội hỏi: “Tam muội muội không cần tiến, tỷ tỷ tự mình đi là được.”

Trinh Nương vẫn tự mình đưa ra phòng ngoài, đợi Vân Nương vừa đi, Trinh Nương liền hừ lạnh một tiếng nói: “Mẹ con các nàng ai cũng không phải là người tốt.”

Cẩm Nương nghe thấy kinh ngạc, sau khi mình gả ra ngoài mấy tháng này, chẳng lẽ Trinh Nương ở trong phủ bị đại phu nhân cùng Ngọc Nương khi dễ sao?

“Muội không biết sao, tình trỡ hầu phủ đưa đến lễ nạp thái, đại phu nhân lại lặp lại chiêu cũ, đặt ở trong mắt, tất cả đều đổi đi, nếu không phải nhị phu nhân giúp đỡ, tỷ tỷ ta... Ta sợ là gả đi sẽ bị chịu nhục.” Trinh Nương tức giận đến nước mắt tuôn rơi, khóc nói với Cẩm Nương.

Cẩm Nương nghe xong cũng tức giận, vội vàng cầm khăn giúp nàng lau lệ, khuyên nhủ: “Không phải qua năm sẽ gả đi sao, gả đi ra ngoài thì tốt rồi.”

Trinh Nương vẫn khóc rống nói: “Nếu chỉ riêng cái này, tỷ tỷ ta còn không đến mức tức giận như thế, muội không biết, Ngọc Nương không biết bị cái ma chứng gì, nhất định tìm cái chết không chịu gả cho thế tử của Giản Thân vương, hôm đó đại phu nhân gọi ta đi qua, bà ta... Bà ta lại... Lại muốn cho ta thay Ngọc Nương xuất giá, bảo là muốn ta đổi cho nàng ta...”

Cẩm Nương nghe xong tức giận đến muốn nổ tung, đại phu nhân cũng thật quá đáng, cái này cũng thật mệt bà ta nghĩ ra, chẳng lẽ chỉ có nữ nhi của bà ta là người, còn thứ nữ đều là cây cỏ sao? Sao lại có kẻ vô sỉ như thế này?

“Dù như thế nào, hôn nhân của nàng ta cũng sắp tới, phụ thân bọn họ tất nhiên chắc là sẽ không chịu.” Cẩm Nương vừa tức vừa vội hỏi.

Trinh Nương thấy nàng gấp đến độ mặt đỏ rần, nín khóc mỉm cười nói, “Tất nhiên là không chịu, ngay cả phụ thân ta cũng chưa nói qua, chỉ nói một câu, đại phu nhân liền hết hy vọng.”

“Nói cái gì?” Cẩm Nương biết rõ Trinh Nương thật ra rất là thông minh, lại giỏi tự vệ.

“Ta nói thứ tử của Tĩnh Trữ hầu ngày hôm đó, đúng lúc cũng ở Trữ vương phủ, cho nên cũng nhìn thấy chuyện xảy ra ngày hôm đó.” Trinh Nương nói xong hai mắt đều cười meo meo, mang lệ trên mặt, khuôn mặt cười như lê hoa sau mưa, phá lệ xinh đẹp.

Cẩm Nương nghe xong cũng nhịn không được bật cười lên, lời này của Trinh Nương xem như nói đến điểm quan trọng rồi, đại phu nhân dù không biết xấu hổ, cũng sợ nữ nhi của mình sau khi gả bị người ghét bỏ, việc ngày ấy, xem như đổi phong bại tục, ngoại trừ Giản Thân Vương phủ, những gia đình tốt hơn một chút, ai lại nguyện ý muốn lấy Tôn Ngọc Nương.

Nàng nhịn không được cười ranh mãnh nói: “Tam tỷ, tỷ không phải là đã gả tam tỷ phu chứ, thấy thế nào cũng cảm thấy hai người đã quen biết nhau.”

Trinh Nương vừa nghe, hai tai liền đỏ lên, tức giận giả bộ muốn đánh Cẩm Nương, sau một lúc lâu lại vừa thẹn vừa cười nói: “Ta... Ta từng ở chùa gặp được hần, hần là người tâm tính tốt... Bằng không, dùng thân phận của hần, cũng sẽ không lấy một thứ nữ như ta.”

Cẩm Nương nghe vậy con mắt trừng lớn, thực sự cao hứng cho Trinh Nương: “Tam tỷ, chúc mừng tỷ được gả ột lang quân như ý.”

Trinh Nương mắc cỡ đỏ mặt, lại nhỏ giọng mềm thanh nói với Cẩm Nương: “Hần hôm nay làm ở Công Bộ, nghe nói muội phu đã cũng giữ một chức vụ ở Tương Tác Doanh, từ nay về sau sẽ còn gặp nhau.”

Cẩm Nương nghe vậy ngậy cả người, cũng không biết nàng nói là có ý gì, nhưng mà, như thế cũng tốt, tương lai hai tỷ muội có thể đi lại gần gũi hơn, mình cũng có một tỷ muội tri kỷ kết giao, cũng tốt hơn so với cuộc sống khá giả, à không có bằng hữu để tin tưởng, xem ai cũng đều phải đề phòng ba phần.

Ở chỗ Trinh Nương ngồi không lâu, Cẩm Nương nhớ thương Lãnh Hoa Đường, liền vội vàng cáo từ.

Qua mấy ngày, cuối cùng cũng đến thời gian Ngọc Nương vào cửa, tháng chạp ngày hai mươi ba này, Giản Thân Vương thế tử rốt cục đem tiểu thiếp Tôn Ngọc Nương cưới vào cửa.

Chữ hỷ đầy cả sảnh đường, nền đỏ chập chờn, chú rể Lãnh Hoa Đường đã uống say bí tỷ, tiếp nhận xưng can từ trong tay người săn sóc nàng dâu, đẩy ra khăn voan hồng của tân nương, ánh nến chiếu rọi xuống, lộ ra trên khuôn mặt xinh đẹp của tân nương loang lổ vệt nước mắt, Lãnh Hoa Đường nguyên phiến muộn trong nội tâm liền tăng thêm vài phần, thời gian đại hôn mà nữ nhân này còn khóc, thật sự là cực kỳ xui, nàng cũng ghét bỏ hẳn là con vợ kẻ sao? Ghét bỏ mẹ của hắn chỉ là một ngoại thất chi nữ sao? Vung tay lên, đem người trong phòng toàn bộ đuổi ra ngoài.

Mấy ngày nay, hẳn vì việc của Lưu di nương cũng mệt mỏi trong lòng, lại bởi vì sự tình từng bước một bại lộ lại càng sợ hãi, nếu không phải... Nhị thúc đến cổ vũ, hẳn sợ là chịu không được, thật vất vả lấy hôn sự này mừng hỉ, nữ nhân này lại về mặt không tình nguyện, nàng thực ỉnh là kim chi ngọc diệp sao...

Khăn voan mở ra một cái chớp mắt, Ngọc Nương vừa nâng mắt lên, liền chạm vào lệ khí nồng đậm trong mắt chú rể, trong nội tâm liền toát ra một cỗ tức giận, hô lớn về phía chú rể: “Người hung như vậy làm cái gì, bản cô nương cũng không muốn gả.”

Pằng một tiếng giòn vang, Lãnh Hoa Đường tặng một cái tát trên mặt Ngọc Nương, đánh cho nàng phong quan trên đầu nàng đều lệch ra, nhìn như vậy vừa mang ba phần buồn cười, lại càng kiêu diễm, Lãnh Hoa Đường đột nhiên cảm thấy trong đầu dâng một cái, thân thể liền có phản ứng, khoát tay, đem mũ mào trên đầu Ngọc Nương đều kéo xuống, giật luôn mấy sợi tóc trên đầu Ngọc Nương, Ngọc Nương đau đến khóc lớn, mắng to: “Người tên điên này!”

Nàng càng mắng, Lãnh Hoa Đường liền càng cảm thấy hưng phấn, thô lỗ bắt đầu kéo quần áo của Ngọc Nương, Ngọc Nương gắt gao nắm, nàng không muốn cùng hắn viên phòng, trong nội tâm nàng còn giữ lại một đường hi vọng, chỉ cần có thể bảo trụ thân thể trong sạch, có lẽ chính mình... Còn có cơ hội, cho nên, nàng mới dám tại đại hôn to tiếng với Lãnh Hoa Đường, chủ ý muốn hắn chán ghét bản thân mình, thật không nghĩ đến, người này căn bản là ma quỷ, càng mắng hắn càng hăng say.

Hai người liền bắt đầu vừa kéo vừa đánh, Ngọc Nương làm sao có thể là đối thủ của Lãnh Hoa Đường, rất nhanh y phục trên người đều bị xé sạch sẽ, lộ ra thân thể mềm mại tuyết trắng lung linh, Lãnh Hoa Đường hai mắt thả ra ánh sáng khác thường, thấy Ngọc Nương toàn thân trắng phát căng, ánh mắt kia quá mức đáng sợ, giống như một con sói thấy một con cừu non mỹ vị, giống như muốn đem chính mình ăn sống nuốt tươi, nàng sợ tới mức co lại giữa giường, không dám mắng nữa, khóc cầu xin tha thứ.

Lãnh Hoa Đường lúc này nhiệt huyết sôi trào, xem nàng vẫn đang khóc, nằm ở trên người nàng liền bắt đầu véo nàng, mặt cúi gần trước ngực Ngọc Nương, há miệng liền cắn, liền không buông miệng, giống như là muốn đem da thịt nàng cắn nát, cắn một ngụm, đổi một chỗ, đau đến Ngọc Nương oa oa gọi dậy, hắn nghe được tiếng thét chói tai này liền càng thêm hăng say... Ngay cả đùi phía trong cũng bị hắn cắn đến máu tuôn ra... Trong lúc Ngọc Nương bị hắn giày vò không thương tiếc, hắn liền không quan tâm xông ào vào trong thân thể Ngọc Nương, Ngọc Nương bất quá mới chỉ là tiểu nữ nhi mười lăm mười sáu tuổi, làm sao có thể chống lại hắn thô bạo như thế, sau khi quát to một tiếng, hôn mê bất tỉnh, mà Lãnh Hoa Đường... Đêm đó được dịp thả mình bừa bãi tàn sát Ngọc Nương suốt một đêm.

Đêm đó Thượng Quan Mai tâm tư cực kỳ phiền muộn, ghen ghét cùng lửa giận đốt cháy thần kinh của nàng, nàng ảo tưởng Lãnh Hoa Đường sẽ không ở lại Thanh Trà tiểu uyển qua đêm, trong nội tâm chờ mong trượng phu của mình sẽ trở lại bên cạnh của mình, nhưng chờ thật lâu, không thấy hắn trở về, liền đứng lên, choàng quần áo thật dày, mang theo Thị Thù đi đến Thanh Trà tiểu uyển bên kia.

Kỳ thật, nàng cũng không biết mình đến tột cùng muốn gì, nàng chỉ là đi không mục đích, muốn tới gần trượng phu một ít, trong đầu hiện hiện một màn đêm tân hôn của mình, trượng phu ôn nhu sủng ái mình, khi đó bọn họ ngọt ngào mà hạnh phúc, nhưng hôm nay, hắn đang cũng dùng ôn nhu đối đãi với một nữ

nhân khác, điều này làm cho lòng nàng vừa đau vừa thương xót, tim... giống như bị người nào đó đào đi một góc, vắng vẻ...

Đến gần Thanh Trà tiểu uyển, tránh ở một chỗ cây cối âm u, nàng nhịn không được nhìn ra xa tân phòng đèn đuốc sáng trưng kia, nơi đó tự tay nàng trang trí, tất cả dụng cụ tất cả đều là mới, giường mới, hai người mới... Càng nghĩ càng đau nhức, vừa muốn xoay người lại, liền nghe được trong nội viện truyền đến tiếng thét chói tai, thanh âm kia réo rất thảm thiết, còn mang theo cầu khẩn, tiếp theo, nàng lại nghe thấy vài tiếng nam nhân gào rú cùng tiếng cười, nàng đầu tiên nghe thấy khẽ giật mình, không có nghe ra là ai, về sau lại tỉnh tể nhận, dĩ nhiên lại là thanh âm của chính trượng phu mình, cùng hân ngày bình thường ôn nhuận ưu nhã giống như hai người khác nhau, giống như thanh âm của ác ma trong ngực, nghe thấy làm cho người ta rợn cả tóc gáy, nữ tử thê lương thét lên xen lẫn ác ma gào rú, khiến cho toàn thân Thượng Quan Mai sợ run một hồi, nàng váy liền vội vàng hấp tấp chạy trở về, dường như chạy chậm một chút, sợ sẽ bị ác ma đuổi theo cắn nuốt.

Ngày thứ hai, Cẩm Nương sớm đẩy Lãnh Hoa Đình đi thỉnh an vương phi, nàng kỳ thật cũng vẫn lo lắng một chút cho Ngọc Nương, cũng không biết đêm tân hôn của Ngọc Nương trôi qua như thế nào, có tùy hứng phát giận hay không, hi vọng nàng có thể an phận là tốt rồi.

Vương Gia sáng sớm đã đi vào triều, chỉ có vương phi ở nhà, Lưu di nương đang bị thương, tới không được, mà vương phi hiện tại cũng không cho nàng đãi ngộ giống như một người mẹ chồng, cho dù nàng ta tốt lắm, cũng phải sau khi làm nửa năm nô tỳ rồi hẵng nói.

Nhị phu nhân cùng tam phu nhân tứ phu nhân đã tới đây, còn lão phu nhân cũng được mời từ trong phạt đường đi ra, dù sao Tôn gia là tể tướng phủ, Ngọc Nương lại là thân phận đích nữ gả tới, tuy là tiểu thiếp, nhưng cũng là dùng tam môi lục sính làm lễ, gia phổ trên có danh bình thê, cho nên, tân hôn kính trà chi lễ, đồng dạng không thể miễn.

Cẩm Nương phụ giúp Lãnh Hoa Đình vào trong nội đường, các vị phu nhân ăn mặc đều rất chính thức, nhị phu nhân thần sắc vẫn là trước sau như một trong trẻo lạnh lùng cao ngạo, nhìn không ra bộ dạng có nửa điểm khó chịu, xem ra, trong phủ nàng gần đây coi như bình tĩnh, thấy Cẩm Nương tới, nàng ngay cả một ánh mắt cũng không cho, ánh mắt xa xăm, lại không biết đặt ở nơi nào.

Tam phu nhân ngược lại vẻ mặt cười, thật xa nói với Tứ phu nhân: “Lão tứ gia, muội xem thê tử tiểu Đình, hình như nẩy nở chút ít, càng ngày càng đẹp.”

Tứ phu nhân cũng là cười cười nói: “Cũng đúng nha, giống như Đình nhi đều trở nên ôn hòa chút ít rồi, ta vừa mới thấy hân nhìn ta, thật sự, hân chịu nhìn ta rồi sao, trước kia hân không bao giờ nhìn ta nha.”

Vương phi nghe xong lời này của Tứ phu nhân thật đúng là dở khóc dở cười, Tứ phu nhân người này chính là như vậy, khen người hai câu lúc, cũng không quên châm biếm lại nửa câu, nhất định không chịu cho người ta được thoải mái.

Cẩm Nương trước thỉnh an với lão phu nhân, sau lại hành lễ với các vị phu nhân, lão phu nhân tại Phật đường đóng cửa hơn một tháng, ngược lại thật sự là bình tĩnh không ít, khóe mắt đầu lông mày đều dần theo tia an tường cùng khí tức, Cẩm Nương liền nghĩ trong lòng, hi vọng lão phu nhân này luôn tiếp tục như vậy, đừng lại làm ra cái chuyện gì khác nha, phỏng chừng ngày tết đến, Vương Gia cũng sẽ nhân cơ hội đón bà ta đi ra, để báo hiếu cho tốt.

Mọi người đợi một lát sau, còn chưa thấy Lãnh Hoa Đường cùng Tôn Ngọc Nương đến, ngược lại Thượng Quan Mai sắc mặt tái nhợt tới trước, thần sắc thoát nhìn rất mệt mỏi, bộ dáng có chút bất thần, lão phu nhân nhìn thấy trong lòng không vui, quận chúa này chỉ sợ cũng là người hay ghen tỵ, Đường nhi lấy người mới, tất nhiên là trong nội tâm không thoải mái.

102. Chương 102

Thượng Quan Mai trước hành lễ với lão phu nhân, rồi lại hành lễ với vương phi cùng nhị phu nhân, tam phu nhân, sau khi hành lễ xong, yên lặng không nói gì ngồi đối diện với chỗ ngồi của Cẩm Nương.

Lão phu nhân thấy liền nhíu mi nói: “Mai nhi có tâm sự gì sao? Hôm qua là tân hôn của Đường nhi, trong nhà khó có thêm việc vui, con là kiêu ngạo, hẳn là tha thứ chút ít mới đúng, nhiều người giúp con, nhanh chóng khai chi tán diệp cho vương phủ, chẳng phải rất tốt sao?”

Thượng Quan Mai nguyên bản tinh thần phiêu diêu bị lời nói này của lão phu nhân làm ình giật khê, bên tai tựa hồ lại vang lên tiếng kêu thê lương bi thảm của Tôn Ngọc Nương, tâm không khỏi xiết chặt, sợ run cả người, đêm qua nàng cả đêm không có ngủ, không thể tin được chính mình lại nghe thấy hết thấy, thượng phu bình thường ôn hòa tao nhã làm sao lại biến thành ác ma đáng sợ như vậy? Bởi vì không thích Tôn Ngọc Nương sao? Không thích có thể vắng vẻ nàng là được, cần gì phải... Không đúng, việc này căn bản không phải là người làm, không phải người...

Thấy Thượng Quan Mai sau nửa ngày không có trả lời, lão phu nhân càng khó chịu, lại hỏi: “Mai nhi, như thế nào lại không thấy cô dâu đi kính trà?”

Thượng Quan Mai nghe xong cuối cùng có chút phản ứng, nâng lên ánh mắt kinh ngạc nhìn lão phu nhân, trong mắt có một tia kinh hoàng, sáng sớm nàng đi qua Thanh Trà tiểu uyển, Lãnh Hoa Đường ngược lại tinh thần sảng khoái, vừa ra khỏi cửa, liền nhìn thấy Thượng Quan Mai, sắc mặt hẳn khê biến cứng lại, ngược lại có chút không được tự nhiên định đi lên phía trước ôm nàng vào lòng, Thượng Quan Mai thấy hẳn đến gần trong nội tâm liền nhút nhát một chút, nhin không được lui về phía sau một hai bước, muốn tránh đi hẳn.

Lãnh Hoa Đường ánh mắt tối lại, lập tức vừa cười vừa nói với nàng: “Nương tử đang ghen tị sao, ai, dù sao nàng ta cũng đã gả vào cửa, ta cuối cùng cũng không thể để cho nàng ta quá mất mặt mũi đi, buổi tối hôm nay ta sẽ không tiến vào cửa này nửa bước.”

Thượng Quan Mai nghe sợ hơn, lại lui hai bước, thấy hẳn thần sắc càng thêm tối tăm, vội nói: “Ta... Là tới xem Tôn muội muội có khỏe không, hôm nay là ngày dâng trà, kính trà cho các vị trưởng bối, sợ nàng... Chậm, khiến cho các trưởng bối khó chịu, làm hỏng quy củ cũng không tốt.”

Lãnh Hoa Đường nghe thấy lông mi nhướn lên, cười hì hì đến gần Thượng Quan Mai nói: “Không nghĩ tới, nương tử ngược lại thật có lòng dạ, có thể chứa người khác, vì phu vừa rồi trách oan nương tử, nàng ta... Sợ là chưa có tỉnh a, nàng đi trước đi, một lát nữa ta dẫn nàng ta đến là được.”

Thượng Quan Mai nghe xong nhẹ gật đầu, nhắc váy lên, giống như chạy trốn nhanh chóng rồi đi Thanh Trà tiểu uyển.

“Mai nhi, lão phu nhân đang hỏi con đó, đứa nhỏ này, hôm nay là làm sao vậy? Mất hồn mất vía thế.” Bên kia nhị thái thái cũng nhìn ra Thượng Quan Mai không đúng, nhẹ nói.

Tam thái thái nghe xong ngược lại nở nụ cười, nhíu mi nói với nhị phu nhân: “Nhị tẩu, tẩu không có chịu qua nỗi khổ này, tẩu quản nhị ca sĩ sao, trong nội viện không có một thông phòng tiểu thiếp nào thì sao mà hiểu, mấy người chúng ta trong nội tâm đều rõ ràng minh bạch, nữ nhân chúng ta, dù hào phóng rộng lượng thế nào, gặp được việc này trong nội tâm luôn luôn có chút ít khó chịu, Đường nhi đây là lần đầu tiên lấy bình thê, trong nội tâm Mai nhi không thoải mái đó cũng là tự nhiên, tẩu cũng đừng làm khó Mai nhi.”

Thượng Quan Mai nghe xong lời này mới từ trong trầm tư giật mình tỉnh lại, ánh mắt lóe lên cũng không dám nhìn nhị phu nhân một cái nào, thấp đầu nói: “Tướng công nói, Tôn muội muội hôm trước mới tân hôn, có thể cơ thể có chút không khỏe a, một lát nữa tướng công sẽ dẫn theo Tôn muội muội tới đây kính trà cho các vị trưởng bối.”

Nghe xong lời này, các vị phu nhân trong phòng xem như định lại tinh thần, nhưng mà, đối với Tôn Thị chưa từng gặp mặt trong nội tâm có chút khinh thường, đều là người từng trải, lần đầu tiên sẽ có chút ít không khỏe, nhưng làm sao lại yếu ớt như vậy, là đích nữ của Tướng phủ gả tới thì như thế nào, bất quá chỉ là làm tiểu thiếp, so với chính thất càng phải có chút chú ý mới đúng, ngược lại còn khiến cho các vị trưởng bối phải ngồi đây chờ, muốn làm cái chuyện gì a.

Nhị thái thái nghe xong lời nói của Thượng Quan Mai liền nhìn về phía Cẩm Nương, bưng lên trà do tiểu nha đầu dâng lên, gạt nhẹ mặt trà nổi trên mặt nước, nhẹ sâu kín nói: “Lúc trước, khi thê tử của tiểu Đình vào cửa, cũng để cho người khác chờ chút ít, không ngờ Tôn thị lại cũng là như thế này, Tôn gia nữ nhân quả nhiên quá được chiều chuộng rồi.”

Cẩm Nương sớm đoán được lời này cuối cùng sẽ tính đến trên đầu nàng, cho nên, nàng coi như không nghe thấy, cũng bưng trà uống, trong nội tâm lại đang lo lắng, Ngọc Nương tối hôm qua sẽ không xảy ra chuyện gì chứ, nàng ta tính tình tùy hứng mạnh mẽ, sợ là sẽ chống lại Lãnh Hoa Đường đến cùng ...

Lại nghĩ tới đêm tân hôn của mình ngày đó, mỗi yêu nghiệt nào đó cố ý nằm trên giường không chịu dậy, hại nàng không cách nào kịp thời dâng trà cho các vị trưởng bối, nhớ tới hận cũ, không khỏi liếc mắt nhìn yêu nghiệt bên người, thấy hắn giống như cười mà không cười nhìn mình, không khỏi càng thêm tức giận, học bộ dáng hằn ngày xưa, liếc mắt trắng.

Nhưng Lãnh Hoa Đình tâm tình lại rất tốt, lặng lẽ đẩy xe lăn đến gần Cẩm Nương chút ít, dưới váy dài, vụng trộm duỗi tay ra, nắm lấy nàng, nhẹ véo nhẹ xoa lại buông ra, trong mắt hàm chứa tia lấy lòng, Cẩm Nương cũng không còn thật sự tức giận hắn, lúc này bên môi cũng hàm chứa nụ cười, lại lấy mắt liếc hắn, trước mặt mọi người, cũng không sợ bọn nhị phu nhân nhìn thấy chê cười sao.

Vương phi lại rất cảm tức với lời nói kia của nhị thái thái, ngày ấy Cẩm Nương đến trễ, đều đã nói rõ, hôm nay lại vì chuyện của Ngọc Nương mà lôi ra, thật đúng là quá chán ghét, nàng cũng nhấp một ngụm trà, nghiêng mắt qua nhìn nhị phu nhân, không nhanh không chậm nói: “Cũng không biết nhà lão Nhị khi nào sẽ làm mẹ chồng chân chính, mấy người chúng ta cũng đang chờ đợi uống rượu mừng, nhưng mà, nhà lão Nhị thật đúng là so với chúng ta càng có phúc khí nhiều hơn vài phần, con dâu chưa có, lại sắp được làm bà nội, ai, Đường nhi cùng Đình nhi thật đúng là không ra gì, làm sao lại không bằng Hiên nhi chứ.”

Lời này chạm đến chỗ đau của nhị thái thái, nàng chưa kịp xử lý chuyện của Tổ Cẩm cùng lãnh hoa hiên, Hiên nhi từ nhỏ nhu thuận, sao lại có thể đối với chuyện này cực kỳ bướng bỉnh, nói như thế nào cũng không chịu nghe, còn ồn ào muốn đi Trữ Vương phủ từ hôn, thực đúng là tức chết nàng.

Tứ thái thái nghe xong lời này lập tức tiếp thêm vào: “Vương tẩu nói rất đúng, nhị tẩu thật đúng là ở trong phúc mà không biết hưởng phúc, thật vất vả Hiên nhi mới có con, tẩu lại muốn giết chết cả mẹ lẫn con, ai nha nha, thật sự là nghiệp chướng nha, loại sự tình này, làm nhiều lần sợ là sẽ gặp báo ứng.” Tứ thái hiện giờ cũng có một phần cổ phần ở thành đông, bởi vì nàng được cổ phần kia, là cũng lấy từ chỗ thân thích của nhị thái thái, cũng bị nhị thái thái khi dễ mấy lần, hiện giờ nàng cùng tam thái thái quan hệ rất tốt, hai người đã sớm kết thành liên minh, thật không chịu được nhị thái thái giả bộ thanh cao, lúc này chỉ cần kích thích được nhị thái thái nửa lời nói, nàng nửa câu cũng không buông tha.

Nhị thái thái nghe xong thiếu chút nữa đập bể chén trà trong tay, ngược lại lão phu nhân không hiểu rõ, nghiêng đầu hỏi nhị thái thái: “Nhà lão Tứ nói vậy là sao? Nha đầu ngày ấy người đưa đến trong nội phát đường, nàng hoài thai sao, trong bụng của nàng đang mang đứa nhỏ của Hiên nhi sao?”

Nhị thái thái nghe xong càng hận vương phi cùng tứ thái thái, không có việc gì lại ở trước mặt lão phu nhân nói cái chuyện này làm cái gì, lão thái bà này thành sự có ít, bại sự có thừa, lại ưa thích chỗ mồm vào...

“Nương, là Hiên nhi, nhưng mà, con dâu cũng không có độc hại...”

“Nhà Lão Tứ đã nói tất cả, nếu không phải người làm, nàng cũng sẽ không lấy ra vu oan cho người, nhà lão Nhị à, không phải ta nói người, trước kia người là người lợi hại nhất, nhưng mà vương phi cũng có thể cho Thanh Dung vào cửa, ngay cả Trần thị nàng cũng có thể nhận, chỉ có người, lòng dạ hẹp hòi, nhất định không chịu chấp nhận người, đem lão nhị quản đến sứt sao, khiến cho hắn hiện tại chỉ có một mình Hiên nhi, làm sao người không học theo nhà tam lão, người xem trong nhà lão Tam cũng rất nhiều người a, hôm nay thật vất vả mới có một nha hoàn mang thai, ai, cho dù người không thể chấp nhận nha hoàn kia, nhưng hài tử cũng là cốt nhục của Lãnh gia ta, thật sự là, tức chết ta đi.” Lão phu nhân cũng không đợi nhị thái thái nói xong, liền cắt lời, cần nấn nói một hồi, khiến cho nhị thái thái trên mặt phát cứng lại một hồi, muốn nổi giận rồi lại cưỡng chế nhịn xuống.

Nhị thái thái tức giận đến mặt mũi trắng bệch, cố nén lửa giận trừng mắt nhìn tứ thái thái, tứ thái thái nhìn có chút hả hê nhấp một ngụm trà, nhưng cũng biết không thể đem nhị phu nhân kích thích quá mức,

liền chuyển đề tài nói: “Ai, một cái chén trà nhỏ cũng đã uống xong rồi, như thế nào còn không thấy Đường nhi cùng Tôn Thị đến, trong phủ của ta cũng còn không ít việc đi, người xem tết sắp tới, lão gia nhà ta ở bên ngoài lại lo nhiều chuyện trong triều, thật nhiều chuyện cũng cần phải chuẩn bị thỏa đáng, thật sự là, Đường nhi cũng càng kỳ cục, thành thế tử có thể bất kính với trưởng bối như thế sao?”

Nhị thái thái nghe xong cũng là cười lạnh: “Lão Tứ gia, người cũng biết nói Đường nhi là thế tử, nói chuyện phải khách khí chút ít, sau này cả cái vương phủ này đều do hần kế thừa, nhà các người... Hừ, nếu không có Vương phủ duy trì, lão Tứ cũng khó được như thuyền xuôi gió vậy.”

Lời này xem như vạch trần nội tình của tứ thái thái, lão Nhị cùng lão Tam đều là thân huynh đệ của Vương Gia, chỉ có lão Tứ là đường huynh đệ (an hem họ), so lại còn xa cách một tầng, ngày bình thường, tứ thái thái đều đi qua bên này, đương nhiên cũng có ý tứ dựa vào vương phủ, tứ lão gia mặc dù cũng có tước vị, trong triều đình cũng có chức quan, cũng xác thực dựa vào mặt mũi của Giản Thân Vương, hơn nữa, kỳ thật dưới đáy lòng của tứ thái thái cảm giác xác thực mình không bằng nhị phu nhân cùng tam phu nhân, ở trước mặt Vương phi mà nói ra những lời này thì quả thật không được tốt, lẽ ra nàng càng phải có chút chú ý hơn so với những người khác, nhưng tính tình này của nàng ta, càng không bằng người khác, nàng lại càng muốn làm ra thái độ mạnh hơn, ngày bình thường lại quen chanh chua, cũng may trong nhà vương phi tâm tính tốt, càng cổ vũ cho đáng vệ vệ của nàng ta, gặp ai lời nói đều mang chút ít châm chọc, trong nội tâm mới thoải mái.

“Đúng a, lão gia nhà ta sao có thể so sánh được với nhị ca biết xem thời thế, con mình thường thường đều mặc kệ, nhưng đối với Đường nhi, suốt ngày vây quanh Đường nhi, hừ, người biết đến, nói nhị ca là thúc thúc của Đường nhi, không biết, còn tưởng rằng nhị ca mới là cha ruột của Đường nhi.” Tứ thái thái mắt liếc một cái, không quan tâm, thốt ra lời nói.

Lời này vừa ra, mặt nhị thái thái đều tái đi, cũng bất chấp hình thượng hiển đạt ưu nhã, chỉ vào mũi tứ thái thái liền mắng: “Nhà Lão Tứ, nên chú ý cái miệng của người, lời này nói ra, coi chừng vương gia đánh người, lời này của người mắng lão gia nhà ta cũng thôi, nhưng ngay cả vương gia người cũng kéo vào. Người... Người thật sự là càng ngày càng khôn khiếp.”

Lão phu nhân cũng là bị một câu kia của tứ phu nhân khiến cho run sợ trong lòng, bà ta không khỏi trộm liếc mắt nhìn vương phi, thấy nàng ánh mắt phức tạp, không biết đang suy nghĩ gì, trong nội tâm càng là gấp, cũng theo nhị thái thái mắng: “Nhà Lão Tứ, người nguyên là trong phủ bên kia, bởi vì đều là một tổ tông, cho nên, có việc đại sự, vương tẩu người vẫn là coi trọng người, chưa bao giờ coi người là người ngoài, nhưng mà người nói chuyện cũng quá bậy bạ, từ nay về sau nếu còn như thế nữa, trong phủ bên này người cũng bớt lui tới đi.”

Tứ thái thái lúc này mới cảm thấy lời nói quá nặng, nhìn xem tình thế không đúng, vội vàng ngậm miệng, cũng nghiêng mắt nhìn tam thái thái bên cạnh, nàng cũng không giúp đỡ mình câu nào.

Tam thái thái từ trước đến nay đều sợ nhị thái thái tuy nhiên về sau có chút ít dũng khí, nhưng hôm nay lão phu nhân cũng đứng về phía nhị thái thái, nàng lại càng không dám nói, thấy tứ thái thái nhìn qua, đành phải sợ hãi khuyên nhủ: “Ai nha nha, hôm nay chính là ngày đại lễ của Đường nhi, nói những chuyện không thú vị này làm cái gì, người nói cũng thật là, Đường nhi như thế nào còn chưa tới, sợ là người thiếu niên tham hoan.” Nói xong, cầm khăn che miệng cười cười, còn có ý tứ liếc nhìn Thượng Quan Mai.

Lúc đang nói chuyện, Lãnh Hoa Đường cuối cùng cũng đỡ Tôn Ngọc Nương vào tới, Cẩm Nương nhìn thấy trên mặt Ngọc Nương tuy đánh ít phấn, lại tô chút ít son, nhưng cảm thấy sắc mặt nàng rất khác thường, cực kỳ tái nhợt, tư thế đi đường cũng không được tự nhiên, nghiêng người tựa trong khuỷu tay của Lãnh Hoa Đường, giống như tùy thời đều có thể ngã xuống, ánh mắt cũng không giống ngày xưa linh động, nguyên bản mắt to xinh đẹp lý lúc này ngay cả bi thương cũng đều không có, chỉ có thật sâu sợ hãi, tròn mắt nhìn chằm chằm vào một chỗ không chuyển động, giống như một người đột nhiên thay đổi hoàn toàn.

Trong nội tâm nàng không khỏi xiết chặt, lại quay đầu nhìn Lãnh Hoa Đường, thấy hần giống như thân mật đỡ Tôn Ngọc Nương, nhưng động tác kia nói đỡ, không bằng nói là kèm chặt hai bên, hai người chậm rãi đi vào, ánh mắt Ngọc Nương trống rỗng nhìn về phía trước, dường như không nhìn thấy ai trong mắt, Cẩm Nương nhện không được kêu một tiếng: “Nhị tỷ!”

Ngọc Nương nghe có người gọi, trì hoãn chậm rãi quay đầu lại, vừa nhìn thấy Cẩm Nương, trống rỗng trong

mắt liền mở ra một cổ hi vọng, vừa muốn lên tiếng, cánh tay trên người xiết chặt, trên người chỗ nào cũng có miệng vết thương liền bị kẹp chặt một hồi đau đớn, bên tai liền truyền đến thanh âm của Lãnh Hoa Đường: “Ngọc Nương, trước kính trà cho lão phu nhân.”

Thanh âm này giống như ma chú, khiến cho Ngọc Nương nghe được phát run một hồi, nàng cứng ngắc quay đầu đi, dưới sự nâng đỡ của Lãnh Hoa Đường, đến trước mặt lão phu nhân, Ngọc Bích sớm cho người dọn xong nệm êm, Ngọc Nương nhìn thấy nệm êm bấp chần liền đánh thành thịch, muốn quy, chân lại không nghe sai sử, Lãnh Hoa Đường đem thân thể của nàng buông lỏng, nàng thiếu chút ít liền ngã nhào trên mặt đất.

Cũng may Lãnh Hoa Đường chớp thời cơ thật nhanh, lập tức lại đỡ nàng, sau hai tai cũng đỡ lên, ngưỡng ngừng gọi lão phu nhân một tiếng: “Bà nội.”

Quả nhiên lão phu nhân nhìn thấy không giận ngược lại vui vẻ, giận Lãnh Hoa Đường liếc nói: “Đường nhi, Ngọc Nương là người chưa trải qua mọi chuyện, ngươi phải thương yêu một chút mới đúng.”

Ngọc Nương vừa nghe lời này, nước mắt liền nhịn không được chảy xuống, Lãnh Hoa Đường rất thương tiếc đi đỡ nàng nói: “Ngọc Nương, là vì phu không tốt, từ nay về sau sẽ yêu thương nàng nhiều hơn, nàng... Nhất định sẽ không trách cứ vì phu a.”

Ngọc Nương nghe xong hoảng sợ nhìn về phía hấn, ánh mắt vừa chạm vào liền lập tức chuyển dời đi chỗ khác, cũng may cuối cùng nàng cũng đã quỳ xuống, Thanh Thạch bưng trà đến, đưa qua cho Ngọc Nương, Ngọc Nương run run hai tay, mấy lần thiếu chút nữa làm đổ khay trà, Lãnh Hoa Đường nhìn thấy liền thở dài, sủng nịch đỡ lấy tay của nàng, nói với nàng: “Cũng biết nàng mảnh mai, không nghĩ tới lại mảnh mai tới như vậy, nhanh chút kính trà cho bà nội đi.”

Ngọc Nương thấp đầu, nhịn xuống toàn thân kịch liệt đau nhức, hai tay đem trà nâng lên cho lão phu nhân, lão phu nhân bưng trà uống một ngụm, muốn đem tiền lì xì chuẩn bị tốt đặt lên khay trà, Ngọc Nương nhẹ buông tay, khay trà này liền rơi trên mặt đất.

Nhị thái thái ở một bên nhìn rốt cục không nhịn được nói: “Tôn Thị, ngươi cũng quá không tự trọng đi, nào có ai cúi chào với trưởng bối như vậy chứ?”

Ngọc Nương nghe xong có chút ngây ngắc, nàng bối rối đưa tay đi nhặt khay trên mặt đất, trong miệng liên tục nói: “Thực xin lỗi, cháu dâu không phải cố ý, không phải cố ý.” Thanh âm kia mang theo chút rung rẩy, giống như muốn khóc, lão phu nhân nhìn nàng không có nửa điểm giả tạo, thật cũng không làm khó nàng, chỉ cảm thấy đứa nhỏ này thân thể sợ là không khoẻ mạnh, bản thân lại có thể yếu đuối như vậy, ai, còn ngóng trông nàng có thể sinh con trai cho Đường nhi, nguyện vọng này chỉ sợ vừa muốn thất bại đi.

Ngọc Nương đem khay cầm lấy một cái chớp mắt kia, Cẩm Nương mắt sắc đã nhìn thấy trên cánh tay nàng hình như có vết thương, không khỏi ngưng mắt nhìn kỹ, Lãnh Hoa Đường lại rất quan tâm kéo tay Ngọc Nương, cười hì hì tiếp nhận khay trong tay nàng, nói với lão phu nhân: “Bà nội, lần trước ngài thưởng cho đệ muội đồ tốt nhất, lúc này cũng không thể bạc đãi Ngọc Nương nha.”

Lão phu nhân nghe xong liền làm bộ muốn đánh hấn, giận liếc nhìn hấn nói: “Cũng không biết xấu hổ, nào có tướng công vội tới thay nường tử đòi quà, cho, đây chính là bà nội cất giấu, nhìn xem, sẽ không thiệt thòi cháu nha.”

Lãnh Hoa Đường cười tiếp nhận, đem đồ nhét vào trong tay Ngọc Nương, lại thân mật giúp đỡ nàng, đi tới chỗ vương phi.

Cẩm Nương thấy liền nhìn về phía Thượng Quan Mai, rất kỳ quái chính là, trên mặt Thượng Quan Mai nhìn không tới nửa điểm ghen tuông, càng không có ghen tỵ, sau khi Ngọc Nương vừa vào cửa, ánh mắt của nàng là cực kỳ phức tạp, như là đồng tình, hoặc như là thương cảm, càng nhiều hơn, lại có cảm giác bất minh, ánh mắt như thế khiến Cẩm Nương rất là khó hiểu, cái này so với tính tình của Thượng Quan Mai ngày thường cách nhau một trời một vực, hai ngày trước bởi vì Ngọc Nương sắp vào cửa, Thượng Quan Mai rất là phiền muộn buồn bực, hôm nay nhìn thấy Lãnh Hoa Đường ở trước mặt nàng sủng ái đối với Ngọc Nương như thế, nàng lại có phản ứng này, rất không bình thường a.

Ngọc Nương được Lãnh Hoa Đường nâng đỡ, khó khăn hành lễ với mỗi một vị trưởng bối, lại được đỡ ngồi

xuống trên một cái ghế, thần sắc nàng vẫn rất ngơ ngác, ánh mắt so với lúc vừa mới vào cửa đã có hơn một chút, nhưng mà nhất gan chỗ nào cũng không dám nhìn.

Vương phi thấy liền nhíu mi, quan tâm hỏi thăm: “Ngọc Nương, thân thể con hình như là không tốt lắm, không bằng mời thái y đến xem a.”

Ngọc Nương nghe thấy khẽ giật mình, mạnh mẽ đứng lên nhìn vương phi, trong đôi mắt to lộ ra một tia cầu xin, vương phi cho rằng nàng mới vào cửa, có mấy lời không dám nói, liền cười cười nói: “Con là thân tỷ tỷ của Cẩm Nương, có việc gì khó xử cứ việc nói, mẫu phi sẽ làm chủ cho con.”

Ngọc Nương há to miệng muốn nói, Lãnh Hoa Đường một tay liền hoàn chiếm hữu eo nàng, nàng vội vàng sửa lại miệng nói: “Cám ơn mẫu phi, con đau chỉ là hôm qua bị lạnh chút ít, có chút mê mang, tướng công vừa rồi đã cho con dâu uống thuốc xong, không có gì đáng ngại, không có gì đáng ngại.” Nói là không vương bận, thanh âm kia lại có chút tiếng khóc nức nở.

Thượng Quan Mai rốt cục không nhịn được nói: “Mẫu phi, ngài yên tâm, Mai nhi sẽ mời thái y tốt tới xem bệnh cho Tôn muội muội, Tôn muội muội giống như sợ là ngồi không được lâu, không bằng để con dâu giúp đỡ nàng trở về đi.”

Vương phi nghe xong ngược lại cho ánh mắt tán thưởng với Thượng Quan Mai quăng qua, Mai nhi rốt cuộc là xuất thân quận chúa, trí tuệ này thật đúng là không phải người bình thường có thể so sánh, liền gật đầu đồng ý.

Lãnh Hoa Đường nghe thấy vậy có chút gấp, vội vàng nói với Thượng Quan Mai: “Nương tử, bà nội khó được trở về, nàng vẫn là lưu lại ngồi cùng bà nội một chút, ta đây giúp đỡ Ngọc Nương trở về, mời thái y xem cho Ngọc Nương.” Nói xong, cũng không đợi Thượng Quan Mai có phản ứng, nửa đỡ nửa kéo liền mang theo Ngọc Nương đi ra ngoài.

Cẩm Nương càng nhìn càng không đúng, Lãnh Hoa Đường biểu lộ quá mức dối trá, đối với Ngọc Nương cũng ái vượt ra khỏi mức bình thường, Ngọc Nương dù sao chỉ là tiểu thiếp, cho dù hân đối với Ngọc Nương có mối tình thâm thiết, cũng không có thể ở trước mặt chính thất làm việc như thế, hơn nữa, dùng tính tình của Ngọc Nương cũng không thể có thể nhanh như vậy liền đem tình yêu dời đến cho hân mới đúng...

Đang lúc Lãnh Hoa Đường đỡ Ngọc Nương sắp ra tới cửa, Cẩm Nương đột nhiên kêu một tiếng: “Nhị tỷ dừng bước, muội muội còn không có đưa đại lễ cho nhị tỷ.”

Ngọc Nương nghe xong quay đầu lại, trong mắt nhìn xuống nước mắt, Lãnh Hoa Đường bắt đắc dĩ cũng quay đầu, Cẩm Nương đi nhanh đi tới, cố ý vỗ vào trên bờ vai Ngọc Nương, Ngọc Nương lập tức đau đến hít một hơi khí lạnh, Cẩm Nương kinh hãi, hỏi: “Nhị tỷ, tỷ... Tỷ làm sao vậy.” Đang lúc nói chuyện, nàng liền kéo váy dài của Ngọc Nương một cái.

Mắt nhìn lại, thấy mà giật mình, hết thấy nổi bần khoản đều giải khai, trên cánh tay của Ngọc Nương nguyên bản trắng bóc như bạch ngọc lại rậm rạp chằng chịt vết thương, nhìn kỹ phía dưới, một ít miệng vết thương có hình dấu răng... Đúng là có người cắn xé, có còn không có kết vảy, vẫn còn rỉ máu, Ngọc Nương là một thiên kim tiểu thư, ở trong nhà mẹ đẻ đều là ngàn kiều trăm sủng ái, làm sao có thể chịu nổi ngược đãi như thế, cái này rõ ràng chính là đem qua bị thương, Lãnh Hoa Đường —— thật sự là không bằng cầm thú a, thật không ngờ lại đi ngược đãi một nữ tử, Cẩm Nương cho dù chán ghét Ngọc Nương, lúc này trong nội tâm cũng tràn ra phần nộ, đột nhiên nàng đem tay lấy toàn lực đánh về phía Lãnh Hoa Đường.

Một tiếng bốp vang lên, khiến cho tất cả mọi người trong phòng đều hồ đồ, ngay cả Lãnh Hoa Đường cũng không nghĩ tới, một tiểu nữ tử mềm mại như Cẩm Nương đột nhiên dám ra tay đánh hân, nhất thời giật mình trợn mắt sau nửa ngày đều không có hoàn hồn.

Cẩm Nương đánh đúng là xuất kỳ bất ý, đem Ngọc Nương khẽ kéo về phía mình, mắng to: “Người thật là một tên cầm thú!”

Lãnh Hoa Đình là người đầu tiên kịp phản ứng, nhanh chóng đẩy xe lăn đến bên người Cẩm Nương, vội vàng kéo nàng về phía mình, bảo vệ nàng, mắng: “Người quân hân là cầm thú hay súc sinh làm cái gì, đều không là người tốt gì.”

Ngọc Nương tiếp theo cũng bị kéo một chút, thiếu chút nữa ngã xuống trên mặt đất, lúc này, Thượng Quan Mai cũng vọt lên, thống khổ nhìn Cẩm Nương, yên lặng chờ lấy Ngọc Nương muốn nhanh chút ít rời đi khỏi phòng vương phi.

Lão phu nhân nhưng lại mặc kệ, mắng: “Thực là vô pháp vô thiên, em dâu nổi điên đánh anh chồng, đây là cái quy củ gì, còn có vương pháp hay không... Người đâu, người đâu...”

Vương phi chậm rãi đứng lên nói với lão phu nhân: “Lão phu nhân, ngài gọi người đến, nghĩ phải như thế nào? Trong phòng này, là do bản phi định đoạt, Mai nhi, đem Ngọc Nương đỡ qua đây, nhanh đi mời thái y, việc này đã xảy ra trước mặt mọi người, thì dứt khoát ở trước mặt mọi người giải quyết đi.”

Cẩm Nương chính là có ý đó, nàng trước mặt mọi người đánh Lãnh Hoa Đường một cái tát chính là muốn khiến ọi người chú ý, việc này nàng chỉ muốn gây cho lớn lên, để cho người khác chứng kiến bộ mặt thật của Lãnh Hoa Đường.

Lãnh Hoa Đường cuối cùng phục hồi tinh thần lại, âm lệ nhìn Cẩm Nương, hai tay nắm chặt thành quyền, đốt ngón tay cũng bắt đầu trắng bệch, nhìn ra được, nếu không phải ở trước mặt mọi người, hẳn chỉ sợ sẽ xông lên xé xác Cẩm Nương.

Ngọc Nương nhìn thấy ánh mắt giết người của hắn, sợ tới mức trốn sau lưng Cẩm Nương, trong miệng thì thảo nói: “Hắn... Hắn không phải người... Không phải người...”

Lãnh Hoa Đường nghe xong mắt liếc lại, Ngọc Nương cũng bị dọa cứng họng, lập tức bưng kín miệng, không dám nói nữa, vương phi cùng nhị thái thái hai người đồng thời đã đi tới, Cẩm Nương đỡ Ngọc Nương, kéo tay của Ngọc Nương cho hai người xem, dù là nhị thái thái lòng dạ ác độc, nhìn vết thương này trên người Ngọc Nương cũng là rút một tia khí lạnh, hèn mọn liếc nhìn Lãnh Hoa Đường, cái gì cũng không nói, lui về vị trí của mình, tứ thái thái cũng tò mò cúi đầu muốn tới xem, cũng bị nhị thái thái kéo một cái nói: “Không liên quan tới chuyện của người, người nếu như còn muốn gây chuyện ở đây, thì nên sớm trở về đi.” Nói xong, liền đem tứ thái thái đẩy ra bên ngoài.

Tứ thái thái nghe thấy lời này cũng cảm thấy nghiêm trọng, khó có lúc không cùng nhị thái thái khắc khẩu, lại thật sự thấp đầu, giả bộ cái gì cũng không phát hiện, lặng lẽ ly khai.

Tam thái thái biết cũng có chuyện không đúng, nên biết, có nhiều thứ chính mình không biết vẫn tốt hơn, cũng yên lặng theo sát sau lưng tứ thái thái chuẩn bị, Cẩm Nương cũng không gọi các nàng, biết rõ các nàng hiện tại cũng chỉ là làm cho lão phu nhân cùng Lãnh Hoa Đường xem, từ nay về sau tất nhiên sẽ nghĩ hết biện pháp đến tìm hiểu chân tướng của sự tình, nhưng mà, bản thân mình vừa làm một ít hành động, tin tưởng tam thái thái cùng tứ thái thái cho dù không có nhìn thấy, cũng đoán được cái bảy tám phần, cho nên, cũng không có mở miệng ngăn cản, để các nàng rời đi.

Lão phu nhân cũng nhìn thấy chuyện tình nghiêm trọng, vung tay lên, đem người liên can trong phòng toàn bộ đuổi đi.

Vương phi nhìn thấy vết thương trên tay Ngọc Nương, nước mắt đều tràn ra, nàng run rẩy chỉ vào mặt Lãnh Hoa Đường mắng: “Cẩm Nương nói rất đúng, người chính là một kẻ cầm thú.”

Lãnh Hoa Đường thấy sự tình bại lộ, trên mặt cũng một lát xanh hồng, ấp úng giải thích nói: “Nhi tử... Nhi tử đêm qua uống say, thực không biết mình đang làm cái gì, mẫu phi, cầu ngài ngàn vạn lần xin tha cho Đường nhi một đường, việc này nếu như truyền ra, thanh danh của nhi tử có thể sẽ bị phá hủy.”

Lão phu nhân trụ quả tửu, sau khi nhìn thoáng qua vết thương trên tay Ngọc Nương, lạnh lùng nói với vương phi: “Chỉ là việc trên giường mà thôi, người làm mẹ chồng, cũng không cần lo nhiều việc quá, nói Đường nhi sửa đổi là được.”

Cẩm Nương nghe xong liền tức giận nhìn lão phu nhân, lão thái bà này thật đúng là một người tâm cực kỳ ác độc, người Ngọc Nương bị ngược đãi như thế, bà ta một tiếng nói là chuyện vợ chồng trên giường liền muốn phủi sạch sẽ chuyện này... Thiên hạ nào có việc tiện nghi như thế, cho đây là quả hồng mềm để ngược đãi sao.

Nhị thái thái thấy vậy liền cười lạnh nói với Cẩm Nương: “Thê tử của tiểu Đình, người đau lòng đối với Ngọc Nương nhị thẩm có thể lý giải, nhưng mà, cô nương đã gả đi ra ngoài giống như bát nước đã đổ đi,

Ngọc Nương hôm nay đã là người của Đường nhi, người còn muốn như thế nào, chẳng lẽ lại vừa muốn gả tới một ngày đã muốn ly cách? Các người Tôn gia cũng không chịu nổi việc này, Giản Thân Vương phủ sợ là càng không ngần đầu nhìn người, ta xem, vẫn là đem Ngọc Nương đi trị liệu đi, cho toàn bộ người trong nội viện hạ lệnh cấm mới được.”

Thượng Quan Mai một mực thống khổ đứng ở một bên nghe xong cũng là ngửa mặt lên trời thở dài một hơi, khuyên Cẩm Nương nói: “Tướng công hấn... Chỉ là gần đây tâm tình phiền muộn, hôm qua xác thực là uống say, đem Tôn muội muội trút giận, đệ muội, chị dâu cũng thay tướng công xin lỗi.”

Cẩm Nương nghe trợn mắt há mồm, từng người từng người căn bản không quan tâm đến chuyện vết thương của Ngọc Nương, nói ra đều rất hời hợt, chẳng lẽ, nữ nhân gả cho người nam nhân này, cho dù người nam nhân này heo chó cũng không bằng, cũng phải tiếp tục chịu đựng hấn sao?

Cẩm Nương đem hi vọng cuối cùng đặt trên người vương phi, nàng yên lặng, chuyên chú nhìn vương phi, vương phi cũng rất bất đắc dĩ thở dài một hơi nói: “Việc này chỉ có thể như vậy, Cẩm Nương, Ngọc Nương hai người, việc này ngàn vạn không thể truyền ra bên ngoài, bằng không, tổn hại không chỉ là thanh danh của Đường nhi, còn có thanh danh của Giản Thân Vương phủ, hôm nay Giản Thân Vương phủ chính là đang ở phía trên dầu sóng ngọn gió, phụ vương con ngày ngày lo toan ở bên ngoài, cũng chỉ có thể dẹp loạn một chút sự việc, chúng ta trong phủ ngàn vạn không thể ra để cho chuyện xấu truyền đi, gây cho hấn thêm phiền toái, khiến cho đối thủ nắm được trong tay.”

Chuyện đó thật ra khiến Lãnh Hoa Đình nhớ tới lời nói của đại lão gia, theo lời vương phi nơi dầu sóng ngọn gió... Nói chính là vấn đề quyền sở hữu Mặc Ngọc đi, cũng đúng, phụ vương có hai đứa con trai, bản thân mình là người tàn tật, kiện toàn chỉ còn lại có Lãnh Hoa Đường, nhưng đứa con trai này lại là một kẻ cầm thú ra vẻ đạo mạo, Giản Thân Vương này có thể thật đúng là không người kế tục... Hôm nay dòm ngó dò xét khối Mặc Ngọc này có rất nhiều người giống như hổ đói rình mồi.

“Nương, làm ra chuyện lang sói như vậy, hấn là phải dùng gia pháp, nếu là sợ truyền ra bên ngoài phủ, trong phủ chấp hành là được, bằng không, dù cho nữ tử gả cho hấn, cũng sẽ bị hấn giết chết.” Từ trước đến nay Lãnh Hoa Đình không phát biểu bất cứ ý kiến gì đột nhiên ngôn ngữ chính tề, trật tự rõ ràng nói với vương phi.

Nghe thấy vậy Lãnh Hoa Đường lại khẽ giật mình, hấn vừa rồi chỉ là thoáng kinh hoảng một chút, nhưng sau khi nghe thấy lời nói của nhị thái thái cùng lão phu nhân, tâm thần liền yên ổn xuống, cũng đúng, so với hấn đám vương tôn công tử kia còn chơi lợi hại hơn, Trữ vương thế tử kia, dạng chơi bởi còn nhiều hơn, bản thân mình bất quá mới chỉ ở trên người Tôn Ngọc Nương chơi thử một lần thôi, thực sự cũng không coi là chuyện lớn gì... Nhưng mà tiểu Đình như thế nào... Như thế nào như giống như đột nhiên lớn lên, ánh mắt nhìn mình cũng không mờ mịt nữa, còn có cừu hận, chẳng lẽ... Hấn nhớ ra những chuyện gì? Hấn đột nhiên cảm giác phía sau lưng mát lạnh, một hồi kích lạnh, có chút sợ hãi rút lui một bước, giống như rất sợ hãi nhìn đôi mắt của Lãnh Hoa Đình vậy

“Đúng, tiểu Đình nói thật đúng, một lát nữa chờ phụ vương của con trở về, liền đem gia pháp đến, nên xử trí như thế nào toàn bộ đều do phụ vương con đến định đoạt.” Vương phi nghe xong thật sự là vui vẻ, khó được tiểu Đình chịu chăm chú nghe chuyện, nàng cũng là lần đầu tiên nghe thấy.

Lão phu nhân bên kia mặc kệ, nói với vương phi: “Tiểu Đình cũng chỉ là tâm tính tiểu hài tử, hấn biết chuyện gì chứ, cái này cũng không phải là chuyện gì tốt gì, nhanh chút bình ổn cho xong đi, để Mai nhi dẫn theo Ngọc Nương trở về, lén lút mời thái y đến nhìn qua là được, Cẩm Nương, người mặc dù vì tỷ tỷ nhà mình thương tâm bất bình, nhưng cũng không thể phạm thượng như vậy, không để huynh trưởng vào trong mắt, Đường nhi dù sao cũng là đại bá của người, người ra tay đánh hấn chính là đại bất kính, người như vậy, một nữ tử tác trong nhà lại có thể đánh thế tử, truyền ra ngoài, thật sự sẽ trở thành một trò cười, Giản Thân Vương phủ còn có thanh danh gì nữa.”

Nhị thái thái nghe vậy cũng là theo phụ họa một tiếng: “Vợ của Tiểu Đình hành động như vậy quả thật không có nhân luân (luân lý ngày xưa), nữ huân Đại Cẩm rõ ràng có nói qua, nữ tử coi chồng là trời, lấy nam tử làm trọng, làm gì có chuyện nữ nhân đánh anh chồng, xác thực rất không đúng.”

Cẩm Nương thiếu chút nữa bị hai cái lão bà biện giải này làm cho tức chết, trong mắt các nàng, nam tử vô luân như thế nào ngược đãi nữ tử, cũng chỉ là thú vị thôi, chơi quá mức một chút mà thôi, bản thân mình

bất quá chỉ là trừng trị một tên cầm thú thôi, lại bị lấy lễ giáo ra răn dạy, chỉ sợ không phạt, hai người kia sẽ còn không thôi .

Vừa muốn tự biện giải, trên mặt Lãnh Hoa Đình giễu cợt nói: “Nương tử đánh đều đã đánh, rồi các người ngược lại muốn nài như thế nào?”

Nhị thái thái biết rõ hần là người không nói đạo lý, ở Giản Thân Vương phủ, hần chính là vương pháp, cho dù hần làm sai, cũng có Vương Gia cùng vương phi che chở, vết thương trên đầu mình thính thoảng lại đau nhức, nếu như lại khiến cho hần nổi giận, sợ là chỉ chuốc họa vào thân, vì vậy, nàng không nói cái gì nữa, lén lút lui về chỗ ngồi của mình.

Lão phu nhân thì lại cậy già lên mặt nói: “Đương nhiên cũng phải theo như gia quy xử trí, lỗi của Đường nhi, là chuyện của Đường nhi, Cẩm Nương làm sai, cũng phải bị phạt.”

“Ta xem ai dám động đến nương tử nhà ta một lần coi, ta quản người là bảy mươi tuổi hay tám mươi tuổi, cũng sẽ đập cho đầu người nở hoa, sớm nhắc cho người nhớ đừng có quên, miễn cho người không có việc gì ở trong nhà này giả mạo bà nội chân chính.” Lãnh Hoa Đình liếc xéo lão phu nhân, không nhanh không chậm nói, đẩy xe lăn một cái rất có thứ tự, vây quanh lão phu nhân vòng vo vài vòng, nhìn từ trên xuống dưới, giống như đang suy nghĩ, nên đập ở đâu mới thích hợp hơn.

Lão phu nhân bị lời nói của hần làm cho tức giận đến hai mắt bốc hỏa, đang muốn mắng, thì vương phi ở một bên giống như vô tình vô ý nói: “Ai, ngày tết cũng sắp tới rồi, ở trong Phật đường, sợ là cực kỳ quạnh quẽ a.”

Lão phu nhân nghe liền bị kiềm hãm, lập tức nghĩ lại mình như thế nào phải vào trong Phật đường, lại nhìn nhị thái thái từ trước đến nay lợi hại đều co lại ngồi qua một bên, nàng cũng chỉ nhanh chóng cầm thanh, chỉ tức giận đến cầm quả trứng nặng nề mà gõ vài cái xuống mặt đất, cũng ngoan ngoãn lui trở về.

Lúc này, Vương Gia vừa vận phong trần mệt mỏi ở bên ngoài trở về, cùng nhị lão gia, tam lão gia cùng lúc bước vào, vừa thấy trận thức trong phòng này, có chút không có suy nghĩ cẩn thận, Cẩm Nương cùng Ngọc Nương hai người đều đứng ở một chỗ bên màn cửa, nhân tiện nói: “Ngoài này gió rất lớn, mau vào đi.”

Cẩm Nương liền hành lễ cho Vương Gia cùng nhị lão gia, tam lão gia, rồi giúp đỡ Ngọc Nương vào phòng.

Ngọc Nương trước kia gặp qua Vương Gia, cho nên, vừa thấy được Vương Gia liền bùm một cái quỳ xuống trước mặt Vương Gia, che mặt khóc lên, nàng còn thực không biết mình nên nói cái gì cùng Vương Gia, chẳng lẽ thật muốn hòa li sao? Hòa li thì bản thân mình sẽ phải đi nơi nào? Yêu mến người kia nhưng ở trong mắt người ta cũng không để ý tới mình, hơn nữa, đã là thân thể bị hủy hoại, lại có ai còn chịu lấy?

Thật muốn cáo trạng Lãnh Hoa Đường sao? Nếu như từ nay về sau hần lại biến thành lợi hại hơn ngược đãi chính mình thì phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ thật muốn chết ở trong phủ này sao?

Nhưng mà không cáo trạng, vậy hần có thể càng thêm không kiêng sợ, càng thêm không bận tâm hay không, vậy mình chẳng lẽ chỉ có nước chờ chết, nhất thời tâm tình phức tạp, đau khổ bất lực, chỉ có thể buồn bã khóc.

Vương Gia nhìn một cái liền nhíu mi, con dâu vừa mới vào cửa, vừa thấy mình liền quỳ trên mặt đất khóc đến tan thương, bản thân mình thì gấp về nhận kính trà, đây lại là hành lễ gì.

Cẩm Nương thấy liền tiến lên, nàng cũng không có cố kỵ cái gì nam nữ đại phòng nữa, vừa muốn đem tay Ngọc Nương cho Vương Gia xem, Ngọc Nương có chút giãy dụa, mà vương phi cũng kịp thời chặn lại nói, “Hài tử, nương xem qua là được rồi, đừng... Đừng khiến cho tỷ tỷ của con mất hết mặt mũi.”

Vương Gia nghe xong có chút không hiểu gì, ngược lại tam lão gia thấy vậy đột nhiên cười ha ha lên, hét về phía Vương Gia: “Đại ca, người thật có một nhị tử tốt, cái gì của người đều không có học, ngược lại học được bảy tám phần từ ta, nguyên lai, Đường nhi cũng yêu thích chơi mấy trò đó, ai, nam nhân mà, chơi đùa tiểu thiếp, thông phòng, nữ nhân bên ngoài đều không sao cả, nhưng Tôn gia cô nương này chính là tiểu thiếp chân chính của người, người cũng coi nàng giống như tiện nhân mà chơi, vậy cũng thật là quá mức đi.”

Vương Gia cùng nhị lão gia lúc này mới hoàn toàn minh bạch, tam lão gia là hạng người gì bọn họ rõ ràng nhất, đó là kẻ thích nhất chơi nữ nhân, hơn nữa, lại có nhiều biện pháp chơi nữ nhân, trước kia Vương Gia

cùng nhị lão gia đều muốn quản hấn, nhưng có lão phu nhân một mực che chở, mà hấn cũng không chịu bị quản, nhiều năm như vậy, thì thuận theo hấn, dù sao hấn cũng không ôm chí lớn, thâm nghĩ làm kẻ lưu manh, chỉ cần có tiền, có cơm ăn, liền khiến hấn thỏa mãn.

Nhưng mà Lãnh Hoa Đường lại không giống, hấn đường đường là thế tử, phải kế thừa Giản Thân Vương phủ, lại cũng học tam lão gia, làm việc bị ỉm thất đức này, Vương Gia cùng nhị lão gia lúc này hiếm khi được nhất trí, cả hai đều tức điên lên, Vương Gia đứng dậy đập một cước vào Lãnh Hoa Đường, nhị lão gia nhìn thấy tuy là đau lòng, nhưng thực sự không có đi khuyên, trong miệng còn mắng: “Đúng, thật sự là nên đánh, đọc nhiều thi thư như vậy, những lời dạy của thánh nhân, người... Người đều để cho chó ăn rồi hả.”

Vương Gia một cước này rất nặng, đập khiến cho Lãnh Hoa Đường thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu, hấn bò phục trên mặt đất, ngẩng đầu mắt cầu xin nhìn nhị lão gia, nhị lão gia trong nội tâm đau xót, nhìn thấy Vương Gia lại muốn đi đá hấn, thì kéo lại tay Vương Gia nói: “Hấn cũng là tân hôn, vừa đến ngày tết, lúc này bị thương sẽ không tốt, huynh lại đánh nó bị thương, sáng mai lúc tiến vào từ đường, sợ sẽ bị dèm pha, khi đó, tại trước mặt tổ tông cũng không tiện giải.”

Bên kia tam lão gia ngược lại cười lớn, rống lên nói: “Nhị ca, người sao lại nói như vậy, Tam đệ ta nhưng là có một năm chưa đi đến qua từ đường, đây chính là lão thái gia lúc trước lập quy củ, Vương phủ nếu đức hạnh không ra gì, là không được đi vào từ đường, Đường nhi phạm vào chuyện so với ta càng lợi hại hơn, ta không thể vào, hấn đương nhiên cũng không thể tiến vào.”

Nhị lão gia nghe vậy thì giận dữ, lão tam này không có việc gì còn ở bên cạnh gây sự, thật sự là thành sự không có, bại sự có thừa, cửa hàng thành đông này bị hấn khiến cho loạn thất bát tao, hấn có bạc liền nhét vào trong túi của mình, làm gì mà chân chính kinh doanh chứ, hôm nay có vài cổ đông đến âm ỉ, Vương Gia thường không ở nhà, bọn họ liền tới mình làm âm lên, thật sự là phiền đến chết đi, hiện giờ lại nói chuyện xấu của Đình nhi, nào có thể tử nào không vào từ đường, trừ phi là phạm vào sai lầm lớn, bị ngoại trừ thế tử vị, thì mới có thể không vào, bằng không, Vương Gia tuổi hiện giờ, không có người thừa kế hương khói, những lão ngoan đồng trong tộc này khẳng định là bởi mớ chuyện ra để nói.

“Lão Tam, cái sai này của Đường nhi làm sao có thể so sánh với người năm đó? Người năm đó là ăn uống chơi gái đánh bạc mọi thứ đều làm, hấn ở bên ngoài vẫn đoan chánh tề chỉnh, Tôn Thị bất quá cũng là thế tử của hấn, là người ở trong phủ, chơi như thế nào cũng là náo loạn trong nhà, người bớt ở chỗ này châm dầu vào lửa đi.” Nhị lão gia giận dữ mắng mỏ tam lão gia.

“Ai, nhị ca, người nói cái này cũng không đúng, việc làm này của hấn so với ta càng quá mức hơn nữa, Tôn Thị thân phận không kém, chính là cháu gái ruột thịt của Tôn lão tướng gia, con gái ruột thịt của Tôn Đại tướng quân a, Đường nhi lại ngược đãi như thế, việc này nếu là truyền tới Tôn gia, các người có nghĩ đến hậu quả không? Hừ, nếu như hấn đức hạnh bại hoại như vậy cũng có thể tiến vào từ đường, ta đây cũng muốn vào, các người ai cũng đừng nghĩ ngăn cản ta, ta chơi bất quá chỉ là mấy nô tỳ, đối với thế tử chân chính ta ngay cả móng tay cũng luyến tiếc.” Tam lão gia bị nhị lão gia mắng, cũng tức giận, cứng nhắc gân cổ nói.

Vương Gia đều cảm thấy lời này của tam lão gia rất là hữu lý, thêm nữa hấn lúc trước đã có lòng nghi ngờ đối với Lãnh Hoa Đường, hôm nay lại nhìn hấn làm việc thiếu đạo đức như thế, càng thất vọng đối với hấn, cũng không đợi nhị lão gia nói cái gì, liền phát tay một cái nói: “Người tới, đem nghịch tử này giam vào trong phòng tối cho ta, lễ mừng năm mới đều không cho thả ra, ai cũng đừng cầu tình cho hấn, hành động điên rồ như thế, làm sao có tư cách kế thừa thế tử vị, đừng bôi xấu mặt tổ tông.”

Lãnh Hoa Đường nghe xong giống như bị cảnh tỉnh, sợ tới mức nhào tới Vương Gia, ôm lấy chân Vương Gia cầu xin: “Phụ vương, Đường nhi đêm qua chỉ là uống rượu quá nhiều, Đường nhi ngày thường một mực ước thúc bản thân, cũng không nửa điểm làm loạn, ngài bên ngoài cũng có thể nghe được, thanh danh Đường nhi một mực không xấu, nếu như... Nếu như không để cho Đường nhi tiến từ đường, chỉ sợ thân tộc trong tộc liên loạn truyền ra, Đường nhi lần đầu say rượu phạm phải sai lầm, sẽ không thể biến thành vết bẩn chung thân, phụ vương, không thể hủy đi thanh danh trong sạch của Đường nhi.”

“Yên tâm, đại ca, phụ thân sẽ nói, người bị bệnh, bệnh lại nặng, không cách nào tiến từ đường, tiểu Đình ta năm đó không phải cũng bởi vì bệnh quá lợi hại, không có đi vào sao? Tổ tông sẽ rõ ràng cho người.” Lãnh Hoa Đường cười đẩy xe lăn tới bên cạnh Lãnh Hoa Đường rồi lại trở ra, cười hi hi nói với Lãnh Hoa

Đường, một bộ dáng tiểu hài tử xem kịch vui, bộ dạng hân hoan tung tăng như chim sẻ.

Vương Gia nghe xong liền từ ái liếc hẩn một cái, trong mắt lộ ra sự đau lòng cùng thương tiếc, nói với hẩn nói: “Ừ, Đình nhi hôm nay càng ngày càng hiểu chuyện, năm nay, con thay thế đại ca con tể tử đi.”

Nhị lão gia vừa nghe thấy vậy khấn trương, bất chấp chuyện gì, thốt ra nói: “Đại ca, như vậy sao được, tiểu Đình là người tàn phế.”

Vương Gia vô cùng ghét nhất nghe thấy người khác ở trước mặt hẩn nói tiểu Đình là người tàn phế, không khỏi giận tím mặt, quát với nhị lão gia: “Lão Nhị, người cũng quá rộng rãi, đây là việc trong phủ ta, không phải do người tới nhiều lời.”

Tam lão gia nghe xong ngược lại nhìn có chút hả hê cười nói: “Cũng đúng a, nhị ca chính là quan tâm nhiều lắm, đối với Đường nhi so với Hiên nhi còn coi trọng khấn trương hơn, ai, đáng thương Hiên nhi a, nghe nói có một nha đầu bị hẩn làm cho bụng lớn ra, hẩn chỉ muốn cho con mình một xuất thân chân chính...”

“Tam đệ, người cũng quản nhiều việc quá đi, đó là chuyện trong phủ của nhị ca người, cũng không phải do người tới lắm miệng.” Ở một bên nhị thái thái nghe lời này lại kéo tới trên thân Tố Cẩm, vội vàng lạnh lùng dung lời vương gia tới chặn miệng tam lão gia.

“Thứ tình cảm tốt này, từ nay về sau các người cũng đừng ở trước mặt ta nói ra nói vào, vung tay múa chân a, cửa hàng thành đông này ta cũng đã quản không ít ngày, cũng không có xảy ra đột biến gì, đại ca cho tới bây giờ cũng không có trách cứ qua ta, hai người các người ngược lại luôn muốn tìm ta gây phiền toái, lại còn như thế, ta thấy các người thối lắm, gió thổi qua liền tản.” Tam lão gia nghe xong nghiêng mắt qua nhìn nhị thái thái, trong lúc chuyện một điểm tình cảm cũng không lưu.

Nhị thái thái bị hẩn dùng ngôn ngữ thô lỗ cũng co rút lại, hung hăng trừng mắt liếc nhìn nhị lão gia, xoay người phẩy tay áo bỏ đi, ngay cả hành lễ với lão phu nhân, Vương Gia, vương phi cũng đều bỏ qua.

Nhị lão gia nhìn thấy vậy liền nhú mày, hiện giờ lời nói cũng bị Vương Gia nói đến nước này, hẩn nói cái gì nữa, cũng là vô dụng, liền đập mạnh chân nói với Lãnh Hoa Đường: “Người cũng thật quá quấy phá rồi, hôm nay người trong nhà càng ngày càng bất công, người lại không biết tự kiềm chế, người ta lo lắng không bắt được điểm yếu của người, người liền quấy ra, người cứ quấy phá đến chết thì càng tốt.”

Lãnh Hoa Đường quệt miệng hét lên: “Nhị thúc...” Nhị lão gia liền nháy mắt mạnh với hẩn, không ngừng nghiêng mắt nhìn trên người Tôn Ngọc Nương, Lãnh Hoa Đường rốt cục hiểu ra, xoay người thở dài đối với Ngọc Nương bên cạnh: “Ngọc Nương, vi phu sai rồi, vi phu chỉ là một lúc say rượu nổi giận, từ nay về sau cũng sẽ không đối với nàng như thế, phụ vương các trưởng bối cũng có thể làm chứng, ta hôm nay nếu như làm lại việc ác này, bản thân mình sẽ tự đến nhận tội với phụ vương cùng mẫu phi.”

Tôn Ngọc Nương lúc trước nhìn thấy Vương Gia vì nàng mà đập Lãnh Hoa Đường một cước, nhìn xem cơ bản cũng đã hết giận, nhưng nàng một mực chỉ khóc, không dám nói nhiều nữa hơn câu, về sau nghe Vương Gia cùng tam lão gia nói tất cả đều là hướng về mình, trong nội tâm cũng có vài phần dưng khí, nhưng mà đem thể tử vị lấy đi, trong nội tâm nàng lại cảm thấy mờ mịt, hôm nay mình cũng đã là người của hẩn...

Lại nhìn hẩn thành tâm cầu xin, trong nội tâm liền nhút nhát, mâu thuẫn cực kỳ, rất muốn tiến lên dồn sức đánh tên cầm thú này một trận, nhưng mà lại sợ hẩn từ nay về sau tùy lúc trả thù... Suy nghĩ một chút, vẫn cúi thấp đầu, dập đầu với Vương Gia, nhu nhược nói: “Cầu xin phụ vương bỏ qua cho tướng công, chỉ cần từ nay về sau hẩn không hề phạm lỗi nữa, con cháu... Con cháu cũng sẽ không so đo hẩn lần này.”

Cẩm Nương thiếu chút nữa bị lời này của Ngọc Nương tức chết, Ngọc Nương này, ngày thường ở nhà mẹ đẻ ngang ngược can rỡ, như thế nào vừa vào đến trong vương phủ, lại nhát như chuột, thật không ngờ lại tha thứ đối với cái Lãnh Hoa Đường? Thật đúng là tiện, chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, quên đi, cũng mặc kệ nàng, từ nay về sau để cho cầm thú kia trở về tra tấn nàng ta.

Vương Gia nguyên là muốn cho Ngọc Nương mặt mũi, hôm nay xem nàng quả nhiên chịu cầu tình cho Lãnh Hoa Đường, liền thở dài, nhẹ giọng nói với Ngọc Nương: “Để cho con chịu khổ rồi, là phụ vương không có dạy nghịch tử kia cho tốt, hẩn lại có thể bại đức đối với con như vậy, con lại còn thay hẩn biện hộ, thật khiến cho phụ vương thấy xấu hổ, con là đứa trẻ ngoan, việc này... Có thể ngàn vạn lần đừng nói cho bên thông gia, đừng có khiến cho lão tướng gia còn phải quan tâm hơn.”

Ngọc Nương nghe khẩu khí của Vương Gia có chút buông lỏng, vội vàng gật đầu nói: “Phụ Vương an tâm, con dâu quyết sẽ không đem việc này để lộ ra đi nữa đâu, con dâu... Cũng hiểu được mặt mũi vô cùng, cầu phụ vương, hãy bỏ qua tướng công a.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền lại đem cái ghế chuyển tới bên người Ngọc Nương, nghiêng đầu nhìn nàng nói: “Còn không có nhìn ra, người cũng là người nên giận được.”

Từ khi Ngọc Nương vào cửa, vẫn không dám nâng mắt nhìn Lãnh Hoa Đình, nàng sợ chính mình sẽ thất thố, càng sợ lòng của mình thêm đau nhức, hôm nay trình tiết đã mất, sớm đã không có tư cách làm thiếp của hắn... Nhưng mà... Trong nội tâm ngứa ngáy đều muốn nhìn hắn, chỉ là liễu mạng nhện xuống, lúc lại thấy hắn tới gần mình, lại theo sát nói chuyện với mình, liền nâng mắt lên, động nhìn xuống dưới, lập tức mi mắt thả xuống, cũng không dám trả lời, nhưng cũng rõ ràng ô ô nói với Vương Gia: “Nhưng mà... Con dâu khắp cả người đều là vết thương, trong nội tâm vẫn tức giận, phụ vương, trừng phạt nhẹ là được rồi, đừng không cho tướng công vào từ đường.”

103. Chương 103

Vương Gia nhìn Ngọc Nương bị hành hạ như thế, nay còn thay Lãnh Hoa Đường cầu tình, ngược lại xem trọng nàng liếc nhìn nàng một cái, nhưng mà, vừa rồi nhị lão gia cực lực che chở Lãnh Hoa Đường, điều này làm cho Vương Gia rất là tức giận, nhi tử là của mình, muốn phạt như thế nào thì liền phạt như thế đó, Đường nhi hôm nay càng ngày càng không ra gì, chưa biết chừng là do lão Nhị ngày thường dạy hắn, sợ là hắn ta ước gì con của mình mỗi người đều xảy ra vấn đề, tước vị liền sẽ trao vào tay con hắn, hừ, Đường nhi nếu không phạt nặng, tính tình sẽ không thay đổi tốt hơn, tương lai nhất định sẽ giống như lão Tam.

“Đường nhi, người xem Ngọc Nương như thế này còn thay người cầu tình, người từ nay về sau không thể thương tổn nàng nữa.”

Lãnh Hoa Đường nghe Vương Gia ngữ khí buông lỏng, vội vàng thành thật đáp: “Phụ Vương yên tâm, nhi tử từ nay về sau sẽ không uống rượu, cũng không dám phạm sai lầm lớn như thế nữa, Ngọc Nương... Là nữ tử tốt, nhi tử nhất định sẽ đối đãi tốt với nàng.”

Ngẩng đầu lên, muốn đỡ Ngọc Nương đứng dậy, nhưng lại nghe thấy Vương Gia nói tiếp: “Từ nay về sau sửa khẳng định phải sửa, nhưng lúc này đây, cũng không thể nhẹ nhàng tha thứ, người gần nhất luôn luôn phạm sai lầm, khiến cho phụ vương rất đau lòng cùng thất vọng cho nên, người tới, đem thể tử đưa vào trong phòng tối cấm túc, ngày tết đến, cũng không cho phép tiến vào từ đường.”

Lãnh Hoa Đường đang giả bộ sẵn sàng đi đỡ Ngọc Nương, bị lời này của Vương Gia chấn đắc như gặp phải công án, nhẹ buông tay, Ngọc Nương nguyên bản hai chân đã không còn sức, dựa vào Lãnh Hoa Đường mới đứng lên được một nửa, lúc này lại mất đi lực đỡ, người liền ngã quỵ xuống, quần áo nàng che lấp da thịt bên dưới không một chỗ lành lặn, nay lại ngã một cái, đau đến kêu thảm một tiếng, thanh âm cực kỳ thê thảm, mà ngay cả lão phu nhân đang đứng một bên nhìn xem nghe xong cũng hiểu được ẩn tình bên trong, nguyên vốn định vì Lãnh Hoa Đường cầu tình hai câu, lúc này nhìn thấy vậy bà ta như thế nào cũng không thể mở được miệng, chỉ phải quay đầu một bên.

Lúc này, hai gã thị vệ tiến đến, túm lấy Lãnh Hoa Đường kéo ra bên ngoài, Thượng Quan Mai thấy vậy vội đi lên phía trước mấy bước, rất muốn cầu tình cho hắn, nhưng bên tai lại vang lên tiếng cười dữ tợn đêm qua, nàng một trận ác hàn, vô ý thức thu chân, không có tiếp tục truy tiếp.

Cầm Nương nhìn thấy hình dạng Ngọc Nương vừa là đồng tình vừa là tức hận, đều là nàng ta tự tìm, không thể trách ai được, rõ ràng có thể đem Lãnh Hoa Đường trừng trị mạnh hơn, nàng lại thả hắn một con ngựa, cầu tình cho hắn, nguyên bản là người đáng thương hại, tất có chỗ đáng hận, nếu không phải nàng ta quá mức tùy hứng làm bậy, làm sao lại có kết quả như thế này, đây mới chỉ là bắt đầu, giống như nàng cây mạnh bất nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, từ nay về sau sẽ còn ăn nhiều trái đắng.

Nhị lão gia nhìn thấy Lãnh Hoa Đường vẫn không được phép vào ngày tết tiến vào từ đường, trong nội tâm càng thêm buồn bực, thâm hận Lãnh Hoa Đường không ra gì, lại trong lòng càng thêm lo lắng, gần nhất Đường nhi luôn xảy ra chuyện không may, trước kia hắn đã từng chơi qua, nhưng cũng không có vỡ lở ra, Vương Gia cùng vương phi đều không biết, Đường nhi gần đây cũng cẩn thận, nhưng mà mấy ngày nay lại thường xuyên bị phát hiện... Xem ra, Tôn Cẩm Nương kia nên nghĩ biện pháp trừng trị mới là tốt nhất, nếu như để nàng ta tra thêm được sự tình gì nữa, e là sẽ có nhiều chuyện đều bị phanh phui.

Suy nghĩ đến đây, nhị lão gia sắc bén liếc về phía Cẩm Nương, Cẩm Nương đang vì chuyện tình của Ngọc Nương mà lo lắng, đột nhiên liền cảm giác sau lưng có một cổ cảm giác mát lạnh, nàng không khỏi quay đầu nhìn lại, vừa vặn chạm tới ánh mắt của nhị lão gia giống như ác lang hung tàn, một người nho nhã như vậy, lại có ánh mắt giết người như vậy, trong nội tâm Cẩm Nương nổi lên cảnh giác, chỉ sợ nhị lão gia nhìn Lãnh Hoa Đường cùng Lưu di nương luân phiên bị hại, không biết lại nghĩ ra chuyện hại người gì nữa đây.

Vương Gia đem hạ nhân bên ngoài cùng bên trong phòng, những nha hoàn gã sai vặt có thể biết chuyện Lãnh Hoa Đường ngược thế, hạ hàn lệnh, nói thế tử gia mắc phải quái bệnh, không thể gặp người lạ, không đến đầu năm, không thể xuất phủ.

Thượng Quan Mai nghe vậy nhíu mi, mừng hai đầu năm chính là ngày lại mặt (quay về nhà gái), Vương Gia khi đó vẫn còn giam giữ Lãnh Hoa Đường, chẳng lẽ lại để một mình lại mặt sao? Hơn nữa, nghe khẩu khí này của Vương Gia, Lãnh Hoa Đường nếu như tái phạm chuyện gì, sợ là tước vị của hắn sẽ bị đoạt lại... Hắn mặc dù không tốt, nhưng dù sao cũng là trượng phu của mình, không có chức vị thế tử này, bản thân mình ở Giản Thân vương phủ này còn có ý nghĩa gì?

Có lẽ, phải đi một chuyến vào trong nội cung, có nhiều việc cần thương lượng với thái tử phi tỷ tỷ một chút, nàng cũng không muốn, bản thân mình đường đường là một quận chúa, đã gả cho con vợ kế rồi, ngay cả vị trí thái tử phi cũng bị chiếm mất, vậy quả thực là không còn mặt mũi nào ra gặp người.

Ngày thứ hai chính là hai mươi bốn, ngày tết càng ngày càng gần, trong phủ cũng bắt đầu bận rộn bố trí, các loại đồ đều được sớm chuẩn bị chọn mua, trước ngày tết thôn trang ở nông thôn vội vàng đem gạo thịt cá tốt nhất đưa vào trong phủ, còn phải chuẩn bị lễ cho lục thân, tiết trước tiết sau đều phải tặng, tất cả đều không thể bớt, bọn hạ nhân cũng bận rộn một năm, nên nhận lãnh thưởng, trước tết còn phải chuẩn bị một đồng quần áo mới cho bọn họ, trong phủ, vương phi loay hoay đến sát đầu mỡ trán, Cẩm Nương tất nhiên cũng không có nhàn rỗi, sáng sớm thay vương phi xử lý một ít việc vặt vãnh, vừa trở về tiểu viện của mình, thì chợt nghe tiểu nha đầu Phượng Hỉ báo lại, người trong phủ nhị phu nhân tới mời nhị thiếu phu nhân qua đó.

Cẩm Nương bắt đầu dĩ vãng xuống mọi chuyện trong tay, dẫn theo Phượng Hỉ đi qua đông phủ, Phượng Hỉ là một trong bốn người mà Trương ma ma chọn lần trước, bộ dạng mười bốn mười lăm tuổi, vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, tính tình hoạt bát, làm việc cực kỳ nhanh nhẹn, rất hiểu chuyện làm việc, Cẩm Nương liền muốn đem nàng cùng Thanh Ngọc hai người thăng lên làm nhị đẳng nha hoàn, nhưng mà, Cẩm Nương trong tâm yêu thích Phượng Hỉ hơn một chút, nha đầu kia nhìn xem là một người có cá tính thuần lương, không trèo cao, cũng không khi dễ người nhỏ hơn, rất vừa với tâm ý của Cẩm Nương, cũng càng thêm tín nhiệm Trương ma ma.

Phượng Hỉ thấy Cẩm Nương chịu mang nàng đi ra ngoài, cũng rất vui vẻ, trên đường đi cười hì hì : “Nhị thiếu phu nhân, Tứ Nhi tỷ tỷ cùng Lãnh thị vệ là một đôi sao, nô tỳ cảm thấy hai người bọn họ không đúng.”

Cẩm Nương nghe xong cả cười, liếc mắt nhìn nàng nói: “Không phải là người cũng yêu mến Lãnh thị vệ chứ, nhìn người vừa nhắc đến tên của hắn hai mắt liền tỏa sáng.”

Phượng Hỉ nghe vậy mặt đỏ rần, hờn dỗi thấp đầu nói: “Trách không được Tứ Nhi tỷ tỷ nói, nhị thiếu phu nhân thích nhất là chọc ghẹo người khác, quả nhiên là như vậy, lời này nếu để cho Tứ Nhi tỷ tỷ nghe được, sẽ đem khoét mắt của nô tỳ, nô tỳ sẽ rất sợ hãi.”

Cẩm Nương nghe xong không khỏi khanh khách nở nụ cười, lại trêu chọc nàng nói: “Người so với Tứ Nhi đáng yêu hơn nhiều, nếu thật yêu mến Lãnh thị vệ, không bằng ta sẽ nói với Tứ nhi đi? Cho người cũng cùng nhau đi hầu hạ Lãnh thị vệ nhé.”

Phượng Hỉ nhìn nhị thiếu phu nhân càng nói càng không biết dừng, vội vàng lớn tiếng nói: “A nha, nhị thiếu phu nhân tốt của ta, cầu ngài tha cho nô tỳ đi, từ nay nô tỳ về sau cũng không dám thăm dò việc này nữa, nô tỳ cho dù có một trăm cái lá gan cũng không dám đoạt người trong lòng của Tứ Nhi tỷ tỷ a.”

Cầm Nương lúc này mới không trêu chọc nàng nữa, nàng kỳ thật cũng sợ trong nhóm nô tỳ này nảy sinh mâu thuẫn, nguyên bản đều là trung tâm làm việc, nếu có người sinh lòng ghen ghét, khó tránh khỏi vì chút ích lợi liên sinh biến, trong phủ này quá mức phức tạp, chỉ cần không cẩn thận một chút, liền sẽ có người thừa dịp có chuyện nhảy vào, trong nội viện của mình lấy ra một chút ít tin tức.

Gần đây Trương ma ma chú ý tới Kim nhi từ trong Đông phủ phái tới, nha đầu kia luôn nghĩ biện pháp chạy vào phòng lớn, thỉnh linh sẽ ở trước mặt Lãnh Hoa Đình qua lại một chút, cũng do nàng ngày thường đáng yêu, thần sắc lại cực kỳ đơn thuần, lại khi còn bé quen biết với Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình đối với nữ tử khác rất phản cảm, nhưng với nàng cũng không có phản cảm, gặp mặt, còn tìm cách trêu nàng mấy câu, đơn thuần lấy làm trò cười làm thú vui, Cầm Nương thấy cũng không nói cái gì, chỉ là để Trương ma ma chú ý nàng ta, sợ nàng ta lại làm việc mờ ám gì.

Đến trong phòng nhị phu nhân, quả nhiên là Vân Nương dẫn theo Lãnh Uyển đến đây, Lãnh Hoa Hiên cũng không ở đây, Cầm Nương đi vào hành lễ với nhị phu nhân, lại làm lễ gặp mặt cùng Lãnh Uyển, hàn huyên vài câu, Vân Nương đã nói: “Hôm nay nhân dịp ngày tết đến thăm nhị phu nhân, trước đó vài ngày, tam lão gia cho cháu dâu phần tiền lãi ở cửa hàng thành đông, cháu dâu không biết phần này là nhà mẹ đẻ của nhị phu nhân, sau khi biết, muốn đẩy ra, cũng đẩy không được, đành phải vội tới nhận lỗi với nhị phu nhân.”

Cầm Nương nghe thấy lời này của nàng ta đã muốn cười, nghe đã không thành ý, còn muốn đẩy đẩy không xong, nàng ta chỉ sợ là chê ít đi.

Nhị phu nhân tất nhiên là không đem lời của Vân Nương để ở trong lòng, nàng chỉ quan tâm Lãnh Uyển, kỳ thật Lãnh Uyển cũng đã tới mấy lần, nhưng tiểu Hiên lại bởi vì chuyện của Tổ Cầm luôn tránh nàng, điều này làm cho Lãnh Uyển rất thất vọng đồng thời lại rất đau lòng, thiếu chút nữa khiến cho Trữ Vương Gia lui cửa hôn nhân này, khiến cho nhị lão gia cùng nhị phu nhân hai người gấp muốn chết, hôm kia khuyên can mãi, mới khiến cho Hiên nhi mang theo ngũ lễ, đi Trữ Vương phủ một chuyến, Lãnh Uyển lúc này mới chịu cùng chị dâu nàng tới đây.

Nhị phu nhân thấy tất nhiên là cực kỳ vui mừng, để bọn nha đầu xếp đặt thật nhiều trái cây đúng mùa, lại pha nước trà tốt nhất, có ý muốn lưu Lãnh Uyển ở lại trong phủ dùng cơm, chỉ nói tiểu Hiên sau khi học xong sẽ trở về.

Vân Nương thấy nói chuyện phiếm cũng không sai biệt lắm, liền đi vào chính đề: “Nhị phu nhân, Uyển nhi là cô nương gia, có mấy lời nàng cũng không tiện mở miệng, ta đây là chị dâu của nàng, nhìn thấy trong nội tâm nàng có kết, cũng không thể không giúp, một lát nữa nếu cháu dâu có lời nào không phân biệt nặng nhẹ, kính xin nhị phu nhân đừng trách cứ.”

Nhị phu nhân mỉm cười, mắt nhìn Lãnh Uyển, thấy nàng nghe xong lời của Vân Nương, ngượng ngùng thấp đầu, nhưng lại một bộ dáng mời Vân Nương tiếp tục nói, trong nội tâm liền có chút ít sáng tỏ, “Cháu dâu nếu có lời gì muốn nói, cháu chính là chị dâu của Uyển nhi, người ta nói huynh trưởng như cha, trưởng tẩu như mẹ, nàng có lời khó mở miệng, đều sẽ do cháu nói, đó cũng là thích hợp nhất có gì cháu cứ mở miệng, hơn nữa giao tình đã đến lúc này, hai nhà có chuyện gì đều có thể nói ra là tốt nhất.”

Vân Nương nghe xong nhân tiện nói: “Nhị phu nhân ngài cũng biết, trong nội tâm Uyển nhi rất không thoải mái, tất nhiên là chuyện nha đầu bên cạnh tam thiếu gia, hiện giờ nha đầu kia cũng đã mang thai hơn nhiều tháng.”

Nhị phu nhân sớm đoán được nàng sẽ nói chuyện này, vội vàng cắt lời nói: “Uyển nhi yên tâm, nha đầu kia ta tuyệt đối không cho phép nó tiến vào phòng Hiên nhi, hiện nay chỉ là... Đứa bé kia...”

“Nhị phu nhân ngài hiểu lắm, Uyển nhi cũng không phải là người không thể dung được người, nhưng mà, nàng còn không có vào phủ, nữ tử khác đã có hài tử, điều này thật sự là không thể nào nói nổi, cho nên, không bằng để đứa bé kia sau khi sinh ra, mặc kệ là nam hay là nữ, đều sẽ do chính Uyển nhi nuôi nấng, cho nha đầu kia một khoản tiền, để cho nàng ta cách xa khỏi phủ, như vậy đứa bé kia sẽ chỉ là con của Uyển

nhì, cũng không tổn hại thanh danh tam thiếu gia, ngài thấy thế nào?” Vân Nương nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói ra điều kiện lúc trước bàn bạc cùng Lãnh Uyển.

Nhị phu nhân nghe xong, mừng rỡ, cao hứng nhìn Lãnh Uyển nói: “Uyển nhi quả nhiên là người hiền lành lại rất hiểu chuyện, ta chỉ là sợ ủy khuất Uyển nhi, cho nên một mực không có ý tứ mở miệng chuyện này, con cũng đã nguyện ý, ta đây càng không phản đối, tất nhiên là cũng mong chuyện này, đứa bé kia, dù sao cũng là cốt nhục của Hiên nhi, thật không muốn lưu lạc bên ngoài, thật đúng là tổn hại thanh danh của Giải Thân Vương phủ, với Uyển nhi cũng không tốt, không biết, còn tưởng rằng là Uyển nhi bức đi con vợ kế.”

Lãnh Uyển nghe xong lời này, trên mặt liền dẫn một tia giễu cợt, nhưng vẫn là cúi đầu xuống, thẹn thùng cũng không nói chuyện.

Vân Nương liền nói: “Kỳ thật, thật muốn đem nha đầu kia đuổi đến nơi không thể nào đặt chân tới, Uyển nhi cũng sợ làm tam thiếu gia lạnh tâm, nghe nói nha đầu kia còn có một gia đình lớn toàn bộ đều ở trong phủ, từ nay về sau ngẩng đầu, cúi đầu đều gặp mặt, nhìn cũng không tốt, nếu chỉ xử trí nha đầu kia, lại giữ lại một đại gia đình của nàng hầu hạ trong phủ, Uyển nhi cũng sợ hãi, ai cũng không dám cam đoan, bọn họ có thể do đó hận Uyển nhi hay không, có thể làm chuyện mờ ám gì hay không.”

Nhị phu nhân cảm thấy lời này có lý, liền cười cười nói: “Ta vốn là muốn đem cái gia đình này bán đi, nhưng mà bởi vì đứa nhỏ còn chưa có sinh ra, liền thả một chút, nếu Uyển nhi lo lắng chuyện này, một lát nữa kêu nha hoàn bà tử tới, cực kỳ đơn giản.” Lãnh Uyển ưu nhã ăn miếng điểm tâm, bưng trà, uống một ngụm nhỏ, lúc này mới nâng mắt lên, mắt mang ý xấu hổ nói với nhị phu nhân: “Cái này cũng không sao, làm quá mức, Uyển nhi cũng sợ Hiên ca ca mất hứng, Giải Thân Vương phủ rất lớn, không bằng đem toàn bộ gia đình bọn họ đến tây phủ, hoặc là tới vương phủ, không chặn con đường sống của bọn họ, vẫn nên để cho bọn họ một chén cơm ăn, nghĩ đến, Hiên ca ca cũng sẽ đồng ý.”

Nhị phu nhân nghe xong liền nhìn về phía Cẩm Nương, Cẩm Nương đang cầm một khối hoa quả cao ăn rất say sưa, thấy nhị phu nhân nhìn qua, nhân tiện nói: “Tổ Cẩm ta cũng không dám thu, nếu thu tam đệ chắc sẽ mắng ta, về phần gia đình của nàng ta, có thể đem tới vương phủ, vừa vặn bên mẫu phi cũng đang thiếu người, Tổ Cẩm... Nhị thẩm tử ngài vẫn là cho nàng một chỗ để sống đi, ta thật sự không thu được nàng.”

Nhị phu nhân nghe vậy cũng lập tức đánh liều, liền cười cười nói: “Người đã chịu thu một nhà của bọn họ, cần gì phải loại bỏ nàng ta, để cho bọn họ thân nhân chia lìa cũng không tốt, nếu người không chịu, sáng mai ta sẽ tự đi nói với vương tẩu, để cho nàng ở trong nội viện của người làm nha hoàn nội viện. Vương phi nếu như không chịu thu, ta sẽ đem nàng bán đi, ngược lại cũng giảm bớt nhiều phiền toái.”

Cẩm Nương nghe vậy liền lạnh lùng cười rộ lên: “Ách, vậy cũng chỉ có thể làm theo nhị thẩm tử, đây là việc trong nội viện của ngài, cháu dâu làm chủ không được.”

Nhị phu nhân nghe xong nhíu mày, liền nhìn về phía Lãnh Uyển, Lãnh Uyển quả nhiên rõ ràng ý của nàng, đứng lên, thi lễ với Cẩm Nương một cái nói: “Nhị tẩu, Hiên ca ca đối với Tổ Cẩm vẫn còn có chút phân tình, lần này nếu bán nàng, trong nội tâm Hiên ca ca tất nhiên sẽ băn khoăn, đành mời nhị tẩu thành toàn, trước chứa chấp nàng, qua trận, nhị tẩu sẽ tìm một cái cớ, bán nàng là được, phần nhân tình này của nhị tẩu, Uyển nhi tất nhiên là sẽ nhớ rõ.”

Lời cũng đều đã nói đến nước này, Cẩm Nương thật là không có cơ từ chối, liền bắt đắc dĩ đáp ứng, trong nội tâm cũng nghĩ, mình cũng xem như cứu một nhà Tổ Cẩm cùng Yên nhi, các nàng hẳn sẽ đối với mình trung tâm, nhưng mà, sau này đi qua phủ, cũng không thể đem vị trí trọng yếu cho các nàng, như vậy sợ một nhà các nàng lại sẽ có dị tâm.

Việc này coi như nói thỏa đáng, Vân Nương chắc sẽ không tìm Cẩm Nương mượn bạc, tam lão gia coi như giữ chữ tín, thấy ngày tết sắp tới, liền đem tiền lãi sớm chia ra, Vân Nương vẫn còn được hai trăm lượng tiền lãi, mừng đến sáng sớm liền báo cho Cẩm Nương biết, nói là mừng hai giờ tỵ sẽ về lại mặt, nhất định sẽ đem một phần cảm tạ Ngọc Nương.

Cẩm Nương cũng không để ý cái này, Vân Nương cùng Uyển nhi lưu lại trong đông trong phủ dùng cơm nhí, Cẩm Nương nói có việc từ chối khéo, liền dẫn một nhà của Yên nhi trở về Vương phủ.

Vương phi thấy nàng mang đến người, sau nửa ngày run sợ, Cẩm Nương đành phải kiên trì đem tiền căn hậu quả nói tất cả một lần, vương phi nghe xong cũng không tiện phản đối nên nói với Cẩm Nương: “Vừa vặn tỷ tỷ người cũng thiếu vài người, đem vài người đến chỗ nàng hầu hạ đi.”

Cẩm Nương nghe xong thì hai mắt sáng lên, vương phi lúc này có thể tính là lần đầu tiên nhảy bén, mặc kệ một nhà Yên nhi có thể trung tâm với mình hay không, nhưng phần ân tình cứu bọn họ kia, hiện giờ đem vài người tới trong nội viện của Ngọc Nương, có chút tin tức mình cũng dễ dàng tìm hiểu một chút, hơn nữa, Ngọc Nương hiện giờ vừa mới tiến phủ, chưa quen cuộc sống nơi đây, cũng chỉ có thể tin tưởng mình, chính mình đưa người qua, nàng tất nhiên chắc là sẽ không hoài nghi, ừ, vừa nghĩ như thế, Cẩm Nương liền đem cha mẹ Yên nhi đưa tới trong nội viện của Ngọc Nương, còn mình lưu lại Yên nhi, đưa nàng về nội viện.

Yên nhi đối với việc này rất cảm kích, không nghĩ tới nhị thiếu phu nhân thật nghĩ ra biện pháp cứu ra một nhà của nàng, tiến vào nội viện, nàng liền quỳ xuống trước mặt Cẩm Nương, dập đầu lạy tạ, “Sau này nô tỳ sẽ là người của nhị thiếu phu nhân, nhất định sẽ tận tâm tận lực hầu hạ nhị thiếu phu nhân, nếu có nửa điểm dị tâm, sẽ khiến cho nô tỳ đời kiếp kiếp trọn đời làm nô tỳ.” Lời thề này coi như cũng đủ ác độc, nô tỳ cũng là người, các nàng cũng không muốn vĩnh viễn làm nô tỳ, ai nguyện ý kiếp sau còn là tiện nô hầu hạ người khác.

Cẩm Nương nghe xong vội vàng đỡ nàng dậy nói: “Người là một nha đầu làm việc tốt, chỉ cần không sinh dị tâm, ta cũng sẽ không bạc đãi người, nhưng mà tỷ tỷ của người, người cũng nên khuyên bảo chút ít đi, để cho nàng thân cận cùng Uyển chủ tử một chút, chưa chừng, Uyển chủ tử mềm lòng, lưu lại nàng.”

Yên nhi nghe vậy cũng thật khó khăn, tâm tư tỷ tỷ nàng hiện giờ cũng càng khó đoán, nhưng lời này của nhị thiếu phu nhân cũng là vì tốt cho tỷ tỷ, nàng rất nhanh liền gật đầu đáp ứng.

Cẩm Nương liền đem Yên nhi an bài trong nội viện, vẫn là làm công việc vẩy nước quét nhà, giống như trong nội viện của nhị phu nhân, không có thăng lên cũng không có hạ thấp xuống, Yên nhi rất vui vẻ làm việc.

Trương ma ma ở một bên nhìn xem nhân tiện nói: “Nhị thiếu phu nhân có thể yên tâm chứa chấp người này, trong nội tâm nàng có cảm kích, sẽ không làm việc bất lợi với nhị thiếu phu nhân, nhưng mà... Ngài nói tỷ tỷ của nàng ta... Vẫn là nên đề phòng tốt.”

Cẩm Nương nghe xong liền cười nói: “Ừ, còn phải làm phiền ma ma nhìn nhiều một chút, ta thì muốn thử thách nàng, muốn nhân cơ hội này tìm người như ý đặt bên người, cũng thật không dễ dàng nha.”

Trương ma ma nghe xong cũng cười: “Nô tỳ sẽ tìm cho ngài mấy người, kỳ thật cũng không tệ, nhưng mà... Chỉ sợ có một số người tâm cơ quá sâu, đoán không ra, ngài cẩn thận chút ít cũng đúng, hôm kia Tú cô đại tỷ cùng nô tỳ đi tới trong nhà Thanh Ngọc, nô tỳ làm mai mối ẹ của Thanh Ngọc, ngược lại lúc ấy mẹ của Thanh Ngọc liền đáp ứng, nhưng mà nha đầu Thanh Ngọc kia còn không có chịu, nếu không, nhị thiếu phu nhân khuyên thêm một chút nữa? Giải quyết tâm sự này của Tú cô cũng tốt.”

Cẩm Nương nghe xong liền trầm ngâm, thật lâu mới đáp lời với Trương ma ma: “Nàng nếu không chịu, chúng ta cũng không bức nàng, trong nội viện này nha đầu tốt cũng không hiếm, ngày nào đó ta tìm cho Hỉ Quý một người là được, nói với Tú cô đừng vì chuyện này mà quá lo lắng.”

Vừa vào nhà, liền nhìn thấy Lãnh Hoa Đình đang nhéo mũi của Kim nhi, trong miệng còn mắng: “Tiểu nha đầu thích khóc, người xem người, ăn điểm tâm đều rơi đầy đất, bẩn muốn chết, đã thành đại cô nương, cũng không biết sạch sẽ, coi chừng không gả đi được.”

Kim nhi nhú cái mũi, mắt to tròn mắt nhỏ hừ hừ trong miệng cầu xin tha thứ nói: “Buông tha cái mũi của nô tỳ, nó đã thấp, thiếu gia còn kéo, sẽ càng thấp đi.” Thanh âm thanh thúy ngọt ngào, bộ dáng cũng ngây thơ đáng yêu, Cẩm Nương nhìn thấy liền nhú mi.

Lãnh Hoa Đình thấy Cẩm Nương tiến đến, thì nói lỏng cái mũi của Kim nhi, ghét bỏ púi tay, mới đẩy xe lăn đến bên người Cẩm Nương, kéo tay của nàng nói: “Nương tử, sao lại đi lâu như vậy, để ta một mình ở trong phòng, nhàm chán muốn chết.”

Cẩm Nương nghe xong liền cười lạnh nói: “Chàng đâu có nhàm chán, vừa rồi không phải chơi thật cao hứng sao?”

Lãnh Hoa Đình nghe xong giật mình, nghiêng đầu nhìn nàng: “Nương tử nàng...”

Cầm Nương mặc kệ hắn, quay người lại, đi vào trong phòng.

Kim nhi ở một bên nhìn thè lưỡi với Lãnh Hoa Đình, nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân không thích người nha, thiếu gia một lát nữa chuẩn bị khóc đi.” Nói xong, cười hì hì xoay người chạy.

Lãnh Hoa Đình tức giận đến muốn cầm cái gì đó ném nàng, nhưng nàng nhanh chóng chạy trốn, chỉ lưu lại một tiếng cười không ngừng.

Cầm Nương lại từ trong phòng đi ra, nhìn điểm tâm còn lưu lại không ít, đem lên liền hỏi Lãnh Hoa Đình: “Đều là nàng làm cho người ăn?”

Lãnh Hoa Đình nghe giọng nói của nàng không tốt, tiểu ý thấp đầu, một bộ dạng ngoan ngoãn phục tùng, thành thật đáp: “Nương tử, một miếng ta đều không ăn, nàng đã nói, không thể ăn bậy đồ người khác đưa cho, lời nói của nương tử chính là khuôn vàng thước ngọc, vì phu đâu dám không theo.”

Cầm Nương nghe xong lúc này mới cười một tiếng, đẩy hắn vào buồng trong.

Vừa vào nhà, Lãnh Hoa Đình liền từ trên mặt ghế đứng lên, một tay kéo Cầm Nương ôm vào trong lòng mình, nhẹ nhàng mà nhéo nhéo cái mũi của Cầm Nương nói: “Nương tử, mới vừa rồi nàng ghen tị sao? Là ghen tị sao?”

Cầm Nương nghe xong liền trợn mắt trắng với hắn, muốn từ trong lồng ngực của hắn giãy đi ra, nhưng vóc dáng của hắn cao hơn nàng một cái đầu, lại thêm cánh tay hắn cũng cực kỳ dài, hai tay ôm một vòng, liền đem nàng ôm chặt trong ngực, khiến cho nàng giãy dụa như thế nào cũng không thoát ra được.

“Nói cho ta biết đi, nàng không nói, ta mỗi ngày đều cùng Kim nhi chơi.” Lãnh Hoa Đình lại nói.

Cầm Nương không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười, giơ tay lên muốn tóm lỗ tai của hắn, trách mắng: “Chưa thấy người như vậy, người ta không ăn giấm cũng bắt người ta phải nhận, chàng nếu thích chơi với nàng ta, chàng liền chơi nhiều hơn đi, ta cũng chẳng muốn quản chàng, nhưng mà, đừng ăn loạn bậy bạ, cũng nên phòng bị cẩn thận, không để xảy ra chuyện gì xấu.”

“Nàng ta cùng ta từ nhỏ đã biết nhau, trước khi ta bị bệnh, trong nội viện này những người đã hầu hạ qua đều chết cũng đã chết, bán cũng đã bán, nàng là con của vú nuôi, vú nuôi cũng đã chết, năm đó nàng còn rất nhỏ, trong nhà chỉ còn lại mình nàng, nếu không phải ta cứu nàng ta, chỉ sợ cũng bị bán cùng một chỗ với mẹ.” Lãnh Hoa Đình ánh mắt kéo dài lại mê ly, như đang nhớ lại một chút sự tình trong quá khứ, hoặc giống như không muốn nhớ lại, đôi mi thanh tú không tự giác liền đóng lại, Cầm Nương nhìn thấy liền đau lòng, đưa tay khẽ vuốt đôi mi thanh tú lớn lên đậm đặc của hắn, “Tướng công, nếu thích thì cùng chơi với nàng ta đi, ta không ăn giấm đâu.”

Nếu là con của vú nuôi, vú nuôi này tất nhiên còn có con trai, bởi vì Lãnh Hoa Đình cũng chỉ lớn hơn Kim nhi vài tuổi, cũng chưa từng có nghe thấy hắn nhắc tới một nhà của vú nuôi, tất nhiên là đều chết hết a, lúc còn nhỏ, thân lại trúng kịch độc, trong nội tâm chắc chắn là hận, thực sự sẽ cô độc, người quen bên người trong một đêm hoàn toàn không còn, những người hầu hạ hắn biến thành những khuôn mặt xa lạ...

“Nàng nói nha, là nàng nói để cho ta chơi đùa cùng với nàng ta, dứt khoát rõ ràng muốn ta thu nàng ta vào phòng, ừ, nàng ta lớn lên cũng so với nàng xinh đẹp hơn, đôi mắt thật lớn, chỉ là hay thích khóc nhè, nhưng mà, nàng sẽ dạy nàng ta đứng không, a, nàng ta còn có thể làm điểm tâm, tay nghề vô cùng... Nương tử...” Hắn nghiêng đầu, trong mắt phượng đẹp dễ toát ra một ngọn lửa, trong miệng lại cứ không ngừng nhắc nhớ kỹ những điểm tốt của Kim nhi, mặt Cầm Nương đã đen thành một đám, hắn giả bộ không nhìn thấy, tiếp tục niêm, thẳng đến lỗ tai một hồi nóng bỏng đau nhức...

“Chàng muốn thu nàng ta vào phòng?” Cầm Nương nhéo lỗ tai của hắn, nghiêng răng nghiêng lợi mà hỏi thăm.

“Là nương tử nàng nói, để cho ta cùng nàng ấy chơi đùa, còn nói không ăn giấm, tại sao lại nhéo tai ta, không nên như vậy a, nói chuyện không giữ lời gì hết... Nương tử, nhẹ tay một chút.” Khuôn mặt tuấn tú của Lãnh Hoa Đình nhăn thành một đoàn, vẻ mặt cầu xin nhìn Cầm Nương nói, sâu thẳm trong đôi mắt mặc ngọc lại là sủng nịnh cùng vui sướng.

“Được, ta sẽ nhẹ tay, ta buông ra người, người đi thu nàng ta vào phòng đi, ta cho các người chỗ ngồi của ta, ta đi tới sương phòng, ta cùng Tú cô nằm chung một giường, không đúng, ta cùng ngủ với Tứ Nhi, ta rất cuộc không nên gặp người, ta đi...” Cẩm Nương nghe lời buông hần ra, thân thể co rụt lại, thừa dịp hần không chú ý, trượt một cái từ trong lòng hần chui ra ngoài, thở phì phì đi ra ngoài.

“Nương tử, nương tử, ta nói giỡn thôi, nàng đừng đi.” Hần một tay kéo lấy nàng, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đều giận đến đỏ lên, trong nội tâm liền bị ý nghĩ ngọt ngào yêu thương tràn đầy, tiếng lòng như là bị người lấy tay nắm một cái, vừa đau nhức, nhưng cũng rất vui vẻ, khóe miệng lơ đãng liền vểnh lên, khóe mắt đầu lông mày đều là vui mừng.

“Thả ta ra, người đi nạp tiểu thiếp đi, người thu thông phòng đi, ta biết rõ, người chê ta xấu, chê ta là thứ xuất, không có thân phận, không thể giúp gì cho người, người ghét bỏ ta, ô ô, ta về nhà mẹ đẻ cùng Hiên ca nhi, ta không muốn người.” Cẩm Nương nguyên bản chỉ muốn cùng hần đùa giỡn, nhưng nháo liền nhớ tới Tôn Ngọc Nương, nhớ tới Xuân Hồng, các nàng đều là làm tiểu thiếp cho người ta, thật đáng thương, cho dù nam nhân kia không tốt, cũng chỉ có thể đi theo hần, mệnh nữ nhân thật đúng là khổ, nếu như Lãnh Hoa Đình thực sự có một ngày muốn thu thông phòng hoặc tiểu thiếp, mình có thể tiếp nhận sao?

Thân phận của Thượng Quan Mai như vậy thì như thế nào, vẫn không thể không tiếp nhận Tôn Ngọc Nương sao? Người ta đường đường là quận chúa, bản thân tỷ tỷ cũng là Thái Tử Phi, có quyền thế, thì tính sao, trượng phu muốn kết hôn bình thê liền cưới... Trong lúc này, nữ tử làm sao có nửa phần nói chuyện...

Càng nghĩ càng thương tâm, nước mắt lưng trong chảy đầy khuôn mặt, Lãnh Hoa Đình thấy vậy tay chân luống cuống, vui vẻ trên mặt toàn bộ thu lại, chân tay luống cuống đi ôm nàng, cầm khăn lau nước mắt cho nàng, tâm bất đầu căng lên, đau xót, liên tục không ngừng nói xin lỗi: “Nương tử, ta sai rồi, ta hay nói giỡn, ta không thích nàng ta, ta chỉ là trêu chọc nàng thôi, ta cam đoan, sẽ không thu thông phòng hay tiểu thiếp, sáng mai... Không, một lát nữa ta sẽ đem người đuổi đi, đem Kim nhi đưa đến trong nội viện của mẫu thân, không cho nàng ta xuất hiện trước mặt nàng, nàng... Nàng đừng khóc, đừng khóc có được không, lòng của ta đều đau...”

Cẩm Nương vẫn là khóc, càng khóc càng thương tâm, nghe hần nói không cho Kim nhi xuất hiện, đột nhiên liền rõ ràng, Kim nhi này không chừng chính là hần cố ý làm ra khiến cho nàng tức giận, có chút muốn cười tính khí trẻ con của hần, nhưng mà, trong nội tâm ề ề, rầu rĩ, chính là muốn khóc, nhìn hần vì chính mình khóc mà sốt ruột, lại cảm thấy thư thái, cho nên, đơn giản khóc thật thống khoái.

Lãnh Hoa Đình vừa đau lòng vừa hối hận, không có việc gì chơi trò kích thích cái gì, hần cảm thấy Cẩm Nương không đủ quan tâm hần, chỉ cần Cẩm Nương một mình ra ngoài quá lâu, trong nội tâm cũng có chút miên man suy nghĩ, đã nghĩ muốn bắt nàng trở về, nhưng mà lại cảm giác mình quá phận, quá ngây thơ, liền cố ý kêu Kim nhi đi tới chơi cùng hần, muốn nhìn thấy Cẩm Nương có thể ghen hay không, được rồi, nàng ghen tị, còn ghen rất lợi hại, lại khiến hần ăn khổ, sợ nhất đúng là nước mắt của nàng, cái này không giống như nhỏ trên mặt nàng, giống như toàn bộ đều đổ vào trong lòng hần, khiến lòng của hần cũng đi theo ẩm ướt, dính dính, không thể nào rút ra, cứ treo mãi ở trong lòng ngực, lũng lũng, không lên không xuống, rất khó chịu.

“Nương tử, đừng khóc, ta cho nàng đánh, ta xin lỗi nàng, ta ca hát cho nàng nghe được không, hoặc là, ta múa kiếm cho nàng xem, hay là ta nhảy múa cho nàng coi, ta nhảy múa cũng rất tốt, nương tử, hay muốn ta kể chuyện cười cho nàng nghe?” Hần đem những biện pháp có thể nghĩ ra đều dùng tới, nàng vẫn còn khóc, cái kia không dùng được, cái này cũng không dùng được, này chỉ còn một chiêu...

Nâng lên mặt của nàng, nước mắt của nàng mẩn mẩn, hôn cặp môi còn đang nức nở này, hương thơm ngọt ngào, còn mang theo vị mặn của nước mắt, hần hôn hít lấy nàng, đem lòng của mình đau, nóng lòng, lòng tràn đầy ý nghĩ yêu thương, toàn bộ trút xuống nụ hôn này.

Cẩm Nương đang khóc đến hăng say, đột nhiên đã bị hần ngăn chặn môi, đầu óc bị kích nhẹ một chút, bắt đầu tê tê, sao còn nhớ rõ tới khóc, trái tim cũng bắt đầu như có ngàn vạn tiểu trùng đang nhúc nhích, ngứa mềm, bất tri bất giác hai tay liền vòng lên cái cổ thon dài của hần, theo tiết tấu của hần mà tinh thần bay múa, nụ hôn này dài mà lâu, thẳng đến Cẩm Nương cảm thấy không khí trong lòng ngực sắp bị hần hút khô, hần mới thả nàng ra, trong mắt phượng toát ra ngọn lửa bùng nổ: “Nương tử ——” tiếng nói của hần có chút khàn khàn, mang theo mị hoặc làm say lòng người.

Cầm Nương hai gò má bị đốt thành hai đóa mây hồng, thẹn thùng vô lực dựa vào trong lồng ngực của hân, bộ dáng kia càng dụ được hân chỉ muốn đem nàng ôm đến trên giường đi, tiếp tục tình cảm mãnh liệt đang dở vừa rồi, nhưng mà hân thật vất vả mới dỗ tốt nàng, trong đầu còn nhớ kỹ đã từng đáp ứng chuyện của nàng, không thể tại giữa ban ngày... Cái kia.

Cho nên, hiện tại hân sợ nàng khóc, trước thế tấn công nước mắt của nàng, hân thất bại thảm hại, cuộc đời của hân bắt biến thành kẻ nhất gan, yếu đuối...

“Nương tử.” Thấy nàng còn không có hoàn hồn, hân ở bên tai nàng khẽ gọi một tiếng, thầm nghĩ muốn dụ nàng tự động hiến thân là tốt rồi.

“Ta đói bụng rồi, tướng công.” Nàng xấu hổ, ẩn tình đưa tình ở trong lồng ngực của hân nâng mắt lên, sau nửa ngày yên lặng nhìn chăm chú hân, mới nhỏ giọng nói một tiếng.

Lãnh Hoa Đình nguyên lai tưởng rằng, nàng sẽ... Tự động một hồi, không nghĩ tới thật vất vả đợi nhưng lại nhận được một câu như vậy, hân thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi của chính mình, lòng tràn đầy chờ mong đều bị nàng một câu giết phong cảnh giới tắt như thế, rồi lại sợ nàng thật sự đói bụng, nên vội vàng nửa ôm nửa kéo nàng đến bàn nhỏ bên cạnh, bình thường Tứ Nhi ở chỗ này bày chút ít các loại điểm tâm, Lãnh Hoa Đình có khi ở bên cạnh đọc sách, sẽ ngắt một ít ăn.

Bưng một cái đĩa Hương Dụ Tô (*), ngắt một miếng đưa đến bên môi Cầm Nương, Cầm Nương há mồm ăn, từng ngụm từng ngụm nhai lấy, cố ý đem bột phấn rơi trên người hân, hân cũng không để ý, cầm khăn giúp nàng lau khôe miệng, một bên còn vỗ vạt áo của nàng, đem mảnh nhỏ thức ăn rơi xuống đất.

(*) HƯƠNG DỤ TÔ

Chỉ cần nàng không khóc, muốn hân như thế nào đều có thể được.

Cầm Nương hưởng thụ lấy đãi ngộ của nữ vương, vừa nâng mắt lên, nhìn thấy sủng nịnh trong mắt của hân, trong nội tâm ngọt giống như được tưới mật, lập tức lại biến thân trở thành tiểu bảo mẫu, ngược lại bắt đầu dút cho hân, sau một hồi hai người ở trong phòng náo loạn, điểm tâm trên bàn cũng ăn hết, Lãnh Hoa Đình liền từ trong tủ ở trong nội đường lấy ra một bức vẽ.

Cầm Nương cũng đi tới, nhìn xuống phía dưới, có chút quen mắt, hình như là một bản vẽ cơ giới, nhưng bức vẽ phức tạp, lại vận dụng phương pháp tỉ lệ xích hiện đại, dùng ngọn bút để vẽ bức họa, tam của nàng run lên, đồ vật này... rõ ràng chính là bản vẽ thiết kế máy móc hiện đại, như thế nào lại xuất hiện ở trong thế giới này, chẳng lẽ...

Hai mắt nàng không khỏi phát sáng, kích động vô cùng nhìn Lãnh Hoa Đình nói: “Chàng... Chàng... Chàng không phải là...”

“Đây không phải là bức họa của ta, ta cũng không hiểu cái này, đây là phụ vương ngày hôm qua lấy ra, để cho ta đem cho nàng xem.” Lãnh Hoa Đình bị bộ dạng kinh hãi không hiểu của nàng dọa sợ một chút, tranh thủ thời gian thành thật nói.

“Phụ vương cầm tới? Phụ vương tại sao có thể có cái bản vẽ này? Các người... Nơi nào có được cây bút, như thế nào lại có tỉ lệ xích này? Còn có, loại máy móc này sớm đã quá hạn, hân không phải là chạy bằng điện, à, tướng công chàng xem, loại bánh răng này làm không được hợp lý, nhất định sẽ ảnh hưởng đến tốc độ của bánh đai, a, đây là sức nước a, trong lúc này không có khí cơ, cũng không có khí vạc pít-tông, a, không đúng, ở đây hân là lấy một cái ròng rọc, có thể tiết kiệm được rất nhiều lực, hàng hóa cao thấp cũng thuận tiện hơn rất nhiều.” Cầm Nương càng xem càng hưng phấn, giống như đứa trẻ nhiều năm xa nhà gặp được thân nhân, vừa xem bản vẽ vừa chia sẻ vẽ tranh, cả kinh nhất động nói ra.

Lại làm cho Lãnh Hoa Đình nghe thấy trợn mắt há hốc mồm, không hiểu đồng thời mừng rỡ, rồi lại nghi kị nặng nề, nàng... Làm sao biết những thứ này, phụ thân nói, đó là bản vẽ của một kỳ nhân, toàn bộ Đại Cầm người có thể hiểu được bản vẽ này chỉ có một mình kỳ nhân kia, rất nhiều năm qua đi, còn là lần đầu tiên nghe được có người với bản vẽ này phát ra nhiều cảm khái như vậy, chẳng những xem hiểu, còn vạch ra không ít chỗ yếu trên bản vẽ, tuy nhiên hân nghe không hiểu, nhưng hân vẫn tin tưởng, nàng nói toàn bộ thật sự.

Nhất thời trong lòng của hắn lại đột nhiên hoảng hốt, trong truyền thuyết, kỳ nhân kia đột nhiên xuất hiện, ai cũng không biết người đó từ đâu mà đến, lại như thế nào rời khỏi Đại Cẩm, người đó sáng chế cho Đại Cẩm một nhà máy cơ giới sản xuất vải vóc, rồi lại đột nhiên biến mất vô tung vô ảnh, như là thần tiên trong chuyện thần thoại ngày xưa, đột nhiên ngón tay vung lên, liền lưu lại một kỳ tích chưa từng có trên thế gian này, sau đó lại bay trở về đến tiên giới, Cẩm Nương... Cũng sẽ không đột nhiên liền biến mất, đại lão gia nói, nàng nguyên là một người đầu gối chậm chạp, là một nha đầu nói lời cũng không suông sẽ, đột nhiên trong vòng một đêm liền trở nên thông tuệ nhạy bén hơn người ... Mà hiểu được thật nhiều thứ, danh thủ thái y trong nội quốc đều không chữa khỏi bệnh của mình, nàng một cô nương không bước ra khỏi cửa lại có thể giải hết độc ỉn, còn... Biết rõ rất nhiều loại đồ ăn không thể ăn chung với nhau...

Những tri thức này, ngay cả rất nhiều thái y nhất định cũng sẽ không biết rõ, nhưng nàng biết rõ, Tôn gia có thể không phải là một thế gia y học, còn nghe nói, trước kia Tôn tứ tiểu thư, căn bản không biết chữ, không biết đánh đàn, càng không có khả năng sẽ vẽ ra ổ trục cùng dây xích, đương nhiên, còn có cái bao tay kỳ quái này, ngẫu nhiên xuất hiện một hai câu nghe không hiểu... Hôm nay, lại có thể hiểu được bí đồ này.

Hắn một tay vội vàng ôm Cẩm Nương thật chặt vào trong ngực, nhanh chóng siết chặt, giống như sợ nàng sau một lát nữa sẽ bay mất, “Nương tử, không cần phải rời xa ta, không cần phải đột nhiên vứt bỏ ta, nương tử.” Ngữ khí của hắn rất chân thành, mang theo sợ hãi cùng bất an, khiến cho Cẩm Nương nghe thấy khê giật mình, chuyển động thân thể quay lại nhìn hắn, thanh âm cũng trở nên mềm mại: “Chàng làm sao vậy tướng công?”

“Nàng đáp ứng ta, vô luận như thế nào, cũng không thể bỏ lại một mình ta, cho dù muốn đi, cũng phải mang theo ta, nhé, nương tử, nàng mau đồng ý với ta đi.” Thanh âm chấp nhất lại kiên quyết, giống như Cẩm Nương không đáp ứng, hắn đồng dạng cũng sẽ không thôi.

“Ngốc, ta như thế nào có thể rời khỏi chàng, ta không nỡ.” Cẩm Nương cười gõ đầu của hắn, nhìn dáng vẻ khẩn trương của hắn không giống làm bộ, lại đặc ý dương dương tự đắc nói: “Nhưng mà, nếu chàng có tư tưởng xấu nạp thiếu thiếp, thu thông phòng, hừ hừ, vậy thì khó nói, chỉ cần để cho ta phát hiện lần thứ nhất, hừ, coi như là chàng đối với một nữ tử khác động một chút xíu tâm tư, nương tử ta đây cũng sẽ khăn gói hành lý chân thành tiêu sái ra đi, không chút do dự.”

Hắn không để ý tới nàng vui đùa, đem đầu của nàng kéo vào trong lồng ngực của hắn, để cho nàng nghe được tiếng tim đập bồi rồi cuồng loạn trong ngực mình: “Nương tử, kiếp này ta chỉ muốn một mình nàng, mặc cho ai ở trong mắt ta, cũng đều giống như một gốc cây, một cọng cỏ, không có khác nhau, chỉ có nàng, mới là người ta quý trọng nhất.”

Hắn giống như đang thề, hoặc như là đang hứa hẹn, Cẩm Nương không biết hắn vì sao đột nhiên đa sầu đa cảm như vậy, nhưng lời của hắn khiến nội tâm của nàng ngọt ngào như mật, không có nghĩ đến thẳng nhai này, nhìn xem không được tự nhiên, nói lên lời tâm tình, từng lời từng lời đều dễ nghe.

“Eo của ta đều sắp bị cắt đứt rồi.” Cẩm Nương thật sự là bị hắn ôm quá chặt, có chút không thở nổi, nhịn không được ở trong lồng ngực của hắn loạn uốn éo.

Lúc này Lãnh Hoa Đình phảng phất mới cảm nhận được bộ dáng chân thật như vậy ở trong ngực, cũng không phải kỳ nhân trong tưởng tượng, càng sẽ không đột nhiên biến mất, lúc này mới nhẹ thở ra một hơi, nhẹ nhàng buông lỏng nàng ra, buông lỏng nàng lại nhớ tới bàn nhỏ bên cạnh, chỉ vào bản vẽ này hỏi: “Nương tử, nàng thực sự biết những chữ này sao?”

Bản vẽ này rất trân quý, Hoàng thượng vẫn là tự mình trông coi, hơn nữa, cũng chỉ có Hoàng thượng cùng lịch đại Giản Thân Vương mới biết được có một bản vẽ như vậy tồn tại, Hoàng thượng đã từng đem bản vẽ cùng văn tự ký hiệu này hỏi nhóm đại thần, nhưng cũng không có người nào có thể hiểu được, liền tạm thời gác lại, nhưng rồi Hoàng thượng nhìn thấy bản thiết kế của Cẩm Nương, cùng cái bản vẽ này có chỗ tương tự, như nhật được chí bảo, liền đem bản vẽ này lấy ra, cho Giản Thân Vương, muốn nhìn một chút, Lãnh Hoa Đình có thể xem hiểu đồ họa này hay không.

Vương Gia sau khi nắm được cái này, ngược lại cũng không có lập tức để cho Cẩm Nương xem, hắn vẫn còn có chút khó mà tin được, Cẩm Nương có thể hiểu được bức vẽ này, dù cho có thông tuệ, cũng chỉ là một tiểu nữ tử, của chính đều không đi ra, làm sao có thể có được tài nghệ hơn tất cả thế nhân, vẫn là Lãnh Hoa Đình nghe lời đại lão gia, cùng Vương Gia nói chuyện một lúc lâu, Vương Gia mới cầm bản vẽ này đưa

ra, Lãnh Hoa Đình lúc ấy nhìn thấy bản vẽ này rất khiếp sợ, đại lão gia cũng đã nói, kỳ nhân này không có để lại bất luận bản vẽ nào... Vương Gia liền giải thích nói: “Con nói Đại Cầm chúng ta có một công cụ kiếm tiền tốt như vậy, quốc gia khác sẽ không dòm ngó dò xét sao? Hoàng thượng cũng là sợ các quốc gia khác dòm ngó trộm đi, mặc kệ nước khác có thể hiểu hay không, chung quy cũng là việc nguy hiểm. Cho nên mới giữ bí mật, lúc này nếu không phải sợ nhà máy cơ giới kia sắp thành phế thải, mà phụ vương lại là người trông coi căn cứ, cũng sẽ không dễ dàng đem bản vẽ này cho phụ vương.”

“Nhận ra.” Cầm Nương liền đáp lại, lập tức lại nói một mẫu chữ ra, nhưng nàng chỉ nói một cái liền bưng kín miệng của mình, kinh hoàng nhìn Lãnh Hoa Đình, muốn trở về, nhưng nhìn kỹ trong mắt của hắn ý tứ hàm xúc quá nồng, đánh giá lại nàng nói dối hắn cái gì hắn cũng đều không quá tin tưởng...

“Tướng công... Cái kia, chàng có thể không hỏi vì cái gì được không?” Cầm Nương lúc này biết rõ sợ, khiếp đảm, lắp bắp, do dự nhìn Lãnh Hoa Đình nói: “Những thứ này, ta đều nhận biết, nhưng mà, không nên hỏi ta tại sao có thể nhận biết, ta nói ra chàng cũng sẽ không tin, chàng chỉ cần biết rằng, ta không phải là yêu ma quỷ quái gì, ta chỉ là nương tử của chàng là được?”

Còn muốn hỏi điều gì? Lai lịch của nàng hắn đều có thể đoán ra đến bảy tám phần, nắm đó chuyện của kỳ nhân kia, tại dân gian có lẽ rất thần bí, hơn nữa không có vài người biết rõ, nhưng trong giới quý tộc hoàng thất, vẫn là truyền lưu được rất nhiều, Cầm Nương... Có lẽ cùng người kia, có liên lạc lớn lao, nhưng mà, người đó đã sớm mất tích rất nhiều năm, hiện giờ theo lời phụ vương căn cứ, đã đến nguy cơ ngập đầu, những thiết bị kia đã sớm biến chất, đã vận hành chẳng được bao lâu, nhưng chỉ có một tấm bản vẽ lại không người có thể thấu hiểu, vẫn tự trên mặt cùng ký hiệu, không người có thể dịch, càng không người có thể minh bạch, bên cạnh chỉ đánh dấu vài ký tự khó hiểu.

Nhưng Cầm Nương hiểu, nàng vừa xem liền hiểu, còn có thể đọc ra được, đó là văn tự ngôn ngữ không có xuất hiện ở Đại Cầm, nàng nhận thức... Chính mình đến tận cùng là có vận khí gì, lại có thể lấy được một kỳ nữ như vậy?

“Ta không hỏi, cái gì cũng không hỏi, thẳng đến... Chính nàng nguyện ý nói cho ta biết là được, cho dù... Nàng cả đời cũng không nghĩ nói cho ta biết, cũng không quan hệ, chỉ cần nàng không rời khỏi ta là được.” Lãnh Hoa Đình trịnh trọng nói.

Cầm Nương nghe thấy vậy khẽ giật mình, yên lặng chăm chú nhìn hắn, thật lâu, mới sâu kín nói: “Có lẽ, có một ngày, ta sẽ nói cho chàng biết, nhưng... Không phải hiện tại, nào, tướng công, trước tiên chàng nói cho ta biết, bức vẽ này từ đâu mà đến, phụ vương tại sao có thể có được bản vẽ này?”

“Đây là chỗ đại biểu cho khối Mặc Ngọc này, ở phía nam Đại Cầm, có một nhà máy dệt, cái bản vẽ này, chính là thiết bị cấu tạo trong nhà máy dệt đó, truyền thuyết, là do một kỳ nhân chế tạo nên...” Lãnh Hoa Đình êm tai nói ra lai lịch của bức bản vẽ này cùng căn cứ ở phía nam, Cầm Nương rất cực tin tưởng, thì ra thực sự có tiền bối đi tới đại lục này, hơn nữa người này còn vận dụng khoa học kỹ thuật hiện đại tới thay đổi sức sản xuất ở đây, có thể để cho hắn chế tạo ra một nhà máy dệt, hơn nữa, còn có thể đã trở lại hiện đại, thật lợi hại.

Rất cực cũng minh bạch, vừa rồi Lãnh Hoa Đình vì sao lại khẩn trương như vậy, muốn chính mình đáp ứng, sẽ không rời bỏ hắn... Hắn là sợ mình cũng sẽ đột nhiên trở về, tướng công ngốc, nếu lúc trước không có gã hắn, nàng thật đúng là nghĩ muốn tìm biện pháp quay trở về hiện đại, nhưng mà hiện tại... Sau khi gặp được hắn, bản thân mình sao có thể cam lòng, lại nói, cũng không phải ai cũng có bốn sự kia, đem chuyện xuyên qua giống như ngồi cáp treo, nghĩ tới, liền chơi một lần.

Nghe xong Lãnh Hoa Đình tóm tắt của căn cứ, Cầm Nương cũng minh bạch, căn cứ hiện giờ cũng chỉ còn là cái xác, bất luận thiết bị cơ giới nào, dùng trong một thời gian quá dài, lại không có biện pháp bảo trì, cũng sẽ đều trở thành một đống sắt vụn.

Cầm Nương nhìn bản vẽ liền lâm vào trầm tư, bản thân mình đối với bản vẽ này phi thường rõ ràng, bởi vì nàng đã từng học qua vật lý học, tuy rằng về sau chuyển qua học kế toán tài chính, nhưng loại tổ hợp cơ giới chế tạo đơn giản này nàng vẫn có thể hiểu được, phiên toái lớn nhất hiện giờ không phải mình hiểu nhiều hay ít, mà là xã hội này sẽ không thừa nhận năng lực của nữ nhân, coi như mình biết rõ, cũng không thể dùng danh nghĩa của mình, giống như lúc trước vẽ bản vẽ cải tạo xe lặn này, cũng chỉ có thể dùng danh nghĩa của Lãnh Hoa Đình.

Mà nghe ý tứ của Lãnh Hoa Đình, Mặc Ngọc đại biểu không chỉ là cái nhà máy dệt kia, còn có, một thương đội Nam Dương khổng lồ, hàng năm vài vốc do nhà máy dệt sản xuất ra đều tiêu thụ ở Nam Dương.

Nàng không biết trong thế giới này Nam Dương có thể có Singapore hay không, hoặc là Indonesia gì, nhưng cũng biết, buôn bán trên biển là việc kiếm tiền phi thường, trách không được, lúc mình nhận được khối Mặc Ngọc này, nhị lão gia cùng vài người lập tức ngăn cản, thì ra là thế.

Cho nên, nàng chỉ có thể làm người giặt dây, nghiêng đầu, Cẩm Nương liếc mắt nhìn Lãnh Hoa Đình: “Tướng công, những thứ này nói khó cũng không khó, nói không khó, nhưng cũng là khó, chàng suy nghĩ cẩn thận xem phải làm cái gì trong đó? Ta toàn bộ dạy cho chàng, từ nay về sau, trên triều đình, chàng có kiến thức thực sự, sẽ không sợ cùng bọn họ lý luận.”

Lãnh Hoa Đình vừa nghe, mắt phượng liền mị lên, trong mắt lại lộ ra vẻ mê ly, mở miệng liền nói: “Không học!”

Cẩm Nương nghe thì ngẩn ra, lại hỏi tướng đến biểu hiện vừa rồi của hấn, vội vàng giải thích nói: “Ta không có ý tứ gì khác, yên tâm, quyết sẽ không sau khi dạy cho chàng xong, liền chạy trốn một mình.”

Lãnh Hoa Đình lúc này mới nhếch lên khóe miệng, hôn nhẹ tiến đến bên người Cẩm Nương nói: “Vậy nàng nhanh dạy cho ta, ký hiệu kỳ dị này, là có ý gì.”

Cẩm Nương liền bắt đầu nói cho hấn hai mươi sáu chữ cái Anh văn, lại dạy hấn con số Ả Rập, Lãnh Hoa Đình thiên tư thông minh, trí nhớ siêu cường, rất nhiều thứ, vừa học liền biết, lại từ một suy ra ba, Cẩm Nương chỉ dạy hấn một lần, hấn liền học đến bảy tám cái...

Hai người ở trong phòng, chợt nghe Tứ Nhi nói bên ngoài: “Nhị thiếu phu nhân, mới vừa rồi thế tử phi sai người đi tới nói, Thái Tử Phi mời ngài cùng nàng tiến cung.”

Cẩm Nương nghe vậy khẽ giặt mình, tuy rằng đã sớm nói, muốn đi tới chỗ Thái Tử Phi, nhưng mà thật quá bận rộn, không có thể đi, mắt thấy lại sắp tết, đi lúc này... Sợ là Thái Tử Phi thân thể nặng nhọc, có chút khó có thể gánh vác được việc trong nội cung. Nghĩ vậy, Cẩm Nương gọi Tứ Nhi đi vào, bên kia Lãnh Hoa Đình sớm thu thập bản vẽ, lại ngồi trở lại xe lăn.

104. Chương 104

Tứ Nhi biết rõ Cẩm Nương là muốn đổi y phục, giúp đỡ nàng đem cái váy gấm nhạ có thêu chim tước, có viền lụa trắng, cùng đai lưng nâng ngực, phối hợp với kiện nhung tơ, trên đầu chải búi tóc vắn hoàn, vừa có vẻ cao quý mà long trọng, trên mặt đánh một chút ít phấn, khóe mắt đánh một chút màu vàng kim, khiến cho đôi mắt to của Cẩm Nương nguyên bản linh động thanh tịnh càng tỏa ra ánh sáng hữu thần, cả người thoạt nhìn thần thái toả sáng, tinh thần lại không mất trang trọng.

Lãnh Hoa Đình ở một bên nhìn không chớp mắt, đợi nàng trang điểm xong, trả lại cho nàng vòng ngọc, nhưng miệng lại chu lên nói: “Nương tử luôn ăn diện thật đẹp để cho người khác xem, từ nay về sau ở trong phòng, nàng mỗi ngày đều phải mặc đẹp để cho ta ngắm.”

Cẩm Nương nhìn hấn không được tự nhiên, cầm lấy vòng cổ trong tay hấn ở bên cạnh vừa đeo vừa nói: “Mỗi ngày cứ ăn diện như vậy, còn không khiến cho ta mệt chết đi, những vật này mang càng nhiều, đều rất nặng, ta cũng không thềm.”

Lãnh Hoa Đình nghe vậy liền liếc mắt nhìn qua, trong lỗ mũi hừ hừ nói: “Ai bảo nàng không xinh đẹp hơn một chút, nếu là thiên sinh lệ chất, đâu còn cần phải ăn diện nữa.”

Cẩm Nương vừa nghe vậy liền phát hỏa, rống lên với hấn: “Nghĩ rằng ai cũng giống như chàng, lớn lên giống như yêu nghiệt, ta mặc dù không thiên sinh lệ chất, nhưng cũng là một cô nương thanh tú, chàng nói ta xấu, một lát nữa ta ra cửa, gặp bất kể người nào ta cũng sẽ hỏi, xem ta có phải xấu thật hay không?”

“Nàng... Nàng dám, không cho phép nàng đi hỏi người khác, có đẹp hay không đều do ta định đoạt.” Lãnh Hoa Đình nghe nàng nói vậy càng không tin nhiệm, tức đến mặt trắng bệch muốn túm nàng, không cho đi tới chỗ Thái tử phi, vừa ra khỏi cửa, ai biết nàng gặp được mấy nam nhân không có mắt, bộ dáng này của nàng, thật muốn thấy người liền hỏi, vẫn không thể... Không được!

Cầm Nương vừa thấy hấn mặt mũi trắng bệch, vội vàng mềm mại một tiếng, xin khoan dung nói: “Đừng túm, quần áo mới mặc, không cần lại làm loạn, vừa nãy ta chỉ nói chơi thôi, sao có thể thật sự gặp người liền hỏi, nhiều nhất thì... Không hỏi, ai cũng không hỏi, tướng công đã nói tốt là được, chỉ để tướng công định đoạt.”

Lãnh Hoa Đình lúc này mới thả nàng ra, vẫn là tức giận, bên kia Thượng Quan Mai đã cho người đến thúc giục, Cầm Nương vội vàng an ủi hấn nói: “Ta đi rồi sẽ về, mới vừa rồi dạy chàng những thứ kia, chàng ở nhà xem lại, sáng mai chúng ta lại tiếp tục a.”

Thượng Quan Mai sớm chờ ở nhị môn, Cầm Nương vội vàng cùng Tứ nhi chạy qua đó, Thượng Quan Mai nhìn thấy Cầm Nương một thân phục sức như vậy, nhãn tình cũng là sáng lên, cười nói: “Đệ muội hôm nay thoát nhìn tinh thần rất tốt.” Nó xoni, trong ánh mắt liền lộ ra một tia hâm mộ, cúi đầu xuống, bộ dạng có chút buồn vô cớ.

Cầm Nương biết rõ trong nội tâm nàng cũng vẫn không thoải mái, nàng tất nhiên cũng thấy rõ Lãnh Hoa Đường làm người như thế nào, hiện giờ chính là thất vọng như rơi xuống vực sâu, liền tiến lên, thân mật nắm tay của nàng, cười nói: “Tinh thần tốt cũng không so được với đại tẩu, đại tẩu là người quý khí thiên thanh, bộ dáng kia không cần trưng diện so với ta còn đẹp hơn rất nhiều lần.”

Thượng Quan Mai nghe xong gương mặt có chút giãn ra, cùng nàng cùng nhau buôn chuyện, ở trên một chiếc xe.

Đến phủ thái tử, thủ vệ cung nhân nhìn thấy xe ngựa của Giản Thân vương phủ, trực tiếp mở cửa cung, một ma ma lớn tuổi dẫn hai cung nữ đi tới.

“Nô tỳ cung kính đón chờ thế tử phi cùng nhị thiếu phu nhân đã lâu, Thái tử phi đang chờ, nhị vị, xin mời.” Ma ma này vẻ mặt tươi cười, khom người thi lễ, khoát tay liền đem Thượng Quan Mai cùng Cầm Nương đi vào bên trong.

Thượng Quan Mai đến đã nhiều lần, tất nhiên rất quen thân với ma ma này, liền cười nói: “Làm phiền Lệ ma ma.”

Hai cung nhân khác liền ngăn cản hai người Tứ Nhi cùng Thị Thư ở ngoài cửa, trong nội cung Thái tử phi cổng sâu canh gác, chúng nha hoàn cũng không thể đi theo chủ tử đi vào trong điện.

Cầm Nương đi sau lưng Thượng Quan Mai, cẩn thận bước theo, phủ thái tử tất nhiên là lớn hơn rất nhiều so với Giản Thân vương phủ, hành lang hoa viên bao quanh đều nhiều hơn vài tòa, thái giám cung nữ cũng nhiều, bởi vì cũng đã sắp tết, nên nhìn cũng thấy cực kỳ bận rộn, Cầm Nương không dám tùy tiện nhìn loạn, hai mắt chỉ chăm chăm nhìn vài mét đường trước mặt, nhìn không chớp mắt đi tới, đi qua vài hành lang gấp khúc, lại xuyên qua vài khu vườn bối cảnh kỳ lạ, cuối cùng mới đến tấm cung Thái tử phi.

Lệ ma ma dẫn hai nàng trực tiếp đi vào trong điện, trên đường đi năm bước liền có một cung nhân, thấy Lệ ma ma mang theo thế tử phi Giản Thân vương, đều khom mình hành lễ, nghiêng người tránh qua một bên, nhường đường cho các nàng đi.

Mới đến cửa điện, liền nghe được cách một tiếng vang lên, Lệ ma ma bước đi nhanh hơn, chợt nghe Thái tử phi ở bên trong mắng: “Lần đầu tiên đã báo phải thưởng quần áo, cho tới bây giờ còn không có làm đầy đủ, châm tuyền cực là nhìn bản cung dễ khi dễ sao? Mấy ngày nữa là sắp tết rồi, trong nội cung tất cả mọi người đều mặc đồ mới, người trong phủ bản cung lại mặc đồ cũ sao? Thật tức chết ta.”

Thượng Quan Mai nghe lời này có chút không hiểu, quay đầu, liếc nhìn Cầm Nương, Cầm Nương đối với việc trong nội cung cũng không biết, cái gì cũng không hiểu, nhưng mà nếu thật sự lễ mừng năm mới quần áo mới ọi người trong cung đến tận lúc này mà còn chưa có chuẩn bị xong, thái tử phi nổi giận cũng là bình thường, phủ thái tử phức tạp hơn so với Giản Thân vương phủ, người trong phủ nhiều, cung nữ thái giám

phẩm bậc cao thấp không đồng nhất, quần áo chủng loại tất nhiên cũng không đồng dạng giống nhau như vậy, hình thức càng nhiều, phân phát cũng phải mất nhiều hơn mấy ngày, hiện giờ thật đúng là có chút gấp.

Bên trong điện mấy ma ma khác vừa thấy Lệ ma ma đến đây, giống như được đại xá thở ra một hơi, vội nói: “Ma ma khổ cực, người cuối cùng cũng tới đây?”

Lệ ma ma đầu nghiêng về phía sau nói: “Cuối cùng cũng đã đến đây, chủ tử đang tức giận chuyện gì vậy?”

Ma ma này nhân tiện nói: “Hôm nay cung y sớm được đưa tới, cục y phục tiếp nhận, số lượng không ít, nhưng mà quần áo rất rối loạn, hơn nữa, lục phẩm cung y một bộ cũng chưa có, người cục y phục không thể phân phát ra, Vương ma ma quay lại bẩm báo, chủ tử vừa nghe, liền tức giận, mới đập bể một chén canh, tỷ tỷ một lát nữa đi vào, nên cẩn thận trả lời.”

Lệ ma ma cảm kích gật gật đầu, ma ma này liền đi vào bẩm báo, rất nhanh liền có cung nữ ra đón, mời Thượng Quan Mai cùng Cẩm Nương đi vào.

Rất nhanh, có một ma ma lớn tuổi đỏ mặt, lui ra.

Thái tử phi đang đứng trong điện, cả người thoát nhìn, so sánh với lúc nhìn thấy ở Dự Thân vương phủ người đã nặng nề hơn rất nhiều, bụng đã hở ra chút ít, xem ra, đã được ba bốn tháng rồi.

Thượng Quan Mai đi vào, liền quỳ xuống, Cẩm Nương cũng vội vàng quỳ xuống theo, hành đại lễ, miệng hô thiên tuế thiên tuế thiên tuế.

Thái tử phi mặt mũi trắng bệch, lúc này nhìn thấy Thượng Quan Mai cùng Cẩm Nương đồng thời đi vào, trong mắt vui vẻ, cũng bất chấp nhiều nghi lễ, liền nói với Lệ ma ma đang đứng một bên: “Nhanh, mau đỡ các nàng.”

Lệ ma ma cũng biết trong nội tâm Thái tử phi cũng đang sốt ruột nóng giận, vội vàng nghe lệnh tới giúp đỡ Thượng Quan Mai cùng Cẩm Nương.

Thượng Quan Mai cùng đi, liền lại gần Thái tử phi, trong mắt ẩn chứa ngôn ngữ tha thiết ân cần, “Điện hạ đang là phụ nữ có mang, tức giận hại thân thể, chuyện gì để được cho người phía dưới làm được thì để cho họ làm đi, làm gì ôm hết mọi chuyện vào người? Sẽ cực kỳ mệt nhọc.”

Thái tử phi nghe xong gương mặt giãn ra, vỗ vỗ tay của nàng nói: “Muội nha, chỉ cần để ý quản bản thân muội cho tốt, đừng để cho tỷ tỷ ta bận tâm là được rồi, ta làm việc có chừng mực.”

Vừa nâng mắt, vỗ tay về phía Cẩm Nương nói: “Đệ muội mau tới đây, đến bên này của tỷ tỷ ngồi, coi trong nội cung này giống như đang ở Giản Thân vương phủ, đừng quá câu nệ.”

Cẩm Nương nghe xong lại phúc thân, mới mỉm cười tiến tới gần, cười nói: “Nguyên nói muốn tới thỉnh an điện hạ, nhưng mà chuyện trong phủ quá nhiều, trì hoãn, còn kính xin điện hạ thứ lỗi mới đúng.”

Thái tử phi nghe xong liền cười: “Nha đầu người cực kỳ lanh lợi, lần trước gặp người người cho chủ ý, mau tới ngồi bên cạnh chị dâu người đi, tỷ tỷ cũng không phải là người quá câu nệ ba cái lễ tiết này, tỷ tỷ là có việc cầu người giúp đỡ.”

Thái tử phi ở trước mặt Cẩm Nương không xưng bản cung mà xưng tỷ tỷ, điều này làm ấy ma ma ở một bên cao thấp nhìn thoáng qua Cẩm Nương, xem ra, vị nhị thiếu phu nhân này của Giản Thân vương, ở trong mắt thái tử phi có chút phân lượng, bằng không, lấy cá tính lợi hại ngày thường của thái tử phi, cũng sẽ không có ý thân cận một nhị thiếu phu nhân của vương phủ như thế.

Nhất thời bọn họ mang lên trái cây điểm tâm, lại ngâm nước trà, Cẩm Nương ngồi phía dưới Thượng Quan Mai, cũng không như Thượng Quan Mai thoải mái tùy ý như vậy, chỉ dám ngồi ba phần ghế dựa, lưng cũng thẳng tắp, thần sắc nghiêm túc kính cẩn, ngay cả lúc uống trà, cũng sợ cái chén va chạm tạo ra âm thanh.

Thái tử phi thấy vậy liền ngưng mắt, Tôn Cẩm Nương này thực không tầm thường, tuyệt không bởi vì bản thân mình tận lực thân cận mà buông lỏng chính mình, theo đúng khuôn phép, nửa điểm sai đều cũng không tìm ra, so với Mai nhi, thì lão luyện nhiều lắm, Mai nhi a, còn phải rèn luyện thêm mới được, chỉ là hi vọng Tôn Cẩm Nương ở trong Giản Thân vương phủ không cần đối nghịch cùng Mai nhi, có thể tương trợ Mai nhi mới tốt, chính mình cố ý thân cận nàng, nguyên cũng là muốn lôi kéo nàng.

Trước kia Thái tử phi mặc dù muốn hỏi Cẩm Nương biện pháp trị trong cung, nhưng không có nổi lên tâm lôi kéo này, trước đó vài ngày Thượng Quan Mai cầm một hộp trà hương đến, để Thái tử phi giúp đỡ kiểm tra hư thực, sau khi tra xét xong, khiến thái tử phi tức giận đến nổi trận lôi đình.

Nhị phu nhân này thì ra lòng dạ độc ác như thế, chẳng trách Mai nhi gả đi lâu như vậy, vẫn không có mang thai, nguyên lai thật là có người hạ độc thủ, trước kia nàng từng hoài nghi là vương phi, nếu không phải Cẩm Nương chỉ điểm cho Mai nhi, sợ là Mai nhi đến nay còn tưởng là nhị phu nhân là tri kỷ là một người thím dâu tốt, thật không ngờ là, nhị phu nhân này còn luôn luôn cùng Lưu di nương cùng nhau tiến cung tiếp kiến bản thân mình, giả bộ một lòng muốn tốt cho Mai nhi, trước mặt thì biểu hiện quyết tâm, quay sau lưng lại là mặt khác, sắc mặt ác độc.

Ngày đó Mai nhi liền muốn đi nháo với nhị phu nhân, cũng do mình cường chế khuyên giải, người ta dùng âm, Mai nhi làm sao có thể chắc chắn rõ ràng nàng ta làm, ám đả động thủ chân mới là biện pháp hay, trong phủ thái tử càng thêm phức tạp hung hiểm so với Giản Thân vương phủ, quả thực từng bước đều là bẫy rập, khắp nơi đều có nguy cơ, nếu như không có tâm cơ thủ đoạn cao tay, vị trí thái tử phi của chính mình cũng không thể ngồi ổn, càng đừng nghĩ an an ổn ổn sinh hạ hài tử.

Cho nên, nàng để Thượng Quan Mai trước mắt chịu đựng, tìm kiếm thời cơ, đối với nhị phu nhân quay giáo một kích, nhất định phải bắt được chỗ hiểm của nhị phu nhân, bằng không, chính nàng không suy sụp cũng không có ý nghĩa.

Bởi vì một kiện sự này, cách nhìn của thái tử phi đối với Cẩm Nương cải thiện thật lớn, trong tâm nổi lên cái nhìn thương thức với Cẩm Nương, khó khăn nhất chính là, nàng biết rõ muốn liên hợp Mai nhi trước chống đỡ đông phủ độc thủ, cái sách lược này so với Mai Nhi đã cao hơn một bậc, cho nên, hiện tại lôi kéo Cẩm Nương là thời cơ tốt nhất.

“Đệ muội, Mai nhi tuy nói so với muội lớn hơn một chút, nhưng tính tình lại khờ dại đơn thuần, trong phủ, muội nên quan tâm nàng một chút, miễn cho nàng ngốc nghếch, nhất cọng rơm lại coi là vàng thối, không có nhãn lực nhìn người nhìn vật, bị người bán còn giúp người ta đếm bạc.” Thái tử phi cũng lười khách sáo, đi thẳng vào vấn đề nói với Cẩm Nương.

Cẩm Nương tất nhiên là biết rõ theo lời trong miệng thái tử phi rơm rạ là ai, thái tử phi có thể khôn khéo hơn rất nhiều so với Thượng Quan Mai, chịu nói ra mình bạch như thế, ý không sai biệt lắm bày ở bên ngoài, ít nhất là hiện tại, nàng là thành tâm thân cận với mình, Cẩm Nương muốn đứng là hiệu quả này, nhiều bằng hữu, tốt hơn nhiều so với nhiều địch nhân, Giản Thân vương phủ thủ quá sâu, bốn bề thọ địch, khắp nơi mắt lang sói nhìn chăm chăm thật khó chịu, huống chi, nhị phu nhân, Lưu di nương, lớn nhất dựa vào chính là Thái tử phi, mình có thể cùng Thái tử phi giao hảo, đó chính là bớt đi một kinh địch lớn nhất.

“Điện hạ nói quá lời, đại tẩu kỳ thật cũng là người thông tuệ, chỉ là, nàng tâm địa thuần hậu, thậm chí không có nghĩ tới người lại xấu xa như vậy, thần phụ cũng bởi vì bị người đó hại, cho nên mới phải lo lắng cho đại tẩu, không nghĩ tới, những người kia, không chỉ là đối với thần phụ lòng dạ ác độc, đối với đại tẩu cũng không có nương tay, ai, ta cùng đại tẩu, thật đúng là nên cẩn thận sống qua ngày ở Giản Thân vương phủ.” Cẩm Nương cũng không khách khí, lời nói cũng nói trắng ra, nàng cũng không nghĩ ở trước mặt Thái tử phi có vẻ quá mức có tâm cơ, như vậy sẽ chỉ làm Thái tử phi đối với chính mình sinh lòng cảnh giác.

“Ừ, muội làm rất khá, việc này, tỷ tỷ cũng rất cảm kích muội, đây chính là quan hệ đến chuyện hạnh phúc cả đời của Mai nhi, muội không phải giúp qua loa, cũng coi là cái đại ân.” Thái tử phi bưng chén quả tương tử, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, chân thành nói với Cẩm Nương.

Cẩm Nương vội vàng lại khiêm tốn vài câu, Thượng Quan Mai cũng là theo lời nói của Thái tử phi, luôn cảm tạ Cẩm Nương, khiến cho Cẩm Nương mặt đỏ rần, rất không được tự nhiên muốn đứng dậy đáp lễ với Thượng Quan Mai, Thái tử phi thấy liền cười ra tiếng, phát phát tay nói: “Quên đi, việc này nói đến đây thôi, Mai nhi trong nội tâm mình bạch, ai là người tốt, ai là người xấu là được rồi.”

Tiếp theo lại kéo tay Cẩm Nương tay nói: “Hôm nay mời muội tới, thứ nhất là cảm tạ muội chi ân cứu trợ Mai nhi, sau là muốn mời muội hỗ trợ, lần trước ở trong Dụ Thân vương phủ, kiến thức qua điều trần của muội, thật là làm cho tỷ tỷ ta đại khai nhãn giới, nhưng mà trong phủ thái tử quy chế cũng không giống như Giản Thân vương phủ, tỷ tỷ ta thông thường quá nhiều chuyện, không có công phu nghĩ lại, một mực

không nghĩ ra phương pháp quản lý tốt mọi chuyện trong cung, vừa rồi muội cũng nhìn thấy rồi đó, ngày tết sắp đến gần, ngay cả quần áo cho cung nhân cũng chưa có chuẩn bị tốt, thật sự là đáng giận.”

Cẩm Nương nghe xong liền cười chối từ nói: “Thần phụ chỉ là mò mẫm chút ít, cũng không biết mẫu phi lại đem biện pháp kia ra, thật sự là xấu hổ chết người, điện hạ mới là tài tình tuyệt diệu, là người khôn khéo có khả năng, là điển phạm cho khuê trung nữ nhân chúng ta học tập, thần phụ về điểm này cũng không sánh bằng, trong mắt điện hạ chỉ là chút tài mọn thôi, điện hạ đừng nói vậy sẽ làm giảm thọ thần phụ, thần phụ xấu hổ không dám nhận a.”

Thái tử phi nghe xong nụ cười trên mặt liền thu lại, trịnh trọng nói với Cẩm Nương: “Ta đã gọi muội một tiếng đệ muội, tất nhiên cũng là coi muội như người trong nhà, muội đối tốt với Mai nhi, ta cũng biết phân rõ tốt xấu, đã mời muội tới, là muốn dùng thành tâm đến đối đãi muội, muội lại đa lễ như vậy, lại thoái thác chuyện này, tỷ tỷ thật là tức giận.”

Cẩm Nương nghe xong thần sắc liền hoảng hốt, ánh mắt trốn tránh nói với thái tử phi: “Muội muội đáng chết, không nên quá mức giữ lễ tiết, xin tỷ tỷ tha thứ.” Nói xong, lại muốn đứng dậy hành lễ.

Thái tử phi bắt đắc dĩ để nàng nói: “Tỷ tỷ ta cũng không gạt muội, trong phủ của ta đây cũng không khá hơn bao nhiêu so với các muội ở trong Giản Thân vương phủ, cũng là âm đao ám kiếm, đề phòng khắp nơi...” Nói đến chỗ này, thái tử phi dừng một chút, vung tay lên, cung nhân hai bên đều lui xuống, chỉ có mang Lệ ma ma lúc trước nghênh đón Cẩm Nương vào cùng với một vị ma ma khác lưu lại hầu hạ .

“Muội không biết, ta đây vừa mới mang thai, bên kia Trương trác phi liền tìm tới tận cửa, trước mặt thái tử gia nói là muốn giúp ta quản lý công việc trong cung này, Thái tử vốn cũng rất là sủng nàng, nghe xong lời này liền khen nàng hiền lành hiểu chuyện, tỷ tỷ ta tất nhiên là không chịu, nàng cho rằng ta không biết sao, nghĩ thừa dịp ta mang thai, để nhận được quản lý, sau đó đem các nơi trong cung sắp xếp thân tín của nàng vào, âm thầm từng bước một đoạt quyền, tỷ tỷ lúc này đây nếu sinh được nam thì thôi, nếu sinh là một công chúa... Nàng ta còn đối với ta đùa bỡn thủ đoạn, hừ, ta cũng không để nàng ta được như ý... Nhưng mà, người mang thai, thật đúng là càng ngày càng lười biếng, mỗi ngày đều muốn ngủ, không thể nâng nổi tinh thần, có lúc có mấy chuyện xảy ra, liền mệt mỏi, phía dưới những người kia cũng không phải toàn năng để tỷ tỷ yên tâm... Xem đi, ngày tết sắp tới chuẩn bị chút ít quần áo cho cung nhân làm lễ mừng năm mới, cũng xảy ra lớn chuyện như vậy, khiến cho tỷ tỷ rất tức giận. Vì chuyện này, thái tử gia tức giận với tỷ tỷ, ai!” Thái tử phi thở dài mở miệng nói, liền bắt đầu phun mật vàng, lời lẽ này thật đúng là không nên nói ột ngoại nhân như Cẩm Nương nghe, dù sao cũng là việc tư trong phủ thái tử, nhưng đã nói, khiến Cẩm Nương là muốn bo bo giữ mình không đếm xỉa đến cũng khó khăn .

Khá tốt, nàng nguyên là đánh trúng phải dựa vào Thái tử phi, có chủ ý làm cho nàng thiếu nợ mình trong chuyện này, nghe xong lời này, Cẩm Nương cũng không nói tiếp, cúi thấp đầu, thoáng suy tư một lát, bên kia Thượng Quan Mai nhìn thấy liền gấp, dùng bả vai chạm nhẹ Cẩm Nương, nhỏ giọng nói: “Đệ muội nếu thật có biện pháp gì đến giúp tỷ tỷ, cũng đừng có bận tâm, chỉ cần nói ra là được, trong lúc này cũng chỉ có tỷ muội chúng ta, tỷ tỷ cũng là người hiểu đạo lý, cho dù nói sai cái gì, nàng cũng sẽ không trách người.”

Cẩm Nương nghe xong liền ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn thái tử phi, thái tử phi gật đầu với nàng nói: “Muội cứ việc nói, chúng ta coi như là đang nói chuyện phiếm là được, cùng một chỗ thương lượng, cuối cùng thì vẫn là một người kẻ ngắn ba người kẻ dài mà.”

“Tỷ tỷ hiểu lầm, muội muội không phải có bận tâm này, mà là đối với tình huống trong nội cung của ngài không biết rõ, cái gì cũng không hiểu, không biết phải làm như thế nào.” Cẩm Nương vội vàng nhẹ nói.

Thái tử phi nghe xong liền xua tay nói: “Cũng đúng, muội xem ta, đem chuyện này lại quên đi, Lệ ma ma, đi, cầm sổ sách trong phủ thái tử đến, để cho nhị thiếu phu nhân nhìn xem, biết được quy chế trong phủ chúng ta.”

Lệ ma ma kỳ thật sớm đã đem những vật này chuẩn bị tốt, nhưng mà, nàng đều một mực ở một bên nghe, luôn đối với nhị thiếu phu nhân không chút thu hút nào của Giản Thân vương phủ không được nhiệt tình, nghe nói là một thứ nữ của Tôn Tướng phủ, ở Giản Thân vương phủ mới quản gia được mấy ngày, bộ dạng mới mười lăm tuổi, có thể có bao nhiêu bản lĩnh, tới giúp Thái tử phi trị cung cầm phủ chứ?

Trong lòng tuy là nghĩ như vậy, nhưng trên mặt vẫn rất cung kính đem lên một quyển sổ thật là to.

Cầm Nương liền lật quyển sổ ra, chỉ xem đến vài tiểu viện được phân ra trong phủ thái tử, cũng có chút cháng váng đầu, Thái tử có một chính phi, ba sườn phi bốn thị thiếp, những nữ nhân phẩm cấp khác nhau ở cùng một chỗ cũng có hai mươi bốn người, mỗi người ở một tiểu viện, từng tiểu viện còn có cung nữ thái giám riêng, rồi phòng bếp, trưởng phòng, mua đồ, cách sắp xếp, phòng thêu thùa, phòng y phục, phòng giặt giũ, ... đều có quản sự quản lý, cũng có hơn mười chỗ, cả phủ thái tử ngay cả nô tỳ cung nữ cùng một chỗ cũng có hơn sáu trăm người, ăn uống chỗ ở, cộng thêm quần áo, trang sức, ra ngoài làm việc, nhiều vô số, cũng phải có người trông coi, Thái tử phi một người có thể chống không có gây ra việc gì, quả thật có khả năng rất khôn khéo.

Tuy nói phủ thái tử các hạng sự vụ sớm có định chế, nhưng định chế không quản được lòng người, luôn luôn có người tham lam tay bẩn, dùng mảnh lời gian xảo, muốn thừa dịp trước mặt chủ tử, trộm lười biếng, nếu như không có một chương trình tốt, thật sự là khó khăn quản lý thuận lợi, hơn nữa, những người này, nhìn một cái cũng thấy được bao nhiêu phiền phức, nếu không phải đối với các phương cụ trong phủ rõ như lòng bàn tay, người lạ nhìn vào, thật đúng là nửa ngày cũng không nhìn ra phương hướng.

Cầm Nương nghĩ thầm, thật muốn đem phủ thái tử toàn bộ chỉnh đốn, cũng là không có khả năng, cũng may Thái tử phi nguyên là một người thông tuệ khôn khéo, phía dưới nàng lưu giữ Lệ ma ma, tất nhiên cũng là người giỏi quản lý công việc trong phủ, bản thân mình chỉ cần chỉ điểm một hai, các nàng liền có thể một trăm trận trăm thắng.

“Thật sự là làm khó thái tử phi tỷ tỷ, ma ma nha, nhiều người như vậy muốn ăn muốn uống, toàn bộ đều do tỷ tỷ một người trông coi, quả thực khó.” Cầm Nương cầm quyển sổ trong tay gấp lại, cảm khái nói.

Thái tử phi nghe lời này của nàng rất là thoải mái, nàng nguyên là một người mạnh mẽ, một mực lấy bản lĩnh của mình mà kiêu ngạo, lúc trước hoàng hậu nương nương chọn trúng nàng làm thái tử phi, cũng là nhìn trúng năng lực làm việc mạnh mẽ này của nàng, nếu không có việc thật sự khó xử, nàng cũng không muốn đem chỗ yếu của mình để lộ cho người bên ngoài xem, nghe xong lời thiệt tình cảm phục của Cầm Nương, tự nhiên càng cảm thấy Cầm Nương dễ gần.

“Đệ muội là có biện pháp tốt giúp tỷ tỷ xử lý sao?” Thái tử phi vội vàng hỏi thăm, ngày tết vô cùng cấp bách, Trương sườn phi cố ý âm thầm giở trò quỷ, làm ọi việc của nàng cũng không thuận lợi, nàng nhất thời không có đủ tinh lực đi thăm dò, chỉ có thể trước hết để cho Cầm Nương giúp đỡ quản lý qua cửa ải ngày tết này rồi nói sau.

“Đúng là có, chỉ là cái cơ cấu này quá lớn muội muội ta cũng chỉ có thể sửa chữa vài chỗ, tìm ra chỗ có vấn đề giúp đỡ tỷ tỷ, hiệu quả như thế nào, cũng không quá lớn nắm chắc.” Cầm Nương thử thăm dò nói, nàng cũng không dám đem nói chắc, đứng ở chỗ này đều là người thành tinh, một lời nói không tốt, sẽ làm cho người ta sinh đổ kị, lại gây ra họa.

“Vậy muội muội nghĩ nên bắt đầu từ đâu, hôm nay muội trước hết đề ra một ý tưởng, sáng mai tỷ tỷ liền đem biện pháp của muội làm thử.” Thái tử phi vừa nghe, mừng rỡ, vội vàng phân phó cho người cầm bút giấy tới.

Cầm Nương nghe xong cười nói: “Tỷ tỷ tốt nhất giúp muội muội chuẩn bị một cây bút và cây thước, muội muội trước sẽ vẽ cho tỷ tỷ một bức họa, để cho tỷ tỷ thấy rõ.”

“Cây bút?” Thái tử phi kinh ngạc nhìn Cầm Nương, cây bút cũng không phải là chỗ nào cũng đều có, ngoại trừ hoàng cung cùng trong phủ thái tử có một hai cây bút, dân gian không người nào biết đến, càng không người dùng qua, thái tử phi cũng là sau khi vào cung, ở trong thư phòng của thái tử nhìn thấy qua một lần, thái tử cũng chỉ đặt ở trong ống đựng bút, chưa bao giờ dùng qua, cây bút này dùng than đặc chế thành một đầu bút cứng, nhưng mà, nàng đều dùng bút lông, cũng không biết loại bút này có gì tác dụng.

Cầm Nương vừa nghe có, trong nội tâm vui vẻ, nàng cũng chỉ là thuận miệng nói mà thôi, không nghĩ tới trong phủ thái tử thật sự có vật kia, cho nên mắt chờ mong nhìn về phía thái tử phi, con mắt chói lọi sáng như sao, khiến cho Thái tử phi trong nháy mắt cảm thấy toàn thân nàng đều tỏa ra tia sáng khác thường.

“Lệ ma ma, người đi trong thư phòng thái tử gia, đem cây bút này lấy ra.” Thái tử phi hơi chần chờ một chút, liền quyết đoán ra lệnh cho Lệ ma ma.

Một lát sau, giấy cùng bút, tất cả đều chuẩn bị tốt, Cẩm Nương đem giấy mở ra, cầm quyển sổ, bắt đầu ghi ghi vẽ vẽ, thái tử phi cùng Thượng Quan Mai ở một bên nhìn xem, thấy nàng sử dụng này ngọn bút rất thuận buồm xuôi gió, như là nàng sớm đã dùng qua tám trăm năm vậy, rất là kỳ quái, nhất thời hai người nhìn xem đều cảm thấy cực kỳ mới mẻ, nhưng mà, bất kể là Thái tử phi hay là Thượng Quan Mai, hai người đều rất có phong độ, lúc Cẩm Nương làm việc, tất cả đều không nói một lời chỉ đứng ở một bên nhìn xem, cũng không có đề ra nghi vấn đi quấy rầy nàng.

Cẩm Nương vẽ xong họa đồ, đem cây bút vừa để xuống, Thái tử phi lập tức đem tờ giấy kia trong tay nàng cầm tới, xem xét phía dưới, chặc chặc lấy làm kỳ lạ, ngay cả Thượng Quan Mai cũng không quá quen thuộc đối với phủ thái tử, xem hết bức họa đồ của Cẩm Nương, cũng hiểu được rõ ràng sáng tỏ, vừa xem liền hiểu ngay.

“Đệ muội quả nhiên kỳ tài, thật không ngờ đơn giản liền đem trọn cơ cấu trong phủ thái tử nói ra được rõ ràng.” Thái tử phi thiết tình tán dương nói, thật đúng là không phục cũng không được, chính mình lúc vừa mới tiến vào phủ thái tử, nhìn quyển sổ cơ cấu trên bàn này, vài ngày mới có thể hiểu rõ cơ cấu cùng quản lý sở hữu trong đó, Cẩm Nương chỉ chưa đầy nửa canh giờ liền phác thảo ra nhất thanh nhị sở, nàng... Từ nơi nào học được những này biện pháp? Thái tử phi không khỏi nghiêng đầu nhìn Cẩm Nương.

“Muội muội chỉ là nhìn quyển sách này xem chóng mặt, nên nghĩ cách đơn giản hóa nó, dùng đường cong như thế, mũi tên chỉ thị đi ra, từ nay về sau người khác nhìn qua, cũng có thể tinh tường rõ ràng một ít, tỷ tỷ còn có thể ở trong sơ đồ này ghi tên cung nhân quân sự, từ nay về sau nếu như cơ cấu này xảy ra vấn đề, so sánh xem xét, liền biết rõ phải tìm ai đến hỏi trách.” Cẩm Nương cười giải thích nói.

Thái tử phi vừa nghe, hai mắt sáng lên, Cẩm Nương chỉ ra điểm này rất tốt, Thái tử sẽ kế thừa quốc gia này, về sau mình sẽ lên làm hoàng hậu, hoàng cung Đại Cẩm cơ cấu người làm càng thêm phiền phức, đến lúc đó, cũng có thể dùng biện pháp này quản lý người, vậy cũng sẽ thoải mái hơn rất nhiều lần.

Cẩm Nương kỳ thật chỉ là vẽ một họa đồ cơ cấu quản lý mà thôi, cái này ở hiện đại người quản lý xí nghiệp thường dùng, bức họa đồ này, đương nhiên là không có thể giải quyết khó xử trong phủ Thái tử phi, Cẩm Nương lại chỉ vào trong cục y phục nói: “Mới vừa rồi lúc muội muội cùng đại tẩu tiến đến, tỷ tỷ đang nổi giận với người may y phục trong cung?”

Thái tử phi nghe xong vội vàng gật đầu nói: “Đúng vậy, muội muội còn có biện pháp giúp tỷ tỷ xử lý việc này sao?”

Cẩm Nương nghe xong liền cầm bút bắt đầu ghi, chỉ nhằm vào cục y phục viết ra một biện pháp giải quyết, đưa cho Thái tử phi xem, nàng lúc này không có giải thích quá nhiều, Thái tử phi là người minh bạch, những kẻ có ý đồ vùng lên sẽ làm tổn hại đến lợi ích của một số người, bất kể là ở trong phủ nào, phủ lớn hay phủ nhỏ, quân sự phía dưới đều có biện pháp tham tiền tài hoặc trộm công lương bổng, mà biện pháp của mình tất nhiên là sẽ ngăn cản tài lộ của một số người, giống như Vương ma ma lúc trước, cũng sẽ ghét hận với nàng.

Cẩm Nương chỉ là đề ra biện pháp, làm như thế nào đều là do Thái tử phi, nàng không đáng đi đắc tội tiểu nhân trong phủ Thái tử phi, bỗng nhiên kéo thêm kẻ thù ỉn.

Thái tử phi cầm qua đầu trần kia, sau nửa ngày không nói gì, trầm ngâm một lát mới nói với Cẩm Nương: “Muội muội biện pháp này rất tốt, yên tâm, tỷ tỷ cũng rõ ràng tâm tư của muội, sẽ không đem muội muội nói ra, tỷ tỷ chính mình cầu biện pháp, đương nhiên sẽ không để uội muội khó xử.”

Cẩm Nương tuy ý thì lễ với Thái tử phi, Thái tử phi xác thực rất là minh lý, cũng sắc sảo, “Đa tạ tỷ tỷ.”

Thái tử phi nghe xong liền cười chữa trán nàng, cười mắng: “Tiểu nhân khôn lỏi, là tỷ tỷ nên cảm tạ muội mới phải, biện pháp này của muội rất tốt, giảm đi rất nhiều việc cho tỷ tỷ, so với lúc trước ở trong Dự Thân vương phủ cách mà mẹ chồng người đưa cho ta xem càng phù hợp phủ thái tử hơn, tỷ tỷ dùng được thuận tay, cũng có thể an tâm dưỡng thai, ừ, sáng mai tỷ tỷ liền muốn tiến cung, tặng uội một phong hào, sẽ không để uội phỉ một lần tâm tình này.”

Cẩm Nương nghe được vui vẻ, cúi đầu bái lạy, Thái tử phi cho nàng một kinh hỉ thật lớn đi, hơn nữa, Thái tử phi là người cực khôn khéo ổn trọng, sẽ không đơn giản hứa hẹn với người khác, nàng đã chịu ở trước mặt mình nói ra, tất nhiên là nắm chắc mười phần.

Trong đầu lại hiện ra lời nói ngày đó của Lưu di nương, có phẩm cấp, hừ, từ nay về sau mình cũng có phẩm cấp, tương lai, sau khi tướng công đoạt lại những gì thuộc về mình, phẩm cấp của mình cũng sẽ cao hơn.

Sau khi chính sự làm thỏa đáng, thái tử phi lại sai người mang nhiều lụa hoa do cung chế, đồ trang sức đến thưởng cho Cẩm Nương cùng Thượng Quan Mai, còn giữ họ lại trong cung dùng cơm, mắt thấy sắc trời không còn sớm, Cẩm Nương đứng dậy cáo từ, đúng lúc, cung nhân báo lại, thái tử hồi phủ, đang đi tới tấm cung của Thái tử phi.

Cẩm Nương tuy rất không được tự nhiên, bản thân mình là thần phụ không có phẩm cấp, không có tư cách tiến kiến Thái tử, vội vàng muốn thối lui đến phía sau màn trướng, nhưng thái tử phi lại kéo tay của nàng nói: “Không có chuyện gì, Thái tử ôn hòa, cùng tiểu Đình cũng là quen biết cũ, cùng phụ thân muội cũng rất thân, sẽ không trách móc.”

Rất nhanh liền nghe được tiếng bước chân, cung nhân trước điện tất cả đều đều quỳ xuống, Thái tử phi chống eo, chậm rãi đi ra ngoài đón, Cẩm Nương cùng Thượng Quan Mai cũng quỳ xuống cúi đầu nghênh giá.

105. Chương 105

“Ái phi bình thân.” Thái tử mỉm cười tiến đến, nhìn thấy Thái tử phi quỳ xuống hành lễ, vội vàng bước lên phía trước, đỡ Thái tử phi dậy, thanh âm quả nhiên cực kỳ ôn hòa.

“Điện hạ đã dùng bữa chưa, có muốn thần thiếp sai người xếp đặt cơm hay không?” Thái tử phi thanh âm kiều mi, so với lúc nói chuyện cùng với Cẩm Nương, mềm nhẹ hơn rất nhiều, thật đúng là nữ nhân, cho dù cường hãn như thế nào ở trước mặt trượng phu của mình, cũng sẽ hiện ra một mặt mảnh mai ôn nhu.

“Vừa rồi đã dùng qua ở chỗ phụ hoàng, a, Thanh Dục cũng muốn ồn ào tới đây, bảo là muốn xem nàng có phải béo lên hay không.” Thái tử nghiêng người, liếc mắt nhìn phía sau lưng, Lãnh Thanh Dục cười hi hi từ phía sau hẳn đi lên phía trước, thì lễ với Thái tử phi rồi nói: “Hoàng tẩu như thế nào người còn thanh lệ như thế, ai nha nha, thần đệ nguyên nghĩ đến xem bộ dáng béo tròn của hoàng tẩu.”

Thái tử phi nghe xong liền bất đắc dĩ trừng hắn liếc nói: “Thanh Dục a, người đều mười bảy tuổi rồi, như thế nào lại tinh nghịch giống như trẻ con vậy, khi nào mới có thể học lớn lên?”

Lãnh Thanh Dục cười nghiêm mặt đi lại nói: “Thanh Dục không phải còn muốn để cho hoàng huynh cùng hoàng tẩu thương yêu nhiều năm nữa sao? Ở trước mặt hoàng huynh cùng hoàng tẩu, Thanh Dục vĩnh viễn cũng không muốn lớn lên.”

Thái tử nghiêng nghiêng đầu, nhìn thấy Thượng Quan Mai cùng Cẩm Nương đang quỳ, không khỏi cười nói: “Mai nhi mau mau bình thân, vị này là?”

Thái tử phi nghe xong vội vàng cười nói: “Nàng chính là người tài ba mà thần thiếp đặc biệt mời đến, điện hạ, đây là thê tử của tiểu Đình, con dâu thứ của Giản Thân vương, em dâu của Mai nhi.”

Thái tử nghe xong liền sững sờ vỗ vỗ tay của Thái tử phi nói: “Ái phi thật là nghịch ngợm, nàng chỉ cần nói đây là thê tử của tiểu Đình cô gia liền minh bạch, còn nói một tràng dài như vậy làm gì, những điều này cô gia còn không rõ sao?” Nói xong vội vàng nói với Cẩm Nương: “Hãy bình thân, ngẩng đầu lên! Để cô gia nhìn một cái, tiểu Đình là nam tử đẹp nhất ở Đại Cẩm này, không biết thê tử của hắn như thế nào.”

Cẩm Nương liền khẽ nâng đầu, ngược mặt nhìn lên, cảm thấy Thái tử có điểm quen mắt, giống như là đã gặp nhau ở đâu rồi, nhưng lại nghĩ không ra, Thái tử dáng người thon dài cao lớn, tướng mạo tuấn nhã, giờ tay nhắc chân, quý khí thiên thành, ánh mắt nhìn ôn nhuận, nhưng lại sâu thẳm ngưng trọng, đáy mắt ẩn ẩn có cỗ uy nghiêm khí phách, làm cho người muốn thân cận, cũng không dám nhìn lâu, mà ánh mắt kia còn có lực xuyên thấu, giống như thoáng cái có thể xem thấu người khác. Xem ra, Thái tử trời sinh đã là tướng đế vương, trong tương lai, tất nhiên cũng là đế vương lợi hại. Cẩm Nương chỉ là nhẹ lướt qua nhìn thoáng qua, liền rũ mi mắt xuống.

Thái tử cũng dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn Cẩm Nương, cô gái này tướng mạo bình thường, không coi là rất đẹp, chỉ là ánh mắt cực sáng, thần sắc cũng cực kỳ thông dong bình tĩnh, thấy chính mình cũng không hề bối rối, cũng không vui mừng cùng sùng kính, chỉ bình tĩnh lạnh nhạt quét nhìn liếc qua mình, liền thu tầm mắt, điều này làm cho Thái tử cảm thấy thú vị, hẳn là lần đầu tiên gặp được nữ tử đối mặt với chính mình thản nhiên như thế, ngày bình thường nữ tử gặp được, không phải sợ hãi câu nệ, thì cũng là nóng bỏng, hoặc ẩn tình, hoặc giữ lễ tiết cứng nhắc... Tóm lại, không phải giống như nàng vậy, đã không vì bề ngoài của chính mình mà thay đổi, cũng không vì thân phận của mình mà cúi đầu...

“Lãnh phu nhân, tiểu Đình có khỏe không?” Thái tử mỉm cười hỏi Cẩm Nương, nếu như lúc bình thường, hẳn cũng sẽ không muốn cùng thê tử của thần tử bình thường nói chuyện phiếm, chẳng biết tại sao, hẳn hôm nay có hứng thú trò chuyện hơn mấy câu.

“Để cho Thái tử điện hạ lo lắng, tướng công rất khỏe.” Cẩm Nương khom người cúi thân, thái độ kính cẩn trả lời.

“Người... Lại là đến ca hát sao? Hoàng tẩu, có phải nàng vừa rồi đàn hát một khúc không?” Lãnh Thanh Dục đột nhiên bước đi thông thả đến trước mặt Cẩm Nương, cười mà không phải cười nhìn Cẩm Nương, giống như lơ đãng mà hỏi thăm.

Cẩm Nương nghe xong liền nhíu mi, khẽ nâng mắt nhìn hắn một cái, liền cúi đầu, coi như không biết Lãnh Thanh Dục.

Lãnh Thanh Dục lập tức cảm thấy trong nội tâm cực kỳ nén giận, cái cô gái nhỏ này, mỗi lần nhìn thấy mình cũng là cái sắc mặt này, mình ở trong mắt nàng giống như một hạt bụi nhỏ, không có ý nghĩa, hoặc như là, một thứ đồ cổ xưa, không đáng để cho ánh mắt của nàng nhìn chăm chú một chút, bản thân mình... Đáng sợ như vậy sao?

“Cô gia cũng đã rất lâu rồi không gặp tiểu Đình, ừ, lại nói tiếp, cũng vài năm đi, tiểu Đình vẫn là xinh đẹp như vậy sao?” Thái tử bước đi vào trong điện, tùy ý mà hỏi thăm.

Cẩm Nương nghe những lời này của hắn lại cảm thấy cực kỳ chói tai, Lãnh Hoa Đình tuy là yêu nghiệt, nhưng hắn cũng là nam tử, đường đường Thái tử lại hình dung một nam tử mà dùng hai chữ xinh đẹp, rõ ràng đây là châm chọc Lãnh Hoa Đình nam sinh nữ tướng, trong lời nói này, có hàm chứa ý tứ cảm xúc ngả nghiêng.

Cẩm Nương nghe vậy trong nội tâm rất không thoải mái, nàng cũng xoay người sang chỗ khác, vẫn là thấp đầu, đối mặt Thái tử nói: “Hồi điện hạ, thần phụ cũng không có chú ý qua tướng công bên ngoài như thế nào, chỉ cảm thấy hắn là một nam nhi tốt đỉnh thiên lập địa.”

Thái tử nghe được liền giật mình, cô gái này quả nhiên lợi hại, lại thuận miệng liền đem trêu chọc của mình tận lực đánh trở về, nàng là nói, nàng một vị phụ nhân đều chưa từng quan tâm bề ngoài của nam tử, mà chính mình đường đường là Thái tử, lại đem tướng mạo của nam tử ra nói chuyện... Ừ, tiểu Đình thật đúng là cười được một thê tử tốt.

“Đỉnh thiên lập địa, lần trước lúc bản thể tử ở thành đông gặp được Hoa Đình huynh, hẳn vẫn là ngồi ở xe lăn, cao hơn nữa, có thể đạp đất sao... Ai nha, hoàng huynh, phong thái Hoa Đình huynh, là tuyệt thế khó tìm a, người nhiều năm không thấy hắn, ngày nào đó người hẹn hắn cùng nhau gặp mặt, người sẽ biết được, so với cửu thiên tiên nữ còn muốn đẹp hơn mấy phần.” Lãnh Thanh Dục không chịu được bộ dáng thông dong bình tĩnh này của Cẩm Nương, lần trước khi hắn ở trong phủ, nàng cực lực khắc chế ẩn nhẫn, ngay cả quận chúa ngang ngược cổ tình gây sự, nàng cũng dễ dàng tha thứ, cũng không phản bác, ngược lại được cái thanh danh hiền thực dịu dàng, hôm nay đối với Thái tử điện hạ, nàng ngược lại đối chọi gay gắt lên, hẳn thật muốn nhìn một chút, nàng có thể ứng đối tự nhiên trước mặt Thái tử điện hạ như thế nào.

Cẩm Nương nghe xong quả nhiên giận dữ, trong đáy lòng liền mạnh mẽ bùng lên một ngọn lửa, nàng nâng mắt lên, lạnh lùng lãnh đạm nhìn lướt qua Lãnh Thanh Dục, trên mặt cố gắng bảo trì bình tĩnh, vẫn là khom người xuống, nói với Thái tử điện hạ: “ Theo lời thần phụ đỉnh thiên lập địa chỉ phương diện cá tính của nam tử, phẩm đức đoan khiết, khí chất nhã đạm, tướng công mặc dù thân có tật, nhưng lòng dạ quảng đại, thân tàn chí kiên, so với những kẻ tứ chi toàn kiện, đầu óc ngu si, chơi bởi lêu lổng, giả bộ trẻ con ngây ngô tất nhiên là giỏi hơn rất nhiều, Thái tử điện hạ, ngài nói thần phụ có nói sai không?”

Lãnh Thanh Dục nghe xong thiếu chút nữa tức ngắt xịu, Cẩm Nương lại vừa vặn ở trước mặt Thái tử phi, hắc hắc giả bộ trẻ con ngây thơ, hắc cũng là lần đầu tiên nghe được cái từ này... Còn mắng hắc chơi bởi lêu lổng, tứ chi phát triển đầu óc ngu si, đây không phải là heo sao?

Hắn trừng mắt nhìn Cẩm Nương, miệng há nửa ngày cũng không biết phải nói gì, chỉ cảm thấy bị lời nói của nàng đồ đầy trong lòng, rồi lại không biết trả lời như thế nào, dạng như vậy, vừa tức vừa vội, gân xanh trên trán đều nổi hẳn lên, thấy Thượng Quan Mai ở một bên cùng Thái tử phi che miệng liềm miệng nín cười, thật sự là khó nhìn được a, từ trước đến nay chỉ có Thanh Dục trêu chọc người khác, nào biết hôm nay đụng phải gai nhọn, bị Cẩm Nương nói đến không trả lời được. Thái tử phi thấy cũng là muốn cười, ánh mắt nhìn Cẩm Nương tăng thêm vài phần thú vị, Thượng Quan Mai nhìn lên thấy trời cũng không còn sớm nữa, hơn nữa, Thái tử phi cũng mệt mỏi nửa ngày, nên nghỉ ngơi, liền hành lễ cáo từ với Thái tử cùng Thái tử phi, Cẩm Nương vội vàng cũng đi theo hành lễ.

Thái tử thấy thái tử phi quả thực mệt mỏi, liền gật đầu chấp nhận.

Lãnh Thanh Dục thật lâu mới kịp phản ứng, còn muốn móc Cẩm Nương hai câu, lại thấy các nàng muốn đi, đầu óc của hắn bị kích nhẹ một cái, liền nói với Thái tử: “Thần đệ cũng nên trở về, hoàng tẩu nghỉ ngơi cho tốt, qua ít ngày thần đệ lại đến thăm hoàng tẩu.”

Thái tử phi ngược lại cảm thấy buồn cười, cố ý nói ra: “Lần tới Thanh Dục đổi một cái cơ đến trong điện của hoàng tẩu đi, cũng không thể giả bộ ngây thơ nha.”

Lãnh Thanh Dục vừa nhắc chân bước đi bị Thái tử phi trêu chọc một câu nói, lưng đều cứng lại, tức giận quay đầu lại nói với Thái tử phi nói: “Lần sau ta nhất định áo mũ nghiêm chỉnh đến, hoàng tẩu, không ngờ người cũng giống nàng trêu chọc thần đệ như thế?”

Thái tử phi nghe xong che miệng cười mạnh, Thái tử thấy liền cười nói: “Ai, dù sao tứ chi phát triển, đầu óc ngu si, giả đến giả đi, cũng không có cái ý mới gì, ái phi, nàng cũng đừng quá hi vọng là tốt rồi.”

Lãnh Thanh Dục thấy hai vợ chồng Thái tử đồng thời trêu chọc hắn, tức giận đến dậm chân một cái, quay người rời đi.

Lúc này, Cẩm Nương cùng Thượng Quan Mai sớm đã đi thật xa, hắn nhất thời tức giận bất bình, thầm nghĩ muốn giáo huấn tiểu nữ tử này để nàng không thể bêu xấu hắn nữa, liền cất bước đuổi theo, vừa chuyển mình, thấy Lệ ma ma đang dẫn theo Cẩm Nương muốn ra tiền điện, hắn đi nhanh chân bước tới, một cước vừa vặn đạp lên gấu váy của Cẩm Nương.

Cẩm Nương đâu có chú ý tới sau lưng, vừa vặn đang muốn bước xuống thêm đá ở phía trước điện, sau lưng đột nhiên bị kéo một cái, vừa hơi dùng lực, liền nghe được một tiếng vải rách thanh thúy vang lên, thân thể cũng nghiêng về phía trước, dẫm lên vạt váy phía trước chuẩn bị ngã xuống.

Lãnh Thanh Dục chỉ là tà ác muốn chinh nàng một chút, thấy áo ngoài của nàng bị mình giẫm rách, đang âm thầm đắc ý, lại thấy thân thể nhỏ nhỏ của nàng chuẩn bị ngã xuống thêm đá, trong nội tâm xiết chặt, cũng không kịp nghĩ nhiều, liền nhảy về phía trước một bước dài, đưa tay kịp thời bắt được phía sau lưng Cẩm Nương, đem nàng kéo vào trong ngực của mình.

Rũ mắt xuống, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Cẩm Nương bị dọa trắng bệch, còn có ánh mắt như nai con kinh hoảng bất lực, bình tĩnh cũng tốt, thông dong cũng được, tất cả đều biến mất trong mắt nàng, giờ phút này chỉ có kinh hoảng chưa định, chỉ có mờ mịt thất thố, không hiểu sao, trong lòng của hắn bay lên một cỗ thương yêu, thật kỳ quái, hắn rõ ràng muốn trả thù nàng, sao lúc này lại muốn trấn an nàng, muốn đuổi đi kinh hoàng cùng bất lực trong đáy mắt của nàng.

Thân thể mềm nhỏ nhắn xinh xắn dựa vào trong vòng tay của hắn, nhuyển ngọc ôn hương, mảnh mai không xương, tiểu thân thể không thể hình dung toàn bộ đều nằm trong lòng ngực của hắn giờ phút này, hắn đột nhiên rất không muốn xa rời xa thời khắc tốt đẹp này, rất không muốn buông nàng ra.

Đang lúc ngây người, trên mặt lại bị một cái tát vang dội, Cẩm Nương từ trong lồng ngực của hắn giãy ra, nâng một tay lên, liền cho Lãnh Thanh Dục một cái bạt tai, cẩn thận bước qua một bước, mắng: “Bệnh tâm thần!”

Thượng Quan Mai cùng Lê ma ma bị biến cố bất thành linh luân phiên khiến cho trợn mắt há hốc mồm, Lê ma ma thận trọng, thoáng liếc mắt, nhìn thấy một mảnh vật áo của Cẩm Nương bị kéo rách trên mặt đất, nhặt lên, lắc đầu nói với Lãnh Thanh Dục nói: “Thế tử gia, lúc này nô tỳ cũng không giúp người, như vậy thật không ra thể thống gì.”

Thượng Quan Mai thấy vậy cũng nói với Lãnh Thanh Dục: “Dục ca, người hôm nay thật đúng là càng đùa càng quá đáng, sao lại có thể giống như đứa bé vậy, trách không được đệ muội nói người giả vờ ngây thơ, người không thể trầm ổn một ít sao?”

Không có một người nào trách cứ Cẩm Nương đánh hấn, hấn đường đường là một nam tử, lớn như vậy, ngoại trừ mẫu thân, còn chưa bao giờ có nữ nhân nào dám đánh hấn, rõ ràng vừa rồi là hấn cứu nàng, sao nàng có thể đánh hấn, còn mắng hấn bệnh tâm thần... Có loại bệnh này là sao?

Còn có, hấn đầu có giả ngây thơ, rõ ràng là chỉ là muốn đùa cùng nàng một chút thôi...

Lãnh Thanh Dục bùm lấy nửa bên mặt hồng hồng bị Cẩm Nương đánh, giật nhẹ mình trừng mắt nhìn Cẩm Nương, nhìn không hề chớp mắt như muốn từ trên mặt nàng nhìn ra một tia cảm xúc của tâm tình khác thường, nhưng mà, từ lúc Cẩm Nương tát hấn một bạt tay, sau khi mắng hấn một câu, liền không thêm để ý đến hấn, tiếp nhận vật áo trong tay Lê ma ma, cúi người phúc thân, nói cảm tạ, cũng may là mùa đông, y phục mặc cũng dày, kéo một kiện áo khác che lại, lại cũng không quá mất mặt, một lát sau Tứ Nhi cùng Thị Thư thấy hai người từ trong thiên điện đi ra, trên tay Tứ Nhi cầm áo khoác lớn bằng nhung, thấy Cẩm Nương một thân chật vật, ở trong phủ thái tử cũng không tiện hỏi, vội vàng chạy lên phía trước khoác áo choàng cho nàng, đỡ Cẩm Nương lên xe ngựa hồi phủ.

Lãnh Thanh Dục thẳng đến khi thân thể nho nhỏ của Cẩm Nương biến mất ở góc rẽ phía trước điện, hấn mới dần dần hoàn hồn, khẽ vươn tay, ngoài ý muốn nhìn thấy trong tay mình đang cầm lấy một chuỗi vòng cổ trân châu, hình như là đeo trên người nàng, vừa rồi chính mình nóng vội, thoáng bắt lấy vật sau của nàng, không cẩn thận đem vòng cổ trên áo kéo xuống, cầm trong tay cũng không biết.

Trên vòng cổ có nhàn nhạt hương phong lan, là mùi trên người nàng, hình như là, vừa rồi trong một cái chớp mắt ôm nàng trong ngực, hấn giống như ngửi thấy được...

Hấn vội vàng nâng bước chân, muốn đem vòng cổ trả lại cho nàng, nhưng mà lại sợ lại nhìn thấy ánh mắt đậm bạc của nàng, sợ nàng căn bản là không để ánh mắt trên người mình, cảm giác kia, ngứa, rầu rĩ, khiến cho hấn có điểm không biết như thế nào, lại rất hư không, như là trong nội tâm thiếu mất một khối, thật vất vả tìm được một bảo thạch có thể bổ khuyết, nhưng mà khối bảo thạch sớm rơi vào trong tay người khác, bản thân mình bất quá chỉ là ham vui một hồi, tâm liền tiếp tục lưu lạc, gió lạnh hiu hiu hướng vào chỗ trống rỗng mà thôi... Sống hơn chục năm, trước kia đâu có cảm giác này?

Là nữ tử này quá mức đáng giận, bản thân mình ba phen mấy bận ở trước mặt nàng chịu thiệt, cho nên khó chịu, đúng, nhất định là như vậy, ngày nào đó, bản thân mình không thể không đòi lại trận mất mặt hôm nay.

Tay vùng lên, đem chuỗi vòng cổ này vất đi thật xa, định lúc này đem đồ của nàng ném đi, những phiền não cũng theo đó bay mất.

Hấn đi về phía trước một bước dài, chiếc vòng cổ này rơi phía sau hấn, một tiếng păng vang lên, đó là thanh âm rơi xuống trên mặt đá, nhưng như thế nào lại giống như rơi vào trong nội tâm, thân thể của hấn cứng đờ, quay đầu, kinh ngạc nhìn xem chiếc vòng cổ này, vừa quay người, rất nhanh nhặt lên, tinh tế lau chùi mỗi một viên trân châu trắng, cầm khăn cẩn thận gói kỹ, nhét vào trong tay áo.

Ngồi không ở trên xe ngựa, Cẩm Nương cảm thấy cực kỳ phiền muộn ở trong nội tâm, một bộ quần áo đẹp lại bị một tên khốn kiếp làm hỏng, thật sự là không may, Tứ Nhi ngồi gần sát nàng, vừa nâng mắt lên, đã không thấy chiếc vòng cổ ở trên người nàng, vội hỏi: “Thiếu phu nhân, buổi sáng nô tỳ nhìn thấy người đeo một chuỗi vòng cổ? Như thế nào không thấy, quần áo sao lại bị phá hỏng?”

Cẩm Nương nghe xong cũng cúi đầu xem xét một lần, quả nhiên không thấy chiếc vòng cổ này, vật này lúc xuất môn, Lãnh Hoa Đình cố ý chọn cho nàng đeo, lúc này bị mất, sợ lát nữa trở về, nam nhân này nhất định sẽ kéo hỏi cho đến cùng, thật sự là choáng váng, từ nay về sau, nhìn thấy Lãnh Thanh Dục cái tên tiểu tử thói kia, tốt nhất nên tránh xa một chút, hai người bọn họ sợ là kiếp trước có thù oán với nhau.

“Hôm nay gặp được một tên điên, quần áo cũng bị hấn kéo làm hỏng, vòng cổ này cũng sợ là bị hấn trộm đi.” Cẩm Nương thở phì phì nói.

Thượng Quan Mai nghe xong muốn cười, tâm tình của nàng vốn bị nặng nề nhưng hai người Cẩm Nương cùng Lãnh Thanh Dục này làm cho tức cười một lâu, nặng nề cũng tiêu tán không ít, lúc này lại nghe Cẩm Nương nói Lãnh Thanh Dục như thế, nàng càng cảm thấy buồn cười, nói với Tứ Nhi nói: “Đúng vậy, thiếu phu nhân nhà ngươi nói rất đúng, tứ chi phát triển, đầu óc ngu si, đây không phải là người điên thì cũng là kẻ ngốc, ai, vòng trang sức mất thì mất, sáng mai ta sẽ cho thiếu phu nhân một chiếc khác là tốt rồi.”

Tứ Nhi bị lời nói này của thế tử phi khiến cho khó hiểu, càng không rõ tại sao lời nói của thiếu phu nhân lại sắc bén như vậy, nhưng mà, xem sắc mặt thiếu phu nhân thật không tốt, nàng cũng không tiếp tục hỏi, trong nội tâm nhưng lại lo lắng lên, thiếu phu nhân chỉ là đi đến phủ thái tử, nhưng trên người lại biến thành cái dạng này, không phải là ở trong phủ thái tử phạm vào chuyện gì chứ, bị phạt thành như vậy chứ.

Một lát nữa trở về, nhất định phải ở trước mặt thiếu gia giúp thiếu phu nhân giải thích mới được.

Trở lại Vương phủ, đã nhanh đến thời gian lên đèn, Cẩm Nương sai Tứ Nhi đi tới phòng vương phi báo bình an, bản thân mình thì trực tiếp trở về tiểu viện.

Tiến vào phòng bên ngoài, Tú cô đi lên muốn giúp nàng cởi áo khoác, Cẩm Nương lại nghiêng đầu, nhìn thấy Lãnh Hoa Đình đang nghiêng người ngồi trên xe lăn đọc sách, nghiêng mắt qua nhìn chính mình, vội vàng nói với Tú cô: “Người đi dọn cơm lên, ta đói bụng, đi vào phòng trong thay quần áo rồi sẽ trở ra.”

Nói xong, vội vàng đi vào, Phong nhi thấy Tứ Nhi không có đi theo cùng, liền tự mình tiến vào phòng trong, giúp Cẩm Nương múc nước rửa mặt.

Vào chánh đường, Cẩm Nương cười cười nói với Lãnh Hoa Đình: “Tướng công đói bụng không, một lát nữa chúng ta cùng nhau dung cơm.” Nói xong, tận lực cách hấn xa một chút, muốn đi vào phòng trong, vội vàng thay đổi bộ quần áo này.

Nhưng còn đi chưa được mấy bước xa, áo khoác liền bị hấn kéo ra, Cẩm Nương sớm có chuẩn bị, dưới chân liền ngừng, mặc dù không có bị hấn kéo ra hết, nhưng cổ lại bị dây áo khoác kéo đau nhức, không khỏi ồ một tiếng, lùi lại đến bên cạnh hấn.

Lãnh Hoa Đình tay vung lên một cái, liền đem nàng ôm vào trong lồng ngực của mình, tay liền giật dây cài áo khoác của nàng, hất lên, áo khoác này liền bị hấn hất ra ngoài, Tú cô vội vàng chạy lên phía trước tiếp lấy, Lãnh Hoa Đình cao thấp đánh giá Cẩm Nương một chút, thấy trên người nàng cũng không có dị dạng gì, mới nhẹ nhàng đẩy nàng ra, Cẩm Nương cũng không mắng hấn, thừa dịp hấn không có phát hiện cái gì, thân thể vừa đứng vững, liền nhanh chóng đi vào phòng trong, ai ngờ tay hấn rất nhanh, thoáng cái lại kéo lấy vạt áo phía sau bị xé rách của nàng, hỏi: “Nương tử, quần áo sao lại bị rách?”

Cẩm Nương cứng người, trong đầu chuyển động nhanh chóng, cũng không thể nói cho hấn biết là Lãnh Thanh Dục giẫm hỏng, vậy hấn nhất định sẽ nổi trận lôi đình? Chưa biết chừng, sẽ tìm Lãnh Thanh Dục phiền toái, tên tiểu tử kia là một nam nhân trưởng thành vô lại nhưng lại giả bộ tiểu hài tử, ngày tết sắp đến, lại đem chuyện này nháo lên, cũng không hay.

“Tướng công, cái kia, lúc ta mới xuống xe ngựa, không cẩn thận mắc vào càn xe, khiến cho quần áo bị xé rách, chàng xem, lạnh quá, để cho ta vào đổi một bộ khác.” Cẩm Nương bất đắc dĩ cầu xin tha thứ nói.

Lãnh Hoa Đình nhìn kỹ một chút vạt áo này, nhìn thấy cũng là bị kéo rách, hơn nữa, trên người chỉ bị xé một góc áo này, liền bán tín bán nghi thả nàng, trên đầu Cẩm Nương đều đổ mồ hôi lạnh, vội vàng vào buồng trong, Phong nhi đã sớm lấy xong nước chờ nàng, sau khi rửa mặt xong, Cẩm Nương liền tháo búi tóc ra, tùy tiện búi một búi tóc lỏng, thay đổi quần áo, nhẹ nhàng khoan khoái đi ra.

Trương ma ma thu xếp đem cơm dọn xong, Cẩm Nương lần lượt ngồi bên cạnh Lãnh Hoa Đình, lại chủ động làm tiểu bảo mẫu vắt cả cần cù cho hấn, giúp hấn gấp thức ăn, Lãnh Hoa Đình cảm thấy mỹ mãn ăn những món ăn nàng gấp cho hấn, thỉnh thoảng bản thân mình cũng gấp khối thịt kho tàu cho vào trong miệng Cẩm Nương, ăn đến mắt đều lim dim.

Đang ăn, Tứ Nhi từ bên ngoài vén rèm đi vào, thấy thiếu phu nhân đã thay đổi trang phục và trang sức, trong nội tâm thở dài một hơi, bản thân đang định trở về phòng đổi một bộ quần áo khác, Lãnh Hoa Đình

gọi nàng lại: “Tứ Nhi, sáng sớm ngày mai bảo A Khiêm đem cang xe ngựa cửa đi.”

Tứ Nhi nghe thấy vậy sững sờ, thuận miệng nói: “Thiếu gia, xe ngựa không có cang xe ngựa sao được ah, có thể không cửa được không.”

“Cửa đi, cửa đi, đồ phải đem y phục của khách phá hỏng, trong nội tâm A Khiêm sẽ khó chịu, vẫn là cửa đi.” Lãnh Hoa Đình vừa ăn cũng không thèm chú ý tới lời nói của Tứ Nhi ở bên cạnh.

Trong nội tâm Cẩm Nương nổi lên cảnh giác, chỉ biết thằng nhãi này đang hù dọa, vội vàng nháy mắt không ngừng với Tứ Nhi, Lãnh Hoa Đình lại cúi đầu, giống như cười mà không cười nhìn nàng, nàng liền cụp mắt, nghiêm trang gấp rau cho hắn, Tứ Nhi nhất thời không có chú ý, bên cạnh đi vào trong nội đường cúi đầu nói: “Cang xe ngựa sao có thể mắc vào quần áo người khác, thiếu gia lại lấy nô tỳ làm trò cười rồi, nô tỳ... A, vẫn là nên cửa đi, nô tỳ lúc này cũng mới bị cang xe kéo một chút.”

Đáng tiếc, Tứ Nhi phản ứng vẫn là chậm một nhịp, Lãnh Hoa Đình đã để đưa xuống, liếc xéo Cẩm Nương, Cẩm Nương ngượng ngùng vừa muốn nói gì, hắn đã đem xe lăn trượt ra khỏi bàn, thuận tay chụp tới, đem nàng từ chỗ ngồi đặt lên đầu gối, liền đi vào phòng bên trong, Tứ Nhi lại càng hoảng sợ, cho là hắn sẽ làm gì đó với Cẩm Nương, đi theo phía sau muốn đi vào, Trương ma ma kịp thời kéo lấy nàng nói: “Vô sự, chỉ là náo loạn một chút thôi, thiếu gia thương yêu thiếu phu nhân, làm sao lại có thể làm gì với thiếu phu nhân chứ.”

Tứ Nhi nghĩ cũng đúng, thiếu gia rất sủng thiếu phu nhân, lúc này nhất định là đi vào kiểm tra thân thể, vừa nghĩ như thế, nàng lại cảm thấy mặt đỏ lên, thấp đầu, trở về phòng mình thay quần áo.

Cẩm Nương thành thật không dám lộn xộn, bị Lãnh Hoa Đình coi như đứa bé ôm vào lòng trong, vừa vào cửa, Lãnh Hoa Đình hai tay nâng lên, đem nàng thả ở trên giường, Cẩm Nương giãy dụa cầu xin tha thứ: “Không phải cang xe mắc vào, là không cẩn thận ngã, tướng công, không có việc gì.”

Hắn cũng không đáp lời, thân thủ bắt đầu cởi y phục của nàng, Cẩm Nương gấp, hét lớn: “Không có bị thương, thật không có bị thương, chỗ nào cũng không đau, ai, tướng công, ta đói, chàng ăn rồi nhưng ta còn chưa có ăn, một lát nữa cơm sẽ bị lạnh.”

Nhưng hắn không quan tâm vẫn cởi nút áo của nàng, Cẩm Nương thành thật nói: “Thật không có bị thương, chàng xem quần áo của ta đều rất tốt, chỉ là lần vấy quá dài, không cẩn thận bị người ở phía sau giẫm lên, liền... Kéo rách một miếng, thiếu chút nữa thì ngã, nhưng không có té, được đại tẩu kéo lại.” Lời này ngược lại nửa thật nửa giả, Lãnh Hoa Đình tinh tế nhìn xem thần sắc của nàng, thấy ánh mắt nàng cũng không trốn tránh, chỉ là có chút ít tia cầu xin, liền thả nàng, đau lòng nói: “Thực không có chuyện gì sao? Trong phủ thái tử... Không có người làm khó khi dễ nàng, nàng như vậy... Thật khiến người ta lo lắng cho nàng biết không?”

Cẩm Nương nghe xong cái mũi ê ẩm, chậm rãi tiến vào trong lòng ngực của hắn cọ cọ, ôm cổ của hắn, đầu nghiêng qua hóm vai của hắn, sâu kín nói: “Thật không có người khi dễ ta, Thái tử phi đối với ta rất tốt, còn nói sáng mai sẽ tiến cung, cho ta một cái phong hào, thật sự là không cẩn thận làm hư quần áo, nô tỳ này cũng không phải cố ý... ta chưa từng bị như thế nên rất hoảng hốt, cho nên... liền...”

Lãnh Hoa Đình sủng nịnh vuốt mái tóc của nàng, vỗ vỗ lưng của nàng nói: “Đừng sợ đem đến phiền toái cho ta, tướng công của nàng tuy rằng vô năng, nhưng nương tử của mình vô luận như thế nào cũng có thể bảo vệ tốt, mặc cho ai cũng không thể khi dễ nương tử của ta.”

Cẩm Nương nghe xong cái mũi càng chua xót, hốc mắt ẩm ướt đã muốn khóc, mặt chôn ở chỗ ở hóm vai của hắn lắc lắc, đem nước mắt lau hết vào y phục của hắn, mới ngẩng đầu lên nói: “Ta đói, tướng công, chúng ta dùng cơm đi.”

Ngày thứ hai, nên hồi lễ với nhà mẹ đẻ, Cẩm Nương có chút đau đầu, Lãnh Hoa Đình lúc này không thể đi, Lãnh Hoa Đường lại bị giam giữ, hai con rể một người đi cũng không tiện, Lãnh Hoa Đình ngược lại nguyên ý đi, chỉ sợ thằng nhãi này không muốn để Ngọc Nương cùng Lãnh Hoa Đường trở về, không chừng sẽ nói những lời lạnh nhạt lộ liễu cho đại lão gia, không muốn để đại lão gia cùng lão phu nhân lo lắng, nàng một bên thu thập gì đó trong phòng, một bên tự định giá để ai đi đưa lễ mừng năm mới tốt.

Một lát sau nha đầu Hồng Nhi trong phòng Ngọc Nương đã tới, thi lễ với Cẩm Nương rồi nói: “Thỉnh an nhị thiếu phu nhân, nhị phu nhân sai nô tỳ đến, mời nhị thiếu phu nhân đi qua đó một chuyến.”

Cẩm Nương cũng đang muốn nhìn xem thương thế của Ngọc Nương như thế nào, lại muốn hỏi nàng muốn đem những thứ gì trở về, vương phi hẳn là đều chuẩn bị tốt ngũ lễ, nhưng mà những nữ nhi gia khác đều lên mang đồ khác về ẹ đẻ của mình.

Tứ Nhi vội vàng thu dọn đồ đạc, Phượng Hỉ đang giúp đỡ Trương ma ma sửa sang phòng bếp, Cẩm Nương liền kêu Thanh Ngọc cùng nàng đi tới Thanh Trà tiểu uyển, Thanh Ngọc gần đây rất ít lời, nếu không hỏi đến nàng, nàng bình thường cũng sẽ không mở miệng, nhưng mà, đường đến Thanh Trà tiểu uyển, ngược lại nàng quen thuộc rất nhiều so với Cẩm Nương, Cẩm Nương liền cười nói: “Người ở trong này đã được bao nhiêu năm .”

“Hồi bẩm thiếu phu nhân, nô tỳ ở trong nội viện này cũng gần hai năm rồi.” Thanh Ngọc vừa đi vừa nói chuyện, nhìn thấy phía trước chính là Thanh Trà tiểu uyển, cước bộ của nàng ngưng lại một chút, bộ dạng tựa hồ không muốn đi vào.

Cẩm Nương nhìn thấy vậy nói: “Cũng đã vài năm không có người ở, cũng không biết năm đó Trần di nương chết như thế nào, trong phủ hình như không nói đến chuyện của nàng ta, ngay cả tên cũng là bộ dạng cao thâm.”

Thanh Ngọc nghe xong cảm lạnh, trong mắt hiện ra một tia thống khổ, ngừng chân, không có tiến lên phía trước nữa, thật lâu đều không có lên tiếng, Cẩm Nương nhất thời cũng thấy xấu hổ, có lẽ năm đó đã ra hàn lệnh, mình cần gì khó xử nàng, vừa muốn nói điều gì đó, Thanh Ngọc giống như hạ quyết tâm, ngẩng đầu lên nhìn Cẩm Nương nói: “Di nương là bị độc chết, người khác không biết, nhưng nô tỳ đều biết, nàng không phải bệnh chết, bọn họ nói, nàng bị ho lao, kỳ thật không phải, những ngày cuối cùng của di nương, là do nô tỳ hầu hạ, nếu thật sự là ho lao, nô tỳ sợ cũng sớm chết tám trăm năm .”

Nói xong, trong mắt nàng liền hiện lên một tia hận ý, Cẩm Nương thấy vậy cũng hiểu được lòng chua xót, trong phủ này, thật đúng là chỗ ăn thịt người, cũng không biết Trần di nương này cuối cùng lại đất tòi vào ai, làm sao lại bị hại chết ?

“Trần di nương chết lúc đó bao nhiêu tuổi, nàng sau khi Lưu di nương vào phủ được mang tới sao?” Cẩm Nương đối với việc này thật sự rất ngạc nhiên, hơn nữa, nàng cũng rất muốn biết rõ ràng, Trần di nương là trúng loại độc chất nào mà chết, có thể làm cho người đã chết nghĩ rằng là bệnh mà chết, loại độc này nhất định rất lợi hại, hơn nữa, độc được tính cũng rất mạnh, nếu là có người đối với chính mình cùng tướng công hạ thủ độc ác như vậy, thật đúng là khó phòng bị .

“Trần di nương là do lão phu nhân đưa cho Vương Gia làm lễ trưởng thành, nghe nói năm đó có hai người, nhưng mà Vương Gia chỉ lấy một mình Trần di nương, trước kia cũng chỉ là thông phòng, sau khi vương phi vào cửa, liền nâng nàng lên làm di nương, vừa vặn cùng Lưu di nương hai người ở trong biệt viện này.” Lời này của Thanh Ngọc ngược lại không có chút hoảng sợ nào, liền nói ra, như vậy có thể thấy chuyện này tất cả mọi người đều biết, nên nói ra dễ dàng.

Cẩm Nương nghe xong liền gật đầu, dùng cảm tình của Vương Gia đối với vương phi, sau khi đại hôn bắt đầu dĩ phải đón Lưu di nương, thì làm sao có thể thu những nữ nhân khác làm thiếp, chỉ là, những gia đình lớn đều có tập tục này, khi nam tử làm lễ thành nhân, sẽ khai mở tâm hồn cho hắn, đem hai nữ tử đến dạy chuyện này cho hắn, kỳ thật, loại chuyện này, nam nhân trời sinh sẽ tự biết, cần gì phải dạy, trong đầu liền lập tức hiện ra khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân của yêu nghiệt nào đó, khá tốt, cũng cực kỳ tư khiết, cũng không trước khi mình vào cửa lễ thành nhân thu nữ nhân nào đó thông phòng, bằng không, bản thân mình thật đúng là không tiếp thu được.

“Thiếu phu nhân, chúng ta vào đi thôi, bên ngoài quá lạnh.” Thanh Ngọc thấy Cẩm Nương không có hỏi tiếp nữa, ngược lại thở dài một hơi, vội vàng nói với Cẩm Nương.

Cẩm Nương nhớ tới chính sự muốn làm, liền không nói gì nữa, nhắc chân vào tiểu viện của Ngọc Nương.

Ngọc Nương đang nghiêng người nằm trên ghế dựa, tiểu nha đầu báo nhị thiếu phu nhân đến đây, nàng một thân đau nhức, cũng lười đứng dậy, chỉ bảo Thanh Ngọc vén rèm lên, sau khi Cẩm Nương vào cửa, mới vẫy vẫy tay, nói với Cẩm Nương: “Tứ muội, tới ngồi.”

Cẩm Nương biết rõ nàng thân thể khó chịu, cũng không chậm trễ, liền theo lời đi qua ngồi xuống.

“Thân thể đã đỡ chút nào không?” Cẩm Nương ân cần mà hỏi thăm, Ngọc Nương thích nhất là làm đẹp, cũng không biết những vết thương kia trên người nàng có thể để lại vết sẹo hay không.

“Thế tử phi ngược lại hảo tâm, đem tới một hộp thuốc tốt tới đây, hôm qua cũng đã bôi khắp người, ngược lại tốt hơn nhiều, nhưng vẫn còn đau.” Ngọc Nương miễn cưỡng nói.

Cẩm Nương nghe xong cảm thấy tâm âm lại, bản tính Thượng Quan Mai vẫn thiện lương, tuy là hận Lãnh Hoa Đường cưới Ngọc Nương, nhưng nhìn thấy Ngọc Nương bị hành hạ, tất nhiên vẫn nổi lên lòng thương cảm, bằng không, đổi lại người khác, sợ là ước gì Ngọc Nương chết sớm cho sạch sẽ.

“Nhưng mà, ta lại lo lắng không dám tiếp tục dùng, hiện giờ ai cũng không thể hoàn toàn tin tưởng, dù sao ta cùng nàng là chung một tướng công, tứ muội, ta mời muội tới, chính là muốn yêu cầu muội, nghe nói tỷ tỷ của vương phi là Lưu phi nương nương trong nội cung, muội giúp tỷ tỷ xin Cửu Hoa Ngọc lộ cao được không, vật kia nghe nói bôi lên sẽ không để lại vết sẹo.” Ngọc Nương nhẹ ngồi dậy, chống đỡ người đứng dậy, vội vàng giữ chặt Cẩm Nương nói.

Cẩm Nương nghe xong liền nhíu mi, có chút bất đắc dĩ nói: “Người nói thuốc đại tẩu cho hôm qua, đã có chuyển biến tốt đẹp, này chắc chắn là thuốc tốt, người ta đã có tâm ý tốt, cũng đừng sớm nói như vậy, trong lúc này không thể so sánh với lúc ở nhà mẹ đẻ, không phải do người bốc đồng.”

Ngọc Nương nghe xong liền khẽ hừ một tiếng nói: “Hừ, người ngốc nhưng ta không ngốc, tỷ tỷ đã nghe được, người vào cửa không bao lâu, đã có người động tay động chân ở trong thuốc của người, trong đó thủ phạm chính là một trong những bà tử của nàng ta, người còn cùng nàng ta giao hảo, coi chừng bị hãm hại còn không biết.”

Cẩm Nương nghe xong liền giật mình, tin tức của Ngọc Nương thật đúng là nhanh, mới tiến vào không tới hai ngày, ngay cả việc này cũng biết, xem ra, nàng mặc dù bệnh, cũng có tâm tư đi tìm hiểu mọi chuyện trong phủ.

“Chuyện này đã sớm điều tra ra, không phải nàng, là Lưu di nương, hôm nay Lưu di nương cũng bị thương nặng tỉnh dưỡng, người nha, ít nói những chuyện không có này, trong phòng này người cũng không phải tốt hết, người không chú ý lại tự mình hại mình, đại tẩu là thân muội muội của Thái tử phi, người không nịnh bợ cho tốt còn không tính, ngàn vạn đừng có làm loạn.” Cẩm Nương thật sự hết chỗ nói với Ngọc Nương rồi, ngay cả Lãnh Hoa Đường cầm thú này, nàng chẳng lẽ còn muốn đi tranh cùng Thượng Quan Mai? Là bị ngược không đủ sao?

“Tốt lắm, tốt lắm, tỷ tỷ biết rõ người là muốn tốt cho ta, ta không nói là được, thuốc kia, người nên tìm cách lấy giúp ta, ta cũng không muốn từ nay về sau trên người giống như vỏ cây xù xì, xấu chết, tứ muội, người nhất định nhanh chóng giúp cho tỷ tỷ ta, tỷ tỷ ở trong phủ này chỉ có thể dựa vào một mình người.” Ngọc Nương thanh âm mềm nhũn, cầm lấy tay Cẩm Nương buồn bã cầu khẩn.

“Hai ngày nữa là ngày tết, làm sao có thể đi vào trong nội cung, hơn nữa, ta không có phẩm không có cấp, không được triệu kiến không thể đi vào trong nội cung, việc này đúng thật là khó làm, nếu không, người đi về nhà cầu mẫu thân đi, mẫu thân không phải cùng hoàng hậu nương nương quan hệ rất tốt sao?” Cẩm Nương thật khó khăn nói, bản thân mình lại không phải là cáo mệnh phu nhân, làm sao có thể tiến cung, lại nói, cho dù vào, cũng không thể mới mở miệng xin đồ người ta, Ngọc Nương này cũng thật là, nghĩ chuyện gì cũng chỉ nghĩ cho bản thân mình, cũng không nghĩ đến khó xử của người khác.

Ngọc Nương vừa nghe thấy vậy mặt liền trầm xuống, ném tay Cẩm Nương qua một bên nói: “Người có ý tứ gì? Là muốn ta trở về chịu nghe chửi sao, đừng nói ta đây một thân bị thương cũng không thể đi lại, coi như là tốt lắm, ta có thể nói chuyện này cùng nương sao? Còn không phải là muốn cho nương tức chết, hừ, ta biết rõ, người là cố ý đúng không, muốn cho nương của ta sớm bị tức chết, để cho nhị nương có thể phù chính đúng không, người... Ta còn tưởng rằng người hôm nay có hảo tâm, xuất phát từ nội tâm đối với người, người lại như vậy đối đãi với ta?” Nói xong, liền anh anh khóc lên, giống như là Cẩm Nương làm việc đại ác với nàng ta.

Cẩm Nương nghe vậy trong lòng bốc hỏa, lời này của nàng xác thực vừa rồi cũng không có nghĩ đến chu toàn, hơn nữa, đại phu nhân hiện giờ cũng đang bị bệnh, quả thực cũng không thể vào cung, nhưng Ngọc

Nương sao có thể nghĩ như vậy, mình cũng là có hảo tâm khuyên nàng, nhưng khi nhìn nàng khóc, lại nghĩ tới nàng cũng là bị thương, liền vẫn nhịn tức giận nói: “Là ta không đúng, không có nghĩ chu đáo cẩn thận, nhưng mà, trước ngày tết, thật đúng là không có cách nào khác lấy được thuốc cho người, ta cũng không có cách nào tiến cung.”

“Nói người ngọc, người thật đúng là con lừa đàn, người không vào cung được, sao lại không biết đi tìm mẫu phi xin, mẫu phi không phải thương người nhất sao? Người nếu mở miệng, mẫu phi tất nhiên là sẽ đáp ứng.” Ngọc Nương thốt ra liền mắng nói.

Cầm Nương mới không nghĩ vì chuyện này mà đi phiền vương phi, gần đây vương phi bận tới mảy tới mảy, làm sao có thời giờ đi xin được cho nàng, hơn nữa, lọ thuốc kia của Thượng Quan Mai tất nhiên cũng là từ trong nội cung, bằng không, cũng sẽ không có hiệu quả nhanh như vậy, nhưng mà Ngọc Nương không tin người khác, muốn nổi tính đồng đánh, nàng không nghĩ lại tiếp tục đem chuyện này đưa tiếp, liền sửa lại miệng nói: “Hôm nay được đem ngũ lễ lại mặt nhà mẹ đẻ, người đã chuẩn bị xong chưa, một lát nữa người cho người đưa tin về nhà, “Đại ca đang bị giam, lúc này cũng sẽ không ra được, người phải dặn dò người đưa tin trở về, nói hẩn bớt nói chuyện một chút, đừng làm cho người trong nhà bởi vì chuyện này mà ngày tết không được yên ổn.” Cầm Nương lộ vẻ không kiên nhẫn nói.

“Mẫu phi không phải đều chuẩn bị tốt sao? Đưa những cái này là được, ta mới vào cửa không tới hai ngày, là gì có vốn riêng mà đưa về, nếu không, tứ muội người được sự sủng ái của mẫu phi, trong tay tất nhiên là có thứ tốt, chia cho tỷ tỷ chút đồ, cũng chặn lại mồm miệng của nương, được không?” Ngọc Nương nghe vậy liền khóc, cầm khăn liền lau lệ, bên cạnh cầu Cầm Nương.

Cầm Nương nghe xong càng cảm thấy tức giận, hôm qua các trưởng bối còn thưởng không ít thứ tốt cho nàng, làm gì mà không có gì, Tôn Ngọc Nương này, đã tùy hứng lại keo kiệt, mình cũng không muốn thành toàn nàng, làm cho nàng quen chiếm lợi, từ nay về sau làm càng thêm phiền toái.

“Ta cũng không có thứ tốt, có cái gì liền hiếu kính nương cái đó, lúc người ở trong nhà mẹ đẻ, mẫu thân đem người nâng trong lòng bàn tay, hôm nay chỉ là để cho người mang vài món đồ về thôi, người làm như là bị cắt miếng thịt, cái gì nên nói ta đều đã nói, bản thân người tự mình ngấm lại, ta đi.” Cầm Nương thật khó tiếp tục cùng nàng tiếp tục nói chuyện, đứng dậy liền muốn đi.

Đang nói, Thượng Quan Mai mang theo Thị Thư đi vào, trông thấy Cầm Nương đang ở đây, trên mặt dẫn theo nụ cười, “Đệ muội đến xem Tôn muội muội à, ta đến xem Tôn muội muội thương thế có tốt hơn chút nào không, sắp đến ngày tết, cô dâu đều là muốn vào từ đường, chỉ còn vài ngày, cũng nên nhanh chóng đứng dậy.”

Cầm Nương nghe xong liền cười nói cảm ơn: “Cực khổ chị dâu hao tâm tổn trí ...”

“Tỷ tỷ thuốc hôm qua đưa tới rất tốt, nhưng mà mới vừa rồi tứ muội muội nói, không bằng Cửu Hoa Ngọc Lộ cao trong nội cung là tốt nhất, vật kia bôi lên vết thương sẽ không lưu lại sẹo, ai, giống ta như vậy, tiểu thiếp không có phẩm cấp, nào có cái mệnh kia được dùng loại thuốc tốt như vậy.” Ngọc Nương cũng không đợi Cầm Nương nói xong, liền ngắt lời nói.

Cầm Nương nghe vậy mắt đều trợn lên, bản thân mình đâu có nói như vậy, đây không phải là ở trước mặt Thượng Quan Mai đặt chuyện sao? Chỉ sợ Thượng Quan Mai còn cho là mình đang oán nàng không lấy thuốc tốt.

Quả nhiên, Thượng Quan Mai nghe xong mặt hơi trầm xuống, nhưng lại nói với Ngọc Nương: “Trên người của muội muội bôi chính là Cửu Hoa Ngọc Lộ cao, cái này cũng là trước kia đã lâu, Thái tử phi diện hạ thưởng ột lọ, muội muội nếu là cảm thấy còn chưa đủ tốt, vậy thì đưa ta đi, ta cũng chỉ có một lọ này.” Trong giọng nói liền dẫn theo tia mỉa mai, lúc nói chuyện, trừng mắt nhìn với Cầm Nương, ý bảo Cầm Nương an tâm.

Ngọc Nương nghe xong trên mặt hồng một hồi, e lệ cúi đầu nói: “Chả trách hiệu quả tốt như vậy, thì ra chính là Cửu Hoa Ngọc Lộ cao a, tỷ tỷ thật đúng là người tốt, tỷ tỷ cũng đừng trách Cầm Nương, nàng là người không có kiến thức, đem trần châu lại tưởng là cá mực.”

Cầm Nương nghe xong sắp bị nàng tức chết, nhưng đang ở trước mặt Thượng Quan Mai, cũng lười đi vạch trần Ngọc Nương, cười cười nói với Thượng Quan Mai: “Hôm nay là ngày hồi lễ về nhà, đệ muội ta về trước

đi chuẩn bị một chút.” Nói xong, liền muốn đi.

Thượng Quan Mai cười cười cũng không giữ lại, để Thị Thư thả tay xuống cái gì đó nói với Ngọc Nương: “Trong này có chút thuốc bổ, cũng là trong nội cung tới, người sai người hầm cách thủy ăn đi, muối muối của người là người như thế nào, ta cùng nàng kết giao cũng không phải một ngày hai ngày, người hảo nghỉ ngơi đi, ta còn có việc.” Nói xong, cũng đứng dậy phải đi.

Ngọc Nương vừa nâng mắt lên, thấy Cẩm Nương đã vén rèm lên, liền kịp thời nói ra: “Tứ muội muội, hôm nay là ngày lại mặt, muội phụ đi sao?”

Cẩm Nương không thể không ngừng chân quay đầu lại xem nàng: “Tướng công đi đứng không tốt, sao có thể đi? Sai người đặc lực đi đưa là được, mừng hai dù sao cũng phải trở về chúc tết.”

“Hai con rể, không người nào có thể trở về thật đúng là không thể nói nổi, muội phụ đi đứng không tốt, tướng công ta chính là không có bệnh lại bị phạt, a, tỷ tỷ, không bằng chúng ta đi cầu phụ vương, cầu cho tướng công được thả ra, ngày tết sắp tới, tỷ tỷ trong phủ chỉ sai người đi về, sợ là thế nào đi nữa cũng không tốt, tứ muội, người cũng giúp ta đi cầu đi, Tôn gia chúng ta hai cô nương đều gả vào Giản Thân vương phủ, năm đầu chỉ cho người đưa lễ mừng năm mới về, trên mặt lão thái gia tất nhiên sẽ không vui.” Ngọc Nương chống một khủy tay, liền muốn đứng dậy, tư thế này giống như là muốn khởi hành đi cầu Vương Gia.

Thượng Quan Mai nghe xong nhân tình sáng lên, chuyện đưa lễ đầu năm này, thật sự cũng khiến nàng có điểm đau đầu, hành vi của Lãnh Hoa Đường quả thực cũng đáng giận, nhưng mà ngày tết còn bị giam giữ, không về nhà mẹ đẻ lộ diện, mặt mũi mình thật đúng là mất hết, việc này lại không tiện giải thích, nếu nói bệnh nặng, thì sẽ có không ít người ở nhà mẹ đẻ đến đây thăm bệnh, không nghĩ tới Ngọc Nương ngược lại rộng lượng, bị hành hạ lớn như vậy, còn có thể tha thứ cho tướng công, lại chịu vì mọi người suy nghĩ, trong nội tâm vui vẻ, đem chuyện sinh sự của Ngọc Nương vừa rồi đều bỏ qua, quay đầu nói với Cẩm Nương: “Tôn muội muội nói đúng, đệ muội, muội cũng giúp đỡ đại tẩu đi van cầu phụ vương đi.”

Cẩm Nương thật sự là hối hận hôm nay tới nơi này một chuyến, nếu là có vật gì bên cạnh tay nàng, nàng thật đúng là muốn học bộ dạng Lãnh Hoa Đình, cầm đập bể cái đầu của Ngọc Nương xen chứa cái gì bên trong, đã gặp tiện nhân, nhưng chưa thấy tiện nhân nào như vậy, ngày hôm qua còn bị cầm thú kia ngược đến chết đi sống lại, hôm nay còn muốn đi cầu tình cho hắn, điều này cũng thôi đi, nàng còn có tâm tình chăm ngời quan hệ của mình cùng Thượng Quan Mai, việc này rõ ràng mình ngàn vạn không muốn, vì nàng, chính mình ngày hôm qua còn đánh Lãnh Hoa Đường một cái tát, tất nhiên là sẽ bị hắn hận.

Nhưng Ngọc Nương lại ở trước mặt Thượng Quan Mai nói ra, còn nói được hợp tình lý, ngay cả người hại mình cũng không so đo, nhưng mình là người bên ngoài lại so đo, đó chính là có chủ tâm muốn đối nghịch cùng Lãnh Hoa Đường, nếu như không đáp ứng, trong nội tâm Thượng Quan Mai tất nhiên sẽ mất hứng.

Cẩm Nương trên mặt bảo trì bình tĩnh, trong nội tâm lại phiên giang đảo hải nghĩ đối sách, thật vất vả mới kéo gần quan hệ cùng Thượng Quan Mai, nàng cũng không muốn ở phía sau sinh chuyện gì cùng với Thượng Quan Mai, nhưng để cho nàng đi giúp đỡ tên cầm thú Lãnh Hoa Đường kia, nàng thật đúng là làm không được, nhất thời ngơ ngẩn, không biết như thế ứng đối như thế nào cho tốt.

Nghe Ngọc Nương lại nói: “Tứ muội, ta cũng biết người không thích tướng công nhà ta, dù sao thế tử vị không dành uội phụ, mà là tướng công, hôm nay tướng công chịu tội, người tất nhiên là ước gì hắn tiếp tục bị giam cầm tiếp...”

“Nhị tỷ, người nếu nói những chuyện phiếm này, thế tử vị là chuyện mà người, ta vài nữ nhân này có thể bình luận sao? Lúc ta vào phủ, đại ca đã là thế tử, tướng công nhà ta lại thân có tàn tật, Hoàng thượng sớm đều hạ chỉ, cũng không phải do chúng ta đến phán đoán suy luận, người muốn nghỉ bậy, cũng đừng đem ta kéo đi vào.” Cẩm Nương rốt cục nhận không được phần nợ quá.

“Đã là như thế, vậy người liền đi giúp ta cùng tỷ tỷ cầu tình cho tướng công đi.” Ngọc Nương lập tức tiếp lời nói.

Ngọc Nương nói đến Cẩm Nương á khẩu không trả lời được, giờ mới hiểu được, một câu trước của nàng chính là cái cớ, vừa vặn phủ lấy bản thân mình không thể không đáp ứng tốt một câu, khá lắm Tôn Ngọc Nương, một mình không tính hiềm khích lúc trước giúp đỡ nàng ta, không nghĩ tới vết sẹo nàng ta còn chưa

liền hân đã quên đau đớn, một lòng muốn giúp cầm thú này sớm ngày đi ra, nhiều năm như vậy, như thế nào cũng không biết nàng ta là kẻ ngược cuồng.

Đang muốn nói chuyện, Thị Họa vội vã vọt đi vào, khóc hô với Thượng Quan Mai: “Thế tử phi, không tốt, thế tử gia ở trong phòng tối bị người ta hạ độc, đang đau đến đầu đầy mồ hôi, giống như là... Như là bị tấ thổ.”

106. Chương 106

Thượng Quan Mai nghe thấy vậy kinh hãi, tay cũng bắt đầu run lên, cũng bất chấp hình tượng ngày thường, xách váy lên liền chạy vội ra ngoài, Cẩm Nương nghe xong cũng nhú mi, chỉ mới nhốt có mấy ngày mà thôi, làm sao lại bị trúng độc rồi? Ai hạ độc với hân hạ chứ? Hay là nói... Là muốn ra khỏi phòng tối, cho nên dùng khổ nhục kế?

Ngọc Nương nghe thấy Lãnh Hoa Đường ngay cả hơi thở đều không có, ngược lại có chút mộng, ẩn trong nội tâm cảm thấy có chút thống khoái, lại có chút lo lắng, bị trúng độc sao, chỉ cần không chết, càng đau nhức càng tốt a, nhưng mà... Sẽ chết sao? Nếu bị chết mình sẽ thành quả phụ... Thành quả phụ còn có thể tái giá sao? Người kia, hân sẽ thu mình sao? Sẽ không, bộ dạng người kia ghét mình như vậy, trong mắt của hân chỉ có Cẩm Nương, Cẩm Nương có cái gì tốt, vừa ngốc lại xấu, làm sao so được với chính mình...

Nàng đang suy nghĩ miên man, thì Hồng Nhi kéo kéo ống tay áo của nàng, Ngọc Nương lúc này mới kịp phản ứng, Thượng Quan Mai đã vội vàng vàng mang người ra khỏi, ngay cả Cẩm Nương cũng đi theo ra ngoài, còn mình lại là một bộ dáng không sao cả, vẫn ngồi ở trong phòng ngẩn người... Lãnh Hoa Đường không thể chết được, nàng không muốn làm quả phụ, hơn nữa còn là con gái mới xuất giá, sẽ càng bị người nhìn thành người không may mắn, lúc này Ngọc Nương lại nóng lòng, nói Hồng Nhi giúp đỡ: “Người đỡ ta đi xem.”

Cẩm Nương cũng không có trực tiếp đi theo Thượng Quan Mai đến phòng tối, mà mang theo Thanh Ngọc quay trở về tiểu viện của mình, vừa vào cửa, nhìn thấy Lãnh Hoa Đình không có ở đó, trong nội tâm quỳnh lên, nhìn quanh bốn phía, Tứ Nhi thấy thế liền cười nói: “Nhị thiếu gia đem bản thân mình nhốt ở trong phòng, không biết đang âm thầm làm cái gì, cũng không chịu để cho tui nô tỳ đi vào hầu hạ.”

Tim của Cẩm Nương thoáng cái nhẹ nhõm, vội vàng vén rèm đi vào.

Lãnh Hoa Đình đang ôn tập lại chút ít chữ cái Anh văn ngày hôm qua Cẩm Nương dạy cho hân, thấy Cẩm Nương trở về, hai tay vòng lại, liền ôm lấy nàng, “Nương tử hôm nay quay về thật nhanh, nàng không ngồi ở chỗ tỷ tỷ nàng lâu một chút sao?”

Cẩm Nương trong lòng đang gấp, giữ chặt hân rồi đưa tay kéo xe lăn đến, “Nghe nói đại ca chàng trúng độc, tình huống rất nguy hiểm, chúng ta mau đi xem một chút a.”

Lãnh Hoa Đình nghe thấy vậy chấn động, trong mắt phượng hiện lên một tia sắc bén, bậc thốt ra nói: “Chỉ sợ có việc, nương tử, một lát nữa mặc kệ phát sinh chuyện gì, nàng cũng không cần sợ hãi, có ta ở đây, ai cũng không thể làm tổn thương đến nàng.” Nói xong, bản thân mình liền ngồi xuống xe lăn, đẩy đi ra ngoài.

Cẩm Nương ở phía sau phụ giúp hân, vừa ra khỏi cửa, Lãnh Khiêm liền vọt ra, Lãnh Hoa Đình liền nói với Lãnh Khiêm: “Phái thêm vài ám vệ đến, âm thầm điều tra chuyện phòng tối.” Trong lòng của hân không hiểu sao liền cảm thấy bất an, không biết mục tiêu của đối phương lần này là mình hay là Cẩm Nương, bất kể là ai, hân cũng sẽ không để cho người đó được như ý nguyện.

Đến phòng tối nhỏ trong nội viện của vương phi, nhưng lại không có ai, Lãnh Hoa Đường đã được Vương Gia đưa đến trong phòng, đang nằm trên giường, thái y còn chưa tới, Thượng Quan Mai, vương phi đều thủ trong phòng, lão phu nhân lo lắng ngồi ở chính đường, thỉnh thoảng lại dùng quả trượng gõ mặt đất, mắng: “Kẻ trời đánh nào, cũng dám mưu hại thế tử gia, thật sự là quá lớn mật, tìm ra được người này, lão thân muốn đem hân loạn còn đánh chết.”

Nhị thái thái, tam thái thái cũng nhận được tin tức, cũng ngồi ở trong phòng thần sắc lo lắng nhìn xem, nghe xong lời này của lão phu nhân, nhị phu nhân liền khuyên nhủ: “Nương, ngài cũng đừng quá nôn nóng, đại ca không phải đang cứu Đường nhi sao? Thái y một lát nữa là tới rồi, chỉ cần Đường nhi có thể tốt, cái gì cũng có thể nói tới, đến lúc đó, lại tra ra hung thủ kia, ngài muốn xử trí như thế nào liền xử trí như thế ấy.”

Trong phòng, Vương Gia đang phong bế vài đại huyết trên người Lãnh Hoa Đường, tận lực để độc tố ở trong máu vận hành chậm một chút, không cho độc khí công tâm, Lãnh Hoa Đường mạch đập rất yếu, có lúc gần như không đập, Vương Gia hoảng sợ một trận trong lòng, theo mạch đập đến xem, Đường nhi trên người cũng không có một chút nội lực, trước kia chính mình mấy lần hoài nghi hắc thân ẩn tàng võ công, xem ra là sai rồi, may mắn hôm qua một cước kia không có hạ lực lượng lớn nhất, bằng không, Đường nhi sợ là đã nửa tàn phế.

Rốt cục, thái y cũng đã tới, lại cũng không là vị Lưu thái y thường đến Vương phủ, Vương Gia khê kinh ngạc, quay đầu nhìn nhị lão gia vội vàng vàng đi đến, vừa đi vừa nói chuyện nói: “Nhanh, nhanh, Đỗ thái y là cao thủ trị độc, vương huynh, người trước nhường một chút, trước giải độc cho Đường nhi rồi nói sau.”

Vị thái y này nhìn bộ dạng khoảng hơn bốn mươi tuổi, thân thể nhỏ gầy, lại có vẻ rất tinh thần, nhưng mà đôi mắt hơi dài, ánh mắt lại có điểm dao động, nhìn xem có chút gian xảo, Vương Gia trong nội tâm ẩn ẩn cảm thấy không ổn, nhưng nóng lòng lo bệnh tình của Lãnh Hoa Đường, cũng khê nhường một chút, sau đó đứng ở bên giường, nghiêm túc nhìn xem vị thái y này trị liệu.

Nhị lão gia liền kéo lấy Vương Gia hỏi: “Đường nhi bị nhốt ở trong phòng tối còn rất tốt, làm sao có thể trúng độc? Vương huynh, việc này huynh cũng nên tra xét cẩn thận một chút, Đường nhi gần nhất luôn ba lần bốn lượt xảy ra chuyện, chỉ sợ là có người cố ý muốn chĩnh hấn.”

Vương Gia nghe xong cũng không có đáp lời của hấn, vẫn không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào vị thái y kia, nhị lão gia thấy vậy tức giận: “Vương huynh, lúc này hấn là đem nô tài cùng thị vệ trong phòng tối của Đường nhi những người liên can đem vào trong sân, nghiêm gia thẩm vấn, chẳng lẽ, huynh muốn cho Đường nhi lại giống như Đình nhi sao?”

Vương Gia nghe được câu cuối cùng này rất cuộc cũng có phản ứng, xoay đầu lại nhìn hấn: “Người cũng cho rằng Đình nhi lúc trước là bị người hạ độc sao?”

Một câu hỏi khiến cho nhị lão gia ngây ra một lúc, mặt hấn hơi trắng ra, lập tức lại nói: “Năm đó bệnh của Đình nhi cổ quái, cũng không thể bài trừ khả năng bị người hạ độc.”

Vương Gia không để ý tới lời này của hấn, lại nhìn về phía trên giường, lúc này Lãnh Hoa Đường mắt đóng chặt, ấn đường hiện lên màu xanh đen, trên trán mồ hôi đầm đìa, thân thể cũng co lại thành một khối, vị thái y kia đang đem ngân châm đâm vào một vài huyết đạo trên đầu hấn, lại lấy ra một viên thuốc dút cho Lãnh Hoa Đình, không bao lâu, Lãnh Hoa Đường liền đình chỉ co giật, sắc mặt cũng không còn thống khổ như lúc trước, Vương Gia nghĩ rằng viên thuốc này nổi lên hiệu quả, vội hỏi vị thái y kia: “Đường nhi trúng phải loại độc nào?”

“Trúng phải thạch tín, hấn là trộn lẫn trong đồ ăn dùng tối, cũng may hạ quan mang theo giải độc thánh dược do tổ tiên lưu lại, bằng không, dựa theo mức độ trúng độc sâu của thể tử, chỉ sợ không qua được hôm nay.” Vị thái y này đem chai thuốc thu vào trong ngực, thần sắc có chút đắc ý nói.

“Không biết Đỗ đại nhân có thể đem giải dược cho bốn vương nhìn một chút hay không, loại thuốc tốt này, có thể cho bản vương một viên thuốc nữa hay không, bốn vương chắc chắn sâu sắc cảm tạ Đỗ đại nhân.” Vương Gia hai tay vừa hướng thái y kia đưa tới, vừa nói với hấn.

“Vương Gia khách khí, chỉ là đáng tiếc, thuốc này vừa vặn chỉ còn một viên, Vương Gia nếu muốn, hạ quan sẽ quay trở về chế lại, nhưng mà, quá trình chế tác thuốc này phi thường phiền phức, mất ba năm mới được một viên, cho nên, sợ là để cho Vương Gia thất vọng rồi.” Đỗ thái y một bộ dạng cao thâm với nói Vương Gia.

Hấn nói như thế, Vương Gia cũng không có biện pháp, trong nội tâm thì lại hiểu rõ, loại người như Đỗ thái y này, chắc ở trong thái y viện sống cũng không được như ý, bởi vì phía trên sắp xếp số lượng thái y, Vương

Gia cũng không quen, có lẽ hẳn cũng chỉ có một hai kỹ thuật đặc thù trong thái y viện mà thôi, tất nhiên cũng sẽ không nguyện đem đồ đặc của mình cho bất luận kẻ nào, sợ tiết lộ bí quyết gia truyền, để cho người khác học được, bản thân hẳn ở trong giới thái y cũng sẽ không có chỗ dựa căn bản.

Không bao lâu, Lãnh Hoa Đường cuối cùng cũng đã tỉnh, hẳn vừa tỉnh, liền ôm bụng nói muốn đi nhà xí, Đỗ thái y nghe xong ngược lại mặt mũi tràn đầy vui mừng, chấp tay nói với Vương Gia: “Chúc mừng Vương Gia, sau khi thể tử bài xuất đồ dơ bẩn xong sẽ tốt thôi, hạ quan may mắn không có nhục sứ mạng” dứt lời, liền muốn kéo áo cáo từ. Vương Gia vội vàng giữ hẳn lại, vương phi một mực đứng ở một bên nhìn xem, lúc này trong nội tâm cũng là thở dài một hơi, vội vàng phân phó người đi chuẩn bị đồ cảm tạ Đỗ thái y.

Thượng Quan Mai từ lúc tiến vào nước mắt vẫn chảy, đứng ở một bên nhìn xem, dù sao cũng đã là vợ chồng một thời gian, mặc kệ Lãnh Hoa Đường đối với Tôn Ngọc Nương như thế nào, hẳn đối với chính mình vẫn là ôn nhu săn sóc, nhìn hẳn nằm ở trên giường tánh mạng chỉ trong gan tấc, trong lòng vừa tức vừa vội lại thương tâm, vương gia vương phi đều ở đây, nàng chỉ có thể ở một bên trông mong nhìn, không thể tới gần, mặc dù cực lực giữ vững bình tĩnh, nhưng vẫn là ức chế không nổi khẩn trương cùng lo lắng trong nội tâm, hai tay gắt gao xoắn khắn, chỉ còn kém không có đem chiếc khăn tơ này xoắn đứt.

Lúc này thấy Lãnh Hoa Đường cuối cùng cũng chuyển nguy thành an, trong nội tâm một trận vui mừng, rốt cuộc cũng bất chấp mọi chuyện, nhào tới bên giường khóc ròng nói: “Tướng công, chàng đã đỡ hơn chưa.”

Lãnh Hoa Đường lúc này trong bụng cô lỗ cô lỗ một trận phiền giang đảo hải, thật sự là không nín được, suy yếu nâng lên tay, Vương Gia vương phi minh bạch ý tứ của hẳn, liền cùng Đỗ thái y và nhị lão gia lui đi ra.

Cầm Nương cùng Lãnh Hoa Đình đúng lúc này đi tới, Hồng Nhi cũng đỡ Ngọc Nương đi chậm rãi tới, thực sự mới đến trước một bước so với Cầm Nương, một lát sau chánh đường ngồi đầy người, lão phu nhân thấy Vương Gia cùng nhị lão gia đi ra, vội hỏi nói: “Đường nhi như thế nào? Thái y đã cứu được hẳn chưa?”

Nhị lão gia nghe xong thuận tiện nói: “Nương yên tâm, Đường nhi không có việc gì, chỉ là bụng còn có chút đau nhức, Đỗ thái y nói, hẳn đi ra hết những thứ không sạch sẽ trong bụng xong thì tốt thôi, ngài không cần quá lo lắng.”

Lão phu nhân cùng nhị thái thái, tam thái thái mấy người nghe xong sắc mặt tất cả đều buông lỏng, mặt lộ vẻ vui mừng.

Vương Gia thần sắc mặt ngưng trọng ngồi xuống chính vị, Cầm Nương vội vàng đẩy Lãnh Hoa Đình đi vào, hành lễ với các vị trưởng bối, lão phu nhân vừa thấy Cầm Nương, trên mặt liền chìm xuống, trách mắng: “Đại ca người xảy ra chuyện lớn như thế, hai người các người ngược lại tới muộn nhất so với người khác, ngay cả Tôn Thị trên thân mang bệnh, cũng vội vã chạy đến, các người cũng chỉ có hai thân huynh đệ, làm sao lại không thể hữu ái quan tâm một chút.”

Cầm Nương biết rõ bà ta là vì trong lòng lo cho Lãnh Hoa Đường, ức khí, lúc này không có chỗ nào phát tiết, nhìn thấy hai vợ chồng mình thì liền đem làm đối tượng phát tiết, nàng cảm thấy lão phu nhân này không nói lý lẽ, nhưng ngại là Vương Gia vương phi đều ở đây, trước mặt bọn họ cũng không muốn làm quá khiến bà ta bị nan kham, liền thấp đầu nói: “Cháu dâu nguyên là muốn cùng đại tẩu cùng nhau chạy tới vấn an đại ca, nhưng mà tướng công đi đứng không tiện, liền đi mời tướng công cùng đi, cho nên chậm chút ít.” Nói xong, lại dừng một chút, thở dài nói: “Ai, lại không có người báo cho tướng công biết, cháu dâu cũng là sợ tướng công không biết tin tức, lại không có tới, sẽ bị người trách cứ hẳn không có tình nghĩa huynh đệ, cho nên, thà rằng bản thân mình muộn một chút, cũng phải đẩy tướng công cùng nhau tới.”

Một lời này nói ra khiến cho lão phu nhân khó nói thêm cái gì, chỉ có thể tức giận đến nói với Vương Gia: “Vương Gia, việc này nên tra rõ, trong phủ hiện giờ càng ngày càng không yên ổn, ngay cả thể tử cũng dám mưu hại, thật sự là to gan lớn mật, nhất định phải tìm ra hung thủ kia, cho Đường nhi một câu trả lời thỏa đáng.”

Nhị thái thái nghe xong cũng nói: “Rất đúng, Đường nhi chính là người thừa kế Vương phủ, người hạ độc này là lòng muông dạ thú, thừa dịp Đường nhi bị phạt lại hạ độc thủ, hành động của hẳn thật đáng xấu hổ, có mục đích gì cũng thật đáng sợ a.”

Vương phi nghe nhị thái thái ý ở ngoài lời, liền nhíu mi nói: “Nhà lão Nhị, người nói cũng không có sai, người này hại Đường nhi, sợ là muốn thế tử vị của Đường nhi a, đầu tiên là hại Đình nhi, tiếp theo lại hại... Đường nhi, nếu như Đường nhi thực sự có chuyện gì không hay xảy ra, thế tử vị này còn có người kế thừa, những chuyện này, ai, cũng không biết là ai lòng muông dạ thú như thế.”

Nhị thái thái nghe xong, tức giận đến mặt mũi trắng bệch, chỉ vương phi nói, “Vương tẩu nói chuyện cần phải suy nghĩ kỹ, loại lời này cũng không thể nói lung tung được, nói như thế nào vương huynh cũng có hai đứa con trai, nếu như Đường nhi không được, không phải còn có Đình nhi sao? Có lẽ, là có người tức giận Đình nhi là con trai trưởng lại mất thế tử vị, trả thù cũng không biết.”

Vương phi nghe xong liền hừ một tiếng nói: “Nếu là Đình nhi khoẻ mạnh, làm sao còn đến phiên Đường nhi, nhà lão Nhị, người vẫn là nên ít nói hơn chút thì tốt hơn, chớ có chọc lửa cháy tới thân.”

Nhị lão gia nghe xong nói với nhị phu nhân: “Người chỉ là một nữ tặc nhân gia, biết chuyện gì chứ, có vương huynh ở đây, Đường nhi là con của vương huynh, chẳng lẽ hẳn sẽ để cho Đường nhi không minh bạch mà bị hại sao?”

Vương Gia nghe xong liền nói với vương phi: “Nương tử, nàng đem người liên can hôm qua trông nom Đường nhi tất cả gọi đến đây đi, việc này xác thực cần phải tra một chút, xem là ai đang ở trong phủ này làm trò ma quái.”

Vương phi nghe xong đôi mi thanh tú nhíu, hừ lạnh nói: “Vương Gia không phải lại hoài nghi thiếp thân chứ, trông giữ Đường nhi là do Vương Gia ngài phái thị vệ tới, chuẩn bị đồ ăn cho Đường nhi, người là thiếp thân an bài, nếu có vấn đề, không phải là vương gia ngài, thì chính là thiếp thân làm, hôm nay điều tra thêm việc này cũng tốt, hừ, thiếp thân nếu muốn ra tay hại Đường nhi, thì đã xuống tay từ lúc hẳn và Lưu di nương chưa tiến phủ, sao còn phải chờ cho tới khi kẻ khác hại Đình nhi số khổ của ta, rồi mới động thủ chứ?”

Vương Gia nghe thấy liền bị kìm hãm, biết rằng vương phi hiểu lầm ý mình, vội hỏi: “Nương tử, ta làm sao có thể hoài nghi nàng, chỉ là, khi đã điều tra xong, không phải vừa vặn tiêu tan tiêu tan lòng nghi ngờ của người khác với nàng sao?”

Nhị thái thái nghe xong ở một bên cười lạnh nói: “Đại tẩu trong sạch, thì cần gì phải sợ tra, đang ngồi đây, người có hiềm nghi cũng không chỉ có một mình đại tẩu, lại nói tiếp, Đường nhi thân phận quá mức đặc thù, mọi người đều có thể bị hiềm nghi, hơn nữa, chúng ta ở bên trong náo loạn, chưa biết chừng là bên ngoài phủ có người muốn hại Giản Thân vương phủ của chúng ta, điều tra ra, không phải càng làm cho tất cả mọi người yên tâm sao?”

Vương phi nghe xong trên mặt liền lộ ra một tia cười lạnh, nói với Vương Gia: “Hiện tại thì nói rất hay, nếu thật tra ra thủ phạm phía sau màn này, lại không thể cô tức dưỡng gian, mặc kệ kẻ đó là ai, coi như là thân huynh đệ, cũng phải theo như gia pháp xử trí.”

Lời nói này khiến nhị lão gia nín lặng, ánh mắt giống như đại bàng lập tức nhìn về phía Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình, Cẩm Nương trong nội tâm nổi lên đề phòng, ngày hôm qua nhị lão gia cũng dùng ánh mắt này nhìn mình, chẳng lẽ lúc này, mục tiêu là nhằm vào mình? Nàng không khỏi nhìn về phía Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình vừa vặn nhìn tới, ánh mắt mềm mại, đáy mắt lại hiện ra một vẻ kiên nghị, Cẩm Nương nhìn thấy cảm thấy an tâm hơn, thản nhiên ngồi ở trong nội đường, tỉnh táo nhìn tình thế phát triển.

Một lát sau hai thị vệ thủ vệ canh chừng Lãnh Hoa Đường cùng hai bà tử đưa cơm bị đưa đến.

Hai gã thị vệ là thân tín của Vương Gia, vừa vào cửa liền quỳ một chân trên đất, nói với Vương Gia: “Thuộc hạ vô năng, không có thể bảo vệ tốt thế tử, xin Vương Gia trách phạt.”

Vương Gia nghe xong liền hỏi: “Thế tử độc phát có phải sau khi dùng xong cơm không?”

Một trong hai thị vệ liền nói: “Hồi bẩm Vương Gia, thế tử sau khi dùng xong điểm tâm cũng không có dị dạng gì, ngược lại sau canh ba giờ thìn, lại có người đưa điểm tâm đến, thế tử sau khi dùng xong điểm tâm mới độc phát.”

Vương Gia nghe xong liền hỏi hai bà tử này: “Điểm tâm này cũng là do hai người các người đưa tới sao?”

Hai bà tử này sớm bị dọa tới mặt không còn chút máu, quỳ trên mặt đất run rẩy, một người hơi mập mạp trong hai người, gan lớn một ít, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Vương Gia rồi nói: “Hồi bẩm Vương Gia, điểm tâm ấy là nô tỳ từ trong phòng bếp tiểu viện của vương phi lấy ra, trời đất chứng giám, nô tỳ cũng không dám động tay động chân ở trong điểm tâm này.”

Lúc này, có hạ nhân đem điểm tâm đồ ăn thể tử đã dùng qua còn thừa tất cả đều trình lên, Vương Gia liền cho người cầm đi kiểm nghiệm, hai khắc sau, kết quả kiểm tra đã ra, quả nhiên đồ ăn không độc, độc chính là trên mặt điểm tâm hoa quế cao, hơn nữa, ở trong đúng là hạ thạch tín, hai bà tử sợ tới mức toàn thân phát run, khóc hô nói: “Tội nô tỳ thật sự không biết a, điểm tâm là phòng bếp đã sớm làm xong, nô tỳ tự tay tiếp nhận từ trên tay của đầu bếp mới của vương phi, tội nô tỳ thật là không có lá gan độc hại thể tử gia.”

Vương Gia liền cho người dẫn theo đầu bếp mới của vương phi lên thượng đường, đầu bếp này mới hai mươi mấy tuổi, lớn lên hơi mập mạp, Cẩm Nương xem xét, cảm thấy có chút quen mắt, đây không phải là người lần trước Lãnh Hoa Đường tự mình tìm tới sao, nói là biết làm điểm tâm trong cung đình, muốn đưa đến trong nội viện của mình, về sau, bản thân mình thu nhưng lại đưa đến trong tiểu viện của vương phi, đầu bếp này, quả nhiên cũng là một quân cờ?

Đầu bếp này vẻ mặt khó hiểu, quỳ gối trong nội đường mắt lớn nhìn chung quanh, nhìn thấy những chủ tử lớn trong phủ đều toàn bộ ngồi đầy đủ trong này, không khỏi sợ tới mức cúi đầu xuống.

Vương Gia liền chỉ vào bàn điểm tâm thừa này hỏi: “Điểm tâm này chính là người làm sao?”

Đầu bếp liếc điểm tâm này một cái, gật đầu nói: “Là nô tài sáng sớm hôm nay đặc biệt làm cho thể tử gia, thể tử gia đối với nô tài có ân tri ngộ, nô tài nghe nói thể tử gia bị phạt, cho nên, mới làm một ít điểm tâm hân ngày thường thích ăn dâng lên cho hân.”

Vương Gia nghe xong giận dữ, chỉ vào đầu bếp này liền mắng: “Cầu nô tài, còn dám luôn miệng nói cảm động và nhớ nhung ân tri ngộ của thể tử, nói, vì sao lại hạ độc trong điểm tâm mưu hại thể tử? Là ai sai sử người?”

Đầu bếp này nghe xong sắc mặt đại biến, chỉ lên trời thề nói: “Vương Gia, nô tài chưa từng làm việc như thế, nô tài tuy có một tay nghề tốt, nhưng một mực không được trọng dụng, là thể tử gia đem nô tài thu lưu, lại để cho nô tài vào làm việc trong Vương phủ, để cho nô tài có thể mở ra sở học, nô tài như thế nào lại có thể hại thể tử gia, nô tài nếu có ý xấu như thế, sẽ bị trời giáng sấm sét, chết không yên lành.”

Vương Gia nhìn hân thần sắc không giống giả bộ, đang chần chờ, thì nhị lão gia liền nói: “Cầu nô tài, không đánh người, chắc là không biết nói thật, vương huynh, nô tài như thế quá mức xảo trá, dụng hình đi.”

Nhị thái thái nghe xong lại nói: “Chậm đã, ta xem hân không giống như đang nói dối, nên hỏi lại hân, có lẽ còn có người lợi dụng hân động tay động chân trên điểm tâm, hạ độc, giá họa cho hân, hân lại không phải người ngu, biết rõ thể tử ăn điểm tâm hân làm sẽ chết, còn tự tay đi làm, vậy không phải là tìm chết sao, hưởng hồ, nếu thật là hân làm, sau khi chuyện thành công hân nên bỏ trốn mất dạng mới đúng, còn có thể ngu xuẩn ở trong phòng bếp để cho người tới bắt hân?”

Đầu bếp này nghe xong cảm kích nhìn thoáng qua nhị phu nhân, giữa đầu nhú mày nghĩ tới, một lát sau đột nhiên nói: “A, nô tài nghĩ tới, mấy ngày nay có một tiểu nha đầu trong nội viện nhị thiếu phu nhân hay đến trong phòng bếp của vương phi, quần quít lấy nô tài dạy nàng làm điểm tâm, bảo là muốn học để làm cho nhị thiếu gia ăn.”

Lời này vừa nói ra, khiến cho nhân tình của nhị lão gia, nhị thái thái cùng lão phu nhân tất cả đều sáng lên, chỉ có tam phu nhân mặt mày nhẵn lại, lắc đầu, thương tiếc nhìn về phía Cẩm Nương, Cẩm Nương nghĩ bọn họ làm một đồng thứ, cuối cùng vẫn đem đầu mâu chỉ vào trong tiểu viện của mình, xem ra, người kia đã sớm đặt ở trong phòng mình một con cờ, ẩn núp được rất sâu, hôm nay có thể làm công dụng cho bọn họ điều khiển.

Nàng cũng không nhìn tình thế phát triển trong nội đường, chỉ quay đầu nhìn Lãnh Hoa Đình, nàng hiện tại, cần có nhất, chính là an ủi cùng ủng hộ của Lãnh Hoa Đình.

Vừa quay đầu, đã thấy Lãnh Hoa Đình ôm bụng nói: “Ách, nương tử, ta đau bụng, muốn đi nhà xí.”

Cầm Nương bị hấn làm cho dở khóc dở cười, tròng diện khăn trương như thế, hấn còn muốn đi nhà xí?

Quả nhiên nhị thái thái nghe xong liền nói: “Tiểu Đình, đầu bếp này chính là chỉ ra người trong tiểu viện của ngươi, ngươi cũng nên nghe đến hết, đừng để một lát nữa nói người khác hãm hại ngươi.” Ngữ khí này giống như là rất quan tâm Lãnh Hoa Đình, nhưng mà, Cầm Nương nghe vào tai như thế nào cũng đều cảm thấy cũng không tự nhiên, là sợ Lãnh Hoa Đình lâm trận bỏ chạy sao.

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền nói: “Ta mặc kệ nàng là người nào trong nội viện, người trong nội viện của ta toàn bộ đều là các người nhét vào, không chừng đều dùng để hãm hại nương tử của ta, lúc này ta đau bụng, ta muốn đi ra ngoài.”

Nói xong, cũng không quản người khác thấy hấn như thế nào, đẩy xe lăn liền đi ra ngoài, Cầm Nương liền muốn giúp đẩy hấn, nhưng nhị lão gia lại kịp thời nói ra, “Không phải có Lãnh thị vệ sao? Để hấn tới hầu hạ tiểu Đình đi, cháu dâu, có một số việc, vẫn là trước mặt mọi người nói sẽ tốt hơn.”

Cầm Nương lạnh lùng liếc nhìn nhị lão gia, nghĩ thầm, cái lão hồ ly này như là nắm chắc mười phần sẽ hại được mình, lúc này đi ra ngoài, cũng xác thực không ổn, tổng yếu xem bọn hấn đến tột cùng dùng quân cờ nào, dùng biện pháp gì hại mình mới đúng.

Bên ngoài Lãnh Khiêm lách mình tiến đến, đẩy Lãnh Hoa Đình ra khỏi.

Cầm Nương nhất thời cảm thấy rất cô tịch, lại cảm thấy thật mệt mỏi, thể xác và tinh thần đều mệt chết đi được, ở trong cái phủ này, quá nhiều âm mưu tính toán, quá nhiều lạnh lẽo cắt da cắt thịt, quả thực khó lòng phòng bị, khi nào thì, mình mới có thể cùng yêu nghiệt hai người, ở cùng một chỗ vui vẻ tự tại đây?

“Ngươi nói, nếu như có nửa câu nói dối, bổn vương cắt đứt đầu chó của ngươi.” Vương Gia chỉ vào đầu bếp này nói ra.

Đầu bếp này nghe xong thấp đầu nói: “Nô tài thật không dám vọng ngữ, đây còn là chuyện đại sự liên quan tới nhân mạng, nô tài không dám nói sai nửa câu, như thế sẽ hại chết người, sáng sớm hôm nay, thật sự là Kim nhi trong phòng nhị thiếu phu nhân đã tới phòng bếp, hơn nữa, đúng lúc nô tài đang làm điểm tâm, nô tài cũng không biết có phải nàng ra tay hay không, nô tài tuyệt đối không có nửa lòng hại người.”

Cầm Nương nghe xong vừa muốn cười, quả nhiên Kim nhi có vấn đề, bản thân để Trương ma ma nhìn chăm chăm nàng thật nhiều ngày, là không cho nàng ở trong nội viện của mình làm ra việc hại người, không nghĩ tới, nàng ngược lại vươn tay vào trong nội viện của vương phi, thật đúng là nha đầu lợi hại, mặc cho ai cũng không nghĩ ra, nàng có thể có bản lĩnh, ở trong nội viện vương phi hạ độc.

Vương Gia nghe xong liền lẳng lặng nhìn về phía Cầm Nương, Cầm Nương thần sắc thản nhiên nhìn lại, nếu là lần này, Vương Gia thực trùng kếp của những kẻ tiểu nhân này, muốn trừng phạt chính mình, tướng công hấn... Hấn sẽ như thế nào, nàng đột nhiên cảm giác quá bị thương, trong nội tâm từng đợt co rút đau đớn, nếu là mình mất đi, hấn sẽ như thế nào? Nếu là mình thật sự xuyên trở về, hấn sẽ bỏ được sao? Nhưng nếu mình thực bị người hại chết, hấn sẽ rất thương tâm, rất đau đớn đi, tướng công đáng thương, chẳng lẽ Cầm Nương cùng chàng thật sự chỉ là tình thâm duyên ngắn sao?

Vương Gia thấy được bị ai trong mắt Cầm Nương, đã nhìn thấy một vòng thâm lương cùng bất đắc dĩ trong mắt nàng, trong nội tâm có vị chua xót, cho Cầm Nương một ánh mắt trấn an.

Việc hôm nay, cho dù tất cả căn cứ chính xác đều chỉ hướng Cầm Nương thì tính sao? Cầm Nương là người tiểu Đình yêu mến nhất quan tâm nhất, giống như mình với vương phi, coi như là vương phi phụ người trong thiên hạ, Vương Gia cũng chỉ tin vương phi, giống như vậy, cho dù Cầm Nương làm ra việc đại ác, Vương Gia cũng sẽ giúp đỡ tiểu Đình che chở cho nàng, huống chi, Cầm Nương vào phủ lâu như vậy, cũng chưa từng làm một việc đại ác nào, nữ tử thiện lương lại thông tuệ như thế, làm sao có thể làm việc thương thiên hại lý này?

Những tiểu nhân này không biết trời cao đất rộng, bọn họ không biết, Cầm Nương mới là cứu tinh của Vương phủ, hôm qua tiểu Đình đã nói với chính mình, Cầm Nương nhận biết được đồ kỳ nhân kia lưu lại, Giản Thân vương phủ muốn tiếp tục phú quý, chỉ có Cầm Nương mới có thể đến giúp, bọn họ không biết hãm hại cái này, lại hãm hại cái kia, không biết Cầm Nương là xương sống của mình và Đình nhi, mặc cho ai cũng không thể thương tổn sao?

Một lát sau, hai bà tử đi đưa Kim nhi bắt đến, trong tay còn cầm một bao thạch tín từ trong phòng Kim nhi tới.

Kim nhi sau khi đi vào, vẻ mặt thất thổ lo sợ không yên, nhị lão gia không đợi nàng quỳ xuống liền quát: “Chính ngươi là người hạ độc được trong điểm tâm của thể tử gia?”

Kim nhi nâng mắt lên nhìn thấy nhị lão gia, một đôi mắt sáng thanh tịnh con ngươi tràn đầy khủng hoảng, trong mắt nổi lên tầng hơi nước, để cho người ta nhìn thấy chính là một bộ dáng yêu tiếc, nhưng nàng chưa có trở lời nhị lão gia, mà ngẩn ngơ nhìn Vương Gia.

Nhị lão gia thấy nàng sau nửa ngày cũng không có lên tiếng, không khỏi khó thở, lại quát to một tiếng: “Con tiện tỳ này, lão gia hỏi ngươi, có phải là người ra tay hạ độc được trong điểm tâm của thể tử gia hay không? Lại không trả lời, lão gia ta giết ngươi.”

Kim nhi bị nhị lão gia làm sợ tới mức cổ co rút lại, chậm rãi xoay đầu lại, giống như mới nhìn thấy nhị lão gia, thật lâu, nàng mới sâu kín nói: “Người không phải lão Nhị gia sao? Lớn tiếng như thế thật quá mức hung dữ với nô tỳ? Nơi này là Vương phủ, không phải đông phủ, chủ tử của nô tỳ là Vương Gia cùng vương phi, Vương Gia ở đây, nhị lão gia ngài hỏi cái gì?”

Nhị lão gia bị lời này của Kim nhi hỏi đến bí lối, tức giận muốn tiến lên đi đập Kim nhi, Vương Gia thấy lạnh giọng nói: “Lão Nhị, người lớn tiếng như vậy muốn đoạt tân chủ sao, trong lúc này, ta còn ở đây, người gấp cái gì.”

Nhị lão gia nghe xong đành phải nhịn tức giận, hung hăng trừng mắt Kim nhi, bên kia nhị thái thái lại quay đầu, liếc trừng nhị lão gia, nhị lão gia ánh mắt chớp lên, như là minh bạch cái gì, liền không có tiếp tục lên tiếng, nhị thái thái quay đầu lại, ánh mắt sắc bén nhìn Kim nhi.

“Kim nhi, đầu bếp này nói, buổi sáng hôm nay lúc hắc làm điểm tâm, người đến trong phòng bếp, trên điểm tâm của thể tử hạ độc, có việc này sao?” Vương Gia ngữ khí bình thản hỏi.

“Hồi bẩm Vương Gia, Kim nhi không có làm việc hại người này.” Kim nhi kính cẩn trả lời.

“Vậy bao thạch tín ở trong phòng ngươi là chuyện gì?” Vương Gia lại theo sát hỏi.

“Nô tỳ không biết, trong phòng nô tỳ cũng không có thạch tín.” Kim nhi nhìn thoáng qua gói thuốc nhỏ này, nhàn nhạt nói.

“Hồi bẩm Vương Gia, cái bao thuốc bột này hai nô tỳ xác thực tìm thấy trong phòng Kim nhi, có thị vệ làm chứng.” Hai bà tử bắt được Kim nhi cúi đầu nói.

“Xem ra, không đánh nàng sợ là không biết nói thật, phụ vương, ngài cũng không thể quá nhân từ nương tay, chứng cứ chính xác rõ ràng như thế này, nha đầu này còn có thể mạnh miệng cuồng vọng, dụng hình đi, cũng không thể để tướng công không công mà chịu nạn này.” Thượng Quan Mai vừa vặn từ trong phòng đi tới, thấy được một màn này, trong nội tâm không khỏi bốc lửa giận vạn trượng, một tiện tỳ lại có thể chút nữa lấy đi mạng của tướng công mình, không đánh nàng sẽ không bắt được người giết đây, không đánh nàng, khó có thể tiêu trừ mối hận trong lòng mình.

Nàng mới hầu hạ Lãnh Hoa Đường nằm ngủ, nhìn thấy mặt trượng phu tái nhợt, lại nổi lên một hồi đau lòng, nàng vẫn còn yêu thương hắn, từ lúc mới bắt đầu đã yêu thương hắn, yêu mến có đôi khi cũng chỉ một cái liếc nhìn, chính là cả đời a, cho dù hắn không tốt, tật xấu của hắn nhiều hơn nữa, đã gả cho hắn, liền muốn cùng hắn bạch đầu giai lão, có người hại hắn, nàng tự nhiên là hận.

“Đúng, dụng hình với nàng ta, để cho nàng ta nói ra người sai khiến sau lưng nàng ta.” Lão phu nhân một mực ngồi một bên nhìn thấy nhị lão gia cùng nhị thái thái bị vương gia giáo huấn không tiện mở miệng, liền tức giận nói.

“Nàng ta là người trong phòng tứ muội, người sau lưng nếu như không phải là tứ muội, thì chính là tứ muội phu, nhưng mà Ngọc Nương không rõ là, tứ muội phu không phải đã không thể trở thành thể tử sao? Tứ muội muội vì sao còn muốn sai người đi hại tướng công của ta, nàng bị ma ám hả?” Tôn Ngọc Nương một mực ngoan ngoãn ngồi ở một bên trên ghế thờ ơ lạnh nhạt, lúc nghe thấy Lãnh Hoa Đường sẽ không chết, nàng cũng thở dài một hơi, nhưng đồng thời lại có chút ít thất vọng, tóm lại, tâm tình của nàng phức tạp

vô cùng, về sau lại nghe nói là có người hạ độc với Lãnh Hoa Đường, nàng cảm thấy thú vị lên, cái Giản Thân vương phủ này, có thể phức tạp hơn Tôn gia rất nhiều, trách không được Cẩm Nương không để ỉnh nói lung tung, thật đúng là khắp nơi đều cất giấu con mắt cùng lỗ tai nghe lén, bằng không, một cái nô tỳ nho nhỏ sao có thể có lá gan lớn hại thế tử? Còn có, đầu bếp kia, giả bộ vô tội, hẳn là một đại nam nhân, làm lại đồ ăn cho chủ tử, sao có thể không cẩn thận như vậy, để ột tiểu nha đầu đắc thủ hạ độc? Đây rõ ràng là một cái bẫy, bẫy ở trên đầu Cẩm Nương.

Bản thân mình tuy nghĩ kế ly gián Cẩm Nương cùng Thượng Quan Mai, nhưng tuyệt đối không muốn Cẩm Nương chết, ở trong phủ này, Cẩm Nương là người duy nhất mình có thể tin được, cái nha đầu dần kia, còn có nhiều làm nhiều việc đắc lực ỉnh, những người kia, cũng đừng cho rằng người Tôn gia dễ ức hiếp.

Cẩm Nương không nghĩ tới Ngọc Nương mở miệng giúp mình, không khỏi kinh ngạc nhìn lại, Ngọc Nương vừa vặn trùng tới, một bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, Cẩm Nương không khỏi cảm thấy buồn cười, sáng sớm còn chán ghét Ngọc Nương, không nghĩ tới, lúc này người giúp mình là kẻ đáng ghét này.

“Tôn Thị, người chỉ là một sườn phi, mới đến trong phủ này ngắn ngủi có hai ngày, người làm sao biết rõ ỉnh nhiều việc ở đây? Hơn nữa, một phòng trưởng bối ở đây, không có phần cho người nói chuyện.” Lão phu nhân từ hôm qua đã rất không vừa mắt Tôn Ngọc Nương, đây là một nữ nhân mang điềm xấu, đến lần đầu liền làm hại Đường nhi bị Vương Gia đá, còn bị bắt nhốt trong phòng tối, không cho phép tiến từ đường, hôm nay lại bị người hạ độc, đây hết thảy, tất cả đều là nữ nhân này gây cho Đường nhi.

Ngọc Nương nghe xong liền thấp đầu, nhỏ giọng nói: “Lão phu nhân dạy rất đúng, chỉ là xin hỏi lão phu nhân, Cẩm Nương là thân muội muội của Ngọc Nương, chẳng lẽ ngài muốn cho Ngọc Nương trở mặt nhìn Cẩm Nương bị người ta ô hãm mà thờ ơ sao? Vậy muốn Ngọc Nương để thân tình đặt ở chỗ nào? Để cha mẹ của mình ở chỗ nào? Hơn nữa, Ngọc Nương cũng là theo đạo lý mà nói, các trưởng bối đang ngồi ở đây tự nhiên đều là người minh lý, sao lại chỉ luận thân phận, không nói công lý.”

Buổi nói chuyện này khiến cho lão phu nhân á khẩu không nói được lời gì, mọi người đều hiểu, người muốn lấy thân phận nói chuyện, không nói đạo lý, dùng thân phận áp nàg.

Thượng Quan Mai nghe xong lời của Ngọc Nương, mới hiểu được chuyện hôm nay tất cả đều mâu lại chỉ tới Cẩm Nương, nhất thời ngơ ngẩn, nhìn Kim nhi trong nội đường liền nhíu mi, hiện giờ nàng thật không muốn cùng Cẩm Nương đối địch, Thái Tử Phi nhiều lần dằn dò, nàng nên giao hảo cùng Cẩm Nương, đợi tới sau khi loại trừ hết những địch nhân bên ngoài, lại đến so đo chuyện giữa hai huynh đệ, xem ra, việc hôm nay lại có người cố ý gây chuyện giữa Hoa Đình cùng Hoa Đường, mà đắc lợi, đương nhiên lại là người tâm địa ác độc làm chuyện hại người.

“Tôn muội muội nói cũng có lý, phụ vương, con dâu cũng cho rằng, Kim nhi này hẳn không phải là đệ muội sai sử, vẫn là một câu nói kia, nàng nếu không chịu nói, liền đánh đi, đến khi nàng chịu nói ra người giết đây nàng là ai.” Thượng Quan Mai nghĩ nghĩ liền nói.

Vương Gia nghe thấy hai thế tử của Đường nhi đều nói cho Cẩm Nương, trong nội tâm có chút cảm giác an ủi, liền dựa vào lời nói của Thượng Quan Mai nói: “Tốt lắm, người tới, đem Kim nhi lôi ra ngoài, đánh cho đến khi nàng ta chịu nói thật mới thôi.”

Kim nhi vừa nghe thì gấp gáp, sợ tới mức khóc lên, vội vàng dập đầu đầu nói: “Vương Gia, ngài đừng đánh, nô tỳ nói.”

Kim nhi lời vừa ra, nhị lão gia trong mắt liền lộ ra vẻ đắc ý, nghiêng mắt nhìn Cẩm Nương, ánh mắt kia, giống như thấy được một con dê đang đợi làm thịt, một bộ dáng âm mưu đã được thực hiện.

“Vương Gia, việc này nói rất dài dòng, nhưng Kim nhi chỉ nói ra điểm mấu chốt.” Kim nhi nhìn thoáng qua nhị thái thái ngồi một bên, tựa hồ muốn nàng chứng thực cái gì, chỉ thấy nhị thái thái nhẹ gật đầu với nàng, Kim nhi liền hạ quyết tâm nói: “Là nô tỳ cầm thạch tín, hạ độc trên đồ ăn của thế tử. Mà người sai sử, tự nhiên là nhị thiếu phu nhân, bao thạch tín này cũng là nhị thiếu phu nhân cho nô tỳ, thạch tín rất quý, nô tỳ là một nha hoàn mua không nổi thuốc này, nếu không phải chủ tử cho, nô tỳ cũng không có bản lãnh hại người.”

Vương Gia không nghĩ tới Kim nhi mới mở miệng liền cắn lên người Cẩm Nương, đang muốn để Kim nhi xuất ra chứng cứ Cẩm Nương sai sử nàng, lúc này bên ngoài, Lãnh Khiêm phụ giúp Lãnh Hoa Đình đi vào,

sau khi Lãnh Khiêm đi vào, lại không đi ra ngoài, giống như trước khi Cẩm Nương chưa gả vào, lẳng lặng, như một pho tượng điêu khắc, mặt không biểu tình đứng ở sau lưng Lãnh Hoa Đình.

“Đều nói đến đâu rồi? Lập lại một lần nữa đi.” Lãnh Hoa Đình mở to đôi mắt thuần khiết, đem mỗi một vị đang ngồi dò xét một lần, sau đó, ánh mắt rơi xuống Kim nhi trên mặt đất, có chút kinh ngạc, nhưng cũng có chút hiểu rõ, “Kim nhi, thật là người sao.” Lãnh Hoa Đình ngữ khí rất bình tĩnh, không giống như hẳn ngày thường, vừa gặp phải chuyện của Cẩm Nương liền sốt ruột nóng giận giống như hai người khác nhau, tựa như đang hỏi một chuyện tình bình thường.

“Nhị thiếu gia...” Kim nhi rưng rưng thấp giọng một tiếng.

“Tiểu Đình a, thê tử này của ngươi thật đúng là tâm như rắn độc, nàng lại sai tiện tỳ này hạ độc hại đại ca của ngươi, cái này không phải cố ý muốn hãm ngươi vào đường bất nghĩa sao?” Nhị lão gia giống như cười mà không phải cười nói, rõ ràng là một bộ dạng rất đắc ý, còn muốn dùng ngữ khí đau lòng luyện tiếu nói với Lãnh Hoa Đình, Cẩm Nương nghe xong da đầu run lên, trên lưng phát ra mồ hôi lạnh.

Lãnh Hoa Đình nghiêng đầu nhìn về phía nhị lão gia, ngữ khí vẫn là cực kỳ ngây thơ: “Nhị thúc, ngươi cũng cho rằng là nương tử nhà ta hại đại ca sao? Xin hỏi, nương tử của ta vì sao phải dùng thủ đoạn vụng về như vậy đi hại đại ca?”

“Tự nhiên là muốn giúp ngươi đoạt được thế tử vị đi, phụ vương ngươi chỉ có hai huynh đệ ngươi, Đường nhi nếu có chuyện gì, người kế vị tất nhiên là...” Nhị lão gia cười lạnh nói.

Lời còn chưa nói xong, Lãnh Hoa Đình đột nhiên từ trên ghế xoay người mà dậy, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai ra tay, thoáng cái liền nắm yết hầu của nhị lão gia, mà Lãnh Khiêm động tác cũng mau, lúc Lãnh Hoa Đình phi thân lên, thân thể hắn lóe lên, liền đem xe lăn đặt ở dưới thân Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình sau khi nắm chặt nhị lão gia liền vững vàng ngồi trên xe lăn, hai người phối hợp thiên y vô phòng, Cẩm Nương thấy đẹp mắt đồng thời, cũng nhớ tới lúc ở trữ Vương phủ, hai người bọn họ cũng là phối hợp như thế, đem mình ngồi trên đại thụ.

Nhị lão gia kỳ thật có thể trốn, nhưng hắn một là không nghĩ ở trước mặt Vương Gia tiết lộ chuyện mình biết võ công, hai là Lãnh Hoa Đình ra tay quá nhanh, lại quá đột ngột, hắn hơi chút chần chờ, liền không kịp phản ứng, hiện giờ đã bị bắt, hắn đơn giản không hề chống cự, nhưng trong cổ như bị sắt kẹp, trong nội tâm vẫn là ngăn không được hoảng sợ, người đứng trước tử vong, cho dù là trấn định, cũng sẽ lộ ra vài tia khiếp đảm, nhị lão gia hôm nay cũng vậy, hắn sợ tới mức hai tay chăm chú bắt lấy uyển mạch của Lãnh Hoa Đình, chỉ đợi hắn vừa dùng lực, bản thân mình liền ra tay, cho dù không thể tự cứu, cũng có thể cùng hắn đồng quy vu tận.

“Nhị thúc, ngươi quả thật rất sợ hãi nha.” ánh mắt Lãnh Hoa Đình vẫn rất sạch sẽ, như một hài tử nghịch ngợm chơi đùa bình thường, hai ngón tay kim chặt yết hầu của nhị lão gia lúc căng lúc thả, như là một con mèo nhỏ tinh nghịch, sau khi bắt được một con chuột đáng giận, không vội ăn hết, thăm nghĩ chơi đùa trên chọc con chuột này.

“Đình nhi, ngươi làm cái gì vậy? Mau buông nhị thúc của ngươi ra, thật sự là quá to gan lớn mật, trong mắt không có trưởng bối, Vương Gia, ngươi cũng không quản hắn sao, mặc hắn tùy hứng làm bậy như vậy sao?” Lão phu nhân sợ tới mức tâm đều nhảy tới cổ họng, liên tục gõ lấy quả trứng trong tay, lớn tiếng quát trách mắng.

Một bên nhị thái thái sớm đã sợ tới mức mặt không còn chút máu, nhưng nàng biết rõ Lãnh Hoa Đình cực kỳ hỗn trưởng, căn bản không theo như lễ thường mà nói chuyện, lúc này càng là kích hắn càng thêm, càng sẽ làm hắn tức giận, chưa chừng tay hắn run lên, nhị lão gia sẽ đi đời nhà ma.

Vương Gia nghe xong cũng liền nói: “Đình nhi, đừng làm rộn, đây cũng không phải là trò chơi, buông nhị thúc ngươi ra đi, có chuyện từ từ nói.” Thanh âm lại tuyệt không nóng nảy, còn giống như đang dụ dỗ Lãnh Hoa Đình.

“Phụ Vương yên tâm, tiểu Đình bắt quá chỉ đùa giỡn cùng nhị thúc thôi, nhị thúc, ngươi nói, tiểu Đình hai ngón tay vừa nắm, yết hầu này của thúc có thể đứt rời hay không.” Lãnh Hoa Đình mặt mỉm cười nói.

Nhị lão gia lúc này thật sự sợ tới mức lực thần vô chủ, ánh mắt hắn gắt gao trừng mắt nhìn Lãnh Hoa Đình,

không biết sau một khắc hẳn lại ra cái chủ ý gì, hiện giờ lại nghe hẳn nói như vậy, nguyên nghĩ nói vài lời cứng rắn chống đỡ tiếp tục, lúc này hoàn toàn không dám, gắt gao trừng con ngươi trong mắt, rốt cục lộ ra cầu xin.

Lãnh Hoa Đình đột nhiên nhẹ buông tay, đem nhị lão gia chán ghét đẩy sang bên cạnh, lập tức hai chân đá vào trên lưng nhị lão gia, xe lăn mượn lực lui vài bước, Lãnh Khiêm lại tiến lên vài bước, đưa hẳn đẩy tới bên người Cẩm Nương.

Phủ tay, Lãnh Hoa Đình nhìn xem nhị lão gia ngã nhào trên đất, nói với nhị lão gia vẫn còn đang kinh sợ: “Tiểu Đình bất quá chỉ đùa một chút với nhị thúc, nhưng mà cũng muốn nói với nhị thúc một việc, một việc vô cùng đơn giản, thậm chí ngay cả tiểu hài tử cũng có thể rõ ràng, đó chính là, nếu ta muốn giết đại ca, chỉ cần giống như vừa rồi, trong một đêm nguyệt hắc phong cao, đột nhiên bắt lấy hẳn, chỉ cần rắc một tiếng, hẳn sẽ đi đời nhà ma, thúc nói, phương pháp đơn giản như vậy, cần gì phải kiếm đồ bỏ độc, lưu lại cái đuôi cho các người tra ra? Là các người quá ngu xuẩn, hay là ta nghĩ quá đơn giản, theo không kịp suy nghĩ của các người.”

Nhị lão gia che cổ họng của mình, ánh mắt hung ác nhìn Lãnh Hoa Đình, vừa rồi trong lúc giao thủ, hẳn phát hiện công phu của tiểu Đình so với mấy năm trước lại tinh tiến rất nhiều, chính mình vừa rồi cho dù dùng toàn lực đánh cược với hẳn một lần, sợ cũng khó có thể an ổn nắm chắc thắng lợi, ngày ấy trong phòng Ngọc nhi người bị mặt kia không phải tiểu Đình chứ?

Có phải không, chân tiểu Đình không phải tốt rồi chứ, lần trước còn nghe tiểu Hiên phát giận, nói là đưa thuốc giả cho tiểu Đình, làm hại hẳn lại phát tác một lần nữa... Hơn nữa, lần phát bệnh kia là Đường nhi tận mắt nhìn thấy...

“Tiểu Đình, người cũng quá mức hồ đồ, cho dù muốn nói lý, cũng không thể đem trưởng bối kèm hai bên, động tay động chân với trưởng bối, lần trước người dùng trà chén ném nhị thẩm, nhị thẩm niệm tình người tuổi còn nhỏ, không cùng người so đo, lần này, người lại động thủ với nhị thúc...” Nhị thái thái tức giận đến tay trun rẩy, sau khi nhìn nhị lão gia bình an thoát hiểm, nằng lền không có bận tâm, lớn tiếng quát trách mắng.

Vừa quay đầu, rồi hướng Vương Gia nói: “Vương huynh, bởi vì tiểu Đình thân thể không tốt, mấy người làm thúc thẩm chúng ta tất cả đều nhường cho hẳn, nhưng hẳn hiện giờ càng không biết kiêng sợ ai, như thế tiếp tục, trong cái phủ này còn ai dám nói hẳn cùng với Cẩm Nương nửa câu chứ? Đây không phải là cho phép vợ chồng son bọn họ ở trong phủ muốn làm gì thì làm sao?”

“Tiểu Đình như thế nào muốn làm gì thì làm rồi? Hẳn lần nào không phải bị chọc tới mao lông của hẳn mới động tay động chân? Ngày bình thường, tiểu Đình của ta ngay cả nha hoàn cũng không chạm vào một ngón tay, hẳn tuy có chút ít tùy hứng, nhưng lại rất phân rõ phải trái, người khác không đánh hẳn, hẳn là tuyệt đối sẽ không phạm bất luận kẻ nào, nhà lão Nhị, người nói chuyện có thể chú ý chút ít không, tiểu Đình vừa rồi cũng không có đem lão Nhị làm gì, hẳn bất quá dùng một ít biện pháp đơn giản nói cho các người biết một chút chuyện thô thiển mà thôi, đừng thỉnh thoảng lền nhìn chằm chằm vào thê tử của con ta, còn muốn như vậy, đừng nói là tiểu Đình, ngay cả bản phi ta, cũng muốn nổi giận.” Vương phi nghe xong không đợi Vương Gia nói cái gì, liền tiếp lời nói, nằng thật sự là quá tức giận, lấy trước kia những người này đối phó với nàng, nàng có thể chịu đều chịu đựng, vì muốn một đại gia đình có thể ở chung hòa thuận là tốt nhất, hôm nay con mình thật vất vả mới có một người thê tử tốt, liền từng bước từng bước tìm thê tử của hẳn gây phiền toái, cũng là nhìn thấy Đình nhi từng ngày từng ngày tốt hơn, nguyên nhân bởi vì nhờ thê tử của hẳn, hừ, thực tình là quả hồng mềm sao, mặc cho bọn hẳn muốn bóp tròn bóp méo?

Cẩm Nương nghe xong lời này, đôi mắt liền có chút ít ảm Ứt, nàng lẳng lẳng chăm chú nhìn vương phi, cho tới nay, Cẩm Nương đối với vương phi mềm yếu có chút bất đắc dĩ, tức giận bà không đấu tranh, nhưng lại yêu thích vương phi dịu dàng thiện lương, sinh hoạt nhiều năm trong một cái phủ âm u phức tạp như thế này, nhưng vẫn giữ vững tấm lòng tinh khiết, cũng không có thay đổi thành như nhị thái thái âm hiểm xảo trá, thủ đoạn độc ác, hôm nay vương phi vì mình mà bắt đầu thay đổi, vì mình mà cùng nhị thái thái cãi lý, cho dù tướng công làm chuyện không có theo lẽ thường, bà vẫn dốc hết sức mở ra ôm ấp yếu đuối của bà, nghĩ muốn bảo vệ mình cùng tướng công, làm cho nàng như thế nào không cảm động?

Nhị thái thái bị vương phi gần như vô lý cùng lời nói bừa bãi chọc tới ngón tay phát run, vương phi vừa

rồi ngay cả tự xưng đều sửa lại, cái này rõ ràng là muốn dùng thân phận áp người, không nói đạo lý rồi? Nàng không khỏi phần nộ nhìn về phía Vương Gia, nhưng Vương Gia lại mang vẻ mặt ôn nhu nhìn vương phi, trong ánh mắt lộ vẻ sủng nịnh cùng cổ vũ, nhị phu nhân nhìn thấy thiếu chút nữa sắp tức điên, hôm nay việc này coi như là nhân chứng vật chứng đều vô cùng xác thực, sợ cũng khó đạt mục đích...

Lão phu nhân nghe lời này của vương phi cũng tức giận, nhưng nàng nghiêng đầu, nhìn Vương Gia nửa điểm trách cứ vương phi cũng không có, ngược lại rất biết thời biết thế không có tái mở miệng, nàng cũng không muốn ở trong Phật đường qua lễ mừng năm mới, Vương Gia có thể nhớ kỹ chuyện cũ cùng hiểu đạo, chịu mời mình đi ra, như thế là tốt lắm rồi, cũng đừng có mà chọc đến lông mao của Vương Gia là tốt nhất.

“Phụ vương, con dâu cảm thấy tiểu Đình mới vừa nói cũng có đạo lý, tiểu Đình tuy là không rất ưa thích tướng công, nhưng lại chưa bao giờ đối với tướng công như thế, tướng công là người tay không sức lực trời gà không chặt vằn nhược thư sinh, dùng bản lãnh của tiểu Đình, nếu thật muốn đưa tướng công vào chỗ hiểm, trực tiếp động thủ là được, còn lấy nhiều âm mưu như vậy làm gì? Con dâu thấy, Kim nhi này rất giỏi hoạt, bất động hình, thật đúng là trong miệng nàng nói không ra lời thật.” Thượng Quan Mai trông thấy bộ dạng nhị thái thái ăn nghen trong nội tâm cực kỳ sáng khoái, nàng cũng đã nhìn ra, chuyện này, sợ là nhị thái thái thiết kế, hừ, nàng cho rằng, người khác đều là người ngu, chỉ có nàng thông minh, nghĩ xếp đặt ai thiết kế ai cũng được sao, lúc này, càng muốn xem nàng ta xếp đặt hại người khác mà họ không rơi vào hậu quả mong muốn thì nàng ta sẽ thế nào?

Lãnh Hoa Đình nghe xong lời này của Thượng Quan Mai, giơ tay lên, nói với Thượng Quan Mai nói: “Đại tẩu đừng đánh nàng, tiểu Đình tin tưởng Kim nhi, nàng sẽ không hại nương tử của ta.”

Cầm Nương nghe xong lời này liền nhú mi, vừa rồi Kim nhi rõ ràng nói, là chính mình sai sử nàng ở trong điểm tâm hạ độc, hừ, không nghĩ tới, thằng nhãi này trong nội tâm thật là có Kim nhi, lại ở dưới tình cảnh như thế này còn che chở cho ác nô hãm hại chủ tử.

Nàng không khỏi giận dữ trừng mắt liếc nhìn Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình đẩy xe lăn hướng tới Kim nhi đi vòng quanh, cảm giác Cầm Nương đang trừng mắt, vội vàng nghiêng đầu, vẻ mặt nịnh nọt cười cười với Cầm Nương, nghiêng đầu hỏi Kim nhi: “Thật sự là thiếu phu nhân sai người hạ độc sao?”

Kim nhi thấy Lãnh Hoa Đình gần gũi tiến lại, ở trước mặt mọi người vì chính mình nói chuyện, trong mắt liền mờ lệ, khóe miệng lại hàm chứa ý cười, thần sắc thống khổ mà đáng thương, “Nhị thiếu gia, người vừa rồi đi nơi nào? Nô tỳ không sợ chết, nhưng sợ đau, nô tỳ là sớm đáng chết, nhưng mà một mực không cam lòng, có một số việc không có làm, nô tỳ liền cố sống... Vừa rồi nô tỳ nhất gan, sợ bị đánh, đánh bằng roi rất đau, cho nên, mới theo như bọn họ dạy nô tỳ, nói ra lời này, hiện tại nhị thiếu gia người đã đến rồi, người nhất định sẽ không để cho bọn họ đánh Kim nhi, đúng không, giống như khi còn bé, người sẽ che chở Kim nhi, Kim nhi biết rõ.”

107. Chương 107

“Con sên, khóc mặt xấu, người yên tâm, gia sẽ che chở cho người, không để cho bọn họ đánh người, nhưng mà, người không thể hãm hại nương tử của ta.” Lãnh Hoa Đình thanh âm mềm nhẹ ôn nhu, trong mắt phượng hẹp dài lóe lên điểm toái tinh, đáy mắt tĩnh mịch, đen như mực sáng như ngọc.

Kim nhi mắt to sáng ngời trở nên mê ly, nàng quỳ thẳng thân thể, trên mặt tràn ra một nụ cười ngây thơ hồn nhiên, đẹp mê lương mang theo một lòng muốn chịu chết.

“Ta biết, thiếu gia người vẫn giống như lúc còn bé, đối tốt với Kim nhi, thiếu gia còn nhớ rõ sao? Kim nhi còn có một bà bà, trận chính đồn kia, mẹ ta chết, ca ca bị bán, nhưng mà bà bà không chết, những năm này, chỉ có bà bà cùng ta nương tựa lẫn nhau mà sống, bà là thân nhân duy nhất của Kim nhi.” Kim nhi trên mặt mang cười, trong mắt nổi lên nước mắt trong suốt.

Cầm Nương không khỏi thấy lòng chua xót, cô gái như vậy, coi như là hại người, cũng là bị buộc đi, nghĩ vậy, Cầm Nương nâng mắt nhìn về phía nhị thái thái, quả nhiên nhị phu thái thái mặt tái nhợt, trợn mắt

nhìn Kim nhi, giống như muốn dùng ánh mắt lảng trí Kim nhi, Kim nhi nói càng nhiều, nàng ta càng phần nộ, nhưng mà, nàng luôn luôn cẩn thận thanh ngạo, đáy mắt cũng lóe một tia khùng hoảng, nhưng ở trước mặt mọi người, nàng cũng vô kể khả thi a, nhìn khăn trong tay nàng xoắn liên biết, tâm tình của nàng khăn trương đến cỡ nào.

“Thiếu gia sẽ giúp người chiếu cố bà bà, người đừng sợ.” Lãnh Hoa Đình tay vuốt vuốt đầu Kim nhi, trong mắt nở nụ cười, an ủi Kim nhi nói.

“Vâng, Kim nhi tin người.” Kim nhi cười mạnh mẽ gạt đầu, xoay người lại, đập đầu mạnh một cái nói với Vương Gia: “Vương Gia, nô tỳ mới vừa nói là nhị thiếu phu nhân bức nô tỳ hạ độc trong điểm tâm của thê tử, lời ấy tất cả đều là lời nói dối.” Vương Gia nghe xong nhãn tình sáng lên, vội hỏi nói: “Tất cả đều là nói dối? Vậy người chính thức sai sử người hạ độc là ai? Là ai sai người vu hãm nhị thiếu phu nhân?”

Bên kia nhị lão gia nghe xong lời của Kim nhi, đáy mắt cũng hiện lên một vẻ bối rối, hẩn nhìn qua mắt nhị thái thái, thấy nhị thái thái thần sắc cũng rất khẩn trương, liền nói với Vương Gia: “Tiện tỳ này lời nói giả dối, vừa nãy thì nói cháu dâu sai nó hạ độc, nhưng giờ lại phủ nhận, tiện nô gian trá như thế, lời của nàng, không đủ đáng tin, vương huynh, không bằng đem nàng kéo ra ngoài, loạn côn đánh chết.”

“Nhị thúc, lời của nàng có thể tin hay không thì sẽ có phán xét, thúc không cần nóng vội như thế, không đợi nàng nói hết lời, đã muốn đánh chết nàng, chẳng lẽ, lời nàng nói ra, sẽ khiến cho nhị thúc lo lắng sao?” Một bên Thượng Quan Mai liền cười lạnh nói với nhị lão gia.

Nhị lão gia nghe được thì khựng lại, thê tử của Đường nhi gần đây làm sao vậy, như thế nào luôn hướng về thê tử của Đình nhi, nàng không biết mình là người quan tâm Đường nhi nhất sao? Bản thân mình khắp nơi tìm cách để bảo toàn cho Đường nhi, nàng chắc chắn có thể cảm giác được đến mới đúng, như thế nào lúc này khủy tay lại bẻ ra ngoài, thật không ngờ nàng dùng ngôn ngữ để ép mình?

“Thê tử Đường nhi, nhị thúc một lòng chỉ muốn tốt cho Đường nhi thôi.” Nhị lão gia tức giận quát.

“Cháu dâu có thể không hoài nghi nhị thúc ngài rắc tâm, cháu dâu chỉ là luận bàn sự việc mà thôi, muốn nhìn đến chân tướng sự tình mà thôi, càng muốn đem hung phạm hại tướng công ta bắt đến tận tay, đem ra công lý.” Thượng Quan Mai không kiêng ngạo không siểm nịnh nói với nhị lão gia.

“Kim nhi, người nói, đừng sợ, cứ việc nói ra chân tướng, bản Vương Gia sẽ phán xét cho người.” Vương Gia nhắm lại mắt, ánh mắt sắc bén nhìn nhị lão gia, quay đầu, thanh âm ôn hòa nói với Kim nhi.

“Hồi bẩm Vương Gia, nô tỳ cũng không hạ độc trên điểm tâm, thạch tín xác thực là có người cho nô tỳ, cũng quả thật có người sai sử bảo nô tỳ hạ độc vào trong điểm tâm, nhưng mà nô tỳ làm không được việc thương thiên hại lý này, cho nên, chỉ lấy độc được, cũng đi phòng bếp vương phi, nhưng không có động thủ.” Kim nhi tỉnh táo nói với Vương Gia.

“Xem đi, vương huynh, vừa rồi rõ ràng tra ra trong điểm tâm có hạ độc thạch tín, tiện tỳ này lại thề thốt phủ nhận, có thể thấy được lời của nàng, không đáng tin.” Nhị lão gia nghe xong lập tức cười lạnh nói.

“Tin hay không tùy ngài, vừa rồi nô tỳ nói những câu này là thật, nô tỳ xác thực không có hạ độc, hơn nữa, người cho nô tỳ độc được này, cũng không phải là nhị thiếu phu nhân, mà là một vị chủ tử khác, nhưng mà... Nô tỳ không thể khai ra nàng.” Kim nhi thần nhiên nhìn Vương Gia nói.

“Kim nhi, người không nói ra người giết đây, thiếu gia như thế nào giúp người?” Lãnh Hoa Đình vội vàng nói.

Kim nhi quay đầu lại, trong mắt ngấn lệ, rỏ rất thảm thiết cười nói với Lãnh Hoa Đình: “Thiếu gia, nô tỳ cũng có người cần phải bảo vệ, nô tỳ tuy rằng đề tiện hèn mọn, không có bản lĩnh gì, nhưng nô tỳ ít nhất không thể hại người đó.” Nói xong dần dần quay đầu, lòng bàn tay che miệng lại anh anh khóc lên.

Lãnh Hoa Đình nghe xong không khỏi nổi trận lôi đình, nắm lấy bả vai Kim nhi lắc lắc: “Kim nhi, người nói cho thiếu gia, bà bà của người bị bọn họ dùng thế lực bắt ép đúng không, thiếu gia hiện tại sẽ giúp người đem bà bà cứu ra.”

Kim nhi rỏ rất thảm thiết quay đầu lại, trong mắt lộ ra vẻ vô hạn lưu luyến, khóe miệng lại chậm rãi chảy xuống một tơ máu màu đen, nàng sáng sủa cười, thân thể lung lay sắp đổ: “Cám ơn thiếu gia, ta... Không

có bán đứng bọn họ, chỉ là không có hại người theo như bọn họ nghĩ, hi vọng... Có thể xem Kim nhi không có khai ra bọn họ, mà buông tha bà bà, bằng không, Kim nhi cho dù có biến thành lệ quỷ, cũng sẽ khiến cho bọn họ sống không yên ổn.”Nói xong, thân thể chậm rãi ngã xuống phía dưới.

Lãnh Hoa Đình oán hận đập mạnh xuống tay vịn xe lăn, phần nộ mắng: “Người đưa ngọc thích khóc này, thiếu gia không phải nói sẽ giúp người chiếu cố bà bà của người sao? Vì cái gì người không tin thiếu gia, thiếu gia đã phái người đi tìm, làm sao người ngu như vậy a, nói ra chân tướng, ai cũng không thể làm gì người.”

Kim nhi suy yếu mở to mắt, chống một hơi cuối cùng, khóe miệng mang theo một nụ cười khổ: “Nhiều năm trước kia, Kim nhi đáng chết, là thiếu gia... Người... Tìm cách cứu Kim nhi một mạng, Kim nhi thật sự... Thật sự muốn hầu hạ thiếu gia... Nhưng mà làm không được, bọn họ... Không cho, bọn họ... Muốn Kim nhi làm việc...thương...thiên hại lý này, Kim nhi làm không được, sống... Không bằng chết, không bằng đi cho... Sạch sẽ.” Thanh âm càng nói càng yếu, một câu cuối cùng, cơ hồ là liều mạng toàn lực mới nói xong.

Cầm Nương lẳng lặng nhìn thiếu nữ trên mặt đất tánh mạng đang điêu linh như bông hoa héo rũ, trong nội tâm như bị một khối đá lớn chặn lại, trầm trọng đến thở không nổi, nữ hài tử xinh đẹp thiện lương cỡ nào, liều mạng đến chết, cũng không muốn bán linh hồn của mình, bị người cưỡng bức kèm hai bên, cận kề cái chết cũng không khuất phục, trái tim đó, thuần khiết xinh đẹp như hoa tuyết liên nở rộ trên núi băng, sạch sẽ trong suốt, cao thượng ưu nhã, ai nói nàng dễ tiện, những con người tự nhận là thân phận cao quý kia, so với tiểu cô nương hèn mọn này, dơ bẩn xấu xí, xấu xa vô sỉ đến cực hạn.

“Ta thật khờ, lại thật không ngờ trong tay người là thạch tín, lại không có nhìn ra người đã sớm có ý muốn chết, người cái con sên này, đến chết cũng chỉ muốn nghĩ cho người khác, người... Nha đầu này, vì cái gì lại không chịu tin thiếu gia một lần chứ.” Lãnh Hoa Đình ngửa mặt lên trời thở dài, trong đôi mắt phượng xinh đẹp chảy xuống hai giọt thanh lệ, xe lăn vừa trượt, cúi người đem Kim nhi ôm lấy, nhẹ nhàng lấy tay lau đi tơ máu nơi khóe miệng của Kim nhi, nói với Lãnh Khiêm: “A Khiêm, một lát nữa tìm một chỗ, hậu táng cho nàng, chôn tại sườn núi nhỏ nơi hậu viện đi, khi còn bé nàng, thích nhất tới chỗ đó chơi đùa, chỗ đó có dã sơn cúc nàng yêu mến, sang năm trời thu, lúc sơn cúc rực rỡ, nàng nhất định sẽ ở trên sườn núi đó chơi đùa.”

Bên ngoài tiến vào hai bà tử, đem thi thể Kim nhi nâng xuống dưới.

“Đình nhi... Đình nhi con... Con...” buổi nói chuyện của Lãnh Hoa Đình khiến rất nhiều người trong phòng rất động dung, vương phi đột nhiên hậu tri hậu giác phát hiện, Lãnh Hoa Đình hôm nay nói chuyện rất có trật tự, đầu óc tỉnh táo cơ trí, cùng tiểu tử chơi xấu hỗn trưởng giống như hai người khác nhau, nàng kích động đứng lên, liền đến gần Lãnh Hoa Đình vài bước.

“Nương, người ngồi đi, việc này không thể để yên, Kim nhi không thể chết vô ích, hôm nay nhất định phải tìm ra kẻ bức tử nàng.” Lãnh Hoa Đình bất đắc dĩ liếc nhìn vương phi, nhẹ gật đầu làm dịu vương phi nói.

Lúc trước bị Lãnh Hoa Đình đột nhiên ra tay chế trụ, nhị lão gia liền cảm giác có điều gì đó, nhưng lúc này, hấn cho rằng Lãnh Hoa Đình rất trẻ con, làm việc không để ý hậu quả, tùy hứng hành động, vẫn là một nữ hài tử ngốc. Vừa rồi nghe vương phi nói như vậy, trong lòng của hấn đột nhiên tỉnh ngủ hấn, đứng vậy a, tiểu Đình vừa rồi hành xử rất có trật tự, hơn nữa, lời nói kia là có ý gì, chẳng lẽ bị hấn phát hiện điểm sơ hở nào rồi?

“A Khiêm, Lưu Y Chính đã tới chưa.”Lãnh Hoa Đình không đợi nhị lão gia nghĩ lại, đột nhiên nói với Lãnh Khiêm.

“Thiếu gia, đang chờ ở ngoài cửa.”Lãnh Khiêm mặt không biểu tình nói, lời nói vang trong phòng, người đã đến bên ngoài, đem Lưu y chính mời vào.

Vương Gia vừa thấy Lưu y chính, trong nội tâm liền có điều hiểu, không khỏi nhìn về phía nhị lão gia, “Lão Nhị, xem ra, hấn là nên đưa Đỗ thái y cũng mời tới đi, bốn vương đế hấn ở lại trong chính sảnh.” Vung tay lên, liền có nô tỳ đi mời Đỗ thái y tới.

Lưu y chính sau khi đi vào, thi lễ với mọi người, liền tỉnh táo ngồi ở một chiếc ghế bên cạnh, một bộ dạng lão thần, không nói một lời nhìn tràng diện bên trong.

Sau khi Đỗ thái y chữa khỏi cho thể tử, vương phi liền cầm một số đồ lớn cảm tạ hần, nhưng Vương Gia có thành ý lần nữa lưu hần lại dùng cơm, nói là để cảm tạ hần cứu thể tử, muốn cùng hần kết giao, Đỗ thái y nghe xong lời này tự nhiên là mừng rỡ, được bọn nô bộc hầu hạ, ở chính sảnh dùng trà, lúc này lại được mời vào chính đường, nguyên tưởng là chuyện tốt, vừa nâng mắt nhìn thấy Lưu y chính đã ở đây, không khỏi liền giật mình, trong nội tâm rung lên một cái, nhưng mặt ngoài bình tĩnh ngồi xuống ghế, vừa chấp tay, nói với Vương Gia nói: “Không biết Vương Gia gọi hạ quan đến, còn có chuyện gì?” Nói xong, mang chút tia đắc ý nhìn về phía Lưu y chính.

“Đỗ đại nhân an tâm không cần nóng giận, một lát nữa bốn vương còn có việc thỉnh giáo Đỗ thái y.” Vương Gia cười nhạt nói với Đỗ thái y.

Nhị lão gia lúc này càng lúc càng khẩn trương, hần âm lệ nhìn về phía Lãnh Hoa Đình, trong đầu tinh tế xem xét lại những chuyện xảy ra ngày hôm nay, đột nhiên hần đứng lên, vừa chấp tay nói với Vương Gia: “Vương huynh, cửa ải cuối năm vừa mới tới, trong nha môn ta còn có một số việc làm không thỏa đáng, việc này các người cứ điều tra, ta trước tạm làm chuyện của mình rồi nói sau.”

Vương Gia nghe xong không khỏi cười lạnh nói: “Lão Nhị, người không phải là người đầu tiên muốn bắt đến hung phạm làm hại Đường nhi sao, lúc này sao lại muốn đi?”

“Đúng vậy a, nhị thúc, thúc là nhân vật diễn xuất trọng yếu hôm nay, thiếu ngài, tuồng này làm sao còn có thể diễn tiếp.” Lãnh Hoa Đình giống như cười mà không cười nói với nhị lão gia.

“A Khiêm, đi, cầm cầm điểm tâm này cho Lưu chính y kiểm tra thực hư.” Không đợi nhị lão gia phản ứng lại, hần lại lạnh giọng nói với Lãnh Khiêm.

Lãnh Khiêm tự mình đi bưng đĩa hoa quả cao cho Lưu y chính, Lưu y chính tỉ mỉ kiểm tra thực hư một phen nói: “Điểm tâm này thật có độc, nhưng hạ quan nhìn kỹ, phía bên trong điểm tâm không có độc, thạch tín chỉ rải trên mặt điểm tâm, Vương Gia mời xem, hạ quan đem điểm tâm mở ra, dùng ngân châm đâm vào bên trong, kim châm không biến thành đen, nhưng cắm vào trên mặt điểm tâm, ngân châm là biến thành màu đen.”

Vương Gia tự thân thấy hần thí nghiệm lần thứ nhất, gật đầu nói: “Xem ra, Kim nhi nha đầu kia cũng không nói dối, lúc nàg ở trong phòng bếp nàg nếu như có hạ độc, tất nhiên sẽ hạ hạ ở phía trong điểm tâm, như thế, cả điểm tâm đều có độc, mà không phải chỉ ở phía trên mặt.”

Lưu y chính nhẹ gật đầu nói: “Đúng vậy, Vương Gia, hạ quan nghĩ muốn đi xem bệnh tình của thể tử gia, xin ngài cho phép.”

Thượng Quan Mai nghe xong trong nội tâm vui vẻ, Lưu y chính y thuật đều có danh trên toàn Đại Cẩm, mà phụ thân của hần chính là Thánh giải độc, gia đình có tiếng là học giỏi sâu xa, có hần kiểm chứng, tướng công tất nhiên sẽ nhanh chóng tốt hơn.

Vương Gia tất nhiên là đáp ứng, Thượng Quan Mai liền tự mình dẫn theo Lưu y chính đi nội đường.

Bên này Đỗ thái y liền có chút ít đứng ngồi không yên tâm tình bất an, một đôi mắt quay tròn loạn chuyển, chỉ thiếu chút nữa là trượt ra ngoài, Vương Gia cười nói với hần: “Đỗ đại nhân đừng trách, Lưu y chính chỉ là xem lại vết thương cũ của Đường nhi mà thôi, cũng không phải là có lòng nghi ngờ y thuật của đại nhân.”

Đỗ thái y nghe xong trong nội tâm vẫn là bất an, liền vụng trộm liếc về phía nhị lão gia, nhị lão gia ánh mắt sắc bén trừng mắt liếc hần một cái, khiến hần dời tầm mắt đi.

Lưu y chính rất nhanh liền đi ra, trên mặt dẫn theo tia giễu cợt, vừa chấp tay, nói với Vương Gia: “Quý phủ thật đúng là hay thích nói giỡn, thể tử gia bất quá chỉ là ăn ít thuốc tiết được mà thôi, sai lại nói là trúng độc ? A, không đúng, trước khi uống thuốc tiết được này, còn ăn qua một loại thuốc đặc thù nào đó, có thể khiến cho người sốt cao co rút, giống như thân trúng kịch độc, giải được, đúng là tiết được.”

Vương Gia bị Lưu y chính nói khiến cho trợn mắt há hốc mồm, kinh ngạc không hiểu: “Lưu đại nhân, người là nói, Đường nhi căn bản không có trúng độc, lại càng không có lo lắng tính mạng?”

“Thuốc khiến cho người ta sốt cao co rút này chỉ có ở Tây Lương quốc mới có, nếu không có phụ thân hạ quan từng gặp qua, hạ quan cũng phán đoán không được, sau khi ăn loại được này, bệnh trạng xác thực

giống như trúng độc, Vương Gia ngai không nhìn ra, cũng là bình thường.” Lưu y chính vuốt chòm râu trên cằm, rung đùi đắc ý nói.

Vương Gia dở khóc dở cười nhìn nhị lão gia, tác giả của ác kịch này chính là hắn làm ra để hãm hại Cẩm Nương đi, Đỗ thái y này sợ cũng là do hắn mua chuộc đi.

“Đỗ đại nhân, Lưu đại nhân vừa rồi mới nói người có thể nghe rõ ràng, người nói thể tử trúng độc thạch tín?”

Đỗ thái y nghe xong sợ tới mức liền lập tức quỳ gối trước mặt Vương gia, ánh mắt lại nhìn về phía nhị lão gia, nhị lão gia mị mắt trừng mắt hắn, ánh mắt sắc bén như dao, hắn sợ tới mức trong lòng run lên, run giọng nói với Vương Gia: “Vương Gia bớt giận, hạ quan... Hạ quan vừa rồi lúc bước vào trong phòng tối, liền nghĩ thấy một mũi thạch tín, mặc dù khám ra thể tử không bị trúng độc, trong lòng lại có lòng tham, liền... Xin Vương Gia tha thứ cho.”

Vương Gia nghe xong liền cười lạnh nói: “Chỉ là một lòng tham, không phải là do người khác phân phó người nói như thế sao? Đỗ đại nhân, vẫn là mời người nói thật, bằng không, bốn vương liền tố cáo người tội lừa gạt.”

Đỗ thái y nghe xong cổ hơi co lại, nhìn nhị lão gia rồi nói với Vương Gia: “Cầu Vương Gia khai ân, hạ quan chỉ là nổi lên lòng tham, nghĩ muốn kiếm một chút đồ cảm tạ, thật không có người phân phó hạ quan chuyện gì, hôm nay cũng chỉ là trùng hợp, hạ quan đang nhằm chán đi dạo trên đường, vừa vặn gặp được thị lang đại nhân nói thể tử quý phủ trúng độc, hạ quan y thuật khác thì thường thường, cũng chỉ có giải độc coi như là khá nhất, liền tự đề cử mình, thật không có mang mục đích gì khác, xin vương tha thứ hạ quan, nói lại, hạ quan cũng xác thực giải độc cho thể tử.”

Vương Gia nghe xong liền tựa tiểu phi tiểu nhìn về phía nhị lão gia, nhị lão gia thì bộ dáng như có điều suy nghĩ, nhìn mặt đất chỗ Kim nhi từng quỳ qua.

“Việc này càng ngày càng thú vị đi, vừa rồi Kim nhi nói, rõ ràng là có người sai nàng đem thạch tín hạ vào trong điểm tâm của đại ca, sau đó lại giả họa cho nương tử của ta, có thể thấy hết lần này tới lần khác Kim nhi là thiện tâm, nàng không chịu làm việc thương thiên hại lý, liền chỉ lấy thạch tín, không có chính thức hạ độc, nhưng trên điểm tâm quả thật có thạch tín... Mà đại ca trúng, cũng không phải thạch tín, là một loại độc dược khác của Tây Lương ăn vào sẽ không chết, ai nha nha. Người nói, cái người hạ độc này, đến tột cùng là muốn đại ca chết, hay chỉ là muốn hãm hại nương tử của ta, hoặc là... Vừa muốn đại ca chết, vừa hãm hại nương tử của ta? Nhị thúc, thúc cảm thấy việc này có phải rất thú vị không?” Lãnh Hoa Đình cũng không đợi Vương Gia xử trí Đỗ đại nhân như thế nào, tựa tiểu phi tiểu nhìn nhị lão gia nói.

Nhị lão gia nghe xong lời này, cau mày ngẩng mạnh đầu lên, như có điều suy nghĩ nhìn Lãnh Hoa Đình, đột nhiên, hắn cảm giác sau lưng mồ hôi lạnh hứa ra, quay đầu hỏi Lưu y chính: “Lưu đại nhân, nếu như trong điểm tâm này có chứa thạch tín mà thể tử ăn phải, hắn... Còn có thể có thể cứu chữa được không?”

Lưu y chính nghe xong liền khinh thường nhìn thoáng qua Đỗ thái y nằm sấp trên mặt đất, bưng trà trên tay, chậm rãi nói: “Nếu là bản quan tới kịp, khả năng còn có thể cứu, nếu là Đỗ đại nhân thì... Chỉ sợ người khác mừng lễ năm mới, thì phủ các người lại phải làm tang lễ.”

Nhị lão gia nghe xong vẻ mặt trắng bệch, phần nộ nhìn về phía nhị thái thái, nhị thái thái thì lại cực kỳ thông dong, cau mày, mắt liếc nhìn nhị lão gia, hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi, không hề đổi mặt cùng nhị lão gia.

Vương Gia nghe xong liền tức giận nói với Đỗ đại nhân: “Người, tên lang băm lừa gạt này, cũng dám đến lừa gạt bản Vương, người tới, đem cái tên lang băm này giam lại, ngày mai tống vào Đại Lý Tự đi.”

Đỗ thái y dập mạnh đầu, nói với Vương Gia nói: “Cầu Vương Gia khai ân, tha tiểu nhân lần này đi.”

Nhị lão gia càng nghĩ càng sợ, cũng tức giận Đỗ thái y này, đi lên liền đá cho Đỗ thái y một cước, mắng: “Nguyên lai người căn bản sẽ không thể giải được độc thạch tín này, người cầu vật này, thiếu chút nữa liền hại Đường nhi, còn không mau rút đi, từ nay về sau đừng để cho bản quan gặp lại người.”

Đỗ thái y nghe xong lời này như nhặt được phóng thích, té ngã trên áo khoác, Lãnh Hoa Đình liếc một ánh mắt nhìn Lãnh Khiêm, Lãnh Khiêm thân lóe lên, liền đem Đỗ thái y này ôm trở về, đứng trên mặt đất.

“Phụ vương, hôm nay Kim nhi chết, nàng lúc sắp chết cũng nói rõ, nàng không có hạ độc trong điểm tâm, như vậy, độc hạ trên điểm tâm này từ đâu mà có, con dâu phân tích, độc này hẳn là do một người hạ, nhưng người này lại cũng không muốn hại chết đại ca, hẳn chỉ là muốn hãm hại con dâu, cho nên, đại ca ăn chỗ điểm tâm này, chỉ có độc của Tây Lương mà không có thạch tín, thạch tín là sau khi đại ca dùng xong mới rắc lên điểm tâm còn thừa, là vì muốn hãm hại con dâu. Nhưng mà, người này, cùng người chủ của Kim nhi, cũng không phải là cùng một người, bởi vì, chủ của Kim nhi tâm địa độc ác, hẳn lợi dụng cơ hội người khác muốn hãm hại ta nhân cơ hội độc chết đại ca, dùng một tên trùng hai con chim.” Cẩm Nương cau mày, tỉnh táo nói với Vương Gia.

Vương Gia nghe xong cũng như có điều suy nghĩ, lúc trước ở trong phòng tối, cũng cảm giác Đỗ thái y có vấn đề, thạch tín là kịch độc, nhưng hẳn lại có thể dễ dàng giải, điều này làm cho Vương Gia rất là kinh ngạc, cho nên, mới cố ý lưu lại Đỗ thái y, hôm nay xem ra, Đỗ thái y quả nhiên là có vấn đề, lúc trước Vương Gia cũng cho rằng là lão Nhị cùng Đỗ thái y cùng một chỗ diễn trò để hãm hại Cẩm Nương, hôm nay xem ra, vấn đề này thật đúng là không chỉ là hãm hại Cẩm Nương, còn có người, thật sự muốn độc chết Đường nhi, nếu không có Kim nhi thiện tâm, chỉ sợ Đường nhi thật sự đã đi đời nhà ma.

“Người tới, đem hai bà tử mang điểm tâm kéo lên đây cho ta.” Vương Gia đột nhiên cất giọng nói.

Nhị phu nhân nghe lời này, sắc mặt lập tức ngưng trọng lên, nguyên lai tưởng rằng Kim nhi chết, liền chết không có đối chứng, lại cũng không có người có thể chỉ chứng nàng, nhưng mà hai bà tử này...

Hai bà tử mang điểm tâm đi vào, liền sợ tới mức ngã trên mặt đất, Vương Gia cũng không hỏi nhiều, lớn tiếng nói: “Người tới, ở trong nội đường này hành hình, đem hai bà tử này đánh hai mươi đại bản trước rồi nói sau.”

Lập tức có sáu bà tử đi vào, hai người chặn một người, người còn lại hành hình, quần áo loạt xoạt bị kéo ra, một trong hai bà tử mới bị đánh ba cái, liền nhịn không được hét lớn: “Vương Gia tha mạng, Vương Gia tha mạng, nô tỳ nói thật, nô tỳ nói thật.”

Vương Gia vung tay lên, bà tử hành hình liền ngừng tay, thối lui đến một bên.

“Vương Gia, nô tỳ nói thật, thạch tín trên điểm tâm là do nô tỳ rải lên.” Bà tử này dừng lại, liền mở miệng nói ra.

“A, là ai sai sử người rải độc này trên điểm tâm?” Vương Gia lại hỏi.

“Là... Là... Là Kim nhi, thạch tín này cũng là Kim nhi cho nô tỳ, hôm qua nàng còn đưa mười hai lượng bạc cho nô tỳ, để nô tỳ giúp nàng làm việc này, nàng nói... Nàng nói nàng không muốn hại chết thế tử gia, bị bức cũng là bất đắc dĩ, cho nên, chỉ có thể sau khi thế tử gia ăn xong hạ độc, dấu điểm chủ tử của nàng.” Bà tử này khóc nói.

Lãnh Hoa Đình vừa nghe giận dữ, hai bà tử này rất xảo hoạt, lại đem mọi chuyện cần thiết đều đổ lên trên người Kim nhi đã chết rồi, “Phụ vương, lại đánh, đánh chết hai tiện nô xảo trá này.”

“Nhị thiếu gia, nhị thiếu gia, nô tỳ thật không có nói dối, thật là Kim nhi sai nô tỳ làm như vậy.” Bà tử này nghe xong mạnh đập đầu ngẩng đầu lên liền nói với Lãnh Hoa Đình, khóc đến nước mắt nước mũi lẫn chã rơi xuống.

“Nhị đệ, đệ đừng tức giận, người giết dây chính thức, sẽ điều tra ra, những việc làm ác, đừng tưởng rằng không có người chỉ chứng nàng, liền có thể tiêu dao tự tại.” Thượng Quan Mai đột nhiên mở miệng nói.

Cẩm Nương rất kinh ngạc nhìn Thượng Quan Mai, vừa rồi người khác có lẽ không có chú ý, nhưng Cẩm Nương là chú ý, Thượng Quan Mai sau khi nghe Lưu thái y nói xong, liền lặng lẽ lui về phía cửa, một lát sau, lại từ cửa đi vào, không biết nàng đi làm cái gì, chỉ có Ngọc Nương, một mực lẳng lặng ngồi ở trong nội đường, không nói một lời, bất quá, luôn thỉnh thoảng liếc mắt về phía Lãnh Hoa Đình, cũng may hiện giờ Lãnh Hoa Đình đang tập trung tinh thần trên vụ án, không có công phu chú ý tới nàng.

Thượng Quan Mai nói xong từ phía sau, liền chậm rãi bước đi thông thả đến trước mặt bà tử còn lại, nói với nàng: “Người một mực không nói gì, có phải là cho rằng nàng nói, người cũng không cần nói? Hử!”

Bà tử này thủy chung không có lên tiếng so với bà tử lúc trước kêu lên gay gắt hơn một chút, cả người bộ dáng rất nhanh nhẹn, lúc này nàng thấy bà tử hơi béo kia còn không có đánh ba cái liền khai ra, trong nội tâm cuồn cuộn hỉ một hồi, một hồi chỉ nói mình cũng không biết, cái gì cũng đều đổ lên trên người bà tử béo kia là được, nhưng mà... Không nghĩ tới, lại bị thể tử phi vạch trần, nàng không khỏi ngẩng đầu liếc nhìn Thượng Quan Mai, trung thực nói: “Thế tử phi, Kim nhi cũng không đưa cho nô tỳ cái gì, cũng không có thu mua nô tỳ, đây hết thảy, tất cả đều là Lý bà tử làm, nô tỳ chỉ là bị liên lụy thôi.”

“Hừ, phải không? Một lát nữa bản thể tử phi sẽ cho người gặp một người, người thấy thì sẽ hiểu.” Thượng Quan Mai cười lạnh nói với bà tử này, dứt lời, nàng chậm rãi đi đến trước mặt Vương Gia, thi lễ với Vương Gia rồi nói: “Phụ vương, con dâu có một nhân chứng, có thể vạch trần người giết đây này, đến tột cùng là ai.”

Vương Gia nghe xong khẽ giạt mình, đôi mắt cũng phát sáng lên, vội vàng nói: “Vay mau mau đem nhân chứng đó lên đây.”

Cẩm Nương nghe vậy khẽ giạt mình, giờ mới hiểu được lúc này Thượng Quan Mai đi ra ngoài làm cái gì, xem ra, nàng cũng học được một chiêu kia của tướng công, chỉ là tướng công rất vô lại, mượn việc đi nhà xí, mà nàng là lặng lẽ đi làm việc, ừ, xem ra, việc tẩm thuốc độc vào điểm tâm này quả thực chọc giận Thượng Quan Mai, lúc này tất nhiên sẽ sử dụng thủ đoạn đến trả thù đây, vừa vặn, khó được lúc mình cũng có thể rảnh rỗi xem trò hay.

Lãnh Hoa Đình nghe xong cũng ngưng mắt, tựa tiểu phi tiểu nhìn Thượng Quan Mai, Thượng Quan Mai bị hấn nhìn loại ánh mắt này lông mày nhíu lại, thấp giọng nói: “Nhị đệ, chị dâu trước hết đoạt một chút danh tiếng của đệ đi.”

Lãnh Hoa Đình sáng sủa cười, nói với Thượng Quan Mai cung kính chấp tay thi lễ một cái, còn cố ý đem xe lăn thối lui đến bên người Cẩm Nương, cũng là một bộ dạng xem kịch hay.

Chỉ chốc lát sau, thật sự có người đi tới, Cẩm Nương thấy liền kinh ngạc một hồi, người nọ lại là nha hoàn đắc lực nhất bên người nhị thái thái Hàm Hương, nhị thái thái thấy vậy đồng tử co rụt lại, trong lồng ngực khí huyết cuồn cuộn, nàng hít mạnh một hơi, đem sự tức giận sắp đột phá ra đè ép xuống dưới.

Thượng Quan Mai mỉm cười nhìn nhị phu nhân nói: “Nhị thẩm tử, người này nhị thẩm hấn là nhận thức a.”

Nhị phu nhân ánh mắt sắc bén nhìn Hàm Hương nói: “Hàm Hương, người không trong phủ làm việc, đến Vương phủ để làm cái gì?”

Hàm Hương vén áo thi lễ nói với nhị phu nhân: “Chủ tử, thôi đi, người làm nhiều chuyện tình ái muội như vậy, một ngày nào đó sẽ bại lộ.”

Nhị phu nhân nghe vậy giận dữ, lớn tiếng quát trách mắng: “Người con tiện nhân này, nói hươu nói vượn cái gì vậy, ta khi nào thì làm những chuyện tình ái muội gì chứ?”

Hàm Hương cũng không để ý nàng, nhận nàng mắng chửi, thẳng quỳ đến trước mặt Vương Gia: “Vương Gia, nô tỳ là đến thú tội, nô tỳ cũng là phụng mệnh nhị phu nhân, đem thạch tín cho Kim nhi, lệnh nàng hạ độc trong đồ ăn của thể tử gia, mà độc trên tay hai bà tử này cũng là do nô tỳ đưa cho, là nhị phu nhân sợ Kim nhi không đáng tin cậy, quyết định hai bút cùng vẽ, đồng thời tiến hành, mục đích của nhị phu nhân là đẩy thể tử gia vào chỗ hiểm, vừa muốn dùng cái này hãm hại nhị thiếu phu nhân.”

Nhị thái thái nghe xong tức giận đến muốn xông lên đánh Hàm Hương, vương phi cười lạnh nói: “Nhà Lão Nhị, chuyện đã đến nước này, người còn muốn diệt khẩu sao?”

Nhị lão gia từ sau khi nhìn thấy Hàm Hương đi vào, liền biết rõ sự tình bại lộ, lúc này, thần sắc của hấn có chút hoảng hốt, ngơ ngác nhìn cơn thịnh nộ của nhị thái thái, lúc nghe thấy lời nói này của vương phi, hấn giống như mới hồi phục lại tinh thần, đột nhiên đi lên phía trước, “Bốp bốp bốp” ba cái tát, đánh cho nhị phu nhân ngã trên mặt đất, cả giận nói: “Người quá ác độc, cũng dám hại Đường nhi... Cùng cháu dâu, người... Để cho quá ta thất vọng rồi.”

Nói xong, liền quỳ xuống hướng về phía Vương Gia: “Vương huynh, tiểu đệ gia môn bất hạnh, không cưới được hiền thê, không nghĩ tới, nàng lại biến thành như vậy, tiểu đệ thẹn với vương huynh, cầu vương huynh

trách phạt.”

Nhị thái thái che mặt bị đánh sung đỏ, đau xót gần chết nhìn nhị lão gia, cũng không khóc, cũng không náo, thần sắc giống như là mất hồn, nhị lão gia cũng là thần sắc thống khổ quay đầu lại nhìn nhị thái thái, trong mắt có không muốn cùng bắt đắc dĩ, càng có một tia tức giận cùng kiên quyết.

Đã lâu chưa từng nói chuyện lão phu nhân này lúc này cũng là phần nộ nhìn nhị phu nhân, nàng đập quả trứng liên tục, nói với nhị lão gia: “Lão Nhị a, lúc trước người lấy nàng, nương đã nói với người, nàng tính tình quá mức kiên cường, lòng dạ lại thâm sâu, hẹp hòi, là người không chấp nhận được người khác, nói người không nên lấy, nhưng người không nghe, còn mang mặt lạnh mặt nóng cho ta xem, thật vất vả cũng đòi lấy, xem đi, lại là người lòng dạ rắn rết, người... Người nhanh chóng sớm hưu nàng, tránh việc nàng khiến cho Vương phủ chúng ta mù mịt chướng khí, hại người hại thân.”

Nhị phu nhân nghe xong lời nói của lão phu nhân, bỗng nhiên hoàn hồn, ánh mắt sắc bén nhìn về phía lão phu nhân, nổi giận nói: “Người cho rằng người là người tốt? Đừng để cho ta nói những lời khó nghe, cái phủ này nguyên bản đã cực kỳ dơ bẩn, coi như là người trong sạch đi vào nơi này, cũng sẽ bị nhuộm thành đen, bằng không, chỉ có thể giống như vương phi, làm kẻ dơ hơi bị người đùa giỡn mà thôi.”

Bị điểm danh vương phi yên lặng nhìn nhị thái thái, nàng cũng không tức, cũng không giận, nhưng lại sâu kín nói: “Người có thực sự có khả năng rất khôn khéo, ta trong mắt người có thể xác thực là rất ngu dốt, nhưng mà, người sống cũng quá mệt đi, tính kế âm mưu, cuối cùng lại có kết quả như thế nào? Ta là đàn, nhưng ta có trọng phu thương ta, có nhi tử hiếu thuận ta, có thân phận khó cầu cùng địa vị người mơ tưởng, có người cuối cùng cả đời, cũng không chiếm được cái gì.”

Nhị thái thái nghe xong nước mắt rất cực chảy ra, hung hăng nhìn vương phi nói: “Thì tính sao, con độc nhất của người biến thành tàn phế, cho dù hân hờn nay từ ngốc tử trở nên thông minh, lại cũng chỉ có thể trở mặt nhìn người khác chiếm địa vị của hân, người có bản lĩnh, thì thay con người chiếm trở về đi?” Nói xong, nhị thái thái từ trên mặt đất đứng lên, tỉnh táo phủi vạt áo trên người, chậm rãi đi tới trước mặt Vương Gia nói: “Hàm Hương bị người thu mua, tất cả những lời nàng nói, ta toàn bộ không thừa nhận, trừ phi các người xuất ra chứng cứ xác thực chân chính cho ta xem, bằng không, đừng trách ta náo loạn.”

“Nhị thẩm tử, người muốn chứng cứ sao? Cái này cũng dễ dàng, vừa rồi cháu dâu liền cho người ta xét phòng của người, ở trong phòng ngủ của người tìm được một lọ độc dược của Tây Lương, cùng một gói lớn thạch tín, cũng không biết người trữ nhiều như vậy làm cái gì? Là tính toán có một ngày tự mình ăn hết sao?” Thượng Quan Mai tựa tiểu phi tiểu đến gần nhị thái thái nói.

Nhị thái thái nhìn Thượng Quan Mai mắt liền bốc lên lục hỏa: “Ta tự hỏi đối đãi người không tệ, người vì sao phải lần nữa hãm hại ta?”

Thượng Quan Mai nghe xong không khỏi cười ra tiếng, giọng mỉa mai nhìn nhị phu nhân: “Vậy cháu dâu ta có phải là nên cảm tạ nhị thẩm tử đối với cháu dâu ưu ái chứ? Cháu dâu kỳ thật cũng không phải nhằm vào nhị thẩm tử, chỉ là thứ nhất, cháu dâu không thể nhẫn nhịn chịu cho tướng công của mình bị hạ độc, thứ hai, đệ muội rõ ràng là người thiện lương lại thông tuệ, vì sao nhị thẩm tử lại không chịu buông tha nàng, hết lần này đến lần khác hãm hại nàng, cái này lại là đạo lý gì?”

Vương phi thấy sự tình không sai biệt lắm đều tra ra manh mối, liền nói với Vương Gia: “Lúc trước Vương Gia đã đáp ứng với thiếp thân, bất kể là thân huynh đệ hay là ai, chỉ cần tra ra ai là người hại Đường nhị, sẽ dùng gia pháp xử lý nghiêm khắc, hôm nay nhân chứng vật chứng đều đã có, Vương Gia, người nên hạ lệnh đi.”

“Vương tẩu, cầu vương tẩu buông tha em dâu lần thứ nhất, nàng cũng là nhất thời hồ đồ, tiểu đệ nhất định từ nay về sau nghiêm gia quân giáo, để cho nàng hảo hảo học một ít nữ huấn nữ giới, từ nay về sau không cho phép nàng đặt chân vào vương phủ nữa bước, như vậy, nàng cũng khó có thể hại đến bất cứ người nào trong vương phủ.” Nhị lão gia cầu khẩn vương phi nói, “Nàng cũng có phẩm cấp cáo mệnh phu nhân, lại là chủ mẫu một phủ, vương huynh, huynh không thể vận dụng hình phạt riêng với nàng.”

“Chủ mẫu một phủ thì không thể bị phạt sao? Thiên Tử nếu như bị tội cũng bị phạt giống như thường dân, nhị thẩm phạm cũng không phải là lỗi bình thường.” Thượng Quan Mai không đợi Vương Gia mở miệng, còn nói thêm.

“Tỷ tỷ nói rất đúng, tướng công đúng là thiếu chút nữa đã bị nhị thẩm tử hại chết, lúc nàng hại người, nào có nghĩ tới sự thống khổ của người khác? Nếu như lúc trước không phải nha đầu Kim nhi kia nương tay, chỉ sợ ta cùng tỷ tỷ sẽ thành tân quả phụ.” Ngọc Nương lúc này rất hợp thời cơ giúp đỡ Thượng Quan Mai.

“Nhị tẩu làm quả thật cũng quá đáng một chút, nhưng mà, vương huynh vương tẩu, chung quy là người một nhà, tiểu tròng đại giới, cũng sắp tới lễ mừng năm mới, nhị tẩu lại là chủ mẫu một phủ, Hiên nhi còn chưa có thành thân, nếu chuyện này truyền ra ngoài, ai còn dám đem khuê nữ gả cho Hiên nhi, ai cũng sẽ sợ nhị tẩu là bà mẹ chồng ác độc.” Tam phu nhân hồi lâu không lên tiếng, lúc này thấy sự tình cũng không xê xích nhiều, liền nói lời nhìn như khuyên giải, kỳ thật chính là làm trung lập, hai bên đều không đắc tội.

Nhưng nhị phu nhân nghe vào tai lại phi thường chói tai, lão Tam gia đây là đang nói con dâu chính mình còn chưa có vào cửa, việc này nếu như thật tròng phạt, chớ nói dừng lại, chỉ sợ không đánh đại bản thì cũng phải đến phạt đường, Hiên nhi hôn sự mới có hi vọng... Không được, không thể cứ như vậy nhận thua.

“Mấy người các ngươi không cần phải ta một lời người một câu hăm hại ta, Hàm Hương cũng chỉ là một nha hoàn, ai biết có phải là bị các ngươi thu mua không, nói là ở trong phòng của ta lục soát được cái gì, ai biết được, có phải là các ngươi đem gì đó vu hại cho ta, hừ, còn có ai có thể xuất ra chứng cứ xác thực đến, bằng không, ai cũng đừng nghĩ đụng đến một cái đầu ngón tay của ta.” Nhị thái thái cường ngạnh nhìn từng người trong phòng nói.

“Nhị thẩm tử miệng thật đúng là cứng như cục đá thối trong hầm cầu, A Khiêm, bà bà của Kim nhi đã tìm thấy chưa?” Lãnh Hoa Đình nhìn thoáng qua Thượng Quan Mai, lắc đầu nói với nàng, đôi mi thanh tú bán chọn, lại quay đầu lại nói với nhị thái thái.

Thượng Quan Mai bị nét mặt của hắn khiến cho trì trệ, không khỏi buồn cười, tiểu Đình là nói, biện pháp của mình xem ra kém hoàn toàn, vẫn phải chờ hắn động vào, trước kia chỉ cảm thấy hắn hỗn trướng, hôm nay xem ra, lúc không hỗn tiểu Đình kỳ thật còn thật đáng yêu, trách không được tướng công luôn không nỡ trách cứ hắn nửa câu.

Lãnh Khiêm đi ra ngoài dẫn người, Lãnh Hoa Đình thì lại cầm bình sứ nhỏ trên tay chơi, một lát sau Lãnh Khiêm thật sự dẫn theo một nữ nhân lớn tuổi đi vào, trên khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn, vừa thấy được nhị thái thái, liền có chút ít sợ hãi, không dám tiến lên, Lãnh Hoa Đình liền cười nói Vương Gia: “Đây là bà bà của Kim nhi, A Khiêm phái nhiều người, tìm đã hơn nửa ngày, cuối cùng cũng đã tìm thấy.”

Vương Gia liền hỏi bà lão kia: “Ngươi là bị nhị thái thái bắt nhốt?”

Bà lão kia kinh hoàng quy trên mặt đất, nói với Vương Gia: “Hồi bẩm Vương Gia, ngược lại không có đem nô tỳ giam giữ, chỉ là đưa đến trong thôn trang hồi môn của nhị thái thái, không cho phép nô tỳ gặp Kim nhi, nô tỳ cũng đã ở trong đó vài tháng, cũng không biết cháu gái đáng thương của nô tỳ hôm nay thế nào.”

Vương Gia nghe xong liền đau lòng lắc đầu, nói với nhị phu nhân: “Lão Nhị gia, ngươi không còn lời nào để nói chứ.”

Nhị phu nhân xác thực là không thể nào phản bác, nàng không nghĩ tới trong tay Lãnh Hoa Đình lực lượng lớn như vậy, thật không ngờ nhanh chóng tìm ra bà bà của Kim nhi...

“Vương Gia, hạ lệnh đi, tất cả mọi người đều nóng lòng xem, làm việc ác như vậy còn không bị trừng phạt, từ nay về sau trong phủ còn có tình thân nào đáng nói? Huynh đệ thúc thẩm trong đó vì ích lợi cũng có thể hạ độc thủ như thế, thật là làm cho người ta thất vọng đau khổ, không phạt, từ nay về sau trong cái phủ này sẽ càng thêm không được an bình.” Vương phi tức giận đến tay đều run, người trong nội viện của chính mình, thật vất vả để cho Cẩm Nương thanh lý một lần, không nghĩ tới rất nhanh lại bị nhị phu nhân mua chuộc hai kẻ, nhân tâm thật sự là khó dò, chính mình cũng đã không thể mơ mơ màng màng tiếp tục, để cho người khác đem tay vươn vào người bên cạnh mình, làm hại đến thân nhân của mình, nếu không phải Đình nhi hôm nay xem thời cơ, chỉ sợ Cẩm Nương cũng sẽ không thể giải oan.

“Người tới, chấp hành gia pháp.” Vương Gia cất giọng nói.

Nhị lão gia vừa nghe, sắc mặt thoáng trắng bệch, run giọng nói với Vương Gia: “Vương huynh, hạ thủ lưu tình, tha cho nương tử của ta một mạng...”

Lãnh Hoa Đình nhưng lại để ghé sát vào nhị lão gia nói: “Nhị thúc, Đồ thái y này lời khai còn chưa hết, trước phạt nhị thẩm tử rồi nói sau, một lát nữa chúng ta lại nghe trong miệng Đồ thái y nói một chút chuyện.”

Nhị lão gia nghe xong mặt liền đại ra, chớp mắt nhìn nhị thái thái, nhị thái thái khoe miệng liền câu dẫn ra một vòng cười khổ, lạnh lùng nói với Lãnh Hoa Đình: “Hỏi lại cái gì, hửn là người của ta, đã sớm sắp đặt, bất quá là gạt nhị thúc ngươi thôi, những sự tình này xác thực là một tay ta làm, cùng nhị thúc ngươi không quan hệ, ngươi... Như thế còn không hài lòng sao?”

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền tựa tiểu phi tiểu, phụ cận nhị lão gia nhỏ giọng nói: “Coi như thoả mãn a, bất quá, nhị thúc, cháu nói cho người biết, từ nay về sau... Người cũng tốt, người nhà của người cũng tốt, tốt nhất không cần đánh chủ ý tới nương tử nhà ta, từ nay về sau nếu có ai còn dám hãm hại nương tử của ta nửa phần, ta cũng sẽ không giống như lúc này có kiên nhẫn đi tìm chứng cứ, chỉ cần tra ra nửa điểm dấu vết, ta liền trực tiếp bẻ gãy cổ của hửn, cái chai này nhị thúc hửn là quen thuộc đi, người nào đó rất sợ chết, điểm tâm này căn bản một khối đều không có ăn, sợ trúng độc đi, tất nhiên là trực tiếp nuốt, trong phòng tối tìm thấy bã của điểm tâm, góc phòng còn có cái bình nhỏ này, còn có, hửn rõ ràng thân thể đã sớm khôi phục, lại cũng không dám lộ mặt... Hử, thật đúng là dùng khổ nhục kế a, nhị thúc, chúng ta còn chưa có chơi xong đâu.”

Vương Gia công lực thâm hậu, trong phòng này những người khác có lẽ không biết tiểu Đình nói gì với nhị lão gia, nhưng hửn vẫn là nghe được nhất thanh nhị sở, sắc mặt lập tức chìm xuống, đáy mắt hiện ra một vòng trầm thống, lại có nồng đậm thất vọng cùng bi ai, bất đắc dĩ vung tay lên, quát to, “Người tới, hành hình!”

Lập tức tiến đến bốn bà tử chuẩn bị đem nhị thái thái kéo qua một bên đi hành hình, Cẩm Nương mắt sắc, nhìn thấy kỳ thật một cái bà tử cầm trong tay là một cây trút nhỏ cột lại với nhau, trong nội tâm không khỏi đảo rút ra một ngụm lãnh khí, vật kia đánh vào người, còn không phải da thịt đều tróc đi theo, cũng không biết cái gia pháp số một này là đánh nhiều hay đánh ít, vốn dĩ nhị thái thái da mịn thịt mềm, chỉ sợ mười roi là ngắt đi.

Nhị thái thái lúc này rốt cuộc trấn định không được, nhìn hình cụ trên tay bà tử toàn thân liền run lên, vừa quay đầu, thống khổ oán độc liếc nhìn nhị lão gia, thừa dịp người không sẵn sàng, đột nhiên liền chạy tới một bên cột, Lãnh Khiêm sớm có chuẩn bị, nhị thái thái thân hình vừa động, hửn liền lướt lên, kịp thời bắt được vật sau của nhị thái thái, đem nàng ném vào trong nội đường, nhị lão gia thấy liền hung hăng trừng mắt liếc nhìn Lãnh Hoa Đình, trong nội tâm vừa tức vừa hận vừa đau, ngược lại lại quỳ về phía Vương Gia, nấp đầu liền bái, Vương Gia chẳng muốn nhìn hửn, vung tay lên, bà tử ngoài cửa liền đem nhị thái thái kéo đến một bên, một cái bà tử chuyển ghé dài đến, hai bà tử khác đem nhị thái thái đặt trên ghế, bà tử cầm trút phiên liền bắt đầu đánh phía sau lưng của nhị thái thái, roi hạ xuống, liền nghe được nhị phu nhân hét thảm một tiếng, sau khi trút phiên này rơi xuống, giơ lên liền mang theo máu, tích tích nhìn thấy mà giật mình.

Cẩm Nương không đành lòng xem tràng diện thảm thiết này, quay đầu đi chỗ khác, nhị lão gia còn đang đập đầu với Vương Gia, trong miệng không ngừng cầu: “Cầu vương huynh khai ân, cầu vương huynh khai ân.”

Vương Gia chặt lòng, không có lên tiếng, Lãnh Hoa Đình nhưng lại giương lên giọng nói: “Đem Lý bà tử kia loạn côn đánh chết, gia hận nhất những kẻ này, cũng dám đem nước đen gọi đến trên người Kim nhi đã chết, nàng cho rằng, chết không có đối chứng, liền có thể lung tung vu hãm người khác sao?”

Bà tử họ Lý đúng là lúc trước chịu không nổi hành hình, trước hết lật lọng, hôm nay nghe thấy nhị thiếu gia nói như vậy, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Rất nhanh liền có bà tử đi lên, đem nàng kéo xuống, bà tử khác sợ tới mức liền cầu xin tha thứ khí lực cũng bị mất, cả người run như cây sậy.

Nhị thái thái bị đánh mấy cái, lúc trước tiếng kêu thảm thiết còn lớn hơn, về sau càng ngày càng yếu, nhị lão gia đau lòng vạn phần, lại vô kế khả thi, lúc này, một bóng người như gió cuốn tiến vào, thoáng cái liền nhào tới trên người nhị thái thái, hô lớn: “Không cần phải đánh nương của ta!”

108. Chương 108

“Vì cái gì muốn đánh mẩu thân của ta, vì cái gì?” Người tới phần nộ gầm rú .

Cầm Nương không nhìn cũng biết, đó là Lãnh Hoa Hiên, không biết hấn như thế nào biết được tin tức nhị phu nhân đang bị hành hình, tuy rằng rất hận nhị phu nhân, nhưng giờ phút này, Cầm Nương có chút không đành lòng nhìn, Lãnh Hoa Hiên trong lòng nàng vẫn là một nam tử ấm áp, nụ cười rất sạch sẽ, so với những người khác trong phủ, hấn làm cho người ta nhìn thấy thoải mái, nhưng là... Sinh sống mấy tháng ở trong này, nàng cũng có chút mê man, cảm giác cùng giác quan thứ sáu cũng không thể tin, ai là thiện, ai là ác, bẳng vào mặt ngoài căn bản nhìn không ra, cũng không rõ, bất kể như thế nào, Lãnh Hoa Hiên cứu mẹ là sự thật rõ ràng.

Lãnh Hoa Hiên đầu tiên là dựa vào một cổ thương tâm vì bị chọc giận mà xông lại, đem nhị phu nhân bảo vệ dưới thân thể của hấn, hấn chăm chú nhìn quanh nhị phu nhân, đưa tay sờ một cái, tất cả đều là cảm giác sền sệt, khiếp sợ cúi đầu nhìn, lập tức trở mất, cẩn thận đem nhị phu nhân ôm vào trong ngực, một tay run rẩy lau đi mồ hôi trên đầu nhị phu nhân, đau lòng gọi một tiếng: “Mẫu thân —— ”

Nhị thái thái toàn thân đau đến như muốn vỡ ra, toàn tâm rét lạnh thấu xương, lại sinh ra choáng váng, nàng nghe thấy được Lãnh Hoa Hiên khóc hô, cảm giác được nhị tử đau lòng, suy yếu mở mắt ra, vô lực kêu một tiếng: “Hiên nhi...”

Lãnh Hoa Hiên đau lòng vạn phần đem nhị phu nhân ôm lấy: “Mẫu thân, nhị tử ôm người đi xem thái y, nhị tử sẽ không để cho bọn họ đánh người .”

Vừa quay đầu, quát với nhị lão gia quỳ trên mặt đất: “Vì cái gì, vì cái gì để cho nàng chịu tội lớn như thế? Có phải là người lại làm cái gì không?”

Nhị lão gia một mực dập đầu với Vương gia, hấn không dám, cũng không đành lòng nhìn thăm trạng lúc nhị phu nhân thụ hình, hiện giờ thấy nhị tử vào được, trong nội tâm thoáng thở dài một hơi, Hiên nhi nhìn xem ôn hòa dễ thân, kì thực rất buồn, có lẽ Vương gia cùng vương phi nhìn một mảnh hiếu tâm của Hiên nhi bảo vệ mẫu thân, có thể nhờ đó mà bỏ qua cho nhị phu nhân a.

“Hiên nhi... Là vì phụ không tốt, không có quản thúc tốt mẫu thân của con, để cho nàng... Để cho nàng phạm vào sai lầm... Con... Con nhanh lên van cầu Vương bá của con đi, để hấn khai ân, bỏ qua mẫu thân của con.” Nhị lão gia lệ nóng quanh tròn, lúc này, hấn là thực thương tâm, thê tử trên người huyết nhục mơ hồ, máu tươi nhuộm đỏ quần áo của nàng, sắc mặt tái nhợt, không có nửa điểm huyết sắc, không biết... Nàng có thể chống qua hôm nay không? Đáng hận... Nguyên bản kế sách tốt đều bị tiểu Đình này làm hỏng, hấn như thế nào không tiếp tục gốc ghềch chứ?

Nhất định là Tôn Cầm Nương, là Tôn Cầm Nương cải biến tiểu Đình, khiến hấn khôi phục tâm trí, Tôn Cầm Nương này sẽ trở thành trở ngại lớn trong kế hoạch của hấn... Còn có Vương gia... Lực lượng trong tay tiểu Đình tất nhiên là hấn cho, quả nhiên là nói với con của mình bất công a... Hừ, thù này hôm nay... Ngày sau nhất định phải hoàn lại cho bọn hấn gấp bội!

“Phạm sai lầm? Nàng có thể phạm sai gì, nàng luôn nghĩ biện pháp trợ giúp người, tập trung tinh thần suy nghĩ chỉ vì người, nàng cho dù phạm sai lầm, nguyên nhân cũng là tại người.” Lãnh Hoa Hiên cầm tức nhị lão gia, khóc nói.

Nhị lão gia nghe được khó thở, mắng to: “Người nói bậy bạ gì đó, vì phụ cũng không muốn nàng phạm sai lầm, người... Người nhanh đi cầu Vương Bá của người, bọn họ còn muốn đánh mẩu thân của người, người nhanh đi a.” Lãnh Hoa Hiên nghe được lòng liền trĩ trĩ, buông nhị phu nhân đứng dậy, uất ức dùng chân đạp bà tử đang gờ gia pháp kia một cái: “Cẩu nô tài, không cho phép đánh mẩu thân của ta, cút ngay đi.”

Nói xong, liền phần nộ nhìn Vương gia nói: “Vương bá, mẫu thân đến tội cùng phạm vào tội gì, ngài lại xuống tay hung ác phạt nàng như vậy, ngài ở trong nội tâm tiểu Hiên từ trước đến giờ vẫn là trưởng bối chính trực hiền lành, ngài có phải là bị tiểu nhân lừa gạt, hiểu lầm mẫu thân của ta không, mẫu thân của

ta tuy là tính tình thanh ngạo một chút, nhưng có tri thức hiểu lẽ nghĩa, hiền thực đoan chính, như thế nào lại phạm vào sai lầm lớn đến mức phải sử dụng nhất đẳng gia pháp? Cầu Vương bá minh xét.”

Vương gia nhìn khuôn mặt tuần tú lại hiền hòa ôn hậu của Lãnh Hoa Hiên, đôi mắt kia vì mẫu thân chịu khổ mà bi phần vụn phần, trong nội tâm cảm thấy một tia bất đắc dĩ cùng bi ai, nhà của lão Nhị sợ cũng chỉ có đứa con trai này là sạch sẽ, hẩn tính toán âm mưu, cũng chỉ vì đứa con trai này, ngược lại đáng tiếc cho đứa nhỏ tốt này, khó được thuần hiếu: “Hiên nhi, người bỏ đi, mẫu thân người... Xác thực phạm vào sai lầm lớn, nàng hạ độc vào trong điểm tâm hại chết đại ca người, lại giả họa cho nhị tẩu người, quả thật tội không thể tha thứ, hơn nữa, những tội này nàng đã nhận hết tất cả, phụ thân người cùng bà nội người cũng tận mắt nhìn thấy, Vương bá cũng không có oan uổng mẫu thân người nữa điểm, cái này... Tất cả đều là nàng gieo gió gặt bão, trách không được người khác.”

“Còn có chứng cứ!” Lãnh Hoa Hiên không tin.

“Bằng chứng như núi, bằng không, với tính cách của phụ thân người, hẩn chịu cầu xin mà không náo loạn sao?” Vương gia lạnh lùng liếc mắt nhìn nhị lão gia nói.

“Có thật không?” Lãnh Hoa Hiên vẫn là không chịu tin tưởng, quay đầu lại hỏi nhị lão gia, đôi mắt tuần tú nhìn kỹ cùng lên án.

Nhị lão gia bị hẩn nhìn mục quang chớp lên, có chút không dám nhìn thẳng hẩn, lại vẫn là đau lòng gật gật đầu, khuyên nhủ: “Hiên nhi, mẫu thân người làm sai, nhưng mà, nàng cũng bị phạt rất nặng, gặp báo ứng, người... Đi cầu Vương bá miễn trách phạt, nàng... Sắp chịu không được.”

Lãnh Hoa Hiên thống khổ nhắm lại mắt, ngửa đầu, giống như đang cực lực bình phục phần nộ trong lòng, một hồi lâu mới mở mắt ra, quỳ đến trước mặt Vương gia, cúi đầu bái lạy: “Cầu Vương bá khai ân, buông tha mẫu thân của Hiên nhi đi, mẫu thân... Nàng cũng là người lớn tuổi, không chịu nổi hình phạt.”

“Lúc nhị thẩm tử hạ độc người khác, có nghĩ tới người khác cũng không chịu nổi thuốc độc này, một bao thạch tín lớn như vậy, nếu thật để cho tướng công ta ăn vào, hừ, tướng công sợ là mấy ngày tết của năm nay cũng không có cơ hội mà qua.” Ngọc Nương thật sự nhìn không được một ít tiết mục giả dối mẫu tử từ từ hiếu trong nội đường, đánh lại đánh không xong, nếu thật để cho nhị thái thái tránh được hình phạt này, chưa chừng đằng sau này sẽ càng có thủ đoạn độc ác khác, hôm nay dù sao đều đã lật ra mặt, lại lẽ mề nương tay làm cái gì, đối với người khác mềm lòng, thì chính là đối với bản thân mình nhẫn tâm, Vương gia cùng vương phi chẳng lẽ không hiểu đạo lý này sao?

Người trong phòng, kể cả Thượng Quan Mai đều cảm động nói với thuần hiếu của Lãnh Hoa Hiên, nhìn một đại nam nhân như hẩn, vì bảo vệ mẫu thân mà khóc, thật sự có chút ít không đành lòng làm cho hẩn thương tâm, cũng chỉ có Tôn Ngọc Nương trong lúc này nói như vậy, nhưng mà, ngược lại nhắc nhở Thượng Quan Mai, nhị thái thái chính là một người hung ác, hôm nay nàng ăn một trận đòn như vậy, nếu một lần không đem nàng đập xuống, sau này nàng có cơ hội người, tất nhiên sẽ làm ra chuyện nghiêm trọng hơn hại mình cùng tướng công. Hàm Hương là do mình thu mua, lời khai của Hàm Hương tất cả đều do chính mình sai bảo nói ra, nàng cũng biết rõ, nhị thái thái xác thực là có tâm muốn hại tướng công, điểm ấy, sợ là nhị lão gia cũng không biết, đến hiện tại nàng cũng không minh bạch nhị lão gia đối với tướng công đến tột cùng là dạng tâm tư gì, nhưng có một chút nàng có thể xác định, là nhị lão gia nhất thời mình ám đều là giúp đỡ tướng công, có lẽ, là tướng công đã từng hứa cho Nhị lão gia rất nhiều chỗ tốt.

Hơn nữa, việc này rõ ràng là tướng công cùng nhị lão gia thiết kế, nhưng nhị thái thái cũng chộn rộn vào, liền thay đổi kế hoạch, hôm nay Vương gia cùng tiểu Đình đã phát giác tướng công cùng nhị lão gia có vấn đề, nếu như lại tra hỏi tiếp, tất nhiên sẽ liên lụy kéo bọn họ đi ra, không bằng toàn bộ tính trên đầu nhị thái thái là tốt nhất.

“Phụ vương, Tôn muội muội nói đúng, vì chuyện này đều đã chết vài người rồi, cái chết của Kim nhi hoàn toàn là do nhị thẩm tử bức chết, hình phạt này, không thể thoát.” Thượng Quan Mai trái lo phải nghĩ, vẫn là mở miệng, phụ họa cùng Tôn Ngọc Nương nói.

Vương phi lại có chút chịu không được bộ dạng kia của nhị phu nhân, lại bị Lãnh Hoa Hiên nói đến tâm can run lên từng hồi, đều là người làm mẫu thân, nhị thái thái hành sự độc ác, nàng cũng là tính cho con

của mình, cũng may Hiên nhi lúc này coi như thực hiểu thuận, chịu động thân bảo vệ mẫu thân của hần, so với nhị lão gia, là chính trực dũng cảm nhiều lắm .

Lúc này tâm mềm lòng, liền cảm giác có người nhìn qua, nàng quay đầu nhìn lại, liền chạm tới ánh mắt thanh tịnh sáng ngời của Cẩm Nương trong đó còn dẫn theo một tia kiên nghị cùng cổ vũ, vương phi trong lòng chấn động, lập tức lại hồi tưởng hai bà tử bị nhị thái thái mua chuộc tới, không khỏi lại ảo não lên, tại sao mình không học được độc ác, vừa nhìn thấy người khác thương tâm cầu khẩn, sẽ mềm lòng, với tính cách của nhị thái thái, một khi tránh được lúc này đây, lần tới tất nhiên sẽ muốn ngóc đầu trở lại, vương phi không khỏi hung ác hẳn tâm, ho nhẹ một tiếng nói với Vương gia: “Vương gia, trong vương phủ gia pháp không nghiêm, trị phủ bất lực, cho nên mới biến thành tình trạng như hôm nay, thân nhân cốt nhục chịu công kích hãm hại, âm mưu quỷ kế hoành hành, lại không chỉnh đốn nghiêm trị, Giản Thân Vương phủ sẽ hỏng từ trên xuống dưới, không đợi kẻ khác làm cái gì, thì chính mình liền suy sụp trước.”

Vương gia nghe xong tán thưởng liếc nhìn vương phi, trong phòng này người khác cầu tình còn dễ nói, hần sợ nhất đúng là vương phi cũng mềm lòng mở miệng cầu tình, xem ra, Uyển Thanh hôm nay cũng đã trở nên kiên cường quả quyết một chút.

“Hiên nhi, người tránh ra đi, mẫu thân người tội không thể bỏ qua, người tới, tiếp tục hành hình!” Vương gia cao giọng một tiếng, quát với bà tử thi hành.

Lãnh Hoa Hiên vừa nghe khẩn trương, thả người một cái liền nhào tới, bảo vệ nhị thái thái: “Các người muốn đánh, thì đánh ta đi, mẫu thân ta phạm sai, như vậy cũng là vì ta, để cho Hiên nhi thay mẫu thân chịu phạt.”

“Tiểu Hiên, khó được người hôm nay trở nên dũng cảm như thế, ta như thế nào còn nhớ rõ mấy lần trước, người vừa thấy được nguy hiểm liền trốn càng nhanh so với người khác? Ủ, là đã có tiến triển lớn, hay là, người chỉ thiết tình che chở, cho chính người thân nhất của người thôi?” Lãnh Hoa Đình chậm rãi đẩy xe lăn về phía Lãnh Hoa Hiên, tựa tiểu phi tiểu nhìn hần, khoan thai mà hỏi thăm.

Lãnh Hoa Hiên nghe thấy vậy sắc mặt liền trắng bệch một hồi, nhỏ giọng keo kiệt nói với Lãnh Hoa Đình: “Nhị ca, năm đó... Tiểu Hiên còn nhỏ, sợ hãi, xác thực nhát gan, nhưng mà, hôm nay tiểu Hiên đã lớn, chẳng lẽ nhị ca để cho tiểu Hiên trở mặt nhìn mẫu thân chịu khổ mà không quản sao? Nếu thế tiểu Hiên không phải ngay cả súc sinh cũng không bằng?”

“Sợ hãi sao? Ủ, có lẽ là vậy, hôm nay lớn lên rồi? Không sợ? Nên vì mẫu thân người mà chịu tội sao?” Lãnh Hoa Đình vẫn là mỉm cười nói với Lãnh Hoa Hiên, dạng như vậy, giống như đang nói..., người ăn cơm xong rồi sao? Lại giống như bình thường.

Nhưng ngẩng đầu, liền nói với Vương gia: “Khó được Hiên đệ có thể trở nên dũng cảm cùng hiểu thuận, phụ vương, người thành toàn cho hần đi, đem hình phạt còn lại cho tiểu Hiên chịu đi, cũng thành toàn ột mảnh mẫu hiếu chi tâm.”

Nhị lão gia nghe vậy chấn động, nhị thái thái đã bị đánh thành trọng thương, nay sinh tử chưa biết, hôm nay lại đánh con mình, cái này như thế nào được, hần không khỏi nóng vội vạn phần, rống lớn nói: “Không thể, không thể đánh Hiên nhi, Hiên nhi cũng không có phạm sai lầm, không thể đánh hần.”

“Nhị thúc còn thật sự đau lòng tiểu Hiên, nếu không thì, thúc thay tiểu Hiên nhận đi?” Lãnh Hoa Đình đẩy xe lăn quay chung quanh một nhà nhị lão gia, vừa nghe thấy lời này của nhị lão gia, thì vội vàng cười tiếp miệng nói.

Nhị lão gia nghe được thì sửng người, xem xét hình dạng của nhị phu nhân lúc này, lập tức lại rụt đầu, khiếp đảm đem thân thể ngồi phịch xuống dưới, Lãnh Hoa Đình nhưng lại không đợi hần nói cái gì nữa, liền lớn tiếng nói: “Gọi hai người mạnh khỏe, đem nhị thúc kéo ra đánh! Nhị thúc cũng là người tốt, đây là ân nghĩa vợ chồng, vừa muốn cứu con, chúng ta cũng không thể ngăn cản tấm lòng này của nhị thúc.”

Lập tức có hai ám vệ tiến đến, đi ra phía trước đè lại nhị lão gia, nhị lão gia quá sợ hãi, muốn phản kháng, nhưng hai người kia tất cả đều là người luyện võ, dấu điểm công phu căn bản không phải là đối thủ của bọn hần, hần lại không dám ở trước mặt Vương gia lộ ra nửa phần, chỉ không ngừng giãy dụa thân thể theo bản năng nói: “Vương huynh, ta là quan bậc tứ phẩm, huynh không có quyền vận dụng tư hình với ta, tiểu Đình, người quá hỗn trưởng, nhị thúc người cũng có thể đánh sao?”

“Chất nhi tất nhiên là không dám, mới vừa rồi không phải bản thân nhị thúc ngài muốn thay nhị thẩm tử chịu hình phạt sao? Ngài nếu đổi ý, vậy liền đánh tiểu Hiên đi, dù sao tiểu Hiên tuổi trẻ cường tráng, chỉ cần vượt qua mấy roi, hẳn là sẽ không chết.” Lãnh Hoa Đình cười tung bình sứ trong tay rồi tiếp lấy, một bộ dáng phi thường cao hứng, nói ra lời nào cũng đều đem nhị lão gia ghen chết.

Vương gia nghe xong liền gật đầu, học ngữ khí Lãnh Hoa Đình hỏi nhị lão gia: “Lão Nhị, người nhanh chóng quyết định đi, là đánh người, hay là đánh tiểu Hiên, ngày tết cũng sắp tới, vương huynh ta còn phải tiến cung nữa.”

Nhị lão gia bị hai ám vệ đè lại không động đậy được, nhưng hẳn thật sự là sợ hãi, văn trúc này nhìn giống như không phải là một tấm gỗ rắn chắc, nhưng trên mặt đều là đinh nhỏ, một roi này đánh xuống, mặc dù không gây thương tổn gân cốt, nhưng thịt trên lưng đều sẽ bị kéo ra, cũng rất đau đi...

“Nhị thúc không có phản đối, vậy thì đánh nhị thúc a, dù sao đây cũng là gia pháp, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, cho dù Hoàng thượng biết việc hôm nay, cũng sẽ không quản việc gia đình của nhà chúng ta.” Lãnh Hoa Đình lại khoan thai, không nhanh không chậm nói.

Vương gia nghe xong liền quát: “Đến, để cho nhị lão gia thay thế tử chịu phạt.”

Bà tử hành hình nghe xong liền cầm roi tiến đến, nhị lão gia sợ tới mức đầu một kích động rống về phía Lãnh Hoa Hiên: “Hiên nhi, người thay mẫu thân chịu phạt, lại nhẫn tâm nhìn phụ thân bị thương sao?”

Lãnh Hoa Hiên nghe xong cau mày nói: “Này... Vẫn nên đánh nhi tử đi, đừng đánh phụ thân.”

Nói xong, liền đi tới, quỳ bên người nhị lão gia, nói với bà tử này: “Đánh ta đi, đừng đánh phụ thân của ta.”

Bà tử này cũng bị toàn gia này làm cho đến bực bội, lúc này bị Lãnh Hoa Hiên đá nằng một cước, nằng tức giận, lúc này muốn tìm cơ hội trả thù, liền không đợi Vương gia nói gì, liền dùng roi trút lên người Lãnh Hoa Hiên.

Lãnh Hoa Hiên cũng là cẩm y ngọc thực nuôi lớn lên, đâu chịu nổi đau đớn này, kêu thảm một tiếng, trên lưng lập tức hiện lên một vết máu rộng lớn, nhị lão gia thấy vậy trong lòng run sợ, nhưng cũng là đau lòng không ít, ám vệ bởi vì không phải phạt nhị lão gia, liền buông hắt ra, lúc này hẳn được tự do, liền đem Lãnh Hoa Hiên kéo vào trong ngực, trong mắt lệ quang lập loè: “Con của ta a, phụ thân sai rồi... Để cho bọn họ đánh phụ thân đi, con... Con nhanh chút ít ôm mẫu thân con hồi phủ đi.”

Nói xong, ngẩng đầu, hung dữ nói với bà tử này: “Người nếu như dám đánh con ta, lão gia ta tất nhiên sẽ đem người bầm thây vạn đoạn.”

Lãnh Hoa Hiên cố nén đau nhức kịch liệt trên lưng, ngẩng đầu, trên mặt lại dần theo mỉm cười: “Phụ thân, nhi tử cho rằng... Người...Không quan tâm nhi tử, hôm nay xem ra, phụ thân trong lòng vẫn là có nhi tử, không sao, liền đánh nhi tử đi, nhi tử chịu được.”

“Hài tử ngọc, phụ thân cùng mẫu thân con chỉ có một đứa con trai là con, làm sao có thể không quan tâm, con yên tâm, phụ thân sẽ không để cho con bị đánh.” Nhị lão gia đau lòng vuốt mặt Lãnh Hoa Hiên nói.

Lãnh Hoa Đình nhìn bà tử, liền quát mạnh với bà tử nói: “Mau đánh a, còn không động thủ, ta liền đánh người.”

Bà tử này lại càng hoảng sợ, không dám chần chờ, nghiêm túc dùng roi quất xuống người nhị lão gia, nhị lão gia vội vàng không kịp chuẩn bị, thì bị đánh một cái, quay đầu lại ác độc nhìn Lãnh Hoa Đình, bà tử này bị ánh mắt hắt kích thích hưng phấn, thoáng cái đã quất vài roi, nhị lão gia thân thể run lên, cắn răng không kêu ra tiếng.

Nhất thời nhị lão gia đã trúng vài roi, bà tử này cũng đánh càng hăng say, hạ thủ sẽ không chịu ngừng, cũng không có ai gọi dừng, Cẩm Nương ở một bên tuy là không đành lòng nhìn tràng diện huyết nhục mờ hồ này, nhưng trong lòng lại có cảm giác thống khoái một chút, cuối cùng cũng đã trừng trị đến nhị lão gia đầu đảng tội ác này, nhị thái thái sợ cũng chỉ là một quân cờ của hắn, chỉ là, quân cờ này lại không làm theo hắn chỉ thị, tự mình chủ trương, cho nên, nhị lão gia mới để cho nhị thái thái làm vật chết thế.

Nhưng mà, Cẩm Nương có chút không hiểu, vì sao nhị lão gia lại toàn tâm toàn ý giúp đỡ Lãnh Hoa Đường, đúng là so với con mình còn muốn nhiệt tâm hơn, nhị thái thái làm như vậy, ngược lại hợp tình hợp lý, hại chết Lãnh Hoa Đường, lại hãm hại chính mình, cuối cùng đắc lợi nhất chính là con của nàng Lãnh Hoa Hiên, nhưng mà... Nhị lão gia vì sao lại không như thế ? Lúc nghe nhị thái thái ra tay với Lãnh Hoa Đường là một bộ dáng rất tức giận?

Chẳng lẽ... Một ý nghĩ lớn mật không thể nào tưởng tượng nổi hiện lên trong đầu Cẩm Nương, chỉ là, nàng thật sự không rõ việc của Vương gia với Lưu di nương, nên không tiện đi thăm dò... Phải nghĩ ra biện pháp tìm hiểu chuyện quá khứ mới được, bằng không, cứ như hai mắt bị mù, sẽ chỉ biết là bọn họ sẽ hại người, lại không biết vì cái gì, đến tột cùng có mục đích gì... Cho dù tìm được chứng cứ xác thực bọn họ hạ độc thủ, cũng không thể giải thích hợp lý... Ừ, tam phu nhân không phải đã nói, mình nên ngẫu nhiên tìm hiểu việc quá khứ sao?

Nhị lão gia đang bị đánh cho huyết nhục mơ hồ, thì lúc này, bên ngoài có gã sai vặt vàng chạy vào trong phủ báo lại: “Vương gia, vương phi, có tin mừng, thánh chỉ đến, muốn tất cả mọi người trong vương phủ đi tới tiền viện tiếp chỉ.”

Vương gia vừa nghe, vung tay để cho bà tử kia dừng tay, nhị lão gia một hơi thở ra, liền ngã trên mặt đất, Lãnh Hoa Hiên nhìn đau đở hần, run rẩy khóc ròng nói: “Phụ thân, nhi tử bất hiếu, khiến cho phụ thân chịu khổ .”

Vương gia bất chấp phụ tử bọn họ, nói với người báo tin này: “Cũng không biết chuyện gì xảy ra sao?”

“Hồi bẩm Vương gia, nói là phong cáo mệnh phu nhân cho nhị thiếu phu nhân.” Gã sai vặt này mặt mày hơn hở nói, đây chính là một tin tức tốt, chủ tử nghe xong bình thường sẽ ban thưởng.

Quả nhiên Vương gia cùng vương phi nghe vậy vui mừng quá đỗi, hai người cơ hồ đồng thời từ trên ghế đứng dậy, trăm miệng một lời hỏi thăm: “Người nói phong cáo mệnh cho ai?”

“Nhị thiếu phu nhân, Vương gia, vương phi, các người không có nghe sai, thật sự là cho nhị thiếu phu nhân, mau mau đi tới tiền viện đi, người trong cung sớm đã tới.” Gã sai vặt trắng trẻo kia, vừa nói xong, gò má bên cạnh cũng hiện lên hai núm đồng tiền, rất là vui vẻ.

Thượng Quan Mai nghe xong liền quay đầu nhìn Cẩm Nương, đôi mi thanh tú bán chọn, đôi mắt sáng nửa mở nửa khép, một bộ dáng đắc ý nghịch ngợm, Cẩm Nương có một chút thẹn thùng, không được tự nhiên cười với Thượng Quan Mai, hờn dỗi cúi đầu, Vương gia cùng vương phi làm sao còn lo lắng một nhà nhị lão gia trên mặt đất, vài bước liền vọt tới bên người Cẩm Nương nói: ” Thê tử của tiểu Đình, nhanh, đi thay quần áo nhận thưởng, phụ Vương cùng mẫu thân của con đi tới phòng khách trước, con nên nhanh chóng tới.”

Lão phu nhân kinh ngạc nhìn một nhà lão nhị trên mặt đất, nhi tử cùng thê tử trên người đều là máu me be bét, nửa chóng mặt, tôn nhi trên người cũng bị thương một khối lớn...

Một lát sau đợi Vương gia cùng vương phi đều đi khỏi, nàng mới lòng lõng đi tới, khóc nức nở nói với nhị lão gia: “Mẫu thân đã nói với người rồi, có nhiều thứ không có thể cưỡng cầu, người luôn không nghe, lúc này đã biết rõ sai rồi chứ, con trai à, thôi đi, cũng không phải sống không tốt, đừng tranh giành nữa.”

Tam phu nhân cũng không đành lòng tới đỡ nhị phu nhân, lại gọi đám nô tỳ đến giúp đỡ đưa lên, thỉnh thoảng lại giống như thở dài, lẩm bẩm nói: “Tội tình gì, vương huynh cùng vương tẩu đối đãi với huynh đệ cũng không tệ, còn muốn nháo thành như vậy, xem đi, còn hại luôn chính mình.”

Cẩm Nương vội vã đi thay quần áo, sớm liền đi ra ngoài, Thượng Quan Mai thấy Ngọc Nương còn yên lặng ngồi ở trong sảnh, liền kéo kéo ống tay áo của nàng: “Muội muội cùng đi tới tiền viện đi, khó được am đầu được tin vui, cùng đi xem náo nhiệt đi.”

Ngọc Nương chậm rãi đứng lên, nhưng lại vén áo thi lễ với Thượng Quan Mai nói: “Muội muội thân thể không khỏe, đã sớm không chịu nổi, tiền viện ta chắc không thể đi, để sáng mai thân thể đỡ hơn nhiều, sẽ tự mình đi tới chỗ Cẩm Nương chúc mừng.”

Thượng Quan Mai nghe xong cảm thấy cũng đúng, nàng hôm qua bị thương cũng không nhẹ, khó được nàng không hận tướng công, nghe thấy tướng công gặp nguy hiểm liền vội vàng chạy tới, vừa rồi còn một mực

tìm cơ hội phụ giúp mình, trước kia nghe nói nàng là người lợi hại, nhưng vừa rồi nhìn tới, lòng dạ vẫn còn rộng rãi, hi vọng từ nay về sau có thể sống tốt với nhau.

Thượng Quan Mai đi rồi, Tôn Ngọc Nương được Hồng Nhi đỡ đi ra khỏi tiểu viện của vương phi, đi đến chỗ hẻo lánh, Ngọc Nương ngừng lại, đôi mắt nhìn chăm chăm một chỗ phía trước, cũng không nhúc nhích, giống như bị người định trụ, mất tâm hồn, Hồng Nhi lập tức bị hù sợ, không biết chủ tử nhà mình lại phát ra cái ma chứng gì, vội vàng đi lay động nàng: “Nhị phu nhân, người... Đây là làm sao vậy?”

Ngọc Nương vẫn bất động, ánh mắt lại hiện lên một tia âm lệ, đột nhiên mở miệng nói với Hồng Nhi: “Người nói, nàng chỉ là một thứ nữ, dựa vào cái gì có thể được phong làm cáo mệnh, mà ta, rõ ràng là đích nữ của tướng phủ, lại sa vào cảnh làm thiếp người khác, ông trời có phải bị mù rồi không?”

Hồng Nhi nghe xong lại càng hoảng sợ, vội vàng đi che miệng Ngọc Nương, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Nhị phu nhân, người có thể nhỏ giọng một chút không, ở nơi này không thể so với tướng gia phủ, đây là Vương phủ, Vương gia cùng vương phi có thể nhiệt tình thương nhị thiếu phu nhân, người cũng đừng suy nghĩ vớ vẩn, người cũng không nghĩ, thế tử gia chính là Giản Thân Vương tương lai, thân phận này là tôn quý a, nhị phu nhân nếu là có thể sinh ra nhất nam bán nữ, thế tử gia nhất định sẽ xin phong thưởng cho người, lúc trước Lưu di nương không phải cũng là được hoàng thượng sắc phong sao? Nhị thiếu gia thân có tật, bộ dáng kia của hắn, vẫn không thành, vô chẳng phải, cho dù muốn, lại có thể có năng lực cao tới đâu? Chủ tử người nha, vì chuyện này không vui, thật đúng là không đáng.”

Hồng Nhi lời còn chưa dứt, Ngọc Nương đột nhiên liền giơ tay, giơ lên giữa không trung làm bộ muốn đánh Hồng Nhi, Hồng Nhi ngay thường ở trong Tôn gia, thường thường bị Ngọc Nương đánh, nàng chỉ khoát tay, Hồng Nhi liền vô ý thức co cổ lại, ôm vai muốn trốn, Ngọc Nương nhìn xem giắt mình, trong đầu liền nhớ lại một màn kinh hãi đêm trước... Nàng đột nhiên giống như mất lực, chân nắn rũ tay xuống, vịn lấy Hồng Nhi, bất đắc dĩ nói: “Ta đánh người làm cái gì, ta cũng là một người đáng thương.”

Hồng Nhi nghe có chút kinh ngạc, tâm lại có điểm chua xót, việc đêm qua, nàng tự nhiên cũng là biết đến, nàng luôn trực đêm canh giữ bên ngoài, trong phòng động tĩnh lớn như vậy, có thể không biết sao? Nghe tới làm cho người ta kinh hồn táng đảm a, một đêm kia, Hồng Nhi trùm chăn kín người run cả đêm, thế tử gia sáng sớm liền hạ hân lệnh cho các nàng, nói là chỉ cần tiết lộ nửa điểm, liền đem các nàng tất cả đều bán cho kỹ viện, Hồng Nhi sợ tới mức cùng các nha hoàn khác không dám hé một tiếng, thật đúng là khiến cho chủ tử nhà mình khó chịu một hồi.

Lúc này thấy chủ tử hung hãn ngay thường ngừng tay, không đánh nàng, lời nói này cũng khiến cho người nghe chua xót, không khỏi cũng hiểu được chủ tử kỳ thật so với chính mình càng đáng thương, vội vàng lại giúp đỡ Ngọc Nương, cố ý nói: “Chủ tử, về thôi, một lát nữa nô tỳ bồi thêm thuốc cho chủ tử.”

“Người từ nay về sau, ở trước mắt ta không thể nhắc nhị thiếu gia một nửa câu, nghe rõ không?” Ngọc Nương rét lạnh âm thanh nói với Hồng Nhi.

Hồng Nhi nghe xong vội vàng đáp ứng, trong nội tâm lại càng thở dài, lại cũng không dám khuyên, biết rõ đây là tâm bệnh của chủ tử nhà nàng, ở nhà mẹ đẻ lại phạm thương tâm bệnh.

Lãnh Hoa Đình không có lập tức cùng Cẩm Nương đi ra, hắn vẫn là tựa tiểu phi tiểu nhìn nhị lão gia cùng nhị thái thái, thấy bọn họ được bọn nô tỳ đỡ trên cánh, nửa hôn mê bị người khiêng đi.

Lãnh Hoa Hiên bị thương nhìn song thân của mình bị khiêng đi, mình cũng lão đảo theo sát đằng sau, lúc đi ngang qua Lãnh Hoa Đình, hắn hơi dừng một chút, quay đầu nhìn Lãnh Hoa Đình, đáy mắt hiện lên một tia thống khổ giãy dụa, “Nhị ca... Ta biết rõ ngươi có hận, nhưng mà... Có thể...”

“Người có nỗi khổ tâm riêng của người, ta không trách người, nhưng không có nghĩa là ta sẽ tha thứ người, càng không có nghĩa là ta sẽ nhân từ nương tay.” Lãnh Hoa Đình không đợi hắn nói xong, liền ngắt lời nói.

Lãnh Hoa Hiên nghe được trì trệ, trong mắt lại mang ra một tia khổ sở: “Người... Người kỳ thật chưa bao giờ bị biến thành ngốc nghếch đúng không, người chỉ là... Chỉ là trốn tránh, không nghĩ tới, tránh né nhiều năm như vậy, hôm nay lại lộ ra, là vì nhị tẩu sao?”

Lãnh Hoa Đình nghe xong đáy mắt càng chìm xuống đen như mực, hừ lạnh nói: “Người lúc đó chẳng phải một mực trốn tránh sao? Chúng ta tám lạng người nửa cân, ai cũng đừng nói ai, xin khuyên người một câu,

cách những người khác xa một chút, bằng không, sẽ còn nhận nhiều quả đắng hơn, ta đã không hề trốn, liền không có lý do trốn tránh, trước kia là cảm thấy cuộc sống không thú vị, được mất không quan trọng, nhưng hiện nay, ta có người phải bảo vệ, ta phải bảo vệ nàng, hơn nữa, ta đường đường là một nam tử, chẳng lẽ còn muốn tránh dưới đôi cánh yếu đuối của nàng sao?”

Lãnh Hoa Hiên nghe vậy cả cười, nụ cười kia giống như tương vi đầu hạ, xinh đẹp lại tươi mát, mặc dù không sáng lạn, thực sự chói lọi, lại không mất ấm áp, làm cho người ta sinh ra cảm giác thân cận: “Nhị ca, người tin hay không, tiểu Hiên đều mong ước nói cho người biết, người là người tiểu Hiên quan tâm nhất, tiểu Hiên... Chưa từng nghĩ tới muốn hại người, bọn họ là bọn họ, ta là ta, người cũng không né, ta đây cũng không né a, đi cùng bọn họ cũng tốt.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong từ chối cho ý kiến, quay đầu, lớn tiếng nói với Lãnh Khiêm: “Nhanh giúp ta đi nhìn nương tử, ta phải tự mình chọn bộ y phục mới cho nàng.”

Lãnh Khiêm mặt không biểu tình đẩy hán đi ra ngoài, Lãnh Hoa Hiên lẳng lặng đứng ở trong nội đường, sau lưng một hồi nóng bỏng đau nhức, nhưng khoe miệng lại dấy lên một nụ cười, vừa nhấc chân, liền cảm giác miệng vết thương giống như bị người xé rách, không khỏi nhíu nhíu mày nói: “Người thật đúng là để cho người ta đánh ta, cũng quá nhẫn tâm đi.”

Cầm Nương vừa đổi xong quần áo, Lãnh Hoa Đình liền vào tới, thấy cách ăn mặc của nàng trang trọng vừa vặn, nhưng tinh thần có chút tan rã, giống như không thể nào tin.

“Nương tử, đi mau, đừng để người trong cung đợi lâu.” Lãnh Hoa Đình đẩy xe lăn tới trước mặt Cầm Nương, kéo nàng đi ra ngoài.

Cầm Nương cũng khê giật mình, bị hán kéo tới lão đảo vài bước, lẩm bẩm nói: “Tướng công, thật sự sẽ phong cáo mệnh cho ta sao? Ta... Lại không có được công gì...” Câu nói kế tiếp càng nói càng yếu, một bộ dáng không tự tin.

Lãnh Hoa Đình nghe xong ánh mắt liền ảm đạm, thần sắc rất không được tự nhiên, có điểm khổ sở nói: “Nương tử, từ nay về sau... Ta sẽ lấy phong thưởng cao nhất cho nàng, thê lấy phu quý... Hãy chờ xem, thê tử Lãnh Hoa Đình ta, tuyệt đối sẽ trở thành quý thê trong triều đình Đại Cầm.”

Cầm Nương nghe vậy khê giật mình, lập tức cảm nhận được bộ dáng không tự tin của mình làm tổn thương hán, vội vàng thần nhiên cười, quay lại kéo cổ hán nói: “Ừ, tướng công, từ nay về sau chàng nhất định phải lấy cho ta cáo mệnh nhất phẩm phu nhân.”

Lãnh Hoa Đình thấy đôi mắt xinh đẹp của nàng sáng rọi, liền tràn đầy tự tin nặng nề gật đầu nói với Cầm Nương: “Ừ! Đi, chúng ta trước chấp nhận phẩm hàm nhỏ bé này rồi nói sau.”

Ở tiền viện, Vương gia cùng vương phi đã sớm tới, đến tuyên chỉ chính là Lý công công, mà vương gia thì sớm đã quen biết, hán là tổng quản thái giám trong Từ Ninh cung, là người tâm phúc bên người hoàng hậu nương nương, cũng là Giản Thân Vương có mặt mũi, bằng không, người bình thường khác hán cũng không tới tuyên chỉ.

Lúc này thánh chỉ cầm trong tay cũng không vội tuyên, mắt nhìn thấy mọi người không có tới đủ, hán cũng là lão nhân tinh quái, biết rõ sợ là vị thiếu phu nhân được thụ phong đang chỉnh trang, liền nhàn nhã đứng nói chuyện phiếm cùng Giản Thân Vương, hán thanh âm lạnh lạnh âm nhu, nghe có hơi chói tai một chút: “Chúc mừng Vương gia, ta nghe nói, ngài lấy được một cô con dâu có khả năng đặc biệt, hôm qua Thái Tử Phi cố ý đi tới trong cung của hoàng hậu nương nương, nói là người con dâu này đại ân đại đức giúp cho Thái tử phi, còn đem điều trần của nàng cho hoàng hậu nương nương xem, hoàng hậu nương nương thấy xong phượng nhan mừng rỡ, lập tức liền viết chiếu chỉ, phong cho con dâu của ngài là cáo mệnh lục phẩm.”

Người khác nghe được không hiểu, vương phi lại biết rõ khúc chiết trong đó, nghe xong liền cười nói với Vương gia nói: “Cầm Nương xác thực là người thông tuệ, nàng cũng làm một cái hướng dẫn cho ta, giúp đỡ ta quản gia, hiện giờ ta so với quá khứ nhẹ nhàng hơn rất nhiều, thiệt nhiều công việc cũng không cần tự mình hỏi đến, đều có người làm tốt rồi đến báo lại cho ta, giống như công công nói, chúng ta thật đúng là có được người con dâu tốt.”

Vương gia nghe xong cũng gật đầu, nhưng mà với cáo mệnh lục phẩm này có chút không vừa ý, phẩm cấp

này, nếu là muốn đi vào nội cung gặp Lưu phi nương nương cũng có chút khó khăn, nhưng mà, đây cũng không có cách nào khác, ai bảo Đình nhi chỉ là quan viên Lục Phẩm, còn là một chức quan nhàn tản, thế tử phẩm cấp cũng không thể lướt qua Đình nhi, nếu Đình nhi có thể đứng lên, đứng ở trong triều đình, lại đem căn cứ ở phía nam quản lý tốt... Đừng nói là lục cấp, cho dù để cho Hoàng thượng phong hầu tước cho hắn, cũng không nói chơi.

Lúc này Lưu y đang ở trong vương phủ đi ra, cũng theo đến tham gia náo nhiệt, hắn tới chấp tay với Lý công công nói: “Lý công công hôm nay nhìn tinh thần càng ngày càng tốt, gần đây bệnh thấp khớp có thường trở chứng không?”

Lý công công nghe xong liền cười nói: “Làm phiến y chính đại nhân nhớ mong, ta sau khi uống thuốc ngài cho, ngược lại khá hơn một chút, nhưng mà, gần đây trời trở lạnh, đầu gối của ta lại không thể đứng thẳng, ai, người đã già, không còn dùng được nữa.”

Lời nói lúc này, vừa đúng lúc Cẩm Nương đẩy Lãnh Hoa Đình tới, vừa vặn nghe được lời cuối của Lý công công, Cẩm Nương tâm tư chuyển động, vẫn phụ giúp Lãnh Hoa Đình đi tới.

Vương gia thấy Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình đều đến, liền liếc nhìn Lý công công, Lý công công khẽ hừ một tiếng nói: “Thánh chỉ đến, con dâu Giản Thân Vương Tôn Thị Cẩm Nương tiếp chỉ...”

Tất cả mọi người Giản Thân vương phủ, kể cả Lãnh Hoa Đình đều quỳ xuống tiếp chỉ, cúi đầu nghe thánh chỉ.

Lý công công cao giọng cất tiếng lạnh lạnh đọc thánh chỉ, cuối cùng đem thánh chỉ đưa cho Cẩm Nương, Cẩm Nương cung kính tiếp nhận thánh chỉ, một bên cung nữ liền cầm triều phục đại biểu cho lục phẩm cáo mệnh phu nhân đem tới.

Vương phi liền vội vàng khen thưởng, Lý công công hồng bao tất nhiên là lớn nhất, sau khi tuyên hết thánh chỉ, Lý công công có ý muốn đi, Cẩm Nương tiến lên phía trước, thi lễ với Lý công công phúc nói: “Công công vạn phúc, mời ngài ngồi lại một lát, Cẩm Nương có một chút đồ muốn tặng cho công công, còn mời công công chờ, Cẩm Nương sẽ nhanh chóng quay lại.”

Lý công công nghe vậy khẽ giật mình, vương phi bao đỏ cũng không nhỏ, lẽ ra Cẩm Nương cũng không cần lại thưởng, không nghĩ tới tiểu nương tử này cũng là người có nhân lực, còn có cái gì muốn tặng ỉn, xưa nay biết rõ Giản Thân Vương phủ là một chỗ rất lớn, có thánh chỉ nào truyền xuống, hắn đều là tự mình đến, không cho tới tay người khác, xem ra, hôm nay thu lợi so với ngày xưa càng lớn hơn, hắn không khỏi hơi có chút chờ mong.

Dù sao trong nội cung sự tình cũng không nhiều, lại cùng Giản Thân Vương quen thuộc, lại có thêm có Lưu y chính, cùng một chỗ tán gẫu cũng không sao cả, không bao lâu, Cẩm Nương cầm trong tay một bọc y phục nhỏ tới đây, Lý công công khẽ nâng đôi mắt, thấy Cẩm Nương đi tới, đem đồ trong tay mở ra, hai tay trình lên.

Trong bao quần áo là một đôi lông dê may thành cái bao buộc đầu gối, ở trong là nhung tử, bên ngoài lấy sợi len phủ lên, sờ vào mềm mại ấm áp, rất là thoải mái, Lý công công chưa thấy qua thứ này, cũng không biết có gì tác dụng, thấy không phải vàng bạc cũng không phải châu báu, liền có chút ít thất vọng, nhưng ngại mặt mũi Giản Thân Vương, vẫn là gượng cười tiếp nhận.

Lại nghe thấy Cẩm Nương nói: “Vừa rồi Cẩm Nương nghe nói công công có bệnh thấp khớp, thường xuyên đau đớn, vật này vừa vặn thích hợp với ngài.”

Nói xong, nàng cầm lấy một bao đầu gối kéo kéo, ý bảo nói: “Đây có độ co giãn, ngài đeo trên đầu gối cũng sẽ không rơi, khả năng giữ ấm chống lạnh, lại mềm, còn có thể bảo vệ đầu gối của ngài.”

Lý công công nghe thấy vậy liền giật mình, trong nội tâm liền nổi lên một cỗ tình cảm ấm áp, cho tới bây giờ hắn là người như vậy, thân thể tàn, tuy rằng trong cung nổi danh với người khác, đại thân trong triều thấy coi như khách khí, nhưng lại có mấy người là thật tâm nhìn hắn? Cho dù có mạnh đến thế nào, cũng là nô tài, hơn nữa, còn là một... Đây là lần đầu tiên có người quan tâm tới hắn từ trong tâm tạng lễ vật cho hắn, cho dù không phải rất đáng tiền, cũng rất đáng giá, khiến cho hắn cảm giác mình cũng được người quan tâm, thực tế nhìn đôi mắt của Cẩm Nương, lúc nàng nhìn qua, cũng rất chân thành, không có tận lực

ninh nọt, cũng không có một tia hèn mọn, cực kỳ bình thản, nhưng mà khiến cho Lý công công cảm giác mình thật được nâng tôn trọng, được nâng ngang hàng đối đãi ...

Hắn không phải là người dễ dàng biểu lộ tâm tình của mình, phần ảm áp này chỉ để ở trong lòng, chỉ là giờ khắc này, hắn tận lực khiến cho thanh âm của mình trở nên trầm thấp một ít: “Đa tạ nhị thiếu phu nhân, quả nhiên đồn đãi không giả, nhị thiếu phu nhân xác thực là người thông tuệ.”

Lý công công đi rồi, Vương gia rất là hài lòng nhìn Cẩm Nương nói: “Con làm rất khá, Lý công công là người đặc lực bên cạnh hoàng hậu nương nương, cùng người này giao hảo, từ nay về sau sẽ có lợi cho tiểu Đình.”

Cẩm Nương phúc lễ cười nhạt không nói, người một nhà lại đến đưa Lưu y chính, liền đều trở về tiểu viện của vương phi, vương phi nhìn vết máu loang lổ nơi chính đường, nói với Vương gia: “Cứ như vậy buông tha nhà lão Nhị sao? Dù sao cũng phải một lần nữa ra lệnh cấm túc nàng, hoặc là, để lão Nhị bỏ nàng, hừ, ngài lại cô tức dường gian...”

“Còn có thể như thế nào? Phía sau nàng ta bối cảnh cũng là cực kỳ phức tạp, nàng nghĩ rằng ta và nàng thật sự có thể xử trí nàng ta sao? Đừng quên, lão Nhị chức quan cũng không thấp, trong triều thế lực không thể khinh thường, hắn cũng không có khả năng bỏ rơi em dâu, hơn nữa... Thật sự bằng chứng như núi sao?” Vương gia bắt đầu nói với vương phi, ánh mắt ngưng trọng, như có điều suy nghĩ.

Wương phi nghe xong cũng là thở dài, Vương gia nói lời này nàng cũng hiểu rõ, chỉ là... Cẩm thấy quá tiện nghi cho nhị phu nhân, cho nên trong lòng vẫn là buồn bực vô cùng.

“Coi như là bị trừng phạt không nhỏ, cũng yên tĩnh được một thời gian.” Vương gia cũng thở dài, rồi quay sang nói với Lãnh Hoa Đình: “Đình nhi, con hôm nay bộc lộ tài năng, là có nghĩ đến chuyện gì sao?”

Lãnh Hoa Đình đang muốn nói gì, chợt nghe có tiểu nha đầu vén rèm báo lại: “Dụ Thân Vương đến đây.”

Wương gia nghe thấy vậy nhướng mày, ánh mắt ảm đạm rồi đứng lên, quay đầu lại nhìn thoáng qua vương phi, vương phi liền giận mình liếc nhìn hắn, quay đầu đi, chẳng muốn nhìn hắn, Vương gia ngược lưng không tình nguyện đi ra ngoài đón.

“Mẫu thân, Dụ Thân Vương lúc này tới quá trùng hợp?” Lãnh Hoa Đình thuận miệng hỏi.

“Con muốn biết, một lát nữa đi theo phụ vương con ra thư phòng nhìn xem.” Vương phi ôn nhu nói với Lãnh Hoa Đình, hôm nay tiểu Đình biểu hiện khiến cho vương phi rất kích động, cũng rất thư thái, nhi tử cuối cùng không còn là một người nửa ngốc nghếch không ra hồn người, những người kia... Cũng không thể lấy tâm trí tiểu Đình ra mà nói, điều này làm cho người làm mẫu thân như vương phi rất tự hào, nhưng nhìn thấy hắn vẫn không thể đi lại trên đôi chân, lại càng đau nhức, khi nào thì tiểu Đình mới có thể đứng lên ?

Wương gia nghênh đón ở ngoài nhị môn, Dụ Thân Vương đã vào tới, vừa thấy Vương gia liền cười lớn nói: “A nha, vương huynh, chúc mừng, chúc mừng, tiểu đệ chính là đặc biệt đến chúc mừng.”

Wương gia nghe xong liền rất tùy ý nói: “Chỉ là một tiểu phong cáo mà thôi, sao lại có thể kinh động đến vương đệ đại giá, vương đệ, người cũng quá cho ca ca ta mặt mũi rồi.”

“Wương huynh làm gì khiêm tốn thế, tiểu đệ tới, không chỉ là chúc mừng chuyện tình này, nghe nói tiểu Đình của nhà ngươi hôm nay tâm trí khôi phục, hơn nữa, vừa rồi Hoàng thượng chính là cho tiểu đệ tới đây nhìn, đầu năm, để cho tiểu Đình đi theo vương huynh cùng đi phía nam, đối với vương huynh mà nói, còn không coi là một chuyện mừng rỡ sao?” Dụ Thân Vương cười nói với Vương gia.

Wương gia nghe xong lòng mày lại nhăn, thầm nghĩ thẳng nhai này tin tức thật là nhanh, Hoàng thượng mới đồng ý thỉnh cầu của hắn, tên này liền tới cửa chúc mừng, không phải chỉ là chúc mừng đơn giản như thế, nhất định còn có mục đích khác.

“Việc này còn không có định ra, thánh thượng một ngày không có chỉ rõ, chúng ta làm thần tử, cũng không thể hồ đồ phán đoán, vương đệ làm sao người giống như còn gấp gấp hơn thế.” Vương gia bắt đầu dĩ cười nói.

Hai người nói chuyện một chút, Vương gia liền muốn đem Dụ Thân Vương mang vào thư phòng ngoại viện, Dụ Thân Vương lại giạt tay áo của hắn nói: “Wương huynh làm gì khách khí, nhiều năm tình nghĩa, lại sắp

đến ngày tết, người dù sao cũng phải mời tiểu đệ một bữa cơm chứ? Hơn nữa, lâu rồi chưa thấy qua vương tẩu, người không phải còn tồn lòng dạ hẹp hòi chứ?”

Vương gia bị hấn nói khiến cho tâm có chút phiền muộn, lại cũng không nên làm mất mặt mũi của hấn quá, dù sao hấn chính là huynh đệ ruột của hoàng thượng, tuy nói không bằng Thiết cái mũ vương của mình, nhưng cũng là Vương gia phái thực lực, đành phải cười cười nói: “Vây được rồi, nhưng mà đại tẩu của người hôm nay thân thể không khỏe, một lát nữa không biết có thể gặp người hay không.”

Dụ Thân Vương nghe xong cười to: “Vương huynh, người thật là vớ vẩn mà, sao lại trùng hợp như vậy, tiểu đệ vừa đến, vương tẩu thân thể liền không khỏe hay sao? Điều đã là người lớn tuổi, chuyện lúc còn trẻ, còn so đo nhiều như vậy làm cái gì, tiểu đệ sớm không còn tâm tư này, vương huynh, huynh cũng thả lỏng đi.” Nói xong, vỗ vỗ bả vai Vương gia, thẳng hướng nội viện.

Vương phi đang tán gẫu cùng tiểu Đình và Cẩm Nương, lúc này, Thanh Thạch vén rèm vội vàng báo lại: “Vương phi, Vương gia dẫn Dụ Thân Vương đến đây.”

Vương phi nghe vậy khẽ giật mình, trong mắt liền có chút tức giận, nhỏ giọng mắng: “Vương gia hôm nay càng ngày càng hồ đồ, như thế nào đem khách lạ đưa đến trong nội viện?”

Cẩm Nương nghe vậy liền muốn đứng dậy tránh một chút, Lãnh Hoa Đình cũng kéo nàng nói: “Nương tử, chúng ta cùng nhau trở về thôi.”

Nhưng lúc đang nói chuyện, Vương gia khuôn mặt cương cứng dẫn Dụ Thân Vương vào, lại tránh cũng không tốt lắm. Cẩm Nương đành phải cùng Lãnh Hoa Đình lưu lại.

Nâng mắt nhìn lên, trong nội tâm Cẩm Nương liền giật mình, Dụ Thân Vương cùng Lãnh Thanh Dục có bảy tám phần tương tự, cùng Thái tử gia cũng có năm sáu phần giống nhau, giống như cùng một người... Nhưng mà, đầu óc lúc này có chút hôn mê, nhất thời nghĩ không ra giống với ai, chỉ cảm thấy Dụ Thân Vương cũng là tuần tú lịch sự, tướng mạo tuần tú, toàn thân lộ ra một cỗ nhẹ nhàng khoan khoái tiêu sái, hơn nữa hoàng gia thân tộc, giờ tay nhắc chân quý khí thiên thành, một đôi mắt tinh sáng ngời hữu thần, vừa tiến đến, ánh mắt kia liền nhìn trên người vương phi, cũng không đợi Vương gia nói chuyện, liền đi nhanh về phía vương phi, chấp tay một cái nói: “Vương tẩu, từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ?” Trong giọng nói, mang theo có chút vui sướng cùng kích động, khiến cho Cẩm Nương nghe được nhướn mày, vô ý thức liền nhìn về phía Vương gia.

Vương gia chỉ yên lặng chăm chú nhìn vương phi, trong ánh mắt mang theo một tia phần sắc, nụ cười trên mặt cũng có chút cứng ngắc.

Vương phi thì lại thông dong thi lễ với Dụ Thân Vương phúc nói: “Thiếp thân thỉnh an với Vương gia, không biết Vương gia đại giá, không có từ xa tiếp đón, mong rằng thứ tội.” Ngữ khí khách khí lại mang theo cảm giác xa cách, Dụ Thân Vương nghe vậy giật mình, nhưng lại lập tức vừa cười nói: “Vương tẩu làm gì giữ lễ tiết thế, ta và vương tẩu đều là người quen biết cũ, đâu cần lấy ba cái lễ nghi rườm rà này ra, vậy không phải là quá khách sáo sao?”

109. Chương 109

“Xác thực là quen biết cũ, chỉ là thiếp thân đều ở trong khuê phòng, lâu không cùng ngoại nhân gặp mặt, Vương Gia lại là quý nhân, cấp bậc lễ nghĩa là tuyệt đối không thể thiếu được.” Vương phi cười nhạt nói với Dụ Thân Vương, khoát tay, nói với Thanh Thạch: “Dụ Thân Vương là khách quý của quý phủ, nhanh mau mang trà lên.”

Vương phi không kiêu ngạo không siểm nịnh, khách khí hữu lễ, hai chữ ngoại nhân này lại làm cho Dụ Thân Vương nghe được trì trệ, trên mặt mang nụ cười khổ, nhưng lại vẫn tiêu sái ngồi xuống dưới tay Vương Gia.

Nhất thời Thanh Thạch dâng trà lên, Vương Gia làm thủ thế mời với Dụ Thân Vương, Dụ Thân Vương cười bưng trà uống một ngụm, nâng mắt lên nhìn thấy Lãnh Hoa Đình cùng Cẩm Nương đang ngồi ở chính

đường, liền cười nói: “Tiểu Đình hôm nay quả nhiên là càng ngày càng tuấn tú, đệ nhất mỹ nam của Đại Cẩm danh tiếng quả thật không phải giả. A, đây chính là thê tử của tiểu Đình sao? Nhìn xem tuổi cũng không lớn.”

Vương Gia nghe xong vậy tay nói với Cẩm Nương: “Tối chào với Dụ Thân Vương gia, Dụ Thân Vương Gia hôm nay chính là đặc biệt vội tới chúc mừng cho con đó.” Hai chữ Vương Gia này đặc biệt gằng giọng, rõ ràng muốn nói là Dụ Thân Vương chuyện bé xé ra to, nửa điểm ý tứ hoan nghênh cũng không có.

Cẩm Nương vâng lời đẩy Lãnh Hoa Đình cùng tiến lên trước, vợ chồng đồng thời thành lễ với Dụ Thân Vương, rồi lui lại về chỗ cũ.

Dụ Thân Vương thật sự cảm thấy con dâu này của Giả Thân Vương cũng không có gì đặc biệt, rất là bình thường, tướng mạo này so sánh với tiểu Đình, thật đúng là một người trên trời một người dưới đất, giống như cây kim hoa cẩm trong chậu cúc dại, thật không tương xứng, nhưng mà, trên mặt lại khen nói: “Vương huynh quả nhiên thật có phúc khí, có được một người con dâu có khả năng như vậy, tiểu đệ nghe Thái tử điện hạ cũng khen nài thú vị.”

Lời này khiến cho Lãnh Hoa Đình nghe rất không thoải mái, cái gì gọi là thú vị, Thái tử tuy nói là địa vị cao, nhưng cũng là nam tử, sao có thể nói thê tử người khác thú vị? Mà Dụ Thân Vương lại ở trước mặt phụ vương mình nói lời này, rõ ràng chính là cho Cẩm Nương mặt mũi, nhưng lại có ý tứ như là Cẩm Nương cùng Thái tử điện hạ có gì đó gút mắc.

“Vương thúc khen nhầm, ngày đó chỉ vì nghe Thái tử điện hạ nói thế tử quý phủ quá mức nghịch ngợm, chất tức liền đùa giỡn nói đó là giả ngây thơ, để trêu chọc cho Thái tử điện hạ cùng Thái Tử Phi vui thôi.” Cẩm Nương nghe xong không nóng không vội, khuôn mặt cười dịu dàng đáng yêu, bộ dạng hồn nhiên ngây thơ nói, nhưng trong lời nói, đồng thời đem quan hệ của mình cùng Thái tử điện hạ thanh minh rõ ràng, lại tiện thể châm chọc Dụ Thân Vương.

“giả ngây thơ!” Lãnh Hoa Đình nghe vậy phì cười, nâng mắt cười nhìn Cẩm Nương, trong mắt lộ vẻ sủng nịnh, ngay cả Vương Gia nghe vậy cũng sững sờ, sau đó nghĩ lại, liền cười ha ha lên, nói với Dụ Thân Vương: “Giả ngây thơ cái từ này quả nhiên thú vị, Thanh Dục đứa nhỏ kia vẫn là tâm tính tiểu hài tử, thích hồ nháo sao?”

Dụ Thân Vương nghe xong lời nói của Cẩm Nương đầu tiên là khê giạt mình, rồi đôi mắt ngưng trọng lên, cũng không quần Vương Gia trêu chọc, xôn miệng hỏi: “Nguyên lai từ giả ngây thơ là do cháu dâu nói ra?”

Cẩm Nương nghe xong vội vàng vâng lời giải thích: “Chỉ là nói đùa, còn xin vương thúc đừng nên trách cứ.”

Dụ Thân Vương nghe xong liền một lần nữa đánh giá Cẩm Nương, trong mắt dẫn theo một tia xem kỹ cùng bất đắc dĩ, “Không sao, không sao, Thanh Dục tiểu tử kia vốn thích hồ nháo, vương thúc như thế nào sẽ vì việc này mà tức giận.” Nói xong liền thở dài, nói với Vương Gia: “Vẫn là vương huynh có phúc khí tốt, nuôi được hai người con trai tốt, Hoa Đường tuấn nhã lỗi lạc, tài hoa hơn người, lại ổn trọng thủ lễ, có thể nói đại tài, ngay cả Hoàng thượng cũng đối với hần tán thưởng có thêm, Hoa Đình cũng là công tử tuyệt thế giai nhân, cả Đại Cẩm này, còn tìm không ra một người có thể vượt qua Hoa Đình, ai nha nha, không hổ là thân sinh của vương tẩu, đem toàn bộ dung nhan nghiêng nước nghiêng thành này truyền cho Hoa Đình.”

“Vậy cũng đúng, vương tẩu người xác thực dung mạo thiên tiên, năm đó nhiều thanh niên tài tuấn ngưỡng mộ nàng như vậy, nhưng nàng lại chỉ coi trọng có vương huynh ta, trong mắt của nàng, người khác cũng chỉ coi như là gió mây, chỉ có vương huynh ta, cũng là một đời một thế làm bạn với nàng.” Vương Gia nói đến vẻ mặt kiêu ngạo, Dụ Thân Vương càng ở trước mặt hần ca ngạo vương phi, hần càng đắc ý ba phần, tình địch năm đó, hôm nay cũng đã là người thất bại, hần là muốn biểu hiện mình cùng vương phi thâm tình, có thể tức chết Dụ Thân Vương là tốt nhất.

Nói xong, Vương Gia còn thâm tình chân thành nhìn vương phi nói: “Nương tử, nàng nói vi phu có nói đúng không?”

Vương phi đối với lời nói trẻ con của Vương Gia rất là bất đắc dĩ, ám giận liếc hần, nhưng cũng ôn nhu nói: “Đều là nhiều năm vợ chồng, còn nói những lời này làm cái gì, cũng không sợ bọn nhỏ chê cười.” Mặt mày giống như còn hờn giận, khiến cho Dụ Thân Vương nhìn liền ngưng mắt, nghiêng đầu đi.

“Như thế nào chỉ thấy tiểu Đình, tiểu Đường đâu, sao không thấy hần nhanh tới chúc lễ với vương thúc ta.”
Dụ Thân Vương duỗi duỗi chân, ngửa người tựa trên ghế đại sự, lớn tiếng nói.

Vương Gia nghe xong sắc mặt khẽ biến thành tối, gượng cười nói với Dụ Thân Vương: “Đường nhi bị bệnh, sợ là không thể tới gặp khách, lần sau để hần tự mình tới cửa bái phỏng vương thúc người.”

“A? Bị bệnh, nha, sáng sớm nay thấy lãnh đại nhân đi thái y viện mời ngự y, nói là quý phủ có người trúng độc, không phải là tiểu Đường chứ?” Dụ Thân Vương về mặt kinh ngạc nói.

Vương Gia nghe xong liền nở nụ cười lạnh: “Vương đệ tin tức của người thật đúng là linh , Đường nhi xác thực đúng là bị trúng độc, nhưng mà, đã giải, đa tạ vương đệ quan tâm.”

“Ai nha, giải là tốt rồi, giải là tốt rồi, ai, vương huynh chỗ ở của người thật đúng là không yên ổn a, bệnh của tiểu Đình mới ổn định , như thế nào lại đến phiền tiểu Đường... Có phải là có người nào đó tác yêu tác quái, đẩy Đường nhi vào chỗ hiểm, nghĩ đoạt đi thế tử vị này, ai, nhà chúng ta như vậy, nhi tử ít cũng không được, nhiều nhi tử cũng không được, luôn nghĩ muốn tranh đến đoạt đi, thật sự là phiền não.” Dụ Thân Vương nghe xong liền tỏ ra cảm khái lớn, ngược lại lại nói: “Hôm kia trước mặt Hoàng thượng còn có người góp lời, nói là này chuyện tình phía nam cũng không thể để một mình vương huynh người chống, thật sự hao tâm tổn trí lại cố sức, không bằng sớm đem thế tử dẫn theo đi ra ngoài, dạy dỗ tốt, ngày khác vương huynh tuổi già tinh lực không đủ, cũng có người nối nghiệp có khả năng đem căn cứ này phát dương quang đại, đó mới là phúc khí của vương triều Đại Cẩm chúng ta nha.”

Vương Gia nghe xong lời này thì khiếp sợ, quả nhiên hần ta hôm nay có mục đích tới đây, nhưng mà, mục đích là muốn Đường nhi tiếp nhận Mặc Ngọc sao? Là Đường nhi hay là Đình nhi tiếp nhận, thì có liên quan gì đến Dụ Thân Vương hần chứ, cũng không có nửa phần chỗ tốt cho hần, lời này của hần lại có thâm ý gì?

“Vương đệ cũng biết là người phương nào ở trước mặt hoàng thượng nói loạn nói huyền thuyên vậy chứ? Người cũng biết, Mặc Ngọc từ trước đến nay chỉ do một người chấp chương, trong nội tâm bốn vương hướng về Đình nhi, Đường nhi nha, sau này tiếp tục kế tục bốn vương là được, những người này thật sự là nhiều chuyện, đây là chuyện nhà của bốn vương, đâu có quan hệ gì tới bọn họ, sao lại ở trước mặt hoàng thượng nói ra nói vào, chẳng lẽ chuyện trong nhà của bốn vương còn phải trình bày với bọn họ sao?” Vương Gia ngữ khí bất thiện nói với Dụ Thân Vương.

Dụ Thân Vương nghe xong trên mặt liền dẫn một tia cười lạnh, “Vương đệ cũng biết, vương huynh sớm đã ở trước mặt hoàng thượng khen ngợi tiểu Đình, mà Hoàng thượng cũng đồng ý vương huynh đầu năm dẫn theo tiểu Đình đi đến phía nam, tiểu Đường tiểu Đình đều là con của người, trong lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, huynh để Đường nhi kế vị, để Đình nhi chưởng ngọc, một chén nước chia đều, không bắt công với bất kỳ một đứa con trai nào, việc này cũng không có gì sai, nhưng mà, người nói Mặc Ngọc là chuyện nhà của vương huynh, lời ấy vương đệ ta không đồng ý, Mặc Ngọc quan hệ tới mạch máu kinh tế của Đại Cẩm, trong triều hơn phân nửa tiền là thu từ trong thương đội phía nam, nhiều năm như vậy, nếu không có Mặc Ngọc không ngừng liên tục cung cấp số lượng tiền tài cùng phú quý tới, Đại Cẩm như thế nào có thể chống đỡ Tây Lương cùng các quốc gia khác quấy nhiễu? Cho nên, chọn người chưởng quản Mặc Ngọc chính là chuyện quốc gia đại sự, không thể một mình vương huynh người có thể định đoạt.”

Vương Gia nghe xong tâm hỏa bốc lên, cười lạnh nói: “Vương đệ lời nói không sai, chuyện chọn người chưởng quản Mặc Ngọc có thể xác định suy tính kỹ càng, nhưng mà, đừng quên, từ thánh tổ đến nay, Mặc Ngọc đều do Giản Thân Vương phủ chưởng quản, Giản Thân Vương phủ đều đã chưởng quản mấy đời, vì Mặc Ngọc dốc hết tâm huyết, trả giá ít nhiều tâm huyết, nếu không có phạm phải thiếu sót lớn, ngay cả Hoàng thượng cũng không thể chiếm quyền chưởng quản Mặc Ngọc của Giản Thân Vương phủ, Mặc Ngọc một ngày do Giản Thân Vương chấp chương, chọn ai kế tiếp nhận, đương nhiên là do bốn vương định đoạt, điểm này, lịch đại Quân Vương cũng không có phản đối qua, như thế nào hiện nay vương đệ lại có ý phản đối?”

Dụ Thân Vương bị Vương Gia nói đến sắc mặt có chút xấu hổ, hần cười cười nói: “Vương huynh người đừng hiểu lầm, tiểu đệ cũng chỉ là lo lắng thân thể tiểu Đình mà thôi, Mặc Ngọc là Giản Thân Vương phủ chưởng quản , đúng vậy, nhưng cái đó quan hệ rất lớn không thể... Không thể để người thân tàn tật có thể tiếp chưởng Mặc Ngọc a, tiểu đệ cũng không phải là dòm ngó dò xét Mặc Ngọc này, chỉ là cảm thấy, tiểu Đình thân thể không tiện đến tiếp chưởng tiếp quản, Mặc Ngọc có thể so sánh với chức một vương gia

an nhàn, một khi tiếp nhận, một năm hơn phân nửa thời gian đều bên ba ở ngoài, nếu có chuyện không tốt, còn phải theo thương đội xuôi xuống Nam dương, nhưng mà tiểu Đình... Tiểu Đình, vương thúc không phải kỳ thị người, người ngồi lên xe lăn...Thật sự là không có phương tiện, cho nên, ta nói, để tiểu Đình tiếp chưởng Mặc Ngọc thật là không hợp lý, vương huynh, người cũng đừng khiến tiểu Đình mệt mỏi suy sụp, một hài tử tuần mỹ như thế, người không đau lòng, vương đệ cũng đau lòng thay cho người.”

“Cái này cũng không nhọc đến vương đệ quan tâm, tiểu Đình chỉ là đi đứng không tiện, Giản Thân Vương phủ không có ít người hầu hạ hần, chỉ cần tiểu Đình thông minh có thể chưởng quản là được , mở đại sự giả, muốn chính là đầu óc cơ trí, lòng mang quốc gia đại lợi trí tuệ, chỉ cần có bốn lãnh quản tốt người phía dưới, đem căn cứ này cùng thương đội quản lý tốt là được, làm tốt cho thánh thượng là được.” Vương Gia khinh thường nói với Dụ Thân Vương.

Dụ Thân Vương thấy khuyên bảo vô dụng, thật cũng không muốn lại tiếp tục tranh chấp tiếp, cười cười nói: “Vương huynh nói vậy cũng có lý, a, hôm nay đến thật là có chuyện chính sự , tiểu đệ vừa mới đi qua cầu thánh thượng , xin vương huynh đầu năm, cũng đem nhi tử bất tài Thanh Dục của ta đi theo ra ngoài học hỏi kinh nghiệm, miễn cho hần suốt ngày ở trong phủ, chơi bồi lêu lổng, không làm việc đàng hoàng, còn bị người ta nói là tứ chi phát triển, đầu óc ngu si. Chỉ biết giả ngây thôi, vương huynh coi như đáng thương tiểu đệ, giúp tiểu đệ dạy dỗ đứa nhỏ kia.”

Cầm Nương nghe xong không khỏi che miệng cười, vài câu này của Dụ Thân Vương đúng là những câu lúc trước mình mắng Lãnh Thanh Dục, không nghĩ tới, hần thật đúng là một chữ cũng không bỏ sót mà nói cho phụ thân hần, người nọ thật đúng là tiểu hài tử chưa trưởng thành, chẳng lẽ là bị mắng không phục, muốn cho phụ thân hần đến đòi công đạo sao?

“Người đã cầu qua thánh thượng, lại còn nói nhiều như vậy làm cái gì, chỉ cần thánh thượng đáp ứng, bốn vương tất nhiên là nghĩa bất dung từ, người cũng biết, ngoại trừ con cháu của Giản Thân Vương phủ, bất kể là người thanh quý cỡ nào, không được đặc biệt chỉ định, là không cho phép tham dự việc phía nam. Đây chính là quy củ tổ tiên truyền xuống.”

Vương Gia vẫn là không mẫn không nhạt nói, lời nói này nhìn như khách khí, lại đem Dụ Thân Vương cầu xin chặn lại, hơn nữa, hần tính toán Dụ Thân Vương vừa đi, liền lập tức tiến cung, chuyện tiểu Đình tiếp chưởng Mặc Ngọc rất cấp bách, một hai người ở bên ngoài đang định len lén nhảy vào, chờ đợi thêm nữa, sợ là việc càng ngày càng khó, không phải sợ bọn họ muốn cướp Mặc Ngọc, dù sao mình chưởng quản Mặc Ngọc nhiều năm như vậy, cẩn trọng, cũng không ra cái bẫy lớn nào, sợ là, bọn họ lấy vết thương ở chân tiểu Đình viết số tấu lên, ép chính mình đem Mặc Ngọc truyền cho Đường nhi, mưu đồ cùng tâm huyết của mình lâu như vậy sẽ thất bại, đến lúc đó, thực là có lỗi với tiểu Đình, càng có lỗi với vương phi .

“Vương huynh... Thánh thượng nếu đã chuẩn, tiểu đệ cần gì phải đến van cầu người, người nể tình giao hảo giữa hai nhà nhiều năm, coi như thêm một đứa con trai, dạy dỗ Thanh Dục, giúp tiểu đệ quản giáo hần.” Dụ Thân Vương cười thỉnh cầu nói.

“Vương đệ, việc này vương huynh không làm chủ được, người vẫn nên thỉnh cầu hoàng thượng đi, vương huynh cũng không thể vì Thanh Dục làm hỏng quy củ.” Vương Gia không chút nào khách khí cự tuyệt.

Dụ Thân Vương nghe xong liền nở nụ cười lạnh, khóe miệng dẫn theo một tia trào phúng: “Vương huynh, ta biết người tất nhiên là không chịu, người luôn mồm nói quy củ, cũng đừng quên, năm đó, thánh tổ cũng hạ một đạo mật chỉ, nếu như Giản Thân Vương phủ chọn ra người chưởng quản Mặc Ngọc khiến người ta nghi ngờ, làm tổn hại tới lợi ích của triều đình, Hoàng thượng có thể chọn trong hoàng thất một vị khâm sai đại thần, đến giám sát Giản Thân Vương phủ, người nói, tiểu đệ nếu là dùng biện pháp này đi nói với thái hậu nương nương, để thái hậu nương nương nói với hoàng thượng, hoàng thượng có thể chuẩn sao?”

Vương Gia nghe xong liền giận dữ, trầm mặt nói với Dụ Thân Vương: “Được Dụ Thân Vương, người có tâm này tới tìm bốn vương, người lại nói bốn vương làm tổn hại lợi ích của triều đình? Đến, đến, ta với người bây giờ đi diện kiến hoàng thượng, không nói rõ ràng chuyện này, bốn vương quyết không bỏ qua, đi, ta ngay bây giờ sẽ tiến cung.” Nói xong liền muốn đứng dậy kéo Dụ Thân Vương.

Dụ Thân Vương nhưng lại cười lóe lên, vung tay ra , liền nói: “Ai nha, vương huynh, làm sao huynh dễ tức giận như vậy, bất quá chỉ là hai ba câu chọc cười trẻ con thôi, đã chọc giận người, vương tẩu a, đáng thương cho tẩu nhiều như vậy năm, cùng bình dầu hỏa bạo sinh hoạt chung một chỗ, tẩu ngàn vạn lần nên

cẩn thận, đừng để cho hắn có một ngày đem tẩu thoát.” Nói xong, chơi xấu vung vạt áo lên trốn tránh: “Tiểu đệ không cần cùng huynh đi diện kiến hoàng thượng, một lát nữa hoàng thượng lại nói tiểu đệ khiêu khích huynh, lại mắng ta, vương huynh, huynh cái gì cũng tốt, nhưng lại không chịu được người khác kích thích.”

Vương Gia càng nghe càng tức, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đều đã mấy chục tuổi rồi, người còn cho rằng người là tiểu hài tử, còn có thể đùa giỡn không ra gì, nói chuyện tuyệt không cần suy nghĩ, người tiếp tục uy hiếp bốn vương xem, bốn vương sẽ cùng người động thật.”

Dụ Thân Vương nghe xong vẫn là cười, liền nói: “Được, được, được, không nói, tiểu đệ ta cũng không thể vì nhi tử suy nghĩ sao, huynh dẫn theo Thanh Dục đi xem, học một ít, tiểu tử kia là một kẻ không nên thân, dù học thế nào, cũng không thành được việc lớn, người sao phải sợ hắn đoạt đi quyền chưởng quân Mạc Ngọc chứ?”

Vương Gia nghe xong liền liếc mắt nhìn hắn, dở khóc dở cười nói: “Với tính tình này của người sao có thể dạy ra nhi tử tốt chứ, Thanh Dục ngày bình thường đều bị người dạy thành vô lại, hừ, người rõ ràng muốn chen chân vào chuyện tình căn cứ ở phía nam, nhưng lại không tìm được lý do, bốn vương vẫn là câu nói kia, người có thể để cho hoàng thượng ân chuẩn, ta sẽ không nói cái gì, cũng để cho tiểu tử Thanh Dục kia đi xem một chút thì như thế nào, hắn nếu như có bản lĩnh, liền đoạt Mạc Ngọc từ trong tay tiểu Đình đi, không có bản lĩnh, thì đợi cúp cái đuôi xám xịt mà hồi kinh để tiếp tục chơi bởi lêu lổng thôi.”

Dụ Thân Vương vừa nghe ngữ khí của Vương Gia có chút buông lỏng, cười to nói: “Được, muốn đúng là lời này, một lát nữa tiểu đệ phải vào cung diện thánh, đến lúc đó, hoàng thượng nếu đáp ứng, huynh không được đổi ý a.”

Vương Gia nghe xong liền nhìn thoáng qua Lãnh Hoa Đình, thấy đôi mắt đẹp dễ của nhi tử, trong mắt hàm chứa một tia khinh thường cùng vẻ kiên nghị, trong nội tâm liền an lòng, hắn rất tin tưởng con của mình, tin tưởng Đình nhi nhất định có thể giữ được phần gia nghiệp của tổ tông truyền xuống này.

Từ ngày tiểu Đình cùng mình chân thành nói chuyện một lần, Vương Gia trước sau suy nghĩ rất nhiều, rốt cục cũng minh bạch, bản thân mình thua thiệt tiểu Đình quá nhiều, con trai trưởng duy nhất đáng thương bị buộc giả ngu hơn sáu năm, phần kiên nhẫn cùng kiên nghị này, cũng không phải người bình thường có thể làm được, tuy là đau lòng nhưng thực sự vui mừng, mấy năm này, khổ cũng là khổ tôi luyện ý chí của tiểu Đình, đưa hắn từ một thiếu gia ngây thơ đơn thuần rèn thành làm một nhân tài cán có tâm cơ có mưu lược, Dụ Thân Vương, hắn còn tưởng rằng tiểu Đình là tiểu hài tử trong quá khứ và là một đứa trẻ nửa ngốc nghếch sao? Cho là mình để tiểu Đình tiếp nhận Mạc Ngọc chỉ là trò đùa sao? Cho rằng con của hắn có thể nhất định mạnh mẽ so với tiểu Đình của mình sao? Cuối cùng có một ngày, tiểu Đình sẽ làm cho bọn họ mở rộng tầm mắt, bởi vì, tiểu Đình còn có một Cẩm Nương, đó là một thê tử kỳ tài.

“Bốn vương quyết không hối hận, hừ, không phải ta xem thường người, cho dù bốn vương chấp tay đem Mạc Ngọc này để cho Dụ Thân Vương phủ các người, kể cả phụ tử Dụ Thân Vương người tài giỏi như thế nào, cũng khó có thể chèo chống ba năm, việc này, chúng ta sau này nhìn sẽ biết.” Vương Gia giọng điệu mỉa mai nói với Dụ Thân Vương.

Dụ Thân Vương nghe xong trong mắt hiện lên một tia âm lệ, nhưng lập tức lại là vẻ mặt vô lại cười: “Ai ai, ta đã nói vương huynh lòng dạ hẹp hòi, chỉ là để Thanh Dục tiểu tử kia tôi luyện mà thôi, người không cho rằng tiểu đệ ta muốn đoạt bảo bối của nhà người chứ, ai, yên tâm đi, ta Dụ Thân Vương cam đoan sẽ không đánh chủ ý với khối Mạc Ngọc này, bản vương thích nhất là tiêu điều tự tại, nếu có thể cùng người thương, gần bó làm bạn, tuần mã kị binh, du sơn ngoạn thủy, lang thang giang hồ, không phải sống thoải mái sao?” Nói xong, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía vương phi, thần sắc hơi chút thương cảm cùng bất đắc dĩ.

Vương phi hơi có chút đỏ mặt, đôi mi thanh tú cau lại, không được tự nhiên quay đầu đi, né tránh ánh mắt nóng rực này của Dụ Thân Vương.

“Tốt lắm, mỗi lần bất kể như thế nào vương huynh thấy ta đều nổi giận, ta cũng vậy sẽ không chơi xấu phá rối bữa cơm này của nhà người, tiểu đệ đi Đông phủ xin bữa cơm, hừ, cũng không đến mức tất cả huynh đệ của người đều ghét bốn vương.” Dụ Thân Vương đứng lên, vừa chấp tay với Vương Gia, vừa nhắc chân muốn đi ra ngoài.

Vương Gia cùng vương phi nghe được lời này, kinh ngạc liếc nhau, nhất thời đều không biết cản trở hấn như thế nào, một nhà nhị lão gia đều bị thương, chuyện nhị phu nhân hạ độc dù sao cũng là chuyện xấu trong nhà, nhị lão gia lại là quan to tứ phẩm, nếu như làm lớn chuyện ra, cũng sẽ tổn hại thanh danh của Giản Thân Vương.

“Vương thúc đã đến đây, sao có thể tới Đông phủ dùng cơm, nói ra, người khác có thể sẽ nói Giản Thân Vương phủ đãi khách không chu toàn, nghe ngài nói, là cố ý vội tới chúc mừng cháu dâu, vậy cháu dâu tự mình xuống bếp, làm vài món ăn cho ngài nhắm rượu như thế nào?” Cẩm Nương mắt thấy Dự Thân Vương một chân sắp bước ra khỏi cửa, vội vàng vừa cười vừa nói.

Dự Thân Vương nghe xong xoay đầu lại, hừ nhẹ một tiếng nói: “Đa tạ ý tốt của cháu dâu, vương thúc ta hôm nay sẽ không ăn, miễn cho cha chồng người nhìn thấy bốn vương ăn không ngon.”

Vương Gia nghe được vừa tức vừa buồn cười, lại không muốn bỏ xuống mặt mũi lưu hấn lại, đành phải xin giúp đỡ nhìn vương phi, vương phi tức giận liếc Vương Gia, lại mở miệng nói: “Vương Gia, đã đến đây, làm sao có thể không ở lại ăn cơm mà đi, đều là bạn tốt nhiều năm, làm gì so đo ít chuyện này, thiếp thân sẽ tự mình xuống bếp làm vài món ăn cho vương gia.” Vương phi thanh âm dịu dàng động lòng, nhu hòa như tia nước nhỏ, Dự Thân Vương thân thể ngừng nhẹ, chậm rãi xoay người lại, yên lặng chăm chú nhìn vương phi nói: “Vương tẩu... Chịu vì tiểu đệ xuống bếp?”

Ở trong mắt Dự Thân Vương, vương phi giống như cửu thiên tiên nữ cao quý thanh nhã, không nhiễm một hạt bụi trần, phiêu dật thanh tao thoát tục, sao có thể chịu được khói lửa trong phòng bếp? Nàng ngày thường tất nhiên không phải xuống bếp, không nghĩ tới, hôm nay lại vì mình xuống bếp, đáy lòng một dây cung bị phủ bụi bao lâu nay lại bị người nhẹ nhàng kích thích, phảng phất trong đôi mắt đen xẹt qua một đạo ánh sáng, giờ khắc này, bỗng nhiên đốt sáng lên hi vọng của hấn sớm bị phá hủy, khóe miệng của hấn không khỏi hiện lên một nụ cười ôn nhu, xoay người, đi nhanh trở về.

“Đã có vương tẩu cùng cháu dâu thành tâm tương lưu, vậy bốn vương cũng không khách khí nha, a nha nha, vương huynh, huynh sẽ không bày bộ mặt này cho ta xem đấy chứ, đây chính là vương tẩu chính miệng giữ ta a, người nha, coi như đây là phúc của ta, có thể ăn một bữa vương tẩu tự mình xuống bếp làm món ăn.” Dự Thân Vương trên mặt lại khôi phục lại thần sắc vô lại, cười hi hi ngồi trở về trên ghế thái sư, rõ ràng là một trung niên mỹ nam tử tuấn nhã, lại cứ ngồi rung đùi, khom vai ưỡng bụng, bày ra hai cái chân thon dài ngồi ở trên mặt ghế thái sư, cười tủm tỉm nhìn vương phi.

Thấy Vương Gia tâm hỏa ứa ra, lại không tốt muốn đánh hấn, đành phải mặt đen nói với vương phi: “Nương tử, tùy tiện làm vài món ăn là được, gần đây nàng cũng đã quá bận, đừng làm bản thân mình mệt mỏi.”

Vương phi biết trong nội tâm của vương gia cũng không thoải mái, bắt đặc dĩ thử dài, xoay người đi vào phòng bếp, Cẩm Nương cũng vội vàng đi theo.

Trong phòng chỉ còn lại Vương Gia cùng Lãnh Hoa Đình và Dự Thân Vương, vương phi đi rồi, Dự Thân Vương ngược lại thu liễm bộ dạng vô lại kia, ngược lại ngồi thẳng một ít, thu chân, cười nói với Vương Gia: “Một lát nữa mời Lãnh lão nhị lên đây, huynh đệ chúng ta cũng đã lâu rồi không ngồi cùng nhau uống vài chén rượu, hôm nay khó được vương tẩu chịu xuống bếp, chúng ta hôm nay phải uống thật say như thế nào?”

Vương Gia nghe xong liền hừ nhẹ nói: “Không phải nói còn muốn đi cầu thánh thượng sao? Uống say bí tỉ, người lại muốn bị mắng sao?”

Dự Thân Vương nghe xong cười ha hả nói: “Hoàng huynh này của ta sớm đã không có nửa điểm hi vọng với ta, hấn hiện giờ cũng lười đi mắng ta, ai nha, sai một người, mời cả nhà lão nhị đến đây, nhiều người, uống rượu cũng vui vẻ hơn.” Nói xong, liền nói với gã sai vặt nhà mình: “Đi Đông phủ mời lãnh nhị lão gia đến, nói bốn vương mời hấn qua phủ nói chuyện.”

Gã sai vặt này nghe xong liền xoay người đi, Vương Gia nghĩ ngăn cản cũng không kịp, sắc mặt liền lập tức âm trầm xuống, mặt lạnh nói với Dự Thân Vương: “Người ngược lại tự tại, một chút cũng không coi mình là người ngoài.”

“Vương huynh khách khí, ta và người nguyên là cùng một thân tộc, lại là đồng tông, huynh đệ sao còn chú ý tới những xã giao bên ngoài này, thống khoái tiêu sái một chút không phải rất tốt sao?” Dự Thân Vương

lơ đễnh nói.

Vương Gia khó thở, rồi lại vô kế khả thi, trừng mắt sau nửa ngày cũng không biết nên nói hần cái gì, đành phải bưng trà, mãnh uống một ngụm.

“Vương thúc hôm nay tới là đặc biệt xem nhị thúc, hay là tới chúc mừng cháu?” Lãnh Hoa Đình một mực lạnh lùng ngồi ở một bên đột nhiên mở miệng hỏi.

“Hai thứ đều có, đều có, nhưng mà, tiểu Đình, nghe nói người trước kia thích cầm đồ đập người ta, hôm nay cũng không nên, ai, mọi người đều nói người là... Nửa ngốc nghếch, như thế nào ta nhìn, cũng tuyệt không ngốc thế?” Dụ Thân Vương vẫn là vẻ mặt cười, ở trước mặt Lãnh Hoa Đình, cũng không còn nửa điểm bộ dạng trưởng bối, lời vừa nói ra, nhưng lại khiến cho Vương Gia tức giận tới mức trợn mắt trắng.

Lãnh Hoa Đình lại lơ đễnh, nghiêng mắt nhìn Dụ Thân Vương nói: “Vương thúc, ta và người bất quá là người đồng đạo, nửa ngốc nghếch của ta cũng giống như ý tứ vô lại của người, kỳ thật tiểu Đình nhìn người cũng là đang giả bộ lỗ mãng, thật ra khôn khéo có thừa.”

Dụ Thân Vương nghe được trì trệ, trong đôi mắt tuấn tú nhanh chóng hiện lên một tia âm lệ, mục quang như dao bắn về phía Lãnh Hoa Đình, trên mặt ý cười không giảm, “Không nghĩ tới, ánh mắt tiểu Đình cũng rất sắc sảo, người là từ chỗ nào nhìn rõ ràng vương thúc vậy? Vương thúc sinh ra ở nhà đế vương, cũng không thể quá bại hoại, lại không thể quá khôn khéo, ai, ta cho rằng, ta đã đem hai thứ này hòa trộn rất tốt, không nghĩ tới, lại bị người xem thấu, xem ra, công phu của vương thúc ta còn không có luyện đến nơi đến chốn.”

“Vương thúc có nhận thức này là tốt rồi, cho nên a, vương thúc cũng đừng quá thông minh, chỉ sợ thông minh quá sẽ bị thông minh hại, có nhiều thứ có lẽ một trăm người cũng nhìn không ra, nhưng có lẽ, người thứ một trăm sẽ nhìn ra, cũng không phải mỗi người đều là người ngu, đúng không, vương thúc.” Lãnh Hoa Đình đẩy xe lăn, chậm rãi trượt đến trước mặt Dụ Thân Vương, vây quanh hần vòng vo di chuyển một hồi, đôi mắt hờn nhiên vô tội mở to, trong lời nói, từng câu từng chữ đều mang tia sắc bén.

Dụ Thân Vương đột nhiên cảm thấy trên người thiếu niên tú lệ này bình thường mình chưa từng để ý tới, ở trong lòng tản ra một khí thế sắc bén, tuy nhiên hần vẫn là tàn tật, vẫn là dựa vào xe lăn hành động, nhưng trong mắt của Lãnh Hoa Đình vô tội cùng đơn thuần lại làm cho nội tâm hần cảm giác được sự khẩn trương khó hiểu, tựa hồ ở phía sau đôi mắt trong suốt kia, bất luận cái gì xấu xí cũng đều không có chỗ ẩn dấu, lẫn trốn, hần đột nhiên có cảm giác muốn rời xa thiếu niên này.

“Tiểu Đình a, vương thúc là người không thông minh, cho nên, mới có thể cùng người thành người đồng đạo chứ, a, người nói, nhị thúc người như thế nào còn chưa có tới?” Dụ Thân Vương vừa cười vừa nói, dứt khoát chuyển hướng chủ đề.

“Vương thúc không biết sao? Nhị thúc sợ là không đến được, bởi vì hần tự cho là thông minh làm chuyện ngu xuẩn, cho nên nhận lấy báo ứng, lúc này sợ là phải cầu y hỏi được.” Lãnh Hoa Đình cười lạnh nói với Dụ Thân Vương.

Câu nói này vừa xong, gã sai vặt của Dụ Thân Vương vừa vịn tiến lên, khẽ khom người nói với Dụ Thân Vương: “Hồi bẩm Vương Gia, Lãnh đại nhân bản thân bị trọng thương, thái y đang trị liệu, không tới được.”

Dụ Thân Vương nghe xong mặt liền chìm xuống tới, quay đầu hỏi Vương Gia: “Sáng sớm rõ ràng còn tốt, làm sao lại bị trọng thương rồi? Vương huynh, chẳng lẽ đúng như lời tiểu Đình, lão nhị nhà người phạm vào việc gì? Hần đường đường là quan to tứ phẩm, ngoại trừ Hoàng thượng, ai dám đánh hần bị trọng thương chứ?”

Vương Gia nghe xong liền trầm giọng nói: “Quan to tứ phẩm thì như thế nào, trong nhà, hần chính là người của Giản Thân Vương phủ, phạm vào gia quy, phải chịu gia pháp trừng phạt, Dụ Thân Vương, chẳng lẽ người cái này cũng không hiểu sao?”

“Ha, vương huynh, người hình như đã quên, chúng ta đều là người thuộc hoàng gia, Giản Thân Vương phủ cho tới bây giờ cũng chính là một thành viên của Hoàng thất, chuyện trong phủ, đã là chuyện nhà, nhưng cũng là chuyện của hoàng gia, hơn nữa, quan to tứ phẩm, cho dù trong phủ phạm vào lỗi lầm gì, vận dụng gia pháp, cũng có mức độ, không thể bị trọng thương, bằng không, hần làm sao có thể làm việc cho hoàng

thượng? Vương huynh, người lần này làm việc đúng là đi quá giới hạn rồi.” Dụ Thân Vương nhắm lại hai mắt nói với Vương Gia.

“Vương thúc, làm sao người biết vết thương trên người nhị thúc là do phụ vương ta phạt, cũng không có ai nói cho người biết a?” Lãnh Hoa Đình mỉm cười liếc mắt nhìn Dụ Thân Vương, nghiêng đầu hỏi.

Dụ Thân Vương bị hấn hỏi được trì trệ, mục quang chớp lên: “Đương nhiên là đoán, nhị thúc người quyền cao chức trọng, trong cái phủ này trừ phụ vương người ra, lại có ai có thể khiến cho hấn chịu phạt nặng như thế chứ?”

“Ngài sai rồi, vương thúc, phụ vương ta căn bản cũng không có phạt nhị thúc, vết thương trên người nhị thúc cũng là do hấn tự làm, không tin, một lát nữa ngài đi tự mình hỏi hấn, xem hấn đáp với người như thế nào.” Lãnh Hoa Đình cười nhạt cau mi nói với Dụ Thân Vương.

Dụ Thân Vương nhướng mày, hừ lạnh nói: “Làm sao có thể, nhị thúc người bị điên hay sao? Hấn làm sao có thể tự làm mình bị thương chứ? Tiểu Đình, dù người muốn bảo vệ phụ vương người, cũng không thể trợn mắt mà nói dối a.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong cười to hai tiếng, đem xe lăn lại gần Dụ Thân Vương nói: “Vương thúc, Hoàng thượng sẽ không vì chuyện nhị thẩm tử bị phạt mà quản chứ, nàng cũng không phải quan to tứ phẩm gì, nàng bị thương sẽ không làm phiền tới hoàng thượng chứ.”

“Hoàng thượng như thế nào lại đi quản những chuyện giữa nữ nhân với nhau chứ, nhị thẩm tử người bị thương, hấn tất nhiên không có công phu quản.” Dụ Thân Vương nhún lông mày nói với Lãnh Hoa Đình nói ra.

“A, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, vừa rồi thật đúng là hù đến tiểu Đình, thì ra nhị thẩm bị phạt hoàng thượng cũng sẽ không quản a, vậy thì không có việc gì, nhị thúc không có phạm sai lầm, nhưng vợ chồng hấn tình thâm, tình nguyện thay thế tử chịu phạt, ai, nhị thúc đối với nhị thẩm thật đúng là tình thâm nghĩa trọng a, chỉ là thay nhị thẩm chịu vài chục roi nhất đẳng gia pháp thôi, sợ là... Nửa tháng nữa cũng không thể rời giường được.” Lãnh Hoa Đình nghe xong than thở một hơi, vỗ vỗ bộ ngực của mình, nói với Dụ Thân Vương.

Dụ Thân Vương nghe vậy sững sờ, ngược lại sắc mặt trở nên rất khó coi, hai mắt tròn bóng lẳng lẳng nhìn Lãnh Hoa Đình, trong mắt hào quang thu hết, giống như một trường bối đang nhìn hài tử yêu thương của mình.

Lãnh Hoa Đình cũng lẳng lẳng nhìn thẳng hấn, khóe miệng cũng vẽ ra tia ý vị thâm trường, cười lên, cúi tới gần Dụ Thân Vương nói: “Ai, ngài hôm nay đã đi không một chuyến rồi, cũng may mẫu thân của ta đích thân đi nấu cơm, ngài có thể ăn đồ ăn nàng tự tay làm, trong nội tâm hấn là có thể bình tĩnh lại, nhị thúc nha, người cũng đừng quá dựa hấn, nếu không chỉ sợ tâm huyết của vương thúc ngài, sẽ bị nhị thúc quẳng xuống sông xuống biển, vậy cái lợi cũng không bù nổi cái mất nha.”

Dụ Thân Vương nghe xong trên mặt một hồi đỏ, một hồi trắng, đưa tay làm bộ muốn gõ đầu Lãnh Hoa Đình, mắng: “Người tiểu tử này nói bậy bạ gì đó, cái gì gọi là đến không một chuyến, ta tới không phải là chúc mừng vợ chồng người sao? Hừ, thật đúng là phụ thân nào thì nuôi ra nhi tử đấy, lòng dạ hẹp hòi.”

Lãnh Hoa Đình không trốn tránh, để cho Dụ Thân Vương gõ trên đầu mình một cái, xem như nể mặt Dụ Thân Vương là trưởng bối, mỉm cười đem xe lăn trượt ra, không nói cái gì nữa, chỉ là trong mắt dẫn mang theo tia cười giảo hoạt.

Dụ Thân Vương có chút đau đầu nhìn phụ tử Vương Gia, thở dài nói: “Vương đệ ta tìm lão nhị gia nhà các người thật là có chuyện, hấn lúc trước mời ta làm bà mai cho tiểu Hiên, dạm hỏi nhị nha đầu của Trữ vương gia, không phải Trữ vương phủ đưa tin đến xác nhận sao? Ta cũng là tới chúc mừng hấn, thuận tiện đòi lễ tạ bà mối, ai ngờ con dâu còn chưa có vào cửa, ngược lại thiếu chút nữa vì thế tử của mình mà anh dũng hy sinh.”

Lời này nói như vậy, trong phòng không khí cũng trở nên dễ chịu hơn rất nhiều, Vương Gia cũng bắt đầu tránh đi một ít chủ đề mẫn cảm, cùng Dụ Thân Vương hàn huyên một ít chuyện linh tinh, một lúc sau đồ ăn làm xong, Dụ Thân Vương uống chút ít rượu, sau khi ăn xong, mới đứng dậy cáo từ.

Ngày tết cũng sắp tới gần, ngày hai mươi bảy, Lãnh Hoa Đường thân thể rốt cục đã khôi phục, Thượng Quan Mai liền xin chỉ thị Vương Gia, để cho hắn đi về nhà mẹ đẻ của mình đưa ngũ lễ, Vương Gia từ sau khi nghe xong Lãnh Hoa Đình cùng nhị lão gia khẽ đối thoại, trong nội tâm nghi kỵ càng sâu, hai ngày này cũng không muốn gặp Lãnh Hoa Đường, cho dù hắn mang một bộ dạng ốm yếu đến thỉnh an trong nội viện, Vương Gia cũng chỉ coi như không nhìn thấy hắn, khiến cho trong nội tâm Lãnh Hoa Đường rất buồn bực, mấy lần muốn cùng Vương Gia nói gì đó, muốn nói lại thôi, bị thái độ lạnh lùng của Vương gia khiến cho hắn không dám mở miệng, Thượng Quan Mai cũng không biết Vương gia đang giận cái gì, nên tìm một cơ hội hỏi vương phi, vương phi chỉ nói: “Đường nhi làm cái gì trong lòng hắn tự hiểu rõ, nếu không thực sự khiến cho phụ vương hắn thương tâm, hắn cũng sẽ không như vậy, người cũng đừng hỏi ta, đi về hỏi tướng công của người đi, ở trong phòng dùng cơm, từ nay về sau cẩn thận chút ít, đừng có làm thêm chuyện gì nữa.”

Thượng Quan Mai nghe được cái hiểu cái không, nhưng mà đối với hành vi cử chỉ của Lãnh Hoa Đường quả nhiên càng thêm chú ý.

Lãnh Hoa Đường sau khi ra khỏi phòng tối, ngược lại đối với Ngọc Nương khách khí rất nhiều, buổi tối sẽ nghỉ ngơi ở trong phòng Thượng Quan Mai, cũng không đi đến trong nội viện của Ngọc Nương, Ngọc Nương vừa thấy hắn trong nội tâm liền cực kỳ khấn nguyện, lúc này không thấy hắn tiến vào phòng mình, ngược lại thở dài một hơi, tự trong lòng dưỡng thương.

Hôm nay nghe Thượng Quan Mai nói để Lãnh Hoa Đường về nhà mẹ đẻ tặng ngũ lễ, tâm tư của nàng lại mở ra, Cẩm Nương đã phái người đưa lễ về, nếu như mình được trượng phu đưa về, tất nhiên mặt mũi so với Cẩm Nương cũng mạnh hơn nhiều, chỉ là chỗ đại phu nhân có chút khó làm, muốn nàng lấy vốn riêng của chính mình trở về hiện tại quả là không dễ, nàng liền đem chủ ý đánh tới chỗ Lãnh Hoa Đường, nghĩ thẳng nhai này ngược đãi mình không ít, cái khổ này mình cũng không thể nhận không, vì vậy sáng sớm, liền đi tới nội viện của Thượng Quan Mai, thừa dịp Lãnh Hoa Đường còn trong phòng, một bộ dạng biết vâng lời, đứng dẫn kính trà cho Thượng Quan Mai.

Thượng Quan Mai tuy có kinh ngạc chút ít, thực sự không có để trong lòng, Ngọc Nương từ sau khi vào phủ cũng không chính thức đến thỉnh an với mình, nhưng mà, nàng nghĩ Ngọc Nương trên người có thương tích, liền không thêm để ý cái này, chỉ nói để cho Ngọc Nương dưỡng thương tốt là được rồi, lúc này cũng chỉ có trôi qua mấy ngày, Ngọc Nương liền lên cửa hành lễ, nàng trong lòng vẫn là có chút thoải mái.

Sau khi kính trà, Thượng Quan Mai mời Ngọc Nương ngồi, cười nói với Ngọc Nương: “Một lát nữa tướng công sẽ cùng ta về nhà mẹ đẻ đưa ngũ lễ, rồi dùng cơm trưa, cho nên... muội muội nếu đã đến, nếu muội muội có cái gì khác muốn tặng vào ngày lại mặt, thì cùng nhau tặng chung, hay là chia ra, thì trong lòng tướng công cũng có tính toán rồi.”

Ngọc Nương nghe xong trên mặt liền lộ ra vẻ ngỡ ngàng, trong mắt bay lên một tia sương mù: “Tỷ tỷ nghĩ đến chu toàn, nhưng mà, muội muội không được phú quý so với tỷ, ngày ấy các trưởng bối tuy là thường không ít thứ tốt, nhưng tất cả đều là tâm của trưởng bối, không thể vừa qua tay, quay đầu liền đem ra bên ngoài, đây không phải là bất kính với các trưởng bối sao? Ngoại trừ cái này, trong tay thật đúng là không có cái gì có thể lấy ra, ai, cũng chỉ đưa những thứ mẫu phi chuẩn bị cho coi như là hết, nhiều nhất đầu năm lại mặt, ở trước mặt mẫu thân chú ý một chút là được, mẫu thân cũng sẽ không quá trách ta.”

Thượng Quan Mai nghe lời này đã cảm thấy không có gì để nói, lúc trước Ngọc Nương vào cửa, tất cả sự việc đều do nàng chuẩn bị an trí, Tôn phu nhân cho nàng cùng đồ cưới cũng không thiếu, so về Cẩm Nương còn nhiều hơn, năm đầu đưa quà tặng lễ, Ngọc Nương lại không chịu cầm vốn riêng hiếu kính mẹ đẻ, cái này thật đúng là làm cho người ta chịu không nổi, nhưng mà, đây là chuyện của Ngọc Nương, nàng là chính thất, cũng không cần quản chuyện này của nàng, vì vậy cũng không nói gì, chỉ nhìn về phía Lãnh Hoa Đường.

Lãnh Hoa Đường sắc mặt quả nhiên thật không tốt, hắn hôm nay chỉ là ở trước mặt khách khí chút ít với Ngọc Nương, làm bộ dáng cho người trong phủ xem thôi, lúc này Ngọc Nương không chịu cầm ngũ lễ cho đại phu nhân, lúc này đi Tôn gia, mặt mặt mũi cũng là bản thân mình, nghe nói Tôn phu nhân vô cùng ái mộ hừ vinh, Trữ vương thế tử lại mặt giờ tỷ, tùy tiện cầm quà lễ, lúc ấy liền bị Tôn phu nhân nói đến mặt mày xám xịt mà về, thân phận của mình có thể so sánh với Trữ vương thế tử quý khí hơn nhiều lắm, nếu là trở về cái gì cũng không cầm... Sợ là càng muốn bị mắng...

“Người cầm vài thứ về hiếu kính ẹ để người, cứ như vậy trở về, người để cho ta như thế nào làm người?”
Lãnh Hoa Đường tức giận nói.

Ngọc Nương nghe xong liền anh anh khóc lên, bên cạnh khóc nước mắt nói: “Thiếp thân thật sự là không có vật gì có thể lấy ra, mẫu thân của ta là người lợi hại, nếu không cầm chút ít gì về, làm cho nàng mất hứng, nàng thích cầm những đồ của con gái cùng con rể cho để đưa ra khoe khoang bên ngoài, tướng công chàng không biết, thể lực đại cữu bên nhà mẫu thân ta rất đặc biệt, hàng năm lúc mẫu thân ta lại mặt, luôn ở trước mặt mẫu thân ta khoe khoang đồ lễ lại mặt của các biểu tỷ... Nếu là đồ không tốt, còn không bằng không cầm về, cũng giảm bớt ẹ ta trở về nhà ông bà ngoại than trách, dù sao ta cũng chỉ là tiểu thiếp, đã sớm khiến ầu thân mất mặt mũi, không cần phải lo lắng chuyện này nhiều.”

Lãnh Hoa Đường nghe được càng giận, mặt đen lên muốn nổi giận, đột nhiên trong đầu linh quang lóe lên, liền nói với Ngọc Nương nói: “Đại cữu người chính là binh bộ thượng thư, ngoại tổ người là quan to đương triều... Ừ, bất quá thứ tốt, lại khó có thể vượt qua Giản Thân Vương phủ ta đi, người cũng chớ khóc, một lát nữa ta cho người chuẩn bị cho người chút ít, ngoại trừ tặng ầu thân người, lại cố ý chuẩn bị một phần chuẩn bị ợ lớn của của người, cho người hoàn thành phần hiếu tâm này, cũng làm ầu thân người nẩy nở mặt mày, càng thêm có mặt mũi.”

Ngọc Nương không nghĩ tới hần lại nói chuyện tốt như vậy, lập tức vui vẻ ra mặt đứng dậy hành lễ với hần, nhìn về phía Lãnh Hoa Đường đôi mắt cũng có phần tình ý nhiều hơn so với ngày xưa, nhìn quanh nhà, cũng coi như sáng rọi rạng rỡ, khiến cho Lãnh Hoa Đường nhất thời ngưng mắt, nhớ tới thoải mái đêm hôm đó, trong lồng ngực liền như bị một con mèo nhỏ cào, khiến cho tâm thần ngứa ngáy khó chịu.

Thượng Quan Mai nghe xong mặt liền trầm xuống, nhiều như vậy năm, Lãnh Hoa Đường cũng chưa từng chủ động chuẩn bị lễ mừng năm mới ình, tất cả đều là vốn riêng của mình khi lại mặt, lúc này Tôn Ngọc Nương chỉ mất vài giọt nước mắt, tướng công đã hứa, chẳng những chuẩn bị cho nhà mẹ đẻ nàng, ngay cả cữu lão gia cũng chuẩn bị đủ, còn... Đang ở trước mặt mình mất đưa mảy liếc... Hừ, cho là mình là vật trang trí sao?

Lúc này, nàng liền đen mặt đứng lên, cũng không nói gì, thở phì phì đi vào nội đường.

Thượng Quan Mai vừa đi, Lãnh Hoa Đường liền nhân cơ hội trên mặt Ngọc Nương nhéo một cái, ánh mắt nóng rực nhìn Ngọc Nương, Ngọc Nương vừa thấy, sợ tới mức tâm can loạn chiến, giả bộ như xấu hổ không tự thắng, hờn dỗi đứng dậy cáo từ trở về nhà.

Cầm Nương trong phòng loay hoay phi thường cao hứng, ngày tết tới, cấp cho bọn hạ nhân chút ít tiền thưởng, đầu năm mới, cũng phải chuẩn bị cho bọn họ chút ít qua năm mới, cầm một bao bạc lớn đi ra đưa cho Tú cô: “Ngài giúp đỡ ra ngoài quản chuyện này đi, đem bạc này đổi ra ba mươi lạng bạc, lại đổi một chút tiền lớn, một lát nữa ta phải sử dụng.”

Tú cô có chút không yên lòng tiếp nhận, thấp đầu đi ra ngoài, cầm bạc trong tay cũng không đếm, mà nắm ở trong tay, Cầm Nương nhìn thấy vậy liền nhú mi, gọi nàng lại nói: “Người hai ngày nay có chuyện gì phiền trong lòng sao?”

Tú cô nghe vậy giật mình, ánh mắt lấp lánh sáng nói: “Không có chuyện gì, thiếu phu nhân ngài đang bận rộn, ta đem bạc đổi cho ngài.” Nói xong, cũng không đợi Cầm Nương nói gì, vén rèm đi ra ngoài.

Tứ Nhi ở một bên thấy chỉ lắc đầu, nhỏ giọng nói với Cầm Nương: “Tú cô là phiền lòng chuyện của Hỉ Quý đi, đầu năm này Hỉ Quý lại thêm một tuổi, mà vẫn chưa có lấy được vợ, ngày đó ta chính tai nghe thấy Thanh Ngọc cự tuyệt Tú cô, Tú cô lúc trước đối tốt với Thanh Ngọc như vậy, nguyên bản lấy hết tâm can đối đãi, đột nhiên bị giới một chậu nước lạnh, tất nhiên trong lòng không thoải mái.”

Cầm Nương nghe xong liền nhú mi, trong nội tâm nàng không vui, công việc thì kéo tam ném tứ, lại là vú nuôi của mình, khó mà nói quá nặng, việc này, thật đúng là rất khó giải quyết.

Vì vậy tìm Trương ma ma đến, tán gẫu hỏi Trương ma ma, trong nội viện có thể có nha đầu thích hợp, đầu năm liền thu xếp tính cho Hỉ Quý.

Trương ma ma ngược lại nói tên vài nha đầu, Cầm Nương liền kêu từng người tiến tới xem, nhìn cảm thấy thoải mái thì lại chường mắt Hỉ Quý, để ý Hỉ Quý thì Cầm Nương lại cảm thấy không thích hợp, nhất thời

thật đúng là khó xử .

Lúc này Phong nhi liền ghé vào lỗ tai nàng nói: “Thiếu phu nhân sợ là quên mất Liễu Lục, lúc trước tra ra nàng ở trong phòng ngài động tay chân vào thuốc, đã bị nhị thiếu gia giam lại, đều mấy chục ngày, hôm kia nô tỳ niệm tình cùng trong phủ tới, liền đi nhìn nàng, người gầy giống như con khỉ, nàng hôm nay cũng biết sai rồi, nàng bộ dáng kia thiếu phu nhân ngài cũng biết rõ, so về Thanh Ngọc còn muốn xinh hơn, không bằng đem nàng ban cho Hỉ Quý, tin tưởng nàng là chờ người xử tội, ngài có thể vì vậy mà buông tha nàng, trả lại cho nàng một việc hôn nhân tốt, tất nhiên là cảm động đến rơi nước mắt, việc này ngài suy nghĩ xem, nếu là thỏa đáng, nô tỳ liền giúp ngài dò xét ý tứ.”

Cầm Nương nghe xong không khỏi nâng mắt lên, chăm chú nhìn về phía Phong nhi, thật lâu mới nói: “Người ngược lại có chủ ý này, chủ ý này không tệ, ta trước thương lượng cùng với Tú cô, rồi hỏi âm lại cho người.”

110. Chương 110

Phong nhi nghe vậy vui vẻ, cười nói với Cầm Nương: “Nhị thiếu phu nhân, ngài thật đúng là tâm bồ tát, nếu là chủ tử khác, thì đã đem Liễu Lục đi bán hoặc đánh chết rồi, ngài còn cho nàng một con đường sống, nhất định trong lòng nàng sẽ không hai lòng đối với ngài.”

Cầm Nương như có điều suy nghĩ nhìn Phong nhi, đôi mắt trong trẻo nhàn nhạt, lại mang theo chút suy tính, thật lâu, mới chậm rãi nói: “Phong nhi, người là lão phu nhân ban cho ta, hơn nữa, khó có được người thông minh cơ linh, cho nên, ta rất là nể trọng người, hi vọng... Người sẽ không để cho ta thất vọng.”

Phong nhi vừa nghe, lập tức quỳ xuống, trong mắt chứa một tia kính hoàng, vội vàng nói: “Nô tỳ không dám, nô tỳ... Trước kia lớn lên cùng Liễu Lục trong Đại Thông viện, vẫn còn có chút phân tình, Bình nhi chết, Xuân Hồng... Sống cũng không tốt lắm, tuy nhiên các nàng đều là gieo gió gặt bão, trách không được thiếu phu nhân nửa phần, nhưng mà... Nô tỳ vẫn là không muốn nhìn thấy các nàng từng bước từng bước liền... biến mất, cho nên, nô tỳ nghĩ, có khả năng giúp đỡ Liễu Lục một chút, coi như là làm xong phần tình nghĩa tử muội này.”

Nói đến chỗ này, Phong nhi trong mắt đã ướt át, ngẩng đầu, thản nhiên lại dừng cảm nhìn Cầm Nương, Cầm Nương nhẹ thở ra một hơi, cúi người nâng nàng dậy: “Người là một cô nương tốt, ta tin tưởng ánh mắt của người, sẽ không nhìn sai người, chỉ là Liễu Lục...”

“Thiếu phu nhân, nô tỳ sẽ giúp ngài trông chừng nàng ta, nàng ta lúc này nếu như không biết hồi cải... Nô tỳ sẽ là người đầu tiên không tha cho nàng ta.” Phong nhi nghe xong vội vàng nói.

Lời đều đã nói đến bước này, Cầm Nương nghe xong liền gật đầu nói: “Người mà hãy đứng lên đi, một lát nữa Tú cô trở về, ta sẽ nói với nàng trước, để cho nàng đồng ý mới được, người muốn thu con dâu cũng là nàng, ta cũng không thể tùy tiện thay nàng làm chủ.”

Phong nhi nghe xong liền đứng lên lau lệ, phúc thân với Cầm Nương nói: “Vậy nô tỳ đi sắc thuốc cho thiếu gia, một lát nữa thiếu gia từ chỗ vương gia về liền có thể uống.”

Cầm Nương nghe vậy khẽ giật mình, vội vàng kéo Phong nhi nói: “Thuốc của nhị thiếu gia không phải do Tú cô sắc sao? Tại sao là người...”

Phong nhi nghe xong liền thở dài nói với Cầm Nương: “Lúc trước xác thực là Tú cô sắc... Ai, nhị thiếu phu nhân, ngài nếu như tin tưởng nô tỳ, thuốc của nhị thiếu gia có thể giao cho nô tỳ sắc, dù sao nô tỳ nguyên là chuyên phục vụ nhị thiếu gia, một tay bao trọn chẳng phải rất tốt, thật nếu có chuyện gì, ngài ngược lại có thể dễ dàng tìm người không phải sao, tóm lại nhị thiếu gia lúc này xảy ra chuyện gì, ngài chỉ cần để ý nô tỳ là được.”

Cẩm Nương nghe vậy trong nội tâm cũng an lòng, không nghĩ tới Phong nhi lại có thể đảm đương như thế, là một nha đầu có dũng khí, hơn nữa tâm tư kín đáo, làm việc trầm ổn, thiên tính lương thiện, xem ra, mình có thể tin nhiệm nàng giống như tin nhiệm Tứ nhi.

“Ừ, lời này ta thích nghe, từ nay về sau tất cả mọi chuyện của nhị thiếu gia hoàn toàn nhờ vào người.” Cẩm Nương mỉm cười giữ chặt tay Phong nhi vỗ vỗ.

Phong nhi nghe vậy trong mắt hiện lên một tia sáng, ngũ quan bình thường không có gì lạ, nhưng ở trong mắt của Cẩm Nương lại xinh đẹp dị thường.

Phong nhi đi rồi, Cẩm Nương trong nội tâm liền như khối vải rách, rất khó chịu, nguyên lai tưởng rằng trải qua chuyện lần trước, Tú cô có thể tiến bộ một ít, không nghĩ tới, nàng vẫn như vậy, tâm toàn bộ không có đặt ở trên công việc, mình là xuất phát từ nội tâm đào phổi, coi nàng giống như một nửa mẫu thân, cũng không để cho nàng ở trước mặt mình xưng nô tỳ, từ trong ra ngoài mặt mũi đều cho hết, chỉ mong nàng có thể vì chính mình làm việc... Xem ra, từ nay về sau chuyện trong tay Tú cô nên tính rồi dần đi từng chút một, không chừng ngày nào đó chuyện của mình sẽ bị phá hủy trên tay nàng, đến lúc đó, bản thân mình cũng không thể nhẫn tâm, xuống tay không được, sẽ lâm vào thế khó xử, hại người hại mình.

Đang nghĩ ngợi, thì Lãnh Khiêm đẩy Lãnh Hoa Đình tiến đến, Cẩm Nương nâng mắt nhìn thấy đôi mi thanh tú lớn lên đậm đặc của hắn đang cau lại, giống như có tâm sự, vội vàng đi qua đẩy hắn, Lãnh Khiêm đẩy Lãnh Hoa Đình vào trong phòng liền rời đi, Cẩm Nương thấy liền gọi hắn nói: “A Khiêm, người đợi một chút.”

Lãnh Khiêm hơi có chút kinh ngạc, dừng chân lại nhìn Cẩm Nương.

Cẩm Nương buông Lãnh Hoa Đình ra, cười vào buồng trong, một lát sau cầm cái bao hồng đi ra, đưa tới trước mặt Lãnh Khiêm: “A Khiêm, đây là tạ lễ, cảm ơn người một năm này chiếu cố tướng công.”

Nói xong, liếm thân khẽ chào, cung kính thi lễ một cái với A Khiêm.

Lãnh Khiêm kinh ngạc nhìn Cẩm Nương, thấy nàng hành lễ, vội vàng muốn đi tới nắm cánh tay của nàng, nhưng bàn tay đến một nửa lại cảm thấy không quá phù hợp, cứng ngắt ở giữa không trung, nghiêm mặt quần bách, không biết làm sao, đáy lòng lại bay lên một cỗ tình cảm ấm áp, cũng không đi đón bao hồng trong tay Cẩm Nương.

Cẩm Nương cười đem bao hồng nhét vào trong tay Lãnh Khiêm, nghiêng đầu nói: “A Khiêm, người cũng đã hai mươi tuổi đi, nên tìm một người vợ mới đúng, người xem người, qua năm cũng sắp hai mươi một, sớm qua nhược quán (chỉ thanh niên qua 20 tuổi), nam tử ở tuổi này lại không lập gia đình, là bất hiếu, người lại là người có công danh, sự nghiệp cũng coi như đã thành, đương nhiên nên sớm thành gia lập thất, cũng không thể cứ một người lãnh lãnh thanh thanh mà trải qua, để khi lạnh khi nóng có người chiếu cố...”

Lãnh Khiêm khuôn mặt vì quần dần dần trở nên âm trầm xuống, nhìn thấy thiếu phu nhân có xu thế tiếp tục, vội vàng quay người lại, giống như chạy trốn đi ra ngoài.

Vừa vặn Tứ Nhi ở bên ngoài vén rèm tiến vào, thiếu chút nữa đụng phải hắn, Tứ Nhi khẽ giật mình, rũ mắt xuống nhìn thấy cái bao hồng kia trong tay Lãnh Khiêm: “Di, Lãnh thị vệ cũng có bao hồng, là thiếu phu nhân tặng lễ a.” Nói xong, trong mắt liền toát ra một tia chờ mong: “Cũng không biết bên trong là gì, thiếu phu nhân thần thần bí bí, nói gì cũng không cho nô tỳ nhìn xem.”

Lãnh Khiêm nghe xong nắm bao hồng tay có chút cứng lại, ánh mắt cũng có chút ngây ngốc, nhìn Tứ Nhi nửa ngày đều không nói gì, tựa hồ muốn vươn tay ra, lại có chút ngượng ngùng, hai người đều đứng ở phòng ngoài, không khí có điểm khác thường, Cẩm Nương ở chính đường nghe được lời nói của Tứ Nhi, cười đến gần phòng ngoài cửa, vừa thấy tình cảnh này, liền cười nói: “Tứ Nhi, ta mới nói để A Khiêm sớm đi kiếm một cô nương tốt, cưới về làm vợ, hắn nghe xong không được tự nhiên, lời ta nói còn chưa hết hắn đã muốn chạy, chê ta dong dài.”

Tứ Nhi nghe xong khoe miệng liền chứa tia cười khở, nghiêng thân thể đi vào bên trong, vừa đi vừa nói chuyện: “Cũng đúng a, Lãnh thị vệ ở tuổi này nên sớm thành thân, thiếu phu nhân, thấy có đại tiểu thư nhà nào thích hợp, nên chú ý một chút, làm bà mai cho Lãnh thị vệ.”

Lãnh Khiêm nghe thấy lời nói của Tứ Nhi sắc mặt càng lúc càng ngẩn ngơ, nghiêng đầu, dùng khóe mắt liếc nhìn Tứ Nhi, thấy trong mắt nàng tựa hồ chứa lệ, trong nội tâm xiết chặt, đột nhiên duỗi tay ra, ngăn lại Tứ Nhi, cực kỳ nhanh nói ra: “Cái này... Người giúp ta giữ.” Nói xong, liền đem bao hồng nhét vào trong tay Tứ Nhi, người lóe lên liền biến mất không thấy.

Tứ Nhi kinh ngạc nhìn bao hồng trong tay, trên mặt còn mang theo nhiệt độ trên tay Lãnh Khiêm, nhất thời có chút thần thờ, ngu ngơ đứng tại chỗ cũng không nhúc nhích, giống như choáng váng.

Cẩm Nương thấy vậy liền cười, đi qua thoáng vỗ mạnh nàng nói: “Ngốc tử cũng có thời điểm trộm mớ, khó trách, khó trách, người nào đó muốn vén mây mù để nhìn thấy trăng sáng a.”

Tứ Nhi lúc này cuối cùng kịp phản ứng, hai tai lập tức liền đỏ lên, hờn dỗi dậm chân một cái, hai tay nâng lên bao hồng, then thùng cúi đầu chạy vào trong phòng, vừa chạy vừa nói: “Thiếu phu nhân khi dễ người ta, hần... Hần bắt quá là dễ ta giữ giúp hần thôi, làm gì có chuyện...”

“Làm gì có chuyện gì? Tứ Nhi, trong kinh thành A Khiêm cũng có phủ đệ, có một ngày, thiếu gia ta sẽ mang theo người cùng thiếu phu nhân đi đến đó dạo chơi, đương nhiên, chủ yếu là cho người giúp đỡ nhìn, A Khiêm lười, cũng sẽ không bố trí phòng, người đi xem giúp đỡ hần dọn dẹp một chút.” Lãnh Hoa Đình vừa vặn nghe được lời nói của Tứ Nhi, nghiêng đầu cười nói với Tứ Nhi nói.

“Thiếu gia, làm sao người cũng vậy... không nên thế, hai người ở cùng một chỗ trên chộc nô tỳ, nô tỳ... Nô tỳ đi ra phía sau.” Nói xong, Yên nhi vội vàng bỏ chạy.

Lãnh Khiêm vừa ra khỏi cửa, cảm giác có người nhìn mình chằm chằm, liền dừng lại chân hướng hành lang nhìn xuống, đã thấy Thanh Ngọc đang cầm khăn lau lệ, hần nhịu mảy, đi qua hỏi: “Người có chuyện gì?”

Thanh Ngọc thấy i từ trước tới nay đều nguội lạnh, rất ít khi Lãnh Khiêm chú ý tới người khác lại nói chuyện với mình, trong mắt có tia mừng rỡ, đôi mắt như nước như mừng như giận liếc nhìn Lãnh Khiêm, lại khẽ cúi đầu xuống: “Nô tỳ... Chỉ là... Chỉ là ở chỗ này chờ Tú cô trở về mà thôi.” Thanh Ngọc thanh âm cực kỳ kiều mẫn, nếu Lãnh Khiêm không có thính lực tốt, sợ là căn bản cũng nghe không được.

“Người tốt nhất không cần phải đứng ở chỗ này, bằng không, cũng sẽ bị người cho là gian tế.” Lãnh Khiêm lạnh lùng nói một câu, liền không hề liếc mắt nhìn Thanh Ngọc, sải bước nhanh chóng rời đi.

Thanh Ngọc nghe vậy thì chấn động, trên khuôn mặt xinh đẹp nhanh chóng nhiễm một tầng băng sương, quay đầu ngơ ngác nhìn bóng lưng vĩ ngọc thon dài của Lãnh Khiêm, trong mắt lộ ra một tia ghen ghét.

Cẩm Nương thấy Tứ Nhi then thùng chạy mất, khuôn mặt tràn đầy ý cười đẩy Lãnh Hoa Đình vào buồng trong, tự mình giúp hần lấy nước, giặt sạch khăn.

Lãnh Hoa Đình vừa vào nhà liền đứng lên, trực tiếp đi vào trong nội đường, lúc đi ra, trong tay lại cầm một bức đồ đến, thả ở trên bàn án trong phòng, nhận lấy khăn trên tay Cẩm Nương lau mặt, liền đi tới trước bàn án, đem bản vẽ mở ra, “Nương tử, phụ vương hôm nay nói với ta, qua năm mới, ta sẽ cùng hần đi về phía nam, nàng phải tranh thủ dạy hết cho ta đi.”

Việc này Cẩm Nương ngày hôm trước đã nghe thấy Dụ Thân vương nói, mấy ngày nay trong nội tâm nàng đang suy nghĩ, bản thân mình có muốn đi theo hay không, nhưng ở trong xã hội này lễ giáo sâm nghiêm, nữ tử không thể tùy tiện xuất phủ, nhưng mà, nếu như là theo chân trượng phu của mình hần là có thể đi, chắc sẽ có rất nhiều thứ không tiện, lúc này thấy Lãnh Hoa Đình nói vậy, nàng đến gần hần, đưa tay giặt lấy dây áo ở trước ngực hần quần quần đùa chơi ở tay, ánh mắt lại liếc xéo hần: “Tướng công, qua năm mới chàng muốn đi phía nam sao?” Thanh âm của nàng vòng vèo cong queo, không biết vòng vo điều gì ít nhiều, khiến cho Lãnh Hoa Đình nghe thấy vậy sau lưng bắt đầu thổi gió lạnh, thần kinh có chút khẩn trương lên.

“Là phụ vương nói, hần qua mười lăm tháng giêng sẽ khởi hành.” Lãnh Hoa Đình cảnh giác nhìn Cẩm Nương, cẩn thận nói ra.

“Như vậy a, không biết... Đến lúc đó, chàng có thể mang theo bao nhiêu người hộ tống?” Cẩm Nương đem dây áo trên tay tung lên lại buông ra, thắt chặt xong rồi lại thả ra, chơi đến bất diệc nhạc hồ, ánh mắt lại không hề chớp mắt nhìn Lãnh Hoa Đình, thanh âm kia vẫn hoang vắng lạc điệu, kéo thật dài, như là có thể kéo ra đến mười tám dặm.

“A Khiêm tất nhiên là sẽ đồng hành, những người khác sao...” Lãnh Hoa Đình cũng là kéo dài âm, nói một nửa liền cố ý dừng lại, trong mắt phượng đẹp dễ hiện ra vui vẻ, đôi môi đỏ mọng nở nang có chút câu ra một độ cong xinh đẹp, sủng nịch nhìn tiểu nhân nhi trước mặt, xem bao lâu nàng mới nói ra câu nói hẳn muốn nghe nhất.

“Còn có những người khác sao? Tướng công nhất định phải mang một người quan tâm săn sóc chàng, có thể chiếu cố cuộc sống hàng ngày của chàng, lại có thể giúp chàng ngẫu nhiên có thể giải đáp những vấn đề khó hiểu, lúc chàng không vui còn thể khuyên chàng, lúc chàng cao hứng có thể cười cùng chàng, như vậy đường đi mới không tịch mịch nhàm chán, đúng không, tướng công.” Cẩm Nương quả nhiên có chút nóng vội, lắp bắp liền nói một tràng dài.

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền nhú mi, như có điều suy nghĩ nói: “Có người như vậy sao? Trong nội viện chúng ta ngoài trừ A Khiêm, thì cũng chỉ có Như Hoa có thể giải buồn cho ta, a, nương tử, chẳng lẽ muốn ta dẫn Như Hoa đi theo sao? Không biết hẳn có thể thích ứng với khí hậu phía nam hay không?”

Cẩm Nương nghe xong thất vọng, đỏ miệng liền thả dây áo trong tay xuống, chuyển động thân, thở phì phì ngồi xuống bên giường, thì thào mắng: “Thối yếu nghiệt, trong mắt chỉ có tiểu cầu thối này, chẳng lẽ ta còn không bằng Như Hoa của người sao? Hừ, không mang theo thì không mang, ta sẽ không thể tự mình đi theo sao.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền đem ngón tay ngoáy lỗ tai của mình, cố ý gãi gãi nói: “Nương tử, nàng nói cái gì đó, nói nhỏ quá, ta một câu cũng không nghe rõ.”

“Hừ, ta không nói, chàng... Trong tâm của chàng không có ta, bằng không, vì cái gì nói nửa ngày, chàng lại không muốn mang ta đi theo, ngay cả cầu so với ta còn quan trọng hơn, chàng mang nó cũng không mang ta theo?” Cẩm Nương nóng giận, nói năng có chút lộn xộn, nói chuyện cũng không diễn giải, bộ dạng tức giận giống như tiểu hài tử không lấy được đồ chơi mình yêu thích.

“Di, nương tử, nàng cũng muốn theo vì phu xuôi về phía nam sao? Chỉ sợ không được, triều đình không cho phép nữ tử tiến vào căn cứ.” Lãnh Hoa Đình thấy bộ dáng này của nàng khả ái, thật sự rất muốn đem nàng ôm vào trong ngực trấn an một phen, nhưng cảm giác được trêu chọc nàng chưa đủ, lời hẳn muốn nghe còn chưa có nghe thấy, vì vậy, cố nén, giả bộ dạng nghiêm trang, nhắm mi, nói lời khó xử.

Cẩm Nương nghe vậy liền gấp lên, phủi miệng nói: “Vì cái gì không cho phép nữ tử đi nha, đây cũng chỉ là một nhà máy dệt mà thôi, cũng không phải chưa thấy qua, còn là một nhà may vừa già vừa cũ, chưa chừng, ta đi, còn có thể cải tạo cho các người.” Nói đến đây, nàng lại giận liếc Lãnh Hoa Đình, cái mũi ề ề muốn khóc, hít một hơi thật sâu cố nén nói: “Ta... Ta mỗi ngày cùng ở chung với chàng, sớm có thói quen, một hồi lại phải xa cách, nói người ta làm sao có thể cam chịu nha, hơn nữa, trong cái phủ này khắp nơi đều là cất giấu người đâm sau lưng, chàng vừa đi, sẽ không người che chở ta, không chừng chàng người còn chưa có về ta đã bị người khác hại chết ...”

Lời nàng nói còn chưa có dứt, Lãnh Hoa Đình lập tức liền bịt miệng nàng lại, vừa ôn nhu lại đau lòng ôm nàng trong ngực: “Nương tử ngốc, nàng thật sự là không nỡ xa rời ta sao?”

Cẩm Nương rốt cục ô ô khóc lên, bàn tay nhỏ bé dầm ngực của hắn nói: “Ta không nỡ thì như thế nào, chàng cam lòng cho ta sao, chàng nói vứt xuống dưới thì liền vứt xuống, mang Như Hoa đi cũng không dẫn ta theo, chàng... Chàng căn bản là không quan tâm ta, chàng... Đàn ông các người đều là như thế, có sự nghiệp sẽ không quản lão bà, chàng...”

“Nương tử, ta luyến tiếc nàng, càng sẽ không vứt nàng xuống một mình đối mặt với những người kia, ta nói rồi, đời này kiếp này đều muốn che chở nàng, yên tâm đi, không mang theo Như Hoa đi, liền mang nàng đi, còn có ai có thể so sánh với nương tử của ta hiểu ý ta hơn chứ, còn ai có bốn sự có thể giải thích những vấn đề nan giải cho ta chứ, còn có ai có thể ở lúc ta không vui đi khuyên ta, trợ giúp ta, đau lòng ta, nương tử ngốc của ta, cho dù nàng không muốn đi, ta cũng sẽ lên đem nàng đi.” Hắn ôm nàng, đưa tay lau nước mắt trên mặt nàng, trong đôi mắt mặc ngọc tràn đầy sủng nịch cùng thương tiếc, “Chớ khóc, không có nàng, ta cũng đi không được chỗ kia, cho dù đi, cũng không thể hoàn thành việc, nương tử, nàng chính là phúc tinh của ta nha.”

Cẩm Nương rốt cục nghe rõ ý tứ của hắn, nhất thời cao hứng duỗi tay ôm cổ của hắn, trên khuôn mặt mang

lệ của nàng tràn ra tươi cười, hưng phấn mà lớn tiếng nói: “Chàng nói là sự thật sao? Nhất định sẽ mang ta đi?”

Lãnh Hoa Đình nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng tươi cười, trong nội tâm ngọt giống như mật, ấm áp, ngứa, như một cọng lông vũ nhỏ phe phẩy trong lòng hắn, “Ừ, nhất định sẽ mang nàng đi, mang nàng đi.”

Cầm Nương nghe xong liền đem nước mắt trên mặt tiến gần sát hắn, còn cố ý ở trên khuôn mặt tuần tú của hắn cọ xát vài cái nói: “Nói chuyện thì phải ghi nhớ a, không cho phép gạt ta.”

Lãnh Hoa Đình bất đắc dĩ ôm lấy mặt của nàng, làm cho nàng ngồi trên giường, bản thân mình đi giặt sạch khăn đưa lại cho nàng lau: “Đã khóc thành mặt mèo, như thế nào càng giống như đứa bé.”

Cầm Nương cười đến mặt mày đều mở, thoáng cái tự trên giường nhảy xuống tới, vui sướng lôi kéo hắn đi tới bàn án, lại bắt đầu tỉ mỉ dạy hắn bản vẽ.

Hai người một người dạy cẩn thận, một người học được dụng tâm, Lãnh Hoa Đình nguyên vốn là thông tuệ hơn người, rất nhiều thứ Cầm Nương chỉ nói một lần hắn liền nhớ kỹ, nhưng lại có thể suy một ra ba, khiến cho Cầm Nương rất bội phục.

Hai người đang học, một lát sau Tú cô ở bên ngoài nói: “Thiếu phu nhân, bạc vụn ngài muốn đổi đã có, muốn ta đem đi vào sao?”

Cầm Nương nghe xong nhân tiện nói: “Không cần, một lát nữa ta sẽ ra.” Nói xong, chính mình vén rèm đi ra, nhìn thấy Tú cô cầm bao tiền lớn đứng ở cửa, thần sắc có chút buồn bã, ngay cả Cầm Nương đi ra, nàng cũng chậm nửa nhịp mới nhìn đến.

“Người cùng Tứ Nhi giúp ta đem tiền phân ra, hai mươi lượng một bao, mỗi một bao làm mười cái, ba mươi lượng một bao, cũng làm mười cái, một lượng bạc, làm mười cái, hai mươi hai lượng bạc mười cái, sáng sớm mai, đem người trong nội viện tụ lại đây, ta sẽ tự thưởng cho bọn hắn.” Cầm Nương khẽ lắc đầu, nói với Tú cô.

Tú cô vâng một tiếng, liền cúi đầu cầm tiền bước đi, Cầm Nương muốn nói chuyện Phong nhi đề cập tới Liễu lục: “Tú cô, Hỉ Quý hôm nay cũng đi theo Phú Quý thúc trở lại đi, một lát nữa ta sẽ đem lì xì khác cho hắn, hôm kia nghe Phú Quý thúc nói, đầu xuân cửa hàng có thể khai trương, Hỉ Quý làm được rất ổn thỏa, có tài kinh thương, Phú Quý thúc rất là ưa thích hắn.”

Tú cô vừa nghe, hai mắt ử dột lập tức sáng lên, nóng bỏng bắt lấy tay của Cầm Nương nói: “Phải không? Phú Quý nói như thế sao? Ai nha, vậy thì thật là tốt, đứa bé kia, ta đã nói sẽ không vô dụng giống như cha hắn, tương lai, nhất định sẽ có tiền đồ, ừ, những tiểu chân này, lại không nhìn trúng Hỉ Quý của ta, thực cho rằng nàng có thể bò lên trên đầu càn làm Phượng Hoàng, cũng không muốn nghĩ, bất quá cũng chỉ là quạ đen, bò được cao tới đâu thì như thế nào, thân phận này cũng định rồi, không đổi được.” Vừa nói, con mắt liền hướng ra ngoài phòng, giống như cố ý nói cho ai nghe.

Cầm Nương nghe lời của nàng nói, không khỏi nhíu mi, nhỏ giọng mà hỏi thăm: “Người đây là nói ai suy nghĩ trèo cao?”

Tú cô vừa nghe trên mặt liền lộ ra một tia xấu hổ, thấp đầu nói: “Ta đây là nói vài lời nói nhảm thôi, không có gì, nhưng mà, thiếu phu nhân yên tâm, trong nội viện này, lại không có ai có lá gan nghĩ tới thiếu gia, vết xe đổ còn bày ra trước mắt kia.”

Cầm Nương nghe xong liền nghiêng mắt nhìn Tú cô, nàng phát hiện Tú cô hôm nay cùng trước kia càng không giống, trước kia chỉ cần là có khả năng bất lợi với mình, chỉ cần nàng nghĩ tới, trước tiên nhất định sẽ nói với mình, để mình có phòng bị, mà hôm nay, sau khi mình phát giác một vài thứ không đúng, còn dùng lời để qua loa tắc trách với mình, hoàn toàn không phải hành vi trung tâm chủ của một vú nuôi nên có.

Cầm Nương cũng không muốn cùng nàng dây dưa chuyện này, chỉ là trong nội tâm đã có câu trả lời, nên không quá thoải mái, lắc đầu nói: “Tú cô, Liễu Lục người còn nhớ rõ không, nha đầu kia lớn lên cũng không tệ lắm, hôm nay cũng biết hối cải, không bằng, đem nàng phối cho Hỉ Quý, ta nhìn hai người bọn họ cũng xứng đôi.”

Tú cô nghe vậy khê giật mình, trợn to mắt nhìn Cẩm Nương, trên mặt liền lộ ra một tia khó chịu: “Thiếu phu nhân, đây là người tâm tính cao ngạo, lại phạm lỗi, là người đại phu nhân đưa cho người, huống hồ, Hỉ Quý lại là người phúc hậu, tâm địa thành thực, ta sợ Hỉ Quý không quản được nàng, nữ tử chỉ thích hào nhoáng bề ngoài, ta cũng không dám muốn, cũng không thích hợp với Hỉ Quý.”

Cẩm Nương nghe nàng nói lời này cũng có lý, nhưng mà, cũng mấy hôm không gặp Liễu Lục rồi, chưa biết chừng, Liễu Lục thật sự sửa đổi rồi, hơn nữa, lúc trước Liễu Lục cũng là bị đại phu nhân bắt buộc động tay động chân trong thuốc của mình, kỳ thật cũng không phải thật là xấu, cũng là tiểu cô nương, cũng nên cho người khác một cơ hội sửa đổi.

Vì vậy lại khuyên nhủ: “Nếu không trước gặp mặt một lần, nếu như nàng sửa tốt lắm, người lại để Hỉ Quý trông thấy, nghe ý kiến của Hỉ Quý, nếu như bọn họ hữu duyên, thực xem vừa mắt, đây chẳng phải là sẽ thành toàn một chuyện tốt hay sao?”

Tú cô nghe xong trên mặt rốt cục hiện ra sắc mặt giận dữ, vén áo thi lễ nói: “Việc này vẫn là không nhọc thiếu phu nhân hao tâm tổn trí, Hỉ Quý tuy nói phúc hậu một chút, nhưng cũng là người thanh bạch, ta tuyệt đối không cần người thanh danh bất hảo làm con dâu của ta.” Nói xong, không đợi Cẩm Nương nói cái gì nữa, xoay người liền đi vào trong nội đường.

Cẩm Nương bị sững sờ đến nửa ngày không nói chuyện, vừa vặn Thanh Ngọc vén rèm tiến đến, hành lễ với nàng nói: “Nhị thiếu phu nhân, Trữ vương thế tử phi đến đây, vương phi sai người đến mời thiếu phu nhân đi nhị môn đón tiếp.”

Cẩm Nương nghe xong liền như có điều suy nghĩ nhìn về phía Thanh Ngọc: “Thanh Ngọc, ta đem người gả cho Hỉ Quý như thế nào?”

Thanh Ngọc nghe vậy khê giật mình, trong mắt liền hiện lên một tia khổ sấp, vén áo thi lễ với Cẩm Nương nói: “Hồi bẩm nhị thiếu phu nhân, nô tỳ... Còn nhỏ, còn muốn hầu hạ nhị thiếu phu nhân mấy năm nữa, chuyện này... Vẫn là qua hai năm rồi nói sau.”

Đều mười lăm, cũng không nhỏ, tuổi này đúng là thời điểm làm mai, nói đến như thế, nàng thật đúng là không có nhìn trúng Hỉ Quý, dưa hái xanh không ngọt, nàng cũng không muốn làm chủ tử ác ép duyên, đã là như thế này, liền không cưỡng bách nàng nữa.

Vì vậy, không nói cái gì nữa, vén rèm đi về phía tiền viện, Thanh Ngọc rất tự nhiên theo sát bên người nàng phục thị, Cẩm Nương cũng không để ý, hữu ý vô ý nói tới Liễu Lục: “Ai, kỳ thật Hỉ Quý hôm nay cũng rất có tiền đồ, hẳn đi theo Phú Quý thúc cũng học không ít chuyện, sang năm nếu là cửa hàng sinh lợi nhuận, ta sẽ thăng hần lên làm phó quản sự.” Nói xong, liền liếc nhìn Thanh Ngọc, thấy nàng cũng không vì lời nói của mình mà thay đổi, liền lại nói: “Ta mới cùng Tú cô nói qua, ta nghĩ muốn đem Liễu Lục cho nàng, nhưng mà, còn phải để Hỉ Quý tự bản thân nhìn vừa mắt mới được. Ai, hiện nay, làm chủ tử cũng khó, cũng không thể loạn xứng duyên ương, một mảnh hảo tâm còn bị người ta oán trách sẽ không tốt.”

Thanh Ngọc ánh mắt khê nhúc nhích, hình như có gì đó, lại không nói ra, chỉ là thích hợp cười cười nói lời ứng đối, Cẩm Nương thấy vậy liền không nín kéo gì nữa, cùng nàng đến nhị môn, Tôn Vân Nương quả nhiên đang chờ ở nhị môn.

Vừa thấy Cẩm Nương đến đây, Vân Nương nhân tình liền sáng lên, cao hứng đi tới phía nói: “Tứ muội muội, ta đặc biệt tới đây nói với muội một chuyện.”

Cẩm Nương nghe vậy kinh ngạc, đem nàng đón vào nhị môn, cười nói: “Chuyện gì để cho đại tỷ phải đặc biệt tới đây một chuyện? Ngày tết sắp tới, quý phủ nhất định là rất bận rộn, đại tỷ cũng phải chuẩn bị mọi việc trong nhà mới đúng, bằng không, cha mẹ chồng cùng tướng công của tỷ lại trách tỷ.”

Vân Nương nghe Cẩm Nương nói vậy uất ức, liền tiến lên phía trước giữ chặt tay của nàng, bắm vào nàng bên tai nói: “Lúc này ở đây nói chuyện này không tiện, một lát nữa chúng ta vào phòng người rồi nói, nhưng mà, không biết trong nội viện của người có sạch sẽ hay không.”

Cẩm Nương nghe nàng nói trịnh trọng như vậy, lại có chút ít thần bí, liền cũng nghiêm túc lên, kéo nàng đi vào trong nội viện của chính mình, vừa đi vừa nói chuyện: “Đại tỷ có muốn đi tới tiểu viện của vương phi hành lễ hay không, thật vất vả đến đây một chuyến, cũng không thể không đi gặp mặt trưởng bối.”

Vân Nương mặt sắc mặt ngưng trọng, nhìn thoáng qua bốn phía nói: “Hay là đem sự tình nói với người trước, bà bà nhà người khá hơn so với bà bà nhà ta, lại dễ nói chuyện, sẽ không để ý chút việc này, đi thôi, sau khi ngồi trong phòng người một chút, ta sẽ đi hành lễ với vương phi là được, a, hôm qua thế tử gia nhà người ngược lại nang theo rất nhiều đồ làm lễ lại mặt, ngay cả đại cữu bên kia cũng có lễ, ha ha, xem ra, Ngọc Nương ở trong phủ sống cũng rất tốt, một lát nữa tỷ tỷ cũng phải đi qua bên Ngọc Nương một chút.”

Cẩm Nương nghe vậy khẽ giật mình, hôm kia Ngọc Nương còn tìm mình đòi ngũ lễ lại mặt, sao bây giờ lại hào phóng vậy, xem trên mặt Vân Nương dẫn theo tia ghen ghét cùng vẻ phẫn uất, chỉ sợ lễ tặng cũng không nhẹ, tất nhiên là đại phu nhân đã so sánh hai người, lại quở trách Vân Nương.

Hai người rảnh rồi nói đến trong nội viện của Cẩm Nương, Cẩm Nương liền đem Vân Nương dẫn tới trong đông sương phòng, đợi sau khi Tứ Nhi đưa trà đi lên, liền đuổi tất cả mọi người ra ngoài.

Vân Nương lúc này mới mở miệng nói: “Ta liền đi thẳng vào vấn đề a, tứ muội muội, khối tường long Mặc Ngọc của nhà người này hiện giờ truyền cho tướng công của người sao?”

Cẩm Nương nghe vậy chấn động, Vân Nương thần thần bí bí chạy tới, lại là vì khối Mặc Ngọc này, nàng chỉ là một nữ tặc trong nhà sao lại biết những việc này? Còn nói có chuyện trọng yếu muốn nói, chẳng lẽ...

“Đại tỷ là từ đâu nghe được, việc này còn không có định ra, ta cũng là hôm kia mới nghe nói tới một chút chi tiết, chẳng lẽ đại tỷ có tin tức gì về việc này sao?”

Vân Nương nghe xong trong mắt liền lộ ra một tia khinh thường cùng khổ sở, giận liếc nhìn Cẩm Nương nói: “Đại tỷ biết rõ người là ổn trọng, nhưng là ta nóng lòng đến nói cho người, đương nhiên là vì tốt cho người, người lại giống như sợ ta biết chút chuyện gì liền hại người, cái này thật khiến cho lòng của đại tỷ ta trở nên lạnh lẽo nha.”

Cẩm Nương nghe xong vội vàng tươi cười nói: “Xem đại tỷ nói kìa, muội muội ta tự nhiên là biết rõ người là hảo ý, chỉ là, việc này xác thực còn không có định ra, hôm kia Dụ Thân Vương ở đây nói với Vương Gia chuyện này, Vương Gia quả thật muốn đem khối Mặc Ngọc này truyền cho tướng công, chỉ là người cũng biết, tướng công nhà ta đi đứng không tiện, cho nên, có không ít người đang dị nghị.”

Những lời này coi như thẳng thắn thành khẩn, Vân Nương lúc này mới mặt mày mới giãn ra, nói tiếp: “Đúng vậy, trong phủ đại tỷ ta, vô tình nghe được tướng công cùng công công nói chuyện, nói là Trữ vương cùng Dụ Thân Vương, hơn nữa còn có ông ngoại nhà ta, ngoại tổ phụ cùng mấy đại cữu, chuẩn bị dâng sớ tâu lên hoàng thượng, nói khối Mặc Ngọc này nên truyền cho thế tử Giản Thân vương phủ, truyền cho tướng công nhà người là không hợp quy củ, quá khinh suất giống như trò đùa, tuyệt không có một người nào, không có một người tàn tật nào có thể tiếp nhận Mặc Ngọc, thứ hai là khối Mặc Ngọc này bên trong sợ là đã xảy ra chuyện gì đó, vài quan viên to còn cáo buộc Giản Thân vương chủ sự bất lực, tạo thành tổn thất cho triều đình, bảo là muốn tuyển người từ trong hoàng thất, đi giám sát điều tra phía nam.”

Cẩm Nương vừa nghe cái này thật đúng là đại sự, không nghĩ tới Vân Nương lại có được tin tức trọng yếu như vậy, nói là vô tình nghe được, việc này Trữ vương cùng thế tử tất nhiên là mật đàm, như thế nào lại để cho Vân Nương nghe được, xem ra, Vân Nương ở trong Trữ vương phủ sợ là cũng trải rộng tai mắt, trách không được tiền bạc nàng lại túng thiếu như vậy, chỉ sợ phải chi cho những tuyển này trong tay, nhưng mà, việc này nếu thành, chính là để cho Lãnh Hoa Đường tiếp nhận khối Mặc Ngọc này, vậy nói với Ngọc Nương cũng là thiên đại chỗ tốt, Vân Nương biết vậy hẳn là tán thành mới đúng, như thế nào ngược lại âm thầm động tay chân, tiết lộ bí mật này với chính mình, Ngọc Nương là muội muội ruột của nàng, nàng không giúp Ngọc Nương lại đến giúp mình... Mà quan hệ của mình cùng nàng cũng không tốt tới trình độ này.

Nhất thời trong nội tâm nổi lên nghi kỵ, trên mặt nhưng vẫn là một bộ dạng cảm kích, kéo tay Vân Nương nói: “Cái này... Là thật sao? Vậy phải làm sao bây giờ, đây không phải là muốn chặt đứt sinh lộ của ta cùng tướng công sao? Thế tử vị đã không có, ngay cả khối Mặc Ngọc này cũng bị đoạt, đại tỷ, người nói xem, những người này sao lại có thể làm như vậy chứ.” Vừa nói trong mắt còn chứa lệ, một bộ dáng ủy khuất thương tâm, không biết phải làm sao.

“Ai, người khóc cái gì, Vương gia nhà người cũng không phải là ngồi không, việc này bọn họ vẫn chỉ là dự mưu, hiện giờ người đã biết tin tức này, thì nên nhanh chóng đi nói chuyện với cha chồng của người mới là đúng.” Vân Nương thấy vậy có điểm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhưng ở trước mặt mình thấy Cẩm

Nương lộ ra vẻ e sợ, lo lắng, trong lòng cũng rất là thoải mái, nàng muốn đúng là sự cảm kích của Cẩm Nương, tương lai, sau khi Cẩm Nương chứng quả Mặc Ngọc, mình mới có thể từ trong đó ở chỗ Cẩm Nương đòi thứ tốt hơn, hừ, Ngọc Nương nha, cũng đừng trách đại tỷ không giúp người, một cái sườn phi, phía trên lại có thân phận quận chúa đè nặng, cho dù thế tử chứng quả Mặc Ngọc, cũng không chia được quyền gì cho Ngọc Nương, khi đó nghĩ ở trong tay Ngọc Nương có được chỗ tốt hơn, chỉ sợ là rất khó, hơn nữa, thế tử này nhìn ra cũng không phải dễ đối phó, sao có thể so được với tứ muội phu chứ, lại cực kỳ sủng ái tứ muội muội, tứ muội muội có yêu cầu gì, thì đều ngoan ngoãn phục tùng, Vân Nương ở vấn đề này tính toán cực kỳ nhanh.

Cẩm Nương nghe xong cũng hoảng hốt, vội vàng lau lệ nói: “Ta đây lúc này sẽ đi nói với tướng công đi, đại tỷ, người...”

“Người mau lên, ta tự mình đi thỉnh an với vương phi, một lát nữa lại cùng đi tới chỗ Ngọc Nương ngồi một chút, trong phòng ta cũng có một chút việc vặt, không thể ngồi lâu.” Vân Nương nghe xong vội vàng khoát tay, tự mình cũng đứng lên.

Cẩm Nương cũng không còn nghi thức xã giao mà giữ lại, đem Vân Nương đưa đến bên phòng ngoài, liền sai Tứ Nhi đưa Vân Nương đi tới nội viện của vương phi.

Bản thân mình thì quay người lại, liền vào buồng trong, thấy Lãnh Hoa Đình đang xem bản vẽ, vội vàng gọi hắn, đem những lời vừa rồi của Vân Nương nói lại một lần, Lãnh Hoa Đình nghe xong sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng, yên lặng đứng ở Cẩm Nương, sau nửa ngày mới nói: “Hừ, xem ra đại ca cũng đã hành động, ngay cả bên nhà ngoại của Tôn Ngọc Nương đều bị hắn thuyết phục, thật đúng là liên lợi dụng hết tất cả tư chất, ừ, nương tử, đừng sợ, để cho bọn họ náo đi, yên tâm đi, bọn họ làm âm mưu được càng lợi hại, Hoàng thượng cũng sẽ không đồng ý đem Mặc Ngọc truyền cho hắn, kỳ thật những người kia sao... Nhiều nhất là muốn nghĩ chút ít lợi nhuận thôi, nghĩ nắm quyền chứng quả Mặc Ngọc từ trong tay Giả Thân vương phủ, cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy... Ta lại nghĩ, sang năm, làm cho bọn họ cùng nhau đi xem một chút cũng tốt, bất quá chỉ là một đồng sắt vụn, ta xem bọn hắn đoạt đi rồi sẽ kinh doanh như thế nào, Hoàng thượng cũng mặc kệ khối cơ giới này cũ nát như thế nào, ai muốn tiếp nhận, thì tạo ra bạc cho Hoàng thượng, bằng không, sợ là ăn không hết, còn phải ôm lấy họa.”

Cẩm Nương vừa nghe cũng thấy đúng, tại sao mình lại không nghĩ tới điểm này, nhà máy dệt này hiện giờ cũng là con trâu già kéo đỡ xe, đã nhanh chóng không còn trụ được bao lâu nữa, những người kia lại căn bản không hiểu kết cấu cơ giới máy móc hiện đại, càng không thể cải tạo, thật muốn tiếp tay, sợ cũng chỉ có nước đóng cửa đi thôi, đến lúc đó, triều đình thiếu đi một cây kinh tế trụ cột lớn, Hoàng thượng không giáng tội bọn họ mới là lạ, hừ, cũng đúng, náo đi náo đi, huyền náo càng lớn càng tốt, đến cuối cùng, sợ vẫn phải là cầu bản thân tướng công.

“Ừ, ta biết rồi, chúng ta không vội, làm cho bọn họ náo đi, chỉ là tướng công, chàng còn muốn ngồi xe lăn bao lâu nữa a, để cho người khác nói chàng là tàn tật, ta nghe thật khó chịu.” Cẩm Nương dựa vào bên người Lãnh Hoa Đình nói.

“Nương tử, nàng cũng ghét bỏ ta sao?” Thanh âm của hắn đột nhiên dẫn theo tia ủy khuất, tựa hồ... Còn có chút bất mãn.

Cẩm Nương kinh ngạc nâng mắt lên nhìn, chỉ thấy trong mắt phượng mị người kia bịt kín một tầng hơi nước trong suốt, cặp môi đỏ mọng nhấp nhẹ, một bộ dạng lã chã ướt át, sợ bị người vứt bỏ, tội nghiệp.

Vừa rồi vẫn là một đầu sâu xa khó hiểu, mưu tính tinh tế, một lát sau lại biến thành tiểu bạch thỏ nhu nhược đáng thương mặc người khi dễ, Cẩm Nương nhất thời không thích ứng được với bộ dạng này của hắn, lại sợ nhất thấy thần sắc này của hắn, trong nội tâm một hồi căng rút ra, biết rõ là hắn đang giả bộ, nhưng vẫn là đem thanh âm thả ra nhu hòa, đưa tay vuốt khuôn mặt diêm lệ của hắn, cao giọng nói: “Sao có thể chứ, tướng công nhà ta cho dù ngồi mười năm xe lăn nữa ta cũng sẽ không ghét bỏ, ta chỉ là không thích người khác khinh thị chứ bởi chàng nha, tướng công đừng khổ sở a, chàng yêu mến xe lăn, vậy thì ngồi chơi thêm vài năm nữa đi, ta không ngại.”

Lập tức trên đầu liền trúng một cái bàn tay, đánh cho Cẩm Nương nhú mi đi cúi đầu, đỉnh đầu liền truyền đến tiếng cười mắng của hắn: “Cái gì gọi là ngồi xe lăn chơi vài năm, nương tử, nàng hôm nay cũng học xấu, cái xe lăn này chính là ô dù của ta, không phải là đang ngồi đùa.”

Cầm Nương không hiểu sao bị đánh, liền đưa lên tay phải đi tóm lỗ tai của hắn, thằng nhãi này thật đáng giận, mình nói như thế nào đều không có lý, lại có thể bị hắn mắng, mới nuông chiều hắn, hắn liền quên hết tất cả, quyết miệng liền mở miệng mắng: “Người yêu nghiệt, cố tình khi dễ ta? Từ nay về sau ta không thêm đau lòng người, cho dù người giả đáng thương, ta cũng không mềm lòng, hừ.”

Lãnh Hoa Đình nghiêng đầu tránh nàng, hai tay bùm lấy lỗ tai bị nàng nắm thẳng xin khoan dung: “Nương tử, nhẹ chút, nhẹ chút, rất đau.”

Cầm Nương nghe xong liền buông lỏng tay, nhìn hai tai trắng nõn của hắn bị nhéo đỏ, lại đau lòng, chỉ là trên mặt vẫn là vẻ tức giận: “Biết rõ đau a, hừ, nhìn chàng từ nay về sau còn khi dễ ta không.”

Hắn lập tức mặt mày hớn hở lên, đem cổ ngã vào trước mắt Cầm Nương, cong miệng nói: “Nương tử, xoa xoa cho ta, nàng ra tay rất nặng, thực đau.”

Cầm Nương liền thật sự giúp hắn xoa xoa, lại không phát hiện, ánh mắt của hắn dần dần trở nên si nóng lên, sáng quắc chăm chú nhìn nàng, thuận thế đem nàng ôm vào trong ngực, môi dần dần gần sát cái cổ của Cầm Nương, lưỡi dài duỗi ra, liếm liếm vành tai như châu như ngọc này của Cầm Nương, tiện đà ngậm vào trong miệng, Cầm Nương toàn thân run nhẹ, sau lưng liền bay lên một cổ cảm giác tê dại, thân thể bắt đầu liền nhũn ra, lại nghĩ mình còn có chút việc chưa có làm, một lát nữa còn muốn cùng Vân Nương đi gặp Ngọc Nương, vội vàng đẩy nhẹ ngực của hắn nói: “Không được, giữa ban ngày, còn có nhiều việc, một lát nữa có người tới tìm... Không... Có thể như vậy.”

Lại không biết, thanh âm của mình mềm mại nỉ non, nghe vào trong lỗ tai Lãnh Hoa Đình lại hấp dẫn, hắn đem nàng ngồi xuống ôm lấy, đi nhanh về phía trước giường, tinh tế hôn hít lấy cổ của nàng, thì thầm nói: “Lúc nào mà không có nhiều việc, những tỷ muội kia lại đến, liền đem toàn bộ đuổi đi ra ngoài là được, ở cùng tướng công của nàng là ta đây mới đúng đấy.”

Cầm Nương bị hắn nhắm trúng tâm hỏa bùng lên, toàn thân khô nóng, trong đầu còn một tia thanh tỉnh, thằng nhãi này thật là, dấm chua của ai cũng đều ăn, lúc này tất nhiên là đang trách mình cùng Vân Nương ngồi lâu, lạnh nhạt hắn, cố ý bới móc đến trừng phạt chính mình đây .

Nhất thời trong phòng thiên lôi động đến hỏa, cả phòng xuân quang, quan cũng giam không được.

Bên kia sau khi Vân Nương thỉnh an với vương phi xong, ra khỏi tiểu viện của vương phi, liền đi về phía nội viện của Cầm Nương, Tứ Nhi mang theo nàng vào phòng, vẫn là đem nàng mời đến đông trong sương phòng, thấy Phong nhi đang ở chính đường cất song cửa sổ, liền hỏi: “Thiếu phu nhân đâu?”

Phong nhi liền vào trong phòng thoa thoa, không nói gì, hai tai đã có điểm hồng.

Tứ Nhi thấy khê giật mình, đến gần Phong nhi, nhỏ giọng nói: “Dạng như vậy xuống dưới, sợ là qua năm sẽ có tin vui.”

Phong nhi vừa nghe lúng túng, cũng thiết thời Tứ Nhi còn nói ra được, một đại cô nương gia, thật sự là không e lệ, mặt trắng không còn chút máu liếc Tứ Nhi nói: “Người là động xuân tâm đi, sáng mai ta giúp người nói với thiếu phu nhân, sớm đem người gả ra ngoài, đến lúc đó, người vậy...”

“Con quỷ này, người nói những gì đấy, thực mắc cỡ chết người.” Tứ Nhi nhấc tay liền đánh Phong nhi, một lát sau Phượng hỉ vén rèm tiến đến, nói với Phong nhi: “Phong nhi tỷ tỷ, ma ma đem Liễu Lục tỷ tỷ mang đến, người xem, có thể gặp thiếu phu nhân hay không?”

111. Chương 111

“Đồ quỷ, người nói những gì đấy, thật là mắc cỡ chết người.” Tứ Nhi giơ tay đánh Phong nhi, lúc này Phượng hỉ vén rèm đi vào, đối với Phong nhi nói: “Phong nhi tỷ tỷ, ma ma đem Liễu Lục tỷ tỷ mang đến, người nhìn, có muốn hiện tại gặp Thiếu phu nhân hay không?”

Tứ nhi nghe được ngẩn ra, mang vẻ khó hiểu nhìn về phía Phong nhi, Phong nhi đối với Tứ nhi thở dài nói: “Là ta đề nghị cùng Thiếu phu nhân, cái kia. Tú cô không phải là muốn kết hôn con dâu sao? Liễu lục cũng đã bị giam thời gian dài như vậy. Có tâm tính gì thì cũng bị mài hết rồi, ai, cũng không thể để cho nàng vừa đi sang Tam lão gia như Xuân Hồng, chúng ta đều là người đáng thương, có thể giúp, thì giúp một chút.”

Tứ nhi nghe xong đem ánh mắt sắc bén nhìn về phía Phong nhi, một hồi lâu mới nói: “Hi vọng nàng sẽ không cô phụ lòng tốt của người, người này, là người đề nghị, thì sau này người phải theo dõi chặt chẽ, hơn nữa, người cầu xin Thiếu phu nhân đem nàng thả là được, tại sao phải đề nghị đem nàng phối cho Hỉ Quý, Tú cô chịu đáp ứng sao? Tú cô là sĩ diện người, Nếu Thiếu phu nhân thật nói ra, không chừng hảo tâm sẽ gặp phải hiểu lầm, cho là Thiếu phu nhân nhìn Hỉ Quý không vừa mắt, người nha, đừng tự cho rằng mình thông minh.”

Phong nhi nghe trên mặt đã lộ ra vẻ không được tự nhiên, nhỏ tiếng nói: “Tứ nhi tỷ tỷ nói đúng, ta quả thật nhất thời nóng lòng, chỉ nghĩ đến việc có thể giúp nàng đi ra ngoài, mà không suy nghĩ chu toàn như thế, người yên tâm đi, ta nhất định sẽ theo dõi chặt nàng.”

Tứ nhi nghe liền nói: “Ta biết, ta và người đều từ trong một phủ ra, các người lại là trong một viện lớn lên, có mấy phần tình nghĩa cũng là đúng đích, chẳng qua ngàn vạn lần đừng quên chúng ta cũng là nô tỳ, bổn phận của chúng ta chính là trung thành với chủ tử, hầu hạ tốt chủ tử, mấy người chúng ta coi như là may mắn, gặp được người tốt hiếm thấy như Thiếu phu nhân, người hôm nay lại là một tay Thiếu phu nhân cất nhắc, cũng đừng cô phụ một mảnh Tâm ý của Thiếu phu nhân mới tốt, những thứ không biết yên tâm, có lòng trào cao, đã được kết quả gì người hẳn đều thấy được, nàng tới, ta bất kể, người ngo ngoe chừng nàng, ta liền ngo ngoe người, tóm lại không thể làm cho Thiếu phu nhân bận tâm nữa là được.”

Tứ nhi dứt lời, đã liếc nhìn trong phòng, trong lòng mặc dù có chút lo lắng Vân Nương ở trong Đông sương phòng, nhưng hiện giờ nàng một chút cũng không muốn đi quấy rầy Thiếu phu nhân cùng thiếu gia, nên không thể làm gì khác hơn là đi qua đi lại trong Đông sương phòng, tìm cơ giúp Thiếu phu nhân giải thích. Phong nhi bị Tứ nhi một phen nói xong thì đỏ mặt một trận, thật lâu mới tự đáy lòng đối với Tứ nhi nói: “Ta biết rồi, Tứ nhi tỷ tỷ, sau này người hãy nhìn biểu hiện của Phong nhi đi, nhất định sẽ không để cho người thất vọng.”

Phượng Hỉ báo tin xong đứng ở phòng ngoài, nên lời nói của Tứ nhi nàng một chữ cũng nghe không sót, trước kia nhìn Tứ nhi lớn lên cũng không có gì đặc sắc, nói chuyện cũng không nhiều, cũng không xen vào việc của người khác, nhưng lại rất được Thiếu phu nhân tín nhiệm, nàng cho đây chẳng qua là vì tình nghĩa theo hầu hạ Thiếu phu nhân từ nhỏ đến lớn, nên trên mặt tình cảm đã chiếm được lợi thế, nhưng nghe Tứ nhi nói mấy lời này, Phượng hỉ ở trong lòng đã bội phục, theo như phần trung thành kia của Tứ nhi, cùng kinh nghiệm, cũng đáng được mình hảo hảo học tập, nhất thời lại nghĩ, nếu không phải Tứ nhi được Thiếu phu nhân tín nhiệm, Lãnh thị vệ cũng sẽ không đối với nàng có vài phần kính trọng sao, sau này. Có lẽ, bên cạnh thiếu gia còn sẽ có những thứ khác thị vệ khác xuất hiện, nếu là có phúc, chưa chừng cũng có thể gặp gỡ một. Vốn so sánh với việc phối lung tung cho bọn sai vặt trong phủ vẫn tốt hơn nhiều.

“Phượng hỉ, để cho Liễu Lục vào trước phòng ngoài chờ đi, Thiếu phu nhân hiện tại đang nghỉ trưa.” Phượng hỉ đang suy nghĩ miên man, thì đã nghe Phong nhi ở trong phòng nói vọng ra.

Phượng hỉ nghe xong bận rộn đi tới hành lang phía trước, đối với bà Tử mang Liễu Lục đến nói: “Ma ma trước mang Liễu Lục tỷ tỷ vào đi, phía ngoài gió rét, uống chén trà nóng cho đỡ lạnh đi.”

Bà tử này nghe xong nhanh chóng cắp eo gật đầu cảm ơn, dẫn theo Liễu Lục vào phòng, Phượng Hỉ liền cẩn thận đánh giá Liễu Lục, chỉ thấy Liễu Lục thần sắc héo úa, dung nhan gầy gò, hai gò má có chút lõm vào, con mắt lớn nguyên vốn giống như mắt nai con, lúc này nhìn xem có chút dọa người, ánh mắt khổ sở nhất gan, chính là nhìn thấy một tiểu nha đầu, cũng tỏ vẻ nịnh nọt, thần sắc hiền lành, cúi đầu, rụt vai, lén lút nhìn quanh, giống như đang tìm người nào.

Một hồi sau Phong Nhi từ trong đi ra, Liễu Lục vừa thấy, trong mắt lộ ra vui mừng cực điểm, há to miệng định nói gì rồi lại không dám lên tiếng, chỉ là khẩn trương nhìn chằm chằm vào Phong Nhi.

Phong Nhi thấy liền thở dài, đến gần nàng an ủi: “Một hồi người gặp thiếu phu nhân cần phải nhu thuận

một chút, thiếu phu nhân là người mềm lòng, người lúc này được đi ra nên an phận, hầu hạ thiếu phu nhân mới là đúng đắn, lại không thể nghĩ đến những điều không nên nghĩ, nếu như Tú cô nhìn trúng người, Hỉ Quý là người tốt, người theo hần, cũng có tiền đồ, ai, ta cũng không thể nói nhiều cho người cái gì, tóm lại, người tự giải quyết cho tốt a, chỉ có vài câu người phải nhớ kỹ, người nếu là lại muốn làm con thiêu thân, người thứ nhất không buông tha người chính là ta, ta đem cây kéo, cùng người đồng quy vu tận luôn.”

Liễu Lục nghe được kinh hồn táng đảm, run rẩy kéo lấy tay Phong Nhi tay, nước mắt chảy lưng tròng: “Người... Người yên tâm, ta sẽ không làm chuyện điên rồ, đã chết qua lần thứ nhất, lại không biết giữ, thì chính là tự tìm đường chết, trước mặt thiếu phu nhân người giúp ta nói tốt, dù chỉ làm thô sử nha đầu, ta cũng cam tâm tình nguyện, lòng tốt của người, ta đời này nhớ kỹ, thiếu phu nhân là chủ tử của ta, trời ạ, người chính là ân nhân của ta, sau này có chết, cũng không dám hại các người.”

Phong Nhi nghe xong lúc này mới gật đầu, vỗ vỗ tay của nàng nói: “Người phải nhớ kỹ lời nói hôm nay, lúc này thiếu phu nhân có chút việc, người trước ở lại đây a, một hồi thiếu phu nhân rảnh rồi, ta lại mang người đi gặp nàng.” Nói xong, chính mình lại đi vào, thiếu phu nhân nếu là rảnh rồi, nàng phải hầu hạ thiếu gia, phân phó phòng bếp chuẩn bị nước ấm cho tốt, một hồi thiếu gia thiếu phu nhân cần dùng.

Sau khi Tứ Nhi đi cùng Vân Nương, trở lại chính phòng, cuối cùng nghe được trong phòng thiếu phu nhân hô người hầu hạ, nàng nhanh chóng vén rèm đi vào, liền gặp được thiếu phu nhân mặt phấn hàm xuân, kiều nhan như hoa ngồi ở trước bàn trang điểm, thấy nàng hé miệng cười, đi qua cầm lược chải đầu cho Cẩm Nương.

“Đại tỷ đang chờ đi, người tùy tiện búi cái búi tóc là được.” Gặp Tứ Nhi một bên miệng mỉm cười, lại sợ nàng nhìn ra, Cẩm Nương hơi có chút không được tự nhiên, giận Lãnh Hoa Đình đang ở một bên dù bận vẫn ung dung cho người ta hầu hạ, mà nói với Tứ Nhi.

Tứ Nhi tay chân lạnh lẽo giúp nàng búi tóc điệu mã kế, cài dây trâm nghiêng nghiêng, Cẩm Nương chỉnh y phục trên người, cũng không để ý Lãnh Hoa Đình một mực cười mỉm nhìn mình, liền vén rèm đi ra.

Vân Nương tại đông sương phòng đợi rất nóng lòng, trong nội tâm liền có chút tức giận, Cẩm Nương này, mình hiếm khi đến một hồi, lại là đặc biệt vội tới nàng đưa tin cơ mật, chính là dù bề bộn, cũng không nên để mình ngồi mát trong này a.

Đang buồn bực, Cẩm Nương vén rèm vào, “Ai nha, thật sự không có ý tứ, nhượng đại tỷ đợi lâu, tướng công đột nhiên thân thể khó chịu cực kỳ, ta hầu hạ hần một hồi, đại tỷ không có tức giận a.”

Vân Nương nghe xong lúc này sắc mặt mới hơi khá hơn một chút, nàng cũng đã nghe nói, Tứ muội phu thân thể không tốt lắm, cũng không biết là bệnh gì, một năm muốn phát tác vài lần, rơi vào một trạng thái bệnh hoạn như vậy, ai, tuy hần rất thương Cẩm Nương, nhưng cũng thực sự rất vất vả a.

“Muội phu có tốt lên chút ít không?” Vân Nương quan tâm hỏi thăm.

“Ách... Khá, khá.” Cẩm Nương xấu hổ trả lời, trong nội tâm lại đem Lãnh Hoa Đình mắng ngàn vạn lần, đem mình gây sức ép gần chết, nhưng hần tinh thần sáng khoái vô cùng, thật sự là tức chết người.

Nói xong, trong tay lấy ra một cái bao đỏ, nhét vào trong tay Vân Nương: “Lẽ năm ta không đưa đi, dù sao đại nhân hai nhà đều sẽ làm thỏa đáng, đây là một phen tâm ý của muội muội ta, đại tỷ người hảo hảo thu về.”

Vân Nương cầm ở trong tay ước lượng, xem có chút phân lượng, trên mặt vẻ không hài lòng lập tức tản ra toàn bộ, cười giả vờ chối từ nói: “Hôm nay đại tỷ tới cũng đi rất gấp, vật gì cũng không còn đưa cho người, người xem... Người khách khí như vậy, đại tỷ như thế nào không biết xấu hổ?”

Cẩm Nương cười dè tay nàng đang có ý chối từ nói: “Nhanh đừng nói lời này, chúng ta là thân tỷ muội, hiếm khi được tỷ tỷ vì muội muội mà suy nghĩ, muội muội tự nhiên cũng là biết ý tốt của tỷ tỷ, ừ, chúng ta hiện tại đi chỗ Nhị tỷ đi, nàng hần là đã thức dậy.”

Vân Nương nghe xong liền cười tủm tỉm cầm hồng bao đứng lên, Cẩm Nương nhìn xem giắt mình, không biết Vân Nương vì sao không đem hồng bao thu lại, bất quá, nàng cũng lười quản nhiều như vậy, mang theo Tứ Nhi dẫn Vân Nương cùng đi Thanh Trà tiểu uyển.

Ngọc Nương miễn cưỡng nằm dựa vào ghế, trong tay ngắt khối điểm tâm ăn, nghe tiểu nha đầu nói nhị thiếu phu nhân mang theo Trữ Vương thế tử phi đến đây, nàng nhướng mày, ngưng con mắt nhìn ngoài cửa sổ, quả nhiên gặp Cẩm Nương mang theo Vân Nương đến đây, nàng bắt đắc dĩ từ ghế nằm đứng lên, bảo Hồng Nhi chỉnh trang quần áo, miễn cưỡng đến phòng khách nghênh đón.

Tứ Nhi vén rèm, Cẩm Nương và Vân Nương cùng vào phòng, Ngọc Nương vẽ mặt thân mật đi qua đón Vân Nương: “Đại tỷ, người lúc này làm sao đến đây, ta còn nói sợ là tới mừng hai mới có thể nhìn thấy người đó.”

Vân Nương cười nhanh chỉ vào ót nàng nói: “Chỉ biết ăn nói ngọt, gả đi ra vài ngày, cũng không mang thư cho ta đi, sống có tốt hay không, có một lời nói cũng được, làm cho người ta lo lắng nín cả tâm.”

Ngọc Nương nghe xong lời này cái mũi chua xót, đem tân hôn nhận một trận tra tấn lại hiển hiện tại trong óc, cứng giọng đem Vân Nương hướng trong phòng kéo, “Đại tỷ... Ta... Ta cũng nghĩ về nhà mẹ đẻ đi, không nghĩ ở tại đây ngày ngày.”

Cẩm Nương nghe xong lắc đầu, yên tĩnh suy nghĩ ngồi qua một bên, làm cho hai tỷ muội các nàng tổ hết nổi lòng rồi nói sau.

Vân Nương nghe lời Ngọc Nương liền hừ lạnh một tiếng nói: “Người đừng có theo ta so bì, ta phải về nhà mẹ đẻ đó là không có cách nào khác, số mệnh không tốt, gặp người không tốt, người có thể so với ta tốt hơn nhiều, hôm qua muội phu không chỉ cầm không ít thứ tốt hiếu kính nương, mà ngay cả cữu cữu gia cũng đều đưa lễ trọng, có thể khiến tỷ phu người mất hết mặt mũi một phen, vừa về đến mượn lời khó nghe nói ta, nếu ta cũng gả cho người hào phóng giàu có như vậy, làm sao khổ sở thường xuyên trở về tìm nương để bị chê cười.”

Ngọc Nương nghe được giật mình, trong mắt rưng rưng lại dần theo cười, đắc ý đối với Vân Nương nói: “Ta đây thật không biết, mình không có cầm nửa phần vốn riêng, đều là tướng công tự mình chuẩn bị, ừ, chính là thế tử phu nhân, cũng không có được như vậy.” Nói xong, lại nhún mày, nhìn về phía Cẩm Nương.

Cẩm Nương nghe xong liền thở dài, Ngọc Nương thật đúng là không nhớ đòn a, lúc này mới vài ngày, vết sẹo còn chưa khỏe, chuyện lúc trước dường như đã quên toàn bộ, rõ ràng là bị người ta lợi dụng, còn đắc ý như thế, không biết người nọ là cầm thú sao? Từ nay về sau nàng có bị ngược đãi, mình cũng mặc kệ, Ngọc Nương sinh ra có tính nô phu, nên đáng như thế!

Vân Nương nghe xong trong mắt liền lộ ra một tia ghen ghét, ngoài miệng lại nói: “Thế tử có thể sủng ái người là tốt rồi, người cũng đừng tùy hứng giống như trước vậy, sống cho tốt a, tỷ tỷ cũng tới đây nhìn xem, mừng hai dù sao cũng lại mặt, đến lúc đó, chúng ta họp gặp mới tốt.” Nói xong, lại quay đầu nhìn về phía Cẩm Nương, “Vừa mới ta quên nói cho người, trong nhà đưa tin đến đây chưa, tam muội muội hôn kỳ là mừng sáu tháng giêng, mừng chín lại mặt, đến lúc đó chúng ta có thể cùng đi xem náo nhiệt, nghe nói nhị công tử này của Tĩnh Trữ hầu, cũng là công tử tốt đẹp, tính tình lại ôn hòa, sợ là cùng nhị muội phu giống nhau, chúng ta cũng tốt trêu chọc tam muội muội, cùng một chỗ âm ỉ một phen.”

Ngọc Nương kỳ thật trong nội tâm không yên, ngày đó từ trong nội viện Thượng Quan Mai trốn về sau, vài ngày đều mượn cớ ốm không dám ra ngoài, chính là sợ đụng phải Lãnh Hoa Đường, ánh mắt nhìn người quá mức nóng bỏng, làm Ngọc Nương toàn thân rợn cả tóc gáy, mấy ngày nay buổi tối thấp đèn liền sai bà tử khóa cửa, chính là sợ Lãnh Hoa Đường đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình.

Hôm nay nghe Vân Nương nói người kia sủng mình, trong nội tâm càng phát ra sợ hãi, nhất thời thâm nghĩ cũng học Vân Nương, trốn về nhà mẹ đẻ đừng quay là tốt rồi, nghe nói Trình Nương sẽ gả, trong nội tâm nàng vui vẻ, liền đối với Vân Nương nói: “Tam muội muội mừng sáu gả sao? Nương thân thể không tốt, chỉ sợ bận không thờ được, ta dù sao cũng nhàn rồi vô sự, không bằng về nhà giúp nương một tay đi.”

Cẩm Nương nghe lời này cảm thấy không đúng, lần trước Trình Nương còn khóc cùng mình, nói đại phu nhân động tâm đối với đồ cưới của nàng, Ngọc Nương này trở về, hỗ trợ đâu không biết, chỉ biết cho Trình Nương thêm phiền, hơn nữa, hiện tại đại phu nhân căn bản là không quản gia sự, trong phủ việc lớn việc nhỏ toàn bộ là mẹ ruột của mình đảm trách, Ngọc Nương lại làm cái bộ dạng này, một chút không đồng ý theo, gặp trước mặt nhị phu nhân làm cao...

“Nhị tỷ người hồ đồ, người là người mới gả, hai người chúng ta đều phải tiến từ đường bái tổ tông vào gia phả, năm đầu người ở nhà mẹ để lễ mừng năm mới, mặt mũi mẫu phi cùng đại ca phải để vào đâu? Đại tỷ, người đừng nghe nàng.” Cẩm Nương cười đối với Ngọc Nương nói.

Ngọc Nương nghe xong ánh mắt liền ảm đạm xuống, thở dài, con mắt trong lúc vô tình liền rơi xuống tay Vân Nương, trên đường Vân Nương đem hồng bao Cẩm Nương cho nhét tại phần eo, lúc này không biết như thế nào lại lấy đến trong tay, chính là hữu ý vô ý vuột vuột, Ngọc Nương thấy nhân tiện nói: “Đại tỷ làm gì khách khí, đã tới rồi, còn mang lễ vật đến làm cái gì?”

Nói xong, muốn đứng dậy đi lấy hồng bao trong tay Vân Nương, Vân Nương thấy cũng không trốn, cố ý đem hồng bao ở tại trước mặt Cẩm Nương cùng Ngọc Nương mở ra, bên trong là một bộ kim ngũ trang sức, đúng là kiểu mới nhất ở trong nội cung, lần trước Thái Tử Phi thưởng một ít cho Cẩm Nương sau, hoàng hậu nương nương cũng thưởng một ít, Cẩm Nương liền cầm một cái thông thường chút đưa cho Vân Nương.

“Người cũng biết tình hình kinh tế của tỷ tỷ không tốt, hôm nay lại đây vội vàng, tự nhiên là không có chuẩn bị lễ vật, nhị muội muội, người xem trang sức đẹp này mắt a, nhị vị Phụng điểm đầu, là tứ muội muội mới đưa cho ta làm lễ năm mới, nói là đại tỷ ta cũng khó đến được một chuyến, không tốt để cho ta tay không trở về, liền cho ta, khiến cho tỷ tỷ ta rất ngượng ngùng.” Vân Nương nghiêng mắt liếc qua Ngọc Nương nói.

Ngọc Nương nghe được trong nội tâm im lặng, tay áp úng thu trở về, ngượng ngùng nói: “Nguyên lai là tứ muội muội đưa a, tứ muội muội hôm nay chính là kẻ có tiền, mẫu phi vô cùng thương nàng, nàng cầm một chút gì đó đưa ra, bất quá là mất một sợi lông trên mình trâu thôi, thoải mái cực kỳ, ai, cái đó vượt xa so với muội muội ta nha, liền để cho lễ mừng năm mới của mẫu thân đều là tướng công mình chuẩn bị, ta nha, cũng chỉ có chút đồ cưới này để sống.”

Vân Nương thấy nàng châm biếm như vậy cũng không thể tại lúc này khiến Ngọc Nương lấy ít đồ đi ra, mặt liền chìm xuống, liền nhà ông bà ngoại nàng đều chuẩn bị hậu lễ, mình là chị ruột của nàng, đưa một chút thì thế nào, xem giản Thân Vương thế tử này ra tay, cũng biết là cái hào phóng, Ngọc Nương lúc này tất nhiên thứ tốt cũng sẽ không thiếu, lại keo kiệt ở trước mặt khóc than, hừ.

“Tứ muội muội, sắc trời này cũng không sớm, trong phòng đại tỷ tỷ cũng không ít sự tình, ta đây trở về phủ.” Vân Nương mặt đen, đối với Cẩm Nương nói.

“Tỷ tỷ ta tiễn người một đoạn đường a.” Cẩm Nương thờ ơ lạnh nhạt với việc đôi tỷ muội đấu pháp, trong nội tâm thật rất muốn cười, đại phu nhân dạy dỗ nữ nhi thật đúng là được chân truyền của nàng, từng người từng người cũng không phải đèn đã cạn dầu, tính toán lẫn nhau, ai cũng không thể kém so với ai.

Ngọc Nương cũng nhìn ra Vân Nương khó chịu, nhưng nàng cũng giận, mình mới tân hôn vài ngày a, đại tỷ không đưa vài thứ ỉn, tay không đến đây cũng thôi, còn muốn tại chỗ mình lúc này lấy ít đồ trở về, trước kia lúc còn trong phủ, đại tỷ cũng coi như quan tâm mình, có thứ tốt còn có thể phân chút ít tới, từ lúc gả cho người sau liền trở nên keo kiệt, vật gì cũng muốn lấy vào trong túi mình, thiên hạ này nào có chuyện tốt như vậy, nàng biết rõ giữ tiền bảo vệ cuộc sống mình sau này, mình chẳng lẽ không à? Ai so với ai ngốc hơn chứ?

Miền cương đứng lên, ý tứ đem Cẩm Nương cùng Vân Nương đưa đến ngoài cửa, liền trở về.

Cẩm Nương cất bước đưa Vân Nương xong, liền trở về sân nhỏ của mình, vừa mới tiến cửa sân, liền chứng kiến Yên nhi tại phòng ngoài lộ đầu nhìn ra, Tứ Nhi thấy liếc nhìn Cẩm Nương, Cẩm Nương ý bảo Tứ Nhi đi đem Yên nhi kêu đến, còn mình thì vào nhà kê.

Yên nhi một hồi sau cũng theo tiến đến, vừa thấy Cẩm Nương liền thi lễ một cái nói: “Yên nhi gặp qua nhị thiếu phu nhân.” Nói xong, con mắt liền nhìn về phía Tứ Nhi.

Cẩm Nương thấy liền cười đối với Tứ Nhi nói: “Người đi xem Tú cô đem hồng bao đều phân tốt lắm hay không, sáng mai ta cần dùng.”

Tứ Nhi nghe xong liền liếc nhìn Yên nhi, hiểu rõ đi ra ngoài.

“Nhị thiếu phu nhân, nhị thái thái sau khi bị thương, có không ít người đến thăm bệnh, liền trong nội cung lệ phi nương nương cũng phái người đến, bất quá, hai ngày qua người đến có chút quái dị, có mấy người nhìn như người trên giang hồ, có khi, còn ở trong phòng nhị lão gia im lặng đến đêm khuya, nhị thiếu phu

nhân, ngài phải cẩn thận một chút.” Yên nhi đợi sau khi Tứ Nhi rời khỏi đây, liền đi gần đến Cẩm Nương, nhỏ giọng nói ra.

Cẩm Nương nghe được khê giật mình, Yên nhi đưa tin tức này càng trọng yếu so với tin tức Vân Nương mới đưa, nàng chỉ biết, nhị lão gia cùng nhị thái thái bị nhục lớn như vậy, tất nhiên là không cam lòng, chỉ là lúc này đây, không biết lại đang mưu đồ bí mật gì, cùng người trên giang hồ câu kết, chỉ sợ... Gây chuyện không nhỏ, mình thử trong phủ không ra khỏi cửa, người giang hồ có bản lĩnh cũng không dám ở tại trong giản thân vương phủ làm cản, hai ngày này Vương Gia một mực bên ngoài bên ba, vương phi cũng thường đi trong cung tiếp kiến vài vị chủ tử... Không phải là đối với bọn họ bất lợi a.

Nghĩ tới đây, Cẩm Nương liền từ trong tay áo cầm mười lượng bạc cho Yên nhi, Yên nhi vừa thấy liền quỳ lạy không chịu tiếp, Cẩm Nương đem nàng nâng nói: “Đây không phải đưa cho người, người hôm nay trong nội viện ta làm việc, ở bên kia tuy cũng có không thiếu bằng hữu, người ta nói cho người những sự tình này là niệm tình chuyện trước kia, lần thứ nhất là có thể, nhiều hơn nữa, liền không thể có tin tức thực hữu dụng, bạc này người cầm cho bọn hần một ít, người ta có chỗ tốt, từ nay về sau tự nhiên càng thêm dụng tâm giúp người tìm hiểu.”

Yên nhi lúc này mới tiếp nhận, nhỏ giọng đối với Cẩm Nương nói: “Nô tỳ đi trước, nhị thiếu phu nhân người nhất định phải chú ý chút, nhị thái thái người họ... lòng dạ vốn ác độc, chuyện này sẽ sợ là càng hận ngài.”

Cẩm Nương nhẹ gật đầu, mình đi trước, nhường Yên nhi một hồi lại đi.

Trở về trong phòng mình, chứng kiến Lục Liễu quỳ gối chánh đường, Cẩm Nương thấy Lục Liễu này bộ dáng tiêu tụy, cũng kinh hãi, từ cái lần Lãnh Hoa Đình đem Lục Liễu cầm tù sau, Cẩm Nương thật đúng là đã quên có một người như vậy, nhất thời giật mình, ngồi xuống vị trí chủ vị.

“Nô tỳ Lục Liễu gặp qua thiếu phu nhân, thiếu phu nhân cát tường.” Lục Liễu thấy Cẩm Nương rốt cuộc đã tới, trong nội tâm vui vẻ, khấu đầu cho Cẩm Nương.

Cẩm Nương tâm tình phức tạp nhìn xem Lục Liễu, đây là nha đầu đã từng hại qua mình, bị giam mấy tháng, nguyên bản thiếu nữ như hoa như ngọc hôm nay như mạ thiếu nước, không có sinh khí cùng linh động như lúc trước, chỉ có cặp mắt chớp động to lớn chứng minh, nàng còn là thân thể sống, coi như là hành lễ, cứng nhắc như là máy móc hoạt động...

“Người vận khí thật không tốt, Tú cô... Nàng không thích người, ta nguyên nghĩ, nếu là Tú cô nguyện ý, ta liền đem người gả cho Hỉ Quý, hôm nay...” Cẩm Nương trong lòng thở dài một tiếng, cương quyết, quyết định đem Lục Liễu sung quân xa một ít, cho dù không bán, đưa đến thôn trang, rồi nhắm mắt làm ngơ vậy, người phản bội qua một lần, bản tính liền không phải đáng tin, nàng không nghĩ vì một chút mềm lòng lại chôn mầm tai hoạ ỉn.

Lời còn chưa dứt, bên ngoài bà tử thủ viện báo lại, nói là Phú Quý dẫn theo Hỉ Quý vội tới cho nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân chúc tất niên, Cẩm Nương liền buông chuyện Lục Liễu, làm cho người ta đem Phú Quý thúc mang vào.

Phú Quý vẻ mặt phong sương, nhưng trong mắt lão tất cả đều là vui mừng, vừa tiến đến, liền muốn cho Cẩm Nương hành lễ, Cẩm Nương nhanh chóng đưa tay nói: “Phú quý thúc miễn lễ, ngài khổ cực.”

“Nô tài là tới cho nhị thiếu phu nhân báo tin mừng, cửa hàng còn chưa mở, nô tài liền đem được đơn đặt hàng Tinh Trữ hậu phủ cho năm tới, đầu năm chúng ta lại có thể có một đám bố tốt, chỉ là chuyển tay, liền có thể kiếm hơi một số.” Phú quý vẫn là đem lễ hành xong, cao hứng nói.

Cẩm Nương nghe xong xác thực rất vui vẻ, cửa hàng của mình cuối cùng có thể khai trương, khai trương liền có mối làm ăn lớn, tự nhiên là điềm tốt, đáng giá ăn mừng.

“Phú Quý thúc khổ cực, nhanh mau mời ngồi.” Cẩm Nương tươi cười rạng rỡ đối với Phú Quý nói ra.

Hỉ Quý là theo sau lưng Phú Quý đi vào, hần có chút thẹn thùng, cúi đầu, con mắt chỉ nhìn chằm chằm trước mũi chân, không dám làm cản nhìn loạn, bất quá, ngược lại so với lần trước nhìn lão luyện chút ít, vào phòng cũng không nhất gan sợ hãi, chỉ là có chút câu nệ thôi.

Phú quý thấy liền đẩy hấn lên phía trước, cười khiển trách hấn một tiếng nói: “Ngốc tiểu tử, còn không mau chút hướng nhị thiếu phu nhân hành lễ.” Tiếp theo hướng Cẩm Nương nói: “Hỉ Quý đứa nhỏ này thật không sai, mang trên mang dưới, giúp đỡ ta không ít, cũng biết tính toán, là có tay nghề.”

Hỉ Quý đi đến trước vài bước, cho Cẩm Nương dập đầu, Cẩm Nương vừa cười vừa nói: “Vất vả người, đừng câu nệ, ngồi một bên a, một hồi nữa gặp mẹ người đưa lễ đi.”

Nói xong, liền cầm hai cái hồng bao đưa cho Tứ Nhi, Tứ Nhi đem cái hơi lớn một chút ít, cho Phú Quý, cái khác cho Hỉ Quý, Phú Quý cười nói tạ ơn, tiếp tiền lì xì, Hỉ Quý ngẩng đầu liếc ngắm Tứ Nhi xong, cũng thành thật tiếp nhận, nhếch mắt lên, chứng kiến Lục Liễu quỳ trên mặt đất, giật mình, làm như không nhận ra, về sau lại nhìn nhiều một chút, rất là kinh ngạc.

Lục Liễu này từ lúc Hỉ Quý đi vào, thỉnh thoảng ngắm hấn một chút, cảm giác hấn đang nhìn mình, cũng ngẩng đầu nhìn xem, tầm mắt hai người vừa chạm vào, Hỉ Quý ngượng ngùng thu hồi ánh mắt, Lục Liễu lại đánh bạo kêu một tiếng: “Hỉ Quý ca.”

Hỉ Quý nghe được khẽ run, ngẩng đầu gặp mắt Cẩm Nương, thấy trên mặt Cẩm Nương rất bình tĩnh, cũng không khó chịu, liền nhỏ giọng đáp: “Người... Làm sao người quỳ, là... phạm sai chuyện gì sao?”

Lục Liễu nghe liếc trông mắt đỏ lên, bộ dáng lả chã ướt át, buồn bã nói: “Hỉ Quý ca cứu ta đi, ta phạm lỗi, sợ là sẽ bị...” Cuối cùng trước phần đông người, không có ý tứ, cũng không còn lá gan, nói còn chưa dứt lời, mặt lại đỏ lên, ánh mắt vội vàng nhìn Hỉ Quý.

Hỉ Quý nghe lại càng hoảng sợ, vội hỏi: “Người đã phạm lỗi, nhanh chút sửa đổi, cầu thiếu phu nhân khai ân mới được, ta... Ta cũng không cách nào giúp người.”

“Người tất nhiên có thể giúp được, hôm nay cũng chỉ có Hỉ Quý ca người có thể giúp ta, van người.” Lục Liễu nghe xong liền khóc bỏ hướng Hỉ Quý, hai mắt nóng bỏng nhìn hấn, vừa rồi thiếu phu nhân nói còn chưa dứt lời, nhưng nghe ý tứ giống như là muốn đem mình bán, ai biết bán cho hạng người gì, có lẽ là kỹ viện cũng không chừng, lúc này chủ nhà muốn bán người, đem người kêu giao cho nhân nha tử là được, cụ thể bán ở đâu, không có người quan tâm, cho nên, Lục Liễu hiện tại rất sợ, trước kia tại Tôn gia cũng quen biết Hỉ Quý, chỉ là khi đó, tâm tính cao, nghĩ dùng dáng vẻ của mình, như thế nào đều được làm di nương thông phòng, chưa từng liếc con mắt nhìn qua gã sai vặt trong phủ, Hỉ Quý lại thật thà, càng không có liếc mắt qua hấn một cái, nay Hỉ Quý là cộng rơm cứu mạng cuối cùng của nàng, nàng như thế nào đều phải nắm chặt mới được.

Hỉ Quý nghe mặt đỏ lên, ngẩng đầu nhìn Phú Quý, Phú Quý nghe không hiểu, chỉ cảm thấy nha đầu trên mặt đất kia ánh mắt nóng bỏng cực kỳ, sợ là chọn trúng Hỉ Quý, nhìn bộ dáng cũng không tệ lắm, cũng không biết là phạm lỗi gì, nếu không lớn... Gã cho Hỉ Quý ngược lại là chuyện vui, “Thiếu phu nhân, người xem, Hỉ Quý tuổi cũng không nhỏ, nếu không...”

Cẩm Nương nghe xong nhíu mi, Tú cô rõ ràng cự tuyệt, nếu vượt qua nàng hỏi chính Hỉ Quý... Ủ, hôn nhân nguyên là phải do hai người chính mình xem hợp mắt mới được, hiện tại nhìn hai người này giống như có duyên phận vậy.

“Hỉ Quý, ta hỏi người, người nhìn trúng Lục Liễu không, nếu là nhìn trúng, phải đi nói với nương người, qua năm mới liền đem chuyện các người làm, cũng bớt cọc tâm sự cho nương người.” Cẩm Nương trầm ngâm một hồi nói.

Hỉ Quý nghe được, mặt liền đỏ hơn, con mắt không tự chủ được nhìn về phía Lục Liễu, thấy nàng tuy là thật gầy, nhưng vẫn là xinh đẹp động lòng người, khó khăn nhất chính là, nàng... Không có xem thường mình...

Thấy hấn không có lên tiếng, Phú Quý nhìn cũng gấp gấp, đẩy mạnh hấn một cái nói: “Ta nhìn không tệ, rất xứng với người, là cơ hội tốt, nếu ưa thích, thì đáp ứng a.”

Lục Liễu gặp thiếu phu nhân đều nói vậy, nhưng Hỉ Quý lại không đáp ứng, vừa xấu hổ vừa vội, một đôi mắt to liền gắt gao nhìn Hỉ Quý, trong mắt nóng bỏng như muốn đem Hỉ Quý thiêu cháy như vậy, Hỉ Quý đầu óc nóng lên, liền gạt đầu đáp ứng.

Cầm Nương thấy liền thở dài một hơi, cười đối với Lục Liễu nói: “Vây cũng là duyên phận người, khó được Hỉ Quý để ý người, từ nay về sau nên đối xử tốt với Hỉ Quý cùng Tú cô, lại không thể sinh tâm tư không nên có, thành thật theo sát Hỉ Quý sống a, Hỉ Quý là có tiền đồ, người đi theo hắn, thời gian sau sẽ không kém đi nơi nào.”

Lục Liễu nghe xong liền rưng rưng cho Cầm Nương dập đầu: “Tạ thiếu phu nhân thành toàn, nô tỳ... Nô tỳ từ nay về sau nhất định sẽ không phụ thiếu phu nhân kỳ vọng, sẽ... Cùng Hỉ Quý ca sống tốt, hiếu kính Tú cô.”

Cầm Nương nghe xong liền cho nàng về phòng trước rửa mặt một phen, đợi thương lượng tốt với Tú cô, chọn ngày tốt làm việc này.

Đem Phú Quý cùng vài cái đuối về xong, Cầm Nương liền trở lại nhà, đem lời Yên nhi nói cho Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình nghe xong sắc mặt liền trầm trọng, lẳng lặng nhìn Cầm Nương, trong mắt phượng xinh đẹp hàm chứa tia mê ly cùng thần sắc lo lắng, “Nương tử, đừng sợ, ta sẽ che chở nàng, phụ vương cùng mẫu thân bên kia, người không cần lo lắng, phụ vương tuy là hồ đồ, nhưng hắn đối với mẫu thân vẫn bảo hộ chu toàn.” Nói xong, liền đem Cầm Nương kéo vào trong ngực, khẽ vuốt mái tóc của nàng nói: “Nàng nếu thật dám đối với người động thủ, ta sẽ không giữ lại chút tình cảm.”

Ngày hôm sau, Tú cô sáng sớm chờ tại cửa ra vào Cầm Nương, gặp Cầm Nương đi ra, liền trước cho Cầm Nương thi lễ một cái nói: “Đa tạ thiếu phu nhân đối với Hỉ Quý quan tâm.”

Cầm Nương xem nàng cúi đầu, không giống ngày thường nhìn thẳng vào mình, không khỏi kinh ngạc, nhân tiện nói: “Ta cũng không có làm cái gì, chỉ là Hỉ Quý chính mình xem trúng, Phú Quý lại cầu xin, mới đáp ứng, người cũng đừng cảm ơn ta, trở về nghĩ nên làm như thế nào mới là đúng đắn.”

Tú cô nghe xong lại cung kính đáp, liền không nói gì, đem hồng bao ngày hôm qua phân tốt đưa cho Tứ Nhi bên cạnh nói: “Nô tỳ liền thỉnh ngày nghỉ, hồi Tôn gia, sau đó đưa sính lễ cho nương Lục Liễu.”

Cầm Nương nghe được nhú mi, Tú cô từ sớm ở trước mặt mình không tự xưng nô tỳ, hôm nay như thế nào... Là trong nội tâm không thoải mái a, không vui vì mình cho Hỉ Quý lấy người này? Nghĩ như thế, trong nội tâm cũng không thoải mái, nhân tiện nói: “Người nếu không thích, liền từ chối hôn sự này là được, ta cũng không có miễn cưỡng...”

Tú cô nghe xong ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ nói: “Nô tỳ... Không có ý tứ này, đã là bản thân hắn xem vừa mắt, ta cũng không có cách nào, chính là không vui, cũng phải thành toàn hắn, chỉ là, Lục Liễu từ nay về sau...”

“Nàng thành thân xong, liền đi theo Hỉ Quý đến cửa hàng coi như xong, hoặc là, giặt quần áo nấu cơm cho Hỉ Quý cùng Phú Quý thúc cũng được, làm cho bọn họ ở cùng một chỗ không phải rất tốt sao?” Cầm Nương không đợi Tú cô nói ra, liền ngắt lời nói, Lục Liễu nha đầu kia, nàng thấy vẫn không yên lòng, để bên người là tuyệt đối không có khả năng.

Tú cô vừa nghe, sắc mặt càng khó coi, lại cũng không nói cái gì, nàng đến chính là muốn cầu Cầm Nương đem Lục Liễu để ở lại trong nội viện làm việc, một nữ nhân trong nhà, ở bên ngoài đi theo nam nhân chạy, thực không thỏa đáng, chính là thiếu phu nhân một câu liền đem con đường này phá hỏng, điều này làm cho trong nội tâm nàng rất không thoải mái.

“Người cũng lớn tuổi, nếu không, đợi sang năm cửa hàng mở, cho chút ít tiền, để Hỉ Quý ở bên ngoài mua cái tiểu viện, người đi theo bọn hắn ở cùng một chỗ, toàn gia ở chung, hòa hòa mỹ mỹ, người cũng có thể dưỡng lão.” Cầm Nương nhìn ra Tú cô trong nội tâm bẽ bộn, nhắm mắt, một mực do dự tâm, rốt cục định xuống, thôi, có một số người, dù người đối với nàng tốt thế nào, nàng cũng sẽ không thỏa mãn, người ta đã không có tâm tư ở tại bên cạnh người làm việc, không bằng thả đi cho tốt.

Tú cô nghe được chấn động, trong mắt lệ chảy ra, rung động, không thể tin nói: “Thiếu phu nhân đây là muốn đuổi ta đi?”

Cầm Nương trong nội tâm cũng thương cảm, nhưng lời này đã nói ra, cũng không tắt yếu thu hồi lại, cho dù miễn cưỡng giữ lại Tú cô, mình cũng lo lắng khi dùng nàng, trong phủ này âm mưu quỷ kế quá nhiều, như Tú cô vậy để cạnh bên người nếu như xảy ra vấn đề gì, chẳng phải giống Vương mama sao?

“Nói như thế là đuổi người sao, là cho người dưỡng lão, mỗi tháng tiền tiêu hàng tháng vẫn cho người, cho người về nhà theo nhi tử, đợi có cháu nội, liền giữ hài tử cho Hỉ Quý, đây chính là điều thật nhiều người cầu cũng cầu không được, người không nên hiểu lầm ý tốt của ta.” Cẩm Nương nhún mi nói.

Tú cô nghe xong liền nở nụ cười lạnh, hàm chứa lệ, phần nộ lại thương tâm xem Cẩm Nương nói: “Là cảm thấy nô tỳ già rồi, không còn dùng được sao? Là đã sớm chuẩn bị tốt a, cần phải đem cái nha đầu phạm lỗi kín đáo đưa cho Hỉ Quý, lại nhân cơ hội đuổi ta đi... Thiếu phu nhân hôm nay phú quý, chớ mắt lão nhân như nô tỳ, trong phủ mấy cái theo tới, có ai là có kết cục tốt, đều nói người là cái thiện tâm, hừ, liền nhũ nương cũng tin không nổi, đều muốn đuổi đi...”

“Tú cô, người chớ có nói hươu nói vượn, thiếu phu nhân một lòng vì người suy nghĩ, làm sao lòng tốt lại trở thành lòng lang dạ thú sao?” Một bên Tứ Nhi nghe tức giận, mở miệng trách mắng.

Tú cô nghe xong, phần nộ nhìn về phía Tứ Nhi: “Con quỷ nhỏ, trong lúc này có phần người nói chuyện sao, cũng đừng cao ngạo thấp giẫm, ta còn chưa đi, mà bắt đầu đối với ta làm cao a? Người phải cẩn thận chút ít, ta chính là vết xe đổ, trước kia tại Tôn gia, ta là như thế nào che chở nàng, thân phận nàng hôm nay quý giá, liền quên hết toàn bộ, nàng có thể đối với ta như vậy, chưa biết chừng ngày nào đó sẽ đồng dạng đối với người như vậy, người chờ xem.” Nói xong, rốt cuộc cũng không cho Cẩm Nương hành lễ, cũng không quay đầu lại liền xông ra ngoài.

Cẩm Nương tức giận đến tay đều run lên, sau nửa ngày cũng không nói lời nào, Tứ Nhi nhanh chóng giúp đỡ nàng hướng chánh đường ngồi xuống, ở một bên khuyên nhủ: “Nàng cũng chỉ là tức giận nhất thời, ít hôm nữa, sẽ biết dụng tâm của thiếu phu nhân, nàng hồ đồ, người đừng bị nàng làm tức giận, sang mai là lễ mừng năm mới, đừng tức giận bị thương thân thể không đáng.”

Cẩm Nương cố gắng bình phục thương tâm cùng lửa giận trong lòng mình, thật lâu mới nói với Tứ Nhi: “Người... Phái hai người nhìn chăm chăm vào, đừng làm cho nàng đi khắp nơi nói lung tung, qua năm, liền đem nàng đưa đến ở g thôn trang đi, nàng biết quá nhiều sự tình, hôm nay hướng ta sinh oán hận, chưa biết chừng bị người lợi dụng, miệng không đóng được...”

Tứ Nhi vừa nghe, cảm thấy việc này thật đúng là phiền toái, Tú cô chính là người thân cận nhất của thiếu phu nhân, nếu thật nổi lên phản tâm, vậy thì...

“Thiếu phu nhân, ngài đừng nóng vội, một hồi ta đi khuyên nhủ, thăm dò, nếu vẫn như vậy, liền... Sớm hạ quyết tâm a, có một số việc, mềm lòng không được.”

Cẩm Nương nghe xong chỉ cảm thấy trong nội tâm cơ rút đau đớn gay gắt, dù sao mình đến thế giới này, người đầu tiên quan tâm mình là Tú cô, lúc bị đại phu nhân ngược đãi, Tú cô ình không ít ăm áp, lại kinh hoàng bất lực chính mình, tại hoàn cảnh lạ lẫm để sinh tồn được cần có dũng khí cùng tin tưởng, hôm nay ầm ĩ đến nông nổi này, trong nội tâm thật đúng là không đành lòng, Tú cô trong lòng nàng, một mực vẫn như thân nhân, chính là...

“Người trước làm cho người ta nhìn chăm chăm vào nàng a, cũng là che chở nàng, chỉ đừng làm cho người chui chỗ trống là tốt rồi, đợi nàng hết giận chút ít, ta lại cùng nàng nói chuyện, cho nàng nhiều chút tiền, làm cho nàng có cuộc sống dưỡng lão tốt, trong nội viện này... Nàng không thể lưu lại nữa.” Cẩm Nương hít sâu một hơi, đối với Tứ Nhi nói.

Cuối cùng đến sáng sớm đầu tiên, Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình liền mặc quần áo mới tinh đi nội viện vương phi, Lãnh Hoa Đường mang theo Thượng Quan Mai cùng Ngọc Nương đến, hôm nay Lãnh Hoa Đường thần sắc thanh nhuận, giữa lông mày thiếu vẻ buồn sầu của vài ngày trước đó, tựa hồ còn có chút hăng hái, Cẩm Nương nhìn liền nghĩ, chỉ sợ chuyện này hẳn đã bày trí không sai biệt lắm,qua năm mới ở triều đình, e là sẽ có một trận tranh luận phong ba nhằm vào quyền thừa kế Mặc Ngọc.

Vương Gia gặp nhi tử cùng con dâu đều đến đông đủ, liền dẫn cả nhà cùng đi từ đường trong tộc.

Khiến mọi người không nghĩ tới chính là, nhị lão gia được Lãnh Hoa Hiên nâng đỡ cũng tới, tam lão gia cùng tứ lão gia, còn có người khác trong tộc đều đến chỗ đất trống bên ngoài từ đường, chỉ chờ Vương Gia vừa đến, liền bắt đầu nghị thức tế tổ.

Cẩm Nương nhìn đã cảm thấy kỳ quái, nàng nhìn quanh bốn phía, cũng không thấy có tộc trưởng, mọi

người chỉ là sau khi chứng kiến Vương Gia đến, liền tránh ra một bên, dáng điệu dùng Vương Gia là chính, lẽ ra, chủ trì tế tổ hẳn là tộc trưởng mới đúng nha...

“Nương tử, đừng nhìn loạn, chú ý đừng cho người ta bắt được nhược điểm, trong phủ chúng ta không có tộc trưởng, tộc trưởng là cung Thân Vương Tông Nhân Phủ, chúng ta thật ra là một nhánh thuộc hoàng gia, chỉ là nhiều năm, người trong tộc cũng nhiều, Hoàng thất bên kia cho Giản Phủ thân vương phân ra một chi, nên không có tộc trưởng.” Lãnh Hoa Đình thấy liền đem cái ghế đẩy lên cao, qua cổ Cẩm Nương, tại bên tai nàng nhỏ giọng nói.

Thì ra là thế, trách không được trong phủ có việc, Dự Thân Vương cũng tới can thiệp, mà Hoàng thượng cũng chịu đem Mặc Ngọc, giao do giản Thân Vương chưởng quản... Ân, cái Mặc Ngọc này... Sợ cũng không ít chuyện xưa, đợi có cơ hội, lại chậm rãi thám thính, Cẩm Nương trong lòng bất quá một phen, đi tới chính điện, liền nghe Vương Gia nói: “Một hồi tất cả nam tử trong phủ tiến lên tế tổ, do trưởng tử cháu ruột, hoặc là trưởng gia thay ta bái hương, một nhà một nhà lần lượt đến, sau đó lại cử hành nghi thức cho cô dâu tiến vào gia phả.”

Cẩm Nương nghe đã cảm thấy phiền toái, nghe ý này là muốn trước tiên nam nhân đi vào bái, bái xong rồi sau đó, mới là tất cả gia chủ mẫu thân nương tử đi vào bái, cái này đông nghịt sợ có vài trăm người, từng bước từng bước đến, tới khi nào xong a? Đang thắc mắc, liền nghe tam lão gia ở đằng kia lớn tiếng nói: “Vương huynh, năm nay lão Tam ta cũng muốn vào từ đường.”

Vương Gia vừa nghe liền nhíu mi, đang muốn nói chuyện, thì bên kia vài cái lão thúc trong tộc đều nhỏ giọng nghị luận, một lão gia tử lớn tuổi, chòm râu đều trắng không còn chút máu liền lạnh lùng nói: “Lão Tam, người mấy năm này cũng không thấy thu liễm, chuyện hỗn loạn làm không ít, người như người vậy, không thể vào từ đường, không là dơ thể diện tổ tông.”

Tam lão gia những năm này cũng bị những lão tộc thúc môn mắng quen, tại trong tộc, mỗi khi tế tổ, chỉ nói bối phận, không có người nhìn người thân phận quý giá ngày thường, cho nên, cho dù tộc thúc ăn mặc thô sơ, thân phận lại bình thường, nhưng nhân gia bối phận bày ở đây, chính là Vương Gia cũng phải cung kính gọi hần một tiếng thúc, mình thì càng không dám không đưa hần để vào mắt, chỉ là, lúc này tam lão gia nắm chắc tức giận, hần cho tộc thúc này thì lễ một cái sau nói: “Niên phúc thúc, hôm nay nếu là thế tử gia có thể đi vào từ đường, thì lão Tam ta cũng có thể đi vào, nếu như thế tử gia không vào, ta đây cũng không phản đối, vẫn là như năm rồi đồng dạng, thành thật đứng tại bên ngoài cho gió lạnh thổi, đôi mắt – trông mong nhìn xem là được.”

Niên phúc thúc nghe xong liền phẫn nộ lên, đối với tam lão gia nói: “Lão Tam, làm sao người có thể cùng thế tử gia so sánh, thế tử là sẽ thừa kế vương tước, hần là chủ tử tương lai cả trong tộc, không vào từ đường, như thế nào mang theo người đại tộc tế tổ? Nói người mơ hồ, người thật sự là càng phát ra mơ hồ.”

Bên kia nhị lão gia tất nhiên là biết rõ ý tứ trong lời lão Tam, chỉ là hần rất kỳ quái, vì sao lão Tam lại ở tại chỗ mấu chốt này âm ỉ, lão Tam nhìn mơ hồ, kỳ thật cũng không làm ăn mua bán lỗ vốn, trước mặt nhiều tộc nhân như vậy làm cho thế tử không có mặt mũi, cũng làm cho Vương Gia không mặt mũi, hần đây là có tâm tư gì? Hoặc là, ai cho hần hứa hẹn gì chăng?

Vương Gia nghe xong lời tam lão gia nói trên mặt liền có chút xấu hổ, đang tại mặt tộc nhân lại không tiện nói cái gì, liền trừng liếc tam lão gia nói: “Lão Tam, người nhiều năm như vậy chưa tiến vào qua, năm nay như thế nào âm ỉ, người nên sớm có thói quen mới đúng.”

Lãnh Hoa Đường cũng tức giận trên mặt lúc đỏ lúc trắng, chuyện của mình ngày đó phụ vương đã sớm hạ lệnh, căn bản không có người truyền đi, vốn cho là từ đó sẽ tiêu tán, không nghĩ tới tam lão gia ngày bình thường không ồn ào, ngay trước mặt tộc nhân lại đem ra âm ỉ, hơn nữa, mũi tên trực tiếp chỉ hướng mình, hần... Muốn làm cái gì, sẽ không sợ từ nay về sau mình chưởng phủ sẽ đối với hần trả thù?

Hôm nay đúng là thời kì mấu chốt, Tiểu Đình đầu óc tuy khôi phục, nhưng cũng may chân vẫn tàn phế, thế nhưng không bài trừ có khả năng chuyển biến tốt đẹp, Tôn Cẩm Nương kia thâm tàng bất lộ, sợ là có chút bản lĩnh, đến đây chưa tới nửa năm, liền đem Tiểu Đình làm thay hình đổi dạng, giống như thay đổi thành người khác, nếu như mình lại không thừa dịp Tiểu Đình còn không có phục hồi như cũ, đem hết tay sỏm đoạt trong tay, từ nay về sau rất có thể sẽ thiệt thòi nhất bại, hôm nay nếu như vào không được từ đường, cho dù tam lão gia không đem chuyện mình nói lộ ra, cũng sẽ dẫn tới người trong tộc nghi ngờ, một hồi Thiên

gia còn có thể phái đại biểu tới tham gia tế tổ, việc này nếu là rơi vào tay Hoàng thượng... Chuyện tình mình vất vả trù tính liên không nhanh mà chết, nhất định phải nghĩ cái biện pháp chặn miệng tam lão gia mới được.

112. Chương 112

“Tam thúc, người không phải là muốn có người cùng chơi sao, nếu vậy, chất nhi cũng sẽ không tiến từ đường, ở tại đây cùng người là được, bất quá đây là lần thứ nhất tế từ mà thôi, thiếu một hồi cũng không sao.” Lãnh Hoa Đường tiêu sái đi đến bên người Tam lão gia, một tay khoát lên vai tam lão gia, nói không sao cả.

Hắn phản ứng như thế này làm mọi người lâm vào kinh ngạc, thế tử không vào từ đường, vậy còn gì nữa? Nhị lão gia đầu tiên nhíu mày, ho nhẹ một tiếng, trên người hắn vết thương còn chưa khỏe hết, hơi động sẽ khiến đau nhức, nhưng hắn hôm nay tới, vì sợ có người lại quấy rối thế tử, quả nhiên vừa đến, tam lão gia đã bị người sai sử, tới lúc gấp rút phải như thế nào giáo huấn lão Tam xuống, không nghĩ tới Lãnh Hoa Đường ngược lại buông bỏ, khiến hắn không tiện tức giận.

“Đường nhi, người nói như thế, cũng không sợ vương huynh đối với người thất vọng sao?” Nhị lão gia trầm giọng đối với Lãnh Hoa Đường nói.

Lãnh Hoa Đường dĩ nhiên muốn tiến vào từ đường, đây chính là thời điểm mấu chốt biểu hiện địa vị của hắn tại trước mặt toàn tộc, một năm cũng chỉ có một hồi như vậy, đương nhiên không thể bỏ qua, chỉ là, tam lão gia là người không khiến người khác vui lòng, hắn ta mà há mồm thì sẽ không quan tâm đến cái khác, lại là người không sợ trời không sợ đất, nếu để cho hắn nói hươu nói vượn, hình tượng của mình ở trước mặt tộc nhân liền hủy. Hiện tại không có gì trọng yếu bằng việc ngăn chặn miệng Tam lão gia.

“Nhị thúc, phụ vương sẽ không trách ta, dù sao ta mỗi năm đều đi vào, bất quá là đại biểu cho phụ vương thắp hương cho tổ tông mà thôi, cũng không có gì quan trọng, năm nay để Tiểu Đình thay ta đi.” Lãnh Hoa Đường rất đại lượng nói.

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền nghiêng mắt liếc hắn, trên mặt tuấn mỹ đẹp đẽ dẫn chút giọng mỉa mai, khoan thai, giống như bình thường vui đùa đối với tam lão gia nói: “Tam thúc a, nếu không, ta ở cùng người a, đại ca chính là thế tử, từ nay về sau chuyện cả tộc đều do hắn chưởng quản, hắn không vào thật là không tiện a, người như vậy không phải làm cho phụ vương không còn mặt mũi sao?”

Lãnh Hoa Đường nghe được vui vẻ, không nghĩ tới Tiểu Đình hôm nay chịu vì mình nói chuyện, chính là lúc đang cao hứng, thì tam lão gia đem tay của hắn hất lên, vỗ vỗ bả vai, thối lui hai bước, cách hắn xa một chút nói: “Tiểu Đình a, ta không phải là không cho hắn đi vào, ta muốn tự mình đi vào, đã bao nhiêu năm, không cho ta thấy tổ tông rồi, trong nội tâm ta cũng khó chịu, lão thái gia trên trời còn không biết mất ta bao nhiêu lần, ai, ta cũng nghĩ đi gặp lão thái gia a.”

Thành phúc thúc nghe xong liền lập tức nói: “Người muốn vào từ đường, không có cửa đâu.”

“Vì cái gì, ta thứ nhất không có giết người, thứ hai không có phóng hỏa, làm sao lại không thể vào? Các người những lão thúc thúc này, không thể cứ chăm chăm nhìn vào quá khứ người khác nha, ta cũng có lúc sửa chữa tốt, người xem, cửa hàng thành đông chẳng phải ta quản lý rất tốt nha, cổ phần của các người, ta có thiếu ai một đồng hay không?” Tam lão gia khó thở, cứng cổ quát.

“Người chơi gái chơi đồng, chơi đùa cường đoạt nữ tử, phẩm tính phóng đảng, cử chỉ như thế, tiến vào không phải ô nhục tổ tông sao?” Thành phúc thúc không lưu tình chút nào nói.

“Cũng không phải một mình ta như thế, ở trong tộc ta cũng không làm gì quá mức, vì cái gì hắn có thể đi vào, ta thì không thể tiến vào” Tam lão gia thanh âm càng lớn, rống lên đến mặt đỏ rần.

“Tam thúc, ngài đừng kích động, có chuyện từ từ nói a.” Lãnh Hoa Đường lại đến gần tam lão gia, khoát lên vai hắn thành tâm khuyên bảo.

“Còn có ai, người nói xem, hừ, vài cái thế hệ con cháu, lão Tứ gia có tật xấu này, hẳn tự hiểu rõ ràng, nên vốn không có tới đây, người ngược lại là trưởng bối, không biết hỏi cái cũng thôi, lại không biết xấu hổ! Thật sự là mất hết mặt mũi tổ tông.” Thành phúc thúc tức giận đến râu ria đều lệch một bên, lớn tiếng trách mắng.

Mọi người nghe xong toàn bộ đều nhìn về tam lão gia, đã thấy tam lão gia mở to hai mắt nhìn, miệng mở rộng, cổ gồng muốn đáp lời, mặt đều nghẹn đỏ, nhưng lại nửa ngày cũng không còn lên tiếng, Lãnh Hoa Đường liền vỗ vỗ lưng tam lão gia nói: “Tam thúc, quên đi, Thành Phúc gia gia cũng là tính tình thẳng thắn, người đừng tức giận thành như vậy, các trưởng bối mắng hai tiếng coi như xong, chúng ta làm tiểu bối, nghe một chút là xong a.”

Nói xong, liền xoay người đi khuyên Thành Phúc thúc, “Tam thúc cùng ngài đùa giỡn thôi, canh giờ cũng không sớm, không bằng sớm bắt đầu a.”

Lãnh Hoa Đình thấy tam lão gia giật mình đứng nguyên tại chỗ, hai tay nắm nắm, trong mắt lộ ra vẻ kinh hoàng sợ hãi, trong lòng rung mình một cái, bỗng nhiên xe lăn bắn lên, lướt qua mọi người, một tay liền hướng tam lão gia chộp tới, Cẩm Nương lúc này phản ứng rất nhanh, cũng học Lãnh Khiêm, hai tay đẩy xe phía sau hẳn.

Lãnh Hoa Đình khinh công quả nhiên rất cao, trên không trung chạm lia lịa mấy chỗ đại huyết của tam lão gia, sau đó mỹ diệu xoay người một cái, vừa vịn rơi vào ghế Cẩm Nương đẩy đi tới.

Lúc này Vương Gia cũng kịp phản ứng, nhanh chóng hướng đến uyển mạch tam lão gia tìm kiếm, tìm tòi trong kinh hải, lớn tiếng nói: “Nhanh, người tới, đưa lão Tam trở về, nhanh đi thỉnh thái y chậm trễ cứu chữa, lão Tam... Đột nhiên được điều trị gấp. May mắn Đình Nhi cứu trợ kịp thời, bằng không, khí huyết tắc nghẽn, lão Tam sợ là sẽ phải đi đời nhà ma.”

Lập tức đã có người tới đỡ tam lão gia, tam lão gia từ đầu đến cuối vẫn đứng, chỉ là bộ mặt cơ thể thống khổ rút ra thành một khối, trong mắt kinh hoàng vạn phần, bốn gã sai vặt đi lên mới đỡ hẳn nằm ngang, dùng cáng gánh xuống dưới.

Trong tộc đại đa số bởi vì sự kiện bất thành linh khiến ọi người há mồm đổ lưỡi, nhất thời nghị luận lên, mặt Vương Gia trầm đen, nghi hoặc nhìn Lãnh Hoa Đường, vung tay lên, cho tể tử tiếp tục tiến hành.

Bởi vì chuyện tình tam lão gia, cả quá trình tể tử tình giảm rất nhiều, thực sự dùng hơn một canh giờ, lúc tiến hành hơn một nửa, Dụ Thân Vương đại biểu hoàng gia đến đây một chuyến, gặp chủ trì tể tử vẫn là phụ tử Vương Gia cùng Lãnh Hoa Đường, liền rất công thức hoá nói vài câu Hoàng thượng gia khuyến khích sau liền vội vàng ly khai.

Vương Gia đem việc tể tử chủ trì xong, thì vội vàng đi, Lãnh Hoa Đình vừa thấy, liền liếc nhìn Cẩm Nương, Cẩm Nương hiểu rõ, phụ giúp hẳn đi tây phủ, cách khá xa xa liền nghe tam thái thái tiếng khóc, “Lão gia, người đây là... Đây là làm sao vậy, gần sang năm mới, làm sao lại đột nhiên bị bệnh?”

Lưu y chính về mặt nghiêm túc tự thi châm cho tam lão gia, Vương Gia đứng ở bên giường khẩn trương nhìn xem, tam lão gia lúc này thần chí cũng không tỉnh, hai mắt đóng chặt, trên mặt vẻ thống khổ cũng biến mất, liền như đang ngủ bình thường, mặc người véo đùa giỡn, hẳn đều thờ ơ, cũng may hô hấp vẫn có, bằng không, thật đúng là cho là hẳn đã chết.

Gặp Lãnh Hoa Đình tiến đến, Vương Gia nhíu mi đưa hẳn đẩy qua một bên, bình tĩnh thanh hỏi: “Con nhìn thấy hẳn ra tay?”

“Không có, con chỉ cảm giác Tam thúc khác thường, cũng không biết đến tột cùng là bị bệnh hay là trúng độc, liền trước hết phong mấy chỗ đại huyết của hẳn, bảo trụ mệnh rồi nói sau.” Đôi mi thanh tú của Lãnh Hoa Đình nhíu chặt nói.

“Quá kì quái, nếu thật là hẳn ra tay, công phu của hẳn thật sự thâm sâu không lường, ngay cả ta và người đều không có thể nhìn ra nửa điểm sơ hở, nhân vật như vậy trong triều Đại cảm cũng không nhiều, lần trước hẳn trúng độc, ta rõ ràng xem qua mạch của hẳn, trên người hẳn không có nội lực... Nếu không phải hẳn, như thế nào lại trúng hợp như thế...” Vương Gia cau mày, ở trước Lãnh Hoa Đình nói ra.

Điểm này Lãnh Hoa Đình cũng không giải thích được, lần đó trong phòng Ngọc nhi hấn từng ra tay đả thương Lãnh Hoa Đường, khi đó, bất quá mấy chiêu liền bắt được hấn, còn cắt đứt uyển mạch của hấn, lẽ ra, trong thời gian ngắn ngủi, công phu của hấn không có khả năng tiến triển như thế mới đúng, trừ phi là Đại La thần tiên cho hấn kỳ được tăng công lực, bằng không, việc này thực không có cách nào giải thích.

“Có thể hay không là những người khác, thí dụ như, là nhị thúc?” Lãnh Hoa Đình trầm ngâm nói.

Vương Gia nghe được khẽ giật mình, mục quang càng phát ra sắc bén: “Con nói, nhị thúc con cũng có công phu?”

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền có chút ít bất đắc dĩ nhìn Vương Gia: “Phụ vương người có thể cho ám vệ trên tay người đi dò xét nhị thúc một lần, người trong lúc nguy hiểm nhất, như thế nào đều sẽ lộ chân tướng.”

Vương Gia nghe xong nhân tiện nói: “Không có khả năng a, lần trước không phải con chế trụ được hấn sao? Cũng không thấy hấn phản kháng?”

“Nhị thúc có thể càng thâm trầm âm tàn hơn so với đại ca, hấn biết rõ con sẽ không ở trước mặt mọi người lấy mạng của hấn, bất quá, lúc ấy hấn theo bản năng cùng lắm thì cùng con đồng quy vu tận, con véo yết hầu hấn, hấn liền dè xuống uyển mạch của con, chỉ cần con dùng chân lực, hấn sẽ vận công, cho dù không thể lấy mạng của con, sợ cũng làm cho ta tàn phế.” Lãnh Hoa Đình có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Vương Gia nói.

Vương Gia còn muốn nói tiếp cái gì, thì bên kia Lưu y chính đã chẩn đoán bệnh xong, đang thi châm cho tam lão gia.

Vương Gia liền đi tới hỏi: “Lưu đại nhân, xá đệ là bị bệnh hay là trúng độc?”

Lưu y chính lắc đầu, khẩn trương tại chung quanh cổ tam lão gia đâm vài châm, xoay tay lau mồ hôi mới nói, “Không bệnh không độc, chính là cao thủ võ công đem một cây châm rất nhỏ đâm vào mạch hầu của tam lão gia, khiến hấn nói không ra thanh âm, hơn nữa, châm này còn chạy trong huyết mạch, nếu không phải kịp thời bị phong huyết vị, không đến ba canh giờ, châm này sẽ du nhập tâm mạch... Thì cho dù là thần tiên tới, cũng khó cứu sống mệnh tam lão gia.”

Vương Gia nghe được chấn động mạnh, công phu như thế, tại triều Đại Cầm chưa thấy qua, dường như chưa nghe qua nữa, Đường Nhi làm sao có thể mang dị công như thế trong người? Chẳng lẽ, là lão Nhị dạy, tạm thời thừa nhận lão Nhị là có công phu, nhưng lão Nhị là từ chỗ nào học loại công phu quái dị này?

“Lưu đại nhân, có biết đây là môn công phu gì thế?” Vương Gia ngưng mi hỏi.

“Không biết, chỉ nghe gia phụ từng nói qua, Tây Lương từng có một môn công phu kỳ lạ, có thể xử dụng một cây châm nhỏ, giết người trong vô hình, tam lão gia sợ là gặp cao thủ dị quốc.” Lưu y chính trầm ngâm nói.

“Vậy xá đệ còn có thể cứu không? Châm nhỏ này có thể lấy ra hay không?” Vương Gia quan tâm mắt nhìn lão Tam, mắt lại nhìn Lãnh Hoa Đình sau, hỏi.

“Hạ quan vô năng, không cách nào lấy ra cây du châm trên người tam lão gia, trừ phi người thi châm chỉ chịu tự mình đến giải, bất quá, nếu có người công lực thâm hậu chịu hao phí công lực, đem châm bức đến chỗ huyết Dũng Tuyền, cũng vẫn có thể lấy ra, chỉ là, người cứu người, sợ là phải tổn thương nguyên khí nặng nề.” Lưu y chính châm chúc đối với Vương Gia nói ra.

Vương Gia nghe được liền lộ vẻ do dự, mình vừa rồi thiếu một chút là tự vận công cho lão Tam chữa thương, lần này lại nghe Lưu y chính vừa nói, liền thả cái ý nghĩ này, dù sao lúc này chính là thời kì phi thường, mình tổn thương nguyên khí là nhỏ, như người nợ thừa dịp này lại đến làm loạn, đây không phải là ngay cả vương phi đều không thể bảo vệ hay sao.

Một bên tam thái thái nghe xong liền khóc rống lên, thoáng cái liền quy đến trước mặt Vương Gia nói: “Vương huynh, người nhất định phải cứu lão gia a, nhưng hấn là... Có thể là vì...”

“Phụ thân, người ở trong ám vệ tuyển vài cái hảo thủ đến, hơn nữa cộng thêm nhi tử cùng A Khiêm, hấn là có thể cứu được Tam thúc, một hồi ngài ở một bên bảo hộ cho nhi tử a.” Lãnh Hoa Đình không đợi tam

thái thái nói xong, liền đối với Vương Gia nói ra.

Vương Gia tự biết rõ công phu Tiểu Đình cũng không thua gì mình, chỉ là, hai chân hần vốn bị liệt, quanh thân cũng là nguy cơ tứ phía, hôm nay lại biết có người bí hiểm muốn tùy thời hại người, càng không thể để hần hao tổn nguyên khí, mất năng lực tự bảo vệ mình, “Không được, Đình Nhi không thể tự thân động thủ, thuộc hạ của người, có chút công phu cũng không sai, hơn nữa Lãnh Khiêm cùng vài cái bên người phụ thân, luân phiên, hần là có thể.” Vương Gia quyết đoán đối với Lãnh Hoa Đình nói.

Nói xong, liền tiến lên đem tam lão gia ôm lấy, vài cái lên xuống, liền hướng Vương phủ mà đi.

Cầm Nương phụ Lãnh Hoa Đình trên đường hồi phủ, Lãnh Hoa Đình quay đầu lại xem thần sắc Cầm Nương rất ngưng trọng, liền vỗ vỗ tay của nàng nói: “Đừng sợ, nương tử, có ta ở đây.”

Cầm Nương cũng không phải là sợ mình như thế nào, nàng không hiểu gì về võ công, vốn dĩ theo bên ngoài tình huống xem, ra tay đối với tam lão gia, tám chín phần mười chính là Lãnh Hoa Đường, lúc trước chỉ có hần tiếp cận tam lão gia, những người khác, ngay cả nhị lão gia cũng cách tam lão gia rất xa, muốn đem một cây châm nhỏ như vậy nhắm chuẩn xác không sai, lại không bị Vương Gia cùng Lãnh Hoa Đình phát hiện bắn vào trong mạch máu tam lão gia, vậy cơ hồ là không có khả năng, nàng kiếp trước cũng xem qua không ít tiểu thuyết võ hiệp, biết rõ công phu luyện đến trình độ nhất định, thính lực đặc biệt minh mẫn, châm này dù thật nhỏ, cũng có tiếng xé gió, rất dễ dàng bị Vương Gia cùng Lãnh Hoa Đình phát hiện, cho nên, khả năng nhị lão gia ra tay không lớn, mà Lãnh Hoa Đường thân cận ra tay, thì dễ dàng hơn nhiều, hơn nữa, hần lại một mực dùng hình tượng văn nhã Thư Sinh biểu lộ, nói là hần động tay, sợ rằng rất nhiều người đều sẽ không tin tưởng.

Hiện tại lo lắng nhất chính là Lãnh Hoa Đình, hôm nay chuyện Mặc Ngọc huyền náo rất là khẩn trương, Lãnh Hoa Đường đối với Mặc Ngọc đã là tư thái tình thế bất buộc, mà nhị lão gia, Dự Thân Vương, trử vương, tăng thêm huynh trưởng của đại phu nhân, triều đình vài hoàng thân quốc thích, quan to liên tục bắt tay để đối phó Vương Gia, sợ là sợ bọn họ minh ám cả hai đường trong tối ngoài sáng, đồng thời tiến hành, minh lộ có Vương Gia chống đỡ, thâm nghĩ đã là khó nói, Lãnh Hoa Đình tình cảnh càng trở nên gian nan.

“Tướng công, không phải lòng ta hung ác, một hồi đi chỗ phụ thân, người có thể không ra tay, thì cũng đừng có xuất thủ, mạng ai cũng không có trọng yếu bằng mạng của mình, nhớ kỹ sao?” Cầm Nương ngừng lại, vây quanh trước mặt Lãnh Hoa Đình ngồi chồm hổm xuống, cầm tay của hần, con người u buồn trong trẻo nhìn hần nói.

Lãnh Hoa Đình nghe xong trong lòng dâng lên một hồi ngọt ngào, cầm ngược tay Cầm Nương nói: “Tốt, ta nghe lời nương tử, một hồi mặc kệ có cứu được Tam thúc hay không, ta đều không ra tay, ta còn muốn bảo vệ nương tử.”

Cầm Nương nghe xong cái mũi đau xót, hốc mắt ướt ướt, đứng dậy, đưa hần hướng trong phòng Vương Gia đẩy.

Vương Gia đã sớm vào mật thất, Lãnh Khiêm ở bên ngoài chờ Lãnh Hoa Đình, thấy hần vừa đến, chưa nói lời nào liền đẩy hần hướng trong phòng đi, quay đầu hướng Cầm Nương nói: “Thiếu phu nhân về trước a, yên tâm, có ta ở đây, sẽ không để cho thiếu gia chịu nửa điểm thương tổn.”

Cầm Nương nghe xong liền gật đầu, nhất thời đối với A Khiêm cơ hồ cảm động đến rơi nước mắt, vương phi cũng đứng ở một bên lo lắng chờ đợi, gặp Cầm Nương sắc mặt không tốt, liền an ủi: “Đừng sợ, Đình Nhi lớn như vậy thống khổ đều đã trải qua, hôm nay hần nhất định càng bảo vệ mình.”

Cầm Nương nghe xong liền gật đầu, nghĩ ngày mai còn muốn lại mặt, liền từ biệt vương phi, trở về sân mình.

Tiến đến sân nhỏ, Tứ Nhi cùng Phong Nhi hai cái ngược lại cười tủm tỉm ra đón, đúng là mừng một đầu năm, nha hoàn đều ăn mặc mới tinh, trên mặt đều tràn đầy không khí vui mừng ngày lễ.

“Chúc mừng nhị thiếu phu nhân, từ hôm nay, nhị thiếu phu nhân liền chính thức vào gia phổ của Giản Thân Vương, từ nay về sau ra, chỉ có Lãnh phu nhân, thượng ngọc điệp vào gia phổ, cũng phải là Lãnh Tôn Thị.” Vừa vào cửa, Tứ Nhi liền trêu ghẹo Cầm Nương, về mặt đều tự hào.

Phong Nhi nhạy cảm, thấy trên mặt Cẩm Nương cũng không có một chút vui mừng nào, ngược lại sắc mặt ngưng trọng, không khỏi nhỏ giọng hỏi thăm: “Làm sao vậy, thiếu phu nhân, còn đang lo lắng chuyện Tú cô sao?”

Cẩm Nương cau mày, cũng không biết phải như thế nào nói cùng các nàng, các nàng bắt quá đều là tiểu nha đầu lớn lên tại trong đại viện, ở đâu mà gặp qua những chuyện ám sát trên giang hồ, nói ra, chỉ làm các nàng bối rối cùng lo lắng, liền miễn cưỡng cười cười, tự mình đi vào trong phòng thu dọn đồ đạc.

Tứ Nhi rất cơ linh theo sát tiến vào, giúp nàng làm mấy cái hồng bao, còn bổ sung vài cái hà bao, thấy nàng thần sắc trịnh trọng, nói: “Hôm qua Hỉ Quý khuyên Tú cô rất lâu, nô tỳ cũng đi, Tú cô cũng thông hiểu thiệt nhiều, cũng biết thiếu phu nhân là có ý tốt, chỉ là nàng nói lời khó nghe, nhất thời thể diện còn chuyển không kịp, vừa rồi nô tỳ lại qua thăm nàng, nàng làm như nghĩ thông suốt, nói là một hồi sẽ tới nhận lỗi cùng thiếu phu nhân.”

Cẩm Nương nghe xong liền thở dài, gương mặt nhìn Tứ Nhi nói: “Người nói, ta có phải là đối với nàng quá nghiêm khắc không, trong nội tâm nàng thương Hỉ Quý, không có tâm tư làm việc, ta cũng có thể hiểu được, chính là, người cũng biết, trong phủ này quá phức tạp, ta sợ nàng nghĩ không thông bị người ta lợi dụng, đến lúc đó bị vương phi hoặc là tướng công biết, nàng ngay cả mạng sống cũng không còn, ai, nàng nếu có thể đã hiểu một phần tâm của ta, ta cũng không trở nên phiền não như thế.”

“Nô tỳ đem hết những lợi hại đếm trên đốt ngón tay đều nói với nàng, cũng chỉ cho nàng ngày thường sơ xuất một ít, nàng lúc này mới cảnh tỉnh lại, không nên trách ngài mới đúng.” Tứ Nhi lại an ủi.

Cẩm Nương nghe xong từ chối cho ý kiến, nàng đối với Tú cô thật không ôm hy vọng quá lớn, liền tiếp tục thu thập mọi thứ, ngày mai lại mặt, tặng một ít đồ cho lão thái thái, nhị phu nhân, còn có tiền mừng tuổi của Hiên ca nhi, quà tặng phụ thân cùng lão thái gia trong ngày lễ, những thứ này vương phi mặc dù đều nhìn qua, nàng vẫn muốn biểu đạt lòng của mình, nên thêm vài thứ đi vào, nghĩ một hồi nhất thời lại lo lắng Lãnh Hoa Đình, sợ hấn thật sự động thủ giúp tam lão gia chữa thương, chân của hấn còn chưa khỏe hẳn, dùng nhiều nội lực, sợ khiến độc tố lan trở lại. Ai, một cái năm mới, lại đã xảy ra việc này, thật đúng là buồn bực.

Một hồi lại nghe đến Tú cô ở bên ngoài nói: “Thiếu phu nhân đã trở về?”

Cẩm Nương nghe được khẽ giật mình, liếc nhìn Tứ Nhi, bên miệng Tứ Nhi dẫn theo nụ cười: “Nô tỳ không phải mới nói sao? Nàng nghĩ thông suốt, Hỉ Quý chính là rất cảm kích đối với thiếu phu nhân, Tú cô chỉ nhất thời hồ đồ, phỏng chừng Hỉ Quý vừa nói, nàng đã thông suốt, nên vội tới gặp thiếu phu nhân nhận lỗi, thiếu phu nhân, ngài tha thứ cho nàng đi, khó có được vài người, nàng nếu bị gì, trong nội tâm ngài cũng không chịu nổi.”

“Ồ đây, vào đi.” Cẩm Nương nghe xong liền lắc đầu, đối ngoại nói với Tú cô.

Tú cô nghe xong liền lần lượt đi từ từ đến, Cẩm Nương khôi phục dáng vẻ vô sự bình thường, cười đối với nàng nói: “Nhanh tới giúp ta dọn dẹp một chút a, ta cùng Tứ Nhi hai cái bận không qua nổi, nhìn xem, cái trường mệnh khóa này, đánh cho Hiên ca nhi, đẹp mắt không?”

Tú cô nghe được trên mặt xấu hổ một hồi, đi đến, gặp thiếu phu nhân nửa điểm trách tội cũng không có, do dự xấu hổ một hồi, bổ nhào thoáng cái quỳ xuống.

“Thiếu phu nhân, ta... Ta là già hồ đồ, ngài...”

Cẩm Nương nhanh chóng đỡ nàng, ngắt lời nói: “Đừng như vậy, chúng ta đều là người nhà, ta cho tới bây giờ đều đem người là nửa mẹ ruột đối đãi, hàm răng cũng còn lúc có cần đầu lưỡi, chúng ta không so đo chuyện này.”

Tú cô nghe xong càng hối hận, tự đánh mình một bạt tai, Cẩm Nương thấy giật mình, chặn tay của nàng nói: “Đừng như vậy, người làm thế không phải là như người ngoài sao? Ta chỉ muốn người hiểu rõ lòng của ta là được, người yên tâm, ta nói nuôi người dưỡng lão, thì sẽ nuôi, chỉ là trong phủ này không sạch sẽ, người lại là cái... thật thà, không phải nói người sẽ đối với ta thế nào, chỉ sợ người sẽ bị người khác lợi dụng, ta... Đây cũng là xuất phát từ nội tâm nói cho người, người... Hiểu chưa?”

Tú cô nghe tuy có chút không phục, nhưng cẩn thận nghĩ cũng đúng, kỳ thật đêm qua Hỉ Quý nói cùng nàng, nàng hối hận, không làm gì mà có tiền tiêu vật hàng tháng cầm, lại ua cái tiểu viện tử, một nhà sum họp sống thoải mái, rốt cuộc không cần phục thị người khác, nhìn sắc mặt người ta, đây không phải là chuyện tốt mà rất nhiều hạ nhân cả đời cũng không dám nghĩ đến sao? Nàng lúc đó bị điên, uống còn thiếu phu nhân đối với nàng tốt như vậy, nàng còn nói những lời đó với thiếu phu nhân, thật là đáng chết a, cũng là thiếu phu nhân những ngày này đối với nàng quá mức tha thứ cùng phóng túng, làm cho nàng có khi đã quên thân phận vốn có của mình, lại vọng tưởng thật sự có thể trở thành nương của thiếu phu nhân...

“Ta hôm nay minh bạch toàn bộ, thiếu phu nhân, tạ ơn người, an bài như vậy, ta... Ta rất thỏa mãn, lúc ấy là óc heo che tâm, không muốn chuyển đi, sau đó bị Hỉ Quý nói, Tứ Nhi mắng, ngài lại gõ, cuối cùng cũng minh bạch toàn bộ, hôm nay chỉ là... Chỉ là không nỡ xa người, phục thị vài chục năm, nhìn người lớn lên, lại nhìn người gả tiến Vương phủ, đột nhiên phải ly khai, trong nội tâm như thế nào đều cảm thấy lo sợ, cho nên, mới tức giận. Thiếu phu nhân, ngài ngàn vạn không nên tức giận ta” Tú cô nức nở nói, trong mắt lộ vẻ xấu hổ.

Cầm Nương thấy nàng thật tâm ăn năn, trong nội tâm cuối cùng thở dài một hơi, liền cười nói: “Không phải nói muốn cùng nhà Liễu Lục cầu hôn sao, sáng mai ta lại mặt, cùng đi chứ.”

Tú cô nghe xong cũng nở nụ cười, cao hứng lắm nhai, “Ai, nói đến cái này, ta thật đúng là cái gì cũng đều không hiểu, một hồi tìm Trương gia muội tử hỏi một chút, làm cho nàng giúp ta quyết định, đừng khiến cho sáng mai đi phòng thân gia, cấp bậc lễ nghĩa đều không hiểu, bị thân gia chê cười đi.”

Cầm Nương thấy nàng sắc mặt thật sự thả lỏng, liền minh bạch nàng thật sự nghĩ thông suốt, tích cực làm việc vì Hỉ Quý như vậy, tất nhiên đối với Liễu Lục cũng không hề mâu thuẫn, vì vậy liền cũng thuận miệng phụ họa: “Đúng vậy, Trương mama hiểu chuyện đó rõ ràng hơn, không bằng Tứ Nhi đem nàng mời đến, chúng ta cùng một chỗ thương lượng, xem chuẩn bị những thứ gì, đừng nói ta cũng gả một hồi như vậy, những loại cấp bậc lễ nghĩa hạ sinh nạp cát gì đó ta còn thật không hiểu.”

Nhất thời, mấy người cười cười nói nói, không khí rất hòa hợp, Tú cô toàn tâm đều vui đầu vào chuyện cười vợ, mặt mày đều là không khí vui vẻ, không còn vẻ không tự nhiên giống ngày hôm qua.

Buổi tối sắp đến giờ hội, Lãnh Khiêm mới buông lỏng bước chân trầm trọng đem Lãnh Hoa Đình đưa trở về, Cầm Nương một mực ngồi trong phòng chờ, trong nội tâm bất ổn, không yên, gặp Lãnh Hoa Đình quả nhiên sắc mặt tái nhợt, thần sắc héo úa, trong nội tâm chấn động, đau lòng vội vàng đưa hân đầy vào phòng, tự mình phục thị hân rửa mặt, mở miệng cần nhân: “Không phải hứa với ta, không đích thân động thủ sao? Như thế nào vẫn biến thành bộ dáng này? Chàng... chàng chính là không coi trọng thân thể của mình, chính là không nghĩ inh, cũng nghĩ cho ta đi, không phải nói, phải bảo vệ ta sao, như thế nào vẫn không nghe lời, Chàng... chàng rõ ràng cố ý làm ta tức giận, cố ý để cho ta thương tâm, đúng không...”

Vừa nói nước mắt vừa rơi xuống, trong miệng càng không ngừng lẩm nhẩm nói, Lãnh Hoa Đình mặc dù vẻ mặt mệt mỏi, nhưng khỏe miệng lại mang theo ý cười, đáy mắt đen kịt sáng bóng như sao, mặc dù nàng nói không ngừng, hân nghe được như nghe thấy tiếng trời, giang tay đem nàng ôm chặt trong ngực, hôn lên trán nàng, vừa bất đắc dĩ vừa mắc cỡ nói: “Ngày mai... Ngày mai sợ là không thể cùng nàng lại mặt, nàng... Nhất định phải nói tốt về ta trước mặt nương, làm cho bọn họ không cần giận ta, ta khôi phục rồi, mừng ba ta sẽ đi đón nàng.”

Cầm Nương nghe xong tiện tay dấm bờ vai của hân, khóc ròng nói: “Chàng... chàng chính là cố ý làm cho người ta lo lắng...” Nói còn chưa dứt lời, ánh mắt lại đột nhiên phát sáng lên: “Chỉ là nghĩ một ngày sẽ khỏe sao? Chàng không có hao tổn quá nhiều công lực đúng không, chàng không có tự thân động thủ đúng không.” Nói xong thì cao thấp đánh giá hân.

Lãnh Hoa Đình mỉm cười, lại đem nàng ôm vào trong ngực, môi hôn nghênh tiếp, ngăn chặn miệng nàng lẩm nhẩm niệm, nhất thời khiến nàng trần đầy mê mẩn sau, chính mình lại o o ngủ.

Cầm Nương bị hân làm mất cơn buồn ngủ, xoay qua xoay lại trở mình, chính là ngủ không được, dứt khoát chống khuỷu tay, dịch góc chăn cho hân một tí, nương theo ánh đèn cung đình mờ ảo, lẳng lặng dừng ở vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành đang ngủ say, Lãnh Hoa Đình so với ngày thường càng giống một hài tử hồn nhiên ngây thơ, đôi mi thanh tú dày chậm rãi giãn ra, thả vào tóc mai, mắt phượng đẹp để mê hoặc người lúc này đóng chặt lại, lông mi thật dài như một cái cánh bướm hồ điệp nhỏ, tại mí mắt lưu lại một

bóng râm xinh đẹp, mũi thẳng tắp hơi vênh, cánh môi hồng nhuận, cả khuôn mặt tựa như tỉ mỉ xếp đặt ra, tìm không ra nửa điểm xấu, Cẩm Nương nhìn không được duỗi ngón tay vỗ về chơi đùa mặt của hắn, nhẹ nhàng miêu tả hình dáng của hắn hình, giật đám tóc của mình sờ chút môi mắt dài của hắn, cực kỳ cao hứng, Lãnh Hoa Đình không thắng được quấy nhiễu, vỗ hai cái mí mắt, lẩm bẩm nói: “Nương tử, ngủ.” Nghiêng người, đem Cẩm Nương ôm vào trong ngực, mơ mơ màng màng khẽ hôn trên trán nàng một cái, tiếp tục ngủ.

Vừa rạng sáng ngày mừng hai, Cẩm Nương đứng lên, Lãnh Hoa Đình thì còn uốn mình trong chăn không chịu động, Cẩm Nương nhéo nhéo cái mũi của hắn, nhỏ giọng nói: “Tướng công, ta đi lại mặt, chàng nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai nhất định phải tới đón ta a.”

Lãnh Hoa Đình mắt phượng khẽ nhếch, tay vươn qua đầu của nàng, tại cổ nàng đẩy đẩy nói: “Ừ, đi thôi, ta trước hết nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai tới đón nàng.” Nói xong, thân thể co rụt lại, lại chui vào ổ chăn.

Cẩm Nương bĩu môi, trong nội tâm hơi có chút mất mát, khi nào thì tướng công mới có thể đứng lên, cùng mình tay trong tay cùng nhau về nhà mẹ đẻ, ai.

Nhất thời Tứ Nhi tiến đến, giúp Cẩm Nương đem quà tặng hôm qua đóng gói tốt tất cả đều cầm đi ra ngoài, vừa ra khỏi cửa, liền chứng kiến Tú cô mặc quần áo mới, vẻ mặt vui mừng đứng ở trước cửa chờ, Cẩm Nương cũng bị thần sắc của nàng làm tâm tình vui sướng lên.

“Thiếu phu nhân, ta đã bảo Hỉ Quý chuẩn bị xe tốt, chúng ta một đám ngồi chung trở về đi.” Tú cô hưng phấn được sủng ái đến đỏ bừng, nhiều tuổi mà giống như là tuổi trẻ, trong mắt cũng phát ra sáng rực.

Cẩm Nương nghe xong cười nói: “Tốt, ngồi chung một chiếc xe, bất quá, Hỉ Quý không thể cùng đi a, Phú Quý thúc nói muốn hắn mấy ngày nay ở trong phòng học xem sổ sách, cũng không thể đem công khóa trì hoãn.”

Tú cô nghe xong liền tục gật đầu, sửa sang lại bộ đồ mới của mình đối với Tứ Nhi nói: “Ta đây một thân cũng không tệ lắm phải không, một hồi thấy thân gia sẽ không mất mặt a.”

Tứ Nhi nghe xong che miệng cười, trêu ghẹo nói: “Ngài nha, nhanh đừng chảnh, một hồi người ta còn tưởng rằng là ngài tự muốn thân cận đó.”

Tú cô vừa nghe liền làm bộ muốn đánh nàng: “Đồ quỷ, sang năm mới người nói lung tung, xem ta không đánh người a.”

Tứ Nhi cười trốn đến sau lưng Cẩm Nương, hi hi ha ha nói: “Đừng đánh a, một hồi thân gia sốt ruột chờ cũng không hay, chúng ta đi thôi.”

Cẩm Nương cũng cười ứng, nhất thời lại có chút do dự: “Phong Nhi lưu lại phục thị tướng công, một hồi Tú cô lại muốn đi xem thân gia... Ừ, được lại mang người đi mới được...”

“Thiếu phu nhân, mang nô tỳ đi, nô tỳ giúp ngài cầm gì đó, nô tỳ lớn như vậy còn không có ra phủ, mang nô tỳ đi tướng phủ cho biết a.” Thanh Ngọc tại phòng ngoài nghe xong liền chủ động tự tiến cử nói.

Cẩm Nương nghe xong liền hơi do dự, xem xét trong phòng thì thừa lại Phong Nhi cùng Mãn Nhi, Mãn Nhi phải xem việc vặt vãnh trong sân, Trương mama tọa trấn chủ trì đại cục, một hồi tất cả trong tộc trong phủ đến đây chúc tết tiểu chủ tiểu tôn cũng chuẩn bị tốt một phần lễ, nhất thời cũng không có người thích hợp hơn, liền gật đầu nói: “Vậy được rồi, người hãy cùng với Tứ Nhi ở phía sau là được.”

Ngọc Nương cũng là hôm nay lại mặt, sáng sớm Cẩm Nương sai Phượng Hỉ đến hỏi qua, xem có phải là đồng thời trở về hay không, Phượng Hỉ hồi báo nói, “Nhị phu nhân còn phải ở nhà đợi thể tử gia, bởi vì mừng hai, thể tử gia trước cùng thể tử phi hồi nhà mẹ đẻ bên kia, chỉ sợ muốn đến tối, mới có thể trở về cùng nhị phu nhân.”

Cẩm Nương nghe xong liền không cần phải nhiều lời nữa, cùng Tú cô Tứ Nhi Thanh Ngọc, đi đến nội viện vương phi từ biệt, lại mang người đi Tiễn viện, trước cửa, xe ngựa đã sớm chuẩn bị tốt, một cái nam tử trang phục hắc y đang ngồi không ở trên xe ngựa, Cẩm Nương nhìn xem có chút quen mặt, liền nhớ lại lần trước đi dự phủ thân vương cũng là người này đánh xe, trong nội tâm lập tức yên ổn không ít, người này chính là thủ hạ của Lãnh Hoa Đình, hẳn là đặc biệt phái đến bảo vệ mình.

Kỳ thật, Cẩm Nương vừa ra buồng trong, Lãnh Hoa Đình đã từ trong ổ chăn chui ra, đối với trong phòng vỗ tay một phát, lập tức có hắc y loáng một cái tiến đến, “Hồi thiếu gia, phải bốn người hộ vệ phía sau xe ngựa, đều là thuộc hạ đặc biệt lựa chọn.”

“Ừ, người cũng đi theo a, che chở thiếu phu nhân, hôm nay buổi tối cũng không cần trở về, canh giữ ở Tôn gia.” Lãnh Hoa Đình phân phó hết xong, lại lần nữa rút về ổ chăn, ngày hôm qua ở phút cuối cùng trước mắt, chỉ thiếu một ít, mấy cái ám vệ cùng Lãnh Khiêm đều có chút kiệt sức, hẳn không nghĩ mất nhiều công sức lại thất bại trong gan tặc nên đã ra tay, cuối cùng đem tam lão gia cứu được.

Nguyên bản tam lão gia là do hắn giựt giây xuống vạch trần bản chất của Lãnh Hoa Đường, chính vì muốn bức Lãnh Hoa Đường, hoặc là ra tay, hoặc là xấu mặt. Không nghĩ tới, hắn thực ra tay, hơn nữa, vừa ra tay lại hung ác như thế, trước đó lần đầu tiên hai người giao thủ, hắn cho là công phu của Lãnh Hoa Đường quá mức qua quýt, dùng hiểu biết của mình đối với hắn, công phu của hắn không nên yếu như vậy mới đúng, xem ra, lần đó, hoặc là hắn bị nội thương, công phu không có phục hồi như cũ, vừa chủ quan vừa vội vàng hành động, thiếu chút nữa bị mình giết, hoặc là công phu của hắn chính là đi đến thời kỳ mấu chốt, lúc chính trực trùng quan, ngược lại công lực biến yếu, tóm lại, ngày hôm qua, mới là biểu hiện thực lực chân chính của Lãnh Hoa Đường, xem ra, mình tuyệt đối không thể khinh thường.

Tuy nói ngày hôm qua mình cũng không xuất toàn lực, bất quá, vẫn bị thương chút ít nguyên khí, châm nhỏ này bá đạo quá mức, chạy tại mạch chính rất khó bức ra, sợ nhất chính là xuyên phá mạch máu đâm bị thương nội phủ, cho nên, đối với thể lực tiêu hao thật lớn, cũng may A Khiêm và mấy ám vệ nội lực coi như thâm hậu, lại có phụ vương ở một bên hộ pháp, nếu không đã có người tẩu hỏa nhập ma, bị nội lực cản trở.

Quay về trong chăn sau, hắn luôn luôn thấy tâm thần có chút không tập trung, giống như cảm giác sắp xảy ra chuyện gì, không khỏi đứng dậy ngồi xếp bằng điều tức, nghĩ nhanh khôi phục công lực.

Cẩm Nương cùng nhóm Tứ Nhi lên xe ngựa, xe ngựa Giản thân vương phủ rất rộng lớn, Tứ Nhi cùng Thanh Ngọc sắp xếp ngồi ở hai bên, Cẩm Nương cùng Tú cô ngồi ở bên trong, mấy người ngồi trong xe ngựa cười tán gẫu, Thanh Ngọc dù sao tới không lâu, không giống Tứ Nhi và Tú cô cùng Cẩm Nương quen thuộc như vậy, hơn nữa, bởi vì Hỉ Quý, Tú cô đối với Thanh Ngọc vẫn có khoảng cách, tuy lúc này Tú cô cũng thông suốt, đưa hái xanh không ngọt, nhưng trên mặt mũi vẫn còn có chút kéo không xuống, cho nên, Tú cô cười nói nói với Thanh Ngọc có vẻ miễn cưỡng.

Cẩm Nương thấy liền bớt thời giờ đối với Thanh Ngọc nói: “Thanh Ngọc, người từ nhỏ lớn lên tại Vương phủ sao?”

Thanh Ngọc thấy Cẩm Nương chủ động kéo nàng nói chuyện, trên mặt dần theo nụ cười, nhanh chóng trả lời: “Hồi thiếu phu nhân, nô tỳ cả nhà đều sống ở cửa Giản thân vương phủ, không thể ra khỏi Vương phủ, thực muốn nhìn xem thế giới bên ngoài, nô tỳ chỉ lúc còn bé đi theo nương đi dạo hội đèn lồng ban đêm, ai, thiếu phu nhân, năm nay mười lăm trong kinh thành lại sẽ có hội hoa đăng, đến lúc đó, chúng ta cùng đi xem hoa đăng a.”

Cẩm Nương nghe xong trong mắt liền lộ ra một tia mong chờ, nàng tới nơi này cũng gần một năm, thật đúng là chưa có xem hoa đăng, không có đi dạo qua chợ đêm, ở cổ đại hoạt động giải trí quá ít, đốt đèn xong liền chỉ có thể dưới ngọn đèn dầu nói chuyện phiếm, hoặc là thêu hoa, làm một ít việc, nhằm chán chết, ở hiện đại, có TV, có máy tính, còn có thể đi ra ngoài khiêu vũ, đi trong quán rượu.

Đêm hoa đăng Tiết nguyên tiêu, nhất định sẽ rất náo nhiệt a, nhưng, tướng công hình đã nói, qua mười lăm phải đi phía nam, vậy còn có thể thấy hoa đăng sao? Nhất thời trong nội tâm lại ảo não lên, có chút nhỏ nhỏ tiếc nuối, bất quá, nghĩ lại, đi phía nam cũng tốt a, có thể nhìn sơn thủy trong thế giới này, ít nhất có thể có một đoạn thời gian rất dài không cần bị giam tại cổng lớn, có thể tự do hít thở không khí mới mẻ, vậy nhất định sẽ rất đẹp rồi.

Nghĩ như vậy, khóe miệng không tự chủ được kéo ra nụ cười, Tứ Nhi đang cùng Tú cô nói chuyện, vào Tôn phủ, có phải là nên thỉnh cái bà mối cùng nhau đi nhà Liễu Lục không, “Nhất thời ngài cũng không nên tìm người, lại là đầu năm tốt nhất, không bằng, nhờ thiếu phu nhân giúp ngài cầu Tôn mama bên người lão thái thái đi, nếu là mời được Tôn mama, thật sự cho Tú cô người không ít thể diện, người nào không biết Tôn mama trong phủ là người có thể diện nha.” Nói xong còn giơ ngón tay cái.

Cầm Nương thấy liền đập nằng: “Sang năm mới muốn đánh, lại nói bậy, chủ tử đại viện còn đấy, ở đâu mà Tôn mama có ‘phần thể diện này’?”

Tứ Nhi nghe được nở nụ cười, neho mắt nói: “Thiếu phu nhân, ngài không phải nói, mọi người trong đại phủ, tức là người của chủ tử, cũng là nô tài sao? Người chủ tử đều có phẩm cấp phân vị chủ tử, chúng ta nô tài nha, đương nhiên cũng là có, Tôn mama tại trong tướng phủ là đứng đầu, có thể không phải là cái này sao?”

Thanh Ngọc xem Tứ Nhi tại trước mắt Cầm Nương làm càn tự tại vô cùng, trong mắt lộ ra một tia hàm mộ, lúc Tứ Nhi nói tui nô tỳ cũng có phần vị, nàng càng sinh lòng hướng tới, nàng cũng muốn trở thành tâm phúc chủ tử, địa vị cao để bọn nô tỳ hâm mộ, cũng muốn trở thành ngón tay cái như Tứ Nhi, làm nô tỳ, phải có lý tưởng mới được.

Cầm Nương nghe xong lời Tứ Nhi nói cảm thấy cũng có lý, liền gật đầu nói: “Ừ, người nói đúng, người cũng có thể thêm chút sức, làm tốt, có một ngày cũng có thể ở giữa bọn nha đầu có thể diện.” Nói xong, cũng học Tứ Nhi giơ ngón tay cái.

Vừa dứt lời, liền nghe được một tiếng pháo nổ như xa như gần, Cầm Nương cũng không cảm thấy gì, lễ mừng năm mới, tất cả mọi người phóng pháo, rất bình thường, xe ngựa cũng tiếp tục vội vàng đi trên đường, vừa vặn quẹo vào đầu ngõ, đột nhiên liền một tiếng pháo nổ lớn, giống như tại bên tai, Cầm Nương xóc rèm xe nhìn, gặp vài pháo nổ từ trên trời giáng xuống, người đánh xe nhanh chóng rút trường kiếm bên hông ra, gạt đi không ít pháo, nhưng vẫn có không ít đã rơi vào chân ngựa, hai con ngựa nhất thời giơ cao vó ngựa, một con liền như điên khùng chạy về phía trước, một con khác lại bị pháo tạc bị thương chân, hướng trên mặt đất ngã nghiêng một cái, tiếp theo xe ngựa cũng lật nghiêng phía trước đầu kéo, người hắc y đánh ngựa nhất thời vội vàng không kịp chuẩn bị, bay thân lên nhảy về phía trước, ngựa chấn kinh chạy như điên, phải đem nó chế trụ trước rồi nói sau.

Cầm Nương cùng Tú cô vài cái đột nhiên cảm giác xe ngựa đang lật nghiêng, Tú cô trong nội tâm quỳnh lên, cũng không suy nghĩ nhiều, một tay liền đem Cầm Nương ôm vào trong ngực, xe ngã xuống, Cầm Nương thân thể nặng nề mà đụng trên người Tú cô, Tú cô đầu đâm vào góc xe, lập tức chảy máu, tay vẫn gắt gao vòng quanh Cầm Nương, dùng thân thể của mình che chở nàng, phiên toái nhất chính là, xe ngã cũng không dừng lại, vẫn chầm chầm bị kéo bay nhanh đi, vách thùng xe từ lúc xe ngựa lật nghiêng đã bị phá hư, Tú cô thân thể đã bị xe kéo trên mặt đất cọ xát, lập tức da thịt đều bị mài đi một tầng, Cầm Nương cũng bị ném xa ra vài mét, bất quá cũng may có Tú cô che chở, nàng chỉ chịu một ít thương tích, trong nội tâm vừa vội lại sợ, rồi lại vô lực thay đổi, chỉ có thể tùy ý thân thể kéo theo xe mà đi, một chút năng lực tự cứu cũng không có.

Thanh Ngọc cùng Tứ Nhi hai cái ngồi ở bên ngoài, thoáng cái liền bị nhấc lên văng ra cửa xe thật xa, rơi xuống, đầu chảy máu, bất quá, ngược lại so với Cầm Nương cùng Tú cô còn tốt hơn một chút, không có bị xe kéo.

Nói thì chậm, khi đó thì rất nhanh, kỳ thật sự tình xảy ra bất quá không đến một phút đồng hồ, xe ngựa một phen lật, vài cái ám vệ thủ hộ ở phía sau lập tức chạy vội tới, có hai cái liền nhảy đến thùng xe, chém nát thùng xe cứu Cầm Nương, rất nhanh Cầm Nương được người cứu lên, mặt khác người nọ đi cứu Tú cô, lúc Tú cô được lôi từ trong xe ra, huyết nhục mơ hồ, bên trái đã nhìn không ra một chỗ nguyên vẹn, quần áo rách mướp, người lại thanh tỉnh, không có ngất đi, bị thị vệ kia cứu xong, nàng còn cố gắng ngẩng mắt tìm Cầm Nương. Cầm Nương trong nội tâm vừa giật mình vừa đau, khóc nhào tới: “Tú cô, người... Người nhất định phải chịu đựng, người... Còn phải nhìn Hỉ Quý ca ca lập gia đình, người còn phải uống trà tân nương tử, phải ôm tôn nhi, ta còn muốn cho người dưỡng lão, người nhất định không thể vứt bỏ ta cùng Hỉ Quý ca ca mặc kệ a.” Có lẽ càng là lúc đau lòng sợ hãi, trí nhớ con người càng rõ ràng, trong đầu Cầm Nương hiện ra khi còn bé, tình cảnh Tú cô một tay nắm mình, một tay nắm Hỉ Quý, quỳ gối bên ngoài viện đại phu nhân đòi cái ăn, trong nội tâm nàng càng trở nên thảm thiết, nhất là những ngày gần đây, mình luôn chê Tú cô làm việc không chắc chắn, ngại nàng tư tâm quá nặng, trong nội tâm chỉ có Hỉ Quý không có mình, kỳ thật, tình tế nghĩ, làm sao không có một tia ghen ở đó, kỳ thật, tại rất nhiều năm trước, hoặc là nói, tại lúc mình xuyên qua thân thể này sau, trong vô thức, mình coi Tú cô là thân nhân, là trưởng bối yêu thương của mình, chỉ là... Tư tưởng cũng bị tôn ti trói buộc, cảm thấy mình là chủ tử, Tú cô đối với mình tốt đó là thiên kinh địa nghĩa, coi như là chia một bộ phận tâm đến trên người con nàng, mình cũng

không thích, không muốn... Cái này, không phải biểu hiện của sự ích kỷ.

“Đừng khóc, đừng... Khóc, ta... Ta sẽ không chết, kỳ thật... Ngày hôm qua ... Muốn nói với người, trong lòng ta, người cùng với Hỉ Quý đều... Đồng dạng... Đồng dạng trọng yếu, các người... Đều là con của ta, là ăn sữa của ta lớn lên... Chỉ là... Hôm nay nhìn người... Nhìn người cuộc sống tốt lắm, thiếu gia... Lại đối đãi người thiết tình, liền... Liền đem tâm tư phóng tới trên người Hỉ Quý, làm nương... Kỳ thật... Nhưng thật ra hi vọng mỗi đứa bé đều tốt, cho nên... Chứng kiến cái kia kém hơn chút, sẽ. . . Sẽ để tâm hơn một ít, Tứ cô nương... Ta không phải không thương người... Là... Là cảm thấy Hỉ Quý đối với người sống tốt hơn, ta liền... Càng quan tâm hẳn ít hơn một ít... Ta...” Tú cô cố hết sức muốn vươn tay sờ mặt Cẩm Nương, đứt quãng đối với Cẩm Nương nói ra.

Cẩm Nương một phát bắt được tay của nàng, đem bàn tay mang đầy huyết này dán tại trên mặt mình, trong nội tâm hồi hận vừa thương xót lại thảm thiết, lời Tú cô nói mơ hồ, nhưng nàng lại rất rõ ràng ý từ Tú cô, trước kia làm sao không có cảm nhận được điểm này, có rất nhiều mẫu thân là như thế này, có mấy người nói với hài tử, luôn hữu ý hay vô ý càng quan tâm cái yếu ớt hơn một ít, sẽ đối với cái yếu nhất trút càng nhiều yêu thương, có khi, những hài tử khác sẽ cảm thấy mẫu thân bất công, kỳ thật, đây chẳng qua là nguyện vọng tốt đẹp trong nội tâm của mỗi mẫu thân, nàng hi vọng con của mình mỗi người đều có thể sống tốt, mỗi người đều có tiền đồ, Tú cô nàng đối với Hỉ Quý đúng là tâm lý này, mình tuy tại trong vương phủ bốn bề thọ địch, nhưng dù sao cũng có vương phi cùng tướng công yêu thương, có bọn nha hoàn nô bộc phục thị, có cẩm y ngọc thực, so với Hỉ Quý, trên sinh hoạt đâu chỉ tốt gấp trăm lần, Tú cô chính là vì đem mình cũng xem thành con của nàng, mới có thể... Mới dùng nhiều tâm tư cho Hỉ Quý, mới có thể kỳ vọng mình cũng có khả năng giúp đỡ Hỉ Quý...

Là mình bạc đãi một mảnh tâm ý của Tú cô a, hôm nay xem Tú cô một thân huyết nhục mơ hồ, Cẩm Nương tâm đều nhanh nát, vuốt tay Tú cô phát run.

Bởi vì lễ mừng năm mới, tất cả mọi người đều ở trong nhà, trên đường rất ít người, nơi này lại là chỗ hoang vắng, càng không thấy người qua đường.

Cẩm Nương còn muốn lên tiếng, ám vệ liền đỡ nàng nói: “Thiếu phu nhân, nơi đây không nên ở lâu, đi mau.” Nói kéo Cẩm Nương bỏ chạy, Cẩm Nương đâu thả được Tú cô, khóc đối với ám vệ nói: “Cứu như nương của ta, cứu cứu nàng.”

Đúng lúc này, đột nhiên từ xung quanh xuất hiện mười cái Hắc y nhân che mặt, nguyên bản là ám vệ thủ hộ Cẩm Nương liền che chở Cẩm Nương hướng trong ngõ nhỏ chạy đi, cái khác liền đón đánh đám Hắc y nhân kia, Tú cô bị lệ rơi ném trên mặt đất, Cẩm Nương thảm thiết, mở miệng hô to, “Cứu cứu Tú cô a.”

Hắc y nhân che chở Cẩm Nương nhanh chóng bưng kín miệng Cẩm Nương nói: “Không nên lên tiếng thiếu phu nhân, bọn họ sẽ không đối với Tú cô làm gì, mục tiêu của bọn hắn chính là người, thuộc hạ chỉ có thể che chở thiếu phu nhân an toàn.”

Quả nhiên, vài cái ám vệ khác, tăng thêm người đánh xe kia, năm người cùng đám kia Hắc y nhân đánh nhau, Tứ Nhi cùng Thanh Ngọc thông minh nằm yên trên mặt đất không nhúc nhích, xem bọn hắn chiến đấu thành một đoàn, liền vụng trộm ở bên ngõ nhỏ đi từ từ, chờ bọn hắn không chú ý, liền hướng Cẩm Nương bên này chạy.

Một người áo đen thấy động tĩnh của Tứ Nhi cùng Phong Nhi, liền đuổi theo, chứng kiến ám vệ mang Cẩm Nương lẫn trốn, liền hưng phấn truy theo Cẩm Nương, Tứ Nhi mắt thấy mình bại lộ hành tung Cẩm Nương, hồi hận vội vã, lúc người nọ hướng nàng xông lại, Tứ Nhi đột nhiên liền trùn xuống, ngồi chồm hổm, liền ôm lấy chân người nọ, Thanh Ngọc nhân cơ hội nắm gói hành lý trên tay liền hướng đầu người kia đập, trong bao đều là vàng bạc, sức nặng tự nhiên không nhẹ, nhưng người này vùng tay lên, một chưởng liền đem Thanh Ngọc đánh bay, đâm vào tường đối diện ngã rơi xuống, xoay tay lại một đao hướng Tứ Nhi chém đi, vừa vịn chém vào trên vai Tứ Nhi, Tứ Nhi lập tức hôn mê bất tỉnh, người nọ một cước đá văng Tứ Nhi, lại hướng Cẩm Nương đuổi theo.

Bên này năm cái ám vệ dần dần không phải là đối thủ của hơn mười hắc y nhân, càng đánh càng xuống sức, đám Hắc y nhân kia chính là cao thủ đã được nghiêm chỉnh huấn luyện, ra tay lại quái dị, rất nhanh liền lại có thể thoát ly sự trói buộc của ám vệ, hướng chỗ Cẩm Nương đuổi tới.

Mùng hai đầu năm, trong ngõ nhỏ của kinh thành Đại Cẩm, trình diễn tiết mục mười cái nam tử đồng thời truy giết một nữ tử yếu đuối, khiến cho người ta kỳ quái chính là, ngày bình thường như thế nào cũng sẽ có người nghe được động tĩnh trong ngõ nhỏ, cho dù không dám ra chỗ mồm vào, cũng có người báo quan a, nhưng sự thật là như thế, quan phủ tựa hồ tất cả đều xin nghỉ, mà gia đình hai bên ngõ nhỏ cũng không có một người đi ra.

Ám vệ mang theo Cẩm Nương cố hết sức chạy về phía trước, thăm nghĩ ra cái ngõ nhỏ chính là đường cái, sẽ có người phát hiện, có người nhìn qua.

Đằng sau đuổi đến ngày càng gần, Cẩm Nương sớm không còn sức chạy trốn, căn bản chính là ám vệ kẹp lấy nàng kéo đây, giày thêu trên chân sớm không biết ở đâu, mà lúc này, trong đó có một Hắc y nhân đuổi kịp, động dao liên hướng Cẩm Nương chém tới.

113. Chương 113

Lại nói Lãnh Thanh Dục, sáng sớm mừng hai liền bị Dụ Thân vương phi kêu lên, bảo hẩn đi nhà cậu chúc tết làm lễ tiễn đưa năm, hẩn gần đây đều lừa, thật sự không muốn đi, Dụ Thân vương phi lên xe ngựa xong, hẩn liền cỡi ngựa chậm rì rì lắc lư theo ở phía sau, lôi kéo dây cương, ngựa theo dây cương, tùy ý đi tới, thật vất vả mới đợi được Dụ Thân vương phi quẹo qua góc đường, hẩn kéo dây cương một cái, lập tức quay đầu, cho ngựa chui vào trong hẻm nhỏ, chỉ sợ Dụ Thân vương phi một hồi không thấy người, lại quay đầu tìm hẩn, nhanh chút chạy thoát mới là đứng đắn nhất.

Ai ngờ tiến vào ngõ hẻm, liền nghe được thanh âm đao kiếm vang lên, tập trung nhìn, chỉ thấy một đại hán áo đen đang vung đao hướng vào một cái thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn chém tới, thân ảnh kia... Rất quen thuộc ah, tim, đột nhiên bị xiết chặt, không kịp nghĩ nhiều, bắt một khối ngọc bội trên người liền hướng người vung đao đánh tới...

Cẩm Nương mắt thấy người nọ vung đao bổ tới, trong nội tâm hoảng hốt, con mắt khép lại không dám nhìn nữa, ám vệ bên người đem Cẩm Nương hướng sau lưng hất lên, mình vung đao nghênh tiếp, đao còn chưa đụng tới, tay Hắc y nhân đột nhiên rũ xuống, như bị cái gì đó cắt đứt xương tay, đao trong tay bỗng nhiên rơi xuống, trong nội tâm ám vệ vui vẻ, quay đầu lại kéo Cẩm Nương chạy nữa, đằng sau có Hắc y nhân khác lại đuổi theo, từng chiêu từng chiêu công kích Cẩm Nương, ám vệ muốn chiêu cổ Cẩm Nương lại muốn chống đỡ sự tấn công của quân địch, thêm việc chạy một đoạn đường dài, thể lực tiêu hao cũng nhiều, mắt thấy muốn suy kiệt, Cẩm Nương nhiều lần thiếu một chút nữa bị Hắc y nhân kia đâm bị thương.

Lãnh Thanh Dục phóng ngựa đuổi tới, đối với ám vệ kia nói: “Người buông nàng ra.”

Ám vệ đâu chịu nghe, chỉ dốc sức liều mạng che chở Cẩm Nương, cố hết sức cùng Hắc y nhân kia đối kháng, mà Hắc y nhân đối diện chạy đến càng nhiều hơn, tình cảnh Cẩm Nương càng thêm nguy hiểm, Lãnh Thanh Dục nóng vội lửa giận cháy lên, lập tức nhảy xuống, bay như chim ưng từ trên trời lao xuống, kéo lấy cánh tay Cẩm Nương, đoạt nàng từ trong tay ám vệ, xoay người một cái, mang Cẩm Nương nhảy lên lưng ngựa, đem nàng ôm vào trong ngực, một tay bảo vệ thân Cẩm Nương, một tay kéo dây cương, quay đầu ngựa lại chạy như điên.

Cẩm Nương hoảng sợ vạn phần khi ngồi ở trên lưng ngựa, cảm giác người sau lưng tựa hồ cũng không ác ý, mới an tâm một chút, chỉ là nàng đã bao giờ cười qua ngựa, huống chi ngựa này đang chạy trốn rất nhanh, nhất thời bị xóc nảy đến chóng mặt qua mắt, eo đều nhanh muốn cắt đứt, thêm nữa vừa rồi tình thế quá mức kịch liệt nguy hiểm, vừa kinh sợ lại bị quay như chong chóng, không bao lâu liền hôn mê bất tỉnh.

Lãnh Thanh Dục ôm lấy Cẩm Nương đánh ngựa chạy như điên, ra khỏi ngõ nhỏ, hẩn cảm thấy an toàn nhiều, dần dần thả lỏng ngựa, lúc này mới phát hiện tiểu nhân nhi trong ngực đã bất tỉnh, dọa hẩn vội vàng dò xét hơi thở của nàng, cũng may, hô hấp coi như đều đều, thì thở dài một hơi, đập vào ngựa một cái liền hướng Giản thân vương phủ đi.

Bởi vì sợ ngựa chạy quá nhanh sẽ làm bị thương Cẩm Nương, Lãnh Thanh Dục đem ngựa thả chậm, đi chậm rãi trên đường, cúi đầu, chứng kiến đôi mi thanh tú của nữ tử trong ngực nhũn chặt, giữa lông mày chứa nong đậm đau thương, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú vô cùng bần thủ còn có vết máu, sắc mặt lại tái nhợt vô cùng, trong lòng hần căng thẳng, nhanh chóng xem xét nàng có bị thương ở đâu chưa, cũng may, chỉ là mấy vết thương nhỏ, xem ra, chỉ là bị hù dọa nên mới bất tỉnh, Cẩm Nương nhỏ nhắn xinh xắn nằm bất tỉnh giống như một con mèo nhỏ đáng yêu, một môi trong ngực của hần, một tay vô ý thức kéo lấy cái ống tay áo hần, như một hài tử sợ bị vứt bỏ, vừa bắt lực vừa đáng thương, toàn bộ không có sự bén nhọn của ngày thường, trong lòng của hần chậm rãi dâng lên sự thương tiếc, giơ tay lên, nhẹ vỗ về khuôn mặt của nàng, muốn lau máu dính trên mặt nàng...

Càng ngày càng tiến gần đến Giản Thân vương phủ, Lãnh Thanh Dục ôm Cẩm Nương trên ngựa chậm rãi đi tới, bỗng nhiên cảm giác đoạn đường này quá ngắn, như thế nào thoáng một phát đã tới rồi, nghĩ đến một lát nữa phải đem nàng giao vào trong ngực một người nam nhân khác, trong nội tâm dâng lên ý niệm cổ quái, không muốn bỏ xuống, rất muốn ôm lấy tiểu nhân nhi trong ngực ly khai, đem nàng cứ như vậy trộm đi, như vậy ôm trong ngực, không bao giờ ... buông ra nữa.

Lại nói Lãnh Hoa Đình, trong phòng ngồi xuống điều tức một lúc sau, thủy chung luôn cảm thấy tâm thần có chút không tập trung, không hiểu sao cảm thấy tâm hoảng ý loạn, hần bỗng nhiên từ trên giường nhảy xuống, thay đổi y phục dạ hành, lại mang mặt nạ, mở cửa sổ, tung người một cái liền bay đến cây đại thụ trong nội viện, mạnh mẽ vận khí, lên xuống mấy cái hương Tôn tướng phủ đi.

Lúc đi đến cái hẻm nhỏ, rất nhanh liền thấy xe ngựa nhà mình đỗ bên cạnh, trong nội tâm chấn động mạnh, như là có người cầm búa tạ mạnh mẽ đập vào lòng, trái tim rơi xuống kịch liệt, vừa đau vừa vội, cơ hồ mất đi lực hô hấp, lập tức tức giận đến trừng con mắt muốn nứt ra, lại nhìn về phía trước, có một ám vệ bị thương ngã xuống đất, còn có mấy cái đang cùng người đánh nhau, hần xông tới, nhuyển kiếm bên hông vung thành vạn đóa kiếm hoa trên không trung, toàn thân bộc phát ra sát khí, đến mức, tất cả đều là chiêu trí mạng, từng kiếm trực chỉ yết hầu đối phương, cắt yết hầu giống như cắt cỏ, đơn giản mau lẹ, không lưu tình chút nào!

Có mấy cái hắc y nhân cảm giác đại sự không ổn, quay người bỏ chạy, Lãnh Hoa Đình tự bên trên lấy ra một đám ám khí tiêu tiễn, phóng trong không trung như xạ lưu tinh, bắn ra bốn phía, liền nghe thấy vài tiếng kêu thảm thiết, mấy cái Hắc y nhân muốn trốn tất cả đều bị đánh nát xương chân phải, té ngã trên đất.

Xử lý xong địch nhân, Lãnh Hoa Đình ngẩng nhìn bốn phía, trước hết chứng kiến Tú cô một thân toàn là máu nằm trên mặt đất, nhưng không thấy Thanh Ngọc cùng Tứ nhi, lại càng không thấy thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn kia, nhất thời tâm như trào máu, tới bên một gã ám vệ gào thét: “Thiếu phu nhân đâu? Thiếu phu nhân ở nơi nào?”

Ám vệ kia cảm giác hần là tới cứu giúp, chỉ hẻm nhỏ phía trước, suy yếu nói: “Phía trước, Âm ngũ che chở, cũng không biết có chạy đi được không.” Nói xong, liền mệt mỏi cúi thấp đầu.

Lãnh Hoa Đình đem ám vệ quăng trên mặt đất, đề khí đuổi theo ngõ nhỏ phía trước, không bao xa liền thấy được Tứ Nhi đầy vết máu, Thanh Ngọc hôn mê một bên, vẫn không có thấy Cẩm Nương, trong nội tâm càng gấp, rồi lại an tâm một chút, chỉ cần không có gặp... Không có gặp... Vậy vẫn còn có hi vọng, nàng... Nhất định cát nhân thiên tương, nhất định không có việc gì, nha đầu, người đã nói muốn theo ta một đời một thể, người... Không thể nói chuyện không giữ lời gì hết, người tuyệt đối không có thể có việc gì, tuyệt đối không có việc gì!

Lại đi về phía trước, khiến cho hần cơ hồ chấn kinh chính là, hần thấy Âm Ngũ đã ngã xuống vũng máu, trên người mấy vết đao chém, máu chảy không ngớt, hần bước nhanh đi qua, liền điểm mấy chỗ đại huyết của Âm Ngũ, bắt lấy vạt áo trước ngực Âm Ngũ mãnh liệt xô: “Thiếu phu nhân đâu rồi, Thiếu phu nhân ở nơi nào, nói mau.”

Âm Ngũ cuối cùng bị hần lay tỉnh, suy yếu mở mắt ra, vô ý thức nói: “Bị... Bị một công tử cưỡi ngựa cứu đi.”

Được cứu rồi hả? Không...có gì làm cho hần thêm phần chấn bằng tin tức này, muốn tiếp tục hỏi lại, Âm Ngũ cuối cùng chống đỡ hết nổi, lại hôn mê bất tỉnh, Lãnh Hoa Đình vứt bỏ Âm Ngũ, đề khí tiếp tục hướng

trước đuổi theo, một mực đuổi theo ra ngõ nhỏ cũng không thấy được thân ảnh Cẩm Nương, càng không thấy ngựa, trên đường cái vắng lạnh lùng, người đi đường rất ít, coi như là có, cũng có thể nói là không người đi thăm người thân lại mặt, trong lòng hẩn nóng như lửa đốt mà chung quanh, không có một chút manh mối, ngẫu nhiên có người đi tới vừa thấy bộ dáng này của hẩn, liền bị dọa quay đầu bỏ chạy.

Lãnh Hoa Đình thả người một cái, liền bay lên nóc nhà bên đường, giẫm mái ngói hướng phủ nhà mình mà đi, Âm Ngũ nói, người cưỡi ngựa cứu Cẩm Nương, đã cứu, liền không phải là địch nhân, rất có thể có giao tình cùng Giản thân vương phủ, lại là người nhận ra Cẩm Nương, nếu đúng như vậy, người nọ cứu người xong, có lẽ liền đưa về vương phủ mới đúng, nghĩ như thế, hẩn liền bước nhanh hơn, phóng qua mấy cái đại viện, cách không xa nhà mình trên nóc nhà, hẩn rốt cục thấy được một người một ngựa chậm rãi đi về phía trước, lại không thấy Cẩm Nương, tâm vừa thả lỏng lại bị thắt chặt lại, liền lĩnh xông về trước đi...

Nhưng người cưỡi ngựa kia lại đột nhiên kéo dây cương một phát, quay đầu ngựa lại hướng con đường khác đánh ngựa mà đi, quay người chớp mắt một cái, hẩn thấy trong ngực người nọ có một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn, nhất thời vừa vui vừa vội, nhìn kỹ, người kia tựa hồ là người quen biết cũ, rất giống Dụ Thân Vương thế tử Lãnh Thanh Dục, trong nội tâm quýnh lên, liền hô lớn: “Cẩm Nương...”

Lãnh Thanh Dục trên ngựa đấu tranh thật lâu, cuối cùng đánh không lại dục vọng cổ quái xuất hiện trong lòng mình, nhất thời văng đầu, chỉ muốn đem người trong ngực mang đi, dù chỉ là cùng nàng ngây ngốc lâu một lúc cũng tốt, đầu còn chưa có tự hiểu rõ, tay đã có động tác, kéo dây cương liền đổi phương hướng, đang muốn giục ngựa, liền nghe có người đang gọi Cẩm Nương, lòng hẩn chấn động, phảng phất giống như trộm đồ bị người ta bắt quả tang phải hiện hình, thân thể cứng đờ, ngừng lại.

Cẩm Nương hỗn loạn, giống như tỉnh giống như ngủ, lại như chóng mặt hôn mê, mấy lần thử mở mắt ra, nhưng đem hết toàn lực, mí mắt nặng như ngàn cân, muốn mở cũng mở không ra, tinh thần cũng nặng nề tìm không ra tin tức manh mối, cảm giác thân thể tựa hồ nhất thời đã rơi vào trong dung nham nóng bỏng, đem nàng thiêu cháy đến sắp hòa tan, nhất thời lại tựa hồ ngã vào hầm băng, băng hàn rét thấu xương, lạnh đến xương cốt nàng đều muốn đông cứng, đột nhiên nóng biến lạnh xoay chuyển, nàng cảm giác hồn của mình đang bay, tại trong bóng tối vô định, chẳng có mục đích, không hề có phương hướng, giống như cách thế giới này ngày càng xa, trước mắt tựa hồ lại hiện ra nhà cao tầng hiện đại, chứng kiến nơi từng quen thuộc, trên đường ngựa xe như nước, tâm tính thiện lương đau nhức, không bỏ được, như là mất thứ gì trọng yếu nhất không lấy trở về, nhất thời vừa vui, như là sau một giấc mộng dài muốn tỉnh lại, trở về đến thế giới mà mình vốn thuộc về, sinh hoạt... Trong lúc ranh giới rời rạc, liền nghe được một tiếng kêu tê tâm liệt phế, thanh âm kia bao hàm thâm tình, lại mang theo gấp gáp lo âu, Cẩm Nương nghe xong cực kỳ đau lòng, thần hồn dao động lại đi trở về, nhưng vẫn có cổ lực lượng tại phía trước lôi kéo, như muốn đem nàng hướng về hiện thực luôn...

“Cẩm Nương...” Lãnh Hoa Đình lại rống lớn một tiếng, thân thể rơi gấp một cái, tự trên nóc nhà cao vãi thước thẳng tắp bay xuống trước mặt Lãnh Thanh Dục.

Lãnh Thanh Dục lại càng hoảng sợ, lúc trước hẩn tưởng rằng người nhà Cẩm Nương tìm tới, cho nên, xấu hổ mà dừng lại, đang nghĩ ngợi nói cái gì để vãn hồi mặt mũi, lại không biết, đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình chính là Hắc y nhân đeo mặt nạ, trong nội tâm coi báo động nổi lên, lôi kéo dây cương lui ra phía sau vài bước nói: “Người là người phương nào, nhanh mau tránh ra.”

“Đem Cẩm Nương buông ra.” Lãnh Hoa Đình lạnh lùng nói, cách gần đó, mới nhìn rõ Cẩm Nương hôn mê bất tỉnh trong ngực Lãnh Thanh Dục, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt nhuốm máu tái nhợt như tờ giấy, lòng của hẩn bị nhéo từng đợt co rút đau đớn, lo lắng nàng bị thương nặng hay không, vừa rồi tiểu tử Thanh Dục này không phải là muốn đưa nàng trở về thì cũng được đi, vậy mà còn... Còn muốn mang nàng đi, mục đích của người nọ là gì, lại nhìn tay của hẩn để bên hông Cẩm Nương, liền càng cảm thấy chướng mắt, một cổ lửa giận từ từ bốc lên trên đầu, toàn thân đều tản ra khí tức nguy hiểm, làm cho Lãnh Thanh Dục không tự chủ lại buộc chặt cánh tay, sợ quái nhân này sẽ đem Cẩm Nương đoạt đi.

Lại là một tiếng la lên bao hàm thâm tình cùng lo nghĩ, xa xôi, nhưng lại rất quen thuộc, tiếng lòng Cẩm Nương như là bị thanh âm này lôi kéo thoáng một phát, một bộ mặt xinh đẹp hoàn mỹ đến tận cùng, một đôi mắt phượng đẹp đẽ, còn có, cái đôi mắt nai con Bambi vô tội lại tinh khiết... Con mắt vụt sáng chợt tắt, rồi lại càng ngày càng rõ ràng, “Nương tử, người không thể ly khai ta, cho dù phải đi, người cũng phải mang theo ta...” Nàng nhớ rõ, hẩn nói với nàng như vậy, nguyên lai, nàng thiếu chút nữa mất đi thứ trọng

yếu nhất ngay ở chỗ này, Cẩm Nương mạnh mẽ mở mắt ra, vừa mở mắt, liền chứng kiến một cái nam nhân mặt nạ lạ lẫm, chỉ là, ánh mắt kia nóng rực, trong mắt lo lắng đốt sáng làm nàng thương tâm, nàng nhìn không được thở nhẹ một tiếng: “Tướng công...”

Lãnh Thanh Dục đề phòng nhìn Lãnh Hoa Đình, hắn hôm nay nguyên là thăm người thân, cũng không có mang vũ khí, gặp đối phương dùng nhuần kiếm chỉ vào mình, trong nội tâm liền rất căm tức: “Người là người nào? Dựa vào cái gì bảo ta thả người?” Lời còn chưa dứt, lại nghe tiểu nhân nhi trong ngực nói chuyện, nhưng thanh âm quá mức yếu ớt, hắn không nghe rõ, không khỏi thấp đầu, nhìn về phía Cẩm Nương.

Cái âm thanh tương công kia lại khiến cho Lãnh Hoa Đình giống như nghe thấy nhạc trên tiên đình, cõi lòng đầy lo lắng, gấp gáp tất cả đều bị thanh âm yếu ớt kia làm cho tiêu tán, nàng không có việc gì, nàng không có việc gì, nàng gọi mình, coi như mình mang theo mặt nạ, nàng cũng có thể nhận ra mình... Hắn rốt cuộc chẳng muốn cùng Lãnh Thanh Dục nói nhảm, vừa đề khí liền bắn lên, đối với cánh tay Lãnh Thanh Dục chém tới, làm bộ muốn chém đứt tay của hắn, Lãnh Thanh Dục theo bản năng liền hướng ra sau, tránh thoát một kích này của hắn, lại đem Cẩm Nương trong ngực lộ ra, Lãnh Hoa Đình thừa cơ kéo lấy Cẩm Nương, thoáng một phát liền đem nàng lập tức đoạt mất, hai tay ôm lấy, đem nàng ôm ngang lên, thả người liền hướng Giản thân vương phủ chạy tới, vừa chạy vừa nói: “Đa tạ.”

Lãnh Thanh Dục khẩn trương, đánh ngựa muốn truy, nhưng kinh công người nọ rất tốt, ôm một người còn chạy trốn nhanh chóng, mấy cái lên xuống liền nhảy lên tường viện Giản thân vương phủ, thoáng một phát liền biến mất ở trong tầng tầng lớp lớp kiến trúc của Giản thân vương phủ.

Lãnh Thanh Dục cũng hiểu rõ, người đoạt Cẩm Nương trực tiếp tiến vào Giản thân vương phủ, tất nhiên sẽ không dả thương nàng, dùng thái độ vội vàng của người nọ đối với Cẩm Nương, sợ là người rất thân cận, hơn nữa, Cẩm Nương cũng nhận biết hắn, bằng không thì, vừa rồi Cẩm Nương tỉnh dậy, cũng sẽ không gọi tên người nọ, chỉ là đáng tiếc, vừa mới này không nghe rõ ràng, nàng gọi là cái gì, thân thể mềm trong ngực thoáng một phát không có, trong khuỷu tay còn có lưu lại nhiệt độ cơ thể nàng, mang theo chút mùi huyết tinh, lại hòa lấy mùi U Lan thơm ngát...

Như là một bảo bối mong muốn nhiều năm thật vất vả tìm về, đột nhiên đạt được, lại đột nhiên mất đi, trong nội tâm vắng vẻ, như mất hồn, thật nhàm chán, kinh không nổi, ngồi ở trên ngựa đập vào sườn, không biết chạy đi đâu mới tốt, ngơ ngác nhìn hai con sư tử lớn bằng đá trước cửa Giản thân vương phủ, hùng vĩ lại uy phong đứng hai bên cửa, giường miện rộng, lộ ra răng thú sắc bén, như muốn nuốt sống hắn.

Hắn cảm giác sau lưng lạnh toát, trừng mắt nhìn, đối với con sư tử kia mãnh liệt thử một tiếng, nhàm chán đập vào ngựa, hướng phía nhà mình đi.

Lãnh Hoa Đình ôm Cẩm Nương âm thầm ẩn vào trong nội viện của mình, tự cửa sổ nhảy vào buồng trong, đem Cẩm Nương hướng trên giường để xuống, trong lồng ngực một búng máu cuộn cuộn, mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi.

Cẩm Nương vừa rơi vào trong ngực của hắn, nghe khí tức quen thuộc, trong nội tâm cảm thấy an bình, không cần nhìn mặt hắn cũng biết hắn là ai, chặt chẽ rúc vào trong lồng ngực hắn, từ từ nhắm hai mắt, mặc kệ hắn mang theo mình khi thì nhảy lên, khi thì rơi xuống, chỉ cần là cùng một chỗ với hắn, cảm giác choáng váng do không trung chìm nổi đều có thể giảm bớt rất nhiều.

Tiếp đến là áo ngủ bằng gấm quen thuộc, Cẩm Nương càng an tâm, thân thể vừa mới ổn, mở mắt, liền chứng kiến một màn giặt mình, một ngụm đồ tươi tựa hồ đem lòng của nàng chìm ngập trong đó, tâm đã nhỏ máu cùng một chỗ với, đau đớn muốn nứt ra: “Tướng công...”

Cẩm Nương run rẩy, suy yếu từ trên giường ngồi lên, giãy dụa xuống giường hướng hắn đi tới.

Lãnh Hoa Đình phun hết ngụm máu tươi kia sau, trong lồng ngực tích tụ liền nổi lỏng hơn, mạnh mẽ tự điều tức khí tức, quay đầu, chứng kiến Cẩm Nương từ trên giường đi tới, trong nội tâm quýnh lên, thiếu một chút lại phun ra một búng máu, bệ bệ cố gắng kìm chế, cho dù muốn phun, cũng không thể lại ở trước mặt nàng, hắn biết rõ, trong lòng nàng đau.

Nhanh chóng bước qua, đem nàng đỡ trở lại trên giường, kéo mặt nạ của mình ra, cùng nàng ngồi chung một chỗ.

“Nương tử, nàng... Nàng có bị thương không, có chỗ nào đau? Ta... Ta đi gọi thái y, kiểm tra cho nàng.” Hắc kẩn trương xem xét lấy thân thể của nàng, run rẩy đem toàn thân nàng nhìn mấy lần, đã thấy quần áo nàng đều rách vài chỗ, trên người cũng có nhiều chỗ trầy da, thì đau lòng vạn phần: “Là ta không tốt, phải nên cùng nàng trở về, là ta chủ quan, nương tử, ta... Ta thật sự là vô năng ah, ngay cả nàng cũng bảo hộ không chu toàn, nương tử...” Hắc kẩn thật sự rất hối hận, sớm biết như thế, cho dù liều mất công lực này thì như thế nào? Nếu không có nàng, mình ở tại nơi trần thế lạnh lùng âm hiểm này còn có ý nghĩa gì? Chẳng lẽ lại muốn biến thành một cái xác không hồn?

“Không trách tướng công, không trách chàng, chỉ trách... Bọn hắc dụng kế quá sâu thối, chúng ta... Gặp bọn hắc kẩn nói, ta vô sự, không có bị thương, ah, nhanh chút gọi người đi cứu Tú cô, còn có Tứ nhi, Thanh Ngọc, các nàng vì cứu ta chỉ sợ...” Cẩm Nương an ủi Lãnh Hoa Đình, nhất thời lại nghĩ tới nhóm Tú cô, vừa vội lại thương tâm, nhanh chóng đổi với Lãnh Hoa Đình nói.

“Ta đã truyền tin cho phụ vương rồi, một hồi sẽ có người đến đó, đừng sợ, Tú cô cùng Tứ nhi các nàng có lẽ không có chuyện gì nữa, đừng lo lắng, hiện tại chính yếu nhất là thân thể của nàng, ngàn vạn lần không cần có chuyện gì.” Lãnh Hoa Đình yêu thương mà vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, một tay ôm nàng vào trong ngực của mình, sát gần như thế, hắc kẩn có thể cảm giác nàng là chân thật tồn tại, vừa rồi búng máu kia, hắc kẩn nói là bị thương, không bằng nói là do lo lắng tích tụ, hắc kẩn hiện tại rất mệt mỏi, nhưng tâm tình lại tốt, chỉ cần nàng không có việc gì, cái gì cũng không sao cả.

Cẩm Nương nghe xong lúc này mới yên tâm, vẫn hỏi: “Phụ vương sẽ đi cứu Tú cô đúng không, Tú cô nàng... Nàng thật ra là rất thương ta, nàng vốn sẽ không bị thương nặng như vậy, tất cả đều là vì cứu ta, vì cứu ta ah.” Nghĩ đến Tú cô lúc trước, còn có lúc Tú cô bị mài mất da thịt nửa người, tâm Cẩm Nương run lên từng đợt, co rút đau đớn, lại hối hận mình ngày bình thường đối với nàng bất mãn, đối với nàng bất kính, đối với nàng hoài nghi, những... đều khiến cho Cẩm Nương bất an cùng áy náy.

“Nàng ta là cam tâm tình nguyện, các nàng đều là cam tâm tình nguyện, bởi vì, bình thường nàng đối xử với họ rất tốt, cho nên, các nàng nguyện ý quên mình che chở nàng, nương tử, đây là thiện tâm của nàng được hồi báo, mặc kệ những người kia âm hiểm ngoan độc như thế nào, bọn hắc đều không gây thương tổn nàng, bởi vì, nương tử tốt như vậy, ông trời cũng đều giúp đỡ người đấy.” Lãnh Hoa Đình nhẹ nhẹ vỗ về mái tóc của nàng, ôn nhu an ủi Cẩm Nương, vừa nghĩ tới nàng thiếu một chút nữa sẽ chết dưới đao những người kia, trên người hắc kẩn liền đổ mồ hôi lạnh, nghĩ mà sợ không thôi, những người kia, âm không được, thì trực tiếp mạnh bạo, nhất định là nhìn ra tầm quan trọng của Cẩm Nương, cho nên, muốn giết nàng, để diệt hậu hoạn, xem ra, mình vẫn quá mức nương tay rồi, chuyện này, nhất định không thể cứ như vậy mà xong, nhất định phải làm cho những người kia nợ máu trả bằng máu.

Vương gia nghe ám tín Lãnh Hoa Đình phát ra, lập tức dẫn theo nhân mã đi đến chỗ gặp chuyện không may, vốn là đem nhóm Tú cô cứu trở về, lại dẫn người có thể tra xét hiện trường, đem mấy cái hắc y nhân bị Lãnh Hoa Đình cắt đứt một chân, mang đến Hình bộ, lúc này, Thuận Thiên Phủ doãn mới được tin, mang theo một đám nha dịch đến, Vương gia không nói hai lời, đối với Thuận Thiên Phủ doãn kia tát qua một phát, mắng: “Kinh đô và vùng lân cận là trọng địa, ban ngày ban mặt, dưới sự cai quản của người, thậm chí có người ám sát con cháu bốn vương, Thuận Thiên Phủ người là bắt tài sao?”

Thuận Thiên Phủ doãn dọa nằm rạp trên mặt đất không dám ngăn đầu: “Vương gia bớt giận, Vương gia bớt giận, cái này đại thể là do ở dưới, các huynh đệ đều... Đề xin nghĩ, ai cũng không biết sẽ phát sinh chuyện thế này, hạ quan... bồi tội với ngài.”

Vương gia cười lạnh nhìn hắc kẩn nói: “Trùng hợp như vậy sao? Nơi này chính là chỗ vương công đại thần tụ họp, ngày bình thường tại đây có không ít nha dịch tuần tra, chỉ có lúc con cháu bốn vương gặp chuyện không may, là lúc các người nghĩ lễ dài? Nghĩ rất tốt, nghĩ rất hay ah!”

Thuận Thiên Phủ doãn nghe chấn động, chỉ lo dập đầu, một câu cũng không dám nói nữa.

Chuyện xảy ra, đại lão gia cũng nhận tin, vội vàng đuổi đến, vừa thấy Vương gia, bắt chập đa lễ, vội hỏi: “Tứ nha đầu của ta như thế nào?”

Vương gia nghe được trong nội tâm đau thương, nhanh chóng an ủi đại lão gia nói: “Cũng may, Đình Nhi lấy người cứu con cháu, có lẽ không có gì đáng ngại, chỉ là bị thương mấy hạ nhân.”

Đại lão gia nghe xong trong nội tâm chấn tĩnh, vừa quay đầu, chứng kiến Thuận Thiên Phủ còn nằm rạp trên mặt đất, bước đi qua, một cước liền đá hất ngã lẩn, Thuận Thiên Phủ doãn bị đá kia che ngực nhỏ ngum máu ra, đáng thương hẳn là một quan văn, đâu có thể chịu được một cước của đại lão gia, thiếu một chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Đại lão gia đá Thuận Thiên Phủ doãn xong, kéo Vương gia nhân tiện nói: “Vương gia, việc này cũng không thể không sáng tỏ như vậy, chúng ta tiến cung diện thánh đi, xem ai có lá gan lớn, cũng dám tập kích thân thích của Vương gia cùng bản soái, cho dù tóm được chủ mưu, lúc này cũng phải chém tay của hắn, làm hắn trọng thương nguyên khí.”

Vương gia nghe xong thuận tiện nói: “Thân gia, không sợ, đợi tra ra chút chứng cứ xác thực, chúng ta sẽ cùng nhau đi diện thánh, đến lúc đó, cho dù bọn hắn khua môi múa mép như lò xo, cũng khó có thể chống chế.”

Lưu Y Chính rất nhanh dẫn theo nhiều thái y đến Giản thân vương phủ, trên bờ vai Tứ nhi bị chặt một đao, đổ máu rất nhiều, sớm hôn mê bất tỉnh rồi, Tú cô tuy bị thương nặng, nhưng cũng may đều là ngoại thương, chỉ là da thịt bị hao tổn quá nặng, muốn khôi phục ít nhất phải nửa năm trở lên, Thanh Ngọc bị thương nhẹ nhất, nhưng cũng bị chấn bị thương nội tạng, mấy thái y phẩm cấp thấp một chút khẩn trương trị liệu cho Tú cô.

Lưu Y Chính liền bị Vương phi tự mình đưa vào nội đường, xem mạch cho Cẩm Nương trước, cũng may, Cẩm Nương chỉ là kinh hải quá độ, có một chút vết thương nhỏ ngoài da, cũng không bị nặng, Vương phi nghe xong lúc này mới thở một hơi dài, nước mắt rơi xuống đem Cẩm Nương ôm vào trong lòng, nhịn không được khóc lên: “Hài tử đáng thương, hài tử đáng thương, may mắn mạng lớn ah, nếu... Nếu thật sự có gì đó, nương thật đúng xin lỗi mẹ ruột con, là ai mà tàn ác hạ độc thủ như thế, nếu tìm ra, thật phải đưa hắn phanh thây xé xác.”

Cẩm Nương nằm trong lòng ngực mềm mại của Vương phi, trong nội tâm dâng lên một chút chua xót, lại cảm thấy một chút vui mừng, may mắn gặp chuyện chính là mình, không phải Vương phi, bằng không thì, trong phủ này sẽ càng thêm loạn, đầu tiên Vương gia sẽ nổi điên lên. Hơn nữa, Vương phi sống an nhàn sung sướng đã quen, mình dù thế nào cũng kiên cường hơn so Vương phi nhiều lắm, nếu là Vương phi, bị giết mình như vậy, sợ là ít nhất một tháng cũng khó khôi phục.

Lúc trước nàng nghe tin Yên nhi xong, chỉ lo lắng Vương phi, thật không nghĩ tới, mình trở thành mục tiêu, bất quá là cánh mày râu, lại là trong khu vực vương công quý tộc ở, những người kia thật không ngờ dám hành thích, xem ra, người giết đây kia không có khả năng chỉ đơn giản là Nhị lão gia cùng Lãnh Hoa Đường như vậy, hai người bọn họ quyền thế còn không có đạt tới khả năng đó, mình một đứa con gái yếu ớt, vậy mà chọc giận vị quan to nào đó trong kinh, muốn đem mình giết mới cam tâm đấy.

“Nương, không có việc gì rồi, ngài đừng lo lắng, thái y đều nói không có việc gì, con dâu phúc lớn mạng lớn, sẽ không cứ như vậy mà đi sớm đâu.” Nói xong, lại giương mắt khẩn trương xem Lãnh Hoa Đình, lúc này hẳn đã sớm thay đổi y phục dạ hành, ăn mặc một bộ trường bào xanh đen, ngồi ở xe lán, lo lắng mà nhìn mình, nàng cũng bất chấp nói nhiều, nhanh chóng đối với Lưu Y Chính nói: “Lưu đại nhân, ngài xem mạch giúp tướng công a, ta sợ hắn lo lắng quá, sẽ làm bị thương thân thể.”

Lưu thái y cũng thấy được Lãnh Hoa Đình sắc mặt rất yếu ớt, liền duỗi tay muốn xem mạch cho Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình co tay lại, nhàn nhạt nói: “Không cần, thân thể của ta rất tốt, không có bệnh.”

Cẩm Nương lập tức minh bạch hẳn không muốn cho Lưu thái y biết rõ hai chân của hắn đã khôi phục, cho nên, mới không muốn để cho Lưu Y Chính xem mạch, nhưng ngum máu tươi kia quả thực làm Cẩm Nương sợ hãi, không để xem mạch cho hắn, nàng dù thế nào cũng đều lo lắng, vì vậy liền đối với Vương phi nói: “Nương, ta đói bụng, muốn ăn chút tổ yến.”

Vương phi cũng đang lo lắng Lãnh Hoa Đình, bất quá, Đình Nhi không có ra phủ, càng không bị thương, có lẽ là vì lo lắng Cẩm Nương quá mức, cho nên sắc mặt mới khác thường a, nghe Cẩm Nương nói muốn ăn tổ yến, trong nội tâm vui vẻ, bị kinh hải lớn như vậy, chịu ăn cái gì là tốt rồi, một hồi nhiều hầm cách thủy nhiều chút, cho Đình Nhi ăn cùng, Vương phi lập tức đứng dậy đi ra ngoài phân phó Ngọc Bích, lại cho nàng đi trong nội viện mình hầm cách thủy.

Vương phi vừa đi ra ngoài, Cẩm Nương liền đứng lên, nửa ngồi ở trên giường đối với Lưu Y Chính thì lễ một cái nói: “Thỉnh đại nhân xem mạch cho tướng công, mặc kệ bệnh tình hãn như thế nào, kính xin đại nhân đừng lộ ra, giữ kín như bưng mới được.”

Lưu Y Chính là hạng người khôn khéo, xem Nhị thiếu phu nhân ngay cả Vương phi đều đưa ra ngoài, tất nhiên trên người Nhị thiếu gia có bí mật, từ lần thứ nhất tại Tôn gia nhìn thấy vị Nhị thiếu phu nhân này, Lưu Y Chính liền cảm giác nàng không giống người thường, mà lại Nhị thiếu gia Giản thân vương phủ này nhìn nhu nhược, nhưng không phải vật trong ao, hai người kia hợp cùng một chỗ, tương lai tiền đồ bất khả lường ah, đầu tàu Giản thân vương phủ, hãn là tuyệt đối cũng không vứt đi.

“Nhị thiếu phu nhân xin yên tâm, bổn quan dùng y đức bảo đảm, tất nhiên sẽ không hướng ra ngoài tiết lộ nửa câu.” Lưu Y Chính tinh quang lập loè liếc nhìn Lãnh Hoa Đình, đối với Cẩm Nương nói ra.

Lãnh Hoa Đình biết rõ hôm nay nếu không Lưu Y Chính kiểm tra một phen, Cẩm Nương tất nhiên sẽ không yên tâm, hãn cũng không nỡ lại để cho nàng lo lắng, mà nàng đều nói đến nước này rồi, đành phải bắt đắc dĩ đuổi tay đi ra, trung thực để cho Lưu Y Chính xem mạch.

Lưu Y Chính xem xét tìm tòi, giữa lông mày lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, vừa vui mừng lại phức tạp nhìn Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình nhìn hãn lông mày nhú lại, nghiêng mắt qua lướt hãn, Lưu Y Chính lập tức thu hồi vẻ biến hóa, tiếp tục bắt mạch, sau nửa ngày, sắc mặt hãn nghiêm túc đối với Cẩm Nương nói: “Nhị thiếu gia bởi vì hao tổn lực quá mức, tổn thương nguyên khí, thêm vào đó vô cùng lo lắng, khiến cho khí huyết công tâm, tổn hại nội phủ, bất quá, cũng may nội lực của hãn thâm hậu, thân thể cũng tốt, chỉ cần điều dưỡng nhiều, là khỏi hãn, bổn quan nơi này có mấy viên thuốc bổ trung khí bí chế gia truyền, Nhị thiếu gia uống ba ngày, có lẽ liền có hiệu quả.”

Từ đầu đến cuối không nói tật chân của Lãnh Hoa Đình cùng chuyện chất độc trong cơ thể, quả nhiên là người tinh khôn, Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình nghe xong đều bớt sầu, Lưu y chính từ trong ngực xuất ra một cái bình thuốc nhỏ, nhưng lại trực tiếp đưa cho Cẩm Nương, đợi Cẩm Nương nhận lấy xong, hãn đột nhiên liền đứng lên, rút cuộc đối với Cẩm Nương vái chào.

Cẩm Nương thấy nhú lông mày, nhìn về phía Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình bắt đắc dĩ cười cười, đối với Lưu Y Chính nói: “Nên là chúng ta tạ ơn người mới đúng, vì cái gì mà đa lễ như vậy?”

Lưu Y Chính nghe xong thẳng thân mình, thành tâm thành ý đối với Cẩm Nương nói: “Kính xin Thiếu phu nhân vui lòng chỉ giáo, hạ quan vì độc của Nhị thiếu gia, tổn không ít công phu, lại thủy chung không tìm được cửa mà vào, tìm không thấy biện pháp trị liệu, mà hạ quan dám chắc chắn, toàn bộ Đại Cẩm, như cha con hạ quan hai người cũng khó khăn điều trị, trừ phi người hạ được đưa giải được ra, bằng không thì, tất nhiên không người có thể chữa.”

Quả nhiên thế, Lưu Y Chính này, thật đúng là không phải nhân vật tham ăn chịu thiệt thòi, Cẩm Nương cười cười, đối với Lưu Y Chính nói: “Đại nhân là như thế nào nhìn ra là ta giải độc cho tướng công? Hơn nữa, đại nhân sớm biết rõ tướng công trúng kịch độc, nhưng đến hôm nay mới bằng lòng nói rõ, đại nhân phải chăng cũng nên cho chúng ta một chút tin tức hữu dụng?”

Lưu Y Chính nghe khẽ giật mình, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Cẩm Nương, Nhị thiếu phu nhân này nếu là đi buôn bán, sợ là chỉ thấy lời không thấy lỗ, một chút thuốc bổ khó có khả năng chiếm được đơn thuốc mình muốn, bất quá, Nhị thiếu gia thể nhưng là con trai trưởng duy nhất của Giản thân vương, hôm nay hai chân hãn khôi phục, mà vị thế tử gia kia hôm nay lại phát ra điên cuồng, sợ là qua không được bao lâu, người chủ nhà chính thức của Giản thân vương phủ e sẽ là đôi vợ chồng trẻ trước mắt này...

“Nhị thiếu phu nhân, độc của Nhị thiếu gia chính là đến từ hoàng thất Tây Lương, hơn nữa bệnh trạng cùng với tật bệnh nào đó rất là tương tự, hạ quan đã vô năng y thuật không tốt, không dám kết luận xằng bậy, bất quá, theo hạ quan biết, Nhị lão gia quý phủ cùng Tây Lương hoàng thất đi lại rất gần, hạ quan nói đến thể thôi, nhiều hơn nữa, hạ quan cũng không biết.” Lưu Y Chính châm chọc nói ra.

Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình nghe khẽ giật mình, trách không được trong phủ xuất hiện độc được Tây Lương, nguyên lai, Nhị lão gia thực có cầu kết cùng địch quốc, việc này cũng không phải chỉ quan hệ đến mình Giản thân vương phủ, mà là quan hệ đến toàn bộ lợi ích của vương triều Đại Cẩm, chẳng qua, Lưu Y Chính sợ là cũng không phải người có thể dựa vào, lấy khôn khéo cùng bảo thủ của hãn, tất nhiên cũng sẽ

không ở trước mặt hoàng thượng đi chứng nhận Nhị lão gia, hắn hôm nay có thể nói ra như vậy một phen, bất quá là bởi vì quá muốn đơn thuốc trị liệu độc tố của Cẩm Nương mà thôi, coi như là phá vỡ thói quen kiên trì tự bảo vệ mình của hắn.

“Kỳ thật đơn thuốc kia rất đơn giản, một hồi ta liền ghi cho ngài, mong rằng đại nhân có thể thay hai vợ chồng ta bảo vệ bí mật này mới tốt.” Cẩm Nương cười đứng dậy, cầm bút mực đem đơn thuốc ghi cho Lưu Y Chính.

Lưu Y Chính cung cấp tin tức kia quá sức trọng yếu, Lãnh Hoa Đình nhất thời lâm vào trầm tư, Nhị lão gia cũng coi là hoàng tộc triều Đại Gấm, hắn vì sao cùng Tây Lương cấu kết đến hại mình? Thực sự chỉ là vì trợ giúp Lãnh Hoa Đường cố vị sao? Lãnh Hoa Đường được Mặc Ngọc cùng giảo thân vương vị đối với hắn có thể có bao nhiêu chỗ tốt chứ? Đáng để đem tin tức bí mật bán cho Tây Lương sao? Hắn ở tại Đại Cẩm có thân phận địa vị cùng tài phú đều không thấp, Tây Lương hoàng thất phải cho hắn rất nhiều chỗ tốt mới có thể để cho hắn cam tâm tình nguyện phản bội Đại Cẩm này? Điểm này, làm cho Lãnh Hoa Đình khó hiểu nha.

Vương gia cùng đại lão gia đem mấy người kia dẫn tới đại lao Hình bộ, trải qua thẩm vấn, mấy cái đều là người giang hồ, là có người ra món tiền khổng lồ thỉnh bọn hắn đến ám sát con dâu giảo thân vương, nhưng bọn hắn lại chỉ nói đưa tiền cho bọn hắn chính là một người bịt mặt, thanh toán trước một nửa tiền đặt cọc cho bọn hắn, sau khi chuyện thành công trả lại nửa còn lại, ai cũng chưa từng gặp qua mặt người kia.

Cái này làm cho Vương gia cùng đại lão gia nghe xong rất nổi giận, đem mấy người kia tra tấn, nhưng vẫn không hỏi ra một điểm tin tức hữu dụng, đành phải chuyển giao thượng thư hình bộ theo như trình tự bình thường mà xử lý.

Vương gia cùng đại lão gia hai cái vẫn cùng tiến vào cung, Hoàng Thượng đang tại chính nguyên điện cùng thái tử nghị sự, nghe nói Tôn đại tướng quân cùng Giảo thân vương hai người đồng thời cầu kiến, rất kinh ngạc, cười đối với thái tử nói: “Hai thân gia này không phải cùng ở một chỗ uống rượu mừng năm mới, đến thăm nơi này làm cái gì? Chẳng lẽ là muốn xin chén rượu uống?”

Thái tử nghe thần nhiên cười nói: “Có lẽ là vợ tới chúc tết phụ hoàng đây, Vương thúc sang năm sẽ phải đi phía nam rồi, hắn là còn có rất nhiều sự tình muốn hướng ngài bẩm báo đây.”

Hoàng Thượng cười cho cung nhân đem Giảo thân vương cùng Tôn Tướng quân mời tiến đến, hai người sau khi đi vào, cùng Hoàng Thượng thái tử thấy lễ, Hoàng Thượng nói miễn lễ bình thân, nhưng này hai người đồng thời quỳ nhưng lại không chịu bắt đầu..., Hoàng Thượng thấy liền cảm giác kỳ quái, nhìn thái tử, thấy thái tử bước lên phía trước đỡ giảo thân vương: “Vương thúc, gần sang năm mới, ngài cho dù muốn chúc tết phụ vương, cũng không thể bái mãi như vậy, trên mặt đất lạnh lắm.”

“Cầu Hoàng Thượng làm chủ cho vi thần, con dâu thần Lãnh Tôn thị hôm nay lúc lại mặt, trên đường bị người ta đuổi giết.” Vương gia vẻ mặt phẫn nộ đối với Hoàng Thượng nói.

Hoàng Thượng nghe giận dữ, thậm chí có người dám tại trong Hoàng thành hành hung, mà lại là tại nơi vương công quý tộc cư ngụ đối với hoàng gia thân tộc ra tay, vậy cũng quá sức coi trời bằng vung rồi, đây không phải là đánh hoàng gia mặt sao?

Thái tử cũng cả kinh, nhanh chóng hỏi câu: “Vương thúc, ngài nói là nương tử Tiểu Đình sao?”

Đại lão gia nghe xong thanh âm ghen ngào đối với thái tử nói: “Bẩm điện hạ, đúng là tiểu nữ vi thần, Cẩm Nương gả cho nhị công tử Giảo thân Vương bị người đuổi giết.”

Thái tử nghe được giận dữ, đối với hoàng thượng chấp tay nói: “Phụ hoàng, Tôn Cẩm Nương kia là một nhân tài, nàng gặp chuyện không may, đối với Đại Cẩm triều sẽ là một tổn thất lớn ah.”

Lời vừa nói ra, không chỉ là Hoàng Thượng, mà giảo thân vương cùng đại lão gia hai người cũng rất khiếp sợ, thái tử làm thế nào biết Cẩm Nương là nhân tài? Cẩm Nương có cái gì tất cả đều là dùng danh nghĩa Tiểu Đình báo công, thái tử nói chuyện đó là ý gì?

“Phụ hoàng còn nhớ vợ nhi thần từng hiến ấu hậu một bộ sơ đồ phác thảo, dùng ngọn bút vẽ đây.” Thái tử vội vàng nói.

“Ngọn bút? Người nói là, nàng kia dùng ngọn bút vẽ?” Hoàng Thượng nghe được cũng chấn động.

“Đúng vậy, ngày ấy nàng đến nội cung nhi thần làm cho vợ nhi thần một bản điều trần trị cung, nhi thần nguyên nghĩ chẳng qua là các phu nhân làm chút tiểu xiếc, không có để ý, về sau xem xét sơ đồ kia mới biết được, nàng đã dùng ngọn bút để vẽ, hơn nữa cách dùng cùng với kỳ nhân thần kỳ trước kia tương tự, sắp đặt bố trí đơn giản sáng tỏ, phương pháp thực dụng lại công chính, vợ nhi thần hôm nay tuy là phụ nữ có mang, mỗi ngày chỉ phải xử lý công việc nửa canh giờ, liền đem cả phủ thái tử quản lý ngay ngắn rõ ràng, rất nhẹ nhõm, lại tự tại, còn bớt rất nhiều phân tranh, phụ vương, nàng tất nhiên cũng là kỳ tài ah.” Thái tử khom người đối với Hoàng Thượng nói ra.

“Quả thật như thế, cái kia thật đúng là không thể bỏ qua ah, Vương đệ, người như thế nào không nói sớm, ai nha, nàng... bị thương không?” Hoàng Thượng nghe xong, gấp lên, nhanh chóng trách cứ đối với Giản Thân vương nói.

Giản thân vương không nghĩ tới thái tử lợi hại như thế, chỉ từ một ngọn bút mà nhìn ra tài hoa của Cẩm Nương, nguyên là muốn dùng cái này thúc đẩy Tiểu Đình lên chức... Ân, bất quá cũng tốt, dù sao Cẩm Nương cũng là con dâu của mình... Đó cho dù là ai cũng không cách nào cải biến sự thật, ngay cả Tôn đại tướng quân giờ phút này chỉ sợ cũng hối hận không kịp rồi, nghe nói lúc trước Cẩm Nương ở tại Tôn gia, đã nhận hết ngược đãi đầy, Tôn gia chưa từng coi trọng qua nàng, ngược lại đến Giản thân vương phủ xem trọng Cẩm Nương, Vương phi cùng mình cũng đối với nàng yêu mến có thêm, nên Cẩm Nương hiện tại ai cũng đoạt không được, nàng là nữ tử, cuối cùng cũng không thể đứng ở trên triều đình, hôm nay Tiểu Đình dốc lòng học, dùng thông minh của Tiểu Đình, bất quá vài năm, học thức của Cẩm Nương sẽ học được bảy tám, có thể đứng ngoài sáng trên cao vẫn là Tiểu Đình.

“Bẩm hoàng thượng, con dâu thần xác thực thông minh, nàng cùng Tiểu nhi Đình cảm tình tha thiết, tiểu vợ chồng hai cái đều rất biết động não, căn cứ bên kia... Sợ là phải hai người bọn họ đồng hành mới có thể phát huy tác dụng cao nhất.” Giản thân vương châm chước đối với Hoàng Thượng nói ra.

Hoàng Thượng nghe xong vô cùng vui mừng, có thể bị Giản Thân vương gấp gáp, nói cả buổi, cũng không nói tình tường, con dâu của hắn là có bị thương hay không, “Ai, Vương đệ ah, con dâu người có thể có bị thương hay không ah.” Trước tiên đem người cứu mới là đứng đắn, nếu thật là cái kỳ tài, thật đúng là trời thương Đại Cẩm ah.

Giản thân vương nghe xong, trên mặt dẫn theo vẻ thê lương, phần nộ nói: “Vi thần không biết, vi thần đuổi đi qua, Tiểu Đình đã phái người cứu đi Cẩm Nương, chỉ là nhũ nương của nàng, nha hoàn theo tùy tùng, còn có mấy cái hộ vệ tất cả đều trọng thương, còn có một người đã không có, thần là khó thở nổi, trực tiếp tới gặp Hoàng Thượng, cầu Hoàng Thượng cho công đạo.”

Hoàng Thượng nghe xong cũng lo lắng, đối với cung nhân một bên nói: “Nhanh, đem dược trị thương tốt nhất trong nội cung đưa chút ít đi Giản thân vương phủ, nhân tài như vậy, có thể ngộ nhưng không thể cầu, ngàn vạn phải cứu mới được.”

Lập tức có cung nhân nghe chỉ đi làm việc, Hoàng Thượng lại đối với thái tử nói: “Việc này xác thực thật quá mức, dưới chân thiên tử mà thậm chí có người công nhiên hành hung, lại đối với một người con gái yếu ớt, thái tử, việc này do người đi điều tra xử lý nghiêm khắc, mặc kệ tra được trên người ai, đều làm đến tận ngọn nguồn, không thể nuông chiều.”

Thái tử nghe chấn động, mừng rỡ trong lòng, lập tức lĩnh chỉ đi xuống.

114. Chương 114

Hôm nay mừng hai đầu năm, bởi vì vụ án ngày lại mặt gặp chuyện của Giản thân vương, mà nguyên bản ngày tết náo nhiệt tốt lành cũng trở nên quý dị, rất nhiều Hoàng thân quốc thích, quan lớn quan to trong kinh thành đều kinh sợ mà co lại trong nhà không dám tùy tiện đi ra ngoài, một là sợ lại gặp được tên hung

đồ kia cướp bóc ám sát, nhóm phu nhân tiểu tử đều không dám ra ngoài phủ, nên thân thích cũng đều không đi, chỉ là phái hạ nhân đưa quà tặng ngày lễ! Để bày tỏ thân cận.

Thứ hai, chính là lần đầu tiên thái tử dùng thủ đoạn lôi đình bắt một nhóm lớn quan viên trên lục phẩm đi Đại Lý Tự, đứng mũi chịu sào đúng là Thuận Thiên Phủ doãn cùng Cửu Môn Đề Đốc, hai vị này gánh vác chức trách bảo vệ an toàn cho kinh thành, với lý bỏ quên nhiệm vụ, lười biếng không làm tròn trách nhiệm, khiến tánh mạng hoàng thân quốc thích không được bảo hộ an toàn, tiếp theo đương nhiên là liên lụy cấp trên của bọn hắn cùng với quan lại nhà môn tương đương, cứ như thế điều tra hơn bảy tám phần, chỉ cần hơi có liên quan đã tính là bị liên quan, trong vòng hai ngày, bắt nhốt hơn tám gã quan viên.

Thứ vị chính là, những người này, hoặc là cùng Ninh vương gia đi lại thân cận, hoặc là thuộc sự quản lý của Dự Thân vương, trong đó hai vị là thủ hạ mấu chốt của Thái úy đương triều, thái tử và Giản Thân vương cùng một chiến tuyến, vốn là để tập trung tra hung án, về sau, có ít người thật sự không hề liên lụy trong việc này, liền đưa những việc làm ngày thường của bọn chúng tham nhũng, đút lót, dung túng con làm chuyện ác, hoặc ức hiếp dân chúng... Không ít thêm dột tội danh cho bọn chúng, đem tám vị quan viên quan trọng xử trí, giáng chức, xét nhà hoặc lưu vong, thoáng một phát liền đem thế lực của đám người Ninh Vương cùng Dự Thân vương liên hợp kia làm suy yếu không ít, chính thức đạt đến mục tiêu chủ yếu của hắn.

Mà trong quá trình thẩm tra án, quan hệ của thái tử cùng Giản Thân vương càng tiến thêm một bước, mừng ba Thái Tử Phi dù có mang cũng tự mình đến Giản Thân vương phủ thăm bệnh tình Cẩm Nương, trong nội cung trừ thái hậu cùng Lệ phi nương nương, tất cả những người được gọi là chủ tử đều biểu đạt lòng quan tâm của mình, nhất thời, vợ chồng Cẩm Nương ngược lại trở thành món ngon trong miệng đám hoàng thân quốc thích, đây là bất ngờ lớn nhất cho nhóm Nhị lão gia cùng Lãnh Hoa Đường.

Mà vừa vặn nhất chính là, Cửu Môn Đề Đốc Triệu Hoài Cổ hóa ra là thân tộc của Nhị thái thái.

Kinh thành nguyên có hai thành nội và ngoại, nội thành là hoàng cung cùng chỗ ở của hoàng thân quốc thích và quan to nhị phẩm trở lên, ngoại thành mới là chỗ dân chúng sinh sống, Cửu Môn Đề Đốc quản lý an toàn trong và ngoài cả hai thành, thực tế nội thành là trọng yếu nhất, ngày bình thường, cũng không thể có nửa phần lười biếng, huống chi là ngày tết, đáng lẽ càng canh phòng nghiêm ngặt mới đúng, vậy mà một đám sát thủ giang hồ, tại nội thành hành hung không kiêng nể gì như thế, hơn nữa tính toán chu đáo cẩn thận nghiêm ngặt, toàn bộ thời gian vụ án phát sinh đến lúc kết thúc thật lâu cũng không thấy có nửa bóng dáng nha dịch tuần tra cùng binh sĩ thủ thành xuất hiện, điều này không khỏi làm cho người ta hoài nghi, là có nội ứng cấu kết gây án, có người cố ý thả trôi, hoặc là nói, ngầm phối hợp làm việc, mới khiến cho chuyện ám sát kia thuận lợi xảy ra như thế, nếu không phải Giản Thân vương phủ trước đó có phòng vệ, chỉ sợ ngày ấy không còn người sống lưu lại, cho nên, Giản Thân vương hôm đó liền trực tiếp chỉ ra sự thất trách nghiêm trọng của Cửu Môn Đề Đốc cùng Thuận Thiên Phủ, thái tử cũng muốn thừa cơ chèn ép, nuôi trồng thân tín, đương nhiên càng phối hợp hành động của Giản Thân Vương.

Dưới nghiêm hình, bộ hạ Triệu Hoài Cổ rốt cục khai ra, Triệu Hoài Cổ cùng người Tây Lương có cấu kết, đám người hành thích kia kỳ thật tất cả đều là cao thủ Tây Lương, thái tử nghe xong rất vui mừng, việc này không chỉ là một việc ám sát nho nhỏ, mà là tội lớn thông đồng với địch quốc, càng tiếp tục truy cứu, không chịu buông tay, thậm chí đào sâu lỗi hết sâu một lần đi ra.

Nhưng đáng tiếc là, ngày đó muốn thẩm tra Triệu Hoài Cổ lần nữa, hắn không hiểu tại sao trong lao uống thuốc độc tự vận, thật vất vả đào ra một manh mối cứ như vậy mà bị chặt đứt, để cho thái tử tức giận, dưới cơn thịnh nộ, hạ lệnh dùng tội thông đồng với địch phản quốc, diệt cả nhà Triệu gia, thêm nữa... Cả thân tộc đều liên quan trong đó, bởi vậy, họ Triệu trong kinh thành, hoặc cùng Triệu gia có quan hệ trọng yếu, tất cả đều nhưng chìm sợ cảnh công, kẹp lấy đuôi, ngay cả đại môn cũng không dám ra, mà cha mẹ huynh trưởng nhà mẹ đẻ của Nhị thái thái đương nhiên cũng bị liên quan đến, Nhị thái thái bởi vì là nữ nhi xuất giá, lại là thân thích của Giản Thân vương, lại có thể Dự Thân Vương bảo vệ, mới miễn đi một kiếp.

Hết thấy đều này, Cẩm Nương vẫn nằm ở trên giường mà biết được.

Mấy ngày liên tiếp, bởi vì khách đến thăm bệnh nhân quá nhiều, Vương phi loay hoay chân không chạm đất, nhưng vẫn để cho vợ chồng son Cẩm Nương cùng Tiểu Đình cực kỳ tỉnh dưỡng, khách đến, cũng hết sức không kinh động bọn hắn, như Thái Tử Phi đến, cũng chỉ là ngồi tạm ở chỗ Cẩm Nương, thấy thân thể

Cẩm Nương không việc gì xong, liền khởi giá hồi cung, hàng đồng thuốc hay thuốc bổ chất đầy nhà kho nhỏ của Cẩm Nương, khiến cho nhóm Trương mama cùng Phong nhi bận rộn một trận, chỉ là như vậy thật ra tiện nghi cho nhóm Tú cô cùng Tứ Nhi, ngày bình thường khó gặp thuốc tiên chữa thương, lúc này giống như không cần tiền vậy, toàn bộ hướng trên người các nàng chất đống.

Cẩm Nương ngày thứ hai liền đi trong phòng Tú cô, Tú cô bởi vì thương thể quá nặng, một mực hôn mê, lại sốt cao không ngớt, hơn phân nửa thân thể bị băng như một xác ướp, làm Cẩm Nương thấy phải rơi lệ, Lục Liễu ngược lại nhanh nhẹn rất nhiều, từ lúc cứu Tú cô trở về xong, vẫn giữ ở bên giường Tú cô, trên trên dưới dưới, bưng trà đưa nước, coi chừng hầu hạ Tú cô, làm cho Cẩm Nương rất là vui mừng, lại thường nàng không ít thứ tốt, cho nàng làm quà cưới, Hỉ Quý cũng cùng ở bên người Tú cô, hai người cùng nhau hầu hạ Tú cô, cảm tình đã dần dần ấm lên ở bên trong.

Ngày hôm đó Cẩm Nương lại nhìn Tú cô, thấy Tú cô vẫn hôn mê, liền hỏi Lục Liễu: “Có từng tỉnh qua không?”

“Hồi Nhị thiếu phu nhân..., hôm qua buổi tối tỉnh qua một hồi, kêu tên Nhị thiếu phu nhân, đã bớt sốt, người xem, hôm nay cuối cùng cũng không còn sốt, có lẽ hai ngày nữa sẽ tỉnh a.” Lục Liễu làm thành lễ cho Cẩm Nương xong, liền đứng ở một bên, cầm khăn lau mặt cho Tú cô, vẻ mặt mừng rỡ nói với Cẩm Nương.

Cẩm Nương nghe xong tự nhiên thật cao hứng, tiếp nhận khăn trong tay Lục Liễu tự mình lau cho Tú cô, nhớ tới ngày ấy nàng ôm mình trong ngực, dùng thân thể nhu nhược chặt chẽ che chở mình, còn có, nàng lúc thanh tỉnh nói lời cuối cùng, mấy ngày nay toàn bộ lời cuối cùng vang vang bên tai Cẩm Nương quẩn lầy không dứt, lau lau liền không nhin được rơi lệ.

Lúc này, Hỉ Quý bưng được tiến đến, gặp Nhị thiếu phu nhân, đang muốn tránh, Cẩm Nương thấy nhân tiện nói: “Hỉ Quý ca ca, đưa được cho ta đi, chúng ta từ nhỏ đã ở cùng một chỗ đấy, không cần chú ý những cái này, người... Ở chỗ này cùng Tú cô a.”

Hỉ Quý nghe khê giật mình, đã quên e lệ, kích động mà nhìn Cẩm Nương, trong miệng ngập ngừng nói: “Tứ... Tứ cô nương, người... Người gọi ta là Hỉ Quý ca ca rồi hả?”

Cẩm Nương nghe càng chua xót, mấy ngày nay lúc nào cũng hiện ra cảnh lúc còn bé ở trong đầu, khi đó, mình tuy là thân phận tiểu thư, nhưng vẫn ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, Tứ di nương thì thỉnh thoảng lại theo đại lão gia xuất chinh bên ngoài, có khi nửa năm mới trở lại nhà một lần, nếu không phải Tú cô cùng Hỉ Quý che chở, thân thể này sợ cũng đã sớm thành người cổ rồi, khi đó, Hỉ Quý lớn hơn vài tuổi luôn đem bánh nướng mà thật vất vả có được chia inh một nửa, cuối cùng lúc gặp Nhị tỷ khi dễ, dùng thân thể nho nhỏ ngăn cản phía trước người của mình, mặc kệ roi kia quật tại trên người của hắn, cắn răng, cương quyết một tiếng cũng không lên tiếng...

“Ta gần đây nhớ lại rất nhiều chuyện ngày xưa, thực xin lỗi, Hỉ Quý ca, Cẩm Nương không để ý đến người.” Cẩm Nương chảy nước mắt đối với Hỉ Quý nói ra.

Hỉ Quý nghe xong con mắt cũng trào ra, bắt tay áo đi lau nước mắt, gật đầu nói: “Không trách thiếu phu nhân, nô tài... Một mực vô dụng, không có bản lĩnh gì, cũng không thể làm cho Thiếu phu nhân hạnh diện, Thiếu phu nhân, ngài nhanh đừng có lại gọi nô tài là ca ca rồi, một hồi để cho người khác đã nghe được không tốt.”

Cẩm Nương khóc lắc đầu nói: “Không sợ, hôm qua ta cùng Vương phi từng nói qua rồi, se nhận người làm nghĩa huynh, cho người thoát khỏi nô tịch, về sau, người không bao giờ ... là nô tài nữa rồi, cái cửa hàng kia nếu làm ăn tốt, sẽ phân một nửa cổ phần cho người, người... Nhất định phải làm cho tốt, hiếu kính Tú cô.”

Hỉ Quý nghe xong rất vui mừng, quỳ xuống muốn dập đầu cho Cẩm Nương, Cẩm Nương nhanh chóng đi qua đỡ lấy hắn, “Thiếu phu nhân, cái này... Cái này không thích hợp đấy, nô tài như thế nào có tư cách làm nghĩa huynh Thiếu phu nhân, ngài... Ngài chỉ giúp nô tài thoát khỏi nô tịch là được, nô tài tuyệt không cái gan kia làm nghĩa huynh của ngài.”

Lục Liễu nghe được cũng giật mình mừng như điên, không nghĩ tới trong lúc vô tình mình thật đúng là nhất được bảo vật, Nhị thiếu phu nhân là thân phận thể nào ah, con dâu Giản Thân vương, Hỉ Quý nếu thật được Nhị thiếu phu nhân nhận thức làm nghĩa huynh, vậy mình lúc đó chẳng phải bay lên đầu cành rồi hả? Là tính không được thành Phượng Hoàng, thì cũng là hỉ tước nha, từ nay về sau Hỉ Quý chính là anh vợ

Nhị thiếu gia rồi, so với việc làm di nương thông phòng chủ tử, vẫn mạnh hơn, Hỉ Quý lại tuổi trẻ tuấn tú, quan trọng nhất là thành thật, dễ dẫn đo, cùng thiện tâm như Tú cô, hơn nữa, còn có nửa gian cửa hàng là tài sản... Vậy sau này mình không phải cũng trở thành chủ tử phu nhân sao?

Nàng gặp Hỉ Quý vẫn còn chối từ, nhanh chóng đi qua cùng hắc quỷ xuống cùng một chỗ, một tay liền vươn sau lưng Hỉ Quý, dùng sức nhéo Hỉ Quý một cái.

Hỉ Quý thân thể cứng đờ, mặt đỏ lên, dù sao hai người còn chưa kết hôn, thân mật như thế vẫn là lần đầu tiên, Hỉ Quý có chút không thích ứng, bất quá, trong nội tâm lại vui mừng, hắc cũng biết ý tứ Lục Liễu, chỉ là... Nương còn không có tỉnh, việc này sợ là còn muốn nương đáp ứng mới thành đây.

“Các người đứng lên đi, đợi Tú cô tốt rồi, chúng ta bày hai bàn, thỉnh chút người thân bạn bè đến ăn mừng, cũng không cần trở lại Tôn gia nói cái gì, người về sau chỉ là nghĩa huynh của ta, không liên quan gì đến Tôn gia.” Mờ ám của Lục Liễu, Cẩm Nương chỉ làm như không phát hiện, đây cũng là chuyện thường tình con người, chỉ nguyện đem thân phận của Hỉ Quý nâng lên, Lục Liễu nếu thật sự cải tà quy chính, biết dùng tâm đối đãi hai người Tú cô cùng Hỉ Quý, sống tốt là được rồi.

Hỉ Quý cuối cùng áp chế không nổi vui mừng điên cuồng trong nội tâm, bánh từ trên trời rơi xuống, nện vào đầu làm hắc hôn mê, bị Lục Liễu đụng đụng xong, cao hứng gật đầu, việc này cứ như vậy định xuống.

Cẩm Nương lại nhìn về phía Lục Liễu nói: “Ngày ấy Tú cô nguyên là muốn đi nhà của người cầu hôn, chỉ là gặp được sự cố này, ngược lại trì hoãn người rồi, đến mai ta liền phải người đi nhà của người cầu hôn cho Hỉ Quý ca ca cũng miễn nô tịch của người đi, người cần phải hầu hạ Tú cô cho tốt, nếu ta phát hiện người tâm tư bất lương lần nữa, người coi chừng đấy, ta sẽ cho Hỉ Quý bỏ người, một lần nữa đem sính lễ cưới tiểu thư nhà giàu về.”

Một phen thị uy ban ân, khiến cho Lục Liễu nghe kinh hồn táng đảm, vừa mừng vừa lo liên tục không ngừng dập đầu cho Cẩm Nương, liên tục xác nhận.

Cẩm Nương lại đưa mắt nhìn Tú cô hôn mê, liền đứng lên đi xem Tứ Nhi, ngày ấy Tứ Nhi mất máu quá nhiều, nuôi vài ngày, cũng không biết đã tỉnh chưa.

Vừa đi đến cửa, Lục Liễu đột nhiên kêu một tiếng: “Thiếu phu nhân, nô tài còn có chuyện muốn bẩm.”

Cẩm Nương kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy Lục Liễu hướng mình quỳ bò qua, Hỉ Quý về mặt cũng không hiểu mà nhìn Lục Liễu, không biết nàng muốn làm cái gì, sợ nàng còn muốn nói yêu cầu gì quá mức, gấp đến độ về mặt đỏ mồ hôi ở phía sau lưng kéo Lục Liễu.

Lục Liễu đối với Cẩm Nương bái, dập đầu liên tiếp nhiều lần, Cẩm Nương nhìn nhủ lòng mảy, lạnh lùng nói: “Người có lời gì cứ việc nói thẳng, ta nếu là có thể xử lý, nhất định giúp người xử lý rồi.”

Lục Liễu nghe xong liền ngẩng đầu lên, về mặt về xấu hổ, cố lấy dũng khí đối với Cẩm Nương nói: “Nô tài đáng chết, nô tài cầu Thiếu phu nhân tha thứ lỗi nô tài.” Vừa nói vừa từ trong ngực xuất ra một cái bọc nhỏ, hai tay dâng cho Cẩm Nương.

Cẩm Nương cũng không đi tiếp, chỉ hỏi: “Cái này là vật gì?”

“Độc dược, Nhị thái thái cho nô tài độc dược, nô tài vào phủ không bao lâu, Nhị thái thái đem bao độc dược cho nô tài, cho nô tài tùy cơ hạ độc cho Nhị thiếu phu nhân.” Lục Liễu cúi đầu, không dám nhìn mặt Cẩm Nương, khóc nói ra.

“Người nói người vào phủ không bao lâu Nhị thái thái đưa cho người? Cái này làm sao có thể, Nhị thái thái có lẽ không biết người mới đúng a.” Cẩm Nương nghi hoặc hỏi thăm.

“Thiếu phu nhân có chỗ không biết, Nhị thái thái cùng Đại phu nhân nguyên vốn là bạn khuê mật, các nàng lại là họ hàng xa, từ nhỏ quan hệ rất tốt, trước khi nô tài bị Đại phu nhân đưa cho Thiếu phu nhân, Đại phu nhân dặn dò nô tài, vào phủ xong, liền nghe theo Nhị thái thái phân phó... Ngai cũng biết, phụ mẫu nô tài tất cả đều ở trong Tôn phủ, trong tay đại phu nhân kiếm ăn, nô tài không dám không nghe lời Đại phu nhân nói..., cho nên...” Lục Liễu khóc giải thích.

Thì ra là thế, Đại phu nhân thật đúng là bản tính không đổi, mình gả cho người nàng cũng không quên chôn mấy quả bom đến hại người, chỉ là. . .

“Vậy người vì sao một mực không có ra tay? Người hoàn toàn có thể hạ độc trong được a?” Cẩm Nương vẫn khó hiểu hỏi thăm.

“Nô tài cũng không phải người ngu, tâm tư Nhị thái thái quá độc, chỗ hiểm Nhị thiếu phu nhân không nói, đồng thời cũng không có đem mấy cái mệnh nô tài nhìn trong mắt, nô tài nếu thật nghe lời nàng, ngài vào phủ không bao lâu hạ độc cho ngài, ngài có chuyện không hay xảy ra, chúng ta những...người hầu hạ bên cạnh ngài, mỗi người đều bị tươi sống đánh chết sao? Nô tài cũng không dám không làm, chỉ là một mực kéo dài, nói tìm không thấy cơ hội, nhưng lại sợ trong nhà Đại phu nhân hại thân nhân nô tài, liền ở ngài trong được động tay chân một tí, có thể làm cho ngài không có thai, coi như là báo cáo kết quả công tác cho Đại phu nhân cùng Nhị thái thái rồi.” Lục Liễu thấp đầu, lời lại nói rất hợp tình lý, xem ra, nàng thật đúng là cái có đầu óc, chỉ là, như một mực vô dụng không dùng cho chính nghĩa, về sau, nếu như nàng thực sự sửa chữa lại, không chừng còn có thể giúp Hỉ Quý giúp một tay đây.

Cẩm Nương nghe không khỏi than thở, người như Nhị thái thái, một mực xem nô tài là chó để sai sử, xem mạng của bọn hắn như rơm rác, nhưng tâm người đều là một khối thịt lớn lên, thiện ác đến cùng cũng có báo, Lục Liễu tuy nói là do dự cân nhắc một phen mới quyết định đưa toàn bộ việc này ra, nhưng cảm giác không phải là do chân tình chủ tớ của mình cùng Hỉ Quý, Tú cô đã động? Cuộc sống mình trong vương phủ âm u tà ác này, tuy nói mỗi bước kinh sợ, lúc nào cũng có nguy cơ, nhưng ngốc nghếch có lương tâm thiện lương không thay đổi, có lẽ, Nhị thái thái sẽ cảm giác mình mềm yếu có thể lấn tới, nhưng, những người bên cạnh để mình dựa vào ngày càng nhiều, cuối cùng có một ngày, mình sẽ đem toàn bộ vương phủ tình lọc, biến thành một chỗ xinh đẹp hạnh phúc ọi người.

Tiếp nhận gói thuốc trong tay Lục Liễu, Cẩm Nương đặt ở trong mũi nghe ngóng, phát hiện hơi độc có chút tương tự cùng với chỗ tiểu đệ Ngọc nhi, liền thu bỏ vào túi trong tay áo mình, đối với Lục Liễu nói, “Chuyện hôm nay người không có thể nói với bất kỳ người nào, người lại cùng Nhị thái thái giữ liên lạc, xem nàng còn có ... tiến thêm một bước giao cho người hành động gì hay không, cái gói thuốc này ta cầm đi trước, hầu hạ Tú cô cho tốt.”

Lục Liễu không nghĩ tới Nhị thiếu phu nhân nghe xong những lời này của mình sau lại phản ứng như thế, hoàn toàn không có tức giận cũng không có ý xử phạt mình, trong nội tâm lại mừng như điên một hồi, xem ra mình lại đúng thêm một lần may mắn, về sau Nhị thiếu phu nhân chỉ biết càng tín nhiệm mình, đem mình cũng nhét vào phía dưới đôi cánh bảo vệ của nàng... Càng nghĩ càng vui vẻ, Lục Liễu lại liên tục hướng Cẩm Nương dập đầu mấy lần.

Cẩm Nương cũng không có đỡ nàng, chỉ là liếc nhìn Hỉ Quý ở một bên thật sâu một cái, liền quay người đi ra.

Tứ Nhi từ ngày đó được cứu trở lại sau luôn hôn mê, Lãnh Khiêm suốt mấy ngày qua xem nàng, một mực bồi tại cửa ra vào cũng không có ý tứ đi vào, mỗi lần tới liền đưa một ít thuốc trị thương thuốc bổ tới, gõ cửa, cũng không đợi người ở bên trong đi ra, liền buông xuống đi, gấp đến độ khiến Phương Hỉ hầu hạ Tứ Nhi dặm chân, chưa thấy qua ai như vậy, rõ ràng trong nội tâm nhớ thương muốn chết, lại kéo không được mặt mũi, không chịu tiến đến tự mình liếc xem Tứ Nhi, lạnh như băng đấy, liền câu ân cần thăm hỏi cũng không có, mất công trong hôn mê Tứ Nhi, thỉnh thoảng còn gọi tên của hắn một chút, thực là vì Tứ Nhi thấy không đáng.

Cẩm Nương mấy ngày nay đã nghe Phương Hỉ căn nhắc việc này rồi, nhưng nàng mỗi lần tới, đều không có gặp Lãnh Khiêm, hôm nay nàng cố ý đi trong phòng Tú cô gặp người trước một hồi, lại vụng trộm lần lượt trong góc tường hướng phòng Tứ Nhi đi, quả nhiên liền chứng kiến Lãnh Khiêm như một tòa tượng đá di động, thân ảnh bồi hồi trước cửa sổ phòng Tứ Nhi, cầm trong tay lấy một bao không biết là được hay là đồ trang sức, đang muốn đưa tay gõ cửa, Cẩm Nương đột nhiên từ góc phòng đi ra, giống như vô tình nói: “A Khiêm, người cũng tới thăm Tứ Nhi sao? Như thế nào không đi vào, hôm qua nghe Phương Hỉ nói, Tứ Nhi giống như tỉnh đây.”

Lãnh Khiêm nghe chấn động, quay đầu xem là Cẩm Nương, mặt đỏ lên, kỳ thật, hắn vừa rồi cũng nghe có tiếng bước chân hướng bên này, nhưng hắn tưởng rằng nha hoàn bà tử đi ngang qua làm việc, liền không để ý, không nghĩ đến Nhị thiếu phu nhân hôm nay đến lúc này, trên mặt lập tức có chút không nhịn được, sợ Nhị thiếu phu nhân lại đây nói linh tinh, lại đây trêu ghẹo hắn, buông đồ đạc thấp đầu muốn đi.

Cầm Nương vội hỏi: “Hôm qua còn nghe Phượng Hỉ nói, Tứ Nhi vừa tỉnh dậy, nhìn không thấy người nào đó, lập tức khóc, thái y đã nói, Tứ Nhi vốn mất máu, nếu như lại ức khí thương tâm, vậy sẽ để lại di chứng sau này, ai nha, đáng thương Tứ Nhi, tất cả đều là vì ta, nếu như không phải là vì cứu ta, nàng cũng sẽ không tổn thương thành bộ dạng như vậy, đáng thương còn không có ai thực yêu thương nàng, từ nhỏ cha mẹ ruột chết, cô khổ linh đình, nhận hết cực khổ, trong nội tâm còn lo lắng cho người khác, lo lắng hân nguyên khí bị hao tổn không có khôi phục, có thể nhìn nàng hay không, hay là ghét bỏ nàng chỉ là xuất thân nô tài...”

Lãnh Khiêm bị Cầm Nương nói được mặt chuyển sang đỏ tím, cũng không gõ cửa, cầm lấy đồ đẩy cửa ra xông vào bên trong, bên trong Phượng Hỉ đang thay thuốc cho Tứ Nhi, đột nhiên gặp Lãnh Khiêm như một cây Thiết Trụ xông vào, sợ đến nỗi tay khẽ run rẩy, nhanh chóng đem chăn phủ lên vai Tứ Nhi, sắc giọng: “Oh trời ơi, Lãnh đại nhân, ngài hôm nay là bị quỷ ám à, ngày bình thường cầu ngài ngài đều không tiến vào, lúc này cửa cũng đều không gõ xông vào, ngài hù chết nô tỳ đây này.”

Lãnh Khiêm bị Phượng Hỉ nói đến khóe miệng co rút, vừa rồi mắt hân nhanh nhẹn, vừa tiến vào đúng lúc nhìn thấy Tứ Nhi lộ một đoạn da thịt tuyết trắng bên ngoài, cùng miệng vết thương ợ kinh người, mặc dù chỉ là xuân quang hiện ra, nhưng lại làm cho cả thân thể hân ngậy ngất, bỗng nhiên tim đập nhanh, cuống quýt dời mắt đi, vừa quay đầu, lại chứng kiến Cầm Nương như cười như không nhìn mình, nhất thời càng không được tự nhiên, không biết mình là bị xương cốt làm phản rồi, bị Thiếu phu nhân lăm bắm một hồi, không quan tâm mà xông tới, xem đi, vừa vặn khiến cho Thiếu phu nhân tìm được chuyện lớn để trêu chọc.

“Phượng Hỉ nha, A Khiêm đặc biệt đến xem Tứ Nhi đây, người đây là nói lời gì đó, người xem, đem A Khiêm chúng ta nói, đến sắp tìm một cái hố dưới đất mà chui vào rồi, người cẩn thận Tứ Nhi nghe người khi để A Khiêm, sẽ lột da của người đi.” Quả nhiên Cầm Nương mở miệng trêu ghẹo.

Mặt Lãnh Khiêm nguyên đỏ tím bắt đầu biến thành màu đen, Phượng Hỉ nhìn che miệng cười, đối với Cầm Nương nói: “Ai nha, Thiếu phu nhân, nô tỳ sai rồi, nô tỳ không nên nói Lãnh đại nhân nha, ách, vừa vặn vết thương của Tứ Nhi tỷ tỷ phải thay đổi được, Thiếu phu nhân, chúng ta đi ra ngoài đi, để cho Lãnh đại nhân giúp đỡ đổi, Lãnh đại nhân là cao thủ, vết đao như vậy hân so nô tỳ càng lành nghề hơn.”

Cầm Nương nghe xong thiếu chút nữa cười ra tiếng, theo lời nói: “Ân, tốt, ta cũng đến xem Tứ Nhi, nàng hôm nay có người chiếu cố, ta cũng yên tâm, đến mai ta sẽ quay lại a.” Nói xong, cũng không quản sắc mặt Lãnh Khiêm là gì, kéo Phượng Hỉ đi ra ngoài.

Lãnh Khiêm vẽ mặt xấu hổ đứng trong phòng, nhất thời đi ra ngoài cũng không phải, lưu lại cũng không hợp cấp bậc lễ nghĩa, đang không biết như thế nào cho phải, trên giường Tứ Nhi khẽ hừ một tiếng, cau mày muốn xoay người, Lãnh Khiêm thấy nàng muốn đề lên vết thương, trong nội tâm quýnh lên, liền đi nhanh tới, cách mền đem nàng nhẹ nhàng đề lại.

Tứ Nhi mơ mơ màng màng mở mắt ra, mơ mơ hồ hồ mà nhìn trước mắt khuôn mặt tuần tú ngội lạnh, nhất thời không biết người ở chỗ nào, sáng ngời giống như cách một đời, run rẩy vươn tay ra, muốn chạm đến mặt Lãnh Khiêm: “Người... Người tại sao lại ở chỗ này, ta... Là đang nằm mơ sao?” Tứ Nhi suy yếu nói.

Lãnh Khiêm tim xiết chặt, duỗi tay muốn bắt tay của nàng, rồi lại ngừng ở giữa không trung, Tứ Nhi thanh tỉnh chút ít, xem hân giờ lên tay, rồi lại muốn rút về, khóe miệng dẫn theo chút cười khổ, đối với Lãnh Khiêm nói: “Ta... Không có chuyện gì nữa, nhanh tốt rồi, nghe Phượng Hỉ nói, Lãnh thị vệ mỗi ngày đưa được đến cho nô tỳ đa tạ.”

Lời của nàng đột nhiên trở nên khách khí hữu lễ, lại dẫn theo chút nhàn nhạt xa cách, khiến cho tim Lãnh Khiêm co rút đau đớn một hồi, mày kiếm không tự chủ được nhíu lại, một tay nắm chặt tay của nàng nói: “Ta thay thuốc cho người.” Nói xong mở chăn Tứ Nhi ra.

Tứ Nhi lại càng hoảng sợ, mặt lập tức đỏ lên, rút tay muốn giữ mền lại, “Người... Người là đầu gối, nam nữ thụ thụ bất tương thân, người... Người phát điên gì đó.” Ai ngờ quýnh lên, lại làm đau đớn miệng vết thương, không khỏi cắn răng một chút, hít một hơi thật sâu.

Lãnh Khiêm bị dọa lập tức thả tay của nàng, một tay khác lại hướng cái chăn đầu vai nàng mở ra.

“Người bị quỷ ám á..., người... Mau tránh ra, người...” Đối với Lãnh Khiêm như vậy, Tứ Nhi cũng không biết muốn nói cái gì, gấp đến trắng mặt, thầm nghĩ lớn tiếng gọi người tiến vào là tốt rồi.

“Ta lấy người!” Lãnh Khiêm lạnh lùng mà nói với Tứ Nhi, áo ngủ bằng gấm đã bị kéo ra, bả vai Tứ Nhi thon gầy lộ trong không khí, đầu vai miệng vết thương dài đến nửa xích nhìn thấy mà giật mình.

Tứ Nhi bị ba chữ kia làm cho kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm, sớm đã quên hẳn đang làm cái gì, si ngốc sững sờ, không thể tưởng tượng nổi nhìn Lãnh Khiêm, sau nửa ngày mới nói: “Người... Người có biết người đang nói cái gì không?”

Lãnh Khiêm thấy được cữ trên vết thương đã bị Phượng Hỉ lau sạch, liền cầm được mình mang đến tinh tế thoa cho Tứ Nhi, lại cầm bố lụa trắng bên giường chuẩn bị băng cho Tứ Nhi, nhưng như vậy nhất định phải đem bả vai Tứ Nhi nắm lấy..., đương nhiên...

Hắn chờ một chút, vẫn cẩn thận duỗi tay ra hướng đầu vai Tứ Nhi ôm đi, mắt vừa chạm vào da thịt tinh tế tỉ mỉ bóng loáng, hắn liền cảm giác ót một trận nôn nóng, như là bị bỏng, tay vô ý thức mà trở về thu, mắt to trong trẻo của Tứ Nhi như có một tầng hơi nước, hai gò má nhiễm lên một tầng mây hồng diễm lệ, thanh âm nhỏ như ruồi muỗi: “Người... Người mới vừa nói cái gì, người cũng biết, người đang làm gì không? Người... vẫn là đi ra ngoài đi, hôm nay việc này, ta sẽ không nói ra, chỉ đem chuyện này làm... như không có phát sinh qua là tốt rồi.”

Lãnh Khiêm nghe được chấn động, trong con ngươi chứa một tia giận dữ mãnh liệt, càng mang theo một lửa chớp động, bàn tay lớn, đem đầu Tứ Nhi nhẹ nhàng nâng...lên, dè dặt chấn động kỳ dị trong thân thể, xụ mặt, nhu hòa đem lụa trắng quấn từng vòng từng vòng cẩn thận.

Hai người cách rất gần, hô hấp của Lãnh Khiêm phun trên vai Tứ Nhi, nóng nóng, mang theo hơi thở nam tử mãnh liệt, Tứ Nhi cảm giác tim của mình đập nhanh hơn, tựa hồ muốn từ trong lồng ngực nhảy ra, thả mắt xuống, cũng không dám liếc xem Lãnh Khiêm nữa, bình thường đánh đá hoạt bát hôm nay nàng trở nên bắt đầu xấu hổ không cường được..., Lãnh Khiêm xem không khỏi sợ run mất, hít sâu một hơi, lời nói vẫn là cứng rắn cộc lốc: “Ta lấy người.”

Tứ Nhi lần nữa nghe được thứ mình muốn nghe xong, trong nội tâm kích động một hồi, đầu có chút choáng váng, ngược đôi mắt, cặp môi đỏ mọng khẽ run, e lệ nói: “Ta... không xứng, ta chỉ là nô tỳ, người là đại quan, chúng ta...”

“Ta lấy người, không cần biết người là thân phận gì, ta cũng từng bị vứt bỏ, ghét bỏ người, là ghét bỏ chính mình.” giọng nói của Lãnh Khiêm nguội lạnh giống như khí chất của hắn, không mang theo nửa điểm ôn nhu, lại làm cho Tứ Nhi như nghe thấy nhạc tiên, lời tâm tình đẹp nhất trên đời cũng chỉ có thể so với vài câu của Lãnh Khiêm, tâm Tứ Nhi đột nhiên bay lên, như rơi trên mây, ngọt ngào như nằm trên bông.

Một mực tự ti, sợ Lãnh Khiêm xem thường mình, không dám hy vọng xa vời phần cảm tình này có thể được hồi báo, hơn nữa, thân phận hai người kém quá xa, nàng sợ hãi chẳng qua chỉ là vọng tưởng của mình, dù sao không có quan viên lục phẩm đứng đắn nào lấy một cái nô tỳ ti tiện làm vợ. Cho dù muốn cũng không dám muốn, nhưng cảm tình là như thế, xem vừa mắt rồi, thì có, giấu cũng giấu không được, áp cũng áp không xong, chỉ có thể thường thường nhìn trộm hắn... Vụng trộm quan tâm hắn, cũng may, hắn không phải đầu gỗ, hắn... Trong nội tâm cũng có nàng, hơn nữa, khó khăn nhất là, hắn vậy mà đối với thân phận cao thấp chẳng thèm ngó tới, ba chữ, liền đưa chung thân bọn họ định xuống, bảo nàng như thế nào không hạnh phúc, không vui, không đổ lệ...

Thấy nàng rơi lệ, Lãnh Khiêm duỗi tay đi ngậy gốc giúp nàng lau sạch nước mắt óng ánh kia, thanh âm nhẹ nhàng khó được nói: “Người... Còn có người nhà, ta để cho Thiếu phu nhân đi nhà của người đưa sính lễ, đợi thiếu gia từ phương nam mới trở về, chúng ta thành thân.”

Tứ Nhi vui vô cùng, cầm ngược tay của hắn, lớn mật nhìn hắn nói: “Ta không cha không mẹ, ta cũng không cần tam môi lục sính, chỉ là, ta không làm thiếp, người nếu muốn ta làm thiếp, ta tình nguyện không lấy chồng.”

Lãnh Khiêm nghe xong liền lạnh lùng nói: “Thê thiếp đều là người, về sau sẽ không thêm...người nữa, làm thiếp làm vợ đều cho người.”

Tứ Nhi nghe được mừng như điên, bất chấp vai tổn thương, duỗi tay bưng lấy khuôn mặt nguội lạnh của Lãnh Khiêm, suông sã nhẹ hôn tứ phía trên mặt hắn một phát, Lãnh Khiêm cả người lập tức hóa đá.

Cầm Nương cầm độc được Lục Liễu giao ình, cùng với phần độc được mà nhà Ngọc nhi mang vào một chỗ, gọi Trương mama đến nội đường, đem hai bao thuốc bột giao cho nàng: “Mama, việc này chỉ có thể phó thác cho người rồi, mau giúp ta tra một chút, nhìn xem được này có phải từ Tây Lương đến đây hay không.”

Trương mama sau khi nhận lấy, xong bỏ vào tay áo trong túi đi ra.

Cầm Nương trở lại trong phòng, lại không thấy Lãnh Hoa Đình, không khỏi tìm một vòng, đi ra hỏi Phong nhi, Phong nhi rất là kinh ngạc nói, “Mới này vẫn còn đây, ai, xe lăn cũng không thấy rồi, hay là đi thư phòng Vương gia?”

Cầm Nương nghe xong cũng nghĩ thế, xem ngoài cửa sổ sắc trời cũng tối, nghĩ đến sợ là cùng Vương gia nói chuyện gì đi, liền không có để ở trong lòng.

Lại nói Lãnh Hoa Đình, ăn hết được bổ nguyên khí của Lưu Y Chính cho xong, lại nghỉ ngơi hai ngày, quả nhiên không chỉ là công lực khôi phục, còn rất mạnh mẽ, đêm nay thừa dịp Cầm Nương không có đây, liền mặc một thân y phục dạ hành, mang mặt nạ trốn khỏi vương phủ.

Nhưng hắn không có đi xa, mà là trực tiếp đi Đông phủ, nhảy lên nóc nhà đông phủ, đẩy một miếng ngói nhà Nhị lão gia, nhìn xuống dưới, đây đúng là phòng ngủ của Nhị thái thái, Nhị lão gia chấp tay sau lưng ở trong phòng Nhị thái thái đi tới đi lui.

Nhị thái thái ngồi ở trên giường rơi nước mắt, cầm khăn lau: “... Cha mẹ ta cùng anh tất cả đều vào nhà tù, người tìm cách cứu bọn họ mới được.”

Nhị lão gia buồn bực ngừng bước chân, đối với Nhị thái thái nói: “Người nha, cũng đừng nghĩ nữa, không có tra được trên người chúng ta đã là vạn hạnh rồi, việc này người khác trốn còn không kịp đâu, như thế nào còn chủ động đi đến, vậy không phải tìm chết sao?”

Nhị thái thái nghe xong liền tức: “Người chó quên, những năm gần đây, nhà mẹ đẻ ta trợ giúp người cũng không ít, bằng không thì, người cũng không có được địa vị như hiện tại, cho dù... Cho dù người có dây dưa bên ngoài thì như thế nào, người một là không tước hai là không tài, muốn được việc, căn bản chính là vọng tưởng.”

Nhị lão gia nghe xong liền bất đắc dĩ nói: “Người đến mai đi trước dò xét thái độ Vương tẩu xem, nếu như Vương huynh chịu buông tha cả nhà cậu, thì thái tử cũng không truy cứu, chỉ sợ Vương huynh không chịu ah.”

“Tôn Cầm Nương kia mạng cũng lớn qua mức rồi, mười cao thủ Tây Lương bao vây tấn công cũng không thể giết chết nàng, độc cũng đã sớm sai người đưa qua, nàng ta sao lại không chết chứ, huyền não đến bây giờ, Hoàng Thượng cùng thái tử đều xem nàng thành bảo bối để thờ, động thủ lần nữa, chỉ sợ khó hơn.” Nhị thái thái hung dữ nói.

“Cùng lắm thì cho cho nàng sống lâu mấy ngày này thôi, người không phải nói cho người hạ độc nàng sao? Như thế nào còn không có động thủ?” Nhị lão gia nghe xong vẻ mặt ác độc hỏi.

“Nha đầu kia lúc trước bị giam lại rồi, lúc này mới đi ra ngoài, vốn nghĩ đến nàng ta khó được việc, không nghĩ tới, lại để cho nhũ nương thu con quỷ nhỏ làm dâu, xem ra, qua không được mấy ngày, nàng ta sẽ có cơ hội hạ thủ.” Nhị thái thái cặp con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng bắn ra những tia nhìn như sói cái, phảng phất lập tức muốn đem Cầm Nương róc xương lóc thịt nuốt sống.

Nghe đến đây, Lãnh Hoa Đình rốt cuộc khó ỨC chế lửa trong lòng, từ trên nóc nhà nhẹ nhàng nhảy xuống, chỉ xoát xoát hai cái, liền đem hai bà tử canh giữ ngoài phòng Nhị thái thái hôn mê, ở ngoài cửa gõ hai cái.

Nhị lão gia nghe xong kinh ngạc hỏi: “Người là người phương nào?”

Lãnh Hoa Đình cũng không đáp, chỉ tiếp tục gõ, con mắt Nhị thái thái sáng ngời nói: “Có thể là người dụ thân vương phủ đến hay không? Hôm nay cũng chỉ ngắm trông dụ thân vương gia có thể giúp chúng ta một rồi.”

Nhị lão gia nghe xong liền đi mở cửa, cánh cửa mở ra, một thanh nhuyễn kiếm lạnh như băng liền hướng hần tấn công tới.

Nhị lão gia cả kinh, lập tức lắc mình một cái, nghiêng thân thể, tránh thoát một kích kia, chăm chú nhìn kỹ, dĩ nhiên là người bịt mặt lần trước, không khỏi quát to: “Người là người phương nào!” Lập tức từ bên hông rút ra một thanh nhuyễn kiếm, hướng Lãnh Hoa Đình tấn công, mỗi chiêu đều âm tàn, mỗi chiêu không phải hướng về hai mắt, chính là hướng về dưới háng tiến công, Lãnh Hoa Đình khéo léo trốn tránh, hần nhận định Nhị lão gia không dám hô người đến cứu, bởi vì một khi hô liền kinh động ám vệ trong phủ, hần thân mang võ công sẽ bị tiết lộ ra ngoài, cho nên, chiêu chiêu đều là đấu pháp trí mạng, rồi lại không xuất toàn lực, chỉ đem Nhị lão gia dẫn xuất cửa, Nhị lão gia lại rất giảo hoạt vừa đánh vừa lui, nhất thời hai người liền đánh vào trong nhà, dọa Nhị thái thái muốn thối lui đến sau tử đứng, sợ hai người kia không cẩn thận, liền chào hỏi lên người mình rồi.

Lãnh Hoa Đình chỉ đợi Nhị thái thái khê động, mạnh mẽ phi thân một cái đến đỉnh đầu Nhị lão gia, một kiếm bay thẳng xuống, hướng đỉnh đầu Nhị lão gia đâm thẳng xuống, thân thể Nhị lão gia khéo léo uốn éo, nghênh kiếm hướng lên, hai thanh trường kiếm liền đánh trên không trung thành đóa đóa kiếm hoa, nói thì chậm, nhưng khi đó thì nhanh, Lãnh Hoa Đình hướng Nhị lão gia ra chiêu đồng thời, đồng tiền trong tay bắn về hướng các đốt ngón tay chân Nhị thái thái, chỉ nghe hét thảm một tiếng, Nhị thái thái thẳng tắp té ngã trên đất, Nhị lão gia trong nội tâm cả kinh, chiêu kiếm liền không nghiêm cẩn bằng vừa rồi, kéo một kiếm mới khó khăn chống chọi với nhuyễn kiếm của Lãnh Hoa Đình đưa tới, Lãnh Hoa Đình thừa cơ hướng ngoài cửa tung mình một cái, nhảy lên cây đại thụ thượng viện, biến mất tại trong bóng tối.

Nhị lão gia cũng không hề truy, hần hần chạy đến bên người Nhị thái thái, chỉ thấy các đốt tay chân của Nhị thái thái đều bị đánh trúng nát bấy, gân mạch cũng gãy, hần đem nạng ôm đến giường, nhanh chóng nâng một tay nạng, nhìn xem còn có thể nối các đốt hay không, nhưng nhìn kỹ phía dưới, trong nội tâm thống khổ, đúng là người nọ đem toàn bộ tứ chi Nhị thái thái phế đi.

Mà Nhị thái thái lúc này đã đau nhức hôn mê bất tỉnh.

Lãnh Hoa Đình lên xuống mấy cái liền trở lại thư phòng mình, trong thư phòng thay đổi quần áo, lại ngồi trở lại xe lăn, trở về phòng mình.

Trương mama làm việc rất nhanh, không đến nửa canh giờ liền đem độc dược kia cầm trở về, nói cho Cẩm Nương: “Hai chủng độc dược này đều là từ Tây Lương, lão gia nhà ta từng qua Tây Lương, bởi hương liệu cùng độc dược liên quan rất lớn với nhau, vì vậy đối với độc dược cũng có nghiên cứu, hần ở Tây Lương từng gặp qua độc dược này.”

Cẩm Nương nghe xong liền gật đầu, đối với Trương mama nói: “Không biết chồng của ngươi hôm nay ở nơi nào hầu hạ, không bằng cũng đến trong nội viện ta đi, thỉnh hần chuyên chế hương cho chúng ta cũng tốt ah.”

Trương mama nghe xong liền nở nụ cười, đối với Cẩm Nương nói: “Cũng không phải Vương gia không cần hần, chỉ là hần hơn chán ghét chế hương, không muốn tiếp tục làm đến già, hôm nay tình nguyện tại nhị môn làm thủ vệ.”

Cẩm Nương nghe xong rất là khiếp sợ, trượng phu Trương mama hiển nhiên là một nhân tài, Vương gia như thế nào bỏ được hần sao? Không khỏi nghi hoặc nhìn về phía Trương mama.

“Nhị thiếu phu nhân ngài cũng đừng hỏi, có nhiều sự tình, nô tài cũng không biết, gia của nô tài vị kia rất buồn bực là cái miệng hồ lô, chuyện hần không muốn nói, ai cũng bức hần không được, hần tình nguyện chỉ làm người gác cổng cũng không muốn lại đi chế hương gì đấy, nô tài cũng không có biện pháp, chỉ có thể dựa vào hần thôi.” Trương mama có chút bất đắc dĩ nhìn Cẩm Nương nói ra, nhưng trong mắt lại dẫn theo một tia hi vọng cùng chờ mong, Cẩm Nương nhìn trong nội tâm khê động, đối với Trương mama nói, “Có cơ hội, ta sẽ cùng Nhị thiếu gia đi trong phòng Trương mama ngồi một chút.”

Trương mama nghe con mắt sáng ngời, cũng không khách sáo, phúc phúc đối với Cẩm Nương nói: “Chỉ là phòng kia của nô tài quá nhỏ, chỉ sợ đắc tội Nhị thiếu gia cùng Nhị thiếu phu nhân.”

Cẩm Nương liền cười nói: “Ngài chỉ cần ngâm chén trà thơm cho chúng ta là được, sắc trời cũng không sớm, người sớm đi về nghỉ ngơi đi.”

Trương mama liền cười lui ra ngoài.

Cầm Nương quay người lại, liền chứng kiến Lãnh Hoa Đình tự mình đẩy xe lăn vào, không khỏi khẽ giật mình, lại nghĩ tới lúc này A Khiêm vẫn còn trong phòng Tứ Nhi rồi, thì che miệng nở nụ cười, đi qua đẩy hắn vào buồng trong, Phong nhi cùng Mãn Nhi muốn tới hầu hạ, Cầm Nương khoát khoát tay nói: “Được rồi, các người nghỉ ngơi đi, ta hầu hạ tướng công là được rồi.”

Đóng cửa thật kỹ, Cầm Nương liền đem hai bao được kia đem ra, đang muốn nói chuyện, Lãnh Hoa Đình nói: “Sai người đi, đem Lục Liễu giam lại, nương tử ah, người luôn mềm lòng, người kia sợ là quân cờ Nhị thẩm đặt ở bên cạnh người đây.”

Cầm Nương nghe khẽ giật mình, không nghĩ tới hai người bọn họ nói đúng là cùng một việc, chỉ là không biết hắn là từ chỗ nào có được tin tức, đưa được trong tay được đến trước mặt hắn lần lượt nói: “Không cần bắt nàng, nàng hôm nay đã đem toàn bộ sự tình nói với ta, được Nhị thẩm cho đều giao ra đây rồi.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong híp mắt, một tay nắm chặt mũi của nàng nói: “Người lại dùng cái biện pháp gì để cho nàng mở miệng ah, sẽ không lại làm người làm chuyện tốt lành gì, để cho nàng ta cảm động a.”

Cầm Nương bị hấn miết cái mũi lại ngứa vừa chua xót, oang oang nói: “Ai, ta cũng không phải làm gì nàng, là chính cô ta muốn nói ra, ta cũng không phải thần tiên, nào biết đâu rằng nàng là người của Nhị thái thái, ta nguyên định đem nàng gả cho Hỉ Quý sau, đuổi bọn hấn đi bên ngoài ở, thật không nghĩ đến, nàng hôm nay tự mình nói ra, còn đem được ra, xem ra, người tốt vẫn có báo ân nha, tướng công.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong bắt đắc dĩ buông lỏng tay, một tay kéo nàng vào trong ngực, nhẹ gõ trán nàng nói: “Người không cho nàng chỗ tốt, nàng như thế nào lại nói ra chuyện này, không sợ càng khiến cho người chán ghét nàng sao?”

Cầm Nương nghe xong liền tít miệng nói: “Ta nói muốn nhận thức Hỉ Quý làm nghĩa huynh nha, có lẽ chính là như thế, làm cho nàng cân nhắc lợi hại, thấy rõ tình thế, cảm thấy vẫn là quy hàng tốt hơn, cho nên, giao độc được này ah, ah, tướng công, độc được này ta có ý định đến mai dùng tại trên người nên dùng nha.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong lời này liền hào hứng, buông nàng ra nói: “Nói nói, dùng như thế nào? Dùng trên người ai đây?”

“Đương nhiên chỉ dùng trên người nàng ấy, được này không phải chỉ có đông phủ mới có sao? Nhị thẩm không phải muốn hạ độc chết ta sao? Vậy chúng ta lại để cho Nhị thẩm tử nếm thử tư vị được này a, Ân, cũng không biết có lập tức trí mạng hay không nha, cho ít một chút, tốt nhất là có thể bắt đầu âm ỉ..., lại cho thái tử điện hạ cũng chú ý đến đông phủ mới tốt.” Cầm Nương mỉm cười đối với Lãnh Hoa Đình nói ra, nàng tin tưởng, lần này mình gặp chuyện nhất định là có liên quan đến Nhị thái thái, Yên nhi vừa đưa tin nói Nhị thái thái có cầu kết cùng người giang hồ, rất nhanh sau mình liền bị người giang hồ ám sát, nào có chuyện trùng hợp như vậy, hình ảnh Tú cô huyết nhục mơ hồ nằm trong vũng máu lúc nào cũng làm lòng nàng đau đớn, nàng mềm lòng, nhưng cũng phải nhìn là đối với dạng người gì, nếu như địch nhân quá âm hiểm ác độc, nàng cũng sẽ dùng biện pháp đồng dạng đi đối phó các nàng đấy.

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền nở nụ cười, thò tay bưng lấy khuôn mặt Cầm Nương nhỏ nhắn, tại trán nàng thoáng hôn một phát, con mắt phượng đẹp đẽ màu đen, đau lòng đem nàng ôm trong ngực, trong thanh âm dẫn theo một tia áy náy: “Nương tử, thực xin lỗi, làm cho nàng chịu khổ.” Hấn thực hi vọng, nàng vẫn là nữ tử đơn thuần thiện lương, nhưng lại sợ nàng quá mức đơn thuần mà bị ác nhân làm hại, là hấn vô dụng, cho không nàng một mảnh bầu trời tinh khiết, lại khiến cho nàng tuổi còn nhỏ liền không thể không dùng hết tâm tư để mưu tính...

Cầm Nương nghe trong nội tâm đau xót, nhẹ nhàng nện thoáng một phát trên lưng của hấn, cố ý cười nói: “Còn nói lời ngốc, không phải nói muốn cùng một chỗ cố gắng, cùng nhau đối mặt hay sao? Bất quá là người không phạm ta, ta không phạm người, chỉ cần bảo trì bản tâm bản tính chúng ta không thay đổi là được rồi, chúng ta cũng không phải người ngu, không hoàn thủ, sẽ chết, làm hết thấy bất quá là tự bảo vệ mình mà thôi ah, không coi là hung ác.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền gật đầu nở nụ cười, đem đầu gối ở trên vai của nàng hỏi: “Nàng chuẩn bị như thế nào làm đâu?”

Cầm Nương nghe xong chau lông mày, ra vẻ ngả ngớn mà thò tay chọt cái cầm hoàn mỹ của hắn, nghiêng mắt qua nhìn hắn nói: “Sơn nhân tự có diệu kế!”

Lãnh Hoa Đình liền đem nàng ôm ngang, vài bước đi đến trước giường, cúi thân ngăn chặn nàng, mười ngón tay xòe ra, làm bộ muốn cù nàng, “Nói hay không, không nói ta động thủ nha.”

Cầm Nương sợ nhất là ngứa, nhanh chóng lắc lắc thân thể muốn chạy trốn, Lãnh Hoa Đình đè hai tay của nàng nói: “Kế hoạch của nàng sợ là phải biến đổi rồi.”

Cầm Nương nghe khẽ giật mình, dương lông mày nói: “Vì sao? Chàng cũng không biết ta muốn làm như thế nào.”

“Bởi vì tay chân Nhị thẩm đều bị ta phế đi.” Lãnh Hoa Đình lạnh lùng nói, trong mắt lộ ra một tia khuây khỏa sau khi trả thù, hắn hôm nay nguyên chỉ là muốn thám thính một ít tin tức, muốn biết, đến tột cùng ai là chủ mưu ám sát Cầm Nương, vừa nghe xong, liền rất nổi giận, lại thêm có ý đồ thăm dò công lực Nhị lão gia, cho nên dứt khoát ra tay.

Nhị lão gia quả nhiên võ công rất inh, công lực sợ là so với Lãnh Hoa Đường còn muốn cao hơn mấy tầng, mình cùng hắn đấu qua gần trăm chiêu, cũng không có chiếm được bao nhiêu lợi thế, nếu không phải mình chơi lừa gạt, sợ là khó làm bị thương Nhị thái thái, xem ra, công phu của mình còn phải siêng năng khổ luyện thêm mới được.

115. Chương 115

“Chàng phế tay chân của bà ta?” Cầm Nương nghe được chấn động, đứng lên lượn vòng vòng quanh Lãnh Hoa Đình, nhìn mấy lần từ trên xuống dưới, không có phát hiện có chỗ nào bị thương, lúc này mới yên lòng, thò tay vịn chặt lỗ tai của hắn, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Chúng ta có rất nhiều biện pháp đối phó nàng, tại sao phải đi mạo hiểm ah, nếu Nhị thúc lại làm một cái bẫy cho chàng chui vào, lại bị thương thì làm sao bây giờ? Về sau không được làm như vậy, lại để cho người ta lo lắng đây này.” Nói xong nhún nhún cái mũi, bộ dáng muốn khóc.

Lãnh Hoa Đình nghe xong trong nội tâm ngọt ngào, nghiêng đầu mặc cho nàng vịn, chỉ tít miệng, lớn tiếng ồn ào: “Đau, đau, nương tử nhẹ chút.”

Cầm Nương nhìn trong con ngươi trong suốt tinh khiết của hắn lại lộ ra vẻ đáng thương, thì vội vàng buông lỏng tay, nhưng lại có chút không cam lòng, yên lặng nhìn chăm chú hắn rồi nói: “Ngày ấy ta gặp nạn, chắc đã làm cho tướng công sợ hãi rồi, chàng... Nhất định đã sợ hãi, rất sợ hãi đúng không, cái loại cảm giác này rất khó chịu, chàng nhất định rất đau, đúng không?”

Lãnh Hoa Đình nghe được tim hơi chậm lại, đem nàng ôn nhu ôm vào trong ngực, mặt dán vào mặt của nàng, ôn nhu nói: “Ta có chừng mực nương tử yên tâm, ta quyết sẽ không để cho nàng phải bị đau đớn như ta, rất khó chịu, giống như bị đặt ở trên lửa để chiên vậy, về sau ta sẽ không để cho nàng một mình xuất phủ, không bao giờ ... nữa.” Trong giọng nói như trẻ con mang theo tính bá đạo.

Cầm Nương vui đầu vào bên trong hõm vai của hắn, cọ cọ, hít một hơi thật sâu rồi nói: “Đến mai ta đi tìm Lục Liễu, để cho nàng giúp ta xử lý chút ít chuyện, chàng phải thêm ám vệ giúp đỡ nàng a.”

Lãnh Hoa Đình biết rõ trong nội tâm nàng có tính toán, chỉ gật đầu mà không có hỏi, một lúc sau, Cầm Nương lại đi ra ngoài một chuyến, sau khi trở về, hai người liền rửa mặt đi ngủ.

Ngày hôm sau đã là đầu năm rồi, đến mai là ngày Trình Nương xuất giá, Cầm Nương liền từ trong nhà thu thập vài thứ, chuẩn bị đến mai cùng Lãnh Hoa Đình cùng nhau đi lại mặt, lúc này, đang thu thập thì Lục Liễu đến, Phong Nhi liền vội vàng cười nghênh đón, thấy trong tay nàng cầm một bao đồ, thì kinh ngạc hỏi: “Người cầm cái gì đấy?”

Lục Liễu cười nhấc hộp cơm trong tay lên: “Buổi tối hôm qua Tú cô rất cực đã tỉnh, vừa tỉnh đã nhớ thương Thiếu phu nhân rồi, cái này là sáng sớm nay nàng bảo ta hầm tổ yến cách thủy, nói là muốn tặng cho Nhị thiếu phu nhân uống, ta nói Nhị thiếu phu nhân ở đây muốn thuốc bổ gì mà không có ah, Phong Nhi cùng Mãn Nhi tỷ tỷ tất nhiên đều đã lo chu toàn hết, không cần ta bận tâm, nhưng Tú cô không chịu, nói đây là chút tấm lòng của nàng, cho nên, ta chỉ phải ngoan ngoãn đưa tới.”

Phong Nhi nghe xong cũng cảm thấy có lý, chuyện Tú cô nàng có nghe nói, vốn còn cảm thấy Tú cô làm việc hồ đồ, không suy nghĩ, nhưng lúc này cũng minh bạch, Tú cô đối với Thiếu phu nhân rất trung thành, đây là chuyện không có người nào có thể so được, Phong Nhi đối với hành vi Tú cô xả thân cứu Nhị thiếu phu nhân cũng rất là cảm động, chỉ là... Đồ ăn này... Hôm nay Nhị thiếu phu nhân là đối tượng trọng điểm để bảo hộ, đồ vật từ bên ngoài đưa đến cũng không cho dính vào bên cạnh nàng...

“Thiếu phu nhân ở trong nhà bận rộn rồi, nếu không, người trước tiên đặt ở chỗ này đi, một hồi ta giúp người mang vào.” Phong Nhi trầm ngâm nói, Tú cô thì nàng tin được, nhưng Lục Liễu... Tuy là mình cứu nàng ta, nhưng không có nghĩa là mình hoàn toàn tin nàng ta, đồ đạc nàng ta đưa tới vẫn là dừng cho Nhị thiếu phu nhân dùng thì tốt hơn.

Lục Liễu nghe thế thì nở nụ cười, đem đồ đạc đưa cho Phong Nhi, còn mình thì định quay về, vừa vặn Cẩm Nương từ trong phòng đi ra, Lục Liễu vội vàng bước lên hành lễ cho Cẩm Nương, rồi nói rõ ý đồ đến, Cẩm Nương vừa nghe nói Tú cô tỉnh dậy, còn bảo người đưa món hầm đến thì con mắt ươn ướt, trước mặt Lục Liễu, bưng chén tổ yến lên ăn một ít, Phong Nhi ở bên cạnh nóng nảy, nhưng lại không tiện nói gì, chỉ phải cố gắng liếc mắt nháy mắt, muốn ngăn cản Cẩm Nương, nhưng Cẩm Nương thì hồn nhiên không để ý, vẫn uống chén tổ yến nhỏ này.

Lục Liễu mỉm cười nhìn Cẩm Nương uống xong, hành lễ rồi trở về hướng Tú cô phục mệnh. Phong Nhi đợi Lục Liễu vừa đi, liền khẩn trương nhìn Cẩm Nương nói: “Chủ tử nha, ngài... Ngài như thế nào lại ăn loạn thế, nếu là...”

Cẩm Nương nghe xong cười trêu chọc nàng: “Người không phải do người dẫn về hay sao, lúc này người lại lo lắng rồi, nàng hiện tại cùng Hỉ Quý rất tốt, quyền lợi và địa vị nàng hiểu rõ hơn so với người nhiều lắm, về sau ta sẽ nhận Hỉ Quý làm nghĩa huynh, địa vị của nàng sẽ đúng với câu “nước lên thì thuyền lên”, về sau cả nhà đều dựa vào ta mà sống, làm sao còn có thể hại ta?”

Phong Nhi nghe xong cũng hiểu là có lý, liền sờ đầu, một bên cười ngây ngô.

Lúc này Cẩm Nương bận rộn đã xong, liền vào buồng trong, đẩy Lãnh Hoa Đình đi ra, hai người cùng nhau đi đến viện của Vương phi, ngay mai phải về nhà mẹ rồi, nên Vương phi cũng muốn đi cùng, dù sao cũng là sui gia gả khuê nữ, lại nghe Cẩm Nương nói lúc ở nhà mẹ đẻ cùng cái tỷ tỷ kia rất thân thiết, nên dù thế nào cũng phải đi để giữ mặt mũi.

Cẩm Nương lúc này mới đi, một là vì bị bệnh hai ngày, vẫn luôn do Vương phi chiếu cố, hôm nay tốt rồi, cũng nên thỉnh an với Vương phi, hai, chính là thương lượng chuyện ngày mai xuất hành, nên chuẩn bị lễ thể nào mới tốt, Vương phi đối với việc này hiểu biết hơn nàng nhiều lắm.

Đến trong phòng Vương phi, chỉ thấy Thượng Quan Mai cùng Ngọc Nương đều đang ở đó, Thượng Quan Mai vừa thấy Cẩm Nương, cái mũi cũng có chút đau xót, đứng lên nghênh đón: “Đệ muội thân thể có khỏe không, sao lại đến rồi, cũng không nghỉ thêm hai ngày.”

“Đến mai là ngày Tam muội muội ta xuất giá rồi, Tứ muội bị thương cũng không nặng lắm, nghỉ ngơi hai ngày cũng khỏe ra không ít, không thể cứ ở trong phòng để ọi người quan tâm mãi, đó không phải là chuyện hay, tỷ tỷ người xem, sắc mặt nàng tốt lắm rồi.” Ngọc Nương nghe xong liền ngồi ở trên ghế, đưa tay nhặt mấy vết sơn móng tay trên đầu ngón tay mình, bộ dạng không đếm xỉa tới rồi nói.

Thượng Quan Mai nghe xong liền nhú lông mày, ngày ấy Cẩm Nương bị đuổi giết, Thượng Quan Mai nghe xong tin tức trong lòng cũng rất khó chấp nhận, nóng vội khẩn cấp từ nhà mẹ đẻ chạy trở về xem Cẩm Nương, nhưng Ngọc Nương thì lại mang dáng vẻ không sao cả, lúc nghe được Cẩm Nương chỉ bị kinh hãi, thân sắc kia tựa hồ còn mang chút thất vọng, cái này đã làm trái tim Thượng Quan Mai băng giá, vốn đối với nàng còn tồn tại một tia thương cảm hiện tại đã biến mất toàn bộ, mấy ngày nay đối với Ngọc Nương càng trở nên lãnh đạm dần.

Cẩm Nương nghe xong lời Ngọc Nương cũng không để ý, dù sao Ngọc Nương luôn luôn đối với nàng như vậy, sớm đã có thói quen, mặc kệ nàng ta là được rồi.

Thượng Quan Mai đem Cẩm Nương đánh giá từ trên xuống dưới một phen, thấy khí sắc của nàng quả nhiên không tệ, liền buông lỏng lỏng, lôi kéo tay của nàng cùng nhau ngồi xuống dưới tay Vương phi.

Lãnh Hoa Đình vừa vào cửa, con mắt Ngọc Nương đã không ngăn được mà dính trên người hắn, nhưng sắc mặt Lãnh Hoa Đình nhàn nhạt, ánh mắt chỉ đuổi theo Cẩm Nương, hoàn toàn như không có thấy Ngọc Nương vậy, Ngọc Nương thấy thế trong nội tâm buồn bực một hồi, cũng không dám lớn gan mà ngắm hắn, đành thấp đầu, cầm khăn đặt ở trên đùi liều mạng mà xoắn.

Vương phi thấy nhi tử cùng con dâu đều bình yên vô sự, trong lòng đã yên tâm, cười tủm tỉm mà nhìn Cẩm Nương nói: “Đại tẩu con nói đúng, sao con không nghỉ nhiều thêm một chút, không phải nói, lúc này không cần thỉnh an sao?”

Cẩm Nương nghe xong liền cười nói: “Biết rõ nương cùng đại tẩu thương con rồi, chỉ là, như Nhị tỷ tỷ nói, con không có bệnh nặng gì, ở trong phòng mãi cũng làm cho các trưởng bối lo lắng, còn không bằng ra ngoài đi lại sẽ tốt hơn.”

“Con nha, là người luôn nghĩ cho người khác, lễ cho ngày mai nương đều đã chuẩn bị tốt, mới vừa rồi trong nội cung đưa tin đến, nói là thái tử điện hạ cũng sẽ đến ăn mừng đó, ngày mai chúng ta có thể đi muộn một chút, thái tử nhờ phụ vương của con chuyển lời, nói là muốn gặp Đình Nhi đây.” Vương phi cười đối với Cẩm Nương nói.

Lãnh Hoa Đình nghe nói thái tử muốn gặp hắn, lông mày nhíu lại, vẻ mặt cổ quái, không giống như tức giận, lại không giống cao hứng, lúc Cẩm Nương nhìn sang, hắn còn nghiêng đầu một bên, tựa hồ rất xấu hổ.

Cẩm Nương liền nhớ tới thái tử nói hắn rất mỹ lệ, không khỏi hé miệng cười cười, mắt nhìn hắn nhíu mày, nhưng trong miệng vẫn trả lời Vương phi: “Con thì cái gì cũng đều không hiểu, toàn bộ nhờ nương chuẩn bị, ngày mai trở về, trong phủ nhất định có không ít họ hàng thân thuộc, con lại chưa có tham dự vào những cuộc gặp lớn, cứ trốn sau lưng nương là được, nương cần phải che chở cho con nha.”

Vương phi nghe xong liền ha ha cười, Thượng Quan Mai nghe cũng buồn cười, đang muốn trêu ghẹo Cẩm Nương, thì chợt nghe tiểu nha đầu vội vàng báo lại: “Bẩm Vương phi, Tam thiếu gia đến rồi, nói là yêu cầu gặp Vương phi cùng Nhị thiếu phu nhân.”

Vương phi nghe được thì kinh ngạc, từ lần chấp hành gia pháp cho Nhị thái thái cùng Nhị lão gia xong, Lãnh Hoa Hiên chưa từng đến đây lần nào, ngay cả lúc hai người Cẩm Nương cùng Tiểu Đình gặp chuyện, Đông phủ bên kia cũng chỉ cho quân sự bà tử đến.

Hỏi thăm, rồi đưa chút lễ ứng phó, ngoài ra cũng không có động tĩnh gì, hôm nay như thế nào có chủ tử đứng đắn đến đây?

Không đợi Vương phi nói chuyện, Lãnh Hoa Hiên đã vén rèm tiến đến, vừa vào cửa, gặp Vương phi, Thượng Quan Mai còn có Cẩm Nương đều ở đây, hắn không khỏi thở dài một hơi, đối với Vương phi quỳ xuống.

Vương phi thấy vậy cười lạnh nói: “Tiểu Hiên đến làm lễ mừng tuổi có chút chậm chạp đó, hôm nay đều là đầu năm rồi, bá nương đều phát xong hết hồng bao rồi nhé.”

Lãnh Hoa Hiên nghe được lời châm chọc của Vương phi, hắn lúc này cũng bất chấp chuyện đó, cúi đầu rồi dập đầu nói: “Bá nương, nương của cháu đêm qua đột nhiên bị kẻ bắt cóc hành thích, hôm nay hai tay hai chân toàn bộ bị cắt đứt, bá nương ở đây có Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao, phụ thân cháu đã thỉnh danh y chữa trị, nói cần phải có Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao mới có tác dụng làm lành xương cốt vỡ.”

Vương phi nghe thấy liền chấn động, không ngờ có người hành thích Nhị thái thái? Còn ở tại đông phủ? Người này cũng quá to gan a, trong vương phủ có không ít hộ vệ cùng ẩn vệ, làm sao có thể? Người như là Nhị thái thái làm ác quá nhiều, là cừu gia tìm tới tính sổ sao?

Bất quá, nàng tâm địa ác độc như vậy, tập trung tinh thần muốn hại Cẩm Nương, bị tội này cũng đáng đời, thuốc kia, đừng nói là không có, cho dù là có... Cũng không muốn cho, người như vậy, co quắp không phải

rất tốt sao, tránh làm chuyện thiêu thân gì.

“Ai nha, tại sao lại có người to gan như thế, dám xông vào Giản thân vương phủ hành hung, quả là làm càn, mau mau báo quan ah.” Vương phi mang về mặt kinh ngạc cùng phẫn nộ nói, nhưng căn bản không có nói đến chuyện cho Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao.

Lãnh Hoa Hiên sốt ruột lại nói: “Bá nương, hành động hôm nay không phải là báo quan hay không báo quan, mà trước hết nên cứu nương của cháu rồi nói sau ah, ngài cùng Lưu phi nương nương trong nội cung là tỷ muội ruột, cầu người xem mặt mũi của Hiên nhi, giúp đỡ mẫu thân của cháu a, nàng... Nàng sợ là sẽ tàn phế cả đời.”

Vương phi nghe xong rất thương tiếc thở dài nói: “Ai, tiểu Hiên à, cháu cũng biết, bá nương là một nữ nhân, cũng không múa đao bắn cung gì, lại không phải là người đi làm chuyện ác, cần loại thuốc này làm cái gì, ở chỗ ta thật sự không có ah, lúc này đi vào nội cung, chỗ Lưu phi nương nương cũng chưa chắc sẽ có, ah, nương cháu không phải là bà con cùng Lệ phi nương nương sao? Đi cầu Lệ phi nương nương a.”

Lãnh Hoa Hiên nghe được một lúc, trong mắt chảy nước mắt, một đôi con ngươi trong trẻo thống khổ nhìn Vương phi: “Hôm nay nhà ngoại của cháu bị kiếp nạn lớn này, Lệ phi nương nương e sợ tránh không kịp, đâu còn đuổi theo dính bên người mẫu thân cháu nữa, phụ thân đêm qua đã nhờ người cầu rồi, cũng không có ah, hôm nay chất nhi cũng đã không có cách nào khác, chỉ có thể đến cầu bá nương.”

Thượng Quan Mai nghe xong liền ở một bên cười lạnh nói: “Tam đệ, Nhị thẩm bị đại nạn này, sợ là vì cừu gia nhiều quá, ngày thường nếu làm nhiều việc thiện một chút, người ta cũng sẽ không mạo hiểm ẩn vào phủ để ra tay đối phó một phu nhân trong khuê phòng.”

Lãnh Hoa Hiên nghe được trên mặt trắng bệch một hồi, hắn vẫn một mực không tin tưởng Nhị thái thái là người tâm ngoan thủ lạt, hắn chỉ cảm thấy, tâm nàng quá nặng về công danh lợi lộc, hết thảy chuyện đó, cơ hồ cũng là vì hắn ah, hắn đâu phải không rõ đạo lý này, hơn nữa, nhiều năm như vậy, phụ thân làm những chuyện kia, khiến nàng biến hóa rất lớn, kích thích nàng càng ngày càng không từ thủ đoạn nào, thế nhưng nàng dù không tốt đến đâu, cũng là nương của hắn, dù phải chịu nhiều chế nhạo cùng mỉa mai hơn nữa, hắn cũng phải nhịn, phải tiếp tục cầu xin.

“Đại tẩu, nếu nương ta có chỗ nào có lỗi với tẩu, hiện tại Tiểu Hiên thay nàng bồi tội cho tẩu, tẩu... nếu là có thể, xin hãy giúp Tiểu Hiên a, van xin tẩu.” Lãnh Hoa Hiên căn bản không có đem châm chọc của Thượng Quan Mai để ở trong lòng, quay đầu lại đây cầu xin Thượng Quan Mai.

Thượng Quan Mai cười lạnh nói: “Tam đệ, thật sự xin lỗi, đại tẩu cũng giống như mẫu phi, là phụ nhân khôu phòng chân không bước ra khỏi nhà, cần loại thuốc này cũng vô dụng, ta ngay cả tên được kia đều chưa từng nghe qua đó.”

Chỗ Thượng Quan Mai tự nhiên là có đấy, Lãnh Hoa Đường thỉnh thoảng sẽ thuận tiện bảo nàng đi chỗ Thái Tử Phi lấy chút ít kỳ được trở về, loại gì cũng đều có, nói là dưới tay hắn có trông coi một nhóm nhân mã, luôn luôn có lúc va chạm, chuẩn bị được cũng là vì thu mua lòng người, Thượng Quan Mai cảm thấy hắn nói rất có lý, liền thường xuyên chuẩn bị chút ít kỳ được để trong phòng, chỉ là, nàng làm sao có thể lấy ra cho Nhị thái thái người từng hại qua mình cùng tướng công chứ?

Câu nói đầu tiên đã đoạn tuyệt suy nghĩ của Lãnh Hoa Hiên, Lãnh Hoa Hiên bắt lực lại thống khổ mà chuyển hướng sang Cẩm Nương, hắn... Thật sự cũng không có ý mở miệng cầu xin Cẩm Nương, mẫu thân lúc trước hao hết tâm lực muốn hãm hại nàng, lúc nàng bị người ta ám sát, mình bởi vì thấy nhị ca đối với mẫu thân quá ác, trong nội tâm đã có khoảng cách, căn bản cũng không có qua thăm... Hơn nữa, hắn mơ hồ cũng hiểu được, những người ... ám sát nàng, sợ là cũng có liên quan cùng phụ mẫu của mình, cho nên trong vô thức, hắn cũng sợ hãi đối mặt với nhị ca cùng Nhị tẩu...

Cẩm Nương nhìn cặp mắt nguyên bản ôn nhuận lại thân thiết kia hôm nay thẫm đầy thống khổ, trong nội tâm liền cảm thấy, kẻ này nếu không sanh ở trong một gia đình như vậy, nếu không phải có phụ mẫu ác độc như Nhị lão gia Nhị thái thái, thì thật đúng là bằng hữu đáng giá để tương giao, chỉ tiếc, phụ mẫu của hắn quá mức ác độc, nhất định cùng mình với tướng công thê bất lương lập, cả đời này, cuối cùng hắn sẽ trở mặt thành thù đây.

“Tam đệ, hôm kia Hoàng Thượng đem thuốc trị thương tốt nhất trong nội cung ban thưởng cho ta không ít, cũng không biết có loại người nói hay không, một hồi ta bảo nha đầu đi tìm chút ít xem sao.” Cẩm Nương vượt qua dự kiến của mọi người tại đây, đã chủ động mở miệng, nói xong còn nói với Mãn Nhi đi theo cùng, “Người đi tìm Trương mama, kêu nàng giúp đỡ tìm xem, nếu như có Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao kia, thì nhanh chóng cầm chút ít mang tới cho Tam thiếu gia a.”

Vương phi cùng Thượng Quan Mai nghe được thì bị kinh ngạc một hồi, thực tế là Thượng Quan Mai ở trước mặt Lãnh Hoa Hiên mà trừng mắt nhìn Cẩm Nương, dáng vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, Vương phi nhìn Cẩm Nương thở dài, con dâu này cũng quá mức thiện tâm đi, cái loại người Nhị thái thái không đáng cho người ta đồng tình, dù chết rồi, cũng không có người tiếc, nàng bị Nhị thái thái làm hại nhiều nhất, như thế nào lại... Quả nhân từ, và chỉ biết nuôi dưỡng cho thói xấu ah.

Chỉ có Lãnh Hoa Đình, nghe xong lời của Cẩm Nương thì chỉ hơi nhú mày, giống như cười mà không phải cười mà nhìn Cẩm Nương, khóe miệng liền hiện ra một nụ cười nghịch ngợm, Ngọc Nương vừa vặn trộm nhìn hẩn, cái nụ cười kinh diễm kia thật sự là người người oán trách, cũng khiến cho nàng quên mất mình ở trong hoàn cảnh gì, nhất thời sững sờ ngây dại.

Lãnh Hoa Đình khóe mắt liếc qua rốt cục cũng chú ý tới Ngọc Nương, thấy thế liền nhướng mày, vốn hẩn đang ngắt một miếng bánh hoa quế đang muốn ăn, tiện tay liền hướng Ngọc Nương quăng tới, điểm tâm này đúng lúc nện trúng chỗ mi tâm của Ngọc Nương, bột phấn vỡ ra, giữa lòng mày Ngọc Nương lập tức sưng đỏ một mảng lớn, bột phấn điểm tâm bắn lên trên mặt nàng, cả người thoát nhìn liền như một gã hề trên sân khấu, rất buồn cười, Cẩm Nương và Thượng Quan Mai thấy thế thì khẽ giật mình, rồi đồng thời che miệng cười, ngay cả Vương phi cũng nhịn không được lờ đi mà cố nén cười ý không nói gì.

Lãnh Hoa Đình thở phì phì mà nhìn xem Cẩm Nương cười đến rút cả cơ mặt, trong mắt phượng lửa giận bừng bừng, Cẩm Nương vội vàng chep chep miệng, giả bộ nghiêm trang nhìn về phía Vương phi.

Ngọc Nương trong lúc nhất thời không nhịn được, trên mặt vừa thẹn lại thương tâm, mắt mắt đầy côi lòng, cũng không cùng Vương phi cáo từ, che mặt một cái liền chạy ra ngoài.

Lãnh Hoa Hiên nguyên bản bụng đầy bi thống, nghe được Cẩm Nương chịu giúp hẩn, vừa vui vừa sợ vừa mắc cỡ, cảm kích đầy mình còn chưa kịp nói, trong phòng lại náo loạn như vậy, hẩn nhất thời dờ khóc dờ cười nhìn về phía Lãnh Hoa Đình, buồn bã mà kêu một tiếng: “Nhị ca...”

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền hướng hẩn trợn mắt, giọng điệu lạnh lùng nói: “Đừng giả bộ, biết rõ người tận hiếu, nhưng nương người thật sự không phải người tốt, hôm nay nương tử của ta cứu nàng là xem mặt mũi của người, nếu người còn có nhớ kỹ phần nhân tình này của nàng, ngày khác ta sẽ đòi lại đấy.”

Lãnh Hoa Hiên nghe xong liền gật đầu, chốc lát sau Mãn Nhi thật sự cầm một ít lọ thuốc cao đến, Lãnh Hoa Hiên lấy được thuốc, đối với Cẩm Nương cảm kính tận cùng, không khỏi thấy mình may mắn, nhìn Lãnh Hoa Đình mà nói: “Nhị ca, trách không được người đối đãi với chị dâu như thế, nàng... xứng đáng được.” Nói xong, thì bước nhanh đi ra.

Thượng Quan Mai cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy Ngọc Nương đối với Lãnh Hoa Đình háo sắc, trong nội tâm nàng càng khinh bỉ Ngọc Nương, Nhị đệ lớn lên mỹ mạo, là toàn bộ Đại Cẩm đều công nhận, ngay cả mình trước kia, cũng bị tướng mạo của hẩn hấp dẫn, chẳng qua thân là đã phụ nhân có chồng, sao có thể có ý đối với nam tử khác, dù có là muội phu của mình, thì cũng không thể rình coi trộm? Thực mắt mắt xấu hổ ah.

Lãnh Hoa Hiên vừa đi, Thượng Quan Mai cũng không nói Ngọc Nương cái gì, chỉ bắt đầu quở trách Cẩm Nương, “Người cũng là quá thiện lương rồi, cũng đừng thấy vết sẹo tốt rồi liền quên đau, trước đó vài ngày bọn họ là như thế nào đối đãi với người, chẳng lẽ đều đã quên? Nếu là ta, ai đến cầu cũng sẽ không cho hẩn.”

Cẩm Nương nghe xong chỉ cười, thở dài nói: “Ta cũng chỉ là thành toàn một mảnh hiếu tâm của Tam đệ mà thôi.” Chỉ hi vọng, mấy ngày nữa, Lãnh Hoa Hiên đừng quá hận mình cùng tướng công là tốt rồi, mình làm như vậy đối với hẩn tuy không công bình, nhưng cũng là chuyện không có cách nào khác, nếu hẩn là người biết lý lẽ, nên cùng phụ mẫu của hẩn sớm vạch rõ, bằng không thì, về sau cuối cùng huynh đệ cũng sẽ thành kẻ thù.

Nói xong, Cẩm Nương liền đứng lên, cho Vương phi cùng Thượng Quan Mai thành lễ, rồi cùng Lãnh Hoa Đình trở về viện.

Sáng sớm ngày thứ hai, Phong Nhi ở trong phòng mang nước hầu hạ Lãnh Hoa Đình rửa mặt, Lục Liễu lại mang hộp đựng thức ăn đến nữa, Cẩm Nương vừa vận thu đã thập thỏa đáng, định ra khỏi cửa, thì nhìn thấy Lục Liễu, Lục Liễu cũng không nói nhiều lời, thỉnh an cho Cẩm Nương xong, lại đưa hộp cơm lên, Mãn Nhi ngày hôm qua cũng thấy Cẩm Nương uống qua tổ yến Lục Liễu đưa tới, nên hiện tại thấy Thiếu phu nhân ăn hết điểm tâm liền nhận lấy hộp cơm, bới cho Thiếu phu nhân một chén nữa, thấy đồ còn thừa, liền muốn đưa một chén vào cho Lãnh Hoa Đình, Cẩm Nương vội nói: “Mấy ngày nay tướng công có chút nóng, hãy bảo phòng bếp hâm chén ngân nhĩ cách thủy cho hẩn đi.”

Mãn Nhi nghe xong cũng không có suy nghĩ nhiều, liền đi phòng bếp, lúc ăn điểm tâm, Cẩm Nương ăn xong chén tổ yến kia, thì cái gì cũng không ăn, Lãnh Hoa Đình thấy liền yên lặng nhìn Cẩm Nương, Cẩm Nương cười hì hì nói: “Sáng sớm, không muốn ăn quá nhiều, chàng lại đây ăn sủi cảo thủy tinh nha.” Nói xong, kẹp một miếng sủi cảo nhét vào trong miệng hẩn, dờ đi chú ý của hẩn.

Dùng qua điểm tâm, vợ chồng son mang theo lễ vật, cùng Vương phi lên xe ngựa, lần này, Giản thân vương phủ phái một đại đội hộ vệ đi theo, thêm chuyện lúc trước xảy ra, nên hiện tại toàn bộ nội thành đều đề phòng nghiêm ngặt vô cùng.

Đến Tôn tướng phủ, từ xa đã thấy Bạch tổng quản ra đón, gặp Giản thân vương phi tự mình đến, thì vội vàng phái người báo tin, Nhị phu nhân cùng đại lão gia song song nghênh đón ở nhị môn, Nhị phu nhân thân mật nhiệt tình giữ chặt tay Vương phi, đại lão gia liền đối với Cẩm Nương vung tay lên nói: “Con đi cùng bà bà và nương con đi, phụ thân đẩy tướng công của con.” Nói xong, liền cười lớn đẩy Lãnh Hoa Đình hướng Tiền viện mà đi.

Nhị phu nhân đợi đại lão gia cùng Lãnh Hoa Đình vừa đi, vội vàng tới dò xét Cẩm Nương, trước mặt Vương phi nàng cũng không tiện khóc, chẳng qua giọng nói vẫn có chút nghẹn ngào: “Hải tử, con về sau... Nên chú ý nhiều chút! Nếu không, không thể một mình ra ngoài.”

Vương phi nghe xong vẻ mặt rất xấu hổ, đối với Nhị phu nhân nói: “Đều là ta không có chiếu cố tốt Cẩm Nương, xin lỗi muội tử ah.”

Nhị phu nhân nghe xong vội vàng hướng Vương phi hành lễ, Vương phi thân phận tôn quý, mình tuy nói đã thăng lên bình thê, nhưng xuất thân cũng không sửa đổi được, không ngờ Vương phi lại cùng mình xưng tỷ muội, quả là cho nàng mặt mũi rất lớn lao.

“Vương phi ngài đừng nói như vậy, không trách ngài, là đứa nhỏ này số mệnh có nhiều tai ương, chỉ ngóng trông cho qua lúc này, từ nay về sau bình an là tốt rồi.”

Vương phi nghe xong trong nội tâm càng khẩn trương, vội vàng nói: “Đúng thế, trải qua đại nạn này, từ nay về sau Cẩm Nương liền thuận buồm xuôi gió, sẽ không còn có gặp trắc trở nữa.”

Mấy người vừa tán gẫu vừa đi đến nội viện của lão thái thái, Cẩm Nương hành lễ với lão thái thái, hai tổ tôn lại là một người rơi nước mắt một người lau, nói không ít lời dăn dò..., Cẩm Nương liền nhớ tới Trinh Nương hôm nay làm tân nương tử, nên dẫn theo Trương mama hướng nội viện của Trinh Nương mà đi.

Thập toàn mama đang chải đầu trang điểm cho Trinh Nương, Cẩm Nương cũng không cho người thông báo, trực tiếp tiến vào buồng trong, Trinh Nương mặc đồ tân nương, mặt như trái đào, trong xinh đẹp mang theo vui mừng, mắt chúc sóng xuân, mỹ lệ làm say lòng người, Cẩm Nương đi vào liền nghiêng đầu nhìn nàng, Trinh Nương lúc trước còn không có chú ý tới, quay đầu lại nhìn lên thấy Cẩm Nương trở về, liền lấy vẩy hướng Cẩm Nương ném tới, Cẩm Nương lại càng hoảng sợ, vội vàng đứng thẳng giang hai tay muốn ôm Trinh Nương một cái, Trinh Nương từ lúc nghe được tin tức Cẩm Nương gặp chuyện xong là cơm nước không ngon, trong lòng lo lắng nhiều ngày, hôm nay cuối cùng đã chứng kiến được Cẩm Nương sống sờ sờ hoàn hảo vô khuyết đứng ở trước mặt mình, vừa vui lại giận, nhào đầu về phía trước như muốn nện cho nàng ấy hai cái, không nghĩ tới nàng ấy lại xếp đặt một tư thế tươi cười kia, thì nhẹn không được cười ra tiếng.

Lại chọc trán Cẩm Nương: “Người... Cũng không biết gửi thư trở về, lại để cho người ta sinh lo lắng ah.”

Cầm Nương nghe xong trong nội tâm liền có chút ảm đạm, đại lão gia và Vương gia cùng nhau thăm án, mấy ngày nay mỗi ngày cùng Vương gia ở chung một chỗ, làm sao có thể không biết thương thế của mình, chỉ là không có đem tin báo với Trinh Nương mà thôi, xem ra, trong nhà Trinh Nương vẫn không được sung sướng, cũng may phải gả đi, hơn nữa, lúc này lại mượn thế của mình, thái tử cũng càng thêm coi trọng Tôn gia, thái tử chịu tự mình đến tham gia hôn lễ Trinh Nương, đó chính là cho Trinh Nương mặt mũi lớn lao, về sau Trinh Nương đi nhà chồng, bà bà cũng sẽ chào đón hơn.

“Tam tỷ tỷ, tỷ thật đẹp, một hồi Tam tỷ phu của ta đến, sợ là sẽ nhìn mất hồn đi.” Cầm Nương trêu ghẹo Trinh Nương nói.

“Nhỏ ba hoa, sau khi gả cho người ta liền bạo gan hơn, nên vừa về đến là trêu chọc tỷ tỷ đây.” Trinh Nương cười mắng.

Nhất có thời tiểu nha đầu pha trà xong, mang lên cùng trái cây, Cầm Nương vừa thấy liền nhíu lông mày, nhún nhún cái mũi nói: “Ta hôm nay làm sao ấy, người thấy mùi đồ ăn, là thấy sợ, thấy không thoải mái.”

Trinh Nương nghe xong vốn đang nhíu lông mày, bỗng nhiên chốc lát con mắt liền sáng ngời, nói: “Người... Người không phải là có cái kia...”

Cầm Nương như nghe không hiểu, bùm lấy ngực, lệch đầu, trong mắt chứa một tia giảo hoạt: “Tỷ tỷ nói cái nào?”

Trinh Nương mặt đỏ lên, nhéo nằng một cái nói: “Người đừng giả vờ, đều giả hơn nửa năm rồi, chỗ nào mà không tự mình biết lấy.”

Cầm Nương liền cố ý cả kinh há to miệng, “Tỷ tỷ sẽ không nói ta là đã có a, tỷ tỷ như thế nào so với ta còn hiểu rõ hơn vậy, có phải là... Còn không có giả, liền muốn sớm cho nhà Tam tỷ phu thêm người nha.”

Cười cười nói nói ở bên trong, chợt nghe bên ngoài tiếng cổ nhạc vang trời, đội ngũ đón dâu đã đến rồi, Bạch Thịnh Vũ cười con ngựa cao to, một thân quần áo chú rể đỏ thẫm, đi tới trước cổng chính Tôn gia, người Tôn gia theo như quy củ náo loạn một lúc xong, mới cho hắn tiến môn, vừa vào cửa, hắn liền bị người dẫn tới trong phòng Lão thái gia, trước hết thành lễ cho Lão thái gia xong, lại đi thư phòng đại lão gia, cho đại lão gia lễ bái, cùng Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đường, còn có Trữ Vương thế tử đều ở đấy, bốn con rể Tôn gia nhất thời tất cả đều đến đông đủ.

Đại lão gia đưa mắt nhìn đi, Trữ Vương thế tử tuy cũng tuấn tú lịch sự, như vì quá mức phóng túng, thần sắc héo tàn, ánh mắt lập loè, nhìn rất bất chính, Lãnh Hoa Đường lại là dáng vẻ công tử nhẹ nhàng, giơ tay nhắc chân ưu nhã cao quý, ăn nói khiêm cung vừa vặn, nhìn qua khiến cho người ưa thích.

Mà Lãnh Hoa Đình, tướng mạo kia tất nhiên là không cần nhiều lời, nhưng thần sắc kia lại không quá vui mừng, từ lúc nhìn thấy Lãnh Hoa Đường cũng ở trong phòng, thì hắn liền vẻ lạnh như băng, hai mắt nhìn lên trời, ai đến cũng không phản ứng.

Mà Nhị công tử Bạch gia mới vào cửa, khí chất nho nhã hào phóng, thần khí đậm bạc điềm tĩnh, ôn nhuận ở bên trong lại dẫn theo một tia thân hòa, chỉ là cặp mắt kia tĩnh mịch như hồ, ngay cả đại lão gia từng nhìn qua vô số người, cũng khó thấy rõ nội tâm kẻ này, đại lão gia thấy liền lập tức thích, xem ra, tam nữ tử này cũng không phải nhân vật đơn giản.

Lãnh Hoa Đình ngược lại là đối với tỷ phu mới kết này cảm thấy hứng thú, chờ hắn ta hành hết lễ xong, hắn cũng chấp tay cho Bạch Thịnh Vũ hành bái, rồi nói ra: “Nghe nói tỷ phu ở tại công bộ nhận chức?”

Bạch Thịnh Vũ nghe xong liền cười trả lời: “Đúng vậy, Hoa Đình huynh, người ở Tương tác doanh nhận chức a, về sau, chúng ta có rất nhiều cơ hội hợp tác nha.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền khoát khoát tay nói: “Tỷ phu coi trọng ta rồi, cái đó bất quá là treo một chức quan nhân tản thôi, người xem thân thể ta thế này... Ta còn không có đi nha môn làm một ngày nào đâu.”

Bạch Thịnh Vũ nghe xong lại chau lông mày, trong con ngươi tĩnh mịch dẫn theo một tia trêu tức, nhưng lại vòng vo: “Nghe nói cô nương nhà ta cùng Tứ muội muội quan hệ tốt nhất, về sau, vì huynh phải dẫn theo nương tử đi lại chỗ ở của người nhiều nha.”

Hai người người một lời ta một câu nói chuyện, Lãnh Hoa Đường cũng ở giữa thêm vài câu, nhưng một là Lãnh Hoa Đình không hỏi hấn, hấn nói cũng không thú vị, hai là Bạch Thịnh Vũ này cũng là quái thai, hấn vừa vào cửa liền chỉ cùng Lãnh Hoa Đình thân cận, ngược lại là đem hai vị thế tử đứng đắn bỏ qua một bên, về sau chỉ là khách sáo hai câu, liền không hề cùng bọn họ nhiều lời, ngay cả hai vị kia tiến đến đáp lời, hấn cũng chỉ là bình tĩnh khách khí trả lời, không chịu nhiều lời, Lãnh Hoa Đường cùng Trữ Vương thế tử cảm thấy nói tiếp cũng không có ý nghĩa, liền đi một bên, hai người cùng một chỗ nói chút ít chuyện khác.

Đại lão gia nhìn xem tựu thử dài, bốn con rể thoảng cái liền chia làm hai phái, không lâu về sau, sợ còn có thể đứng ở hai mặt đối lập, ngẫm lại thật đúng là đau đầu ah.

Lúc này, hạ nhân báo lại, thái tử gia đến rồi, mấy người họ liền ra ngoài đón, cho thái tử gia hành lễ gặp mặt, thái tử gia vì muốn chạy đến kịp lúc chú rể rước tân nương đi, cười nói hấn cũng chỉ đến xem nào nhiệt thôi.

Mọi người nghe xong liền nở nụ cười, thái tử cùng mọi người khách sáo vài câu xong, liền hướng Lãnh Hoa Đình đi đến, hai mắt mỉm cười mà nhìn hấn: “Tiểu Đình, thái tử ca ca đã nhiều năm chưa thấy qua người rồi ah, nha, người đúng là càng lớn lên càng xinh đẹp rồi.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong nhú lông mày, thử dài đối với thái tử nói: “Điện hạ, thần đã cưới nương tử rồi, ngài... Cũng đừng lại lấy chuyện đó cười thần nha.”

Thái tử nghe xong im miệng, cố nén cười ý nói: “Ai, ta biết rõ, nương tử người không tệ đâu, lần trước ta nói người xinh đẹp, nàng đã cho ta một trận đáp trả rồi, nhưng mà Tiểu Đình à, ai bảo người càng ngày càng xinh đẹp thế chứ, ta còn nhớ lúc nhỏ người đã từng nói qua ah, làm sao hiện tại người lại tùy tiện đổi ý thế?”

Lãnh Hoa Đình nghe xong quỳnh quáng :- (, từ trước đến nay hấn không sợ trời không sợ đất, vậy mà đối với thái tử điện hạ liên tục chấp tay, đỏ mặt cầu xin: “Thần cho ngài hành lễ, điện hạ nể tình thần đi đứng không tiện, bỏ qua cho thần a, một hồi nương tử thần đến, ngàn vạn lần không thể để lộ nửa câu ah.”

Thái tử thấy gương mặt xinh đẹp của hấn xấu hổ một hồi, tâm tình không khỏi thật tốt, ha ha nở nụ cười hai tiếng, hạ mình đi theo Bạch Thịnh Vũ cùng đi tiếp tân nương tử.

Bên ngoài pháo mừng nổ đủ tiếng, Cẩm Nương vịn cô dâu Trình Nương che kín khăn đứng trong phòng, một lát sau chú rể đến, Bạch Thịnh Vũ tiến vào cổng Trình Nương đi ra ngoài, Cẩm Nương đi theo đằng sau, đợi Bạch Thịnh Vũ công Trình Nương trên lưng đến tiền viện, nàng liền nảy ý định đi phòng lão thái thái, nhưng xa xa chứng kiến Lãnh Hoa Đình cùng thái tử ở chung một chỗ nói đùa, liền muốn tránh đi, đột nhiên trong bụng quặn đau một hồi, không khỏi ngồi xổm xuống, Trương ma ma bên cạnh nhìn thấy liền bối rối mà hô to lên, “Nhị thiếu phu nhân, Nhị thiếu phu nhân, ngài làm sao thế, đừng dọa nô tài nha.”

Bên kia Lãnh Hoa Đình vừa nghe Trương ma ma khóc lóc hô lên, thì cuống quýt vứt bỏ thái tử đẩy xe lăn đi về phía Cẩm Nương bên này.

Thái tử cùng Lãnh Hoa Đường còn có Lãnh Trác Nhiên nhìn thấy cũng là nhú lông mày, vội vàng đi tới, chỉ thấy Cẩm Nương che bụng ngồi chồm hổm trên mặt đất, trên đầu toát mồ hôi lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nhanh thành một đoàn, thái tử kinh hãi, lớn tiếng nói: “Người tới, mau mời thái y.”

Nhất thời gọi mấy cái nha đầu, đem Cẩm Nương đỡ vào trong phòng, nằm xuống trên giường, Lão thái gia cùng đại lão gia cũng chạy tới, xin thái tử tiến vào chánh đường ngồi, thái tử cau mày ngồi ở trong phòng, sắc mặt rất nghiêm trọng.

Lưu thái y vừa vặn ở Tôn gia làm khách, hấn rất nhanh đã bị hạ nhân mời qua, cho Cẩm Nương xem mạch, lập tức thi châm, một phen cấp cứu xong, đau đớn của Cẩm Nương mới hóa giải một ít, Lưu Y Chính lau mồ hôi đi ra khỏi buồng trong.

Thái tử vừa thấy liền vội gấp hỏi thăm: “Lãnh Thiếu phu nhân sao lại sinh bệnh bất ngờ thế?”

Lưu thái y vội vàng hành lễ với thái tử, ngẩng đầu nhìn thoảng qua Tôn lão thái gia cùng đại lão gia, sau nửa ngày mới lên tiếng: “Bẩm điện hạ, Lãnh Thiếu phu nhân không phải bệnh cấp tính, mà là trúng độc, vì thần mới tra ra, thứ độc nàng trúng là Tam hoa tán chỉ có ở Tây Lương, đây là ba loại hoa độc luyện thành, độc tính chậm chạp, uống xong, bình thường phải hai canh giờ mới có thể phát tác, người trúng độc

nếu như cứu trị trễ, sẽ bị nát tràng bụng mà chết, loại độc này cực kỳ bá đạo ah, nếu không phải trong tay vi thần có chuẩn bị giải được cho loại độc này, Lãnh Thiếu phu nhân sợ là qua không được hôm nay rồi.”

Thái tử nghe được giận dữ, mới chỉ có bốn ngày, lại có người đối với Tôn Cẩm Nương hạ sát, người nọ rõ ràng là muốn cùng hắn đối nghịch, cùng triều đình đối nghịch, mắt thấy căn cứ cơ giới phía nam sắp trở thành đồng sắt vụn, thật vất vả mới tìm được một người hiểu công việc đó, vậy mà có người không phải một lần, mà ba lần hại nàng, hơn nữa, còn ở dưới đáy mí mắt của mình làm việc, không đem mình để vào mắt a.

Tôn lão thái gia cùng đại lão gia vừa thấy thần sắc thái tử, cũng càng hoảng sợ, Cẩm Nương là ở Tôn gia xảy ra chuyện, nàng là con gái Tôn gia, theo lý thuyết thì không thể nào có người đối với nàng hạ độc, nhưng lại không thoát khỏi liên quan, nhưng nghĩ lại, Cẩm Nương đến đây bất quá mới hơn nửa canh giờ một chút, cũng không quá một canh giờ, cái này chứng minh, độc của Cẩm Nương cũng không phải ở trong Tôn gia trúng phải, mà là ở Giản thân vương phủ, thì có người hạ độc rồi.

Lãnh Hoa Đình đúng là nghĩ tới điểm ấy, liền bắt Trương mama tới hỏi: “Nhị thiếu phu nhân sáng sớm đã ăn qua cái gì?”

Trương mama vẽ mặt kinh hoảng mà quỳ, đầu cũng không dám ngẩng lên, khóc nói: “Nhị thiếu phu nhân sáng sớm chỉ dùng một chén tổ yến, lúc đến đã nói không thoải mái, cho nên, đến tướng phủ xong, liền chưa ăn qua bất kỳ vật gì.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong lại nói: “Người nói là, nương tử sáng sớm chỉ dùng chén tổ yến của Lục Liễu đưa tới sao? Những cái khác cũng chưa từng ăn qua?”

Trương mama gật đầu nói: “Hồi thiếu gia..., đúng là như thế.”

Thái tử nghe xong liền lạnh lùng cười rộ lên, đối với thị vệ đi theo sau nói: “Nhanh, người mang một đội thị vệ, hiện tại đi Giản Thân vương phủ, đem người hàm tổ yến cách thủy bắt lại.”

Nói xong, cũng không còn lòng dạ ở lại Tôn gia dùng yến, đối với Lãnh Hoa Đình nói: “Tiểu Đình, đi, thái tử ca ca giúp người thanh lý môn hộ, ta muốn nhìn xem, ai lá gan lớn như vậy, không coi cô vào đâu, dám ngang nhiên gây án.”

Lãnh Hoa Đình liền đi theo thái tử trở về Giản Thân vương phủ.

Lại nói Lục Liễu, nhìn thấy Cẩm Nương uống chén tổ yến xong, thì ở trong phòng mình ngậy người một hồi, xem chừng thời gian cũng không còn nhiều lắm, liền cầm cái gói thuốc nhỏ, thoải mái ra vương phủ, hướng Đông phủ mà đi, tiến vào sân nhỏ của đông phủ, nàng liền vẽ mặt chú ý cẩn thận mà đi vào trong nội viện Nhị thái thái, tiểu nha đầu trong nội viện còn muốn hỏi nàng, Lục Liễu liền cầm mấy đồng tiền hướng trong tay nàng để xuống, thần thần bí bí mà nói: “Ta là tới phục mệnh cho Nhị thái thái đấy.”

Nha đầu kia nghe xong nhanh chóng mang nàng vào.

Lục Liễu làm việc quen liền vào trong phòng Nhị thái thái, tứ chi Nhị thái thái bôi một lớp được, thống khổ nằm ở trên giường, thiếp thân nha hoàn Thanh thủy của nàng thấy Lục Liễu tiến đến, vội vàng muốn đuổi đi, Lục Liễu liền không quan tâm mà ở trước giường Nhị thái thái quỳ xuống, lớn tiếng khóc rống nói: “Nhị thái thái, nô tỳ đã hoàn thành chuyện ngài giao cho, cầu ngài buông tha người nhà nô tỳ a.”

Nhị thái thái đang bị thống khổ giày vò không chịu nổi, đối với Cẩm Nương hận thấu xương, nàng tự hiểu rõ, mình bị thương như thế, tất nhiên là có người muốn hả giận cho Tôn Cẩm Nương, bố trí trả thù, nàng ước gì đem Cẩm Nương băm thầy vụn đoạn mới tốt, lúc này đột nhiên bị lớn tiếng nhao nhao, liền nhú lông mày, giương mắt nhìn thấy là Lục Liễu, trong nội tâm vui vẻ nói: “Người nói cái gì? Người... Đã hạ thủ cho tiện nhân kia?”

Lục Liễu nghe xong vội vàng dập đầu nói: “Hạ xong, nô tài mấy ngày nay mỗi ngày đưa cho Nhị phu nhân đồ ăn, mấy ngày trước đây đều không có động thủ, hôm nay hạ được ngài cho, vì nàng hôm nay đi Tôn gia, coi như là phát tác, thì cũng không liên quan đến chúng ta, Nhị thái thái, cầu ngài buông tha cho phụ mẫu và người nhà nô tài, nô tài đã đem chuyện ngài giao cho tất cả đều làm thỏa đáng à.”

Nhị thái thái nghe xong trên mặt liền lộ ra một nụ cười, đối với

Thanh Thủy nói: “Phần thưởng năm trăm lượng bạc cho Lục Liễu.”

Thanh Thủy cầm bạc đi vào, Nhị thái thái đối với Lục Liễu nói, “Người yên tâm, đến mai ta sẽ tìm người đi Tôn gia, để cho Đại phu nhân buông tha người nhà người là được.”

Lục Liễu nghe xong liền đứng lên, chờ Thanh Thủy đưa tiền, nhưng đợi nàng lại là hai cái Hắc y nhân, một kẻ liền che miệng Lục Liễu, đang muốn đem Lục Liễu kéo ra ngoài, lúc này, hai gã ám vệ tránh từ ngoài cửa sổ tiến đến, dùng dao chém tới, đem Lục Liễu cứu ra, ngay sau đó, một đội hộ vệ ăn mặc trang phục cung đình cũng vọt lên, hai gã Hắc y nhân kia vừa thấy việc lớn không xong, quay người muốn chạy trốn, nhưng toàn bộ sân nhỏ đều bị bao vây, đâu còn có thể có thể chạy thoát được.

116. Chương 116

Hai hắc y nhân vừa thấy thị vệ cung đình đều đến, nhất thời bị dọa mặt không còn chút máu, hai tay vung dao làm hành động vùng vẫy giãy chết, tên thị vệ trưởng trước mặt vung tay lên, đồng thời có vài tên thị vệ tiến lên, đang muốn động thủ, hai gã Hắc y nhân kia liếc mắt nhìn nhau xong, rõ ràng vung tay chém về phía trước đột nhiên đem dao vòng ngang cổ của mình, lập tức hai dòng máu nóng phun ra, mệnh kết thúc tại chỗ.

Thị vệ kia không ngờ có đột biến này, nhất thời rất ảo não, nhắc chân liền đá vào hai cổ thi thể, vừa giương mắt, chứng kiến Nhị thái thái thất kinh ở trên giường, nhìn mình mà không thể tưởng tượng nổi, khóe miệng hiện ra nụ cười lạnh: “Lãnh phu nhân, mặt tướng theo lệnh thái tử trước hết tới bắt nghi phạm độc hại Lãnh Thiếu phu nhân, thật khéo ah, trên đường theo dõi, tự nhiên tìm được ở chỗ này, hơn nữa cái này... Là muốn diệt khẩu sao?”

Nhị thái thái mặc dù kinh hãi, nhưng tâm tư lại nhanh chóng xoay chuyển, đang muốn tìm lời nói biện minh, chỉ thấy các thị vệ ở cửa ra vào tách ra hai bên, cung kính cúi đầu hành lễ, thậm chí là người nào đến, liền nhìn thấy thái tử điện hạ mặc bộ long bào thêu rồng vàng ba móng, đầu đội kim quan, sắc mặt sa sầm đi đến, lập tức cả kinh mắt trừng to há hốc mồm, nhất thời, nghĩ thầm tìm cây cột đâm chết là được rồi.

Thái tử vừa vào cửa, liền đối với thị vệ kia nói: “Dương Dũng, đã bắt tại trận?”

Tên trưởng thị vệ tên Dương Dũng kia quỳ một chân trên đất, chắp hai tay nói: “Bẩm điện hạ, thuộc hạ vừa vận nghe rất rõ ràng, đúng là Lãnh phu nhân áp chế sai sử nha hoàn bên người Lãnh Thiếu phu nhân hạ độc trong đồ ăn của Lãnh Thiếu phu nhân, vả lại, nếu không kịp thời cứu trợ, nha hoàn này sợ là đã bị Lãnh phu nhân diệt khẩu rồi.”

Lục Liễu trước kia cũng bị dọa toàn thân mồ hôi lạnh, hôm nay gặp tình thế này càng ồn ào thì càng thêm kinh hãi, nhưng nàng cũng biết, mình tuy là nhặt lại cái mạng nhỏ, nhưng nếu không biết vì Nhị thiếu phu nhân đem việc này tiếp tục diễn, chỉ sợ cho dù sống cũng bị lột da rồi, chỉ có thể đem toàn bộ sự việc ký thác trên người Nhị thiếu phu nhân, vì cuộc sống tốt đẹp sau này, nàng phải liều mạng.

Vì vậy lúc này đợi thị vệ kia vừa mới nói xong, liền quỳ bịch đến trước mặt thái tử, khóc lóc dập đầu nói với thái tử: “Cầu thái tử điện hạ cứu cả nhà nô tỳ, cầu thái tử điện hạ khai ân ah.”

Thái tử lạnh lùng nhìn nàng, trong mũi hừ nhẹ một tiếng nói: “Bằng ác nô như ngươi vậy nên đến chỗ bị cực hình, còn có mặt mũi nào cầu người cứu người?”

Lục Liễu nghe xong kinh hãi, một bên bái lạy bên cạnh khóc rống nói: “Điện hạ, nô tài có nội tình bên trong bẩm báo, nô tài cũng không phải là tình nguyện kéo Nhị thiếu phu nhân vào chỗ hiểm.”

Dương Dũng bên cạnh nghe xong cũng nói với thái tử: “Điện hạ, thần lúc mới tới, vừa vận nghe nha đầu cùng Lãnh phu nhân nói chuyện một phen, nói là người nhà của nàng đều bị Lãnh phu nhân dùng thế lực bắt nhốt, bắt đắc dĩ mới làm chuyện này.”

Thái tử nghe xong nhìn về phía Lục Liễu.

Lục Liễu thừa cơ hội lại nói: “Bẩm điện hạ, nô tài nguyên là nha hoàn hồi môn của Nhị thiếu phu nhân, lúc Nhị thiếu phu nhân xuất giá, Đại phu nhân Tôn gia dặn dò nô tài, sau khi qua phủ liền phải nghe theo Nhị thái thái phân phó, bằng không thì, sẽ đem cả nhà nô tỳ tất cả đều bán đi ruộng muối, nô tài sợ hãi, liền nghe theo, sau khi nô tài đi vào Giản Thân vương phủ, Nhị thái thái liền tìm tới nô tỳ, giao cho nô tỳ một gói độc được, để cho nô tỳ tùy thời hại chết Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ vốn không chịu, nhưng về sau không có biện pháp, Nhị thái thái lần nữa bức bách, buổi sáng hôm nay, trong chén tổ yến của Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ đã thả một chút, chỉ mong như vậy có thể cứu lớn bé cả nhà nô tỳ.” Nói xong, liền đưa gói thuốc trong tay trình lên.

Dương Dũng nhận lấy gói thuốc kia, thái tử nhìn thoáng qua, nói: “Giao cho Lưu Y Chính kiểm nghiệm.”

Nói xong, sắc giọng mà nhìn Nhị thái thái ở trên giường, tay chân Nhị thái thái đều bị phế, không cách nào hành lễ cho thái tử, nàng biết rõ, hôm nay vô luận như thế nào cũng chạy không thoát, chỉ thật đứng là làm phiền hà trưởng phu cùng Hiên nhi rồi, mình chết không có gì đáng tiếc, nhưng không thể hại chết Hiên nhi như vậy, nghĩ như thế, trong nội tâm liền có chủ ý.

Nàng trong mắt lộ ra một tia kiên quyết, né tránh ánh mắt thái tử, dáng vẻ kinh hoàng vạn phần, trên giường co quắt thành một đồng, nhưng lại khàn giọng mắng Lục Liễu: “Tiện nô, người dám hãm hại ta, ta chính là thành quỷ, cũng sẽ không bỏ qua người.”

Thái tử nghe xong liền càng tức giận, tay vung lên, đối với Dương Dũng nói: “Tất cả đều bắt giữ mang đi Đại Lý Tự, toàn lực điều tra Đông phủ của Giản thân Vương phủ, không thể buông tha một chút khả nghi nào.”

Nói xong, nhắc chân đi ra ngoài, ngoài cửa Lãnh Hoa Đình lẳng lặng ngồi yên trên xe lăn, trong nội tâm lại như dời sông lấp biển, một bụng tức giận, nha đầu kia hôm qua còn tự mình nói, không thể tùy tiện mạo hiểm, hôm nay mạng mạng của nàng đánh cược, việc này nếu như tính toán thiếu một bước, hoặc xuất hiện nửa chút ngoài ý muốn, sẽ rất khó đạt hiệu quả như bây giờ, nếu như Lục Liễu thật sự hạ toàn bộ được cho nàng, nàng chẳng phải sẽ thật sự mất mạng sao? Tam hoa tán, lũng ruột nát bụng mà chết, hẳn nghĩ đến mấy từ đây thôi, trái tim liền đập thực mạnh, trên đầu đổ mồ hôi lạnh, nếu không phải lúc mình vịn nàng, nàng kịp thời giật giật ống tay áo của mình, ỉnh một chút ám chỉ, hiện tại mình sao có thể thản nhiên cùng thái tử tới đây như thế, sợ là đã sớm một kiếm đem Lục Liễu và Nhị thái thái đâm chết rồi.

“Tiểu đình, người cùng thái tử ca ca đi Đại Lý Tự không? Có phải... Người không nỡ xa nương tử của người, phải về Tôn phủ cùng nàng?” Thái tử thấy khuôn mặt xinh đẹp không có gì sánh được của Lãnh Hoa Đình đang nổi gân xanh, mắt phượng híp lại, trong mắt lộ ra sát khí muốn giết người, dáng vẻ tức giận đến sắp nổ, tâm tình liền tốt, ranh mãnh trừng mắt nhìn hỏi.

Lãnh Hoa Đình bắt đắc dĩ kéo khóe miệng, chấp tay đối với thái tử nói: “Điện hạ, thần không dám xưng điện hạ là thái tử ca ca nữa, thần... Đã trưởng thành.”

“Ah, vì sao? Người cùng Thanh Dục từ nhỏ liền gọi ta là thái tử ca ca ah, hẳn là, người cũng như tiểu tử Thanh Dục kia, e sợ người ta nói các người giả bộ nai tơ? Ai nha, không sao, nương tử kia của người có thể che chở người rồi, lần trước ta bắt quả khen người xinh đẹp một câu, nàng liền cho ta ăn một bữa chết đứng, làm hại ta thiếu chút nữa sượng mặt đây này.” Nói xong, ha ha nở nụ cười.

Nói đến Lãnh Thanh Dục, đôi mi thanh tú dày rậm to lớn của Lãnh Hoa Đình liền cau càng chặt hơn, nghĩ đến ngày đó hắn đem Cẩm Nương ôm vào trong ngực, trong nội tâm liền giống như bị đổ một bình dấm chua, đau xót như bị bỏ rơi, trong lỗ mũi khê hừ một tiếng nói: “Thần khác, không giống tiểu tử kia.” Bày ra vẻ mặt lão luyện thành thực, nhưng lại quên lời mình nói đúng là tính trẻ con.

Thái tử cười càng lợi hại hơn, tự mình đẩy Lãnh Hoa Đình đi ra ngoài: “Tiểu đình ah, người nói người khi còn bé rất nghe lời ah, cho người hóa trang thành con gái người liền hóa trang, ai nha, thái tử ca ca...”

“Điện hạ, thần phải về phủ, điện hạ công vụ bề bộn, thần từ biệt ở đây.” Lãnh Hoa Đình không để cho thái tử nói hết lời, vẻ mặt đỏ tím cúi đầu hành lễ cho thái tử, chặn đứng lời thái tử nói.

Thái tử cố nín cười ý, giả bộ rất bị tổn thương, nhìn Lãnh Hoa Đình thật sâu nói: “Tiểu Đình, mấy năm nay người vẫn một mực trốn tránh thái tử ca ca, nhưng thái tử ca ca cực kỳ nhớ thương người, nha, người nói, nếu vợ của người biết rõ, người đã từng...”

“Điện hạ tạm biệt, thần... Không tiễn.” Thái tử càng nói càng quá mức, Lãnh Hoa Đình nghe xong thầm muốn tìm cái lỗ trong đất mà chui vào, vừa nâng mắt, chứng kiến Dương Dũng ở bên cạnh dốc sức liều mạng nín cười, trong nội tâm càng cảm thấy phiền muộn, rốt cuộc cũng bất chấp lễ nghi, đẩy xe lăn đi con đường khác, chỉ cần rời xa thái tử là tốt rồi.

Lại nói về Lãnh Hoa Hiên, lúc trước tại ở chỗ Cẩm Nương cầu được Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao về sau, trong nội tâm liền rất cảm kích Cẩm Nương, khó có được Nhị tẩu bất kể hiềm khích lúc trước như thế, liên tục bị hạ độc, còn bảo trì bản tính thiện lương, tại lúc mấu chốt nhất, chịu giơ tay giúp đỡ mình mà không trì hoãn, trong nội tâm liền âm thầm hạ quyết tâm, về sau quyết không thể thẹn với tâm ý lần này của Nhị tẩu.

Trở lại trong phủ, đem được giao cho Nhị lão gia, Nhị lão gia đem được giao cho đại phu, sau khi bồi được cho Nhị thái thái, thấy Nhị thái thái nằm ngủ rồi, hai cha con mới ra khỏi phòng Nhị thái thái.

Ngày thứ hai, hai cha con ở trong thư phòng, vì chuyện có cứu nhà mẹ đẻ Nhị thái thái hay không mà âm ỉ lên, Nhị lão gia là tuyệt đối không chịu đi cứu nhà mẹ đẻ Nhị thái thái trong thời kỳ nhạy cảm này, lúc này trốn còn không kịp, mà mình lại hướng đầu mũi thương nhào đến, đây không phải là phong cách hành sự của Nhị lão gia, nhưng trong lòng Lãnh Hoa Hiên biết nội tâm Nhị thái thái khổ sở, mình đối với cũng có cảm tình, phụ thân có thể có được địa vị như bây giờ, không thể bỏ qua sự tương trợ của nhà ngoại, làm người sao có thể vong ân phụ nghĩa, trở mặt vô tình như thế?

Hai người vì chuyện này tranh cãi khiến mặt đỏ đến mang tai, Nhị lão gia thiếu một chút nữa cho Lãnh Hoa Hiên một bạt tai, lúc đang huyên náo tui bụi, thì Nhị lão gia tựa hồ nghe tiếng bước chân, lúc mở cửa sổ nhìn, thỉnh linh chứng kiến có thị vệ cung đình xông vào trong phủ, không khỏi bị dọa toàn thân mồ hôi lạnh, lại cẩn thận nghe, hình như trong phòng Nhị thái thái truyền ra tiếng đánh nhau, quả nhiên đội thị vệ kia chạy thẳng vào trong nội viện Nhị thái thái, Nhị lão gia trở mắt không đến một giây, liền lập tức đóng cửa sổ, đối với Lãnh Hoa Hiên nói: “Việc lớn không tốt, thị vệ cung đình đều đến rồi, Hiên nhi, người đi ra trước xem một chút nương người có phải xảy ra chuyện hay không, phụ thân chuẩn bị một chút, sau đó đi ra.”

Lãnh Hoa Hiên ở cửa sổ chứng kiến, trong nội tâm kinh hãi, liếc nhìn Nhị lão gia xong, liền vội vàng đi ra ngoài.

Nhị lão gia đợi Lãnh Hoa Hiên vừa đi, nhanh chóng thu vài món đồ quan trọng, đi vào trong thư phòng bước đến chỗ cái tủ đựng sách, ở trong đó một ô tầng thư, vặn mở một cái khóa cong, cái tủ đựng sách kia liền chậm rãi dời đi, xuất hiện một mật đạo, hắn không chút do dự lách mình tiến vào mật đạo.

Lãnh Hoa Hiên vung áo bào lên, liền vội vàng tiến vào trong nội viện Nhị thái thái, lúc đuổi tới cửa sân, liền thấy sân nhỏ đã bị thị vệ vây quanh, mặc kệ người nào đều không được đi vào, hắn không khỏi khẩn trương, đối với thị vệ kia nói: “Không biết gia mẫu phạm phải chuyện gì, như thế nào kinh động đến đại nhân trong nội cung?”

Thị vệ kia nghe thấy hắn là nhi tử Nhị thái thái, không chút do dự liền đem hắn bắt lấy, Lãnh Hoa Hiên không khỏi tức giận nói: “Vì sao phải bắt ta, ta chính là thứ cát sĩ, có công danh trong người, các người không thể tự tiện dùng hình phạt riêng.”

Thủ vệ thị vệ nghe xong, không kiên nhẫn mà lạnh lùng nói: “Thái tử điện hạ đang phá án, mặc kệ người nào cũng không được ồn ào, nếu như người không muốn chết, thì yên tĩnh một chút.”

Lãnh Hoa Hiên nghe xong chấn động mạnh, cũng không dám lại lớn tiếng ồn ào, thành thực đứng tại bên ngoài viện lo lắng nhìn xem phòng Nhị thái thái.

Hắn đang hoang mang lo sợ, lại chứng kiến Lãnh Hoa Đình tự mình đẩy xe lăn, đến trước cửa phòng Nhị thái thái, cách bức tường viện, Lãnh Hoa Hiên liền gọi: “Nhị ca, xảy ra chuyện gì?”

Lãnh Hoa Đình nghe xong quay đầu, hai mắt như đao nhìn về phía hắn, ánh mắt lạnh lùng như băng, làm hắn nhin không được rùng mình một cái, cảm thấy lo lắng nôn nóng..., không biết Nhị thái thái lại làm chuyện gì, bất quá, cũng có thể đoán ra vài phần, hôm nay là ngày Tam cô nương Tôn gia xuất giá, nhị ca cùng Nhị tẩu phải đi Tôn gia mới đúng, mà lúc này đột nhiên lại xuất hiện trước phòng Nhị thái thái, sắc mặt lại như vậy, chỉ sợ Nhị tẩu lại gặp bất trắc không may gì, trong lòng hắn đột nhiên trầm xuống, một cổ

xấu hổ nhưng thống khổ nổi lên trong lòng, rất bất đắc dĩ, lại không có năng lực mà nhìn về phía Nhị thái thái ở trong phòng, kỳ thật, hôm qua lúc cầm được được, một lần trước mặt cha mẹ hẳn nói những lời hữu ích về Nhị tẩu, khen nàng như thế nào rộng lượng thiện lương, hi vọng bọn hắn có thể buông tha sự cảm hận đối với Nhị tẩu, nhưng... Bất quá một ngày, liền lại xảy ra sự tình, bọn hắn đến tột cùng muốn như thế nào?

Đứng ngoài viện, thật vất vả nhìn đến lúc thái tử từ trong phòng Nhị thái thái đi ra, không bao lâu, liền nhìn thấy có thị vệ kéo Nhị thái thái đi ra ngoài, đằng sau còn bắt theo một nha hoàn lạ lẫm, tâm liền trầm xuống đến cùng cực, dự cảm hết thảy đã thành sự thực, điều này làm cho hắn vừa tức vừa đau, nhìn về phía Nhị thái thái trong mắt liền chứa tia lửa giận, nhưng thấy nàng vẻ mặt tái nhợt, bị thị vệ kéo lê trên mặt đất như chó, một đôi bàn tay bàn chân với các ngón bị nát cọ xát trên đá xanh của sân nhà, lập tức liền hiện ra vết máu thật dài, vẻ mặt nàng kiên nghị, cắn răng, nửa tiếng cũng không có kêu lên, còn nhớ tới phụ thân mình, nói là một hồi liền tới, một phút đồng hồ đi qua, nhưng không thấy thân ảnh, mẫu thân xảy ra chuyện lớn như thế, phụ thân lại không biết trốn ở nơi nào, không dám hiện thân.

Một cảm giác bi thương xông lên trong lòng Lãnh Hoa Hiên, ngơ ngác giật mình đứng nguyên tại chỗ, đúng là đã quên mình đến tột cùng muốn làm cái gì.

Không lâu sau, bên tai lại truyền tới đối thoại của thái tử cùng Lãnh Hoa Đình, hai người bọn họ chuyện trò vui vẻ, đầu có dáng vẻ là có đại sự xảy ra, nhất thời trong nội tâm lại có hi vọng, chỉ mong độc kế của mẫu thân không thành công, Nhị tẩu cát nhân thiên tướng, cũng không có ảnh hưởng đến sinh mệnh, mình liền có thể van cầu nhị ca cùng thái tử, hi vọng bọn hắn có thể tha mẫu thân một mạng —— tuy nhiên, hi vọng kia rất là mong manh, nhưng hắn thân là con của người, dù chỉ có một chút hi vọng, cũng muốn tranh thủ lấy.

Lãnh Hoa Đình muốn ly khai, Lãnh Hoa Hiên liền điên loạn hô to với hắn: “Nhị ca, cầu nhị ca cho Tiểu Hiên trông thấy thái tử điện hạ, van cầu nhị ca.”

Thái tử nghe khẽ giật mình, xoay đầu lại lúc này mới nhìn thấy Lãnh Hoa Hiên, không khỏi nhíu lông mày, Lãnh Hoa Hiên thái tử cũng từng gặp qua, chỉ là không quen thuộc bằng Tiểu Đình vậy, nghe nói kẻ này văn chương không tệ, tài hoa xuất chúng, vốn còn nghĩ đến đầu xuân trong kỳ thi mùa xuân xem thành tích của hắn trên Điện Thái, nếu là có thể tiến tam giáp liền thu về dùng, không nghĩ tới, trong nhà hắn lại xảy ra chuyện như vậy...

“Để cho hắn tới.” Thái tử trầm ngâm một lát nói.

Thị vệ thả Lãnh Hoa Hiên, Lãnh Hoa Hiên lập tức bỏ nhào vào chỗ Nhị thái thái, quỳ xuống liền bái: “Nương, người... Vì sao phải như thế ah, vì sao không chịu nghe nhi tử khuyên can...” Trong lòng hắn thật sự xấu hổ ray rức, đối với Nhị thái thái là vừa hận vừa đau, lại không đành lòng, đem hai chân nàng mài đến huyết nhục mơ hồ nhẹ nhàng nâng lên ôm vào trong ngực, khóc không thành tiếng.

“Người... Bỏ đi, việc này không quan hệ đến ngươi, nương... Hận tiện nhân kia, nương muốn giết nàng, giết nàng nhị ca ngươi vĩnh viễn là thứ phế vật, còn muốn giết đại ca ngươi, như vậy, thế tử vị liền chỉ có ngươi có thể tiếp nhận, thế nhưng mà... Trời không giúp ah, trời không giúp ta à.” Nhị thái thái đau nhức muốn chết, lúc này thấy nhi tử ngay cả thái tử cũng không để ý liền tới bảo vệ mình, cuối cùng nhìn không được lệ trào ra như suối, hai mắt không ngừng nhìn đứa con độc nhất của mình, cố nén đau lòng, gắng gượng tự nhủ trong lòng, càng về sau, đúng là càng cuồng loạn kêu lên.

Lãnh Hoa Hiên bị dọa nhanh chóng che miệng của nàng, ngửa mặt lên trời khóc lớn nói: “Nương, nhi tử không cần những cái...kia, nhi tử không cần thế tử vị, nhi tử chỉ cần người một nhà bình thường chung sống là tốt rồi ah, hại người cuối cùng sẽ hại mình, nương, người sai rồi, người làm sai ah.”

Lãnh Hoa Hiên như vậy làm cho thái tử nhìn rất xúc động, hắn không chút chú ý nào chuyện Lãnh Hoa Hiên không có lập tức hành lễ ình, kẻ này nếu không phải đang giả bộ, thì thực sự có một tấm lòng son, chỉ hiểu lại hiểu chuyện, trong lòng có chính nghĩa lương thiện, Ừ, một hồi sai người cẩn thận điều tra thêm, nếu như hắn xác thực cùng chuyện mưu hại tôn Cẩm Nương không quan hệ, liền tha cho hắn một lần a.

Nhị thái thái nghe xong lời Lãnh Hoa Hiên nói..., đỏ hồng tròng mắt nhìn Lãnh Hoa Hiên: “Người cái đồ bất hiếu, nương sai ở đâu? Nương sinh ra ngươi, vì tiền đồ của ngươi suy nghĩ, đều là tử tôn của Lãnh gia

dựa vào cái gì người không thể đạt được thế tử vị? Dựa vào cái gì cùng là con vợ kế, Lãnh Hoa Đường có thể đạt được? Phụ thân người hồ đồ, nường không hồ đồ, nường dù liều mạng này, cũng phải vì người chiếm được tiền đồ tốt nhất.”

Gặp Lãnh Hoa Hiên còn ôm chân nàng không buông, nàng đột nhiên quát to: “Nam tử hán đại trượng phu, người khóc cái gì, đừng để nường xem thường người, người đi, bỏ đi, từ khi gả vào Lãnh gia các người nường chưa từng có một ngày ngày tốt lành, nường rốt cục cũng có thể giải thoát rồi, có thể giải thoát rồi...” Nói xong, cuối cùng thân thể quá yếu, lại bị thương do trở mình, hôn mê bất tỉnh.

Lãnh Hoa Hiên càng thấy càng thương tâm, vừa quay đầu, bỏ nhào vào chân thái tử, đụng đầu bái lạy: “Điện hạ, cầu người, để cho vi thần thay nường thụ hình a, nường... Nàng hết thấy cũng là vì vi thần, xin thông cảm cho nường tấm lòng người mẹ thương con, cầu điện hạ khai ân ah.”

Thái tử điện hạ bất đắc dĩ lắc đầu, tự mình giúp đỡ Lãnh Hoa Hiên: “Nường người tội không thể tha thứ, nường tự gây nghiệt, không thể sống, cô nếu buông tha nường, làm thế nào không phụ lòng người bị nường độc hại đâu? Người cũng là người độc sách thánh hiền, sao có thể vì việc riêng mà vi phạm pháp luật chứ?”

Lúc này, thị vệ bắt đầu trắng trợn điều tra toàn bộ đông phủ, ngoại trừ trong phòng Nhị thái thái lại phát hiện mấy bao độc dược Tây Lương ngoài ra không tìm được vật hữu dụng khác, mà đến lúc này, vẫn không thấy Nhị lão gia hiện thân, thái tử không khỏi nhíu lông mày nói: “Có thông báo cho Lãnh đại nhân không?”

Thị vệ bên cạnh trả lời: “Hồi thái tử điện hạ, cũng không tìm được tung tích Lãnh đại nhân, theo người gác cổng báo, Lãnh đại nhân sáng sớm đã ra phủ.”

Lãnh Hoa Hiên nghe xong giật mình, cảm thấy có chút lạnh, chỉ mong phụ thân là đi tìm trợ thủ giúp mẫu thân rồi, bằng không thì, có một phụ thân lòng dạ ác độc lại ích kỷ... Không bằng không có ah.

Thái tử nghe xong nhíu nhíu mày, đối với Dương Dững bên cạnh nói: “Phái người đi tìm trong toàn thành, nếu tìm được, liền báo hẩn đến Đại Lý Tự gặp cô.”

Nói xong, thì nhắc chân đi ra.

Nhị thái thái cùng Lục Liễu cũng đồng thời bị mang đi.

Lại nói Lãnh Hoa Đường, từ lúc nghe nói Cẩm Nương gặp chuyện không may về sau, cũng đi theo trở về vương phủ, nhưng thái tử lại trực tiếp đi đông phủ, hẩn bị chấn động mạnh nhưng không dám cùng đi qua, ngồi bên trong thư phòng ngắm người, chuyện ngày hôm nay quá mức kỳ quái, lẽ ra trong khoảng thời gian nguy hiểm này Nhị thúc Nhị thẩm không nên có bất kỳ động tác gì mới đúng, mà Tôn Cẩm Nương kia phát độc cũng quá đúng lúc rồi, như thế nào vừa thấy thái tử thì bị phát tác, hơn nữa, nếu thật là trúng tam hoa tán, đâu còn mệnh sống, căn bản là cả Đại Cẩm cũng không có loại giải dược này mới đúng...

Còn đang nghi hoặc, thì nha đầu bên ngoài báo lại, nói Lưu di nương ời, Lãnh Hoa Đường nhíu nhíu mày, đứng dậy đến sân Lưu di nương.

Lưu di nương vốn là bị Cẩm Nương phạt đi phòng tẩy rửa, nhưng Lãnh Hoa Đường một lần nữa kiên trì nói phải đợi nường dưỡng hết bệnh xong, mới có thể đi, Vương phi thấy cũng đến ngày tết, liền đồng ý cho nường ở trong phòng tĩnh dưỡng, dù sao đầu xuân, mặc kệ nường bệnh dưỡng tốt hay không, đều phạt, không nuông chiều.

Lãnh Hoa Đường gần đây bởi vì công việc bận rộn, vài ngày cũng chưa có tới xem Lưu di nương, lúc này Lưu di nương đến thỉnh hẩn, trong lòng của hẩn liền sinh thêm vài phần xấu hổ, bước chân nhanh hơn chút ít.

Vừa đến trong phòng Lưu di nương, Lãnh Hoa Đường liền cảm giác có chút quái dị, giữa ban ngày, không chỉ tất cả rèm cửa đều thả, cửa sổ rèm cũng đóng nghiêm ngặt, mà nha hoàn nghênh đón hẩn đi vào vừa đến trước cửa phòng Lưu di nương liền dừng bước, Lãnh Hoa Đường ở cửa ra vào dừng một chút, quay đầu nhìn chung quanh, hẩn sợ hãi Vương gia hoặc Tiểu Đình phái người từ một nơi bí mật gần đó giám thị hẩn, cho nên, đặc biệt cẩn thận, trong nội tâm cảm giác, cảm thấy dường như sẽ có chuyện gì phát sinh.

Vén rèm vào phòng, Lãnh Hoa đường mất một hồi mới thích ứng được bóng tối trong phòng, chứng kiến Lưu di nương ngồi ngay ngắn ở bên giường, một mắt to lớn quỳnh rũ kinh ngạc nhìn hẩn, nột tâm hẩn không

khỏi xiết chặt, đi vài bước ra phía trước, ngồi xổm trước mặt Lưu di nương, cầm tay của nàng nói: “Nương, người làm sao vậy?”

Lưu di nương thò bàn tay yêu thương vuốt ve đầu hắc nói: “Nương mang con đi gặp một người.” Nói xong liền đứng lên, nhưng lại hướng vào phía trong mà đi, Lãnh Hoa Đường nhìn thấy tim liền đánh thình thịch, lá gan di nương cũng quá lớn, dám giữa ban ngày ở bên trong phòng ẩn dấu nam nhân...

Bất quá, trong nội tâm tuy là nghĩ như vậy, nhưng cũng biết người kia có khả năng rất quan trọng đối với mình cùng Lưu di nương, nên vẫn ngoan ngoãn theo sát phía sau Lưu di nương đi vào trong.

Trong nội đường lại trống tuếch, Lãnh Hoa Đường kinh ngạc một lúc, hỏi: “Nương nói người ở đâu?”

Lưu di nương nghe xong cũng không nói, chỉ là cầm tay hắc thật chặt, lôi kéo hắc đến trước một cái tủ đứng lớn, mở cửa tủ, thò tay kéo một cái, bên trong cái tủ đứng kia mở ra một cánh cửa, bên trong ngọn đèn mờ chiếu ra ánh sáng, Lãnh Hoa Đường khó hiểu nhìn Lưu di nương, chỉ thấy nàng thần nhiên buông tay ra, đối với hắc nói: “Nương không tiến vào, chính con vào gặp hắc a.”

Trong nội tâm Lãnh Hoa Đường nghi hoặc càng sâu, cũng có thêm vài phần đề phòng, nhịn không được hỏi Lưu di nương: “Nương, người... Phòng của người tại sao lại có ám đạo? Tên kia là ai?”

Lưu di nương nhàn nhạt nhìn hắc một cái nói: “Nương là một di nương không được sủng, không làm chút ít cơ quan để mưu tính, người có thể có được thế tử vị sao? Vào đi thôi, người ở bên trong sẽ không hại người.”

Lãnh Hoa Đường nghe khê giật mình, thế tử vị là mình như thế nào có được, trong nội tâm đương nhiên hiểu rõ, chỉ là Lưu di nương ở tại đây còn cất giấu không ít bí mật hắc không biết, cái này làm cho trong lòng hắc hơi có cảm giác khó chịu, do dự trong chốc lát, hắc vẫn giơ chân bước vào bên trong cái tủ đứng kia, lách mình tiến vào ám đạo.

Không nghĩ tới, cái ám đạo này rất dài, hắc đã đi khoảng hai khắc chung (20 phút), mới nhìn đến phía trước bỗng nhiên có một căn phòng rộng mở, đi vào nhìn lên, không khỏi ngơ ngẩn, chỉ thấy Nhị lão gia một thân hắc y ngồi ở trong mật thất.

“Đường nhi đến rồi?” Nhị lão gia nói ra.

“Nhị thúc, tại sao thúc lại ở chỗ này, chuyện lớn không tốt ah, Tôn Cẩm Nương kia đột nhiên trúng độc, thái tử tự mình phái người vào trong vương phủ tra, nhưng tiến vào phủ liền đi thẳng đến Đông phủ...” Lãnh Hoa Đường khẩn cấp nói.

Trên mặt Nhị lão gia cũng có lo lắng, nhìn Lãnh Hoa Đường thật sâu nói: “Việc này ta đã biết, Nhị thúc thật ra, muốn cháu đi làm một việc, lần này Nhị thúc chỉ sợ khó thoát khỏi liên quan, tìm cháu, chính là muốn cháu giúp Nhị thúc đi Thành Đông đưa thư tín.”

Lãnh Hoa Đường nghe xong trong đầu liền xoay chuyển nhanh chóng, chuyện hôm nay sợ là Tiểu Đình cùng Cẩm Nương thiết kế một cái bẫy, kinh động đến thái tử, tự nhiên khó có chuyện tốt rồi, có lẽ, lúc này người của Tiểu Đình cũng bắt đầu theo dõi mình chăm chăm, nếu như mình hiện tại hành động thiếu suy nghĩ, đây không phải là tự nhảy vào bẫy?

“Nhị thúc, thư đâu? Một hồi ta phái người đắc lực giúp ngài đưa đi.” Trong nội tâm Lãnh Hoa Đường tuy có ý định, nhưng trên mặt lại rất cung kính, nghiêm chỉnh nói với Nhị lão gia.

“Không được, thư này không giống bình thường, thân phận người nọ cũng không phải tùy tiện là ai cũng có thể nhìn thấy, cháu phải tự mình đi một chuyến.” Nhị lão gia lạnh lùng cắt đứt lời Lãnh Hoa Đường nói..., trong mắt lộ ra một tia dò xét, Đường Nhi là dạng gì người, trong lòng của hắc rất rõ ràng, xem bộ dạng Đường Nhi như vậy là khẩu thị tâm phi, Nhị lão gia không sợ Lãnh Hoa Đường xảy ra chuyện bán đứng mình, chỉ cảm thấy trong miệng hắc là không thiệt tình trợ giúp mình mà thôi.

Lãnh Hoa Đường nghe liền giật mình, cười khan nói: “Vậy được rồi, chất nhi liền tự mình chạy một chuyến là được.” Nói xong, đưa bàn tay hướng Nhị lão gia.

Nhị lão gia từ trong túi tay áo rút ra một phong thư, đưa cho Lãnh Hoa Đường nói: “Thư này không phải chuyện đùa, người cẩn thận không được làm mất, nó thể nhưng quan hệ đến tiền đồ của ta và người ah.”

Lãnh Hoa Đường tiếp nhận tín xong trong lòng cười lạnh, tiền đồ Nhị thúc sợ sẽ dừng ở đây rồi, đến ngày mai Nhị thẩm chịu không nổi hành hình, lộ ra một câu hai câu, Nhị thúc sợ cũng sẽ đi đến đại lao Hình bộ, cùng Nhị thẩm vợ chồng đoàn tụ.

Chuyện hạ độc lần trước, sau khi hắn trở về, Thượng Quan Mai liền một năm một mười nói tất cả cho hắn, hắn cũng không phải người ngu, may mắn mình vốn vẫn có vài phần đề phòng, bằng không thì, nếu thực sự ăn hết những...điểm tâm kia, chỉ sợ sớm đã bị Nhị thẩm hại chết, trải qua lần đó, Lãnh Hoa Đường đối với việc Nhị lão gia quan tâm quá mức đến mình liền sinh ra hoài nghi, mình dù thế nào cũng không phải con ruột Nhị thúc, có lẽ Nhị thúc giúp mình như thế đúng là có cùng tâm tư như Nhị thẩm, trước giúp đỡ loại trừ Tiểu Đình, ỉn có được thể tử vị, sau lại hại...mình, Tiểu Hiền kia liền thuận lợi trở thành người thừa kế của Giản Thân vương phủ, Nhị thúc, dụng tâm quá sâu ah.

Nếu không phải mình cũng muốn cái khối Mặc Ngọc kia, Lãnh Hoa Đường thật đúng là không muốn liên hệ cùng một nhà Nhị lão gia, bất quá, phụ vương lập trường quá kiên quyết, đã đem Mặc Ngọc truyền cho Tiểu Đình, dùng thể lực hiện tại của mình chống lại phụ vương thì chưa được, hắn vẫn phải mượn lực lượng của Nhị lão gia, đành phải tiếp tục cùng Nhị lão gia dính lấy nhau.

Mình mới không ngu như vậy, lại tiếp tục bị Nhị thúc cầm lấy làm vũ khí sử dụng, dù sao Nhị thúc hôm nay cũng thất thế, dựa vào hắn cũng không có nhiều tác dụng lắm, một hồi ra cửa xong, chỉ làm như chưa thấy qua Nhị thúc là được, phong thư này, đương nhiên không bằng đốt đi cho xong.

Tính toán tốt xong, Lãnh Hoa Đường cung kính tiếp nhận phong thư trong tay Nhị lão gia, lại nói vài câu hợp với tình hình..., liền cáo từ muốn đi.

Nhị lão gia nheo mắt nhìn hắn, chậm rãi nói: “Đường Nhi a, công phu của ngươi hôm nay luyện đến tầng mấy? Ngày ấy Nhị thúc gặp người kia một tay phi hoa trích diệp không tồi, hoàn mỹ lại âm thầm, đã thương người rất vô hình ah.”

Lãnh Hoa Đường nghe xong trong nội tâm rét run, kính cẩn đứng lại nghe Nhị lão gia nói: “Tạ Nhị thúc khích lệ, nếu không có Nhị thúc tương trợ to lớn như thế, Đường Nhi cũng khó có thể đột nhiên phá tan bức tường cản trở tầng thứ bảy, Nhị thúc đối với Đường Nhi rất tốt, Đường Nhi vĩnh viễn cũng sẽ không quên.”

Nhị lão gia nghe xong liền cau lông mày, khóe miệng lộ ra giọng mỉa mai, vỗ vỗ bả vai Lãnh Hoa Đường nói: “Cháu có thể vinh quang luyện được đến tầng thứ bảy, đã có công lực lớn như thế, cháu nói xem Nhị thúc đã luyện đến tầng thứ chín, thì công lực so với cháu thế nào?”

Lãnh Hoa Đường nghe hoảng hốt một hồi, con mắt cũng không dám nhìn Nhị lão gia nữa, nhanh chóng thấp đầu nói: “Công lực Nhị thúc tự nhiên là mạnh hơn Tiểu Đường rất nhiều, Tiểu Đường về sau còn phải dựa vào Nhị thúc dạy bảo nhiều hơn.” Nói xong, lại thi lễ cho Nhị lão gia một cái, thầm nghĩ nhanh chút ly khai chỗ này mới tốt.

Nhị lão gia cũng không có giữ hắn, chỉ chờ hắn đi ra xa vài bước, không nhanh không chậm nói: “Nếu là Nhị thúc lần này chạy không thoát, bị người dùng nghiêm hình, rất nhiều sự tình kia sợ là miệng Nhị thúc sẽ đóng không kín được, Tiểu Đình năm đó bị người làm hôn mê, sau đó có người làm chuyện gì... Năm đó hắn là như thế nào trúng độc... Hết thấy mọi chuyện, trong đầu Nhị thúc cho tới bây giờ đều không có quên ah.”

Lãnh Hoa Đường nghe được thân thể cứng đờ, hai tròng mắt nguyên bản thanh nhuận liền nổi lên một mảnh âm tàn, khóe miệng mím trở thành một đường cong lạnh lùng, nắm chặt nắm tay khiến đầu ngón tay có chút trắng bệch, nhưng hắn không có quay đầu lại, càng không nói gì nữa, đi nhanh ra ngoài.

Ra khỏi ám đạo, chứng kiến Lưu di nương trong nội thất lệch người trên giường quý phi, ánh mắt sâu kín nhìn hắn, nhanh chóng trầm mặt đi tới, thở phì phì nói với Lưu di nương: “Nương, cả nhà Nhị thúc phạm vào chuyện đại sự, ngài hôm nay đã là người mang tội trên thân, cũng đừng dính vào nhà Nhị thúc, bằng không thì, thực sẽ chết không có chỗ chôn chôn, đến lúc đó, cho dù là nhi tử cũng khó mà cứu ngài.”

Lưu di nương nghe xong liền trì trệ, con mắt không thể tin mà nhìn Lãnh Hoa Đường nói: “Con... Sao có thể đối đãi với Nhị thúc con như thế? Nhiều năm như vậy, nếu không có hắn... Con như thế nào bình an sống cho tới bây giờ, càng không có khả năng đạt được thể tử vị, lấy được muội muội Thái Tử Phi làm vợ! Làm người, không thể qua sông đoạn cầu ah, Đường Nhi! Huống chi, hoàn cảnh con hôm nay cũng không

yên ổn, Tôn Cẩm Nương kia thực không phải nhân vật dễ đối phó, chúng ta dùng nhiều kế sách như vậy, đều nhận lấy thất bại, nếu như không có Nhị thúc con cầm lái, thế tử vị này của con sẽ bất ổn ah.”

“Nương, không phải ngài dạy nhi tử làm người không vì mình là trời tru đất diệt đấy sao? Hôm nay Nhị thúc đã là người vô dụng, cùng hắc cầu kết, chỉ sẽ liên lụy đến hài nhi, hừ, hắc vừa rồi còn uy hiếp hài nhi, nếu không thay hắc làm việc, sẽ đem tất cả những chuyện hài nhi làm trước kia đều tiết lộ ra ngoài, nương, nhi tử hôm nay cho rằng, Tiểu Đình cũng tốt, Tôn Cẩm Nương cũng thế, cũng không đáng sợ bằng Nhị thúc, hắc mới là chương ngại vật chính thức của nhi tử ah.” Lãnh Hoa Đường vội vàng nói với di nương.

Lời còn chưa dứt, Lưu di nương đưa tay đánh Lãnh Hoa Đường một cái tát, tức giận đến ngực và miệng không ngừng phập phồng, thanh âm rung động mạnh: “Tiểu súc sinh, ngươi thực không biết tốt xấu, đối đãi với... Ân nhân mình lấy oán trả ơn như thế, ngươi... Nói như thế không sợ thiên lôi đánh xuống sao?”

Lãnh Hoa Đường trên mặt bị đánh nóng rát đau nhức, không thể tin nhìn Lưu di nương, đây là lần thứ nhất từ lúc hắc lớn đến nay, Lưu di nương đánh hắc, hơn nữa là vì cái người âm hiểm như Nhị thúc kia, chẳng lẽ... Năm đó Trần di nương chết có quan hệ cùng Nhị thúc và mẫu thân?

Hắc không khỏi tức giận, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, trừng mắt Lưu di nương nói: “Nương, con mặc kệ ngài cùng Nhị thúc là quan hệ như thế nào, hôm nay Nhị thúc muốn kéo nhi tử xuống nước, nhi tử tuyệt đối sẽ không chịu sự bày bố của hắc đâu, nếu ngài chịu giúp nhi tử, liền giải quyết hắc đi a, hắc không phải ưa thích nhất là ở trong mật thất sao, vừa vặn để cho hắc vĩnh viễn đừng ra thì tốt, nếu như hắc mất tích, thái tử cùng quan viên cả triều chỉ nói hắc chạy án, như thế nào cũng sẽ không tính đến trên đầu chúng ta.”

Lưu di nương nghe xong chỉ cảm thấy khí huyết trong lồng ngực cuộn cuộn, một ngụm khí huyết ngai ngái xông lên yết hầu, nàng chán nản ngồi trên giường quý phi, giật mình nhìn Lãnh Hoa Đường, nhất thời không biết là vui hay buồn, sau nửa ngày cũng không nói ra lời, đây là nhi tử nàng khổ tâm giáo dục nhiều năm sao? Hắc như thế nào trở nên lục thân cũng không nhận thế, vậy mà còn phản phò mình giúp hắc ra tay đối phó với người thân thiết nhiều năm? Hắc có còn là người hay không à?

“Nương, ngài cũng không cần nhìn nhi tử như thế, nhi tử hôm nay chỉ có thể bảo vệ chính mình trước, hơn nữa, nhi tử hôm nay đã có nhà ngoại của Ngọc nương trợ giúp, cho dù Tôn gia không giúp nhi tử, cũng sẽ không phản đối nhi tử, nói như thế nào nhi tử cũng là con rể của bọn hắc, hơn nữa còn có Dụ thân vương cùng Ninh vương phủ, nhi tử căn bản không hề cần Nhị thúc, ngài khổ nhiều năm như vậy không phải là muốn xem nhi tử công thành danh toại, cho ngài một danh phận chính thức sao? Yên tâm đi, nhi tử đối với người khác hung ác, cũng sẽ không hung ác đối với mẹ ruột của mình.” Lãnh Hoa Đường thấy Lưu di nương vẫn dùng cái loại ánh mắt thương cảm nhìn mình, không khỏi nhủ lòng mảy mòi.

Lưu di nương nghe được liền nhắm mắt, cả người vô lực ngã ra trên giường, hai đầu lông mày liền hiện lên vẻ đau xót, ngày ấy hắc liền để ỉnh nhận tội thay hắc, hôm nay lại muốn ra tay đối với Nhị lão gia, hắc thành công rồi, thực sẽ hiếu kính mình sao?

Không thể trách được, đây là lần thứ nhất Lưu di nương bắt đầu hoài nghi con của mình..., vô lực mà đối với Lãnh Hoa Đường phát phát tay nói: “Con đi đi, đừng nói ta không thể ra tay, cho dù ra tay, cũng sẽ không thành công, Nhị thúc con là dạng người gì, trong lòng con cũng rõ ràng, hắc sẽ không dễ dàng tin tưởng bất luận kẻ nào.”

Lãnh Hoa Đường nghe xong liền gật đầu, quay người đi ra ngoài.

Lãnh Hoa Đường vừa đi, trong cái tử đứng kia lại có người đi ra, Lưu di nương mí mắt đều không ngẩng lên một chút, vẫn là thống khổ nhắm mắt, người nọ liền đi gần lại Lưu di nương, tại bên giường nàng ngồi xuống, thở dài một hơi.

Lưu di nương nghe được kinh hãi, mạnh mẽ mở mắt ra, trước mắt thình lình xuất hiện một cái Lãnh Hoa Đường.

“Ngươi... Ngươi... Vì sao phải hóa thành bộ dáng Đường Nhi?”

Giả trang thành Lãnh Hoa Đường nghe xong liền cười khổ nói: “Hôm nay thái tử tìm ta bốn phía, chức hộ bộ thị lang kia của ta tất nhiên sẽ bị miễn đi, hơn nữa, sợ là còn sẽ có lao ngục tai ương, giả trang thành bộ dáng Đường Nhi, bất quá là muốn nhanh chóng xuất phủ, tìm biện pháp khác mà thôi, Thanh Dung...” Nhị

lão gia nói xong bắt lấy tay Lưu di nương, Lưu di nương vô ý thức rút tay lại, lại bị Nhị lão gia sít sao nắm lấy đây, một tay nâng cằm Lưu di nương lên, trong mắt hiện lên sự mê ly, lẩm bẩm nói: “Đừng nói, thật đúng là như vậy, tỷ muội các người, dung mạo mỗi người đều như thiên tiên ah.”

Lưu di nương nghe xong trong mắt liền hiện lên một tia thống khổ, con mắt mà bắt đầu trào ra nước mắt, Nhị lão gia hừ lạnh một tiếng, đột nhiên đem xương tay Lưu di nương nhéo một cái, lạnh lùng nói: “Trong lòng người thủy chung chỉ có hắn đúng hay không? Hắn có cái gì tốt, bắt quá sinh ra tốt số hơn ta, là con trai trưởng mà thôi, các người từng bước từng bước liền đối với hắn động tâm? Hắn ngu xuẩn lại hồ đồ, đồ đàn!”

Lưu di nương tay đau đến toàn tâm rét thấu xương, nhưng nàng không dám khóc, hừ cũng không dám hừ một tiếng, chỉ là thống khổ nhìn Nhị lão gia nói: “Người... Người suy nghĩ nhiều quá.”

Nhị lão gia liền thả tay Lưu di nương, bên môi hiện ra nụ cười ôn nhu, giống như thâm tình mà nhìn Lưu di nương nói: “Yên tâm, ta như thế nào cũng sẽ không hại Đường Nhi, người ta nói hổ dữ không ăn thịt con, ta bắt quá là mượn bộ dáng hăn chạy đi mà thôi, người ở trong nhà nên coi chừng hăn, ngàn vạn lần đừng cho hăn làm việc khinh suất.”

Ánh mắt Lưu di nương trốn tránh không dám đối mặt cùng Nhị lão gia, trong nội tâm khủng hoảng cùng lo lắng, gấp gáp không ngờ Nhị lão gia lại nói như thế: “Vâng, người yên tâm, ta sẽ chú ý thật kỹ... Đám người Đường Nhi đấy, người vẫn sẽ từ một nơi bí mật gần đó trợ giúp hăn a.”

Nhị lão gia nghe xong liền gật đầu, xem thời cơ cũng không còn sớm, liền đứng lên, thoải mái đi ra ngoài cửa, hành động nhấc tay, nhấc chân, liền giống Lãnh Hoa Đường độc nhất vô nhị.

Nhị thái thái sau khi bị bắt về Đại Lý Tự, không cần thái tử thẩm vấn, liền thừa nhận tất cả hành vi phạm tội, nói là mình sai sử Lục Liễu hạ độc trong đồ ăn của Cẩm Nương, lại ở trước mặt mọi người thừa nhận mình đã từng hạ độc hại Lãnh Hoa Đường không thể có con, mà hết thấy chuyện này tất cả đều là vì nhi tử Lãnh Hoa Hiên có thể kế thừa vị trí thế tử giản thân Vương, nhưng thái tử lại không tin Nhị thái thái đơn giản như vậy..., từ lúc trong phòng Nhị thái thái tìm ra không ít độc dược Tây Lương, hơn nữa, hạ độc Cẩm Nương cũng đến từ Tây Lương, hết thấy đầu mối đều chỉ vào Nhị lão gia, Nhị thái thái một phụ nhân, chân không bước ra khỏi nhà, làm sao có thể cùng người Tây Lương cấu kết, lại được Tây Lương trợ giúp?

Mà lần giết người trên đường kia lại được tổ chức nghiêm mật, dựa vào một mình Nhị thái thái, căn bản không có khả năng làm được chuyện đó...

Nhưng Nhị thái thái lại một ngụm thừa nhận là mình mua người Tây Lương, hành thích Cẩm Nương, một lần không thành công, liền hạ độc, mà tất cả những người kia cùng độc dược đều là từ đường huynh Triệu Hoài Cổ mà có được, Nhị lão gia cùng Lãnh Hoa Hiên hoàn toàn không quan hệ cùng việc này, tất cả đều là Nhị thái thái một mình gây nên.

Điều này cũng làm cho thái tử không cách nào hỏi tiếp, bởi vì đã sớm tra ra Triệu Hoài Cổ xác thực có quan hệ cùng chuyện ám sát, hơn nữa cũng tra ra hắc cấu kết cùng người Tây Lương, Nhị thái thái trăm phương ngàn kế mà muốn diệt trừ hai đứa con trai của Giản thân vương, vạn bất đắc dĩ đi cầu trợ đường huynh Triệu Hoài Cổ coi như là được thông qua...

Nhưng thái tử như thế nào đều cảm thấy việc này không có đơn giản như thế, nhưng bản án lại bởi vì vậy mà lâm vào bế tắc, rốt cuộc không thể tiến triển thêm.

Lục Liễu ngược lại là nhân vật nhỏ, bắt quá là hạ nhân bị chủ tử thu mua cùng uy hiếp mà thôi, thái tử nguyên muốn cho người loạn côn đánh chết nàng, nhưng về sau, Cẩm Nương ở trên giường bệnh viết một phong thư cho thái tử, cầu thái tử khoan dung cho Lục Liễu, nói nàng không thiệt tình hại người, độc dược kia chỉ ột chút, không khiến mất mạng, nói rõ trong lòng nàng còn có tính thiện lương, lại chí hiếu, cho nên, cầu thái tử cho nàng một cơ hội sửa đổi, xử lý nhẹ, đem nàng đánh hai mươi côn xong, lại đưa về Giản Thân vương phủ.

Thái tử hạ lệnh toàn thành tìm kiếm Nhị lão gia, nhưng tìm ba ngày liền đều không tìm được, đang muốn hạ lệnh miễn chức hộ bộ thị lang của Nhị lão gia, hạ lệnh truy nã Nhị lão gia, thì Nhị lão gia toàn thân tổn thương trở về, xuất hiện ở trong chánh đường Đại Lý Tự.

117. Chương 117

Nhị lão gia xuất hiện, khiến cho thái tử rất khiếp sợ, hấn bị mấy cái thị vệ ở ngoài thành bắt được, giống như là bị người ta nhốt trong sơn động, bị một tiểu phu phát hiện, mới được cứu ra, một thân nhơ bào bị cái gì đó kéo thành vải rách, tóc tán loạn, khuôn mặt tiểu tụy, tiến đại đường liền hướng thái tử quỳ xuống, hai mắt rưng rưng, vừa thống khổ vừa xấu hổ nói: “Điện hạ, thần, đáng chết, thần không kịp thời ngăn cản tiện nội hành hung, thần nguyện bị phạt.”

Ánh mắt Thái tử lợi hại nhìn Nhị lão gia, lạnh lùng hỏi thăm: “Lãnh đại nhân như thế nào bị người nhốt trong sơn động?”

Nhị lão gia lệ rơi đầy mặt, đối với thái tử dập đầu mấy cái, đứng nguyên tại chỗ không dậy nổi, thanh âm rung động nói: “Ngày ấy, thần phát hiện tiện nội thần sắc không đúng, liền nghi ngờ hỏi nàng, nàng chỉ... qua loa vài câu, về sau thừa dịp thần ra ngoài, sai người trói thần nhốt trong sơn động, mỗi ngày đưa cơm nước, sợ thần chết đói... Nói là đợi sự tình qua đi, lại thả thần ra, kết quả, hôm qua, người đưa cơm nước kia liền không thấy đâu, nếu không có có tiểu phu hảo tâm phát hiện, thần chỉ sợ...”

Thái tử nghe xong nhíu lông mày, thấy Nhị lão gia cũng không giống như đang nói dối, trong nội tâm ngược lại thêm vài phần hoài nghi, bất quá, tuy việc này còn có kỳ quái, nhưng nếu Lãnh phu nhân làm được đến như thế, tâm cơ nàng không khỏi tàn nhẫn quá mức, chẳng lẽ nàng lường trước được sự tình ngày ấy chắc chắn sẽ bị bại lộ hay sao? Biết rõ sẽ thất bại vậy cần gì phải đánh cược chứ, xem kiểu người như nàng vậy, cũng không phải người không có tính toán trước à?

Bất quá lúc này cũng tìm không thấy chứng cứ gì chứng minh Nhị lão gia đang nói láo, hơn nữa, tiểu phu kia cũng xác thực là người bên ngoài thành, một cái dân chúng nhỏ bé trung thực, dù sao Nhị lão gia hôm nay cũng thật sự chật vật... Việc này, chỉ có thể âm thầm tra xét lại.

“Người đâu, đem Lãnh phu nhân dẫn tới, cùng Lãnh đại nhân gặp mặt một lần a.” Thái tử muốn nhìn một chút khi Lãnh phu nhân nhìn thấy Nhị lão gia xong biểu lộ như thế nào, nếu như Nhị lão gia nói dối, tạm thời nãy lòng tham giả trang ra như vậy, hai vợ chồng gặp nhau khó tránh khỏi trong lời nói sẽ có khe hở, lộ chút dấu vết mới đúng.

Nhị thái thái rất nhanh liền bị nha dịch kéo lên, bị nhốt trong lao hai ngày, vốn đã bị trọng thương, nàng lúc này đã không còn thành hình người, khuôn mặt tái nhợt gầy thành một mảnh dài, bờ môi khô nứt, hốc mắt lõm sâu, trên người vết máu loang lổ, chỉ có cặp mắt kia vẫn trong trẻo lạnh lùng cao ngạo, lộ ra hào quang bất khuất.

Nhị lão gia vừa thấy bộ dạng Nhị thái thái như vậy, quỳ trên mặt đất liền bò tới chỗ nàng, run rẩy cầm lấy tay của nàng, vừa thống khổ vừa thương xót buồn bã nhìn Nhị thái thái: “Nương tử... Nàng tội gì ah, vì phu... Khuyên nhủ nàng nhiều lần, không phải của chúng ta, không thể cưỡng cầu, nàng... Nàng đúng là ngay cả ta cũng trối lại, nàng... Nàng muốn để cho ta nói cái gì cho phải ah.”

Nhị thái thái lạnh lùng nhìn hấn, trong mắt lộ ra vẻ xem thường, xương các đốt ngón tay nàng vỡ vụn, không thể cử động, nhưng lại ngẩng đầu đối với Nhị lão gia xì một tiếng khinh miệt, một miếng nước bọt liền rơi trên mặt Nhị lão gia, nghiêng đầu sang chỗ khác, đóng mắt không hề xem hấn.

Thái tử thấy quả nhiên nghi ngờ càng nặng, hai mắt như chim ưng nhìn chăm chăm vào Nhị lão gia.

Nhị lão gia không quan tâm đến thái độ ngang ngược của Nhị thái thái chút nào, dùng ống tay áo lau khô nước miếng trên mặt, chuyển qua đứng trước mặt Nhị thái thái, đem nàng ôm vào trong ngực: “Ta biết rõ, nàng ngại vì phu quá mức nhu nhược vô năng, không thể giúp nàng, còn cản trở nàng, thế nhưng, nàng đã làm ra chuyện ác này, vì phu không thể để cho nàng mắc thêm lỗi lầm nữa, nàng hận ta, ta không trách nàng, cho dù ta ở trong sơn động kia chết đói, ta cũng không trách nàng, chỉ trách ta xuất thân so với người ta chênh lệch quá nhiều, chỉ là con vợ kế, không cách nào cho nàng cùng Hiền nhi địa vị cùng thân phận tốt nhất, là ta vô năng ah.”

Nhị thái thái nghe xong khoe miệng hơi co rút, chứa một tia giễu cợt, bỗng nhiên mở mắt, trong mắt tinh quang bắn ra mãnh liệt, giống như hai thanh đao nhọn, đâm về phía Nhị lão gia, trong mắt Nhị lão gia lộ vẻ cầu xin xấu hổ ray rứt, Nhị thái thái nghe hẳn nói đến Lãnh Hoa Hiên, trong mắt nhin không được chảy ra hai hàng thanh nước mắt, thở dài, đối với hẳn nói: “Bất quá là nhốt người mấy ngày mà thôi, như thế nào thật sự để cho người chết đói, không phải phải người đưa đồ ăn cho người sao? Ta đã bị phế, người nếu... thế nào, Hiên nhi làm sao bây giờ?”

Nhị lão gia nghe xong lời này cuối cùng thở dài một hơi, vành mắt hẳn đỏ lên, nước mắt cùng chảy ra: “Nương tử, vi phu dù liều mạng này, cũng sẽ cứu nàng, cùng lắm về sau chúng ta ly khai kinh thành, đến nông thôn, một nhà ba người, bình thân sống cũng tốt ah.”

Khoe miệng Nhị thái thái lại lộ ra một tia trào phúng vui vẻ, ánh mắt lại thông thả nhìn về phía bầu trời bên ngoài, lẩm bẩm nói: “Được rồi, kiếp này ta đã là kẻ thất bại, chỉ mong kiếp sau, đừng gặp được người như người vậy... Người cứ làm kẻ bất lực như vậy là tốt rồi, người đi đi, gọi Hiên nhi ra, để cho ta gặp lại hẳn một lần cuối.” Nói xong, lại nhắm mắt lại.

Thái tử bị Nhị thái thái nói khiến cho bán tín bán nghi, nhưng hẳn vẫn tương đối đồng tình Lãnh Hoa Hiên, nghe xong lời Nhị thái thái nói..., liền cho người đi kêu Lãnh Hoa Hiên ra, để ẹ con bọn hẳn gặp nhau lần cuối thì tốt hơn.

Lãnh Hoa Hiên tiến đại đường, lúc chứng kiến Nhị lão gia một thân quần áo tả tơi, thân thể chấn động, mày kiếm nhíu chặt, hung hăng trừng hai mắt liếc nhìn Nhị lão gia, rồi bước đến bên người Nhị thái thái, Nhị lão gia giọng: “Hiên nhi.”

Nhị thái thái thấy nhi tử đến, trong mắt liền lộ ra yêu thương, đối với Lãnh Hoa Hiên nói: “Tiểu Hiên, nương biết rõ sai rồi, nương... Rất hối hận, thế nhưng mà, hiện tại hết thấy đều đã muộn, nương không thể che chở cho con, trông coi con nữa rồi, con phải...bảo vệ mình cho tốt ah.”

Lãnh Hoa Hiên nghe được hai mắt đỏ lên, một tay đoạt Nhị thái thái từ trong ngực Nhị lão gia, ôm chặt, khóc rống lên rất nghẹn ngào.

Lại nói ngày đó, sau khi Lãnh Hoa Đình cùng thái tử tách ra, liền cho Lãnh Khiêm đưa mình đi Tôn gia, hôn sự Trinh Nương hôm đó tuy náo loạn như vậy, nhưng lúc Cẩm Nương phát độc, Bạch Thịnh Vũ đã công nàng ra khỏi đại môn Tôn phủ, lên kiệu hoa xong mới biết được Cẩm Nương xảy ra chuyện, kiệu hoa cũng nâng lên, không thể quay đầu lại, đại lão gia tuy lo lắng cho Cẩm Nương, nhưng cũng để cho Bạch Thịnh Vũ đem Trinh Nương mang đi.

Cẩm Nương bị đưa về tiểu viện lúc trước nàng đã ở, có mấy bà tử là lão nhân lúc trước, thấy Tứ cô nương thật vất vả mới trở lại phủ, vậy mà lại gặp chuyện không may, trong nội tâm liền hoài nghi có phải là Đại phu nhân lại làm ra chuyện xấu gì hay không, có mấy cái tìm được cơ hội tụ tập để nghị luận.

Về sau, từ gián thân vương phủ truyền tin ra, nói là Lục Liễu làm chuyện tốt, mọi người liền càng hoài nghi Đại phu nhân, có người bắt đầu có chút hả hê, Tứ cô nương hôm nay là người được triều đình coi trọng, chuyện của nàng do thái tử điện hạ tự mình điều tra đáy, lúc này, sợ là Đại phu nhân rốt cuộc tránh không khỏi đi, nhất định sẽ bị phạt, tương lai trong phủ này, e rằng mặt trời sẽ phải thay đổi hướng.

Tôn lão thái thái kia nhận được tin xong, cũng giận dữ, lúc ấy liền sai người đi phủ Trương thái sư, đem vợ chồng Trương thái sư đều mời qua, trước mặt vợ chồng Trương đại nhân đem hành vi phạm tội của Đại phu nhân quở trách mấy lần, Trương thái sư cũng biết sự tình lần này rất nghiêm trọng, thái tử báo cáo cho Hoàng Thượng xong, Hoàng Thượng gọi hẳn tiến cung đi, hung ác mắng hẳn một trận, trách hẳn dạy nữ nhi vô phương, bất quá, vẫn cho hẳn một cái mặt mo, để cho bọn họ cùng Tôn gia tự dùng gia pháp xử trí Đại phu nhân là tốt rồi.

Hôm nay lại nghe lời lão thái thái nói..., mặt Trương thái sư không chịu đựng nổi, mắng Trương phu nhân một trận, sau đó đối với Lão thái gia nói: “Việc này do thân gia xử trí, lão phu không quản nghiệt nữ này, thân gia tự mình nhìn xem rồi xử lý a.” Nói xong, xấu hổ che mặt mà đi.

Trương phu nhân cũng không có mặt mũi, vẫn đang là lễ mừng năm mới, còn không có qua mười lăm đầu, con gái đã phạm sai lầm, nói ra thật sự là mất hết mặt Trương gia, nhưng dù sao cũng là con gái ruột, cũng không muốn nàng bị tội quá nặng, trượng phu có thể phát tay áo rồi đi, nhưng nàng không được ah, cũng

nên vì con gái nói chuyện mới đúng, vì vậy cũng cố hết sức chú ý tự mình đi giáo huấn Đại phu nhân một châu, lại cầm nhiều thuốc bổ quý trọng đưa đến cho Cẩm Nương và Hiền ca nhi, cầu xin rất lâu, lão thái thái lúc này mới hòa hoãn, nhưng vẫn là quyết định đem Đại phu nhân đưa vào Phật đường, lại để cho nàng ở trong Phật đường sám hối, tĩnh tâm, còn nói với Trương phu nhân, nếu có ngày Đại phu nhân sửa chữa tốt, sẽ đem nàng thả ra.

Trương phu nhân cũng biết, cái này xem như nhẹ nhất rồi, còn lưu lại thân phận chủ mẫu Tôn gia không có đoạt đi, coi như đã cho Trương gia mặt mũi thật lớn, chỉ là, lần này là lần đầu tiên trong đời nàng mất hết mặt mũi, lúc trở về, rốt cuộc cũng không có liếc xem Đại phu nhân, liền quay người đi ra.

Lãnh Hoa Đình đến Tôn gia, nổi giận dưng dưng cũng chưa có đi hành lễ với các trưởng bối, liền trực tiếp đi tiểu viện của Cẩm Nương, Trương ma ma đang bưng một chén súp ngân nhĩ hầu hạ Cẩm Nương dùng, bên ngoài nha đầu cấp thiết tiến vào bẩm báo: “Tứ cô nương, Tứ cô gia đến rồi, giống như...”

Tiểu nha đầu còn chưa nói hết lời, Lãnh Khiêm vén rèm, đẩy Lãnh Hoa Đình tiến đến, Cẩm Nương xem xét cái kiểu kia đã biết là nguy rồi, đối với Trương ma ma đưa mắt liếc qua một cái, Trương ma ma rất có nhãn lực liền đi ra ngoài, trước khi đi còn đem các tiểu nha đầu trong phòng gọi đi, Lãnh Khiêm cũng hiểu được thiếu gia cảm xúc không tốt, hẳn cũng sợ bị tức giận lây lên thân mình, Trương ma ma vừa đi, hẳn giống như bôi mỡ trong lòng bàn chân, lóe một cái đã không thấy tăm hơi.

Trong phòng lại không người bên cạnh, Cẩm Nương mạnh mẽ từ trên giường nhảy xuống, trước mặt Lãnh Hoa Đình đánh mấy vòng, vẻ mặt nịnh nọt nói: “Giả dối, giả dối, ta không có trúng độc đâu, là giả vờ đấy, xem, ta đây không phải tốt sao?”

Mắt phượng yêu mị của Lãnh Hoa Đình lúc này như nước hồ, sâu không thấy đáy, yên lặng nhìn Cẩm Nương, Cẩm Nương không thấy được lửa giận trong dự liệu, trong nội tâm lại càng không chắc, nịnh nọt cả buổi cũng không thấy hắn lên tiếng, đành phải trung thực, biết vâng lời, lần lượt từ từ đi vòng vòng bên cạnh hắn, tíu miệng nói: “Tướng công, đừng nóng giận nha, thực xin lỗi nha, ta... Ta đã quên nói cho chàng biết rồi, Lục Liễu kia căn bản không có hạ độc, ta là từ chỗ Trương ma ma lấy một loại dược khác ăn một chút, bệnh trạng cũng giống như trúng độc... Ách... Tướng công...”

Cẩm Nương cúi đầu giải thích không ngừng, Lãnh Hoa Đình đã đứng dậy, tay giơ lên, đem đầu của nàng kẹp trong khuỷu tay, một tay ôm lấy nàng mang lên giường, bị dọa Cẩm Nương oa oa kêu to: “Ai nha, tướng công, cái này... Đây không phải trong nhà, đây là... Đây là nhà mẹ đẻ ta nha, giữa ban ngày đấy...”

Lời còn chưa nói xong, Lãnh Hoa Đình đem nàng nhấn lên trên giường, vén quần áo nàng lên, “Đập, đập, đập!” Đánh liên ba phát vào cái mông nhỏ của nàng, Cẩm Nương chỉ cảm thấy trên mông đau râm ran, còn mang theo chút khoái cảm khác thường, quệt miệng khóc, “Tướng công, không nên như thế, người ta nhận lỗi rồi mà, người còn đánh, người... Người khi dễ người.”

Mông Cẩm Nương nhỏ đầy đặn lại co dãn, Lãnh Hoa Đình đánh liên ba cái, cảm thấy xúc cảm tốt hơn, trong nội tâm kích động một hồi, nhịn không được ở trên cặp mông hở ra kia lại vỗ thêm hai cái, mới cảm thấy đỡ ngiên, cũng bớt giận không ít, thấy nàng cong cái miệng nhỏ nhấn lên đáng điệu ủy khuất, trong nội tâm lại tức giận, hai tay vươn ra, đem nàng kéo tới tới, nín lấy cái mũi nhỏ của nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hôm kia người nói với ta như thế nào? Còn nhớ rõ không? Ặn!”

Cẩm Nương nghe xong liền cảm thấy chột dạ, nhanh chóng thu về mặt ủy khuất, đổi sang cười nịnh nọt, mũi đứng thẳng, con mắt dưng sức nháy hắn: “Nhớ rõ, nhớ rõ, ta sai rồi nha, là ta không tốt, cũng không dám nữa, tướng công, tha cho ta lần này a.”

Lãnh Hoa Đình thấy nàng giống như con chó con, không khỏi buông lỏng tay, nhấp miệng muốn cười, chỉ là cố nén, khó khăn mới bắt được sai lầm của nàng, cũng nên kiềm chút phúc lợi trở về mới đúng, bởi vậy vẫn lấy cái mặt hung hăng trừng mắt nhìn nàng.

Cái mũi Cẩm Nương vừa được tự do, liền thấy sắc mặt hặn vắn thâm trầm, chớp mắt, đột nhiên ôm hắn thật chặt, mãnh liệt hôn một cái lên cặp môi đỏ mọng của hắn.

Lãnh Hoa Đình lập tức bị nàng làm đổ mặt, cảm giác kích thích lúc trước vẫn còn, lúc này giống như bỏ thêm củi khô vào lửa, lại thiêu đốt mãnh liệt lên, Cẩm Nương rất ít khi chủ động thân mật với hắn, cái này làm cho lòng của hắn ngọt như được rót mật, đang hưởng thụ thì nha đầu kia nhưng lại lướt qua rồi dừng

lại, găm thoáng một phát, liền buông hấn ra, làm cho hấn rất nổi giận, một tay đẩy nàng ngã xuống giường, đè lên thân thể nàng, nhắm mắt lại nói: “Nếu không trừng trị tốt, sợ là nàng không nhớ lâu!”

Cầm Nương xem tình hình này so lúc trước lại càng không tốt, nhất thời khẩn trương, muốn yêu cầu buông tha, nhưng Lãnh Hoa Đình đâu cho nàng được dị nghị, thoáng một phát liền tự ý phong bế miệng của nàng, lưỡi dài không quan tâm mà vọt đi vào, ngậm lấy cái lưỡi của nàng dùng sức hút, Cầm Nương bị đau, muốn co lại, thì hấn chỉ hút khê liền thôi, rồi nhẹ nhàng bưng lấy đầu của nàng, lại để cho thân thể của nàng cùng của mình dán càng chặt hơn, đem lo lắng, đau lòng, thương tiếc, còn có bất mãn, đủ loại cảm xúc của mình toàn bộ hóa thành kính tình nóng rực, lúc gấp lúc trì hoãn, lúc nhẹ lúc chậm, rất nhanh liền đem ngọn lửa trong người Cầm Nương cũng nhen nhóm lên, Cầm Nương đầu óc mơ màng, sớm đã quên người ở chỗ nào, chỉ muốn cùng hấn cứ như vậy hóa làm một thể.

Mơ hồ thoáng chốc, trong lòng Cầm Nương than thở một tiếng, nam nhân thuần khiết nhưng ở phương diện này thì thiên phú cũng rất kinh người, tên này hiện tại thủ đoạn càng ngày càng in rồi, mình hoàn toàn không có năng lực chống đỡ, mặc kệ hấn ‘ta cần ta cứ lấy’, chà xát tròn đẹp vân vân, ah ah ah! Có một ngày, bốn cô nương không ở trên thì không thể.

Trương mama hầu hạ vợ chồng Cầm Nương cũng mấy hôm rồi, biết rõ thần sắc kia của thiếu gia nhất định sẽ trừng trị thiếu phu nhân, cho nên, nàng mỉm cười canh giữ ở phòng ngoài, thấy có tiểu nha đầu đến bẩm sự tình, nàng từ xa liền đem người đuổi đi rồi, không cho người tới gần buồng trong nửa bước, đánh giá thời gian cũng không còn nhiều lắm, mới ở bên ngoài ho nhẹ nói: “Nhị thiếu phu nhân, ngày hôm nay ngài ở trong phòng dùng cơm sao?”

Cầm Nương nghe mặt đỏ lên, Trương mama này thật đúng là người thành tinh, ngay cả việc này đều có thể đoán ra rồi, về sau nếu ra cửa, liền mang theo Trương mama cho tốt, tất cả mọi chuyện quản lý ngay ngắn rõ ràng không nói, khó khăn nhất chính là khôn khéo, đi theo nàng sẽ không lỗi.

Xem Lãnh Hoa Đình cũng thu thập thỏa đáng, Cầm Nương liền ở trong phòng trả lời: “Trong phòng dùng cơm a, người giúp ta đi chỗ nương bên kia nói một tiếng, nói tướng công thân thể không thoải mái, hôm nay không đi thỉnh an nữa nữa được.”

Trương mama nghe xong liền lên tiếng, quay đầu tìm cái tiểu nha đầu, cho nàng chuẩn bị nước ấm cho phòng trong, tự mình đi chỗ lão thái thái báo tin, khi trở về, Cầm Nương vẫn nằm trên giường giả bệnh, nhưng tinh thần Lãnh Hoa Đình lại sáng khoái, mặt mày tươi cười, đầu còn thấy nửa điểm bức mình, Trương mama thấy che miệng cười không ngừng, hầu hạ hai vợ chồng son ăn cơm xong, liền đứng ở một bên trông coi.

Lúc này Lãnh Hoa Đình mới nhớ tới lời của Cầm Nương vừa nói qua, ngưng mắt hỏi Trương mama: “Được kia là người từ nơi nào có? Sao có thể lừa gạt được nhiều người như vậy?”

Trương mama biết rõ thiếu gia sẽ hỏi nàng chuyện này, cho nên mới đứng trông coi mà không có lui xuống, lúc này thiếu gia hỏi, nàng liền thấp đầu trả lời: “Hồi thiếu gia..., trượng phu nhà nô tài đối với độc dược cũng có chút nghiên cứu, Thiếu phu nhân ăn bất quá là được làm cho người xuất mồ hôi mà thôi, đối với thân thể cũng không tổn thương.” Đương nhiên, Lưu y chính thể nhưng là người khôn khéo nhất, ngày đó hấn cũng là âm thầm phối hợp.

Cầm Nương nghe xong cũng đặc ý nhìn Lãnh Hoa Đình, cái miệng nhỏ nhắn lại chu ra, đáng vẻ là hấn oan uổng nàng, bị ủy khuất to lớn. Lãnh Hoa Đình thấy liền liếc mắt nhìn nàng, nhưng lại đối với Trương mama nói: “Mama sau khi trở về nói một tiếng với nhà của người, cho hấn chuẩn bị một chút, sau ngày mười lăm thì cùng thiếu gia ta đi phía nam.”

Trương mama nghe khê giật mình, lập tức vui mừng, phúc thân liền thi lễ một cái cho Lãnh Hoa Đình, cao hứng đáp ứng, nam nhân nhà nàng cũng không phải thật sự không muốn đi làm việc, chỉ là muốn tìm mình chủ mà thôi, tư cách của Nhị thiếu gia cùng Nhị thiếu phu nhân trong mấy tháng này, hấn ở một bên cũng đã xem minh bạch, hấn rốt cục thấy được hi vọng mới, cho nên, khi Trương mama khuyên bảo, hấn lại một lần nữa muốn nghĩ cách đi ra làm việc.

Trương mama mong đợi đúng là những lời này của thiếu gia, nếu thiếu gia cùng Thiếu phu nhân đi phía nam, còn không biết sẽ có bao nhiêu nguy hiểm đang chờ bọn họ, nam nhân nhà nàng tuy không có công phu gì, nhưng ít ra tại phương diện độc dược có thể phát ra tác dụng rất lớn đấy, độc dược bình thường chỉ

cần mắt hần nhìn thoáng qua một cái, hần liền có thể phân biệt rõ là cái gì, có hần, thiếu gia cùng Thiếu phu nhân đi ra ngoài liền an toàn rất nhiều, cái này đối với thiếu gia cùng Thiếu phu nhân là một trợ giúp lớn lao.

Mấy người họ đang nói chuyện, thì nha đầu bên ngoài báo lại, nói có đại cô nương cùng nhị cô nương trở về, cố ý đến thăm Tứ cô nương.

Cầm Nương nghe xong tên của Ngọc nương thì có chút phiền, nàng đều gả làm vợ người ta rồi, nhưng vẫn còn hoa si đối với yêu nghiệt nhà mình, hơn nữa còn ở tại trước mặt bà bà cùng mình, thật không biết nàng có cảm thấy thẹn hay không, bị tướng công nhục nhã một trận thật nặng, bất quá chẳng bao lâu, lại có mặt gây chuyện khiến người ta ngại, nhưng mà nghĩ lại Vân Nương lúc này trở về, sợ là vì hôn sự của Lãnh Uyển cùng Lãnh Hoa Hiên a, Ninh Vương kia cũng là người bợ dốt nịnh bợ, lúc này Nhị thái thái xảy ra chuyện lớn như thế, hôn sự của Lãnh Uyển e rằng sẽ thất bại.

Đang nghĩ ngợi, thì Ngọc nương cùng Vân Nương song song vén rèm tiến đến, gặp Lãnh Hoa Đình ở đó, trên mặt Vân Nương hơi có chút không tự nhiên, gượng cười nói: “Tứ muội phu ở đây ah, phụ thân nói muốn mời Tứ muội phu cùng đánh cờ đó, như thế nào mà Trường Trung còn chưa tới mời người sao?”

Cầm Nương nghe ý tứ nàng là có chuyện muốn một mình cùng mình nói chuyện, nhưng đối với hành vi xua đuổi yêu nghiệt nhà mình như thế thì sinh ra chán ghét, nhất thời tùy hứng đối với Lãnh Hoa Đình nói: “Phụ thân cũng thế, vô sự đánh cờ gì, tướng công, ta không thoải mái, chàng ở chỗ này giúp ta, cái gì cũng không cho đi.”

Vân Nương cùng Ngọc Nương nghe được đồng thời khê giạt mình, nào có thể tử đối với tướng công nói chuyện làm càn bốc đồng như thế? Cầm Nương thật đúng là thị sủng mà kiêu rồi, nhưng Lãnh Hoa Đình nghe xong, trên mặt nhàn nhạt nở nụ cười, nguyên bản mặt mày xinh đẹp mà lộ ra vẻ sủng nịch càng làm cho người khác hít thở không thông, mắt phượng chứa đầy ý cười nhìn Cầm Nương, ngoan ngoãn nói: “Tốt, nương tử, ta nơi đâu cũng không đi, ở chỗ này cùng nàng.”

Nghe được thế hai tỷ muội Vân Nương cùng Ngọc Nương vừa đổ kị vừa hận, mà Ngọc nương nàng vốn mang cả tâm hồn thiếu nữ buộc vào trên người Lãnh Hoa Đình, lúc trước bị hần nhục nhã, lúc này lại thấy hần đối với Cầm Nương một mối tình si, trong nội tâm càng như bị mũi nhọn đâm, nhanh chóng tận lực ngậm miệng không nhìn tới Cầm Nương, sợ để lộ ra ghen ghét của mình.

Lãnh Hoa Đình không đi, Vân Nương cùng Ngọc Nương thật đúng là rất không tự nhiên, Ngọc nương bắt đắc dĩ cứng nhắc nói với Cầm Nương: “Tứ muội muội, tướng công đặc biệt cho ta mang thuốc bổ đến cho người, nói người cứ dưỡng bệnh, sự tình trong nhà, thế tử phi tỷ tỷ sẽ giúp quản lý, người ở nhà mẹ để dưỡng bệnh cho tốt rồi trở lại a.” Nói xong, liền lấy một cái hộp quà tặng ra, đưa cho Trường mama.

Cầm Nương nghe xong ngược lại rất là ngạc nhiên, nếu như Ngọc nương nói được này là của Thượng Quan Mai đưa đến đây, nàng còn nghĩ thông một chút, Lãnh Hoa Đường sợ là cũng đồng dạng như Nhị thái thái đối với mình hận thấu xương a, hôm nay tại sao lại đặc biệt lấy lòng mình rồi? Hần là hần lại có âm mưu gì đây? Bất quá, Nhị lão gia cùng Nhị thái thái mới gặp tổn thất nặng nề như thế, Lãnh Hoa Đường chắc có lẽ không ngốc đến nỗi ở thời điểm này có hành động đối với mình mới đúng, hơn nữa, còn quang minh chính đại tặng đồ, biết rõ mình đã có phòng bị đối với hần, thì càng sẽ không ở trong được động tay động chân.

Nghĩ như thế, nàng ngược lại rất là yên lòng, liền cười nói với Ngọc nương: “Làm phiền đại ca lo lắng rồi, Nhị tỷ tỷ trở về, nhất định phải thay muội muội nói lời cảm tạ với đại ca mới được.”

Ngọc nương nghe xong liền cười đáp ứng, lại ngồi thêm một hồi, nói thân thể Đại phu nhân không tốt lắm, muốn đi thăm đại phu nhân, nên đứng dậy cáo từ.

Vân Nương thấy Ngọc nương đi rồi, trong nội tâm càng không tự nhiên, muốn nói chuyện lại ngại Lãnh Hoa Đình, bộ dáng cứ như đang muốn nói lại thôi, mà Lãnh Hoa Đình thì không có nửa điểm là muốn tránh đi ra ngoài, đành phải kiên trì đối với Cầm Nương nói: “Tứ muội muội, đại tỷ biết rõ người lúc này đã khỏe lên không ít,... Không còn mệt mỏi, hôm nay nhìn dáng vẻ của người có tinh thần, đại tỷ coi như là yên tâm...”

Vừa nói vừa dốc sức liếc mắt nhìn Cầm Nương, Cầm Nương lúc này cũng đã tiêu hết tức giận, liền nịnh nọt Lãnh Hoa Đình: “Tướng công, ta cùng tỷ tỷ nói chuyện riêng, cái kia... chàng...”

“Các người cứ nói, xem như ta không nghe là được.” Lãnh Hoa Đình cũng không đợi nàng nói xong, liền nhàn nhạt ngắt lời, tiện tay còn cầm lấy bản vẽ thêu hoa của Cẩm Nương trên đầu giường, trở mình...không quan tâm mấy may.

Cẩm Nương nghe trì trệ nhưng đành phải nói với Vân Nương: “Đại tỷ, người coi như tướng công không có ở đây, chúng ta nói chuyện chúng ta, mặc kệ hần.”

Vừa dứt lời, trên đầu bị trúng một cái đánh, quay đầu nhìn lại, Lãnh Hoa Đình trừng mắt nhìn nàng, nàng đành phải xấu hổ mà cười cười với Vân Nương nói: “Đã lâu không gặp Uyển Nhi, không biết nàng ở trong nhà làm gì?”

Vân Nương thấy Cẩm Nương cũng hỏi đến, đành phải thở dài nói: “Còn có thể làm cái gì, khóc thôi, Nhị thái thái xảy ra chuyện như vậy, đông phủ các người sợ sẽ suy tàn đi, bà bà ta lại là người bợ đỡ nịnh bợ, đương nhiên là không chịu cho Uyển Nhi gả cho Tam thiếu gia nhà các người rồi, đều khóc vài lần rồi, ai khuyên can cũng vô dụng, bà bà phái người trông nom, chỉ sợ nàng tìm cái chết.”

Cẩm Nương nghe xong lời này ngược lại bắt đầu thay đổi cách nhìn đối với Lãnh Uyển..., hiếm người có được ý chí kiên định như thế, trong thời điểm tăm tối nhất của Lãnh Hoa Hiên cũng không bỏ rơi, còn chịu chống lại trong nhà, là nữ tử kiên trinh.

Bất quá, việc này cũng chỉ có thể là chuyện bất quá nghe một chút coi như xong, nàng cũng bất lực, mình xếp đặt thiết kế Nhị thái thái, kỳ thật người nàng phải xin lỗi nhất đúng là Lãnh Hoa Hiên, một người ôn hòa thuần khiết như vậy, lại có hiếu tâm, chỉ đáng tiếc sinh ở trong một cái nhà như thế, hi vọng chuyện lần này không có hủy diệt hần mới tốt ah.

“Ai, kỳ thật, Tiểu Hiên ngược lại thật là người tốt, Uyển Nhi nếu gả cho hần cũng hay.” Cẩm Nương thở dài, thuận miệng nói cho hợp với tình hình..., Vân Nương nghe xong ánh mắt lóe lóe, đến sát vào Cẩm Nương nói: “Ta đến cũng không phải muốn nói với người cái này, lúc này có muội phụ ở đây cũng tốt, đại tỷ cũng chỉ là muốn đề tỉnh các người một câu, chuyện đi phía nam, sợ là lại có chuyện xấu, hai ngày này, tên khốn tướng công của ta kia cũng ở trong nhà thu dọn đồ đạc, nói là muốn đi xa nhà, ngày tết còn chưa xong, hần lại vô cùng lười nhác, sau thoáng một cái lại cần cù...mà bắt đầu như thế?”

Cẩm Nương nghe khê giật mình, gương mặt lên liếc nhìn Lãnh Hoa Đình, thấy thần sắc hần vẫn nhàn nhạt, giống như việc này cùng hần không có quan hệ gì, điều này cũng làm cho Cẩm Nương rất an tâm, nàng tin tưởng, tướng công nhà mình có lẽ đã có đối sách rồi, liền cười đối với Vân Nương nói: “Đại tỷ tỷ nói đúng, bất quá, nếu tỷ phụ thực cũng đi, thế thì tốt rồi, dù sao đều là thân thích, cùng một chỗ cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.”

Vân Nương nghe xong bên môi hiện lên một tia cười lạnh, đối với Cẩm Nương nói: “Tứ muội muội cũng không cần ở trước mặt ta đây nói lời dễ nghe, hôm nay ta tình nguyện thà các người tốt, cũng không muốn hần tốt, hần đối với ta vô tình, ta không cần đối với hần có nghĩa, hần là dạng người gì, nên các người phải có chuẩn bị mới được, đừng đến lúc đó lại bị người hại còn không biết, đúng rồi, ta nghe nói, không phải chỉ có mình hần đi đâu, các người chờ coi a, ngày mười lăm ấy, sẽ có náo nhiệt để xem đấy.” Nói xong, nàng liền đứng lên, đối với Cẩm Nương nói: “Ta vừa đến liền đến chỗ người đầu tiên, Nhị muội muội đã đi, ta cứ ngây ngốc ở đây, sợ là nương lại muốn mắng ta rồi.”

Cẩm Nương nghe xong nhanh chóng giả vờ muốn đứng lên tiễn nàng, Vân Nương vội nói: “Nghỉ ngơi đi, nghỉ ngơi đi, ta cũng không dám làm người vất vả, người hôm nay là người trọng điểm phải bảo hộ của nhà chúng ta đó.”

Vân Nương đi rồi, Cẩm Nương liền nhíu lông mày, đoạt lấy khung thêu hoa trong tay Lãnh Hoa Đình sáng giọng: “Chàng muốn học thêu hoa hay sao?”

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền nâng mắt lên, thò tay vắn về tóc nàng, đem tóc nàng vắn về thành một đống, “Ta nắm chắc, nàng chỉ để ý dưỡng thân thể thật tốt, đến lúc đó, đường xá xa xôi, ta sợ thân thể nàng chịu không nổi đấy.”

Lúc này, Cẩm Nương không thể không quan tâm đến xe ngựa cổ đại, cũng may trong kinh thành, mặt đường rộng lớn lại bằng phẳng, nhưng ra khỏi thành, cái gọi là quan đạo kỳ thật cũng là đường đất, ổ gà vũng

hồ cũng nhiều, hành trình lại chậm, thân thể này vốn không quá mạnh khỏe, chỉ sợ sẽ không chịu đựng nổi đâu, nghĩ như thế, ngược lại đem lời Văn Nương nói để qua một bên, không suy nghĩ nữa.

Qua hai ngày, liền nghe nói Nhị lão gia trở về sau khi mất tích, mà thái tử cũng theo luật đem Nhị thái thái treo cổ, Hoàng Thượng ngự phê, lập tức chấp hành, Nhị lão gia lại chỉ bị liên quan, rút mất một cấp quan, tạm thời cách chức lưu lại, lại từ chính Tứ phẩm, biến thành tòng Tứ phẩm, Lãnh Hoa Hiên thứ cát sĩ cũng không có bị miễn, thái tử dặn dò hẩn tích cực đọc sách, chuẩn bị tham gia kỳ thi mùa xuân Điện Thí.

Về sau, Nhị phu nhân lại tự mình đến nói với Cẩm Nương, bởi vì quan hệ đến Lục Liễu, Đại phu nhân hôm nay cũng bị đưa đến Phật đường, sau này toàn bộ Tôn phủ, sẽ do Nhị phu nhân chính thức chủ trì gia, Cẩm Nương nghe xong thật sự vui vẻ thay Nhị phu nhân, mà, cuộc sống sau này của Hiên ca nhi cũng có thể tự tại hơn rồi, đại lão gia đang suy nghĩ, muốn xin cho Nhị phu nhân cái cáo mệnh mới tốt, vì vậy, ngày hôm nay, đại lão gia đặc biệt qua sân thăm Cẩm Nương.

Lãnh Hoa Đình mấy ngày nay hẩn một mực ở bên người Cẩm Nương, chưa có trở về phủ, đám trưởng bối Tôn gia nhìn thấy trong nội tâm rất là cao hứng, có rất ít con rể chịu ở vài ngày liền tại nhạc gia, huống chi, là con trai trưởng của Giản thân vương gia, lúc đại lão gia đi ra ngoài, đều cảm giác chỉ có mỗi hẩn là có mặt mũi, con rể cũng tính là một nửa con, thật đúng là còn có chuyện như vậy.

Cẩm Nương ở trên giường lăn qua lăn lại hai ngày, ngày thứ ba rốt cục nằm không nổi nữa, đành đứng dậy, ngồi ở bên trong chánh đường xem Lãnh Hoa Đình mô phỏng bộ dạng thêu, thì đại lão gia tới.

Cẩm Nương nhanh chóng nghênh đón, đối với đại lão gia thi lễ một cái nói: “Đang định đi thỉnh an lão thái thái cùng phụ mẫu thì ngài đã tới đây.”

Đại lão gia nghe xong nháy nửa mắt nói: “Biết con trúng độc nha, mấy cái tục lễ này, phụ thân sẽ không so đo, nhanh ngồi, phụ thân có việc tìm con đây.”

Cẩm Nương nghe đại lão gia có hàm ý khác, sắc mặt khẽ biến túng quẩn, vụng trộm liếc nhìn Lãnh Hoa Đình, nghĩ thầm chỉ sợ là do thằng này mật cáo, bằng không, phụ thân cũng sẽ không nói như vậy.

Lãnh Hoa Đình ngược lại vẻ mặt thản nhiên, để cây viết trong tay xuống, cùng đại lão gia thành lễ, đáng vẻ chăm chú nghe giáo huấn.

Cẩm Nương nhìn mắt trợn trắng, đại lão gia thấy chỉ cười, vung tay lên, đem hầu hạ xung quanh đuổi ra.

Cẩm Nương lúc này mới ngồi nghiêm chỉnh, thành thực nhìn đại lão gia.

“Mai là mừng mười, tất cả quan lại vào triều, Hoàng Thượng sẽ đem chuyện Mặc Ngọc trưng cầu ý kiến công thần, Đình Nhi, người cần phải có chuẩn bị ah.” Đại lão gia nghiêm mặt nói với Lãnh Hoa Đình.

Lãnh Hoa Đình đã có tính toán trước nói với đại lão gia: “Nhạc phụ xin yên tâm, việc này tiểu tể đã có quyết định.”

Cẩm Nương nghe xong liền cười tủm tỉm mà nhìn yêu nghiệt nhà mình, mặc kệ nữ tử có chồng nào đều hi vọng mình có thể gả một nam tử có thể đầu đội trời chân đạp đất, có năng lực, có gánh vác, tự tin này của Lãnh Hoa Đình khiến cho nàng yêu đến tận tâm khảm.

Đại lão gia nghe xong vui mừng gật đầu, rồi lại nói với Cẩm Nương: “Thái tử điện hạ hôm qua đã chính thức đề nghị hoàng thượng, chuyển đi phía nam, có thể cho nữ tử như con cũng tham gia, Hoàng Thượng ngược lại đồng ý rồi, chỉ là, sợ mấy vị Vệ các đại phu trong triều kia, lại có chuyện để nói, ngày mai Tiểu Đình cũng phải cẩn thận việc những người kia công kích Cẩm Nương, phải tận lực khắc chế mới được.”

Đại lão gia xem ra rất là hiểu rõ Lãnh Hoa Đình, biết rõ địa vị Cẩm Nương trong lòng hẩn, trong triều đình không giống như Giản thân vương phủ, Tiểu Đình có thể vì một câu nói chưa tốt, đập vỡ đầu vị đại thần nào đó thì sẽ không tốt.

Lãnh Hoa Đình nghe xong lông mày hơi nhíu, đau lòng liếc nhìn Cẩm Nương xong, vẫn thành thực mà đáp ứng.

Cẩm Nương nghe lời đại lão gia nói rất là cảm động, không nghĩ tới hẩn còn là người rất sáng suốt, nữ tử thời đại này không thể xuất đầu lộ diện, nữ tử dùng không tài là đức, quan trọng nhất là phải giúp chồng

dạy con mới tốt, chớ nói chi tham dự chuyện lớn như nam tử, cho dù tùy tiện ra cửa, cũng phải xin chỉ thị, phải báo cáo, từng bậc từng bậc đáp ứng, mới mang một đồng lớn nha hoàn bà tử, hộ viện gì đó đi theo, nửa điểm cũng không thể tự do.

Đang muốn nói chút lời cảm kích, thì đại lão gia đột nhiên giảo hoạt cười cười, ghé sát vào Cẩm Nương nói: “Tứ nha đầu ah, con là con ruột của Tổ Tâm, lúc này nếu con lập công trở về, chẳng những khiến nương con cùng phụ thân ta hãnh diện, nương của con hiện tại chỉ là bình thê, nếu con có thể lập được công lao, vậy con là nữ tử hiếm thấy nhất từ thiên cổ đến nay của Đại Cẩm, mà thân phận của nương con cũng sẽ nước lên thì thuyền lên theo.”

Cẩm Nương cuối cùng đã minh bạch ý đồ chính thức của đại lão gia khi đến, phụ thân mình thật là càng ngày càng thú vị, muốn xin phong cáo mệnh cho nương, bản thân không chịu tự mình đi lấy, ngược lại đem chủ ý đánh tới trên người... Bất quá, nghe giống như rất có mặt mũi, nếu có thể dùng năng lực của mình xin phong hào ầu thân, vậy sau đó thời đại này có lẽ cũng sẽ đem địa vị của nữ nhi nâng lên một ít?

Ngày thứ hai, là ngày thiết triều đầu tiên trong năm mới của Đại Cẩm, sau buổi nói chuyện xế chiều cùng đại lão gia xong, Cẩm Nương liền cùng Lãnh Hoa Đình trở về Giản Thân vương phủ.

Sáng sớm, Cẩm Nương thức dậy hầu hạ Lãnh Hoa Đình mặc triều phục đỏ thẫm, triều phục ở trên người Lãnh Hoa Đình, càng lộ ra dáng người ngọc thụ lâm phong, mắt sáng răng trắng, bên trong vẻ xinh đẹp lộ ra sự nho nhã, làm Cẩm Nương mê mẩn, Lãnh Hoa Đình nhìn không được mắng nằng: “Háo sắc, sau này đi phía nam, người kiềm chế một chút cho ta, đối với ta thì còn được, nếu là đối với người khác cũng như thế này, thì người cẩn thận.”

Cẩm Nương nghe xong tức giận muốn vặn lỗ tai của hắn, hắn cũng không né, chỉ nói: “Ngày đầu tiên vào triều, nương tử không muốn ta chưa có đi ra ngoài đã bị đánh a, điềm xấu nha.”

Nói thế làm tay Cẩm Nương phải rụt lại, không dám tóm hắn, chỉ trừng mắt với hắn, trong nội tâm thực lo lắng hôm nay hắn vào triều có thuận lợi hay không, lòng mày không khỏi bắt đầu nhú lại.

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền cười nói: “Yên tâm đi, trở về cho nàng chứng kiến một tướng công khác biệt.”

Trên triều đình, đám thần công hướng Hoàng thượng bái chào đầu năm mới, sau khi quân thần cùng chúc mừng xong, văn võ đại thần hướng Hoàng thượng tấu trình sự việc mỗi người quản lý, sau khi vài phiên tấu xong, Trữ vương gia liền đứng dậy đầu tiên nói: “Hoàng Thượng, đầu năm phương bắc đại hạn, lúa mì sợ là khó có thể có thu hoạch, cuối năm trước, tuy là chuyển không ít khoản tiền đi vùng bị thiên tai, nhưng vẫn như muối bỏ biển, tình hình thực tế rất khó khăn, vì thần sợ cứ tiếp tục như thế, nạn dân tăng nhiều, sẽ khiến phương bắc rung chuyển, dân chúng khó có thể bình an.”

Nhị lão gia với tư cách là hộ bộ thị lang, cũng tán thành: “Việc này hộ bộ cũng bất lực, bởi vì mùa hạ đầu năm phía nam bị lũ lụt, khiến hàng ngàn ruộng tốt bị hủy, thu hoạch chột giảm không nói, còn mất một khoản tiền lớn đến cứu trợ, kho của hộ bộ hôm nay trống không ah.”

Hoàng Thượng nghe xong liền nhíu lông mày, đang muốn nói chuyện, thì bên kia Dụ thân vương liền giống như vô tình nói: “Hoàng Thượng không phải cho Giản Thân vương đem không ít bạc trong căn cứ phía nam đưa cho phương bắc cứu tế sao? Những năm qua lúc gặp thiên tai, không phải đều làm như thế à, sao năm nay ngược lại giống như muối bỏ biển vậy?”

Trữ Vương làm như tùy nói: “Dụ thân vương có chỗ không biết, những năm qua nếu là gặp được chuyện như thế, căn cứ sẽ trích cấp cho trên ngàn vạn lượng bạc, mà năm qua, chỉ lấy ra năm vạn lượng, so với những năm trước thiếu đi một nửa, thật sự là cứu được Đông gia, nhưng cứu không được Tây gia, tự nhiên là không giải quyết được thiên tai.”

Hoàng Thượng nghe mấy người bọn hắn quấy nhiễu, liền nhíu lông mày nói: “Việc này trẫm đã sớm biết, Giản Thân vương cũng không có làm sai, mấy vị khanh gia có chuyện đại khái có thể nói rõ ràng, đừng vòng vo là tốt rồi.”

Trữ vương gia nghe xong, liền liếc nhìn Dụ thân vương nói: “Khải tấu bệ hạ, thần nghe nói, Giản Thân vương đem Mặc Ngọc giao do thứ tử Lãnh Hoa Đình thừa kế, bọn thần cho rằng việc này tuyệt đối không

ồn, thứ tử Giản vương huynh nghe nói tâm tính vẫn còn như lúc mười hai tuổi, vẫn chỉ là cái hài tử choai choai, thân lại tàn tật, đi đứng không tiện, sao có thể nhận trách nhiệm như thế, hành động của Giản Vương huynh lần này có chút đùa quá trớn rồi. Huống chi, Giản Vương huynh hôm nay lớn tuổi, một mình rất khó vừa quản lý căn cứ lại vừa quản lý thương đội, có lẽ tìm một người thân thể kiện toàn, phẩm chất cao thượng, mưu trí siêu quần làm người thừa kế mới đúng.”

Hoàng Thượng nghe xong có chút bất đắc dĩ gật gật đầu, lại nhìn về phía Giản thân vương: “Giản thân vương, đối với lời của Trữ Vương, ngươi có lời gì nói?”

Ánh mắt Giản thân vương lạnh lùng ác liệt nhìn mắt Trữ Vương, khom người đối với Hoàng Thượng nói: “Thánh thượng, con trai Hoa Đình của ta đang ở ngay tại triều đình, hẳn phải chẳng là tâm trí thấp đúng như lời Trữ Vương huynh nói hay không, ngài có thể khảo sát bề tôi một phen, con ta chỉ là đi đứng không tiện, tâm trí sợ là so Trữ vương huynh còn muốn cao hơn hai phần đấy.”

Hoàng Thượng nghe lời này của Giản thân vương ẩn chứa trào phúng mắng Trữ Vương, hẳn nghe xong không khỏi câu môi, nở nụ cười, cất giọng nói: “Lãnh Hoa Đình có đó không? Tiến lên đây cho trẫm tự mình khảo sát ngươi một chút?”

Dụ thân vương nghe xong lại lắc đầu nói: “Hoàng Thượng, ngài đại khái có thể không cần phí sức, thần đệ biết rõ, tâm trí Lãnh Hoa Đình bình thường, hơn nữa dị thường thông tuệ, so với Trữ Vương huynh nha, ngược lại có hơn chứ không kém đâu.”

Trữ Vương nghe xong hơi nhú lông mày, nhìn Dụ thân vương liếc mắt một cái rồi nói, “Cho dù hẳn có trí tuệ, nhưng thân thể tàn tật, đồng dạng gánh vác trách nhiệm nặng nề buôn bán với người nước ngoài, chẳng lẽ ngài muốn nhìn lấy một cái đại sứ ngồi xe lăn xuất hiện ở trên thương thuyền của vương triều Đại Cẩm chúng ta sao? Đây không phải là để cho phiên bang giấu cọt vương triều không có người à?”

“Vậy Trữ Vương huynh ngươi nói xem phải làm sao bây giờ? Mặc Ngọc này là từ lúc Thánh Tổ đến nay đều do Giản Thân vương phủ chưởng quản, nếu không có xuất hiện sai lầm lớn, là hoàng thất, cũng không thể dễ dàng chiếm quyền chưởng quản ngọc của giản thân vương phủ ah.” Dụ thân vương nghe xong liền ra vẻ khó xử dò hỏi.

“Dụ thân vương hồ đồ, thế tử Giản thân vương Lãnh Hoa Đường thế nhưng tướng mạo đường đường, tài hoa hơn người, Mặc Ngọc này để cho thế tử thừa kế không phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa sao? Giản thân vương phủ truyền thừa mấy đời, mỗi đời không phải do thân vương tự mình chưởng quản hay sao?” Trữ Vương nghe xong liền khinh thường mà nói với dụ thân vương.

Lời vừa nói ra khiến Binh Bộ Thượng Thư, Nhị lão gia, còn có Văn Hoa các mấy vị Đại học sĩ nhao nhao mở miệng phụ họa, thỉnh Hoàng Thượng minh giám, chớ bởi vì Giản thân vương có tư tâm, mà làm gãy đi mạch máu kinh tế của Đại Cẩm.

Hoàng Thượng nghe xong liền nhú lông mày, khó xử hỏi Giản thân vương: “Ái khanh, nhiều thần công đều phản đối để cho Hoa Đình thừa kế Mặc Ngọc như vậy, ngươi có lý do đầy đủ để thuyết phục những...công thần này, để cho bọn hần tin tưởng, Hoa Đình chưởng quản Mặc Ngọc về sau, sẽ đem căn cứ phát dương quang đại không?”

“Hoàng Thượng, không cần phụ vương nói rõ lý do, vi thần tự mình liền có thể chứng minh, vi thần là có năng lực tiếp chưởng Mặc Ngọc.” Hoàng Thượng vừa dứt lời, liền thấy Lãnh Hoa Đình tự xếp hàng đằng sau đẩy xe lăn đi ra, lớn tiếng nói.

118. Chương 118: Chương 118

Thanh âm của Lãnh Hoa Đình vốn hoàn mỹ, thuần hậu trong suốt hơi có vẻ trầm thấp, hôm nay lớn tiếng nói, âm vang hữu lực như vậy, lộ ra cỗ tự tin cùng tiêu sái, quần thần không tự chủ được quay đầu nhìn lại, một ít người là lần thứ nhất gặp mặt của hần chỉ lần đầu tiên liền bị vẻ kinh diễm bề ngoài của hần làm

cho sững sờ, có chút háo sắc hai mắt liền ngậy người, nhìn chăm chú không chớp mắt, xem hẩn như trích tiên từ trên trời chậm rãi đến hậu điện, hô hấp đều chậm lại, như là sợ kinh động đến vị tuyệt sắc giai nhân này, thì cảnh đẹp trước mắt sẽ biến mất không dấu vết.

Mà Dụ thân vương cùng Trữ Vương nhìn thấy bộ dạng của mấy quần thần, khỏe miệng liền hiện ra một nụ cười rất đáng nghiền ngẫm, hai người liếc nhau, cũng không có lên tiếng.

Rốt cục, bên trong hàng ngũ có đại thần nhỏ giọng kinh hô: “Đây là Thiên Tiên hạ phàm hả? Sao xinh đẹp như thế?”

“Là nam sinh tướng nữ a, quá đẹp, người như vậy vừa đến trong đám đông sẽ tạo sự hỗn loạn, ai nha nha, lại tàn tật, Trữ Vương nói cũng đúng, giản thân vương có lẽ phải đem Mặc Ngọc truyền cho thế tử mới đúng ah.”

“Ngược lại chỉ cảm thấy tuần mỹ không thân thiện, quả nhiên là đệ nhất mỹ nam Đại Cẩm ah, nhưng sợ chỉ là cái bình hoa, thân thể lại không tốt, làm việc sẽ không được thực tế, ai, tuyển người thừa kế cũng không phải tuyển người đẹp, xinh đẹp quá lại không có chỗ dùng, nam nhân là cần có bản lĩnh mới được ah.”

Lãnh Hoa Đình trên đường đi vào nghe bọn hẩn nghị luận, trên mặt nửa điểm biểu lộ cũng lười thể hiện, lạnh lùng nhìn về phía trước.

“Ah, Hoa Đình, người làm thế nào chứng minh, là người có thể đảm nhiệm Mặc Ngọc Chi Chủ?” Hoàng Thượng mắt chứa ý cười mà nhìn Lãnh Hoa Đình, đối với nghị luận của đám công thần ngoảnh mặt làm ngơ, hẩn hôm nay quan tâm nhất chính là cơ giới bên trong căn cứ phải chăng có thể sửa chữa cải thiện, nhi tử của giản thân vương ai kế thừa đều tốt, nhưng nếu không có năng lực đem căn cứ cải tử hồi sinh, cho dù có thân thể khỏe mạnh thì sao, bất quá cũng là phế vật không dùng được mà thôi, từ lúc thái tử nói Tôn Cẩm Nương biết dùng ngọn bút, ưu tư băn khoăn nhiều năm của Hoàng Thượng rốt cục lại có hy vọng giải quyết, hẩn tự nhiên là càng có khuynh hướng giao Mặc Ngọc cho trượng phu Cẩm Nương, Lãnh Hoa Đình kế thừa.

Lãnh Hoa Đình ngồi ở xe lăn, vừa chấp tay, đối với Hoàng Thượng hành đại lễ, thần nhiên nói: “Bẩm hoàng thượng, thần mới vừa nghe Trữ Vương liệt kê vài lý do thần không thể thừa kế Mặc Ngọc, thần cảm thấy phi thường buồn cười cổ hủ.”

Lời cuồng vọng bất kính đáng sợ ấy, đầu tiên không nói Trữ Vương cùng Lãnh Hoa Đình đều thuộc hoàng tộc, chính là trưởng bối Lãnh Hoa Đình, với tư cách văn bối, không có đạo lý ở trước mặt quần thần trách cứ Trữ Vương như thế, hơn nữa, Trữ vương được xếp vào bậc Quận Vương, thân phận quý trọng, Lãnh Hoa Đình bất quá là một lục phẩm nho nhỏ, mà còn là chức quan nhàn tản, luận phẩm cấp, nào có đạo lý lục phẩm nho nhỏ miệt thị Quận Vương chứ?

Trữ Vương nghe xong trên mặt có chút không nhịn được phẫn nộ mà trừng mắt liếc nhìn Lãnh Hoa Đình, sau đó nhìn Hoàng thượng, lẽ ra cho dù như thế nào Hoàng Thượng cũng nên khiển trách tội trạng của Lãnh Hoa Đình một cái trước điện mới đúng.

Nhưng Hoàng Thượng nghe xong lông mày nhíu lại, bộ dạng nhiều hứng thú nói với Lãnh Hoa Đình: “Ah, buồn cười như thế nào? Trẫm nghe Trữ Vương nói thấy có lý, Hoa Đình, người lại nói lý do của người nghe xem?”

Có những công thần khôn khéo lập tức từ trong giọng nói của hoàng thượng nghe ra một ít hương vị khác thường, không khỏi giống như đang xem diễn, nhìn về phía Trữ Vương, xem hẩn ứng đối như thế nào.

“Bẩm hoàng thượng, Trữ Vương mới vừa nói, thần thân thể tàn tật, liền không thể tiếp nhận việc chưởng quản Mặc Ngọc, thần muốn hỏi Trữ Vương, thân thể tàn tật làm sao không thể chưởng quản ngọc hả?” Hai tay Lãnh Hoa Đình tùy ý mà di động xe lăn, tại chỗ xoay vòng tròn rất linh hoạt, lại nhanh chóng trượt đến trước mặt Trữ Vương, xe lăn bị nương tử sửa chữa lại hành động thuận tiện mau lẹ, nửa điểm cũng không ảnh hưởng đến tốc độ Lãnh Hoa Đình.

Quần thần là lần đầu tiên chứng kiến xe lăn linh hoạt nhẹ nhàng như thế, nhất thời tất cả ánh mắt đều bị hành động Lãnh Hoa Đình hấp dẫn, có mấy lão đại thần chức cao liền có chút hiểu rõ dụng ý của hoàng

thượng trong nội tâm, ánh mắt nhìn Lãnh Hoa Đình, cũng mang theo một tia tìm tòi nghiên cứu, chưa chừng kẻ này thực sự chút quái tài đây.

Lãnh Hoa Đình vốn cố ý đem biểu hiện nhẹ nhàng của xe lăn đưa ra cho những đại thần này xem, hẳn cũng muốn cho Hoàng Thượng cùng Trữ Vương nhìn thấy, có một số việc, mắt thấy mới là thật, sự thật luôn là thắng lợi của hùng biện.

Trữ Vương nghe xong câu hỏi của Lãnh Hoa Đình không khỏi xem thường mà cười nói: “Hoa Đình thể chất, mới rồi Dự thân vương nói tâm trí người đã khôi phục, nhưng bốn vương xem ra, người vẫn bất hảo vô tri vô lễ làm càn như hài đồng, hừ, bốn vương không cùng người chấp nhận, sự thật bày trước mắt, Hoàng Thượng cùng tất cả đám đại thần đều có thể trông thấy, người tàn phế, thì làm thế nào dẫn đầu thương đội đi Nam Dương, làm thế nào quản lý căn cứ làm chủ đại sản nghiệp? Xe lăn này của người linh hoạt như thế nào, cũng không sánh bằng hai chân người, nếu như gặp đại sự, sợ có thể trở thành gánh nặng cho người khác, làm như Đại Cầm triều không có người nào, chỉ có thể dùng phế vật này hay sao?”

Giản thân vương từ sau khi Lãnh Hoa Đình xuất hiện, liền ở một bên nhìn xem, rất chờ mong Hoa Đình biểu hiện, cho dù mình biện giải nhiều hơn nữa, cũng không tốt bằng Hoa Đình nắm quyền thu phục những...công thần này, nhưng Trữ Vương nói ra câu này lại làm lòng hần đau nhói, Tiểu Đình tàn tật vốn là việc hần áy náy và xấu hổ nhất, lúc này nhi tử thương yêu bị người mắng là phế vật, một cỗ lửa giận bốc lên, đối với Trữ Vương quát to: “Trữ Vương, xin chú ý lời nói của người, con ta bất quá là hai chân có tật, nhưng phẩm hạnh đoan chính, so về những công tử phóng đảng...kia suốt ngày vui đùa giữa đám kỹ nữ, không làm việc đàng hoàng, không biết tốt hơn gấp bao nhiêu lần.”

Thế tử Lãnh Trác Nhiên của Trữ Vương ở trong kinh thành thanh danh cực kém, đúng là công tử phóng đảng theo như lời trong miệng Giản thân vương, Trữ Vương vì chuyện này đã tổn thương không ít gân não, nghe giản thân vương khiển trách, trong nội tâm liền càng giận, cười lạnh nói: “Phẩm chất không tốt, còn có thể cơ hội sửa đổi, nhưng thân thể bị phế đi thì là phế nhân, bằng không thì, chẳng lẽ Giản thân vương còn có thể làm cho hần một cặp chân tốt hay sao?”

Lãnh Hoa Đình nghe xong ha ha phá lên cười, mắt liếc xéo khinh miệt mà nhìn Trữ Vương, cười lạnh nói: “Nói người buồn cười, người còn không phục, người làm đại sự, không phải thể lực, mà là đầu óc, thử hỏi các vị đại thần, các người hi vọng Mặc Ngọc là do một người bác học khôn khéo nhưng thân tàn chướng quản, hay vẫn là một người phẩm hạnh xấu xa, không học vấn không nghề nghiệp, không tài không đức chướng quản đây? Thời cổ thánh nhân Tôn Tẫn, hần cũng là người hai chân tàn tật, nhưng hần viết quyển sách tên Tôn Tẫn binh pháp lưu danh thiên cổ, bao nhiêu nguyên soái đại tướng tử chi toàn vẹn làm đổi thay các triều đại còn phải học tập binh pháp của hần, hơn nữa đem chiến thuật của hần vận dụng trong chiến tranh. Một người tàn tật dùng trí tuệ của mình, chân không bước ra khỏi nhà cũng có thể chỉ huy thiên quân vạn mã, lấy cơ tàn tật liền không thể chướng quản mà nói còn không có hủ buồn cười sao?”

Lãnh Hoa Đình nói chuyện âm vang có lực, nói đến khiến Trữ Vương á khẩu không trả lời được, nhưng trong lòng thì càng hận, vừa muốn nói chuyện, chợt nghe thái tử ở một bên cười lớn cố lấy tay che, tự đáy lòng nói: “Ha ha ha, Hoa Đình, người nói thật hay.”

Thái tử từ lúc Lãnh Hoa Đình tiến vào, vẫn yên lặng nhìn chăm chú hần, nói thật, trong lòng thái tử vẫn rất phức tạp, Lãnh Hoa Đường chính là muội phụ của Thái Tử Phi, là anh em đồng hao của mình, nếu như Lãnh Hoa Đường có thể thừa kế Mặc Ngọc, nắm quyền kinh tế Đại Cầm trong bàn tay, dĩ nhiên đối với việc củng cố địa vị thái tử sẽ có trợ giúp lớn lao, nhưng thái tử đã từng đi qua phía nam, biết rõ mạch máu căn cứ chính là một đồng cơ giới hư hỏng, sắp trở thành một đồng sắt vụn, nếu như không tìm kiếm người có thể tiến hành cải tạo giữ gìn, trụ cột mà kinh tế Đại Cầm có thể trông cậy vào sẽ sụp đổ, hôm nay Tây Lương cùng Đại Cầm đang đứng ở thế giằng co, một khi nội bộ Đại Cầm xuất hiện vấn đề lớn, sẽ gặp chiến tranh hết sức căng thẳng... Cho nên, việc cấp bách chính là bảo vệ căn cứ, mà Tiểu Đình cùng Cầm Nương, tựa như ánh sáng trong đêm đen, đột sáng lên hy vọng của thái tử, hần tin tưởng ánh mắt của mình, vợ chồng Tiểu Đình có lẽ là một đôi kỳ nhân.

Tất cả đại thần ở trong điện, thấy thái tử cũng mở miệng khen Lãnh Hoa Đình, liền phụ họa theo, đại lão gia ở bên cạnh về mặt nghiêm nghị nói: “Hoa Đình nói hoàn toàn có lý, thử hỏi vô quan trong triều, có vị đại nhân nào không đọc thuộc lòng Tôn Tẫn binh pháp, triều đại mở võ khoa, Tôn Tẫn binh pháp chính là

một trong những đề mục nhất định khảo sát ở trong đó, ai dám bởi vì Tôn thánh nhân chân tào mà khinh bỉ hần?”

“Thế nhưng, tiểu tử Hoa Đình ngươi cũng quá cuồng vọng a, ngươi có đức có tài gì mà dám so sánh cùng Tôn thánh nhân?” Một bên Dự thân vương nghe xong liền không nhanh không chậm hừ nhẹ một tiếng, mỉa mai nói.

“Ta cuồng vọng thì như thế nào, chỉ cần có bản lĩnh để cuồng vọng là được, Mặc Ngọc ta nhất định tiếp nhận rồi, ai không phục, đại khái có thể phóng ngựa tỷ thí cùng ta, vô luận là văn là võ, Lãnh Hoa Đình ta dùng thân thể tàn phế này cùng hần so đấu, nếu có thể thắng được ta, tự nhiên Mặc Ngọc liền đưa cho hần, nếu không thể, vậy thì bớt ở chỗ này dài dòng nói nhảm, dùng miệng lưỡi tranh giành làm lãng phí thời gian của Hoàng Thượng cùng các vị đại thần.” Lãnh Hoa Đình nghe xong cười cười, nhướn mày lớn tiếng nói.

Lời vừa nói ra, không ít lão đại thần liền nhủu lông mày, thứ tử Giản thân vương, nhìn nhu nhược, nhưng nói chuyện lại rất phóng dăng, tính ra cũng là người có tài nhưng không có phép tắc, tại trước mặt đại thần cả triều cùng Hoàng Thượng thái tử mà dám lớn tiếng nói như thế, hoặc thật sự là tên điên tâm trí cũng tàn phế, hoặc là, có thực học, như thế, không bằng thật sự thử hần một lần, là nhân tài, liền đề cử hần, nếu không, ngược lại sẽ bớt đi trận phân tranh này, để cho Hoàng Thượng sớm tuyển người tài khác.

Mà vài vương công hoàng tộc nghe xong trong nội tâm tung tăng như chim sẻ một hồi, Giản thân vương phủ chiếm Mặc Ngọc có mấy đời rồi, hoàng tộc khác một mục ngấp nghé Mặc Ngọc nhưng không biện pháp, hôm nay hôn tiểu tử tàn tật Giản thân vương gia cũng dám nói lớn lối không ngượng như thế, quả thật chính là cơ hội tốt cho bọn hần cướp đoạt Mặc ngọc? Hay là, đỉnh thiết mũ kia cũng có thể cùng nhau túm lấy cũng không chừng?

“Tốt, tốt, tốt, đang tại trước mặt văn võ đại thần cả triều, ngươi không biết trời cao đất rộng như thế, nếu không giáo huấn ngươi một chút, ngươi thực cho là mình thiên hạ đệ nhất.” Dự thân vương không nghĩ tới Lãnh Hoa Đình lớn mật làm càn, cái này rất là hợp tâm ý của hần, chuyện Lãnh Hoa Đình làm, nhất định đưa tới đa số người bất mãn, càng làm cho rất nhiều người tìm được cơ hội muốn chiếm lấy Mặc Ngọc như mình, nếu không thừa cơ nắm bắt lấy, vậy thật đúng là có lỗi với tiểu tử cuồng ngạo này.

Trương thái sư lúc này vẻ mặt cũng mang theo phần nộ và xem thường, đi ra khom người với Hoàng Thượng nói: “Hoàng Thượng, kẻ này làm càn quá mức vô lý, thần tán thành dự thân vương nói, nếu không giáo huấn hần một chút, hần thật sự không coi ai ra gì nữa, lão thần thỉnh cầu Hoàng Thượng, tuyển mấy vị thanh niên tài tuấn, văn võ song toàn cùng kẻ này tỷ thí, lão phu cũng không tin, hần thật có thể văn võ toàn thắng.”

Trương thái sư đánh trận đầu, lập tức có rất nhiều đại thần quyền cao chức trọng đi ra phụ họa.

Nhưng Hoàng Thượng đối với sự lớn mật cùng tự tin của Lãnh Hoa Đình rất là thưởng thức, Đại Cầm đã thật lâu không xuất hiện người tuổi trẻ có tính cách như thế rồi, thực tế con cháu trong hoàng tộc, người như Trữ Vương thế tử ngày càng nhiều, hần cảm thấy đau lòng cùng lo lắng sâu sắc, đại gia tộc hoàng thất vốn nên là lực lượng chèo chống cùng gắn bó lớn lao nhất với hoàng quyền, nhưng không người kế tục, thì Lãnh thị hoàng tộc kia sẽ mục nát từ trong đến ngoài, cuồng vọng thì như thế nào, chỉ cần có bản lĩnh cuồng vọng là được, Ân, một câu nói này thật tốt, về sau lúc Đại Cầm đối mặt với các nước chung quanh, phải có thái độ cuồng vọng như thế, nói được cuồng vọng như thế mới tốt ah.

Nghĩ tới đây, Hoàng Thượng nhắm mắt lại, mỉm cười nhìn Lãnh Hoa Đình, hần có loại tự tin khó hiểu, kẻ này hôm nay tất nhiên sẽ để nhai vài phần kính trọng đây.

“Ừ, trầm đồng ý chúng khanh gia nói, bất quá, chỉ thi hai mục văn võ thì không được, trầm còn phải thêm một mục, ba mục có hai mục có thể thắng Hoa Đình, Mặc Ngọc kia liền không phải do Hoa Đình thừa kế, thay bằng người tài, nếu không thể, như vậy chúng khanh gia liền dừng lại vì chuyện Mặc Ngọc tranh luận, về sau Mặc Ngọc liền do Hoa Đình chưởng quản, mặc kệ người phương nào cũng không được có dị nghị.” Hoàng Thượng nghiêm túc nói với chúng thần điện hạ.

“Còn có một mục? Phụ hoàng, đó là cái gì?” Thái tử kỳ thật cũng biết Hoàng Thượng muốn thêm một mục là nội dung gì, liền phối hợp hỏi.

“Còn có một hạng mục là do trẫm tự mình ra đề mục, liệt vị nếu muốn cùng Hoa Đình tỷ thí, thì trẫm phải ra đề.” Hoàng Thượng thay đổi sự thân thiết hòa ái mới rồi, đôi mắt lợi hại hướng phía dưới dò xét một lần.

Chúng đại thần trong nội tâm liền sinh ra nghi hoặc, không biết Hoàng Thượng đưa ra dạng đề gì, không phải văn không phải võ, chẳng lẽ là các loại âm luật? Bất quá, con dân triều Đại Cẩm, nhà ai cũng biết, binh sĩ nhà mình cũng nên biết, bất quá là những vấn đề đơn giản mà thôi, nhưng còn có hai hạng mục để chuẩn bị, Lãn Hoa Đình chỉ có một người, mà người có tư cách cùng hãn tỷ thí tất nhiên không dưới mười vị, xa luân chiến, người thường cũng sẽ mệt chết đi, huống chi còn tàn tật, Tiên Thiên cũng mất ưu thế, nếu như con mình ngay cả người tàn phế cũng đánh không lại, thật đúng là không bằng bóp chết cho rồi.

Nghĩ như thế, đám đại thần liền không có dị nghị, nhao nhao đồng ý, nhưng Hoàng Thượng lại nói: “Mặc Ngọc không phải trò đùa, cũng không phải là ai cũng có thể tới tranh đoạt cùng Hoa Đình, người tham gia phải là con cháu hoàng tộc, còn có thân phận Thân Vương thế tử mới có thể, tuổi vượt quá hai mươi không được tham dự.”

Tuyển như thế, trong triều phần đông đều là ngoại thích liền bài trừ bên ngoài, chỉ còn hoàng tộc, mà tước vị thân vương triều đại, lại vừa độ tuổi thật đúng là chỉ có bốn vị, một vị chính là thế tử của Cung Thân Vương, nhưng vị thế tử kia từ nhỏ thể chất yếu, văn tài tuyệt hảo, nhưng lại không có tập qua võ, mà Cung Thân vương gia tay nắm Tông Nhân Phủ, rất được Hoàng Thượng tín nhiệm, biết nhất là... do lương tâm tư hoàng thượng, biết rõ việc chọn rợn này tuyệt đối không có chỗ tốt, Hoàng Thượng nếu không có mười phần nắm chắc, làm sao có thể đồng ý một tiểu tử ngốc lớn mặt loạn ngôn, cái gọi là tỷ thí này, bất quá là để cho nhóm công thần tin phục mà thôi, làm ọi người xem đấy.

Bởi vậy Cung thân vương không chút do dự mà bỏ tư cách tỷ thí, còn lại chính là thế tử của Giản thân Vương cùng thế tử Dự thân Vương, còn có thế tử Hòa thân Vương, Quang thân Vương, Trữ Vương ngược lại là người vui mừng nhất, hãn trước giờ vẫn chỉ là Quận Vương, tước vị không đủ, không khỏi càng tức giận, xem dáng vẻ kích động của Dự thân vương cùng Nhị lão gia kia, hãn liền có cảm giác đau nhức vì người khác làm mai mối, trong nội tâm liền tức giận bất bình, ề ầm liếc nhìn Dự thân vương, lông mày Dự thân vương hơi nhíu, ngược lại đối với Hoàng Thượng nói: “Nếu Cung thân vương bỏ quyền, vậy thì mời Hoàng Thượng đem Trữ Vương thế tử bổ sung a, tỷ thí này mà người quá ít, cũng không có sức thuyết phục, thắng cũng không quang vinh.”

Hoàng Thượng nghe xong bên môi lộ ra nụ cười lạnh, trong mắt lợi quang lóe lên, nhưng ý định ra ngoài lại tán thành: “Tốt, trẫm cho Trữ Vương thế tử cơ hội này, bất quá, Trữ Vương thế tử lần này nếu như thua, chuyển đi xuôi nam ngày mười lăm, phải bỏ cuộc ở lại trong nhà tu dưỡng cho tốt mới đúng.”

Trữ Vương nghe khẽ giật mình, nhi tử nhà mình có bao nhiêu cân lượng hãn vẫn tự hiểu rõ đấy, văn chương lỗi lạc thì không, nhưng đối với võ rất dụng tâm, mỗi ngày dù hỗn trưởng kia lưỡi biếng như thế nào, nhưng công phu kia chưa bao giờ buông xuống qua, văn kém rồi, bất quá, Hoàng Thượng không phải nói còn có thêm một hạng mục sao, có lẽ đúng lúc Lỗi Lạc sẽ thắng ở hạng mục này thì sao?

Nghĩ như thế, Trữ Vương cắn răng một cái, đồng ý.

Lãn Hoa Đình thấy người tuyển ra đều thương nghị xong rồi, liền cười nhạt đối với Hoàng Thượng nói: “Hoàng Thượng, mấy vị thế huynh này đều là huynh đệ chú bác thân, một hồi bắt đầu tỷ thí đao kiếm không có mất, làm bị thương người, như vậy không ổn rồi, hôm nay vẫn là ngày tết, bởi vì tỷ thí này làm bị thương hòa khí tất cả thúc bá trong nhà, cũng không phải là Hoa Đình mong muốn, thân cho rằng, tỷ thí này vẫn là dùng cỡi ngựa bắn cung cùng so đấu nội lực làm chủ thì tốt.”

Hoàng Thượng nghe xong con mắt sáng ngời, ai nói tiểu tử này cuồng vọng nửa ngốc nghếch, rõ ràng rất tinh khôn nha, so cỡi ngựa bắn cung cùng nội lực, hai hạng mục này mấy vị tham gia đồng thời tiến hành, công bình, lại tránh khỏi dùng xa luân chiến đối với hãn, tiêu hao thể lực không công không nói, còn sợ mấy người kia đùa nghịch ám chiêu.

Quần thần cũng hiểu được cái này rất hợp lý nên tán thành, mà Dự thân vương cùng Ninh Vương càng không phản đối, Lãn Hoa Đình là người bị liệt, cặp chân kia cũng không biết có thể cỡi ngựa được không, cho dù có thể cỡi, sợ cũng khó có thể so sách cùng người bình thường, mình ngay lập tức chiếm được tiện nghi.

Hoàng Thượng liền đáp ứng, phái người tuyên toàn bộ mấy vị thế tử sắp sửa dự thi đến trường luyện võ hoàng gia, quần thần liền đồng loạt theo sát hoàng thượng cùng nhau đi quan sát.

Lãnh Hoa Đường nghe nói có so võ, trong nội tâm rất do dự, tham gia a, phụ vương tất nhiên sẽ biết rõ mình thân mang võ công, một khi lộ ra, chuyện trong dĩ vãng sẽ bị bại lộ, thế tử vị của mình sợ cũng khó khăn bảo vệ, buông tha cho sao? Đều phần đầu nhiều năm như vậy, đồ vật tâm tâm niệm niệm muốn có được ngay tại trước mắt, làm thế nào cam tâm, Giản thân Vương thế tử vị tuy là trọng yếu, nhưng quyền chưởng ngọc quan trọng hơn, đại biểu không chỉ là tiền, càng là tín nhiệm của hoàng thượng, cùng với địa vị và uy vọng trong triều...

Nghĩ lại, cũng may Nhị lão gia chuyển nguy thành an, phía sau mình còn có sự ủng hộ của hần, còn có nhà ngoại của Tôn Ngọc Nương, Trương lão thái sư ủng hộ, hơn nữa... chân Tiểu Đình vẫn tàn tật đầy thôi, Hoàng Thượng có thể cho tàn phế làm kinh thương, nhưng không nhất định sẽ cho tàn phế kế thừa Vương tước, phụ vương... Cho dù biết, có lẽ cũng sẽ không đem mình làm thế nào a, phụ vương đối với mình vẫn tồn tại vài phần thương tiếc, hơn nữa, lần này chủ khảo lại là Hoàng Thượng, chỉ cần mình thắng Tiểu Đình, đạt được Mặc Ngọc mà Hoàng Thượng ngự chuẩn, phụ vương cũng không có quyền phản đối a, trải qua sự tính toán riêng, hần vẫn quyết định tham gia thi võ.

Đối với việc hần dự thi, Nhị lão gia đã sớm dự liệu, mà Vương gia chứng kiến Lãnh Hoa Đường chuẩn bị ngồi trên lưng ngựa chỉ hơi giật mình, lập tức rất nhiều chuyện liền hiện lên trong đầu, bên môi gợi lên một nụ cười khổ, những năm này, để cho hần đi theo lão Nhị, quả nhiên âm hiểm xảo trá rồi, trách không được Đình Nhi luôn không tin hần, chỉ sợ âm mưu của lão Nhị, có một nửa cũng là hần tham dự đấy, châm nhỏ trên người lão Tam tất nhiên là hần hạ thủ, một cái liên hoàn kế thật tốt ah, thiếu chút nữa hại chết Cẩm Nương, nhĩ tử như vậy... khiến cho hần quá thất vọng rồi.

Lãnh Thanh Dục miễn cưỡng đến luyện võ trường, Dự thân vương vừa nói nguyên nhân luận võ cùng quy tắc cho hần, hần trở mắt đứng tại nguyên chỗ, yên lặng nhìn Lãnh Hoa Đình cách đó không xa, ngồi ở xe lăn bị giúp đỡ tới, trong nội tâm liền nhớ đến tên hắc y bịt mặt ngày ấy đột nhiên rơi xuống trước ngựa của mình, người nọ là Lãnh Hoa Đình sao?

Chân của hần... Đã khỏi chưa? Không thể nào, nếu tốt rồi, tỷ thí như thế có ý nghĩa gì? Lý do lớn nhất mà phụ vương cùng bọn họ phản đối không phải là nói hần tàn tật sao? Hần vừa đứng lên, lý do kia chẳng phải tự sụp đổ rồi hả?

Nên so sao? Nếu mình thắng, nàng sẽ khóc, không vui a, vừa nghĩ tới nàng có thể sẽ ngồi ở chỗ nào đó trong phòng thương tâm rơi lệ, hần cũng cảm giác trong nội tâm không thoải mái, giống như là bị ghen, buồn bực lo sợ, thế nhưng mà không so phụ vương cũng sẽ không đồng ý ah, không thiếu sẽ bị đánh một trận đau, hơn nữa, trong tiềm thức, hần rất muốn so cùng Lãnh Hoa Đình, muốn chứng minh cho tiểu nữ tử kia, mình thật ra là mạnh hơn so với người nàng gả đấy...

Dự thân vương sớm đi vào trường luyện võ so với công thần khác, tự mình chọn cho Lãnh Thanh Dục một con ngựa tốt, lại dặn dò Lãnh Thanh Dục vài câu, bảo hần tỷ thí thật sự, không thể cà lơ phát phơ, biết lợi hại sau, mới lui sang một bên.

Lãnh Thanh Dục bị phụ thân nói kích thích một ít ý chí chiến đấu, tăng thêm phần chờ mong trong đáy lòng, nhất thời đem tạp niệm dồn vào đáy lòng, tinh thần vô cùng phấn chấn mà chuẩn bị dự thi.

Mà Lãnh Trắc Nhiên, độ võ là hạng mục duy nhất mà hần có thể mạnh mẽ ra tay, trận này, hần là tình thế bất buộc, chỉ cần hạ được người tàn phế kia, còn lại trong mấy vị Vương huynh đệ bọn họ, ai có thể đoạt ngọc, đó là việc do nhóm phụ vương nhóm quan tâm.

Thế tử Quang thân vương cùng Hòa thân Vương, cũng là hai vị thanh niên anh tuấn tướng mạo đường đường, bọn họ biết rõ Lãnh Hoa Đường và Lãnh Thanh Dục hơn, khi còn bé cũng đã gặp Lãnh Hoa Đình, chỉ là từ lúc Lãnh Hoa Đình bệnh sau liền rất ít gặp người, ngược lại xa lạ không ít, nhưng hai người bọn họ vừa thấy Tiểu Đình xinh đẹp tuyệt luân, vẻ mặt hồn nhiên vô tội sau, trong nội tâm cũng có chút bất nhân, y hệt nhân vật thần tiên ah, đáng tiếc là tàn tật, bằng không thì, cũng có thể trở thành bạn tốt đấy, tuy ưa thích Tiểu Đình, nhưng vì ích lợi gia tộc, hai vị này cũng sẽ toàn lực ủng hộ, sẽ không lười biếng nửa phần.

Vừa đến trường luyện võ, Lãnh Hoa Đình liền ra hiệu Lãnh Khiêm sau lưng dừng đẩy hẳn, chính hẳn đẩy xe lăn chậm rãi đi vào trong trường, thị vệ kéo một con hắc mã cao lớn tới, ngừng ở trước mặt hẳn, nhất thời sững sờ sợ run, không biết vị ngồi ở xe lăn này, tuổi trẻ đại nhân như thế nào lên ngựa, mình muốn đỡ hẳn một tay hay không?

Nhất thời toàn trường đều tĩnh lặng, Hoàng Thượng cùng thái tử cũng có chút mơ hồ, hẳn làm thế nào lên ngựa? Một người dự thi luận võ, leo lưng ngựa cũng cần người giúp, bước đầu liền thua so với người khác, sau còn có thể so sao? Có thể đột nhiên tự té xuống lập tức hay không?

Hoàng thượng lo lắng đúng là chuyện rất nhiều người chờ đợi, Dự thân vương cùng Ninh Vương đều nhìn có chút há hê xem Lãnh Hoa Đình trong sân, con ngựa kia, thế nhưng nổi danh là Liệt Hỏa, tính tình vô cùng táo bạo, xem một người bị phế đôi chân như thế nào lên ngựa, như thế nào có thể khống chế nó!

Vương gia biết rõ thân thủ Tiểu Đình, cưỡi ngựa mà thôi, căn bản là ăn sáng, Tiểu Đình từ nhỏ liền tinh thông cưỡi ngựa, chỉ là về sau chân không tốt, cũng ít luyện qua, cỡi ngựa bắn cung này nếu là Tiểu Đình tự mình nói ra, hẳn đương nhiên sẽ có nắm chắc, cho nên, Vương gia rất thần nhiên mà nhìn xem trong trường luyện võ, tuyệt đối không sót ruột.

Nhưng trong trường không khí dường như lại khẩn trương lên, Lãnh Hoa Đình chậm chạp không có lên ngựa, chỉ ngồi ở xe lăn lẳng lặng nhìn con hắc mã kia, hẳn cảm giác trong mắt ngựa tựa như thống khổ, nhướng mày, liền lập tức nhìn về phía chân, nhìn kỹ thật lâu, nhưng không có phát hiện bất luận khác thường gì.

Nhưng loại vẻ mặt này của hẳn lại làm cho rất nhiều người cho rằng hẳn khó khăn để lên ngựa, nhất thời trong trường yên tĩnh đến nỗi ngay cả tiếng hít thở nhỏ đều nghe rõ hơn nhiều, tất cả mọi người chờ Lãnh Hoa Đình xin giúp đỡ, cười chuyện hẳn đẹp mặt.

Lãnh Hoa Đình nhìn chăm chú con hắc mã kia thật lâu, cảm giác thấy là lạ, nhưng lại tìm không thấy chỗ máu chốt, đành phải buông tha, đi một bước là một bước a, vì vậy trên mặt ghé buông người nhảy lên, trên không trung mạnh mẽ vẽ một vòng xoay xinh đẹp, vững vàng mà tọa lạc trên lưng ngựa, vừa lên ngựa, hẳn liền cúi người, nhu hòa mà sờ lên lỗ tai Liệt Hỏa, dùng bàn tay hữu hảo, Liệt Hỏa gơ gương chân lên, cũng không có ý tứ muốn làm ngã hẳn, đợi hẳn ngồi xuống sau, nó lại đá đá chân sau vểnh lên, Lãnh Hoa Đình lại vỗ vỗ đầu của nó, nó mới yên tĩnh trở lại, yên ổn chấp nhận Lãnh Hoa Đình cưỡi ở phía trên.

Mà hết thấy chuyện này cũng chỉ trong một chớp mắt, nhóm phụ thần chỉ thấy thân hình to lớn cao ngạo thon dài trong không trung xoay vòng thành một vòng cung xinh đẹp, liền ngồi ổn định lập tức, chẳng những không có xấu mặt, mà tư thế lên ngựa xinh đẹp tiêu sái chưa từng thấy.

So cưỡi ngựa bắn cung chính là ngồi trên lưng ngựa bắn tên, mỗi người tỷ thí có mười mũi tên, phải cưỡi ngựa thật xa, dựng trên kỹ thuật cỡi ngựa, lại so tiền thuật, xem ai bắn trúng hồng tâm thành tích tối đa liền là người thắng.

Đầu tiên ra khỏi hàng bắn mũi tên thứ nhất chính là Lãnh Hoa Đình, hẳn đứng thẳng, dáng người gầy như từng tuần lã, ánh mặt trời chiếu vào khuôn mặt xinh đẹp diễm lệ của hẳn, như phủ một tầng phấn sáng màu vàng, càng thêm chói mắt mê người, so với ngày thường hẳn ngồi ở trong xe lăn, lại thêm một phần hiên ngang cùng anh tuấn, một bên mấy vị thể tử đồng thời nhìn đến sững mắt, mắt Lãnh Hoa Đình càng chăm chú như dính trên người hẳn.

Lãnh Hoa Đình thông dong đề cương, hai chân kẹp lấy bên hông ngựa, Liệt Hỏa nhanh chóng chạy lên, hẳn cưỡi ngựa ở giữa sân chạy một vòng tròn sau, đột nhiên kéo cung cài tên, bắn một mũi tên ra, ở giữa hồng tâm.

Tư thế hẳn tuyệt vời độc nhất, thấy vậy đám đại thần nhin không được kêu tốt, Lãnh Hoa Đình bình tĩnh cưỡi ngựa trở về, chuẩn bị thổi lui đến bên sân, khiến người khác tiến hành mũi tên thứ nhất của cuộc tỷ thí, ai ngờ mới vừa đi tới bên sân để binh khí lên giá đỡ, Liệt Hỏa vốn đang ngoan ngoãn đột nhiên bỗng trở nên cuồng loạn, đôi móng trước đột ngột gơ cao, cả thân thể đều dựng lên, điên cuồng đá loạn đạp loạn, Lãnh Hoa Đình nắm chắc dây cương muốn ngăn nó, nó lại giống như điên đột nhiên hướng đám người bên sân vọt tới.

Cũng may cách còn cánh đầy hơn 10m, Hoàng Thượng và thái tử cũng trong nhóm người kia, nhóm võ tướng đột nhiên rút kiếm ngăn phía trước Hoàng Thượng cùng thái tử, mà văn thần lại loạn thành một đoàn, hô to hộ giá, có người thì dốc sức liều mạng chạy trốn, vì trận đột biến này khiến cho rất nhiều người trợn mắt há hốc mồm, bị dọa không biết làm sao, Liệt Hỏa rõ ràng bị cái gì đó kích thích mới nổi giận, nếu không ngăn lại, sẽ gây đại họa, trong quần chúng, tự nhiên có người rất nguyện ý thấy một màn như vậy, ví dụ như Trữ Vương Dụ thân vương, trên mặt mặc dù cũng kinh hãi, nhưng bên cạnh khóe môi lại nhe răng cười.

Lãnh Hoa Đình lần này cho dù không bị Liệt Hỏa làm ngã chết, cũng sẽ bởi vì phóng ngựa kinh động thánh giá mà phạm phải tội lớn, nhưng bọn hần còn không có chưa kịp hiểu ý vài giây, liền ngoài ý muốn chứng kiến Lãnh Hoa Đình đột nhiên ôm chặt đầu Liệt Hỏa, duỗi cánh tay dài bưng kín miệng mũi Liệt Hỏa, Liệt Hỏa đang bạo tảo điên cuồng vậy mà lão đảo chạy vài bước lên phía trước sau, cách Hoàng Thượng cùng thái tử bất quá vài mét chỗ, thân thủ lung la lung lay, nghiêng một cái, ầm ầm té xuống, mà hần cũng nường theo thả người nhảy lên, Lãnh Khiêm tay chân lạnh lẽo nhanh chóng đẩy ra một chướng đem xe lăn đẩy qua, để cho hần một lần nữa vững vàng ngồi trên xe lăn, toàn bộ quá trình nhanh chóng hoàn thành ngay lập tức, công tác liên tục, không hề trì trệ, Hoàng Thượng, thái tử và đám đại thần tuy chấn kinh, nhưng lông tóc không bị tổn thương, mà nhìn Lãnh Hoa Đình, vẫn vẻ mặt khí thế thanh nhàn, bình tĩnh thông dong, trên mặt cũng không kinh hoàng lo âu, rất nhiều đại thần cả buổi mới bình tĩnh trở lại, lúc này mặc kệ xuất phát từ loại tâm lý nào, đều nhìn không được từ đáy lòng tán thưởng, điều này thực sự là phong độ của một đại tướng, có thể nói là cuồng cũng là có bản lĩnh đấy.

Hoàng Thượng đối với chuyện này rất giận dữ, mặc kệ ai cũng có thể đoán ra có người động tay động chân trên người Liệt Hỏa, lập tức cho người đi tra, thái tử tự mình dẫn người tới kiểm tra thực hư, phát Liệt Hỏa trúng thuốc mê hôn mê, trên bốn chân cùng thân ngựa cũng không phát hiện chỗ khả nghi, đang lúc nghi hoặc lúc, Lãnh Hoa Đình đẩy xe lăn đến bên người Liệt Hỏa dạo qua một vòng, đối với thái tử nói: “Điện hạ, gỡ móng ngựa xuống nhìn xem, có lẽ có người lúc đóng móng ngựa động tay chân ở bên trong?”

Thái tử theo lời sai người gỡ móng ngựa, quả nhiên tại trong lòng hai móng trước phát hiện có hai cây thiết châm thật nhỏ, thái y gỡ xuống kiểm nghiệm, phát hiện thiết châm kia được bôi thuốc độc gây điên cuồng, trách không được Liệt Hỏa ngay từ đầu trong mắt liền hiện vẻ đau xót, khi đó lòng bàn chân của nó rất có thể có độc châm, chỉ là thân thể ngựa quá lớn, lượng độc được trên độc châm không đủ, độc tính nhất thời còn không có phát ra toàn thân, về sau Lãnh Hoa Đình thúc ngựa bắn tên, vận động chạy khiến nâng gia tốc tuần hoàn máu, thúc giục độc được phát tác, Liệt Hỏa mới bỗng nhiên nổi giận.

Không thể không nói, người gài châm này mưu tính tinh tế, từng bước trừ tính chu đáo cẩn thận, nếu không phải Lãnh Hoa Đình thân thủ ỉn, trên người lại chuẩn bị thuốc mê, chỉ sợ lúc này đã gây đại họa, thái tử phần nộ sai khiến người đi bắt người dẫn ngựa, lại phát hiện, người nộ sớm đã bị người vô thanh vô tức giết chết tại sau lưng trường luyện võ trảng, cũng là trúng độc mà chết.

Việc này càng làm cho Hoàng Thượng cùng thái tử tức giận, giao trách nhiệm cho Cung thân vương toàn lực tra rõ.

Lúc này liền có người đề nghị ngày khác tiến hành tỷ thí, Hoàng Thượng nghe xong lại cười lạnh nói: “Trận đấu tiếp tục, trăm ngược lại muốn nhìn, những người kia, còn muốn làm ra thủ đoạn gì.”

Chuyện Liệt Hỏa giống như cái gai nhỏ chọc vào, đại lão gia tự mình đi chuồng ngựa hoàng gia dắt tới một con tuần mã khác, Lãnh Hoa Đình lần nữa lên ngựa, lui giữ tại bên cạnh, những người dự thi khác thì đấu hết mũi tên thứ nhất.

Mũi tên thứ nhất, bất kể là vị thế tử nào, tất cả đều nhẹ nhàng bắn xong, hơn nữa, mũi tên cũng trúng hồng tâm, nhìn không ra thắng bại.

Về sau, lại bắt liên tiếp năm mũi tên, hai con của Giản thân vương cùng Dụ thân vương, Ninh Vương thế tử bắn mũi tên, không chỉ có là mũi tên trong hồng tâm, hơn nữa mũi tên sau có mấy mũi tên là bắn thẳng đến đuôi tên phía trước, phá vĩ mà trúng hồng tâm, có thể thấy tiền thuật càng thêm tinh xảo, mà hai vị thế tử của Hòa thân Vương cùng Quang thân vương liền kém hơn một chút, bị loại bỏ.

Đến mũi tên thứ sáu, phương pháp tỷ thí cải biến, một tên thị vệ hướng không trung ném ra một đồng tiền, người dự thi không bắn tên lên bia mà bắn đồng tiền.

Lần này, Trữ Vương thế tử bại trận, hấn bắn trúng đồng tiền, nhưng không có xuyên thấu mắt tiền, cũng bị loại bỏ.

Mũi tên thứ bảy cùng thứ tám, là đồng thời ném ra ngoài hai miếng cùng ba miếng đồng tiền, xem người dự thi có thể đồng thời bắn xuống được mấy miếng, qua tên thứ bảy, Lãnh Thanh Dục bị loại bỏ, mà trước khi tỷ thí mũi tên thứ tám, Lãnh Hoa Đường đã một thân mồ hôi lạnh, mới bắn hai mũi tên liên phát, đồng thời xuyên mắt tiền đã rất may mắn, thành công đa số là nhờ vận khí, lại thêm một quả đồng tiền, muốn toàn bộ xuyên qua mắt tiền, thì ít khả năng, hấn vung trộm nhìn về phía Tiểu Đình, kỹ thuật tiền cao như vậy, toàn bộ trong triều Đại Cầm này cũng khó tìm ra mấy cái, Tiểu Đình ngày thường chân không bước ra khỏi nhà, tuy là từ nhỏ luyện võ, chẳng lẽ thực sự có bậc bốn sự này?

Lúc này đây, hấn cố ý yêu cầu trước thi đấu, phát ra ba cây tên sắt, ba cây đều trúng, nhưng xuyên qua mắt tiền, chỉ có hai cây, tiền pháp như vậy cũng có thể nói là thần kỳ rồi, trăm bước xuyên qua đã khó có thể hình dung tiền kỹ hấn cao siêu như thế nào, ngoài sân truyền đến từng đợt ủng hộ cùng tiếng vỗ tay, Lãnh Hoa Đường thật sâu nhìn thoáng qua Tiểu Đình vẫn bình tĩnh như trước, hăng hái mà thối lui đến bên sân.

Đến phiên Lãnh Hoa Đình, hấn tỉnh táo lấy ra ba cây tên sắt, đồng thời khoắc đặt lên dây, thị vệ đem ba miếng đồng tiền bắn lên không trung, người sáng suốt xem xét, liền biết rõ chỗ nhắc độ cao: cao độ cũng không bằng lúc này, đồng tiền ném cao, hạ xuống cũng chậm, người bắn tên mới có thời gian trước lúc đồng tiền rơi xuống đất bắn ra cây tên.

Một bên người xem nhìn mà nín chặt tâm, chỉ nói lúc này Lãnh Hoa Đình phải thua không thể nghi ngờ, Lãnh Hoa Đình lơ đãng, sừ sừ sừ ba mũi tên cơ hồ đồng thời bắn ra, rơi xuống đất về sau, quan nghiêm thử tiến lên kiểm tra, thỉnh linh chứng kiến, ba mũi tên đều xuyên mắt tiền, lúc lấy ra cho Hoàng Thượng xem xét, đám đại thần lập tức sợ hãi thán phục không thôi, khen Giản thân vương dạy con có cách, tất cả hai đứa con trai đều không giống bình thường, mà thân tàn tật như Lãnh Hoa Đình càng làm cho người ta rửa mắt mà nhìn, kỹ nghệ cỡi ngựa bắn cung tinh xảo như thế, ở đây không người so, cho dù thân thể kiện toàn thì như thế nào, người ta có khả năng để cuồng vọng.

So xong cưỡi ngựa bắn cung, chính là so đấu nội lực, tất cả năm vị khác đều là thân thể khỏe mạnh, so đấu đâm đá các loại đối với Lãnh Hoa Đình không khỏi rất không công bình, thái tử liền đề nghị tỷ thí kéo mở cung, ai có nội lực kéo ra cung lớn nhất, sẽ thắng.

Kết quả, Lãnh Hoa Đình ngồi trên ở trên xe lăn, lại kéo ra một cây cung ba thạch, mà dây cung mở ra giống như trắng rằm, làm cho hội trường khiếp sợ, Trữ Vương thế tử ngược lại cũng đồng dạng kéo ra dây cung ba thạch, cũng căng dây cung, nhưng hấn lúc trước thua một lần, Hoàng Thượng liền bổ sung một hạng mục cho cuộc thi, so binh pháp, kết quả dù Lãnh Trác Nhiên từ trước đến nay đối với binh pháp hứng thú không thiếu, nhưng nào có tinh thông giống Lãnh Hoa Đình, bất quá thử hai đề, hấn liền bại trận.

Đọ võ qua đi, chính là so văn, Văn Hoa Các Đại học sĩ Thái Phó của thái tử tự mình ra đề mục sách luận, sáu người dự thi trở lại tiền điện tỷ thí, trước mặt Hoàng Thượng cùng văn võ bá quan cả triều, trận này càng thêm khẩn trương so xuân nào Điện Thí bao năm, Thái Phó ra đề mục rất xảo trá, đúng là dùng “Thuần chất trung thành đền nợ nước” bốn chữ làm đề, lại để cho sáu vị thế tử viết sách luận.

Sáu vị đồng thời viết, đồng thời trải rộng cuộn giấy, vận dụng ngòi bút sáng chói lóe ra, trong lúc nhất thời, trong điện yên tĩnh nặng nề, chỉ nghe soẹt soẹt rè rè thanh âm viết chữ, xem so văn không có đặc sắc bằng đọ võ, nhưng loại tỷ thí trực diện này cũng là lần đầu gặp được, Điện Thí những năm qua cũng không quá đáng thế, chỉ có quan giám khảo cùng Hoàng Thượng ngồi, hôm nay lại quần thần giám thị, hơi có động tác, liền có hơn mười ánh mắt chăm chăm vào, Trữ Vương thế tử nguyên rất chán ghét đọc sách, hấn am hiểu nhất đọ võ thì đã thua, trong nội tâm liền đã không có tinh thần, bất quá cũng viết mười mấy chữ, ứng phó xong, liền giao cuộn.

Thái Phó đưa sách luận hấn viết lên cho Hoàng Thượng duyệt trước, Hoàng Thượng chỉ nhìn hai câu liền đem cái cuộn ném vào một bên, xem thường nhìn Trữ Vương bằng một mắt, tiếp tục chờ mấy vị dự thi khác nộp bài thi.

Nửa canh giờ đi qua, lục tục ngo ngoe, tất cả mọi người nộp bài thi, Hoàng Thượng lần lượt duyệt qua từng cái một, lúc này sắc mặt mấy phần lạnh nhạt, cũng không biểu lộ đặc thù, chỉ khi chứng kiến Lãnh

Thanh Dục viết sách luận, tán thưởng nói: “Thanh Dục bình thường luôn lười nhác, nhưng tài văn chương lại không tệ, thông suốt quyển sách, văn tự trôi chảy, trải qua cứ điểm. Cũng rất tinh vi, Án, nhìn ra được, người chăm chỉ dụng công.”

Dụ thân vương nghe xong rất đắc ý, cao hứng mà đưa mắt nhìn trở lại Giản thân vương, Giản thân vương đối với tài văn chương luận võ công của Tiểu Đình thực tự tin, bất quá, Tiểu Đình chỉ yêu thi từ, đối với dự thi loại sách luận đàm đạo này rất là chán ghét, hôm nay đề này lại xảo trá ngoài tính toán, là Tiểu Đình ngày thường không...vui nhất, nghĩ như thế, trong nội tâm thấp thỏm không yên, khẩn trương nhìn Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng đối với sách luận Lãnh Hoa Đường cũng là khen không dứt miệng, Lãnh Hoa Đường tài văn chương bay lên, thông suốt quyển sách luận khí thế bàng bạc, luận cứ luận điểm đầy đủ, nói lên một thần tử phải như thế nào thuần chất trung thành tận trung để luận điểm, lược trích dẫn lời thánh nhân nói, đối với gian thần trắng trợn phê phán, khen ngợi trung liệt, nói quan điểm thứ nhất muốn kế thừa trung liệt di chí, trung với Hoàng Thượng, trung với Đại Cầm...

Luận điệu như thế tự nhiên rất được tâm hoàng thượng, ánh mắt Hoàng Thượng xem Lãnh Hoa Đường cũng rất là vui mừng, kẻ này cũng là văn võ song toàn, nếu có thể tại hạng thứ ba trong thí thí cũng có tư cách, ngược lại thực có thể cân nhắc để cho hắn làm người thừa kế Mặc Ngọc, dù sao thân thể Lãnh Hoa Đình cũng có tật, mà lại quá bướng bỉnh, sợ khó có thể phục tùng.

Nhưng lúc hắn cầm lấy sách luận Lãnh Hoa Đình xem, ý niệm mới chợt lóe lên lập tức tan thành mây khói, xem xong quyển sách, lại nhanh chóng nhìn lại hai lần, kích động dị thường nhìn chăm chăm Lãnh Hoa Đình, nửa ngày cũng không nói gì, để đám đại thần trong trường khẩn trương không phỏng đoán nổi, hoàng thượng biểu lộ nhìn không ra hỉ nộ, chỉ biết kích động, lại không biết là tức giận hay là mừng rỡ, nhất thời ai cũng không dám lên tiếng, chỉ là lo lắng chờ.

Hoàng Thượng nhìn chăm chú cho Hoa Đình một lúc sau, mới cầm bài thi trong tay đưa cho thái tử, thái tử nghi hoặc cầm lấy nhìn một lần, sau khi xem xét cũng lâm vào trầm tư, qua đi cũng rất là kích động mà nhìn về phía Lãnh Hoa Đình, Thái Phó thật sự là nhịn không được ghen này, tự trên tay thái tử tiếp nhận, cũng nhìn lại, sau khi xem xong nhưng lại nhíu lông mày, kích động là có, nhưng lại dẫn theo chút ít không đồng ý.

Quần thần không có tư cách như Thái Phó, Hoàng Thượng không nói gì, ai cũng không dám đi lấy bài thi kia xem, chỉ có thể trung thực lo lắng mà chịu đựng.

Hoàng Thượng rốt cục hoàn hồn, đối với đại thần tuyên bố, “So văn Hoa Đình thắng, Lãnh Hoa Đường văn mặc dù tốt, nhưng luận cứ vô cùng cổ hủ, không có nửa điểm sáng tạo cái mới, thuần chất trung thành đền nợ nước, không thể chỉ có trung tâm, mà không có phương pháp, dùng sách luận Hoa Đình nói, thuần chất trung thành hàng đầu chính là vì quân phân ưu, thành lập cơ quan quốc gia cường đại, phát triển mạnh kinh tế, cải thiện sinh hoạt dân chúng, ổn định dân tâm, khiến cho trăm họ an cư lập nghiệp, khiến cho quốc gia phú cường, mới là căn bản, đây mới thực sự là vì quân phân ưu. Lời ấy quá hợp ý trăm rồi. Án, Hoa Đình, trong văn của người có phương pháp cải tạo giống lương thực, các loại biện pháp rất là mới lạ, còn có, người nói muốn cổ vũ cùng phát triển buôn bán, định ra luật pháp kinh thương mới, trọng tâm sửa chữa chế độ thu thuế, những thứ...này trăm cũng đồng ý, những cái...này lúc người từ phía nam trở về, trăm sẽ cùng người tinh tế nghiên cứu một chút, người trước hết tạm giúp đem chuyện căn cứ mau mau xử lý mới được, thuần chất trung thành đền nợ nước người phải xuất ra hành động thực tế mới được, cũng không thể chỉ là nói suông, trăm còn trông cậy vào người trở thành Đại Cầm đệ nhất năng thần đây này.”

Hoàng Thượng lời ấy ý tứ rất rõ ràng, hai cuộc thi văn võ, đều là Lãnh Hoa Đình thắng, trận tiếp theo so hay không với đều là ý tứ kia, không có gì lo lắng, người kế thừa Mặc Ngọc đã không sai biệt lắm chọn lựa định ra rồi.

Bất quá, Thái Phó đối với vài chỗ trong sách luận Lãnh Hoa Đình, quan điểm dân làm quý quân làm nhẹ rất không đồng ý, chấp tay đối với Hoàng Thượng nói: “Lão thần muốn cùng Tiểu Lãnh đại nhân nghiên cứu thảo luận một phen, Hoàng Thượng chính là Chân Long thiên tướng, là cha người trong thiên hạ, người sao có thể lớn mặt nói bừa trị quốc ứng lấy dân làm quý, quân làm nhẹ, luận điệu này quá mức đại nghịch bất đạo, Hoàng Thượng, ngài có lẽ nên trách hắn tội khi quân, mà không phải thưởng thêm cho hắn.”

Hoàng Thượng nghe xong lông mày hơi nháy, ngôn từ câu này hẳn kỳ thật đã từng gặp tại căn cứ sáng tạo phía nam trong tư liệu kỳ nhân kia lưu lại, cũng tinh tế thưởng thức hàm ý trong đó, biết rõ phương pháp kia xác thực cũng là phương pháp mạnh để trị quốc, chỉ là, thân là đế vương, tự nhiên là muốn tập trung quyền lực cùng danh vọng tại một thân, dân chúng thần tử đối với hắn càng tôn sùng kính sợ, địa vị của hắn mới càng vững chắc, cho nên, hắn đối với những lời này cũng rất có mâu thuẫn, chỉ là tâm tình của hắn đều bị mấy cái lúc trước hút lấy rồi, trong lòng biết lời ấy của Lãn Hoa Đình cũng không phải là có dị tâm, mà lại từ điểm này ngược lại có thể nhìn ra hắn có tấm lòng son, là thật tâm vì quân suy nghĩ, một lòng vì nước đây.

Bất quá, Thái Phó tại trước mặt quần thần nói ra, hắn tự nhiên cũng muốn biết cái nhìn chính thức trong nội tâm của Đình đối với những lời này, “Hoa Đình, đối với nghi vấn của Thái Phó, người giải thích như thế nào?”

Lãn Hoa Đình nghe xong cười nhạt đối với Hoàng Thượng nói: “Thái Phó chỉ thấy ý tứ mặt ngoài của lời ấy, lại không biết thâm ý kỳ thật, cái gọi là dân làm quý, quân làm nhẹ, cũng không phải là dân chúng trọng yếu hơn so Hoàng Thượng, mà là nói, thân là thượng vị giả, phải đạt lợi ích của dân chúng làm thứ nhất, đem dân sinh đặt ở vị trí đầu não, địa vị hoàng thượng cũng là dân chúng ban cho, giang sơn hoàng thất vững chắc hay không là tất cả do dân chúng, giống như kẻ thống trị thì chính sách tàn bạo, khiến cho dân chúng lầm than, như vậy dân chúng sẽ bắt đầu phản kháng, lịch sử có rất nhiều chuyện dân chúng tạo phản đi, đó chính là vết xe đổ, như thi hành nền chính trị nhân từ, trăm họ an vui, xã hội yên ổn, làm sao có chuyện tạo phản phát sinh? Cho nên, muốn Đại Cầm muôn đời phát triển, đương nhiên muốn lấy dân làm gốc.”

Kỳ thật, rất nhiều những quan điểm của Lãn Hoa Đình chính là do nói chuyện ngày thường cùng Cầm Nương biết được, tiểu nữ tử kia, trong ý nghĩ có rất nhiều đồ vật kỳ quái, thỉnh linh sẽ nổi lên một hai từ ngữ hắn nghe không, có khi, lúc hắn đọc sách, cũng sẽ nói lên vài câu bất đồng ý kiến, hai người cũng biết, quan điểm bất đồng mà tranh luận qua, bất quá, chung nhất đều là Cầm Nương thuyết phục Lãn Hoa Đình, Lãn Hoa Đình lại vô cùng thông minh hiểu học, rất nhiều thứ một điểm liền thấu hiểu, hơn nữa suy một ra ba, về sau tranh luận, ngược lại thắng nhiều thua ít đi, chỉ là đụng phải sự vật mới, hai người lại bắt đầu nghiên cứu thảo luận, như thế vòng đi vòng lại, Cầm Nương nhiều tư tưởng vô cùng hiện đại cũng bắt đầu dần dần ngấm vào tâm não Lãn Hoa Đình, lại cho tư tưởng quan niệm của hắn cũng bắt đầu trở nên mới lạ.

Buổi nói chuyện rất có lý, chính khí nghiêm nghị, Hoàng Thượng kỳ thật cũng nghĩ đến điểm này, nhưng không muốn thấu triệt, trải qua lời nói của Đình như vậy, trong máu chốt trong nội tâm nhiều năm ngược lại là tản ra, đối với Lãn Hoa Đình càng là yêu thích..., nhất thời mặt rồng cực kỳ vui mừng, đặc ý nhìn Thái Phó nói: “Thái Phó, người có thể minh bạch chưa?”

Thái Phó đương nhiên cũng là tâm phục khẩu phục, cung kính đối với Hoàng Thượng nói: Tiểu Lãn đại nhân nếu là từ phía nam ra, lão thần cũng muốn cùng hắn đi nghiên cứu và thảo luận thêm, trong nội tâm lão thần còn có nhiều thứ muốn hướng hắn lãnh giáo một phen.”

Lời vừa nói ra, dẫn tới đại thần trong điện hút không khí một hồi, Thái Phó chính là Đại Nho đương triều, lão sư thái tử, để sự tương lai, thật không ngờ khiêm tốn nói lãnh giáo Lãn Hoa Đình gần mười tám tuổi, xem ra, Lãn Hoa Đình tài hoa thật sự là đã nhận được hắn tán thành cùng khâm phục, bằng không thì, dùng thanh danh cùng địa vị Thái Phó, như thế nào lại nói như thế.

Hạng mục thứ ba của cuộc thi đã không cần thiết, khảo hay không khảo thi kết quả đều như thế, mấy vị thể tử ở đây trong nội tâm mặc dù đối với Lãn Hoa Đình còn không phục, nhưng cũng đành chịu, tài nghệ không bằng người, chỉ có thể nhận thua, bất quá, cũng không có khả năng Lãn Hoa Đình chính là cái toàn tài a, văn võ đã thành, có lẽ tại phương diện âm luật hội họa, luôn luôn có chỗ không tinh thông a, trong nội tâm Lãn Thanh Dục vô cùng khó chịu, hai cuộc tỷ thí, hắn đã buồn nản lại xấu hổ, càng so càng cảm thấy trong nội tâm nặng nề đi càng xa, nguyên lai tự kiêu cho rằng hôm nay đồ vật trong tay nhưng vừa so sánh, trở thành phụ gia cho hào quang người khác chiếu rọi, trong nội tâm tất nhiên rất không thoải mái, lúc Hoàng Thượng đem hạng mục thứ ba đưa ra so, hắn là người thứ nhất nhận lời đấy, Mặc Ngọc kia không được cũng thế, tại trước mặt Hoàng Thượng cùng một đám đại thần cũng nên tìm về một chút mặt mũi mới được, mấy cái khác trong nội tâm cũng có ý nghĩ này, ngược lại đối với hạng mục thứ ba trong tỉ

thí rất mong đợi.

Quần thần cũng muốn xem hạng mục thứ ba theo như lời Hoàng Thượng là cái gì, càng muốn nhìn một chút Lân Hoa Đình phải chăng lại có thể một lần trấn áp tất cả mọi người, đem mấy vị thanh niên anh tài tuần tú này đánh bại, nhất thời lòng muốn xem náo nhiệt càng tăng lên, nhao nhao đuổi dài cổ chờ đợi.

Hoàng Thượng sai người cầm mấy trang giấy, sau đó phân phát ấy vị thế tử, nhưng không phải làm văn chương, mà mỗi người được phát một ngọn bút, một cái thước gỗ, yêu cầu mỗi người vẽ theo như trang giấy bên trên yêu cầu họa bản vẽ đơn giản ra.

Lân Hoa Đình vừa thấy đã cười, hẳn nguyên đoán rằng, hạng mục thứ ba Hoàng Thượng có thể sẽ cho thi hiểu biết về bản vẽ kia, hôm nay vừa thấy, quả là thế, Hoàng Thượng đưa đề cho sáu người, tất cả đều giống nhau, nhưng yêu cầu chỗ vẽ lớn nhỏ là dùng số Á Rập ghi chú rõ, người bình thường sao có thể hiểu ah, bất quá, Lân Hoa Đình đối với Hoàng Thượng có thể hiểu con số Á Rập cũng rất là kinh ngạc, có lẽ, trong hoàng cung khẳng định có dấu lại văn tự đồ họa và một ít chú giải về chữ số Á Rập của vị kỳ nhân kia, nhưng họ cũng chưa chắc đã hiểu văn tự, cho nên, Hoàng Thượng đối với cái bản vẽ kia mà nói cũng là kiến thức nửa vời, bằng không thì cũng sẽ không nhiều năm như vậy tìm không thấy phương pháp cải tạo đối với thiết bị cơ giới rồi.

Lân Hoa Đường, Lân Thanh Dục, Lân Trác Nhiên, còn có Hòa thân Vương thế tử, Quang thân Vương thế tử nhìn trang giấy cùng ngọn bút trong tay, tất cả đều choáng váng, những cái.. ký hiệu kia thấy cũng chưa hề thấy, văn phong cũng mới nghe lần đầu, chỉ biết là muốn vẽ, nhỏ lớn lại không biết, phải như thế nào họa?

Bọn hắn không khỏi đều xem Lân Hoa Đình, đã thấy khoe miệng của hắn vui vẻ, thuần thực cầm lấy ngọn bút, lấy thước gỗ, như tiểu hài tử chơi trò chơi, bắt đầu họa lên, vừa vẽ còn bất chợt lệch đầu nhìn, một khuôn mặt hoa đào, trên mặt mày đều cười hạnh phúc, làm cho trong nội tâm mấy người họ thấy vị chua, chính mình hoàn toàn không hiểu, chẳng lẽ tên kia hiểu? Có thần tiên chỉ giáo qua hắn hay sao?

Không mấy phút, Lân Hoa Đình vẽ xong bản vẽ, thái giám cầm đưa cho Hoàng Thượng, con mắt hoàng thượng càng phát sáng lên, liền vỗ bàn đứng lên, liền hô ba tiếng: tốt, tốt, tốt!

Trong nội tâm quả thực kích động không cách nào hình dung, trong mắt đúng là phát ra một tia triều ý (tâm ý như thủy triều), đem bản vẽ kia đưa cho thái tử rồi nói: “Trẫm rốt cuộc tìm được hắn rồi, trời cao chiếu cố Đại Cầm ta ah.”

Hoàng Thượng kích động như thế, còn dám đại thần thì không hiểu, mà thái tử cũng đồng dạng vẻ mặt mừng rỡ lại kích động, nhìn Lân Hoa Đình bên cạnh, một tay cầm tay Lân Hoa Đình nói: “Tiểu Đình, người... Người sao có thể né tránh nhiều năm như vậy chứ? Người nên sớm đi ra, vì triều đình xuất lực a, Mặc Ngọc kia, trừ người ra, ai dám tiếp nhận chứ? Ai có bản lĩnh mà tiếp nhận?”

Lân Hoa Đình bị thái tử đột nhiên nhiệt tình kích động nắm tay như vậy, trên mặt một mực bình tĩnh thông dong lập tức đỏ ửng, hẳn thật đúng là không có thói quen cùng bất luận kẻ nào thân cận như thế ngoại trừ Cầm Nương, nhất thời nhẹn không được ngượng ngùng thấp đầu, nguyên bản đôi mắt tinh khiết càng trốn tránh không dám nhìn thái tử, tay cũng không để nổi mà rút trở về, bộ dáng đó vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, cùng với sự hăng hái lúc mới tỷ thí giống như hai người, thái tử nguyên bản kích động dị thường lại bị bộ dạng này của hắn làm biến mất hoàn toàn, tâm tình nhanh chóng quay ngược trở lại, chỉ cảm thấy đỏ khốc đỏ cười, sau nửa ngày hắn mới phốc phốc hai tiếng, không còn giữ được hình tượng ha ha phá lên cười, đùa dai mà ôm Hoa Đình, còn ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nói: “Biết rõ người ưa thích thái tử ca ca, bất quá là cầm tay, đừng thẹn thùng như thế.”

Thân thể của Lân Hoa Đình lập tức cứng đờ, giờ thì ngay cả cổ đều đỏ, đưa tay đem thái tử đẩy ra bên ngoài, thái tử cũng biết đang ở trước mắt dám đại thần, không tiện trêu chọc hắn quá mức, thuận thế buông lỏng tay, nhưng giả bộ thương tâm, đối với Hoàng Thượng nói: “Phụ hoàng, người xem Tiểu Đình, vẫn như khi còn bé, lại khi dễ người đó.”

Hoàng Thượng nghe xong cũng phá lên cười, liếc thái tử giận dữ nói: “Là người khi dễ Tiểu Đình, người đừng tưởng phụ hoàng không biết, Tiểu Đình ah, thái tử ca ca lại trêu chọc người rồi, thôi đừng nóng giận ah.” Thanh âm ôn hòa, như một vị từ phụ đang dỗ hài tử bốc đồng của mình, làm cho đại thần cả điện

nghe được trông mắt đều nhanh muốn rơi ra, đây là Hoàng thượng uy nghiêm lạnh lùng sao? Thái tử ngày thường cũng vô cùng đoan chính nghiêm cẩn, vậy mà trên diện cùng thần tử chơi đùa cười ha ha, cái này... Cái này... Cái này, cái này có thể chứng minh vị ngồi trên xe lăn trước mắt kia, lúc trước bị mọi người hoặc đồng tình hoặc khinh thường, giờ đã trở thành thần tử sủng ái Hoàng Thượng nhìn trúng, hơn nữa, hẳn lại là người thừa kế Mặc Ngọc, nắm trong tay quyền hành kinh tế Đại Cẩm, bất quá mới một ngày, liền đã trở thành nhân vật chạm vào có thể bỏng tay, ah nha, nghe nói hẳn chỉ mới cưới một vị chính thê, nữ nhi của mình chính trực đến tuổi lập gia đình, có nên gả cho hẳn làm bình thê hay không? Nghe nói, vị chính thê kia chỉ là cháu gái thứ xuất của Tôn tướng gia, dùng thân phận địa vị của mình, con gái lại là con vợ cả, chỉ cần qua môn, có lẽ sẽ có cơ hội tăng thành chính vị đấy...

Trong lúc nhất thời, trong lòng đám đại thần nghĩ gì cũng đều có, càng nhiều nữa chính là hướng Giản thân vương chúc mừng, giản thân vương hôm nay có thể thực xem như cao hứng ah, hai đứa con trai đều không tồi, Lãnh Hoa Đường mặc dù có yếu kém hơn Đình Nhi, nhưng so với mấy vị khác thì xuất sắc hơn nhiều, chỉ là, Vương gia từ lúc chứng kiến hẳn ngồi trên lưng ngựa chuẩn bị luận võ, trong nội tâm đã mất mát hơn, đứa con trai này đến tột cùng còn có bao nhiêu sự tình gặt mình đây? Đã làm bao nhiêu chuyện âm độc chứ? Độc trên người Đình Nhi đến tột cùng có quan hệ gì với hẳn hay không?

Bất quá, tâm tư chỉ một lúc là bị Đình Nhi hấp dẫn rồi, đám đại thần đến chúc mừng, hẳn cũng là cười ửng đôi, trong ánh mắt nhìn về phía Tiểu Đình tất cả đều là vui mừng cùng sung sướng, hẳn có một loại cảm giác tâm linh được giải thoát, một mực thẹn với Tiểu Đình, tàn tật của con là vết thương đau nhức trong lòng mình, một đứa bé hoàn hảo, vô cớ bị tàn phế hai chân, còn... Mất đi thể tử vị, những năm này, hẳn bị bao nhiêu khổ ah, là mình làm cha vô năng, liền có một con trưởng duy nhất đều không thể bảo vệ tốt, cũng may, Đình Nhi cho tới bây giờ không có bỏ cuộc, không có xấu hổ hối hận, không có tuyệt vọng buông xuôi, dùng thân tàn tật tại triều đình làm nên nổi bật, điều này còn không thể làm cho Vương gia cảm thấy an tâm sao?

Hoàng Thượng lúc này hạ chỉ, Mặc Ngọc do thứ tử Lãnh Hoa Đình Giản thân vương kế thừa, ai cũng không thể có dị nghị.

Nhưng mấy vị Trữ Vương cùng Dự thân vương rất không cam lòng, Dự thân vương ở tại lúc Hoàng Thượng hạ chỉ, ra khỏi hàng nói ra: “Hoa Đình thể chất xác thực có tài kinh thiên, văn võ song toàn không nói, đối với xảo lý của kỳ nhân cũng có nghiên cứu, hẳn là người kế thừa bọn thần không dị nghị, chỉ là, thần nghe nói, căn cứ hiện nay sản xuất so với mấy năm trước giảm sâu sắc, thần nghi ngờ, đến tột cùng là sản lượng căn cứ giảm xuống, hay vẫn là người có lòng làm loạn, âm thầm động tay chân, làm chuyện tham ô, thần cho rằng, Mặc Ngọc do một nhà chưởng quản, mất giám sát cùng trong sáng, rất dễ dàng khiến đại thần chưởng ngọc nảy sinh lòng tham, triều đình có lẽ nên thiết lập cơ cấu giám sát, lập một bộ phận, giám sát một cách hữu hiệu.”

Trương thái sư nghe xong lập tức phụ họa: “Dự thân vương nói có lý, căn cứ kia quan hệ trọng đại, nếu như có người muốn mưu đồ làm loạn, đem tiền bạc căn cứ cùng thương đội nuốt riêng, đó chính là tổn thất của triều đình, giám sát có thể ọi người yên tâm, lại có thể chứng minh Giản thân vương phủ trong sạch, lời ấy thần tán thành.”

Rất nhiều vương công đại thần cũng hiểu được lời của Dự thân vương hợp lý, căn cứ kia thể nhưng là khối thịt mỡ, có cơ hội trộn xen vào một chân thì có thể kiếm chút chất béo, ai cũng không muốn buông tha cho, liền nhao nhao tán thành, Hoàng Thượng liền tán thành tấu chương của dự thân vương.

Bởi vì căn cứ coi như là tài sản hoàng tộc của mình, đám đại thần liền đề nghị trong đám hoàng tử Vương Tôn tuyển mấy vị anh tài tuần tũ, vừa vặn mấy vị mới tỵ thí chính là người tốt nhất để tuyển chọn, Hoàng Thượng đối với mấy vị thể tử cũng rất là ưa thích, chỉ là lúc trước Trữ Vương thể tử đã nói rõ, nếu không thể thắng trong tỵ thí, liền mất tư cách đi phía nam, cho nên, Hoàng Thượng thiết kế giám sát viên liền chỉ có bốn vị, Lãnh Hoa Đường, Lãnh Thanh Dục, còn có thể tử Hòa thân Vương cùng thể tử Quang thân Vương.

Hoàng Thượng đem ngày xuôi nam định tại mười lăm tháng giêng, Lãnh Hoa Đình đột nhiên mở miệng nói: “Hoàng Thượng, vợ thần luân phiên gặp nhiều kiếp nạn, thần muốn đi muộ hai ngày, các vị thể huynh đi trước một bước là tốt rồi. Thỉnh Hoàng Thượng ân chuẩn.”

Thái tử lúc này mới nhớ tới Cẩm Nương, Tiểu Đình hẳn từ nhỏ liền quen thuộc, trước kia cũng không biết Tiểu Đình sẽ những cái...kỳ tự cổ quái kia, hơn nữa, bên trong sách luận Tiểu Đình có nhiều quan điểm vô cùng tương tự với kỳ nhân kia, Giản thân vương không thể nào chỉ giáo hẳn những điều này, Tiểu Đình kia là từ đâu biết được đâu? Vì sao hai vợ chồng bọn hắn tất cả đều biết những cái...kia mà người khác đều không biết được đâu?

“Hoàng Thượng, Tiểu Đình tất nhiên không thể bỏ nổi nương tử hắn, không bằng cho hắn cũng dẫn theo đi thôi, Tiểu Đình không như mọi người, thân thể không tiện lợi, có một người tri kỷ chiếu cố cũng tốt.” Thái tử không đợi Hoàng Thượng lên tiếng, liền đoạt trước.

Hoàng Thượng trong lòng biết ý tứ thái tử, đang muốn đáp ứng, thì Trương thái sư nghe xong liền cười lạnh nói: “Một cái phụ nhân vô tri, sao có thể đến chỗ cơ mật trọng yếu như thế đây? Đề nghị này của thái tử thân phản đối, nữ tặc người ta nên ở yên trong phủ, giúp chồng dạy con, ra ngoài xuất đầu lộ diện, không hợp lễ nghi, chẳng lẽ Đại Cẩm không có người như thế, trị quốc đã phải dùng một người tàn tật không nói, còn muốn thêm một phụ nhân? Cái này làm ặt mũi nam tử trong thiên hạ đặt ở đâu?”

Thái tử nghe được lửa giận trong lòng bốc lên, lão thất phu này, chuyện này cũng không inh mặt mũi, nói như thế không phải chửi mình không có lễ giáo, đại nghịch bất đạo sao? Phụ nhân thì như thế nào? Tôn Cẩm Nương kia sợ là còn dùng được nhiều hơn so nhiều nam tử đó, đang muốn nổi giận, thì Thái Phó của thái tử đứng bên cạnh cũng ra khỏi hàng nói: “Thần tán thành, căn cứ để nữ tử đến thật là quá không ổn, càng thêm thêm xấu, từ xưa nữ tử không thể can chính, căn cứ vẫn là trụ cột kinh tế Đại Cẩm, tuyệt không thể để cho phụ nhân vô tri tham gia.”

Lãnh Hoa Đình nghe bọn hắn một lần một lần nói Cẩm Nương là phụ nhân vô tri, lửa trong lòng liền đi từ từ ứa ra, nếu đây là đang ở trong Giản thân vương phủ, đoán chừng hắn đã tìm thứ gì đem nện cho đầu hai lão kia nổ hoa rồi, dám mắng nương tử của mình, thật sự là không biết sống chết.

Hắn cố nén lửa giận, coi như khách khí mà đối với Thái Phó của thái tử cùng Trương thái sư nói: “Hai vị lão đại nhân, nương tử nhà ta vẫn là nữ tử hiếm thấy của Đại Cẩm, tài học của nàng nếu so với rất nhiều nam tử thì càng thêm xuất sắc, mời các người đừng luôn miệng nói nàng là phụ nhân vô tri.”

“Nữ tử hiếm thấy? Hừ, bất quá là con gái thứ xuất của Tôn đại nhân mà thôi, Tôn Tướng tuy cũng là chi sĩ uyên bác, nhưng thứ nữ Tôn gia có thể kỳ tài nơi nào? Hoa Đình hiền chất, người tài hoa hơn người, lại được Hoàng Thượng coi trọng, nên thành thực ổn trọng, có khí phách nam tử một chút mới được, sao có thể cả ngày cùng phụ nhân ở cùng một chỗ, bỏ không được phụ nhân như thế?” Trương thái sư nghe xong mỉa mai nói với Lãnh Hoa Đình.

Lời vừa nói ra, trong điện lập tức truyền ra thanh âm chế nhạo, thái sư rõ ràng đang mắng Lãnh Hoa Đình nam sinh nữ tướng, ngây thơ mảnh mai, một người nam nhân bị nói thành không bỏ được phụ nhân ôm ấp, là khinh miệt rất lớn, thời đại này nam tử phần lớn lấy khí phách nam tử làm trọng, khinh thường nhất chính là bị người ta nói thành mềm yếu như phụ nhân, cho nên, trong đại điện mới có người cười nhạo.

Lãnh Hoa Đình nổi trận lôi đình, đang muốn nổi giận, thì đại lão gia cười đi ra, đối với hắn nói: “Hiền tế sinh khí làm gì, là trần châu, hào quang giấu không được, người muốn người khác tin phục, liền xuất ra một ít đồ vật đáng giá cho người tin phục ah.”

Rất nhiều đại thần nghe xong cũng nhao nhao nói: “Đúng đấy, nếu nói là một nữ tử có bao nhiêu bản lĩnh, ai mà tin ah, nếu chỉ là ghi thơ tình, đàn mấy khúc nhạc, cũng coi như kỳ tài, vậy Đại Cẩm chúng ta cũng quá nhiều kỳ tài như vậy à nha.”

“Đúng đấy, tiểu nữ lão phu gia vừa mới mười sáu tuổi, cầm kỳ thư họa không gì không tinh thông, trong kinh sớm có tài danh, nhưng lại chưa bao giờ nghe nói thứ nữ Tôn đại nhân gia có bản lĩnh gì.”

Đại lão gia cũng mặc kệ những người đó, chỉ lấy mắt liếc nhìn Lãnh Hoa Đình, lông mày chau lên.

Lãnh Hoa Đình vốn khó thở, muốn nổi giận, lúc này nhìn bộ dáng đại lão gia, không khỏi nở nụ cười, hắn đem xe lăn đẩy lên trước một ít, chấp tay đối với Hoàng Thượng hành lễ, “Hoàng Thượng, thần muốn lập quân lệnh trạng.”

Hoàng Thượng nghe được sững sờ, đã để hắn được Mặc Ngọc, nay muốn lập quân lệnh trạng gì? Chuyện

phía nam kia thật không đơn giản, sau khi hấn đi qua, còn phải tìm ra điểm mấu chốt, thử cải tạo là được, lập quân lệnh trạng, nếu như lần đầu tiên thất bại thì làm sao bây giờ? Chẳng lẽ trừng trị hấn? Nhưng hấn là nhân tài thật vất vả mới đào móc ra, không có hấn, lại ở đâu tìm ra một người như vậy ah, thất bại có thể lại đến sao? Kỳ nhân kia năm đó cũng không phải một lần mà thành, đứa nhỏ này, không phải tự tìm phiền toái ỉn sao?

“Tiểu Đình ah, người đừng có lập quân lệnh trạng gì nữa, đi qua làm tốt là được, trầm biết rõ tấm lòng của người là được rồi.” Hoàng Thượng nhẹ giọng trấn an Lãnh Hoa Đình nói.

Thái tử thì lại nở nụ cười, hấn mơ hồ biết rõ ý tứ của Lãnh Hoa Đình, liền đối với Hoàng Thượng nói: “Phụ hoàng sao không để cho Tiểu Đình nói cho hết lời, có lẽ, biết đâu hấn sẽ cho ngài một kinh hỉ đó?”

Hoàng Thượng nghi hoặc liếc nhìn thái tử, bất quá, hấn từ trước đến nay cùng thái tử tâm linh tương thông, biết rõ thái tử nói chuyện đó tất có thâm ý, nên đối với Lãnh Hoa Đình nói: “Vậy người nói một chút, muốn lập loại nào quân lệnh trạng.”

Lãnh Hoa Đình trong mắt hiện lên một tia kiên quyết, cúi đầu đối với Hoàng Thượng nói: “Thần vì chứng minh là vợ thần Lãnh Tôn thị là đệ nhất nữ tử hiếm thấy của Đại Cẩm, thần nhất định phải mang vợ cùng đi căn cứ phía nam, nhưng có người xen vào nói, phụ nhân vô tri, cho nên, thần có một cách nghĩ, muốn trước hết mời mới bốn vị giám sát viên đi căn cứ trước, thần cho bọn hấn bắt đầu trước, nếu như bọn hấn có thể đem việc kinh doanh căn cứ cải tạo thích đáng, thần tự nguyện trả Mặc Ngọc, để cho bọn hấn chưởng quản, nếu như bọn hấn không thể, thần liền cùng vợ thần hai người cùng nhau đi tiếp nhận, thần dám lớn mật nói vợ thần, so bất luận một vị nam tử nào càng có bản lĩnh cải tạo cơ giới căn cứ cao hơn, không ngoài một năm, hai vợ chồng thần sẽ giao một cái trụ sở mới toàn bộ cho Hoàng Thượng, đến lúc đó, thỉnh Hoàng Thượng đem danh tiếng vợ thần liệt vào hàng ngũ danh thần, Tướng Thần phụ chi hiền thiên hạ khen ngợi.”

Hoàng Thượng vẫn chưa trả lời, lão thái sư bên kia liền thổi tay trừng mắt mà mắng: “Cuồng vọng, cuồng vọng, quá mức cuồng vọng tự đại, vọng tưởng nữ tử đứng hàng nhân thần, thật sự là ý nghĩ hảo huyền.”

Hoàng Thượng đối với cái này cũng rất do dự, nữ tử tham chính từ trước đến giờ chưa từng có, nói ra liền không thể văn hồi, cử động lần này vạn không được ah, đang nghĩ ngợi muốn quyết định, Lãnh Hoa Đình lại lách ra đầu đối với lão thái sư nói: “Ta chính là cuồng vọng thì như thế nào, vợ chồng chúng ta là có bản lĩnh để cuồng vọng, có năng lực cuồng vọng, không phục, các người có thể làm trước tiên ah, làm không tốt, đừng trở về cầu ta.”

Lời này rất là trẻ con, lại rất bá đạo, Hoàng Thượng nghe xong dở khóc dở cười, tiểu tử này khi thì thông minh khôn khéo, khi thì vừa giống như đứa bé, năng kia thực sự có năng lực như thế sao? Có lẽ, thực chỉ có năng mới có thể tương trợ Tiểu Đình đây.

“Hoàng Thượng, thần cũng không muốn cho thần vợ tham chính, càng sẽ không cho nàng ra làm quan, bất quá là muốn hưởng thể nhân chứng minh, vợ thần là vô song, kiếm thanh danh tốt cho nàng mà thôi, vợ thần sẽ chỉ ở bên người thần phụ trợ, tuyệt đối sẽ không có vi phạm lễ nghi, phá hư lễ giáo.”

Hoàng Thượng nghe lời này của hấn coi như hợp lý, liền nhìn dưới đám công thần liếc mắt nói: “Lời ấy của Hoa Đình cũng đủ, các người nhưng còn có dị nghị?”

Dụ thân vương cùng Trữ Vương đương nhiên ước gì rồi, có thể làm cho Lãnh Hoa Đường cùng Lãnh Thanh Dục động thủ trước, quyền chủ động nắm giữ trong tay người một nhà, lúc trước cho rằng không có hy vọng tiếp tục đoạt lại Mặc Ngọc, không nghĩ tới vì tiểu tử Lãnh Hoa Đình kia cuồng vọng, vậy mà chấp tay đem cơ hội đưa ra, không đáp ứng là người ngu đó.

Dụ thân vương âm lãnh liếc nhìn Lãnh Hoa Đình, đối với sự tự tin không biết từ đâu tới của tên này rất là khinh thường, quay đầu đối với Hoàng Thượng nói: “Thần đối với điều này không có dị nghị nếu thật như Vương diệt nói, Tôn Lãnh thị thực sự là kỳ tài bất thế, liền thỉnh Hoàng Thượng cho nàng thanh danh kia là được.”

Trương thái sư cùng Thái Phó của Thái tử cùng mấy lão Vệ đạo sĩ gặp Dụ thân vương Trữ Vương đều không dị nghị, bọn hấn cũng muốn nhìn xem vợ chồng Lãnh Hoa Đình như thế nào xấu mặt, đến lúc đó, sự tình làm không tốt, liền không phải chuyện truyền mỹ danh, mà là truy cứu tội khi quân đấy.

“Thần cũng không dị nghị, chỉ là, đến lúc đó, Hoàng Thượng có thể phái người tin tưởng được tiến đến xem xét, nếu như Lãnh đại nhân tự mình lập công, hấn không nên nói thành vợ hấn lập công, vậy thì lão thần không đáp ứng.”

Hoàng Thượng nghe xong liền đồng ý lời lão thái sư nói..., lại để cho Lãnh Hoa Đình cùng Lãnh Hoa Đường lập quân lệnh trạng riêng biệt, nhân mã hai bên vẫn là mười lăm lên đường xuất phát, do Lãnh Hoa Đường dẫn đầu mấy vị thể tử khác, dùng một tháng, hai phe đồng thời viết phương án cải tạo, giao do thái tử, nếu như là nhóm giám sát viên đề nghị phương án thích hợp hơn để cải tạo căn cứ, Lãnh Hoa Đình liền dẫn thể tử hồi trở lại kinh. Ngược lại, phương án Lãnh Hoa Đình tốt, nhóm Lãnh Hoa Đường liền chỉ có thể dùng quyền giám sát, không được lại tham dự chuyện căn cứ.

Việc này cuối cùng kéo thêm một giai đoạn, lúc hạ triều, thái tử cố ý gọi Lãnh Hoa Đình nói: “Tiểu Đình, hôm nay chuyện con ngựa kia, thái tử ca ca nhất định sẽ cho người một câu trả lời thỏa đáng, các người đi qua đó, nhất định phải cẩn thận một chút, bọn hấn sẽ không chịu để yên như vậy.” Nói xong, còn tự trong túi tay áo lấy ra một khối kim bài, đưa cho Lãnh Hoa Đình: “Đây là ám vệ tại Giang Nam của thái tử ca ca, về sau điều cho người, người cần phải bảo vệ mình cùng... nương tử kia nha.”

Lãnh Hoa Đình trong lòng rất vui vẻ, cao hứng tiếp nhận kim bài kia, đang muốn nói lời cảm tạ, thì thái tử lại cúi gằm hấn, cố ý ôm lấy bờ vai của hấn nói: “Tiểu Đình ah, người nói thái tử ca ca đối với người tốt như vậy, người cũng nên kêu tiếng thái tử ca ca a, thật nhiều năm chưa từng nghe qua rồi, ta thực sự rất hoài niệm chuyện này a.”

Lãnh Hoa Đình định nói lời cảm tạ liền bị kẹt trong cổ họng, toàn bộ nuốt xuống, đối với thái tử liếc mắt, quyết miệng đẩy xe lăn đi lên phía trước, nửa lời hữu ích cũng ngại mở miệng, thái tử chờ hấn đi xa chút ít, trên mặt mới nhanh chóng lộ ra nụ cười, xa xa còn hô: “Tiểu Đình ah, người thật đúng là khiến thái tử ca ca thương tâm ah, sao người có thể đối đãi với tám chân tình của thái tử ca ca như thế chứ?”

Quay đầu, đang muốn trở lại điện, thì trên đầu bị nện trúng một cái, Hoàng Thượng chẳng biết lúc nào đứng ở phía sau hấn, nhin cười tròng mắt nói: “Coi chừng có một ngày hấn cầm đồ nện người, trẫm có nghe nói, hấn một khi mất hứng sẽ cầm đồ nện người đó, di nương của Vương thúc người không biết bị nện bao nhiêu lần.”

Thái tử nghe được cười ha ha hai tiếng, cùng Hoàng Thượng trở về Càn Nguyên điện.

119. Chương 119

Lãnh Hoa Đình không có ở nhà, nên sáng sớm Cẩm Nương liền đi đến phòng của Tú cô, Lục Liễu sớm đã bị đưa trở về, nàng bị đánh hai mươi bản, đang dưỡng thương, trong phòng Tú cô nhất thời liền có hai người bệnh, Lục Liễu vốn phải trở về phòng mình ở, nhưng Cẩm Nương sợ không an toàn, nàng ta lúc này có thể được cho là nhân chứng có vết nhơ rồi, theo tính tình của Nhị lão gia kia, ăn thiệt thòi lớn như vậy, tất nhiên là muốn trả thù, cho nên, Cẩm Nương đem nàng cùng Tú cô đặt trong một phòng, ở ngay tại trong phòng Tú cô bỏ thêm cái giường, chiếu cổ cũng thuận tiện chút ít, Lãnh Khiêm đã phái ám vệ ở sân nhỏ bên cạnh trông coi, người lạ bình thường cũng khó tiến vào.

Tú cô vẫn không thể đứng dậy, nửa người còn đang bị thương, mỗi ngày đều chỉ có thể nằm nghiêng, mỗi lần Cẩm Nương đến thăm nàng, cái mũi đều ê ẩm, muốn khóc, lại sợ Tú cô thấy được thương tâm nên cố chịu đựng, hôm nay cũng như thế, Phong nhi vén rèm lên, Cẩm Nương ở ngoài cửa chứng kiến mặt Tú cô tái nhợt, lông mày cau lại, cánh tay thò ra khỏi áo ngủ bằng gấm bởi vì bị thương mà quần đầy băng, nhìn giống như một khúc gỗ.

Cẩm Nương sau khi hít sâu một hơi mới đi vào, ở bên giường của Tú cô ngồi xuống, sau đó sờ khuôn mặt tiều tụy của Tú cô.

Tú cô đang ngủ, Cẩm Nương vừa sờ thì nàng liền tỉnh lại, nhìn thấy Cẩm Nương, lông mày đang nhíu lại liền giãn ra, “Thiếu phu nhân hôm nay tinh thần nhìn không tệ, ngày đó chắc là Tam cô nương gả đi rất nở

mày nở mặt a.”

Cẩm Nương cười gật đầu nói: “Ừ, Tam tỷ phu là người không tệ đâu, Tam tỷ đi qua nhất định sẽ sống tốt.”

Tú cô nhẹ gật đầu, đầu hơi ngẩng lên, Cẩm Nương nhanh chóng cầm cái gối dựa, cẩn thận đem nệm nâng dậy một chút, để cho nệm tựa trên gối dựa.

Mặt mày của Tú cô đều là ý cười, ánh mắt lại xa xôi, “Năm đó, Tam di nương được sủng ái một đoạn thời gian, nhưng là người không có kiêu ngạo, tuy nói so Nhị phu nhân nhìn mạnh mẽ hơn một chút, nhưng thực sự vẫn là cái số khổ, sinh ra Tam cô nương xong, thì toàn bộ tinh thần tập trung vào trên người Tam cô nương, ngược lại đã dạy dỗ ra một cô nương tính tình tốt, người khi còn bé vô cùng ngây ngô, Tam cô nương muốn cùng người giao hảo, người luôn nhân nhượng, lúc nương người theo đại lão gia đi biên quan, có lúc thật sự không có cơm ăn, ta cũng sẽ mang theo người đi chỗ Tam di nương lấy một chút thức ăn, khi đó Tam cô nương sẽ đem chén cơm nhỏ chia một nửa cho người.”

Cẩm Nương sớm không nhớ rõ những thứ này, nhưng nghe nói lại liền cảm thấy ảm áp, Trinh Nương xác thực là người dịu dàng lại thông minh, nhìn xem như ôn hòa vô hại, kì thực cũng là người không chịu thiệt thòi, chỉ là đáy lòng nàng lương thiện, không có ý hại người mà thôi, nghĩ đến mấy ngày trước đây, lúc nàng lại mặt, mình bởi vì bệnh, cũng không có cơ hội cùng nàng trò chuyện thật tốt, sau ngày mười lăm, sợ là mình phải xa nhà rồi, muốn gặp lại cũng khó khăn, nhất thời nàng rất muốn gặp lại Trinh Nương một lần, hiện tại Lãnh Hoa Đình còn không có trở lại, nàng lại nhớ lại chuyện hôm nay hẳn phải vào triều, trong nội tâm liền có chút lo lắng, Tú cô thấy vậy nhân tiện nói: “Nghe nói Thiếu phu nhân muốn đi phía nam, chuẩn bị mang mấy người đi theo vậy?”

Cẩm Nương bị hỏi khẽ giật mình, phục hồi tinh thần lại cười nói: “Còn chưa nghĩ ra đâu, ngài đang bệnh, Tứ nhi bị thương cũng chưa có tốt, Phong nhi thì phải dẫn đi rồi, nàng hiện tại hầu hạ tướng công cũng đã quen tay, mang theo còn có thể giúp ta dòm ngó chút sự tình, Mãn Nhi ngây ngô một chút, nhưng thành thật, định để lại trong sân giữ nhà. Lại nói tiếp, thật sự không biết phải mang ai đi mới tốt, Phượng Hỉ quá non nớt một chút, đi ra ngoài sợ là không chống đỡ nổi công việc, người xem Thanh Ngọc thế nào, thương thế của nàng ngược lại là không nặng lắm.”

Cẩm Nương đem nha đầu hơi có thể diện trong phòng liền nói tất cả xong thì mày nhíu lại, thực cảm thấy đến lúc cần người sử dụng thì lại thiếu.

“Tâm cơ quá nặng, vẫn là đừng dẫn theo a, nếu không người dẫn theo Yên Nhi kia đi thôi, hôm nay Nhị thái thái cũng đi rồi, có lẽ Tam thiếu gia sẽ đối đãi với tỷ tỷ của nàng cực kỳ tốt, hơn nữa có mang đã bốn năm tháng, tỷ nàng sẽ được thăng vị, thì nhà mẹ đẻ cũng có người chiếu ứng, Yên nhi cũng không cần lo lắng nữa, người lại từng cứu nàng ấy, hẳn là người trung tâm, ta nhìn nàng ấy cũng lành lợi, không tệ.” Tú cô nghe xong liền đề nghị.

Cẩm Nương hơi nhíu mày, đối với Tú cô nói: “Để ta xem lại, đến ngày mai phải đưa tang cho Nhị thẩm rồi, ta trước tiên dẫn nàng đi đông phủ một chuyến, quan sát thêm chút ít rồi nói sau.”

Tú cô nghe cũng thấy như vậy là đúng, liền không nói gì, Lục Liễu bên kia một mực khép nửa con mắt ghé vào trên giường, Cẩm Nương xem nàng một mực không có lên tiếng, liền hỏi: “Thương thế của người khá nhiều chưa, ngày ấy đại bản đánh hẳn không phải rất nặng, vì ta đã sai Lãnh Khiêm đi thông báo với người hành hình.”

Lục Liễu nghe xong liền mở mắt ra một chút, khoe miệng co giật cười cười nói: “Nô tỳ biết, Thiếu phu nhân không cần lo lắng cho nô tỳ.”

Cẩm Nương thấy nàng cười miễn cưỡng, biết rõ trong nội tâm nàng đang lo lắng cái gì, nên nhân tiện nói: “Mấy ngày nữa ta cùng tướng công phải đi xa nhà rồi, vốn muốn đem chuyện nhận thức nghĩa huynh sớm xử lý, nhưng Tú cô cùng người đều bị thương, nên dứt khoát để ta từ phía nam mới trở về sẽ xử lý...”

“Thiếu phu nhân nói cái gì đó, Hỉ Quý làm sao có thể trèo cao với Thiếu phu nhân, chuyện này tuyệt đối không thể được, lúc trước ta cứu người, cũng không phải là vì cái này.” Tú cô nghe xong liền nhíu lông mày nói, “Như thế sẽ hư mất quy củ, làm người, trung tâm đối với chủ tử đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa, Thiếu phu nhân người vẫn đối với mẹ con ta không tệ, đừng làm những thứ này, ta cũng không muốn để cho người ta nói ta làm ân để mong báo đáp.” Tú cô nghe xong liền nghiêm mặt nói.

Lục Liễu nghe vậy sắc mặt đã ảm đạm xuống, mấp máy miệng, không nói gì, Cẩm Nương nghe liền nói với Tú cô: “Người nói cái gì đó, việc này Vương phi đã đáp ứng rồi, tướng công cũng đồng ý, Hỉ Quý từ nhỏ vốn cùng ta lớn lên, chỉ là nhận thức nghĩa huynh mà thôi, tương lai cháu của người cũng không phải là nô tì nữa, cũng được tham gia khoa cử, nếu như được một đứa thông minh, chưa biết chừng sẽ giành được chức trạng nguyên cho người đấy.”

Tú cô nghe xong, trong mắt ngược lại lộ ra vài tia hy vọng, nhưng vẫn nói: “Thiếu phu nhân chỉ cần để cho Hỉ Quý và Lục Liễu thoát khỏi nô tì là được, về phần ta thì vẫn muốn ở bên cạnh Thiếu phu nhân, tương lai Hỉ Quý có nhi tử, ta cũng sẽ không giữ, ta chỉ giữ con cho Thiếu phu nhân, mà bụng của người đã lâu rồi còn không chịu động tĩnh, ta đang mong giữ tiểu thiếu gia đây này.”

Cẩm Nương nghe xong sắc mặt liền đỏ lên, hờn dỗi nói: “Ta còn nhỏ mà, ở đâu lại nhanh có như vậy, nha, ngài nghỉ ngơi cho khỏe, ta đi phòng Tứ nhi xem một chút.”

Cẩm Nương chỉ sợ Tú cô nhắc tới việc này, nàng càng sợ thật sự đã mang thai, ở cái tuổi này thật sự không thích hợp mang thai sinh con ah, nửa năm này, tuy nói dáng vóc đã trưởng thành, thân thể cũng đầy đặn hơn so với lúc trước chút ít, nhưng vẫn gầy yếu, sợ chịu không được chuyện mang thai sinh con kia.

Tú cô nhìn xem thở dài nói: “Đều gần nửa năm rồi, Lưu y chính nói bệnh của người cũng khá, trong phòng thiếu gia lại không có người, mỗi ngày đều dính cùng một chỗ, làm sao lại còn không có mang thai.”

Cẩm Nương trốn ra khỏi phòng Tú cô, đi sang chỗ Tứ nhi, Tứ Nhi nhờ tuổi còn trẻ, Lãnh Khiêm lại suốt ngày tìm được tốt cho nàng bôi, miệng vết thương ngược lại khép rất nhanh, hiện tại nàng đang nửa dựa ở trên giường nhìn qua cửa sổ mà ngắm người, thấy Cẩm Nương tiến đến, liền nhanh chóng muốn đứng dậy hành lễ, Cẩm Nương liền bước nhanh đi qua nói: “Nằm xuống đi, người là thương binh đó, nếu làm đau người, A Khiêm lại trách ta cho xem.”

Tứ nhi nghe xong mặt đỏ lên, giận dữ liếc Cẩm Nương, xê dịch thân thể đến giữa giường, “Thiếu phu nhân, nô tỳ nghe hần nói, các người muốn đi phía nam?”

Cẩm Nương nghe xong liền cười mà như không phải cười nhìn nàng, lệch đầu, cau mày nói: “Đúng a, đến lúc đó, A Khiêm cũng phải đi theo, đáng thương Tứ nhi, người phải làm sao bây giờ ah, thương thể còn không có tốt, ta không thể nhẫn tâm mang theo người bị thương đi ah, ai, lại càng không đành lòng chia rẽ hai người.”

Tứ nhi biết rõ Cẩm Nương lại trêu ghẹo mình, bắt đắc dĩ đành bĩu môi, nhưng lại ngượng ngùng cúi đầu, hai mắt cũng không biết nhìn về đâu, thanh âm nhỏ nhỏ làm cho người ta nghe không được: “Hần... hôm kia nói muốn kết hôn với nô tỳ đó, nô tỳ...”

Cẩm Nương nhất thời không có nghe cẩn thận, ngồi bên người nàng, cúi gần nàng nói: “Người nói cái gì, A Khiêm muốn kết hôn với ai? Không phải là Phượng Hỉ chứ?”

“Hần dám lấy người khác, hừ.” Nguyên bản đang xấu hổ không dám ngẩng đầu, mà bản thân Tứ nhi cũng biết rõ Cẩm Nương nói vậy, nhưng vẫn ngăn không được ghen tuông trong nội tâm, cất cao giọng nói.

Cẩm Nương che miệng nở nụ cười, lớn tiếng nói: “Ah, ta nghe lầm ah, nguyên lai A Khiêm là muốn kết hôn với Tứ nhi cô nương chúng ta, vậy thì tốt rồi, để ngày mai đính thân trước cho các người, còn hôn sự kia thì chờ A Khiêm từ phía nam trở về rồi lại xử lý, Tứ nhi cô nương, người xem có được không?”

Tứ nhi nghe được liền vui vẻ, trong mắt hạnh xấu hổ vẫn mang theo vẻ vui mừng, buông đầu, thanh âm lại nhẹ như ruồi muỗi: “Nô tỳ... Hết thấy đều nghe Thiếu phu nhân làm chủ.”

Cẩm Nương nghe xong liền không có hình tượng mà phá lên cười ha ha, bất quá, trong nội tâm lại có vài phần lo lắng, gia thế của Lãnh Khiêm cũng không kém, cũng là một chi của Giản Thân vương, cách vài thế hệ, chỉ có thể coi là họ hàng xa, nhưng vẫn là gia tộc hoàng thân quốc thích ah, Lãnh Khiêm tuy rất ít về nhà, nhưng kết hôn là đại sự, cũng nên hỏi qua trưởng bối trong nhà, mà thân phận của Tứ nhi quá kém, trong nhà Lãnh Khiêm tất nhiên là sẽ không đồng ý, huống chi Lãnh Khiêm còn là quan viên lục phẩm, lấy một nô tỳ làm vợ, sợ cũng sẽ bị thể nhân chế nhạo... Đường tình của Tứ nhi sợ còn rất nhấp nhô ah.

Từ chỗ Tứ nhi trở về, vừa lúc nhìn thấy Yên nhi đang lau dụng cụ, nàng gặp Cẩm Nương tiến đến, thì nhanh chóng dừng việc trong tay hành lễ cho Cẩm Nương.

Cẩm Nương liền liếc nhìn Yên nhi thật sâu nói: “Yên nhi, Nhị thái thái đi rồi, ngươi có muốn trở về đó xem qua không? Tỷ tỷ ngươi hôm nay thế nào rồi?”

Yên nhi nghe xong thần sắc ảm đạm xuống, thở dài nói: “Tỷ tỷ hôm nay vẫn ở tại trong phòng cũ, từ sau khi Nhị thái thái chết Tam thiếu gia liền một mực túc trực bên linh cữu, tỷ tỷ có lúc đi thăm hắn, nhưng hắn căn bản không thèm nhìn tỷ tỷ, tỷ tỷ chỉ có thể thương tâm mà khóc ở trong phòng, Thiếu phu nhân, Tam thiếu gia hắn... Đối với cái chết Nhị thái thái quá mức bi thương, nô tỳ sợ hắn sẽ nghĩ không thông ah.”

“Yên nhi, ngươi lo lắng cho tỷ tỷ ngươi, hay là lo lắng cho Tam thiếu gia?” Cẩm Nương nghe xong liền tùy ý hỏi thăm.

Yên nhi bị hỏi đến mặt đỏ lên, đầu cúi thấp xuống, trong mắt lại lướt qua một tia đau đớn, kéo kết nói: “Nô tỳ... Nô tỳ tất nhiên là quan tâm tỷ tỷ...” Nói xong, lại ngẩng đầu, hai mắt nhìn Cẩm Nương hơi cầu xin nói: “Thiếu phu nhân, Tam thiếu gia thật sự rất đáng thương, trước kia tuy Nhị thái thái nghiêm khắc, nhưng dù sao cũng là nương của Tam thiếu gia, nàng rất quan tâm Tam thiếu gia, hôm nay Nhị thái thái chết rồi, Nhị lão gia lại luôn vội vàng chuyện bên ngoài...”

“Đến mai đưa tang Nhị thái thái, ngươi qua đó xem a, nếu thật sự không bỏ xuống được, ta đem ngươi trả về đông phủ, hầu hạ Tam thiếu gia được không?” Cẩm Nương nghe nàng nói, cũng hiểu rõ tâm ý của nàng, thiếu nữ hoài xuân động tình, Yên nhi tất nhiên đã động tình đối với Lãnh Hoa Hiên, nếu như thế mình giữ nàng lại ở bên người ngược lại không ổn, dù sao mình đã cùng đông phủ kết cừ oán quá sâu, hiện tại cũng khó có thể đo lường được tâm tư của Lãnh Hoa Hiên, nếu như hắn biết rõ cái chết của Nhị thái thái có quan hệ với mình, chưa biết chừng trong lòng sẽ sinh hận... Vẫn là đem Yên nhi đưa qua đó tốt hơn.

“Không, Nhị Thiếu phu nhân, Yên nhi không qua, Yên nhi đã đi ra khỏi đông phủ, không có đạo lý trở về, cầu Nhị Thiếu phu nhân, đừng cho nô tỳ trở về, tỷ tỷ nàng... Nàng qua mấy tháng nữa sẽ sanh.” Yên nhi nghe xong lập tức kinh hoàng ngẩng lên đầu, liên tục cầu xin.

Cẩm Nương nghe xong lời này không khỏi thở dài, nha đầu Yên nhi này tâm địa cũng không xấu, tuy là ưa thích Lãnh Hoa Hiên, nhưng nàng vẫn quan tâm đến tỷ tỷ của nàng, tuy nói tỷ muội cùng chung một chồng ở thời đại này có nhiều hơn, nhưng nàng ấy sợ tỷ tỷ thương tâm a, cho nên, dù muốn chiếu cố Lãnh Hoa Hiên, nhưng phải cố nén...

“Không có gì, cho dù ngươi có qua bên kia, thì tiền tiêu hàng tháng vẫn do ở bên này phân phát, ta cũng thật lòng lo lắng cho Tam đệ, ngươi là người giỏi giang, đi qua đó ta cùng Nhị thiếu gia cũng yên tâm một ít, ngày mai ngươi hãy dọn dẹp một chút đồ đạc, ta dẫn ngươi đi, nếu như ngày nào đó ở bên kia không được thư thái, thì ngươi quay trở về đây là được.” Cẩm Nương nghe thấy liền cười cười nói.

Trong mắt Yên nhi chảy ra nước mắt, đáy mắt hiện lên một tia đau xót, nhẹ gật đầu, hành lễ rồi tiếp tục làm việc.

Cẩm Nương trở lại trong phòng, Lãnh Hoa Đình vẫn chưa về, nàng liền lệch người trên giường xem một bản “Đại Cẩm du chí”, nàng đối với hoàn cảnh địa lý cùng điều kiện khí hậu ở phía nam đều chưa quen thuộc, nên muốn xem một chút phía nam ở đây, phải chăng cũng giống với Giang Nam của kiếp trước, có thể sẽ có thiên đường nhân gian như Tô Hàng vậy hay không, từ lúc nàng xuyên qua đến nơi đây xong, một mực vẫn bị nhốt bên trong nhà cao cửa rộng này, cuối cùng đã có cơ hội ra ngoài nhìn xem thế giới này, nàng cảm thấy mình như chú chim sẽ vui vẻ tung tăng, vừa nghĩ tới có thể ở dưới bầu trời rộng rãi mà tùy ý ngao du, nàng liền không nhận được tâm tình kích động đang bành trướng không ngừng.

Trương mama tiến đến chứng kiến vẻ mặt kích động của Thiếu phu nhân, không khỏi cười nói, “Thiếu phu nhân đã có việc vui gì rồi, mà bộ dạng cao hứng như thế.”

Cẩm Nương buông sách, hai mắt sáng tinh nhìn Trương mama, “Mama, phía nam có phải có rất nhiều phong cảnh hấp dẫn hay không vậy, ta muốn đi xem ah, bên đó có Tây Hồ không, có Lôi Phong Tháp hay không, có Đoạn Kiều hay không?”

Trương mama nghe mà không hiểu rõ, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng nghe nói qua những địa danh này, nên không khỏi hơi nhíu lông mày nói: “Nô tỳ cũng chưa từng ra khỏi nhà đi đâu xa, những địa phương Thiếu phu nhân nói, nô tỳ không biết, nhưng vị gia nhà nô tỳ hắn là biết rõ, một hồi nô tỳ đi về hỏi hắn, trở về lại sẽ nói cho Thiếu phu nhân biết.”

Cầm Nương nghe xong liền cười, kéo Trương mama hướng bên người nàng ngồi xuống, thân thiết tựa ở bên người Trương mama nói: “Hiện tại người cùng ta đi xa nhà một chuyến nhé, thiếu gia không phải cũng mang theo vị gia trong nhà người sao, vừa vặn, có hai lão nhân các người đi theo, ta cùng thiếu gia cũng yên tâm, chúng ta tuổi còn trẻ, có nhiều chuyện không hiểu, người nên chỉ giáo cho ta mới được.”

Thấy Thiếu phu nhân làm nũng còn mang theo tin cậy, khiến cho nội tâm Trương mama âm ảm, lại rất kiêu ngạo, quan hệ chủ tớ như vậy đúng là mình chờ đợi nhiều năm rồi, rốt cục phút cuối cùng cũng gặp được chủ tử tốt như Thiếu phu nhân, nghĩ vậy trong lòng kích động, nên mắt có chút chua chua, nhìn đầu Thiếu phu nhân dựa vào vai mình, nàng cũng làm như Tú cô vậy, giơ lên tay nắm vai Thiếu phu nhân, từ đáy lòng mà cười nói: “Tốt, nô tỳ cùng Thiếu phu nhân đi, nô tỳ nhất định sẽ đem chuyện bên người Thiếu phu nhân quản lý ngay ngắn rõ ràng, Thiếu phu nhân ngài hãy an tâm thoải mái đi chơi, đi làm chuyện khác a.”

Nói đến đây, Cầm Nương lại nghĩ tới nên mang ai cùng đi, nàng ngồi thẳng người nghiêm mặt nhìn Trương mama nói: “Người nhất định phải đi theo đấy, còn được mang theo hai người, một người hầu hạ thiếu gia, người khác là giúp đỡ người, hầu hạ thiếu gia có Phong nhi đi là tốt rồi, có thể ở bên cạnh ta chính là... Tứ nhi hiện đang bị thương còn không có khỏi, nếu như nàng có thể khỏe lại để đi tất nhiên là tốt nhất...”

Trương mama nghe xong cũng ngưng lòng mày, muốn nói điều gì, thì chợt nghe bên ngoài có người báo, nói là Thanh Ngọc đến rồi.

Cầm Nương kinh ngạc một hồi, liếc nhìn Trương mama, Trương mama cũng có chút không hiểu, thuận miệng nói: “Không phải dưỡng thương sao? Sao lúc này lại đến đây, sợ là có chuyện gì gấp gáp yêu cầu Thiếu phu nhân a.”

Cầm Nương nghe xong liền cho người truyền Thanh Ngọc tiến đến, Thanh Ngọc hơi cau mày, mắt mang thần sắc lo lắng mà đi vào, nàng trước hết cung kính thi lễ cho Cầm Nương một cái, lại đối với Trương mama phúc thân “Thiếu phu nhân, nô tỳ tới đưa tin, đại phu nói, thân thể nô tỳ đã không còn đáng ngại nữa rồi, nô tỳ nghĩ trong phòng Thiếu phu nhân đang thiếu người, không thể nằm trên giường mãi được, cho nên trở lại.”

Cầm Nương xem sắc mặt nàng quả thực phơn phớt hồng nhuận, khí tức nói chuyện cũng đầy đủ, bộ dạng đã hoàn toàn bình phục, liền cười nói: “Người vẫn nên nghỉ nhiều mấy ngày đi, đã xong ngày tết, trong phòng cũng không phải bận rộn nhiều việc, mấy ngày nay không có việc cần làm, người dưỡng tốt thân thể, về sau còn nhiều thời điểm cần làm việc.”

Trương mama cũng thuận miệng phụ họa: “Đúng vậy a, Thiếu phu nhân lo lắng cho người, nên người hãy nghỉ ngơi thêm mấy ngày đi, vừa vặn, đúng lúc người bị thương lại ở trong ngày tết, nhà cũng không có về, mấy ngày nay nếu như cảm thấy thân thể khỏe hơn rồi, thì không bằng về nhà thăm cha nương một chút, sợ là bọn họ cũng đang lo lắng cho người đó, người trở về để cho bọn họ nhìn thấy, cũng có thể nhẹ lòng hơn đúng không?”

“Ừ, đúng là ý này, ta cho người ba ngày nghỉ, trở về thăm cha nương huynh đệ người một lần đi.” Cầm Nương nghe xong cũng lên tiếng, tiện tay cầm lấy một cái hầu bao bên giường đưa tới: “Nơi này có năm lượng bạc, người lấy về hiếu kính cha nương người a, à ta thưởng thêm cho người một cây trâm, ngày ấy nhờ có người liều mình cứu giúp, ta vẫn còn chưa nói câu cảm ơn người nữa.”

Thanh Ngọc nghe xong lời này của Cầm Nương, trên mặt liền hiện vẻ kiên quyết cự tuyệt: “Xem Thiếu phu nhân nói kìa, đó là bốn phận của nô tỳ phải làm, nô tỳ chỉ cảm thấy mình quá vô dụng, không có bản lĩnh, nếu như nô tỳ cũng học một chút võ công gì đấy, thì về sau có thể chính thức bảo hộ Thiếu phu nhân rồi.”

Cầm Nương nghe liền nở nụ cười, đùa giỡn: “Vậy thì tốt, ngày nào đó ta sẽ mời hộ vệ đến chỉ giáo người, xem trong phòng ta có thể nuôi dưỡng một nữ võ Trạng Nguyên không.”

Thanh Ngọc bị Cầm Nương trêu chọc khiến mặt đỏ rần, buông đầu xuống, tiếp nhận ban thưởng trong tay Cầm Nương, lại nói tạ ơn, mới quay người đi ra ngoài.

Cầm Nương hỏi Trương mama: “Người xem nàng được không?”

Trương mama nhún mày, đáy mắt lại mang theo thần sắc lo lắng, đoán đo nói: “Nha đầu Thanh Ngọc kia là

do thâm thắm của nô tỳ trông coi từ nhỏ đến lớn, khi còn bé nhìn cũng khá tốt, nhưng vài năm sau thì hầu hạ trong phòng Trần di nương, nên ít gặp, cảm giác như có chút thay đổi, lại không nói ra được là ở đâu không tốt, nàng biết làm việc, so với bọn Phụng Hỉ cũng tài giỏi, ổn trọng hơn, nhưng có chút nhìn không thấu, không biết tâm tư như thế nào, lúc trước nghe nói nàng liều mình cứu ngài, nô tỳ còn cảm thấy thật bất ngờ đó, bất quá, thương thế tốt thật nhanh...”

Cẩm Nương cũng hiểu được có chút kỳ quái, nhưng quay đầu suy nghĩ lại, có khả năng Thanh Ngọc gặp may mắn một chút, bị thương cũng không có nặng lắm, dù sao còn vài ngày nữa mới đi, cũng không gấp, nhìn lại tình huống miệng vết thương Tứ nhi khép lại rồi nói sau.

Hai chủ tớ lại hàn huyên chút lời ong tiếng ve, không lâu, Lãnh Khiêm đưa Lãnh Hoa Đình trở về, Cẩm Nương cao hứng mà ra khỏi phòng nghênh đón, đã thấy đôi mi thanh tú dày rậm to lớn của Lãnh Hoa Đình cau lại, bĩu môi, vẻ mặt mất hứng, trong lòng căng thẳng, không biết hẳn ở trong triều đình xảy ra chuyện gì, liền hướng mắt điều tra nhìn về phía Lãnh Khiêm, nhưng Lãnh Khiêm lại mang vẻ mặt cổ quái, trừng mắt nhìn, cái gì cũng không nói còn tránh đi ra ngoài, cả một câu muốn giải thích cũng không có.

Cẩm Nương ở phía sau hắt trừng mắt, nhỏ giọng mắng: “Đến ngày mai bảo Tứ nhi nhanh chóng giáo huấn người một chút mới được, người vốn thành thật, vậy mà đã biết học mánh khéo rồi.”

Lãnh Khiêm vừa vịn vọt đến ngoài cửa, thính lực của hắn rất tốt, lời Cẩm Nương một chữ không bỏ sót, đều lọt vào trong lỗ tai, hắn không khỏi nhíu nhíu mày, trên khuôn mặt lạnh lùng có chút khó xử, cẩn thận quay đầu liếc nhìn trong phòng, liền nhanh chóng chạy trốn.

Tại chỗ Lãnh Khiêm không chiếm được tin tức, mặt mũi Cẩm Nương liền tràn đầy tươi cười đẩy Lãnh Hoa Đình đi vào phòng trong, vừa đi vừa nói chuyện: “Tướng công dùng qua cơm chưa? Ta cho Trương mama sai người hầm tổ yến cách thủy rồi, uống trước một chút để lót dạ nha.”

Lãnh Hoa Đình chỉ nhàn nhạt gật đầu, không nói gì, mặc kệ Cẩm Nương đẩy hắn vào phòng, trong nội tâm Cẩm Nương lại càng thấp thỏm không yên, trên triều đình càng phức tạp hơn so với bên trong phủ viện, tướng công sợ là bị tức giận không ít a, vốn nghĩ đến hôm nay hắn sẽ ở trong triều đình đứng lên, không nghĩ tới trở về vẫn còn ngồi trên xe lăn, nàng nhìn thấy trong nội tâm cũng hơi có chút thất vọng, bất quá, chỉ cần hắn thích, hắn cứ ngồi xe lăn a, trong phủ đây rầy nguy cơ ẩn nấp còn chưa có giải quyết xong, ngồi xe lăn cũng tốt, ngồi xe lăn có thể làm cho những người kia thiếu cảnh giác chút ít.

Vào đến trong phòng, Phong nhi cũng đi theo, lấy nước cho Lãnh Hoa Đình rửa sạch mặt, Trương mama lại bưng tổ yến ra, Cẩm Nương tiếp lấy đưa cho Lãnh Hoa Đình, hắn ngược cặp mắt phượng đẹp đẽ, mang vẻ mặt lên án mà nhìn nàng, trong lòng Cẩm Nương kinh sợ, nhanh chóng tự giác mà múc tổ yến dứt cho hắn, Trương mama ở bên cạnh nhìn thấy liền quay đầu, cười đem Phong nhi dẫn đi ra ngoài.

Lãnh Hoa Đình yên tĩnh uống xong tổ yến, sắc mặt mới tốt một chút, bất quá vẫn buồn bực không nói lời nào, trong nội tâm Cẩm Nương lại gấp gáp, cẩn thận từng li từng tí ngồi xổm ở trước mặt hắn, giữ chặt tay của hắn, ân cần nhìn hắn nói: “Tướng công, chúng ta không cần cuộc sống nhàm chán kia ah, chúng ta sống tốt cuộc sống của mình là được rồi, ta không cần vinh hoa phú quý, cũng không cần chàng quan to lộc hậu, chúng ta có tay có chân, cho dù cái gì cũng mất, chúng ta còn có thể tự mình kiếm tiền nuôi sống chính mình mà, chỉ cần người còn tốt là được rồi, chàng đừng tức giận.”

Lãnh Hoa Đình nghe liền ngưng mắt, một tay túm nàng từ trên mặt đất lên, ôm lấy nàng, đem nàng đặt trên đùi của mình, cúi người ở trên môi nàng lướt nhẹ một cái, thanh âm rầu rĩ, có chút khàn khàn, lại mang theo chút hương vị làm nũng: “Thật sự sao? Cho dù ta chỉ có hai bàn tay trắng, nương tử, nàng cũng đi theo ta sao?”

“Chàng làm sao mà chỉ có hai bàn tay trắng, chàng còn có ta mà, ngốc tướng công.” Cẩm Nương vuốt mái tóc đen nhánh của hắn, cái mũi ê ẩm, có chút muốn khóc.

“Ừ, cho dù ta không còn cái gì nữa, chỉ cần có nương tử là đủ rồi.” giọng nói của Lãnh Hoa Đình cũng trở nên phiêu diêu lên, như có dòng nước ấm nhỏ lướt qua đầu quả tim, trong đó mang theo sự cảm động, Cẩm Nương thì rất bình thản, sợ cái gì, quần kết quả là cái khỉ gió gì, coi như là rời khỏi phủ đệ âm u này, bọn hắn làm việc cũng có thể sống hạnh phúc, có lẽ, không có những...ràng buộc kia, sẽ sống càng tự do tự tại.

“Ân, ta cũng chỉ cần có chàng là tốt rồi.” Cẩm Nương cũng ôn nhu nói.

“Thế nhưng nương tử, chúng ta còn có Mặc Ngọc ah, nàng nói xem phải xử lý sao đây? Ném đi hả?” giọng nói của Lãnh Hoa Đình vẫn còn phiêu diêu, ảo não rất không thành thật lộ ra trước mặt Cẩm Nương, tay đang gác cũng trượt đến trước ngực, còi báo động trong đầu Cẩm Nương lập tức nổi lên, nàng uốn éo thân thể, ngồi thẳng trên người hắn, hai mắt bình tĩnh nhìn hắn, trong giọng nói mang theo uy hiếp nồng đậm, “Tướng công...”

Bên môi Lãnh Hoa Đình lập tức hiện ra một nụ cười xinh đẹp, giọng nói mang theo chút nhỉnh nọt: “Nương tử, Mặc Ngọc kia ai cũng đoạt không được, Hoàng Thượng đã hạ chỉ, Mặc Ngọc do ta kế thừa, chúng ta có chỗ thi triển quyền cước rồi.” Nói đến phần sau, vẻ mặt hắn hưng phấn, mắt phượng sáng ngời chiếu sáng rạng rỡ.

“Ý tướng công là, hôm nay chàng ở trên triều đình đã thu hoạch toàn thắng?” Cẩm Nương ở trong lòng mừng rỡ vạn phần, nhưng trên mặt hay trong giọng nói vẫn là mang theo ý tứ uy hiếp nồng đậm.

Lãnh Hoa Đình nghe xong rụt rụt cổ, nhỉnh nọt bưng lấy mặt của nàng hôn một cái, đầu cúi xuống vai của nàng, giọng điệu nhỏ nhẹ xin tha thứ: “Ta chỉ cùng nương tử đùa một chút thôi nha, nàng xem, ta cái gì cũng không nói ah, đều là nàng nghĩ ngợi lung tung, là chính nàng hiểu lầm, không thể trách ta à... Ah, không phải, nương tử, ta sai rồi, lần sau sẽ không dám nữa, thật sự không dám, đau ah, đau quá, lỗi tai sứt da rồi, nương tử nhẹ chút.”

Hắn nhăn nhó nói còn không xong, hai tay Cẩm Nương đã kẹp chặt vặn lấy lỗi tai của hắn, thẳng nhai này rất xấu, biết rõ trong lòng mình lo lắng muốn chết, thật vất vả mới ngóng trông hắn trở về, hắn lại còn giả vờ với mình, hại mình tự dưng nói một tràng đau xót không thu lời lại được..., thực nên đánh.

Nhưng khi nghe hắn nói lỗi tai nứt da, trong nội tâm lại đau, nhanh chóng buông lỏng tay, vạch lỗi tai của hắn muốn nhìn kỹ, Lãnh Hoa Đình một phát bắt được tay của nàng, cười hi hi lấy đầu chống đỡ trán của nàng, “Đừng, đừng tim, chỉ là có chút ngứa, một hồi nương tử xoa xoa một chút thì tốt rồi.”

Cẩm Nương biết rõ lại trúng kế của hắn, tức giận trừng hắn, nhưng trong nội tâm lại nóng lòng muốn biết rõ chuyện xảy ra trong triều đình, liền lạnh giọng nói: “Mau mau đem hành tung buổi sáng hôm nay của chàng thành thật khai ra, bằng không thì, hừ hừ.” Nói xong lại dựng lên mấy ngón tay ra.

“Nói nói, nương tử, nàng quá dữ tợn, ta... Ta sợ...” Lãnh Hoa Đình lập tức rụt đầu, trong mắt phượng mê người lại lộ ra ánh mắt hồn nhiên vô tội, hơi bĩu môi, tội nghiệp như một chú dê nhỏ đợi làm thịt.

Cẩm Nương bắt đắc dĩ phải lộ ra thanh âm mềm nhũn, nửa cầu xin nửa uy hiếp mà nhìn hắn, hắn liền ủy khuất bắt đầu kể chuyện xảy ra trong triều đình hôm nay, lúc nói đến Liệt Hỏa nổi giận, Cẩm Nương nghe thấy tim như bị thất lại, ôm cổ hắn, tim đập thùng thùng, Lãnh Hoa Đình vỗ vỗ lưng của nàng, sủng nịch nói: “Vô sự rồi, nương tử, ta hiện tại không phải vẫn tốt sao, may mắn nương tử nghĩ chu toàn, để cho ta mang thuốc mê của chồng Trương mama cho, nương tử nhà ta thông tuệ nhất, hôm nay ta đã ở trước mặt hoàng thượng dựng lên quân lệnh trạng, nương tử cũng là thân phận khâm sai đi phía nam đó, Hoàng Thượng phong cho ta chức Tứ phẩm tào sử, nương tử là trợ thủ của ta, khi chúng ta từ phía nam trở về, Hoàng Thượng sẽ sách lập danh hiền đức cho nàng, khen ngợi tài danh của nàng khắp thiên hạ.”

Cẩm Nương nghe xong khê giật mình, như thế nào đều không nghĩ tới hắn lại ở trong triều đình sẽ vì mình tranh thủ quyền lợi lớn như thế, vậy là... Vậy là không những được đi theo hắn, còn có thể danh chính ngôn thuận, mang theo quan chức đi... Đây là lần thứ nhất nàng được người ta tôn trọng như thế, cái này không chỉ là liên quan đến chuyện tình ý, mà là với tư cách là một nữ nhân, hắn đã nhìn đủ tôn kính, trong mắt hắn, mình không chỉ là người phụ thuộc nam nhân, mà còn là một thể độc lập... Không...những thể chuyện càng làm cho Cẩm Nương thêm cảm động, tại trong thời đại quan niệm nam tôn nữ ti sâu sắc như vậy, mà mình lại gặp được một vị nam tử tôn trọng nữ nhân như thế, đã đem mình đặt ngang hàng như nam nhân là hắn, bảo nàng như thế nào không kích động, không cảm động, nàng chỉ có cảm giác tim mình được lấp tràn đầy, không chỉ là tình cảm của hắn, mà còn có tình nghĩa của hắn.

“Tướng công, ta không cần những cái...kia, ta chỉ muốn làm nương tử của chàng là tốt rồi, ta đối với những thanh danh này không có hứng thú, nhưng mà, ta vẫn rất vui vẻ, thật sự vui vẻ, chàng có thể đem ta để ở trong lòng, đặt ở địa vị ngang hàng cùng chàng, tôn trọng ta, yêu thương ta, tướng công, cuộc đời này có chàng là đủ, ta không hối hận đến vì đã đây một lần ah.” Cẩm Nương cố nén nước mắt bắt đầu tuôn, đem đầu gối ở vai của hắn, thanh âm khê run, mặc dù biết có mấy lời hắn nghe không hiểu, nhưng không sao,

coi như là nói năng lộn xộn thì thế nào, nàng thầm nghĩ biểu đạt tâm ý của mình giờ phút này, muốn nói cho hắn biết mình cảm kích hắn cỡ nào, gặp được hắn, là may mắn cỡ nào, cho dù có cơ hội xuyên trở về, nàng cũng sẽ bỏ qua, cả đời này, nếu không có hắn, sống còn có ý nghĩa gì?

Nhưng Lãnh Hoa Đình lại nghe hiểu, hắn thật sự nghe hiểu, hắn một mực có loại sợ hãi không hiểu được, sợ Cẩm Nương có một ngày sẽ biến mất không dấu vết, giống như vị kỳ nhân năm đó, một mùa không dấu vết, nghe nói năm đó, Thánh Tổ phái một đại đội nhân mã, tìm gấp chân trời góc biển, cũng không thể tìm được người kia về, cho nên, hắn sợ hãi, rất sợ hãi, chỉ là không có biểu lộ mà thôi, rốt cục đã nghe nàng nói, không hồi hận tới nơi này một lần, đó chính là không đi a, là không nỡ bỏ mình rồi a...

Hắn ôm nàng càng chặt hơn, khóe mắt hơi ẩm ướt, bên môi lại mang theo nụ cười hạnh phúc.

Hai người trong phòng dính lấy nhau, Lãnh Hoa Đình đem chuyện trên triều đình một năm một mười nói hết một lượt cho Cẩm Nương, Cẩm Nương nghe xong liền lo lắng, “Tướng công, khi chúng ta đi ra ngoài nhất định phải cẩn thận hơn, những người kia, chắc sẽ không để cho chúng ta sống thoải mái đâu.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong cũng gật đầu, nhưng lại an ủi nàng: “Không có chuyện gì, sẽ có người che chở chúng ta, hôm nay hai người chúng ta là bảo bối trong lòng hoàng thượng, những người kia muốn làm chuyện thiêu thân, còn phải xem Hoàng Thượng có đáp ứng không.”

Hai người đang nói chuyện, thì bên ngoài Phượng Hỉ đi tới thông báo, nói là Bạch đại nhân Nhị công tử của Tĩnh Ninh Hầu mang theo vợ đến thăm.

Cẩm Nương nghe hai mắt liền sáng lên, Trinh Nương đến rồi, nàng nhanh chóng từ trên đùi Lãnh Hoa Đình trượt xuống, mặc quần áo đi ra ngoài, bỗng nhiên vật áo bị Lãnh Hoa Đình kéo lại, “Tướng công tam tỷ nàng đến, nàng hấp tấp làm cái gì, đem tướng công nàng ném đi, mặc kệ sao?”

Cẩm Nương đâu nghe hắn nói hươu nói vượn, bất quá cảm thấy mình làm thế cũng không ổn, đến thăm là vợ chồng Tam tỷ, Lãnh Hoa Đình tất nhiên cũng phải đi đón khách, trong nội tâm mình nóng lòng ngược lại đem cấp bậc lễ nghĩa này đều quên hết.

Đang nói chuyện, thì Bạch Thịnh Vũ mang theo Trinh Nương tiến vào nhị môn, Cẩm Nương phụ giúp Lãnh Hoa Đình nhanh chóng đi ra ngoài đón, Trương mama đã ra trước một bước để nghênh đón, Trinh Nương vừa thấy khí sắc Cẩm Nương hồng nhuận, người cũng có tinh thần hơn, thì từ rất xa đã nói: “A di đà Phật, chỉ sợ Tứ muội muội người thân thể có chuyện gì, hiện tại đã an tâm.”

Cẩm Nương nghe cái mũi chua xót, nhanh chóng đi qua, thi lễ cho Bạch Thịnh Vũ một cái, ngọt ngào mà kêu một tiếng: “Tam tỷ phu.”

Bạch Thịnh Vũ một thân nho bào, trong ôn nhã mang theo khí chất tiêu sái, một đôi mắt tinh anh sáng ngời như sao, đang thời kỳ tân hôn, nên cả người cũng lộ ra tinh thần sảng khoái, hắn mỉm cười đối với Cẩm Nương nói: “Mấy ngày nay mỗi ngày đều nghe tỷ tỷ muội lắm lắm, hôm nay trên triều đình lại nghe Hoa Đình đem muội khen đến trên trời có dưới đất không thấy, ai nha, cuối cùng đã được chứng kiến chân thân rồi, Tứ muội muội, tỷ phu nhìn muội như thế nào cũng không thấy ánh mắt dài hơn, mũi cao hơn đi ah.”

Cẩm Nương bị hắn nói mặt đỏ lên, không nghĩ tới lần thứ nhất gặp mặt, đã bị Tam tỷ phu trêu chọc rồi, bất quá, lời nói nhẹ nhàng như vậy đã khiến cảm giác lạ lẫm lẫn nhau tiêu tán chút ít, Trinh Nương nghe xong liền liếc giận Bạch Thịnh Vũ, giữ chặt tay Cẩm Nương nói: “Muội đừng để ý đến hắn, hắn thích đùa giỡn đấy.” Lại đối với Lãnh Hoa Đình nói: “Nghe tướng công nói, muội phu hôm nay đã khiến cho người ta mở mắt rồi, tướng công về nhà đã khen muội phu người không dứt miệng đó.”

Lãnh Hoa Đình đối với vợ chồng Trinh Nương có ấn tượng rất tốt, nên cười kêu một tiếng: “Tam tỷ, Tam tỷ phu.”

Trong mắt Bạch Thịnh Vũ chứa nụ cười, rất tùy ý tiến lên giúp Lãnh Hoa Đình đẩy xe lăn, mấy người họ vừa trò chuyện vừa đi trở về sân nhỏ của Cẩm Nương.

Phong nhi dâng trà, lại mang trái cây lên, Cẩm Nương theo Trinh Nương nói chuyện, nhìn thấy lòng mày Trinh Nương đều mang theo tươi cười, so với lúc ở Tôn gia, cả người đều xinh đẹp rất nhiều, xem ra, Trinh

Nương ở tại Bạch gia sống rất khá ah, trong lòng nàng cũng cảm thấy vui mừng, nhất thời lại hỏi tình huống Bạch gia.

Bên kia Bạch Thịnh Vũ nhấp một ngụm trà xong, liền đối với Lãnh Hoa Đình nói: “Tứ muội phụ, tỷ phụ hôm nay đến đây là muốn đầu nhập vào người đấy, người nhất định phải thu nhận tỷ phụ nha.”

Lãnh Hoa Đình nghe khẽ giật mình, thuận miệng hỏi: “Tỷ phụ không phải ở tại công bộ nhậm chức sao? Như thế nào lại...”

Bạch Thịnh Vũ nghe xong trừng mắt nhìn, cười ghé sát vào Lãnh Hoa Đình nói: “Tỷ phụ là Ngũ phẩm lang trung của công bộ, trước kia chuyên quản thủy lợi, nghe nói toàn bộ cơ giới của căn cứ kia đều là dùng lực nước kéo để chuyển động, tỷ phụ thật sự là hiếu kỳ, muốn đi học hỏi, nhìn xem, có lẽ, có thể học được chút ít có lợi cho công trình thủy lợi, à, hơn nữa, người cũng nên có một tùy tùng, bên người cũng nên thành lập nhóm thành viên a, tỷ phụ ở tại công bộ nhậm chức cũng đã hai năm, những cái chương trình làm việc này so người còn thành thực hơn nha.”

Cái này, Lãnh Hoa Đình từ lần thứ nhất gặp Bạch Thịnh Vũ, đã không khỏi sinh ra một loại cảm giác thân cận, đối với loại nói chuyện đi thẳng vào vấn đề, cá tính nói chuyện không vòng vo như hắn thì rất là ưa thích, nghe xong con mắt cũng phát sáng, đưa tay thì lễ một cái: “Tỷ phụ nếu chịu giúp ta, đó là cầu còn không được, chỉ là, người có chức quan cũng không nhỏ, nghe phụ vương nói, người cũng có năng lực, công bộ sẽ thả người đi sao?”

Bạch Thịnh Vũ thoáng một phát vỗ mặt, bộ dáng đau đầu đối với Lãnh Hoa Đình nói: “Cũng không phải ah, ta đã sớm qua tìm Thượng Thư đại nhân rồi, người bảo thủ kia quả thật không chịu thả, ai nha nha, biết rõ muội phụ người cùng thái tử có quan hệ tốt, giúp đỡ tỷ phụ đi, về sau tỷ phụ nhất định tận lực phụ tá muội phụ, bất quá, đến lúc đó, muội phụ cũng phải đều đặn chia chút canh cho tỷ phụ uống đó, tỷ phụ còn phải nuôi nương tử nữa.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong nở nụ cười, cũng trừng mắt nhìn theo nói: “Ah, Công Bộ thượng thư thật đúng là người bảo thủ, đến mai ta sẽ nói cùng phụ vương, lại để cho người chuyển cáo Bạch bá phụ, nói con của bá phụ nói công bộ thượng thư là người bảo thủ...”

“Ah, muội phụ, không nên như vậy, tiểu bối chúng ta nói chuyện mà thôi, sao có thể để cho Vương gia biết, không được không được, lão phụ thân của ta biết ta mắng hắn là người bảo thủ, không đánh chết ta mới lạ đó.” Bạch Thịnh Vũ nghe xong nhanh chóng chấp tay thở dài, cầu xin tha thứ.

Lãnh Hoa Đình nghe xong cười ha ha, trong nội tâm càng ưa thích vị tỷ phụ này, những lời Bạch Thịnh Vũ nghe như vui đùa, nhưng thật ra là nói cho Lãnh Hoa Đình, giá trị của hắn ở nơi nào, Tĩnh Ninh hầu chính là Công Bộ thượng thư, làm người công chánh liêm minh, là trực thần nổi danh Đại Cẩm, trong căn cứ có nhiều chuyện đều liên hệ cùng công bộ, cần gấp nhất đúng là nhân lực, coi như đầu óc mình cùng Cẩm Nương có thông minh hơn, Hoàng Thượng cùng thái tử đối với căn cứ xem trọng hơn, thì cũng cần có người ở phía dưới chịu toàn lực phối hợp, sự tình tiến hành mới không bị ngăn trở, chuyện mới có thể nói là thành công một nửa, bản thân Bạch Thịnh Vũ có chức vị quan trọng trong công bộ, lại có một vị Thượng Thư đại nhân ở lại trong kinh, nhân lực cùng vật tư điều phối chưa bắt đầu đã thấy thuận tiện nhiều lắm rồi, Lãnh Hoa Đình tự nhiên là đối với Bạch Thịnh Vũ rất hoan nghênh.

Mấy người cười cười nói nói, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận tiếng đánh nhau, Lãnh Hoa Đình cùng Cẩm Nương nghe trong lòng căng thẳng, lại để cho Trương mama kêu gọi vợ chồng Trình Nương, đứng dậy nhìn, Lãnh Hoa Đình vừa thấy Cẩm Nương cũng muốn đi theo ra, trừng mắt nói: “Ồ cùng Tam tỷ a, ngàn vạn đừng có chạy lung tung ra.”

Bạch Thịnh Vũ cũng thấy rất kinh hãi, đây đường đường là trong viện của Giản Thân vương phủ, những kẻ...bất cớ kia cũng quá mức can rỡ đi, nghĩ vậy nên không chút do dự mà đứng lên, giúp Lãnh Hoa Đình đẩy xe lăn đi ra ngoài.

Lãnh Hoa Đình vừa ra khỏi cửa, chứng kiến hai bóng người trên không trung chớp động, trong đó một vị đúng là Lãnh Khiêm, mà thị vệ cùng hộ viện trong phủ đứng ở một bên quan sát, vẻ mặt thông dong, hắn không khỏi càng kinh ngạc, nhìn kỹ người cùng Lãnh Khiêm so chiêu, thấy rất quen thuộc, lại không nhớ

rõ đã gặp nhau ở nơi nào, không khỏi thấp đầu, nghĩ ngợi, chợt nghe Bạch Thịnh Vũ ở phía sau hần nói: “Chúc mừng muối phu, lại có một cái người tài ba đến nhờ vào người.”

Lãnh Hoa Đình nghe khê giật mình, lại nhìn người nọ, một thân quan phục lục phẩm thị vệ, tướng mạo cũng tương tự Lãnh Khiêm, chỉ là không nguội lạnh giống Lãnh Khiêm, ra tay cũng vừa nhanh lại hung ác, chiêu thức rất xảo trá, nhưng lại nhìn ra được, hần rõ ràng nhường cho Lãnh Khiêm, mà Lãnh Khiêm vẫn là một khuôn mặt như tấm ván gỗ, trong mắt thì lại tràn đầy lửa giận, ra tay không lưu tình.

Người nọ chống đỡ nhưng bên cạnh hướng trong phòng xem, gặp Lãnh Hoa Đình đi ra, nhanh chóng cất giọng nói: “Lục phẩm đối đao thị vệ Lãnh Tồn vâng lệnh Thái tử điện hạ đến đây bái kiến Chúc Tào sử đại nhân.”

120. Chương 120

“Lãnh tồn? Không phải là người ở bên cạnh Thái tử điện hạ sao? Muối phu, xem ra, người thật đúng là rất được Thái tử điện hạ để mắt nha.” Bạch Thịnh Vũ ở phía sau lưng Lãnh Hoa Đình thông thả mà nói, đồng thời nở nụ cười mang theo chút trêu chọc nơi khóe miệng.

“A khiêm, đừng đánh, dừng lại.” Lãnh Hoa Đình nghe xong cũng rất muốn cười, hần rút cuộc đã nhớ ra, Lãnh Tồn hình như là huynh trưởng của a Khiêm, vì vậy nhanh chóng bảo Lãnh Khiêm dừng lại.

Lãnh Khiêm hung hăng trừng mắt nhìn Lãnh Tồn, nhưng vẫn thu chiêu, Lãnh Tồn từ trên không trung tiêu sái xoay người một cái, đã nhẹ nhàng rơi đến trước mặt Lãnh Hoa Đình, rồi khom người bái chào, nói: “Bẩm đại nhân, Lục Phẩm đối đao thị vệ Lãnh Tồn phụng Thái tử điện hạ chỉ mệnh đến đây đưa tin, toàn bộ xin nghe theo đại nhân phân phó.”

“Lãnh đại nhân xin đứng lên, người là huynh trưởng của a Khiêm?” Lãnh Hoa Đình cười hỏi.

“Hồi đại nhân, thuộc hạ xác thực là huynh trưởng của Lãnh Khiêm, chỉ là Lãnh Khiêm hần không chịu nhận ta.” Lãnh tồn nghiêng mắt nhìn Lãnh Khiêm, vừa cười vừa nói, hần lớn lên mặc dù tương tự với Lãnh Khiêm, nhưng cá tính thì hoàn toàn khác hẳn, Lãnh Khiêm lạnh lùng nghiêm nghị, gặp người nào cũng là bộ dạng như thiếu nợ hần vậy, mà bộ dạng của Lãnh Tồn lại hiền hoà nhiều hơn, trên mặt luôn mang ý cười, khiến người nhìn xem cảm thấy thân cận.

Lãnh Khiêm mang vẻ mặt tức giận nhìn Lãnh Tồn, thấy bộ dạng của hần hồn nhiên không thềm để ý, thì càng tức giận hừ lạnh một tiếng nói: “Thiếu gia, kẻ này cũng không giống mặt ngoài vậy đâu, từ nay về sau người nên chú ý hần một chút.” Nói xong, còn không đợi Lãnh Hoa Đình nói cái gì, liền xoay người rời đi.

Lãnh Tồn nghe xong cũng không tức giận, chỉ nhìn bóng dáng Lãnh Khiêm đi xa mà khê thở dài, lại chấp tay đối với Lãnh Hoa Đình nói: “Đại nhân yên tâm, thuộc hạ được Thái tử điện hạ dặn dò, nhất định phải bảo vệ sự an toàn của đại nhân cùng phu nhân.”

Cẩm Nương ở trong phòng nghe tiếng đánh nhau bên ngoài đã ngừng lại, liền mang Trinh Nương cùng đứng ở bên cửa sổ đã mở của phòng ngoài mà nhìn ra sân, đúng lúc nghe thấy Lãnh Khiêm nói với Lãnh Tồn lời đó, thì không khỏi nhú mày, xem ra, quan hệ của A Khiêm cùng người trong nhà rất căng thẳng, vậy thì hôn sự của hần có cần hỏi qua phụ mẫu cùng trưởng bối hay không, mà mình cũng không thể tự ý làm chủ cho bọn hần được.

Trinh Nương thấy nàng nhú mày, liền cười nói: “Tứ muội muội, nghe nói muội cũng sẽ đi Giang Nam đúng không? Là theo muối phu cùng đi sao?”

Cẩm Nương quay đầu, bắt gặp trong mắt Trinh Nương lộ ra vẻ hăm mộ nhàn nhạt, trong nội tâm Cẩm Nương liền có một chút chua xót, Trinh Nương tất nhiên sẽ không được đi theo Tam tỷ phu, nếu không phải do mình xuyên việt tới đây, được Hoàng thượng cùng Thái tử coi trọng, bình thường muốn đi theo trưởng phu ra ngoài làm việc, thì sợ là khó càng thêm khó, Trinh Nương vẫn còn trong thời gian tân hôn, nhanh như vậy đã phải cùng tướng công tách ra, trong nội tâm tất nhiên là không nở.

“Tam tỷ, tỷ phu hân... Khẳng định cũng không nở xa tỷ, ta nhìn ra được a, hân đối với tỷ rất tốt.” Cẩm Nương nghịch ngợm cười dựa sát vào Trinh Nương, cố ý nói truyện giọng trẻ con, muốn trêu chọc Trinh Nương vui vẻ lên chút ít.

Trinh Nương nghe xong mặt liền đỏ lên, đưa tay chỉ trán của nàng: “Muội phu đối với người không tốt sao? Ta xem hân đem người làm bảo vật để trong lòng bàn tay, người a, được tiện nghi mà còn trêu ta, xem ta có đánh người không?”

Cẩm nương nghe xong đã nhìn về phía cửa ra vào, cái người nào đó vẫn chơi xấu ngồi mãi trên xe lăn không chịu đứng lên, chu miệng nói: “Hân nha, tốt thì tốt, nhưng tính tình lại kỳ hoặc khó chịu, ta nói tỷ tỷ a, cha mẹ chồng đối với tỷ tốt không?”

Trinh nương nghe xong mang vẻ mặt cười cười nói: “Hầu gia cùng phu nhân đều có tính tình tốt, hầu gia chỉ là bảo thủ chút ít, nhưng bản chất rất tốt, phu nhân rất là thương tưởng công, cho nên, cũng đối với ta tốt, không bắt bẻ làm có, quả thật dễ chung đụng.”

Cẩm Nương nghe xong liền an tâm, ở thời đại này, sợ nhất là đụng phải mẹ chồng hung ác, mình coi như may mắn, trong phủ tuy độc thủ rất nhiều, nhưng cũng may vương phi là người ôn hoà hiền hậu thiện lương, hơn nữa không cố ý làm khó mình, còn che chở mọi điều, tuy nói từ ngày vào phủ đến nay cuộc sống rất gian nan, nhưng vẫn còn có rất nhiều tình cảm ấm áp bao quanh mình, cuộc sống, không thể cứ nhìn chăm chăm vào mặt u ám, mà phải cảm thụ ánh nắng ấm áp xung quanh, như vậy bản thân mới thấy vui vẻ và hạnh phúc.

Lãnh Hoa Đình an bài xong Lãnh Tồn, liền cùng Bạch Thịnh Vũ trở về viện, Lãnh Hoa Đình có rất nhiều chuyện và công việc cần làm đều thuộc về Công Bộ cần thỉnh giáo Bạch Thịnh Vũ nên trò chuyện rất lâu, đến khi Trinh Nương nhìn thấy sắc trời cũng không còn sớm, liền đứng dậy với Bạch Thịnh Vũ cùng nhau cáo từ, Trinh Nương còn phải đến chỗ vương phi hành lễ, mà Bạch Thịnh Vũ đứng lúc cũng có chuyện phải đi gặp Vương Gia, bốn người liền cùng nhau hướng phía nội viện của vương phi mà đi.

Dọc đường đi, nhìn thấy Lãnh Hoa Đường từ phía đối diện đi đến, từ rất xa hân chứng kiến cảnh Lãnh Hoa Đình được Bạch Thịnh Vũ phụ giúp đẩy xe lăn, sắc mặt hân khẽ trở nên cương cứng, trong mắt hiện lên một tia ác độc, nhưng lập tức liền mỉm cười đến gần phía trước, đối với Bạch Thịnh Vũ chấp tay thi lễ nói: “Tam muội phu đến quý phủ, sao không đi chỗ bên kia của ta ngồi một chút?”

“A, nguyên lai là Nhị tỷ phu, cũng đang định đi, nhưng lại nghĩ nên hành lễ gặp mặt cho Vương Gia trước đã, không nghĩ tới ở nơi này đụng phải người, tiểu đệ hiện tại sương hữu lễ.” Bạch Thịnh Vũ nghe xong liền chấp hai tay chào bái, mặt mũi tràn đầy ý cười, nói.

Lãnh Hoa Đường cũng chấp tay thi lễ đáp lại, ánh mắt thì nhìn về phía Lãnh Hoa Đình: “Tiểu đình, làm sao đệ có thể để cho tam muội phu đẩy người, người tới là khách a, vẫn nên để đại ca đẩy người đi, đúng lúc ta cũng muốn đi đến chỗ của phụ vương.” Nói xong, cũng không đợi ai lên tiếng đã bước đi đến sau lưng của Lãnh Hoa Đình, muốn từ trong tay Bạch Thịnh Vũ tiếp nhận tay vịn, Bạch Thịnh Vũ chớp chớp đôi mắt, rũ mắt xuống nhìn thoáng qua Lãnh Hoa Đình, thì thấy trong mắt của hân lộ ra một tia chán ghét cùng khinh khi, liền cười đối với Lãnh Hoa Đường nói: “Nhị tỷ phu khách khí rồi, lời nói này của người chẳng khác gì xem ta là người ngoài, mấy người chúng ta đều là anh em đồng hao, ai đẩy Tiểu Đình đều giống nhau, đúng không Tiểu... Đình?” Hân vừa nói vừa phụ giúp đẩy xe lên phía trước, đằng sau hai chữ tiểu Đình còn cố ý kéo dài ra, giọng nói mang ý cong queo mười phần.

Lãnh Hoa Đường nghe xong sắc mặt càng thêm âm trầm, ánh mắt ác độc nhìn về phía Bạch Thịnh Vũ càng tăng lên, rồi lại không cách nào khác, đành đi vài bước, chuyển tới bên cạnh Lãnh Hoa Đình, “Tiểu đình, ngày mười lăm, đệ vẫn nên đi cùng đại ca đi, đường xá xa xôi, sợ là không an toàn a.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong lạnh lùng ngược mắt lên nhìn hân, khóe miệng nhếch lên giễu cợt: “Người vẫn nên đi trước đi, có người ở đây, ta sợ càng không an toàn.”

Nói xong, liền quay đầu lại nhìn Bạch Thịnh Vũ nói: “Tam tỷ phu không phải nói muốn gặp phụ vương sao? Hãy đi nhanh một chút a, đừng vì những người không đâu mà trì hoãn thời gian.”

Lãnh Hoa Đường vừa nghe lời này sắc mặt nổi lên một trận tái nhợt, hai tay nắm chặt thành quyền, móng tay thật sâu bấm vào lòng bàn tay mà cũng không phát giác, ánh mắt nhìn về phía tiểu Đình vừa ủy khuất,

lại đau xót, sau nửa ngày, hần đi cách Lãnh Hoa Đình một đoạn khá xa mới nói ra: “Vậ đại ca liền đi trước một bước, tiểu Đình không chịu nghe đại ca khuyên, nếu trên đường gặp bất trắc, thì cũng đừng có hối hận.”

Nói xong, cả người cứng đờ như khúc gỗ, đi nhanh về phía nội viện của chính mình

Mới vừa đi tới trước một tòa núi giả, liền chứng kiến Vương Gia thành linh đứng ở hòn non bộ bên cạnh, sắc mặt rất giận dữ, trong nội tâm Lãnh Hoa Đường không khỏi rung động, nhớ tới lúc trước luận võ, đã tiết lộ việc chính mình biết công phu, không khỏi cúi thấp đầu, đang muốn hành lễ đối với Vương Gia thì Vương Gia đã giơ thiết chưởng lên tát cho hần hai cái: “Nghịch tử, lời nói vừa rồi của ngươi là có ý gì? Ngươi lại muốn làm cái gì đối với tiểu Đình?”

Lãnh Hoa Đường bỗng nhiên bị Vương Gia đánh liền hai cái tát, bị đánh đến mắt nổ đom đóm, ngày thường đối với Vương Gia vẫn mang lòng sợ hãi, nhưng vừa rồi trong nội tâm vốn đang giận dữ, nên hiện tại ánh mắt kia liền lóe lên ánh sáng xanh khác thường, một tia hận ý tự nhiên sinh ra, yên lặng nhìn Vương Gia, vừa ủy khuất lại phẫn uất, đối với Vương Gia hét lớn: “Phụ vương, con không có muốn hại tiểu Đình, người oan uổng cho con.”

Vương Gia đưa tay lên lại quăng ột cái tát, đem Lãnh Hoa Đường đánh đến thân thể nghiêng một cái, lão đảo mấy bước mới đứng lại, lửa giận trong mắt càng cháy càng lớn, đôi mắt vốn màu đen hiện tại đã nhuộm màu xanh của lang sói.

“Còn nói không có? Nhiều năm qua, ngươi cùng lão Nhị đã làm cái gì? Nói, có phải là ngươi hạ độc tiểu Đình không? Có phải là ngươi hại tiểu Đình trở thành tàn phế không? Ngươi, cái tên súc sinh này, ngay cả heo chó cũng không bằng, cũng giống như tiện nường của ngươi, cực kỳ bỉ ổi vô sỉ, tại sao ta có thể có một đứa con trai như ngươi vậy.” Vương Gia tức giận đến tay cũng phát run, đối với Lãnh Hoa Đường vừa hận lại thất vọng, nhưng thương tâm thì nhiều hơn.

“Con cái gì cũng chưa có làm qua, phụ vương, người không có bằng chứng, dựa vào cái gì mà buộc tội con? Con đối với tiểu Đình vẫn một mực rất tốt, làm sao có thể đi hại hần chứ?” Lãnh Hoa Đường rống giận nói với Vương Gia, nói cái khác thì có thể, còn nói hần hại tiểu Đình, hần lại càng tức giận, tiểu Đình hôm nay đã không chịu để ý đến hần, xem hần như người xa xa lạ, cũng bởi vì hoài nghi là hần đã hại mình, cho nên, hần rất ảo não, luôn lừa mình dối người mà nghĩ, chính mình chưa từng hại qua tiểu Đình, ý nghĩ này đã tồn tại ở trong lòng thật lâu, tựa hồ đã biến thành thật sự, ngay cả chính hần cũng tin tưởng luôn, hần từ trước cho tới bây giờ đều rất yêu thương tiểu Đình, cho tới bây giờ đều không có hại qua tiểu Đình, nhưng mà từ chỗ sâu trong đáy lòng lại có một giọng nói khác vẫn nhắc nhở hần, có một số việc, đã làm rồi thì khó có thể đền bù, một khi tạo thành thương tổn, thì vết thương này sẽ vĩnh viễn đau nhức, cho dù không tin đi nữa, cũng đã thành sự thực, cho nên, hần sợ nhất chính là có người nói hần hại tiểu đình, sợ hãi có người đến vạch trần vết sẹo này của hần, hôm nay Vương Gia một câu nói toạc ra, nên đã khiến cho hần gằn như điên cuồng, mất đi lý trí.

“Ngươi nghĩ rằng ta không có chứng cứ thì ta không có biện pháp làm gì ngươi sao? Hừ, kẻ âm hiểm xảo trá hại đệ giống như ngươi vậy, sao có thể tiếp nhận thế tử vị, ngươi đừng mong đem cơ nghiệp của tổ tông Giản Thân vương phủ làm sụp đổ, để cho ta chết đến tuổi vàng, không có mặt mũi nào gặp liệt tổ liệt tông, hừ, ngày mai ta sẽ vào triều, thỉnh cầu Hoàng thượng sửa đổi người thừa kế thế tử vị...” Vương Gia nhìn Lãnh Hoa Đường vừa khinh thường vừa tuyệt vọng, trong giọng nói lộ ra nồng đậm đau thương, hận không thể tự tay bóp chết tên nhi tử không ra gì này.

Vương Gia vừa dứt lời, thân thể của Lãnh Hoa Đường đột nhiên nhảy lên cao, rút ra một con dao hướng về phía Vương Gia chém xuống, Vương Gia vừa sợ vừa giận, không nghĩ tới hần dám động thủ đối với mình, nên tiện tay liền tung ra một chưởng đánh về phía lồng ngực của hần, nhưng ai ngờ, con dao đánh tới của Lãnh Hoa Đường bất quá chỉ là hư chiêu, hần bạo gan can đảm đưa ngực nghênh đón chưởng lực, nên khi một chưởng của Vương Gia đánh vào trước ngực hần, hần cũng không có phản chiêu, chỉ đem bàn tay nắm lấy cánh tay của Vương Gia đang đánh tới, hần lập tức phun ra một ngụm máu tươi, Vương Gia liền giật mình, cánh tay vội vàng không kịp phòng bị đã bị hần nắm lấy, thân thể lập tức cứng đờ, thẳng tắp hướng về phía sau ngã xuống.

Lãnh Hoa Đường thấy vậy chậm rãi lau khô vết máu ở khóe miệng của mình, cup mắt xuống nhìn thoáng

qua Vương Gia, trong mắt hiện lên một tia trầm thống, hần chậm rãi ngồi xổm bên người Vương Gia, nhẹ nhàng xóa đi vết máu bắn trúng trên mặt Vương gia, nghen ngào nói: “Phụ vương, vì cái gì người lại bắt công như vậy, vì sao người lại không thích hài nhi, chẳng lẽ, sự phân chia đích thứ quan trọng thế sao? Nhi tử không nghĩ sẽ hại người, thật sự không có nghĩ a, nhi tử còn muốn đến phía nam cố gắng thu xếp giải quyết vấn đề vì ngài, nhưng mà ngài đã làm nhi tử quá thương tâm, sao ngài có thể nói nhi tử hại qua tiểu Đình? Ngài không biết tiểu Đình đối với nhi tử mà nói quan trọng đến cỡ nào sao? Ta sẽ không hại hần, ta chỉ biết bảo vệ hần thôi, bên cạnh hần có quá nhiều người đáng ghét, ta chỉ muốn bắt đi những người kia mà thôi, phụ vương sao có thể nói là ta hại hần, ta đang giúp hần a...”

Hần càng nói càng điên cuồng, nhìn Vương Gia giống như đang ngủ say mà thống khổ nghen ngào, thật lâu, hần mới chậm rãi đứng dậy, mới kịp phản ứng, mình đang làm cái gì, đang ở chỗ nào, nên nhanh chóng quay đầu lại nhìn chung quanh, phát hiện đúng lúc mình đang ở phía sau hòn non bộ, sau lưng là hồ nhân tạo, vì ở phía trước bị hòn non bộ ngăn trở, nên căn bản không có người chứng kiến chuyện này, hần không khỏi cảm thấy may mắn, nhưng mà, hần vẫn phải cẩn thận phi thân lướt lên trên, đứng ở đỉnh núi giả hướng bốn phía nhìn xem, đến khi không thấy được nửa cái bóng dáng nào, hần mới thở dài một hơi, đem thân thể Vương Gia chuyển đến một chỗ khác, rồi xóa đi mọi dấu vết.

Cầm Nương mang theo Trinh Nương đi vào trong nội viện của vương phi, còn Lãnh Hoa Đình thì mang theo Bạch Thịnh Vũ đến thư phòng của Vương Gia, nhưng ở trong thư phòng của Vương Gia cũng không tìm được Vương Gia, cả đám đầy tớ nhà quan đang ở trong thư phòng chỉnh lý sổ sách, nhìn thấy Lãnh Hoa Đình đi tới, rất là kinh ngạc nói ra: “Di, nhị thiếu gia, vừa rồi Vương Gia đi đến nội viện của ngài mà, nói là tìm ngài có chút việc, hần cũng không có mang theo nô tài cùng qua đó, làm sao ngài lại tìm tới nơi này thế?”

Lãnh Hoa Đình nghe được khẽ giật mình, thầm nghĩ có thể đã lỡ dịp gặp, nên cũng không có để ở trong lòng, chỉ cười cười đối với Bạch Thịnh Vũ nói: “Phụ vương không có ở đây, một hồi ta gặp ngài ấy sẽ chuyển cáo lời thăm hỏi của người là được, nếu không Tam tỷ phu hãy ở lại dùng cơm đi, đến lúc dùng cơm, phụ vương nhất định sẽ trở về.”

Bạch Thịnh Vũ nghe xong thì cúi đầu, trong mắt lóe lên vẻ thú vị, nên nói ra lời nói khiến cho Lãnh Hoa Đình tức giận lớn: “Thôi, cơm để ta tự trở về nhà ăn đi, chỉ mới giúp người đẩy cái xe lăn thôi, trên người của ta đã bị đâm mấy đao bằng mắt, nếu như còn ở lại cùng người dùng cơm, nha nha nha, ta sợ sẽ bị xử trí ngay tại chỗ, tiểu đình a, người thật là quá yêu nghiệt, ngay cả tỷ phu ta, nhìn nhiều cũng sẽ si mê.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong tức giận đến muốn tìm cái gì đó đập bể đầu hần, Bạch Thịnh Vũ sớm đã có chuẩn bị, thân thể thụt lùi ra phía sau, trượt ra xa vài mét, vẻ mặt bại hoại cười đến xấu xa, lớn tiếng hét lên: “Đừng a, tỷ phu biết rõ người thích nhất là đập bể đầu người khác, tỷ phu ta còn phải trở thành một trong những người phụ tá bên cạnh người, còn phải vì người làm chút ít chuyện, người ngàn vạn lần đừng đập hư đầu óc của ta a, trong đầu của ta trang bị không ít thứ tốt đâu.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong vừa tức giận, vừa buồn cười nhìn hần, rõ ràng là người nho nhã lại tiêu sái, sao lại có sở thích hay giả vờ và chọc cười người khác, bất quá, cùng người như vậy ở chung một chỗ, cuộc sống nhất định sẽ bớt ưu sầu, còn thêm phần vui sướng a.

Đội Trinh Nương bá kiến vương phi xong, Bạch Thịnh Vũ và Trinh Nương liền cùng nhau cáo từ, bởi vì mấy ngày nữa sẽ phải đi xa nhà, nên vương phi quả thực rất là không đành lòng, liền giữ hai vợ chồng nhỏ Cầm Nương cùng Lãnh Hoa Đình ở lại dùng cơm, nhưng đến giờ cơm, Vương Gia vẫn chưa về, vương phi liền sai người đi mời, nhưng ở những nơi ngày bình thường Vương Gia hay lui tới, tìm thật lâu cũng không có tìm được, lúc này vương phi đã có chút nóng vội, nhìn thấy giờ cơm đã qua, liền bảo Cầm Nương cùng tiểu Đình ăn trước, trong lòng lại thầm nghĩ, Vương Gia làm sao vậy, rõ ràng đã nói mấy ngày nay sẽ ở trong nhà cùng với mình, như thế nào đến giờ cơm, một tiếng mời đến cũng không đến, đi nơi nào cũng không nói.

Trong nội tâm Vương phi rất cuộc tức giận, cùng vợ chồng tiểu Đình dùng cơm, Lãnh Hoa Đình đột nhiên có một chút dự cảm không tốt, nhưng lại nói không nên lời là chỗ nào có vấn đề, chỉ phải buồn bực mà ăn, quả nhiên không bao lâu, thì có gã sai vặt đến cấp báo lại, nói Vương Gia bị chóng mặt bất tỉnh nhân sự bên cạnh hồ nhân tạo, tiểu Đình nghe được chấn động, một lời cũng không nói, nhanh chóng đẩy xe lăn đến đó, Cầm Nương vừa thấy cũng nâng váy đuổi theo, ở phía sau hần phụ đẩy xe, nhưng vừa đi đến bên

ngoài viện, đã gặp Lãnh Hoa Đường công Vương Gia đi vào trong nội viện, hắn không khỏi nhăn mày lại, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Lãnh Hoa Đường.

Gương mặt của Lãnh Hoa Đường đầy mồ hôi đem Vương Gia từ trên lưng mang vào trong nhà, vương phi nhìn thấy gấp đến độ mặt mũi trắng bệch, tay cũng run rẩy đến không biết làm thế nào cho phải, Cẩm Nương liền nhanh chóng phân phó người đi mời thái y, Lãnh Hoa Đường cũng đã đem Vương Gia bỏ vào trên giường.

Lúc này sắc mặt Vương Gia không có thống khổ, giống như đang ngủ bình thường, cùng bệnh trạng lúc trước của tam lão gia rất là giống, Lãnh Hoa Đình lập tức đem tay Vương Gia nắm lên, dò xét mạch, nhưng kỳ quái là, mạch tượng Vương Gia vững vàng, không có dị dạng gì, chẳng qua chỉ bất tỉnh gọi thế nào cũng không dậy, nên trong lòng của hắn nghi kỵ càng sâu.

Thoáng chốc Lưu Y Chính đã đến đây, Lưu y chính dò xét ở uỷên mạch của Vương Gia, lại bóp miệng của Vương Gia mở ra, quan sát cái lưỡi, rồi cầm ngân châm đâm vào đầu lưỡi của Vương Gia để lấy chút máu, sau đó quay đầu đối với Lãnh Hoa Đình nói: “Trúng mê độc, không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng nếu muốn tỉnh lại, sợ phải đến nửa năm sau, hơn nữa, loại độc này vô cùng tổn hại não, sau khi Vương Gia tỉnh lại, e là sẽ quên rất nhiều chuyện.”

Lãnh Hoa Đường ở bên cạnh nghe xong vội hỏi: “Sẽ quên rất nhiều chuyện sao? Vậy... sẽ quên nhiều hay ít? Phụ vương, tâm trí sẽ không có việc gì chứ?”

Lưu Y Chính nhất thời bị hấn hỏi khó, trầm ngâm một hồi mới nói: “Cái này hạ quan cũng không rõ lắm, cũng tùy từng người khác nhau, Vương Gia công lực thâm hậu, cho dù có quên một số việc, nhưng qua một thời gian, hắn là sẽ nhớ lại, có lẽ... Cũng nhớ không được đầy đủ.”

Lãnh Hoa Đường nghe xong sắc mặt cũng rất trắng, đi đến bên giường, muốn nắm lấy tay Vương Gia, Lãnh Hoa Đình liền tiện tay ngăn lại, lạnh lùng nói: “Đừng đụng phụ vương, người không thích người đụng.”

Lãnh Hoa Đường nghe xong lông mày nhíu lại, trong mắt hiện lên một tia thống khổ, giọng run run nói: “Tiểu đình, đệ không thể quá đáng như vậy, người cũng là phụ vương của ta, không phải của riêng đệ, đệ dựa vào cái gì không cho ta đụng.”

“Bởi vì phụ vương không thích, người không muốn gặp lại người, người tốt nhất hãy đi ra ngoài, bằng không, ta không ngại ở trong phòng này cùng người đánh một trận.” khóe mắt Lãnh Hoa Đình rưng rưng, bị thương mà nhìn xem Vương Gia, cũng không quay đầu lại nhìn Lãnh Hoa Đường mà nói.

Người khác có lẽ nhìn không ra, nhưng hắn vẫn nhìn ra được, da thịt trên mặt của Lãnh Hoa Đường có chút cứng ngắt, mà sau lỗ tai có vết đỏ, giống như đã bị đánh qua, hơn nữa ánh mắt của hắn cũng quá mức khẩn trương, thực tế sau khi nghe Lưu Y Chính nói, Vương Gia có khả năng khôi phục trí nhớ, ánh mắt kia không chỉ khẩn trương còn mang theo một tia tàn nhẫn, ngoài ra, thời gian Vương Gia đi đến nội viện của mình cùng thời gian Lãnh Hoa Đường trở về nội viện của thế tử có điểm trùng lặp, cho nên, hắn hoài nghi, độc trên người Vương Gia có thể là tên này gây nên, nhưng khổ nỗi không có chứng cứ, không thể dựa vào suy đoán liền chỉ chứng hắn ta.

Nhưng hắn tuyệt đối sẽ không để cho Lãnh Hoa Đường đụng đến Vương Gia nữa, thực tế mấy ngày nay trước khi rời phủ, hắn sợ nhất là tên này sẽ hạ độc thủ với Vương Gia, nhưng mà trong lòng Lãnh Hoa Đình vẫn âm thầm cảm thấy may mắn, may là Lãnh Hoa Đường còn chưa tán tận hết lương tâm, chỉ khiến Vương Gia hôn mê, mà không có thật sự hạ độc thủ đưa Vương Gia vào chỗ chết, có lẽ, trong lòng hắn ta cũng không nỡ, lại có lẽ, hắn ta cảm thấy bây giờ không phải là thời điểm giết Vương Gia, hôm nay Lãnh Hoa Đường đã to gan lớn mật ở trước mặt Vương Gia triển lộ võ công, với tính tình của Vương Gia, tất nhiên đã liên tưởng đến rất nhiều chuyện...

Hắn vừa nghĩ, vừa ở bên cạnh cầm lấy tay của Vương Gia tinh tế xem xét, quả nhiên tại cổ tay phải chỗ chứng kiến một vết máu nhỏ cỡ lỗ kim, trong nội tâm vừa hận vừa đau, càng thêm xác định độc của Vương Gia là do Lãnh Hoa Đường hạ, vừa quay đầu lại, nhìn thấy Lãnh Hoa Đường còn đứng ở phía sau hắn, hắn xoay tay lại vung ra một chưởng hướng Lãnh Hoa Đường đánh tới, toàn bộ thần trí của Lãnh Hoa Đường đều ở trên người Vương Gia, trong nội tâm đang âm ỉ như thuốc sắc lửa nhỏ, Vương Gia vẫn là phụ thân kính yêu nhất trong lòng của hắn, từ nhỏ hắn đã ghen ghét với tiểu Đình, có thể được phụ vương thương

yêu nhiều như vậy, mà khi phụ vương nhìn mình, lúc nào cũng mang theo tia khinh khi cùng thống khổ, giống như mình chính là một bằng chứng sỉ nhục vậy, nên hẳn một mực mang theo vẻ thấp kém cùng lòng nịnh nọt đi nịnh nọt Vương Gia, cố hết sức làm được những chuyện mà Vương Gia muốn hẳn làm, nhưng mà, Vương Gia trước sau vẫn đối với hẳn không có tốt như đối với tiểu Đình vậy, hẳn thường thường ảo tưởng, có một ngày Vương Gia cũng sẽ đem mình nhẹ nhàng ôm ở trong ngực, nói chuyện ôn hòa lại thân thiết như đối với tiểu Đình, nhưng mà hai mươi năm qua đi, cho tới bây giờ hẳn đều không có được một lần như vậy, dù lúc hẳn sinh bệnh vào ngày sinh nhật...

Đang lúc suy nghĩ miên man, tiểu đình đột nhiên đánh tới một chưởng, khiến hẳn mất phòng bị, trước ngực liền trúng một chưởng, thân thể bắn về phía sau, ngã ở trên mặt đất cách giường khoảng vài mét.

Hắn thống khổ nhìn tiểu đình, trong nội tâm hận lớn, vì cái gì, vì cái gì tất cả bọn họ đều đối đãi với mình như vậy, rõ ràng mình cũng rất yêu mến bọn họ, nhưng Vương Gia không tin mình, tiểu Đình cũng chán ghét mình... Vì cái gì hai người bọn họ đều không biết tâm ý của mình?

Vừa nghĩ, vừa lặng lẽ đứng lên, một câu cũng không nói, bùm lấy ngực, ảm đạm hướng phía ngoài cửa lao đảo mà đi, vừa đi đến cửa ra, liền phun ra một búng máu, hẳn giơ tay lên, tùy ý địa dùng ống tay áo chùi đi, bên môi mang theo nụ cười thống khổ giễu cợt mà đi.

Lưu Y Chính không cách nào khiến lập tức Vương Gia tỉnh lại, chỉ kê một ít đơn thuốc thanh thần bổ não để lại, rồi đi, Lãnh Hoa Đình ở trước giường Vương Gia ngồi cả buổi trưa, trước kia bản thân đối với Vương Gia rất là bất đắc dĩ, hận người quá mức hồ đồ, mọi chuyện đều không phân biệt được, lại xử trí quá mức theo cảm tính, khiến mình cùng mẫu phi khắp nơi bị hại, không lúc nào mà không ở bên trong nguy cơ cùng mưu tính, hẳn luôn trách Vương Gia vô năng, lại không quả quyết, cho nên, vẫn một mực không muốn thân cận với Vương Gia, hôm nay nhìn phụ vương yên tĩnh nằm ở trên giường, dù gọi như thế nào cũng không tỉnh, trong nội tâm từng đợt co rút đau đớn, ngày bình thường phụ vương đối với hẳn tốt như thế nào toàn bộ như hiện ra trước mắt, nhất thời, cảm giác áy náy tràn đầy cõi lòng, hẳn thầm nghĩ ở bên cạnh phụ vương, nói cho người biết, thật ra mình rất thương người phụ thân này...

Vương phi nghe xong lời nói của Lưu y chính thì vừa đau vừa vội, cũng may Vương Gia không cần lo lắng cho tính mạng, trong lòng ngược lại an tâm không ít, sau khi gả cho Vương Gia, mỗi năm Vương Gia luôn luôn có hơn nửa năm là không ở nhà, nên thời gian ở cùng mình cũng không nhiều, hàng năm còn phải bốn ba ở phía nam cùng thương đội trên biển, quả thật rất khổ cực, hiện tại thì tốt rồi, chí ít cũng có nửa năm có thể ở trong nhà nghỉ ngơi, còn có thể yên lành ở bên cạnh mình, chỉ là... Hẳn cứ nghĩ như vậy, có thể tỉnh lại hay không a...

Cầm nương lẳng lẳng nhìn Vương Gia nằm ở trên giường, nàng cũng giống như Lãnh Hoa Đình, nghĩ tới một chút chuyện, thực tế lúc Lãnh Hoa Đình đánh cho Lãnh Hoa Đường một chưởng, trong lòng nàng càng thêm xác định việc người nào đó đã làm, chỉ là hôm nay cũng không phải thời điểm đem chuyện này huyền não lớn, hành trình xuôi nam chỉ còn vài ngày nữa thôi, nên sẽ không sửa đổi được, Hoàng thượng đối với lần xuôi nam này kỳ thác kỳ vọng quá lớn, hẳn sẽ không bởi vì việc của Vương Gia mà trì hoãn.

Sau khi sự việc xảy ra, Cầm Nương đã sai Lãnh Tổn đi báo tin cho Thái tử, Thái tử lập tức phái người đến phủ điều tra, tại hồ nhân tạo chỗ quả nhiên phát hiện có dấu vết đánh nhau, trên mặt đất còn có một ít vết máu, Thái tử kết luận Vương Gia quả thực là bị người ta làm hại, nhưng người này lại chỉ là làm Vương Gia hôn mê, mà không giết chết Vương Gia, có thể thấy được người nọ rất có thể là người chí thân của Vương Gia, sở dĩ phải làm Vương Gia hôn mê có lẽ do Vương Gia biết được bí mật không thể cho ai biết...

Thái tử thông qua việc này, trong lòng cũng sinh nghi, nhưng hẳn chỉ cố an ủi vương phi cùng Lãnh Hoa Đình vài câu sau, liền đi.

Hoàng thượng cũng rất tức giận vì chuyện này, nhưng nghĩ đến hành trình xuôi nam sắp tới, nên không có gây chiến, chỉ nói Vương Gia vốn là người chưởng ngọc, quản lý sự vụ ở phía nam, hiện tại hẳn bị hôn mê, như vậy đã không còn người lãnh đạo, trong nội tâm hoàng thượng càng nghĩ càng cảm tức, hẳn không khỏi hoài nghi cái người hại Vương Gia có phải là gian tế của nước khác cố ý tới đây quấy rối hay không?

Mặc kệ Thái tử, Hoàng thượng, còn có bọn người Lãnh Hoa Đình nghĩ như thế nào, thì hành trình xuôi nam vẫn khẩn trương mà chuẩn bị.

Miệng vết thương của Tứ Nhi khôi phục rất nhanh, nhưng cũng không phục hồi được như cũ, nhưng nàng ngày nào cũng chết sống quần lấy Cẩm Nương, muốn cho Cẩm Nương phải mang nàng đi, trong lòng Cẩm Nương biết đầu tiên nàng vì muốn chiếu cố mình, người khác hầu hạ mình nàng sẽ lo lắng, thứ hai tất nhiên là không nỡ xa Lãnh Khiêm, từ sau khi nàng bị thương, cảm tình cùng Lãnh Khiêm tiến triển cực kỳ nhanh, nhưng bởi vì vấn đề thân phận, nàng vẫn một mực lo được lo mất, chuyến đi này của Lãnh Khiêm có đến nửa năm, ai biết bên cạnh hắn có thể phải sẽ xuất hiện một hồng phần nào hay không? thật vất vả lắm thiếu phu nhân mới có cơ hội đi theo, Tứ Nhi làm sao mà chịu bỏ qua được đây.

Cẩm Nương bất đắc dĩ, vẫn phải đồng ý thỉnh cầu của Tứ Nhi, nhưng thương thế của Tứ Nhi nhất thời nửa khắc không bình phục hoàn toàn được, mà mình thì cũng cần có người chiếu cố, cho nên, càng phải chọn thêm một người đi cùng, về sau, Thanh Ngọc một lần nữa tự mình tiến cử, nàng lại tìm không thấy một người thích hợp để chọn, nên Cẩm Nương đành phải đồng ý cho nàng ấy đi theo.

Về phần Yên nhi, Cẩm Nương mặc kệ nàng có nguyện ý hay không, vẫn đem nàng đưa về Đông phủ, nên với tâm tính của cẩm nương, Lãnh Hoa Hiên nhất thời đoán không ra, mà trong nội tâm Yên nhi vẫn có hấn, hơn nữa lại dễ dàng xử trí mọi chuyện theo cảm tính, nên mặc kệ Yên nhi có thể công răn phản lại mình hay không, thì Cẩm Nương cảm thấy vẫn nên đưa đi để bớt việc.

Ngày mười lăm, vợ chồng Lãnh Hoa Đình và Lãnh Hoa Đường cùng đến bái biệt Vương Gia cùng vương phi, rốt cục cũng lên đường xuôi nam.

Ngày nào đó, Thái tử tự mình đến tiễn, còn cố ý ở trước mặt Cẩm Nương trêu chọc tiểu Đình vài câu: “Ai, tiểu Đình, Thái tử ca ca thật đúng là không đành lòng a, nhìn người phải rời khỏi lâu như vậy, lòng của ta đây...” Vừa nói, vừa đem hai tay che ngực làm bộ dạng đau khổ, trong mắt lại lộ ra vô hạn ý tứ không muốn xa rời, khiến cho Lãnh Hoa Đình sắc mặt hồng lên, trợn mắt trừng hắn, Cẩm Nương ở một bên nghe được thì lại che miệng cười giòn, nhìn thấy tướng công mình bị Thái tử gia trêu chọc mà không thể nói lời nào, trong lòng nàng được một trận vui vẻ, ngược lại ấn tượng đối với Thái tử đã thay đổi không ít.

Lãnh Hoa Đình chết sống cũng không chịu cùng Lãnh Hoa Đường đi chung, nên xuất môn ngày đó, tự mình cùng Cẩm Nương ngồi chung một chiếc xe ngựa, mấy người Bạch Thịnh Vũ, Lãnh Khiêm, Lãnh Tôn phải ngồi ở ghế tựa bên ngoài, sau lưng có đại đội hộ vệ đi theo, Thái tử rất bất đắc dĩ phải bảo Lãnh Hoa Đường cùng Lãnh Thanh Dục và mấy vị thế tử cùng nhau lên đường, một trước một sau cách Lãnh Hoa Đình nửa canh giờ, Lãnh Hoa Đình bởi vì đi xe ngựa nên chậm hơn, liền đợi một canh giờ sau mới lên đường.

Cẩm Nương đem Thanh Ngọc cho ở trong xe ngựa của Tứ Nhi, bảo Thanh Ngọc cố gắng chiếu cố cho Tứ Nhi, Trương ma ma cùng trượng phu của nàng Trung Lâm thúc ngồi chung một chiếc xe ngựa, đằng sau còn đi theo vài cỗ xe, trên mặt toàn bộ là chở những đồ dùng cần thiết thường ngày, một đội người chậm chậm xuất phát.

121. Chương 121

Xe ngựa không có treo dấu hiệu của Giản Thân vương phủ, mà là treo dấu hiệu của Công Bộ Chức Tào Sử, Cẩm Nương ngồi trên xe, đã rất hưng phấn ngay từ đầu, nàng vén rèm lên ngắm nhìn bên ngoài, nhìn của hàng hai bên ngã tư đường, nhìn đám người tới lui hối hả, ngày mười lăm tháng giêng là tiết nguyên tiêu, trên đường trang trí rất nhiều hai màu trắng đen của đêm nguyên tiêu, có chủ hàng đang hét lớn, có bánh nhân hoa quế, có bánh nhân vừng đen, có bánh đậu nhân đường đỏ, trong xe Cẩm Nương nhìn liên tục thèm ăn.

Lại nghĩ tới Thanh Ngọc lúc trước có nói về hội hoa đăng, thì tâm trí càng mong chờ, lúc xe ngựa di chuyển, nhìn thấy nhiều cửa hàng đã treo đèn nhiều màu, có đèn màu còn có câu đối trên đó, thấy vậy trong nội tâm Cẩm Nương đều ngứa ngáy, ở đời trước, nàng thích nhất là giải câu đố, về sau, lại đột nhiên thay đổi thành đấu trí, cảm thấy giải đoán câu đố rất vui vẻ, nếu ra một đề, người khác đoán không ra, nàng liền vui rạo rực, có được cảm giác thành tựu.

Thời đại này hoa đăng phần lớn dùng giấy, nhưng mà, mấy nhà có chút tiền, thì cửa ra vào treo đèn thật to, có đèn làm thành hình cá chép vượt long môn, có rất nhiều đèn bộ dáng chú chó nhỏ, bởi vì năm nay là năm Tuất, cho nên, dùng con vật cầm tinh làm hoa đăng đặc biệt nhiều, hình thái tiểu cầu cũng khác nhau, hoặc ngồi hoặc đứng hoặc nằm sấp, trông rất sống động, Cẩm Nương không khỏi lại than thở thời đại này thủ công rất đặc sắc.

Lãnh Hoa Đình đang nghiêng người trong xe ngựa, cầm quyển sách xem, mắt thoáng nhìn, nhìn thấy vẻ mặt Cẩm Nương cực kỳ hâm mộ cùng mong đợi, giống như một đứa nhỏ muốn ăn đường, mà lại không có tiền, tội nghiệp, chỉ biết nhìn đến suýt chảy nước miếng, hắn có chút cảm giác đau lòng, tay nâng lên, đem nàng kéo về trong lòng ngực của mình, nhẹ nhéo cái mũi của nàng nói: “Tiết nguyên tiêu sang năm ta cùng nàng sẽ đi chơi hội hoa đăng được không?”

Mặt Cẩm Nương đỏ lên, không có ý tứ cười cười, cong miệng nói: “Ta chỉ nhìn xem một chút và cảm thấy hiếu kỳ thôi.” Biết rõ suy nghĩ trong lòng của hắn, cho nên nàng cũng không muốn biểu hiện được quá rõ.

“Ngốc tử, phía nam có rất nhiều điều thú vị, dù sao bọn họ xung phong đi trước, bọn họ không có làm xong, chúng ta đi vào cũng không có ý nghĩa, không bằng chúng ta vừa đi vừa chơi, tướng công ta mang nàng một đường du ngoại, như thế nào?” Lãnh Hoa Đình sủng nịnh nắm lấy cái mũi nhỏ của Cẩm Nương, thanh âm ôn nhu, giống như phiêu du giữa không trung.

Đôi mắt của Cẩm Nương lập tức liền phát sáng lên, hai tay ôm lấy cánh tay của hắn, hôn một cái lên khuôn mặt tuần tú của hắn, lớn tiếng nói: “Được a, nói chuyện không thể nuốt lời.”

“Ta khi nào thì lừa gạt nàng?” Đột nhiên lại bị nàng tập kích, Lãnh Hoa Đình nhất thời có chút không thích ứng được với việc Cẩm Nương ngẫu nhiên xuất hiện hào phóng nhiệt tình, nên đỏ mặt xấu hổ, rũ xuống đôi mắt nói ra, nhưng ánh mắt lại cực kỳ nóng bỏng, cái này... Xe ngựa kỳ thật vẫn rất rộng nha, ở trong lại chỉ có hai người bọn họ, kỳ thật, làm một chút chuyện vẫn là có thể a...

Trong lòng của hắn suy nghĩ, tay đã bắt đầu hành động, theo lưng áo liền dờ lên trên, bắt đắc dĩ Cẩm Nương mặc quá nhiều, cách một lớp vải gấm bông dày đem tay xoa thì cảm giác không tốt, đang muốn vụng trộm tiến vào trong vật áo, thì Cẩm Nương uốn éo thân thể, từ trong ngực của hắn thoát ra, xóc rèm lại nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Trong lòng của hắn ảo não một hồi, tiện tay lại ôm eo của nàng, muốn kéo trở về, Cẩm Nương đầu đầu không quay lại, nhân thể vỗ tay hắn: “Bên ngoài có rất người, đừng làm rộn, ta muốn ngắm cảnh, nha, tướng công, ta nhìn thấy có một hoa đăng thiên nữ tán hoa, trên tay tiên nữ này còn cầm bát mì.”

Đầu của Lãnh Hoa Đình đang nóng bức bỗng chốc liền mát sạch, bắt đắc dĩ phải bĩu miệng, nghiêng người chẳng muốn nhìn nha đầu điên khùng kia nữa, cầm lấy sách vở lại tựa trên thảm trải đệm vải bông dày.

Xe ngựa rất nhanh liền ra khỏi cửa Thành Nam, quan đạo của vùng ngoại ô so với trong thành thì càng rộng lớn, nhưng là đường đất, cũng không có trải đá, trên mặt đường trải thiết nhiều cát mịn, có thể tránh cho đường cái sau cơn mưa biến thành bùn nhão, nhưng mảnh cát lại vô cùng ảnh hưởng tới tốc độ đi của xe ngựa, Cẩm Nương cũng không có cảm giác cái gì, chỉ cảm thấy xe chậm chút ít, toàn bộ tâm tư của nàng đều đặt vào phong cảnh ven đường.

Ngoại ô của cổ đại đều là đồng ruộng bờ dề, mùa xuân còn chưa có bắt đầu, nhưng từng mảng từng mảng mạ đã bắt đầu xanh um tươi tốt, sức sống bừng bừng, trong không khí tràn ngập hương vị ruộng nước, tươi mát lại sạch sẽ, Cẩm Nương đem bàn tay xóc lên một ít, ngẩng đầu có thể nhìn thấy trời xanh cùng mây trắng, tại đây trong trời đất rộng lớn này, nàng cảm giác mình chính là cá chậu chim lồng, lần đầu tiên bay ra khỏi cửa, nhưng vẫn bị vây bên trong một tắc vuông xe ngựa nhỏ, không khỏi khẽ thở dài một cái, cuối cùng đã chịu buông rèm xe xuống, lui trở về trong xe ngựa, nghiêng người dựa vào Lãnh Hoa Đình nhắm mắt dưỡng thần.

Lãnh Hoa Đình đang âm thầm hờn dỗi, thấy nàng thật vất vả mới chịu yên tĩnh, nhưng vẫn nhàn nhạt đối với hắn, thì không khỏi đem thân thể chen chúc về phía nàng, cố ý đem nàng chen đến trong góc, ánh mắt thì nhìn chăm chăm vào trong sách.

Cẩm Nương bị chen chúc liền bắt đầu thấy không thoải mái, nên đưa mặt ra bên ngoài cọ cọ, Lãnh Hoa Đình toàn thân đều chơi xấu trên người nàng, hắn thân hình thon dài, dáng người cao hơn nàng một cái

đầu, nằng ở đầu cũng không động được, không khỏi nhíu mi nói: “Tướng công, xích qua một chút, ta không có chỗ ngồi rồi.”

Lãnh Hoa Đình giả bộ không nghe thấy, cầm sách nhìn, sức nặng toàn thân đều đặt ở trên người Cẩm Nương, Cẩm Nương phát hỏa, nắm ngón tay chộp lấy, nhéo một cái vào eo của hắn.

Sách trên tay Lãnh Hoa Đình run lên, tay vòng về phía sau một cái, ôm eo của nàng liền đem nàng kéo ra, mười ngón loạn xạ chọc chọc, đem nàng đặt tại trên bàn xe liền cù nàng, Cẩm Nương chịu không được cái này, cười ha ha, một bên cười một bên cầu xin tha thứ, “Tướng công, đừng tay a, đừng tay, chàng... Chàng lại không... Ha ha.”

Hai người đang náo loạn, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng của Bạch Thịnh Vũ hỏi: “Này, đây là cố ý chọc giận ta một người cô đơn chiếc bóng sao?” Thanh âm kia, lại là giọng nói lạc điệu thê lương, quanh co mười tám đoạn, Cẩm Nương ở trên xe nghe vậy gương mặt liền hồng, một tay vịn lấy lỗ tai của Lãnh Hoa Đình, nhỏ giọng mắng: “Xem đi, xem đi, mắc cỡ chết người.”

“Mắc cỡ chết người, nương tử nàng còn tóm ta, một lát nữa tỷ phu nhìn thấy, càng cười ta.” Lãnh Hoa Đình cũng là đề giọng nói trong cuống họng.

“Không cần phải lại tình chàng ý thiếp, ta đều nghe thấy được a.” Giọng nói của Bạch Thịnh Vũ giống như ở ngay cạnh bên tai, Cẩm Nương lập tức thả Lãnh Hoa Đình, từ trong lòng ngực của hắn chui ra, nhanh chóng chuyển đến một bên.

Lãnh Hoa Đình lại cười đem rèm đẩy ra, quả nhiên liền nhìn thấy Bạch Thịnh Vũ cười ngựa đang đi cạnh bên xe ngựa.

Lãnh Hoa Đình mang vẻ mặt thản nhiên, nhìn Bạch Thịnh Vũ ở bên ngoài nói: “Bạch đại nhân, có phải người quá rảnh rồi hay không a, không bằng đến phía trước kiếm đường đi, tìm trạm dịch cho chúng ta, nương tử nói, ngồi lâu quá mệt mỏi, cần nghỉ ngơi.”

Bạch Thịnh Vũ nghe vậy thì hơi chậm lại, lúc này mới ra kinh thành không xa, đã muốn tìm trạm dịch, đến trạm dịch gần nhất thì cũng còn hơn mười dặm đường, thật sự là, mới xuất môn đã muốn nghỉ, cặp đôi này quá không chú ý chuyện hoàng thượng sai đi làm rồi, lại nghe Lãnh Hoa Đình không gọi hắn là tỷ phu mà gọi hắn là Bạch đại nhân, nghe xong nhưng lại lắc đầu nói: “Không nên trở mặt như vậy, vừa ra khỏi cửa đã không gọi tam tỷ phu nữa sao?” Nói xong, lại nói thêm một câu: “Bất quá, bẩm Chúc Sử đại nhân, nơi này cách trạm dịch còn hơn ba mươi dặm đường, cho nên, ty chức phải qua hai canh giờ nữa mới dò đường.”

Nói xong, rất sáng suốt vung roi ngựa đi tới phía trước.

Lãnh Hoa Đình thoả mãn buông rèm, vừa quay đầu, lại nhìn thấy Cẩm Nương nghiêng người qua một bên ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, khóe miệng còn mang theo một ít xấu hổ, đôi mi thanh tú lại hơi hơi nhíu lại, đôi bàn tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền, thân thể nho nhỏ một mình rụt lại, có thể nhìn ra được, nàng không có cảm giác an toàn, trong nội tâm Lãnh Hoa Đình nổi lên một tia thương tiếc cùng áy náy, lấy chân ở trên xe kéo ra, nhẹ nhàng đắp trên người nàng, mình cũng dựa sát nàng, đem nàng ôm vào trong ngực, khe vuốt lưng của nàng, nhắm mắt lại ngủ.

Cẩm Nương tỉnh lại thì đã đến trạm dịch, sắc trời cũng tối, nơi này cách kinh thành bốn mươi dặm đường, quan viên trạm dịch chỉ nghe nói chúc sử đại nhân trong kinh dẫn theo gia quyến đến đây, thì xa xa đã đi ra đón.

Bạch Thịnh Vũ quả nhiên đã đến trước một bước, đem tất cả công việc đều chuẩn bị xong hết, Lãnh Khiêm cùng Lãnh Tồn hai người đồng thời đến bên cạnh xe ngựa Lãnh Hoa Đình, Lãnh Khiêm vẫn là một bộ mặt lạnh như ván gỗ, nhìn thấy Lãnh Tồn không hề hòa nhã, lúc một đôi mắt tuấn nhã cuối cùng vừa chạm đến Lãnh Tồn, liền bốc lửa, giống như nhìn thấy kẻ thù vậy.

Mà Lãnh Tồn thì vẻ mặt không sao cả, giống như không đem ánh mắt như đao của Lãnh Khiêm để vào mắt, Lãnh Khiêm vừa nhìn thấy hắn cùng mình đồng thời đến trước mặt thiếu gia, thì đi nhanh hai bước, giơ tay cản lại, liền đứng tại trước cửa xe, nên Lãnh Tồn chỉ có thể đứng ở bên cạnh xe nhìn, Lãnh Hoa Đình xóc rèm xe lên, duỗi một tay ra, Lãnh Khiêm giống như trước kia, ôm đứa nhỏ, đem Lãnh Hoa Đình ôm

xuống tới, Cẩm Nương nhìn xe lăn còn trên xe, bây giờ đi xuống, lấy cái gì ngồi a, liền nói với Lãnh Tôn: “A Tôn , tới giúp đại nhân cầm cái ghế này.”

Lãnh Tôn nghe vậy khẽ giật mình, lập tức nở nụ cười, nhưng Lãnh Khiêm liền nhíu mày, một bộ dáng dương dương tự đắc, vài bước liền đi tới, đem xe lăn chuyển xuống, Lãnh Hoa Đình ngồi xuống xe lăn, hai người đồng thời đi lên muốn đẩy xe cho hắn, Lãnh Khiêm lại lắc mình một cái, đem Lãnh Tôn ngăn lại phía sau, tự mình một người phụ giúp Lãnh Hoa Đình đi về phía trạm dịch.

Lãnh Tôn giật mình, nhưng khoe miệng lại dẫn theo một tia cười bất đắc dĩ, thấy Trương ma ma cùng Thanh Ngọc hai người đi xuống, liền đến đằng sau xe ngựa, giúp đỡ đỡ đỡ gì đó xuống.

Cẩm Nương lại muốn đi tới trạm dịch nói chuyện với Lãnh Khiêm: “A Khiêm, không biết Tứ Nhi có thể nhảy xuống xe không, ai nha, có khi vừa nhảy xuống sẽ làm iệng vết thương toát ra hay không? Nếu thế thì không hay rồi, chúng ta lại không mang theo thuốc trị thương nhiều lắm, ai, không biết vết thương có nặng thêm không, như vậy thì thật nguy rồi, Tứ Nhi đáng thương, không có người thương , không có người quan tâm...”

Lãnh Khiêm đi ở phía trước rất cục chịu không nổi, đem Lãnh Hoa Đình buông ra, lạnh lùng liếc nhìn Lãnh Tôn nói: “Chăm sóc thiếu gia.” Lãnh Tôn đang giúp thu dọn đồ đạc, nghe xong lời này mỉm cười, bước vài bước đi về phía trước, tiếp tục đẩy Lãnh Hoa Đình đi.

Trạm trưởng trạm dịch đang khom người đứng ở một bên, đợi lúc Lãnh Hoa Đình được Lãnh Tôn ôm xuống, ánh mắt của hắn trừng lớn hơn rất nhiều, không nghĩ tới chức sử đại nhân lại là..... Là một người tàn tật, lúc xem xét khuôn mặt của hắn, một đôi con ngươi đục ngầu không hề chuyển động, giống như là bị đình trụ lại, không chịu không chế.

Lãnh Hoa Đình dọc theo đường đi vào, lúc nhìn thấy trạm trưởng trạm dịch có bộ dáng giống như heo, thì nhướn mày, quay đầu lại liếc nhìn Lãnh Tôn, Lãnh Tôn lập tức từ bên hông rút ra bội đao, bỗng nhiên gác ở trên cổ của trạm trưởng trạm dịch, lúc này trạm trưởng trạm dịch mới lấy lại tinh thần, sợ tới mức run rẩy, mắt háo sắc biến thành mắt cá chết, nghiêng trừng mắt nhìn đao trên vai không dám động đậy, Lãnh Tôn mặt vẫn mỉm cười, giọng điệu ôn hòa nói: “Xin mời trạm trưởng trạm dịch đi trước dẫn đường.”

Trạm trưởng một thân đầy mồ hôi lạnh gật đầu như già tởm, cũng không dám liếc nhìn về phía Lãnh Hoa Đình nữa, thẳng tắp xoay người đi thẳng về phía trước.

Cẩm Nương ở phía sau nhìn xem đã nhíu mày, hiện tại phải đi ra ngoài làm đại sự, nhưng vừa ra khỏi cửa liền bị vây xem, thì đúng là ảnh hưởng đến tâm tình, phải hóa trang cho yêu nghiệt này mới được, không có việc gì mà mang một gương mặt khuynh quốc khuynh thành sáng ngời đi khắp nơi, người bình thường nhìn thấy ai cũng sẽ phạm háo sắc a. Bên kia Tứ Nhi đang muốn xuống xe ngựa, thì Lãnh Khiêm vội vàng đi lên đỡ, Thanh Ngọc vốn đang đỡ Tứ Nhi, thấy Lãnh Khiêm vươn tay ra, liền áp úng buông lỏng Tứ Nhi ra, Tứ Nhi có chút do dự, dù sao không danh không phận, lại có anh trai của Lãnh Khiêm ở đây, nam nữ thụ thụ bất thân, cái dạng này nếu như có người khác sẽ nói mình không biết tự trọng, Lãnh Khiêm vẻ mặt úc khí, thấy Tứ Nhi như vậy, hai tay nâng lên, liền đem Tứ Nhi ôm xuống tới, Thanh Ngọc thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, Lãnh Khiêm nhìn cũng lười liếc nhìn nàng một cái, đỡ Tứ Nhi xuống liền đi vào bên trong, phía trước lúc Lãnh Tôn quay đầu lại, vừa vặn thấy một màn như vậy, mày kiếm không khỏi nhíu chặt lại.

Trạm dịch có ba sân nhỏ, tất cả vật dụng cuộc sống cũng còn đủ, Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình được an bài trong một cái sân hơi lớn, vợ chồng Trương ma ma còn có Tứ Nhi , Thanh Ngọc mấy người đều ở trong sân.

Dùng xong cơm, Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình ở trong phòng tán gẫu, Cẩm Nương cảm thấy vương gia bị thương rất kỳ quái, lúc ở trong phủ, thấy Lãnh Hoa Đình quá mức bị thương, một mực không có mở miệng hỏi, nay thấy tâm tình của hắn cũng khá, liền cẩn thận hỏi: “Tướng công, chàng nói phụ vương thật sự phải nửa năm mới có thể tỉnh sao? Như thế nào không cho Trung Lâm thúc đi kiểm tra độc trên người của phụ vương? Có lẽ có thể nhìn ra chút ít đầu mối.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền lấy tay chĩa vào trán của nàng: “Xuất môn, phải làm việc không chơi đùa, còn muốn quản chuyện tình trong phủ làm chi? Trung Lâm thúc rất giỏi, có thể sánh ngang với Lưu thái y sao, bằng không, hắn cũng có thể làm thái y.”

“Nhưng mà ta lo lắng cho nương a, chúng ta đều đi ra ngoài, nương trông coi phụ vương ở nhà, nếu như có người lại giở trò gì đó thì sao? Nương lại là người ôn hoà hiền hậu đơn thuần, phụ vương nếu như tốt, thế thì không cần quan tâm, luôn luôn có phụ vương che chở nương...” Cẩm Nương vẫn là lo lắng nói.

Lãnh Hoa Đình nghe xong đem nàng ôm vào trong ngực, thở dài an ủi nàng nói: “Ai, nàng cũng đừng nghĩ chuyện kia làm gì, thái tử cùng Lưu phi nương nương sẽ nhìn chăm chăm phủ của chúng ta, yên tâm đi, đừng lo lắng như vậy, chú ý đừng biến thành tiểu lão thái bà a.”

Cẩm Nương nghe vậy cảm thấy, giận liếc nhìn hắn nói: “Biến thành tiểu lão bà chàng liền ghét bỏ ta sao? Hừ, ta biết mà chàng là người trông mặt mà bắt hình dong.”

Lãnh Hoa Đình nghe vậy cười ha ha, nắm lấy cái mũi nhỏ của nàng mắng: “Nàng cho dù có thay đổi cũng giống nhau, vốn xấu vẫn là xấu, lại xấu một chút cũng không có quan hệ.”

Cẩm Nương tức giận đến muốn rút tay ra, lại nghe được ngoài cửa sổ một hồi tiêu du dương vang lên, trầm thấp uyển chuyển, như khóc như than, thình lình đúng là khúc Lương Chúc mình từng gặp qua, Cẩm Nương nghe được kinh ngạc, theo như vậy mình tới nơi này, không có một người khác biết khúc này, sao ở trạm dịch này còn ở có người khác sao?

Chẳng lẽ, còn có người xuyên qua đây? Nhất thời trong nội tâm của nàng dị thường kích động lên, giống như một người rời xa quê quán đột nhiên gặp được thân nhân, nâng váy muốn đi ra ngoài, Lãnh Hoa Đình đem nàng kéo một cái, kéo vào lòng nói: “Nàng làm cái gì? Trời tối, bên ngoài nguy hiểm.”

Cẩm Nương bất chấp cái này, nàng thật sự là quá nhớ quê hương của mình, giãy dụa lấy nói: “Để cho ta đi ra ngoài, để cho ta đi ra ngoài, ta muốn nhìn người kia, ta muốn xem là ai đang thổi cái khúc này.”

Lãnh Hoa Đình không có nghe Cẩm Nương đánh khúc này, bên ngoài thủ khúc này cực kỳ mới lạ, hắn chưa từng nghe qua, Cẩm Nương nói như vậy, trong lòng của hắn liền lo lắng, cánh tay quần càng chặt hơn: “Đó là cái khúc gì? Nàng rất quen thuộc sao?”

“Đương nhiên, ta biết nó, đó là... Đó là khúc ta đã từng gặp qua, tương công, để cho ta ra đi xem, là ai lại biết khúc này chứ.” Ánh mắt Cẩm Nương nóng bỏng, sợ người bên ngoài này sẽ đi, cũng may tiếng tiêu vẫn như trước, giống như là vì động tĩnh trong phòng này, thổi được càng thêm dụng tâm, khúc này nguyên triền miên bồi hồi xót xa, giống như bị giống như hỉ, lúc này càng trở nên càng thêm uyển chuyển buồn bã, Lãnh Hoa Đình nghe xong đôi mi thanh tú lớn lên đậm đặc tụ lại thành phong, trong nội tâm giống như cái chai dấm chua bị vỡ, chua đến rơi răng, trầm mặt liền nói: “Không cho, nàng... Lại đàn khúc này cho người khác nghe, vì cái gì không đàn cho ta nghe? Người ta thổi tiêu, nàng nghe là được rồi, không cho đi ra ngoài gặp hắn, nàng... Nàng muốn tức chết ta a.”

Cẩm Nương cảm thấy hắn lại hồ nháo, nhưng cũng biết tính tình hắn là cá biệt khó chịu, lúc này càng cự lại hắn, hắn càng ôm theo, đành phải dụ dỗ hắn nói: “Không phải, ta chỉ đàn qua một lần thôi, ngày đó tương công không có ở đó nha, từ nay về sau, chàng muốn nghe, ta sẽ chỉ đàn cho riêng chàng nghe thôi, ai, người bên ngoài thổi tiêu không chừng là một cô nương, ta cảm thấy được quen thuộc nha, bởi vì khúc này lẽ ra không người có thể biết mới đúng, cho nên, ta hiểu kỳ, chỉ là hiểu kỳ, muốn nhìn người đó là ai một chút.”

Lãnh Hoa Đình nghe nàng vừa nói như vậy, sắc mặt mới hòa hoãn chút ít, cũng đúng, nói không chừng là một cô nương thổi, nhất thời liền buông lỏng Cẩm Nương ra, lại nói: “Vậy nàng ở trong phòng, ta đi xem, bên ngoài không an toàn.”

Lời này ngược lại là sự thật, nhưng mà trong nội tâm Cẩm Nương sốt ruột, sợ hắn vừa đi ra ngoài, nếu như nhìn thấy là nam tử thổi tiêu, không chừng sẽ cùng người đánh nhau, ba ba dặt tay áo của hắn nói: “Cùng đi thôi, cùng đi xem xem, chàng ra khỏi , ta một mình ở trong phòng cũng sợ.”

Lãnh Hoa Đình bất đắc dĩ gật đầu, tiếp tục ngồi vào xe lăn, do Cẩm Nương phụ giúp đẩy ra cửa, nhưng hai người mới ra phòng ngoài, tiếng tiêu đang lú lo liền dừng lại, cả sân nhỏ tựa hồ đột nhiên yên tĩnh lại, ánh trăng như chiếu trên mặt nước vào trong nội viện, chỉ thấy bóng cây lắc lư, đâu có nhìn thấy nửa thân ảnh nào, phẳng phất tiếng tiêu chỉ là ảo giác của bọn họ.

Cẩm Nương thất vọng nhìn sân nhỏ yên tĩnh, ngẩng đầu nhìn một ít ánh trăng sáng tỏ, một cổ nhớ nhà tự

nhân sinh ra, đột nhiên rất nhớ tới cha mẹ kiếp trước, nhớ những bằng hữu thân thiết ngày xưa, cái mũi cũng bắt đầu mỗi nhử, trong mắt hiện lên tia ẩm ướt, thất sắc tim đập mạnh và loạn nhịp chậm rãi xoay người, thất vọng cùng nhớ nhà tràn đầy trong lòng, vô ý thức phụ giúp Lãnh Hoa Đình đẩy xe đi vào trong phòng.

Cẩm Nương như vậy là lần đầu tiên Lãnh Hoa Đình nhìn thấy, trong lòng của hắn vừa chua xót lại đau, còn có một tia bất an, rồi lại không nỡ mắng nàng, vừa vào cửa, liền đem nàng ôm vào trong ngực, không quan tâm nói: “Không được miên man suy nghĩ, bất quá chỉ là một khúc tiêu mà thôi, nàng nếu muốn nghe, ta thổi cho nàng nghe.”

Trong nội tâm Cẩm Nương than nhỏ, đầu tựa vào trong ngực ấm áp của hắn, hai tay ôm ở eo của hắn, cảm thụ nhiệt độ cơ thể cùng yêu thương của hắn, càng nhiều hơn là cảm giác được hắn nồng đậm không muốn xa rời nàng, tâm tình đột nhiên tốt lên, ở trong lòng ngực của hắn cọ cọ, ngẩng đầu, thản nhiên cười nói: “Chàng mới miên man suy nghĩ, sớm đi nghỉ ngơi thôi, sáng mai còn phải lên đường tiếp.”

Trong sân, trên một thân cây tươi tốt xum xuê nhất, một bóng người thon dài ẩm đậm nâng lên tiêu ngọc trong tay, sau khi nhìn, tự giấu cười cười, thân thể tung một cái, nhẹ nhàng mà bay qua tường viện, biến mất dưới ánh trăng.

Lãnh Tồn tự trong bóng tối đi ra, nhìn chỗ bóng đen kia biến mất, khóe miệng câu dẫn ra một tia bất đắc dĩ cùng đồng tình, quay đầu lại nhìn Lãnh Hoa Đình trong phòng, thấy tắt đèn, liền lén lút trở về của phòng mình.

Trên đường đi ngừng ngừng một chút, liền đi bảy ngày, mới tới bên ngoài Đại Kỳ Sơn, trong lúc này đã cách kinh thành chừng ba trăm dặm, Cẩm Nương mấy ngày nay một mực ngồi trong xe ngựa, cả người đều sớm muốn tan ra, sự nhiệt tình lúc mới ra cửa đã sớm bị việc ngồi xe ngựa làm điên rồi, lại nhất thời ồn ào muốn thay đổi xe ngựa, bằng không nàng sẽ chịu tội nữa.

Lãnh Hoa Đình nội lực thâm hậu, mỗi ngày đều dùng nội lực giúp nàng xoa lưng eo đau nhức, thật ra khiến cho Cẩm Nương thư thái không ít, hơn nữa lại có mỹ nam đệ nhất thiên hạ mát xa phục vụ, chỉ có một mình nàng có thể được hưởng thụ, trong nội tâm không khỏi lại vui sướng tự hào, nên một đường đi này, mệt nhọc đã tiêu tán không ít.

Đại Kỳ Sơn là tên huyện, bởi vì có dãy núi lớn nhất Đại Cẩm mà được gọi như vậy, địa hình nơi đây vô cùng phức tạp, muốn đi qua Đại Kỳ Sơn, phải xuyên qua dãy núi qua mới được.

Đi vào trong Đại Kỳ Sơn, bọn họ vệ liền bắt đầu khẩn trương lên, mấy ngày trước đây Lãnh Khiêm thỉnh thoảng lại canh giữ ở bên cạnh xe của Tứ Nhi, đồng thời vẫn cùng Lãnh Tồn, mỗi người một bên, canh giữ ở bên cạnh xe ngựa của Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình, đường đi trong núi uốn lượn gấp ghe, hai bên là vách đá cao ngất, Cẩm Nương thay đổi về lưỡi nhác ngày thường, thỉnh thoảng lại thò đầu ra xem cảnh núi hai bên, núi xanh như vẽ, xanh ngắt hùng vĩ, trong rừng chim hót líu lo, đúng là cảnh quan tự nhiên nàng thích nhất, nếu như ở hiện đại, nơi đây chắc chắn sẽ thành phong cảnh nổi tiếng.

Nhưng Lãnh Hoa Đình lại cực kỳ cảnh giác, đoạn đường này quá mức bình tĩnh, một chút sự tình cũng chưa phát sinh qua, càng là bình tĩnh, càng sẽ nguy hiểm, sợ nhất chính là có người từ một nơi bí ẩn phục kích bắn tên lên.

Địa hình nơi này hiểm ác như thế, nếu như có người ở nơi này phục kích, vậy thì nguy hiểm, mấy người Lãnh Hoa Đường tuy là chỉ đi sớm hơn mấy canh giờ, nhưng mà đội ngũ của hắn đều cưỡi ngựa, tất nhiên hành trình cũng ngắn hơn rất nhiều, hôm nay sợ là đã sớm vượt qua một ngày hành trình.

Mọi người vô cùng cẩn thận tiến vào sơn đạo, đi nhiều canh giờ chờ đợi lo lắng trong núi, cuối cùng mới ra khỏi núi, không khỏi đều thở dài một hơi, nhưng Lãnh Hoa Đình lại càng phát ra cảnh giác cao hơn, ngày hôm đó Lãnh Hoa Đường ở phía sau hắn nói lời đó, có lẽ có ẩn ý, với tính tình của Lãnh Hoa Đường, trên đường đem mình và Cẩm Nương giải quyết càng bớt một ít việc mới đúng, như thế nào lại một mực chậm chạp không có động thủ? Vừa rồi nếu ở trên chân núi mai phục lẫn đá, chỉ cần trước lúc xe ngựa của mình đi qua, từ trên núi đẩy xuống, một đội nhân mã của mình, không chết cũng sẽ tàn tật, lúc này đây, Lãnh Hoa Đình thực cũng nhìn thấu tâm tư của Lãnh Hoa Đường, càng như vậy, càng khiến cho hắn cảm thấy nguy hiểm.

Ra khỏi Đại Kỳ Sơn, sắc trời liền tối, nhưng cách trạm dịch gần nhất cũng còn có hơn mười dặm đường nữa, muốn đi tới đó, sẽ phải đi trong đêm khuya, ban đêm đi đường càng nguy hiểm, Bạch Thịnh Vũ liền đề nghị tại phụ cận tìm nhà nghỉ trọ.

Đương nhiên, muốn chứa nổi một đội nhân mã như thế này, cần phải tìm một gia đình lớn, mà gia đình phụ cận lớn nhất chính là nhà Trương viên ngoại, gia đình hẳn phòng viện nhiều vô số cộng lại sợ là cũng trên dưới hơn một trăm phòng, nếu cả đội ngũ ở lại một chút cũng không khó khăn.

Bạch Thịnh Vũ dẫn theo vài người đi trước báo phỏ, Trương viên ngoại đã hơn sáu mươi lăm tuổi, dáng người ục ịch, gặp người là thấy cười, nghe nói là chức sử đại nhân trong kinh thành đi qua đây, muốn mượn chỗ ngủ lại, nhìn thấy trên mặt béo lên lập tức lộ ra vẻ mặt nịnh nọt cùng mừng rỡ, đem sân nhỏ tốt nhất của bản thân đi ra, mời Lãnh Hoa Đình cùng Cẩm Nương vào đó ở.

Cẩm Nương lúc trước ở trên xe nghe nói sẽ đến ở trong nhà dân chúng, liền liên tục không ngừng hoá trang cho Lãnh Hoa Đình, cũng không có biện pháp khác, chỉ là đưa đôi mi vốn thanh tú dày rậm của hấn bôi thành hai con tròng đen, đem mặt của hấn, thoáng bôi đen một chút, nhưng mà, thằng nhãi này vô cùng yêu sạch sẽ, khuyên can mãi mới bằng lòng để cho Cẩm Nương ở trên mặt hấn động thủ, sau khi Cẩm Nương hóa trang cho hấn xong, nhìn kỹ lại, tuy vẫn là tuấn tú, nhưng thiếu màu da diễm lệ, hơn nữa hàng lông mày như hai con giun, thật đúng là kém thiệt xa, mới thoả mãn để cho hấn xuống xe.

Lúc này Trương viên ngoại đã sớm đợi ở bên ngoài trang viên, thấy xa giá của chức sử đại nhân đến, liền khom người đi tới đón, Lãnh Hoa Đình vén rèm xe lên một ít trong nháy mắt, Trương viên ngoại liền giật mình, đang muốn tiến ra đón, lại thấy Lãnh Khiêm đem Lãnh Hoa Đình ôm xuống xe lăn, vẻ mặt hấn liền nịnh nọt đi ra phía trước, quỳ xuống đất hành lễ: “Lão hủ Trương Hoài Đức cung nghênh chức sử đại nhân, đại nhân chịu đặt chân tới hàn xá, là lão hủ đã tu luyện mấy đời phúc khí, lão hủ vui mừng vô cùng.”

Lãnh Hoa Đình không thích nhất kiểu khách sáo này, chỉ gật đầu cười, nói với Trương Trương viên ngoại: “Viên ngoại xin đứng lên, quấy rầy.” Liền không nói thêm gì nữa.

Bên kia Cẩm Nương bị Trương ma ma đỡ xuống, Trương viên ngoại vừa thấy, trên mặt vui vẻ càng tăng lên, vội vàng đứng lên nói: “Đại nhân, phu nhân, mời vào trong phủ nghỉ ngơi, lão hủ đã sớm chuẩn bị tốt rượu và thức ăn, đồ ăn nông thôn dân dã, một ly rượu nhạt, trò chuyện bầy tỏ tâm ý.”

Cẩm Nương vừa nghe liền nhíu mi, đoạn đường này, cái ăn của bọn họ đều do Trung Lâm thúc quản lý, tất cả thực vật đều được Trung Lâm thúc thử qua sau đó mới có thể ăn, cho nên, cả hành trình, đồ ăn ngược lại cực kỳ an toàn, nhưng mà lần này cùng ngày thường bất đồng, thường ngày hoặc ở trọ, hoặc là ở trạm dịch, ở trước mặt nghiêm độc người khác cũng sẽ không nói cái gì, nhưng lần này đang ở nhờ trên địa bàn người khác, người ta lại nhiệt tình hiếu khách như vậy, nếu như cũng ở trước mặt Trương viên ngoại đi thử độc, chỉ sợ người ta sinh lòng khúc mắc, hảo tâm bị người hoài nghi, như thế mới đặc biệt làm cho người tức giận.

Lãnh Hoa Đình ngược lại cực kỳ thản nhiên, để Lãnh Tôn phụ giúp vào phủ, Cẩm Nương theo ở phía sau, không khỏi đi nhanh hơn vài bước đến bên cạnh hấn.

Trương gia quả nhiên rất lớn, trong nội viện đình đài lầu các, hòn non bộ hành lang gấp khúc chằng chịt hấp dẫn, phòng cũng bố trí hợp với thể thống nhất, mỗi một sân, đều có mấy sân vườn, nhìn ra được, gia chủ người này không phải là viên ngoại nông thôn bình thường, trước kia nhất định là đã làm quan.

“Lão viên ngoại, tổ tiên ngài sinh sống ở nơi này sao?” Cẩm Nương cười hỏi.

Trương viên ngoại khom người trả lời: “Bẩm phu nhân, nhà của lão hủ đều sinh sống ở nơi này, cũng đã trăm năm, trang viên này là gia phụ xây dựng, gia phụ đã từng làm quan đến ngũ phẩm, sau khi từ quan, xây nhà cửa này, lão hủ đã từng xuất sĩ làm quan, từng làm tri huyện ở Dương huyện một thời gian, hiện giờ lớn tuổi, liền cáo lão hồi hương, hái dâu làm ruộng, chơi đùa cùng con cháu, rất khoái nhạ.”

Cẩm Nương nhìn hấn cười đến hiền lành, lại dẫn theo chút ít tính tình tiêu sái, trong nội tâm đối với Trương viên ngoại ngược lại có vài phần hảo cảm, nhất thời mọi người đi vào sảnh, trong khách sảnh quả nhiên xếp đặt vài bàn rượu và thức ăn, Trương viên ngoại mời Lãnh Hoa Đình và Bạch Thịnh Vũ cùng nhau ngồi vào vị trí, người hầu mà Cẩm Nương mang đến liền ngồi ở bàn khác.

Trương ma ma ở bên người của Cẩm Nương, nhưng lại nhìn về phía Trung Lâm thúc, Trung Lâm thúc định cầm đũa lên, Trương viên ngoại nhìn vậy khẽ giật mình, khó hiểu nhìn Lãnh Hoa Đình, liền thấy cách ăn mặc của Trung Lâm thúc cũng có thể nhìn ra, hẳn cũng chỉ là một hạ nhân, chủ tử không hề động đũa, hạ nhân ngược lại đi đầu ăn đồ ăn, rất không hợp quy củ a.

Bạch Thịnh Vũ thấy vậy nhưng thản nhiên cười, chấp tay đối với Trương viên ngoại hành lễ nói: “Viên ngoại chớ trách, lần này hành trình quá xa, đại nhân vì an toàn của cả đoàn, mỗi khi đụng tới đồ ăn đều phải kiểm nghiệm, không phải có ý gì đối với một nhà của viên ngoại ngài như thế, xin thứ lỗi nhiều.”

Trương viên ngoại nghe xong lúc này mới lại khôi phục lại khuôn mặt tươi cười, nhấc tay hoàn lễ nói: “Đại nhân khách khí, lão hủ minh bạch, cẩn thận sẽ đi được thuyền vạn năm, cũng nên, cũng nên.”

Trung Lâm thúc cũng nghiêm túc, mỗi một món ăn đều nghiệm qua, ngay cả rượu của hộ vệ cũng không buông tha.

Phải sau một phút đồng hồ mới kiểm nghiệm xong, Trương viên ngoại nhìn xem món ăn đều có chút ngượng mặt, vội hỏi: “Mời, mời, mời, đồ ăn hương dã, không có vật gì tốt chiêu đãi, mời các đại nhân dùng thử.”

Lãnh Hoa Đình lúc này mới bắt đầu động đũa, nhưng mà, Cẩm Nương cảm thấy có chỗ là lạ, ngồi ở bên cạnh bàn nửa ngày cũng không có động, Trương viên ngoại thấy vậy không được tự nhiên mà hỏi thăm: “Phu nhân, không thích những đồ ăn này sao? Phu nhân ngày bình thường thích dùng đồ gì, chỉ cần quý phủ có, tất nhiên sẽ trợ giúp phu nhân làm.”

Cẩm Nương nghe xong khẽ mỉm cười nói: “Viên ngoại khách khí, không biết trong phủ viên ngoại có mấy con, quý phu nhân thân thể khỏe mạnh hay không?”

Lẽ ra có nữ quyến vào phủ, lại là gia quyến của quan lại, nên có nữ chủ đến ngồi mới đúng, nhưng từ lúc đi vào trang viên, đi vào trong phủ ngoại trừ nha hoàn nô bộc, cùng Trương viên ngoại, lại không gặp một chủ nhân nào khác, càng là một nữ chủ cũng không thấy được, điều này làm cho Cẩm Nương rất là kinh ngạc.

Trương viên ngoại nghe xong sắc mặt khẽ biến thành cương, ảm đạm nói: “Lão hủ vợ cả sớm đã mất, chỉ có di nương trong phủ, lại cảm thấy thân phận ti tiện, không xứng đến chiêu đãi phu nhân a.”

Cẩm Nương nghe xong trầm nghĩ, coi như là di nương thân phận không đủ, nhưng thê tử của con trai, hẳn là cũng có thể đi ra tiếp khách, hơn nữa, Trương viên ngoại, biết rõ mình là nữ khách, mở một bàn khác, nên dùng bình phong ngăn cách, không nên cùng một đám nam tử ngồi cùng một đại sảnh ăn cơm mới đúng, dựa vào nhà bọn họ vài đời quan mà nói, loại lễ nghi này hẳn là nên biết mới đúng.

“Xem viên ngoại vẻ mặt phúc tướng, hẳn là con cháu đầy đàn, như thế nào không thấy một người, bốn phu nhân đúng lúc có chuẩn bị ít lễ, nghĩ tặng cho con dâu của viên ngoại.” Cẩm Nương vẫn là vẻ mặt mang cười nói.

Bên kia Thanh Ngọc nghe xong, trong tay liền cầm vài cái hà bao tinh xảo đi tới, Trương viên ngoại sắc mặt càng xấu hổ, đưa tay hành lễ nói: “Sao có thể để cho phu nhân tiêu pha, bất quá, lão hủ suy nghĩ không chu toàn, không nghĩ tới có nữ quyến đồng hành, ngài đợi chút, lão hủ liền mời con dâu đến chiêu đãi khách quý.”

Nói xong, ở phía đối diện liền liếc một cái ánh mắt với vị quản gia, người nọ khom người lui xuống, không bao lâu, liền dẫn một vị phụ nhân trên dưới hai mươi tuổi đi ra, phụ nhân kia ôn nhu yếu ớt, sợ hãi đi tới, cúi đầu, cũng không dám nhìn người, Trương viên ngoại liền cười kêu: “Con dâu, mau tới bái kiến vị phu nhân của chức sử đại nhân.”

Nữ nhân kia nghe xong sợ hãi ngẩng lên đầu, kinh hoàng nhìn thoáng qua, rồi lại cúi đầu, đi tới, thi lễ với Cẩm Nương xong, thì ngồi ở một bên.

Cẩm Nương thấy cười hỏi: “ Tuổi của đại tẩu sợ là so với bốn phu nhân lớn hơn vài tuổi, bốn phu nhân mới đến, ở nhờ quý phủ, thật quý rầy, còn mời đại tẩu bao dung nhiều hơn, tha thứ.” Nói xong, từ trong tay Thanh Ngọc cầm một cái hà bao đưa tới.

Phụ nhân kia nghe xong có chút nâng mắt lên nhìn Cẩm Nương, khóe môi khẽ nhúc nhích, lại không nói chuyện, chỉ đứng dậy vén áo thi lễ, yên tĩnh tiếp nhận, Trương viên ngoại liền cười nói: “Phụ nhân nơi nông

thôn, chưa thấy qua khách lạ, khiến cho phu nhân chê cười, chê cười.”

Cẩm Nương lại không nói gì, một bữa cơm rất nhanh liền qua đi, Trương viên ngoại tự mình đưa Lãnh Hoa Đình cùng phu nhân vào phòng xong, mới cáo từ mà đi.

Hai người rửa mặt xong liền sớm nghỉ ngơi.

Nửa đêm thời gian, đột nhiên trong nội viện đèn đuốc sáng trưng, không bao lâu, liền có người đá văng cửa phòng của Cẩm Nương, Trương viên ngoại mang theo vài đại hán mặc trang phục đen đi đến, trên mặt dữ tợn lại đắc ý cười: “Hừ chủ tử chỉ nói bọn họ giáo hoạt khó mắc bẫy, bắt quá cũng chỉ là mấy đứa nhóc mà thôi, có thể lợi hại tới cỡ nào chứ? Lão phu không tốn chút sức lực liền có thể bắt sống, ha ha ha.”

Bên cạnh một đại hán nghe xong vội vàng tăng tốc nói: “Cũng không phải vậy, Hoàng thống lĩnh cơ trí hơn người, đôi câu nam nữ này chỉ cho là ngài sẽ ở trong thức ăn hạ độc, lại không biết, ngài ở trong mỗi gian phòng đều thả mê hương, bọn nhóc con trẻ người non dạ, làm sao có thể nghĩ chu toàn như thế chứ, đối với ngài thật khó lòng phòng bị a, thuộc hạ bội phục sát đất.”

Trương viên ngoại đắc ý nhìn Lãnh Hoa Đình trên giường nói: “Người người đều nói vị con trai trưởng này của Giản Thân Vương chính là đệ nhất mỹ nam tử của Đại Cẩm, lão phu hôm nay xem ra, cũng chỉ bình thường như vậy, chẳng lẽ nam nhân Đại Cẩm tất cả đều là quý xấu, liền đem một người bình thường thế này mà xưng thành đệ nhất mỹ nam sao?”

Trương viên ngoại tự sướng một hồi, rất nhanh liền lấy lại tinh thần, quát lên: “Còn không đi lên đem người đều trói lại.”

Mấy người đại hán này vừa nghe liền vọt tới trước giường, duỗi tay kéo Lãnh Hoa Đình đi, nhưng tay còn không có chạm được vào chăn mền, một hồi kiếm quang hiện lên, hai gã đi ở phía trước lập tức không thể tưởng tượng nổi nhìn chuôi nhuyễn kiếm sáng loáng trước mắt này, không kịp thở ra hơi cuối cùng kêu thét lên, rồi thẳng tắp ngã về phía sau.

Đột nhiên xuất hiện dị biến, Trương viên ngoại phản ứng cũng rất mau lẹ, lập tức rút ra thanh long đao tùy thân mang theo bên người, tấn công về phía trên giường, Lãnh Hoa Đình lúc này đã nhảy dựng lên một cái, nhuyễn kiếm liền từ cổ tay hiện ra vài đóa kiếm hoa, đem từng người từng người phía trước đánh chết, kiếm chiêu cắt thẳng yết hầu, máu tươi văng khắp nơi.

Nhất thời liền chết bốn gã đại hán áo đen, Trương viên ngoại vốn chỉ đem được sáu gã áo đen, thêm hẳn, là bảy người, thấy Lãnh Hoa Đình võ công cao cường như thế, trong nháy mắt liền tổn thất bốn gã cao thủ, trong nội tâm bỗng sinh một tia sợ hãi, lúc Trương viên ngoại vọt tới bên giường, vừa hay nhìn thấy hai gã đại hán này ngã xuống, hẳn không vào mà lùi ngược, thân thể trượt về phía sau hơn hai thước, cách Lãnh Hoa Đình một khoảng cách thanh kiếm, lấy khoảng cách an toàn.

Sau khi giết bốn người, Lãnh Hoa Đình đạm mạc ngồi ở trên giường, cũng không tấn công tiếp, chỉ dùng ánh mắt sắc bén nhìn Trương viên ngoại, cả giận nói, “Người là ai? Vì sao phải mưu hại bản quan?”

Trương viên ngoại vừa thấy ngược lại trong nội tâm buông lỏng, Lãnh Hoa Đình bị tàn phế, hai chân không thể di động, chỉ có thể tự bảo vệ mình khó có thể đánh xa, sự tình đã đến mức này, bất sống không thành, không bằng giết chết, đã làm thì làm cho cùng, nghĩ như thế, hẳn liền thối lui ra ngoài cửa.

Lãnh Hoa Đình bên môi vẽ ra một tia giễu cợt, tự bên hông lấy ra một sợi dây mảnh, tay run lên, sợi dây này giống như một con linh xà bay thẳng về phía tên Trương viên ngoại, Trương viên ngoại lấy thanh đao bên cạnh chắn, thân hình mập mạp linh xảo nhảy lên, kịp thời tránh được sợi dây này, Lãnh Hoa Đình ngồi thẳng lên, cổ tay cuốn một cái sợi dây giống như con rắn dài bò trên mặt đất, từng chiêu tấn công chỗ trí mạng của địch, Trương viên ngoại cũng không phải là ngồi không, thân thủ linh hoạt, nhảy vọt lên cao chuyển thiểm, chuôi Thanh Long kiếm trong tay cũng múa đến hổ hổ sanh uy, khiến cho Lãnh Hoa Đình nhất thời còn khó hơn nắm bắt được hắn.

Bên kia hai đại hán khác thấy Lãnh Hoa Đình bị Trương viên ngoại chế trụ, liền lặng lẽ tự hai bên bọc đánh mà đến, một người vung đao, tên còn lại thì âm hiểm xuất ra ám khí, đồng thời đánh về phía Lãnh Hoa Đình, cũng hướng tới Cẩm Nương vẫn một mực không động trên giường.

Lãnh Hoa Đình thấy vậy mắt phượng nhắm lại, trong mắt hiện lên một đạo ánh sáng thị huyết quang mang, sợi dây trong tay không ngừng, vẫn là từng chiêu tấn công chỗ trí mạng của địch, nhưng lại không có rảnh một tay, cầm lấy quần áo bên giường tiện tay xoay tròn, múa ra một tấm chắn xoay tròn, đồng thời đem ám khí này ngăn trở, còn có quả đáp lễ lại, tên sử dụng ám khí kia lập tức nhảy lên trốn tránh, Lãnh Hoa Đình cầm quần áo múa thành hình côn, bay về phía người kia.

Một tên hắc y nhân khác thấy thời cơ đến nhanh chóng vung đao chém về phía Lãnh Hoa Đình, ai ngờ, Lãnh Hoa Đình bất quá chỉ ra hư chiêu, cái y côn kia nhìn như đánh về phía người nọ, kỳ thật đúng là chờ đao của hắn tới gần, mới đột nhiên sửa lại phương hướng, lao thẳng tới mặt hắn, lập tức đánh một cái khiến cho hắn lão đảo, ngã quỵ về phía trước, Lãnh Hoa Đình không chút do dự, vứt bỏ quần áo mà cầm kiếm, tay trái một kiếm vung lên, liền cắt lấy đầu người này.

Hắc y nhân vừa rồi tìm được đường sống trong chỗ chết thấy hắn dừng mãnh như thế, sợ tới mức cũng không dám tiến tới nữa, ôm đầu tháo chạy ra bên ngoài cửa sổ, Lãnh Hoa Đình cũng lười quản hắn, bên ngoài tiếng đánh nhau đã sớm nổi lên bốn phía, xem ra, số người nơi đây cũng không ít, bằng không, Lãnh Khiêm cùng vài tên thị vệ đã sớm tới, bên ngoài tất nhiên đang trong ác chiến, người này đi ra ngoài cũng là chết, trong phòng chỉ còn Trương viên ngoại, đằng sau chính là tường, Cẩm Nương ngủ trên giường hắn sẽ không có nguy hiểm, nghĩ như thế, hắn liền thả người bay lên, cầm nhuyễn kiếm trong tay đánh về phía Trương viên ngoại.

Trương viên ngoại không nghĩ tới hắn khinh công cũng cường đại như thế, trên đầu một hồi kiếm hoa bay múa, hắn vội vàng hươ đao đón lấy, liệu định cho là Lãnh Hoa Đình dù khinh công cao, cũng không thể duy trì trên không trung quá lâu, một hồi sẽ phải rơi xuống đất, mà hắn chân tàn tất nhiên sẽ có trời buộc, bản thân mình chỉ cần chống đỡ qua mấy chiêu này là được.

Nghĩ như thế, hắn một tay vung đao ngăn cản, tay kia lại sờ hươg bên hông.

Cẩm Nương sớm đã ngồi dậy, tỉnh táo bình tĩnh nhìn xem tướng công của mình, sau khi trải qua lần trước ở trong ngõ nhỏ bị truy sát, đối mặt với máu tươi cùng tử vong, Cẩm Nương cũng đã chẳng sợ hãi dưng vào, cái này rõ ràng chính là xã hội kẻ yếu làm mồi cho kẻ mạnh, địch nhân sẽ không bởi vì ta nhân từ mà nương tay bỏ qua mình, chỉ có thể dùng giết để dừng lại giết, mới có thể bảo vệ chính mình.

Nhìn thấy Trương viên ngoại thần sắc khác thường, nàng đột nhiên cảm giác căng thẳng trong lòng, la lớn: “Chém đứt tay trái của hắn.”

Lãnh Hoa Đình nghe vậy liền giật mình, nhuyễn kiếm nguyên là công hươg đầu của hắn, theo lời liền tấn công về phía cánh tay trái của Trương viên ngoại ở, Trương viên ngoại không nghĩ tới hắn đột nhiên biến chiêu, hơn nữa trở nên vừa nhanh vừa chuẩn, cánh tay của mình đang ra chiêu, rất khó tự cứu, nhuyễn kiếm này tiến đến, thân thể đành phải trầm xuống, thoáng tránh thoát một ít, nhưng mũi kiếm lại đâm trúng bờ vai của hắn, đâm vào xương chảy ra máu.

Cẩm Nương đang thở dài một hơi, lại không biết, vừa rồi một người áo đen chạy tới tránh ở phía trước cửa sổ, mắt thấy Lãnh Hoa Đình không có canh giữ ở bên người Cẩm Nương, liền âm thầm bắn một ám khí về phía Cẩm Nương.

Lãnh Hoa Đình kinh hãi, xoay tay lại một cái trước sau nghiêng hươg về phía ám khí, lại nghe Cẩm Nương hô to một tiếng: “Tướng công...”

Lúc này nóc nhà đột nhiên động một tiếng lớn, một sợi dây dài từ nóc nhà bay đến, cuốn lấy eo nhỏ của Cẩm Nương kéo về phía nóc nhà.

122. Chương 122

Lãnh Hoa Đình nhìn thấy thế thì rất khẩn trương, một cái phi tiêu liền bay về phía dây thừng đang trói buộc Cẩm Nương, ai ngờ người nọ từ trên nóc nhà cũng phóng tới một ám khí, đánh rơi phi tiêu của Lãnh

Hoa Đình, dây thừng buộc vòng quanh Cẩm Nương nhanh chóng bị kéo về phía nóc nhà, Lãnh Hoa Đình lập tức bỏ quên Trương viên ngoại quay trở lại liền bổ nhào trở về bên giường.

Trong lúc này Cẩm Nương bị treo trên không trung, vừa kinh vừa sợ lại chóng mặt, máu trên người toàn bộ dồn về phía đỉnh đầu, cảm giác đầu căng mắt mờ, dây thừng siết chặt hai bên hông làm nàng cực kỳ đau đớn, cố gắng nhìn về phía nóc nhà, lại nhìn thấy một đôi tròng mắt tròn bóng, đang lo lắng nhìn nàng, Cẩm Nương quá mắt, nhất thời không thấy rõ ràng, chỉ cảm thấy có chút quen thuộc, đồng thời cũng cảm giác người nọ không muốn giết mình, nhưng lại không hiểu rõ lắm dụng ý của hắn, có phải là đồng lõa của những người này không, trong nội tâm nàng quẩn lên, liền hô to với người nọ: “Gian tặc, người thả ta ra.”

Phía trên, người nọ đang dùng tay kéo dây, trong mắt liền hiện lên một tia đau xót, chỉ chớp mắt này Lãnh Hoa Đình đã đánh tới, tung người bay cao, sợi dây trong tay liền bay qua, cuốn lấy dây thừng đang buộc Cẩm Nương, hắn không dám sử dụng kiếm đi cắt đứt dây thừng, sợ Cẩm Nương bị ngã, thân thể có thể không rơi xuống trên giường, sợi dây kéo một cái, lại đem Cẩm Nương kéo giật trở về, người nọ ở trên nóc nhà thấy hắn đã ôm lấy Cẩm Nương, lúc này mới vứt bỏ dây thừng mà đi, trong nháy mắt đã biến mất trong bóng đêm mênh mông.

Mà lúc này, Trương viên ngoại cùng đại hán áo đen bên cạnh đã nhân cơ hội này chạy trốn về phía cửa, Cẩm Nương thiếu một chút đã bị người bắt đi, Lãnh Hoa Đình thật sự là bị sợ đến không nhẹ, một trái tim lo lắng treo trên lưỡi đao trong ngực đều chưa có hạ xuống, hắn đem nàng cẩn thận ôm vào trong ngực, không dám rời đi nửa bước, vừa quay đầu lại, thấy hai người kia đang định trốn, một bụng tức giận liền toàn bộ đổ về phía hai người kia, hắn tiện tay bắn ra mấy đồng tiền, cũng không quản là chính xác như thế nào, cuộn cuộn bắn về phía hai người họ.

Bả vai của Trương viên ngoại bị Lãnh Hoa Đình đánh gãy một đoạn xương, nên tay trái căn bản đã bị phế đi, mà trên người máu chảy như rót ra, lúc này vừa mới chạy tới cửa, sau lưng liền bay đến mấy đồng tiền, thân thể của hắn đột nhiên bay lên một cái, tránh né được hơn phân nửa, nhưng phía sau lưng vẫn trúng hai miếng, làm rách da cắm vào tận xương, đau nhức tận tim phổi, lão đạo thiếu chút nữa ngã sấp xuống, cũng may trong người hắn công lực thâm hậu, kịp thời ổn định thân hình, miễn cưỡng bỏ chạy ra khỏi phòng.

Mà người áo đen phía sau Trương viên ngoại bị đánh ám khí, thì xê dịch một chút công phu, lúc đồng tiền đánh úp lại, hắn liền hiể hiể tránh được vài cái, tránh thoát xong, liền xoay thân thể tung người bay về phía cửa sổ, Lãnh Hoa Đình lần thứ hai đem đồng tiền bắn tới, thì lúc này thân thể của hắn ở giữa không trung liền không cách nào trở mình, cũng không linh xảo bằng lúc chạm đất, nên hơn phân nửa đồng tiền toàn bộ đánh trúng phía sau lưng của hắn, bịch một tiếng hắn đã rơi xuống trên cửa sổ, trên lưng giống như bị bàn chông lún qua.

Cẩm Nương chưa hết kinh hồn nằm ở trong ngực của Lãnh Hoa Đình, thở mạnh cũng không dám thở ra ngoài, bất quá, ngực của hắn ấm áp rắn chắc, làm cho tim của nàng đang đập loạn xạ dần dần bình tĩnh lại, ngẩng đầu, chạm vào đôi mắt phượng sáng trong của Lãnh Hoa Đình, chỗ đó cũng có dư âm của kinh sợ lo lắng không yên, hơn nữa cũng chứa tia mừng rỡ, Cẩm Nương không khỏi ôm chặt hắn, giọng ôn nhu khẽ run nói: “Tướng công, A Khiêm bọn họ sẽ đánh thắng đúng không?”

Lãnh Hoa Đình nhẹ vỗ về cái trán của Cẩm Nương, đem nàng ôm ngời trên đùi của mình, nhẹ gật đầu: “A Khiêm sớm chuẩn bị kỹ càng, hắn và A Tồn công phu không tệ, cộng thêm Tam tỷ phu, hơn nữa còn đánh úp, rất nhanh sẽ có kết quả.”

Cẩm Nương nhẹ gật đầu, kinh hãi qua đi, thần kinh khẩn trương dần buông lỏng ra, nàng cảm thấy toàn thân vô lực, mềm nhũn dựa vào trong ngực của Lãnh Hoa Đình, giống như con mèo nhỏ, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Lãnh Hoa Đình vỗ nhẹ lưng của nàng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hơi có chút tái nhợt: “Nương tử, vừa rồi nàng rất sợ hãi đúng không?”

“Ừ, có chút nhưng mà ta biết rõ tướng công sẽ cứu ta.” Cẩm Nương ở trong lòng ngực của hắn động cũng không muốn động, nhắm mắt lại nói ra.

“Ừ, lần tới, ta sẽ không rời đi nương tử nửa bước, cho dù để bọn họ chạy thì thế nào, chỉ cần nương tử tốt là

được.” Giọng nói của Lãnh Hoa Đình chứa một tia xấu hổ, hẳn không nghĩ tới, sẽ có người từ nóc nhà đột kích, thật đúng là khó lòng phòng bị a, nhưng mà, đồng thời cũng đoán không ra dụng ý của người kia, hình như người nọ cùng bọn Trương viên ngoại không phải đồng lõa, bằng không, hẳn nhìn thấy Trương viên ngoại rơi xuống hạ phong, hẳn phải đến tương trợ mới đúng, nhưng hẳn lại từ trên nóc nhà mà đến, hẳn hẳn không nghĩ cùng mình và bọn người Trương viên ngoại đánh chính diện, hơn nữa, hẳn hình như không muốn giết hại Cẩm Nương, bằng không, thừa dịp chính mình còn không kịp phản ứng, chỉ cần một mũi ám khí liền có thể khiến cho Cẩm Nương hương tiêu ngọc vãn, sợ là hẳn thầm nghĩ muốn bắt Cẩm Nương mà thôi, nhưng thật không biết người nọ lai lịch ra sao a.

“Tướng công, người kia, ta nhìn có chút quen mặt, chỉ là lúc ấy quá chóng mặt, nhìn không rõ lắm, chỉ cảm thấy giống như đã từng quen biết.” Đang nghĩ ngợi, thì Cẩm Nương ở trong lồng ngực của hẳn nhắm mắt lại, buồn bã nói.

Lãnh Hoa Đình vừa nghe, sắc mặt càng thêm ngưng trọng: “Nàng nói, tựa hồ đã từng gặp hẳn sao? Là trong quý phủ của chúng ta?” Cẩm Nương ít xuất môn, khả năng gặp phải nam tử cũng không nhiều lắm, nếu là quen biết, cũng chỉ có thể là Tôn gia cùng người trong vương phủ, nếu như là Lãnh Hoa Đường bày ra trận này, nói hẳn thì cũng có thể.

“Hình như không phải ở trong phủ, ừ, lại càng không phải là Tôn gia a, không nhớ rõ, ấn tượng không sâu a, sợ là chỉ gặp qua một hai lần...” Cẩm Nương càng nói giọng càng yếu, cuối cùng lời nói còn chưa xong, liền ngủ mất.

Lãnh Hoa Đình vốn muốn hỏi tiếp, nhưng cảm giác nàng không có động tĩnh, không khỏi cúi đầu nhìn lại, khóe miệng liền gợi lên một vòng sùng nịnh cười đến ôn nhu nói: “Như thế nào càng ngày càng lười.” Vừa nói vừa đem đầu của nàng đặt xuống gối, nửa ôm nửa đỡ, ngồi trong phòng đợi.

Lại nói Trương viên ngoại, bùm lấy vai bị thương đi chưa được mấy bước, thì một thanh trường kiếm băng hàn bỗng đâm tới, người nọ vừa đâm đứng bên cạnh nói: “Trương Viên ngoại quả nhiên thật là bản lĩnh, thậm chí ngay cả Chức Sứ đại nhân đều dám giết, bản quan làm sao lại không thấy được, thì ra người là một lão hồ ly?”

Trương viên ngoại mạnh mẽ vùng đao chống lại người công kích, phát động ra tiềm lực lớn nhất của bản thân, liều mạng đánh về phía người công kích, người tới chính là Bạch Thịnh Vũ, sau khi hẳn giải quyết những kẻ tập kích trong phòng hẳn, liền vội vã chạy tới bên này, vừa vặn liền nhìn thấy Trương viên ngoại một thân bị thương định đào tẩu, hẳn không khỏi giận dữ, lão cẩu tặc này lại dám lừa hai mắt của mình, uống công chính mình còn tưởng rằng hẳn là người lương thiện, chuyện xảy ra lúc này đây, chính mình không thể không có trách nhiệm.

Một trận tức giận không chỗ phát tiết, liền thấy được đầu sỏ, hẳn tự nhiên ra tay càng thêm nặng, Trương viên ngoại nguyên bản thân thể bị trọng thương, mất máu quá nhiều, cường công không có duy trì được bao lâu, liền có chút ít thể lực còn lại đã chống đỡ hết nổi, Bạch Thịnh Vũ ra tay cực kỳ nhanh, một thanh kiếm múa như nước lạnh mùa thu nhìn giống như ưu nhã, nhưng lại chiêu chiêu xảo trá đến cực điểm, khiến cho Trương viên ngoại luống cuống tay chân, chỉ vài chục chiêu sau, Bạch Thịnh Vũ đã chiếm thế thượng phong, các chiêu thức chỉ là trêu đùa Trương viên ngoại, tiêu hao thể lực của hẳn mà thôi.

Bên kia Lãnh Khiêm cùng Lãnh Tôn mang theo thị vệ, đem phản loạn còn lại vừa giết, vừa đả thương, bắt sống cũng rất nhiều, đang vội vã chạy tới, liếc thấy Bạch Thịnh Vũ đang ở đây chơi trò mèo vờn chuột, trên mặt hai huynh đệ lần đầu tiên khó được có nét mặt cổ quái giống nhau.

Lãnh Khiêm chẳng thèm liếc nhìn Bạch Thịnh Vũ, hẳn thích thì cứ để hẳn chơi nhiều chút đi, tranh thủ thời gian nhìn xem thiếu gia cùng thiếu phu nhân mới được.

Vừa rồi lúc xảy ra chuyện, hẳn trước tiên liền đi tới phòng của Tứ Nhi, khá tốt, hai nha đầu này cũng sớm có chuẩn bị, cũng không có cởi quần áo, mặc nguyên quần áo ngủ trên giường, bằng không, Lãnh Khiêm đột nhiên chạy vào đi, thật đúng là rất xấu hổ, Tứ Nhi còn dễ nói, dù sao cũng là người mình muốn lấy, nhưng không thể làm hỏng thanh danh của Thanh Ngọc.

Lúc đi qua đó, vừa vặn có hai gã hắc y nhân đang muốn lén vào trong phòng Tứ Nhi, Lãnh Khiêm một tay một người, rất nhanh liền giải quyết hết bọn họ.

Thanh Ngọc sợ tới mức trốn ở góc phòng, Tứ Nhi thì lại mở to đôi mắt trông mong nhìn ngoài cửa, thấy Lãnh Khiêm quả nhiên rất nhanh đã tới cứu mình, trong nội tâm nàng vừa vui vừa mắc cỡ, không để ý đau xót cùng thẹn thùng, từ trên giường nhảy xuống, bổ nhào vào trong lòng ngực của hắn nói: “Người... Người đầu gối, như thế nào không đi cứu thiếu gia cùng thiếu phu nhân trước, đến chỗ của ta làm cái gì, những người kia dù thế nào cũng sẽ không đối phó hai nha đầu chúng ta trước.”

Tứ Nhi hai tay không quan ôm quanh người Lãnh Khiêm, thân thủ mềm mại, mang theo một cỗ khí tức thiếu nữ, trên mặt Lãnh Khiêm nguyên bản nguội lạnh lúc này lại có vẻ ngẩn ngơ, hẳn nhất thời không biết ứng phó như thế nào với nhiệt tình của Tứ Nhi, hai tay khẽ nâng lên, lại không có ý ôm trở lại, tình hình này cùng việc đỡ nàng xuống xe ngựa là hai việc khác nhau, hắn biết rõ nàng bị hù dọa, rõ ràng cũng rất sợ hãi, rồi đối với việc mình tới cứu nàng trước tiên càng cao hứng nhưng lại vẫn lo lắng đến thiếu gia cùng thiếu phu nhân, thiếu phu nhân có thiếu gia che chở, công phu của thiếu gia so với chính mình còn mạnh hơn, nha đầu này, tâm địa thật quá thiện lương,

Tay vẫn khoát lên trên vai của Tứ Nhi, hắn hiếm khi có được kiên nhẫn an ủi nàng, giọng điệu nhu hòa đến ngay cả chính bản thân hắn đều không ngờ được: “Không sao, thiếu gia đã sớm có chuẩn bị, mấy cái tiểu tặc này, sao có thể là đối thủ của thiếu gia, yên tâm đi.”

Thanh Ngọc đang trốn ở trong góc phòng nhìn Tứ Nhi được Lãnh Khiêm nhẹ giọng che chở, trong mắt lộ ra vẻ hâm mộ, nhưng nàng biết rõ, trong mắt Lãnh Khiêm từ trước đến nay chỉ có Tứ Nhi, nàng quay đầu đi, giả bộ như không phát hiện một màn kia, chưa xót nhắm mắt lại.

Tứ Nhi ở trong ngực của Lãnh Khiêm hơi ngậy người một lát, liền kịp phản ứng, đỏ mặt vội vàng đẩy Lãnh Khiêm ra nói: “Mau đi nhìn một chút thiếu gia cùng thiếu phu nhân a, ta cùng Thanh Ngọc chỉ là nha hoàn, sẽ không có người đến hại chúng ta.”

Vì vậy Lãnh Khiêm liền đi ra cửa, ven đường lại gặp nhiều hắc y nhân, đến lúc này mới chạy tới phòng Lãnh Hoa Đình.

Vào nhà xem xét, trong đầu cũng là cả kinh, thích khách trong phòng thiếu gia quả nhiên so với phòng bọn họ khác hơn nhiều, mặc dù lúc trước đã thương nghị tốt, nhưng trong lòng hắn vẫn nổi lên một cỗ áy náy, nếu như thiếu gia hơi chút vô ý, khiến cho thiếu phu nhân bị thương, mình thật chỉ có thể chết, chức trách của hắn là bảo vệ thiếu gia a...

Đang tự trách, Lãnh Hoa Đình thấy hắn tiến đến, giơ tay lên, để cho hắn trước tiên dừng lên tiếng, nhẹ nhàng đem Cẩm Nương đặt cẩn thận, mới nhỏ giọng hỏi: “Bên ngoài đều xử lý hết rồi chứ? Nhân mã bên ta có bị tổn thương không?”

Lãnh Khiêm đang muốn trả lời, thì Lãnh Tồn từ ngoài tiến vào, tay quyền, khom người nói: “Bẩm đại nhân, bên ta chỉ bị thương hai gã thị vệ, những người khác bình yên vô sự, vừa rồi thuộc hạ kiểm tra thực hư một phen, thích khách có tất cả hơn một trăm người, chạy mất mười người, bắt sống sáu người, giết chết hơn bảy mươi người, a, tăng thêm trong phòng thiếu gia, hẳn là hơn tám mươi, thủ lĩnh thích khách thì...” Nói xong, hắn ngừng lại một chút, nhìn về phía ngoài cửa.

Trương viên ngoại đang bị Bạch Thịnh Vũ làm cho sức cùng lực kiệt, cuối cùng tự động ném đao, thoáng cái té ngã trên mặt đất, để cho Bạch Thịnh Vũ cầm kiếm đâm vào thân thể của hắn, cũng không nhúc nhích, Bạch Thịnh Vũ vùng lên tiếp vài kiếm, cắt đứt gân chân gân tay của Trương viên ngoại, bộ dạng giống như lợn chết bị hắn kéo vào.

“Thủ lĩnh thích khách trong này.” Hắn vừa vặn tiếp lời của Lãnh Tồn nói. Nói xong, liền đem Trương viên ngoại quăng xuống trên mặt đất.

Lãnh Hoa Đình sắc mặt nhìn Trương viên ngoại nằm trên mặt đất toàn thân đều là máu, cười lạnh nói: “Hoàng thống lĩnh đứng không, nói, chủ tử của ngươi là người phương nào? Vì sao phải mưu hại bản quan?”

Trương viên ngoại quỳ rạp trên mặt đất, ngay cả khí lực ngẩng đầu cũng không còn, buồn bực giả chết, nửa câu cũng không nói lời nào.

Bạch Thịnh Vũ thấy vậy chậm rãi đến gần hắn, từ trong ngực lấy ra một lọ gì đó, ở trước mặt của vị Hoàng thống lĩnh kia quơ quơ nói: “Người biết đây là cái gì không? Đây cũng là một loại dược tới từ Tây Lương

quốc của các người, có thể làm cho da thịt chậm rãi thối rữa, ta đã quên tên là gì, ta nghĩ, người cũng biết chứ.”

Hoàng thống lĩnh này nghe xong, cơ trên mặt co rút một hồi, nhìn sang cái chai này, nhưng không nói gì.

Bạch Thịnh Vũ cầm này cái chai trên tay đi lòng vòng, thở dài, thương tiếc nhìn hần nói: “Lúc trước bằng hữu của ta cho ta thuốc này, cũng không chịu nói rõ ràng, chỉ nói có độc, ta liền tìm con mèo đến thử, kết quả người đoán xem thế nào, con mèo này sau khi ăn xong, nhảy cà tung một trận, lúc ấy khiến cho ta rất tức giận, thiếu chút nữa liền đập bể cái chai này, cho rằng bằng hữu của ta nói giỡn, chỉ ột lọ ngọc lộ bình thường, nhưng không bao lâu a, con mèo này liền gào thảm một tiếng, ta chạy ra cửa xem, a nha, từ trong bụng con mèo bị phá nát ra ngoài, không đến nửa canh giờ, chỉ còn da lông, ai nha, lúc ấy khiến cho ta đem toàn bộ đồ ăn từ trong bụng phun ra, từ nay về sau cũng không dám xem thường thuốc này nữa.”

Hoàng thống lĩnh sắc mặt rất cực đại biến lên, liều mạng ngẩng đầu nhìn Bạch Thịnh Vũ, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, nửa ngày, mới kéo cuống họng nói: “Lão phu là người Tây Lương quốc, người đã biết, cũng không cần phải nói dối các người, lúc này đây, nam viện Đại Vương của nước ta quyết tâm nhất định phải bắt các người đi Tây Lương, Đại Cầm chỉ dựa vào một đồng máy móc cũ, nếu như có thể đem người biết việc cải tạo bắt lấy, Tây Lương của ta đồng dạng cũng có thể chế tạo ra một nhà máy móc kiếm tiền, về phần là ai thông tri cho lão phu biết lộ tuyến của các người, lão phu chỉ có thể nói cho các người biết, lão phu cũng không biết, lão phu cùng nội tuyến liên lạc là thông qua bồ câu đưa tin, chưa bao giờ cùng người nọ chạm qua mặt, lão phu chỉ biết những điều này, muốn giết cứ giết, chỉ cầu... Không cần phải đem loại được này dùng trên người lão phu là được.”

“Người nói không cần là không cần sao, nói, bồ câu đưa tin của người ở nơi nào?” Bạch Thịnh Vũ nghe xong nhướng mày, đá hần một cước nói.

“Lão phu hôm nay thất bại, bồ câu đưa tin tất nhiên đã để cho người ta giết chết, đây là quy củ của Tây Lương quốc chúng ta, bất kể là ai làm việc bên ngoài, chỉ cần thất bại, liền giết chết bồ câu đưa tin, để tránh tạo thành tổn thất càng lớn.” Hoàng thống lĩnh bị Bạch Thịnh Vũ đá một cước khoe miệng liền đổ máu, lúc nói chuyện, bọt máu phun ra, thấy vậy Bạch Thịnh Vũ không thể không thối lui một ít, hần một thân quan bào màu xanh đen mới tinh, mặc dù sau một hồi đánh nhau, nhưng lúc này cũng là toàn thân sạch sẽ, trên quần áo ngay cả nếp nhăn đều không có, cả người nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ, nếu là không mở miệng nói chuyện, ai cũng sẽ cho rằng hần là một thư sinh nhã nhặn ôn nhu.

“Đưa hần kéo đi ra ngoài đi, phái hai người, đưa đến trong kinh, giao cho Thái tử điện hạ.” Lãnh Hoa Đình nghe xong nhìn Hoàng thống lĩnh ghét bỏ, nói với Bạch Thịnh Vũ.

Hoàng thống lĩnh lại hỏi: “Lão phu có một chuyện không rõ, còn xin đại nhân chỉ giáo.”

Bạch Thịnh Vũ háo tâm nhìn hần, nghiêng đầu nói: “Người là thua không phục a, nếu muốn hỏi, chúng ta như thế nào lại phát hiện quỷ kế của người, như thế nào không có trúng độc đúng không?”

Hoàng thống lĩnh nghe vậy một hồi ngạc nhiên, tự đáy lòng khen: “Đại nhân thông minh, nhưng mà, lão phu tự nhận bố trí chu đáo cẩn thận, biểu hiện cũng không có sơ hở mới đúng, đại nhân là như thế nào nhìn ra lão phu có vấn đề, hơn nữa, còn bố trí phòng bị như thế.”

“Người làm xác thực rất tốt, khi vừa thấy người, ta còn tưởng rằng người thật là một người tốt.” Cẩm Nương ở trên giường chẳng biết lúc nào đã tỉnh, ngồi vào bên người Lãnh Hoa Đình, nói với Hoàng thống lĩnh.

“Người hành động xác thực rất tốt, cho dù lúc chúng ta phái người thử độc, trong mắt người cũng không có phần nộ, kỳ thật, nhưng người rất nhanh liền thông tình đạt lý mà tỏ vẻ lý giải, mặc chúng ta đi thử, ở đây, người thật đúng là không có sơ hở gì, người sơ hở lớn nhất chính là, con dâu của người, người nọ, căn bản chính là bị người buộc đến diễn trò, ta ở trong mắt của nàng thấy được sự cầu xin cùng sợ hãi, nàng nếu thật là con dâu của người, như thế nào lúc thấy mặt người, đều không hành được một cái lễ nào? Còn nữa, ta ở xa tới là khách, người nên nhiệt tình tiếp đãi, như thế nào ngay cả một nữ chủ nhân cũng phải ta ba phen mấy bận hỏi lên, mới mời đi ra?”

“Hơn nữa, con dâu này của người sau khi đi ra, thần sắc quá mất tự nhiên, chính là ta đưa gì đó cho nàng, nàng cũng không nói một câu cảm ơn, nhưng môi lại cử động, nhưng không có thanh âm, cái này không phải rất kỳ quái sao? Người cũng đã có nói, người chính là quan lại thế gia, lễ nghi dạy dỗ cho dù không

ng nghiêm, nhưng tối thiểu nhất cấp bậc lễ nghĩa cũng phải hiểu, nàng coi như là luống cuống, lại chưa từng thấy qua tình huống như vậy, thì cũng có thể nói tiếng cảm ơn a, nàng ăn hết một bữa cơm cũng không có ra một tiếng, hơn nữa, người có lẽ không biết, ta đọc hiểu được khẩu ngữ, lúc môi miệng của nàng khê nhúc nhích, rõ ràng đã nói câu ‘Cứu ta’, vì vậy, ta kết luận, nàng không là con dâu của người, mà là bị người áp chế đến diễn trò, nhưng nàng lại không tình nguyện, cho nên, mới lộ ra sơ hở.” Cẩm Nương giấu cợt nhìn Hoàng thống lĩnh, chậm rãi nói ra.

Hoàng thống lĩnh nghe xong, đôi mắt nhắm lại, thật lâu mới mở mắt ra, thở dài một tiếng nói: “Phu nhân quả nhiên là tài nữ, tại Tây Lương quốc liền nghe nói, phu nhân thông tuệ hơn người, hôm nay vừa thấy, quả nhiên tâm tư tinh tế, thật không ngờ tiểu nhân sơ hở đều bị phu nhân nhìn ra, lão phu... Thua cam tâm.”

“Đâu chỉ một mình ta liền có thể nhìn ra, tướng công nhà ta cũng đã nhìn ra, trong nhà người gia đình gã sai vặt mỗi người đi đường sinh phong, rõ ràng chính là có võ công, mà những nha hoàn bà tử kia thì đi từng bước từng bước biểu lộ cực kỳ ngốc trệ, những thứ này, cũng làm cho người cảm thấy kỳ quái, không phải chúng ta quá thông minh, là người quá tự cho là thông minh, cho nên, mới để cho chúng ta phát hiện.” Cẩm Nương cười lạnh nói.

Hoàng thống lĩnh nghe xong vẻ mặt xấu hổ, hung ác nói: “Hừ, nếu không có nam viện Đại Vương muốn sống bắt các người, lúc tại Đại Kỳ Sơn, lão phu đã có thể động thủ với các người, bắt đắc dĩ, chỗ đó địa thế quá mức hiểm yếu, lão phu sợ giết chết các người không thể báo cáo kết quả công tác, cho nên, mới rơi vào thất bại này.”

Hắn vừa dứt lời, bên ngoài đã có người tới báo, nói ở trong hầm ngầm tìm được toàn bộ người nhà chân chính nơi đây, Lãnh Hoa Đình vội vàng cho người ta dẫn theo tiến vào, thị vệ liền giúp đỡ một lão nhân đã lớn tuổi đi đến, nhưng lúc này lại giống với Hoàng thống lĩnh độc nhất vô nhị, người nọ vừa vào cửa, liền quỳ xuống lạy về phía Lãnh Hoa Đình: “Tạ đại nhân cứu cả nhà lão hủ, đại nhân thật sự là Bồ Tát sống.”

Lãnh Hoa Đình vội vàng làm cho người ta dìu ông ta, hỏi: “Người mới là Trương viên ngoại đi.”

Lão nhân kia gật đầu xác nhận, nói ra: “Bẩm đại nhân, người này đêm trước đến trong nhà lão hủ, nói là muốn đi qua trạm dịch, muốn mượn ở một đêm, lão hủ hảo tâm chiêu đãi hắn, hắn lại lòng muông dạ thú, màn đêm buông xuống thả thuốc mê cả nhà lão hủ, giả trang thành bộ dáng của lão hủ, đem vợ con một nhà lão hủ nhốt trong hầm ngầm, làm việc thương thiên hại lý này, khá tốt, đại nhân tuệ nhãn xuyên thấu, nếu không, một nhà lão hủ sẽ phải gánh chịu tội danh mưu hại mệnh quan triều đình.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền trấn an Trương viên ngoại vài tiếng, Bạch Thịnh Vũ động tay từ bên tai Hoàng thống lĩnh vừa sờ, kéo xuống một mặt nạ da người, quả nhiên, lộ ra một gương mặt lạ lẫm, Lãnh Hoa Đình sai người đưa hắn kéo đi ra ngoài.

Vội vã một đêm, mọi người lại mệt mỏi, ngoại trừ thủ thị vệ, Lãnh Hoa Đình để ọi người tranh thủ thời gian tiếp tục nghỉ ngơi, buổi sáng ngày hôm sau, dùng qua cơm trưa mới xuất phát.

Lại đi năm ngày đường bộ, cuối cùng mới tới sông Lệ Hà, một đội nhân mã đổi thuyền mà đi, thuyền kia nguyên đã sớm chuẩn bị, thân thuyền lớn mà dài, có hai tầng cao, có thể chịu tải vài trăm người, trên thuyền tất cả phương tiện đều đủ, giữa thuyền sắp đặt gian phòng, Cẩm Nương cảm thấy ngồi thuyền so với ngồi xe ngựa thoải mái hơn nhiều, hơn nữa, nàng rất cuộc không cần nhốt ở trong một tắc vuông ngấm phong cảnh, vừa lên thuyền nàng liền hưng phấn lên, thính thoảng bước lên boong thuyền xem phong cảnh hai bờ sông tú lệ hợp lòng người.

Sông Lệ Hà là con sông lớn nhất của Đại Cẩm, từ bắc đến nam, ngang cả Đại Cẩm, mặt sông lúc rộng lúc nhỏ hẹp uốn chuyển khúc chiết, nước sông cũng là lúc nhanh lúc chậm, Thanh Ngọc từ sau khi lên thuyền, liền chịu không được say thuyền, không tới một ngày, liền bắt đầu nôn mửa say thuyền, cả người mệt mỏi, tinh thần cực kỳ không tốt, khó coi, cũng may không đến nửa tháng, miệng vết thương trên người Tứ Nhi khép lại không sai biệt lắm, lúc này đổi lại là Tứ Nhi tới chăm sóc nàng.

Phong nhi một mực hầu hạ cuộc sống hàng ngày của Lãnh Hoa Đình, hôm nay Tứ Nhi cùng Thanh Ngọc cũng không rảnh rỗi, nàng lại gánh chịu thêm cuộc sống hàng ngày của Cẩm Nương, cũng may nàng cũng

nhANH NHẸN, làm VIỆC lại NHANH CHÓNG, Cẩm Nương cũng không có cảm giác không khỏe, ngược lại thỉnh thoảng còn kéo Phong nhi cùng đi lên boong tàu ngắm phong cảnh.

Lãnh Hoa Đình đối với cái dạng này của Cẩm Nương rất bất đắc dĩ, bởi vì sau lần trước gặp nạn ở Đại Kỳ Sơn báo với triều đình, Thái tử điện hạ lại phái một chi đội thị vệ đến hộ tống, sửa lại đi đường thủy, trước sau cũng bỏ thêm hai chiếc thuyền, phía trước một chiếc thuyền mở đường, đằng sau một chiếc thuyền hộ vệ, đầu đuôi hô ứng, dùng đảm bảo an toàn. Đoạn đường này, so với lúc trước, an toàn hơn rất nhiều.

Nhưng trên boong thuyền lại có rất nhiều nam thị vệ, Cẩm Nương lại không quan tâm mọi thứ chạy lên boong thuyền, khiến cho rất nhiều thị vệ không thể không đối mặt với mặt sông, không dám quay đầu lại nhìn, nàng còn cực kỳ nghịch ngợm, ở trong thuyền thì không chịu ngoan ngoãn đứng yên, trên boong thuyền đi qua đi lại bốn phía, Phong nhi ngay từ đầu, cũng rất là không thích ứng, về sau, ngược lại cảm thấy thả lỏng, học bộ dáng của thiếu phu nhân, thường thức phong cảnh ven đường đồng thời, cảm nhận được không khí tự do tự tại.

Nhưng mà, bất kể là bao lâu, Lãnh Hoa Đình đều đi theo chân Cẩm Nương ra khoang thuyền, cho dù bình thường hắn đều lẳng lặng nằm ở trên giường đọc sách, chỉ cần vừa nhìn thấy Cẩm Nương chuẩn bị ra khoang thuyền, hắn sẽ để quyển sách trên tay xuống bàn, để cho Phong nhi phụ giúp đẩy hắn cùng đi, lúc này xe lăn di chuyển thật đúng là phiền toái, Cẩm Nương có khi nhịn không được liền cong miệng, cầu nhàu nói: “Tướng công, hoặc là chàng cũng đừng có ra khỏi, ta chơi một chút sẽ trở lại, trong khoang thuyền quá buồn tẻ, ta chịu không được.”

Lãnh Hoa Đình mặc kệ nàng, vẫn là để cho Lãnh Tôn giúp đem xe lăn của hắn đem đến bong thuyền, Cẩm Nương nhìn xem liền thở dài, nhỏ giọng lầm bầm nói: “Cũng không biết xe lăn này có cái gì ngồi tốt, có một ngày, chàng nếu là có thể đứng lên, theo ta cùng một chỗ ngắm phong cảnh, vậy thật là tốt a.”

Lãnh Hoa Đình nghe được trì trệ, ngồi ở trên xe lăn quay đầu lại liếc nhìn Cẩm Nương, một tay kéo lấy nàng, nhéo cái mũi của nàng nói: “Càng ngày càng nghịch ngợm, lúc ta có thể đứng lên, dĩ nhiên là đứng, nàng có phải ghét bỏ ta là tàn phế, hành động bất tiện, ảnh hưởng tới nàng chứ?”

Cẩm Nương nghe hắn cố ý kiếm chuyện, còn mang theo giọng điệu oan uổng thì trong nội tâm liền tức giận, đánh rớt tay của hắn, không có lên tiếng, Lãnh Hoa Đình không khỏi cau môi cười, hai ngón tay chọc chọc bên hông của nàng, Cẩm Nương lại càng hoảng sợ, đang ở trên boong thuyền, bốn phía đều là hộ vệ, thẳng nhãi này cũng không biết bận tâm một chút, không có việc gì trước mặt mọi người diễn trò ám muội ọi người xem a.

Không khỏi lắc mông liền từ bên cạnh hắn bỏ đi, giận hắn nhỏ giọng nói: “Thật nhiều người, chàng cũng không sợ người khác nhìn xem chê cười.”

Lãnh Hoa Đình nghe được lông mày nhíu lại, trêu tức nhìn nàng nói: “Nương tử còn biết muốn tránh người a, suốt ngày lên trên boong thuyền này, không phải sớm nên thích ứng sao? Đến đến, vi phu ôm nàng ngắm phong cảnh.”

Cẩm Nương biết rõ thẳng nhãi này chính là tức giận mình cũng không có việc gì lên boong tàu, còn không ngại xuất đầu lộ diện ra bên ngoài, cho nên mới biến đổi biện pháp đến phạt mình, không khỏi nhất thời hờn dỗi, thực sự đến gần hắn, làm bộ ngồi vào trên đùi hắn, nguyên chỉ là muốn dọa dọa hắn, vì hắn là cổ nhân chính tông, tư tưởng thủ lễ so với nàng nghiêm khắc nhiều lắm, nguyên lai tưởng rằng hắn sẽ không để cho nàng thật sự ngồi, không nghĩ tới, nàng mới đi gần, cánh tay dài của hắn liền đem nàng ôm lấy, hai tay kẹp lại liền đem nàng ôm vào lòng, thực coi nàng giống như đứa nhỏ, đặt trên đùi, hai tay ôm eo của nàng, không cho nàng lộn xộn.

Lúc này đối lại là Cẩm Nương không được tự nhiên, nàng đỏ mặt ngẩng nhìn bốn phía, xem thị vệ một bên đều cố ý quay mặt đi, giả bộ không nhìn thấy gì, trong nội tâm lại càng thêm quần bách, ngoan ngoãn ngồi ở trên đùi của hắn nói: “Tướng công, thả ta xuống a, thật nhiều người nhìn đó.”

“Không thả, ta chính là muốn làm cho bọn họ nhìn xem, làm cho bọn họ hiểu rõ, nàng là nương tử của ta.” Lãnh Hoa Đình nổi tính trẻ con ở sau lưng nàng nói.

Cẩm Nương giờ mới hiểu được, thẳng nhãi này lại đang mặc mình kỳ diệu ăn dấm chua, căn bản không phải tự trách mình trái với lễ nghi quy củ, thẳng nhãi này thật đúng là khác người thời đại này, trong tư tưởng

hoàn toàn không có mấy lễ tiết sáo rỗng, tính tình cực kỳ tiêu sái, chỉ cần hấn cho rằng đúng, hấn muốn như thế nào liền làm như thế đó, đâu thèm để ý người khác nhìn hấn như thế nào, nhưng mà, hấn như vậy càng thêm đáng yêu, càng làm cho nàng yêu mến, càng hợp tâm ý của nàng.

Bất quá, sao nàng lại có thể hào phóng như thế, cũng không ý không tứ ở trước mặt công chúng lại cùng hấn thân mật, bất đắc dĩ đành mang vẻ tội nghiệp nhỏ giọng năn nỉ nói: “Tướng công, thả ta xuống a, cái kia, ta muốn đứng ngắm phong cảnh, đi đi lại lại đi đi lại lại, rất có ích cho thân thể khỏe mạnh.”

Lãnh Hoa Đình đầu tựa vào sau lưng của nàng, nhẹ giọng cười nói: “Ta không thả, nàng không biết là ngồi ở trên người tướng công rất thoải mái sao?”

Cầm Nương bất đắc dĩ, lại không thể ở trên người hấn vận vẹo quá lớn, đành phải mặc hấn ôm, lúc này, Tứ Nhi đỡ Thanh Ngọc đi đến bên ván thuyền, nhìn trên mặt Thanh Ngọc vẫn rất yếu ớt, cũng may uống thuốc của Trung Lâm thúc, không nôn mửa nữa, người cũng có tinh thần lên chút ít, Tứ Nhi liền dìu nàng đi ra hít thở không khí.

Lãnh Khiêm nhìn thấy Tứ Nhi đến đây, lông mày liền nhăn lại, đi qua bên cạnh Tứ Nhi lạnh băng nói: “Gió lớn, nàng đi ra làm cái gì.”

Tứ Nhi nghe xong mỉm cười, thành thật trả lời: “Không sao, ta cũng vậy muốn hít thở không khí, một lát liền đi trở về, sẽ không cảm lạnh.”

Lãnh Khiêm nghe xong mới đỡ dẫn bỏ đi. Lúc này Lãnh Tổn nhìn thấy, trong mắt liền lộ ra vẻ phức tạp, đi qua nói với Lãnh Khiêm: “Nếu người chỉ đem nàng nạp làm thiếp thất, ta sẽ không nói cái gì, nhưng cùng nàng thành thân, là tuyệt đối không thể, phụ thân đại nhân đã chấm cho người thành hôn cùng con gái của Đại Lý Tự Khanh Vương đại nhân, chờ sau khi người hoàn thành hành trình phía nam, sẽ cùng người làm lễ thành hôn, người không thể hồ đồ.”

Lời này của hấn cũng là muốn nói cho Tứ Nhi cùng Cầm Nương biết, rõ ràng hơn là nói cho Tứ Nhi, thân phận của nàng quá thấp, nhiều nhất chỉ có thể làm thiếp cho Lãnh Khiêm, Cầm Nương nghe xong trong nội tâm liền tức giận, quay đầu lại liếc nhìn Tứ Nhi, thấy nàng đang ảm đạm cúi đầu, cổ nén xấu hổ và giận dữ, hai tay đỡ Thanh Ngọc, thân thể của mình nửa tựa vào rào chắn phía trên, Cầm Nương nhìn thấy trong nội tâm rất khó chịu, nô tỳ thì như thế nào, A Khiêm cùng Tứ Nhi tình đầu ý hợp, Tứ Nhi lại là cô nương tốt khó gặp, chẳng lẽ thân phận không tốt, cũng chỉ có thể làm thiếp thất sao? Lấy cái chính thất trở về, đây không phải là muốn ở trước cửa lớn gác một khúc gỗ chặn lại sao? Khiến cho hai người nguyên bản hạnh phúc, biến thành ba người thống khổ, cần gì chứ, hạnh phúc so với thanh danh thân phận không quan trọng bằng sao?

Nàng đang muốn nói chuyện, liền cảm giác bên hông xiết chặt, biết rõ Lãnh Hoa Đình không muốn nàng xen vào việc này, cũng đúng, việc này nên để cho A Khiêm tự mình giải quyết, người khác dù thế nào, cũng chỉ có thể cho ý kiến, làm như thế nào cũng là do hấn quyết định.

“Ta sớm đã không phải là người trong phủ kia, người nói cho hấn biết, cứ coi như năm đó ta đã bị đánh chết, vị tiểu thư Vương gia kia, người muốn cưới thì cưới đi, dù sao ta cũng không muốn, ta muốn lấy ai, ai cũng không có quyền xen vào.” Quả nhiên chợt nghe thấy Lãnh Khiêm cứng ngắt nói với Lãnh Tổn.

Lãnh Tổn nghe được thì sững sờ, rồi quát lớn: “Đại ca biết rõ người năm đó bị ủy khuất, nhưng vật đổi sao dời, phụ thân cũng biết sai rồi, người lại cứ canh cánh trong lòng, cũng quá bất hiểu đi, thiên hạ không ai bằng cha mẹ, phụ thân năm đó cũng chỉ vì phương pháp không đúng mà thôi, nào có con trai luôn so đo với sai lầm phụ thân, huống hồ, hôn nhân đại sự, từ trước đến nay chính là cha mẹ làm chủ, sao có thể cho phép người can quấy, nếu như người lấy nàng, thì sẽ bị đuổi ra khỏi gia phủ.”

“Không sao cả, ta họ Lạnh hay là họ Nóng, cũng không liên quan đến chuyện của các người, người trở về nói cho hấn biết xóa tên ta khỏi gia phủ cũng tốt lắm, ta xin chỉ thị của Vương gia, sau này liền đi theo thiếu gia, người không phải nói thân phận của nàng không đủ sao? Ta để thiếu gia đem ta đổi thành gia nô là được, như vậy, ta cùng với nàng xem như môn đăng hộ đối.” Lãnh Khiêm không thèm để ý chút nào nói.

Buổi nói chuyện này khiến Lãnh Tổn tức giận đến gân xanh nổi lên, từ trước đến nay hấn tính tình tốt cũng bị tức giận, một chương mạnh mẽ liền đánh về phía Lãnh Khiêm, Lãnh Khiêm không chút nào yếu thế, đưa tay chống chọi, nhất thời hai huynh đệ lại đánh lên.

Tứ Nhi nghe xong lời nói của Lãnh Khiêm, trực giác như có một dòng nước ấm tràn ngập trong tim, ngốc tử này, chưa bao giờ nói nửa câu dễ nghe, lời vừa rồi trong buổi nói chuyện này, có thể còn hơn những lời ngọt ngào trên đời này, không có gì có thể so với lời như vậy làm cho nàng càng cảm động, nhất thời cảm xúc bành trướng, kích động không thôi, lệ liền dâng lên, hai mắt đui theo thân ảnh của Lãnh Khiêm, không hề chớp mắt nhìn hắn, khoe miệng lại mang theo nụ cười vô cùng hạnh phúc.

Cầm Nương cũng là bị lời nói của Lãnh Khiêm chấn trụ, không nghĩ tới đầu gối Lãnh Khiêm này, thậm chí có một lòng quyết tâm như vậy, vừa rồi lời nói này đã làm cho nàng rất cảm động, đường đường Lục Phẩm đời đạo thị vệ, lại tự cầu làm nô, đây chính là quên nguồn quên gốc, đại nghịch bất đạo a, lại có thể từ trong miệng của Lãnh Khiêm nói ra lẽ thẳng khí hùng hùng hồn thế, người khác quan tâm nhất là thanh danh cùng thân phận, nhưng trong mắt hắn lại không đáng một đồng, Tứ Nhi thật là hạnh phúc, lại kiếm được một nam nhân tốt thế.

Thanh Ngọc nghiêng mặt tái nhợt nửa tựa ở trên người Tứ Nhi, nghe xong buổi nói chuyện này của A Khiêm cũng vừa kinh khiếp lại cảm động, càng hâm mộ, quay đầu lại nhìn Tứ Nhi tướng mạo bình thường, chỉ có thể ai thán vận mệnh bất công, vì cái gì nàng có thể gặp được người tốt như vậy, chính mình lại không gặp được?

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên thân thuyền kịch liệt lắc lư một trận, Thanh Ngọc cùng Tứ Nhi đồng thời bị lao đảo một cái, mà toàn bộ tâm tư của Tứ Nhi tất cả đặt trên người Lãnh Khiêm, vội vàng không kịp chuẩn bị, thân thể bay ra phía bên ngoài rào chắn, Thanh Ngọc vừa thấy, vô ý thức liền ôm lấy chân của nàng, muốn đem nàng kéo trở về, nhưng một cái chớp mắt, trong đầu nàng hiện lên một cái ý niệm, rất muốn buông tay ra, để cho Tứ Nhi rơi xuống sông, trong nội tâm tưởng tượng, tay liền hơi lỏng ra, thân thể Tứ Nhi liền trượt xuống vài phân.

Bên kia Lãnh Khiêm vừa thấy vậy thì khẩn trương, phi thân đánh tới, hô lớn: “Ôm chặt.”

Thanh Ngọc thân thể cứng đờ, tay liền bỏ thêm lực, liều mạng ôm lấy chân Tứ Nhi, nhưng chính cô ta thân thể vốn suy yếu, lại thêm mấy ngày nay say tàu, Tứ Nhi thân thể lại so với nàng nặng hơn, ôm tới một cái, chính mình lại cũng bị kéo ra vài phần, cũng may Lãnh Khiêm tới cũng nhanh, bắt lấy quần áo Tứ Nhi, liền đem nàng cứu trở về, khuôn mặt từ trước đến nay nguội lạnh không biểu tình, lúc này bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, rống lên một câu với Tứ Nhi: “Từ nay về sau không cho phép ra khoang thuyền.”

Tứ Nhi cũng là sợ tới mức chết khiếp, thắt lưng bị rào chắn này đụng đến vừa xót vừa đau, thật vất vả mới từ trong chỗ chết đi ra, giọng nói của A Khiêm rống càng lớn, nàng càng cảm thấy ngọt ngào, đang ở trước mặt mọi người nàng liền ôm lấy A Khiêm, người khác thích nói thì cứ nói đi, trong nội tâm đầu gối này có nàng, nguyện ý vì nàng buông bỏ hết thảy, nàng còn có cái gì phải sợ?

Thanh Ngọc thấy Tứ Nhi bình an, trong lòng đột nhiên có một loại cảm giác tiêu tan, may mắn chính mình vừa rồi cũng không có làm chuyện điên rồ, cho dù Tứ Nhi chết, Lãnh Khiêm cũng sẽ không liếc xem người khác một cái, trong chuyện tình yêu đôi lứa, vừa mất nhau là được, không hợp nhân, thì dù người đi tranh giành thế nào, tranh cũng không được một phần tâm ý kia, thì có ý nghĩa gì chứ.

Nhất thời thuyền lại rung mạnh một cái, trên mặt sông gió êm sóng lặng, thuyền lại nặng, làm sao có thể vô duyên vô cớ lắc lư, tất cả thị vệ đều rút đao đi ra, thống lĩnh thủy binh đi tới phía Lãnh Hoa Đình: “Đại nhân, sợ là có quỷ, mời đại nhân nhanh chóng rời đi.”

Lãnh Hoa Đình lại trấn định mà hỏi thăm: “Thân thuyền này đúc bằng sắt sao?”

Vị thống lĩnh này trả lời: “Bẩm đại nhân, thuyền không đúc bằng sắt, chỉ là phủ một tầng lá sắt, phòng ngừa va phải đá ngầm mà thôi.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền nhíu mi, cúi người xem nước sông chảy cực kỳ chậm chạp, đột nhiên câu môi cười, trong mắt hiện lên vẻ âm lệ, nói với Trung Lâm thúc: “Trong tay người còn có thuốc bột khiến làn da người bị ngứa thối rữa không?”

Trung Lâm thúc nghe vậy giật mình, nhưng vẫn là gạt đầu, từ trong ngực lấy ra vài cái bình nhỏ đến, lại nói: “Thiếu gia, thuốc này rất bá đạo, không thể lạm dụng a.”

Cầm Nương lúc này cũng minh bạch ý tứ của Lãnh Hoa Đình, không khỏi cũng nhíu mi nói: “Sợ là cá trong

sông cũng sẽ cùng nhau trúng độc, nước sông này dơ, dân chúng hai bên bờ sông ăn cá trong sông, cũng sẽ trúng độc.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong mắt trợn trắng với nàng, hần lúc này vẫn đang ôm Cẩm Nương, vừa rồi Tứ Nhi bị một màn kia, khiến cho hần lại càng không dám buông nàng ra, chỉ sợ một cái sơ sẩy, nàng cũng sẽ rơi xuống nước.

“Đại nhân, thân thuyền trầm trọng, bọn họ khả năng chôn thuốc nổ tại đáy sông, lúc này sợ là đang làm nổ. Vừa rồi thuốc hạ liền nghe được một âm thanh.”

“Trung Lâm thúc, loại độc này có thể nhanh phát tác?” Lãnh Hoa Đình cau mi lại hỏi.

“Có thể khiến cho làn da trong nháy mắt thối rửa.” Trung Lâm thúc trả lời.

“Dưới nước làm nổ, quá trình cực kỳ phức tạp, phải không được thấm nước, vừa muốn không làm bị thương người. Ủ, còn có thời gian, bất chấp nhiều chuyện khác, đầu độc.” Lãnh Hoa Đình ra lệnh cho vị thủy binh thống lĩnh này.

Người nọ nghe xong liền đem chai thuốc trong tay Trung thúc tất cả đều cầm lấy, tìm vài người có kỹ năng bơi tốt, lại không sợ chết, kín đáo bơi trong nước.

Cẩm Nương nhìn xem liền có một tia không đành lòng, vội hỏi Trung Lâm thúc: “Thuốc này có thể giải sao?”

“Yên tâm đi, thiếu phu nhân, có giải, chỉ cần mấy người này nhanh chóng bơi lại, rất nhanh hồi thuyền, nô tài vẫn có thể trị tốt cho bọn họ.” Trung Lâm thúc an ủi.

Cẩm Nương lúc này mới yên lòng, đối với quyết đoán của Lãnh Hoa Đình cũng rất bội phục, thời khắc nguy cấp, quá mức lòng dạ đàn bà xác thực là không thành được đại sự, phương pháp này cũng mau lẹ nhất, an toàn nhất, huống chi sông này to lớn như thế, nước chảy, thuốc sẽ tản ra, một lúc sau, sẽ bị hòa tan, cũng hại không được bao nhiêu người.

Thân thuyền còn đang lắc lư, nhưng biên độ không lớn, Cẩm Nương nghĩ thầm, lúc này thuốc nổ chắc có dạng như pháo trúc, lực phá không lớn, mà thân thuyền quá lớn, lại bao hết sắt lá, muốn nổ tung, sợ là phải dùng nhiều thuốc nổ mới được, cho nên Lãnh Hoa Đình mới nói thời gian đủ rồi a.

Không bao lâu, mấy cái thủy binh liền nổi lên mặt nước, lập tức có người đi kéo bọn hần lên, Trung Lâm thúc vội hô, dừng dừng, làm cho bọn họ tự động đi lên là được.

Vài tên thủy binh lập tức bơi tới, trong nước thủy binh gian nan bò đi lên, vẫn khá tốt, mặc dù bị nước dính trên người, nhưng trúng độc không nghiêm trọng lắm, đôi cánh tay dài lộ ra bên ngoài bắt đầu nổi bong bóng, cũng bắt đầu thối rửa, Trung Lâm thúc vội vàng phân phó người đi lấy nước sạch, chính mình lại mang ra một lọ thuốc khác, giúp đỡ những người kia trị liệu.

Không bao lâu, trên mặt sông liền truyền đến một mùi hôi gay mũi, một cỗ thịt thối làm cho người ta muốn nôn, Cẩm Nương vội vàng bịt mũi nhìn về phía mặt sông, rất nhanh liền nhìn thấy có người nổi lên mặt nước, đúng là thích khách, hơn nữa, thích khách này đúng là không mặc đồ chống nước, toàn thân đều đang thối rửa, bộ dáng phi thường đáng sợ.

123. Chương 123

Cẩm Nương nhìn thoáng qua liền chịu không được, dùng khăn che miệng, Lãnh Hoa Đình thấy vậy đem đầu của nàng xoay vào trong ngực của mình, chính mình nhìn xem mặt nước, quả nhiên, không bao lâu, lại có một hai tên thích khách từ đáy nước nổi lên, toàn thân cũng thối rửa, nhưng người vẫn còn sống, đang cố hết sức vạch nước bơi về phía thuyền bên cạnh.

Lãnh Hoa Đình liền hỏi Trung Lâm thúc: “Những người kia còn có cứu không?”

Trung Lâm thúc nhìn xem nhú nhú mày, trầm ngâm một chút mới nói: “Bẩm thiếu gia, trúng độc quá sâu, không có khả năng chữa được, hơn nữa, trên người bọn họ lại có nước, sẽ lây đến người khác, nếu như bò lên được tới thuyền, sẽ ô nhiễm đến thân thuyền.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong đôi mi thanh tú liền nhú chặt, ngưng mắt nhìn mặt nước, không bao lâu, trên mặt nước bắt đầu nổi lên một tầng cá chết, ào ào trắng một mảng lớn, cộng thêm lại có mấy tên thích khách nổi đi lên, mùi hôi càng dày đặc, rất nhiều người bắt đầu nôn mửa liên tục, Lãnh Hoa Đình bắt đắc dĩ nói với thống lĩnh thủy quân: “Nhanh chóng lái thuyền.”

Thuyền hành tốc độ nhanh hơn, vài tên thủy binh dùng cảm được Trung Lâm thúc trị liệu xong, trên người bong bóng dần biến mất, bị mang lên trong khoang thuyền tĩnh dưỡng.

Tứ Nhi cũng bị Lãnh Khiêm ôm ở trước ngực, tránh ở trong lòng ngực của hắn không dám ngó đầu ra, Thanh Ngọc từ lúc tên thích khách đầu tiên trúng độc nổi lên liền bắt đầu ói, ói đến mặt đั่ง đều nhanh muốn nôn ra, cả người mất khí lực, mềm nhũn ghé vào bên cạnh thuyền, mọi người lại không rảnh bận tâm đến nàng.

Một bên Lãnh Tôn đi qua nhìn, bước tới, nhẹ nhàng đem nàng nâng dậy nói: “Ta đỡ người đi vào buồng nhỏ trên tàu đi.”

Thanh Ngọc đầu vầng mắt hoa, đầu quay mòng mòng, chỉ nghe có một thanh âm ôn hòa bên tai vang lên, lộ ra một tia ân cần, nàng không khỏi ướt mắt, vô lực gật gật đầu, nâng mắt lên liền nhìn thấy mặt Lãnh Tôn quá giống khuôn mặt của Lãnh Khiêm, ánh mặt trời chiếu vào trên khuôn mặt cương nghị anh tuấn của hắn, giống như phủ lên một tầng kim sắc vàng óng, khóe môi một tia mỉm cười ấm áp càng làm cho Thanh Ngọc trong lòng ấm áp, vịn vào tay của hắn, nỗ lực đứng lên, cũng không dám tựa ở trên người hắn, tận lực ổn định thân hình, đi về phía sau khoang thuyền.

Bạch Thịnh Vũ bị mùi hôi khắp quả thật muốn chửi má nó, nhưng liên tiếp gặp phải âm mưu giết người khiến cho lòng hắn bốc hỏa, những tên thích khách này cũng quá càn rỡ a, ình là bần nặn sao? Trước đó vài ngày ở trong trang viên kia, nếu không có Cẩm Nương tâm tư cẩn trọng, chính mình đường đường nam nhi năm thước sớ là gặp phải độc thủ, nhớ tới trước khi đi, Trình Nương đã dặn dò nhiều lần, nhờ hắn chăm sóc cho Cẩm Nương nhiều hơn, hôm nay nghĩ đến thật đúng là cực kỳ áy náy a, người không có chiếu cố nhiều hơn, ngược lại bị nàng cứu, thật mất mặt a, thật mất mặt, hôm nay lại thêm việc này, cũng không thể cứ tiếp tục như vậy.

Hắn nhìn chằm chằm vài cỗ thi thể trên mặt nước này, phát hiện trên trang phục của bọn họ đều có một dấu hiệu, trong nội tâm chấn động, nói với thống lĩnh thủy quân: “Có thể thả thuyền nhỏ không, ta muốn xuống dưới nhìn rõ ràng.”

Thống lĩnh thủy quân nghe vậy khẽ giật mình, mặt nước vừa thôi lại bắn, mọi người ước gì nhanh chóng rời xa nơi này mới tốt, Bạch đại nhân lại còn muốn xuống nước nhìn, “Đại nhân, nhanh một chút đi thôi, nước này đã dơ, không cần thận sẽ làm ngài cũng bị lây nhiễm cực kỳ nguy hiểm.”

Bạch Thịnh Vũ kiên quyết nói: “Không có chuyện gì, người phái hai gã thủy quân biết bơi cho ta, ta chỉ đi xem xét rồi sẽ quay trở lại.”

Thủy quân thống lĩnh còn muốn khuyên, Lãnh Hoa Đình phát phát tay nói với hắn: “Để cho Bạch đại nhân đi thôi, A Khiêm, người cũng cùng theo đi, đừng chạm vào nước, mang theo giải dược của Trung Lâm thúc, nhìn xem là được, cứ như vậy xác thực rất đáng giận.”

Vị thống lĩnh thủy quân bắt đắc dĩ, đành phải thả dây thừng, đem thuyền dự bị thả xuống, Lãnh Khiêm cùng Bạch Thịnh Vũ thả người đã rơi vào trên thuyền nhỏ.

Cẩm Nương lúc này vẫn ngồi ở trên người Lãnh Hoa Đình, rất miễn cưỡng, không có khí lực gì, vừa rồi Lãnh Hoa Đình kín đáo đưa cho nàng một khối trà hương, nàng để trong tay hít lấy, cảm giác khá hơn, không có khó chịu như những người khác như vậy, nhưng vẫn không động dậy nổi, lúc này thấy Tứ Nhi mặt mày đứng ở cách đó không xa, liền từ trên người Lãnh Hoa Đình đi xuống, đi về phía Tứ Nhi, đưa khăn trong tay cho nàng: “Ngủ đi, sẽ thoải mái một ít.”

Tứ Nhi cảm kích tiếp nhận, ngủ xong quả nhiên dễ chịu không ít, nhưng toàn bộ tâm tư của nàng đều đặt

ở trên người Lãnh Khiêm, thuyền lớn còn đang chạy, cách thuyền nhỏ càng ngày càng xa, tim nàng cứ nhảy lên, chính mình cách nước sông rất xa, đều đã khó chịu, hẳn lại muốn như vậy qua... Nếu như không cần thận đặng phải nước, có thể hay không...

“Lo lắng a, A Khiêm nếu biết sẽ tức giận đi, nói người không tin hẳn.” Cẩm Nương mỉm cười, quay đầu lại nhìn thoáng qua thuyền nhỏ đi xa.

Tứ Nhi lấy lại tinh thần, sắc mặt khê biến thành quẩn, thấp đầu, dịu dàng nói: “Thiếu phu nhân, ta không phải...”

“Không phải là tốt rồi, đi xem Thanh Ngọc đi, nàng ói quá nhiều, vừa rồi thật nguy hiểm, nếu như không có nàng, sợ là người đã rơi vào trong nước.” Cẩm Nương mỉm cười cắt đứt nàng.

Tứ Nhi nghe xong vừa đưa mắt nhìn mặt sông, có chút lo lắng, nhưng thiếu phu nhân đã nói như vậy, nàng cũng không thể không đi, đành phải phác thân, xoay người rời đi.

“Nàng tuy có chút tiểu tâm tư kia, nhưng mà, vừa rồi xem ra, nàng đã suy nghĩ thông, chỉ cần trong lòng nàng còn có thiện lương là tốt rồi, ta hi vọng các người có thể trở thành bạn tốt.” Cẩm Nương ở sau lưng Tứ Nhi nhẹ nhàng mà nói ra.

Tứ Nhi nghe vậy khê giật mình, thân thể hơi cứng ngắc, quay đầu nhìn Cẩm Nương nói: “Vâng, ta đỡ phải, ta... Tin tưởng A Khiêm.”

Nói xong, lại không chần chờ, nhanh chóng bước đi.

Cẩm Nương nhìn bóng lưng mảnh khảnh của nàng liền thở dài, Lãnh Khiêm là hán tử chân chính, một cái đem lễ nghi phiền phức, thế tục quy củ dẫm nát dưới lòng bàn chân sẽ là một nam nhân chân chính, Tứ Nhi có thể gặp được hắn, thật sự là phúc phận tu luyện kiếp trước.

Thanh Ngọc, hi vọng nàng có thể có một kết quả tốt a, hai nha đầu này đều đã từng đã cứu mình, chỉ mong nàng cũng có thể giống như Tứ Nhi trung tâm không hai lòng, như vậy, tương lai của nàng, mình nhất định sẽ có một phần tâm chú ý.

“Vào khoang a, bên ngoài lạnh, vừa rồi không phải miễn cưỡng sao? Sao còn đứng sừng sờ ở đây?” Lãnh Hoa Đình đẩy xe lăn tới, kéo vạt áo của nàng nói.

“Vậy còn chàng, cũng cùng ta đi vào trong khoang thuyền sao?” Cẩm Nương nghiêng đầu hỏi hắn, một mình về lại khoang thuyền thật sự buồn bực, cho dù trên boong thuyền này mùi thúí khó ngửi, nàng cũng nguyện ý ngồi ở đây, chủ yếu là nguyện ý cùng hắn ở cùng một chỗ.

“Ta nghĩ trên bờ tất nhiên còn có thích khách, có người xuống nước phóng thuốc nổ, khẳng định đã có người ở trên bờ quan sát hiệu quả, việc này, sợ là không muốn ngừng hại nàng và ta mà thôi.” Lãnh Hoa Đình nhìn thoáng qua mặt sông bình tĩnh, tĩnh táo nói.

Cẩm Nương nghe xong liền biết rõ tâm tình của hắn giờ phút này, chắc là không muốn hồi khoang thuyền, nhưng lại lo lắng mình ở boong thuyền, sợ lại đột nhiên xuất hiện nguy hiểm, đến lúc đó, hẳn đều không thể ứng phó kịp, cho nên, hi vọng mình có thể đến một chỗ tương đối an toàn một chút.

“Tướng công, chàng nói đúng, ta nghĩ, sự tình sẽ có một ngày tra ra manh mối, cuộc đời này rất công bình, làm ác quá nhiều, cũng sẽ gặp báo ứng.” Cẩm Nương an ủi hắn nói: “Ta về lại trong khoang thuyền, tướng công chàng cần thận một chút.”

Lãnh Hoa Đình để cho Phong nhi che chở Cẩm Nương trở lại trong khoang thuyền, chính mình lại chờ ở trên boong thuyền, Bạch Thịnh Vũ cùng Lãnh Khiêm còn không có đi lên, hẳn không khỏi ngưng đôi mắt, nhìn qua xa xa nhiều thuyền nhỏ xếp thành một đàn chấm nhỏ, trong nội tâm không khỏi có chút lo lắng.

Phong nhi đỡ Cẩm Nương vào trong khoang thuyền, Cẩm Nương mệt mỏi, nhìn thấy giường đã nghĩ muốn bỏ nhào xuống, thân thể hơi dính bên giường liền nằm vật xuống, Phong nhi đau lòng nói: “Ngài a, mấy ngày nay càng ngày càng lười biếng, chỉ sợ cũng say tàu, không hợp thủy thổ, một hồi đến trên bờ, phải tìm đại phu nhìn xem ngài một chút cái, mở mấy đơn thuốc mới được.”

Cẩm Nương mí mắt đều không nâng lên, ừ một tiếng liền cùng chu công đánh cờ.

Phong nhi thấy vậy thì lắc đầu, mang chăn đắp cho nàng nghiêm chặt chút ít, bản thân mình thì cầm một khối khăn nâng lên.

Chuyện tình hai người Tứ Nhi cùng A Khiêm, Phong nhi rất hâm mộ, nam nhân như vậy, thật sự là thế gian ít có a, ai, A Khiêm mặc dù nói không có cảm kích lấy thiên kim, nhưng tâm của hắn đối với Tứ Nhi không chê vào đâu, lại là người dám làm dám chịu, Tứ Nhi sợ là thật muốn bay lên đầu cành đi, mình cùng Tứ Nhi cùng đi... Nhưng không có số mệnh giống như nàng, nhưng mà, có lẽ là ông trời chiếu cố Tứ Nhi a, từ nhỏ đã không có song thân, nếu không có đi theo chủ tử như thiếu phu nhân vậy, sợ là cả đời cũng sẽ không có gặp gỡ này... Từ nay về sau mình cũng sẽ đối thiếu phu nhân càng trung tâm hơn, có lẽ, thiếu phu nhân cũng sẽ giúp mình tìm một mối hôn nhân tốt?

Đang suy nghĩ miên man, trước mắt đột nhiên hắc ảnh lóe lên, nàng sợ tới mức muốn bổ nhào vào bên giường đi bảo vệ Cẩm Nương, nhưng đáng thương nàng bất quá mới chỉ là một tiểu cô nương mười mấy tuổi, có nhanh hơn nữa cũng không thể nhanh hơn, người còn chưa tới, phần gáy đã trúng một cái, mắt tối sầm, không kịp kêu một tiếng liền hôn mê bất tỉnh.

Cẩm Nương ngủ được mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy có đôi tay lớn ôn nhu vuốt ve gương mặt của nàng, nàng có điểm ngứa, nàng lười biếng trở mình, cái miệng nhỏ nhắn cong lên: “Tướng công, đừng phá.”

Cánh tay trên mặt cứng ngắc ngừng một chút, chậm rãi di dời, ngay sau đó liền nghe một tiếng thở dài, có người ở nàng bên tai nói ra: “Người thật vô lương tâm, mấy lần cứu người, người lại cho ta là kẻ gian, ta thật muốn làm kẻ gian, đem người bắt đi thì tốt rồi.”

Cẩm Nương nghe vậy nghĩ mở mắt ra, lại cảm giác mình phẳng phất đang nằm mộng, người nọ giống như trong mộng cùng nàng nói chuyện mà thôi...

Lại cảm thấy có người nhẹ nhàng giúp nàng đắp kín lại, chắc là nàng đá ra, mê mê mang mang, nàng lại tiếp tục ngủ.

Cho đến lúc trời tối, nàng mới tỉnh lại, bỗng nhiên nhớ tới việc trong mộng, mạnh mẽ bò lên, đã nhìn thấy Phong nhi nằm sấp ở bên giường của chính mình đang ngủ, vội vàng đẩy nàng ra, đẩy thật lâu, Phong nhi mới mơ màng tỉnh dậy, mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, đột nhiên kinh hãi kêu lên: “Thiếu phu nhân, có kẻ gian!”

Cẩm Nương nghe được không hiểu, nhìn quanh trong khoang thuyền, ngoại trừ hai người các nàng lại không một người, không khỏi chọc lấy đầu của Phong nhi nói: “Người là mơ tới kẻ gian đi, mau tỉnh lại a, ai nha, thật đối a, Phong nhi, đi xem thiếu gia ở nơi nào, ta muốn ăn cơm a.” Nói xong, liền ngáp một cái, thân thể lại ở giữa giường co lại.

Cảm giác chỗ gối đầu có chút khác thường, tay vừa sờ, lại là một phong thư, Cẩm Nương trong nội tâm lập tức linh cảnh nổi lên, tình cảnh trong mộng cực kỳ mơ hồ, nhưng nàng lại rõ ràng cảm nhận được, có người ngồi ở bên cạnh mình, người nọ đưa tay sờ soạng mặt của mình, người này là người phương nào? Có ý muốn gì?

Mở ra phong thư, đập vào mi mắt chính là chữ viết rồng bay phượng múa, thể chữ có sức có lực, phi dương tiêu sái, đuôi chữ còn móc câu, lộ ra tính tình trẻ con.

“Phía trước có mai phục, sửa thủy thành bộ, không cần phải lên bờ ở Giang Hoa.”

Cũng chỉ là mười mấy chữ nhỏ, lại dùng một phong thư thật to chứa lấy, thấy Cẩm Nương không hiểu ra sao, hỏi Phong nhi: “Nơi này cách Giang Hoa còn bao xa?”

Phong nhi nghe vậy thì vẻ mặt không hiểu, mặt quần bách nói: “Thiếu phu nhân, nô tỳ cả đời cũng không ra khỏi phủ, càng không rời khỏi kinh thành, đây là lần đầu tiên, ngài cũng không biết chuyện này, nô tỳ làm sao biết a.”

Cẩm Nương nghe xong thần nhiên cười, cũng đúng, chính mình cũng không biết, Phong nhi như thế nào sẽ biết, nàng ngay cả chữ cũng không biết.

“Vậy chúng ta đi tìm thiếu gia a, thiếu gia nhất định sẽ biết đến.” Cẩm Nương đứng lên, Phong nhi vội vàng đi tới hầu hạ nàng mặc quần áo, cảm giác chỗ cổ rất là đau nhức, không khỏi sờ lên, lòng còn sợ hãi nói:

“Thiếu phu nhân, cái người đưa tin này cũng không có ác ý, chỉ đánh nô tỳ ngất xỉu, mà không có thương tổn thiếu phu nhân, trời ạ, nếu thật là có người xấu, vừa rồi thật có thể nguy hiểm.”

Cẩm Nương vừa nghe lời này lại lộ vẻ do dự, nếu là nói cho Lãnh Hoa Đình có người đột nhiên xông đến cửa phòng ngủ của mình trong khoang thuyền, sợ là sẽ phải tức giận đến nổi sấm luôn, tất nhiên là sẽ lo lắng thêm: “Phong nhi, một lát nữa cũng đừng nói có người tới bên cạnh giường của ta, đỡ phải thiếu gia vừa nghe liền tức, chúng ta nói cái thư này là ở bên ngoài khoang thuyền trước cửa phòng ngủ nhặt được.”

Phong nhi nghe xong cũng hiểu được, sau khi giúp đỡ Cẩm Nương thu thập thỏa đáng, liền lôi kéo nàng đi ra tới khoang thuyền, cái thuyền này rất lớn, ngoại trừ mấy gian phòng ngủ trong khoang thuyền, còn có một phòng nhỏ, làm phòng khách.

Lãnh Hoa Đình lúc này đang ngồi ở trong khách sảnh, âm lệ nhìn chằm chằm hai hán tử bị trói trên mặt đất.

Lãnh Khiêm cùng Bạch Thịnh Vũ sớm đã trở về, chỉ có đều đã thay đổi một thân quần áo khác, xem ra, vừa trải qua một trận đánh nhau.

“Hai người các ngươi là người của Hắc Sa bang? Một cái bang phái nhỏ nhỏ không có danh tiếng gì trên giang hồ, cũng dám mưu hại hoàng gia, lá gan của các ngươi thật là không nhỏ a.” Lãnh Hoa Đình lạnh lùng nói.

Trên mặt đất, có hai người bị trói giống như cái bánh chưng, bị ném xuống đất, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi cầu khẩn, run rẩy trả lời: “Đại... Đại nhân, tiểu nhân chỉ là phụng mệnh Bang chủ làm việc, tiểu nhân không biết đại nhân là người hoàng gia, sớm biết như vậy, cho dù là ăn gan hùm mật gấu, cũng không dám a.”

“Tam tỷ phu, ngươi có thể đem được da thịt thành nước, cho bọn hán tử một chút, bằng không, hai người bọn họ sẽ không nói lời nói thật.” Lãnh Hoa Đình nghe xong cũng không phản bác, cười lạnh nói với Bạch Thịnh Vũ.

Bạch Thịnh Vũ lập tức lại xuất ra bình nhỏ, lúc trước từng lấy lần trước, đặt ở trong mũi hai người kia quơ quơ.

Một cỗ khói trắng từ trong bình ung dung xuất hiện, phát ra một mùi vị gay mũi.

Hai người kia lập tức mặt xám như tro, giãy dụa muốn né tránh, “Đại nhân, đại nhân, tiểu nhân nói những lời này là thực a, đại nhân.”

“Các ngươi mười người, hai người ở trên bờ, tám người mai phục ở đáy sông, còn làm nhiều thuốc nổ như vậy, rõ ràng khi đến đã có chuẩn bị, huống chi, bản quan trên thuyền có cờ, mấy chữ chức sử to như vậy các ngươi hán tử thấy rất rõ ràng a, trên thuyền đều là quan binh, ngươi nói người không biết, cho bản đại nhân là người ngu sao?” Lãnh Hoa Đình giọng nói không nhanh không chậm, ánh mắt lại cực kỳ sắc bén, giống như có vũ khí đánh lên trên hai người kia, bọn họ sợ tới mức cúi đầu không dám nhìn thẳng.

Bạch Thịnh Vũ cười hì hì lấy bình trong tay chậm rãi nghiêng, làm bộ muốn đổ trên mặt một trong hai người, “Thuốc này hơi dính da thịt, sẽ phát ra một tiếng bụp, giống như dầu nhỏ xuống lửa, sau đó thì sao, mặt của ngươi sẽ rất nhanh bị phá nát, chảy xuống cổ, thẳng đến khi đâm vào xương trắng, tám tên đồng lõa với các ngươi chết như thế nào, chẳng lẽ các ngươi đã quên? Các ngươi muốn dùng biện pháp giống vậy để tìm chết sao?”

Hai người kia là tận mắt thấy đồng bạn của mình không hiểu sao lại chết ở trên sông, thảm trạng lúc chết, tự nhiên là thấy rất rõ ràng...

“Đại nhân, tiểu nhân nói, tiểu nhân nói thật, Hắc Sa bang của bọn tiểu nhân ở bên bờ sông Lệ Giang này hoạt động, hai ngày trước có người tìm được bang chủ, ra một số tiền lớn để cho bốn bang chọc thủng đáy thuyền của đại nhân, bang chủ thu một nửa tiền đặt cọc, liền mệnh lệnh mấy người tiểu nhân chờ ở bờ sông, tùy thời mà động, chuyện sau đó, đại nhân cũng đã biết.”

Lời ấy nói coi như cũng bằng chưa nói, một điểm giá trị cũng không có.

Kỳ thật là do một gã hơi gầy giọng điệu run rẩy nói ra, người nọ tuy là một bộ dáng rất sợ hãi, nhưng ánh mắt lại rất trấn định, cũng không phải là theo như lời của hán tử, chỉ là tiểu lâu la sao, Lãnh Hoa Đình nhìn

xem liền ngưng mắt, nói Bạch Thịnh Vũ nói: “Thuốc này hơi quá, tam tỷ phu, cho hấn đến thử một phân cân thác cốt a, một lát nữa nếu như hấn không nói lời thật, liền đem hấn đập thành thịt vụn, cho cá ăn.”

Bạch Thịnh Vũ nghe xong còn chưa kịp động thủ, Lãnh Khiêm đã một tay níu tên thích khách kia lên, ở tại trên người hấn quệt lia lia vài cái, người nọ lập tức giống như soi tru lên, toàn thân co thành một đoàn, có thể nghe được tiếng xương cốt của hấn đứt gãy, tên khác thấy tình hình này, triệt để choáng váng, vội vàng lắc đầu như giã tỏi nói: “Đại nhân, tiểu nhân nguyện nói thật, tiểu nhân nguyện nói thật.”

“Này nói mau, đừng dối trá.” Bạch Thịnh Vũ tức giận nói.

“Đại nhân, người kia là đeo mặt nạ tới, bang chủ nhà chúng ta cũng không biết thân phận chân thật của hấn, nhưng lại biết, bọn họ là muốn bắt sống đại nhân cùng phu nhân của ngài, lúc trước thương nghị, chúng ta đi chọc thủng thuyền đại nhân, chờ bọn họ phái người đến bắt người, cho nên, đại nhân, ngài còn phải cẩn thận a.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền liếc nhìn Bạch Thịnh Vũ, Bạch Thịnh Vũ nhẹ gật đầu, “Lời ấy sợ là sự thật, muội phu, e là chúng ta không thể lại theo như đường cũ đi, nên thay đổi tuyến đường mà đi.”

Đang nói, thì Cẩm Nương mang theo Phong nhi đi đến, nhìn thấy hai người bị trói trên mặt đất, không khỏi ngơ ngẩn, lại nhìn Lãnh Khiêm cùng Bạch Thịnh Vũ đều ở đây, ngược lại thở dài một hơi, cười nói: “May quá hai người bình yên vô sự a, bằng không, ta cũng không thể cùng tam tỷ và Tứ Nhi báo cáo kết quả rồi.”

Lãnh Hoa Đình thấy Cẩm Nương tinh thần so với lúc trước khá hơn, khoe miệng liền câu dẫn ra một nụ cười ôn nhu vui vẻ: “Nàng đói bụng sao? Một lát nữa liền để cho Trương ma ma đưa cơm cho nàng.”

“Thật sự là đói bụng, bất quá, bên ta mới nhận được một phong thư, tướng công, các người nhìn xem.” Nói xong, liền đem bức thư đưa ra, đưa cho Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình thấy cái này lông mày nhíu lại, nghi hoặc hỏi Cẩm Nương: “Bức thư này từ đâu mà tới?”

“Bên ngoài khoang thuyền nhận được, ta còn cảm thấy kỳ lạ, tại sao lại có người gửi một phong thư như vậy, là báo động trước sao?” Cẩm Nương cười hỏi.

Bạch Thịnh Vũ từ trong tay Lãnh Hoa Đình cầm qua bức thư, nhìn thoáng qua sau, cũng là mày kiếm nhíu chặt, nhìn về phía người trên mặt đất kia nói: “Các người ở bên trong Giang Hoa cũng có người?”

Người nọ nghe vậy khẽ giật mình, gật đầu nói: “Có một phân đà.”

“Phân đà ở nơi nào?”

“Ở thị trấn phía bắc Giang Hoa ba mươi dặm trên núi Hắc Phong.”

Bạch Thịnh Vũ nghe xong lại hỏi hấn một chút chuyện, thấy không có gì có thể hỏi, liền sai thị vệ đem hai người này kéo xuống dưới.

Bên kia Lãnh Tồn từ trong tay Bạch Thịnh Vũ cũng tiếp nhận lá thư này, xem xét phía dưới, sắc mặt biến hóa, quay đầu liếc nhìn Cẩm Nương, mục quang lóe lên, cũng không nói gì, chỉ là khẽ lắc đầu.

“Đại nhân, muốn hay không thay đổi tuyến đường mà đi? Đi Giang Hoa tất nhiên là sẽ nhanh hơn không ít, nhưng nếu nguy hiểm nặng nề, không bằng thay đổi đường bộ mà đi a.” Lãnh Tồn nghĩ một lát liền nói ra đề nghị.

“A Tồn cho rằng những lời này nói không sai sao? Không biết người có thể nhìn ra hay không, đây là chữ viết của người nào?” ánh mắt Lãnh Hoa Đình sắc bén nhìn Lãnh Tồn, nhíu mi hỏi.

“Thuộc hạ nghĩ, người này cũng không ác ý, kết hợp với thích khách vừa rồi của Hắc Sa bang, có độ tin cậy rất cao, thuộc hạ bất quá cũng chỉ là đoán, còn lại xin đại nhân minh xét.” Lãnh Tồn nghe vậy trì trệ, tránh nặng tìm nhẹ mà trả lời.

Lãnh Hoa Đình nghe xong cũng không có hỏi lại hấn, nhưng lại nói với Bạch Thịnh Vũ: “Mặc kệ người đưa tin có dụng ý như thế nào, việc này thà rằng tin là có, không thể tin là không, những người kia tập trung tinh thần muốn bắt vợ chồng ta đi, xem ra cũng liên quan tới người Tây Lương, chúng ta không bằng đến tương kế tựu kế, đem mấy người mai phục phía trước hốt gọn một mẻ.”

Bạch Thịnh Vũ vuốt vuốt bình nhỏ trong tay, cười nói: “Ý nghĩ của Tứ muội phu cùng tỷ phu ta không mưu mà hợp, cứ luôn mãi bị đánh, trong nội tâm ta đây cực kỳ khó chịu, còn không cho bọn hắn một kích thống khoái, bọn họ thật cho chúng ta là quả hồng mềm muốn nắn muốn bóp như thế nào cũng được, đường thiên triều cảnh nội, sao có thể tùy ý người Tây Lương hết lần này đến lần khác đến lần ép?”

“Tốt lắm, A Khiêm, người rời thuyền trước, cầm thủ lệnh của ta đi tới phủ tổng đốc Giang Nam một chuyến, để cho tổng đốc đại nhân phái binh trợ giúp. A Tổn, chúng ta thương nghị một cái xem sau khi lên bờ đi tuyến đường nào, phải lần nữa bố trí lại một phen.” Lãnh Hoa Đình tỉnh táo lên kế hoạch.

Nhưng mà, tất cả mọi người không có thắc mắc sự tồn tại của bức thư này, trong nội tâm Cẩm Nương cảm thấy kỳ quái, cũng có chút ngoài ý muốn, thấy mấy đại nam nhân đang nói chuyện đứng đắn, chính mình ở đây cũng không có ý nghĩa, bụng lại rất đói, liền mang theo Phong nhi ra khỏi phòng khách, đi tìm Trương ma ma xin cơm ăn.

Trương ma ma mấy ngày nay tuy bị say tàu chút ít, nhưng mà, cũng may Trung Lâm thúc có ở đây nên chăm sóc bà rất khá, cầm chút ít thuốc chống say tàu cho bà ăn, cho nên, so với Thanh Ngọc, tinh thần của bà cũng muốn khá hơn.

Đang muốn đưa cơm cho thiếu phu nhân, không nghĩ tới thiếu phu nhân ngược lại tìm tới trong phòng bếp, bà cười mỉa mai: “Hai ngày này thiếu phu nhân hình như rất hay đói a.”

Cẩm Nương nghe xong sắc mặt trở nên hồng, chính nàng cũng không biết, vì cái gì lại thích ngủ lại cực kỳ dễ dàng đói, liền nhìn về phía hộp cơm trong tay Trương ma ma: “Hôm nay có cái gì ăn ngon, trên thuyền ngày người rất nhiều ngày, đã lâu đều không ăn rau xanh.”

“Hôm nay có rau xanh, yên tâm đi, đói bụng cũng sắp được ăn rồi, một lát nữa nghỉ ngơi sớm.” Trương ma ma yêu thương nhìn Cẩm Nương, bà hôm nay cũng có thể cảm thụ được vì sao Tú cô là người ngốc như vậy, đến thời điểm mấu chốt, lại chịu đánh cược mệnh mình đi bảo vệ thiếu phu nhân, thiếu phu nhân rất chân thành bình tĩnh, rất tôn trọng người khác, không có nửa điểm, kiêu ngạo của chủ tử không nói, còn đối với người cực kỳ thành thực, cũng tràn đầy ôn nhu, cho dù biết rõ bọn hạ nhân phạm vào một ít lỗi nhỏ, chỉ cần không phải quá đáng quá mức, hết thấy nàng đều tha thứ, tuy thời gian bà ở cùng nàng có mấy tháng, nhưng cũng bị chân tình của nàng đã động, nguyện ý toàn tâm đối đãi.

Trương ma ma cùng Cẩm Nương trở về phòng ngủ trong khoang thuyền dùng cơm, Cẩm Nương khẩu vị rất tốt, ăn hai bát cơm lớn, còn uống một chén tổ yến, chút thức ăn cũng bị ăn hết bảy tám phần, sau khi ăn xong, Phong nhi hầu hạ nàng rửa mặt, mắt nàng liền nặng nề vừa muốn đi về phía giường nằm, Trương ma ma không khỏi nhíu mi nói: “Thiếu phu nhân không có cảm thấy gần đây có điểm khác lạ sao? Không phải bị bệnh chứ?”

Cẩm Nương miễn cưỡng nghiêng qua nằm trên gối, nhưng lời nói của Trương ma ma lại nghe lọt được, giật mình: “Cũng không có gì, chỉ là đặc biệt muốn ngủ, hay đói, không động đây nổi, ngày khác đến trên bờ, mời đại phu nhìn một cái là được, chắc không có chuyện gì.” Nói xong, lại ngáp một cái, bộ dáng mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Trương ma ma cau mày suy nghĩ một lát, đột nhiên nhãn tình sáng lên, nắm chặt tay của Cẩm Nương nói: “Thiếu phu nhân nguyệt sự có phải là đã lâu không có tới không?”

Cẩm Nương nghe xong mơ mơ màng màng nghiêng đầu nghĩ nghĩ, lẩm bẩm nói: “Hình như là không có tới, mấy chục ngày, nên có mới đúng a, bất quá, nguyệt sự của ta thường không chính xác, cái này cũng không có gì.”

“Lần trước uống thuốc của Lưu y chính, ngài đã khá nhiều rồi, nô tỳ chú ý đến việc này, thiếu phu nhân, theo như bộ dáng của ngài hiện tại cái này, sợ là có?” Trương ma ma mừng rỡ vịn phần lớn tiếng nói với Cẩm Nương.

Cẩm Nương nghe vậy chấn động, cả kinh đến buồn ngủ cũng không còn, đứng đắn ngồi thẳng người, không thể tin được mà nhìn Trương ma ma, lẩm bẩm nói: “Không thể nào, làm sao lại có? Ta còn nhỏ, Trương ma ma, làm sao bây giờ a, ta... Ta tháng sau mới vừa mười lăm, sẽ không thực sự đi.” Cái thân thể này tuy rằng ở trong Giản Thân vương phủ điều dưỡng được không sai, hôm nay so với lúc trước cũng đã đầy đặn cao gầy nhiều lắm, có thể Cẩm Nương trong vô thức vẫn rất bài xích chuyện mang thai, ít nhất là bài xích

trong lúc nguy hiểm này lại nặng nề mang thai, thời đại này, lại không thể tùy tiện uống thuốc tránh thai, hơn nữa, vương gia vương phi còn có mấy đôi mắt đều trông mong nhìn vào bụng của mình, ước gì mình nhanh chút sinh cho bọn hắn một tiểu tôn tử mới tốt, mà mình nếu thật sự đi lấy thuốc tránh thai uống, vương phi là người đầu tiên sẽ không cho...

“Nói lời ngốc gì vậy, đều gả tới hơn nửa năm, đây chính là cực kỳ đúng lúc, mười lăm cũng không nhỏ a, nô tỳ lúc sinh con trai của mình cũng nhỏ hơn một chút, cũng chính là độ tuổi này của thiếu phu nhân, Lưu di nương lúc sinh thế tử gia, cũng bằng ngài lúc này, ngài a, người khác khi biết có hỉ thì vui mừng vô cùng, nhìn ngài biểu lộ đây là như thế nào? Một lát nữa thiếu gia nhìn thấy chắc chắn sẽ mắng ngài.” Trương ma ma cười ha hả giận liếc nhìn Cẩm Nương nói.

“Nhưng mà, hiện nay khắp nơi đều là nguy hiểm, ta sợ... Sợ có lẽ là, ai nha, không có đại phu chẩn đoán chính xác, chưa chừng sẽ không có, ta trước không nghĩ đến việc này, trước ngủ mới đúng, Trương ma ma, ngài có thể ngàn vạn lần đừng nói cho thiếu gia nghe không.” Cẩm Nương tự an ủi mình nói với Trương ma ma, vừa quay đầu, nhìn thấy Phong nhi cũng mang vẻ mặt cười ngây ngô nhìn mình, liền quát khẽ: “Phong nhi, ngươi là người ưa thích ở trước mặt thiếu gia lải nhải, phải nhớ kỹ, tuyệt đối không thể đem chuyện này nói lộ ra, bằng không, cẩn thận da của ngươi.”

Phong nhi nghe xong không đồng ý còn reo lên: “Thiếu phu nhân thật sự là oan uổng, nô tỳ tâm chính là hướng về thiếu phu nhân, sao lại ở trước mặt của thiếu gia lải nhải, nói vậy nô tỳ thật đau lòng a.” Nói xong, liền bày ra một bộ dáng ủy khuất đến muốn khóc.

“Giả bộ, ngươi đừng xảo biện, đừng tưởng rằng ta không nhìn ra được a, ngươi chính là đôi mắt nhỏ của thiếu gia nhà ngươi, thiếu phu nhân ta một chút bí mật đều bị ngươi tiết lộ hết, ngươi còn giả bộ, ngươi hôm nay có thiếu gia làm chỗ dựa cho ngươi, không sợ thiếu phu nhân ta phải không?” Cẩm Nương giả bộ nổi giận, chĩa chĩa cái trán của Phong nhi nói.

“Ha ha ha, khó được thiếu gia cũng có phần tiểu tâm tư này, thiếu phu nhân, ngài cũng đừng trách Phong nhi, Phong nhi là chuyên môn hầu hạ thiếu gia, nàng đối với thiếu gia trung tâm cũng không sai, hơn nữa, ngài chính là người của thiếu gia, thiếu gia đối với ngài chính là ngậm trong miệng sợ tan, nâng trong lòng bàn tay sợ té hẳn bắt quả chỉ là quan tâm ngài thôi.” Trương ma ma ở một bên hoà giải, thấy Cẩm Nương mệt mỏi vừa muốn ngủ, ngược lại tới giúp nàng an trí, Phong nhi mỉm cười nhìn xem Cẩm Nương mấy ngày nay càng ngày càng không nói đạo lý, cũng đi qua hầu hạ, nhưng lại nhỏ giọng nói với Trương ma ma nói: “Không chừng là có thật, trước kia tính tình cũng không lớn như vậy, ta nghe thế hệ trước nói, người mang thai tính tình so với ngày bình thường cũng có thể lớn không ít.”

Trương ma ma nghe xong cũng lấy tay dầm nàng, cười mắng: “Ở trước mặt nàng nói lời này, cẩn thận nàng thật bối da của ngươi đi.”

“Hi hi, nàng không nở, nhưng mà chính là miệng mắng thành quen, dọa mà thôi, hơn nữa, ta là của hồi môn của thiếu phu nhân, cái gì không thể nói trước, ta thực sẽ không nói, ngày bình thường làm tiểu báo cáo, bắt quả là lấy lòng thiếu gia thôi, ngài cũng không phải không biết, lòng của thiếu gia, chỉ có đủ để đặt ở trên người thiếu phu nhân thôi, không có việc gì liền nín lấy tâm, ta thấy cũng bản khoản a.”

Đi đường thủy khoảng hai ngày, nhưng mà, hai ngày này, sau khi Lãnh Hoa Đình bố trí công việc ứng đối với địch nhân xong, còn không có rời khỏi Cẩm Nương một bước, người đưa thư này, rõ ràng là nhằm vào lúc trên thuyền hỗn loạn mà đến, trên thuyền này cũng không an toàn, nếu không phải người nọ không ác ý, ngày ấy sợ là Cẩm Nương lại gặp bất trắc, vì thế, hẳn rất là đau lòng, nói muốn che chở nàng, rồi lại làm cho người ta chui chỗ trống, thật là thực cực kỳ đáng giận.

Đến bên ngoài Giang Hoa, thuyền lớn vẫn lại gần bờ, thủy kế tục tục che chở thuyền lớn đi về phía trước, mà Lãnh Hoa Đình lại mang theo Cẩm Nương lên bờ, lấy xe ngựa đã chuẩn bị mà đi, hai đội thị vệ từ trong kinh tới hộ vệ hai bên xe ngựa, hai anh em Lãnh Khiêm và Lãnh Tồn một phải một trái cưỡi ngựa đi theo, sau khi hành trang chuẩn bị chỉnh tề, đoàn xe chậm rãi đi về phía trước, đến cách thị trấn Giang Hoa ba mươi dặm, quả nhiên thấy có một ngọn núi cao lớn, quan đạo cũng trở nên hẹp nhỏ hơn.

Bọn thị vệ nâng cao cảnh giác, rút đao nơi tay, khẩn trương thủ vệ tại trước mấy chiếc xe ngựa, lúc tiến lên đi vào trong sơn đạo, đột nhiên từ hai bên trong núi rừng có tiếng mũi tên sấm sấm vang lên, vừa nhấc mắt, đã thấy tên bắn như mưa về phía đội xe ngựa, thị vệ kinh hãi, liền vung đao múa, đánh rơi không ít mũi

tên, nhưng vẫn có không ít người trúng tên rơi đao, nhất thời ngựa hí vang trời, Lãnh Khiêm phi kiếm che chở xe ngựa, nhưng mấy cây tên này mục tiêu không phải người trong xe ngựa, mà là hộ vệ chung quanh, nhất thời, hai người bọn họ đánh có vẻ cực kỳ thoải mái, nhìn hộ vệ quanh thân bị thương không ít, Lãnh Khiêm trong nội tâm quỳnh lên, hô lớn để ọi người xuống ngựa tránh né, chính mình phóng ngựa vung đao, cứu không ít thị vệ.

Nhưng mấy mũi tên này càng ngày càng dày, Lãnh Khiêm đột nhiên bỏ xe chạy về phía trước, lúc đầu hoảng sợ mà chạy, lúc gần đi, nói với đội trưởng đội thị vệ: “Đi thôi, không hộ được nữa.”

Đội trưởng đội thị vệ kia nghe vậy khê giật mình, đang muốn quát tháo hành vi hấn lâm trận bỏ chạy như vậy, đã có không ít thị vệ cũng đi theo Lãnh Khiêm trên đường bỏ chạy, người trong lúc nguy cơ, nghĩ đến nhiều nhất chính là mạng của mình, đội trưởng đội thị vệ muốn quát tháo ngừng lại, cũng vô dụng, quay đầu lại nhìn xe ngựa bên cạnh, Lãnh Tồn lãnh đại nhân Thái tử điện hạ phái tới từ lâu đã không biết tung tích, trong xe ngựa chỉ nghe một tiếng nữ nhân khóc, đội trưởng đội thị vệ thấy thế đang muốn đi qua cứu người, lại không nghĩ rằng, con ngựa bị người phía sau quát, con ngựa lại không chần chờ, giơ lên chân liền chạy lên phía trước.

Trong lúc nhất thời, ngoại trừ mấy thị vệ bị thương ngã xuống đất, chỉ còn lại có vài cỗ xe ngựa lẻ loi, trong rừng thấy yên tĩnh, không bao lâu, liền từ hai bên trong núi rừng lao ra hai đội nhân mã, bao bọc vây quanh xe ngựa.

Cầm đầu chính là một nam nhân trung niên thân hình cao lớn, mặt râu quai nón, đôi mắt hẹp dài giống như âm vụ ngắm nhìn xe ngựa ngừng trên đường.

Hắn mang người bay thẳng tới một chiếc xe ngựa lớn nhất, hấn cười to hai tiếng: “Hừ, tên chức sử đại nhân thật đúng là miếng bánh khó nhai, lão phu mất vài phen công phu sắp thành đều lại bị bại, lần này, người đã trốn không thoát a.” Nói xong, vén rèm xe lên thử xem xét, nhưng lại kinh hãi, ở trong này chẳng có nửa thân ảnh? Lúc trước nhìn lên xe ngựa là một đôi vợ chồng trẻ tuổi lúc này lại vô tung vô ảnh, sắc mặt hấn đại biến, hô to nói: “Trúng kế, mau rời đi.”

Lời còn chưa dứt, từ hai đầu quan đạo liền xông lên một đại đội quân sĩ chỉnh tề, cầm đầu đúng là tổng đốc Giang Nam, tên râu quai nón thấy vậy vẻ mặt tro tàn, không nghĩ tới, kế hoạch chu đáo cẩn thận như thế, lại rơi vào mưu kế của người khác, cho dù muốn trở lại núi ngoạn cố chống lại, nhưng bên kia tổng đốc Giang Nam mang theo quân sĩ đại doanh Giang Nam đã giết đi tới, mà vừa rồi Lãnh Khiêm chạy trốn đi ra ngoài lại dẫn theo thị vệ chặn đường lui, ngắc đầu, trên núi cũng đang bay quân kỳ của Giang Nam đại doanh, lui không thể lui, chỉ có thể liều mạng.

Cho dù hấn mang theo những sát thủ trong giang hồ, ngày thường thủ đoạn lại hung ác, khi gặp được quân đội chính quy cũng không chịu nổi một kích, lại thêm nữa, nhân số họ chiếm thượng phong nên tuyệt đối đã lâm vào hoàn cảnh xấu, hai anh em Lãnh Khiêm, Lãnh Tồn người người vô công đều tinh xảo, trong lúc đó tả xung hữu đột, chỉ cần vài hiệp, liền khiến cho đội nhân mã hấn mang chết bảy tám phần, Giang Nam tổng đốc Bạch Trung Tề, cầm trong tay một cây ngân thương, bay thẳng về phía nam nhân râu quai nón, cũng đánh qua vài hiệp hấn liền nằm ở dưới ngựa, quân sĩ tiến lên bắt trói hấn lại.

Một lát sau chiến dịch trước sau qua nửa canh giờ, chỉ tổn thương vài tên thị vệ mà thôi, lại bắt sống thủ lĩnh đạo tặc, coi như là thu hoạch toàn thắng, Bạch tổng đốc lại sai người quét sạch Hắc Phong lĩnh một lần, đem Hắc Sa bang tụ tập trên chân núi tiêu diệt sạch sẽ, điều này cũng làm cho dân chúng địa phương vỗ tay khen hay, vùng này địa thế hiểm yếu, lại là từ kinh thành đến Giang Nam phải đi qua, đạo phỉ hung hăng ngang ngược, không ít dân chúng thương nhân thường bị tấn công, quan địa phương tuy là mang binh đi tiêu trừ, nhưng giống như mèo đuổi chuột, mỗi lần lại lưu lại mấy cái, âm hồn không tiêu tan, giống như cỏ dại, năm đầu tiêu diệt, năm thứ hai phát triển lên, mà trong số đạo phỉ, thế lực lớn nhất chính là Hắc Sa bang, hôm nay Giang Nam tổng đốc đại nhân tự thân suất quân đội mà đến, những phản loạn kia không có khả năng tiếp tục lẫn trốn, rốt cục để lại Hắc Phong sơn một thế giới thái bình.

Mà lúc này, vài cỗ xe ngựa dân gian mới ung dung đi đến trên quan đạo, Bạch Thịnh Vũ ngồi trên lưng ngựa, hộ vệ bên cạnh một cỗ xe ngựa lớn nhất, nhìn xem phía trước đang quét dọn chiến trường, sáng giọng: “Muội phu a, chiến đấu kịch liệt như thế người lại không cho tỳ phu ta động tay qua, thật quá mức.”

“Người một quan văn, không có việc gì muốn đánh giết làm cái gì, chú ý tam tỷ lại không thích người đó.” Trong xe ngựa liền truyền đến tiếng cười hì hì của Cẩm Nương.

“Ai nha, tỷ phu ta văn võ song toàn, tam tỷ tỷ của người chỉ biết càng yêu thích, làm gì có chuyện ghét bỏ chứ.” Bạch Thịnh Vũ đặc ý nói với Cẩm Nương.

“Mới không phải, tam tỷ tính tình là cực kỳ dịu dàng, không thích nhìn nhất là đánh giết, nàng yêu mến nam tử đậm đặc trí thức nho nhã lại phong độ nha.” Cẩm Nương vừa nghe thế thì càng có tinh thần, vạch ra lời trêu chọc.

“Chỉ có nàng nói nhiều, cẩn thận chớ nằm lộn xộn, vừa rồi còn cực kỳ lười biếng, nay lại có tinh thần hăng hái thế.” Cẩm Nương còn muốn trêu chọc Bạch Thịnh Vũ vài câu, thân thể đã bị Lãnh Hoa Đình kéo một cái, vừa chu môi lên, trên đầu đã bị đập một cái tạch.

Nàng cũng không tức giận, ha ha cười nhắm mắt dựa vào trong lồng ngực của hán dương thân, lẩm bẩm nói: “Mệt mỗi quá a, mấy ngày nữa liền đến rồi, đường này thật đúng là xa, đều đi gần một tháng.”

“Mệt mỗi thì đi tới quý phủ của tổng đốc đại nhân nghỉ mấy ngày, đến Giang Hoa, phải đi qua huyện cảnh Tử Quy, chỗ đó chính là căn cứ.” Lãnh Hoa Đình sủng nịnh nắm lấy cái mũi nhỏ của nàng dỗ dành nói.

Cẩm Nương cũng không biết Giang Nam tổng đốc là ai, nhưng mà, không cần lại chạy đi, có thể nghỉ mấy ngày liền tốt, xe ngựa này thật sự là quá phiền chút ít, đợi lúc đến căn cứ, cái gì cũng đều bỏ qua một bên, trước tiên phải cố gắng cải tạo lại xe ngựa mới được, bằng không, lúc trở về, còn không biết có phiền mất nửa cái mạng không?

“Tổng đốc đại nhân ở phía trước, muội phu, ta đi trước thi lễ, người xuống xe sau đi.” Bạch Thịnh Vũ ở bên ngoài nói ra.

“Ừ, vậy phiền tỷ phu.”

Chiến trường thu thập sạch sẽ, Bạch tổng đốc cười lớn cười ngựa tới, hắn có một bộ mặt cười dài, hơn bốn mươi tuổi, bởi vì nhiều năm lãnh binh, trên người liền có cỗ khí quân nhân uy nghiêm, nhưng tính tình lại cực kỳ cởi mở, cũng không câu nệ tiểu tiết.

“Thịnh Vũ bái kiến thúc phụ đại nhân.” Bạch Thịnh Vũ xuống ngựa, một gối chĩa xuống đất, nhắc tay nhún hành đại lễ.

“Hiền chất, mau mau đứng lên, trước mặt thúc thúc không cần đa lễ. Đại ca thân thể tốt không?” Bạch tổng đốc cười nghiêng người, lập tức nhảy xuống, đi nhanh tới, nâng Bạch Thịnh Vũ dậy.

Bạch Thịnh Vũ đứng dậy cười cùng tổng đốc đại nhân hàn huyên chút ít việc nhà, nhìn lại, Lãnh Hoa Đình đã xuống xe ngựa, đang đẩy xe lăn mà đến, Bạch tổng đốc cười nghênh đón, cao thấp đánh giá đảo qua Lãnh Hoa Đình nói: “Nhiều năm không thấy, tiểu Đình quả nhiên càng lớn càng tuấn tú, trách không được Thái tử điện hạ tâm tâm niệm niệm dặn thúc thúc phải chăm sóc cháu nhiều hơn, ai a, đệ nhất mỹ nam của Đại Cẩm chúng ta, thật đúng là không phải tin đồn.”

Lãnh Hoa Đình như thế nào cũng không nghĩ tới Bạch tổng đốc một thân hào phóng, vừa thấy mình câu nói đầu tiên chính là trêu chọc tướng mạo của mình, nguyên bản trên mặt bình tĩnh thông dong lập tức nổi lên một tia phấn hồng khác thường, bất đắc dĩ lại đau đầu ở trong lòng oán thầm Thái tử, thật là, đều cách người xa như vậy, người còn không chịu buông tha ta, đợi sau này gặp lại mặt Thái tử, sẽ không giả bộ đùa giỡn mà thực làm một phen, nhìn người như thế nào đối mặt với Thái tử phi tính tình cương liệt.

“Bạch thúc, ngài như thế nào cũng giống với tính tình của Thái tử, tiểu Đình nhiều năm không thấy qua ngài, ngài không thể nói một chuyện khác sao?” Lãnh Hoa Đình giận đưa mắt nhìn Bạch đại tổng đốc, vừa giận vừa khổ sở nói.

124. Chương 124

Bạch tổng đốc nghe xong liền cười lớn nói: “Thế thúc chỉ là đùa với người một chút thôi, đi, khó được đến đây một chuyến, tới trong nhà thế thúc nghỉ mấy ngày đi, Thịnh Vũ a, người thành thân, vì thúc công vụ trong người không có cách nào hồi kinh, người cũng đừng trách ta nha.”

Bạch Thịnh Vũ khom người vái chào nói: “Thúc thúc sao lại nói như vậy, ngài là đại tướng biên cương, Giang Nam lại là trọng địa quốc gia, đương nhiên không thể ly khai, tiểu chất hiểu rất rõ ràng.”

Lúc này, quân sĩ đem gã râu quai nón lôi tới, Bạch Thịnh Vũ liền nghiêng đầu nhìn gã râu quai nón, cao thấp đánh giá một phen, Lãnh Hoa Đình nhìn thấy thì cười lạnh nói: “Tam tỷ phu, huynh đi giật râu mép của hắn đi, liền có thể thấy rõ ràng mà.”

Gã râu quai nón nghe vậy giật mình, cái đầu theo phản xạ tự nhiên mà ngửa ra sau, Bạch Thịnh Vũ cười ha ha đến gần người nọ, nhìn chằm chằm vào ánh mắt của hắn nói: “Người là sợ ta kéo râu mép của người hay là sợ ta kéo cái mặt nạ da người nguy trang của người.”

Gã râu quai nón này trong mắt lập tức lộ ra vẻ kinh hoàng, thấp đầu, không hề nhìn Bạch Thịnh Vũ.

Bạch Thịnh Vũ cười tiện tay tóm một cái, quả nhiên liền giật xuống một dúm râu ria, lộ ra làn da ngăm đen, Bạch Thịnh Vũ không ngừng cố gắng, từ bên tai hắn kéo một cái, ngay cả râu ria cùng da cũng kéo xuống chung, gã râu quai nón đầu càng cúi thấp xuống giống như muốn giấu đầu vào trong cổ áo vậy.

Lãnh Hoa Đình nhìn hắn bị kéo tới mặt đỏ bừng, cảm thấy có điểm quen thuộc, nhưng đầu của hắn buông thong xuống, nhìn không rõ tướng mạo, Bạch Thịnh Vũ thấy liền kéo lấy tóc người nọ về phía sau, một khuôn trung niên trắng nõn liền lộ ra.

Lãnh Khiêm thấy vậy cũng hít vào một ngụm lạnh khí, không khỏi nói ra tiếng: “Là gã hầu cận bên người nhị lão gia, Lãnh Vinh!”

Lãnh Hoa Đình nghe xong thoả mãn gật gật đầu nói: “Quả nhiên là có quan hệ tới nhị thúc, không nghĩ tới, nhị thúc lại thật sự cùng Tây Lương cấu kết, Lãnh Vinh, người ẩn nấp quả thật sâu a, nhiều năm như vậy, cương quyết không cho thấy một thân bản lãnh thật của người a?”

Lãnh Vinh nghe xong liều mạng nghiêng đầu, bắt đắc dĩ tóc bị Bạch Thịnh Vũ kéo lấy, không nhúc nhích được, trong mắt liền lộ ra vẻ ngang ngược.

Bạch tổng đốc sắc mặt nghiêm trọng nói: “Người này thật là gã hầu cận bên người nhị thúc nhà người?”

“Đúng vậy, hắn đã sống ở trong Đông phủ vài chục năm, ta như thế nào lại nhận lầm, A Khiêm cũng đã nhận ra, xác thực là người đắc lực nhất bên người nhị thúc.” Lãnh Hoa Đình âm lệ nhìn Lãnh Vinh nói.

“Vậy án này sẽ liên lụy rất lớn, không chỉ riêng là tội mưu sát mệnh quan triều đình, hiền chất người nói người lúc trước từng mưu sát người là người Tây Lương quốc, người này nhất định cũng cấu kết cùng Tây Lương quốc, đây chính là tội thông đồng với địch phản quốc.” Bạch tổng đốc trầm mặt nói: “Đây là tội phạm quan trọng, hiện tại tranh thủ thời gian trở về nha môn tổng đốc, chúng ta lập tức thẩm vấn hắn, để tránh đêm dài lắm mộng, xuất hiện cái gì ngoài ý muốn.”

Lãnh Hoa Đình tất nhiên là đồng ý, quân sĩ buông lỏng Lãnh Vinh bước đi, Lãnh Vinh quay đầu lại nhìn Lãnh Hoa Đình, cười lạnh nói: “Người không cần phải vọng tưởng ở chỗ của ta tìm được nửa điểm tin tức, hôm nay bị kẻ tàn phế người làm quỷ kế bắt được, lại bị vạch trần... Việc này chính là Lãnh Vinh một người gây nên, không liên quan đến chuyện của nhị lão gia, chỉ đổ thừa ông trời không có mắt, để cho Lãnh Vinh sắp thành lại bại...”

Lời của hắn còn chưa nói xong, Lãnh Hoa Đình đột nhiên từ xe lăn thả người bay lên, ngón tay tại trên người hắn điểm lia lịa vài chỗ, xinh đẹp quay lại, ngồi trên xe lăn.

Lãnh Vinh vẻ mặt ngẩn ngơ, mặt cũng trắng đỏ bừng, con mắt xích hòng trừng mắt nhìn Lãnh Hoa Đình.

“Biết rõ người chuẩn bị độc dược của Tây Lương, bản thiếu gia thật vất vả mới bắt được người, há lại để cho người tự sát dễ dàng, người quang trọng làm bằng chứng chính xác như vậy, nếu mà chết đi, thì thật là đáng tiếc?” Lãnh Hoa Đình khinh miệt nhìn Lãnh Vinh, rồi quay đầu nói với Bạch tổng đốc: “Thế thúc,

trong hàm răng hắn có chứa độc dược, ta điểm mấy chỗ đại huyết của hắn, cho dù hắn không muốn sống tự sát, phỏng chừng cũng phải ba canh giờ mới có thể cởi bỏ, thừa này lúc, trước đem tất cả độc dược trên người hắn đều lấy hết ra.”

Bạch tổng đốc nghe được thì một đầu đầy mồ hôi, nhân chứng trọng yếu như thế nếu như chết trên tay của chính mình, bản thân mình sẽ phải gánh trọng trách này, may mắn Lãnh Hoa Đình nhanh tay lẹ mắt, bằng không, thay vì lập được công lớn sẽ biến thành tội lớn.

Cũng không vội trở về, nên sai người ngay tại chỗ đem toàn thân Lãnh Vinh kiểm mấy lần, nhưng hàm răng Lãnh Vinh cắn bản không chịu mở, mở không ra, Lãnh Hoa Đình thấy vậy cười lạnh nói: “Yên tâm, hắn biết viết chữ, chỉ cần giữ lại một bản tay phải ghi lời khai là được, về phần hàm răng sao...” Nói chưa dứt lời, quay đầu nhìn Trung Lâm thúc nói: “Đem thuốc độc trong miệng hắn lấy ra.”

Bạch Thịnh Vũ liền tiến lên đi kéo cằm của Lãnh Vinh, đem miệng của hắn mở ra, Trung Lâm thúc nhìn qua hàm răng hắn một chút, dùng ngón tay lấy ra một vài viên thuốc, quay đầu gật đầu với Lãnh Hoa Đình một cái.

Bạch Thịnh Vũ buông lỏng tay, lại nói với một quân sĩ bên cạnh: “Chức sử đại nhân, sợ là về sau hắn còn cắn lưỡi tự sát, dứt khoát nhổ hết cả hàm răng của hắn đi.”

Bạch tổng đốc nghe vậy cũng gật đầu nói: “Làm theo lệnh của chức sử đại nhân đi.”

Một quân sĩ không chút do dự mượn côn thiết, vung vài cái liền đem răng của Lãnh Vinh đánh rơi hết xuống đất, đau đến gân xanh của Lãnh Vinh nổi lên dữ dội, hai mắt càng thêm âm tàn nhìn về phía Lãnh Hoa Đình.

Lãnh Hoa Đình miễn cưỡng chấp tay nói với Bạch tổng đốc: “Tiểu chất về xe ngựa trước.”

Bạch tổng đốc phát phát tay, Lãnh Khiêm đẩy Lãnh Hoa Đình lên xe ngựa, đại đội nhân mã thẳng tắp quy cũ đi về phía phủ tổng đốc.

Lúc Lãnh Hoa Đình trở lại xe ngựa, lại thấy Cẩm Nương đang ngủ, không khỏi bất đắc dĩ cười, đem áo ngủ bằng gấm bao bọc nàng chặt một chút, lại sợ đường núi quá xóc nảy, thân thể nhỏ của nàng nghiêng ngã, sẽ đụng phải đầu, nên cẩn thận đem nàng nửa kéo vào trong ngực, mình cũng theo nàng nhắm mắt dưỡng thần.

Cẩm Nương ngủ được mơ mơ màng màng, lúc Lãnh Hoa Đình đẩy nàng đứng dậy, nàng mới tỉnh lại, mở mắt to nhập nhèm buồn ngủ nói: “Tướng công, thích khách đều đã bị bắt hết.”

Lãnh Hoa Đình không khỏi gõ đầu của nàng nói: “Nàng làm sao vậy, suốt ngày giống như heo, luôn muốn ngủ, một lát nữa đến nhà của Bạch thúc, tìm đại phu coi một chút, chớ không phải là bị bệnh a.”

Cẩm Nương nghe vậy khẽ giật mình, đôi mi thanh tú cau lại, nằm sấp vào trong ngực của hắn, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, lấp bắp nói: “Cái kia... Tướng công... Cái kia... Ta rất sợ hãi nha.”

Lãnh Hoa Đình cho rằng nàng mấy ngày nay bị ám sát hù đến, vội vàng hống nói: “Đừng sợ, đi tới căn cứ ở Giang Hoa, chúng ta trước tiên ở trong nhà Bạch thúc nghỉ vài ngày, nhân mã của Thái tử ngày mai có thể liên lạc với ta, thích khách muốn hại chúng ta, sẽ không dễ dàng như vậy, hơn nữa, có ta ở đây, sẽ không để cho nàng chịu nửa điểm bị thương.”

Cẩm Nương nghe vậy một đầu hắc tuyến, người ta sợ không phải là cái này, nhất thời lời muốn nói ra khỏi miệng, ngược lại có chút chần chờ, hiện tại có nên nói cho hắn biết hay không, có lẽ không thật sự mang thai nha, hiện tại nói cho hắn nghe, nếu như không phải, có phải hắn rất thất vọng hay không?

Thấy nàng cúi đầu trầm tư, Lãnh Hoa Đình cho rằng trong nội tâm nàng còn đang lo lắng, cúi người ở trên trán của nàng hôn một cái: “Xuống xe a, đến phủ tổng đốc.”

Cẩm Nương vì vậy đề xuống tâm tư, đi theo xuống xe.

Bạch gia rất lớn, Giang Nam đất rộng, không giống kinh thành, tắc tắc vàng, phủ viện xây dựng cùng kinh thành cũng không giống nhau, nơi này là điển hình Giang Nam phong tình, trong nội viện đình đài lầu các, cầu nhỏ nước chảy, núi giả thành dãy, hành lang gấp khúc như họa đồ, bố cục tinh xảo, cực có linh

khí cùng tú lệ, vừa đi vào đến, liền có cảm giác như lạc vào tiên cảnh, Cẩm Nương thật sâu bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn, con mắt nhìn không được lưu luyến trên các cảnh trí tinh diệu trong vườn, cứ thế đến lúc Bạch phu nhân mang theo con gái U Lan ra nghênh đón, nàng còn chưa lấy lại tinh thần.

“Đây không phải thế tức sao? Hình như là rất yêu mến Giang Nam đình viện này?” Bạch phu nhân là nữ nhân dịu dàng mà xinh đẹp tuyệt trần, rất xa liền thấy Cẩm Nương mở to đôi mắt trong trẻo nhìn bốn phía, một bộ dáng say mê trong đó, không như đại gia khuê tú bình thường hay thẹn thùng cầm lễ, ngược lại có vẻ tự nhiên hào phóng.

“Ách... Bái kiến bá mẫu.” Cẩm Nương vội vàng phúc thân cung kính hành lễ.

“Miễn lễ, mời vào, đều là người trong nhà không cần đa lễ.” Bạch phu nhân cười nói, kéo con gái U Lan sau lưng ra, giới thiệu nói: “Còn đây là tiểu nữ U Lan, nhũ danh Thất Thất, nàng sớm nghe nói về tài danh của thế tức trong kinh, nghe nói thế tức muốn tới, vài ngày trước nó cứ ngóng trông mãi.”

Cẩm Nương lúc này mới nhìn thấy sau lưng của Bạch phu nhân một thiếu nữ thanh lệ nhỏ nhắn xinh xắn, chỉ thấy nàng mày đen như mực, đôi mắt hạnh nhân, mũi cao sắc xảo, môi đỏ như son, da thịt nõn nà, khuôn mặt nhỏ nhắn hình hạt dưa, mỗi lần nở nụ cười, như ẩn như hiện giống đóa hoa lê, đẹp nhất là đôi mắt rất sáng, giống như vui như hờn giận, như được phủ lên một tầng sương mù, trong đầu Cẩm Nương lập tức liền hiện ra bộ dáng của Thái Khả Khanh trong Hồng Lâu Mộng, thật là một mỹ nhân điển hình của Giang Nam.

Nàng chỉ để mắt nhìn, lại không biết, lúc này một đôi mắt như nước Hàm Yên của U Lan giống như xấu hổ, giống như e sợ vụng trộm ngấm nhìn trên người yêu nghiệt tướng công nhà nàng.

Lãnh Hoa Đình cùng Bạch tổng đốc cùng nhau đi vào cửa, cùng Cẩm Nương cách một đoạn đường, nam khách sẽ được mời đến phòng khách ngoại viện, mà nữ khách tự nhiên là mời vào nhị môn, chỉ là Lãnh Hoa Đình một mực không quá yên tâm Cẩm Nương, cho nên, vẫn một trước một sau đi theo, đang ở bên cạnh cùng Bạch tổng đốc nói chuyện phiếm, một đôi mắt phượng thỉnh thoảng liền chú ý nương tử thích ngủ gà ngủ gật này của hắn, giống như là sợ nàng vừa đi đường vừa ngủ.

Mà vừa vặn, Bạch U Lan mới đến nhị môn, liền thấy được Lãnh Hoa Đình đang ngồi ở xe lăn chậm rãi mà đến, nàng lớn như vậy, vẫn là lần đầu chứng kiến một nam tử xinh đẹp thế, từ nhỏ, trong phủ cao thấp cùng thân thích bằng hữu tất cả đều khen nàng là đại mỹ nữ, đồng thời U Lan cũng tự ngạo, đối với các thiếu nữ khác quả thật cũng có chút nhìn không thuận mắt, nhà nàng ở trong đất Giang Nam này có tài danh nhỏ, nên mắt liền càng cao hơn đầu, bất quá, hôm nay vừa thấy, mới biết, thiên hạ đẹp hơn so với chính mình chẳng những có, hơn nữa, là mỹ đến cực hạn, để cho nàng xấu hổ nhất chính là, người kia lại còn là một nam nhân.

“U Lan muội muội đẹp quá a.” Cẩm Nương tự đáy lòng khen nói.

“Người kia đẹp hơn.” ánh mắt U Lan còn đang ở trên người Lãnh Hoa Đình chưa rời đi, lúc Cẩm Nương tán dương nàng, nàng cũng là vô ý thức tự đáy lòng khen.

Cẩm Nương nghe xong lúc này mới quay đầu lại, nhìn thấy yêu nghiệt tướng công nhà mình cũng đang nhíu mi nhìn chính mình, trong ánh mắt hàm chứa ý giận, trong nội tâm nàng ơng một tiếng, tranh thủ thời gian xem quanh thân của chính mình, tựa hồ không có gì không ổn, quay đầu lại nhìn, mới phát hiện mắt đẹp của U Lan đang dừng lại trên người Lãnh Hoa Đình, người này vô cùng chán ghét nhất là bị nhìn như vậy, trong lòng không khỏi thở dài, không có việc gì sao lớn lên lại yêu nghiệt làm cái gì, ngay cả nữ tử xinh đẹp như thế đều tự than thở mỹ mạo không bằng người, thật sự là hại người rất nặng a, hại người rất nặng.

“Bất quá là cái xú nam nhân, sao có thể so sánh với U Lan muội muội được.” Cẩm Nương mỉm cười lớn tiếng nói. Bảo người không có việc gì liền trừng ta, người ta bị bề ngoài của người hấp dẫn lại không thể trách ta nhé.

U Lan nghe vậy khẽ giật mình, cuối cùng đem ánh mắt từ trên người Lãnh Hoa Đình chuyển qua trên mặt Cẩm Nương, xem xét phía dưới, mục quang trở nên thanh minh cùng lãnh ngạo, nhưng lại nói với Bạch phu nhân: “Nương, đây là vị thế tẩu mà Hàm Yên muội muội nói sao?”

“Đúng vậy, người không phải tâm tâm niệm niệm nói muốn gặp vị này sao, vị thể tẩu tạo nên một khúc “Lương Chúc” khiếp sợ kinh thành.” Bạch phu nhân có chút bất đắc dĩ thấy con gái thất lễ.

“... Cô dâu của Giản Thân Vương, nghe nói, tướng công của người thân có tàn tật... Chính là vị công tử kia?” U Lan tựa hồ mới hiểu được thân phận Cẩm Nương, nhỏ giọng nghi ngờ nói, ngược lại mở to hai mắt nhìn, một ngón tay chỉ Lãnh Hoa Đình, lại chỉ về phía Cẩm Nương, một bộ dáng không thể tưởng tượng nổi, cổ đại sinh trưởng ở trong tổ yến.

Cẩm Nương thấy không khỏi vừa tức vừa đau, yêu nghiệt chết tiệt, chính mình đầu gối cũng là thanh tú giai nhân, trước kia thân thể đơn bạc một ít, nhưng mà sau nửa năm dưỡng tốt, coi như là da cũng như mảnh sứ, đôi mi thanh tú thanh mục, cũng là một mỹ nhân khéo léo có được không, mình rõ ràng là tiểu khổng tước, nhưng chỉ cần yêu nghiệt này tồn tại, chính mình liền biến thành con quạ nhỏ, không công bình nha, không công bình.

Bất quá trên mặt vẫn bình tĩnh lại hào phóng: “U Lan muội muội chỉ đúng là tướng công của Cẩm Nương, hắn đi đứng xác thực không quá tiện lợi.” May mắn yêu nghiệt này chơi xấu ngồi trên xe lăn không chịu xuống đất, bằng không, sẽ khiến mỹ nữ trước mắt nhìn về phía hắn dáng người thon dài vĩ ngạn, khí chất bông bênh xuất trần nho nhã này, chỉ sợ càng khiến cho năm phần mê mất ba, giống như Ngọc Nương mất hoa si, nơi này chính là địa bàn tổng đốc đại nhân, cũng không thể lại để cho vị này cầm gậy đập bể người a.

“A, U Lan bá kiến thể tẩu.” Bạch U Lan cuối cùng cũng thu thập tâm tư, chính thức thi lễ với Cẩm Nương.

“Muội muội khách khí.” Cẩm Nương mỉm cười trả lời.

” Khúc Lương Chúc này thật sự là thể tẩu làm sao?” U Lan vừa đi vừa hỏi, một bộ dáng không quá tin tưởng, không có biện pháp, sau khi gặp qua Lãnh Hoa Đình, thì tất cả nữ tử thiên hạ đều trở nên bình thường, tổng cho rằng nữ tử trước mắt này nhìn cùng tuổi với mình không sai biệt lắm, không xứng với nam tử giống như thiên tiên kia.

“Đúng vậy, như thế nào, muội muội cũng nghe qua sao? Ta nhớ được, chỉ ở trong Dự Thân vương phủ gây qua một lần mà thôi.” Cẩm Nương đột nhiên đã nghĩ đến đêm đó ở trạm dịch nghe được tiếng tiêu kia, người nọ đến tột cùng là ai, lần điệu Lương Chúc uyển chuyển phức tạp, người nọ chỉ là một lần nghe liền nhớ kỹ, mà lại so với chính mình nhiều hết một tia bất đắc dĩ cảm giác rạo rạo thắm thiết, ngược lại cùng nguyên khúc ý cảnh càng hợp, hơn nữa, nơi này chính là Giang Nam, cách xa kinh thành ngàn dặm xa xôi, làm sao có thể rơi vào trong nơi này.

U Lan nghe xong ngược lại nhãn tình sáng lên, lại là có chút không phục nói: “Dạ, hai ngày này ngược lại mỗi ngày đều nghe, bất quá, thật là chị dâu trước kia gây một khúc sao?”

“Mỗi ngày nghe? Là đánh đàn hay là thổi tiêu?” Cẩm Nương quan tâm hỏi, chưa chừng người thổi tiêu kia cũng đang ở chỗ này? Người nọ hoặc là gặp qua ở Dự Thân vương phủ, hoặc là giống như mình đến từ hiện đại... Cẩm Nương trong nội tâm có chút không thể chờ đợi được muốn gặp được người nọ.

“Di, người biết Thanh Dục ca thích thổi tiêu sao, nghe nói ngọc tiêu kia là do Thái tử điện ban tặng.” U Lan lúc này đã khôi phục lại bộ dáng một tiểu cô nương, trong khờ dại lại có một chút ngạo khí, nhắc đến Lãnh Thanh Dục, thanh âm liền trở nên nhanh chóng cao lên.

Lãnh Thanh Dục! Lại là hắn thổi khúc này? Tên tiểu tử đáng ghét thích giả bộ làm trẻ con kia. Cẩm Nương nghe xong không khỏi đã trút giận, đây ngập chờ mong nhất thời tan thành bọt nước, trên mặt liền hiện ra một tia khinh thường, U Lan không vui vẻ, dịu dàng nói: “Chẳng lẽ thể tẩu không tin sao? Muội muội cho rằng, dưới đời này sợ chỉ có Thanh Dục ca ca thổi Lương Chúc mới là nghe hay nhất.”

Cẩm Nương nghe vật liền giật mình, nâng mắt nhìn U Lan, thấy lúc nàng nói tới Lãnh Thanh Dục, đôi mắt như nước hàm yên thoáng cái liền trở lên cực sáng, giống như mây mù được xua tan gặp được ánh mặt trời, trong nội tâm liền đã hiểu chút ít, tên đáng ghét giả bộ ngây thơ kia khẳng định đã bắt được tâm hồn thiếu nữ của vị thiên kim tiểu thư của bạch phủ này.

Nhưng mà, không nghĩ tới tiểu tử kia tại âm luật còn biết thổi tiêu, đem khúc này tấu được như khóc như than a, nhưng mà, cái này lại có quan hệ gì với chính mình chứ, Cẩm Nương rất nhanh liền không muốn

còn muốn, nàng đi tới đi lui có chút ít khốn đốn, rất muốn ngủ.

Bạch phu nhân cũng nhìn ra nàng tinh thần không quá tốt, liền cười nói: “Một đường phong trần, thể tức chắc là mệt mỏi đi, một lát nữa dùng xong bữa tối rồi đi nghỉ tạm.”

Cẩm Nương đối với săn sóc của Bạch phu nhân rất cảm kích, cười phúc lễ nói: “Đa tạ bá mẫu đã lo lắng.”

Bạch phu nhân đưa nàng đi tới phòng khách dùng cơm trước, Bạch tổng đốc nguyên là muốn đem nam nữ tới tân phần viện mà chiêu đãi, nhưng Lãnh Hoa Đình rất lo lắng cho tiểu thê tử của hắn, vẫn uyển chuyển yêu cầu làm một cái bình phong chia giữa nam và nữ, cùng nhau ăn cơm là được.

Không phải là không tin hộ vệ của phủ nha tổng đốc, chỉ là đoạn đường này nguy hiểm quá nhiều, ngày ấy trong khoang thuyền bảo vệ nghiêm mật như thế, còn có người âm thầm đưa tin đến trong khoang thuyền cho Cẩm Nương, tuy nhiên hôm nay sự thật chứng minh, người nọ xác thực là có hảo ý, nhưng mục đích cuối cùng thể nhưng lại không rõ ràng lắm, thiên hạ không có bữa cơm miễn phí, người nọ vì sao phải trợ giúp bọn họ và không chịu lộ diện?

Bạch tổng đốc cũng nhìn ra được hắn đối với Cẩm Nương coi trọng, liền cũng đáp ứng, hơn nữa, vị thiếu phu nhân này của Giản Thân vương phủ nguyên là Hoàng thượng tự mình hạ chỉ xuống Giang Nam làm việc, nghe nói cực có tài học vấn, ngay cả Thái tử điện hạ cũng rất tán thưởng đối với nàng, thân phận của nàng, cũng coi là nửa khâm sai.

Cho nên, hắn đặc biệt để cho vợ cùng con gái cùng đi một bàn dùng cơm, để cho nữ nhân cùng Cẩm Nương làm quen, con gái tương lai cũng phải gả cho hào môn, nếu là đến vào trong kinh, có giao hảo tốt đối với con dâu của Giản Thân vương phủ, ngược lại sẽ có nhiều người hơn trợ giúp.

Yến hội thiết lập trong khách sảnh nội viện, Cẩm Nương đi theo Bạch phu nhân cùng Bạch U Lan từ đằng sau đi vào, trông thấy bản thân tướng công đang ngồi ở trong sảnh, một đôi mắt phượng diễm lệ đang ân cần nhìn mình, không khỏi cười ngọt ngào, chậm rãi đi tới bên cạnh hắn, lúc đang muốn vòng vo đến sau tấm bình phong, liền nghe được có người từ ngoài cửa cười nói: “A nha nha, Thanh Dục đã tới chậm, cũng may, chưa bỏ qua bữa cơm tối.”

Cẩm Nương nghe xong vừa quay đầu lại, ánh mắt liền rơi vào trong một đôi mắt sâu như hồ nước, đôi mắt kia tối đen như mực, giống như mang theo một cỗ ma lực muốn đem nàng hút vào, hơn nữa, ánh mắt quá mức phức tạp, giống như vui, tự oán, lại như đau đớn, càng có thật sâu bất đắc dĩ, trầm trọng còn giống như muốn cho người hít thở không thông, cái này... Đây là tên tiểu tử nhìn thấy ở trong phủ thái tử trước kia dương dương tự đắc thích giả bộ ngây thơ sao? Thần sắc sao lại u buồn như thế, còn mang theo nhân nhật bị thương?

Nhưng cái này có liên quan gì đến mình? Cẩm Nương lắc đầu, thu hồi tầm mắt của mình, rồi thật sâu nhìn yêu nghiệt tướng công nhà mình, đi thẳng tới sau tấm bình phong.

Nhìn bóng dáng người xinh đẹp cũng sắp bị khối bình phong che khuất phong cảnh sơn thủy xinh đẹp vô tình che mất, ánh mắt Lãnh Thanh Dục ảm đạm, khóe miệng câu dẫn ra một nụ cười khổ, thiên tân vạn khổ, chỉ vì nàng ngẫu nhiên ngoái đầu nhìn lại, tuy nhiên chỉ là một ánh mắt, nhưng lại khơi ra trong lòng hắn tất cả đắng cay, chẳng qua sao lại giống như uống phải rượu độc thế? Giải được nhất thời, lại làm thành tương tự càng tận xương. Lãnh Thanh Dục a Lãnh Thanh Dục, sao ngươi lại trở nên vô dụng như thế, vì một nữ tử mà trở nên ủy khuất hèn mọn đến thế?

“Thế tử mau mau mời, hạ quan đang nói, thế tử hôm nay du ngoạn đến nơi nào, sao còn chưa có hồi phủ?” Bạch tổng đốc khách khí nói với Lãnh Thanh Dục.

“Thế bá, ngài cũng đừng dùng quan tự xưng, ngài xem, Bạch thế huynh cũng là bạn tốt của Thanh Dục, ngài xưng hô như thế, thật giống như người ngoài.” Lãnh Thanh Dục thu thập tâm tình, cười tự mình ngồi vào chỗ, lại vừa vịn chạm vào ánh mắt sắc bén của Lãnh Hoa Đình, lạnh lùng nhìn qua.

Hắn không khỏi cũng có chút chột dạ, tránh đi ánh mắt của Lãnh Hoa Đình, đưa tay trên bàn lượn vài vòng thở dài: “Các vị thế huynh, Thanh Dục cùng các người đều là người hoàng tộc, cho nên cũng không tính mạo muội a, Hoa Đường huynh cùng nhị vị thế tử đã tới căn cứ, Thanh Dục đối với đồng đồng nát sắt vụn kia cũng không có hứng thú, không bằng ở trên đời rong chơi tự tại.”

Lời vừa nói ra, Bạch Thịnh Vũ cùng Lãnh Hoa Đình đều khê giật mình, Bạch Thịnh Vũ đang cầm chén rượu nhỏ trong tay, lông mày dựng đứng nhú lại, cười nói: “Thế tử ngược lại là người tiêu sái, người chính là Hoàng thượng tự mình ủy nhiệm đồn đốc, sao có thể không cùng vài vị đồng liêu cùng nhau đi nhậm chức? Hoàng thượng cũng đã nói, cho các người đồn đốc đi điều tra trước, làm ra phương án cải tạo, chức sử đại nhân sau đó mới theo sau, người hôm nay ngược lại thanh nhân cùng chúng ta ở chung một chỗ, người hiểu biết, thì cho là thế tử thiếu niên tâm tính vui chơi mà thôi, không biết, còn cho là chúng ta đục khoét nền tảng dùng âm kế, ly gián các người đi?”

Những lời này nói ra rất không khách khí, hơn nữa, ở trong còn ẩn một tầng ý tứ khác, đó chính là, bọn họ không chào đón Lãnh Thanh Dục, cho là hắn đến thám thính tình huống.

Lãnh Thanh Dục nghe xong cũng không để ý, đây là chuyện tình hắn đã sớm đoán trước, câu ra một vòng cười khổ, nghiêng mắt nhìn Bạch Thịnh Vũ nói: “Thế huynh đừng vội, lời Thanh Dục còn chưa nói xong, Thanh Dục sở dĩ lưu ở chỗ này, bất quá là nghỉ ở trong thành Giang Hoa du sơn ngoạn thủy mà thôi, cái phương án kia, cùng Thanh Dục không quan hệ, Thanh Dục đã nói cùng Hoa Đường huynh, ta chỉ có cái danh, không gánh trách nhiệm giám sát, không gánh chuyện cải tạo, Thanh Dục ngày hôm trước cũng xem qua những thứ trong căn cứ, căn bản chính là thấy những điều chưa hề thấy, nghe những thứ chưa từng nghe, nhìn cái mớ hỏng hóc kia, xem cũng đều không hiểu, làm sao mà cải tạo, đây không phải là tự tìm khổ sao? Thanh Dục từ trước đến nay là người thức thời, tự hiểu rõ cân lượng của mình, không hiểu mà giả bộ hiểu.”

Lãnh Hoa Đình nghe được lời của hắn ngược lại nói rất thẳng thắn thành khẩn, nhất thời ấn tượng đối với hắn tốt hơn rất nhiều, liền cũng bưng chén, nhắc lên hướng hắn nói: “Thanh Dục huynh, đêm nay không nói chuyện công sự, uống rượu.”

Lãnh Thanh Dục trong nội tâm chua xót, đưa lên chén nhất kính, chính mình trước ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Bạch Thịnh Vũ thấy Lãnh Hoa Đình như thế, hắn tất nhiên là vui vẻ nhìn, cũng thản nhiên cười, nâng chén mời rượu, Thanh Dục lại là uống một hơi cạn sạch.

Lại nói Bạch U Lan, nghe nói được cùng nam khách chung sảnh dùng cơm, trong nội tâm liền thẳng phạm nói thầm, đã nghĩ lại nhìn vài lần này nam tử mỹ đến mức tận cùng, trong đáy lòng cũng mong ngóng người kia sẽ kịp thời chạy đến, ngày bình thường bởi vì cấp bậc lễ nghĩa, muốn gặp người nọ một mặt thật sự rất khó, từ sau khi hắn đi vào, liền rất ít tiến vào trong viện, chính mình lại bị mẫu thân nhìn chặt, muốn chạy tới tiền viện cũng không được, hôm nay là cơ hội để có thể cách bình phong nhìn hắn nhiều hơn mới tốt.

Trời xui khiến, lúc nàng đang nghĩ ngợi, thì hắn đã tới rồi, chỉ là... Ánh mắt vì sao u buồn như vậy? Hơn nữa, hắn đang nhìn ai? Theo tầm mắt nhìn lại, thỉnh thoảng nhìn thấy, ánh mắt chuyên chú như vậy lại đang đặt ở trên người thế tử bên cạnh mình cái này cũng thật bất ngờ, trong nội tâm không khỏi nổi lên một trận ghen tuông, dựa vào cái gì a, nàng muốn tương mạo cũng không có tương mạo, muốn thân thể, nghe nói cũng chỉ là một thứ nữ, vì sao trong mắt nam tử ưu tú như vậy đều chỉ có nàng?

Chính mình mặc dù không thể nói khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng là đại mỹ nữ nổi danh a, cả thành Giang Hoa, có thể vượt qua mình, cũng không có mấy người, vì cái gì? Lại không có một người chịu nhìn mình nhiều hơn một chút?

Nàng càng nghĩ càng giận, nhịn không được liền giẫm mạnh một cước, nổi giận dưng dưng đi vào trong bình phong, rồi lại không nở, quay đầu lại liếc mắt nhìn, liền thấy được bên môi người kia là nụ cười khổ, chướng mắt như vậy, làm cho nàng cảm thấy đau lòng, rõ ràng ngày hôm trước lúc đến, vẫn là vẻ mặt sáng lạn cùng nụ cười ấm áp, hôm nay lại thay đổi giống như người khác, hắn... Người trong lòng hắn, không phải là nữ tử đã gả cho người khác này chứ?

“Thế tử, người cùng Thanh Dục thế tử có quen biết sao?” Nàng nhịn không được dò xét hỏi tới.

Cầm Nương lúc trước liền nhìn ra Bạch tiểu thư đối với Lãnh Thanh Dục có ý tứ, lúc này nàng vừa hỏi, trong nội tâm ngược lại tỉnh ngủ chút ít, cái tên tiểu tử kia, không có việc gì lại nhìn mình chằm chằm làm cái gì? Lần trước lúc ở trong phủ thái tử, đem chính mình trên cột còn chưa đủ sao? Giờ lại muốn đùa giỡn hoa chiêu gì?

Nghĩ như thế, nàng liền lạnh lùng trả lời: “Không coi là quen biết, chỉ là gặp qua một hai lần mà thôi.” Nói xong, lực chú ý đã bị mỹ thực trên bàn hấp dẫn lấy, nhìn xem sắc hương đều đủ cả, nước miếng của nàng đều nhanh muốn chảy ra.

“Chỉ gặp mặt qua một hai lần?” U Lan thật sự không quá tin tưởng, nữ tử bình thường như thế, người nọ chỉ thấy qua một hai mặt liền khuynh tâm, vậy cũng quá khó tin, trên người nàng có cái ma lực gì sao?

“Ta còn tưởng rằng các người là quen nhau từ bé, các người đều lớn lên ở trong kinh thành, không giống ta, lớn lên ở chỗ nhỏ bé này, chưa từng gặp mặt, thế tẩu ở trong phủ, từ nay về sau nên chỉ giáo ta nhiều hơn.” U Lan thật sự rất muốn ở trên người Cẩm Nương dò xét, xem nàng đến tột cùng có chỗ nào hơn người.

“A, muội muội khách khí, chị dâu ta ngoại trừ ăn, chính là ngủ, gì cũng đều không hiểu, như thế nào dạy người?” Cẩm Nương nghe vậy liền tùy ý nói, Bạch tiểu thư này nhìn cũng không phải là người dễ đối phó, rõ ràng vẻ mặt thanh cao, mà muốn giả bộ khiêm tốn, loại tính nết này không nên đắc tội, mình bắt quá ở nhờ mấy đêm thôi, không đáng cùng nàng nổi lên xung đột.

Bạch phu nhân nghe xong lời của nàng thì lại sáng giọng: “Thế tức quá khiêm nhường, ta có nghe nói, người cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, hơn nữa, còn làm cho hoàng hậu nương nương cùng thái tử phi diện hạ một bản đều trần, rất biết xử lý công việc trị gia, là kiều ngạo của nữ nhân.”

Cẩm Nương nghe vậy liền liên tục khiêm tốn vài câu.

Xong một bữa cơm, Cẩm Nương liền nhanh chóng trở về tiểu viện Bạch phu nhân an bài cho nàng, Tứ Nhi cùng Phong nhi cũng đều ở trong một đầu viện, thuận tiện cho việc chăm sóc nàng.

Nha hoàn bà tử Bạch phủ ngược lại cực kỳ ân cần, sớm đã giúp Cẩm Nương chuẩn bị tốt nước ấm, Cẩm Nương cũng bất chấp quá nhiều, tắm rửa xong liền lên giường ngủ.

Trương ma ma nhìn nàng lại càng phát ra cao hứng, tiến đến bên tai Tứ Nhi nói vài thứ: “Ta xem, các người có thể chuẩn bị làm một ít y phục.”

Tứ Nhi cùng Phong nhi nghe vậy nhân tình sáng lên, nhất thời vui vô cùng, chỉ có Thanh Ngọc, mặt không biểu tình, trong ánh mắt nhưng lại hiện lên một tia lo lắng.

Cẩm Nương trở về phòng ngủ, mà Lãnh Hoa Đình lại chờ ăn xong đi ra, liền cùng Bạch Thịnh Vũ cùng Lãnh Khiêm mấy người đi đến thư phòng của Bạch tổng đốc, mấy người bọn họ thương nghị, việc Lãnh Vinh sợ là liên lụy quá lớn, hẳn là để cho Hoàng thượng tự mình thẩm vấn xử trí là tốt nhất, hơn nữa, hôm nay nhị lão gia rõ ràng cho thấy thoát không khỏi liên quan, nhưng nếu như hẳn biết Lãnh Vinh sa lưới, hẳn tất nhiên sẽ lần trốn.

Bạch tổng đốc cũng hiểu được hẳn nói rất đúng, chỉ là trong nội tâm vẫn là cảm thấy có rất nhiều điểm nghi ngờ, liền ngưng mi nói: “Lãnh đại nhân cũng là hoàng thân quốc thích, ở kinh thành địa vị rất cao, dù thế nào cũng khó mà tin được, hẳn làm chuyện thông đồng với địch phản quốc. Nếu như việc này là thật, có thể ảnh hưởng đến Giản Thân vương phủ của người hay không? Phải biết rằng, thông đồng với địch phản quốc là tội lớn xét nhà diệt tộc.”

Lãnh Hoa Đình nghe vậy không khỏi nở nụ cười, chế nhạo nói: “Điểm ấy thế bá ngược lại không cần lo lắng, Hoàng thượng tuyệt sẽ không để cho Giản Thân vương phủ xét nhà diệt tộc, nhà ai không có một hai kẻ bại hoại, nhiều nhất là nhà hẳn sẽ bị diệt, bất quá, đối với điểm này tiểu chất cũng là rất khó hiểu, thật không biết nhị thúc hẳn có ý đồ gì?”

Lập tức, mấy người thương định tốt, do tổng đốc đại nhân phái người đặc lực nhất đại doanh Giang Nam áp tải Lãnh Vinh hồi kinh, trên đường nhất định phải nghiêm mật trông coi, vừa muốn phòng ngừa Lãnh Vinh tự sát, vừa muốn phòng bị có người đến cứu tù.

Việc này làm tốt sau, Lãnh Hoa Đình cùng Bạch Thịnh Vũ liền rời đi, chợt nghe có người báo lại, nói thế tử Lãnh Hoa Đường Giản Thân vương đến tìm hiểu, Bạch tổng đốc nghe vậy kinh ngạc một hồi, quay đầu lại nhìn Lãnh Hoa Đình, giống như cười mà không phải cười nói: “Vị huynh trưởng này của người tâm tư thật là nặng, đã là thân huynh đệ, làm gì cá cùng hùm chường đều muốn cướp đi, cho huynh đệ lưu một điểm cũng không được sao?”

Lãnh Hoa Đình không nghĩ tổng đốc đại nhân ở lâu trong quan trường lại cũng có thể nói trắng ra lời bình như thế, không khỏi ha ha cười, trong nội tâm cũng hiểu được, hẳn ình thấy lòng dạ cùng lập trường của hẳn, xem ra, vị tổng đốc đại nhân này cũng là người cực kỳ khôn khéo, ở trong kinh thành, sợ là có không ít tai mắt, đối với việc trong kinh dò xét cực kỳ tinh tường a.

Ở giữa vương công đại thần, mặc kệ địa vị cùng thân phận như thế nào, có thể được hoàng thượng cùng thái tử tin một bề, đó mới là người có tiền đồ vô lượng, dùng biểu hiện của Lãnh Hoa Đình ngày ấy trong điện, rất nhiều người đều tinh tường địa vị của hẳn ở trong lòng của hoàng thượng, cho nên, Bạch tổng đốc mới có thể vứt bỏ thể tử Giản Thân vương phủ mà bảo hộ Hoa Đình.

Lãnh Hoa Đình nghe không nói gì thêm, chỉ là cảm kích nhìn tổng đốc một cái, Bạch tổng đốc trong nội tâm liền hiểu căn nguyên, cũng không cảm kỳ, phát tay làm cho người ta đưa Lãnh Hoa Đường mời vào.

Lãnh Hoa Đường một thân phong trần vội vàng đi tới, trên mặt còn có chút mệt mỏi, xem ra, đoạn đường này hẳn đi rất gấp, vừa vào cửa, nhìn thấy Lãnh Hoa Đình cùng Bạch Thịnh Vũ mấy người đều đang ngồi ở đây, không khỏi trở mắt vài giây, lập tức trên mặt lại dần theo nụ cười ôn nhuần ưu nhã: “Nguyên lai tiểu Đình đã đến, đại ca còn đang lo lắng người ở trên đường gặp chuyện không may?”

Từng thấy qua không biết xấu hổ, chưa thấy qua kẻ không biết xấu hổ như vậy, một bộ dạng từ bi giả bộ mèo khóc chuột, nếu người không biết, hẳn có khả năng là người mưu sát chính mình. Lãnh Hoa Đình ngay cả một cái mỉm cười đều không có, nhìn cũng lười liếc hẳn một cái, chỉ coi như đó là một con ruồi bay qua, thần sắc cực kỳ đậm mạc.

Trước mặt Bạch tổng đốc bị hẳn coi thường như thế, trên mặt Lãnh Hoa Đường cũng không dễ nhìn, rồi lại giả bộ như rộng lượng, bộ dạng không cùng hẳn chấp nhặt, trên mặt nụ cười không thay đổi, nói với Bạch tổng đốc: “Tiểu Đình từ nhỏ tùy hứng, nếu có chỗ thất lễ, còn thỉnh đại nhân thứ lỗi.” Biết rõ Hoa Đình chỉ đối với hẳn vô lễ, hẳn càng muốn giả bộ rộng lượng phản hướng tổng đốc cầu tình, điều này làm cho Lãnh Hoa Đình nghe xong khóe miệng rút rút, khó chịu nâng mắt nhìn Lãnh Hoa Đường, ánh mắt kia lại hàm chứa chán ghét vô cùng, Lãnh Hoa Đường bị hẳn nhìn như vậy, trên mặt rốt cục có điểm không nhịn được, lẩm bẩm nói: “Tiểu Đình, người thì không thể đối với đại ca tốt một chút sao?”

Bạch tổng đốc cảm giác hai huynh đệ này sắp ầm ĩ lên, dù sao cũng là quý phủ của hẳn, xảy ra chuyện cũng không tốt, nên vội vàng hoà giải, mở lời nói: “Thế tử suốt đêm đến đây, trong căn cứ xảy ra chuyện gì sao?”

Lãnh Hoa Đường trên mặt liền lộ ra vẻ làm khó, mày nhíu lại càng sâu, bất đắc dĩ nói: “Phụ vương tại quý phủ đột nhiên bị bệnh, Hoa Đường mới đến, đối với chuyện tình trong căn cứ lại đột đặc cán mai, không người dẫn đầu, vừa mới tiếp nhận, còn thật không hiểu bắt đầu làm từ đâu, hôm qua mới sửa động cơ canh cử tốt, hôm nay máy dột lại hỏng, dù như thế nào cũng không hoạt động, mấy lão sư nhiều năm ở đó cũng tìm không thấy nguyên nhân, nghe nói năm đó, vị kỳ nhân tạo nên căn cứ kia đã từng truyền ấy đệ tử kế tiếp, đối với nhà máy cơ giới này chỉ hiểu sơ một hai, sau đó người nọ sớm liền rời đi căn cứ, hậu nhân cũng không biết ngụ tại nơi nào, Hoa Đường muốn mời thế bá hỗ trợ tra tìm một phen.”

Bạch tổng đốc nghe xong liền thật đáng tiếc thở dài một cái nói: “Xác thực là có một người như vậy, phụ vương người cũng đã từng tìm qua, tìm nhiều năm vẫn không tìm được, người lần này mới tới, sợ là không biết việc này, người nọ một là đã rời căn cứ nhiều năm, hiện còn sống hay không cũng không biết, cho dù còn sống, có truyền cho hậu đại, càng không biết, thế chất lần này sợ là phải thất vọng.”

Lãnh Hoa Đường nghe xong quả nhiên rất thất vọng, không khỏi xin giúp đỡ nhìn về phía Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình cau mày trợn mắt trắng đối với hẳn, cảm thấy mình cùng hẳn ở chung tiếp tục, tất nhiên ức chế không chịu nổi muốn nổi giận, không bằng nhanh chút ít rời đi mới là chính xác.

Hắn đưa tay ôm quyền nói với Bạch tổng đốc: “Thế bá, Hoa Đình hôm nay mệt mỏi, đi nghỉ ngơi trước. Cáo từ.”

Bạch tổng đốc cũng biết bọn họ huynh đệ không hợp, liền cười cười đồng ý, Bạch Thịnh Vũ cũng cùng Bạch tổng đốc hành lễ cáo từ, rồi thi lễ một cái với Lãnh Hoa Đường, nhưng lại giống như cười mà không phải cười nói: “Nhị tỷ phu, kỳ thật, các người nếu là không giải quyết được, ngược lại nên rời khỏi sớm, vì căn cứ dùng việc một ngày, chính là một tổn thất lớn đối với triều đình đó, nếu các người vẫn chiếm không buông, tứ muội phu cũng sẽ không tiến vào căn cứ, ai nha, người nha, ai cũng không thể nào là toàn tài, nhị tỷ phu

không hiểu cơ giới cũng không phải là kém cỏi, chỉ cần tự mình hiểu lấy là được, tiểu đệ lăm miệng, cáo từ, cáo từ.”

Nói xong khoe miệng mang cười, ở trước mặt Lãnh Hoa Đường đẩy Lãnh Hoa Đình đi ra ngoài.

Lãnh Hoa Đường tức giận đến khoe miệng mím chặt, lại không tốt phát tác, chỉ là một xoay người, đè lại xe lăn của Lãnh Hoa Đình, vội vàng nói: “Tiểu Đình, ta và ngươi là huynh đệ, bất kể là ngươi hay là ta giải quyết tốt việc căn cứ, đều là công tích của Giản Thân vương phủ, vì sao huynh đệ không đồng lòng, cùng ở một chỗ cố gắng, đem việc này làm tốt, đại ca cam đoan, nếu như chữa tốt cho căn cứ, ta quyết không sẽ cùng ngươi tranh đoạt Mặc Ngọc, liền để cho ngươi chưởng quản nó, ngươi... Sớm đi căn cứ, nghĩ biện pháp, để cho xương kéo sợi này sớm ngày khôi phục bình thường a, vừa rồi tam muội phu cũng nói, đừng làm việc một ngày, đối với triều đình là một tổn thất lớn, hơn nữa xương kéo sợi nếu không tốt, sợi tơ sử dụng hết, thì máy dệt cũng chỉ có thể dừng lại, như vậy tổn thất sẽ càng lớn hơn.” Ngữ khí đều vì ích lợi quốc gia mà buông tha cho ân oán cá nhân, trong giọng nói trầm trọng lại dẫn theo một tia rất nuối tiếc, tựa hồ hẳn nguyên bản là một vị ý chí rộng lớn, thần tử tốt lo quốc lo dân.

Lãnh Hoa Đình nghe xong lại lật một cái liếc mắt, khoe miệng mang theo một tia mỉa mai, cau mày nói với hắn: “Hoàng thượng đã hạ chỉ nói rõ, cho vài vị thể tử gia các ngươi đi đầu có thể xem xét, động thủ cải tạo cơ giới, đây chính là vinh sủng lớn lao, đem tiên cơ đưa hết cho các ngươi, ngươi nếu không làm được, thì như tam tỷ phu nói, sớm ngày rời khỏi, làm gì những nhằng chiếm hằm cầu dù không đi đại tiện, hôm nay đã là vì nước suy nghĩ như thế, hẳn là nên sớm rời khỏi mới đúng.” Nói xong, lại sáng giọng nhìn thoáng qua Lãnh Hoa Đường vẫn cầm chặt xe lăn của mình, ghét bỏ: “Buông ra, mấy ngày nay bị người luân phiên đuổi giết, thật vất vả mới nghỉ ngơi một chút, ngươi cũng dừng lại đến phiên ta, ta muốn đi nghỉ ngơi.”

Lãnh Hoa Đường nghe được trì trệ, tựa hồ rất là khiếp sợ, ân cần mà hỏi thăm: “Tiểu Đình bị người luân phiên đuổi giết? Nay... Vậy ngươi có bị thương không? Là ác đồ nào có can đảm như thế, dám ám sát mệnh quan triều đình, không muốn sống nữa sao?”

Lãnh Hoa Đình thật sự bị hắn làm chán ghét đến cực điểm, gương mặt mỉa mai nhìn hắn một cái, miễn cưỡng nói: “Ngươi không biết sao? Ta còn tưởng rằng, các ngươi cũng đồng dạng bị người đuổi giết, xem ra, vận khí không tốt luôn là ta a.” Nói xong quay đầu lại trừng mắt nhìn Bạch Thịnh Vũ nói: “Tam tỷ phu như thế nào cũng chậm chạp như vậy, nhanh chút đi.”

Bạch Thịnh Vũ nghe xong không khỏi ha ha cười, đắc ý liếc nhìn Lãnh Hoa Đường, đẩy xe lăn ra cửa.

Trở lại trong phòng, Cẩm Nương sớm đã ngủ, sau khi Phong nhi hầu hạ rửa mặt, liền nhu thuận lui đi ra ngoài, Lãnh Hoa Đình từ xe lăn đứng lên, đi đến bên giường, yêu thương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Cẩm Nương ngủ đến đỏ bừng, cúi người ở trên trán nàng hôn một cái, trong nội tâm mừng: “Tiểu nữ tử không có lương tâm, cũng không chịu chờ mình đã nằm ngủ.”

Bất quá, trong đầu lại là không yên, trước đây cho dù muộn thế nào, Cẩm Nương cũng sẽ chờ hắn để cùng đi ngủ, mấy ngày nay tới giờ, cũng không biết là đường xá quá mệt nhọc hay là thật bị bệnh gì, luôn mơ màng màng thích ngủ, ngày mai nhất định phải mời đại phu bắt mạch cho nàng.

Lãnh Hoa Đường đợi Lãnh Hoa Đình vừa đi, sắc mặt liền trở nên trầm trọng, hắn ngồi đối diện với Bạch tổng đốc, nói với Bạch tổng đốc: “Hoa Đường nghe nói tiểu Đình luân phiên bị đuổi giết, thật có chuyện này sao?”

Ánh mắt của hắn ân cần lộ ra u buồn, tựa hồ đáng vẻ thật sự lo lắng.

Bạch tổng đốc nghe vậy lông mày nhảy hai nhịp, cười nhạt nói: “Việc này đương nhiên là thật sự, hôm nay nếu không phải bản quan tự mình đến cứu, đệ đệ của ngươi sợ là đã bị người độc thủ.” Dù sao việc này cũng vỡ lở ra, một cuộc chiến đấu lớn như vậy, miệng dân chúng có giam cũng không đóng lại được, Lãnh Hoa Đường sớm muộn cũng sẽ biết.

Lãnh Hoa Đường nghe xong tức giận đến tiện tay vỗ bàn một cái, cả giận nói: “Quá ghê tởm, sao có thể như vậy, thích khách quá mức cần rõ.”

Hít sâu một hơi, lại hỏi: “Có bắt được người sống? Đối với thích khách mưu sát đệ đệ của ta, Hoa Đường thật muốn đưa hắn tươi sống chết.”

Bạch tổng đốc nghe xong lông mày lại là nhảy dựng, giống như cười mà không phải cười nhìn Lãnh Hoa Đường nói: “Thế tử hôm nay đến mục đích là vì điều này sao?”

Lời này nói ra Lãnh Hoa Đường trên mặt biến đổi, trong mắt lửa giận càng tăng lên, đang muốn phát giận, Bạch tổng đốc lại nói: “Thế tử quả nhiên là tay chân tình thâm, lại là người rộng lượng, đối với Hoa Đình thiệt tình quan ái, bản quan thấy cũng cảm thấy vui mừng cho Vương Gia a.”

Lãnh Hoa Đường nghe xong sắc mặt lúc này mới trì hoãn một ít, lại vẫn là cau mày, thở dài nói với Bạch tổng đốc: “Tiểu Đình từ khi còn bé sau khi bị quái bệnh, tính tình cũng có chút cổ quái, hỉ nộ vô thường, hẳn là đệ đệ duy nhất của ta, đương nhiên ta phải quan tâm hẳn, Hoa Đường không có tâm trạng, vừa nghe tiểu Đình bị người đuổi giết, liền sinh lòng tức giận, ngược lại xông tới chỗ đại nhân, đắc tội, đắc tội, không biết đại nhân đã thăm vấn thích khách, có tìm ra thủ phạm thật phía sau màn này không?”

125. Chương 125: Chương 125

Lời nói của Lãnh Hoa Đường khiến cho Bạch tổng đốc rất cảnh giác, không biết trong lòng của hắn đang đánh chủ ý gì, nghe nói Lãnh nhị lão gia cùng thế tử Hoa Đường quan hệ không giống bình thường, chẳng lẽ, chuyện ám sát cũng liên quan đến thế tử? Nhưng mà, hắn đã là thế tử của Giản Thân Vương, tương lai nhất định sẽ kế tục vương vị, sao có thể bỏ gốc lấy ngọn, cùng cấu kết với người Tây Lương? Giản Thân Vương địa vị tôn sùng, cũng có quyền cao chức trọng, còn rất được hoàng thượng ân sủng, cho dù chuyện thành, Tây Lương lại có thể cho hắn bao nhiêu chỗ tốt? Chẳng lẽ, Hoàng thượng Tây Lương có thể đem ngôi vị hoàng đế truyền cho hắn sao? Thật vớ vẩn

Nghĩ như thế, Bạch tổng đốc thật sự là không tin Lãnh Hoa Đường lại ngu xuẩn đi đến bước tình thế này, châm chọc nói ra: “Người sống sao, tất nhiên là có...” Cố ý đem ngữ khí kéo dài ra, mi phong nhưu chặt, hình như có vẻ làm khó.

“Ở đâu? Hoa Đường hận không thể nuốt sống kẻ đó ngay bây giờ” Lãnh Hoa Đường vội vàng nói.

“Thật sự là đáng tiếc, đầu đảng tội ác đã tự vẫn, hôm nay chỉ còn vài tên lâu la nhốt trong đại lao, cũng hỏi không ra chuyện gì, nếu thế tử muốn đi nhìn, ngược lại có thể làm cho người ta mang người đi, bất quá, mấy người kia bản quan vẫn muốn giao cho kinh thành, để cho Đại Lý Tự thẩm vấn, thế tử tạm thời vẫn không thể giết bọn họ, bản quan còn muốn dùng để tranh công, ha ha ha.” Bạch tổng đốc bị ánh mắt của hắn nhìn khiến cho càng thêm nghi ngờ, trong mắt lại lộ ra một tia chói cái, cười lớn nói.

Lãnh Hoa Đường không có ngờ tới tổng đốc đại nhân lại nói trắng ra như thế, không khỏi giật mình, cười khan vài tiếng nói: “Vây cũng được, đã là lâu la, giết cũng không có gì có ích, chủ yếu là phải tìm được người phía sau màn sai sử này, mới có thể giúp cho tiểu Đình hả giận.” Nói xong, vừa vỗ tay, thì lễ một cái với Bạch tổng đốc nói: “Như thế Hoa Đường cũng coi như yên tâm, chuyện tình trong căn cứ khẩn cấp, Hoa Đường cũng cáo từ trước.”

Ngày thứ hai, Cẩm Nương ngủ được trọn vẹn, tinh thần cũng đã khá nhiều, Lãnh Hoa Đình nhìn liền yên tâm nhiều hơn, sau khi Tứ Nhi cùng Phong nhi hai người đi vào hầu hạ bọn họ rửa mặt, ra khỏi buồng trong, Bạch phu nhân tỉ mỉ làm cho người ta sớm một chút đưa đồ ăn sáng vào, mấy người vừa ăn vừa thương nghị đến chuyện du ngoạn trong thành Giang Hoa một lần, bên kia Bạch tổng đốc vội vàng mời Lãnh Hoa Đình đi, không bao lâu, Lãnh Hoa Đình mang sắc mặt ngưng trọng trở về nói ra: “Nương tử, căn cứ đã xảy ra chuyện.”

Cẩm Nương nghe vậy khẽ giật mình, gặp chuyện không may? Xảy ra chuyện gì? Chẳng phải một đồng máy móc cũ sao? Có thể xảy ra chuyện gì? Nhiều nhất bị bọn Lãnh Hoa Đường làm cho càng hỏng bét mà thôi a.

“Hôm qua guồng máy dệt đã cuốn chết hai người, hiện công nhân trong căn cứ tất cả đều đình công, không chịu làm, đành phải ngừng lại toàn bộ công việc, mà hàng đi Nam Dương cũng sắp phải giao, vào cuối tháng

nhất định phải được chuyển xuống thuyền đi. Nương tử, mau mau dọn dẹp một chút, chúng ta cùng đi căn cứ.” Lãnh Hoa Đình nhíu lại lông mày dài nói.

Cầm Nương nghe vậy trong lòng căng thẳng, đây chính là tai nạn lao động trong kiếp trước, người cổ đại là rất tin mê tín, hết thấy chuyện tình không cách nào giải thích đều quy kết do quỷ thần tạo ra, lời đồn một khi đã hình thành, sẽ xâm nhập nhân tâm, tạo thành hậu quả rất nghiêm trọng, tất phải mau chóng giải quyết.

“Việc này không phải chuyện đùa, tướng công, nhanh chóng lên đường a.” Cầm Nương vừa nói vừa trở về phòng thu thập hành trang, cũng may chỉ tính toán ở hai ngày, rất nhiều đồ cũng không có mở ra, trực tiếp chuyển lên xe là được.

Vừa ra khỏi cửa, Bạch tổng đốc một thân áo giáp, uy phong lẫm liệt đứng ở trước sân nhị môn, đang chờ Lãnh Hoa Đình, Cầm Nương không khỏi kinh ngạc, liếc nhìn Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình vội vàng giải thích nói: “Bên kia công nhân đang gây náo động, hơn nữa, lại liên hợp với dân chúng địa phương ở cùng một chỗ, mấy người đại ca không thể duy trì được trật tự, tổng đốc đại nhân sợ chúng ta đi gặp nguy hiểm, liền tự mình dẫn người, thứ nhất là hộ tống, thứ hai, đương nhiên là muốn đi trấn áp điều dân.”

Cầm Nương nghe xong liền nhíu mi, nhưng mà, đây cũng không phải là lúc nói chuyện, đi trước rồi nói sau.

Ra đến cửa chính, liền nhìn thấy Bạch Thịnh Vũ, Lãnh Khiêm hai người cũng đã chờ xuất phát, Lãnh Thanh Dục miễn cưỡng cười ngựa đi theo trong đội ngũ, Lãnh Hoa Đình không khỏi nhíu mi nói: “Thanh Dục huynh không phải là không muốn liên lụy đi vào sao?”

Lãnh Thanh Dục tuần mục đen như hồ sâu nhẹ nhàng quét nhìn Cầm Nương, trong mắt lướt qua một tia lo lắng, cười nhạt nói với Lãnh Hoa Đình: “Ta bất quá cùng đi xem náo nhiệt thôi, yên tâm đi, Hoa Đình huynh, ta sẽ không gây chuyện cho người.”

Tốt nhất như thế, Lãnh Hoa Đình không nói thêm gì nữa, để cho Lãnh Khiêm ôm lên xe ngựa, Cầm Nương đang muốn theo sau, lại nghe thấy một tiếng duyên dáng gọi to: “Ta cũng muốn đi, phụ thân, Thất Thất cũng muốn đi.”

Vừa quay đầu lại, liền thấy Bạch U Lan lưng mang một bọc nhỏ quần áo, mang theo thiếp thân nha đầu, vẻ mặt quật cường đi ra, Bạch phu nhân đằng sau thở hồng hộc theo sát.

Bạch tổng đốc thấy không khỏi quát nói: “Mau trở về, nữ nhi trong nhà, sao có thể xuất đầu lộ diện, phụ thân đi làm chính sự, người đi theo tính làm chuyện gì?”

Bạch phu nhân nghe xong vội vàng kéo Bạch U Lan: “Nhanh, nghe lời phụ thân, trở về phòng đi.”

“Nữ nhi gia thì như thế nào? Thế tẩu lúc đó chẳng phải nữ nhi gia sao? Nàng không phải cũng ra phủ, từ kinh thành ngàn dặm mà đến sao? Nàng có thể làm, Thất Thất đồng dạng có thể làm.” Bạch U Lan không chịu nghe lời, nói. Vừa chuyển con mắt, nhìn thấy trong mắt Bạch tổng đốc bất đắc dĩ cùng lửa giận, miệng cong lên nói: “Phụ thân chính mình chọn đi, hoặc là hiện tại dẫn theo con đi, con có thể cùng thế tẩu ở một chỗ làm bạn, hoặc là... Để cho con vụng trộm theo sát, đến lúc đó, con gặp nguy hiểm, các người có hối hận cũng không kịp.”

Cầm Nương nhìn Bạch U Lan kiêu ngạo điêu ngoa này, trong nội tâm không khỏi hâm mộ một hồi, còn không có nhìn ra, nàng yếu đuối, lại là một nữ tử có can đảm có dũng khí, tại thời đại này, coi như là một người đặc biệt, nàng tất nhiên là muốn nhìn Lãnh Thanh Dục, cho nên mới đòi đi theo, một nữ tử dũng cảm đi yêu, mình cần gì không thành toàn cho nàng chứ: “U Lan muội muội, chuyến đi này, sợ là chịu lấy rất nhiều khổ, người thật sự muốn đi sao?”

Bạch U Lan vụng trộm liếc nhìn Lãnh Thanh Dục, vẻ mặt kiên quyết nói: “Người không sợ khổ, ta cũng không sợ, chỉ cần người có thể làm, ta cũng vậy có thể.” Trong giọng nói là đơn thuần lại hơi có vẻ ngạo khí xúc động.

Cha mẹ của nàng đều ở đây, Cầm Nương đương nhiên cũng không thể nói thẳng để cho nàng đi theo, dù sao cứ chỉ này chính là vi phạm quan niệm thế tục.

Bạch phu nhân còn muốn đem nàng kéo vào bên trong, một bên lại nói lời khuyên bảo, Bạch U Lan nhất định không chịu, Bạch tổng đốc lại vô cùng yêu thương đứa con gái, đành phải phân phó vài câu, để cho nàng lên xe ngựa.

Bất quá, Lãnh Hoa Đình chắc chắn sẽ không để cho Bạch U Lan lên xe ngựa của mình, hắn bá đạo đem Cẩm Nương một bà kéo lên xe ngựa, níu lấy cái mũi của nàng nói: “Nàng bớt mò mẫm chộn rộn, không phải ai cũng đều giống như tướng công của nàng cởi mở thế, nàng ta nếu như bị xấu danh, tương lai không gả ra được, sẽ tìm nàng chịu trách nhiệm.”

Cẩm Nương nghe xong liền phốc cười nói: “Nàng ta sao lại có thể không gả ra được, người ta đã có người trong lòng, vì đuổi theo người trong lòng mà đến?”

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền nhú mi, ngưng mắt nhìn Cẩm Nương, vẻ mặt nổi lên bộ dạng phong vũ, Cẩm Nương thấy vậy lấy tay đi chọc hắn: “Cắt, chàng đừng có tự kỷ, người trong lòng của nàng ta cũng không phải là chàng, yên tâm đi, chàng chỉ có thể là tài sản riêng của ta, mặc cho ai muốn cũng đừng nghĩ, bốn phu nhân đều một cước đem nàng đá đến trong sông Lệ Giang đi.”

Lãnh Hoa Đình nghe được một đầu hắc tuyến, bản thân mình lại thành tài sản riêng của tiểu nữ nhân này, nhưng mà, ngữ khí bá đạo của nàng rất hợp tâm ý của hắn, một tay ôm eo của nàng nói: “Nguyên nghĩ hôm nay tìm đại phu khám cho nàng một chút, lại ra việc như vậy, không còn kịp rồi, chúng ta đi tới trong biệt viện của phụ vương ở đây trước, để cho đại phu chẩn mạch cho nàng, rồi nàng đến căn cứ cũng không muộn.”

Cẩm Nương nghe xong do dự nhìn về phía hắn: “Tướng công, có lẽ không phải bệnh.”

Lãnh Hoa Đình lông mày nhíu lại, kinh ngạc nói: “Không phải bệnh? Đó là cái gì? Chẳng lẽ nàng lại trúng độc?” Thần sắc liền vội vàng lên, bàn tay đi dò xét mạch của nàng.

Cẩm Nương cũng không giãy dụa, chu miệng nói: “Ừ, cái kia, Trương ma ma nói, sợ là... Sợ là có.”

“Có? Có cái gì rồi?” Lãnh Hoa Đình bị nàng nói khiến cho không hiểu ra sao, khó hiểu nói.

Cẩm Nương không khỏi đau đầu, chẳng muốn lại nói với hắn, chủ yếu là để cho đại phu chẩn đoán chính xác, đợi đại phu xem qua, hết thấy sẽ hiểu.

Lãnh Hoa Đình thấy mạch tượng của Cẩm Nương cực kỳ vững vàng, không giống như là có bệnh, thì thả tâm, không có đem lời của Cẩm Nương bỏ vào trong lòng.

Bởi vì chuyện tình lúc trước khẩn cấp, tốc độ di chuyển nhanh hơn rất nhiều, đường từ Giang Hoa đi tới căn cứ ngược lại toàn bộ đều trải đá, nghe nói là do kỳ nhân này đặc biệt yêu cầu, nói là giảm bớt thời gian vận chuyển, Cẩm Nương liền dựa vào trong ngực của Lãnh Hoa Đình, cũng không thấy được mệt mỏi, ba mươi mấy lộ trình, đi một hồi lâu liền đến.

Sau khi an trí tốt ở trong biệt viện xong, bởi vì sự tình khẩn cấp, Lãnh Hoa Đình liền lập tức mang theo Cẩm Nương đi thẳng đến căn cứ.

Cái gọi là căn cứ kỳ thật chính là một nhà máy dệt không lớn, không ngoài Cẩm Nương sở liệu, nhà máy thật sự xây dựng tại trên sông Lệ Giang, tại chỗ nước chảy xiết mà xây dựng lên, lợi dụng sức nước vận động máy móc chuyển động, giảm bớt rất nhiều nhân lực, hơn nữa, cũng tăng tốc độ dệt nhanh hơn.

Xe ngựa đứng ở phía ngoài nhà xưởng, nhà máy nhỏ chiếm diện tích không lớn, nhưng ngoài viện lại phòng giữ sâm nghiêm, Cẩm Nương vén lên rèm xe xem xét, không khỏi hút một ngụm lạnh khí, ngoài tường viện này đúng là ba tầng trong ba tầng ngoài vậy đây dân chúng, rất nhiều dân chúng tay cầm cái cốc cùng đôn gánh đối mặt cùng quân sĩ nhà máy, tình cảm quần chúng xúc động phần nộ, hô to: “Thả người nhà của ta đi ra, ở trong đó có yêu ma ăn thịt người, thả người nhà của ta đi ra.”

Nguyên lai, những người dân này là người thân của những công nhân trong nhà máy, cũng chẳng biết tại sao, những công nhân kia tựa hồ đều bị nhốt ở trong nhà máy, không cho phép đi ra, mà tin tức người bị treo cổ trong nhà máy lại bị khui ra, hơn nữa càng truyền càng mạnh, cuối cùng truyền ra, rõ ràng chỉ có hai người bị tai nạn lao động mà chết, lại biến thành máy dệt mỗi ngày nuốt ăn hai người, cho nên, dân chúng bên ngoài biết mới đến đây gây sự, chỉ cầu cứu ra người thân trở về.

Chứng kiến loại tình hình này, Lãnh Hoa Đình rất lo lắng ôm chặt Cẩm Nương, lúc này dân chúng đứng là rất kích động, hiện tại xuống xe ngựa, không chừng sẽ vô tội bị công kích, hấn nhắc lên rèm, thấy Lãnh Khiêm canh giữ ở ngoài xe ngựa, liền nói: “A Khiêm, người đi xem, vì sao không cho những công nhân kia đi ra.”

Lãnh Khiêm nghe vậy đánh ngựa đi về phía trước, nhưng dân chúng đem sân nhỏ vây quanh chặt như nêm cối, con ngựa cần bản vào không được, ngược lại dẫn tới không ít ánh mắt của dân chúng tới đây, bọn họ nhìn thấy quan gia cùng quân đội, nhất thời liền lao đến, cầm vật trong tay muốn náo, may mắn có quân sĩ Giang Nam đại doanh ngăn đón, bằng không, sẽ có người vọt tới bên này xe ngựa.

Bạch tổng đốc đang xua đuổi đám người, quân sĩ Giang Nam đại doanh lại trải qua chiến trường, động thủ sẽ không nhẹ, nhất thời không ít dân chúng liền bị thương, khiến cho quần chúng càng thêm xúc động lên, Cẩm Nương xem tình hình này càng phát ra rối loạn, dùng quân đội trấn áp những dân chúng này đương nhiên rất dễ dàng, nhưng mà sẽ tạo thành rất nhiều người vô tội bị chết, càng sẽ phá hư địa vị triều đình trong lòng dân chúng.

Trong nội tâm nàng quýnh lên, liền nói với Lãnh Hoa Đình: “Tướng công, người vận trung khí, đối với bọn họ, đã mời người hàng yêu ma đến, để ọi người không cần phải gây sự, nhiều nhất ba ngày, sẽ thả thân nhân của bọn họ về.”

Lãnh Hoa Đình nghe lời này không tệ, đang muốn đứng dậy chui ra ngoài, Cẩm Nương lại một tay kéo hấn trở về: “Chàng mang cái mặt yêu nghiệt này có thể đi ra ngoài sao? Đừng lộ mặt, người ta lại bắt chàng coi là yêu ma mà thu thập. Ai, hai ngày này lười biếng, đúng là đã quên hóa trang cho chàng xấu đi một chút, quên đi, chàng gọi Lãnh Tồn tới, ta tới dạy hấn biện pháp, bảo đảm hữu dụng.”

Lãnh Hoa Đình bị nàng nói được thở phì phì, rồi lại không phải không thừa nhận nàng nói rất đúng, hơn nữa, mình cũng vô cùng chán ghét người khác nhìn hấn như trần phẩm hi hữu, đành phải mím miệng, cau mày, tức giận xốc rèm, đem Lãnh Tồn kêu tới.

Sau khi Lãnh Tồn tới, Cẩm Nương xốc màn xe nói với Lãnh Tồn nói: “Người đi nói với Bạch đại nhân, để hấn đem lời của ta truyền cho quân sĩ, nói quan phủ đã mời người đến hàng yêu diệt ma tới, mời mọi người về trước đi, ba ngày sau sẽ thả công nhân trong nhà máy.”

Lãnh Tồn nghe được không hiểu ra sao, Cẩm Nương lại nói: “Quân đội không phải kỷ luật nghiêm minh sao, dùng mười quân sĩ làm một tổ, đồng thời đem lời này lớn tiếng nói ra, dùng lời này thay nhau nói mấy lần, dân chúng hấn là tất cả đều có thể nghe được.” Lại không có loa phóng thanh, bằng không, Cẩm Nương tự mình cũng có thể hét lên tài tiếng, kiếp trước lúc ở trường, nàng là uỷ viên tuyên truyền trong trường học, rất biết làm loại công tác trấn an quần chúng này.

Lãnh Tồn đem lời của Cẩm Nương truyền cho Bạch tổng đốc, Bạch tổng đốc đầu tiên nghe được cũng sững sờ, lập tức đem mệnh lệnh truyền xuống dưới, không bao lâu, bên ngoài xưởng nhỏ cạnh tường viện liền vang lên tiếng hô: “Chức sử đại nhân có lệnh, đại sư hàng ma đã đến, mời dân chúng mở ra, ba ngày sau, sẽ thả người nhà của các người.”

Mười binh lính trẻ tuổi đồng thời hò hét, trung khí mười phần, giống như tiếng sấm từ trên trời vang xuống, lại một lần một lần hô, dân chúng nghĩ không nghe được cũng phải nghe thấy, bọn họ nguyên là lo lắng người nhà bị yêu ma nuốt ăn mới đến cứu, quan phủ đã mời đại sư đến, tự nhiên rất là cao hứng, dần dần đã có người không hề cùng quân sĩ chống đối, lui về phía sau mở đường, tạo thành một đường nhỏ cho quân quan.

Nhưng rất nhanh lại có người trong đám người hô: “Mọi người không nên tin, đây là gạt người, các người ai thấy được đại sư chưa? Đó là giả, bọn họ rõ ràng chính là muốn đem người thân của chúng ta cho diệt ma.”

Kể từ đó, dân chúng vừa tản ra lại có khuynh hướng tụ lại, Lãnh Hoa Đình trên xe nhìn xem liền nhíu mi, cũng bất chấp tất cả, đem Cẩm Nương tự bên cạnh vừa để xuống, nói rõ: “Cẩn thận, không cần đi ra.” Người liền bay ra cửa xe.

Hấn phi thân nhảy lên, trên không trung uyển chuyển xoay tròn một cái, dáng người thon dài tăng thêm dung nhan diễm lệ thoát tục, lại thêm áo bào trắng thêu trúc, cả người nhẹ nhàng như tiên, giống như thiên tiên hạ phàm trên không trung bước chậm lại, rất nhiều dân chúng ngẩng đầu nhìn, lập tức bị hoa mắt, mà

quan quân lại càng không ngừng hô đại sư hàng ma đã đến, trong lúc nhất thời, có dân chúng liền quỳ lạy dưới, trong miệng hô to: “Đại tiên, cứu chúng ta a.”

Người lúc trước vừa hô lên quấy rối thấy vậy không nói gì nữa, Lãnh Hoa Đình mũi chân điểm nhẹ, vài cái lên xuống liền bắt được người kia, lại tung thân lên một cái, từ trên đầu dân chúng bay trở về, đem người nọ ném ở trước ngựa Bạch tổng đốc, chính mình lại bay trở về trong xe ngựa.

Cả hành động tiêu sái xinh đẹp, gọn gàng, động tác liên tục, thật nhiều dân chúng đều không kịp phản ứng, hấn liền biến mất, nhất thời nguyên bản dân chúng cầm cuốc cùng các dụng cụ khác đến nháo, không ít đều bị mất công cụ trong tay, vì vậy càng nhiều người gia nhập hàng ngũ quỳ lạy...

Bạch tổng đốc lập tức lớn tiếng nói: “Vừa rồi đại tiên bắt được người này, chính là kẻ mê hoặc các người nháo sự, mọi người không cần dễ tin những lời người này nói, triều đình cũng đã phái người đến, nên không lừa gạt mọi người, mời mọi người trở về đi, trong vòng ba ngày, nếu như có người chết thảm, các người liền báo đến cổng tổng đốc của bản quan đi, bản quan sẽ cho các người một câu trả lời thuyết phục.”

Dân chúng đối với quan phủ nguyên là rất kính sợ, bởi vì có người cổ động, có nhà lại thật có người chết, lúc trước mới xúc động mà gây rối như thế, nay quan phủ đã thả thái độ nhường nhịn, lại tận mắt nhìn thấy đại tiên hàng ma, mà nơi đây quan viên lớn nhất đã cho lời hứa hẹn, lại tiếp tục gây rối, liền không có ý nghĩa gì, hại mình hại người cũng không tốt, liền bắt đầu chậm rãi tản ra.

Mà trong đám người này ẩn mấy người thù dật gây chuyện, thấy đồng lõa bị bắt, cũng từng bước từng bước rút đầu, không dám la lối nữa, theo đám người cùng một chỗ tản đi.

Nhìn thấy tình huống bên ngoài chuyển biến tốt đẹp, Cẩm Nương thở ra một hơi dài, quay đầu lại giống như cười mà không phải cười nhìn xem Lãnh Hoa Đình nói: “Đây là dưới mắt trăm họ, rõ ràng là yêu nghiệt nha, như thế nào nhoáng một cái liền thành thánh thần.”

Lãnh Hoa Đình nhìn không được liền nhéo cái mũi của nàng nói: “Ta không đi sùng thần, chẳng lẽ nàng muốn đi? Tướng công của nàng nguyên chính là tiên nhân trong phạm trần, chỉ có nàng luôn nói thành yêu nghiệt, đến đến, hiện tại để cho yêu nghiệt ta đây ăn nàng.”

Dọc theo con đường này, ngày ngày chạy đi, Cẩm Nương lại thường xuyên cực kỳ thích ngủ, bọn họ thật là đã mấy ngày này không có sinh hoạt vợ chồng, vừa nghĩ đến đây, Lãnh Hoa Đình liền cảm thấy trong lòng rung động, tay liền hướng vào trong quần áo của Cẩm Nương, Cẩm Nương tức giận vuốt vuốt tay của hấn nói: “Cũng không nhìn một chút là lúc nào, một lát nữa sẽ vào bên trong nhà máy, chàng thật đúng là tinh trùng lên não a.”

Lãnh Hoa Đình nghe không hiểu nàng nói tinh trùng lên não là có ý gì, nhưng biết rõ là nàng cự tuyệt, quyết miệng, một bộ dáng đáng thương, nhỏ giọng reo lên: “Đến tối, xem đại tiên ta như thế nào ăn hết nàng cái tiểu yêu tinh này.”

Cẩm Nương nghe xong che miệng liền cười, một bộ dạng nhìn có chút hả hê nhìn hấn nói: “Hừ, sợ là không được, chàng buổi tối cũng không thể đụng ta.”

“Vì sao? Nàng... Nguyệt sự... Lại không có tới, ta có chú ý đến.” Rốt cuộc cảm thấy thẹn thùng, hấn nói xong mặt liền đỏ, Cẩm Nương nhưng lại vỗ trán của hấn nói: “Không thể không cho chàng biết đi. Ta sợ là có rồi.”

Lãnh Hoa Đình rốt cuộc nghe rõ ý của nàng, tròng lớn mắt phượng, không hề chớp mắt nhìn Cẩm Nương, cặp môi đỏ mọng khẽ nhếch, sau nửa ngày không có phục hồi lại tinh thần, Cẩm Nương tay ở trước mắt hấn quơ quơ, hài tử đáng thương, không phải là bị hù chứ.

Lãnh Hoa Đình đột nhiên một tay kéo lấy nàng vào trong ngực, vẻ mặt thành kính nhìn Cẩm Nương, thanh âm ám ám, còn run nhẹ nhẹ: “Nàng... Nàng là nói, ta... Chúng ta sắp có con?”

Cẩm Nương cũng bị ánh mắt của hấn nhuộm lây, không khỏi cũng kích động theo, tuy rằng rất sợ hãi, nhưng mà, có thể có con của hấn nàng rất là cao hứng, chỉ là... Còn không có chẩn đoán chính xác...

“Tướng công, chỉ là hoài nghi, phải đợi đại phu xem qua sau mới biết được, cái kia... Ta sợ là giả, nên không nói cho chàng...” Cẩm Nương lấp bắp, có chút lo lắng nói.

“Nhất định là thật sự, nhất định là thật sự, nương tử, chúng ta sắp làm cha cùng nương, nàng... Nàng thật tốt quá, cảm ơn nàng, nương tử...” Lãnh Hoa Đình không biết phải hình dung tâm tình lúc này như thế nào, chỉ cảm thấy quanh mình tất cả âm mưu quỷ kế, tất cả lãnh tiễn phong sương toàn bộ thành phù vân, cuộc sống quá tốt đẹp, quá hạnh phúc, nguyên vốn chỉ là ngồi ăn rồi chờ chết, bản thân mình chỉ là cái xác không hồn mà sống, chẳng những có thê tử yêu mến, còn sắp có con cái yêu mến, ông trời đối với hắn vẫn rất chiều cố a.

Cầm Nương đau lòng nhìn khóe mắt của hắn trượt ra nước mắt, hắn có khả năng chính mình cũng không biết, mình đang rơi lệ, đây là hỉ cực mà khóc sao, là giọt nước mắt hạnh phúc sao? Nhưng mà, nàng nhìn thấy lòng lại chua xót, lại đau lòng, khoát tay, nhẹ nhàng xóa đi nước mắt trên khuôn mặt tuấn tú của hắn, ôn nhu nói: “Cho dù lúc này đây không phải thực sự, cũng không quan hệ, bởi vì chúng ta đều còn rất trẻ, ta sẽ vì tương công sinh thật nhiều đứa bé, chúng ta sẽ có con trai cùng con gái, con cháu đầy cả sảnh đường, hạnh phúc khoái hoạt mà sống.”

Lãnh Hoa Đình đem nàng cẩn thận ôm vào trong ngực, run rẩy hôn lấy trán của nàng, ghen nói: “Ừ, chúng ta nhất định sẽ có con trai cùng con gái, nhất định sẽ có con cháu đầy cả sảnh đường, nương tử, chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc qua hết đời này, còn có kiếp sau, kiếp sau sau nữa.”

Hai người đang kích động, xe ngựa đã tiến vào trong xưởng dệt, Lãnh Khiêm ở bên ngoài cửa xe nhẹ nhàng gõ cửa sổ xe nói: “Thiếu gia, nên xuống xe.”

Cầm Nương lúc này mới nhớ tới, bây giờ không phải là thời điểm cao hứng, còn có rất nhiều sự tình đang chờ bọn họ đi giải quyết, tiền đồ mờ mịt, hiểm trở nặng nề, nhưng mà, có hắn ở bên cạnh, nàng không sợ, nàng có lòng tin, có thể chiến thắng hết thảy.

Xuống xe, Bạch tổng đốc tự đáy lòng tán dương Lãnh Hoa Đình nói: “Thế chất quả nhiên thông minh tuyệt đỉnh, nghĩ ra đến một chiêu này, một biện pháp tốt trị tình huống này, bằng không, việc hôm nay không biết phải làm sao mà thu thập, nếu như náo thành dân loạn lớn, sẽ gặp máu chảy thành sông, hoàng thượng cũng sẽ tức giận a, đến lúc đó, người thế thúc ta chắc sẽ phải ôm hết tội trạng này.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong sáng sủa cười nói: “Thế bá hiểu lầm, đây là chủ ý của nương tử ta, Hoa Đình chỉ là bắt được người gây hỗn loạn việc náo chuyện này thôi.”

Bạch tổng đốc nghe vậy khẽ giạt mình, lập tức đối với Cầm Nương vừa chấp tay nói: “Trách không được hoàng thượng hạ chỉ cho cháu dâu đi theo, cháu dâu quả nhiên tài trí hơn người, tuệ chất lan tâm, thế bá tạ ơn.”

Cầm Nương nghe ngược lại cảm thấy thật xin lỗi, xấu hổ thấp đầu, khiêm tốn đáp lễ: “Bá phụ khách khí.”

Một bên Lãnh Thanh Dục thấy vậy ánh mắt lại ngăn không được nhìn về phía Cầm Nương, hắn rất nhiều lần cảnh cáo qua chính mình, không nên nhìn nàng, không nên nhìn nàng, nàng là thê tử của người khác, không phải người mình có thể tơ tưởng, nhưng mà... Nhưng mà tâm chính là quản không được, con mắt cũng không do chính mình sai sử, luôn không tự chủ được bị nàng hấp dẫn, có lẽ ở trong mắt người khác, nàng rất bình thường, nhưng trong mắt hắn, nàng chính là vì sao lộng lẫy nhất chói mắt nhất, chỉ là, ánh hào quang này chỉ chiếu cho người khác, không thuộc về mình mà thôi.

Đi vào sân nhỏ, Cầm Nương nhìn thấy trong sân thật to có hai tòa nhà xưởng, cùng loại với nhà xưởng đơn giản ở hiện đại, trong nội viện trồng không ít hoa và cây cảnh, còn có đình nghỉ ngơi, có hồ nước, ở trong nội viện không ít cá chép, bên cạnh nhà xưởng xây nhà ăn, còn có ký túc xá, có thể nhìn thấy khu ký túc xá, có quần áo phơi nắng ở bên ngoài... Để cho Cầm Nương ngạc nhiên nhất chính là, trong này còn xây dựng nhà vệ sinh công cộng cho nam và nữ riêng.

Người xuyên qua này là ai vậy, quá vĩ đại, trong cả Đại Cầm, nàng cũng chưa từng thấy qua một gian nhà vệ sinh công cộng, lại còn là phân chia nam nữ riêng biệt, chẳng lẽ, trong nhà xưởng có nữ nhân công? Thật là lớn mật, thậm chí có bản lãnh để cho nữ nhân cũng ra ngoài công tác... Lại còn là, cùng nam nhân làm cùng một chỗ, người nọ cũng quá trâu bò đi, cũng phải rất quyết đoán mới dám ở nơi xã hội nam tôn nữ ti, đẳng cấp lễ giáo thâm nghiêm khiêu chiến như thế?

Nhìn trong viện này, tất cả phương tiện khắp nơi lộ ra mãnh liệt khí tức hiện đại, đều là vị kỳ nhân kia dựa theo tư tưởng của mình mà kiến thành a, nếu là mình, ngoại trừ cái nhà vệ sinh công cộng ra, những

thứ khác tất cả đều y theo xã hội này ước định theo xã hội này mà làm, khẳng định không có lớn mật cùng phản nghịch như thế, nàng không khỏi lại hiếu kỳ, kỳ nhân lúc trước thật là xuyên trở về sao?

Trong lúc nhất thời phi thường thực sự muốn vào trong nhà xưởng nhìn xem xét các phương tiện trong này.

Lãnh Hoa Đình thấy Cẩm Nương vẽ mặt hưng phấn, trong mắt hiện lên những ánh sáng khác thường, đó là những tia sáng hắt ngày bình thường chưa bao giờ thấy được, nguyên bản khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú vì vậy mà toả ra ánh sáng xinh đẹp sáng rọi động lòng người, tự tin tiêu sái như vậy, vừa sáng lạn như ánh mặt trời, vừa như một đóa hoa nở rộ trong khói lửa, nhiều vẻ rực rỡ, rung động lòng người, hắn không khỏi âm thầm thấy may mắn, may mắn lúc trước chính mình chỉ liếc một mắt liền chọn trúng nàng, càng may mắn là chính mình chiếm được một bảo thạch ẩn dấu trong cát bụi như vậy, một viên trân châu trong mắt cá, một đóa hoa bình thường trong hàng vạn nghìn hồng muôn tía, không ngờ lại cao quý thanh nhã như kim trần lan.

Ánh mắt nghiêng nghiêng, nhìn đến một đôi mắt giống như vậy cũng đang nhìn chằm chằm Cẩm Nương, đồng dạng tán thưởng cùng yêu thương, nhưng mà nhiều hơn một tia tiếc nuối cùng bất đắc dĩ, cẩn thận nhìn lên, người nọ đúng là Lãnh Thanh Dục, một cỗ lửa giận liên tục tại giữa ngực hừng hực thiêu đốt, giống như bảo vật mình trân quý nhất bị nhìn trộm, cau mày, trong mắt phóng ra khí tức nguy hiểm, thì ra, tiểu tử kia thực có ý tứ với Cẩm Nương, hừ, quá không biết tự lượng sức mình, phải tìm một cơ hội đuổi hắn đi mới được.

Quay đầu, bàn tay kéo kéo Cẩm Nương, trên mặt giả bộ nhu nhược khó chịu: “Nương tử, ta không thoải mái.”

Cẩm Nương đang hưng trí bừng bừng xông vào trong xưởng, đột nhiên nghe nói như thế không khỏi dừng bước lại, ân cần sờ lên trán của hắn, lại sờ lên trán của mình, không có cảm giác gì khác thường a, lại hỏi: “Là ở chỗ nào không thoải mái? Có phải vừa rồi dùng nhiều khí lực quá không, làm chân bị đau đớn?” Nàng tổng cảm giác chân Lãnh Hoa Đình vẫn còn đau nhức, chỉ cần hắn vừa nói không thoải mái, nàng đã nghĩ muốn nhắc lên vạt áo của hắn, nhìn xem cặp kia chân có tốt hay không.

Lãnh Hoa Đình nhú lại lông mày dài, trong con mắt thanh tịnh dần theo một tia sương mù: “Cũng không có gì, chỉ là cảm giác chóng mặt, sợ là trúng gió, cảm giác hơi lạnh.”

Cẩm Nương vừa nghe có chút sốt ruột, vội vàng tiếp nhận xe lăn từ trong tay của Lãnh Khiêm, tỉ mỉ hỏi: “Vậy nếu không, hôm nay chúng ta cũng đừng quản bất cứ việc gì, về trước biệt viện rồi nói sau.”

Lãnh Hoa Đình cười giả bộ kiên cường: “Ừ, không cần, đã đến đây, đương nhiên phải lấy quốc sự làm trọng, chúng ta mau mau đi vào trong nhà máy xem đi.”

Cẩm Nương lúc này mới nhẹ gạt đầu, lại cầm khăn lau lau cái trán mồ hôi hự hự thực thực của hắn, tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng mà lúc nàng đứng lên trong nháy mắt, không nhìn thấy tướng công yêu nghiệt của mình nhường mày, đặc ý hướng tới một nam nhân khác đang thương tâm thất ý mà thị uy.

Lãnh Thanh Dục âm thầm quay đầu, không nhìn tới bộ dạng Lãnh Hoa Đình dương dương đắc ý, chính mình bất quá là thua ở thời gian cùng vận khí, có gì đặc biệt hơn người, có lẽ, nếu như lúc trước người nữ tử kia gả là mình, cuộc sống sẽ đơn thuần hạnh phúc nhiều lắm.

Lãnh Hoa Đường cùng Vinh Thân vương thế tử, Hòa Thân Vương thế tử cùng nhau đứng ở cửa ra vào của nhà máy, vẽ mặt bộ dạng sứt đầu mẻ trán, đôi mắt trông mong nhìn đoàn người Bạch tổng đốc cùng Lãnh Hoa Đình đang chậm rãi đi tới, bên người bọn họ còn đi theo vài lão nhân, nhìn giống như là quân đốc công nhân ở đây.

“Bái kiến tổng đốc đại nhân.” Ba người trước thi lễ với Bạch tổng đốc, sau cùng cùng một chỗ chào Lãnh Hoa Đình cùng Bạch Thịnh Vũ.

Lãnh Hoa Đường vội vàng nói với Lãnh Hoa Đình nói: “Tiểu Đình, đệ hôm nay đã đến đây, từ hôm nay trở đi, đại ca liền rút khỏi, tiểu Đình có thể buông tay đi làm chuyện mình muốn làm.”

Lãnh Hoa Đình nghe vậy mí mắt cũng không đưa lên hạ xuống, chỉ là khách khí đáp lễ với hai vị thể tử này, gật gật đầu, coi như chào hỏi.

Bạch Thịnh Vũ lại dong đưa cây quạt, miễn cưỡng đi đến trước, đối với Bạch tổng đốc nói: “Còn thỉnh thúc thúc làm chứng, vài vị thể tử vừa rồi cũng đã nói, chính thúc đem căn cứ giao cho chức sử đại nhân tiếp nhận, từ nay về sau biến hóa phát sinh trong căn cứ, cùng mấy vị thể tử này không quan hệ, từ hôm nay trở đi, bọn họ liền chỉ nhận trách nhiệm giám sát, mà không có quyền cải tạo.”

Lãnh Hoa Đường không có ngờ tới Bạch Thịnh Vũ chớp thời cơ nhanh như vậy, trong mắt mỉm cười liền mang theo vài phần âm lệ, phía sau hần hai vị thể tử kia sắc mặt cũng đồng thời thay đổi một lần, rồi lại rất không cam lòng mím môi, cũng không lên tiếng.

Bạch tổng đốc nghe xong rất nghiêm túc gật đầu nói: “Ừ, đúng vậy, vậy thì mời ba vị thể tử giao ra ấn tín cùng chìa khóa căn cứ này, từ hôm nay trở đi, ba vị... A, không đúng, cả Thanh Dục nữa, bốn vị thể tử gia liền chỉ có thể ở bên ngoài nhà máy chờ đợi kết quả.”

Lãnh Hoa Đường không nghĩ tới Bạch tổng đốc cũng là người gây sự như thế, mình bất quá cũng chỉ nói một câu khách sáo, hần liền làm thật, còn dựa vào đó ép mình giao ra ấn tín tạm thời, hừ, sợ là phụ thân đã sớm dặn dò đi, vừa nghĩ tới Vương Gia, Lãnh Hoa Đường cũng có chút hết hồn hết vía, chính mình ngày ấy xác thực là hạ độc, chỉ nghe nói độc này có thể làm cho người chóng mặt hôn mê, mất trí nhớ, nhưng không nghĩ tới lại nghiêm trọng đến hôn mê hơn nửa năm.

Nếu như phụ vương còn ở đây, hôm nay cũng sẽ không gây ra chuyện lớn như vậy, nói như thế nào phụ vương cũng đã quản nơi này mấy chục năm, uy tín của hần không người có thể so sánh, mấy lão công nhân này, toàn bộ chỉ nghe một mình phụ thân sai bảo, mình đến đây thời gian nhiều như vậy, cũng không thể thu được lòng của bọn hần, bọn họ, ở nhà máy này lẫn lộn cả đời người, dù không hiểu biết, nhưng mỗi năm mỗi tháng tích lũy xuống, tổng cũng hiểu rõ ràng một ít phương pháp, nếu như có thể đem mấy người bọn họ kéo về phía mình, như vậy, cho dù tiểu Đình thật sự đem căn cứ cải tạo thành công, mình cũng có thể ở chỗ này tìm được một ít tin tức mình muốn... Có lẽ tương lai, còn có cơ hội đoạt lại...

Mặc kệ hần không muốn như thế nào, Lãnh Hoa Đường phải đem ấn tín tạm thời cùng chìa khóa nằm trong tay mình đều giao đi ra, đưa cho Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình nhìn cũng không thèm nhìn hần một cái, chỉ liếc về phía Bạch Thịnh Vũ, về mặt Bạch Thịnh Vũ cười xấu xa tiếp nhận, vừa chấp tay, nói rõ: “Nhị tỷ phu, đa tạ, mời đi thông thả.”

Lãnh Hoa Đường dù cho tu dưỡng tốt đến cỡ nào, trên mặt cũng không nhịn được, thay đổi bộ mặt ôn nhuận lúc trước, hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Thịnh Vũ nói: “Bất kể như thế nào, giao hàng vẫn là tất yếu a, các người không muốn nhìn xem, nhà máy tài sản có gì tổn thất sao?”

Cầm Nương ngược lại rất đồng ý lời này, buông đôi mắt xuống, nói với Lãnh Hoa Đình: “Như thế, một lát đem danh sách vật phẩm trên tay mà phụ vương giao cho chúng ta cùng đại ca tại chỗ kiểm kê, so lại một lần a, đỡ phải sau này có gì không rõ ràng.”

Trước kia Cầm Nương làm việc trong công ty, khi một người rời đi, không chỉ phải điền danh sách vật phẩm, còn phải có người đi cùng, hai bên ký tên xong, giao lại tên và thẻ nhân viên, mới có thể rời đi.

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền không có lên tiếng, tự mình đẩy xe lăn đi vào bên trong, mấy lão sư phó đang đứng ở một bên thờ ơ lạnh nhạt nhưng lại đưa tay cản lại nói: “Đại nhân có thể đi vào, nhưng mà, nữ tử không thể, ở trong đang có yêu khí, nữ tử đi vào càng thêm không cát lợi, còn xin đại nhân thứ lỗi.”

Cầm Nương nghe xong sững sờ, lúc này mới giương mắt nghiêm túc nhìn vị sư phó đang nói chuyện, đoán hần có thể là cổ vấn kỹ thuật trong xưởng này, hoặc là, người đức cao vọng trọng, bằng không, dùng hần một kẻ áo vải, quả thực không có can đảm nói chuyện như thế với chức sử đại nhân.

Lời vừa nói ra, Lãnh Hoa Đường trên mặt liền lộ ra một tia mỉa mai, trong lúc nhất thời, rất nhiều người đều nhìn về phía Cầm Nương, Cầm Nương lúc này mới phát hiện, cả trong sân, thật sự chỉ có mình là một nữ tử, Bạch U Lan sớm đã bị Bạch tổng đốc lưu tại trong biệt viện, mà Tứ Nhi cùng mấy nha đầu khác cũng không cho phép theo tới, trách không được, vừa rồi lúc xuống xe, cảm thấy có điểm gì là lạ, không chỉ là không nhìn thấy một người công nhân, càng không nhìn đến khí tức nữ tử sống ở đây, mặc dù có nhà vệ sinh công cộng dành cho nữ... Thì ra, vị kỳ nhân vĩ đại kia vẫn không thể nào thay đổi thể tục.

“Đại bá, cái nhà máy này trước kia có nữ tử đã tới sao?” Lãnh Hoa Đình đang muốn nổi giận, Cẩm Nương vội vàng kéo kéo ống tay áo của hắn, cung kính mà hỏi thăm.

Lão sư phó kia trong mắt lộ ra vẻ khinh thường, lãnh ngạo nói: “Vị sư tổ kia đã từng nói muốn cho nữ tử tiến đến hành nghề, nhưng thánh tổ gia anh minh, một đạo ý chỉ xuống, nữ tử không cho phép làm việc tại nhà máy dệt, từ đó, nơi đây liền không có nữ tử đặt chân tới đây một bước. Trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?” Cẩm Nương cười hỏi.

“Trừ phi là người thừa kế Mặc Ngọc, nếu không, quyết không thể làm hồng quy củ.” Lão sư phó kia vẫn là ngạo mạn nói.

“Ngài là muốn xem cái này sao?” Cẩm Nương cười nhạt từ trong tay áo xuất ra khối Mặc Ngọc, đặt ở lòng bàn tay.

Lão sư phó kia nhìn biến sắc, trong ánh mắt vẫn đục lộ ra ánh sáng hi vọng, hắn kích động nhìn Cẩm Nương, lẩm bẩm nói: “Trách không được, người liền tới sân nhỏ này, thì ra, người chính là người theo lời của Vương Gia có thể thay thế vị kỳ nhân kia cải tạo nhà máy...” Tiếng nói rơi xuống, lão sư phó kia nhìn thoáng qua mặt vài vị lão sư phó khác bên cạnh, mấy vị này cũng rất là kích động nhìn Cẩm Nương, thật lâu, bọn họ mới giống như hạ quyết tâm, đồng thời cúi người bái về phía Cẩm Nương, run rẩy hô một tiếng: “Thiếu chủ...”

Cẩm Nương nghe vậy không hiểu, khó hiểu nhìn về phía Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình khước miệng nhưng lại ngậm tía cười vui mừng, bám vào bên tai Cẩm Nương nói: “Ta một mực chưa nói với nàng, vị kỳ nhân kiến tạo căn cứ này, kỳ thật cũng là nữ tử a.”

Cẩm Nương nghe xong kinh hãi, nàng trước kia chỉ là xem qua không ít văn xuyên việt, lại không nghĩ rằng vị kia được gọi là kỳ nhân, thật cũng là một nữ nhân xuyên việt tới đây, cái này cũng quá thần kỳ đi.

“Lão sư phó, mau mau đứng lên.” Cẩm Nương thân thủ đi đỡ mấy vị sư phó này, nhưng tay vừa vươn đi ra, Lãnh Hoa Đình liền đem nàng kéo một cái, chính mình nâng một vị phía trước, nói: “Xin đứng lên đi, không phải nói, ở trong xảy ra sự cố sao? Nhanh chút ít mang bọn ta vào xem.”

Lão sư phó kia lại không chịu, nâng đầu lên, dùng ống tay áo lau khước mắt nước mắt, nói với Cẩm Nương: “Lão nô Diệp Nhất bái kiến thiếu chủ.”

Phía sau hắn mấy vị khác ít tuổi hơn, một lão sư phó thân thể hơi béo một chút tiếp lời nói: “Lão nô Diệp Nhị ”

Lại đằng sau quả nhiên chính là Diệp Tam, Diệp Tứ, nhìn tướng mạo bọn họ cũng không giống nhau, không giống thân huynh đệ a, như thế nào...

“Gia tổ của lão nô nguyên chính là gia nô của Diệp cô nương, lúc Diệp cô nương xây dựng căn cứ này, mấy vị tổ phụ của lão nô liền đi theo bên người nàng, giúp đỡ quản lý nhà máy này, về sau, Diệp cô nương gả cho Giản Thân Vương, mới ly khai, nhưng lão nô mấy đời truyền xuống vẫn là ở đây, một mực dụng tâm để bảo toàn cơ nghiệp Diệp cô nương lưu lại, hôm nay rốt cục có thể gặp được thiếu chủ, mong rằng thiếu chủ không cần phải phụ một phen tâm huyết này của Diệp cô nương.” Diệp Nhất lão lệ tung hoành, quỳ rạp trên mặt đất buồn bã nói.

Cẩm Nương nghe được càng kinh, lấy nửa ngày, vị kỳ nhân kia không chỉ là nữ tử, lại còn là Giản Thân Vương phi tiên nhiệm. Trách không được Mặc Ngọc này một mực chỉ do Giản Thân vương phủ chưởng quản, ngay cả hoàng tộc quan hệ huyết thống cũng vô pháp cướp đoạt đi, chỉ là, vị Diệp cô nương kia đã gả cho Giản Thân Vương lúc đó, như thế nào lại đột nhiên mất tích? Lãnh Hoa Đình có thể là hậu đại của nàng hay không? Nàng càng nghĩ càng nghi hoặc, thừa số bất quá cũng quấy phá trong người, nhin không được liền hỏi Lãnh Hoa Đình: “Diệp cô nương là tổ nãi nãi của chàng?”

Lãnh Hoa Đình bất đắc dĩ gật gật đầu, thiếu chút nữa ở trước mặt mọi người lấy tay đánh cái trán của nàng mấy cái, đầu năm rõ ràng dẫn theo nàng tới từ đường, chỗ đó rõ ràng có bài vị của vị đệ nhất Giản Thân Vương phi, nàng lại cương quyết không phát hiện.

Cầm Nương cuối cùng hiểu rõ một ít, đều tự trách mình vào trước là chủ tư tưởng, cho rằng biết chế tạo cơ giới là một vị nam nhân, hơn nữa, bản thiết kế này lại từ trong hoàng cung mà không phải từ trong Giản Thân vương phủ, càng nghi hoặc chính là, Diệp cô nương tức là Giản Thân Vương phi, vì sao không chịu đem những Anh văn kia cùng kỹ xảo vẽ dạy cho con gái của mình? Vì sao ngược lại để cho hoàng thất tử tôn biết một chút? Vì sao còn nói nàng là đột nhiên mất tích? Còn nữa, vì sao Diệp Nhất, Diệp Nhị đều gọi mình thiếu chủ, chẳng lẽ chỉ cần là nữ tử tiếp chương Mặc Ngọc, bọn họ liền hiểu rõ là người xuyên việt tới? Hơn nữa, Vương Gia lúc trước lại là như thế nào liếc nhìn ra mình không giống người bình thường, vừa vào cửa, liền đốt ỳnh chương ngọc?

Ai nha, nhiều quá, nghĩ đến đau cả đầu, Cầm Nương lắc đầu, nói với Diệp Nhất: “Ngài nhanh chút đứng lên đi, dẫn ta vào xem thiết bị gặp chuyện không may, có phải là bởi vì vấn đề trục trặc gây ra không?”

Cầm Nương vẫn là cảm thấy nhân mạng quan trọng, có một số việc, từ nay về sau cân nhắc tình huống là được.

Diệp Nhất run rẩy đứng lên, lau nước mắt già nua, mới gật đầu, xoay người đi vào bên trong, Cầm Nương vừa đi vừa nhìn không được hỏi: “Diệp Nhất, căn cứ này là Diệp cô nương kiến tạo, vậy các người tại sao lại khinh bỉ nữ tử như thế, vì sao không cho ta tiến vào?”

Diệp Nhất mặt già đỏ lên, trên mặt lộ ra một tia xấu hổ, lẩm bẩm nói: “Tại trong mắt lão nô, Diệp cô nương là thần tiên, phía sau nàng, không còn có bất kỳ một nữ tử nào có thể so sánh với nàng, huống hồ, quy định này chính là thánh tổ gia hạ chỉ, lão nô cũng chỉ là tuân theo lệnh của thánh tổ gia mà thôi.”

Diệp Nhất nói cũng có lý, nhưng mà, Cầm Nương cũng minh bạch, trong xương của những nam nhân này vẫn xem thường nữ nhân, một cái thiết bị tân tiến như thế, lại do một nữ tử yếu đuối xếp đặt cùng kiến thành, trong đáy lòng bọn họ là đã bội phục, lại ghen ghét, lại không muốn thừa nhận đi.

Như mình và Diệp cô nương không phải quá khác người, bọn họ cũng sẽ không tâm phục, không đúng, bọn họ còn không có tâm phục đối với chính mình, một lát nữa nếu không cảm chút ít bản lĩnh thật sự đi ra, những vị lão sư phó này nhìn như đối với chính mình kính cẩn, lập tức sẽ trở mặt a.

Trong nhà xưởng quả nhiên không có tiếng máy móc hoạt động, càng không có nhìn thấy công nhân, Cầm Nương không khỏi kinh ngạc, mới vừa rồi không phải nói, công nhân đều bị cấm túc sao? Nhốt ở đâu?

“Diệp Nhất, công nhân đâu?” Cầm Nương nhìn không được hỏi.

Diệp Nhất nghe xong liền quay đầu phần nộ nhìn về phía Lãnh Hoa Đường, hừ lạnh nói: “Cái này muốn mời thế tử trả lời, thế tử đến đây không mấy ngày, hai bộ máy móc liền liên tiếp xảy ra chuyện, sau khi máy móc giết chết người, lại đem tất cả công nhân đều giam lại, lão nô thật không biết thế tử gia đây là ý muốn như thế nào?”

Thì ra là thế, Lãnh Hoa Đình nghe xong hung hăng trừng mắt liếc nhìn Lãnh Hoa Đường, nói với Bạch tổng đốc: “Thế bá, lời của Diệp Nhất ngài cũng nghe ra, việc hôm nay chính là nhìn ra được, có người cố ý giả trò, nghĩ khiến cho dân chúng bạo động, đây là hành vi dao động Đại Cầm quốc cơ a.”

Bạch tổng đốc cũng vẻ mặt phần nộ nhìn Lãnh Hoa Đường, thật không nghĩ tới Giản Thân Vương lại ột người ngu dốt làm việc âm hiểm như thế làm thế tử, việc này nếu không phải Cầm Nương nhanh trí, nghĩ ra biện pháp như vậy để bình ổn, đỉnh đầu mũ ô sa của chính mình sợ là cũng bị hấn làm rớt xuống.

Lãnh Hoa Đường nghe xong buổi nói chuyện của Lãnh Hoa Đình nhưng lại tỏ thái độ khác thường, biểu lộ cũng không phải là phần nộ mà là vô tội, trong mắt cũng là một mảnh bất đắc dĩ cùng mờ mịt, hẳn nghĩ giải thích, nhưng nhìn thấy rất nhiều người đều phần nộ nhìn mình, khóe miệng co quắp mấy cái, liền không nói thêm gì nữa, phía sau hẳn thế tử Hòa Thân Vương cùng thế tử Vinh thân vương về mặt lại tức giận, thế tử Hòa Thân Vương nhìn không được nói: “Việc này cũng không phải là như các người nghĩ, chúng ta cũng là bị người lợi dụng, chúng ta cũng không phải là cố ý muốn đem công nhân cấm túc, chỉ là công nhân làm âm ỉ gay gắt, đều nói muốn bãi công, rốt cuộc không chịu làm việc, cho nên...”

“Thế huynh, đừng nói nữa, chúng quy là chúng ta làm không đúng, lo lắng không chu toàn mới có thể gây ra chuyện lớn như thế, chúng ta vẫn là thành thật trở về thỉnh tội với Hoàng thượng đi.” Lãnh Hoa Đường lại ngắt lời ngăn cản lời nói của thế tử Hòa Thân Vương, trong mắt lộ ra một tia thê lương cùng bất đắc dĩ.

Cầm Nương cũng biết bây giờ không phải là thời điểm truy cứu cái này, kéo kéo ống tay áo Lãnh Hoa Đình, ý bảo hẩn tạm thời không cần phải lại quán quýt việc này, Lãnh Hoa Đình liền không nói thêm gì nữa, Diệp Nhất mang theo Cầm Nương tiếp tục đi lên phía trước, xuyên qua hành lang thật dài, rẽ thêm một đoạn, Cầm Nương rốt cục thấy được máy dệt trong truyền thuyết.

Đó là hai bộ thiết bị khổng lồ, cả dài cơ giới cao chừng hơn ba thước, dày mấy chục thước, tất cả linh kiện để kéo sợi bông rất đầy đủ, chỉ là máy móc này dùng đã quá lâu, lại không có giữ gìn cùng bảo dưỡng tốt, rất nhiều chỗ đã bị mài mòn quá mức nghiêm trọng, các răng của bánh răng để bám vào nhau đều có khe hở rất lớn, mà dây xích kéo động bánh răng cũng có chút lỏng, nhưng mà, ngược lại cũng không có gì, xem ra, mỗi ngày vẫn là đã làm trơn tru.

Cầm Nương vừa nhìn xem máy móc xây dựng, muốn biết vị Giản Thân Vương phi kia là như thế nào lợi dụng sức nước đến khởi động cỗ máy lớn như thế này hoạt động.

Cúi đầu một cái, quả nhiên thấy thiết bị là được xây dựng ở trên nước, tới gần chỗ có nước có một mâm bánh răng lớn, còn có một cánh quạt dùng để quạt nước, nước chảy đánh sâu vào bánh xe làm cho cánh quạt vận chuyển, bánh xe có cánh quạt kéo bánh răng, bánh răng kéo dây xích... Quả nhiên là tiền bối xuyên việt thông minh tuyệt đỉnh a, nếu như đổi lại chính mình, căn bản không có khả năng ở thời đại kỹ thuật lạc hậu như thế này, dựa vào trí nhớ có thể xếp đặt ra một bộ máy cơ giới khổng lồ như vậy, người nọ, hoặc là là học chế tạo máy móc, hoặc là, sợ là từng làm việc nhiều năm trong xưởng dệt may, đối với kết cấu máy dệt rõ như lòng bàn tay, bằng không, chỉ dùng một chút tri thức hiện đại là tuyệt đối không có khả năng sáng tạo kỳ tích như thế.

Chỉ là, một bộ máy móc tốt như vậy, cho dù không thể vận chuyển, như thế nào lại xiết chết người?

“Diệp Nhất, máy dệt có vấn đề ở chỗ nào, vì sao không mở máy?” Cầm Nương bên cạnh vừa xem thiết bị, vừa hỏi.

“Hồi bẩm thiếu chủ, hôm kia còn mở tốt, ngày hôm qua đột nhiên liền không được, còn... nghiền chết hai người, lão nô dựa theo biện pháp ngày xưa cũng điều tra qua, không có tìm ra chỗ trục trặc.” Diệp Nhất khẽ khom người đáp.

Cầm Nương lại đi đến trước bàn điều khiển máy móc xem xét một lần, cũng không có phát hiện cái gì khác thường, chỉ là có chút nghi hoặc, những bộ phận truyền lực kia như thế nào mà không có làm bộ phận phòng hộ, để như vậy mà khởi động máy xác thực là rất dễ dàng gặp chuyện không may.

“Hôm nay trước không mở máy, cầm giấy bút đến, ta vẽ vài bản vẽ, các người chiếu bản vẽ làm mấy cái thiết bị phòng hộ, đem những thứ này bao lại hết, sau đó mới mở lại máy quan sát xem.” Cầm Nương tỉnh tể xem xét một phen, sau đó quyết định cẩn thận làm chút việc.

Kỳ thật, lúc nàng đang chăm chú xem xét, một đám nam nhân bên cạnh tất cả đều há hốc mồm nhìn xem nàng, trước kia chỉ là nghe Lãnh Hoa Đình nói nương tử của hẩn có tài cán thông tuệ như thế nào, hôm nay nhìn thấy mới biết, nàng xác thực không giống người thường, một đám nam tử từ sau khi đi vào, nhìn hai đồng thiết bị cũ nát này chỉ có thể giương mắt nhìn, hai mắt một vòng đen, nhìn cái gì cũng xem không hiểu, nhất là mấy người Bạch tổng đốc cùng Lãnh Khiêm, Lãnh Tốn, càng không hiểu ra sao, máy móc này trong mắt bọn hẩn chính là một đồng vật chết, không rõ vì sao nó có thể sáng tạo ra cự đại tài phú.

Hôm nay nhìn thấy Cầm Nương, một tiểu nữ tử chưa bao giờ xuất môn khỏi tường phủ, nhìn cái đóng sắt lạnh lẽo với muôn vang vẻ mặt, ngẫu nhiên nhảy ra một hai lời thuật ngữ chuyên nghiệp bọn họ nghe không hiểu, trong nội tâm bọn họ ngạc nhiên đồng thời, lại không thể không bội phục tài học kỳ lạ của Cầm Nương, có lẽ, thật sự chỉ có nàng mới có thể cải tạo hai bộ máy móc này, lại thay Đại Cầm sáng tạo ra một kỳ tích khác.

Lãnh Hoa Đình đã xem qua bản vẽ, Cầm Nương đã dạy hẩn xem đồ họa như thế nào, phân biệt các loại linh kiện trên máy móc như thế nào, lúc Cầm Nương đang xem xét các mảnh thiết bị máy móc, hẩn cũng không có nhàn rỗi, đẩy xe lăn ở bên cạnh máy móc quay trở ra, chỉ là, hẩn dù sao cũng biết chút da lông, đối với kết cấu bên trong vẫn là hiểu không nhiều lắm, nghe Cầm Nương nói tạm thời không mở máy, liền biết rõ trong nội tâm Cầm Nương có tính toán.

Lại vừa nâng mắt lên, nhìn thấy một đám nam nhân tất cả đều nhìn chăm chăm vào nường tử của mình, trong mắt lộ ra tia ngạc nhiên không thể tin, đồng thời trong lòng của hắn cũng chua chua, lại cảm thấy rất tự hào, nhìn cái gì vậy, giờ mới biết nường tử của hắn là thiên hạ đệ nhất tài nữ đi, nhất là lúc đối mặt với ánh mắt si mê của Lãnh Thanh Dục, lông mày hắn càng nhíu lại, đẩy xe lăn đi qua, chặn lại thân ảnh của Cẩm Nương, rồi quay đầu lại trừng liếc Lãnh Thanh Dục vừa khinh miệt lại hơi uy hiếp.

Cẩm Nương ở trên bàn điều khiển đông nhìn nhìn, tây sờ sờ một cái, Diệp Nhất đã tìm được một chiếc bút, nàng liền nằm ở trên bàn điều khiển vẽ bức họa, người một bên tất cả đều lẳng lặng chờ, cõi lòng đầy mong được nhìn xem.

Cẩm Nương chuyên chú vẽ tranh, Lãnh Hoa Đình ngồi ở trong xe lăn lặng lẽ nhìn xem nàng vẽ tranh, chỉ cảm thấy nàng lúc này lại xinh đẹp chói mắt như vậy, giống như một tiên nữ thánh khiết, trên mặt nàng sự tự tin thanh nhã chói lọi, khiến cho tất cả nam tử ở đây động dung.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ phân xưởng đều im lặng, chỉ nghe thấy tiếng Cẩm Nương huy động cây bút sần sật.

Đột nhiên, một tiếng nổ vang lên, máy dệt đang ngừng lại bỗng nhiên vận chuyển, Cẩm Nương đang nằm ở trên bàn điều khiển vẽ tranh, cảm giác có một lực hút đem nàng kéo vào trong, rất nhanh, mép váy thật dài của nàng liền cuốn vào một bên dây xích chuyển động...

126. Chương 126

Nàng sợ tới mức thét một tiếng chói tai, Lãnh Hoa Đình lập tức chặn ngang đem nàng ôm lấy, nhưng máy móc này một khi chuyển động, sức kéo đầu chỉ ngàn cân, Lãnh Hoa Đình lại ngồi ở trên xe lăn, ngay tiếp theo thân thể cùng xe lăn lập tức bị kéo đi theo, cánh tay dài của hắn vẫn giữ chặt, liều mạng giữ chặt một góc trên bàn điều khiển, mới miễn cưỡng kéo được Cẩm Nương, một bên Lãnh Khiêm rút dao cắt đi mép váy của Cẩm Nương, nhưng thời gian quá nhanh, lúc này mắt thấy góc váy đã bị cuốn vào rất nhiều, nếu còn cắt, thì phải phạm vào thân thể của Cẩm Nương, một dao hạ xuống, sợ là sẽ cắt vào da của Cẩm Nương, nhất thời mọi người vừa vội lại hoảng sợ, Bạch tổng đốc liều mạng giữ chặt Lãnh Hoa Đình, sợ hắn cũng bị cuốn đi vào.

Mà Diệp Nhất vội vàng chạy tới chỗ chốt mở, nhưng không ngờ phát hiện, chốt mở này lại không nhạy, sợ là sớm đã có người động tay chân, trong lòng của hắn quỳnh lên, quát to: “Đi phòng điều khiển, đóng lại chốt tổng.”

Một bên, Diệp Nhị giống như điên cuồng chạy đi, nhưng hiển nhiên phòng lái cách nơi này khá xa, quần áo của Cẩm Nương đã bị cuốn vào càng ngày càng nhiều, phảng phất nửa thân thể đều dán lên dây cô roa chuyển động, tình huống cực kỳ nguy hiểm, Lãnh Hoa Đình thấy vậy, mắt như muốn nứt ra, tim như muốn từ lồng ngực nhảy ra ngoài, gắt gao ôm lấy Cẩm Nương, tuyệt không buông tay, nếu như ông trời lúc này thật muốn mang nàng đi, hắn cũng sẽ cùng theo nàng đi vào dây cô roa này, cho dù là bị cắn nát, vậy thì cùng bị cắn đi, thành thịt nát, đó cũng là trong nàng có hắn, từ đó sẽ không cần phân chia ra nữa.

“Xé y phục của nàng!” Bạch Thịnh Vũ hô lớn, nhảy lên cũng không quan tâm nhiều được nữa, vừa kéo áo ngoài của Cẩm Nương, vừa mở miệng, cái gì lễ giáo cấm kỵ, đều chẳng quan tâm, cứu người quan trọng hơn.

Lãnh Thanh Dục cũng là bị dọa đến hồn đều bay mất ba phần, trước mắt là một đám người luống cuống tay chân cứu người, biện pháp cũng không có dùng, thân thể Cẩm Nương còn không có được cứu ra, mắt thấy bộ dáng nhỏ nhắn xinh xắn này từng chút từng chút bị nuốt vào máy móc lạnh như băng, lòng của hắn giống như bị dao cắt vậy, đau đến khó có thể hô hấp, trong đáy lòng bỗng nhiên nổi lên nhiệt huyết, đột nhiên cầm lấy bên người một cây sắt lớn phi thân nhảy lên, chặn ngang trên chiếc bánh răng lớn đang chuyển động, hai chân thon dài vừa vịn quắp vào một cây trụ khác, thân thể liền treo trong không trung, lập tức bánh răng đang chuyển động tạm thời bị mắc kẹt, dây cô roa kéo lực theo đà quán tính quay ngược lại một chút.

Lãnh Khiêm nhân cơ hội một đao hạ xuống dưới, cắt đi quần áo của Cẩm Nương...

Lãnh Thanh Dục chỉ có thể thoáng đem bánh răng này ngừng lại một chút, lực lượng cá nhân cho dù lớn, cũng vô pháp so sánh cùng với máy móc, cây sắt lớn trong tay hắn rất nhanh lại bị này bánh răng nghiền theo chuyển động tiếp, hắn liền mạng ôm đứng trụ, bất đắc dĩ khí lực không đủ, thân thể lại đang treo giữa không trung, rất nhanh, hắn liền chống đỡ không nổi, cảm giác này giống như mình cũng sẽ theo thiết côn này bị cuốn vào trong bánh răng, trên mu bàn chân đau nhức một trận, sợ là bị rách da đi, hắn gắt gao kiên trì, không chịu buông tay, cũng không muốn buông tay, nếu vì vậy mà chết đi, nàng có thể vì chính mình mà khóc hay không? Có thể cũng có chút đau lòng hay không, rất nhiều rất nhiều năm từ nay về sau, nàng có thể ngẫu nhiên nhớ tới hay không, có một nam tử bị nàng mắng là giả vờ ngây thơ, đã từng đã cứu nàng một lần không?

Tất cả, nói thì chậm, nhưng lúc đó rất nhanh trong nháy, động tác vài người cơ hồ là đồng thời tiến hành, một tiếng vải rách thanh thúy vang lên trong không trung, khiến cho tất cả mọi người thở dài một hơi, Lãnh Khiêm cắt xong quần áo của Cẩm Nương, dây xích kéo một cái, cuốn theo một đồng lớn quần áo, nguy cơ cuối cùng giải trừ.

“Thanh Dục, buông tay!” Tim còn chưa hoàn toàn rơi xuống, một tiếng thét kinh hãi khác cất lên khiến tim của mọi người lại treo lên, Lãnh Thanh Dục treo giữa không trung gắt gao nắm lấy cây gậy sắt kia, nguy cơ được giải trừ mà hắn vẫn chưa chú ý tới, mắt thấy chân của hắn đang đứng bị di chuyển, thân thể cùng gậy sắt chuẩn bị cuốn vào trong bánh răng, Bạch Thịnh Vũ ngẩng đầu liền nhìn thấy một màn nguy hiểm này, sợ tới mức hét lớn.

Nhưng Lãnh Thanh Dục giống như không nghe thấy, cả người ngây ngốc, như lá cây khô rơi vào dòng nước, cứ mặc cho nước xoáy cuốn lấy, để cho bánh răng này đưa hắn vào máy móc...

Bạch Thịnh Vũ đang muốn thả người bay lên, thì một sợi dây liền bay về phía Lãnh Thanh Dục, quấn quanh eo của hắn, kéo một cái, Lãnh Thanh Dục liền bị lôi trở lại mặt đất, Bạch Thịnh Vũ vội vàng bước lên vài bước, một tay nắm eo của hắn, giúp hắn giảm bớt lực quán tính rơi xuống đất, Lãnh Thanh Dục lúc này mới lảo đảo đứng vững.

Hắn còn có chút mơ hồ chưa có phục hồi tinh thần, vừa rồi đầu óc có chút ngu ngơ, chỉ muốn vì Cẩm Nương chết cũng tốt, có lẽ, nàng có thể nhớ kỹ hắn một ít, lúc này người vừa rơi xuống, nâng mắt lên, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn Cẩm Nương tái nhợt, cặp mắt to kia hơi nước mịt mờ, đang ân cần nhìn mình.

Hắn đột nhiên cảm thấy mây đen đầy trời toàn bộ tản đi, trong nội tâm tràn đầy đều là vui sướng, bất chấp trên chân mình đau nhức, giọng khàn khàn hỏi: “Người có bị thương hay không?”

“Ngốc tử! Người muốn tự sát sao?” Cẩm Nương phản nộ mắng.

Nàng vừa từ trong tay tử thần được cứu đi ra, tim lập tức lại nín lại, lúc quần áo vừa bị cuốn vào, nàng cực kỳ tỉnh táo, không có tiếp tục giãy dụa, bởi vì nàng biết rõ, loại tình huống này, giãy dụa, chỉ tạo thêm nhiều phiền toái cho người cứu, nàng cố gắng bảo hộ lấy chính mình, không loạn đụng bất kỳ vật gì, càng không có khóc, yếu ớt chỉ càng tạo thành khủng hoảng lớn hơn cùng người khác, nhưng nhìn thấy Lãnh Thanh Dục vì cứu nàng mà thiếu chút nữa bị cuốn vào trong máy móc, nước mắt của nàng liền chảy ra, nếu như Lãnh Thanh Dục thực vì cứu nàng mà chết, đó chính là bút rứt cả đời của nàng, nàng sợ nhất chính là thiếu ân tình của người khác. Lúc này thấy Lãnh Thanh Dục được cứu xuống, không khỏi mở miệng liên mắng.

Nàng quả trách nhưng nghe vào trong lỗ tai Lãnh Thanh Dục giống như tiếng nhạc tiên, nhất thời bị hạnh phúc ngoài ý muốn chôn chát tràn đầy trong lòng, nàng quan tâm mình sao, nàng vì chính mình thương tâm mà khóc sao, hắn thấy rất may mắn vừa rồi mình đã dừng cầm đi làm chuyện kia, nếu không như vậy sao có thể hấp dẫn được ánh mắt của nàng?

Lãnh Thanh Dục ha ha cười ngây ngô, chỉ là ngây ngốc nhìn xem Cẩm Nương, không nói câu nào, Lãnh Hoa Đình thu lại sợi dây, một tay ôm lấy Cẩm Nương vào trong ngực, chăm chú ôm nàng, dư âm sợ hãi vừa rồi còn không có tiêu tán, chỉ thiếu một chút nữa, kém một chút nữa hắn liền mất đi nàng, trời biết, vừa rồi hắn sợ hãi đến cỡ nào, lại hoảng hốt đến cỡ nào, trái tim như bị từng nhát từng dao đâm vào, đau đến

sắp chết lặng, cũng may ông trời có mắt, Cẩm Nương một chút cũng không có bị thương, nàng vẫn còn rất tốt, thật may mắn.

Nước mắt nhịn không được liền rơi xuống, ở trước mặt một đám nam nhân, hẳn một chút cũng không cảm thấy mất mặt, mặc cho ai đã trải qua tình hình vừa rồi, cũng sẽ cảm lòng không được a.

Một đám đại nam nhân cũng không có người đi chê cười Lãnh Hoa Đình, vừa rồi một màn kia quá mức khủng bố mạo hiểm, nếu không có Lãnh Thanh Dục kịp thời chặn lại bánh răng một chút, chỉ sợ Cẩm Nương đã bị nghiền nát, nàng chính là hi vọng của cả căn cứ, hi vọng của Đại Cẩm, còn hoàn thành đã phải đi, cả đám người ở đây đều sẽ thoát không khỏi liên quan.

“Thiếu gia, quần áo của thiếu phu nhân bị rách, sẽ bị cảm lạnh.” Giọng nói nguội lạnh của Lãnh Khiêm nhất thời vang lên bên tai.

Lãnh Hoa Đình lúc này mới đem Cẩm Nương buông ra, kỳ thật, bây giờ là đầu mùa xuân, Cẩm Nương mặc trên người cũng nhiều, vừa rồi chỉ là kéo hồng váy vải bông bên ngoài, ở trong còn mặc quần áo trong, cái này ở hiện đại thật đúng là không coi vào đâu, nhưng trong này, chính là dung nhan không ngay ngắn, có điểm thất lễ.

Lãnh Hoa Đình lập tức cúi ngoại bào trên người mình, choàng trên người Cẩm Nương, lúc này, Diệp Nhị đã đem chốt mở trong phòng điều khiển đóng lại, Bạch tổng đốc cũng phục hồi lại tinh thần, lập tức để Diệp Nhất mang người đem trọn cái nhà máy tất cả đều vây lại, hẳn vừa mới cũng Diệp Nhị đi chỗ phòng điều khiển, lúc này mới phái người trong trong ngoài ngoài sưu tầm.

Lãnh Hoa Đường từ lúc sự việc xảy ra, có chút ngẩn ngơ, lòng mày nhíu chặt, lúc lần váy của Cẩm Nương bị cuốn vào dây cô roa, trong lòng của hắn có điểm sợ, lại nhìn thấy tiểu Đình gắt gao ngăn chặn Cẩm Nương, một bộ dáng muốn đồng quy vu tận, hẳn liền vừa tức lại ghen, hơn nữa vừa lo lắng cùng sợ hãi, người sáng suốt đều có thể nhìn ra, chỉ có Tôn Cẩm Nương mới có thể cải tạo căn cứ, nếu như Tôn Cẩm Nương chết, hai bộ máy móc này thật sự sẽ trở thành sắt vụn a, vậy đối với cả Giản Thân vương phủ chính là một đả kích trầm trọng...

Nhưng tiểu Đình sao có thể đối với nữ nhân kia si tình như thế, nàng coi như là có chút kỹ xảo thông minh thì như thế nào, tướng mạo lại rất bình thường, so với Mai nhi còn kém thật xa, tiểu Đình... Thật là không có ánh mắt.

Hắn ngẩn ngơ, trong đầu miên man suy nghĩ một hồi, lúc Bạch tổng đốc nói muốn dẫn người thanh tra, mới kịp phản ứng, chấp tay nói với Bạch tổng đốc: “Đại nhân, việc này quá mức kỳ quái, Hoa Đường nguyện cùng vài vị thể tử tham dự tra xét, nếu căn cứ này không có một mảnh bình an thanh bình, đệ muội cũng rất khó thì triển tài học, nhất định phải bắt được người phía sau màn độc thủ, cho những công nhân chết đi cùng đệ muội ta một câu trả lời thỏa đáng.”

Không chỉ là Bạch tổng đốc, ngay cả mấy người Bạch Thịnh Vũ cùng Lãnh Khiêm nghe xong lời này đều khẽ giật mình, mọi người nhất tề nhìn về phía hắn, không biết ý hắn muốn như thế nào, trong ánh mắt rõ ràng không tín nhiệm.

Lãnh Hoa Đường bất đắc dĩ cười khổ nói: “Đại nhân, mặc kệ ta cùng với tiểu Đình quan hệ như thế nào, ta còn là thể tử của Giản Thân Vương, thân là thể tử, tương lai trên người của ta nhận là chức trách của Giản Thân vương phủ, mà Giản Thân vương phủ trông cậy lớn nhất vào nhà máy cùng hai bộ máy móc này, có thể nói, căn cứ xảy ra vấn đề, Giản Thân vương phủ ta liền mất đi căn cơ, ta dù muốn tranh quyền đoạt thế, cũng sẽ không ở trong lúc mấu chốt này mà dùng thủ đoạn, tự chuì đầu vào rọ, Hoa Đường cho dù ngu dốt cũng sẽ không làm.”

Những lời này rất thẳng thắn thành khẩn, hắn đem bản thân mặt mũi hoàn toàn ném đi, cũng liều mạng ném đi thể diện của Giản Thân vương phủ cũng muốn để cho người nghe tin tưởng, mình thật sự vô tâm hại Cẩm Nương, hoặc là nói, hắn không biết vào lúc này, ở đây ai lại hại Cẩm Nương.

Hơn nữa, lời này của hắn cũng nói cực kỳ hợp tình hợp lý, năm đó Giản Thân Vương sở dĩ có thể ở trong phân đông hoàng tộc đệ tử, tìm được cái phong hào Thiết Mạo Tử Vương này, nhân tố tối quan trọng chính là cưới được vị Diệp cô nương kia, tiếp nhận Mặc Ngọc, hôm nay nếu như căn cứ bị tổn hại, không thể chèo

chống tài chính cho triều đình Đại Cầm tiếp, như vậy, Giản Thân vương phủ sẽ dần dần suy bại xuống dưới, hẳn được cái thế tử vị kia thì có ý nghĩa gì?

Bạch tổng đốc liếc nhìn Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình mặt không biểu tình, chỉ là trong mắt lộ ra một tia nghi hoặc, không nói gì thêm.

Ngược lại Bạch Thịnh Vũ thở dài nói: “Nhị tỷ phu nghĩ như vậy là tốt nhất, như vậy, thúc thúc, để cho Nhị tỷ phu tham dự đuổi bắt gian tặc đi, có lẽ... Nhị tỷ phu càng rõ, chi tiết chỗ gian tặc?”

Lãnh Hoa Đường nghe hắn nói huýt toẹt như thế, thì lông mày nhú lại, từ trước đến nay hắn rất không thích Bạch Thịnh Vũ, càng chán ghét Bạch Thịnh Vũ đi theo bên người tiểu Đình, thân mật chặt chẽ, càng nhìn trong nội tâm càng cố nén giận, lời này của hắn ta nói ra càng khiến mình bị hiềm nghi, nên định nổi giận muốn trách cứ Bạch Thịnh Vũ vài câu, lại nghe Bạch Thịnh Vũ nói tiếp: “Dù sao Nhị tỷ phu cùng vài vị thế tử gia tới trước mấy ngày, tình huống so với chúng ta quen thuộc hơn một ít, không phải sao?”

Thật sự là đánh một bạt tai lại ột viên kẹo đường, nhưng hắn vẫn đem lời trách cứ cứng rắn nuốt trở vào, chỉ hung ác trừng mắt nhìn Bạch Thịnh Vũ, vừa chấp tay, đi theo thuộc hạ là một viên Đại tướng của Bạch tổng đốc.

Lãnh Thanh Dục vẫn ngơ ngác đứng ở bên người Cẩm Nương, trên mặt vẫn mang nụ cười nhàn nhạt, một bên Lãnh Tôn thực sự nhìn không được, nhẹ nhàng giật ống tay áo của hắn: “Thế tử gia, chân của ngài đang đổ máu, vẫn là tranh thủ thời gian đi trị liệu đi.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong rũ mắt xuống liếc nhìn chân của Lãnh Thanh Dục, thấy đôi giày da hươu của hắn đã bị rách nát, bên ngoài còn thấm máu, không khỏi nhíu mày, lạnh lùng nói với hắn nói: “Thanh Dục huynh, đa tạ!”

Lãnh Thanh Dục nghe được khẽ giật mình, trong lòng cũng rất không tư vị, hắn cứu Cẩm Nương, không cần người nam nhân này đến thay nàng nói lời cảm tạ, hắn là cam tâm tình nguyện, không oán không hối.

“Hoa Đình huynh khách khí.” Hắn vẫn chấp tay đáp lễ, biết mình không có cách nào khác cùng Lãnh Hoa Đình so sánh, ai bảo người ta là phu quân của Cẩm Nương chứ.

“Nhưng vừa rồi ta cũng cứu Thanh Dục huynh một mạng, chúng ta coi như là huề nhau, Thanh Dục huynh vẫn nên sớm đi trở về trị liệu chân bị thương đi, nếu như chuyển thành bệnh, chưa chừng vương thúc sẽ trách tội Hoa Đình.” Lãnh Hoa Đình nhướng một bên lông mày, tựa tiểu phi tiểu nói.

Lời này của hắn ý tứ rất rõ ràng, người đừng tưởng rằng đã cứu Cẩm Nương một lần, nàng cần phải đối với người cảm kích, cố ý lộ ra cái chân bị thương không đi trị, là muốn giả bộ đáng thương, lấy được sự cảm kích cùng đồng tình của vương tử nhà ta, hừ, đừng hòng có cửa, cửa sổ đều không có, bên ta vừa mới cứu người, chúng ta huề nhau, không thiếu nợ lẫn nhau, nên tranh thủ thời gian, đi đi.

Lãnh Thanh Dục nghe thấy vậy trên mặt xấu hổ một hồi, nếu còn lưu lại, chưa chừng Cẩm Nương thực sẽ hiểu lầm mình đang khoe thành tích, ại, chân thật sự đau quá a, đi thôi, dù sao hôm nay thu hoạch cũng không nhỏ, nàng chẳng phải khó vì mình sao.

Nâng mắt lên lại rồi liếc nhìn Cẩm Nương không muốn xa, nhưng nàng lại đang cau mày nhìn chằm chằm dây xích vừa rồi thiếu chút nữa muốn lấy mạng của nàng một cách hứng thú, căn bản cũng không có nghe được đối thoại giữa Lãnh Hoa Đình cùng mình, càng không biết mình giờ phải rời đi, hắn không khỏi ảm đạm thở dài, quay người lại, bám lên bả vai của Lãnh Tôn, ăn vạ nói: “Không muốn ta trở về cáo trạng với Thái tử ca ca, vậy người hiện tại đưa ta đi ra ngoài.”

“Người muốn ở đâu? Ta đưa người đi là được.” Lãnh Tôn bất đắc dĩ vỗ vỗ bờ vai của hắn nói.

Lãnh Thanh Dục vừa quay đầu lại, thấy Cẩm Nương đang nhìn máy móc, hoàn toàn không có ý tứ nhìn hắn, thì không khỏi lớn tiếng nói: “Tất nhiên là ở biệt uyển của Giản Thân Vương thúc, vết thương của ta chính là do thế tấu mà thành, cần phải tìm vài nha đầu lành lợi hầu hạ ta chứ.”

“Ách, đúng nha, đúng nha, đi đi, ở trong biệt viện, vừa vặn U Lan muội muội cũng ở đó, chỗ Trung Lâm thúc nói không chừng cũng có thuốc trị thương ột.” Lãnh Thanh Dục đang muốn ảm đạm rời đi, lại nghe

Cầm Nương thành linh quay đầu lại nói, hai mắt rạng rỡ sinh huy, còn mang theo vẻ mặt buồn chuyện, ở đầu mà nhìn thấy nửa điểm kinh hoảng trong mắt do mới từ chỗ chết sống trở về đây.

Lòng của hắn lại chưa xót một chút, nhin không được quay đầu lại trừng mắt với Cầm Nương, rồi khập khiễng bám vào Lãnh Tôn đi ra.

“Thiếu chủ, ngài phát hiện vấn đề gì sao?” Diệp Nhất nhin không được hỏi.

“Đúng vậy, vừa rồi sau khi thiết bị này bị mở ra, lẽ ra, cho dù những bộ phận truyền lực này không có vỏ ngoài phòng hộ, cũng không thể đem người cuốn vào dây cô roa mới đúng, vừa rồi ta mới cẩn thận xem xét một phen, phát hiện bánh răng mà dây cô roa tiếp xúc này bị người ta động tay động chân, bánh răng vốn chuyển động ngược kim đồng hồ, bây giờ lại là cùng chiều kim đồng hồ, cho nên, lúc máy khởi động, người cách gần đó, không cẩn thận, sẽ bị cuốn đi vào.” Cầm Nương vừa nhìn vừa trịnh trọng nói.

“Ngài là nói... Cái bánh răng này bị phá hỏng?” Diệp Nhất kinh hãi, vô ý thức liền đi ra, hai mắt hắn nhin chằm chằm chỗ Cầm Nương nói, trong mắt đục ngầu già nua hiện lên một tia sáng lợi hại, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng lên.

“Đúng vậy, Diệp Nhất, có thể thấy người này đối với máy dẹt của xưởng này rất quen thuộc, hơn nữa, nhất định hiểu được nguyên lý cấu tạo cơ giới, lúc trước ta nghe nói, ngày hôm qua hai cái máy dẹt có phải là bị hỏng hay không? Ai sửa?” Cầm Nương đứng lên, con mắt không hề chớp nhin Diệp Nhất, thần sắc rất nghiêm túc.

Cầm Nương nhìn như bình thản nhưng trong ánh mắt mang theo một tia xem kỹ cùng uy nghiêm, đây chính là cái nhìn soi mói, Diệp Nhất ở trong nội tâm không khỏi liền hốt hoảng một hồi, thấp đầu nói: “Hồi bẩm thiếu chủ, hôm qua xác thực là bị hỏng, vừa vặn lại chính là dây cô roa kéo lực này, là... Là con trai của Diệp Nhị, Diệp Tiểu Mao đến sửa, lúc tổ tiên Diệp Nhị đi theo Diệp cô nương, Diệp cô nương từng đã dạy hắn biện pháp đơn giản để đổi dây cô roa kéo lực, trải qua nhiều năm như vậy, một nhà Diệp Nhị tay nghề so với năm đó còn tốt hơn, trải qua mấy đời, cũng biết một ít sửa chữa đơn giản, nhất là đối với mấy cái dây cô roa kéo lực, càng tinh thông... Thiếu chủ, chẳng lẽ là Diệp Nhị...”

“Người đâu, mang Diệp Nhị tới, lập tức đem Diệp Tiểu Mao bắt tới.” Bạch tổng đốc nghe xong cũng không đợi Cầm Nương nói chuyện, lớn tiếng mệnh lệnh quân sĩ.

Diệp Nhất nghe được chấn động, giọng điệu run rẩy nói với Cầm Nương: “Không có khả năng, thiếu chủ, Diệp Nhị cùng lão nô giống nhau, một nhà nhiều thế hệ trung với Giản Thân vương phủ, hắn làm sao có thể làm việc này hại thiếu chủ? Thiếu chủ, nếu không chứng cứ rõ ràng, đừng hoài nghi Diệp Nhị, sẽ làm lạnh lòng những người liên can như lão nô.”

Cầm Nương nghe xong trong mắt liền lộ ra một tia thương cảm, có lẽ, năm đó Diệp cô nương rất biết cách lấy lòng người, thủ hạ nô tài đều từng bước từng bước đối với nàng trung thành và tận tâm, hơn nữa, Diệp cô nương đã dạy bọn họ một ít kỹ thuật, vậy địa vị mấy người bọn họ ở trong căn cứ này sẽ không phải nói đùa, đãi ngộ khẳng định cũng không phải nô tài bình thường có thể có được, mấy đời vẫn tiếp tục, bọn họ trên danh nghĩa là nô tài của Giản Thân vương phủ, nhưng trên thực tế, trong nhà chỉ sợ cũng là gia tài bạc triệu, thân phận địa vị tại vùng này cũng rất được tôn sùng đi.

Một người phú quý, lòng sẽ sinh biến, sẽ có càng nhiều dục vọng cùng không cam lòng, ích lợi điều khiển, thì có cái gì không thể làm ra, huống chi cánh rừng lớn thì loài chim nào chẳng có, mấy gia phó Diệp gia ở chỗ này sinh sống vài thế hệ, gia tộc chỉ sợ cũng phát triển cành lá rậm rạp, trong nhóm con cháu, sẽ có người thấy tiền sáng mắt, dục lợi mờ tâm, đó là khẳng định.

“Diệp Nhất, ngươi đã gọi ta một tiếng chủ tử, vậy thì xin ngươi tin tưởng phán đoán của ta, người ta nói, lời nói sẽ có lúc nói dối, nhưng máy móc là vật chết, nó sẽ không biết dối, một lát nữa ngươi để cho người ta đến, đem cái dây cô roa kéo lực này sửa lại một lần, xem ta nói có phải thật vậy hay không.”

Kiếp trước Cầm Nương ở trong một xí nghiệp nhà nước trải qua không ít năm, mặc dù không có thao tác thực tế qua máy móc, nhưng nguyên lý vẫn là biết rõ rất nhiều, do nàng đã làm vài năm ở khâu mua sắm linh kiện cung ứng, đối với linh kiện máy móc rất quen thuộc, cái máy móc này bởi vì kỹ thuật chế tạo lạc hậu, kỳ thật xếp đặt rất đơn giản, rất nhiều linh kiện tinh vi không cách nào sản xuất ra, liền dùng một ít

vật thô sơ đến thay thế, cho nên, loại dây cô roa kéo máy móc kết cấu đơn giản, Cẩm Nương vẫn là thấy rõ ràng.

Diệp Nhất nghe xong cũng hiểu được có lý, quay đầu mắt lại nhìn Diệp Tam sau lưng khoảng bốn mươi mốt tuổi, hai vị này nhẹ gật đầu, sau đó nhíu mày nói: “Hồi thiếu chủ, công nhân tất cả đều bị nhốt ở trong nhà kho đằng sau, người xem...”

Cẩm Nương lúc này mới nhớ tới vấn đề này, nàng quay đầu lại mắt nhìn Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình nhíu mày hỏi Diệp Nhất: “Bọn họ hiện tại tâm tình như thế nào? Còn muốn náo loạn không?”

Diệp Nhất nghe xong thở dài nói: “Bọn họ bắt quá là bị dọa sợ thôi, cái máy móc này đã vận chuyển rất nhiều năm, mặc dù cũng biết có công nhân bị thương, nhưng chưa bao giờ giống như lần này, đem người sống kéo vào nghiền nát, sợ hãi đương nhiên sinh ra.”

Cẩm Nương nghe xong cũng nói: “Vậy người dẫn chúng ta đi, ta đi nói cho bọn họ biết, cái gì yêu ma quỷ quái, tất cả đều là lời nói vô căn cứ.”

Diệp Tam, Diệp Tứ cũng nghe được lời của Cẩm Nương nói, bọn họ cũng có chút hiểu rõ, dù sao đã cùng ở với đồng máy móc này cũng có vài chục năm, có vài chuyện này nọ, chỉ nói một chút liền hiểu, nhưng bọn họ từ trước đến nay đã quen việc Diệp Nhất cầm đầu, cho nên, đều không nói lời nào, chỉ nhìn Diệp Nhất.

Cẩm Nương nhìn thấy thì nhíu mày, bọn họ những người này, trong miệng nói là lấy mình làm chủ tử, kỳ thật, đã sớm kết thành một phái của riêng bọn họ, hơn nữa mọi chuyện trong này đều được Diệp Nhất quyết định, một khi Diệp Nhất có chút ít tâm tư, cái căn cứ này sẽ trở nên khó thu thập, không biết Vương Gia quản lý bọn họ như thế nào, nhưng xem ra, mấy người này ở trong căn cứ có quyền nói chuyện cũng không nhỏ, Lãnh Hoa Đường là một người mạnh mẽ như vậy, cũng không dám thật sự đưa mấy lão nhân toàn bộ cầm tù, đối với bọn họ cũng là cực kỳ cung kính a.

“Nhanh chóng mang thiếu phu nhân đi, các người còn đang chờ cái gì?” Lãnh Hoa Đình cũng nhìn ra mờ ám giữa mấy người kia, ngữ khí rất là nghiêm khắc.

Diệp Nhất nghe được khẽ giật mình, trên mặt đầy nếp nhăn mang theo một tia khó chịu cùng cao ngạo, cặp đầu xuống, che dấu suy nghĩ chợt lóe lên trong mắt, hắn cử động nhưng không có lên tiếng, nếu như lại chần chờ, thì càng giống như phản kháng âm thầm.

Cẩm Nương thấy vậy khẽ mỉm cười nói: “Năm đó lúc Diệp cô nương mới tới, sợ là rất nhiều nam tử đều không có đem nàng nhìn ở trong mắt a, từ xưa đến nay nữ tử không tài chính là đức, cho nên, nam tử xem thường nàng, nhưng nàng lại dùng những nam tử không có trí tuệ như các người để sáng tạo ra kỳ tích cho thế giới này, mà tổ phụ của các người, đúng là Diệp cô nương một tay bồi dưỡng dạy dỗ, các người bắt quá cũng chỉ là thừa kế nghiệp cha mà thôi, năm đó Diệp cô nương có thể dạy ra một nhóm người mới, chẳng lẽ bốn phu nhân thì không thể sao, thế giới này, sẽ không vì thiếu bất cứ ai, mà mặt trời sẽ không mọc ở hướng đông nữa, các người không tin, thì đại khái có thể mỗi mắt chờ xem.”

Về mặt Cẩm Nương thông dong cùng bình tĩnh, mang trên mặt sự tự tin chói lọi, ngữ khí bình thản, nhưng lại leng keng hữu lực, lời nói kiên quyết lại chân thật đáng tin.

Mấy người Diệp Nhất nghe xong sắc mặt biến hóa, thần sắc cũng tức mục lên, Diệp Nhất rũ người xuống, hành lễ với Cẩm Nương nói: “Lão nô không dám, lão nô mang thiếu chủ đi qua.”

Cẩm Nương nhìn mấy người bọn họ bị buổi nói chuyện của mình làm cho tạm thời kinh sợ, còn đáy lòng có chịu phục hay không cũng không biết, nhưng hôm nay đúng là lúc dùng người, nàng cũng không muốn làm quá mức, nhưng xem ra người như vậy, giữ lại không được.

Diệp Nhất mang theo đoàn người Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình đi vào trong kho hàng phía sau nhà máy, quả nhiên trong lúc này có tiếng ồn ào, không ít người đang hô to: “Thả chúng tôi đi ra ngoài, chúng tôi phải về nhà, thả chúng tôi đi ra ngoài.” Kho hàng cùng nhà xưởng bởi vì phòng ngừa sự cố cháy nổ, nên cách cực kỳ xa, vì vậy lúc này tiếng nói chỉ mơ hồ truyền đến phía trước một chút, một cánh cửa sắt thật to đem trên trăm công nhân đều nhốt ở trong kho hàng, có người duỗi tay, ở trong cửa sổ kêu gọi.

Một đội quân sĩ gác ở ngoài cửa kho hàng trong nhà máy, phòng ngừa công nhân phá cửa sổ ra, Cẩm Nương để cho người ta mở cánh cửa sắt ra.

Cửa vừa mở ra, công nhân ở trong liền xông ra bên ngoài, nhưng rất nhanh bị quân sĩ ngăn lại, Cẩm Nương đáng người nhỏ nhắn xinh xắn, cái đầu nho nhỏ bị bọn ngăn đón, căn bản không cách nào nhìn thấy công nhân, cũng vô pháp để cho công nhân gặp nàng, nàng liền làm cho người ta chuyển cái bàn lớn đến, chính mình đứng trên mặt bàn.

Lãnh Hoa Đình muốn đi kéo nàng xuống, trong mắt lộ ra một tia không đồng ý, Cẩm Nương biết rõ ý tứ của hắn, ở thời đại này, nữ tử xuất đầu lộ diện đã rất vi phạm lễ giáo, nàng đường đường một thiếu phụ nhân của Giản Thân vương phủ lại đứng ở chỗ cao để cho bách tính hạ đẳng nhìn thấy, thật sự rất kỳ cục.

Cẩm Nương cười cười trấn an hắn, con mắt sáng ngời lại thấu triệt, còn mang theo một tia kiên quyết cùng tự tin, Cẩm Nương như vậy khiến trong nội tâm của Lãnh Hoa Đình bay lên một cảm giác không dám khinh thường, vô ý thức liền buông lỏng tay, gật gật đầu, chính mình ôm nàng, phi thân một cái, liền đem nàng đưa đến trên bàn.

Cẩm Nương nhìn xem công nhân phía dưới đang rục rịch, hắng giọng một cái, lớn tiếng nói: “Các công nhân trong nhà máy, các người chịu khổ.”

Thanh âm của nàng réo rắt mà du dương, rất nhiều công nhân đang cùng quân sĩ ồn ào, đột nhiên nhìn thấy trên mặt bàn đứng một nữ tử, bên cạnh đại quan tất cả đều nhìn xem nàng, nghe nàng nói chuyện, tuy là rất ngạc nhiên, nhưng lại minh bạch, thân phận nữ tử này sợ là không đơn giản, lại nghe nàng nói chuyện có hòa khí, đối với bọn họ không phải cao cao tại thượng quát tháo, trong lời nói tất cả đều là tôn trọng cùng quan tâm, nên không ít công nhân liền đình chỉ ồn ào, lặng lẽ nhìn Cẩm Nương.

Cẩm Nương thấy bọn hắn an tĩnh lại, liền lại nói: “Ta là người nổi nghiệp tân nhậm, Mặc Ngọc nằm ở trên tay của ta, tất cả những chuyện trong này, do ta định đoạt, xin mời mọi người nghiêm túc nghe ta nói.”

Lời vừa nói ra, các công nhân lại bắt đầu nghị luận lên, có chút người giống như Diệp gia, đều đã làm việc ở trong này mấy thế hệ, căn cứ xảy ra chuyện bọn họ cũng biết một hai, Diệp cô nương lúc trước thần kỳ đến cỡ nào, từ tổ tông họ, từng đời từng đời liền truyền lưu chuyện của Diệp cô nương, Diệp cô nương thành thần trong lòng bọn họ, hôm nay đột nhiên lại xuất hiện một vị nữ chủ tử, bọn họ trong nội tâm liền không tự chủ được nhớ tới Diệp cô nương, một loại sùng kính tự nhiên sinh ra, nhưng có ít người cũng không như vậy, bọn họ bắt đầu xì xào bàn tán, nhưng rất nhanh liền bị một số người khác ngăn trở.

Rất nhiều người sẽ không phục mình, đây là chuyện Cẩm Nương dự liệu được trong lòng, nàng lại nói tiếp: “Công nhân của nhà máy, nghe nói ngày hôm qua máy dệt xảy ra sự cố, đã xiết chết hai vị công nhân, đối với chuyện này, triều đình rất xem trọng, cũng thật lấy làm tiếc, ta hôm nay đến, chính là muốn giải quyết chuyện này.”

Nhóm công nhân chính vì chuyện này trong nội tâm bị khủng hoảng, nghe Cẩm Nương nhắc tới, rất nhiều người lại kích động, có người hô lớn: “Có quỷ, có yêu quái a, máy dệt này đã hơn trăm năm, hấp nhiều linh khí, ở trong máy dệt có ma.”

“Đúng vậy a, đúng vậy a, có yêu ma, trước kia chưa từng thấy được máy móc nuốt người, một người đang sống, bị xoắn thành thịt nát, làm cơm canh cho yêu ma, các hương thân, chúng ta vẫn là tranh thủ thời gian trốn đi.”

“Đúng vậy a, ngay cả Diệp Nhất bọn họ đều không có thể nhìn ra, vậy nhất định là có quỷ, chúng ta nhanh lên lấy chút ít đồ rời xa nơi này, bằng không, ma dệt thành hình, có thể bay rời khỏi nhà máy, khắp nơi ăn thịt người.”

Cẩm Nương rất bất đắc dĩ nghe những lời nói ngu muội này, nhưng nàng biết rõ, lúc này không thể tức giận, chỉ có thể tâm bình khí hòa nói với bọn họ, càng phải xuất ra căn cứ chính xác thiết thực, chứng minh nàng nói đúng, làm cho bọn họ tin tưởng, yêu ma quỷ quái căn bản không tồn tại.

“Công nhân nhà máy, xin yên lặng một chút, xin hãy nghe ta nói, ta cũng mới bị máy dệt xoắn cuốn vào, quần áo bị xé nhỏ, nhưng mà, ta bình yên vô sự, nếu thật có ma quỷ, làm sao có thể buông tha cho ta?”

Trên người nàng bọc ngoại bào rộng thùng thình của Lãnh Hoa Đình, nhìn xem có điểm quái dị, nhưng lúc trước tâm tư tất cả công nhân đâu có đặt ở đây, nên cũng không chú ý sự khác lạ này, lúc này vừa nghe nàng nói, ngược lại chăm chú nhìn kỹ, thấy nàng quả nhiên ăn mặc rất kỳ quái, tóc cũng có chút tán loạn,

nhìn thấy có chút chật vật, trong nội tâm liền tin vài phần, Bạch tổng đốc ở bên cạnh lại lớn tiếng nói: “Chuyện này là bản quan cùng mọi người tận mắt nhìn thấy, mọi người không tin, có thể hỏi mấy vị Diệp Nhất cùng Diệp Tam.”

Nhóm công nhân liền đem ánh mắt toàn bộ chuyển đến trên người Diệp Nhất cùng Diệp Tam, trước mắt bao người, Diệp Nhất cũng đã không thể trầm mặc, hần thanh khái một tiếng, lớn tiếng nói: “Việc vừa rồi, là lão phu tận mắt nhìn thấy, thiếu chủ xác thực bị dây cô roa cuốn đi vào, nhưng lại tìm được đường sống trong chỗ chết.”

Lời này lại làm cho nhóm công nhân một trận khủng hoảng, nếu như máy dệt có nguy hiểm, bất kể có yêu ma quấy phá hay không, chỉ cần thao tác tiếp thì vẫn có người bị chết đó mới là đáng sợ, trong đám người lại là một hồi bạo động.

Cầm Nương lúc này lớn tiếng nói: “Ta đã dò xét rõ ràng, là có người ở trên dây cô roa máy động tay chân, đem dây cô roa kéo bánh răng truyền lực đảo ngược lại, mới có thể gây thành thảm họa như thế, hiện tại, ta tới, chính là muốn mời vài vị sư phó đi ra, đem bánh răng này đảo ngược lại một lần, rồi mở lại máy, mọi người có thể tận mắt chứng kiến, lời nói của ta có phải thật hay không, nếu như lại xuất hiện nguy hiểm, các người có thể đến hỏi tội ta.”

Có công nhân không tin “Dây cô roa máy này chính là Diệp Nhị tự mình xem xét, nhà bọn họ đều trải qua mấy thế hệ, như thế nào lại nhìn sai?”

“Đúng vậy a, một nhà Diệp Nhị là người lão luyện sửa dây cô roa máy, làm đã vài thế hệ, như thế nào lại phát sinh sơ hở lớn như thế?”

“Tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật, hiện tại xin mời phái mấy vị có khả năng đại biểu cho công nhân đi ra, mọi người trước tiên ở chỗ này chờ, đợi máy móc bình thường, liền cho các người tự mình đi xem.” Cầm Nương còn mỉm cười nói thêm, lời của nàng thân thiết hiền hoà, không có nửa điểm mang theo ý cao cao tại thượng, mà nhẹ nhàng giống như nói chuyện nhà cùng công nhân vậy.

Nhóm công nhân cảm thấy nàng nói cũng rất có lý, liền đẩy mấy người đi ra, theo Cầm Nương một lần nữa trở về xưởng, dưới sự chỉ đạo của Cầm Nương, công tác đem dây cô roa chỉnh sửa lại lần nữa, sau đó Cầm Nương lệnh cho tất cả mọi người đều lui ra, ít nhất cách máy dệt ở khoảng cách hai thước, lại cho người ta mở máy móc lên, lúc này mọi người đều không có dự liệu được, nàng lẳng lặng, thông dong đi về phía dây cô roa đã xảy ra sự cố...

Lãnh Hoa Đình sợ tới mức tim đều muốn nhảy ra ngoài, đã nghĩ muốn đưa tay kéo nàng lại, nhưng Cầm Nương quay đầu lại tự tin nhìn hần một cái, ý bảo hần không phải sợ, Lãnh Hoa Đình biết rõ, nàng nhìn giống như nhu nhược, kì thực rất kiên cường, đành phải thả xuống tay, chờ đợi và lo lắng nhìn xem nàng từng bước một đi về phía đài máy móc này.

Tất cả mọi người bị sự lớn mật, tự tin, cùng dũng cảm của Cầm Nương chấn trụ, ngay cả Bạch tổng đốc, Lãnh Khiêm đều là hần tử xem sinh tử nguội lạnh như vậy, cũng bị sự dũng cảm của Cầm Nương thuyết phục, nhóm công nhân thì tim càng treo cao, có người nhịn không được hô lên: “Không cần a... Sẽ chết người.”

Cầm Nương nhàn nhạt quay đầu lại cười, đến gần dây cô roa kết nối máy móc chuyển động, nhẹ nhàng sờ tay lên bàn điều khiển, lại cố ý lần lượt đến gần dây cô roa thêm một ít, nàng mặc áo bào thật dài của Lãnh Hoa Đình, ở trước mặt dây cô roa chạy tới chạy lui, nhưng lại không xuất hiện việc dây cô roa cuốn lấy quần áo, đem người kéo vào nghiền nát.

Cầm Nương đi một vòng sau, quay đầu nói với Diệp Nhất cùng mấy vị công nhân mới được mang tới: “Mọi người đã có thể tin chưa, không có cái gọi là yêu ma, nguyên nhân sự cố phát sinh, toàn bộ là có người giả trò, đây không phải thiên tai, mà là nhân họa.”

Trên mặt Diệp Nhất rốt cục lộ ra vẻ phân nộ, trong mắt của hần tất cả đều là áy náy cùng tự trách, càng nhiều hơn, là khâm phục, hần kéo vạt áo, bịch một tiếng quỳ xuống, bái lạy với Cầm Nương nói: “Thiếu chủ, lão nô sai rồi, lão nô không nên hoài nghi năng lực của thiếu chủ, xin thiếu chủ trách phạt a.”

Diệp Tam Diệp Tứ thấy vậy cũng quỳ xuống theo, dập đầu với Cẩm Nương, ngẩng đầu lên, mấy công nhân theo tới vừa thấy, cũng đều quỳ xuống, la lớn: “Đa tạ phu nhân.”

Cẩm Nương cười nâng Diệp Nhất dậy, nói với Diệp Nhất: “Người đã tin, liền đi cùng mấy vị công nhân nói rõ ràng, nếu như bọn họ còn muốn ở lại chỗ này công tác, ta rất hoan nghênh, nếu có người muốn rời đi, ta sẽ để thiếu gia ổi một vị phí an gia, để cho bọn họ tự mình lựa chọn. Bất quá, hai vị công nhân bị chết này, mỗi người sẽ nhận được từ trong kho của căn cứ một ngàn lượng vàng, dùng phụng dưỡng cùng an trí người nhà của bọn họ, việc này, xin mọi người cùng nhau làm a.” Địa vị cùng danh vọng của Diệp Nhất trong lòng mọi người, tạm thời Cẩm Nương còn muốn dùng đến, nếu thật phát hiện trong lòng hắn còn có ý tưởng khác, đợi mấy ngày nữa...

Những lời này khiến cho những công nhân kia nghe được chấn động, trong nội tâm bay lên một cỗ cảm kích, thiếu chủ là người rộng rãi thiện lương, chỉ mới mười mấy tuổi, lại chưa từng tới căn cứ, dù là nam nhân cũng không hiểu nguyên lý máy móc này, nhưng nàng lại hiểu, chẳng lẽ, nàng là Diệp cô nương chuyển thế? Hoặc là, nàng cũng là thần tiên hạ phàm, đặc biệt đến cứu vớt căn cứ sao?

Trong lúc nhất thời, lòng của bọn hắn trở nên thành kính, nhìn về phía Cẩm Nương, trong ánh mắt tất cả đều là sùng bái cùng kính ngưỡng.

Cẩm Nương để cho Diệp Nhất mang theo nhóm công nhân trở về kho hàng, đem những công nhân đang bị giam giữ toàn bộ thả ra, có công nhân vừa mới trở về cùng nhau nói chuyện, lại nghe Diệp Nhất nói biện pháp xử trí mọi người của Cẩm Nương, rất nhiều công nhân đều yên tĩnh trở lại, có mấy người vẫn là sợ hãi, Cẩm Nương liền sai người thật sự phát an gia phí cho bọn họ, đại bộ phận công nhân giữ lại, nơi này là chỗ dựa cho cuộc sống của bọn họ, mỗi tháng thu vào so với làm ruộng còn nhiều hơn gấp bội, bọn họ có một gia đình lớn toàn bộ đều nhờ vào tiền công nơi này mà nuôi sống, cho nên, cũng không nỡ bỏ phần công tác này.

Cẩm Nương lại tìm ra mấy chỗ trục trặc của máy dệt, sai Diệp Nhất dẫn người sửa chữa tốt, có rất nhiều linh kiện cần thay thế và đổi đi, nhất thời làm cũng không kịp, nàng liền dùng bút ghi lại, tính toán về nhà vẽ tốt bản vẽ, sau đó cho người đi làm.

Lúc này, Lãnh Hoa Đường quả nhiên dẫn người đem Diệp Nhị cùng Diệp Tiểu Mao bắt đến, nhóm công nhân vừa thấy, toàn bộ liền xúc động, mắng to Diệp Nhị một nhà táng tận thiên lương, lang tâm cầu phế, ngay cả Diệp Nhất, Diệp Tam mấy người cùng Diệp Nhị tương giao nhiều năm, cũng đối với hắn hận đến cực hạn, Diệp Nhị vừa bị mang tới, liền bị Diệp Nhất hung hăng quăng một cái tát, mắng: “Người là tên súc sinh vong ân bội nghĩa, người vì sao phải làm như thế?”

Gương mặt Diệp Nhị vẻ xấu hổ, lão già tuôn rơi, đau lòng lại tuyệt vọng nhìn xem con của hắn Diệp Tiểu Mao, bắt đắc dĩ cúi thấp đầu xuống, một câu cũng không nói, rất nhiều công nhân chỉ vào Diệp Nhị chửi bới.

Cẩm Nương chờ bọn hắn tức giận xong xuôi, mới lệnh cho bọn họ toàn bộ tản ra.

Mấy người Lãnh Hoa Đường cũng đối với phụ tử Diệp Nhị hận thấu xương, bọn họ đến đây đang tốt lành, nguyên nghĩ có thể được một phen làm nên công trạng, kết quả không có vài ngày liền náo loạn ra chuyện lớn như vậy, khiến cho công tức giận không nói, còn khiến cho dân chúng gây sự, thiếu chút nữa gây thành đại họa, nếu không phải còn không có tìm được thủ phạm phía sau, thật muốn một kiếm giết hai người kia.

Thế tử Hòa Thân Vương cùng thế tử Vinh thân vương lần này thật đúng là đối với Cẩm Nương tâm phục khẩu phục, càng cảm kích hơn là bọn họ lần đầu tiên làm chuyện trọng đại như thế, liền gặp phải khốn cảnh nặng nề khó giải quyết. Nếu không có Cẩm Nương thông tuệ cơ trí, chỉ mất một hai canh giờ liền đem một hồi đại họa biến mất tiêu tán, bọn họ thực sẽ khó tránh khỏi chịu tội, cũng mất hết thể diện của phụ vương ở trong kinh, việc này qua đi, thế tử Hòa Thân Vương và thế tử Vinh thân vương trước đây cùng Lãnh Hoa Đình quan hệ thân mật, ngược lại hiện giờ đã cùng Lãnh Hoa Đường giữ vững khoảng cách, mình thật sự đối với máy móc dệt đặc cán mai, Tôn Cẩm Nương người ta là bản lĩnh thật sự, tranh cãi đoạt về mà không làm được cũng quá mất mặt mũi và càng không có ý nghĩa, nên hai người ngoan ngoãn rời khỏi căn cứ, thoái vị nhường chức cho người tài năng.

Bọn họ nguyên chính là hoàng tôn công tử, lại có vài phần tài học, cùng Lãnh Hoa Đình cũng nói chuyện

rất là hợp ý, trong lúc nhất thời, hai người cũng không chịu hồi trạm dịch, giống như Lãnh Thanh Dục, cười nói ở lại vào trong biệt viện của Giản Thân vương phủ.

Bạch đại tổng đốc suốt đêm thẩm vấn phụ tử Diệp Nhị, nghiêm hình tra tấn, rốt cục tra ra, là người Tây Lương mua chuộc Diệp Tiểu Mao, cố ý ở trong máy móc giở trò quỷ, tạo thành hỗn loạn, cũng chính là Diệp Tiểu Mao tránh ở trong phòng lái âm thầm khởi động máy, chuẩn bị giết chết Cẩm Nương, bọn họ khai ra căn cứ cứ điểm của người Tây Lương, Bạch tổng đốc tìm hiểu nguồn gốc, sau đó một lần đem căn cứ của người Tây Lương dấu điểm ở chung quanh thành Giang Hoa toàn bộ bắt được, nhưng đầu đảng tội ác là Văn Phong đã đào tẩu, khiến cho Bạch tổng đốc vừa cao hứng, đồng thời, lại bóp cổ tay thở dài.

Việc này về sau Lãnh Hoa Đình cùng Bạch Thịnh Vũ phân tích, người Tây Lương đầu tiên là nghĩ bắt Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình, muốn buộc vợ chồng hắn xây một cái trụ sở mới cho Tây Lương, về sau ba phen mấy bận tất cả đều thất bại, liền một làm, hai là bỏ, muốn dứt khoát giết Cẩm Nương, để căn cứ của Đại Cẩm cũng theo đó hủy luôn, phá hủy cây trụ cột kinh tế của Đại Cẩm, coi như là một thu hoạch thật to.

Cẩm Nương mạnh mẽ dùng tinh thần ở trong căn cứ vội vàng chống đỡ vài canh giờ, lúc trở về, vừa đến trên xe ngựa liền nằm ở trong ngực của Lãnh Hoa Đình ngủ.

Tỉnh lại, đã là buổi sáng ngày hôm sau, đã đói bụng đến kêu ọt ọt, mắt còn không có mở liền hô: “Tướng công, ta đói chết.”

Lại nửa ngày không nghe thấy tiếng trả lời, mơ mơ màng màng mở mắt ra, liền chạm vào đôi mắt phượng xinh đẹp của Lãnh Hoa Đình, đang thâm tình chăm chú nhìn nàng, trong mắt lại hơi hơi có chút ẩm ướt.

Cẩm Nương khẽ giật mình, trong đầu lập tức tỉnh táo, đột nhiên ngồi dậy di chuyển về phía hắn.

“Chớ lộn xộn, nàng hiện tại không thể lộn xộn.” Lãnh Hoa Đình vừa thấy vội vàng hấp tấp từ trên xe lăn đứng lên, ngồi vào bên người nàng, một tay ôm lấy nàng vào trong ngực.

Cẩm Nương chớp mắt ô ô a a một tiếng, vẫn là không rõ ràng nhìn Lãnh Hoa Đình, cẩn thận lau đi nước mắt nơi khóe mắt của hắn, mềm nhẹ hỏi: “Tướng công chàng làm sao vậy? Lại có chuyện gì không vui sao? Chân có đau hay không? Hay là trong căn cứ xảy ra chuyện gì? Không phải chỗ phụ vương có tin tức gì không tốt chứ?”

Lãnh Hoa Đình mỉm cười nghe nàng hỏi nhỏ, bàn tay to trườn vuốt ve trán của nàng, giọng nói vốn thuần hậu như tiếng đàn vi-ô-lông-xen hôm nay càng thêm bay bổng, lẫn theo khàn khàn từ tính nhưng vẫn nhu ôn như cát mịn, càng tăng thêm vài phần mỉa mai hoặc động lòng người: “Nương tử, chúng ta thực sự có.”

“A, có, có cái gì tướng công.” đầu óc của Cẩm Nương còn không có vận chuyển xong, bị giọng nói hay như tiếng nhạc kia mê hoặc, mà ngây ngốc hỏi thăm.

Lãnh Hoa Đình nghe xong cười, đem nàng ôm càng chặt hơn, trong thanh âm dẫn theo tia ghen ngào, còn có một tia sợ hãi, một tia vui sướng sau khi sống lại: “Ngốc nương tử, chúng ta có cục cưng nha, nàng không phải đã biết rồi?”

“A, cục cưng a... Cái gì? Chàng nói cái gì tướng công?” Cẩm Nương mặt mũi, nên có chút thờ ơ a một tiếng, đột nhiên kịp phản ứng lại kích động đến từ trong lòng ngực của hắn chui ra, lớn tiếng hỏi.

Lãnh Hoa Đình buồn cười lại không chấp nhất mà lấy ngón tay chỉ trán nàng: “Thật không biết nên nói nàng là quá thông minh hay quá hồ đồ, đại phu nói, cũng sắp hai tháng, nàng cũng không biết? Ngốc nương tử của ta nha, nàng sắp làm ta sợ muốn chết, ta rốt cuộc sẽ không cho nàng làm những việc nguy hiểm kia nữa, ông trời phù hộ, nàng gặp được nhiều kiếp nạn như vậy, lại để con của chúng ta bình yên vô sự, cảm tạ ông trời.” Nói đến phần sau, hắn đứng là vì vui quá mà khóc.

Cẩm Nương rốt cục minh bạch là chuyện gì xảy ra, trong đầu lập tức trống rỗng, thật sự có hài tử, nàng ngẫm thấy vui vẻ, lại thấy sợ hãi, đều nói nữ nhân sinh con là dạo chơi một hồi ở quỷ môn quan, thân thể mình mới mười lăm tuổi, phát dục cũng không quá đầy đủ, lại thêm ở nơi này điều kiện chữa bệnh không tốt, nếu như gặp khó sinh gì, chỉ sợ cái mạng cũng mất đi.

Nhưng mà, tướng công hân vui vẻ như thế, hạnh phúc như thế, hân mong muốn có đứa bé này lâu rồi, chỉ vì lúc trước mình có chứng bệnh bất túc, cho nên, một mực không có nói tới, sợ nói ra sẽ khiến mình khổ sở a, hân từ nhỏ đã cô độc, nhìn xem cẩm y ngọc thực thể kia, nhưng quanh thân tất cả đều là chỗ hiểm, người người đều âm mưu muốn giết chết hân, mới chỉ mười hai tuổi đã bị người hạ độc, bị độc được tra tấn hơn sáu năm, còn từ một nam tử tướng mạo đường đường vĩ ngạn biến thành một người tàn tật đáng thương, hân thậm chí bởi vậy ngay cả cha mẹ ruột cũng không tin, không hề tin tưởng bất luận kẻ nào, vài năm này, thế giới của hân tất cả đều là u ám cùng bất lực, hơn nữa còn tịch mịch cùng thê lương, hân rất muốn có một đứa con thuộc về hân, nàng biết rõ, đó là căn cứ chính xác chứng minh tình yêu của bọn họ, một đứa bé, có thể làm cho lòng của hân trở nên an tâm cùng an bình, càng có thể làm cho hân khôi phục tất cả tôn nghiêm và lòng tin thuộc về hân.

Sinh a, Tôn Cẩm Nương, vì người nàng yêu, vì nam nhân này yêu nàng thâm sâu, đừng cảm tiếp nhận tiểu sinh mệnh trong bụng, vui vẻ nghênh đón bé đến.

127. Chương 127

Thì ra, ngày hôm qua Cẩm Nương quá mệt mỏi, ở trên xe ngựa liền ngủ mất, Lãnh Hoa Đình một mực ôm nàng để Lãnh Khiêm đẩy về phòng, vừa vào cửa, hân liền sai người mời đại phu tới chẩn mạch cho Cẩm Nương, đại phu quả nhiên chẩn đoán ra Cẩm Nương đã có thai, lúc ấy khiến cho Trương ma ma cùng mấy người Phong nhi Tứ Nhi mừng vô cùng, nếu không phải Cẩm Nương ngủ không thể làm ồn, các nàng nhất định sẽ kêu to lên, mà Lãnh Hoa Đình thì vẫn biểu lộ nhân nhật, chỉ yên lặng địa nhìn Cẩm Nương nằm ở trên giường, hân đề xuống kích động trong nội tâm, tận lực không ấy hạ nhân nhìn ra tâm tình cuồng hỉ của bản thân, Trương ma ma lặng lẽ liếc nhìn hân, rồi liếc về phía bọn Tứ Nhi, đều lặng lẽ lui ra ngoài.

Vén rèm ra cửa, chân vừa bước ra ngoài, Phong nhi cùng Tứ Nhi lập quay người lại, nằm ở bên cạnh khung cửa nghe lén, bộ dạng thiếu gia như vậy rõ ràng là rất vui vẻ rất kích động nha, còn muốn giả vờ lạnh lùng lạnh nhạt, giống như hân rất là trầm ổn vậy, quả nhiên, qua khe hở rèm cửa, liền nhìn thấy thiếu gia kích động một tay ôm chặt thiếu phu nhân, cái gì cũng không nói... Trong mắt, lại chảy nước mắt.

Tứ Nhi cùng Phong nhi tâm tình vốn đang kích động hưng phấn sau khi nhìn thấy một màn này, trong nội tâm lại chưa xốt, thiếu gia... Hân là vui quá mà khóc đi, thiếu gia ở trong vương phủ, sống cũng không tốt, chỉ có lúc cùng thiếu phu nhân cùng một chỗ, hân mới có thể cười, thiếu gia kỳ thật... Rất đáng thương.

Trương ma ma thấy vậy liền đưa tay ra, mang theo hai nàng kéo sang bên cạnh, nhỏ giọng mắng: “Thiếu gia hôm nay đang kích động, dùng công lực của hân, mấy con quỷ nhỏ các ngươi cũng dám nghe lén hân sao? Để hân biết sẽ đập đầu các ngươi nở hoa luôn.”

Tứ Nhi cùng Phong nhi nghe xong đem cổ co rút lại, lén lút đi.

Trương ma ma cũng ức chế không nổi nội tâm vui sướng, lặng lẽ rời đi, từ chính phòng chuyển tới hậu đường, lại vào nhà kẻ, Trung Lâm thúc đang ở trong phòng chế hương liệu, Trương ma ma cười đến gần hân, bưng lên trà trên bàn uống một ngụm.

“Như thế nào, đại phu nói gì?” Trung Lâm thúc đầu cũng không ngẩng lên, trong tay vẫn đang bận rộn.

“Chuyện tốt, thiếu phu nhân thực mang bầu, đại phu mới vừa chẩn mạch, ông trời có mắt a, thật làm cho thiếu phu nhân mang bầu.” tâm tình của Trương ma ma vẫn rất kích động, giọng cũng có chút nghẹn lại

Trung Lâm thúc nghe xong đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt đều là vui mừng, nhưng cái gì cũng không nói, ném đi vật gì đó trong tay xuống, đầu buồn bực đi ra ngoài.

Trương ma ma vội vàng kéo hân nói: “Lão đầu tử, ngươi làm cái gì, đều muộn rồi, ngươi còn muốn đi đâu.”

” Báo tin cho Vương Gia, việc này ngoài liệu ý của Vương Gia, ta phải báo cái tin này cho hân.” Trung Lâm thúc cũng không quay đầu lại, vừa đi vừa nói chuyện nói.

Trương ma ma nghe xong liền buông lỏng tay, lẩm bẩm nói: “Ta đây có nên nói cho vương phi biết hay không a, ai nha, thật phải nói thôi, ta sợ vương phi sẽ mừng đến không quan tâm gì liền vọt tới Giang Nam đó.”

Trung Lâm thúc nghe xong lời này thì khựng lại, chân mày cau lại, giống như đang suy nghĩ sâu xa, sau nửa ngày mới nói: “Nếu như Vương Gia biết được, thì sẽ có tính toán, hôm nay là thời kì phi thường nguy hiểm, người cũng biết, Vương Gia quan tâm nhất chính là vương phi...”

“Đúng vậy, bằng không Vương Gia cũng sẽ không nghĩ ra một chiêu như vậy, cố ý ở lại trong phủ che chở vương phi, thiếu gia cùng thiếu phu nhân hiện tại càng ngày càng thành thực lão luyện, nhất là thiếu gia, giống như thay đổi thành một người khác, vô luận là cơ trí hay mưu tính, rất thủ đoạn quả quyết, đều không thể kém so với Vương Gia, Vương Gia hẳn là yên tâm a.” Trương ma ma nghe xong liền thở dài nói.

Trung Lâm thúc cũng cùng thở dài một hơi: “Đây cũng là chuyện tình không có cách nào, Vương Gia vẫn phải sống trong sự kèm cặp trải qua từng đó thời gian, hẳn cũng rất bất đắc dĩ, không nói nhiều nữa, ta đi báo tin.” Nói xong, liền ra cửa.

Trương ma ma một người ngồi trong phòng cũng có chút sợ run, vẫn mãi do dự có nên nói cho vương phi cái tin vui này hay không, nghĩ nửa ngày, đột nhiên liền đánh xuống đầu của mình, cái này có cái gì do dự chứ, rõ ràng việc này nhất định rất nhanh truyền đến toàn bộ viện đều biết rõ, chuyện tốt, phải mau chóng truyền tin trở về.

Đột nhiên trong lòng lại là rùng mình, thế tử gia vẫn còn ở tại trong biệt viện, nay biết tin thiếu phu nhân đã hoài thai, hẳn có thể lại làm việc mờ ám gì hay không a, không được, một lát nữa lão đầu tử trở về, phải cùng hắn thương lượng lại một chút, phải làm chút ít để phòng mới tốt.

Cầm Nương ở bên này đang quyết định phải cố gắng dưỡng thai, bên ngoài Trương ma ma liền hỏi: “Thiếu phu nhân, đã tốt hơn chưa, Thất cô nương Bạch gia đến tìm ngài nói chuyện đó.”

Cầm Nương nghe vậy hai mắt sáng lên, vị Bạch cô nương này tuy nói là người tùy hứng ngạo mạn chút ít, nhưng bản chất cũng không tệ lắm, lại yêu thích cái tiểu tử giả ngây thơ kia, nếu tác hợp được bọn họ, cũng là một cộc chuyện tốt, trong cơ thể nàng thừa số tò mò lại tăng lên, đáp một tiếng liền từ trên giường bò dậy, vừa muốn đi xuống, thì Lãnh Hoa Đình đã đưa một tay bắt được nàng, cẩn thận nâng eo của nàng, sắc giọng: “Chẳng qua chỉ là cái người không thân thuộc, nàng gấp cái gì, lính quýnh vội vàng, cũng không sợ bị thương thân thể.”

Cầm Nương bất đắc dĩ phải thả chậm động tác, ánh mắt vô tội nhìn Lãnh Hoa Đình, thằng nhãi này từ sau khi mình mang thai đã có chút không bình thường, rất có khuynh hướng biến thành bác gái cần nhân, sáng sớm liền nhắc nhở nàng hiện giờ là hai người, đứa nhỏ này cũng là thai đầu, còn phải bảy tám tháng mới có thể sinh, cái này muốn mỗi ngày đều phải nhắc nhở nhớ kỹ như vậy, đầu đều đau chết đi.

“Phong nhi, Tứ Nhi, hai người các người mau vào.” Cầm Nương bất đắc dĩ chu miệng nói.

Hai người Phong nhi Tứ Nhi cười vén rèm tiến vào, phúc lễ nói: “Thiếu phu nhân, ngài không cần vội vã, thiếu gia nói cũng không sai, ngài hôm nay là phụ nữ có thai, không thể lộn xộn, Bạch cô nương có Trương ma ma khoản đãi, sẽ không thiếu sót gì.”

Ngay cả các nàng cũng đi theo nhắc nhở, cái này mới bắt đầu thôi, trên trán Cầm Nương đầy vạch đen, giận liếc Tứ Nhi nói: “Người nhanh lên rửa mặt cho ta, vừa rồi uống một chén tổ yến, bụng còn bị đói, Bạch cô nương sáng sớm tới, cũng không biết đã dùng qua chưa, một lát nữa để Trương ma ma chuẩn bị đồ ăn sáng nhiều hơn một chút đi.”

“Ngài không cần phải lo lắng điều này, Trương ma ma cũng sẽ làm.” Tứ Nhi cười giúp nàng chải đầu.

Bên kia Phong nhi cũng hầu hạ Lãnh Hoa Đình rửa mặt xong rồi, Tứ Nhi đang cầm cây trầm vàng cài cho Cầm Nương, Phong nhi thấy nhân tiện nói: “Dùng dùng trầm vàng, dùng ngọc a, tất cả đồ đeo trên người nên dùng ngọc, phụ nữ có thai, mang ngọc sẽ may mắn.”

Tứ Nhi quả nhiên nghe nàng, thay đổi cây trầm ngọc cho Cầm Nương, đầy tinh thần rạng rỡ ra cửa, Bạch U Lan đang ngồi chán đến chết, Trương ma ma ở một bên cùng nàng, câu được câu không mà nói chuyện.

Thấy Cẩm Nương đi ra, liền cười đứng lên, phúc thân thi lễ nói: “Nghe nói thế tẩu mang thai, muội muội đặc biệt tới chúc mừng thế tẩu.”

Cẩm Nương đi đến chủ vị ngồi xuống, cười nói: “Muội muội khách khí, cùng vui, cùng vui.” Trông mắt lại nhìn chằm chằm vào Trương ma ma, nàng thật sự là đói a, trong miệng tiếp tục hỏi: “Muội muội tới sớm như vậy, đã ăn cơm sáng chưa?”

“Đã dùng qua, người hầu của quý phủ rất ân cần, đối với U Lan chiếu cố rất khá.” một đôi mắt như nước hàm yên của Bạch U Lan lại đang nhìn trên người Lãnh Hoa Đình một vòng, bất quá nhìn thấy vẻ mặt hẩn cực kỳ lạnh lùng, liền không hề nhìn nhiều, trong nội tâm thì lại vội vã muốn đi xem một người bị thương khác, nhưng mình một đại cô nương, cứ như vậy mà đi qua quan tâm thăm hỏi, thật sự không có tiện lắm nếu là... Có Cẩm Nương cùng đi, vậy sẽ dễ nói chuyện hơn nhiều, nghe nói người nọ cũng là vì cứu Cẩm Nương mà bị thương, nghĩ đến cái này, trong nội tâm nàng lại chua, bất quá, Tôn Cẩm Nương này đã giả làm vợ người khác, hôm nay lại mang thai, lúc này vừa vặn đi qua cho hẩn biết việc này, làm cho hẩn sớm chết phần tâm này đi.

“A, vậy muội muội trước ngồi một chút, ta ăn điểm tâm xong rồi nói chuyện sau a.” Một lát sau cơm đã dọn xong, Cẩm Nương không thể chờ đợi được liền đi qua ngồi, ngày bình thường, đều là Cẩm Nương hầu hạ Lãnh Hoa Đình dùng cơm, lúc này đổi lại Lãnh Hoa Đình chờ Cẩm Nương vừa đến, không đợi Tứ Nhi động thủ, chính mình cầm cái đĩa trước, đem một lung miếng sủi cảo thủy tinh gấp vào một cái đĩa, Cẩm Nương đang muốn ăn cái này lâu rồi, đôi mắt trông mong nhìn vào nó, vừa thấy liền muốn ăn nên ánh mắt của nàng liền chằm chằm vào cái lồng nhỏ bánh chẻo.

Lãnh Hoa Đình sau khi gấp sủi cảo xong, lại cầm cái đĩa, đem bánh chẻo trong lồng gấp đi ba phần tư, Cẩm Nương nhìn xem liền chu miệng, được rồi, hẩn là tướng công, hẩn lớn nhất, ánh mắt lại vòng vo nhìn cháo gà, lúc này đang muốn cầm chén, trước tự múc ỉnh một chén, nhưng mà, được rồi, cháo nhiều, mức liền mức, còn gì nữa không, chẳng qua hẩn gấp nhiều như vậy lại không ăn, Cẩm Nương thấy nước miếng mình thiếu chút nữa chảy ra.

Thấp đầu, ủy ủy khuất khuất mà chuẩn bị tự mình động thủ mức cháo uống.

“Nàng mới uống tổ yến, còn uống cháo, một hồi bụng toàn là nước, sau đó thì ăn cái gì cũng không vô, sẽ nhanh bị đói.” Nói xong lại muốn đoạt chén của nàng, Cẩm Nương rốt cục nổi giận, nâng mắt trừng hẩn nói: “Tướng công, ta đói!”

“Đói liền ăn a, nhanh, đem những thứ này ăn hết.” Lãnh Hoa Đình cười xấu xa đem hai cái đĩa trước mặt mình đẩy tới trước mặt Cẩm Nương, trong mắt tất cả đều là vẻ ranh mãnh, Cẩm Nương vừa nâng mắt, nhìn thấy trước mặt hẩn bình thân, đang múc cháo thịt uống.

Lại nhìn trước mặt mình hai đĩa sủi cảo cùng bánh chẻo xếp thành núi nhỏ, trong nội tâm ảm áp, gấp một cái liền đặt vào trong bát của hẩn, mình cũng ăn một cái, hai mắt nhú lại, một bộ dáng phi thường hưởng thụ, Lãnh Hoa Đình nhìn xem liền ngưng mắt, thật đúng là nha đầu ngốc dễ dàng thỏa mãn, rồi vụng trộm, lại gấp chút ít rau xanh đặt vào trong bát của Cẩm Nương, lúc này hẩn nhớ lại, Cẩm Nương hay nói, mỗi ngày nhất định phải thu lấy một lượng rau dưa, như vậy dinh dưỡng mới cân đối.

Bạch U Lan ở một bên lẳng lặng nhìn xem cặp đôi này, Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình hiện tại mặt mày đầy tình cảm, cho dù có giấu cũng không giấu được, ảm áp ngọt ngào giống như không có ai tồn tại vậy, cả phòng chính là thế giới của hai vợ chồng bọn họ, quan hệ vợ chồng như vậy, người khác cho dù muốn chen chân, sợ cũng là không thể nào a, nghĩ như thế, nàng càng tin tưởng, mâu thuẫn vốn có trong nội tâm đối với Cẩm Nương cũng tiêu tán không ít, trong lúc nhất thời, nàng ngược lại rất hâm mộ Cẩm Nương, cả đời có thể được một vị tướng công tuần dật như vậy sung ái, coi như là hạnh phúc khó có được a.

Ăn cơm xong, Cẩm Nương liền đường đường chính chính cùng Bạch U Lan nói chuyện phiếm, Lãnh Hoa Đình còn phải quản lý chuyện nhà máy, ngày hôm qua Cẩm Nương vừa về đến liền ngủ, bản vẽ cũng đều chưa vẽ, nhưng Bạch U Lan là con gái của Bạch tổng đốc, cho dù không vui vẽ, cũng phải cho Bạch tổng đốc vài phần mặt mũi, vì vậy tính tình rất nhẫn nại, cầm ghi nhớ gì đó của Cẩm Nương ngày hôm qua xem xét.

Bạch U Lan lấp bắp liền hỏi chuyện xảy ra ngày hôm qua ở nhà máy, quanh quanh co co nói nửa ngày, cũng

vẫn chưa nói lên vấn đề chính, Cẩm Nương nóng nảy, dứt khoát trực tiếp nói: “Thanh Dục thế tử hôm qua vì cứu ta mà bị thương, U Lan muội muội nếu không có việc gì, liền cùng ta đi thăm bệnh đi, nói như thế nào, hai nhà các người cũng có giao tình, cha người không ở đây, người liền thay cha người đi xem cũng được.”

Bạch U Lan đợi đúng là đợi những lời này, cũng không khách sáo: “Đó là tự nhiên, muội muội cũng chuẩn bị ít thuốc, muốn đưa cho thế tử, vậy thì cùng một chỗ a.”

Nói xong đứng lên, Lãnh Hoa Đình nghe xong rất cảm tức trừng mắt nhìn Cẩm Nương, rất không đồng ý mà nhìn nàng, Cẩm Nương liền dùng sức đem hai mắt nhìn trên người Bạch U Lan, lại thỉnh thoảng nháy chớp, một bộ dáng bất quá đến không chịu được, khiến cho Lãnh Hoa Đình vừa bực mình vừa buồn cười, không biết nàng vì sao phải nhiệt tình với chuyện vợ vẫn như thế làm cái gì, bất quá, nghĩ nàng mới bị mấy lần đại nạn, lại ngày ngày phải vì chuyện của nhà máy mà bận tâm, cứ để cho nàng chơi đùa cũng tốt, nên không tiếp tục trừng nàng, chỉ nói: “Một lát nữa sẽ phải đi tới nhà máy, sớm đi rồi về, ta ở trong phòng chờ nàng.”

Cẩm Nương nghe xong lập tức chân chó nỏ nụ cười tươi đối với hắn, giả mù sa mưa nói vạn phúc cho hắn, không đợi Lãnh Hoa Đình nói cái gì nữa, thẳng thân nhanh như chớp liền ra khỏi chính phòng, sợ lại bị hắn bắt trở về.

Bộ dáng nghịch ngợm của nàng khiến cho Bạch U Lan đều nhịn không được bật cười lên, cũng học bộ dáng của nàng, nhẹ chân nhẹ tay chạy tới, Tứ Nhi buồn cười theo sát bên người Cẩm Nương, sợ nàng dẫm chân đầu đụng gì đó, cẩn thận trông chừng nàng.

Vết thương trên vai Tứ Nhi được Lãnh Khiêm ân cần chiếu cố, hiện tại đã gần lành lại, nàng vẫn đối với Thanh Ngọc rất không ưa thích, lần trước sau khi Cẩm Nương khuyên qua một hồi, vẫn khó có thể thay đổi ấn tượng của nàng đối với Thanh Ngọc, nhưng đây là lần thứ nhất Thanh Ngọc cứu nàng, nàng trong lòng vẫn sinh vài phần cảm kích, chỉ là, thiếu phu nhân mang thai, việc này quá lớn, nàng muốn tận tâm tận lực hầu hạ, quyết không chịu mượn tay người khác làm việc, cho nên, chuyện gì nàng cũng tự thân tự lực làm, thật ra khiến Thanh Ngọc thoáng cái trở nên rảnh rỗi lên, bất quá, Thanh Ngọc tính tình trầm ổn, cho dù nhìn ra được Tứ Nhi cùng Phong Nhi hai người có chút xa lánh nàng, nàng cũng không lộ ra nửa phần khó chịu, vẫn là thành thật làm việc, lúc không có việc gì, liền theo Trương ma ma nói chuyện, thời gian cũng nhanh chóng trôi qua.

Lãnh Hoa Đình vừa đến Giang Hoa, liền tiếp nhận ám vệ của Thái tử ở Giang Nam, hôm nay tất cả mọi nơi trong biệt viện đều là ám vệ, ngay cả Cẩm Nương xuất môn, hành tẩu đến trong sân, sau lưng cũng sẽ ẩn hai ám vệ, do Cẩm Nương không hề biết võ công cho nên mới không hay biết thôi.

Cẩm Nương cùng Bạch U Lan cười cười nói nói, không bao lâu liền đi tới phòng của Lãnh Thanh Dục bên tiểu trúc ven hồ, đại tổng quản của Giang Nam biệt viện đã sớm phái hai nha hoàn hầu hạ Lãnh Thanh Dục, chỉ là trong lúc này, chúng nha hoàn đối với Cẩm Nương không quá quen thuộc, ngày hôm qua lại đến đây vội vàng, buổi tối lúc trở về phòng, Cẩm Nương lại đang ngủ, nên hiện tại Cẩm Nương cùng Bạch U Lan đến đây, các nàng ngược lại hành lễ với Bạch U Lan, lúc hành lễ cho Cẩm Nương, nhưng không biết xưng hô cái gì.

“Ta là nhị thiếu phu nhân của các người, thế tử Dục Thân Vương có ở trong phòng không?” Cẩm Nương cũng không để ý, cười tự giới thiệu mình.

Hai nha hoàn này nghe vậy giật mình, liếc nhau, cung kính thi lễ, một người liền cười đi vào báo tin cho Lãnh Thanh Dục, một người khác là người mồm miệng lạnh lợi, “Nô tỳ là lần đầu tiên nhìn thấy nhị thiếu phu nhân, nghe người trong nội viện nói, nhị thiếu phu nhân là một vị thần tiên, tài văn chương tung hoành, chuyện tình nam tử đều không làm được, nhị thiếu phu nhân lại biết, hôm nay cuối cùng thấy được, nô tỳ coi như là có phúc phận.”

Giọng nói của nàng thanh thúy dễ nghe, lại có vẻ mặt cười đáng yêu, hai mắt thật to nhìn xem có điểm giống Kim Nhi đã chết đi, Cẩm Nương không khỏi liền đối với nàng sinh ra vài phần hảo cảm: “Người trước kia là người hầu tại tiểu trúc này sao?”

“Hồi thiếu phu nhân, nô tỳ tên Song nhi, trước kia là người hầu trong nội viện Thính Vũ mà ngài hiện tại đang ở, lần này mới được đại tổng quản điều đến nơi này.” Song nhi cười trả lời.

“A, như vậy sao.” Cẩm Nương không có nói tiếp tục nữa, người của mình trong sân này khẳng định bị Trương ma ma sàng chọn qua một lần, nếu không chọn Song nhi này, đích thị là cảm thấy nàng không thích hợp, mình cũng không muốn quản loại chuyện này, đã đem quyền giao cho Trương ma ma, cũng nên đủ tín nhiệm bà mới đúng.

Nhất thời, nha hoàn khác đi ra nói, Lãnh Thanh Dục đang ở trong phòng dưỡng thương, mời nhị vị phu nhân cùng cô nương đi vào.

Cẩm Nương mỉm cười đi lên phía trước, Bạch U Lan đã có điểm sợ hãi ngại ngùng, Cẩm Nương kéo lấy tay nàng, giữ chặt rồi đi vào trong phòng.

Khá tốt, Lãnh Thanh Dục cũng không có nằm ở trên giường, hắn nửa nằm trên ghế thái sư, hai chân bị bao thành hai cái bánh chưng lớn, thảo nào lại ngoan ngoãn nằm yên mà không ra khỏi cửa, thì ra chân không thể đi.

Vừa nghe nói Cẩm Nương đến thăm hắn, trái tim hắn thiếu chút nữa mừng đến từ lồng ngực nhảy ra ngoài, vẻ mặt chờ mong đã nghĩ muốn đứng dậy, bất đắc dĩ chân bị băng bó, cử động không được, đành phải nửa nằm nửa ngồi nhìn xem ngoài cửa.

Cẩm Nương đi vào, nhìn bộ dáng này của hắn, giống như con chó nhỏ đang chờ chủ nhân trấn an, không khỏi hé miệng liền cười: “Thế tử gia, chân của người vừa vặn đã tốt hơn chút nào chưa?”

Lãnh Thanh Dục nhìn xem Cẩm Nương cười cũng có chút sợ run, hai tai không khỏi nóng lên, trong nội tâm cũng không hiểu được mà khẩn trương lên, hắn không khỏi thầm mắng mình vô dụng, ngày bình thường cũng không phải chưa từng cùng con gái nói chuyện, như thế nào vừa đến trước mặt nàng liền lắp bắp, thấy nàng cười nhìn mình, hắn thật lâu mới nói: “Ách, tốt... Tốt một chút, chỉ là...”

“Chỉ là bị bao thành bánh chưng, không thể đi ra cửa thôi.” Cẩm Nương nhìn bộ dáng kia của hắn càng cảm thấy buồn cười, tiểu tử này cùng mấy lần trước nhìn thấy khác nhau rất lớn, không nghĩ tới, hắn còn có một mặt thẹn thùng.

“Ách... Ách, đúng vậy, người... Sao người lại tới đây, hôm qua, có bị thương không?” Từ trước đến nay hắn trừ danh tiêu sái tự nhiên, thậm chí ngay cả lời nói đều nói lắp.

Cẩm Nương rất bất đắc dĩ lắc đầu, đem Bạch U Lan đẩy lên phía trước, “U Lan muội muội nàng rất nhớ thương thương thế tử người, có ý để cho ta mang nàng tới thăm người.” Công tác của bà mới chính thức khởi công.

Lãnh Thanh Dục nghe vậy giật mình, gương mặt tuần tú lập tức ảm đạm đi, khóe miệng kéo ra mỉm cười, lễ phép nói với Bạch U Lan: “Thật không? Vậy cảm ơn Bạch cô nương.” Thấp đầu, nhưng lại không mở miệng nói chuyện.

Bạch U Lan nhìn thấy vậy trong nội tâm liền buồn bực, bản thân mình chẳng lẽ thật sự kém rất nhiều so với Tôn Cẩm Nương sao? Vì cái gì lúc hắn nói chuyện với nàng ta thì hai mắt sáng long lánh, nói chuyện với mình, thì ngay cả nhìn mình cũng không thèm liếc một cái?

“Thế tử nói là Thanh Dục ca ca ngày hôm qua cứu nàng, nàng cũng là đặc biệt tới thăm người.” Bạch U Lan rất thông minh nói những điều hắn cảm thấy hứng thú, tận lực không cho không khí trở nên cứng ngắc.

Quả nhiên Lãnh Thanh Dục nâng đầu lên, trong mắt tràn ra ánh sáng chờ mong, lẳng lặng nhìn Cẩm Nương.

Cẩm Nương hơi cảm thấy có điểm gì là lạ, cười khan nói: “Ừ, đúng vậy a, đúng vậy a, đa tạ thế tử dốc sức cứu giúp.”

Nói xong, vẫn rất lễ tiết từ trong tay Tứ Nhi cầm qua một hộp lễ, đặt tới trên bàn, vừa quay đầu, cười nói với Bạch U Lan: “U Lan muội muội cũng có lễ muốn tặng cho người đó, ai nha, xem lúc này trời cũng không sớm, thế tử, U Lan, các người trò chuyện trước, ta còn phải cùng tướng công đi tới nhà máy, sẽ không quấy rầy.” Nói xong, liền đứng lên.

Bạch U Lan không nghĩ tới nàng mới tới một lát lại muốn đi, tuy nàng rất muốn cùng Lãnh Thanh Dục một mình ngồi trong chốc lát, nhưng dù sao cũng là đại cô nương gia chưa lấy chồng, cùng nam tử ở chung một chỗ vẫn không hợp.

Nàng bắt đầu cũng đứng lên, nhưng lại rất ân cần nói với Cẩm Nương: “Thế tẩu, tẩu ngàn vạn lần phải chậm chút ít, tẩu là phụ nữ có thai, nên bảo trọng chút ít.”

Cẩm Nương nghe được mặt mày hớn hở, quay đầu nói với nàng: “U Lan muội muội a, người không cần phải đi sớm như vậy, ở chỗ này cùng thế tử tâm sự a, dù sao cửa lớn mở ra, lại có nha hoàn ở một bên, không có gì không hợp cấp bậc lễ nghĩa, thế tử tính tình cũng vô cùng tiêu sái, không phải là loại người bảo thủ, người cũng không cần tiễn ta, đừng bước, đừng bước.”

Lãnh Thanh Dục nghe thấy Bạch U Lan nói Cẩm Nương đang mang thai, tim liền co lại, phảng phất như có người cầm dây nhỏ đem tim của hắn nắm chặt lại, mang thai, nàng mang thai đứa nhỏ của người khác, hắn nhất thời có điểm ngắc ngứ, trước mắt trở nên hắc ám, nhìn thân ảnh của nàng khéo léo chậm rãi ra khỏi chính phòng, đi ra ngoài, hắn chỉ cảm thấy nàng cách mình càng ngày càng xa, trước kia chỉ là những cảm xúc khó đạt được, hiện tại thì càng cách xa nhau vạn dặm, chẳng lẽ, cả đời này, đành bỏ lỡ như thế này sao? Có lẽ, không phải là không duyên phận, mà là cơ hội gặp nhau không đúng, ông trời, chẳng lẽ ngay cả một chút cơ hội đều không lưu cho hắn a.

Đang ngân ngẩn, lại nghe nàng cười nói tự nhiên để Bạch U Lan ở lại cùng hắn, ha ha, thì ra, nàng thật không phải là đến thăm hắn, nàng... Đúng là đến làm bà mai cho hắn?

Vừa nâng mắt, nhìn thấy trong mắt Bạch U Lan nổi lên thương tiếc, sắc mặt hắn trầm xuống, giống như là bí mật quan trọng nhất bị người rình trộm, một cổ chán ghét tự nhiên sinh ra, lạnh lùng nói với Bạch U Lan nói: “Đa tạ hảo ý của Bạch cô nương, Thanh Dục mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút.”

Bạch U Lan từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên bị người trắng trợn đuổi ra bên ngoài như thế, nàng cố nén ủy khuất cùng chua xót trong nội tâm, miễn cưỡng cười nói: “Vậy U Lan liền cáo từ, Thanh Dục ca ca hãy nghỉ ngơi cho tốt.”

Cẩm Nương thật vui vẻ theo sát Tứ Nhi ra cửa, lại nhìn thấy Song Nhi đang cười mỉm đưa tiễn, lễ phép nói với Cẩm Nương: “Nhị thiếu phu nhân đi thông thả.”

Cẩm Nương quay đầu cười cười với nàng, tiếp tục đi lên phía trước, từ trong phòng đi ra sân, đang bước xuống mấy bậc thang, trong đầu Cẩm Nương còn đang tự sướng chuyện của Lãnh Thanh Dục cùng Bạch U Lan, không không có chú ý dưới chân, sau khi xuống vài cái bậc thang, bước xuống đến nấc thứ hai, đột nhiên chân bị trượt, thân thể lao đảo một cái liền ngã về phía trước, sợ tới mức Tứ Nhi chỉ kịp đỡ nàng, ở dưới chân Tứ Nhi cũng cực kỳ linh hoạt, nhất thời hai người đồng thời bổ nhào về phía trước...

May mắn, trong chớp mắt các nàng ngã xuống phía trước, đột nhiên cảm giác bả vai bị người nhấc lên, toàn bộ thân thể liền lảo lảo, rất nhanh lại vững vàng rơi xuống đất, Cẩm Nương trong lòng còn sợ hãi nhìn dưới mặt đất, càng không ngừng vỗ lồng ngực của mình, trái tim sợ đến thiếu chút nữa thì vỡ ra, ngắm nhìn bốn phía, đã thấy bóng người lóe lên một cái, liền biến mất.

Cẩm Nương bình tĩnh lại, nâng mắt nhìn vào chỗ chính mình vừa rồi thiếu chút nữa bị té ngã, nhìn thấy trên bậc thang này vừa vặn có một lớp mỡ đông, mà chính mình lại trùng hợp dẫm lên trên mỡ đông, Tứ Nhi cũng nhất định là bị mỡ đông trượt đến... Tin tức mang thai mới đưa ra, đối phương đã có người ra tay, tới thật là nhanh a.

Cẩm Nương cười lạnh đi trở về, vừa về tới viện Thính Vũ, nàng liền trầm mặt đi vào bên trong, Lãnh Hoa Đình đang ngồi ở trong phòng đợi nàng, nhìn sắc mặt nàng không đúng, cũng không hỏi nàng, chỉ nhìn về phía Tứ Nhi như điều tra, sắc mặt của Tứ Nhi cũng có chút tái nhợt, đau lòng cúi đầu xuống nói: “Vừa rồi thiếu phu nhân thiếu chút nữa thì té.”

Lãnh Hoa Đình nghe thấy mặt liền trừng lên, tức giận muốn mắng, nhưng thấy Cẩm Nương vẻ mặt đen kịt, phỏng chừng vừa rồi sợ là bị dọa sợ hãi, cho nên biến giận thành thở dài, không thể làm gì khác hơn đành dụ dỗ: “Từ nay về sau ít ra bên ngoài chạy, ở tại trong viện này là tốt rồi, nếu muốn đi, thì nàng đi đâu, đều phải để ta đi cùng, đừng có lại một người đi ra ngoài.”

“Tướng công, chàng đem tổng quản biệt viện gọi tới, ta trước tiên phải đem biệt viện này sửa trị tốt rồi nói sau, tin tức mang thai truyền ra chỉ mới một ngày, đã có người làm trò hãm hại, ta còn phải ở trong biệt viện này sinh nở rồi mới hồi kinh, năm rộng tháng dài, hai người chúng ta còn phải trông coi chuyện nhà máy, nếu như lại bị những chuyện này quấy nhiễu, ngày ngày chờ đợi lo lắng, sống như vậy quả không có ý nghĩa, càng không có biện pháp toàn tâm đi cải tạo hai bệ máy móc này.”

Cẩm Nương nghiêm túc nói với Lãnh Hoa Đình, vừa rồi nàng đúng là bị hù dọa, nhưng nàng tức giận nhiều hơn, thời gian ở trong vương phủ ngày qua ngày phải vô cùng cẩn thận, hiện tại đến Giang Nam, nguyên nghĩ có thể thả lỏng phòng bị trong lòng thư giãn một chút, không ngờ, một ngày còn chưa qua, đã có người đến gây chuyện, nàng không có tâm tình cùng những người kia chơi trò mèo vờn chuột, nên giải quyết dứt khoát, trước thu thập chính lý những hạ nhân này rồi nói sau.

Lãnh Hoa Đình rất chăm chú nghe nàng nói, ngược lại nở nụ cười, nhướn mày nói: “Như thế nào, nương tử thực tính toán ở lâu trong này sao?”

“Đó là đương nhiên, Giang Nam khí hậu so với trong kinh tốt hơn, ta yêu thích nơi này, hơn nữa, chuyện tình nhà máy muốn giải quyết xong, cũng phải mất nhiều tháng, khi đó thân thể nặng nề, muốn trở về, cũng không thể.”

“Vậy cũng được, bất quá, hiện giờ không so với vương phủ được, vương phủ có phụ vương cùng mẫu thân chống đỡ cho nàng, tổng quản nơi e là không nhất định sẽ nghe lời nói của chúng ta.” Lãnh Hoa Đình trầm tư nói.

“Hắn không nghe lời của ta, ta liền đem hắn khai đao trước, nhiều nhất sau khi phụ vương tỉnh lại trách cứ ta một trận thôi, còn hơn phải ngày phòng đêm phòng, tâm thần có chút không tập trung, nếu mà tiếp tục như vậy, đối với cục cưng cũng không tốt, tướng công, một lát nữa chàng chỉ cần nhìn xem là được, ta cũng không tin, thực có nô tài bay lên trời, ác nô tài lặn đến trên đầu chủ tử đâu.” Cẩm Nương cười lạnh nói, trước kia lúc ở trong vương phủ, nàng chỉ là đi một bước nhìn một bước đề phòng những kẻ gian kia, hôm nay nàng có hài tử, sắp làm mẫu thân, nàng muốn cho con của mình một hoàn cảnh sống an bình, nên sẽ không có thể nhân từ nương tay, cứ để cho người khác khi dễ xong trở tay, nếu như có một ngày thực để cho bọn họ đắc thủ, sợ là mình sẽ phải thương tâm cả đời.

“Ừ, nương tử, mặc kệ nàng làm cái gì, ta đều ủng hộ nàng, nếu hắn dám phản bác, ta liền đập bể vỡ đầu của hắn, phụ vương đến đây, đều có ta một mình gánh chịu.” Lãnh Hoa Đình sừng nịnh nhìn tiểu nương tử nhà mình, chém đinh chặt sắt nói.

Cẩm Nương nghe xong trong nội tâm ám áp, nâng một tay lên, nói với Trương ma ma nói: “Sai một người đi, đem tổng quản trong nội viện, quản sự, quản sự nương tử cùng hạ nhân toàn bộ gọi tới cho ta.”

Con mắt Trương ma ma lóe sáng nhìn Cẩm Nương, một cảm giác vui mừng từ đáy lòng dâng lên, thiếu phu nhân đây mới là bộ dạng đương gia chủ mẫu, so với vương phi, thật sự là mạnh không chỉ một hai điểm, ngồi trên vị trí cao, phải có quyết đoán, có quyết tâm đánh vỡ lẽ lối, càng phải có khí sát phạt, quá yếu đuối sẽ chỉ làm cho người ta khi dễ đến trên đầu mình.

Rất nhanh trong sân đã tới hơn chục người cả trai lẫn gái, tổng quản là một nam tử trung niên, cũng là họ Lãnh, là Vương Gia từ trong kinh mang đến, trông coi Giang Nam biệt viện có đã nhiều năm, ở chỗ này cũng coi là người có máu mặt.

Hắn bị gọi tới, có chút không hiểu, nhưng hắn là người tính tình trầm ổn, hiểu được quan sát nét mặt, thấy Cẩm Nương sắc mặt không dễ nhìn, vào trong viện liền cung kính cúi người, một bộ dáng rất ngoan ngoãn nghe dạy bảo.

“Không biết nhị thiếu phu nhân đem chúng nô tài đều đưa tới, có gì phân phó?”

Cẩm Nương mắt lạnh đem mười hai người đã đến quét mắt một lần, nhàn nhạt nói: “Các người ở trong nội viện này làm việc cũng không ít năm, ta muốn hỏi các người một vấn đề, làm hạ nhân, bốn phận quan trọng nhất là cái gì?”

Tổng quản bị Cẩm Nương hỏi liền sững sờ, ngẩng đầu liếc nhìn Cẩm Nương, lại cúi đầu, cung kính trả lời: “Hồi bẩm nhị thiếu phu nhân, quan trọng nhất là làm đúng bốn phận của nô tài, mà làm nô tài, nhất định

phải trung với chủ tử, phải làm tốt nhất những việc chủ tử giao phó.”

Cẩm Nương nghe xong liền gật đầu, nhướn một bên mày nói: “Vậy ta đây có phải là chủ tử của các người không?”

“Nhị thiếu phu nhân tự nhiên là chủ tử của chúng nô tài.” Lần này, là mười mấy người phía dưới cùng nhau đáp.

Cẩm Nương lại rất hài lòng gật đầu, ung dung đi dạo trước mặt mười mấy người này lại nói: “Tốt lắm, ta mới đến, cũng không biết tên của các người, càng không rõ ràng lắm cách làm người thường ngày của các người, ta liền dùng sự luận việc, vừa rồi ta đi tiểu trúc ven hồ, có người âm thầm giở trò, ở trên bậc thang trước phòng đã rót dầu, xem một chút đã đem bản thiếu phu nhân té ngã, ta tin tưởng, các người đều đã biết, bản thiếu phu nhân hôm nay đang mang thai, nếu như thực té xuống, các người có thể tưởng tượng hậu quả đi?”

Lời vừa nói ra, đại tổng quản sắc mặt lập tức biến đổi, hần quay đầu lại rất nhanh liếc nhìn mặt mười mấy người khác, rồi lại cúi đầu xuống, mà mười vị quản sự cùng quản sự nương tử này lập tức cầm thanh, không người nào dám nói một câu nào.

Đại tổng quản rất bất đắc dĩ, câu hỏi của thiếu phu nhân cũng không thể bị lơ đi, không có một người nào có thể trả lời được, nên đành phải khom người trả lời: “Nhờ thiếu phu nhân hồng phúc tề thiên, không có gặp chuyện không may, bằng không, nô tài chính là tội đáng chết vạn lần.”

“Xác thực tội đáng chết vạn lần.” Cẩm Nương lời như băng đao nguội lạnh, đại tổng quản nghe thấy vậy nhú mày, trong mắt liền dẫn ra một tia khinh thường, nhưng hần vẫn biết vâng lời nghe theo, không nói thêm gì.

Cẩm Nương tiếp theo lại hỏi: “Đại tổng quản, người hầu ven hồ tiểu trúc là ai an bài?”

“Hồi bẩm thiếu phu nhân, là nô tỳ.” Lần này, trả lời Cẩm Nương là một phụ nữ trung niên, nhìn xem bộ dạng hơn bốn mươi tuổi, ăn mặc cũng rất đẹp đẽ, đồ trang sức trên đầu có mấy thứ ngược lại so với Trương ma ma còn xa xỉ hơn nhiều, xem ra, bà ta ở trong phủ này, quyền nói chuyện cũng không nhỏ, hơn nữa, còn chiếm một địa vị.

“Đại tổng quản, gọi người nha tử đến, đem quản sự bà tử này bán đi.” Cẩm Nương cười nhạt nói với đại tổng quản.

Đại tổng quản nghe vậy sững sờ, không thể tin nhìn Cẩm Nương, môi mấp máy, tựa hồ muốn cầu tình cho quản sự nương tử này, nhưng sau nửa ngày, vẫn bỏ cuộc, chỉ yên lặng nhìn quản sự nương tử này.

Quản sự nương tử này nghe vậy khê giật mình, hỏi: “Nhị thiếu phu nhân, vì sao muốn bán nô tỳ đi, nô tỳ cũng không có làm sai cái gì?”

“Không có làm sai cái gì? Theo ta được biết, người hầu ven hồ tiểu trúc là hôm qua mới an bài, là sau khi bản thiếu phu nhân vào phủ một lần nữa an trí a.” Cẩm Nương miệng hàm ý giễu cợt, ánh mắt lại lợi hại như dao.

Quản sự nương tử này nghe được thân thể giật mình, nhưng lại cứng ngắc lắc đầu nói: “Hồi bẩm thiếu phu nhân, cả tiểu viện đã đóng lại nhiều năm, ngày thường không người ở lại, chỉ đến quét dọn mà thôi, hôm nay Dụ Thân Vương thế tử đã đi vào ở, đương nhiên phải lần nữa an bài nhân thủ.”

Cẩm Nương chậm rãi bước đi thong thả đến bên người bà ta, nàng so với quản sự nương tử kia cái đầu hơi thấp, nhưng nàng tự mang theo một cỗ khí chất uy nghiêm cao quý, trong lúc ánh mắt nàng soi mói nhìn đám người run sợ, quản sự nương tử dần dần cúi đầu xuống, thả xuống mí mắt không dám cùng Cẩm Nương đối mặt.

“Nhưng mà theo bản thiếu phu nhân biết, cái sân nhỏ này trước kia cũng không có người ở, vì sao người trong viện này cũng không phải là tạm thời an bài?” Cẩm Nương nhìn chằm chằm mặt vị quản sự nương tử này nói.

Coi mình là ngọc sao, tuy nói chỉ một đêm, một ít tin tức không cần chính mình hỏi nhiều, Trương ma ma sẽ nói, nhưng dù sao sự hiểu biết có hạn, nhưng có ít chuyện, lẽ được một lần sẽ lừa được lần hai là chuyện

không hiềm thấy.

Quả nhiên quần sự nương tử này nghe xong sắc mặt biến thành xám trắng, chân mềm nhũn, liền quỳ xuống.

Cẩm Nương phát phát tay, nói với đại tổng quản: “Không cần chờ, bán ngay.” Nàng hiện tại không có lòng dạ mà đi điều tra người giết dây, trong phủ này những người tiến vào đây, ai không muốn nhìn thấy mình mang thai nhất, ai muốn hại vợ chồng mình nhất, không cần đoán cũng biết, hơn nữa, loại chuyện này cũng rất khó đả đảo được người kia, hôm nay cũng không phải là lúc vì những chuyện này cùng hân phân cao thấp, tất cả những thứ này, đều đợi việc căn cứ xong rồi hãy tính, mình và tướng công chiếm được công nhận của triều đình, địa vị đạt tới độ cao nhất định, thì từ nay về sau, sẽ đến tính toán cùng hân, có ít người, thật sự rất giống con gián, người chỉ giẫm hân một cước, rất khó giết chết hân, nhưng nếu như người đem hân ném vào trong lò lửa, cho dù có bản lĩnh của tiểu cường cũng vô pháp chống đỡ lửa cháy a.

Quần sự nương tử này còn muốn cầu xin tha thứ, Cẩm Nương lại nói: “Đại tổng quản, nàng là quần sự nương tử, phu quân của nàng cũng sẽ là quần sự, không dài dòng, toàn gia cùng nhau bán đi.”

Trong mười mấy người quả nhiên đi ra một người nam nhân trung niên, vẻ mặt phẫn nộ nhìn Cẩm Nương: “Nhị thiếu phu nhân, đừng nói ngài là chủ tử, nhưng ngài không phải đương gia chủ mẫu trong nội viện này, chúng nô tài là người của vương gia, chỉ nghe vương gia phân phó, vương gia không ở đây, đương nhiên là nghe thế tử gia, thế tử gia nói muốn bán nô tài, thì mới được, thiếu phu nhân ngài không có quyền lực này.”

Quả nhiên là một nhân vật a, nói chuyện cũng càn rỡ, đối với việc nam nhân này rống giận, Cẩm Nương ngay cả mí mắt cũng không nháy, chậm rì rì đi đến bên người Lãnh Hoa Đình, cười lạnh nói với nam nhân kia: “Người vừa rồi là nói, vương gia không ở đây, người muốn nghe thế tử gia? Vậy hôm qua đối người ở ven hồ tiểu trúc cũng là thế tử gia phân phó người sao? Là thế tử gia sai sử người làm cho người ta ở trên bậc thang đổ dầu, để cho bản thiếu phu nhân ngã sắp xuống sao?”

Nói với người gây sự như thế, là đối với Lãnh Hoa Đường không một chút khách khí, nam nhân kia nghe xong kinh ngạc một hồi, không nghĩ tới lời của mình bị nàng đảo ngược, đem chuyện này trút lên đầu thế tử gia, nhất thời trên đầu mồ hôi lạnh túa ra, nhưng vẫn miễn cưỡng mở miệng nói: “Thiếu phu nhân không nên nói vậy, thế tử gia không phân phó nô làm như vậy?”

“Vậy không phải thế tử gia phân phó người làm, thì tự nhiên là hai vợ chồng người tự hành tác chủ, người làm việc táng tận thiên lương này, ác nô khi dễ chủ các người đều làm, bản thiếu phu nhân bắt quả là bán các người, đã xem như nhân từ.” Cẩm Nương lại không nhanh không chậm nói.

Nam nhân kia thật sự bị Cẩm Nương chặn lại không lời phản đối, vừa tức vừa vội, đành phải lớn tiếng hét lên: “Nô tài muốn tìm thế tử gia phân xử, thiếu phu nhân không phải đương gia chủ mẫu, không có quyền xử trí nô tài.”

Cẩm Nương nghe xong giận dữ nói, “Người tới, trước đem ác nô này đánh ba mươi trượng rồi nói sau.”

Đại tổng quản không nghĩ tới vị nhị thiếu phu nhân này mới tới đã sát phạt mạnh mẽ vang dội, không để cho người ta có nửa điểm cơ hội thở dốc, nói bán liền bán, nói đánh là đánh, không khỏi thoáng chần chờ một chút, Cẩm Nương vừa quay đầu lại, nói với Lãnh Khiêm đứng một bên: “A Khiêm, người của người đến đánh.”

A Khiêm không chút do dự vung tay lên, hai gã ám vệ vọt ra, đè lại nam nhân quần sự này liền bắt đầu đánh, nhất thời lúc sáng sớm tiếng kêu rên như tiếng giết heo vang lên ở Giang Nam biệt viện tĩnh lặng trang nghiêm xinh đẹp này.

Đại tổng quản trên mặt lúc đỏ lúc trắng, khóe miệng ngấp ngừng nhưng không nói gì, hân nghĩ tới việc này không nhần tâm thì không xong, Cẩm Nương đợi tiếng kêu của nam nhân kia yếu chút, lại bước thong thả đi ra, đối với một ít quần sự cùng quần sự nương tử lúc này đã bị dọa đến mặt trắng không còn chút máu nói ra: “ Vấy nước quét nhà ở ven hồ tiểu trúc là ai quản, tự động xuất hiện đi.”

Lập tức lại có một người phụ nữ trung niên dáng người hơi mập run rẩy đứng dậy, chân mềm nhũn, quỳ rạp trên đất liền lạy: “Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ thật không có tâm hại nhị thiếu phu nhân a, cầu nhị thiếu phu nhân khai ân, cả nhà nô tỳ đều hầu ở Giản Thân vương phủ, thật không có can đảm mưu hại con cháu Giản Thân vương, xin nhị thiếu phu nhân minh giám.”

Ừ, vị này thái độ coi như được, nhưng mà, cũng thoát không khỏi liên quan, Cẩm Nương bưng lên chén trà Phong nhi đưa tới nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nói với đại tổng quản nói: “Đem nàng phạt ra ngoài viện đi làm vãi nước quét nhà ba tháng, sau khi xem hiệu quả, nếu có hối cải, sẽ cho trở về.”

Quản sự nương tử này nghe được gánh nặng trong lòng liền được giải khai, quỳ lạy trên đất liên tục cảm ơn.

“Đem tất cả hạ nhân ven hồ tiểu trúc lý cùng nhau toàn bộ bán, bản thiếu phu nhân không có lòng dạ và thời gian từng bước từng bước đi thăm dò là ai làm, diệt một lần cho bớt việc.” Cẩm Nương xử lý từng chút chuyện, một bước cũng không nhường, chúng bộc trong nội viện nghe thấy lời không nói tình nói lý, trắng trợn trách phạt khiến bọn họ bất mãn, nhưng lại nhớ tới một màn nam nhân kia bị đánh đến huyết nhục mơ hồ, từng người từng người giận mà không dám nói gì, nhưng tất cả đều phần nộ nhìn đại tổng quản.

Cẩm Nương thấy cũng híp mắt, nhượng một bên mày, nhìn chằm chằm vào biểu lộ của đại tổng quản, ánh mắt sắc bén lạnh như băng, đại tổng quản bị hai bên giáp công, nhất thời mồ hôi chảy ròng ròng, lấy ra một cái khăn lau mồ hôi, nhưng mà nửa câu cũng không nói nên lời, bảo hẩn gọi người của nha tử đến, hẩn cũng còn chưa sai người đi, đây chính là âm thầm phản kháng, hoặc là, đang kéo dài thời gian, đợi chủ tử của hẩn.

Quả nhiên, không bao lâu liền nhìn thấy Lãnh Hoa Đường vẻ mặt ôn nhuận ưu nhã cười nhạt, làm như rất trùng hợp đi tới.

“Di, tiểu Đình, các người đây là đang làm cái gì, đang giáo huấn các nô tài sao?” Ngay cả giọng nói cũng ôn hòa tùy ý.

Đại tổng quản đang đứng đầu hàng cùng một đám quản sự liên quan, sắc mặt liền đều buông lỏng, giống như chó nhỏ bị lạc đường, rốt cục cũng tìm tới chủ nhân của chính mình.

Lãnh Hoa Đình sắc mặt nhàn nhạt, trước sau như một coi thường đối với việc trả lời câu hỏi của hẩn.

Cẩm Nương hôm nay tâm tình cũng không tốt, nên ngay cả lời nói hoà giải đều lười nói, cả tràng diện đã muốn cứng rắn cứng đi, người này quá mức đáng ghét, nàng không tâm tình cùng hẩn chơi đùa.

Lãnh Hoa Đường cũng không giận, hẩn không phải là lần đầu tiên bị tiểu Đình lạnh nhạt, lại rất tùy ý hỏi đại tổng quản: “Sao các người không đi làm việc, lại tập hợp tới trong phòng nhị thiếu gia lười biếng hay sao?”

Lại liệu mạng muốn kéo mình xuống đài, người rõ ràng là do mình triệu tập đến, việc hỏi xong còn chưa hỏi hết, hẩn đến không hỏi gì cả, nói một tiếng liền cho người đi, dựa vào cái gì, thực sự cho rằng hẩn lão đại sao?

Cẩm Nương bất động thanh sắc nhìn xem những quản sự kia, quả nhiên, đại tổng quản sắc mặt ngập ngừng, nhàn nhạt nói với Lãnh Hoa Đường: “Thế tử gia, nhị thiếu phu nhân muốn bán nhiều nô tài, nô tài đang chờ báo cho ngài biết.” Ngữ khí cung kính, hơn nữa, thái độ cũng rõ ràng.

Cẩm Nương không khỏi nở nụ cười, nàng vốn chỉ là muốn thử vị đại tổng quản này xem, nhìn hẩn có phải là người gió chiều nào xuôi theo chiều ấy hay không, hiện nay rốt cục đã thấy rõ, vị đại tổng quản này nhìn như trầm tĩnh sáng suốt nhưng trong mắt cũng chỉ có Lãnh Hoa Đường, đối với lời nói của mình căn bản chỉ ứng phó qua loa, rất tốt, rất giỏi a.

Lãnh Hoa Đường nghe xong sắc mặt quả nhiên biến đổi, trầm mặt nói với Cẩm Nương: “Đệ muội, làm sao người vừa mới đến liền hồ đồ rồi, những hạ nhân ở trong biệt viện này hầu hạ đã nhiều năm, đều là người phụ vương từ kinh thành trong vương phủ đưa tới, người dựa vào cái gì nói bán liền bán đi bọn họ?” Vừa quay đầu, giống như là không muốn cùng Cẩm Nương căng thẳng quá mức, liền nói với đại tổng quản: “Các người đi xuống trước đi, đệ muội nhất thời nổi nóng, ta khuyên nàng là tốt rồi.”

Cẩm Nương nghe xong cũng không nóng vội, đợi đại tổng quản này vừa quay người lại, liền khoan thai nói: “Theo ta được biết, nơi này cũng không phải là tài sản riêng của Giản Thân vương phủ, mà là ở tạm thời triều đình ban cho người chống quân Mặc Ngọc, các người đại khái có thể đi, rời đi cái tiểu viện này nửa bước, hậu quả tự nhận lấy.”

Nói xong, lại thông thả lấy Mặc Ngọc từ trong tay áo, nắm lấy dây xỏ buộc Mặc Ngọc này, ở trong tay đung đưa tới lui, không nhanh không chậm nói với Lãnh Hoa Đường: “Hôm nay thế hệ người tiếp chưởng Mặc Ngọc này chính là bốn phu nhân, thế tử gia, nơi này không phải chỗ ở cá nhân, mà người, cũng không phải là người làm việc ở nơi này, người hôm nay chỉ là làm chức giám sát, ta nghĩ, bàn tay của giám sát cho dù là dài, cũng không quyền giám thị nơi ở riêng của người nhận trách nhiệm làm việc.”

Lãnh Hoa Đường lại không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy, cái biệt viện này xác thực là triều đình cho người chưởng quản Mặc Ngọc làm nơi ở riêng, nhưng vài thế hệ đến nay, Mặc Ngọc là do Giản Thân vương phủ chưởng quản, nên trong vô thức tất cả người của Giản Thân vương phủ, nghĩ rằng nơi này cũng thuộc về Giản Thân vương phủ, chưa từng nghĩ tới, nó là thuộc sở hữu của triều đình, lời của Cẩm Nương một câu cũng không sai, lại đem mọi người ở đây chấn kinh đến nói không nên lời.

Lãnh Hoa Đường âm lệ nhìn Cẩm Nương, trong mắt phun phần nộ cùng lửa giận, giống như muốn đem Cẩm Nương ăn sống nuốt tươi vậy.

Cẩm Nương nâng mắt lên nhàn nhạt nhìn thẳng hắc, giễu cợt nhìn hắc, trong miệng lại nói ra một câu khiến cho hắc càng thêm nổi giận.

“Cho nên, hiện tại đây là chỗ ở cùng chỗ làm việc của ta và tướng công, chúng ta không muốn có người nhàn tạp tới quấy rầy, còn mời thế tử gia tự mình lập tức liền dời xa nơi này.”

Nói xong, lại phất phất tay nói với Lãnh Khiêm sau lưng: ” Đưa vài người, giúp thế tử gia dọn dẹp một chút, ai, ta cũng mệt mỏi quá, phụ nữ có thai, quả nhiên dễ dàng mệt mỏi a.”

Lãnh Hoa Đường tức giận đến công tâm, từ lúc hắc lên làm thế tử đến nay, còn chưa bao giờ bị qua người nhục nhã xua đuổi như thế, hắc đột nhiên khoát tay, liền đánh về phía Cẩm Nương.

Cẩm Nương mặt không đổi sắc ngênh đón hắc, quả nhiên bàn tay của hắc căn bản không đánh tới được, bởi vì Lãnh Hoa Đình ở sau đưa tay kéo một cái đem nàng ôm vào trọng ngực của mình, sau đó không nói hai lời, phi thân liền tấn công về phía Lãnh Hoa Đường.

Lãnh Hoa Đường hiển nhiên cũng không muốn cùng hắc đối địch, bất quá mấy chiêu, liền liên tục rút lui, lớn tiếng nói: “Tiểu Đình, thế tử của đệ quá mức vô lễ cần rờ, ta là đại ca của đệ.”

“Người thử mắng nàng một câu xem, ta liền một kiếm giết người.” người của Lãnh Hoa Đình còn trên không trung, nhuyển kiếm đã rút ra khỏi thân, mà ám vệ do thái tử phái tới đã không hề do dự vây quanh ba người lại, từng chiêu tấn công về phía Lãnh Hoa Đường.

Cẩm Nương lại cười mỉm nhìn xem đánh nhau ở trong sân, tuyệt không lo lắng yêu nghiệt nhà nàng ăn thiệt thòi, nàng hiểu rất rõ bản lĩnh của hắc, Lãnh Hoa Đường dù có bản lĩnh hơn nữa, cũng không dám trong lúc này công nhiên làm Lãnh Hoa Đình bị thương.

Nàng rất nhàn rồi, liền ngắt một khối hoa quả cao trong tay Tứ Nhi, quay đầu nói với Trương ma ma cùng Trung Lâm thúc: “Dem những người này, kể cả vị gọi là đại tổng quản này, tất cả cùng nhau đều đuổi ra khỏi phủ đi, không cho phép tự chuộc lỗi, tất cả đều bán xa một chút. Làm hạ nhân, mà ngay cả hành vi cơ bản nhất thường ngày đều không có, giữ lại làm cái gì, nếu có người gây chuyện, thì gọi quan phủ đến xử trí.”

Vị đại tổng quản tại này ở trong biệt viện đã quen sống an nhàn sung sướng, không nghĩ tới, vị nhị thiếu phu nhân mới tới này, thậm chí ngay cả mình cũng muốn bán, thì không khỏi nổi cơn giận dữ, lớn tiếng nói: “Sao người có thể làm việc như thế, trắng trợn xử phạt người vô tội, vương gia sẽ không bỏ qua cho người, ta là người của Vương Gia, người không có quyền bán ta.”

Cẩm Nương buồn cười nhìn vị đại tổng quản này, lại từ trong tay áo lấy ra một cái ấn tín, nắm trong tay, chìa ra cho vị đại tổng quản này xem: “Lúc khởi hành, mẫu phi cho ta cái này, đây là ấn tín của phụ vương, nói ta có thể dùng nó tùy ý xử trí bất luận kẻ nào, đại tổng quản, bốn phu nhân nguyên lai tưởng rằng người là người thông minh, cũng đã cho người không ít cơ hội, nhưng người thật làm cho ta thất vọng rồi.” Sau đó quay đầu, nói với Trương ma ma: “Trương ma ma, nha tử đã gọi tới hay chưa.”

Mắt thấy đại thế tử đã mất, vị đại tổng quản này mặt xám như tro, hắc chẳng thể nghĩ tới, đầu nhập vào thế tử gia lại là sai, bao đời Giản Thân vương phủ, Mặc Ngọc đều do thế tử gia chưởng quản, thế tử tương lai

sẽ kế thừa vương tước, tương lai cả Giản Thân vương phủ đều do thế tử định đoạt...

Cẩm Nương thật sự mệt mỏi, nhìn xem nam nhân yêu nghiệt đánh rất hăng say, nũng nịu reo lên: “Tướng công, kết thúc công việc, chúng ta còn phải đi vẽ bản vẽ nữa, một lát nữa còn phải đi đến nhà máy làm việc nữa.”

Lãnh Hoa Đình đang đánh rất hăng say, nghe Cẩm Nương hô một câu, bỗng nhiên liền ngừng tay thật sự, nhảy về phía xe lăn ngồi xong, vẻ mặt nịnh nọt hỏi Cẩm Nương: “Nương tử, có bị hoảng sợ hay không?”

“Không có, ta tốt lắm, có tướng công ở đây, ta cái gì cũng không sợ.”

“A, vậy chúng ta vào nhà đã, bên ngoài ồn chết.” Vừa quay đầu, nói với Lãnh Khiêm: “Nhanh chóng theo như thiếu phu nhân phân phó, đem tất cả những người này đuổi ra khỏi sân đi.”

Cẩm Nương nghe xong lại quay đầu lại nói: “Đến nói với Bạch thúc phái mấy tên lính đến canh chừng một chút, đừng để đồ trong nội viện của ta bị trộm đi sẽ không tốt.”

Hai vợ chồng không coi ai ra gì vừa đi vừa nói, nguyên hạ nhân trong phủ viện nghe xong tất cả đều mặt xám như tro, đương nhiên, ở trong đó cũng có rất nhiều vô tội bị liên quan đến, nhưng mà, Cẩm Nương biết rõ, Trương ma ma sẽ rất cẩn thận mà lấy ra những người có lòng tốt để lại, nàng nói lời này, nguyên cũng chỉ là đối với mười cái quân sự này mà thôi, ngoại trừ đầu đảng tội ác, thì những người ở dưới cũng không dám làm càn nữa, cái viện này sẽ trở nên thanh tĩnh.

Nàng vừa đi vừa vuốt bụng vẫn còn bình thường của mình, trong lòng thầm: “Cục cưng, nương đã quyết định sẽ nghênh đón con ra đời, thì phải cho con một hoàn cảnh an toàn, cũng không để cho con ngay cả cơ hội sinh ra đều mất đi.” Không thể trách nàng nhẩn tâm, nàng không muốn lưu lại nửa điểm tai họa ngầm ở trong biệt viện này, càng không cho bất kì người nào có cơ hội gia hại nàng.

Trở lại trong phòng, bên ngoài ồn ào càng lợi hại cũng không quan hệ cùng hai vợ chồng nàng nữa, Cẩm Nương trải giấy, đem ghi chép hôm qua xem lại, dựa theo trí nhớ về máy móc hiện đại, sau đó từng vẽ ra từng bức họa, Lãnh Hoa Đình ở một bên lẳng lặng nhìn, cái gì không rõ liền hỏi, Cẩm Nương lại cẩn thận giải thích từng cái, chưa tới một canh giờ, tất cả các bản vẽ liền hoàn thành.

Bọn họ lần này tới, trong đoàn người lên đường có rất nhiều đại sư phụ đến từ Tương Tác Doanh, mà Giang Nam, cũng có thiết kế một phương chế tạo, là cơ sở chuyên môn rèn linh kiện để sử dụng.

Cẩm Nương đem bản vẽ giao cho quan viên Tương Tác Doanh xong, liền cùng Lãnh Hoa Đình ngồi chung một xe ngựa, ngày hôm qua máy dệt vải cũng không biết có mở được bình thường hay không, phải đi xem một chút, còn có, vở phòng hộ cũng không biết đã làm có tốt hay không, những bộ phận chuyển động bên ngoài kia nhất định phải bao bọc lại, bằng không, sẽ dẫn phát đến sự cố tai nạn lao động.

Trên xe ngựa, Cẩm Nương nhìn không được hỏi Lãnh Hoa Đình: “Tướng công, chàng nói Thái tử đưa ám vệ cho chàng là một mực đi theo ta sao?”

“Đúng vậy a, bằng không, hôm nay nàng thật đúng là gặp nguy hiểm.” Lãnh Hoa Đình nghĩ tới mà sợ, đối với ám vệ trung tâm làm hết phận sự rất là cảm kích.

“Vậy bọn họ vì sao không có nhìn thấy người đổ dầu lên trên bậc thang hoặc là, thấy được vì sao không ngăn lại?” Cẩm Nương thật sự rất nghi hoặc điểm này.

“Bọn họ là theo nàng vào phòng, sao có thể nhìn thấy a, nương tử ngọc, người ta chưa bao giờ rời khỏi nàng quá ba trượng nha.” Lãnh Hoa Đình buồn cười tóm lấy cái mũi nhỏ của nàng, sững nhìn Cẩm Nương nói.

A, thì ra là thế, cũng đúng, nếu như mình vào phòng, mà bọn họ thủ ở bên ngoài, nếu có người đột nhiên ở trong phòng ám sát mình, vậy làm sao bây giờ?

Nghĩ vậy nàng thả lỏng trong lòng, lại không quần quýt việc này nữa, nhưng mà, vừa nghĩ tới có hai đại nam nhân tùy thời tùy chỗ giám thị lấy mình, trên người nổi lên một tầng da gà, không có biện pháp, không thể nhẩn nhẹn cũng phải nhẩn a, ai bảo mình không có sức tự bảo vệ.

Đến nhà máy, công nhân quả nhiên tự động bận rộn làm việc, nhưng mà, máy dệt vẫn không có khởi động, công nhân cũng chỉ là thanh lý hàng tồn trong kho hàng, Diệp Nhất đã sớm chờ ở nhà máy bên ngoài, vẻ mặt lo lắng, trông thấy vợ chồng Cẩm Nương rất cuộc đã tới, liền vội đi ra đón.

“Thiếu chủ, một đám hàng này đến hai mươi cuối tháng phải lên thuyền, thương đội xuống biển thời gian không thể kéo dài được nữa, cũng đã hẹn tốt ngày giao hàng cho bên Nam Dương.” Diệp Nhất vội vàng nói.

Cẩm Nương vừa nghe lông mày cũng nhíu lại, hỏi: “Còn thiếu bao nhiêu hàng hóa?”

“Ba nghìn cây, thời gian chỉ còn hơn một tháng, thiếu chủ, nhanh nghĩ nghĩ biện pháp a.” Diệp Nhất gấp đến độ trên đầu đều đổ mồ hôi, tháng ba ở Giang Nam, thời tiết vẫn còn lạnh, hắt lại gấp đến độ phải cầm khăn lau mồ hôi.

“Người đừng vội, ta trước đi xem máy dệt đã.” Ba nghìn cây vải cũng không phải là cái số lượng nhỏ, lúc đến nghe nói máy dệt này một ngày có thể dệt ra hơn trăm cây, nếu như máy móc tốt, vận chuyển lại, hoàn thành ba nghìn cây này cũng không phải khó, nhưng đó cũng là tính toán tạm, vì còn không kể tới máy dệt kia cho ra những hàng thứ phẩm, thời gian thật đúng là gấp rút.

Huống chi, cái máy dệt này hiện giờ còn không có hoạt động tốt, thì vải lụa dệt ra cũng không tốt.

Cẩm Nương nhíu nhíu mày, trầm ngâm một hồi nói: “Sợ làm bằng thủ công có thể đưa lên máy dệt không?”

Diệp Nhất nghe vậy khẽ giật mình, việc này cho tới bây giờ hắn chưa thử qua, nên còn không biết: “Chưa bao giờ thử qua, thiếu phu nhân hỏi cái này có ý gì?”

Cẩm Nương nghe xong cười nói: “Người lập tức đến trong nhà dân chúng lấy chút ít sợi bông tốt đem lên dệt thử xem, nếu như có thể thành, liền ra giá cao thu mua từng nhà, ba nghìn cây vải không phải bán để lấy tiền lãi, mà là bảo vệ uy tín, Giang Nam thừa thãi bông, không chỉ là nhà nông, mà ngay cả trong nhà dân chúng trong huyện thành Giang Hoa, cũng đều có dệt tay, mới có thể thu không ít lụa tốt trở về, trước chống đỡ một trận, ở chỗ này ta sẽ nhanh chóng tìm ra chỗ trục trặc của máy dệt.”

Diệp Nhất vừa nghe, nghĩ cũng chỉ có biện pháp này, nên tranh thủ thời gian liền kéo vạt áo cúi đầu đi làm, trong nội tâm đối với Cẩm Nương là càng phát ra bội phục, vị thiếu chủ tử này quả nhiên đầu óc cực kỳ linh hoạt, không chỉ biết máy móc, cũng rất nhanh trí.

Đến trong xưởng, Cẩm Nương nhìn thấy Diệp Tam dẫn theo vài người công nhân trẻ tuổi đang đi xung quanh nhìn máy dệt này, mà máy móc thì ngừng lại, không có mở.

Thấy Cẩm Nương đến gần, bọn họ vội vàng tới hành lễ, Cẩm Nương liền đem bản vẽ từ kinh thành mang tới mở ra, cẩn thận nghiên cứu cấu tạo của máy dệt, đồng thời rất bội phục tiền bối xuyên tới đây, trong đầu cũng tạo thành quyết tâm cùng phương án cải tạo triệt để máy dệt này.

Nàng phát hiện một vấn đề rất trọng đại, ở giữa những bánh răng không có ống trục, chỉ có ổ trục, như vậy lúc máy móc vận chuyển, tuy rằng không có ảnh hưởng tới tốc độ, nhưng bánh răng cùng trục sẽ rất nhanh mài mòn, mà trong thế giới này lại không có dầu máy, cũng không có mỡ bò, máy móc hoạt động lại cần bảo dưỡng, nên sẽ không đạt được hiệu quả tốt nhất, nếu như trong tất cả các trục lắp đặt thêm ống, thì sẽ giảm bớt tổn hại do máy móc ma sát lẫn nhau, lại có thể làm máy móc chuyển động nhanh hơn, nhưng mà, đây cũng chỉ có thể nói sau, trước mắt, quan trọng là phải đem máy dệt này cải tạo tốt, vận chuyển lại, hoàn thành một đám hàng hóa còn thiếu rồi nói sau.

Cẩm Nương lại sai công nhân đem máy dệt mở lên, cẩn thận xem, phát hiện động lực máy móc không có vấn đề.

Để cho công nhân theo thao tác trình tự cho bông vải vào thử, đã thấy nguyên bản phải chia ra từng sợi nhỏ, thì vừa vào dệt liền bị cuốn rối, phá hỏng dây curoa.

Sau khi Máy móc dừng lại, Cẩm Nương liền đi tới vị trí bị cuốn này xem xét, rốt cuộc tìm được chỗ vấn đề, thì ra, tất cả bộ phận máy móc nối kết với nhau đều không có đục lỗ hoặc khoan, các trục đều dùng dây curoa để nối liền các bộ phận, máy móc vận chuyển lâu, chỗ tiếp xúc liền đứt gãy, nếu muốn thay thế linh kiện, phải đem cả thiết bị cùng bộ vị này đều thay đổi, hơn nữa, chỗ đứt gãy cũng không rõ ràng, nhìn xem

giống như là hoàn hảo, nếu không do Cẩm Nương đối với máy móc hiểu rất rõ, lại có tính cẩn thận, thì thật là khó phát hiện.

Thấp đầu, Cẩm Nương lại thầm nghĩ nếu là đem các bộ phận máy này khoan lỗ, sau đó dùng ốc vít lục giác cố định, thì cái này sẽ không dễ dàng đứt rời, hơn nữa, dù có hỏng hóc, thì cũng chỉ là đổi lại một bộ phận nhỏ của máy là được.

Việc này thật đúng là phiền toái, bộ vị máy móc rút ra bông vải thành sợi quá lớn, cũng không biết có chuẩn bị vật thay thế hay không, nếu muốn đổi, phải tranh thủ thời gian đi làm, ở thời đại này công nghệ rèn tất nhiên cũng không tiên tiến, chẳng biết lúc nào mới có thể chuẩn bị tốt.

128. Chương 128

Cẩm Nương tự trên giường máy đi xuống, Lãnh Hoa Đình ở một bên nhìn thấy vậy thì hết hồn hết vía, sợ nàng không cẩn thận một cái sẽ ngã xuống, nên đã sớm đẩy xe lăn qua đó, ở bên cạnh nàng coi chừng, lúc này hắn đột nhiên rất hối hận vì chuyện cứ một mực ngồi ở trên xe lăn, mà không thể đứng thẳng lên sống vai như lính bảo an để bảo vệ nàng.

Nhưng mà, trong nội tâm của mỗi nhân nào đó cuối cùng cảnh cáo chính mình, không thể quá chủ quan, cho dù có muốn đứng lên, cũng không phải là lúc này, nhất định phải chờ thời cơ ai cũng không ngờ được, để cho địch nhân một kích phủ đầu, khiến bọn họ không có cơ hội mà tiếp tục xoay người, những gì là của mình, nhất định phải đoạt lại tất cả.

Cẩm Nương nhìn thấy sự tha thiết ân cần cùng lo lắng trong mắt của hắn, nàng liền cười cười nhìn hắn trấn an, cũng bắt chước cùng hắn nhiều lời nữa, nhắc chân bước đến.

Diệp Tam, Diệp Tứ vẫn ở phía sau, nhìn thấy đôi mi thanh tú của Cẩm Nương cau lại, giống như đang suy tư, bọn hắn muốn hỏi nhưng lại sợ quấy rầy ý nghĩ của nàng, nên chỉ đành yên lặng theo sát, Lãnh Khiêm vẫn ở một bên phụ giúp Lãnh Hoa Đình, Cẩm Nương bước nhanh đến phòng nghỉ của nhà máy, cầm lấy cây viết và thước, bắt đầu vẽ lại bản vẽ, nàng tỉ mỉ vẽ lại lớp vỏ ngoài, rồi dựa theo tiêu chuẩn của bản thiết kế ban đầu, dùng ký hiệu có chú giải đặc biệt rõ ràng, để cho nhóm sư phụ của Tương Tác Doanh khi rèn có thể dễ dàng xem hiểu, cũng mau chóng chế tạo ra.

Vẽ xong bản vẽ lớp vỏ bên ngoài, lại vẽ đến bộ phận quan trọng bên trong của giường máy, nghĩ kỹ, thời đại này chắc sẽ không có kỹ thuật khoan sắt thép, càng không khả năng có máy bắn vít cùng máy khoan điện, nên phải nghĩ cách vẽ tỉ mỉ món đồ đó, để cho bọn họ đúc những lỗ đó nằm trong vỏ máy luôn, đồng thời, nàng cũng biết thời đại này không có ốc vít cùng con tán (*), nên mấy thứ đó đều sửa thành then cài trực tiếp, nhưng như vậy thì rất dễ dàng bị lỏng, nàng trầm ngâm một lát, trong đầu cố gắng nhớ lại công cụ rỗng rọc cùng bánh răng của kiếp trước, mỉm cười lại vẽ một bức vẽ bánh răng, ghi chú tỉ mỉ.

Hai bộ máy móc sau khi thay thế chút ít linh kiện xong, tạm thời có thể sử dụng, nhưng Cẩm Nương cũng biết, hai bộ máy móc này vận hành nhiều năm đã quá cũ, đại bộ phận thiết bị đã đã biến chất, giống như một con người bảy tám mươi tuổi, cho dù thay đổi vài bộ linh kiện, cũng dùng không được bao lâu, biện pháp một lần vất vả suốt đời nhân nhả thì phải một lần nữa xếp đặt và chế tạo ra vài bộ máy móc mới, nhưng mà, hiện tại giống như không phải thời điểm để làm cái này, Hoàng thượng tuy đã đồng ý cho Lãnh Hoa Đình cùng mình chiêu mộ Mặc Ngọc, nhưng mà, rốt cuộc cũng chỉ vì hoàng gia làm việc, một khi đem hết sở trường của mình đều giao ra cả, thì từ nay về sau đã không còn giá trị lợi dụng... có đôi khi trong đầu nàng miên man suy nghĩ, cuối cùng vẫn đoán không ra vị Giản Thân Vương phi đệ nhất này rốt cuộc là xuyên trở về, hay là... Bởi vì quá thông tuệ bị nghi kỵ, cho nên phải chết, đây vẫn là một bí ẩn, cây dù có mọc thành rừng, thì vẫn bị gió thổi bật rễ, Cẩm Nương từng bước một phân tích tìm tòi ra, muốn cho vị ở trên cao kia vĩnh viễn cần người, không thể thiếu được người, thì phải giữ lại bí quyết mới là phương pháp bảo vệ mình tốt nhất.

Nên đã đem phát hiện của mình, thay đổi lại, sau khi vẽ xong điểm mầu chốt cùng tất cả các linh kiện nhỏ, Cẩm Nương vỗ vỗ tay, duỗi lưng một cái, đang định xoay người muốn đưa cho Lãnh Khiêm.

Thì ở trong lúc nàng vẽ, Lãnh Hoa Đình an vị trên xe lẩn lảng lặng nhìn, nhìn như là bản vẽ đơn giản, nàng chỉ mất trọn vẹn có một canh giờ đã vẽ xong, đo đạc ước lượng để vẽ ra, vừa chăm chú vừa tập trung, lúc này Cẩm Nương, thần sắc chuyên chú, khi thì trầm tư, khi thì mỉm cười, khi thì lại chau lông mày, mỗi lần cười đều thánh khiết xinh đẹp, tự tin bay cao như vậy, phảng phất nàng như là một vật phát sáng, tỏa ra ánh sáng chói mắt, đem trái tim cùng linh hồn của hắn đều chiếu sáng tất cả.

Xem nàng thật vất vả mới làm việc xong, thẳng thân vươn vai, trong lòng của hắn bỗng lên một tầng thương tiếc cùng yêu thương, “Đã xong bản vẽ rồi sao?” Nhẹ nhàng đến gần nàng, bàn tay to lớn vịn vào bên hông nàng, âm thầm vận dụng nội lực mát xa cho nàng, để giảm bớt mệt mỏi.

“Ừ, bản vẽ đã xong rồi, a Khiêm, người nhanh chóng đi giao cho sư phụ Tương Tác Doanh a, nhờ hắn mau chóng làm ra hàng mẫu, đem lên máy thử một chút.” Cẩm Nương quả thật có chút mệt mỏi, nhưng từ eo bỗng truyền đến một luồng hơi ấm đi vào đan điền, làm cho toàn thân đau nhức của nàng giảm bớt không ít, nàng mặc dù không biết võ công, nhưng cũng biết, đây là công lao của tướng công thân ái.

Một lúc sau, Diệp Nhất vội vã trở lại, phía đằng sau còn có vài công nhân đi, khiêng một cây sợi lớn trở về, Cẩm Nương nhìn thấy trong nội tâm liền vui vẻ, thầm than Diệp Nhất làm việc cẩn thận vừa nhanh vừa tỉ mỉ, liền bắt chắp mệt nhọc, vung tay lên, vội vàng theo sát Diệp Nhất đi đến xưởng, máy dệt bắt đầu vận hành, tuy cũng có trục trặc, nhưng chỉ là trục trặc nhỏ nhỏ, Diệp Tam Diệp Tứ cùng vài đứa con cháu trong nhà, vẫn có thể giải quyết tốt, Cẩm Nương bảo công nhân đang thao tác nhường lại cho Diệp Nhất cùng nhân công khiêng cây sợi.

Đưa vào guồng máy thử một lần, quả nhiên có thể sử dụng, chỉ là nhân công kéo sợi không bằng máy móc kéo sợi, ở lúc máy móc vận chuyển với tốc độ cao sẽ dễ dàng bị đứt đoạn, như vậy phải chờ để làm tiếp, nhưng cái này cũng không sao, Cẩm Nương bảo công nhân đem tốc độ máy thả chậm một chút, quả nhiên lúc ghép lại giảm bớt rất nhiều, chỉ cần công nhân chú ý cẩn thận nhìn xem, đám vải này, coi như hợp cách.

Diệp Nhất thấy vậy thở dài một hơi, từ đáy lòng đối với Cẩm Nương nói: “Hiện tại tốt rồi, vấn đề của ba nghìn cây vải nguyên sa đã được giải quyết, thiếu chủ thật đúng là Bồ Tát sống, đến một lần liền đem vấn đề mà Vương Gia cùng nô tài đều đau đầu giải quyết xong.”

Cẩm Nương thấy trong mắt của hắn toàn bộ là chân thành, so với hôm qua càng thêm cung kính, hơn nữa, quan trọng nhất là, trong mắt hắn rốt cuộc không còn nhìn thấy sự khinh thường cùng chống đối, trong nội tâm thoáng cái cũng thả lỏng, xem ra, gia nô còn sót lại của Diệp cô nương, toàn thân tự mang một cỗ ngạo khí, bọn họ coi trọng chính là thực lực, đối với kẻ mạnh là tuyệt đối phục tùng, nhưng đối với người không bằng bọn hắn, cho dù có địa vị cao hơn hắn, nói chuyện hắn không thể không đáp lại người, nhưng cũng là bằng mặt mà không bằng lòng, nói một đằng làm một nẻo, không đem người để vào mắt.

Nghĩ thông suốt này điểm, cách nhìn của nàng đối với Diệp Nhất ngược lại đã thay đổi rất nhiều, người này, vẫn có chỗ rất hữu dụng, đầu tiên mình phải triệt để đem hắn thu phục, thế lực phía sau hắn cũng tuyệt đối không thể khinh thường, tất cả công nhân ở nhà máy, phần lớn rất tôn trọng Diệp Nhất, nhìn sắc mặt hắn mà làm việc, hơn nữa tổ tông bọn họ đều ở hai bên máy móc này làm việc, thao tác cùng kỹ thuật duy tu đều xem như số một, muốn quản lý tốt bọn họ, ngoại trừ dùng phương pháp quản lý tiên tiến hơn, quan trọng hơn là phải trị được người, mà Diệp Nhất, chính là nhân tuyển ‘Trị người’ tốt nhất.

Trong lúc này... mình chẳng qua là dùng đá thử vàng thôi, trong lòng Cẩm Nương có mục tiêu xa hơn lớn hơn vừa hình thành, chỉ là, hôm nay không phải thời điểm áp dụng mà thôi, đến lúc đó, không thiếu được sự trợ giúp của Diệp Nhất.

“Người cũng khổ cực rồi, ta đã xếp đặt một ít linh kiện mới, đã lệnh cho Tương Tác Doanh mau chóng làm ra, đến lúc đó, sẽ thay đổi một ít thiết bị của máy dệt, hắn là có thể đề cao tốc độ dệt.” Cẩm Nương cười nhạt đối với Diệp Nhất nói, ngữ khí bình thản khách khí.

Giọng điệu nàng như thế, đã khiến Diệp Nhất cảm thấy được coi trọng cùng tín nhiệm, lại có cảm giác tự tin cùng uy nghiêm của người ngồi trên cao, khiến hắn chỉ có thể tin phục và tuân theo, rồi lại bảo trì cự ly nhất định, không để người khác quá mức thân cận.

Diệp Nhất nghe được trong nội tâm vui vẻ, ánh mắt đục ngầu lóe ra tia sáng kích động, khom người nói: “Như thế rất tốt, thiếu chủ quả nhiên không giống người thường, lão nô thật bội phục.”

Cầm Nương nghe xong thì chỉ cười nhạt, việc thì cũng làm xong rồi, nên liền phân phó Diệp Nhất nhanh chóng đi thu mua sợi tơ thủ công, tận lực không áy dẹt bị gián đoạn.

Từ trong nhà xưởng đi ra, ngồi vào xe ngựa xong, Cầm Nương lại o o ngủ, Lãnh Hoa Đình đem nàng kéo vào ngực, đau lòng vỗ lưng của nàng, lần đầu tiên có chút bực tức vì mình vô dụng, nếu như mình cũng biết những thứ cơ giới kia, thì nha đầu này không phải khổ cực đến thế.

Trở lại biệt viện, chứng kiến cửa sân chính có đội ngũ thật dài đang xếp hàng, Trương ma ma cùng Trung Lâm thúc đang ngồi ở ngoài cửa tuyển người, Lãnh Hoa Đình sai Lãnh Khiêm tránh một chút đem xe ngựa chạy đến thiên môn, đang muốn đem Cầm Nương ôm xuống, thì Cầm Nương lại tỉnh, mơ mơ màng màng ồn ào nói đôi bụng, Lãnh Hoa Đình bất đắc dĩ cười nói: “Một hồi nữa sẽ có ăn, nàng hôm nay thật giống Tiểu Trư, ăn ngủ, ngủ ăn.”

Cầm Nương nghe xong chu miệng, bất mãn nói: “Không phải ta muốn ăn, tướng công, là con của chàng muốn ăn, ta một mình ở đâu ăn được nhiều như vậy chứ.”

Lãnh Hoa Đình cười vò cái mũi nhỏ nhắn của nàng, hai người vừa nói vừa cười đi vào phủ.

Vừa vào cửa, rất xa đã thấy Tứ Nhi ra đón, sắc mặt nàng có chút khó coi, Cầm Nương nhìn thấy liền cảm thấy kinh ngạc, Lãnh Khiêm ở sau lưng vẻ mặt càng thêm lạnh lùng.

Cầm Nương cũng không có hỏi, chỉ trực tiếp vào phòng, nhìn thấy một người đang quỳ trên mặt đất, thì không khỏi cả kinh, nghiêng đầu đi nhìn mặt người đó, nguyên lai là Song Nhi buổi sáng ở ven hồ tiểu trúc đã gặp qua.

Mà đứng ở phía trước Song Nhi, lại là Thanh Ngọc, Song Nhi vừa thấy Cầm Nương tiến đến, liền khóc lạy: “Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ là Song Nhi, buổi sáng ngài đã gặp qua nha.”

Cầm Nương cau mày bỏ đi qua một bên, đến chính vị ngồi xuống, cũng để ý đến Song Nhi, chỉ hỏi Tứ Nhi, “Người ở bờ hồ tiểu trúc không phải đều bán sao? Sao nàng còn ở nơi này?”

Tứ Nhi nghe xong liền hung hăng trừng mắt liếc Thanh Ngọc, nhỏ giọng trả lời: “Hôm nay nha tử đến thu người, Thanh nhi liệu chết liệu mạng bảo phải để lại Song Nhi, nô tỳ cũng không biết nàng có dụng ý gì, nô tỳ ngược lại cho rằng, Song Nhi nhìn có vẻ mờ ám, buổi sáng nàng đối với thiếu phu nhân cực kỳ ân cần, nhiệt tình đến có chút quá mức, nhìn là thấy có cổ quái, quả nhiên thiếu phu nhân đã bị trượt đến, hừ, đầu này, không chừng chính là nàng tước đó.”

“Thiếu phu nhân, không đúng như vậy, không phải như vậy, ngài nghe nô tỳ nói, nô tỳ làm thế là hướng ngài làm ám hiệu, đáng tiếc ngài không có hiểu được a... Không đúng, là nô tỳ quá dần, dùng biện pháp không tốt, khiến thiếu phu nhân không có phòng bị, nhưng nô tỳ tuyệt đối không có lòng hại thiếu phu nhân a.” Song Nhi nghe xong, trong đôi mắt to lộ ra vẻ kinh hoàng cùng ủy khuất, ở bên cạnh vừa dập đầu vừa giải thích nói.

Cầm Nương nghe xong thoáng hồi tưởng, ngược lại cảm thấy lời nàng nói cũng có chút đáng tin, đúng là Song Nhi nói cho nàng biết, người ở ven hồ tiểu trúc đã tạm thời đổi, mới làm ình nhìn ra, đại tổng quản này kỳ thật cũng là người bị Lãnh Hoa Đường thu mua, lời của nàng, tựa hồ có ẩn chứa chút ít ý tứ cảnh cáo, nhưng mà lúc mình bị trượt, nàng lại không có kịp thời nhắc nhở...

Cầm Nương bán tín bán nghi, vẫn không có trực tiếp trả lời Song Nhi, chỉ nhắm lại mắt, hỏi Thanh Ngọc: “Vì sao người phải liệu chết bảo vệ Song Nhi?”

Thanh Ngọc nghe xong trầm ổn đi đến phía trước mặt Cầm Nương quỳ xuống, ngẩng đầu, ánh mắt dừng cảm nhìn xem Cầm Nương nói: “Nô tỳ từ trên người nàng thấy được bóng dáng của mình, cảm thấy nàng đáng thương, hơn nữa, nô tỳ cũng tin nàng không phải là ác nô giết hại chủ tử, cho nên, nô tỳ mới cả gan cầu Trương ma ma lưu lại nàng, chờ gặp qua thiếu phu nhân xong, lại bán nàng cũng không muộn.”

Cầm Nương nghe được khẽ giật mình, không nghĩ tới Thanh Ngọc sẽ nói ra những lời như thế, sắc mặt không khỏi trở nên trịnh trọng vài phần, “Trên người nàng có bóng dáng của người? Thanh Ngọc, gia đình

của Song Nhi cũng là gia nô trong phủ, có phải là họ hàng xa của người không?” Cẩm Nương thật đúng là không muốn vòng vo tiếp, dứt khoát nói toạc ra, Song Nhi như thế nào, nàng hiện tại không có lòng dạ đi bận tâm, nàng quan tâm chính là thái độ của Thanh Ngọc, Thanh Ngọc là người bên cạnh mình, nếu tâm tư không sạch sẽ, thì rất là phiền toái, nhưng nàng ấy đã cứu qua mình, hầu hạ lâu đến vậy, chưa bao giờ xảy ra bất luận sai lầm gì, cũng nhìn không ra nàng có nửa điểm dị tâm... Nên không thể vô cớ hoài nghi hoặc chèn ép Thanh Ngọc sẽ khiến người bên cạnh nhìn thấy mà thất vọng đau khổ, cho nên, đối đãi với Thanh Ngọc, Cẩm Nương vẫn mang tâm lý rất phức tạp.

Chỉ thường thức Thanh Ngọc trầm ổn có khả năng, về phương diện khác lại thì trước sau vẫn đối với nàng ấy không chút tín nhiệm, hôm nay nàng ấy đột nhiên vì người không mất liên quan liêu chết cầu tình, quả thật là không giống nguyên tắc của Thanh Ngọc chuyện không liên quan không xen vào, cũng không lắm chuyện nhiều điều.

Thanh Ngọc nghe được sắc mặt cứng đờ, trong mắt hiện lên một tia ảm đạm, thiếu phu nhân quả nhiên là không tin tưởng mình, “Hồi thiếu phu nhân, gia đình nô tỳ tuy đều là gia nô trong phủ, nhưng cũng chưa thấy qua Song Nhi, hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt, chỉ dựa vào cảm giác, nô tỳ cho rằng nàng sẽ là người làm việc tốt, cho nên mới phải cầu xin thiếu phu nhân nhìn kỹ nàng.”

Một phen nói xong, cũng không có trả lời một vấn đề quan trọng nhất, Song Nhi có phải là họ hàng xa của nàng hay không? Chưa thấy qua, không có nghĩa không phải là thân thích!

” Nếu nàng là người thân của người, ta có thể suy nghĩ mà đem nàng lưu lại.” Cẩm Nương càng tỏ ra lòng nghi ngờ, đến lúc này, Thanh Ngọc vẫn không chịu nói lời thật, điều này làm nàng cảm tức ở trong lòng, trông mắt hơi híp lại, vốn nghĩ đem Thanh Ngọc cùng bán luôn, rồi lại không có cam lòng, trên người Thanh Ngọc cất dấu quá nhiều chuyện cũ, không chừng, có chút chuyện có thể từ trên người nàng tìm được đầu mối, vì vậy, cố nén buồn bực trong lòng mình mà nói ra.

Thanh Ngọc nghe được liền vui vẻ, dập đầu bái lạy nói: “Thiếu phu nhân, ngài coi như nàng là thân thích của nô tỳ đi, nàng... Có thể lưu lại là tốt.”

Song Nhi nghe xong cũng dập đầu tạ ơn, Cẩm Nương vung tay lên, lạnh lùng nói: “Đi xuống đi, nói với Trương ma ma an bài người đi Tiễn viện làm nha hoàn vậy nước quét nhà, không có sự cho phép, không được cho người đến hậu viện.”

Thanh Ngọc nghe xong khẽ giật mình, trong mắt hiện lên một tia đau xót, nhưng cái này đã cũng coi là kết quả tốt nhất, nên không hề lên tiếng nữa.

Song Nhi xuống dưới xong, Cẩm Nương nhìn chằm chằm Thanh Ngọc, cái gì cũng không nói, đứng dậy trở về nhà.

Tứ Nhi nhìn thấy nóng nảy đến độ dậm chân, nàng đối với quyết định của Cẩm Nương rất không đồng ý, đang muốn nói cái gì nữa, thì Phong nhi đã kéo lấy nàng, lắc đầu, “Đi bày cơm a, nhìn bộ dạng Thiếu phu nhân chắc là đói bụng rồi, ở trong căn cứ bận việc một ngày, nhất định là mệt mỏi, chúng ta sớm đi an trí phục thị thiếu phu nhân dùng cơm mới là đúng đắn.”

Tứ Nhi nghe xong liền gật đầu, quay đầu lại trừng Thanh Ngọc một cái, không nói gì nữa, yên lặng đi làm việc.

Cẩm Nương dùng cơm xong, đang muốn nghỉ một chút, thì Trương ma ma cuối cùng cũng bận rộn xong, cười mỉm tiến đến báo cáo, Cẩm Nương đối với nàng khoát khoát tay nói: “Ngài làm việc, ta không có gì lo lắng, chỉ cần đem người trong nội viện của ta chọn lựa tốt, đừng làm cho những người không đứng đắn tiến vào là được.”

Trương ma ma nghe xong liền phúc thân nói: “Thiếu phu nhân yên tâm, người trong phòng ngài, nô tỳ đều mời thị vệ đi điều tra qua nhà cửa góc gác của các nàng, hơn nữa, người mà nha tử (chỗ chuyên mua bán người hầu) đưa vào, nô tỳ cũng để cho người ta tra xét, cũng đã cùng người nha tử nói qua, người ở phụ cận không cần đưa đến, cần cũng là từ xa xa mua được, không có cha mẹ thân nhân, ký chính là văn tự bán đứt, không ký văn tự bán đứt, thì hết thấy không cần.”

Cẩm Nương nghe xong cả cười: “Không bảo người nói, người lại nói, nhưng mà, ký văn tự bán đứt quả thực

tốt hơn, không có gia đình hầu hạ trong phủ, thì sẽ không căn cơ, không liên lụy đến quan hệ loạn xạ với thượng cấp, ừ, như vậy ta thật sự là yên tâm.”

Lại hỏi chuyện của Song Nhi, Trương ma ma nghe xong liền thở dài nói: “Song Nhi là cháu gái của Trần di nương, nô tỳ trước kia ngược lại có nghe nói, Trần di nương có một cữu huynh bị Vương Gia đưa đến Giang Nam, nghĩ lại, Thanh Ngọc cũng là nhờ đến tình nghĩa của chủ cũ, mới có thể ra sức bảo vệ Song Nhi, thiếu phu nhân ngài tức giận đem nàng bỏ vào Tiền viện, nàng kia cho dù muốn ồn ào hay làm chuyện càng quấy gì cũng khó thành, còn nữa, hôm nay mọi người trong nội viện đã thay đổi, nàng là một cái nha đầu nho nhỏ, cô chường nan minh (sức một người chẳng làm nên việc gì), quả thật không cần bận tâm, coi như là ban ơn nàng một miếng cơm ăn, làm việc thiện tích phúc cho tiểu thiếu gia là được.”

Cầm Nương đã đem lời nói của Trương mục mục nghe ở trong lòng, nguyên lai, Song Nhi là thân thích của Trần di nương, chuyện này Thanh Ngọc đại khái có thể nói rõ, nhưng nàng lại không nói, có một ngày, thật sự muốn hỏi nàng một chút chuyện tình về Trần di nương mới được, nàng thấy trong nội tâm Thanh Ngọc cất giấu quá nhiều việc gì, như vậy cũng nàng cũng không cần buồn bực vì chuyện này nữa.

Nhưng mà, cũng không nhất định có thể hỏi ra, Thanh Ngọc miệng thật chặt, lại còn bận khoản nhiều thứ, thôi, tìm cơ hội sau, đầu của Cầm Nương trở nên hỗn loạn, miễn cưỡng nằm lên giường mà ngủ.

Những ngày tiếp theo trôi qua trong gió êm sóng lặng, mỗi ngày Cầm Nương đều đi nhà máy xem xét, lại tìm ra trên hai hệ thống máy dệt có một ít thiết bị không thể sử dụng, lại phải kiểm tra chi tiết để cải thiện, còn vẽ ra một ít linh kiện, giao cho người đem đến Tương Tác doanh chế tạo, mà Diệp Nhất, quả nhiên chỉ trong nửa tháng đã thu đủ ba nghìn cây vải sa nguyên, máy dệt tuy còn chưa sửa chữa tốt, nhưng hàng xuống biển cũng không có vấn đề, điều này làm cho Cầm Nương cùng Lãnh Hoa Đình đều buông lỏng.

Nếu có thể thay, có thể đổi, bọn họ đều đổi, chỉ có thể chờ đồ đặc Tương Tác Doanh làm tốt lại gắn vào thiết bị là được, Cầm Nương dần dần cũng lười đi vào nhà máy, trong sân dưỡng thai, suốt ngày quanh quẩn hết ăn rồi ngủ, hết ngủ rồi ăn, thân thể càng trở nên đầy đặn, ngũ quan trước kia không có nảy nở, hôm nay càng trở nên rực rỡ, ngay cả Bạch U Lan luôn luôn kiêu ngạo về tướng mạo của mình đều cảm thấy hâm mộ.

Bạch U Lan một mực ở trong biệt viện, mỗi ngày đều đến phòng Cầm Nương ngồi một chút, tâm sự, ngược lại quan hệ cùng Cầm Nương càng trở nên thân mật, thần sắc cũng rất bình tĩnh, chỉ ngẫu nhiên toát ra một tia hâm mộ tiết lộ trong nội tâm nàng rất ảm đạm.

Chấn thương của Lãnh Thanh Dục chỉ đều dưỡng vài ngày liền khỏi, hấn lại là người ngồi không yên, sau khi chân tốt, không có việc gì liền đến sân nhỏ Cầm Nương bên này lác lự, nhưng mà, hấn biết rõ Lãnh Hoa Đình không muốn thấy hấn, có khi, đợi sau khi Lãnh Hoa Đình đi nhà máy, hấn đứng từ xa xa ở ngoài viện, xem Cầm Nương sáng sớm cùng hoàng hôn mỗi ngày ở trong sân vịn eo tản bộ, lúc xem nàng cười, hấn cũng sẽ vui vẻ, lúc thấy nàng lo lắng, lòng hấn cũng sẽ lo lắng, nhưng chỉ là, chỉ có thể nhìn về nơi xa mà thôi, cũng không thể tiếp cận một bước...

Nhưng hấn vẫn không biết, mỗi lần hấn ngóng nhìn Cầm Nương, cách đó không xa, cũng có một đôi con người như nước mờ sương bất đắc dĩ ngóng nhìn hấn, hấn càng cuồng dại đối với Cầm Nương, Bạch U Lan liền càng cảm thấy nam tử như vậy rất trân quý, đúng là đâm đầu vào ngõ cụt, không cách nào tự kèm chế.

Cầm Nương vô tâm quản những chuyện này, bụng một ngày một lớn, dần dần có xu thế lộ ra, trong đầu nàng dùng sức nhớ lại tri thức có liên quan đến mang thai ở kiếp trước, những cái khác không còn nhớ được gì, ngược lại nhớ rõ mang thai thì phải vận động liên tục, như vậy tương lai sinh con mới có thể thuận lợi, lại nhớ rõ không thể treo cao lấy đồ vật, không nên uống thuốc vân vân, có khi nàng còn không giải thích được mà luyến tiếc, vì cái gì mình không phải là kết hôn sinh con xong rồi hãy xuyên không, như vậy sẽ có kinh nghiệm sinh con.

Hai mươi ngày sau, chút linh kiện Cầm Nương sắp xếp cải tạo kia rốt cục cũng ra lò, ngày đó, Cầm Nương kích động ngồi trên xe ngựa, cùng Lãnh Hoa Đình đi nhà máy.

Bọn Diệp Nhất quả nhiên hưng phấn chờ mong, đang đứng ở bên ngoài nhà máy nghênh đón, Cầm Nương vừa xuống xe liền hỏi: “Mất thứ đó đều kéo đến đây?”

Bọn Diệp Nhất hành lễ nạp thái sau nói: “Đến đây, xin mời thiếu chủ qua chủ trì lắp đặt điều chỉnh thử.” Vài cái cao hứng nói, đưa con mắt quét qua, xem bụng Cẩm Nương có chút hở ra, trong nội tâm lại thêm vài phần cao hứng cùng lo lắng, tăng thêm vài phần cảm động cùng bội phục, thiếu chủ thân thể có mang, còn quan tâm chuyện nhà máy, chăm chú chuyên nghiệp như nàng vậy, nữ tử tài hoa hơn người ngoại trừ cô nương ra, chỉ sợ trên đời không có người có thể tiếp tục so sánh.

Đến xưởng, Cẩm Nương vuốt eo chỉ huy công nhân đem linh kiện mới lắp đặt lên, trước hết là thay trục bộ, linh kiện kéo sợi bông vải, Cẩm Nương thay đổi tăng thêm ổ trục cùng bánh răng nhỏ.

Dưới sự chỉ đạo của Cẩm Nương, công nhân rất nhanh liền đem tất cả linh kiện mới đều đổi, thử khởi động lại máy, quả nhiên, máy dệt lụa sa rốt cục có thể dệt sợi bông thành vải lụa sa, vừa mịn lại đều đặn như sa nguyên gốc rồi.

Bọn Diệp Nhất hân hoan tung tăng như chim sẻ, từng đó tuổi mà khóc như đứa bé, mấy người đó một lần nữa quỳ gối trước mặt Cẩm Nương, lại biểu lộ sự trung thành một phen, Cẩm Nương đối với điều này rất hài lòng, muốn đạt hiệu quả như vậy a, nàng hôm nay cũng là nương theo hai giàn máy móc này để lung lạc nhân tâm, hơn nữa đem suy nghĩ của mình thí nghiệm trên máy móc, những thứ này, cũng chỉ là vì tương lai làm tiền vốn.

Giàn máy dệt lụa sa hoạt động, Cẩm Nương lại lệnh cho công nhân ngừng máy canh cửi, đem linh kiện nào trên máy canh cửi có thể đổi toàn bộ thay đổi, mở lại máy, quả nhiên tốc độ máy canh cửi nâng lên nửa thành, điều này làm cho bọn Diệp Nhất tán thưởng không thôi, Bạch tổng đốc cùng đi cũng bội phục sát đất, hần nguyên còn tồn lấy tâm tư hai bên không đắc tội, nhưng sau chuyện này đã thật sự rõ ràng, ai mới đúng là người Hoàng thượng cùng Thái tử coi trọng nhất, Giản Thân Vương cũng... Sợ là phải thay đổi người thừa kế mới... Cho dù Lân nhị thiếu gia chân không thể đứng lên, nhưng chỉ cần Tôn Cẩm Nương này muốn, thế tử vị sợ là dễ dàng lấy được.

Lại qua nửa tháng, ba ngàn thất vải bố cần thiết để mang xuống Nam Dương rốt cục chỉ còn thiếu ba trăm thất cuối cùng, trừ bỏ thứ phẩm, máy dệt vải chỉ cần vận hành ba ngày, liền có thể hoàn thành toàn bộ nhiệm vụ được giao, mấy ngày này, Cẩm Nương miễn cưỡng nằm trên giường êm ái đọc sách, hai ngày này Lân Hoa Đình cũng không còn đi nhà máy, nán ở trong nhà cùng Cẩm Nương, Cẩm Nương nửa nằm để đọc sách, hần lần lượt ở một bên, chống nửa khuỷu tay, lệch người trên xe lăn, cầm những bức tranh Cẩm Nương vẽ xem.

Lúc này, Trương ma ma đột nhiên dẫn theo gã sai vặt gấp gấp tiến đến, bẩm báo nói, “Thiếu gia, thiếu phu nhân, không tốt, vừa rồi người trong nhà máy tới nói, nhà máy đã xảy ra chuyện.”

Lân Hoa Đình cùng Cẩm Nương nghe chấn động, lập tức từ buồng trong đi ra, Cẩm Nương hỏi gã sai vặt kia: “Là người phương nào báo lại, xảy ra chuyện gì?”

Gã sai vặt nói: “Hồi thiếu phu nhân, vừa rồi người đó nói là nhị tử Diệp Nhất, về mặt hoảng loạn, nói là cầu thiếu phu nhân cứu phụ thân hần.”

Diệp Nhất xảy ra chuyện? Cẩm Nương nghe kinh ngạc một lúc, Diệp Nhất chính là nhân tài không thể thiếu của nhà máy, hần gặp chuyện không may, đối với nhà máy chính là tổn thất lớn nhất, nếu tìm một người tài giỏi làm hiểu biết công việc, còn trung tâm đến làm quản sự, thật là khó khăn.

“Không phải là xảy ra tai nạn lao động chứ?” Cẩm Nương thật sự nghĩ không ra, Diệp Nhất có thể xảy ra chuyện gì, nên dò hỏi.

“Hồi thiếu phu nhân, nô tài cũng không biết, người nọ còn đang ở ngoại viện chờ, muốn kêu hần tiến vào hay không, ngài tự mình hỏi.” Gã sai vặt bất chợt thông minh, gấp hai vị chủ tử đều bị tin tức của mình làm kinh ngạc, nhanh chóng ra chủ ý nói.

Cẩm Nương nghe xong nhanh chóng cho người ta kêu nhị tử Diệp Nhất đến, nhị tử Diệp Nhất gọi là Diệp Trung Bân, năm nay hơn ba mươi tuổi, cũng là một người có tay nghề cao trong nhà máy, hần giỏi nhất chính là bảo dưỡng thiết bị, cũng như Diệp Nhất cực kỳ thông thạo.

Cẩm Nương cùng hần đã sớm quen thân, xem Diệp Trung Bân thật hoảng hốt tiến đến, Cẩm Nương vung tay lên, cho hần bỏ qua tục lễ, trực tiếp hỏi: “Diệp Nhất đến tốt cùng xảy ra chuyện gì?”

Diệp Trung Bân vẫn quỳ xuống, bên cạnh hành lễ bên cạnh nói: “Hồi thiếu chủ, cha nô tài bị Giang Hoa phủ bắt, nói là... Nói là tham ô, hơn nữa, hàng lúc trước đang chuẩn bị vận chuyển đến kho hàng bến tàu cũng bị chặn lại, nói là hàng này có vấn đề, không cho phép lên thuyền.”

Lãnh Hoa Đình nghe thấy vấn đề này thật không thể không dò xét, vội hỏi: “Một Giang Hoa phủ nhỏ nhỏ có quyền lực gì bắt người của căn cứ, người có nghĩ sai hay không?”

“Hồi thiếu gia, đúng là Giang Hoa phủ phái người đến nhà nô tài đem phụ thân bắt đi, nô tài cũng không biết, Giang Hoa phủ làm sao dám lớn mật như thế, trong dĩ vãng Giang Hoa phủ đối với người căn cứ đều vô cùng khách khí, cũng không dám tự nhiên định tội, nhưng lúc này đây, lại hùng hổ, tựa hồ đã tính trước, dường như nhất định có thể định tội phụ thân.” Diệp Trung Bân cũng nhíu lông mày phân tích, hẳn tuy hoảng loạn, nhưng đầu óc vẫn rõ ràng thông suốt, nói chuyện cũng rất có trật tự.

“Tướng công, chúng ta tranh thủ thời gian đi nha môn Giang Hoa phủ kia nhìn xem một cái, tốt nhất là sai người thông tri Bạch tổng đốc, giang Hoa phủ tuy nói không thuộc Bạch tổng đốc quản, nhưng hẳn là cũng phải cho Bạch tổng đốc mặt mũi a.” Cẩm Nương lo lắng nói.

“Bọn họ đến mặt mũi của Giản thân vương phủ đều không nhìn, còn để ý mặt mũi tổng đốc Giang Nam? Lấy quan phục của ta đến, bản quan muốn đi xem vị Lục Phẩm Tri Phủ đại nhân nhỏ này một chút, nhìn hẳn có phải là nhiều hơn hai cánh tay hay không.” Lãnh Hoa Đình nhắm mắt, trầm giọng nói ra.

“Diệp Nhất là người của ta, ta cũng muốn đi.” Cẩm Nương nghe xong cũng trở về trong phòng thay quần áo, nàng cũng có y phục Lục Phẩm Cáo Mệnh, xuyên qua cổng chờ tạm thời cũng tốt.

Giang Nam phủ nha so với nha môn Giang Nam phủ tổng đốc nhỏ hơn nhiều, Tri Phủ này cũng hơn bốn mươi tuổi, dáng người mập mạp, lại có vẻ tinh anh linh hoạt cực kỳ, nghe nói chức tào sử đại nhân tới, hẳn đã đón từ xa, vừa thấy Lãnh Hoa Đình xuống xe ngựa, hẳn liền đã bái xuống, cung kính hữu lễ, tuyệt không phải người tìm phiền toái.

Cẩm Nương nhìn có chút kinh ngạc, mà Tri Phủ này chứng kiến Cẩm Nương mặc Cáo Mệnh phục đến nha môn, hẳn cũng chấn động, trong mắt lộ ra một tia khinh thường cùng hèn mọn, coi như là có Cáo Mệnh cũng không nên xuất đầu lộ diện như thế a, một cái nữ nhân khuê phòng, lại công nhiên chạy đến nha môn, cũng không phải có việc, thật quá không tuân thủ lễ nghi.

Ánh mắt Tri Phủ đương nhiên không có tránh được con mắt Cẩm Nương, nàng đang lo lắng chuyện Diệp Nhất, nên không rảnh cùng kẻ cổ lỗ sĩ này so đo, trên mặt vẫn là mang theo ý cười đậm đặc.

“Hạ quan bái kiến chức tào sử đại nhân.” Tri Phủ cung kính hành lễ đối với Lãnh Hoa Đình nói.

Lãnh Hoa Đình lạnh lùng nhìn hẳn một cái, hờ hững đẩy xe lăn vào trong nha môn, đem Giang hoa Tri Phủ bỏ lại bên ngoài nha môn.

Sắc mặt Tri Phủ khê biến trở nên xấu hổ, đứng lên, đi theo vào nha môn.

Đi vào đã nhìn thấy, ba người Lãnh Hoa Đường cùng thế tử Hòa Thân Vương, thế tử Vinh thân vương đang ngồi ở trong hành lang, khóe miệng Cẩm Nương liền hiện lên một nụ cười, quả nhiên là tà tâm chưa chết, lại dùng kiểu tiểu nhân hèn hạ giở trò. Chỉ là thế tử Hòa Thân Vương cùng Vinh thân vương không phải đều ở trong biệt viện, cùng tướng công cải thiện quan hệ hay sao? Tại sao lại cùng Lãnh Hoa Đường thảo luận cùng một chỗ nữa rồi?

Bọn Lãnh Hoa Đường thân nhiên ngồi, chứng kiến Lãnh Hoa Đình tiến đến, còn cười lên tiếng chào hỏi: “Tiểu Đình, người tới thì tốt quá.”

“Có người ở đây, ta có thể không đến sao?” Lãnh Hoa Đình khó trả lời được hẳn một câu, mắt phượng híp lại, trong mắt chính là chán ghét cùng sắc giận.

Đảo mắt qua, thế tử Hòa Thân Vương cùng thế tử Vinh thân vương thấy Lãnh Hoa Đình thì trên mặt hơi có chút không tự nhiên, đối với hẳn chấp tay, nhưng không có lên tiếng.

Tri Phủ Giang hoa này cũng đã đuổi đến, đặt mông ngồi xuống phía trên chánh đường, Lãnh Hoa Đình lạnh lùng địa đối với này Tri Phủ nói: “Nhanh chóng đem Diệp Nhất thả ra.” Lời của hẳn đơn giản mà trực tiếp,

hoàn toàn không theo như trình tự trên quan trường, hẳn từ trước đến nay đã không thích chút ít tục lệ khách sáo trên quan trường kia, càng chán ghét nhìn khuôn mặt tươi cười với chút ít hư tình giả ý.

Tri Phủ Giang hoa bị hắn nói được sững sờ, mang trên mặt một tia cười khẩy nói: “Đại nhân, chỉ sợ việc này hạ quan không thể vâng theo, Diệp Nhất chính là do các vị giám sát sử đại nhân bắt tới, hạ quan chỉ là phụng mệnh làm việc mà thôi.”

Giám sát sử cùng chức tạo sử không giống nhau, giám sát là thay mặt Thiên Tử giám sát căn cứ, chức trách trọng yếu nhất chính là đôn đốc kiểm tra xem người cầm Mạc Ngọc có liêm khiết hay không, giám sát giống như khâm sai, chức tạo sử mặc dù không phải giám sát sử quản, nhưng căn cứ ra việc tham ô, cũng không khỏi không nghe theo giám sát sử, mà tiếp nhận điều tra.

Cho nên, đối với Giang Hoa phủ mà nói, cho dù ngày thường hắn không dám cũng không có quyền can thiệp chức tạo sử, nhưng có giám sát sử hạ lệnh, hắn cũng không thể không làm.

Trách không được vị Tri Phủ Giang hoa nhìn khôn khéo cực kỳ, lại hành động lớn mật hồ đồ như thế, nguyên lai cũng là chỉ là lão Hồ Ly, đây là đang làm chuyện không đắc tội cả hai bên.

Lãnh Hoa Đình nghe được nhượng mảy, lạnh lùng nhìn về phía Lãnh Hoa Đường: “Vì sao bắt Diệp Nhất?”

“Bởi vì hắn tham ô.” Lãnh Hoa Đường dù bận vẫn ung dung đáp.

“Dựa vào chứng cứ gì?” Lãnh Hoa Đình nhíu mi hỏi, hắn và Cẩm Nương bắt quá mới đến hơn một tháng, vừa đến liền tập trung tinh thần nhào vào cải tiến máy móc, đối với sổ sách cùng thương đội còn không có bắt tay vào quản, Diệp Nhất tại căn cứ coi như là quyền cao chức trọng, rất nhiều chuyện Cẩm Nương đều giao cho hắn một tay làm, có lẽ thực sự tham ô đã bị Lãnh Hoa Đường bắt lấy cũng không biết chừng.

Quả nhiên, Lãnh Hoa Đường thật sự sai người cầm một bản sổ sách lớn ra, cười lạnh nói với Lãnh Hoa Đình: “Bản sổ sách này ghi rõ rành mạch, một tháng này, Diệp Nhất trắng trợn thu mua sợi bông thủ công trong nhân gian, ra giá cao tới hơn bốn mươi lượng bạc, bản giám sát sử đã tính qua, một thớt vải bố thành phẩm giá cũng chỉ mới ba mươi lượng, hắn làm như thế, triều đình còn gì tiền lợi nhuận? Thương đội Nam Dương không lỗ là mới là lạ.”

Thì ra là thế, Cẩm Nương không nghĩ tới hắn từ dưới đáy chậu tìm được bản sổ sách này, cái này rõ ràng là mình kêu Diệp Nhất làm, bắt quá là kẻ tạm thời khi chưa tìm ra phương pháp sửa chữa máy kéo sợi tơ lụa, vì là thu mua gấp, giá cả cao cũng là bình thường, mà tiểu nhân hèn hạ này, chân tướng là cái đầu chó điên, không có chuyện gì cũng có thể cắn người một ngụm.

“Trước mang Diệp Nhất lên.” Lãnh Hoa Đình đương nhiên cũng tình tường nội tình trong đó, nhưng việc này Cẩm Nương không thể tùy tiện thừa nhận, bằng không, liền kéo đến nằng vào luôn.

Diệp Nhất bị người dẫn đến, thần sắc hắn suy sụp nhưng cũng rất phẫn nộ, vừa thấy Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình đều ở đó, thì tinh thần chấn động, thân thể cũng đứng thẳng lên chút ít, ngẩng đầu căm tức nhìn Tri Phủ Giang hoa.

Tri Phủ Giang hoa rất thức thời tự mình đi xuống, đối với Lãnh Hoa Đường khề khom người nói: “Đại nhân, việc này hạ quan không có quyền can thiệp, vẫn là do ngài làm chủ thẩm a.”

Lãnh Hoa Đường đối với sự ân cần hiểu chuyện của hắn rất là thoả mãn, mỉm cười ngồi lên chính vị, đối với Diệp Nhất nói: “Diệp Nhất, ngươi thật lớn mật, ai sai sử ngươi ra giá cao thu mua sợi bông trong dân gian, ngươi cũng biết, hành động lần này của ngươi làm triều đình tổn thất gần năm vạn lượng bạc, ngươi là một đóc công nho nhỏ, dựa vào cái gì làm như thế?”

Diệp Nhất cười lạnh nhìn Lãnh Hoa Đường nói: “Thế tử gia, cái này nguyên là chuyện nội bộ của Giản thân vương phủ, ngươi cần gì phải nháo đến công đường này, ngươi cũng biết, mặc kệ nô tài tham ô hay không, việc này là thể diện của Giản thân vương phủ?”

Lãnh Hoa Đường nghe chấn động, trên mặt dần theo chút không tự đại, hắn không nghĩ tới Diệp Nhất lớn mật như thế, trên công đường cùng mình nói chuyện này, hắn như thế nào không biết chuyện này là quảng đi mặt mũi Giản thân vương phủ, nhưng, lần này xuôi nam tất cả công lao đều do Tôn Cẩm Nương chiếm, mình cũng đây bụi đất lại bị đuổi ra khỏi biệt viện, không sửa trị Tôn Cẩm Nương này, làm sao có thể tiêu

tan mỗi hận trong lòng hấn, còn nữa, hai ngày này hấn cũng điều tra rõ ràng, hai dàn máy móc trong căn cứ đều đã khôi phục hoạt động bình thường, tác dụng của Tôn Cẩm Nương tại căn cứ không còn lớn, hiện tại trị nằng, cũng sẽ không dẫn tới phản cảm quá lớn của Hoàng thượng cùng Thái tử, hơn nữa, hiện tại cũng chính là lúc giành lại Mặc Ngọc tốt nhất, đây là thời cơ cuối cùng, ai bảo Tôn Cẩm Nương tự mình tặng nhược điểm cho hấn bắt đây.

“Người làm càn, bản thể tử là phụng hoàng mệnh đến giám sát hoạt động của căn cứ cùng thương đội, sao có thể bởi vì tư tình mà không quan tâm đến quốc pháp, người tốt nhất là mau mau khai ra, là ai sai sử người ra giá cao thu mua sợi bông, giá tiền này, là người nào định ra, người tham ô bao nhiêu tiền tài?” Lãnh Hoa Đường hiên ngang lăm lăm, làm kinh động cả công đường.

Diệp Nhất mắt nhú lại, trong mắt không có sợ hãi, giọng mỉa mai, cười lạnh nói: “Tự nhiên là lão nô tự mình làm chủ, may kéo sợi hự, cũng không biết khi nào có thể hoạt động trở lại, hàng hóa cần thiết cho thương đội xuôi nam lại bị hối thúc ngay lập tức, không có nguyên liệu sợi bông, thì còn có ba nghìn thất vải không cách nào giao hàng đúng hạn, lão nô làm như thế cũng bắt quá là kẻ tạm thích ứng, như thế nào đã thành sai rồi?”

“Hừ, coi như là kẻ tạm thích ứng, người cũng không nên đem giá cả định cao như thế, Diệp Nhất, bản thể tử đã điều tra qua, người chính thức đưa cho dân chúng chỉ có ba mươi lăm lượng bạc một bó sợi bông, mà trong sổ sách người lại để bốn mươi lượng bạc một bó, việc này, người lại giải thích thế nào?” Lãnh Hoa Đường đảo quyển sách, lạnh giọng quát.

“Thu mua sợi cũng cần nhân lực vật lực, đưa cho dân chúng xác thực chỉ có ba mươi lăm lượng bạc, nhưng phí tổn nhân công vận chuyển mất năm lượng, khoản này vào sổ sách thế tử gia chẳng lẽ nhìn không ra?” Diệp Nhất liếc mắt hiện lên một chút bối rối, giả hoạt trả lời.

Cẩm Nương vừa nghe lời này liền nhíu mi, Diệp Nhất này, làm việc tuy lưu loát, nhưng lòng tham cũng có, năm lượng bạc phí thu mua thật đúng là nhiều một chút, xem ra, chuyện hôm nay thật đúng là không dễ làm.

Quả nhiên chợt nghe Lãnh Hoa Đường cười ha ha lên, đối với Diệp Nhất mắng: “Người xem bản thể tử là tiểu hài tử ba tuổi sao? Sợi bông đó nặng thế nào, mà một bó cần năm lượng bạc cước phí? Xem ra, không dùng trọng hình, người chắc không biết khai người giật dây.”

Nói, hấn vỗ lệnh bài gỗ công đường, lớn tiếng nói: “Người tới, đem người nham hiểm này kẹp.”

Kẹp? Là cái dụng cụ kẹp ngón tay tra tấn lúc trước trên TV gặp qua sao? Cẩm Nương vừa nghĩ tới chỗ này cơ thể liền mỗi nhừ, trước kia xem trên TV thấy người bị hành hình rất thảm, trong nội tâm nằng cũng không đành lòng, Diệp Nhất đều đã hơn sáu mươi, có thể chịu được cực hình như thế sao?

Hơn nữa, thằng nhãi Lãnh Hoa Đường này rõ ràng là muốn kéo mình xuống nước cùng, để trị tội của mình, mình chỉ phân phó Diệp Nhất đi thu sợi bông, cũng không có quản giá cả, nhưng việc này bắt quá là phân phó trên miệng, lại không có bằng chứng, đến lúc đó, hấn tất nhiên sẽ một mực nói, Diệp Nhất làm tất cả đều là do mình sai sử, thật là âm hiểm a, tại lúc mình đem căn cứ khôi phục hoàn toàn xong mới ra chiêu, điển hình của mượn dao giết người, qua sông đoạn cầu.

Bọn nha dịch quả nhiên cầm hình cụ lên, hai người dè Diệp Nhất, đưa đôi bàn tay già cả giống như khô héo kẹp ở giữa đám cây, hai nha dịch thân hình bư hấn kéo hai đầu, Diệp Nhất hét thảm một tiếng, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, nhưng nha dịch có kinh nghiệm lừa luyện trong hành hình, mắt thấy phạm nhân sắp hôn mê, lại đồng thời buông lỏng, khiến hấn thở một hơi, lại dùng lực kéo.

Diệp Nhất không ngừng đau nhức, hai tay không ngừng run rẩy, trên đầu đau đến mồ hôi đầm đìa, Cẩm Nương càng nhìn càng thấy không được, há miệng muốn tự mình thừa nhận, đã thấy Lãnh Hoa Đình quăng tới một ánh mắt không đồng ý, hấn muốn cho Diệp Nhất một mình gánh chịu, nhưng Diệp Nhất thật có thể gánh vác được sao?

Dụng hình vẫn tiếp tục như trước, Diệp Nhất dĩ nhiên đau đến ngất đi, Lãnh Hoa Đường mặt âm trầm, hấn cũng không nghĩ tới Diệp Nhất sẽ cứng ngắc như thế, dĩ nhiên là đến chết cũng không chịu khai ra Tôn Cẩm Nương, liền tâm chắc chắn nói: “Người tới, gọi nước cho hấn tỉnh, ngồi ghế hùm.”

Cẩm Nương vừa nghe, khấn trương thiếu chút không thở nổi, cũng ngắt đi, tim thành thích muốn nhảy, rốt cuộc không đành lòng xem tiếp.

Diệp Nhất từ từ tỉnh dậy, ghé hùm cũng chuyển ra, đang muốn gia hình, nhi tử Diệp Nhất Diệp Trung Bản rốt cục nhìn không được, mạnh mẽ bỏ nhào vào trên người Diệp Nhất, một bên bảo vệ Diệp Nhất một bên nói: “Đại nhân, ta nói, là thiếu chủ phân phó phụ thân làm như thế, là thiếu chủ nói, hàng hóa không kịp xuôi nam, phân phó phụ thân tạm thời đi thu sơi.”

Diệp Nhất vừa thanh tỉnh, vừa nghe lời này của nhi tử, thì phun một búng máu, dùng hết toàn thân khí lực, một cước hướng Diệp Trung Bản mà đá.

129. Chương 129

Lãnh Hoa Đường rốt cục nghe được lời mình muốn nghe, nhưng lại không cho dừng hình, đối với Diệp Trung Bản nói: “Thiếu chủ trong lời người nói, chính là vị phu nhân trước mắt này?”

Cẩm Nương thiếu chút nữa còn bị câu nói kia của hắn làm cho buồn nôn, sớm muốn hắt nước bắn ình, còn cần làm bộ như thế sao?

Nàng cũng không trách Diệp Trung Bản, nhi tử hiếu thuận cha mẹ chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa, người hơi có chút lương tâm cũng sẽ không trở mặt xem thân cha của mình chịu cực hình lần nữa, chỉ là nàng cảm thấy Lãnh Hoa Đường buồn cười, vì hại mình, lại làm chuyện gây thơ như thế, nàng càng muốn nhìn, hắn đến tột cùng muốn mình như thế nào, lại dám làm cái gì với mình!

Cẩm Nương thông dong bình tĩnh nhìn Lãnh Hoa Đường, trên mặt thậm chí còn mang theo mỉm cười thản nhiên, như vậy càng khiến Lãnh Hoa Đường cảm tức hơn, đôi mắt hơi đỏ tầm nhìn, vừa hay nhìn thấy Tiểu Đình lo lắng nhìn Tôn Cẩm Nương, trong nội tâm liền càng không chút tư vị, hôm nay, như thế nào cũng phải khiến tiện nữ chịu chút tội mới được.

Nhưng đợi lâu mà phía dưới không thấy Diệp Trung Bản trả lời, Lãnh Hoa Đường không khỏi nhìn qua, đã thấy vẻ mặt Diệp Trung Bản ấy nấy cùng đau xót nhìn Diệp Nhất, trong nội tâm không khỏi sốt ruột, quát to: “Diệp Trung Bản, ngươi vừa rồi nói người sai sử có phải là vị phu nhân này?”

Diệp Trung Bản bị hắn làm chấn động, ngẩng đầu đang muốn nói, Diệp Nhất đột nhiên quát: “Con bắt tài, cút cho ta.”

Diệp Trung Bản không khỏi lệ nóng quanh tròn, cứng giọng kêu: “Cha —— ”

Lãnh Hoa Đường đương nhiên biết rõ thiếu chủ trong miệng Diệp Trung Bản là Cẩm Nương, hắn bắt quá muốn làm dáng cho Tiểu Đình xem, ấy vị thế tử khác đang ngồi xem, lại không biết, làm như thế càng khiến Lãnh Hoa Đình thêm chán ghét cùng phẫn hận.

“Diệp Nhất, ngươi không cần phải cứng cổ, bản thể tử tự nhiên biết rõ thiếu chủ của các ngươi là ai, ngươi là một cái đốc công nho nhỏ, cũng không có lá gan lớn như vậy và cũng không có năng lực làm chuyện lớn như thế.” Lãnh Hoa Đường cười lạnh đối với Diệp Nhất nói, vung tay lên, sai người hành hình đem ghế hùm mang xuống dưới, Diệp Trung Bản vừa thấy, thở dài một hơi, bảo hộ trước mặt Diệp Nhất không dám nói thêm một câu, bắt quá, trong nội tâm ngược lại vì câu nói của mình mà thấy may mắn cực kỳ, thiếu chủ chính là em dâu của thế tử gia, con dâu trưởng của Giản Thân vương phủ, thế tử gia dù thế nào cũng sẽ không dùng hình đối với thiếu chủ a.

Có Vương Gia cùng thiếu gia ở đây, thiếu chủ có tài năng thâm sâu, có công cải tạo đối với căn cứ, cho dù gánh chịu tội danh tham ô này, cũng sẽ không bị gì, tệ nhất từ đó về sau lưu trong phủ giúp chồng dạy con, không thể lại xuất đầu lộ diện mà thôi.

“Tôn Cẩm Nương, nhi tử Diệp Nhất đã cung khai, là người sai khiến nâng giá thu mua sơi bông lên cao.” Lãnh Hoa Đường lại vỗ một bản kinh đường mộc, lớn tiếng đối với Cẩm Nương nói.

“Gào thét vang như thế, là trong lòng hoảng sợ, muốn mượn bản kinh đường mộc tăng lòng dũng cảm sao?” Khóe miệng Cẩm Nương mang theo giọng mỉa mai, không nhanh không chậm nói với Lãnh Hoa Đường nói: “Người đã kêu khuê danh của bốn phu nhân, thì đã không xem bốn phu nhân là đệ muội của người, như thế bốn phu nhân cũng không cần phải tôn trọng người kêu một tiếng đại ca.”

Lãnh Hoa Đường bị Cẩm Nương châm chọc trong lòng bốc lửa giận, nhưng vừa rồi tiếng Tôn Cẩm Nương kia xác thực là nhanh một chút, đang ngồi ở đây có ai không biết quan hệ của mình cùng nàng trong đó, xưng hô khuê danh đệ muội như thế, xác thực là bất nhã, càng mất cấp bậc lễ nghĩa, nhưng lời đã ra miệng, thu hồi là không thể được, đành phải kiên trì nói: “Trên công đường, không nói chuyện tư, cho dù người là đệ muội của bản thể tử, bản thể tử cũng công bình tra án, quyết không theo tư tình làm trái pháp luật, thẹn với kỳ vọng của Hoàng thượng đối với bản thể tử.”

“A, ý của người là, người bắt cái việc nhỏ không đáng kể đến hưng suy vấn tội, tự tiện ngừng sản xuất của căn cứ, chặn hàng hóa xuôi nam, những cái này... Đều là Hoàng thượng bày mưu đặt kế sao?” Cẩm Nương đối chọi gay gắt, tuyệt không cho Lãnh Hoa Đường lối thoát, đã xé toang mặt, vậy cũng không cần mềm lòng.

“Người... Lớn mật, quả thực nói vậy, bản thể tử khi nào nói qua là Hoàng thượng bày mưu đặt kế?” Lãnh Hoa Đường nghe được đầu đầy mồ hôi, càng kinh ngạc, hắn cũng không có tự làm chủ dừng sản xuất của căn cứ, càng không có khiến người ngăn hàng hóa xuôi nam, hắn chỉ là phái người bắt Diệp Nhất mà thôi a, hắn không khỏi nhìn về phía hai vị thể tử Vinh thân vương cùng thể tử Hòa Thân Vương.

Nhưng hai người kia lại rất nhất trí nghiêng đi quá mức, không nhìn thẳng hắn, trong lòng của hắn rung mình, cảm giác mình rơi xuống cái chụp mũ, ánh mắt liên lập tức u ám, bất quá, trước mắt vẫn không thể tại trước mặt Tôn Cẩm Nương cùng này hai vị này bắt đầu nội chiến, đợi giải quyết chuyện trước mắt rồi nói sau.

Hắn âm thầm suy nghĩ, lại nghe Cẩm Nương nói: “Đã không phải Hoàng thượng bày mưu đặt kế, vậy là người tự chủ trương, thương đội năm ngày sau xuất phát, còn có một đám hàng hóa chưa xong, mà các người lại còn ngăn số lượng lớn hàng hóa không cho phép lên thuyền, các người là muốn cho đường đường Đại Cẩm thất tín với Nam Dương phiên quốc sao?”

Lãnh Hoa Đường nghe càng thêm kinh hãi, rồi lại không muốn trước mặt Cẩm Nương mất khí thế, cầm lấy bản kinh đường mộc lại vỗ quát to: “Người không cần phải thay đổi chủ đề, bản thể tử hiện tại hỏi là người sai sử thuộc hạ tham ô trái pháp luật, người lại nói chuyện ngăn cản sản xuất cùng chặn hàng hóa, chuyện này bản thể tử một mực không biết, mời không cần phải hắt nước bẩn lên bản thể tử.”

Lời hắn còn chưa dứt, một đồng tiền liên thẳng tắp đánh về phía cần cổ hắn, hắn sợ tới mức hai tay lập tức kẹp lấy áo khi đột nhiên bay tới này, quay đầu chứng kiến Lãnh Hoa Đình đang hung ác nhìn hắn, như muốn nuốt sống hắn vậy.

“Người lại đập bản kinh đường mộc này, làm nương tử ta sợ thử xem?” giọng Lãnh Hoa Đình cũng âm trầm lạnh như băng, không mang theo nửa điểm nhiệt độ.

Lãnh Hoa Đường nghe được trì trệ, trong nội tâm càng phát ra chua xót khó nhịn, Tiểu Đình lại lần nữa vì tôn Cẩm Nương mà cùng mình động thủ, hắn... Chẳng lẽ thật sự chán ghét mình như vậy sao? Tiểu Đình từng đáng yêu biết điều như vậy, thật sự vĩnh viễn sẽ không quay trở lại được sao?

Hắn âm thầm thương cảm, lại nghe Cẩm Nương nói: “Lãnh đại nhân, người lại một lần nữa vỗ bản kinh đường mộc này, cũng biết bản kinh đường mộc đại biểu cho cái gì? Hay là người cần bản không biết, không biết đó là cái gì? Người bắt quá là giám sát sử, chỉ có quyền giám sát lại không có quyền thẩm án, người dựa vào cái gì ngồi vào chỗ đại biểu cho quan phụ mẫu ở trên công đường? Người lại dựa vào cái gì lần nữa vỗ khối đường kinh mộc đại biểu cho luật pháp trang nghiêm thần thánh của Đại Cẩm? Bất quá, bốn phu nhân cũng đường đường là Lục Phẩm Cáo Mệnh, thân mang hoàng mệnh, bốn phu nhân cho dù phạm sai, cũng không phải do người tới kêu gào, người không có tư cách đối với bốn phu nhân hô to gọi nhỏ? Đường đường Giản Thân Vương thể tử nhưng thiếu hiểu biết buồn cười như thế, như thế bao biện làm thay, cho là thật đem luật pháp Đại Cẩm cùng Hoàng thượng không để vào mắt sao?”

“Tôn Cẩm Nương, người không cần phải làm càn lần nữa, bản thể tử thể tử chính là do Hoàng thượng phong,

tại sao không có tư cách thẩm vấn người một cái nho nhỏ Lục Phẩm cáo mệnh? Thực cho rằng bản thể tử không có cách bắt người sao?” Nói, tự sau án đứng lên, đi xuống, từng bước một đến gần Cẩm Nương.

Cẩm Nương hèn mọn nhìn hần, ngày ấy thằng nhãi này từng vô sỉ động tay chân với mình, chẳng lẽ, hôm nay trước mắt bao người, hần còn dám sao? Dù sao tướng công ở phía sau sẽ che chở ỳnh, cũng muốn nhìn xem hần vô sỉ đến loại tình trạng nào.

Thân thể không sợ đứng nguyên tại chỗ, trong miệng một bước cũng không nhường: “Thế tử cho người dùng thế ức hiếp người lương thiện, vu oan trung lương, tổn hại lợi ích quốc gia sao? Bản thân người không biết xấu hổ, nhưng Giản Thân vương phủ còn cần mặt mũi, đừng có dùng vị trí thế tử này nói chuyện, nếu như phụ vương nghe thấy, sẽ thẹn muốn chui xuống đất.”

Lãnh Hoa Đường càng nghe càng giận, con mắt càng tăng hung ác, nguyên bản con người ôn nhu tuân lệnh lúc này như mắt xanh của dã lang, đi nhanh xuống bậc thang, tiếp tục hướng Cẩm Nương áp bức, thanh âm âm lãnh như âm hồn từ trong địa ngục ra: “Người nói cái gì, lặp lại lần nữa thử xem?”

Cẩm Nương chạm đến nỗi đau của hần.

Lãnh Hoa Đình thấy hần quá dọa người như thế, nhanh chóng đẩy xe lăn đến gần Cẩm Nương, để ngừa hần thực sự gây bất trắc với Cẩm Nương.

Cẩm Nương nghe xong trên mặt vui vẻ càng tăng lên, khinh miệt nhìn hần nói: “Lãnh đại nhân, ta xem người vẫn là lo lắng cho chính người a, người hạ lệnh cho căn cứ ngừng hoạt động cùng chặn hàng hóa xếp lên thuyền chính là cầm công văn giám sát sử của các người đi, giấy niêm phong hàng hóa là mang danh giám sát sử người, chẳng phân nặng nhẹ, tự tiện chủ trương như thế, trách nhiệm là trề thương đội xuôi nam, người chậm chậm mà gánh đi.”

Chuyện đó càng khiến Lãnh Hoa Đường thêm thịnh nộ, hần hiểu được, mình bị người lợi dụng, nhưng bị Cẩm Nương dùng giọng điệu như thế nói ra, hần ngập tràn phần nộ liền toàn bộ vung về phía Cẩm Nương, nguyên là chậm rãi từng bước một đi tới, lúc này đột nhiên bước xa hướng Cẩm Nương vọt tới, Cẩm Nương có thai, dù sao vẫn là lo lắng cục cựa trong bụng, thấy hần nổi giận như kẻ điên, không tự chủ lui về phía sau mấy bước, ai ngờ dưới chân bị vấp, làm thân thể ngã thẳng tắp về phía sau.

Lúc này Lãnh Hoa Đình cách nàng còn xa vài bước, hần lập tức thả người dậy, thân thủ hướng eo Cẩm Nương nắm trước, ai ngờ Lãnh Hoa Đường căn bản vốn cũng không phải là phóng tới chỗ Cẩm Nương, mà là Lãnh Hoa Đình, trong chớp mắt cái thả người kia cũng đồng thời nhảy lên, hai tay duỗi ra đúng lúc chặn ngang ôm lấy Lãnh Hoa Đình, cánh tay Lãnh Hoa Đình vươn ra khó khăn lắm muốn ôm lấy thân thể Cẩm Nương, bỗng nhiên bị Lãnh Hoa Đường từ giữa không trung ôm lấy, bàn tay tự như lướt qua vạt áo sau lưng Cẩm Nương, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng ngã trên mặt đất lập tức, sợ tới mức hồn rời khỏi xác, đau lòng muốn chết!

Nhưng may mắn tiếng kêu thảm thiết không phải phát ra từ Cẩm Nương, mà là phát ra từ Diệp Nhất, sau khi Diệp Nhất thụ hình, cách Cẩm Nương bất quá vài thước, lúc Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đường đối mặt, mắt hần liền không hề chớp khấn trương chú ý đến Cẩm Nương, xem thân thể nàng bị ngăn trở đột nhiên ngã về phía sau, hần liền đem hết toàn lực lao qua chỗ Cẩm Nương, khó khăn lắm, trong chớp mắt, trước khi thân thể Cẩm Nương chạm đất, hai tay hần đã đỡ lấy, chỉ nghe răng rắc một tiếng, xương hai tay Diệp Nhất bị bể gãy, mà Cẩm Nương bị cái kéo đó ngăn lại, xu thế rơi hơi chậm lại, cả thân người, liền ngã vào thân thể già cỗi của Diệp Nhất, Diệp Nhất dùng thân thể của mình làm đệm thịt cho Cẩm Nương, Cẩm Nương mặc dù cảm thấy trên lưng có chút cộm, nhưng mà cũng không lo ngại, cuối cùng chỉ bị kính sợ không bị nguy hiểm.

Lãnh Hoa Đình còn bị Lãnh Hoa Đường gắt gao ôm, đã bao nhiêu năm, bao nhiêu năm không có thân cận như thế cùng Tiểu Đình, hai tay vừa chạm vào đến thân thể thon dài tinh xảo của hần, Lãnh Hoa Đường liền cảm giác tinh thần bị kích động một hồi, nhất thời ôm chặt, không muốn buông ra, cổ dục vọng ma quái ẩn núp trong thân thể trong nháy mắt che mờ lý trí của hần, ôm lấy tay Tiểu Đình liền bắt đầu dao động cao thấp...

Tất cả sự chú ý của Lãnh Hoa Đình đều ở trên người Cẩm Nương, bàn tay lướt qua vạt áo nàng trong chớp mắt kia chỉ cảm thấy như trời đất muốn sụp đổ, một khắc này, tim như bị đao cắt, lại niệm như chết bụi,

thật vất vả mới mong chờ được hài tử, chẳng lẽ...

Hắn nhắm mắt lại, không dám nhìn, tiếng kêu thảm của Diệp Nhất làm hắn bưng tỉnh, mở mắt ra nhìn Cẩm Nương tuy là té trên mặt đất, lại đang cố gắng ngồi dậy, hồn vừa rồi bị mất thần mới bắt đầu trở về vị trí cũ, kinh hãi mừng rỡ đúng là đã quên thân thể còn bị cầm thú ôm, thẳng đến lúc Cẩm Nương ngồi dậy, kinh ngạc nhìn hắn, hắn mới cảm thấy thân thể không khỏe, định thần lại, không khỏi giận dữ, tức giận đến hai mắt đỏ hồng, khuỷu tay ra phía sau đỉnh đầu đánh về phía ngực Lãnh Hoa Đường, Lãnh Hoa Đường hồn phách thất lạc, vội vàng không kịp chuẩn bị, bộ ngực trúng một cú mạnh, bị Lãnh Hoa Đình làm cho tỉnh, Lãnh Hoa Đình lại xoay người một cái nhanh chóng thoát ngay, chen chân đá vào Lãnh Hoa Đường, mắng to: “Súc sinh!”

Hết thấy đều phát sinh quá nhanh, trong nội đường hai vị thể tử khác cùng Giang hoa Tri Phủ nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm, nhất thời cũng thần thờ, Cẩm Nương vỗ vỗ tay bò lên, đau lòng qua vịn Lãnh Hoa Đình, nhìn về phía Lãnh Hoa Đường trong mắt thêm một cỗ thống hận, thật là một cái súc sinh!

Bất quá, lần này nàng bỗng nhiên minh bạch, vì cái gì lúc trước tướng công chỉ là tàn chân mà vẫn để lại một cái mạng, sợ là do súc sinh lưu lại một tay, cũng không muốn tướng công chết a, đáng thương tướng công, năm đó hắn, bị dạng tội gì, trong nội tâm càng nghĩ càng thương tâm, nước mắt rơi lộp độp trên mặt đất, Lãnh Hoa Đình cho rằng nàng bị hù dọa, ngồi dậy, đem nàng ôm vào trong ngực, trùi mền lau nước mắt trên mặt nàng, ôn nhu dỗ: “Bị ngã đau, hù sợ đi, không sợ, không sợ a, có ta ở đây.”

Hắn càng dỗ, Cẩm Nương càng chua xót, cũng bất chấp vài vị thể tử cùng một đám nha dịch, ôm cổ hắn cứ yên tâm khóc lớn lên.

Thái độ tiểu nữ nhi tùy hứng như thế, so với hiền ngang lắm liệt vừa rồi cùng Lãnh Hoa Đường quyết đấu lúc cơ hồ như là hai người, nhất thời thấy thể tử Hòa Thân Vương cùng thể tử Vinh thân vương hai mặt nhìn nhau, mà Lãnh Hoa Đường lúc này cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại, vẻ mặt buồn bực cùng chán nản nhìn Cẩm Nương hoàn hảo vô khuyết, không cam lòng một chưởng nặng nề đập trên mặt đất, vừa quay đầu, chạm được sự ám muội trong mắt thể tử Hòa Thân Vương, thì trong lòng rung mình, thầm nghĩ chút mờ ám của mình vừa rồi sẽ không bị bọn họ nhìn thấy hết trong mắt chứ, trong lúc nhất thời, trong nội tâm càng buồn phiền, nghĩ đến lời Cẩm Nương nói lúc đầu, càng hung hăng trừng mắt liếc nhìn thể tử Hòa Thân Vương, từ trên mặt đất đứng lên, vỗ vỗ vạt áo, cái gì cũng không nói, liền tính toán ngênh ngang rời đi.

Cẩm Nương trong lòng ngực Lãnh Hoa Đình khóc thống khoái, cuối cùng nhớ tới mới vừa rồi là Diệp Nhất cứu mình, nhanh chóng buông Lãnh Hoa Đình, giúp hắn đẩy xe lăn tới, Lãnh Hoa Đình chỉ nhẹ nhàng đề khí, liền vững vàng ngồi trở lại xe lăn.

Cẩm Nương liền đi đến chỗ Diệp Nhất, vạt áo lại bị Lãnh Hoa Đình kéo, lui về, eo lại bị hắn ôm lấy: “Không cần đi loạn, chú ý bị thương.”

Cẩm Nương nghe được khê giật mình, quay đầu lại nhìn hắn, đã thấy ánh mắt của hắn sắc bén nhìn về phía Diệp Trung Bản, Cẩm Nương lúc này mới nhớ tới, lúc trước khi mình lui về phía sau, rõ ràng cách xa Diệp Trung Bản vài thước, mà trong hành lang Giang Hoa phủ trải đá bản bóng loáng, trên mặt đất rõ ràng không có gì cả, như thế nào lại đập phải? Chẳng lẽ là...

“Thiếu chủ, lão nô tài đáng chết, lão nô dạy con vô phương a.” Diệp Nhất lúc này cố nhịn đau, cúi xuống thân muốn quy, khổ nỗi hai tay bị gãy, không cách nào đứng dậy, chỉ có thể khóc rống chảy nước mắt nói.

Diệp Trung Bản vừa nghe, sợ tới mức vội vàng che miệng Diệp Nhất, cầu khẩn nói: “Phụ thân, ngài... Ngài không nên nói lung tung a.”

“Súc sinh, không cần phải lại gọi ta là cha, ta không có nhi tử như ngươi.” Diệp Nhất trên tay đau đớn không nhìn được, đau nhức này so với việc thất vọng cùng đau lòng đối với nhi tử không nên thân còn gay gắt hơn, nếu tay còn cử động, giờ phút này tất nhiên hắn sẽ vung bàn tay tát nhi tử thấy lợi quên nghĩa này vài cái mới được, vừa rồi, hắn cũng nhìn thấy, là Diệp Trung Bản tại lúc Cẩm Nương lui về phía sau, đột nhiên vươn chân, vừa vịn ngăn Cẩm Nương, mới khiến cho Cẩm Nương ngã sấp xuống.

Tình cảnh này làm Cẩm Nương thấy khổ sở, Diệp Nhất cứng rắn trung nghĩa khiến Cẩm Nương rất là cảm động cùng vui mừng, nhưng con của hắn hiển nhiên không có kế thừa trung nghĩa của phụ thân, lại thành

hạng người hám lợi, Lãnh Hoa Đường tới mấy ngày trước tất nhiên là đón đầu mua vài người, Diệp Nhất tầm mắt cao, nếu không có bản lĩnh thật sự, căn bản là thu phục hán không được, nhưng hán dùng thân phận thế tử của mình, hơn nữa miệng lưỡi trơn tru dụ dỗ, lại thu mua được Diệp Trung Bản, nàng cuối cùng cũng minh bạch, phương pháp hôm nay của Lãnh Hoa Đường vì sao ngây thơ cùng buồn cười như thế, nguyên lai, lúc đầu đánh Diệp Nhất, đấu võ mồm cùng mình, toàn bộ là vì một cước này của Diệp Trung Bản, mục đích cuối cùng của hán chính là muốn làm ình sanh non.

Làm ình sanh non là mưu kế có thể dùng một một hòn đá ném hai chim a, thứ nhất, nếu mình sanh non, tướng công không thể có con trước lúc hán sinh hạ con nối dòng cho Giản Thân vương phủ, có trợ giúp lớn đối với việc củng cố địa vị thế tử của hán.

Thứ hai, có lẽ một phát kia, mình xuất huyết nhiều, không chỉ là hài tử trong bụng không còn, mà có khả năng mình cũng đi đời nhà ma, không có mình, tướng công liền nổi điên, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi, như thế trong giản thân vương phủ có thể làm thừa kế thế tử vị cùng Mặc Ngọc thật đúng là chỉ có thể là hán, Vương Gia cho dù không vui, nhưng dù sao cũng là con của mình, vẫn truyền cho hán a.

Cho nên, hán mới cố ý ngồi vào công đường, cố ý ép mình cùng hán đối mặt, lúc hạ đường, lại cố ý đi chậm rãi tới gần, rõ ràng khoảng cách không xa, hán muốn từng bước một giẫm bước chân nhìn như trầm trọng, mà đột nhiên xông đến, chính là liệu định mình sẽ lui về phía sau, hết thấy được xếp đặt tinh diệu không chê vào đâu được, làm ình từng bước một rơi vào bẫy của hán, một kích cuối cùng là ở chân Diệp Trung Bản, đáng tiếc, hán ngàn tính vạn tính không có tính đến lòng trung thành thế sống thế chết của Diệp Nhất đối với mình, Diệp Nhất dùng một đôi tay làm giá đỡ cứu mình, càng không có nghĩ tới Diệp Nhất ngay cả nhi tử đều chịu bắt, toàn bộ mọi thứ đều tính toán, chỉ không có tính đến nhân tâm, không có tính đến mình có thể tâm thu phục Diệp Nhất trong ngắn ngủn hơn mười ngày.

Trò khôi hài này ẩm ỉ đến một nửa, diễn viên lại muốn lui ra, Hòa Thân Vương thế tử nhanh chóng ngăn cản Lãnh Hoa Đường: “Thế huynh, người làm sao có thể đi, án còn chưa có thẩm xong đâu?”

Lãnh Hoa Đường nghe xong âm thầm suy nghĩ nhìn về phía Hòa Thân Vương thế tử: “Thế huynh không phải rõ ràng hơn so với Hoa Đường sao? Ngay cả công văn giám sát sử đều phát ra, án này cũng nên giao cho hai thế huynh cùng nhau thẩm đi.”

Về mặt thế tử Hòa Thân Vương kinh ngạc, “Công văn này không phải thế huynh người muốn phát sao? Từ trước đến nay sau khi đến Giang Nam, ta cùng với Vinh thế tử gần đây đều là thiên lôi sai đâu đánh đó của thế huynh, tại sao thế huynh lại nói chuyện đó?”

Lãnh Hoa Đường lập tức bị hán làm nghẹn, cả giận nói: “Ta bắt quá mời các người đến xem thẩm mà thôi, khi nào hạ qua công văn ngăn đón hàng gì, các người làm như thế, ý là muốn như thế nào?”

“Người a, ngu xuẩn một chút cũng không sao, không cần ngu xuẩn còn tự cho là thông minh tuyệt đỉnh như thế, bị người bán còn thay người kiếm tiền, chết còn tìm không thấy nguyên nhân cái chết, thật bi ai a.” Cẩm Nương cũng nhìn ra này hai vị thế tử nhìn hiền lành không nhiều chuyện lắm, kỳ thật vụng trộm làm chuyện mờ ám, lần này, sợ là trực tiếp nhằm vào Giản Thân Vương, đáng thương Lãnh Hoa Đường, vì đối phó với mình, liên kết với người ngoài đạo diễn trò hề như vậy, hán cũng không biết, người ta ước gì người ở Giản Thân Vương nội chiến, càng ước gì thật sự có thể giết chết mình, sau đó bọn họ liền tới làm ngư ông đắc lợi.

Lãnh Hoa Đường nghe lời lạnh nhạt của Cẩm Nương, muốn nổi giận, rồi lại biết rõ nàng nói cũng không sai, ở trước mặt người ngoài nội chiến, chỉ làm sự tình trở nên càng hồng бет, vì vậy cố nén, đẩy thế tử Hòa Thân Vương ra đi ra ngoài.

Lãnh Hoa Đình thấy Cẩm Nương lấy lại tinh thần, không hề thương tâm, nhớ tới Lãnh Hoa Đường âm hiểm ác độc cùng vô sỉ vừa rồi vừa rồi, tức giận rút nhuyễn kiếm bên hông ra, muốn một kiếm đánh chết súc sinh kia cho rồi, Cẩm Nương lại kéo tay hán, lạnh nhạt nói: “Tướng công, chúng ta không so đo cùng hán, chó cắn người một ngụm, chẳng lẽ chúng ta còn cắn trở lại sao? Hãy chờ xem, không cần chúng ta động thủ, đều có bằng hữu của hán tới thu thập hán, hán đây là tự gây nghiệt không thể sống, chúng ta không làm chuyện hại cha giết huynh, ngàn vạn đừng làm cho người ta chê cười.”

Lãnh Hoa Đình nghe nàng nói như thế, nhin lửa giận, đem kiếm thu trở về, Lãnh Hoa Đường nghe được

trên mặt lúc đỏ lúc trắng, Cẩm Nương một câu hại cha giết huynh, vừa vặn chạm vào tâm sự hần lo lắng nhất, cây châm kia đâm xuống, phụ vương lại chóng mặt nửa năm, hiệu quả của dược liệu cũng không lớn như vậy a, nhị thúc hôm nay sợ là ốc còn không mang nổi mình ốc, không cách nào đến giúp mình, mà vừa kết được vài vị đồng minh thì rõ ràng là phá rối, làm chuyện quỷ ám, tình thế đối với hần xác thực rất bất lợi a.

Do đó, cục diện rối rắm này còn chưa thu, Tôn Cẩm Nương thấy mình đâm một kích, tất nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ, hần không khỏi xoay chuyển tròn mắt, vừa quay người, đối với Giang hoa Tri Phủ nói: “Đem Diệp Nhất áp đến đại lao Tri Phủ đi, đợi thẩm tra sau, bản thể tử sẽ ghi tấu chương báo cáo triều đình.”

Đây bất quá là câu nói giữ mặt mũi, vừa nói xong, hần lại xoay người đi, lúc này, vài người đứng bên ngoài khoan thai đi vào, người cầm đầu cười nói: “Như thế nào, Hoa Đường thế chất, bốn vương đến người lại muốn đi sao?”

Cẩm Nương theo tiếng nhìn lại, thỉnh linh chứng kiến Dự Thân Vương mang theo vài tên tùy tùng đi đến, nàng cảm thấy chấn động, không trách được hai vị thế tử Hòa Thân Vương cùng thế tử Vinh thân vương đột nhiên nhằm vào Lãnh Hoa Đường sử dụng quỷ kế, nguyên lai, đều là Dự Thân Vương tác quái, xem ra, lúc này đây hần sợ là muốn đến đả kích trí mệnh cho Giả Thân vương phủ a, quả là tính toán thật tốt a.

Quan trọng nhất là mình đã cải tạo xong căn cứ, khiến hai bộ thiết bị không chỉ vận chuyển lại, mà còn vận chuyển nhanh chóng an toàn hơn so với trước kia, bọn họ cho rằng, căn cứ hiển nhiên là cải tạo xong, cho dù không có mình, căn cứ cứ thế cũng có thể lại vận chuyển gần trăm năm a, tiếp theo vừa lúc Lãnh Hoa Đường đồ con lợn kia tự mình tra ra kẻ khả nghi tham ô, dùng chuyện này làm hành động, muốn đánh một đòn chen vào căn cứ, đòn này, sợ là đâm sâu a, đáng thương Lãnh Hoa Đường, bị người đem thành cây thương sử dụng còn không biết.

Lãnh Hoa Đường trong nội tâm tuy sợ nhưng cũng hiểu rõ một ít, mặt lạnh, vẫn thi lễ một cái cho Dự Thân Vương, hai vị thế tử khác cùng Giang hoa Tri Phủ đều thành lễ cho Dự Thân Vương, Cẩm Nương nguyên nghĩ lên phía trước thi lễ, lại bị Lãnh Hoa Đình kéo, chính hần cũng lạnh lùng nhìn Dự Thân Vương, mà không tiến lên, ngay cả lời khách sáo đều lười nói.

Dự Thân Vương không để ý, khoan thai đi đến trước đường, cười đối với Giang hoa Tri Phủ nói: “Đại nhân không cần khách khí, tự mình ngồi công đường xử án, bốn vương là tới xem thẩm, xem như bốn vương không tồn tại là được.”

Giang hoa Tri Phủ nghe đầu đầy mồ hôi lạnh, trong lúc này tùy tiện một cá nhân duỗi ra cái ngón tay, có thể bóp chết hần, hần nào dám cao cao tại thượng ngồi a, hần lập tức cười theo mặt, đối với Dự Thân Vương nói: “Vương Gia tại đây, hạ quan nào dám ngồi, Vương Gia, ngài xin mời, việc này, hạ quan cũng không hiểu rõ tình hình, là Giả Thân Vương thế tử một tay lo liệu, hạ quan... Chỉ dự thỉnh mà thôi.”

Dự Thân Vương nghe được cười, vị Giang hoa Tri Phủ này ngược lại trợn trợn như lươn, biết rõ loại chuyện này hần chọn rộn không được, liền lập tức bỏ gánh, hai mặt không đắc tội, tự bảo vệ bản thân hần là tốt rồi.

Dự Thân Vương lại lắc đầu, đối với Giang hoa Tri Phủ nói: “Không được, bốn vương cũng không thể làm chuyện vượt quyền, bốn vương an vị ở dưới, nhìn xem là tốt rồi.”

Giang hoa Tri Phủ bắt đắc dĩ lau mồ hôi lạnh, nhất thời hướng Lãnh Hoa Đường cầu xin, “Thế tử gia, án này chính là ngài một tay lo liệu, hạ quan bất quá là cho ngài mượn cái chỗ ngồi, người xem, hiện tại Vương Gia cũng tới, ngài cứ tiếp tục a?”

Lãnh Hoa Đường hất tay áo lên, nhắc chân tiếp tục đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Án này có rất nhiều điểm đáng ngờ, bản thể tử ta sẽ đi điều tra ngay bây giờ, không phải nói, trước hết đem Diệp Nhất nhốt lại sao?”

“Hoa Đường hiền chất, người đi, màn đùa giỡn này còn hát thế nào a, người không phải khiến cho vương thúc vừa đến, liền tởm ngắt đi sao, an tâm một chút chớ nóng nảy a, đến ngồi xuống đi, mọi người coi như nói chuyện phiếm, đều là thân thích, không cần khiến cho người chết ta sống, mùi thuốc súng quá nặng a.” Dự Thân Vương về mặt thân hòa cười nói như mây trôi nước chảy, giống như thật sự đến nói chuyện phiếm.

Lãnh Hoa Đường bắt đắc dĩ đành quay lại chánh đường, nhưng mà, lúc này đây hần không còn có ngồi chỗ

chủ thẩm, cho dù Giang hoa Tri Phủ thỉnh cầu như thế nào, hần cũng chỉ làm như không nghe thấy, không chút do dự ngồi ở phía dưới.

Cẩm Nương nhàn nhạt nhìn xem tình hình trong trường, nàng hiện tại cũng không muốn đi, rất muốn nhìn một chút dụ Thân Vương lại hát cái gì.

Quả nhiên dụ Thân Vương rất nhanh liền hỏi đến vụ án, thế tử Hòa Thân Vương ngược lại cực kỳ ân cần, rất nhanh liền đem trọn câu chuyện nói mấy lần, Dụ Thân Vương vừa nghe Diệp Nhất tham ô số lượng tiền bạc lớn, mà kẻ chủ mưu lại là Cẩm Nương, khóe miệng vui vẻ càng sâu.

Hần bưng chén uống một ngụm trà xong, cười nhạt nói với Cẩm Nương nói: “Cháu dâu a, sao người có thể ỷ có chút tài tình mà làm việc tham ô trái pháp luật thế?”

Lúc này, Lãnh Hoa Đình đang chinh xươg cho Diệp Nhất, Diệp Nhất đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nghe thấy chuyện đó vẫn cắn răng nói: “Vương Gia, việc này không quan hệ cùng thiếu chủ, tất cả đều là lòng tham của nô tài, động tay, thiếu chủ hoàn toàn không biết gì cả.”

Con người Dụ Thân Vương khê nhúc nhích, nhàn nhạt nhìn Diệp Nhất, nhưng lại cười nói: “Thật đúng là nô tài trung thành và tận tâm a, đáng tiếc, chuyện này, chỉ sợ lão già khom khom như người đắm đường không nổi a.”

Cẩm Nương nghe liền giật mình, coi như mình có tham ô thì tính sao? Đối với lợi ích kinh tế khổng lồ như thế của hoạt động căn cứ mà nói, chút tiền ấy, thực không coi làm gì, huống chi, mình quả thật không có lấy một lượng bạc bỏ vào trong túi, cho dù muốn hất nước bẩn, cũng phải có chứng cứ mới được a, nghe khẩu khí Dụ Thân Vương, tựa hồ còn không dừng lại chuyện này, chẳng lẽ, còn có cái chiêu gì chưa có xuất ra sao?

Diệp Nhất cắn răng nói với dụ Thân Vương: “Nô tài không biết ý của Vương Gia là gì, thiếu chủ đến đây cũng chỉ hơn tháng, cho dù có tâm tham ô, thời gian ngắn ngủn, cũng không làm thành công được chuyện gì, huống chi, việc này xác thực chính là một mình nô tài gây nên, cùng thiếu chủ thiếu gia không có quan hệ, thiếu chủ tập trung tinh thần toàn bộ vào việc cải biến thiết bị, làm gì có tâm tư quản những việc vặt vãnh kia, mọi người đều biết, việc vặt vãnh trong căn cứ đều là do nô tài một tay lo liệu, Vương Gia ngài nói chuyện, nên có chứng cứ mới được, chỉ nói miệng, dù cho là ai cũng khó tin tưởng.”

Chuyện đó dùng thân phận nô tài nói với Vương Gia, có thể coi là lớn mật lại không có lễ nghi, nhưng Dụ Thân Vương cũng không tức giận, cười nhạt nói: “Thật là một nô tài tốt a, bốn vương làm sao lại tìm không thấy người trung tâm như vậy? Nhưng mà Diệp Nhất, bốn vương đã nói, lúc này đây, người ai cũng không bảo hộ được, không chỉ là chủ tử hiện tại của người, mà chủ tử trước của người, cũng không bảo hộ được a.” Nói xong, thì vung tay lên, tùy tùng của hần liền xuất ra một bao lớn gì đó, đứng ở một bên.

Cẩm Nương nhìn nhú mi, bởi vì trong bao này từ bao vải bên ngoài nhìn lại, rất giống sổ sách, chẳng lẽ, trong căn cứ Dụ Thân Vương có tay mắt ngầm? Sổ sách nhiều như vậy, xem ra cũng không phải một hai tháng, trong nội tâm nàng không khỏi lo lắng, Giản Thân Vương chủ quản căn cứ này vài chục năm, nắm quyền, cơ bản lột bạc bên trong khẳng định là có, đây không phải vấn đề tham ô hay không, đây là một tập quán, một loại chắc hẳn phải vậy, mặc cho ai chủ quản một hạng mục kinh doanh lớn như vậy, đều khó có khả năng là người lương liện, giám sát cũng không phải rất nghiêm cẩn, không lấy là ngu ngốc, hơn nữa, loại chuyện này, Hoàng thượng tất nhiên cũng biết được, bất quá là mở con mắt nhắm con mắt mà thôi, thần tử chỉ cần có thể đem sự tình làm tốt, lại có thể mang lại cho triều đình hiệu quả và lợi ích kinh tế quan trọng, vậy là được, một chút tham ô nho nhỏ sẽ không quá để ý.

Nhưng, việc này nếu là do Dụ Thân Vương vạch trần ra, lại cầm công văn đến xử lý, tất nhiên sẽ đả kích mạnh mẽ Giản Thân vương phủ, dù sao Hoàng thượng ngầm hứa cũng chỉ có thể là chữ “Ngâm”, nếu thực sự bắt được ở bên ngoài, dù thế nào cũng phải tra cứu, trừng phạt một phen. Vị cao cao tại thượng nào mà dám ở trước mặt đại thần nói rõ, đây là mình cho phép? Đây không phải là cổ vũ thần tử tham lam sao? Nếu như các thần tử bởi vậy tất cả đều tham lam, thì ngôi vị hoàng đế kia cũng cũng đừng nghĩ ngồi vững vàng.

Quả nhiên, Dụ Thân Vương nói: “Đây là sổ sách căn cứ từ năm trước đến nay, Giản Thân vương phủ tham cũng không chỉ là mấy vạn lượng bạc này, số lượng to lớn, có thể nói là động trời, bốn vương vốn nghĩ đây

là bản án nhỏ, không ảnh hưởng toàn cục, nhận chuyện liền bỏ qua, không nghĩ tới, tiếp tục tra xuống dưới, chính là bốn vương quen nhìn vàng bạc, cũng bị con số này hù, chậm trễ ngăn lại, chỉ sợ Đại Cẩm sẽ bị Giản Thân vương người lấy hết đi.”

Cẩm Nương không cần nhìn sổ sách này, cũng biết lời Dự Thân Vương nói tất nhiên có vài phần là tình hình thực tế, chỉ là, hắn từ đâu có được sổ sách này? Lẽ ra những thứ trọng yếu như vậy, Vương Gia hắc là giao cho người đáng tin tưởng chưởng quản mới đúng, làm sao có thể để cho Dự Thân Vương đắc thủ?

Hơn nữa, việc này Dự Thân Vương nghĩ nhúng tay cũng không phải là chuyện một năm hai năm, vì sao nhiều năm như vậy không có tra được, ngược lại mình vừa nhận đến tay, hắc lại tra được, như vậy trong căn cứ, tất nhiên là có mờ ám, hơn nữa, là tại lúc Lãnh Hoa Đường tiếp nhận mấy ngày xuất hiện, ví dụ như cha con Diệp nhị, Diệp Trung Bản các loại, Lãnh Hoa Đường này, thật sự là thành sự không có, bại sự có thừa, tập trung tinh thần thâm nghĩ đánh chỗ hiểm của mình, thâm nghĩ đem Mặc Ngọc đoạt ra khỏi tay mình, lại không nghĩ rằng, có người tâm tư càng sâu hơn hắc, đang ước gì hắc làm ầm ĩ, sau đó thừa dịp chui vào, do đó đánh bại hoàn toàn Giản Thân vương phủ.

Lãnh Hoa Đường lúc này sắc mặt cũng rất nghiêm trọng, hắc lại không nghĩ tới, Dự Thân Vương trước kia một mực dốc hết sức trợ giúp hắc dĩ nhiên là lòng lang dạ thú như vậy, thật sự là đem tảng đá đập bể chân mình a, Giản Thân Vương nếu như bị trừng phạt, Giản Thân vương phủ thất bại, thì tiếp theo thế tử vị của hắc còn có ý nghĩa gì? Có lẽ, nếu như Hoàng thượng cũng có tâm muốn làm suy yếu quyền thế Giản Thân vương phủ, nhân cơ hội chèn ép, cái đỉnh mũ này sợ cũng bị lấy đi...

“Bốn vương đã đưa công văn trăm dặm kịch liệt, báo cáo Hoàng thượng, ý chỉ hoàng thượng rất nhanh sẽ xuống đây, cho nên, từ hôm nay trở đi, người liên can trong Giản Thân vương phủ tất cả phải tiếp nhận thẩm tra, không cho phép nhúng tay với chuyện căn cứ, thương đội vì đã có người bốn vương phái tới tiếp nhận chủ quản.” Trên mặt Dự Thân Vương thu ý cười, xuất ra một khối kim bài sáng chói cho Lãnh Hoa Đình cùng Cẩm Nương xem: “Còn đây là kim bài thánh thượng ban tặng, bốn vương ở tất cả mọi chỗ trong Đại Cẩm đều quyền có làm việc, vương chất vương tức, các người trở về phủ nghỉ tạm, ngồi đợi Hoàng thượng ngự chỉ a.”

Quả nhiên có chuẩn bị mà đến a, liền ngự tứ kim bài đều lấy ra, gấp kim bài như gấp Hoàng thượng, tất cả mọi người ở đây đều quỳ xuống hô ba tiếng vạn tuế, Cẩm Nương không thể không quỳ xuống theo, tâm tư lại xoay chuyển nhanh chóng, nàng hôm nay lo lắng nhất chính là dụng ý của hoàng thượng, Hoàng thượng biết rõ Dự Thân Vương vẫn một mực giương mắt hổ đối với căn cứ, lại vẫn cho Dự Thân Vương lệnh bài như vậy, chẳng lẽ thật sự muốn qua sông đoạn cầu, qua đó đem Giản thân vương phủ đè xuống?

Nhưng mà không sao a, chẳng qua là hai bệ máy móc cũ nha, may mắn trong vòng một tháng mình đã bản vẽ của Diệp cô nương này thuộc lòng, chỉ cần lưu lại mạng của mình, xây dựng một cái thì sao?

Đại cẩm Hoàng thất đúng hèn hạ vô sỉ như thế, mình cần gì phải vì Hoàng thất bán mạng? Mình xây dựng căn cứ, mở thương đội, kiếm tiền ỉn dùng không tốt sao? Làm gì phải chịu đựng con chim này?

Nghĩ như thế, nàng ngược lại rất thần nhiên, tay dắt Lãnh Hoa Đình nói: “Tướng công, chúng ta hồi nội viện đi thôi, đứng lâu như vậy, ta đói bụng, về nhà, dùng cơm đi.”

Lãnh Hoa Đình cau mày, suy tư đối sách, hắc như thế nào cũng không muốn, Giản Thân vương phủ suy tàn, chỉ hận lúc này bị người bắt được tay cầm, lên tiếng không được, nếu phụ vương ở đây, rất nhiều chuyện liền có thể giải quyết dễ dàng, dù sao mình cùng nương tử mới đến hơn một tháng, sổ sách trước kia vẫn không biết, phụ vương có thật sự tham ô hay không, còn không biết bao nhiêu, hôm nay chỉ có lời một bên của Dự Thân Vương, mình bên cạnh muốn phản bác cũng không biết nói thế nào, thật sự là rất buồn bực.

Chỉ là không nghĩ tới dưới tình huống khẩn trương này, Cẩm Nương lại dùng đến giọng điệu làm nũng cùng hắc nói chuyện, trong lòng của hắc lập tức buông lỏng, từ trước đến nay hắc biết tiểu thê tử mình thông tuệ hơn người, có lẽ, trong nội tâm nàng lại có tính toán trước, cũng đúng, mình ở trong này lo lắng cũng vô dụng, làm cho bọn người Dự Thân Vương chê cười, không bằng thần nhiên, hồi phủ, căn cứ, mặc kệ không quản, nhiều người tranh như vậy, để cho bọn họ tranh đi, hắc cũng biết, trong lòng ngực tiểu nương tử hắc có ngàn con đường, cho dù không có cái chân gà mà khối người người nhìn chăm chăm này, nàng cũng sẽ cùng mình, tạo ra một mảnh Thiên Địa hoàn mỹ.

“Tốt, nếu nàng đói bụng, thì chúng ta trở về đi.” Nói xong đẩy xe lăn đi ra ngoài.

Cầm Nương rồi lại nói: “Tướng công, sai hai người đến, đem Diệp Nhất đưa trở về đi, thương thế của hắn quá nặng, ta không muốn cho người khác lại khi dễ hắn.”

Lãnh Hoa Đình nghe khê giật mình, nhưng lại nhẹ gật đầu, vung tay lên, hai gã ám vệ liền từ ngoài đường tiến vào, đi đến chỗ Diệp Nhất.

Dụ Thân Vương cười lạnh nói: “Tiểu Đình, cái này không được, Diệp Nhất là trọng phạm, không thể cho người mang hắn đi.”

Cầm Nương nhắm lại mắt nói: “Vương Gia, vừa rồi người nói, tất cả người của Giản Thân vương phủ có liên can đều phải yên lặng chờ Hoàng thượng ngự chỉ, Diệp Nhất chính là gia nô của Giản Phủ thân vương, quyền xử phạt hắn là của bốn phu nhân, không phải ngài, không có ý chỉ của Hoàng thượng sao, nên tất cả những điều các người nói, Giản Thân vương phủ đều giữ lại quyền biện giải, Mặc Ngọc trên tay bốn phu nhân là hoàng thượng hạ chỉ chứng quản, Hoàng thượng cũng không lấy lại quyền chứng quản ngọc của bốn phu nhân, cho nên, người của căn cứ phải xử phạt thế nào, không phải là do người khác quyết định.”

Dụ Thân Vương nghe thấy liền tức giận, nhưng biết lời Cầm Nương nói không sai, trong mắt của hắn hiện lên một tia tàn khốc, cũng rất nhanh lại bày ra khuôn mặt tươi cười: “Cũng đúng, cứ như vậy, xin mời cháu dâu hồi viện, từ nay về sau, không cần phải đi loạn, bằng không, đừng trách bốn vương không khách khí.”

Là muốn giam lỏng mình và tướng công a, hừ, không sao cả a, vừa vặn có thể nuôi thai, khỏi phải mệt tâm cũng tốt, đem cục cưng sinh hạ ra mới là chuyện trọng yếu nhất.

Cầm Nương gật đầu, đang cùng Lãnh Hoa Đình đi ra ngoài, thì lúc này, Diệp Tam gấp gấp đứng ngoài chạy đến: “Thiếu chủ, thiếu chủ, nô tài tìm được ngài thật vất vả a, trong nội viện người ta nói, ngài đến nha môn, sợ tới mức nô tài mồ hôi dầy thân a.”

Cầm Nương nghe khê giật mình, không biết Diệp Tam là ý gì, vừa đi vừa hỏi hắn: “Diệp Tam, người không ở tại nhà máy, như thế nào đến nơi này?”

“Nhà máy ngừng sản xuất, nô tài cảm thấy nhàm chán, liền ở trong nhà máy xoay chuyển, cho công nhân lau máy móc, tra dầu vào máy móc, ngài biết không, xảy ra chuyện lớn.” Diệp Tam miệng thảo luận xảy ra chuyện lớn, thần sắc lại không khẩn trương một chút, nhìn còn có chút hả hê, Cầm Nương nhìn đã muốn cười, nhưng trên mặt lại khẩn trương, vội hỏi: “Ra đại sự, xảy ra đại sự gì?”

“Thật là chuyện lớn, động cơ dưới nước có một cái bánh răng chuyển động lớn bởi vì sét rỉ lâu năm, làm then cài đứt gãy, rơi trong nước sông trôi đi, cũng may công nhân cách khá xa, không có làm bị thương người, tiếng vang này thật lớn a, sợ tới mức nô tài hồn phách đều bị bay mất một nửa.” Diệp Tam lắc nhai, ở đâu ra bộ dạng bị hù dọa, rõ ràng chính là thật cao hứng.

Cầm Nương nhướng mắt xem kỹ hắn, chỉ thấy Diệp Tam mặt đầy nếp nhăn mang theo một tia giảo hoạt, nàng lập tức minh bạch ý tứ Diệp Tam, trong nội tâm không khỏi tràn đầy ám áp, họ tất nhiên là biết dụng ý của triều đình, cho nên, bọn họ cố ý phá hủy thiết bị a, rất tốt, rất mạnh mẽ, đúng là hiệu quả này.

Cầm Nương từ từ quay đầu lại, đối với Dụ Thân Vương thì lễ một cái nói: “Chất tức hồi phủ đợi chỉ, không có ý chỉ hoàng thượng, chất tức quyết không dám ra khỏi cửa viện nửa bước, càng không nhúng tay vào chuyện nhà máy, còn thỉnh Vương Gia yên tâm.”

130. Chương 130

Vừa rồi Cầm Nương cùng Diệp Tam nói chuyện, Dụ Thân Vương cùng mấy vị thể tử khác cũng đang ở đây, kể cả Lãnh Hoa Đường nên toàn bộ đều nghe được, bọn họ vốn tưởng rằng trải qua cải tạo máy móc ít nhất có thể giống như lúc Diệp cô nương sáng tạo trước kia, lại vận hành vài chục hay vài trăm năm, không nghĩ tới, mới bắt quá một hai chục ngày liền hỏng tiếp, thì không khỏi kinh ngạc.

Hai hàng lông mày của Dụ Thân Vương càng nhíu chặt, hần vạn lần không ngờ, lại có người đưa cho hần tin tức sai lầm, nói máy móc đã cải tạo hoàn hảo, hơn nữa, hần cũng âm thầm điều tra qua, nhà máy gần đây sản xuất xác thực thông thuận mau lẹ hơn rất nhiều so với trước kia, đã cải tạo tốt, như thế nào lại xuất hiện sự cố?

Hần híp mắt nhìn Diệp Tam, thấy lão bộc kia tuy già nua, nhưng trong mắt ánh sáng lập loè, hần cũng đã nghe nói, năm đó Diệp cô nương bồi dưỡng qua vài gia phó trung tâm, những người kia, vẫn một mực ở lại trong căn cứ, nhiều thế hệ cơ bản vẫn phục vụ tại đây, Diệp cô nương là linh hồn căn cứ, mà bọn họ chính là xương cùng thịt của căn cứ, đã không có linh hồn, xương thịt vẫn có thể chèo chống thân thể hành tẩu, cho nên, Diệp cô nương mất từ đó về sau, căn cứ vẫn vận hành gần trăm năm.

Vài người này, cũng trở nên rất trọng yếu, chỉ là đáng tiếc, bọn họ tựa hồ rất trung tâm đối với Tôn Cẩm Nương, theo biểu hiện của Diệp Nhất cũng có thể thấy được một hai, vị Diệp Tam này, đến khéo như thế, máy móc nhà máy mấy ngày hôm trước vẫn tốt, như thế nào mới giam lỏng Tôn Cẩm Nương, thì thiết bị trọng yếu lại bị hư? Sự này là cố ý gây nên à.

Nghĩ như thế, Dụ Thân Vương càng tức giận, một đôi con người thanh nhuận như chim ưng sắc bén âm u, lúc này Diệp Tam cảm giác Dụ Thân Vương đang nhìn hần, hần mỉm cười còng lưng xuống, thi lễ cho Dụ Thân Vương một cái, giả bộ già nua tàn bại, đầu còn gập nửa điểm có khả năng cao như vừa rồi, Dụ Thân Vương bất đắc dĩ thở dài trong lòng, cho dù biết rõ bọn họ cố ý phá hủy thiết bị thì thế nào, mình căn bản không có nhân tài như vậy có thể tra tìm được căn cứ thực tế chính xác, chỉ có thể phỏng đoán, mà bất bọn họ thì không có biện pháp, từ nay về sau nếu thật sự chiếm được Mặc Ngọc, chứng quân nhà máy này, còn phải tạo điều kiện ấy người này, tuyệt không được đắc tội.

Hần nhất thời hận Lãn Hoa Đường, thật sự là thành sự không có, bại sự có thừa, đánh ai không được, lại đánh Diệp Nhất, cho dù tra ra Diệp Nhất có vấn đề, chỉ cần dùng cái này dẫn ra Tôn Cẩm Nương cùng Giản Thân vương phủ, càng không cần làm bị thương tay Diệp Nhất à, thật là ngu ngốc đến cực hạn!

Hôm nay thương đội còn năm ngày nữa sẽ khởi hành, hàng hóa cần thiết còn thiếu ba trăm cây, số lượng thiếu tuy không nhiều lắm, nhưng thiết bị hỏng, cho dù chỉ thiếu một thớt, cũng sẽ giao sai hàng, mình vốn nghĩ thừa dịp xuôi nam này đoạt lại một ít thực quyền, hôm nay xem ra, lúc này đúng là đến nhầm, sợ là ăn trộm gà bắt thành, còn mất nắm gạo à, thiết bị hỏng, vừa rồi mình lại hạ lệnh cấm Tôn Cẩm Nương, thủ hạ của mình lại không có người nào biết tu sửa máy móc kia, vậy phải làm sao bây giờ? Cái này so với việc Giản Thân Vương đem Mặc Ngọc giao cho Tôn Cẩm Nương càng thêm nghiêm trọng, mình tại sao không có phúc khí tốt như Giản Thân Vương vậy, dù nhĩ tử tàn tật cũng có thể cưới về một lão bà bảo bối, thực tức chết, Giản Thân Vương, người thực là khắc tinh của ta sao? Vì cái gì, năm đó Thanh Uyển chứng mất ta, chỉ muốn gả cho người, hôm nay tùy tiện cũng có thể kiếm về một người con dâu bảo bối, ngay cả ông trời cũng giúp đỡ người sao?

Càng nghĩ càng giận, rồi lại biết rõ lúc này không phải lúc tức giận, mắt thấy Cẩm Nương sắp đi ra khỏi đại đường, thì lập tức thay đổi sự hùng hổ dọa người vừa rồi, cao giọng kêu: “Cháu dâu dừng bước!”

Cẩm Nương dường như không nghe, tiếp tục đi lên phía trước, vừa đi vừa cùng Lãn Hoa Đình tán gẫu, một chút cũng không có vì chuyện bị giam lỏng mà lo lắng thương tâm.

Trong lòng Dụ Thân Vương biết nàng là cố ý không inh mặt mũi, nhưng không có biện pháp, hôm nay chỉ có thể cầu nàng, bằng không, Hoàng thượng biết mình đem việc này làm thành bộ dáng như thế, tất nhiên sẽ tức giận, cho dù có thái hậu bảo vệ, sợ cũng che không nổi, còn phải ôm lấy thiệt thòi.

Vì vậy đã đi nhanh vài bước, cười mỉm đuổi theo, một phát bắt được tay xe lăn của Lãn Hoa Đình, nói: “Vương diệt, cháu dâu khoan đi đã.”

Cẩm Nương thản nhiên cười nói: “Vương Gia không phải nói cháu dâu phải tốc về phủ, không được tùy ý hành tẩu bên ngoài sao? Vợ chồng cháu nghe lệnh hồi phủ đợi chỉ, Vương Gia chẳng lẽ vẫn chưa yên tâm?”

Dụ Thân Vương trên mặt xấu hổ một hồi, cười khan nói: “Cháu dâu, vừa rồi Diệp Tam nói thiết bị nhà máy trục trặc, đây là có chuyện gì?”

“Không biết, Vương Gia không phải lệnh không cho cháu dâu hỏi thăm chuyện tình căn cứ hay sao, cháu dâu cần tuân mệnh Vương Gia, hồi phủ, xin Vương Gia không cần làm trễ nãi canh giờ cháu dâu hồi phủ,

khiến người có lòng ghen ghét, lại nói vợ chồng cháu cãi lời hoàng mệnh sẽ không tốt.” Cẩm Nương không nhanh không chậm, từ trong tay dụ Thân Vương túm lấy nắm tay xe lăn, tiếp tục đi về phía trước.

Diệp Tam ở một bên lẳng lặng theo sát, chú ý hầu hạ, thần sắc cung kính lại thủ lễ, mà ngay cả xem đều không có liếc Dụ Thân Vương.

Dụ Thân Vương bị lời Cẩm Nương làm cho ghen hờn, vẻ xấu hổ trên mặt càng tăng lên, ấp úng như muốn nói cái gì nữa, Lãnh Hoa Đình quay đầu lại lạnh lùng nhìn hắn một cái nói: “Vương Gia, làm chuyện gì, đều cẩn nhắc cẩn thận, không có bản lĩnh, thì đừng có chộn rộn, thanh thản mà làm Vương Gia thái bình của người không tốt sao?”

Lời này quá mức thẳng thắn, như dao nhọn xuyên thẳng đáy lòng Dụ Thân Vương, đâm vào tâm hắn làm lửa giận bốc lên, thiếu một chút muốn chửi một phát vào hắn, lời này quá mức quen tai, năm đó Giản Thân Vương đã từng nói với mình giống vậy, hôm nay, con của tên đó lại lấy chuyện đó chọc giận mình, hắn nhất thời tức giận đến hai tay gắt gao nắm chặt, dùng sức quá độ, khiến đốt ngón tay đều trắng bệch, Lãnh Hoa Đình khinh miệt cười lạnh một tiếng, quay đầu lại cũng không chần chờ, đẩy xe lăn tiếp tục hướng về phía trước.

Lãnh Hoa Đường nghe xong lời Diệp Tam nói sau, như người đang rơi xuống nước tìm được một cây gỗ nổi cứu mạng, hôm nay hắn cũng đã minh bạch, nhóm Dụ Thân Vương đều không có lòng tốt, tập trung tinh thần muốn đè sập Giản Thân vương phủ, mình bị trở thành tay sai, chỗ tốt gì cũng không kiếm được, hơn nữa, thật vất vả mới tranh được vị trí thế tử đều trở thành bọt nước, mà mình còn trở thành tội nhân của Giản Thân vương phủ, đang cực kỳ thất vọng cùng thống khổ, khi nghe được Diệp Tam nói thiết bị căn cứ xảy ra sự cố lớn, tin tức này như sấm bên tai, đầu óc của hắn lập tức lại linh hoạt lên, thiết bị này chỉ có Tôn Cẩm Nương mới hiểu, không có nàng, ai cũng đừng nghĩ có thể tu sửa tốt, Dụ Thân Vương a, Dụ Thân Vương, người mới giam lỏng Tôn Cẩm Nương, nàng tất nhiên sẽ không chịu tu sửa thiết bị, cái này, xem các người làm thế nào xong việc a.

Hừ, Tôn Cẩm Nương nói đúng, Giản Thân vương phủ nội chiến, không cần âm thầm cho ngoại nhân xem, mặc dù hắn cũng biết, lúc này mình tất nhiên cũng không có kết quả hay ho gì, nhưng chung quy đóng cửa lại vẫn là người một nhà, phụ vương dù tức giận, nhiều nhất là đánh mình một trận, sẽ không thực sự làm gì mình, hơn nữa, chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất, không có vị trí Giản Thân Vương, thì vẫn là tử tôn Vương phủ, vẫn sống khá giả hơn Vương phủ bị người chinh suy sụp tiêu điều, từ đó mà suy tàn.

Nghĩ thông suốt điểm này, trên mặt hắn ngược lại dần theo một tia cười có chút hả hê, thảnh thơi đến trước mặt Dụ Thân Vương nói: “Vương Gia vất vả, có ngài tọa trấn, án tham ô này tất nhiên rất nhanh liền có thể tra ra manh mối, một đám có liên quan hiềm nghi đến vụ án rất nhanh sẽ sa lưới, Hoa Đường lúc này đi đầu chúc mừng Vương Gia.”

Dụ Thân Vương nhìn xem vẻ mặt cười xấu xa du côn của hắn, nhìn có chút hả hê, không khỏi lửa giận ứa ra, khoát tay, bóp một cái lên quầng mắt ột bực tức, hung hăng mắng: “Tiện nhân sinh quả nhiên là không lên được mặt bàn, thật là ngu xuẩn, người cho rằng, bốn vương rơi xuống chỗ khó, người có thể tìm được chỗ tốt sao?”

Lãnh Hoa Đường bị dụ Thân Vương đánh cho không hiểu, mặc dù nói mình vừa rồi châm chọc hắn, nhưng hắn cũng không có tư cách ra tay đánh mình a, thứ nhất không phải trưởng bối đứng đắn của mình, thứ hai không phải cấp trên, cho dù hắn là Vương Gia tôn sư, cũng không thể tùy tiện đánh mình a.

Hắn vốn đã bị một trận uất ức tại chỗ với Cẩm Nương, lại bị Hòa Thân Vương cùng Vinh thân vương liên thủ bán đứng hãm hại, thiếu chút nữa là phá hủy cả Giản Thân vương phủ, ghen một bụng tức giận không có chỗ thoát, Dụ Thân Vương đánh hắn trước mặt mọi người, mất hứng hồng, rốt cuộc bất chấp mọi thứ, đưa tay liền tấn công Dụ Thân Vương.

Dụ Thân Vương lại không nghĩ tới Lãnh Hoa Đường cũng dám hoàn thủ đối với mình, đưa tay ra đón đồng thời mắng to: “Tiểu súc sinh, người ngay cả bốn vương cũng dám đánh? Cho rằng học chút công phu tâm thường của lão Nhị, có thể ở trước mặt bốn vương giương oai sao? Người là đồ bất trung bất hiếu, tiện nhân kia quả nhiên không có bản lĩnh giáo dục người tốt a.”

Lãnh Hoa Đường là lần thứ hai nghe hắn mắng Lưu di nương, không khỏi vừa thẹn vừa giận, coi như mình

là thứ xuất, vậy cũng không phải do Dụ Thân Vương hấn nhục nhã a, dưới sự phần nộ, càng ra tay ác hơn, đúng lúc Dụ Thân Vương không cẩn thận, một chưởng đánh trúng mũi Dụ Thân Vương, đau đến mức mắt Dụ Thân Vương nổ đầy sao, hai hàng lệ chảy ròng, hộ vệ một bên nhìn không được, rút đao tiến lên trợ trận, Dụ Thân Vương lại chịu đựng đau nhức kịch liệt khoát tay chặn lại, làm cho toàn bộ bọn họ tất cả lui ra, mình thì nâng cao toàn bộ tinh thần, cùng Lãnh Hoa Đường đối chiêu, trong lúc nhất thời, hai người một già một trẻ tại phủ nha môn Giang Hoa đánh khó hoà giải, thế tử Hòa Thân Vương cùng thế tử Vinh thân vương thấy thế thì hai mặt nhìn nhau, đúng là không biết như thế nào cho phải.

Hai người bọn họ đánh nhau kịch liệt, không quan hệ đến Cẩm Nương, Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình lên xe ngựa, nàng xác thực là bị không ít kinh hãi, lại một mực cùng những người kia đầu trí đầu dũng, thật sự là có chút mệt mỏi, lên xe ngựa, liền chui vào ngực Lãnh Hoa Đình, trông mắt hơi híp lại ngủ say sưa.

Lãnh Hoa Đình trù mến ôm lấy nàng, sợ nàng ngủ bị cảm lạnh, dùng áo gấm của mình bọc nàng thật chặt, nhẹ khê vuốt vuốt mái tóc của nàng, trong đầu vẫn là kinh hồn bất định, yêu thương nàng, không nỡ để nàng lần nữa bị những người xấu kia gây thương tích, càng thâm hận mình vô dụng, không thể bảo vệ nàng, hôm nay nếu không phải Diệp Nhất, chỉ sợ...

Hắn không dám nghĩ thêm nữa, chỉ đem nàng ôm càng chặt hơn nói: “Nương tử, từ nay về sau nàng... Rốt cuộc không cần phải tùy tiện xuất phủ, mặc cho bên ngoài huyên náo long trời lở đất, cũng không liên quan đến nàng, nàng... Chỉ cần nuôi mình béo tốt là được.”

Cẩm Nương tuy là mơ mơ màng màng, nhưng cũng biết trong lòng của hắn sợ hãi, kỳ thật, chính mình vừa may mắn sống sót sau tai nạn, nếu té xuống, hậu quả thật đúng là không thể chịu nổi, thai nhi ba bốn tháng, căn bản là còn không ổn, nếu không phải Diệp Nhất dùng thân thể của hắn làm bị thịt ình rơi, chỉ sợ xương cùng đều gãy đứt, nghĩ như thế, rồi nghĩ đến Lãnh Hoa Đường thì hận đến hàm răng phát ngứa, cắn răng nói: “Tướng công, chàng nói xem, làm sao chàng lại có đại ca còn đàn hơn heo như vậy, không đúng, nói hắn là heo, chỉ sợ heo còn tức giận, nói ta xem thường chúng nó.”

Lãnh Hoa Đình đang đau buồn, nghe nàng nói dí dỏm như thế, không khỏi cười ha ha, bắt đắc dĩ sờ mũi nhỏ của nàng, ôn nhu nói: “Vậy nàng có hỏi qua heo không, nếu là heo không đồng ý, nàng đem hắn so với con lừa ngốc a, lừa so với heo còn ngốc hơn.”

Cẩm Nương vốn muốn khuyên nhủ cùng trấn an hắn, thấy hắn nở nụ cười, thì mặt mày hớn hở, mình chính là nữ xuyên việt, nữ xuyên việt từ trước đến nay đều là tiểu cường đánh không chết, đâu có dễ dàng chịu thua như vậy, chỉ muốn thay trời đổi đất, nhưng nàng thì không cần, nàng chỉ muốn cùng nam tử yêu nghiệt trước mắt này bình an, vui vui vẻ vẻ, hạnh phúc mà sống là được.

Thấy nàng cười vui vẻ, trong nội tâm Lãnh Hoa Đình đau xót, tiểu nương tử hắn khéo hiểu lòng người như thế, trấn an lòng của hắn, rõ ràng chịu khổ chán kinh chính là nàng, nhưng mỗi lần đều là nàng đến trấn an cùng khuyên nhủ mình, cũng đúng, hỗn loạn bên ngoài hết thảy đều có quan hệ gì với bọn họ đâu, chỉ cần hai người vui vẻ cùng một chỗ là tốt rồi, chỉ cần cục cưng khỏe mạnh là tốt rồi, cho dù có nhiều âm mưu quỷ kế hơn nữa, vợ chồng đồng lòng, trong tim đồng tâm, luôn luôn có lúc vén được đám mây mù, xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng.

Trở lại trong biệt viện, quả nhiên thấy ngoài viện bị quân lính bao bọc vây quanh, quân phục mặc trên người, chính là quân phục Giang Nam đại doanh, Cẩm Nương nhìn thấy kinh ngạc, Lãnh Hoa Đình ngược lại nghĩ thông suốt, đối với nàng nói: “Như thế rất tốt, có vài người là đen là trắng, không phải càng có thể nhìn ra sao?”

Cẩm Nương suy nghĩ một chút, liền không có đem việc này để ở trong lòng, xuống xe, liền hướng trong phủ đi, đã thấy bạch đại tổng đốc từ trong nội viện mình đi ra, vừa thấy hai vợ chồng nàng, liền vội nghênh tiếp, vẻ mặt lo lắng mà hỏi thăm: “Xảy ra chuyện gì? Dụ Thân Vương lệnh cho ta đem quý phủ của người bao vây, nói không cho bất luận kẻ nào tùy tiện xuất nhập.”

“Sẽ không phải ngay cả chọn mua vật tư đều không cho a, Bạch đại nhân.” Cẩm Nương giống như cười mà không phải cười nói, trong phủ còn có nữ nhi của người ở, chẳng lẽ, ngay cả con gái của người cũng giam lỏng sao?

“Khục! Khục! Thế tức, mấy ngày không thấy, người đối với thế thúc trở nên xa lạ vậy, thế thúc đúng là

đến đa tạ các người chiếu cố U Lan, chuyện chọn mua nha, các người nghĩ mình đi, thì tự mình đi, không nghĩ, thế thúc phái người mua vật tư cần thiết đưa vào trong phủ cho người, bao vây cũng tốt, bao vây có thể ngăn trở không ít cô hồn dã quỷ.” Trên khuôn mặt xù xì thô ráp to bè của Bạch tổng đốc lộ ra một tia tinh nghịch, đối với Lãnh Hoa Đình lạnh lùng nhìn hấn vô tội nháy nháy mắt, bộ dạng đáng yêu giả vờ hào phóng, muốn bao nhiêu buồn cười thì có có bấy nhiêu buồn cười, không khỏi bật cười một tiếng

Bất quá, nàng cũng hiểu rõ tâm ý của Bạch tổng đốc, bao vây có thể nói là giam lỏng tất cả mọi người trong biệt viện Giản Thân vương phủ, cũng đồng dạng ngăn cách ngoại nhân quấy nhiễu biệt viện, đã hạn chế, lại bảo vệ, ngược lại khiến cho Cẩm Nương có hoàn cảnh nuôi thai tốt, dù sao ăn mặc không lo, vậy thì ở trong nội viện ngốc a.

Trở lại nội viện, Trương ma ma khấn trương ở phòng ngoài nhìn quanh, vừa thấy thiếu gia cùng thiếu phu nhân trở về, đã nhanh chóng ra đón: “Thiếu phu nhân mệt mỏi không, có đói bụng không, ăn một chút gì lại nghỉ nha.”

Cẩm Nương nghe lời ân cần ấm áp, trong nội tâm ngọt ngào, không nheo gật đầu nói: “Ừ, thật đói, cũng mệt, muốn ăn thịt xương sườn kho tàu Trương ma ma làm.”

Trương ma ma từ ái nhìn xem Cẩm Nương, mạnh mẽ nói: “Ừ, nô tỳ biết rõ thiếu gia cùng thiếu phu nhân thích món này, sớm đã làm xong, chỉ chờ các người trở về.” Là xem ngoài viện đột nhiên có đầy quân sĩ bao vây, mà mình lại chậm chạp chưa về, cho nên trong lòng lo lắng a.

“Tốt quá, tướng công, một hồi chàng không được giành với ta a, ta hôm nay cũng không phải là một người ăn.” Cẩm Nương cười nói tự nhiên, dáng vẻ thư giãn thích ý khiến Trương ma ma nhìn thấy liền an tâm, bèn hạ nhân trong nội viện mới gọi trở về kia, nhìn chủ tử không khấn trương một chút, trong nội tâm cũng phóng khoáng hơn.

Vừa vào cửa, Tứ Nhi giương mắt nhìn Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình tiến đến, con mắt lóe sáng có lệ quang, nhưng lại mỉm cười tới giúp Cẩm Nương cởi áo choàng dây lưng, giúp nàng đổi y phục Cáo Mệnh, vừa làm vừa hỏi: “Thiếu phu nhân, rửa mặt bằng nước ấm rồi lại dùng cơm a, đi ngoài mệt mỏi rồi.”

“Ừ, tốt.” Vừa nhắc con mắt, chứng kiến trong mắt Tứ Nhi lo lắng, vỗ vỗ tay của nàng nói, “Vô sự, chỉ là không cho ra ngoài mà thôi, vừa vặn ta cũng nên nghỉ ngơi cho tốt, cục cưng lớn lên từng ngày, cũng không thể quá vất vả phải không?”

“Ừ, nô tỳ cũng đỡ nhọc.” Tứ Nhi khước miệng hiện lên nụ cười khổ, lặng lẽ xóa đi lệ, giúp Cẩm Nương thay đổi thường phục nhẹ nhàng chút ít, giúp Cẩm Nương đến chánh đường dùng cơm.

Sau khi ăn xong, Trung Lâm thúc rất ít tiến trong chánh đường, lại mang sắc mặt ngưng trọng đi đến, Lãnh Hoa Đình nhìn xem hơi nhíu mi, gặp Trung Lâm thúc muốn nói lại thôi, liền đẩy xe lăn đi thư phòng, Trung Lâm thúc quả nhiên đi theo sau vào thư phòng.

Cẩm Nương trong lòng biết theo cá tính Trung Lâm thúc không thích nhàn rỗi, chịu tiến chánh đường tìm Hoa Đình, tất nhiên là có chuyện trọng yếu cần bẩm báo hấn, hơn nữa, xem thúc thần sắc Trung Lâm thúc có chút nghiêm trọng, trong nội tâm không khỏi lo lắng, không biết lại xảy ra chuyện gì.

Chỉ là, dù thật sự hiếu kỳ, nhưng mình lại hạng nữ lưu, có một số việc, phải tin tưởng nam nhân sẽ giải quyết tốt, cho nên, nàng cũng lười suy nghĩ nhiều, liền vào phòng, tính nghỉ ngơi sớm.

Tứ Nhi đang trải giường chiếu cho nàng, Cẩm Nương vịn eo, miễn cưỡng tựa ở bên giường nhìn xem, tùy ý nói: “Như thế nào không gặp A Khiêm A Tồn, hai huynh đệ này hôm nay thật kỳ quái, một cái cũng không thấy, ngày bình thường lúc nào cũng lưu lại một cái.”

Tứ Nhi nghe xong tay trải giường chiếu dừng một chút, cũng không quay đầu lại, tiếp tục trải chăn, lại đốt ấm lò, gõ gõ mặt chắn, mới xuống giường, Cẩm Nương liền thấy khước mặt nàng ẩm ướt, không khỏi nghi tâm, hỏi: “Người làm sao vậy? Có phải là A Khiêm có chuyện gì không?”

Tứ Nhi lau khô khước mặt ẩm ướt cười lớn nói: “Không có việc gì, hấn là đầu gối, có thể có chuyện gì?” Chỉ là đáy mắt ưu thương lại lừa gạt không nổi người khác, Cẩm Nương nâng tinh thần, hai tay ôm thân thể của nàng, trịnh trọng nhìn chăm chú Tứ Nhi nói: “Ta và người mặc dù là chủ tớ, kì thực tình như tỷ muội, nếu người có chuyện gì khó xử, nhất định phải nói cho ta biết, nếu là bởi vì vấn đề thân phận, cảm giác

mình không xứng với A Khiêm, vậy người đã phụ tình nghĩa của A Khiêm đối với người, A Khiêm là hạng người gì, người hèn là tình tường, người có thể gặp được hèn, là phúc người tu luyện ba kiếp, ngàn vạn đừng bởi vì quan niệm thế tục mà bỏ rơi A Khiêm.”

Tứ Nhi nghe nước mắt rất cực nhẹn không được chảy xuống, nàng nghẹn ngào nói: “Nô tỳ biết rõ thiếu phu nhân đối với nô tỳ chân thành, cũng chưa bao giờ dùng thân phận chủ tử áp đặt nô tỳ, nô tỳ nếu thật sự có khó khăn, tất nhiên sẽ mở miệng cầu thiếu phu nhân, chỉ là... Việc này lại không phải thiếu phu nhân có thể giải quyết được, A Khiêm hèn... Hèn xác thực là người tốt, chỉ là... Nô tỳ không có phúc phận này!”

Cầm Nương nghe có chút cảm tức, Tứ Nhi từ trước đến nay lạnh lẽo, hôm nay nói chuyện ấp a ấp úng, “Người không nói ra, làm sao biết ta có thể giúp người hay không, hơn nữa, cho dù không thể giúp người, người nói với ta, coi ta như là bằng hữu thổ lộ hết, cũng tốt hơn với một mình giấu ở trong lòng, huống chi một người kẻ ngắn, hai người kẻ dài, người nói ra, hai chúng ta thương lượng một chút cũng tốt a.”

Tứ Nhi nghe xong gương hai mắt đầm lệ, cảm kích nhìn Cầm Nương, chứng kiến trong mắt Cầm Nương tha thiết ân cần, hiện tại quả thật trong nội tâm cảm thấy hoảng hốt, tựa như thấy thân nhân bình thường, buồn bã ngã vào trong ngực Cầm Nương, anh anh nói, “Lãnh Tôn hèn hôm nay đặc biệt tìm nô tỳ một mình nói chuyện, hèn nói, hèn sợ dĩ đến phủ thiếu gia làm thị vệ, chỉ vì muốn khuyên A Khiêm về nhà, phụ thân A Khiêm đã già nua, nói là thân thể không được tốt, nghĩ muốn sớm xem A Khiêm lập gia đình, trong nhà đã sớm đính ước ột danh môn khuê tú, lễ nạp thái đều đưa, chỉ có đợi A Khiêm từ phía nam trở về, sẽ làm đại lễ, thiếu phu nhân, nô tỳ... Nô tỳ cảm thấy rất ủy khuất a, thân phận nô tỳ không tốt, chẳng lẽ chỉ có mệnh làm di nương sao?”

Nguyên lai là như thế, Tứ Nhi chưa nói, Cầm Nương đã đoán được vài phần, thân phận hai người xác thực cách xa hơi lớn một chút, nhưng không phải là A Khiêm đã biểu lộ thái độ rõ rệt rồi sao?

“Chuyện này A Khiêm nói như thế nào? Có phải là hèn chính miệng nói như vậy cho người, lúc trở về cùng tiểu thư khuê các này lập gia đình không? Chính miệng nói với người, muốn cho người làm di nương sao?” Chuyện tình cảm, gặp được khó khăn, nhất định phải đồng lòng, cùng nhau đối mặt, nếu có một cái bị thế tục chinh phục trước, muốn lui lại, vậy đối với người khác chính là thương tổn.

Tứ Nhi mặt đỏ lên, thả tay xuống nói: “Chuyện này thật sự không có, tên kia căn bản là vừa thấy Lãnh Tôn sẽ động thủ, đâu có cho Lãnh Tôn mở miệng nói chuyện, bất quá, sau đó nô tỳ nói với hèn, cha hèn thân thể không tốt, bị bệnh, hèn cũng rất lâu không nói gì, cho nên... Cho nên trong nội tâm nô tỳ... Có chút sợ hãi, không thấy đấy.”

Ừ, nói như thế còn qua được, thái độ Lãnh Khiêm có ảnh hưởng nhất đến tâm tình Tứ Nhi, trách không được nàng nói biết mình cũng không cách nào giải quyết, đây cũng thật là không dễ giải quyết, cổ nhân coi trọng chữ hiếu, cho dù A Khiêm luôn miệng nói không trở về cái nhà kia, không nhận phụ thân, muốn bỏ tộc tịch như thế nào vân vân, nhưng khi hèn nghe nói cha mình bệnh nặng, trong nội tâm ít nhiều vẫn sầu não, cái này không nhất định đại biểu cho việc Lãnh Khiêm buông tha, không nói lời nào, tất nhiên cũng là đang suy nghĩ.

“Người phải tin tưởng Lãnh Khiêm, không thể hoài nghi tình cảm hèn đối với người, nếu thật sự yêu mến hèn, người tốt nhất là thả tâm đợi a, Lãnh Khiêm chỉ là tạm thời bị thân tình làm khó, với tính tình kia, quyết sẽ không ngoan ngoãn theo an bài trong nhà.” Cầm Nương an ủi Tứ Nhi nói.

“Nhưng, nhà hèn lễ nạp thái cũng đều đưa, làm sao có thể lui được, không phải sẽ hại tiểu thư nhà này sao? Làm như vậy, cũng sẽ khiến trong lòng nô tỳ có bất an.” Tứ Nhi nghe xong tâm có chút phóng khoáng, nhưng vẫn là lo lắng nói.

Lúc này còn có thể vì nữ tử khác chưa từng gặp mặt mà suy nghĩ, Tứ Nhi quả thật là người lương thiện, cô gái như vậy, đương nhiên là tìm được hạnh phúc, nhưng mà nàng nói cũng không có sai, cổ đại đối với nữ tử bị thối hôn rất là khinh bỉ, trách không được Tứ Nhi mâu thuẫn, việc này, thật sự khó làm, bất quá, nếu nàng kia chủ động từ hôn, chuyện này liền sẽ không có ảnh hưởng đối với danh dự của nàng ta, chỉ là, nàng kia sẽ từ hôn sao?

Hay là, đợi trở về kinh thành, thỉnh vương phi ra mặt, có lẽ có thể được.

Lại an ủi Tứ Nhi vài câu, Cẩm Nương liền ngủ, ngủ một giấc rất an tâm, ngày hôm sau, liền chứng kiến đôi mi to dày đậm thanh tú của Lãnh Hoa Đình nhúu chặt, nàng liền nhớ đến chuyện hôm qua Trung Lâm thúc tìm hân: “Tướng công, Trung Lâm thúc tìm chạy làm cái gì?”

“Nhị thúc chạy rồi.” Lãnh Hoa Đình nhúu mày nói ra.

Cẩm Nương nghe chần động, nhị lão gia chạy? Chẳng lẽ Lãnh Vinh nhanh như vậy liền bị đưa đến kinh, nhị lão gia là nghe hơi mà chạy sao?

“Nhị thúc thật sự cùng Tây Lương cầu kết sao?” Cẩm Nương lo lắng hỏi.

“Đúng vậy, Lãnh Vinh bị cực hình đều khai tất cả, nhị thúc hân, xác thực cùng người Đại Lương cầu kết, mấy lần ám sát, tất cả đều là nhị thúc xếp đặt.”

“Chuyện này không tốt, rốt cục đã tìm ra một tặc tử thông đồng với địch bán nước, Hoàng thượng hân là cao hứng mới đúng, làm sao người lại lo lắng như thế?”

“Nhị thúc thật là âm hiểm, trong thư phòng lưu lại một mật tín, trong thư nói, phụ vương cũng cùng Tây Lương quốc giao hữu, Hoàng thượng phái người tra xét đông phủ, tra được lá thư này, sau khi xem qua, long nhan giận dữ, nếu không phải phụ vương còn đang hôn mê, tất nhiên sẽ đem phụ vương giam vào địa lao Tông Nhân Phủ.”

Vấn đề này thật đúng là lớn rồi, nhị lão gia thật là đủ âm độc, như chó điên, trước khi đi còn phải cắn người một ngụm, tóm lại sẽ khiến cho người không thoải mái, hân mới cảm thấy vui vẻ.

“Chuyện này làm sao bây giờ? Hoàng thượng chẳng lẽ thật sự đem phụ vương bắt lại sao? Mẫu thân, mẫu thân có bị thế nào hay không?” Cẩm Nương vội vàng hỏi thăm.

“Vậy thì cũng không có, lần này, ngược lại Lưu phi nương nương cùng Thái Tử Phi điện hạ đồng loạt cầu Hoàng thượng, Hoàng thượng cũng không có làm gì với Giản Thân vương phủ, chỉ cũng như biệt viện này, bị bao vây, nương... Trước ngày bị bao vây, đã dẫn theo nhóm Tú cô, đi đến Giang Nam.” Lãnh Hoa Đình đến câu sau, giọng điệu càng phát ra trầm trọng cùng lo lắng: “Nương không thể khôn khéo so với nương tử, hôm nay đường dài xa xôi như vậy, phụ vương lại không ở bên người nàng, ta thật lo lắng nàng sẽ xảy ra chuyện.”

“Nương đến đây?” Cẩm Nương nghe được mắt sáng lên, không chỉ là vương phi, Tú cô cũng tới, nàng nghe xong đương nhiên cao hứng, hài tử trong bụng từng ngày từng ngày một lớn lên, nàng cũng càng bồi rồi, chưa sanh lần nào, nên một chút kinh nghiệm đều không có, thời này y học lạc hậu, nếu thật gặp được chuyện khó sinh gì, thật là đánh mất mạng nhỏ a, có vương phi cùng Tú cô ở đây, trong nội tâm nàng cũng an tâm một ít.

“Các nàng nghe nói nương tử mang bầu, mẫu thân cao hứng, liền dẫn bọn Tú cô đến đây.” Nói đến đây, trong nội tâm Lãnh Hoa Đình cũng có chút vui mừng.

“Nhưng phụ vương, không phải là không có tỉnh sao? Ai chiếu cố phụ vương, có thể có người gây bất lợi đối với phụ vương hay không a.” Cẩm Nương thật sự rất lo lắng cho trong phủ, người xấu nhiều lắm, mà nhị lão gia hôm nay không bị bắt, mà chỉ mất tích, ai biết hân tránh ở chỗ tối nào, nếu thừa dịp Vương Gia hôn mê, ra tay với Vương Gia, thì Vương Gia chẳng phải là không có sức đánh trả sao?

“Nàng cho rằng mẫu thân ở trong phủ có thể chiếu cố phụ vương sao? Nàng có thể che chở cho chính mình không xảy ra vấn đề đã là tốt rồi, mẫu thân nàng, quá mức ôn hoà hiền hậu, lại không có ý đề phòng người khác, chỉ cần trên đường bình an, có thể tới biệt viện, ngược lại là một chuyện tốt, cũng cho phụ vương bớt việc.” Lãnh Hoa Đình bất đắc dĩ nói.

Lời nói thật là như thế, nhưng bất quá, nhị lão gia xảy ra chuyện lớn như thế, Lãnh Hoa Đình đâu? Đồng phủ có phải là bị kê biên tài sản không? Còn có tam lão gia tứ lão gia bên kia, có phải là cũng bị liên quan đến?

“Ngày đó nhị thúc gặp chuyện không may, Tiểu Hiên tham gia kỳ thi đình mùa xuân, quả nhiên tài hoa xuất chúng, đứng thứ nhất, đoạt giải nhất, Thái tử điện hạ ngược lại yêu quý tài học của hân, cầu Hoàng thượng, không có lột bỏ công danh, chỉ là... Muốn xuất sĩ, sợ là rất khó, dù sao việc nhị thúc phạm quá lớn,

chính là Thái tử điện hạ cũng khó có thể giúp hắn trở về.” Lãnh Hoa Đình tựa hồ biết rõ nàng muốn hỏi cái gì, trềnh liếc nàng, nhưng vẫn nhỏ nhẹ nói.

Ừ, coi như may mắn, Lãnh Hoa Hiên trong hoàn cảnh này đã coi là tốt nhất, chỉ là, chắc trong nội tâm buồn giận a, đầy bụng tài học, lại đụng phải một đôi cha mẹ như vậy, bị cha mẹ liên lụy, không cách nào thi triển, thật đúng là vận mệnh không may mắn a.

Quả nhiên những tin tức này, không có mấy người không cao hứng, ngoại trừ vương phi cùng Tú cô muốn tới, những chuyện khác đều làm cho tâm tình nặng nề bức bối, Cẩm Nương lắc đầu, không muốn lại nghĩ những chuyện này, tâm tình quá buồn bức sẽ có ảnh hưởng đối với cục cưng, vì vậy nói: “Tướng công, phụ vương người hiền sẽ có trời giúp, mẫu thân tuy nói ôn hoà hiền hậu chút ít, nhưng cũng không phải người mặc người khi dễ, nàng đã dám đến, chính là đã chuẩn bị chu toàn, chàng cũng đừng quá lo lắng.”

Lãnh Hoa Đình ngẫm lại cũng đúng, mình cách khá xa, lo lắng cũng không giúp được, mà còn khiến Cẩm Nương khẩn trương, không bằng hướng chỗ tốt nghĩ, có lẽ, sự tình cũng không phải là giống như mình nghĩ kia?

Hai người trò chuyện, Tứ Nhi Phong Nhi liền tiến tới hầu hạ bọn họ rửa mặt, Cẩm Nương ra khỏi nội thất, ở tại chánh đường dùng cơm, liền nghe gia đình báo, Dụ Thân Vương mang theo thế tử Hòa Thân Vương cùng Vinh thân vương vào viện.

Cẩm Nương nghe xong liền nhướn mày, cái gì gọi là bọn họ đã vào viện, trong nội viện này hoan nghênh bọn họ sao? Người gác cổng báo cũng đều không báo, làm sao lại đem người dẫn đến rồi, ai mà to gan thế, người này muốn bị đánh bằng roi à.

Lãnh Hoa Đình nghe xong sắc mặt cũng khó chịu, liếc nhìn Cẩm Nương nói: “Nương tử cứ ở trong nội viện, không cần phải đi ra, ta đi hội họp với bọn họ.”

“Không cần, ta muốn đi theo chàng, không phải nói rồi sao, mặc kệ sự tình gì, đều cùng nhau đối mặt sao?” Cẩm Nương lắc đầu, đứng dậy dìu hắn đi ra ngoài, nàng cũng không phải là đi đối mặt với mấy người chán ghét...

Lãnh Hoa Đình không đồng ý nhìn nàng, hai lần trước gặp nạn, khiến lòng hắn còn sợ hãi, cho nên, hắn thật sự không nghĩ cho nàng ra, ai biết những người kia lại muốn đùa giỡn âm mưu gì a.

“Chàng cho ta đi nha, đã hoài thai, chính là phải vận động nhiều một chút, bằng không, tương lai sanh con, sẽ khó sinh.” Cẩm Nương làm nũng, tùy ý nói.

Lời này của nàng đã dọa Lãnh Hoa Đình nhảy dựng, nhẹ nhàng đem nàng kéo tiến vào lòng ngực của mình, một tay che miệng nàng quát: “Nói nhăng cuội gì đấy, từ nay về sau lời này lại không thể nói lung tung.”

Cẩm Nương vừa giương con mắt, chạm được hoảng sợ cùng lo lắng trong mắt phượng đẹp dễ của hắn, trong nội tâm đau xót, thành thật gật đầu, cam đoan từ nay về sau cũng không dám nói nữa.

Nhưng mà, Lãnh Hoa Đình vẫn nghe lọt lời Cẩm Nương nói, mang thai phải vận động, xem nàng vẽ mặt chờ mong, trong mắt lóe ra hào quang giáo hoạt, lại biết rõ nàng cũng bướng bỉnh, nếu không cho nàng đi, nàng tất nhiên sẽ nghĩ biện pháp khác đi, còn không bằng ở bên cạnh mình, mình nhìn thấy cũng an tâm.

Quả nhiên đến nhị môn, chứng kiến Dụ Thân Vương cùng hai vị thế tử đi đến, bọn họ vừa đi vừa nói, giống như đem nơi này trở thành hậu viện nhà bọn họ, Cẩm Nương nhìn mà khóe miệng chứa một tia cười lạnh.

“Ai nha, đúng như bốn vương nói đi, Tiểu Đình là người rộng lượng, hôm qua bắt quá là hiểu lầm, bốn vương cuối cùng điều tra rõ, chuyện tham ô này không thể trách cháu dâu, tất cả đều là do phụ tử Diệp Nhất làm chuyện xằng bậy, hôm nay đến, chính là muốn cho cháu dâu một công đạo.” Dụ Thân Vương vẽ mặt tươi cười, người chưa đến gần, đã mở lời nói, bộ dáng cực kỳ chân thành, không giống như là đang nói láo.

“Tướng công ta cũng không có độ lượng như Vương Gia nói vậy, hắn từ trước đến nay chính là người kính hắn một thước, hắn kính người một trượng, nếu có người không có mắt, muốn đắc tội hắn, hắn bình thường chính là cầm cái gì đó đem đầu người nọ đập đến nổ hoa.” Cẩm Nương không đợi Lãnh Hoa Đình nói chuyện, liền đoạt trước nói ra.

Dụ Thân Vương nghe Cẩm Nương giọng uy hiếp, lòng mảy mòi nhú, nhưng rất nhanh lại khôi phục vẻ mặt thân hòa cười nói, “Chắt tức a, bốn vương là đặc biệt mời người đi nhà máy, hàng hóa xuôi nam chỉ có bốn ngày liền phải xuống biển, nhưng còn thiếu thiệt nhiều vải vóc?”

Cẩm Nương nghe đã muốn cười, quả nhiên là có ngày đến cầu mình sao?

Xem nàng vẻ mặt tươi cười, Dụ Thân Vương cho rằng nàng đáp ứng, liền vẻ mặt chân thành nói: “Cháu dâu chính là người lòng dạ rộng rãi a, chuyện tra án, bốn vương đã rút tay, quyết sẽ không đem một ít chuyện nhỏ đến làm phiền cháu dâu, cháu dâu vốn chính là thụ hoàng mệnh đến cải tạo căn cứ, hôm nay máy móc nhà máy không sửa tốt, chắt tức cũng không thể cứ như vậy đặt quang gánh xuống a.”

Rút tay? Cũng không phải không tra, mà là để cho người khác đến tra? Hoặc là nói, là chờ mình sửa chữa xong thiết bị lại tra? Xem mình là đồ gà mờ như Lãnh Hoa Đường vậy sao? Trên mặt Cẩm Nương vui vẻ càng sâu, trong miệng lại nói: “Vương Gia hôm qua không phải đã xuống lệnh, không cho phép bốn phu nhân để ý tới việc gì của nhà máy sao? Nói là cả Giản Thân vương phủ đều có hiềm nghi tham ô, phải ngồi ngục trong sân đợi hoàng thượng hạ chỉ xử trí người của Giản Thân vương phủ sao, như thế nào mới qua một đêm, Vương Gia hình như đã hoàn toàn quên thế? Người trong biệt viện tất cả đều cần tuân lệnh Vương Gia, không có một người nào dám tùy ý ra ngoài nha.”

Dụ Thân Vương nghe vẻ mặt xấu hổ, trong lòng biết Cẩm Nương sẽ không dễ nói chuyện như thế, liền đưa tay bái nói: “Hôm qua là vương thúc lỗ mãng, cháu dâu đừng nói như vậy, người chính là hoàng mệnh khâm sai, đặc biệt chỉ định đến Giang Nam tiếp quản Mặc Ngọc, cải tạo căn cứ, sao có thể không cho người để ý tới việc của nhà máy, cháu dâu người đại nhân đại lượng, buông ân oán cá nhân, lấy quốc sự làm trọng, trước qua cửa ải xuôi nam cho thương đội này rồi nói sau, đến lúc đó, người muốn phải trừng phạt vương thúc như thế nào, vương thúc sẽ cho người hả giận là được.”

Thái độ của Dụ Thân Vương này cũng coi như cúi đủ thấp rồi, so với sự vênh váo hung văng của ngày hôm qua quả thực tưởng như hai người khác nhau, hảo ngôn hảo ngữ khuyên bảo, dùng Vương Gia tôn sư, cấp bậc trưởng bối vội tới xin lỗi Cẩm Nương, theo hấn mà nói, đã là đủ thành tâm, nhưng Cẩm Nương nghe xong chỉ là cười lạnh, thân thể nghiêng nghiêng, cũng không nhận sự thi lễ kia, miễn cưỡng nói: “Vương Gia nói bốn phu nhân là chịu hoàng mệnh sao? Đáng tiếc hoàng mệnh này quá mức uất ức, hôm nay bị bắt vào trong nha môn, ngày mai bị giao trách nhiệm chắt tức, nguyên thật sự một lòng chỉ muốn vì Hoàng thượng phân ưu giải nạn, hôm nay là bị xoay vần làm tâm lực tiêu tụy, không có tâm tư, hoàng mệnh này... tùy thời tùy chỗ mọi người đều có thể tới vung tay múa chân, không có việc gì thì bối mớ, thực làm không nổi nữa, ai, đã cô phụ thánh ân, cô phụ thánh ân a.”

Dụ Thân Vương nghe được lời này, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, lời của Cẩm Nương căn bản xem hấn như rỗng hành, trong giọng nói mang theo khinh thị cùng hèn mọn, cần nhằn nửa ngày cũng không đáp ứng hấn đi giải quyết chuyện máy móc, nhưng mở miệng một tiếng thánh thượng, đối với Hoàng thượng cung kính cực kỳ, cho dù muốn dùng tội không làm tròn trách nhiệm để hỏi tội nàng cũng không được.

Hấn cố nén lửa giận trong nội tâm, trên mặt vẫn là treo nụ cười nói: “Tất nhiên cháu dâu đều nói là cô phụ thánh ân, vậy thì vạn sự phải xem mặt mũi thánh thượng, nhanh một chút trở lại xuống, sửa chữa máy móc, nhanh chóng đưa đám hàng hóa cần thiết cuối cùng xuống thương đội mới là đúng đắn a.”

“Chuyện này sao có thể được? Vương Gia ngài đã cầm ngự tứ kim bài đến đây, gấp kim bài như gấp thánh thượng, ngài đã hạ lệnh, bốn phu nhân nếu như làm sai, cũng chỉ có thể cãi lời thánh lệnh, Hoàng thượng ý chỉ còn không đưa xuống, bốn phu nhân quyết không ra biệt viện một bước, tội danh kháng chỉ, Giản Thân vương phủ ta cũng không dám gánh.” Cẩm Nương cũng là vẻ mặt tươi cười, khách khí nói.

Dụ Thân Vương trên đầu đầy mồ hôi, không nghĩ tới Tôn Cẩm Nương này khó chơi như thế, thật sự là mặt không biết xấu hổ a, nụ cười trên mặt bắt đầu cương cứng, nghe nàng nói ngự tứ kim bài, đầu óc nóng lên, đem kim bài ra, giơ lên cao cao, cất cao giọng nói: “Ngự tứ kim bài ở đây, Tôn Cẩm Nương, bốn vương mệnh cho người nhanh chóng về căn cứ giải quyết vấn đề thiết bị, không được sai sót.”

Cẩm Nương thấy hấn lập lại chiêu cũ, cũng không quỳ, khóe miệng mỉm cười nói: “Vương Gia, kim bài này chính là ngự tứ, đại biểu chính là ý chỉ hoàng thượng, người cho rằng, là để cho người cầm chơi sao? Người ta nói quân không nói đùa, người thay đổi xoành xoạch, làm cho người ta không biết theo ai, hơn nữa, hai

đạo lệnh chỉ ý tứ hoàn toàn khác biệt, bốn phu nhân sợ là nghe xong người bắt luận nói gì, đều là lệnh bên trên, đều là lỗi nặng, chỉ có thể tôn trọng lệnh trước, ngồi đợi Hoàng thượng tự mình hạ chỉ a.”

Dụ Thân Vương bị nàng nói nổi trận lôi đình, Tôn Cẩm Nương này thật sự là dầu muối không vào, cứng mềm không ăn, nói khuyên bảo, cường quyền bức dụ, tất cả đều vô dụng, xem ra, chỉ có thể mạnh bạo, hấn vung tay lên, quát to: “Người tới, đem Lãnh phu nhân thỉnh đến nhà máy, không sửa chữa tốt máy móc, không cho phép hồi phủ.”

Tiếng vừa rơi, có hai bà tử đi ra, tiến lên muốn bắt cánh tay Cẩm Nương, Lãnh Hoa Đình thấy giận dữ, vung tay lên nói: “Ấm vệ ở đâu, bảo vệ phu nhân.”

Hai bà tử này còn chưa đi đến trước mặt Cẩm Nương, bên người Cẩm Nương liền xuất hiện hai gã ám vệ, rút đao trực chỉ hai bà tử này, Dụ Thân Vương thấy mặt đều tái đi rồi, quát to: “Lãnh Hoa Đình, người nghĩ muốn làm phản phải không?”

Vung tay lên, hộ vệ của hắn liền xông tới, nhất thời kịch chiến hết sức căng thẳng, Lãnh Tôn không biết tự nơi nào vọt ra, đối với Dụ Thân Vương thì lễ một cái, trên mặt nghiêm nghị, quát lớn: “Lục Phẩm đối đao thị vệ phụng mệnh Thái tử điện hạ đi theo hộ vệ chức tào sử phu nhân bảo vệ phu nhân, ai dám đi lên, luận tội lợi dụng hành thích khâm sai, xử!”

Dụ Thân Vương vẫn nhận ra Lãnh Tôn, đương nhiên biết rõ hắn là người bên cạnh Thái tử, bắt quá, Thái tử thì như thế nào, mình có kim bài nơi tay, coi như là Thái tử đích thân tới, cũng muốn inh mặt mũi ba phần, hắn cười lạnh đối với Lãnh Tôn nói: “Lãnh đại nhân không có trông thấy kim bài trong tay bốn vương sao? Còn không nhanh chóng thôi lui, bốn vương bắt quá là thỉnh Lãnh phu nhân đi nhà máy làm việc mà thôi, cũng không phải hãm hại nàng, người là thái độ gì?”

Lãnh Tôn giương mắt liếc nhìn kim bài, quỳ xuống thi lễ một cái, lại vẫn là giọng kiêu đứng trước Cẩm Nương nói: “Thực xin lỗi, Vương Gia, Thái tử điện hạ phân phó, trừ phi thánh thượng đích thân tới, bằng không, mặc cho ai cũng không thể đối với Lãnh phu nhân bất lợi.”

Dụ Thân Vương nghe được đầu đầu, cũng không có tính nhẫn nại nữa, thương đội sắp xuất phát, hàng hóa không có chuẩn bị đầy đủ, mà máy móc trong lúc mau chóng bị hỏng, vốn tưởng rằng có thể dùng một động tác đánh đổ Giả Thân vương phủ, không nghĩ tới, ngược lại đem mình lâm vào khốn cảnh, năm trước trong Đại Cẩm luân phiên bị thiên tai, vì chấn tai, quốc khố đã sớm hư không, Hoàng thượng đối với lần thương đội xuôi nam này ôm kỳ vọng rất lớn, nếu thật bởi vì mình lúc trước có một ít hành động mà làm ảnh hưởng tới Đại Cẩm khuếch trương danh dự... Chỉ sợ là thái hậu đảm bảo, cũng không thể dẹp giận dữ lôi đình này của Hoàng thượng.

Nghĩ như thế, hắn dứt khoát hoặc là không làm, hoặc đã làm thì làm cho xong, vung tay lên, để cho thủ hạ động thủ, trước hết đem Tôn Cẩm Nương cướp đi nhà máy, bức nàng sửa chữa máy móc cho tốt rồi nói sau, nàng không phải mang bầu sao? Nữ nhân có hài tử thì có bận tâm, chỉ cần đem nàng mạnh mẽ bắt giữ đi nhà máy, sẽ không sợ nàng không chịu động thủ tu sửa thiết bị.

Hộ vệ hắn mang đến quả nhiên tiến lên rút đao, chuyện đổ máu muốn phát sinh, Cẩm Nương nhìn xem nhú mi, chậm rì rì từ trong túi tay áo lấy ra Mặc Ngọc, đối với này đối diện Dụ Thân Vương nói: “Vương Gia có thể nhận biết vật này?”

Dụ Thân Vương bị nàng hỏi không hiểu, lạnh lùng nói: “Tự nhiên nhận biết, đây là ấn tín chương quần căn cứ, Mặc Ngọc.”

“Vậy người có biết hay không, Mặc Ngọc này chính là thánh tổ gia ban tặng, là đương kim hoàng thượng tự mình hạ chỉ để cho tướng công ta tiếp chương? Có biết hay không, tại trên mặt đất này, tại trong biệt viện này, Mặc Ngọc này có quyền lực đặc thù? Coi như là thánh thượng đích thân tới, cũng muốn đối với ngọc bài này cung kính hành lễ?” Mặt Cẩm Nương hàm chứa giễu cợt lại nói với Dụ Thân Vương, đã tiếp chương Mặc Ngọc, quyền lực Mặc Ngọc vốn có cùng ý nghĩa, còn có một ít chuyện xưa trên đó, nàng tự nhiên là nghe rõ, thực chất, Mặc Ngọc này, ở kinh thành có lẽ chỉ là tảng đá mà thôi, nhưng ở trong căn cứ, hắn đại biểu cho quyền lợi Vô Thượng, trừ phi thánh thượng đích thân tới, bằng không, không người có thể sai sử người chương ngọc.

Lúc trước Dụ Thân Vương nói cái gì muốn đem mình cầm tù, không cho phép mình tiến căn cứ, những lời kia nguyên chính là cái chài cái cối, dùng thân phận Vương Gia của hắn, căn bản không có quyền can thiệp sản xuất của căn cứ, bằng không, Giản Thân vương phủ chứng quản căn cứ trăm năm, nhiều mất hồ giường giường như vậy, tùy tiện ai làm chuyện thiêu thân cũng có thể làm cho sản xuất của căn cứ cùng thương đội xuôi nam xuất hiện đại loạn, khó có thể bình ổn sản xuất, hủy đài của Giản Thân vương phủ, đem Mặc Ngọc đoạt đi.

Mình sợ dĩ không có chỉ ra điểm này, bất quá là nhìn thấy Hoàng thất có khả năng qua sông đoạn cầu, tâm tư mượn đao giết người, mượn cơ hội thuận thế, muốn nhìn dụng ý chân thật của Hoàng thượng cùng Thái tử mà thôi, nhưng hôm nay Dụ Thân Vương gây sự quá mức, lại dùng thủ đoạn hạ lưu như thế đến uy ép mình, nàng cũng không muốn chứng kiến trong nội viện này máu chảy thành sông, nàng còn muốn nuôi thai, sinh cục cưng.

Dụ Thân Vương nghe được khế giặt mình, hắn chỉ biết Mặc Ngọc là ấn tín căn cứ, nhưng Mặc Ngọc lại có quyền lực lớn như thế, hắn thật không biết, trước kia Hoàng thượng cũng chỉ cảnh cáo, bảo hắn không cần phải đánh chủ ý vào Mặc Ngọc, hơn nữa, cũng mệnh lệnh rõ triều thần vương tôn quý thích, không được tùy ý can thiệp vào chuyện tình căn cứ, người vi phạm dùng trọng tội để luận xử, cho nên, nhiều năm như vậy, Giản Thân Vương chứng ngọc, hắn một mực không dám đến căn cứ, nhưng lúc này đây, rõ ràng là Hoàng thượng ngầm đồng ý, thái hậu hậu thuẫn, bằng không, hắn cũng sẽ không có khối kim bài này, càng không thể lớn mật như thế can thiệp vào chuyện tình căn cứ, thậm chí đối với Giản Thân vương phủ áp dụng giam lỏng.

Nhưng hôm nay xem ra, tựa hồ Mặc Ngọc này được ban cho quyền lực cũng không nhỏ. Bất quá, quyền lực này cho dù lớn, sao lại có thể lớn hơn ngự tứ kim bài?

Hắn có quyền định chắc chắn, cười lạnh nói với Cẩm Nương: “Người không nên ở chỗ này ra giọng hăm dọa, Mặc Ngọc này bất quá là ấn tín mà thôi, ngoại trừ chủ trì sản xuất căn cứ cùng thương vụ của thương đội, còn có tác dụng gì?”

Cẩm Nương nghe xong cười lạnh giơ Mặc Ngọc lên cao, hét lớn một tiếng nói, “Giang Nam tổng đốc ở đâu!”

Bạch tổng đốc từ lúc Dụ Thân Vương vào phủ, vẫn âm thầm theo đuôi ở phía sau, ẩn từ một nơi bí mật gần đó, cũng không hiện thân, tình hình này thật sự quá phức tạp, Dụ Thân Vương chính là hoàng đệ Hoàng thượng tín nhiệm nhất, trong triều quyền thế ngấp trời, mà Giản Thân vương phủ cũng là thế lực không thể khinh thường, thực tế Lãnh phu nhân lại có kỳ tài như thế, nàng giống như Diệp cô nương năm ấy, Kim Bò Tát của triều Đại Cẩm, ngọc tử mới đi đắc tội nàng, hai bên đều là nhân vật lợi hại, hắn cũng chỉ có thể núp trong bóng tối nhìn là tốt rồi, chỉ cần Tôn Cẩm Nương không cầm Mặc Ngọc ra lệnh cho hắn, hắn liền có thể không đếm xỉa đến, bất quá, tình hình này sao huyền ảo khẩn trương như thế a, chẳng lẽ thật sự lưỡng bại câu thương?

Dụ Thân Vương cũng thật là, liền mặt mũi Thái tử cũng dám bác bỏ, thực cho là hắn được thái hậu ủng hộ, hoàng thượng tín nhiệm, có thể muốn làm gì thì làm sao? Cũng không biết, tâm của đế vương là khó dò nhất, sợ là làm sai thì cái mũi cũng không còn, vốn muốn trốn nhìn xem, có thể thấy tình hình này giống như là muốn đổ máu, hắn cũng không dám đi, khẩn trương nhìn chằm chằm vào cục diện, chỉ chờ Tôn Cẩm Nương cầm Mặc Ngọc này nói.

Quả nhiên nghe Tôn Cẩm Nương hét lớn một tiếng, hắn mạnh mẽ từ chỗ tối vọt ra, trang nghiêm đối với Mặc Ngọc trong tay Cẩm Nương hành đại lễ: “Có hạ quan, thỉnh phu nhân phân phó!”

Dụ Thân Vương bị tình hình trước mắt làm ộp mị, đường đường Giang Nam tổng đốc lại đối với một cái Lục Phẩm Cáo Mệnh hành đại lễ, nghe nàng phân phó?

“Bạch đại nhân, người bị điên đi.” Dụ Thân Vương mĩa mai nhìn Bạch tổng đốc nói.

Bạch tổng đốc quay đầu mỉm cười, đối với hắn chỉ chấp tay, khuyên nhủ: “Vương Gia, theo chức trách của hạ quan, còn thỉnh Vương Gia mau mau rời khỏi viện này a.”

Dụ Thân Vương lông mày giương lên, cười lạnh nói: “Người chỉ là tổng đốc, sợ là không có tư cách một vốn một lời nói như thế với bốn vương a, bốn vương khuyên người vẫn là không cần phải chộn rộn mới tốt.”

Bạch tổng đốc nghe xong con mắt nhắm lại, tươi cười cũng không giảm, “Vương Gia nói đúng, hạ quan xác thực không có quyền hỏi đến chuyện của Vương Gia, bất quá, hạ quan nghe theo chủ nhân Mặc Ngọc phân phó.”

“Giang Nam tổng đốc, bốn phu nhân dùng thân phận chủ nhân Mặc Ngọc, hiện tại mệnh lệnh người, đem đám người mạo phạm bốn phu nhân, đối với bốn phu nhân có ý muốn hành hung đuổi ra khỏi phủ đi.” Cẩm Nương lớn tiếng đối với Bạch tổng đốc ra lệnh.

Giang Nam đại doanh, nguyên chính là vì bảo vệ căn cứ mà kiến thiết, chức trách cao nhất chính là bảo vệ an toàn căn cứ, bảo an địa phương chẳng qua là tiện tay, nhưng mà điểm này, nguyên chỉ có Hoàng thượng, Thái tử, người chưởng ngọc mới biết rõ, mà người chưởng ngọc cũng chỉ có lúc căn cứ xuất hiện nguy cơ, người chưởng ngọc bị nguy hiểm đến mạng sống, mới có thể ra lệnh cho quan binh Giang Nam đại doanh, thời kỳ hòa bình, thì không được tự tiện điều binh.

131. Chương 131

Edit: Sia

“Hạ quan xin tuân theo mệnh lệnh phu nhân.” Bạch tổng đốc quỳ một gối xuống đất, hành đại lễ, vừa đứng lên liền quay người lại, hét lớn một tiếng: “Các huynh đệ Giang Nam đại doanh đâu!”

Trong lúc nhất thời, từ ngoài viện vang đến tiếng bước chân đều nhịp, một đội quân sĩ khôi giáp hạng nặng cầm trong tay trường thương tiến vào sân nhỏ, chia thành hàng hướng theo hai bên tường viện, bao bọc vây quanh nhân mã của Dự Thân Vương, thương ngân sáng chói thẳng tắp hướng về đám người của Dự Thân Vương, đội lệnh.

Thế tử Hòa Thân Vương cùng thế tử Vinh thân vương sớm bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, giọng run run nói với Lãnh Hoa Đình: “Thế huynh, hai chúng ta trước đây chính là ở trong viện của huynh, không nên cũng đuổi chúng ta đi a.”

Cẩm Nương nghiêng qua liếc mắt nhìn hai vị thế tử, lạnh lùng không chút nào lưu tình nói: “Viện này chỉ cho phép người chưởng quản mặc ngọc nghỉ ngơi sử dụng, tất cả những người nhân tạp (không liên quan), hết thấy mời ra.”

Hai vị thế tử này cũng không phải là người tốt gì, gió chiều nào thì che chiều ấy, rõ ràng đảm đương vai trò không tốt đẹp lắm trong vụ việc này, nhưng còn muốn giả bộ là hai kẻ không đắc tội ai, cho rằng người người đều ngu ngốc sao? Cố ý ở lại biệt viện không đi, tất nhiên lại muốn thực hiện quỷ kế gì đó, tất cả đều đuổi đi hết cho yên chuyện.

Dự Thân Vương bị quân sĩ võ trang đầy đủ cầm thương bao quanh, hắn chưa từng bị ai đối đãi như thế, hắn vốn chính là một hoàng tử, mẫu phi trong cung cũng được sủng ái, mới ít tuổi đã được nuôi lớn trong cung thái hậu vài năm, thuận mắt thái hậu, cảm y ngọc thực, lại quyền cao chức trọng, nhìn cả Đại Cẩm, ngoại trừ Hoàng thượng cùng Thái tử thì địa vị của hắn được tôn sùng nhất, cả đời này hầu như muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, ngoại trừ vị trí cao nhất... Thêm cả Thanh Uyển, hắn còn chưa nếm qua thất bại như thế, Tôn Cẩm Nương, người được lắm, người giỏi lắm, cũng dám công nhiên khiêu chiến bốn vương, bốn Vương sẽ cho người đẹp mặt.

Bạch tổng đốc cũng rất đau đầu, tình hình loại này, Dự Thân Vương nếu chịu nhận rõ tình thế tự động lui ra ngoài, đó là tốt nhất, tất cả đều vui vẻ, nếu là còn muốn đối chọi, chính mình còn thực không biết làm thế nào cho phải, chẳng lẽ phải thật sự đả thương đường đường Dự Thân Vương gia, là huynh đệ ruột của hoàng thượng sao?

Hiện tại chính mình đang phụng mệnh làm việc, vậy sau này, lúc dẹp xong sự tình này, Dự Thân Vương có thể ghi hận hay không, có thể lấy chức quyền ra trả thù riêng hay không?

Mắt mở to, dường như là cầu xin mà nhìn Dụ Thân Vương, chỉ cầu lão nhân gia không cần phải đối chọi gay gắt nữa, đi luôn thì càng hay.

Dụ Thân Vương tức giận đến sắp phát nổ, vừa nhắc mắt, liền chứng kiến vẻ mặt Bạch tổng đốc cầu xin, trong nội tâm cười lạnh một hồi, Tôn Cẩm Nương cũng quá ngây thơ đi, thánh tổ gia hạ thánh lệnh thì sao? Thánh tổ gia đã chết gần trăm năm, ai còn thực sự tuân theo lệnh ngài làm việc nữa, thực cho rằng người dưới sẽ tuân theo mệnh lệnh một khối ngọc nát để tự làm khổ chính mình, cứ khẳng khẳng không đi, xem ai dám thực sự động thủ với mình!

Dụ Thân Vương lạnh lùng, mắt hàm chứa mỉa mai nhìn Cẩm Nương, hai tay nhàn nhã để sau lưng, ung dung nói: “Bổn vương sẽ không đi, nhìn xem kẻ nào ăn gan hùm mật gấu, dám đến gây khó dễ bổn vương.”

Cẩm Nương chưa từng thấy qua kẻ nào vô lại như thế, đường đường vương gia, lại đồng dạng như du côn lưu manh ỷ vào thân phận gây chuyện, thật đáng xấu hổ! Nàng chẳng muốn nhìn Dụ Thân Vương thêm, chỉ nhẹ nhàng, tao nhã đối mặt với Bạch tổng đốc nói: “Bạch đại nhân, bổn phu nhân hạn cho ông trong một phút đồng hồ, hãy đuổi hết sạch những kẻ không liên quan ra khỏi nội viện của bổn phu nhân, bằng không, tự gánh lấy hậu quả.” Nói xong, rút cuộc chẳng muốn ngốc tiếp nữa, cúi đầu nói với Lãnh Hoa Đình: “Tướng công, chúng ta quay về nội viện đi, trong này buồn bực đến phát sợ.”

Lãnh Hoa Đình mỉm cười với nàng, cầm tay nàng nói: “Được, y theo lời nương tử, chúng ta vào nội viện đi, mệt mỗi a, một chút nữa ngủ một giấc cho thoải mái.”

Bạch tổng đốc nghe xong lời của Cẩm Nương, trong nội tâm rung mình, bất đắc dĩ nói với Dụ Thân Vương: “Vương Gia, mời ngài nhanh chóng rời phủ, xin đừng làm khó xử hạ quan thì hơn.”

Dụ Thân Vương cười lạnh nhìn Bạch tổng đốc, đối mặt với mũi thương sáng loáng, không lùi mà tiến tới, chậm rì rì tiến lên trước một bước: “Bổn vương sẽ không đi, người có thể làm khó dễ được ta sao?”

Bạch tổng đốc nghe xong liền nổi giận, dòng máu quân nhân cũng bị kích động sôi sục, ngang tàng rút kiếm nói: “Vương Gia, hạ quan cũng vì phụng mệnh làm việc, người cãi lời thánh ý như thế, vậy đừng trách hạ quan không khách khí.”

“Thánh ý? Ha ha ha, Bạch đại nhân, người nghe theo thánh ý của ai? Bản Vương phụng mệnh đương kim thánh thượng đến đồn đốc việc ở căn cứ Giang Nam, có kim bài ngự ban trong tay, người dám động dù chỉ một cọng lông tơ của ta, bổn vương luận xử người tội mưu phản.” Dụ Thân Vương giơ lên cao kim bài trong tay, cười lớn nói.

Chưa xét đến người cầm khối kim bài trên tay, Bạch tổng đốc thật sự có chút bận tâm, dù sao khối kim bài này chính là đại biểu cho hoàng quyền, mạo phạm hoặc bất kính cũng đều tử tội, hôm nay thật đúng là khó xử tử hần, nhưng hần lúc này chỉ có thể nghe theo lệnh chủ nhân Mặc Ngọc, bảo vệ chủ nhân Mặc Ngọc mới là chức trách chính thức của hần, nếu thật nhượng bộ Dụ Thân Vương bắt Tôn Cẩm Nương đi, tội lỗi này của hần càng nghiêm trọng, cho nên hần chỉ có thể kiên trì một lòng cầm kiếm, chắn trước Dụ Thân Vương, hần cũng không cần ra sát chiêu, chỉ ép Dụ Thân Vương đi khỏi đây.

Thủ hạ của Dụ Thân Vương thấy vương gia bị công kích, dĩ nhiên khua kiếm nghênh tiếp, mà bọn họ vừa động, quân sĩ đại doanh Giang Nam vây bên ngoài cũng cầm trường thương tiến đến, nhân mã hai bên thật sự động thủ, thế tử Hòa Thân Vương cùng thế tử Vinh Thân Vương xem tình thế liền thối lui một góc, tình hình như vậy vẫn là bo bo giữ mình tốt hơn.

Nhìn ra Bạch tổng đốc không dám thực sự ra sát chiêu với chính mình, nhưng Dụ Thân Vương ra chiêu xảo trá cực kỳ, xuống tay hung ác, thâm nghĩ đánh lui Bạch tổng đốc mới tốt, Bạch tổng đốc không dám làm hần bị thương, tay chân nhất thời bị trói buộc, một thân công phu rất khó thì triển ra, chỉ biết tức giận, Dụ Thân Vương tay phải cầm kiếm, tay trái lại cầm khối kim bài ngự ban này để che thể công của mình, mỗi lần mũi kiếm sắp tới trên người Dụ Thân Vương, hần liền cầm kim bài trong tay vừa đỡ, Bạch tổng đốc không thể không thu chiêu, lui về công kích, đối chiêu tấn công, mà Dụ Thân Vương liền nhân cơ hội tiếp tục ra chiêu, trong lúc nhất thời, đánh cho Bạch tổng đốc liên tiếp lui về phía sau, cơ hồ chỉ có chống đỡ, toàn bộ không sức hoàn thủ.

Hai bên quân sĩ cũng có người lớn mật công kích hướng Dụ Thân Vương, nhưng Dụ Thân Vương võ công cao cường, một thân công phu cũng xuất thần nhập hóa, những tiểu binh này căn bản không thể tiến gần

người hấn, nhìn tình hình này thì Dụ Thân Vương ngược lại chiếm thế thượng phong.

Cầm Nương cùng Lãnh Hoa Đình không để ý đến hỗn loạn giết chóc đằng sau, được Lãnh Tôn cùng ám vệ hộ tống, tiếp tục hướng về nội viện của mình đi, hoàn toàn không lo chuyện Dụ Thân Vương ở đằng sau.

“Thế huynh, đã xảy ra chuyện gì?” Lãnh Thanh Dục những ngày này tại biệt viện trôi qua ngây ngô, giống như con cú buổi tối không ngủ được, buổi sáng lại không dậy nổi, hôm nay sáng sớm bị tiếng đao kiếm trong nội viện làm tỉnh, trong nội tâm quỳnh lên, sợ nữ tử kia đã xảy ra chuyện gì, xoay người một cái liền từ trên giường nhảy xuống, chưa kịp rửa mặt, liền vọt tới tiền viện.

Vừa thấy trước cổng trong quả nhiên có người đang đánh nhau, vội vã chạy tới, đã thấy Lãnh Hoa Đình cùng Cầm Nương nắm tay, ra vẻ nhàn nhã đi về phía nội viện, không khỏi hỏi thăm.

Cầm Nương thấy hấn hỏi nên khẽ giật mình, thiếu chút nữa đã quên trong nội viện còn có một người như vậy, nhưng hấn là nhi tử của Dụ Thân Vương, sẽ không làm việc gì hại mình chứ, cha hấn chính là muốn bắt mình đi, nên nàng giương mắt cảnh giác nhìn xem Lãnh Thanh Dục.

Mà trong mắt Lãnh Hoa Đình càng nhiều ý đề phòng cùng phần nộ, Lãnh Thanh Dục không rõ có chuyện gì, kinh ngạc nhìn Cầm Nương, ánh mắt không tín nhiệm của nàng làm sau lưng hấn cảm thấy từng đợt lạnh cả người, trong nội tâm đau xót, chẳng lẽ nàng cho là mình sẽ làm thương tổn nàng sao?

Mà gần đây Lãnh Tôn cùng hấn giao hảo cũng mang vẻ mặt phòng bị nhìn hấn, Lãnh Thanh Dục càng cảm thấy cảm tức, quát: “A Tôn, đã xảy ra chuyện gì?”

“Dụ Thân Vương muốn bắt thiếu phu nhân đi!” Lãnh Tôn tức giận nói.

“Phụ vương ta? Phụ vương sao đã tới đây rồi? Vì sao phải bắt Cầm... Bắt thế nào đi? Nhất định là có hiểu lầm!” Lãnh Thanh Dục kinh ngạc nói ra, thiếu chút nữa gọi ra khuê danh của nàng, cái tên ngày nhớ đêm mong, tâm tâm niệm niệm, thuận miệng liền nói ra, may mắn, kịp thời dừng lại, không có gọi đầy đủ, bằng không sợ là lại làm nàng giận.

“Hừ, thế tử gia vẫn nên tự mình đi xem a, phụ vương của huynh hôm nay chính là đem tất cả người trong nội viện chúng ta đều giam lỏng rồi.” Ngữ khí Lãnh Tôn không hòa nhã, Dụ Thân Vương cũng chẳng cho thái tử chút mặt mũi, điều này làm cho hấn rất bất mãn, thái tử là người kế thừa Đại Cầm, dù Dụ Thân Vương quyền thế ngập trời, thì ở trước mặt thái tử cũng vẫn là thần tử nhưng không đem thái tử để vào mắt, đó chính là có dị tâm với ngôi vị hoàng đế, đại nghịch bất đạo như thế, thật sự là đáng hận.

Lãnh Thanh Dục nghe thấy tình thế nghiêm trọng, bất chấp lại nhìn sắc mặt Cầm Nương, một cái thả người liền phi thân hướng đến cổng trong đi, quả nhiên thấy hai người đang đấu sưa đúng là phụ vương mình cùng Bạch tổng đốc, gấp gấp lớn tiếng kêu: “Phụ vương —— ”

Dụ Thân Vương chính liên tiếp tiến sát, mắt thấy sắp đem Bạch tổng đốc bức tiến vào cổng trong, chính mình thoát ly hấn kiểm chế hướng vào phía nội viện thẳng đến chỗ Tôn Cầm Nương, nghe được Lãnh Thanh Dục hô gọi, trong nội tâm vui vẻ, nói ra: “Dục nhi, nhanh giúp phụ vương ngăn chặn mấy tên này.”

Lãnh Thanh Dục không rõ phụ vương tại sao lại cùng Bạch tổng đốc đánh nhau, công phu phụ vương tuy mạnh, nhưng rất ít động thủ, việc hôm nay sợ thật sự rất nghiêm trọng, bằng không phụ vương cũng sẽ không tự động thủ, lại giương mắt nhìn, thành linh chứng kiến mấy hộ vệ của phụ vương đang cùng quân sĩ đại doanh Giang Nam đánh nhau, trong nội tâm không khỏi càng nghi hoặc, hấn vẫn tinh tường vài điểm tính nết của Bạch tổng đốc, người lẩn lộn trên chốn quan trường hơn chục năm thì sao lại ra lệnh quân đội động thủ với cả Dụ Thân Vương, ăn gan hùm mật gấu sao? Việc này có lẽ không phải đơn giản như vậy?

Nghĩ như thế, hấn liền phi thân nhảy hướng hai người đang chiến đấu, thân thể hạ xuống đứng ở giữa hai người, Bạch tổng đốc đúng là bị Dụ Thân Vương làm cho luống cuống tay chân, gặp Lãnh Thanh Dục đột nhiên tiến đến, trong nội tâm vui vẻ, nhân cơ hội quay ngược tình thế, lùi khỏi chiến trận, thả người nhảy ra xa hơn mấy trượng, vung tay lên, quát to: “Tướng sĩ trong sân nghe lệnh, nằm xuống! Cùng tiên thủ ở đâu?” Hai mệnh lệnh đồng thời phát ra, quân sĩ trong sân đang tại cùng những hộ vệ Dụ Thân Vương kịch chiến vừa nghe lập tức tùy chỗ nằm xuống, cho dù đang bị người công kích, cũng không quan tâm liền ngã nằm xuống đất, mà trên tường viện, lập tức đông nghịt cung tiễn thủ nhào người ra, những mũi tên lạnh như băng liền nhất tề nhắm ngay phụ tử Dụ Thân Vương cùng tùy tùng của bọn hấn.

Bỗng nhiên biến hóa khiến Lãnh Thanh Dục có chút mơ hồ, hần phần nộ nhìn Bạch tổng đốc, quát: “Bạch đại nhân đây là có ý gì? Người muốn giết phụ tử chúng ta?”

Sắc mặt Bạch tổng đốc có điểm xấu hổ, vừa rồi Lãnh Thanh Dục rõ ràng là tới khuyên can, chính mình lại lợi dụng hần thoát ly kiểm chế của Dụ Thân Vương, cử động lần này có điểm khó nói, nhưng mà không có cách nào khác, ai bảo hần có một phụ thân không thông tình đạt lý (không biết phân biệt phải trái) như vậy? Hơn nữa, chính mình cũng không phải thật sự muốn giết phụ tử bọn họ, chẳng qua chỉ muốn đuổi bọn họ đi mà thôi.

“Thế tử gia, xin lỗi, hạ quan cũng chỉ vì bất đắc dĩ, vương gia uy hiếp giam lỏng Lãnh phu nhân, hạ quan không thể không ra hạ sách này, chỉ cần người cùng vương gia rời khỏi biệt viện, hạ quan quyết sẽ không tổn thương dù một sợi lông của phụ tử vương gia, thỉnh thế tử thứ lỗi.” Bạch tổng đốc cất cao giọng nói.

Lại một người nói Dụ Thân Vương uy hiếp bắt Cẩm Nương, Lãnh Thanh Dục không khỏi có chút căm tức, hoang mang nhìn Dụ Thân Vương nói: “Phụ vương, thật có chuyện này ư? Lãnh phu nhân chính là được hoàng thượng phái đến, cũng coi như một nửa khâm sai, ngại như thế nào...”

“Bổn vương đâu muốn giam lỏng nàng, chỉ giảng giải khuyên bảo nhưng như nước đổ lá khoai với nàng, thiết bị trong căn cứ bị hỏng, đội tàu xuôi nam chỉ có bốn ngày nữa phải lên đường, còn thiếu mấy trăm kiện hàng, nàng lại không chịu đi sửa chữa thiết bị...” Dụ Thân Vương thật buồn bực, nguyên bản muốn dồn Bạch tổng đốc, lại đột nhiên bị Thanh Dục bắt chột chen vào, tình thế thoáng cái có lợi lại biến thành bị động, tiểu tử chết tiệt, không giúp đỡ thì thôi, lại đến cản trở.

“Phụ vương, chuyện căn cứ không phải vốn do Lãnh phu nhân cùng Hoa Đình huynh chủ trì sao? Huynh ấy sao lại không để ý việc sản xuất của căn cứ?” Lãnh Thanh Dục thật sự cảm thấy kỳ quái ngay, càng nghe càng hồ đồ.

“Khụ, khụ!” Dụ Thân Vương vừa nghe lời này, trên mặt liền lộ ra một tia xấu hổ cùng bất đắc dĩ, không biết phải giải thích cho nhi tử như thế nào, ho khan hai tiếng cố che dấu, quát Lãnh Thanh Dục: “Con đừng quản những việc này!” Lại nghĩ tới nhi tử đã đến đây một hai tháng, cương quyết không đưa một chút tin tức ình, còn khiến mình nghe phải tin tức sai lầm, thực tức chết, náo loạn thành cục diện bế tắc như hiện tại, cái thằng tiểu tử ngu ngốc này chẳng có trách nhiệm, trong nội tâm bốc hỏa, lại mắng: “Phụ vương để con nhận chức giám sát, con suốt ngày làm được gì, không thấy được một điểm hiệu quả!”

“Thế tẩu thật vất vả cải tạo tốt máy móc trong nhà máy, khiến cho căn cứ đi vào quỹ đạo, giám sát cái gì, làm cho nàng sống yên ổn thêm hai ngày nữa không tốt sao? Hơn nữa, việc cải tạo bề bộn cũng khá tốt, nào còn tâm để ý cái gì? Con thấy cái chức giám sát cũng không phải thực chất cần, mà là để tới quấy rối, phụ vương, người sẽ không làm gì ngăn thế tẩu hoàn thành công việc chứ?” Lãnh Thanh Dục đã sớm đau lòng Cẩm Nương, còn đang mang thai mà mỗi ngày đi sớm về trễ, tập trung toàn bộ tinh thần vào thiết bị, nàng đồng thời rất thông minh, đáng ngưỡng mộ, cần cù thật thà vừa trí tuệ, có thể chịu được cực khổ ngang với nam tử bình thường, không nghĩ tới nàng vừa có thể thoải mái hơn đã có người vây tới như thiêu thân! Càng không nghĩ tới phụ vương cũng hồ đồ như thế, lại cũng tham gia, còn... Khiến cho đao kiếm xung đột.

Dụ Thân Vương đối với việc này cũng ảo não cực kỳ, hần vốn đang tức giận Lãnh Thanh Dục đến đây không có nửa điểm tác dụng, tiểu tử này lại đâm trúng chỗ đau của hần, không khỏi thẹn quá hoá giận, khiến trách: “Bây giờ không phải là thời điểm thảo luận việc này, tranh thủ thời gian mời Lãnh phu nhân đi giải quyết thực tế vấn đề căn cứ mới đúng đắn.”

Lời này không thể nghi ngờ đã chứng thật nỗi lo lắng trong nội tâm Lãnh Thanh Dục, hần không thể tin nhìn Dụ Thân Vương: “Phụ vương, người thật sự là một đời anh minh, nhất thời hồ đồ, cái căn cứ này, nhìn tưởng thơm ngon, trên thực tế, ngoại trừ một nhà Giản Thân Vương phủ, ai cũng đừng nghĩ chính thức nhúng tay vào, nhi tử đến lâu như vậy, vẫn đốt đặc cán mai về hai đồng sắt vụn đó, cho dù đưa Mặc Ngọc đến trên tay nhi tử, nhi tử cầm cũng vô dụng, đừng đem cơ nghiệp tổ tông đều thất bại là tốt rồi.”

Dụ Thân Vương nghe đến vẻ mặt lúc đỏ lúc trắng, lời của con hần ngược lại nghe lọt được một ít, xem ra kế hoạch hôm nay của mình thật đúng là có vấn đề, cướp đoạt nhà máy thật không sáng suốt, không có kỹ thuật, không nhân tài, không hiểu những thứ kỹ thuật lạ kỳ kia, cho dù cầm Mặc Ngọc cũng chẳng thể duy trì được mà dùng... Qua sông đoạn cầu... Cái sông này căn bản là qua không được, tối đa cũng chỉ bước

đến giữa sông, mới thực hiện, ngay cả mình đều rơi xuống sông rồi, hấn xem như hiểu rồi, chính mình sợ là trúng gian kế của những người khác.

“Thanh Dục, quan hệ giữa con với Tiểu Đình không tồi, con giúp phụ vương khẩn cầu bọn họ a, hiện tại vô cùng cấp bách, nếu không sửa lại thiết bị cho tốt, thương đội xuôi nam sẽ khó có thể chuẩn bị đầy đủ hàng hóa, điều này là đại sự sẽ ảnh hưởng danh dự Đại Cẩm a.” Dụ Thân Vương không khỏi hạ thấp thanh âm, nghĩ ra cách khác, xem nhi tử trong lúc này có thể giải quyết chuyện này không, nghe nói nhi tử còn từng cứu Tôn Cẩm Nương một lần.

Lãnh Thanh Dục nghe xong nhướn mày, đang muốn trả lời, Bạch tổng đốc bên kia sốt ruột nghe, hai cha con này cũng không có để ý gì tới mình đi, mà cung tiễn vẫn nhắm tới hai người, hơn nữa đã sắp hết thời hạn Lãnh phu nhân vừa rồi ra lệnh, tiếp tục nói chuyện thì chính mình phải chịu trách phạt, “Vương Gia, thế tử, vẫn là mời các vị đều rời khỏi viện này thôi, xin đừng làm hạ quan khó xử.”

Dụ Thân Vương nghe thấy cảm tức, mình không phải là đang tự tìm cách giải quyết vấn đề sao? Cái người họ Bạch này một chút nhân lực cũng không có, lại chẳng biết đưa bậc thang để mình lui hạ, không khỏi buồn bực nói: “Người có bản lĩnh cứ ra trước mặt bản vương, bản vương chính là không rời đi!”

Bạch tổng đốc nghe rồi đơ người, lời Dụ Thân Vương quá mức ngang ngược, hơn nữa, nếu tiếp tục lùi bước thì sẽ vượt qua thời gian Cẩm Nương định cho hấn, hấn không khỏi trầm mặt, vung tay lên, quát: “Bản tên!”

Lập tức, hàng loạt mũi tên như mưa bay vào sân, nhất thời liên tục vang đầy tiếng kêu thảm thiết, vài người hộ vệ của Dụ Thân Vương bị trúng tên ngã xuống đất, nhưng những mũi tên này như có mắt, đều chỉ hướng đến mấy hộ vệ, còn phụ tử Dụ Thân Vương đều tránh được nguy hiểm.

Lãnh Thanh Dục nhìn rồi liền nhú mi, nói với Bạch tổng đốc: “Dừng tay, Bạch đại nhân, dừng tay, ta khuyên phụ vương đi ra ngoài là được.”

Bạch tổng đốc nghe xong liền lệnh quân sĩ ngừng bắn, Lãnh Thanh Dục kéo Dụ Thân Vương đi ra ngoài, “Phụ vương, chúng ta đi ra ngoài đi, cứ thế này sẽ càng làm thế tử nổi nóng, người hiện tại cưỡng cầu cũng vô dụng, cho dù bắt nàng thật, nàng quyết sống chết không theo, phụ vương sẽ làm gì? Chẳng lẽ còn thật sự giết nàng sao? Nàng chính là kỳ tài Đại Cẩm chúng ta, nàng nếu xảy ra chuyện gì, chỉ sợ Hoàng thượng là người đầu tiên muốn trị tội ngài.”

Dụ Thân Vương cũng chỉ muốn tìm lối thoát, bị Lãnh Thanh Dục khê kéo, thì ồm ồm ra khỏi, Bạch tổng đốc nhìn xem cuối cùng là thở dài một hơi, thấy phụ tử Dụ Thân Vương đi xa, hấn mới thu binh, vừa muốn tiến nội viện báo cáo tình huống với Cẩm Nương, chợt nghe thanh âm Dụ Thân Vương lạnh lùng từ xa xa truyền đến: “Bạch đại nhân, nợ nần hôm nay, bản vương sẽ nhớ kỹ, ngày sau chúng ta lại tính.”

Bạch tổng đốc nghe xong một thân mồ hôi lạnh, chân bước càng nhanh.

Trong biệt viện cuối cùng khôi phục bình tĩnh, Lãnh Thanh Dục trở lại tiểu viện, đi đến Lãnh Hoa Đình cầu tình, Lãnh Hoa Đình khó có dịp mang vẻ mặt ôn hoà gặp hấn, nhưng luôn cố tình nói lảng nói tránh với hấn, nói đến chuyện tu sửa thiết bị liền nói sang chuyện khác, hoặc là nói rằng Cẩm Nương bị kinh hãi, phải dưỡng thai, không thể xử lý công việc, khiến Lãnh Thanh Dục rất bất đắc dĩ, hấn cũng biết là Dụ Thân Vương làm quá mức, trách không được Lãnh Hoa Đình cùng Cẩm Nương không nể tình, chẳng xem tình nghĩa, phụ vương ra đòn này rõ ràng chính là muốn bức cả phủ Giản Thân Vương vào chỗ chết nha, người ta chịu gặp mình là nể tình lúc trước đã cứu Cẩm Nương.

Về sau, hấn không có biện pháp, chỉ có thể lo lắng suông, bất quá, tên kia cũng vô lại giống phụ vương hấn, Dụ Thân Vương tại nội viện náo loạn như vậy vừa làm trò hề, hấn một chút cũng không cảm thấy mình là nhi tử của kẻ thù, chính sự không có cách nào khác làm được gì, liền trở về biệt viện, còn muốn ở tiểu trúc ven hồ của hấn, Lãnh Hoa Đình tự nhiên là không muốn, chỉ là Cẩm Nương sẽ cảm thấy Thanh Dục không giống như người có ý đồ xấu, lại đã thật tâm cứu chính mình hai lần, liền tùy ý hấn đi.

Nhưng mà đến lúc này, Dụ Thân Vương cùng vài vị thế tử Vinh thân vương, thế tử Hòa Thân Vương càng vội muốn chết, Lãnh Hoa Đường ngược lại là một bộ dạng vô dã mẽ thì không sợ sứt, muốn quay về biệt viện, Cẩm Nương không cho phép hấn đi vào, nhưng không hề phòng ngại hấn ở bên ngoài thăm dò tin tức,

mỗi lần nghe được Dụ Thân Vương ăn nghẹn, hần liền thấy rất vui vẻ, hơn nữa hần cũng không có rảnh rỗi, việc nên làm tiếp tục làm, chỉ là lúc này cải biến một ít mục tiêu cùng mục đích.

Vợ chồng Tiểu Đình đối với hần vừa hận lại ghét, nhưng Dụ Thân Vương cùng hai vị thể tử này rõ ràng cũng chẳng có chút hảo tâm, một lòng coi mình như con rồi, tuy chính mình phạm sai lầm, nhưng so với sai phạm của bọn họ còn nhỏ hơn nhiều, cho dù hoàng thượng trách tội, mình cũng sẽ không bị trách phạt quá lớn, huống chi thái tử dù thế nào cũng đều nhất định bảo vệ mình.

Cẩm Nương hai ngày này an tâm ở trong phòng dưỡng thai, Lãnh Thanh Dục đến đây vài lần, nàng ngay cả mặt mũi đều không lộ, mỗi ngày ăn ngủ, ngủ ăn, quân sĩ còn đang vây quanh bên ngoài, xác thực không còn là giam lỏng trong biệt viện, mà là bảo vệ người trong biệt viện.

Cho nên tất cả chi tiêu cần thiết trong biệt viện đều rất đầy đủ, bọn hạ nhân xuất nhập cũng cực kỳ thuận tiện an toàn, chẳng người nào ngăn cản bọn họ.

Thanh Ngọc từ ngày Cẩm Nương đáp ứng lưu lại Song nhi, thì rất cảm kích Cẩm Nương, lúc làm việc thì chủ động và cẩn thận nhiều hơn trước, nếu không sai nàng làm việc gì, nàng cũng tự làm vài việc, mà cũng chủ động giúp đỡ rất nhiều việc vặt vãnh, tuy vậy ngẫu nhiên, nàng cũng sẽ một mình ngồi ngẩn người, Tứ Nhi nhìn đã cảm thấy kỳ quái, nhưng hỏi nàng, nàng lại không nói, chỉ lúc nào Lãnh Tôn xuất hiện mới có thể hiện ra mỉm cười.

Tứ Nhi nhìn xem đành thở dài, lại nghĩ tới chuyện giữa mình và A Khiêm, tâm tình cũng phiền muộn không thôi, mấy ngày nay, A Khiêm dường như đột nhiên mất tích, cả một lời chào hỏi cũng không có, đã chẳng thấy tăm hơi, hỏi thiếu phu nhân, thiếu phu nhân cũng nói không biết, điều này làm cho nàng càng lo lắng, cũng càng không thấy thư từ.

Trương ma ma mấy ngày nay luôn luôn vội vàng huấn luyện mấy nha hoàn mới tới, nhưng đối với đồ ăn của Cẩm Nương lại phá lệ để bụng, mỗi ngày đều đun rất nhiều thuốc bổ cho Cẩm Nương, Cẩm Nương cũng không có chút phản ứng khi mang thai, khẩu vị rất tốt, rất ít nôn nghén, điều này làm cho Trương ma ma rất cao hứng, thường thường cười nói: “Tiểu thiếu gia nhà chúng ta thật đúng là láu lỉnh a, lại hiếu thuận, một chút cũng không hành hạ nường.”

Cẩm Nương liền một đầu hắc tuyến, vẫn chỉ là khối thịt mà đã biết hiếu thuận mẹ, Trương ma ma cũng quá khoa trương a, tuy vậy tâm tư nàng cũng giống bao người mẹ trong thiên hạ, rất ưa thích nghe người khác khen con của mình, dù kể cả con chưa ra đời cũng thế, mỗi ngày còn trong bụng, mỗi ngày một chút phát triển, lúc mới có thai, nàng cảm giác được trong bụng giống như có dòng khí lưu (không khí), về sau nàng cảm thấy rõ hơn, đó là lúc hài tử đang động, trong nội tâm sẽ sinh ra một tia tình thương của mẹ, sẽ ôm bụng nói chuyện,

Lãnh Hoa Đình thấy thế liền không nhịn được cũng ghé gần sát nàng, có khi cũng giống trẻ con bình thường, ghé gần bụng Cẩm Nương nghe thai âm, chỉ là hài tử quá nhỏ, hần chỉ có thể nghe được thanh âm trảng vè trong bụng Cẩm Nương nhu động, nhưng tình cảnh ấm áp này làm cho người ta như thấm vào mật, mặc kệ vài người ở bên ngoài sốt ruột đến độ như kiến bò chảo nóng, vợ chồng bọn họ lại trải qua cuộc sống gia đình mật mật ngọt ngọt, cũng không chịu quá nhiều nửa điểm.

Diệp Nhất cũng được Lãnh Hoa Đình tiếp vào trong biệt viện, con của hần Diệp Trung Bân lại bị Dụ Thân Vương mang đi, chưa trở về, bàn tay Diệp Nhất ngày ấy được Lãnh Hoa Đình xem kỹ, chỉ là ngón tay bị kẹp thương, còn đang trị liệu, nhưng hần vừa nghĩ tới chuyện Diệp Trung Bân làm, tâm tình cực kỳ áy náy, mặc dù Cẩm Nương khuyên hần như thế nào, trong lòng hần vẫn luôn không an tâm, Cẩm Nương cũng hiểu, hần đang hồ thẹn và đau khổ, dù sao là con của mình, làm cái việc cần chủ sau lưng để cầu vinh, hận là hận, nhưng vẫn là không nỡ, chẳng lẽ thật muốn xử tử con trai ruột sao?

Nhưng đạo này mọi người tìm không thấy Diệp Trung Bân, Diệp Nhất liền càng thêm lo lắng càng tức giận, lại sợ Diệp Trung Bân sẽ tiếp tục làm chuyện điên rồ, càng buồn rầu nên vết thương cũng phục hồi chậm.

Cũng may Diệp Tam, Diệp Tứ thỉnh thoảng đến khuyên bảo hần, cũng nói cho tin tức ở nhà máy, Cẩm Nương biết được Dụ Thân Vương ra lệnh công nhân tu sửa thiết bị, mọi công nhân cùng kêu lên rằng chỉ có thiếu chủ có khả năng tu sửa, thì con mắt đều ươn ướt, không nghĩ tới những công nhân này trung thành với mình như thế, ngược lại càng cảm thấy an bình, thánh chỉ —— cứ xem đạo thánh chỉ hạ như thế nào.

132. Chương 132

Mà lúc này những hộ vệ khác trong nội viện rốt cục nghe được tiếng động liền chạy tới, vài tên hắc y nhân vừa thấy sự tình bại lộ, rất khó ra tay thành công liền dứt khoát bỏ lại Cẩm Nương mà chạy.

Lãnh Tổn cùng Bạch Thịnh Vũ một người cầm đao một người cầm kiếm phi thân chạy vội tới, lao thẳng đến đánh vài tên hắc y nhân này.

Nhưng một tên hắc y nhân móc ra một viên nhỏ quảng thẳng xuống đất, lập tức khói đen cuộn cuộn, phát ra một mùi gay mũi, quan cảnh trước mắt trở nên mơ hồ, đợi lúc khói mù tan hết, người cũng đã biến mất không còn bóng dáng.

Bạch Thịnh Vũ thấy thế không khỏi hồn hển, cúi đầu, chứng kiến Cẩm Nương đang khóc dở lấy Thanh Ngọc, mà bụng Thanh Ngọc thì cầm một thanh đao, vội cúi người, điểm lia lịa mấy chỗ đại huyệt của Thanh Ngọc, nói với Cẩm Nương: “Tứ muội muội, đừng khóc, mau mau gọi người trị thương cho nàng mới phải.”

Lãnh Tổn nhìn mặt mày Thanh Ngọc tái nhợt, có chút giật mình, trong ánh mắt toát ra một tia khiếp sợ, nhắc chân đi tới, bế Thanh Ngọc lên, liền đi về hướng nội viện.

Tứ Nhi tới giúp đỡ Cẩm Nương, mấy người trở về trong nội viện, Trương ma ma vừa thấy tình hình này, hai mắt tròn trảng há hốc mồm, liền vội vàng phái người đi mời đại phu chữa trị cho Thanh Ngọc.

Lúc này, Lãnh Hoa Đình cũng cùng Trung Lâm thúc từ trong thư phòng gấp gấp đuổi tới, vừa thấy Cẩm Nương bình yên vô sự, Lãnh Hoa Đình mới thở dài một hơi, nhưng xem mặt mũi nàng tràn đầy đau xót, liền vội vàng đẩy xe lăn qua, cũng không quản Bạch Thịnh Vũ cùng vài người khác đang ở đây, kéo Cẩm Nương, một tay ôm nàng vào trong ngực, một tay đẩy xe lăn vào buồng trong.

“Nương tử, nương tử, đừng khóc.” Hắn nhẹ nhàng vuốt lưng Cẩm Nương, đem nàng ôm thật chặt vào trong ngực, đầu tựa vào vai nàng, an ủi nàng.

Hắn càng nói, Cẩm Nương càng thương tâm, càng cảm thấy mình thật vô dụng cùng bất lực, âm mưu ám sát liền tiếp làm cho tâm lực nàng mệt mỏi, trong nội tâm càng cảm thấy được phần uất khó giải thoát, nâng khuôn mặt đang khóc khỏi ngực hắn, cố lấy giọng rồi nói: “Tướng công, sau này mặc cho ai đến xin, chuyện mấy mớ hư hỏng ở căn cứ, ta đều mặc kệ, mặc kệ, bọn họ thích náo loạn làm sao cũng kệ đi.”

Trong lòng Lãnh Hoa Đình biết nàng nói lời này trong lúc tức giận, nên nhanh miệng an ủi: “Ừ, mặc kệ, mặc cho ai đến, chúng ta cũng không quan tâm, chúng ta trở lại kinh thành được không? Cứ để mấy thứ vứt đi đẩy phá hỏng đi.”

Cẩm Nương nghe lại khóc hu hu tiếp: “Thanh Ngọc nàng... Nàng không thể chết được, nàng là nha đầu tốt.”

“Ừ, không chết, không cho nàng chết, không có đâm trúng tim, sẽ không chết đâu, yên tâm đi, đại phu sẽ cứu sống nàng.” Lãnh Hoa Đình tiếp tục dỗ nàng.

Cẩm Nương nghe xong thở dài một hơi, lại vẫn nằm trong ngực hắn khóc, khóc đến mệt mỏi mơ màng ngủ.

Lãnh Hoa Đình cẩn thận ôm nàng đặt lên giường, đắp kín chăn, xoay người ra cửa, gặp Bạch Thịnh Vũ còn đang ở ngoài, nhân tiện nói: “Tam tỷ phu, mời giúp ta đem Bạch tổng đốc gọi đến đây.”

Bạch Thịnh Vũ nghe được liền giật mình, nhưng lập tức hiểu được, trong mắt hiện lên một tia phẫn nộ, nhanh chóng xoay người đi mời Bạch tổng đốc.

Không lâu sau, Bạch tổng đốc hoảng loạn chạy tới, Lãnh Hoa Đình cũng không chào hỏi, chỉ lạnh lùng nhìn Bạch tổng đốc, Bạch tổng đốc bị hắn nhìn chằm chằm có chút không được tự nhiên, chề cười nói: “Thế chất (cháu họ), việc này xảy ra, thế thúc trong nội tâm cũng rất khổ sở, cháu...”

“Ngài sẽ tự nhận lỗi từ chức, hay để bản quan thượng tấu lên trên, viết ngài có tội thông đồng với địch hành thích khâm sai?” Lời nói Lãnh Hoa Đình kinh người.

Bạch tổng đốc nghe được biến sắc, kinh hãi nói: “Thế chất sao lại nói như thế?”

“Trong lòng ngài tự hiểu, biệt viện sớm bị quân đội đại doanh Giang Nam bao bọc vây quanh, lại còn để nhiều kẻ đáng chết ẩn nấp trong nội viện như vậy, bọn họ lại không phải thánh thần, không được đại nhân ngầm đồng ý, thì làm sao vào được trong viện? Ta để ý đến thể diện Tam tỷ phu mới cho ngài một cơ hội tự nhận tội từ quan, bằng không...” Lãnh Hoa Đình dừng lại không nói thêm nữa.

Bạch tổng đốc nghe liền đầu đầy mồ hôi, vừa khom người chấp tay, mặt mũi tràn đầy xấu hổ nói: “Thế chất, ta cũng là bất đắc dĩ, Dụ Thân Vương mấy lần đến khẩn cầu, lại cam đoan tuyệt đối sẽ không thương tổn phu nhân, ta mới... Ta thật sự không biết sẽ có người lẫn vào trong bọn họ, lại còn muốn mưu sát phu nhân, ta... sẽ đi đòi công đạo cho các cháu.”

Nói xong liền quay người lại, muốn xuất môn, tiếng nói của Lãnh Hoa Đình âm hàn như băng, “Không cần, đại nhân, ngài vẫn là đem binh quyền hộ vệ bổn viện giao cho Bạch Thịnh Vũ – Bạch đại nhân chưởng quản a, bản quan đã không còn tin ngài, hơn nữa, những lời ngài vừa nói, ta đã cho người viết lại, đến lúc đó, còn mời đại nhân không cần phải lật lọng, không thừa nhận.”

Bạch tổng đốc nghe rồi càng kinh hãi, không nghĩ tới Lãnh Hoa Đình chẳng niệm tình nghe van xin, ngẩng đầu nhìn Bạch Thịnh Vũ liếc, đã thấy trong mắt Bạch Thịnh Vũ cũng mang giận dữ lại có một chút bất đắc dĩ, trong lòng hắn biết Lãnh Hoa Đình lúc này đang nổi nóng, cho dù nhờ Bạch Thịnh Vũ cầu tình, cũng sẽ không có hiệu quả gì, về mặt xấu hổ cúi đầu đành lui ra ngoài.

Bạch tổng đốc vừa đi, liền có ám vệ phi thân vào báo lại, nói thái tử điện hạ đã đến bên ngoài biệt viện, thỉnh khâm sai đại nhân cùng phu nhân lập tức đi ra ngoài cửa nghênh đón, Trương ma ma vừa nghe, gấp gấp muốn vào mời Cẩm Nương, Lãnh Hoa Đình vung tay lên chặn lại: “Thiếu phu nhân bị ám toán chấn kinh đến nỗi sinh bệnh, không thể nghênh tiếp, nhờ ma ma chiếu cố tốt nàng.”

Bạch Thịnh Vũ nghe xong khóe miệng có chút nhếch lên, bất đắc dĩ lắc đầu, tiến lên phía trước giúp hắn đẩy xe lăn, vừa quay đầu thấy Lãnh Tôn còn đang giật mình đứng nguyên tại chỗ, “A Tôn, nha đầu kia bị thương không nhẹ, cũng không biết còn có thể cứu sống được không? Đáng thương a, tâm tư thiếu nữ người ta lại gửi gắm sai nơi.”

Lãnh Tôn nghe được mặt trầm xuống, trừng trừng liếc Bạch Thịnh Vũ rồi nói: “Ta tuy là người của thái tử, nhưng có một số việc vẫn tự hiểu rõ nặng nhẹ, dù người lo lắng cũng không cần dùng tới một nha đầu đến kích ta.”

Bạch Thịnh Vũ cười sang sảng một hồi, “A Tôn quả nhiên là người thông minh, người đã hiểu thế thì liền cùng đi gặp thái tử điện hạ đi.”

Mấy người mới đến cổng trong đã thấy thái tử dẫn người vội vàng đi tới đây, trên người mặc bộ áo bào thêu Kim Long giờ ba móng vuốt rất tinh tế nhưng một thân phong trần mệt mỏi, sắc mặt lo lắng, vừa thấy Lãnh Hoa Đình nghênh đón, bước chân càng thêm nhanh.

Mọi người đến gần, Lãnh Hoa Đình cùng Bạch Thịnh Vũ và vài người cúi chào thái tử, thái tử giương một tay lên nói: “Tục lễ hãy bỏ qua, đi vào nói sau.”

Ngồi trong khách sảnh bên ngoài viện, thái tử cũng chẳng muốn uống trà, mở miệng liền hỏi Lãnh Hoa Đình: “Tiểu Đình, nương tử của người.”

Thần sắc Lãnh Hoa Đình lãnh đạm nhìn thái tử, khóe miệng nhếch miệng cười khẩy nói: “Bẩm điện hạ, nàng vừa bị người ta hành thích, bị dọa đến bệnh, không cách nào tới cúi chào điện hạ, còn xin điện hạ bao dung, tha thứ, hơn nữa theo nữ tắc nhân gia (chuẩn mực đạo đức của phụ nữ) cũng không nên luôn xuất đầu lộ diện.”

Thái tử nghe được giận dữ: “Tại sao lại bị hành thích, cô (bản thái tử) trên đường nghe thấy các người trên đường đi nguy hiểm chồng chất, không nghĩ tới đến căn cứ còn có ám sát nhiều như vậy, tổng đốc Giang Nam là kẻ bất tài sao?”

Bạch Thịnh Vũ vừa nghe lời này, cũng vì Bạch tổng đốc đổ một trận mồ hôi, hắn cũng là gần nhất mới biết được, nguyên lai chức trách chính của Bạch tổng đốc là bảo vệ căn cứ cùng sự an toàn của người quân Mặc Ngọc, thúc thúc thật đúng là hồ đồ, lại nghe theo lệnh Dụ Thân Vương, âm thầm để vài hắc y nhân vào

sân viện, thúc cũng quá mức xảo quyệt, nghĩ không muốn đắc tội cả hai bên, lần này sự tình thật là càng lớn chuyện, sợ rằng dù mất chức cũng còn khó thoát thân.

“Tổng đốc Giang Nam cũng không cách nào khác a, người ta cầm trong tay kim bài ngự ban tới bắt người, Bạch đại nhân dù lá gan có lớn cũng không dám bất tuân hoàng lệnh a.” Lãnh Hoa Đình vẫn cười lạnh, trong mắt hàm chứa phần nộ cùng bất mãn, trong giọng nói đều ẩn chứa mỉa mai.

Thái tử nghe liền trì trệ, trong mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ, ôn nhu nói: “Tiểu Đình, người không nên hiểu lầm, khối kim bài này mấy năm trước vương thúc bởi vì lập được đại công mà được ban thưởng, bắt quá là phần thưởng tôn vinh mà thôi, cũng không phải là lần này phụ vương ban cho vương thúc để đến làm khó dễ các người.”

Chuyện đó Lãnh Hoa Đình dĩ nhiên không tin, nhưng hắn cũng sẽ không vạch trần thái tử, chỉ cười cười: “Nguyên lai chỉ là phần thưởng tôn vinh a, tuy vậy nhưng thần chỉ là quan tứ phẩm, không có tư cách đi nghiệm chứng, vương thúc giờ kim bài đến giam lỏng vi thần, vừa muốn bắt thê tử của thần, thần đều không thể phản kháng, nếu không có mặc ngọc có quyền ra lệnh đại doanh Giang Nam, thần cùng thê tử chỉ sợ phải chết dưới sự đe dọa của Dụ Thân Vương gia.”

Thái tử nghe xong mày nhíu lại càng chặt hơn, trầm ngâm một lát mới nói: “Vương thúc lần này hành động cũng quá mức hoang đường lớn mật, cô hồi kinh nhất định sẽ trình tấu lên vạch tội vương thúc, Tiểu Đình, việc cấp bách là nhanh chóng sửa chữa máy móc cho tốt, hoàn thành nốt chỗ hàng hóa còn thiếu, thương đội xuôi nam có thể lùi lại nhiều nhất ba ngày vì lấy lý do đường xá hay thời tiết xấu rồi nhất định phải lên đường, nếu giờ không sửa thì thật sự không kịp thời gian a.”

Lãnh Hoa Đình cười nhạt một tiếng nói: “Điện hạ nói cực đúng.”

Thái tử nghe xong trong nội tâm vui vẻ, lớn tiếng nói: “Vậy thì mau mau mời Tôn phu nhân đến căn cứ đi, cả Đại Cẩm ngoại trừ nàng, không ai có thể hiểu mấy thứ máy móc này a.”

“Máy móc cũ hỏng cùng thê tử của thần có quan hệ gì đâu, hiểu mấy móc chính là có tội sao? Nàng bị bệnh, lại đang mang thai, không thể vất vả thêm nữa.” Ngự khí Lãnh Hoa Đình vẫn nhàn nhạt, nói ra lời nhưng lại khiến thái tử nghẹn đến chết khiếp, thái tử bất đắc dĩ dở dằn: “Tiểu Đình, Thái tử ca ca biết rõ trong lòng người tức giận, yên tâm, ta nhất định sẽ giao người cho người, để người hả giận, chỉ là tình thế hiện tại khẩn cấp a, người chính là khâm sai quản máy dệt, là người tiếp chương Mặc Ngọc, chuyện cải tạo và kinh doanh trong căn cứ là chức trách của người, làm sao người có thể nói như thế.”

“Thần bị người ta giam lỏng tại nội viện, không cho phép hỏi đến việc căn cứ, thần không cách nào đảm đương chức vị khâm sai này, thần xin từ chức, do đó thần đưa trả ấn quan cùng Mặc Ngọc, mời thái tử tìm người khác tài giỏi hơn.” Lãnh Hoa Đình không chút do dự đem ấn quan cùng Mặc Ngọc đưa ra, hai tay trình lên.

Thái tử bị hành động của hắn lần này nghẹn đến mắt đều đỏ, vừa tức lại không có chỗ trút, chỉ vào cái mũi của hắn mắng: “Người... Người... Quả thực hồ đồ, đây là quốc gia đại sự, người càng coi như trò đùa, như thế coi thường hoàng mệnh, người... Người cũng thật lắm tức chết ta.”

Lãnh Hoa Đình nhăn lông mày, lạnh lùng nói: “Hoàng mệnh? Vì thần cả tự do đều không có, lấy cái gì đi chấp hành lệnh vua, chắc hẳn điện hạ cũng biết, thần cùng thê tử hôm nay chính đang mang tội danh tham ô, bị người ta giam lỏng a, thê tử của thần lúc đến đây liền một lòng nhào vào cải tạo máy móc, thật vất vả mới đem thiết bị sửa chữa tốt, máy móc hoạt động bình thường, lại đột nhiên bị người hãm hại, lần nữa bị người ám sát, thần tuân theo hoàng mệnh chịu thật là đủ uất ức rồi a.” Nói xong liền chấp tay nói với thái tử: “Thần vô năng, thần đối với máy móc này cũng không hiểu được nhiều lắm, hôm nay máy móc lại hỏng, thần cũng chẳng có biện pháp sửa chữa lại cho tốt, hàng hóa dù thiếu cũng đành thiếu a, dầu sao máy móc này cũng dùng không được bao lâu nữa, hiện giờ thương đội xuôi nam nói rõ ràng cho các vùng Nam Dương mới phải, từ nay về sau Đại Cẩm không cách nào cung cấp hàng hóa vừa rẻ vừa đẹp nữa. Còn ai có tài năng tạo ra nhiều hàng hóa cho Đại Cẩm như trong quá khứ?”

Nói rồi chính mình đẩy xe lăn đem quan ấn cùng Mặc Ngọc trong tay đưa đến tay thái tử, cũng không đợi thái tử nói thêm, tiếp tục nói: “Mặc Ngọc đã giao lại, biệt viện này xem ra thần cũng không tư cách ở nữa, một lúc nữa thần liền trở về thu thập đồ đạc, mang theo thê tử đang bệnh rời đi nơi đây.”

Thái tử bị lời của hắc chần động nửa ngày không có lên tiếng, trên trán không khỏi toát ra chút mồ hôi, nhìn hắc thật sự đẩy xe lăn muốn đi, vừa tức vừa vội, lại có chút bất đắc dĩ, thái tử làm sao không biết Tiểu Đình đang uy hiếp hắc, nhưng thái tử cũng đành chịu, Dụ Thân Vương được thái hậu nương nương tin tưởng, đến Giang Nam chính là do thái hậu yêu cầu, chính Hoàng thượng cũng không có cách nào khác ngăn được vương thúc, nhưng mà...

“Tiểu Đình hãy dừng bước.” Thái tử ổn định lại tâm tình, cưỡng chế tức giận trong lòng, nói với Lãnh Hoa Đình.

Lãnh Hoa Đình dừng lại, cung kính cúi đầu: “Thảo dân xin nghe thái tử phân phó.”

Vừa giao ấn liền tự xưng thảo dân, hắc sao vẫn trái tính trái nết như hồi còn bé, thái tử cười khổ đến gần Lãnh Hoa Đình, tiện tay khê vỡ đầu hắc, chuyển đổi sách khác với hắc: “Làm sao người có thể đối xử thái tử ca ca như thế, khi còn bé người chính là cực kỳ nhu thuận, che chở thái tử ca ca cực kỳ, người xem, thái tử ca ca đang khó xử, người cũng không nghĩ biện pháp gì giúp đỡ thái tử ca ca sao?”

Lãnh Hoa Đình nghe được liền buồn nôn một trận, hắc vô cùng sợ thái tử dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với mình, càng không có nghĩ tới đang nói chuyện nghiêm túc, Thái tử lại như làm nũng cùng chính mình nói chuyện, mặt hắc đỏ lên, vừa xấu hổ giương mắt nhìn, vừa ghen một ngụm ức khí chấp tay nói: “Thảo dân vô năng, cô phụ điện hạ yêu quý.” Nói xong liền đẩy xe lăn nhanh hơn, nghĩ nhanh chút né khỏi quái vật Thái tử này là tốt rồi.

Thái tử sao có thể để cho hắc chạy, đem ấn tín cùng mặc ngọc trong tay cùng ném tới trong lòng hắc, cười xấu xa nói: “Người đừng mở miệng một tiếng thảo dân, thái tử ca ca cũng không chấp nhận, quan ấn này người còn phải cầm, mặc ngọc cũng do hoàng thượng ban cho, người càng không thể tùy tiện vứt bỏ, hành động hôm nay của người lần này quả thật bất kính với hoàng thượng, cô phụ thánh ân, nhưng mà thái tử ca ca biết rõ trong lòng người tức giận, chẳng qua là nói đùa, nên sẽ không để ý.”

Lãnh Hoa Đình đương nhiên biết rõ thái tử sẽ không thật sự để hắc từ quan, hắc bất đắc dĩ cảm quan ấn cười khổ nói: “Vậy được rồi, thần trở về kinh, lại xin Hoàng thượng chính thức từ quan là được.”

“Được rồi, thái tử ca ca biết rõ cơn tức này của người không chỗ trút, chắc khó vâng lệnh làm việc.” Liền nâng cao giọng nói, đối với tùy tùng của mình nói: “Nhanh chóng mời Dụ Thân Vương.”

Tùy tùng lập tức ra khỏi phòng, không bao lâu Dụ Thân Vương mang khuôn mặt bình tĩnh đến đây, vừa thấy thái tử liền cúi chào đúng lễ nghi, thái tử xoay người về ngồi tại ghế chủ vị, khiến Lãnh Hoa Đình trở lại trong sảnh, cũng không cất lời để Dụ Thân Vương ngồi xuống, lạnh lùng nhìn Dụ Thân Vương: “Vương thúc, thúc lần này xuôi nam thật đúng là công trạng nổi bật a, rốt cục tra ra tội chứng Giản Thân Vương tham ô, không biết vương thúc lần này tính thỉnh phụ hoàng trừng phạt người của Giản Thân Vương như thế nào đây?”

Dụ Thân Vương nghe được thì sửng sốt, thái tử mỉa mai khiến mình vừa thẹn vừa vội, trong lòng biết lúc này sợ là thật muốn rơi vào tay thái tử, nhưng vụ tham ô là có thật, mình cũng không sai, chẳng qua chưa thăm dò tình hình rõ ràng, không tìm đúng thời cơ, mới rơi vào thế bị động mà thôi, cố gắng ngăn thẳng đầu nói ra: “Giản Thân Vương tham ô là sự thật, chứng cứ vô cùng xác thực, không hề giả dối, nên trách tội Giản Thân Vương thế nào dĩ nhiên chỉ hoàng thượng anh minh mới biết, thần không có quyền chen vào.”

“Vương thúc tra án vất vả, tuy vậy vương thúc giam lỏng khâm sai đại nhân cùng phu nhân, khiến cho hàng hóa xuôi nam không cách nào sản xuất đầy đủ, cô nghĩ vương thúc nhất định đã nghĩ ra phương pháp mới, tìm được nhân tài hữu dụng đến giải quyết việc này rồi.” Thái tử thật sự rất tức giận, Dụ Thân Vương luôn là người mưu tính tinh tường, vậy mà không rõ sự tình lần này, làm việc chẳng phân biệt được nặng nhẹ, hắc muốn tự tìm đường chết, chẳng trách được người bên ngoài.

Dụ Thân Vương im bật, nếu hắc có nhân tài hoặc có biện pháp thì đã không ra hạ sách sai người đến bắt Tôn Cẩm Nương, sắc mặt hắc biến hóa, cười khan nói: “Điều này không do thần cai quản, thần chỉ đến tra tham ô, đã tìm được chứng cứ, liền ngay hôm đó muốn lên đường hồi kinh phục mệnh, nơi đây có điện hạ chủ trì, còn chuyện gì không giải quyết được?”

Thái tử không nghĩ tới da mặt Dụ Thân Vương dày đến tình trạng này, rõ ràng chính mình gây ra đại họa, lại thoái thác như thế, không giải quyết được liền co cẳng chạy, muốn trốn, nhưng Dụ Thân Vương đều

nhằm vào điều có thật, hẳn vốn được hoàng thượng cho phép giám sát, tra tham ô thuộc chức trách giám sát, cũng là một trong những quyền hắn có, thái tử không khỏi vừa tức hắn xảo trá và vô trách nhiệm, vừa buồn cười nói: “Vương thúc nói không sai, tuy vậy cô còn nhớ rõ vương thúc chỉ có quyền giám sát, không có quyền đuổi bắt cùng xâm phạm mệnh quan triều đình, càng không có quyền mưu sát khâm sai hoàng mệnh (khâm sai do hoàng thượng phong)!”

Dụ Thân Vương nghe xong kinh hãi, nhất thời mặt mũi trắng bệch, khóe miệng có chút kéo ra, trong mắt hiện lên một tia âm độc: “Ngày ấy thần chẳng qua lo lắng sẽ làm lỡ quốc sự, nên đặc biệt đến khuyên giải mời Lãnh phu nhân về căn cứ, nhưng nàng nhất định không chịu, liền nổi lên tranh chấp, cho nên mới lỡ mãng hành động, sao có thể coi là mưu sát khâm sai hoàng mệnh?”

Thái tử nghe xong trên mặt càng tăng lên vui vẻ, lông mày nâng lên, nói với Dụ Thân Vương: “Như thế nói đến chuyện này, vương thúc cũng chỉ phạm vào một ít sai lầm nhỏ mà thôi, kể cả thị vệ của cô ra mặt, ngài cũng không để vào mắt, điều này... Cũng không coi là đại sự, vương thúc từ trước đến nay đều chưa có đem cô để vào mắt, cô cũng quen rồi...” Nói rồi dừng một chút, xem sắc mặt Dụ Thân Vương càng trắng bệch, liền đứng lên, đến gần Dụ Thân Vương, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn hắn.

Dụ Thân Vương cùng thái tử nhìn nhau xong lập tức lại nhìn xuống, trong mắt hiện lên một chút lầm lũi, cúi thấp đầu không dám nói lời nào.

Thái tử đột nhiên lớn tiếng gọi: “Tuyên gọi Bạch tổng đốc.”

Lát sau, Bạch tổng đốc nhanh chóng đi đến, hành đại lễ với thái tử, rồi chấp tay hướng về Lãnh Hoa Đình, trong mắt lộ ra một tia xấu hổ.

Thái tử hỏi: “Bạch khanh, đối với chuyện hôm nay Lãnh phu nhân bị người hành thích người giải thích thế nào?”

Bạch tổng đốc khẽ khom người, đem những lời uy quyền bức ép lấy lợi ích dụ dỗ của Dụ Thân Vương, cùng kế hoạch hắn xếp đặt như thế nào, cho thủ hạ của Dụ Thân Vương vào phủ đuổi bắt Cẩm Nương đều nói ra, Dụ Thân Vương nghe xong khóe miệng kéo thành một tia cười lạnh, quát to: “Bạch đại nhân, người thân có chức trách thủ vệ, lại liên kết với bọn đạo tặc, để kẻ xấu tiến vào gây chuyện lại còn muốn đổ tội lên đầu bốn vương, người chắc biết hãm hại bốn vương phải chịu gì chứ?”

Bạch tổng đốc nghe xong xấu hổ cười nói: “Vương Gia, hạ quan dù gan to tày trời cũng không dám hãm hại ngài, tuy lời nói của ngài hôm qua cũng không có nhân chứng vật chứng, nhưng hạ quan bắt được những kẻ hành hung, bọn họ đang ở ngoài cửa, trên người bọn họ chính là có ký hiệu phủ Dụ Thân Vương ngài, thứ này không phải do hạ quan giả tạo a.”

Nâng một tay lên liền có mấy tên lính dẫn theo vài tên hành thích buổi sáng đi tới, trong đó không có tên ám sát Cẩm Nương.

Dụ Thân Vương vừa thấy, quát lớn: “Người là đồ tiểu nhân hèn hạ, bốn vương chẳng qua chỉ muốn bắt Tôn Cẩm Nương đi tu sửa máy móc mà thôi, đâu muốn hành thích, bốn vương hôm qua đã nói rõ dụng ý, thật không ngờ người hãm hại ta?”

“Hôm qua hạ quan cũng cho rằng vương gia chỉ muốn vì nước phân ưu mà làm việc hồ đồ, cho nên cũng hồ đồ đáp ứng, nhưng không biết vương gia ngài đang lừa gạt hạ quan, thực lòng đúng là muốn mưu sát Lãnh phu nhân, vương gia, ngài lừa hạ quan thật thâm, hạ quan lúc này đây bị người hại chết, nếu không có nha đầu bên người Lãnh phu nhân dũng cảm, phu nhân lúc này sợ đã hương tiêu ngọc vẫn, Đại Cẩm mất nhân tài, hạ quan sẽ trở thành tội nhân thiên cổ của Đại Cẩm.” Bạch tổng đốc to giọng lên án Dụ Thân Vương, đầm ngực dậm chân, rất thương tâm phần hận.

Dụ Thân Vương tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hắn đưa mắt nhìn về phía thái tử, lớn tiếng nói: “Điện hạ quả nhiên mưu hay kế giỏi, thần ra một kế sai lầm, một bước sai liền từng bước đều sai a.”

Thái tử tức giận đến thiếu chút nữa muốn bùng nổ, quát lớn: “Người tới, áp giải Dụ Thân Vương trở lại kinh thành, đưa đến Tông Nhân Phủ, chờ đợi hoàng thượng xử lý.”

Dụ Thân Vương bị giải đi, Bạch tổng đốc cũng lui ra ngoài, nét mặt thái tử liền tươi cười, về mặt nịnh nọt nói với Lãnh Hoa Đình: “Tiểu Đình, giờ này người nên bớt giận rồi a.”

Lãnh Hoa Đình đảo mắt khinh thường, lạnh lùng nói: “Thần có hết giận hay không đâu quan trọng, thần cũng chẳng còn tư cách tức giận, thần vẫn là một người chờ xử tội, nếu điện hạ không còn việc gì nữa, thần liền trở về phòng xem thê tử của thần, thân thể nàng không khỏe, thần cần phải chăm sóc nàng.” Nói rồi liền đẩy xe lăn đi ra ngoài.

Thái tử quỳnh lên, chạy theo, vừa đi vừa nói chuyện: “Tiểu Đình, người chẳng trượng nghĩa chút nào, ta đã đem Dụ Thân Vương áp tải về kinh, người còn muốn như thế nào, nhanh khuyên đệ muội đi tu sửa máy móc a, bằng không thật sự sẽ trì hoãn quốc sự a.”

“Điện hạ, thê tử của thần bị bệnh, bị bệnh, ngài nghe rõ không? Sao ngài có thể bức bách một phụ nữ yếu ớt đi làm việc vì triều đình, nói ra không sợ nhục thanh danh Đại Cẩm sao?” Lãnh Hoa Đình lớn tiếng nói với thái tử.

“Ta đây có thể cùng người đi hỏi thăm bệnh tình của đệ muội a.” Thái tử rất bất đắc dĩ, bức cũng bức không được, dù sao triều đình ép vợ chồng bọn họ quá mức, cho tới lúc này thì chỉ có thể xin hãn mềm lòng thôi.

“Nam nữ thụ thụ bất thân, điện hạ, xin dừng bước.” Lãnh Hoa Đình không để ý thái tử, đẩy xe lăn chạy trốn nhanh hơn, Thái tử bị hãn nói thì sững sờ, cũng biết mình tiến vào phòng Tôn Cẩm Nương quả thật có trái với cấp bậc lễ nghĩa, đành phải dừng bước, lớn tiếng nói: “Đệ muội khi nào khỏe lại, Tiểu Đình, người không thể không chịu trách nhiệm, quản lý tốt căn cứ chính là chức trách của người.”

Lãnh Hoa Đình mặc kệ hãn, trực tiếp trở về nội viện, Thái tử tại khách sảnh suốt ruột đến độ xoay quanh, gọi Bạch Thịnh Vũ tới hỏi: “Bạch khanh, người có biện pháp nào khuyên giải vợ chồng Tiểu Đình không?”

Bạch Thịnh Vũ chấp tay vừa nói: “Thần không có biện pháp, thần cũng bị người giam lỏng, bị nói là có liên quan đến vụ tham ô này.”

Thái tử vừa nghe thấy lại là lời này, lông mày nhíu lại, bất đắc dĩ ra lệnh hạ nhân bên người: “Truyền lệnh của cô, giải trừ lệnh cấm tại biệt viện, miễn trừ hiềm nghi khâm sai đại nhân cùng phu nhân tham ô.”

Vừa quay đầu hỏi Bạch Thịnh Vũ nói: “Như vậy được rồi chứ.”

“Không thể!” Cẩm Nương nằm trên giường nói với Bạch Thịnh Vũ trước mặt vừa truyền lời: “Huynh đi chuyển lời tới thái tử điện hạ, cả phủ Giản Thân Vương còn chịu tội danh tham ô cùng thông đồng với địch, ta là con dâu Giản Thân Vương, không dám hành động thiếu suy nghĩ, chẳng may lại làm hư máy móc chút ít thì sẽ gánh thêm tội cố ý phá hư tài sản quốc gia sao? Quên đi, người bàn bạc với thái tử đi, ta chỉ là thai phụ dốt nát, không có bản lĩnh làm mấy việc như nam nhân tài giỏi, bốn phu nhân phải dưỡng thai để sinh con trai cho tướng công ta mới là đúng đắn.”

Cẩm Nương không thấy rõ mưu đồ của hoàng thất, nhưng nàng hôm nay quyết tuân thủ một điều, không nắm được lợi ích mình muốn, quyết không quản chuyện căn cứ, Giản Thân Vương lo kinh doanh nhiều năm như vậy, nếu có dã tâm thông đồng với địch, thì không phải sớm đã đem bán bí mật căn cứ đi sao? Hoàng thượng chỉ vì một phong thư giả của nhị lão gia mà bao vây phủ Giản Thân Vương ở kinh thành, cách làm cũng chẳng đường đường chính chính, mình còn đang ở Giang Nam chưa quay về được, thực sự cho rằng máy móc cải tạo tốt lắm thì không cần phải dùng người thuộc phủ Giản Thân Vương nữa sao? Hoàng thượng sao chẳng có mắt như thế? Thái tử hãn là nhân tài thì không nên thiên cận giống như thế chứ?

Cẩm Nương khó lòng mà quản xem bọn hãn làm khi gió gù với mục đích chính trị ra sao, nàng chỉ muốn đem chút sự tình giải quyết một lần cho xong, vất vả một lần để cả đời nhàn nhã mới tốt, miễn ỉn sau này lúc làm việc tại căn cứ lại nảy ra thêm vài vị giám sát, vài loại vương gia gì đó tìm đến tra xét.

Qua thêm một ngày, Cẩm Nương một mực cáo ốm không xuất hiện, thái tử thật sự nôn nóng đến mức không chịu nổi, cũng bất chấp lễ nghi hay không lễ nghi, tự mình đến phòng Cẩm Nương, cách màn lụa, hãn nhìn không rõ mặt Cẩm Nương, Cẩm Nương thật sự bị bệnh hay giả bệnh hãn cũng vô pháp biết được, ngồi trong phòng, thái tử ôn nhu nói với Lãnh Hoa Đình: “Tiểu Đình, chúng ta cũng là bạn tốt nhiều năm, hơn nữa đây là việc quốc gia đại sự, ca ca đến van người vẫn chưa được sao? Các người có yêu cầu gì cứ nói rõ ràng, cho dù khó đến mức nào, thái tử ca ca sẽ dùng tất cả biện pháp làm cho các người, chỉ cần có thể giải quyết tình hình khẩn cấp hiện nay là được.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong cười nhạt một tiếng nói: “Điện hạ nói thật?”

“Quân vương không nói đùa!” Thái tử nghiêm túc nói.

“Tốt lắm, thần sẽ nói, chắc hẳn điện hạ cũng biết, căn cứ này nguyên chính là bà cố của thần kiến tạo đầu tiên, trước kia vốn là tài sản riêng của phủ Giản Thân Vương, chỉ là Giản Thân Vương phủ của ta vốn thuộc hoàng tộc, ra sức vì nước vì dân là chuyện phải làm, cho nên năm đó tổ tiên mới có thể đem trọn cơ sở dâng cho triều đình, tình nguyện hết đời này đến đời khác dốc sức vì triều đình, kiếm được lượng lớn tiền tài cho triều đình, trở thành trụ cột kinh tế Đại Cẩm, mà thánh tổ gia cũng nhìn thấy Giản Thân Vương phủ một mảnh lòng son dạ sắt mới có thể ban thưởng Giản Thân Vương giữ mãi tước hiệu, đời đời vĩnh viễn là Vương, trăm năm qua, sự nỗ lực của Giản Thân Vương phủ ai cũng thấy, nhưng đại thần trong triều lại từng bước từng bước nhìn chằm chằm vào Giản Thân Vương phủ, chỉ nói Giản Thân Vương phủ tham ô nhiều tiền, tích lũy quá nhiều tài phú, đổ mắt nên âm thầm thiết kế cạm bẫy tầng tầng lớp lớp, như lần này thần cùng thê tử hao hết tâm lực mới sửa xong thiết bị, làm căn cứ đi vào quỹ đạo, mà mới hơn một tháng đã có người tới định tội tham ô, làm như thế, bọn thần cảm thấy rất uất ức.” Lãnh Hoa Đình chân thành nói với thái tử.

Thái tử nghe xong chân mày cau lại, Lãnh Hoa Đình nói vấn đề căn cứ trước kia thuộc sở hữu nhà họ khiến trong nội tâm hắn khó chịu, hắn rõ ràng nhất cái cơ sở này đối với triều đình Đại Cẩm có bao nhiêu trọng yếu, tuy nói trong quá khứ căn cứ xác thực từng thuộc về Giản Thân Vương, nhưng nếu triều đình không thể giữ được nơi tạo tiền của lớn nhất có ảnh hưởng trọng yếu đến kinh tế như thế ở trong tay, đây không phải là sẽ chịu sự khống chế từ Giản Thân Vương phủ sao? Nếu thế Giản Thân Vương chỉ cần nắm mạnh một cái, thì sẽ chấn động cả hoàng cung, phụ hoàng khống chế quyền sở hữu căn cứ là không sai, chỉ là thật không ngờ cái thứ máy móc này dùng trăm năm cuối cùng cũng tới thời điểm hết tuổi thọ mà hỏng đi, nếu không cải tạo đổi mới thì chẳng thể tiếp tục vận hành, chỉ thành một đồng sắt vụn, cho nên mới không thể không lại xin Giản Thân Vương giúp đỡ, nhưng xin thì xin mà vẫn không muốn hoàn toàn buông tay a.

Hôm nay lũ Tây Lương giương giương mắt hổ, lãnh thổ trong mấy năm liên tục gặp thiên tai, quốc khố cực kỳ trống rỗng, lão nhị Lãnh gia lẫn trốn đến nay vẫn không bắt được, mà hắn từng tại ở hộ bộ gây người nhiều năm, đối với kinh tế Đại Cẩm rõ như lòng bàn tay, chỉ tiêu của triều đình, lương bổng quân đội, toàn bộ đều nhờ cái căn cứ này sản xuất, nếu căn cứ xảy ra chuyện gì, một khi Tây Lương biết rồi sẽ nhân cơ hội tiến đánh, Đại Cẩm sẽ lâm vào nguy cơ trước nay chưa từng gặp, chính mình còn chưa kế vị, chẳng lẽ muốn trở mắt nhìn giang sơn rơi vào nguy cơ lớn thế sao, mà phụ hoàng lần nữa áp chế Giản Thân Vương phủ, điều này xác thực là sai lầm, kỳ thật chỉ cần trấn an Giản Thân Vương cùng vài người như Tiểu Đình, Tôn Cẩm Nương, để bọn họ tận tâm lo việc căn cứ thật tốt, hàng năm có thể cung cấp đủ tiền tài cho triều đình sử dụng là được, người làm vua phải có thủ đoạn khống chế thần tử, cũng phải chú ý phương pháp cai quản thần dân, chỉ cần vận dụng thoả đáng thì chẳng sợ bọn họ sinh ra dị tâm, hôm nay tạm thời nghe một chút, xem Tôn Cẩm Nương có biện pháp gì có thể khiến triều đình miễn trừ đề phòng đối với Giản Thân Vương, lại có thể chân chính quản lý căn cứ!

“Tiểu Đình nói không sai, người có yêu cầu gì cứ việc nói, cô luôn lắng nghe.” Thái tử sau khi nghĩ thông suốt, giọng điệu trở nên càng hòa hảo thân thiết.

“Vậy xin điện hạ nghe kỹ, thứ nhất, triều đình có thể tiếp tục phái quan giám sát, nhưng chỉ có thể định kỳ kiểm tra căn cứ đối chiếu, không có quyền can thiệp việc sản xuất tại căn cứ cùng vận hành của thương đội, càng không có quyền mảy may động đến người phủ Giản Thân Vương, bằng không phủ Giản Thân Vương không có cảm giác an toàn, người trong triều đình đổ mắt ngầm nghĩa Giản Thân Vương phủ quá nhiều, khó lòng phòng bị âm đao lãnh kiếm, làm thế chúng ta cũng có thể dẹp an tâm để làm việc.” Lãnh Hoa Đình cười nhạt với thái tử, những điều kiện này do chính bản thân hắn yêu cầu, gần đây bị Lãnh Hoa Đường cùng mấy người Dụ Thân Vương khiến cho lòng run sợ, thiếu chút nữa làm Cẩm Nương mất hài tử, lại để những người kia dựa vào hoàng đế làm chuyện quỷ quái, hắn thật muốn điên mất, hận không thể hủy hai đồng sắt hỏng này thì tốt hơn, đều là một chữ ‘lợi’ gây họa a.

Thái tử nghe điều kiện đầu tiên này thấy hợp tình hợp lý, xem ra Tiểu Đình rất lý trí, cũng chưa có yêu cầu chẳng cho phép giám sát, phải biết rằng triều đình nguyên bản đốt đặc cán mai về máy móc thiết bị, nếu không giám thị các khoản mục tài vụ của căn cứ thì mất khống chế cả căn cứ, Giản Thân Vương nếu thật có dị tâm, muốn làm phản là việc dễ dàng.

“Được, ta hiện tại có thể đáp ứng người.” Thái tử rất sáng khoái nói.

“VẬY thần đa tạ điện hạ rồi.” Lãnh Hoa Đình vừa chấp tay tạ lễ, lại nói tiếp: “Điều thứ hai, chính là yêu cầu của nương tử của thần, từ nay Giản Thân Vương phủ cũng sẽ không nói lại chuyện căn cứ là tài sản của phủ Giản Thân Vương, nhưng máy móc thiết bị chỉ có người nhà Giản Thân Vương phủ mới có thể sử dụng được, điểm này chắc hẳn bất luận là điện hạ hay là hoàng thượng, và cả đại thần trong triều, không một ai không rõ a.”

Thái tử điện hạ rất bất đắc dĩ gật đầu, nghĩ thầm, nếu còn có người khác biết nghề, ta đường đường là thái tử còn tới nơi thấp kém này cầu xin người sao? Sớm đem một đôi vợ chồng vô phép vô tắc đánh phạt giam trong đại lao Tông Nhân Phủ đi, giá mà như thế thì chẳng phải dễ dàng sao? Hơn nữa, nụ cười trên mặt Tiểu Đình quá mức kiêu ngạo diễm lệ, nhìn thực chướng mắt a, sao có thể cười đến đắc ý như vậy, như vậy... Chán ghét a.

Lãnh Hoa Đình trông thấy vẻ mặt thái tử bất đắc dĩ với ghen khuất, trong nội tâm không khỏi nhanh chóng sung sướng, cuối cùng cũng tìm một cơ hội báo thù lần trước, ai bảo hẳn không có việc gì liên cứ trêu chọc mình, đường đường là thái tử mà tại biệt viện cầu kiến hạ thần, rồi ba phen mấy bận bị cự tuyệt, còn phải sai người lại truyền lời, rốt cuộc lúc gặp mặt còn phải nhẹ giọng nói chuyện, không thể tùy tiện đắc tội với mình, ha ha ha, cũng có thời điểm ăn thiệt thòi a.

Thái tử nhìn hẳn cười đến càng đắc ý, mặt đều đen, tức giận nói: “Đừng cười, lại cười liền sẽ thành ngọc, cần thận nương tử của người không cần kẻ ngọc như người.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong khoe miệng khe khẽ, reo lên: “Hừ, người ghen tỵ với ta có một vị nương tử tài năng a, người phải nhớ kỹ a, làm tốt chuyện căn cứ thì phải ca tụng giúp nương tử ta, viết thành truyền kỳ tài nữ.”

Thái tử nhin không được lại muốn gõ đầu hẳn, vào thời điểm quan trọng mà hẳn còn có thể nghĩ tới những thứ việc nhỏ nhặt này, cũng không sợ tương lai thành nô bộc của vợ, không... Nếu mình cũng có nương tử như Tôn Cẩm Nương thông tuệ lại đặc biệt, sao còn cần quá mức khổ sở nhờ vả cái Giản Thân Vương phủ này a, lúc trước làm sao lại không thấy được thứ nữ Tôn gia có tài năng? Thất sách a thất sách, người như vậy, cho dù làm thái tử phi cũng không quá a, nhất thời tinh thần suy nghĩ viển vông, mắt không khỏi nhìn về phía màn lụa, chỉ thấy bóng người yếu điệu, trong đầu hiện ra lần đầu tiên nhìn thấy Tôn Cẩm Nương, chỉ cảm thấy nàng rất thú vị, thu hút nhất là cặp mắt trong trẻo, tinh khiết lại linh động, như muốn nhìn thấu lòng người, nữ tử như vậy... Thực đáng tiếc.

“Thần nghe nói, Thái Tử Phi sinh được một vương tử, thần còn chưa chúc mừng điện hạ, nhưng mà thê tử của thần cũng có tin vui, chỉ có điều chưa biết là nhi tử hay nữ nhi.” Lãnh Hoa Đình nhạy cảm thấy ánh mắt thái tử không đúng, thần nhiên cười nói.

Thái tử nghe được hoàn hồn, sắc mặt khe biến thành lúng túng, cười nói: “A, nếu nương tử người sinh nữ nhi, thì phải làm con dâu của cô a, cô chính là đính ước kết thông gia trước tiên, người không thể đính ước với nhà khác.”

Cẩm Nương trong màn lụa nghe hai người bọn họ rõ ràng vừa nói quốc gia đại sự, đột nhiên liền nói tới con cái rồi, chính mình mang thai mới mấy tháng a, còn không biết là nam hay nữ, mà đã thảo luận vấn đề này, nếu thật là nữ nhi chẳng lẽ để con phải tiến vào hoàng cung sao? Hừ, đây mới không cần, trong nội tâm càng lo âu, sau màn lụa nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Ta nhất định sẽ sinh nhi tử (con trai).”

Thái tử nghe được khe giạt mình, cười ha ha nói theo: “Đệ muội xem thường cô, không chịu cùng cô kết làm thân gia (thông gia) sao? Chuyện này cô thật sự quyết định chắc rồi, cho dù người lần này sinh nhi tử, sau này người cũng sẽ sinh nữ nhi a, dù sao trưởng nữ của người thì sẽ là thái tử phi, cô quyết định rồi, ai cũng không thể sửa đổi.”

Lãnh Hoa Đình nghe một đầu hắc tuyến, nào có người như vậy a, quyết phải cướp nữ nhi nhà người ta làm con dâu, nhưng mà không chừng nương tử chỉ sinh nhi tử, không sinh nữ nhi, dù sao việc này còn chưa xác định, trước để đấy a, đem chánh sự nói xong rồi tính sau.

Cẩm Nương ngồi sau màn lụa thiếu chút nữa tức giận đến ngắt, cái vị thái tử này thật đúng là rất vô lại, tuy vậy nàng cũng hiểu rõ thái tử làm như vậy cũng là có mục đích cả, mình chính là người duy nhất hiểu biết về máy móc, người có tri thức hiện đại, kiến thức của mình không phải truyền cho nhi tử thì sẽ truyền

cho nữ nhi, hoàng thất nghĩ muốn nắm vững kỹ thuật máy móc này, nữ nhi của mình thành thái tử phi, tương lai hoàng thất không sợ khó khăn chế Giản Thân Vương phủ .

“Điện hạ, chúng ta trước tiên đừng nói chuyện này, còn chưa nói xong yêu cầu.” Lãnh Hoa Đình đương nhiên cũng hiểu rõ điểm này nên hẳn quay lại chủ đề vừa này.

“Ừ, người nói, cô nghe.” Thái tử cười nói, một lát nữa trở về sẽ đem sự việc bẩm báo cho phụ hoàng, sớm đưa sinh lễ mới tốt, tốt nhất là Tôn Cẩm Nương sinh người con đầu tiên là nữ, vậy sau này mới không chế được Giản Thân Vương phủ nhiều hơn, nghĩ đến đây tâm tình thái tử liền tốt lên, giọng điệu mang theo chút dễ dãi, không trịnh trọng giống lúc trước.

“Điều thứ hai, chính là căn cứ cũng thực hiện hình thức đầu tư cổ phần, phủ Giản Thân Vương dùng kỹ thuật thiết bị trong căn cứ làm cổ phần, một phần trăm lợi nhuận hàng năm của căn cứ sản xuất sẽ thuộc về Giản Thân Vương phủ, như vậy tiền bạc của Giản Thân Vương phủ mới rõ ràng, đường đường chính chính lấy tiền, không phải để người bên ngoài nói năng linh tinh, hơn nữa cũng có thể tránh cho người dưới tham ô, bọn họ nếu tham ô một trăm lượng bạc của triều đình thì trong đó đã lấy đi vài phần của Giản Thân Vương phủ, ta đây không thêm làm, cũng sẽ siết chặt bọn họ.” Lãnh Hoa Đình nói chuyện cũng rất tùy ý, như đang tán gẫu với huynh trưởng.

Thái tử nghe xong khẽ giật mình, trước đây Giản Thân Vương phủ tại căn cứ nhất định có lấy bạc, đây là một loại ước định không nói mà thành, trăm năm qua đã sớm thành thói quen, dù sao ngay từ đầu căn cứ chính là thuộc về Giản Thân Vương phủ, Giản Thân Vương lấy chút ít bạc của căn cứ cũng là bình thường, hoàng thượng cùng mình đương nhiên đã sớm biết và cam chịu, chỉ vì Dụ Thân Vương muốn bắt người nên mới nói việc này, mà hoàng thượng lại có tâm chèn ép Giản Thân Vương phủ, cho nên mới đem chuyện tra xét tham ô huyện nào lớn như vậy, nhưng nếu theo biện pháp Tiểu Đình yêu cầu, Giản Thân Vương phủ dùng kỹ thuật thiết bị trong căn cứ làm cổ phần, chỉ lấy một phần lợi nhuận, lại vẫn quản chế, như vậy cũng hợp lý, chỉ là một phần trăm này, ừ, mặc dù là lần đầu tiên nghe chuyện này, nhưng Tiểu Đình vừa rồi cũng nói rõ ý tứ một trăm lượng được vài phần, số này có phải là nhiều lắm không?

Căn cứ hàng năm thu được vài trăm vạn lượng, Giản Thân Vương phủ hàng năm không phải sẽ có hơn mười vạn lượng tiền lãi? Điều này cũng thật quá mức a, sau vài thập niên thì Giản Thân Vương phủ còn không phải là phú khả địch quốc sao? Do đó việc này không thể đáp ứng.

“Tiểu Đình, người cũng công phu tư tưởng quá đi, một phần trăm này nhiều lắm, một phủ nhà người có thể có bao nhiêu người a, muốn nhiều tiền bạc như vậy làm cái gì? Giảm một nửa a, giảm phân nửa cô sẽ đáp ứng .” Thái tử cò kè mặc cả.

“Không được, 1 % là mức thấp nhất, bằng không coi như xong, dù sao Giản Thân Vương phủ cũng có tài chính, chưa biết chừng, ta ngày nào đó mở cái nhà xưởng nhỏ chỉ cần có máy dệt cỡ nhỏ, máy kéo sợi rồi thuê công nhân lao động đơn giản, làm nhỏ ăn nhỏ, cũng có thể kiếm không ít bạc, căn cứ này vẫn nên giao cho điện hạ chính mình quản đi, khi đó chúng ta cũng không còn thời gian, không cố nhiều được a.” Cẩm Nương trong màn lụa vừa cười vừa nói, tiếng của nàng trầm ấm nhu mì, giọng nói thì êm ái, có chút dí dỏm, thái tử nghe thấy trong nội tâm khẽ nhúc nhích, bất đắc dĩ nhìn bóng người sau màn lụa, nàng thật đúng là uy hiếp người, còn nói chính mình muốn mở một cái nhà xưởng nhỏ... Nàng còn có thể mở một cái... Mở một cái, nói cách khác cái đồng máy móc cũ kỹ này hoàn toàn bị quăng bỏ rồi, chỉ cần nàng muốn thì có thể mở nhà xưởng mới, chỉ cần nàng chịu ghi lại kỹ thuật, thì duy trì Đại Cẩm không phải chỉ trăm năm, sợ là cũng có thể duy trì thêm vài trăm năm nữa a.

Ánh mắt thái tử đều tỏa sáng, lợi nhuận thì lợi nhuận a, chỉ cần tiền bạc ở trong lãnh thổ Đại Cẩm thì là tài sản Đại Cẩm, trong thiên hạ đều là vương thổ, hoàng đế có hoàng quyền quân quyền trong tay, liệu Giản Thân Vương phủ có trở mình ra khỏi lòng bàn tay của hoàng thất không?

“Tốt lắm, vậy yêu cầu này cô cũng đáp ứng.” Thái tử giả bộ như vạn bất đắc dĩ đồng ý.

“Ta còn có điều thứ ba.” Cẩm Nương sau màn lụa vừa cười vừa nói: “Lần này xuôi nam, thần phụ nhận hết kẻ xấu âm hại (âm thầm hãm hại), không phải ám sát thì bắt cóc, suốt ngày trôi qua trong lo lắng, chẳng có cảm giác an toàn, chắc hẳn điện hạ cũng biết, vài lần đều là quân Tây Lương ra tay với thần phụ, nếu thật có một ngày thần phụ bị người Tây Lương bắt cóc, bị buộc xây dựng một nhà máy tại Tây Lương, vậy sẽ là tổn thất là không thể đo lường với Đại Cẩm, cho nên thần phụ nghĩ, trong tay tướng công nhà ta nhất

định phải có một đội nhân mã, đội nhân mã này có thể chân chính bảo vệ căn cứ, lại có thể bảo vệ cả nhà an toàn.”

Thái tử nghe xong những lời này, mặt lập tức âm trầm, Tôn Cẩm Nương cũng quá mức lớn mật, nghĩ muốn binh quyền, có tiền, lại có binh, Giản Thân Vương phủ không phải muốn làm cái gì thì làm cái đó sao? Địa vị của hoàng thượng cùng mình không bị uy hiếp mới là lạ, đang muốn mở miệng cự tuyệt, lại nghe Cẩm Nương trong màn lụa chậm rì rì nói: “Thần phụ trong lòng biết điện hạ lo lắng cùng bận tâm, yên tâm, đội nhân mã này triều đình có thể hạn định số người, chỉ cần không vượt qua hai ngàn người, do chính Giản Thân Vương phủ nuôi quân, ngày thường cũng chỉ bảo vệ Giản Thân Vương phủ, không tự tiện làm bất luận sự tình gì khác, đường đường là hoàng thất, quân đội hùng mạnh há chỉ trăm vạn lính, hà tất lại sợ cái đội chỉ hai ngàn người.”

Thái tử nghe xong còn đang trầm ngâm, hắn cũng biết sự an nguy của Tôn Cẩm Nương xác thực quan hệ đến cả vận mệnh Đại Cẩm, nhưng thần tử có quân đội, mặc kệ người nọ là ít hay nhiều đều là uy hiếp, hai ngàn người cũng không phải số lượng nhỏ, nếu thật được Tôn Cẩm Nương trang bị, ngày nào đó đột nhiên chui vào nội cung thực hiện cung biến thì đều có khả năng, hơn nữa việc làm phá luật khơi dòng này tuyệt đối không thể mở, triều thần Đại Cẩm cũng không thiếu thần tử từng lập công lớn, nếu họ đều học theo nàng, hoàng thất còn đâu uy nghiêm, sẽ làm cho cả hoàng thất lâm vào nguy nan.

“Không được, điểm này cô không thể đáp ứng.” Thái tử nói chắc như đinh đóng cột.

“Vậy được rồi, không đồng ý thì thôi khỏi làm gì, thần phụ mệt mỏi rồi, thái tử điện hạ thông thả ngồi chơi, thần phụ nghỉ ngơi trước, phụ nữ có thai luôn dễ dàng mệt mỏi a.” Cẩm Nương không coi ai ra gì, nói vọng từ trong màn lụa.

Lãnh Hoa Đình yên lặng nhìn bóng người sau màn lụa, điều kiện cuối là Cẩm Nương tự mình đưa ra, thậm chí ngay từ đầu đều không có thương lượng cùng hắn, bởi vì nàng biết rõ cho dù nàng nói với hắn, hắn cũng sẽ không đồng ý, điều này quá mức đại nghịch bất đạo, thần tử nuôi tư binh chưa bao giờ xảy ra ở Đại Cẩm, loại chuyện uy hiếp hoàng thất này, hoàng thượng nhất định sẽ không đáp ứng.

Nhưng mà việc này là một biện pháp tốt nhất tự thân bảo vệ, so với vĩnh viễn bị người khống chế, không bằng ở trong tay mình chân chính nắm giữ lực lượng, hai ngàn người có lẽ không nhiều lắm nhưng nhiều hơn một đám người xấu, hoặc trong tương lai hoàng thất thật muốn gây bất lợi với chính vợ chồng mình, nếu có đội quân bảo vệ cũng có thể chống đỡ một ít thời gian, hoặc có thể âm thầm xây dựng càng nhiều...

Thái tử bị Cẩm Nương làm cho tức giận đến sắp khàn cả giọng, cô gái này cũng quá lớn mật cùng vô lễ a, dám uy hiếp mình, chuyện trọng đại như thế không nên thảo luận vào thời điểm mấu chốt như lúc này, chẳng lẽ nàng không sợ mình dùng sức mạnh ép nàng sao?

133. Chương 133

Edit: Lê LinhBeta: Tiểu Tuyền

“Tiểu Đình, người khuyên nhủ đệ muội a, không thể quá tùy hứng được, triều đình không cho phép bất cứ thần tử nào lập tư binh (quân đội riêng), loại hình này tuyệt đối không thể mở ra, bằng không thì an nguy của hoàng gia sẽ bị uy hiếp.” Thái tử mặt âm trầm, nghiêm túc nói với Lãnh Hoa Đình.

“Điện hạ, ngài là không tin sự trung thành của Giản thân vương phủ ta đối với triều đình, đối với hoàng thượng, hay là, không tin hoàng thượng có năng lực thống ngự thiên hạ thần tử? Chỉ là hai ngàn tư binh đã có thể có tác dụng uy hiếp đối với triều đình Đại Cẩm ư? Chút ít kia mà triều đình Đại Cẩm cũng không chịu nổi, lời này nếu là rơi vào tai Tây Lương, chỉ sợ sẽ lại để cho người Tây Lương nhạo báng đi, ngài... ngay cả điểm này cũng không có lòng tin đối với thần tử sao?” Cẩm Nương sâu kín, không đợi Lãnh Hoa Đình mở miệng, đồng thời nàng cũng biết lời nói của mình đối với thái tử rất bất kính, càng sẽ làm thái tử tức giận, nhưng là, giống như thái tử nói, đó là một mấu chốt, thừa dịp chính mình có tư cách thương lượng

mặc cả, một lần liền tranh thủ đòi được điều kiện, lần sau muốn cùng hoàng thất thảo luận ngã giá, vậy cơ hồ chỉ là si tâm vọng tưởng.

Nhất là sau khi căn cứ đi vào quỹ đạo thì càng không thể nào, nếu thật mở trụ sở mới gì đấy, không chừng cái sự tình qua cầu rút ván kia lại sẽ phát sinh lần nữa, nàng không bao giờ muốn bị như mấy ngày trước đây nữa, bị người khi dễ, năm lần bảy lượt bị người ám sát, như một con cừu non đợi chờ làm thịt, nhất gan bất lực, cả đời này nàng không bao giờ muốn thấy những người hầu trung thành với nàng như Tú Cô, Thanh Ngọc bởi vì cứu nàng mà ngã vào ngục nàng nữa.

“Người... Lớn mật!” Thái tử quả nhiên bị lời của Cẩm Nương chọc giận, quát lớn.

“Điện hạ, ngài dọa nạt tử của thần rồi, điều kiện đàm phán chính là chuyện người tình ta nguyện, nếu ngài không nguyện ý thảo luận, hiện giờ có thể không nói, thần cũng không có mời ngài tới, nơi này chính là phòng ngủ của vợ thần, vợ thần lúc trước bị kinh hãi còn chưa hết đấy.” Lãnh Hoa Đình nhíu lại đôi mi thanh tú nói ra, cũng không nhìn sắc mặt thái tử đang tắm tối cỡ nào, không chút nào bận tâm mà đẩy xe lăn đến bên giường, ôn nhu nói: “Nương tử, điện hạ chỉ là nhất thời tức giận, nàng không phải sợ a, đừng sợ, không có chuyện gì nữa.”

Thái tử thiếu chút nữa bị giọng điệu này của Lãnh Hoa Đình làm tức chết, Tôn Cẩm Nương ngay cả những lời như lập tư binh mà cũng dám nói, có thể bị mình hét lớn một tiếng mà hù sợ sao? Hắn trừng đôi mắt tuấn mỹ sáng sủa, hung hăng nhìn Lãnh Hoa Đình, còn đổi thành biện pháp đuổi mình đi, nói cái gì mà không có mời mình tới... Thật sự là, đã lớn như vậy cũng chưa bao giờ bị người vô lễ và không chừa mặt mũi đến thế, nhưng mà, tiểu tử này lại là một bộ dạng hồn nhiên vô tội, khuôn mặt diễm lệ xinh đẹp mang theo phần hồng mị sắc, Tiểu Đình như thế này lại khiến cho thái tử nghĩ tới khi còn bé, nam hài kia nhu thuận khả ái mặc quần áo của nữ hài tử, đi theo phía sau mình nắm góc áo gọi thái tử ca ca, lại nhìn thân hình hắn ngồi ở xe lăn, không khỏi hơi cảm thấy lòng chua xót, nhất thời lại không nỡ quát tháo hắn, thật sự nghĩ muốn phát tay áo đi ra ngoài a, nhưng mà, đều đàm phán đến nước này rồi, thời gian lúc này lại gấp gáp, Tôn Cẩm Nương cứ trì hoãn kéo dài, thương đội liền không cách nào xuống biển đúng hạn, hoặc là, đơn đặt hàng không cách nào chuẩn bị đầy đủ hàng hóa, hai điểm này đối với danh dự thương đội của Đại Cẩm sẽ tổn hại...

“Điện hạ, kỳ thật việc này cũng không khó, nhiều nhất là Giản thân vương phủ đặt tư binh lệ thuộc danh nghĩa của ngài thôi, ngài còn có thể phái tướng lĩnh đến trong đám người tư binh của Giản thân vương, như thế ngài cũng có thể trực tiếp nắm giữ động thái tư binh, nếu Giản thân vương phủ có cái gì gió thổi cỏ lay, tình huống bất lợi đối với triều đình cùng hoàng thất, không phải là ngài lập tức sẽ biết sao? Nếu những đại thần khác còn muốn công kích quấy nhiễu, ngài đại khái có thể nói, đây chính là ngài phái tới bảo hộ Giản thân vương phủ thì được rồi.” Cẩm Nương xuyên qua màn lụa đối với thái tử dụ dằng nói, nàng cố ý dùng ngữ khí gần như ngây thơ thường ngày giải thích một phen, chính là để giảm bớt sự cảnh giác của thái tử, để cho thái tử lưu lại ấn tượng với mình bất quá là cái nữ tử biết chút ít kỹ xảo, cũng không có dã tâm gì, càng không hiểu cái gì mưu tính chính trị, làm cái này bất quá là vì sự an toàn của bản thân mà thôi.

Cẩm Nương như vậy cũng là nhượng bộ rất lớn rồi, đã đem quyền hai ngàn quân đội kia giao cho thái tử, lại cho phép thái tử trộn lẫn người vào bên trong tư binh, cũng chính là tương đương việc đem một nửa quyền kiểm soát quân đội cho thái tử. Lo lắng của thái tử ngược lại là có thể giải quyết dễ dàng rồi, hơn nữa, cũng đẩy thái tử vào thế tiến thoái lưỡng nan cùng tình cảnh lúng túng, thái tử nghe xong thở dài một hơi, trầm ngâm chốc lát nói: “Tốt, chuyện này, ta đáp ứng các người. Đệ muội ah, ta đã vì các người phá lệ rất nhiều rồi, cho tới bây giờ chưa từng có thần tử nào dám can đảm trước mặt ta đặt điều kiện quá mức như thế, như vậy tâm tình người cũng có thể sáng khoái hơn a, ta đi lúc này, hi vọng bệnh tình của người mau sớm có chuyển biến tốt đẹp.”

Thái tử là nghiêng răng nghiêng lợi mà nói hết những lời này, quả thật chưa từng có ăn nhen qua như thế, cũng chưa từng thấy nữ tử nào vừa khó dây dưa vừa to gan như thế, điều kiện đàm phán xong, thái tử cảm giác sau lưng đổ đầy mồ hôi rồi, nói xong mấy câu đó, thái tử mới quay người lại, bước nhanh đi ra ngoài.

“Đa tạ thái tử ca ca thành toàn!” Bước chân vừa muốn bước ra cửa, nghe được phía sau Lãnh Hoa Đình chân thành mà nói một câu.

Thái tử thân thể hơi cứng lại, trong lòng dâng lên một dòng nước tình cảm ầm ập, ầm ục vừa mới nhen

đẩy theo một câu thái tử ca ca này lập tức tiêu tán không ít, “Cố gắng tìm cách chữa khỏi bệnh của người a, thái tử ca ca vẫn muốn nhìn Tiểu Đình đứng lên đây.” Thái tử không quay đầu lại, thanh âm hơi có chút sâu não khi nói ra, vừa nhắc chân liền đi nhanh ra ngoài.

Lãnh Hoa Đình kinh ngạc nhìn bóng lưng biến mất ở cửa ra vào, con mắt hơi có chút chua xót, một cái bàn tay nhỏ bé mềm mại ôn hòa lại tiến vào lòng bàn tay của hắn, nắm lấy tay hắn, “Tướng công a, thời điểm nào chàng mới bằng lòng đứng lên a, chẳng lẽ chàng muốn ngồi tại xe lăn ôm bảo bảo của chúng ta sao?” giọng nói mềm mại ôn nhu của Cẩm Nương như tiến vào trong lòng của hắn, vừa quay đầu lại, đã gặp cái đầu nhỏ của nàng giữa giường chui ra, đang nghiêng nghiêng xụ mặt nhìn mình, không khỏi buồn cười mà cổ đầu nàng nói: “Như thế nào, ghét bỏ ta rồi hả?”

Cẩm Nương nghe được lòng mày nhíu lại, cái thẳng nhãi này lại dùng cái câu này, mỗi lần nói chuyện này hắn sẽ lời câu này ra, nàng bĩu môi nói: “Ghét bỏ thì đã sao, ghét bỏ thì chàng vẫn ngang bướng không đổi. Tướng công a, chàng không thể chỉ cho ta xem bộ mặt yêu nghiệt của chàng, ta muốn thấy một yêu nghiệt hoàn mỹ, ta cùng chàng vai kề vai đi ra gặp người ta, ta muốn tất cả mọi người phải hâm mộ ghen ghét ta có tướng công đẹp nhất thiên hạ anh tuấn nhất thiên hạ.”

Lãnh Hoa Đình lần đầu tiên nghe một tràng như thế từ miệng Cẩm Nương, hắn cũng không nghĩ tới một nữ tử bình tĩnh ôn hoà hiền hậu như Cẩm Nương cũng sẽ có mặt thích hư vinh này, bất quá, ai không muốn mình có thể trở thành niềm tự hào trong lòng người yêu, khoe miệng của hắn nhếch lên một vòng cười tà, thoáng một phát liền đứng lên khỏi xe lăn, đưa tay vòng ra đem Cẩm Nương từ trên giường ôm xuống, đi nhanh ra phía cửa.

Cẩm Nương bất quá là nói đùa, cố ý nói trêu chọc hắn, nàng tự nhiên biết rõ lý do hắn không chịu đứng lên trước mặt người ngoài, cái cảm giác muốn cùng hắn sánh vai mà đứng tại trước mặt mọi người bất quá là một giấc mộng trong lòng nàng, một cái nguyện vọng tốt đẹp mà thôi, nàng cũng hiểu rõ, bây giờ không phải là lúc hắn đứng dậy, nên mới ăn vạ làm nũng, trêu chọc hắn mà thôi, cái thẳng nhãi này lại tưởng là thật a...

“Tướng công, không được a, không nên cứ đi ra ngoài như vậy, để cho người ta nhìn thấy cũng không hay.” Cẩm Nương bói rồi kêu lên.

“A, là sợ xấu hổ sao? Ta đây thả nương tử xuống, để nương tử tự mình cùng ta đi ra ngoài nhé.” Lãnh Hoa Đình quả thật thả Cẩm Nương xuống, cầm tay của nàng đi ra ngoài.

Cẩm Nương gấp rút kéo hắn vào trong phòng, lớn tiếng nói: “Không được, chàng không thể đứng lên a, nếu để cho bọn hắn biết rõ chân của chàng tốt rồi, không chừng sẽ càng điên cuồng, đại ca chắc chắn sẽ sợ chàng đoạt thế tử vị, mà Nhị thúc nhất định sẽ làm ra cái chuyện cùng đường gì đó, ngay cả thái tử cùng Hoàng Thượng... Sợ cũng sẽ không là thật tâm hi vọng chàng có thể đứng lên, chàng tàn tật yếu kém, bọn hắn mới cảm thấy không chế được chúng ta tốt hơn.”

Lãnh Hoa Đình nghe được cười một tiếng, con mắt nghiêng qua liếc nhìn nàng, cố ý nhíu mày nói, “Như thế nào, không phải nương tử ghét bỏ ta tàn tật sao? Nương tử mới vừa rồi không phải nói, ta không đủ hoàn mỹ sao? Nàng không muốn cầm tay ta đi ra ngoài, lại để cho nữ tử thiên hạ đều hâm mộ ghen tỵ với nàng sao?”

“Không được, không được, ta cho tới bây giờ đều không có ghét bỏ qua tướng công đâu nha, không phải đã nói rồi sao? Chỉ cần chàng thích, chàng muốn ngồi xe lăn bao lâu đều được, ta sẽ một mực ở sau lưng chàng phụ giúp chàng đấy, chàng không cần đứng lên, nữ tử thiên hạ đã hâm mộ ghen tỵ với ta rồi, không hoàn mỹ có cái tốt của không hoàn mỹ, đó chính là vẻ đẹp của sự không hoàn mỹ nha, hơn nữa, đóng cửa lại, chàng chỉ đứng lên ột mình ta xem thôi, thiên hạ này chỉ có ta một người có thể chứng kiến phong độ tư thái khi đứng lên của đệ nhất mỹ nam tử Đại Cẩm, ai có thể có may mắn như ta vậy ah.” Cẩm Nương vội vàng nói một hồi những lời hữu ích, dụ dỗ hắn đi vào trong phòng, trực tiếp đẩy hắn về hướng xe lăn.

Lãnh Hoa Đình vốn cũng chỉ là hù dọa nàng, trêu chọc nàng, nhưng một câu nàng nói là sẽ một mực ở phía sau hắn phụ giúp hắn, làm cho hắn nghe đến tim ngừng lại, đúng vậy a, từ lần đầu tiên nàng nhìn thấy mình, liền biết rõ mình là một kẻ tàn phế, nhưng trong mắt nàng cho tới bây giờ tự không thấy được thông cảm cùng thương hại, càng không thấy được xem thường cùng khinh thị, tiểu nương tử của hắn một mực chân tâm thật ý mà đối đãi, tập trung tinh thần mà che chở hắn, kể từ lúc gả vào cửa, lúc hạ kiệu, tính tình

nàng bướng bình không chịu để cho Lãnh Hoa Đường dắt tay hạ kiệu, đến khi không chịu cùng người khác bái đường, hấn liền bị nàng cảm động sâu sắc, một khắc này, lòng của hấn vì nàng rung động, một nương tử đặc biệt thiện lương, tốt đẹp lại kiên cường như vậy, nếu thật bệnh mình chữa trị không hết, nàng cũng sẽ vì chính mình mà ở quá cả đời a...

“Nương tử, thật sự không quan tâm ta hiện tại đứng lên sao? Kỳ thật, ta có thể vì nương tử mà đứng lên, vì nương tử đi ở trước mắt người đời, nói cho toàn bộ người Đại Cẩm biết, là nương tử của ta đã chữa khỏi đôi chân tàn phế của ta, là nương tử nàng thay đổi cuộc đời của ta.” Lãnh Hoa Đình kích động kéo Cẩm Nương vào trong ngực, lúc này đây, hấn nói chân thành lại chuyên chú, lời này, kỳ thật hấn đã sớm muốn nói, nhưng vẫn nói không nên lời, yêu, vẫn một mực để ở trong lòng, theo dòng chảy của hai người lúc trước, không cần phải nói, lúc nào cũng đều có thể cảm giác được lẫn nhau, nhưng mà, hôm nay, hấn rất muốn nói cho nàng sự cảm kích cùng yêu thương trong lòng mình, có khi, yêu cũng phải nói ra, nói ra sẽ làm cho đôi phương càng thêm kiên định tin tưởng tâm tư của người yêu.

“Không được, chỉ cần chàng tốt là được, tướng công, không phải ta chữa cho chàng tốt lên, là chính chàng đủ kiên cường, là kết quả chúng ta cùng nhau cố gắng.” Cẩm Nương ghé vào bộ ngực hấn, mềm mại nói.

“Nương tử, nếu như nàng thích, ta nguyện ý vì nàng làm bất cứ chuyện gì, nàng hiểu chưa?” Hấn đem đầu của nàng nâng trong lòng bàn tay, chuyên chú nhìn mắt nàng, ôn nhu nói.

“Ừ, ta biết rõ tướng công, nhưng chàng không thể làm hư ta ah, ta sẽ càng ngày càng quá mức đấy.” Cẩm Nương nghịch ngợm nháy nháy mắt, giọng nói cũng vòng vo, ngửi mùi hương tươi mát trên người hấn, mang theo một ít mùi thơm của cỏ xanh, tay có chút không để ý mà quăn quít lấy cài áo trên ngực hấn, có chút phân tâm rồi, từ lúc biết tin mang thai đến nay, bọn họ cũng không có làm qua, hôm nay hài tử cũng bốn tháng rồi, giống như đã qua kỳ nguy hiểm, giống như có thể cái gì gì đó nha...

Lãnh Hoa Đình nhìn xem, đôi mắt dần mơ mơ màng màng, cái ót kích động một cái, mỗi ngày ngủ ở bên người nàng, động tới thân thể nàng mềm mại ấm áp, nhưng lại chỉ dám sờ hai cái cho đỡ khát, hơn nữa giận nhất chính là, nàng rất thích ngủ, mỗi lần chờ hấn lên giường, nàng đã ngủ vù vù rồi, chính là muốn hôn nhẹ sờ sờ, cũng sợ đánh thức nàng, cũng không biết là hấn nhịn vất vả đến cỡ nào ah... Nàng bộ dáng bây giờ càng câu dẫn người, thế nhưng mà... Không được ah, Trương ma ma rõ ràng đã ám chỉ nhắc nhở qua hấn vài lần, mang thai, không thể cùng nàng ở một chỗ, vốn còn muốn phân phòng cho bọn hấn ở nữa, là do hấn năm lần bảy lượt cam đoan sẽ không đối với nàng thế nào, Trương ma ma mới thôi.

Cẩm Nương nhìn thấy ngọn lửa đang thiêu đốt thành đám trong mắt của hấn, liền ôm hấn, tay ở sau lưng hấn chậm rãi dao động, thân thể đã ở trong lòng ngực của hấn chui ra, nhón chân, đột nhiên vươn cái lưỡi khe liếm lên cổ hấn, tựa như con sâu tằm nhúc nhích bò lên đầu quả tim, ngứa ngứa, tê tê, sau lưng cảm giác tê dại càng tăng lên, thân thể hấn lập tức cứng đờ, cảm thấy thân thể của mình biến hóa, hấn khàn giọng cảnh cáo tiểu nha đầu trước mắt đang châm lửa: “Nương tử, nàng...ngoan ngoãn một chút, đừng nghịch ngợm bằng không thì ta sẽ...ta sẽ không nhịn được đấy.”

Ai bảo người nhịn nha, ý của ta đều rõ ràng như vậy nha, thật là tướng công dần ah! Cẩm Nương mắt mang u oán nhìn hấn, động tác trong tay biên độ càng lớn, thân thể càng cố ý cọ cọ bộ vị đã nổi lên biến hóa của hấn, giống như đổ thêm dầu vào lửa, Lãnh Hoa Đình chỉ cảm thấy ngọn lửa trong thân thể đều bị tiểu nha đầu nghịch ngợm này đốt lên, cánh tay vịn trên vai nàng cứng ngắc, còn sót lại một tia lý trí khuyên bảo hấn không thể xúc động, phải cách xa nàng một chút, nhưng mà khát vọng nội tâm lại khiến hấn không nỡ, khó được nàng chịu chủ động đây này... Mặt của nàng phơn phớt hồng nhuận trơn mịn, bởi vì mang thai mà ăn ngon ngủ ngon, khuôn mặt nhỏ nhắn nguyên vốn không có nẩy nở hiện tại trở nên tròn tròn sáng bóng, cặp mắt to kia trong trẻo linh động lúc này đang mê ly say đắm mà nhìn mình, hai ngọn núi trước ngực đầy đặn càng ở trên người hấn cọ cọ, thật sự là... Thật là muốn chết ah... Hấn quả thật muốn chạy trốn, nhưng chân lại như đóng đinh, có ý thức tự chủ, nhưng không dịch nổi nửa bước. Rất thống khổ mà tránh tránh...

Cẩm Nương thấy câu dẫn hấn đã nửa ngày, mà không thấy hấn có động tác gì, rõ ràng trong mắt lửa cháy rừng rực nha... Nàng dứt khoát bám lấy cổ của hấn, lấy tay đem đầu của hấn kéo xuống, nhìn đôi môi xinh đẹp đỏ au kia thì cong miệng dán lên.

Đây quả là giọt nước làm tràn ly, trong chớp mắt cái miệng nhỏ nhắn mềm mại ướt át kia dán lên, lý trí của Lãnh Hoa Đình triệt để tan rã, đem nàng kéo vào ngực, rất nhanh liền nắm giữ quyền chủ động, hôn

sâu một cái kịch liệt lại lâu dài đến khi Cẩm Nương thiếu chút nữa ngộp thở.

Chỉ là, một hồi trời đất quay cuồng xong, hấn vẫn thả nàng ra, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa lấy mái tóc của nàng, cố nén tình cảm mãnh liệt càng lúc càng nóng rực trong thân thể, giọng nói mang theo sự mỉa mai hoặc mỉa người: “Nương tử... Cái kia... Chúng ta cùng Tam tỷ phu thương lượng một chút lúc...”

Thật sự là phá hư cảm xúc a, tướng công dần, chẳng lẽ nhất định phải bắt mình nói rõ sao? Cẩm Nương có chút căm tức, chưa thỏa mãn dục vọng mà trừng mắt với Lãnh Hoa Đình, một bàn tay nhỏ bé đột nhiên to gan, chuẩn xác không sai mà hướng địa phương nào đó của hấn đột ngột bắt lấy, ôm trong lòng bàn tay còn nhẹ nhàng dao động một cái...

“Ách... Nương tử... Nàng...” người của Lãnh Hoa Đình tựa như bị điện giật, hai mắt đều đăm đăm rồi, tê dại cùng khoái cảm kia như nước cuộn cuộn mà xông thẳng vào đại não, hấn còn sót lại một tia lý trí cuối cùng, nên trong giọng nói mang theo cảnh cáo cùng uy hiếp nghiêm trọng: “Nàng... Trương ma ma nói, không thể, nàng còn nữa... Ta thật sự nhịn không được.” Hấn nhìn nàng, trong mắt cơ hồ mang theo một tia cầu xin, lại bởi vì lửa đốt, chỉ muốn cùng nàng thiêu đốt chung một chỗ.

“Vậy thì không dám sao, ngốc tướng công, chàng.. Cần thận chút, sẽ không có chuyện gì cả, tin tưởng ta.” Cẩm Nương không ngừng động tác trong tay, con mắt câu hồn đồng dạng dụ hoặc lấy hấn.

Lời còn chưa dứt, thân thể đã bị bay lên không rồi, nam nhân nào đó nhịn không được, sắp nổ tung vừa nghe xong lời này của nàng, giống như được đặc xá cùng cứu rỗi, ôm lấy nàng đi về phía giường...

Sau đó, Cẩm Nương như con mèo thỏa mãn mệt mỏi nằm núp vào trong ngực Lãnh Hoa Đình, lưỡi biếng không nhúc nhích, trong nội tâm thì lại than thở chính mình mới không có lý trí, biết rõ người nào đó bị cầm dục lâu như vậy, tựa như sói bị bỏ đói lâu ngày, vậy mà mình còn không biết sống chết đi khiêu khích hấn, khiến cho hiện tại toàn thân mềm nhũn vô lực, chỉ có thể co lại trên giường thôi, thất sách a thất sách.

Mà Lãnh Hoa Đình lại là một bộ dáng đắc chí vừa lòng, thần thái cũng bay cao, bàn tay to vẫn chưa đủ còn dao động trên bộ ngực xinh đẹp của nàng, “Tướng công, thời gian không còn sớm ah, chưa biết chừng thái tử điện hạ lại sẽ phái người đến thúc giục.” Nhìn con mắt phượng sáng tựa như sao của hấn lại bắt đầu sầm lại, trong nội tâm nàng còi báo động nổi lên, gấp rút tìm đại một câu, mong dời đi sự chú ý của hấn.

“Ừ, không vội, lại để cho bọn hấn đợi một tý thì có làm sao, nương tử...” Tay của hấn lại theo ngực xuống sờ bụng, Cẩm Nương kinh hãi, vội nói: “Không được, ta đang mang thai đấy, một lần không thể quá mức nha.”

“A..... Nương tử, ta... Còn bị đói, chưa ăn no.” Thân thể của hấn đã lại tiến lên, đầu cho phép nàng phản kháng, thanh âm như bay tới giữa không trung, “Ta... sẽ rất cẩn thận, sẽ không dể thương Bảo Bảo.” Lời còn chưa dứt, đã tiến nhập trong thân thể của nàng rồi...

Ngày đó, thái tử phái người đến thúc giục qua ba lần, Cẩm Nương nhưng ở trên giường mà nằm cả ngày, Trương ma ma cau mày, đợi Lãnh Hoa Đình vừa từ buồng trong ra cửa thì liền xông đi vào, lo lắng nhìn Cẩm Nương trên giường, thấy bộ dáng khỏe mạnh của nàng đang ngủ say mới dám thả lỏng tâm trạng đang treo cao.

Chẳng qua là sau khi đi ra ngoài, thấy Lãnh Hoa Đình đang ở chánh đường nhân nhã đọc sách thì mặt mũi hầm hừ, đen mặt lạnh lùng cho hấn xem, Lãnh Hoa Đình chợt dạ, nên nửa câu cũng không dám nói, đẩy xe lăn thẳng phía sau nhà đi tìm Trung Lâm thúc.

Tứ nhi thấy sắc mặt Trương ma ma thật không tốt, càng kỳ lạ hơn là bà lại bày ra vẻ mặt như thế cho thiếu gia nhìn, không khỏi quá ngạc nhiên, rót một chén trà cho Trương ma ma nói: “Ma ma hôm nay sao thế, giống như ăn hết thuốc nổ vậy, thiếu gia làm sai chuyện gì sao?”

Trương ma ma nghe thấy thuận tiện trừng mắt với nàng: “Tiểu cô nương, hỏi nhiều như vậy làm gì, tương lai chờ người cùng Lãnh thị vệ thành thân sẽ biết.”

Tứ nhi bị nói thì đỏ mặt lên, trong mắt hiện lên một tia đau xót, a khiêm đã đi khỏi có vài ngày rồi, một điểm tin tức cũng không có, nàng có hỏi qua Thiếu phu nhân, Thiếu phu nhân cũng nói không biết, nhưng thiếu gia thì chắc là biết đến a, chỉ là, Tứ nhi từ trước đến nay ở trước mặt thiếu gia ít nói, nên cũng không dám hỏi, chỉ biết lo lắng trong lòng, nhất thời lại nghĩ tới khi Lãnh Tồn nói qua Lãnh gia đã chuẩn bị cho

Lãnh Khiêm một mối hôn sự, trong nội tâm lại càng là thống khổ, đầu gối kia coi như là không muốn lấy mình, cũng có thể nói rõ a, làm sao lại biến mất như thế? Còn nói cái gì không quan tâm thân phận, nếu thật sự không quan tâm, như thế nào lại đột nhiên đi rồi, ngay cả chào hỏi cũng không có một lời, coi mình là một nha đầu sao? tình cảm của nha đầu từ trước đến nay đều là hèn mọn, không được tôn trọng, cho nên, hẳn cũng khinh thường giải thích.

Trương ma ma thấy thống khổ trong mắt Tứ nhi, không khỏi mềm lòng, há miệng muốn nói lại thôi, một hồi lâu mới thở dài nói: “Là của người, cuối cùng cũng không chạy thoát được đâu, không phải là của người, muốn cầu cũng cầu không được, trong lòng nên thoải mái một chút, còn nữa, người kia, người cũng không phải mới biết một ngày hay hai ngày, chẳng lẽ tự mình không biết phân biệt tốt xấu, vậy thì người cũng xứng đáng chịu khổ.”

Lời này của Trương ma ma lại có hàm ý khác, Tứ nhi bị nàng nói khê giật mình, nâng mắt muốn tìm ra chút ít tin tức hữu dụng gì từ mắt Trương ma ma, nhưng Trương ma ma rất nhanh đã quay đầu đi, Tứ nhi liền nổi lên nghi ngờ, nghĩ thầm, có lẽ, cũng không phải là giống như nàng tưởng tượng ra, nhất thời trong nội tâm lại thoải mái đi một chút, nghe thấy Thiếu phu nhân trong phòng đã có động tĩnh, gấp rút xốc rèm đi vào hầu hạ.

Cầm Nương cuối cùng cũng ngủ đủ, bị bụng đói ọt ọt gọi dậy, mở mắt nhìn trời thì thấy đã tối, nên rời khỏi giường, nghĩ đến chuyện ngày mai cũng không thể nằm ý đây, bằng không thì thái tử sẽ gặp chết đi được.

Sau khi Tứ nhi giúp đỡ thu dọn ổn thỏa, Cầm Nương miễn cưỡng đi ra buồng trong, vừa thấy Lãnh Hoa Đình không có ở đây, liền hỏi Trương ma ma: “Tướng công lại đi chỗ Trung Lâm thúc rồi hả?”

Trương ma ma vừa thấy Cầm Nương thì mặt cũng chìm xuống, “Thiếu phu nhân, không phải nô tài lảm miệng, ngài thật vất vả mới mang thai, nhìn xem, cũng đã sắp sinh rồi, như thế nào... Cái kia cũng quá lớn mật, nếu là xảy ra chuyện gì, bảo nô tài làm sao giao phó với vương phi a, nô tài thật sẽ thành tội nhân thiên cổ đi.”

Cầm Nương bị Trương ma ma nói thì mặt đỏ lên, lại không dám nói rõ là mang thai cũng có thể XXOO, một là do xấu hổ, hai nha, Trương ma ma cũng là có ý tốt, quan niệm của bà như thế, thì không thể làm gì khác hơn là ngượng ngùng nhìn trái nhìn phải rồi nói sang chuyện khác: “Diệp Nhất cũng không biết có khá hơn chút nào không, một hồi sau khi ăn xong, người theo giúp ta đi xem a, à còn có, Thanh Ngọc đã tỉnh chưa?”

“Diệp Nhất bên kia mỗi ngày nô tỳ đều phái người đến chiếu cố, có vẻ đã tốt hơn nhiều, Thanh Ngọc thì vẫn còn hôn mê, đại phu nói... Sợ là khó cứu được, nói là lá lách bị thương.” Trương ma ma nói xong thần sắc có chút ảm đạm, nha đầu Thanh Ngọc kia là bà nhìn lớn lên, lại là bà chọn đến phòng Thiếu phu nhân, vốn vì thấy nàng thông minh lanh lợi, lại trầm ổn, biết làm việc, là người kín miệng, mới nghĩ tới đề cử nàng, lại không nghĩ rằng, trong nội tâm nàng cất giấu nhiều sự tình như vậy, nếu nàng chịu nói sớm, chịu thẳng thắn với Thiếu phu nhân, có lẽ, chuyện ngày ấy cũng đã không xảy ra, ai, hôm nay ngược lại tốt rồi, mạng nhỏ đều sắp mất luôn.

Cầm Nương nghe được tâm đau xót, Thanh Ngọc sẽ chết sao? Cầm thấy một hồi ảm đạm, hai ngày này nàng tận lực tránh né chuyện của Thanh Ngọc, chính là sợ nghe người ta nói Thanh Ngọc sẽ chết, bất kể như thế nào, cái nha đầu kia là vì cứu mình mà bị thương, áy náy trong nội tâm vẫn quẩn quanh lấy nàng, vốn kỳ vọng nàng ấy sẽ giống như trước, bỗng nhiên khỏe lại, sẽ thanh tú động lòng người mà đứng trước mặt mình, nói thẳng ra là Cầm Nương nhất gan, sợ gặp cảnh sinh ly tử biệt, nàng sợ lòng mình không đủ kiên cường, sẽ không chịu nổi cho nên mới trốn tránh.

“Trước... Đi xem Diệp Nhất a, ta có việc muốn tìm hắn.” Cầm Nương trầm ngâm nói.

Trương ma ma nhẹ gật đầu, Diệp Nhất ở cách Thiên viện cũng không xa, Trương ma ma gọi mấy cái nha hoàn đi theo, cầm đèn, cẩn thận vịn Cầm Nương đến phòng Diệp Nhất.

Diệp Nhất đang ở trong phòng ngăn người, một đôi tay vẫn đang băng bó, thấy Cầm Nương đến, thì hơi giật mình, gấp rút đứng dậy muốn hành lễ, Cầm Nương vội khoát khoát tay, ra hiệu hắn ngồi xuống.

“Diệp Nhất, đến mai có thể trở về nhà máy chưa?” Cầm Nương đi thẳng vào vấn đề nói.

Đôi mắt Diệp Nhất sáng lên, thái tử điện hạ đến đây hai ngày rồi, hẳn tự nhiên là biết được, biết chắc là Thiếu chủ đã cùng thái tử đàm phán xong rồi, lúc này nói như vậy, chắc đã đàm phán thắng lợi a, “Nô tài bất cứ lúc nào cũng có thể trở lại xưởng.”

“Ừ, vậy là tốt rồi, ngày mai thuận tiện mang cái bánh răng kia đến đây trước đi, lại đem ốc vít bu long ta đã làm bắt thêm mấy cái vào, vậy quá chắc rồi, có thể sản xuất ra nốt ba trăm kiện kia được rồi”. Cẩm Nương cười nhạt nói.

Diệp Nhất nghe xong trong mắt tinh quang lóe lên, trên mặt mang theo vẻ cười, cung kính mà trả lời: “Nô tài sẽ dè dặt, Thiếu chủ yên tâm.”

Cẩm Nương trầm ngâm một hồi lại nói: “Người ở bên trong cần thanh lý cũng nên thanh lý rồi, cái quyển sách kia đến tốt cùng là như thế nào rơi vào tay Dự Thân vương, việc này phải tra một chút, người tuyển cho ta mấy người đáng tin, tại vị trí khẩn yếu, người nào cần đổi thì nên đổi, không được mềm lòng, những người người chọn lựa này phải là nhân tài, tương lai còn muốn đem ra ngoài.”

Diệp Nhất nghe xong liền kinh hãi, con mắt không hề chớp nhìn Cẩm Nương, thật lâu mới nói: “Thiếu chủ muốn tự lập môn hộ?”

Cẩm Nương nghe xong khẽ mỉm cười nói: “Nhà máy này sớm muộn gì cũng sẽ bị đóng, thiết bị dùng quá lâu, có tu tu bổ bổ cũng không qua được thời gian bao nhiêu năm, điểm này, có lẽ so với ta người còn hiểu rõ hơn, Hoàng Thượng cũng sẽ yêu cầu ta mở cái mới, chỉ là, hiện tại còn không phải lúc, ta trước tiên cứ đem nhân thủ đều chuẩn bị đầy đủ cứ vậy mà làm rồi hãy nói.”

Diệp Nhất nghe xong nhẹ gật đầu, cường chế kích động cùng hưng phấn ở trong lòng, xem ra, Thiếu chủ thực có phong thái năm đó của Diệp cô nương rồi, không chừng còn có thể dạy cho hắn không ít thứ tốt, nếu như là thành lập một cái nhà máy, hẳn cũng có thể giống như tổ tiên, trở thành một trong những người sáng lập trụ sở, đây là chuyện vinh quang cỡ nào a.

“Thiếu chủ yên tâm, nô tài nhất định sẽ tuyển ra một đám hạt giống trung tâm tốt đến đấy, chỉ là, nô tài kia bắt tài...” Nói đến Diệp Trung Bản, diệp nhất vừa thống khổ lại vừa phần hận, nhưng hôm nay mọi người tìm không thấy tiểu tử kia rồi, sống hay chết cũng không biết, hẳn thật không biết nên xử trí như thế nào cái đồ bắt tài kia.

“Dự thân vương cũng bị đưa đi kinh thành rồi, hẳn hẳn là cùng thế tử ở chung một chỗ a, nếu người không muốn hẳn cứ như vậy mà chết, thì phải phái người sớm đi tìm trở về, cấm túc vài năm, giáo dục nghiêm khắc, để cho hắn nhận rõ tình thế, tương lai đưa đến ở nông thôn điền trang làm quần sự cũng không tệ.” Cẩm Nương nhàn nhạt nói, Diệp Nhất trung thành nàng thấy được, nhưng con của hắn Diệp Trung Bản thật đúng là đã không thể dùng, chỉ là, nàng thương Diệp Nhất vì làm phụ thân thống khổ, cho nên lưu lại chút tình cảm, nhưng cũng nói rõ cho diệp Nhất, việc Diệp Trung Bản trở lại xưởng làm việc là không thể nào, hơn nữa, càng không khả năng lại để cho hắn tham dự đến chuyện trụ sở sắp thành lập trong tương lai, đã phản bội qua một lần, khó tránh khỏi sẽ có lần thứ hai.

Diệp Nhất nghe xong không lo buồn, ngược lại còn vui mừng, trong mắt hiện lên chút ẩm ướt: “Đa tạ Thiếu chủ không giết, nô tài... sẽ phái người đi tìm nghiêm túc từ kia trở về, theo như Thiếu chủ nói, đưa đến ở nông thôn điền trang, tìm người nhìn trông coi hắn.”

Những lời phải hỏi đều đã nói xong, Cẩm Nương đứng dậy rời đi, Diệp Nhất đưa tiễn đến cửa mới quay trở về, vừa đóng kín cửa, quay người lại, thành linh thấy Diệp Trung Bản đang đứng trong phòng, trên mặt có vết máu cùng mối mệt.

Diệp Nhất kinh hãi, nổi giận mắg: “Đồ bắt tài, người... Thật to gan, lại dám lên vào trong biệt viện!”

Diệp trung bản vừa nghe liền đi tới lên che miệng Diệp Nhất, cầu khẩn nói: “Cha, ngài đừng ồn ào, để cho người khác nghe thấy thì nhi tử sẽ mất mạng đấy.”

Diệp Nhất nghe xong liền giận dữ, tiếc rằng thương thế hai tay còn chưa lành, không thể đánh người, chỉ lấy chân dồn sức đạp Diệp Trung Bản, Diệp Trung Bản cũng không né, chỉ ở bên tai hắn cầu khẩn nói: “Phụ thân, con sai rồi, con sai rồi, con tin lời thế tử gia nên mới tâm thần mê muội đi hại Thiếu chủ, phụ thân,

ngài đánh chết con đi, chỉ cần ngài có thể hả giận.” Nói xong, thả tay ra khỏi miệng Diệp Nhất, chậm rãi quỳ gối trước mặt Diệp Nhất.

Diệp Nhất tức giận hấn vô dụng, lại đá hấn thêm một cước, Diệp Trung Bản bị đá một cước thân thể lắc lư, nhưng vẫn vững vàng mà quỳ, nâng đầu năn nỉ nói: “Cha, lúc này con cũng đã nghe được những lời của Thiếu chủ, Thiếu chủ cũng tha thứ cho con rồi, không để tâm tính toán nữa, ngài hãy bỏ qua cho con đi, con nhất định sẽ đi ở tiền trang nông thôn kia, con cũng không dám gây sự nữa.”

“Hừ, Thiếu chủ nói những lời này, nhưng Thiếu chủ tin người, ta thì không tin người nữa, ta nuôi người ba mươi mấy năm vẫn không nhìn ra người là loại lang tâm cầu phước thấy lợi quên nghĩa, người thật sự là làm ta mất mặt mà.” Diệp Nhất mắng to.

“Phụ thân, con có một biện pháp lấy công chuộc tội, con trở về chính là muốn cùng người nói một tiếng, thể tử gia... Hấn cũng không phải người tốt, lúc này nhi tử đã nhìn ra, hấn luôn thần thần bí bí giống như lại đang mưu tính chuyện gì đó, phụ thân, người bảo Thiếu phụ nhân cẩn thận chút ít, con ngày đó không cẩn thận nghe được bọn hấn nói cái gì Tây Lương Nam Viện đại Vương xong, quả thật đúng là hù chết nhi tử rồi, nhi tử làm việc với hấn cũng là vì nhìn vào địa vị thể tử Giải thân Vương của hấn, nếu hấn cùng với người Tây Lương cấu kết, vậy... chẳng phải là phản tặc sao? Nhi tử cho dù có hồ đồ nữa, cũng sẽ không đi theo loại người này đâm đầu vào chỗ chết.” Diệp Trung Bản nhỏ giọng nói với Diệp Nhất.

Diệp Nhất nghe xong khê giật mình, lập tức rơi vào trầm tư, lại nhìn Diệp Trung Bản cũng không giống như nói dối, liền không lên tiếng, Diệp Trung Bản thì lại căng thẳng nhìn sắc trời một chút, nói: “Cha, con trà trộn với hạ nhân bên trong mà đi vào, lúc này sợ là ra không được rồi, bất quá, sáng sớm mai con phải quay về chỗ thể tử, người nói với Thiếu chủ con muốn lập công chuộc tội, hơn nữa, phụ thân, con nhất định sẽ lấy lại thể diện đã bị mất đi cho ngài.” Nói xong, cầm lấy một bộ thường phục của Diệp Nhất mặc vào người, loáng cái liền đi ra ngoài cửa.

Diệp Nhất đang nghi ngờ hấn làm như thế nào mà thoát khỏi tai mắt của nội viện thị vệ, lúc này, Lãnh Hoa Đình cùng Trung Lâm thúc từ bóng tối đi ra, Diệp Nhất lại càng hoảng sợ, lập tức quỳ xuống.

“Đứng lên đi, ta biết rõ người trung thành, con của người cũng là do ta phân phó, để bọn thị vệ cho hấn vào gặp người một lần, lúc này nghe hấn nói muốn lập công?” Lãnh Hoa Đình nhàn nhạt nói.

“Nô tài đáng chết, nô tài cũng không biết hấn nói thật hay giả, thiếu gia, ngài không thể dễ dàng tin tưởng hấn.” Diệp Nhất trung thực trả lời, sự tình đã đến nước này, nếu hơi có chút phân vân hay có tư tâm khác, có thể sẽ mất đi sự tín nhiệm của thiếu chủ cùng thiếu gia, Diệp Nhất hấn cả đời này trung thành với Giải thân vương phủ, quyết không thể cứ như vậy mà ném đi cái thanh danh trung nghĩa kia.

“Ừ, cứ xem lời hấn nói a, hi vọng hấn thật sự có thể sửa đổi là tốt rồi.” Lãnh Hoa Đình nhàn nhạt nói xong, lại để cho Trung Lâm thúc phụ giúp đi ra.

Sáng sớm hôm sau, Cẩm Nương mang theo Diệp Nhất đi một chuyến tới nhà máy, thái tử điện hạ đích thân cùng đi, Cẩm Nương đã vẽ lại mô hình lên hai tờ bản vẽ, chỉ là sửa lại mấy cái linh kiện nhỏ của động cơ máy, lại để cho người đi sửa lại bánh răng, làm trò trước mặt thái tử điện hạ, cuối cùng bật máy lên, thái tử mới yên lòng, đang muốn rời đi, Cẩm Nương thỉnh linh lại nói một câu “Thiết bị này quá cũ kỹ rồi, tu tu bổ bổ như thế cũng không phải là cách tốt, sợ là mấy ngày nữa sẽ lại hư mất.”

Thái tử nghe được nhường mảy, quay đầu đưa mắt nhìn Cẩm Nương nói: “Yên tâm, cô đã đem điều kiện đàm phán với người tất cả đều ghi vào sổ trình lên cho hoàng thượng rồi.”

Cẩm Nương khoe miệng cong lên một vòng giảo hoạt, phúc thân thi lễ nói: “Điện hạ chính là chư quân một nước, đương nhiên là sẽ không lừa gạt thần phụ.”

Ra khỏi căn cứ, thái tử ngồi xe ngựa cùng trở về biệt viện, Cẩm Nương cau mày chỉ lắc đầu, đường đường thái tử điện hạ, không đến hành cung hoặc biệt uyển hoàng gia ở, lại cứ muốn chen chúc vào cái tiểu viện của mình, thật đúng là rất vô lại.

Lúc Xuống xe ngựa, đang muốn vào cửa, lại thấy Lãnh Hoa Đường từ phố bên cạnh vọt ra, đi nhanh tới trước mặt thái tử, làm đại lễ.

Thái tử hơi nhú mảy, đến nay Lãnh Hoa Đường đã làm cái gì hấn cũng nghe nói một ít, đối với hành vi của vị anh em đồng hao này rất không thích, bất quá, Thái Tử Phi sinh con trai khiến Hoàng Thượng đại hỉ, đồng thời vị trí của mình cũng càng vững chắc, đối diện với Mai nhi lần nữa cầu xin hấn, muốn dựa vào quan hệ tốt mà che chở Lãnh Hoa Đường một ít, lại nhìn về mặt Lãnh Hoa Đường tự thẹn cùng bộ dạng chán nản, trong nội tâm lại có điểm mềm lòng, nhân tiện nói: “Đứng lên đi, thế tử sao lại ở ngoài viện chờ, mà không đi vào?”

Lãnh Hoa Đường nghe được mặt đỏ lên, nhưng lại tức giận liếc Cẩm Nương đang muốn nhắc vấy vào phủ cùng Lãnh Tôn với phụ giúp đẩy Lãnh Hoa Đình, về mặt bất đắc dĩ nói: “Đệ muội nói biệt viện này chính là nơi làm việc cùng nghỉ ngơi của người chấp chương Mặc Ngọc, nên mới đem... đem thân đuổi đi.”

Thái tử nghe được lông mày nhảy dựng, trong nội tâm lại cảm thấy buồn cười, quay đầu lại nhìn Cẩm Nương, đã thấy Cẩm Nương đang xem thường nhìn Lãnh Hoa Đường, thấy mình nhìn sang, trong mắt hiện lên một tia chán ghét, tựa hồ như sợ mình thực sự mời Lãnh Hoa Đường vào, hấn không khỏi nhú lông mày, ngay cả đại bá nhà mình cũng dám đuổi đi, nữ tử này thật đúng là không phải to gan cùng phản nghịch bình thường, không biết Giản thân vương nếu biết việc này sẽ có cảm tưởng gì, ừ, là không thích đại bá vào viện sao?

Ta càng muốn để cho hấn đi vào, bị nàng làm cho uất ức không đâu mấy ngày, hôm nay cũng nên tìm một cơ hội tiết ra mới được, có thể làm cho nàng tâm tưởng nhốn nháo cũng tốt.

“Như vậy a, như vậy sao được, người đường đường là thế tử Giản thân Vương, ở đâu ra đạo lý thế tử không được vào phủ viện nhà mình lại muốn ở trạm dịch, mau mau theo cô vào đi thôi.” Thái tử vừa cười vừa nói, hoàn toàn không có đem ám hiệu cùng bất mãn của Cẩm Nương cho vào mắt, giống như thân mật kéo Lãnh Hoa Đường đi vào trong viện.

Cẩm Nương đã bị chọc tức, đi tới, trên mặt cũng là cười mỉm: “Đại bá không phải là cũng không có bạc đi ở trọ à nha, nếu là người không có mang tiền, ta có thể xem mặt mũi đại tẩu mà cho người mượn tám mươi lượng, người cầm lấy đi ở trọ, chính là phủ viện này nha, vẫn là mời người không nên vào, miễn cho ta lại phải sai người đánh người đuổi ra ngoài.” Nàng cũng hoàn toàn không đem thái tử coi là vị, viện này nguyên thuộc quyền người chương Mặc, mình thế nhưng là gia chủ mẫu hợp lý của nội viện này, có thể cho ai ở hay không chào đón ai, tất cả đều do chính mình quyết định, kể cả là thái tử cũng không có quyền xen vào.

Lãnh Hoa Đường nghe được trên mặt lúc đỏ lúc trắng, trong nội tâm nhưng lại là mừng thầm, muốn đúng là hiệu quả như thế này, hấn hôm nay chờ ở chỗ này, chính là muốn để cho thái tử nhìn xem, Tôn Cẩm Nương này càn rỡ vô lễ như thế nào, đại nghịch bất đạo thế nào, Cẩm Nương nói càng vô lễ, càng có thể làm cho thái tử nhìn ra bộ mặt thật của nàng.

Quả nhiên đã nghe thái tử nói: “Đệ muội a, cái này là người không đúng, người ta nói gia đình hòa thuận mọi việc hưng thịnh, Hoa Đường dù sao cũng đường đường là thế tử, là đại bá của người, sao người có thể đánh đuổi hấn đi chứ? Thân phận của hấn là gì người có thể đánh sao? Thế tử đại biểu chính là cái gì? Đây chính là thân phận tôn quý mà Hoàng Thượng ban tặng, là không cho khinh nhờn cùng vô lễ đấy.” Thái tử ngữ khí có chút nặng.

Cẩm Nương cười lạnh một tiếng, hơi nghiêng đầu nhìn thái tử nói: “Điện hạ nói đúng lúc, thế tử đại biểu thân phận cao quý cùng quyền lợi, nhưng là, những người khác ý vào thân phận thế tử làm ra sự tình hèn hạ bỉ ổi, bốn phu nhân không chào đón người như vậy đến nhà của mình, vậy thì có gì là sai chứ?”

“Tôn Cẩm Nương, người đừng ngậm máu phun người, bản thế tử khi nào đã làm thành cái kia hèn hạ bỉ ổi rồi hả? Đang tại trước mặt thái tử điện hạ, người đừng hồ ngôn loạn ngữ!” Lãnh Hoa Đường giận dữ, hai mắt âm lệ nhìn Cẩm Nương, quát lớn.

Lãnh Hoa Đình ở một bên nghe xong đoạt lấy một tấm lệnh bài trong tay Lãnh Tôn ném về phía Lãnh Hoa Đường đập tới, lạnh lùng nói: “Người lại thử dọa nương tử của ta xem, nương tử bảo người cút, người liền cút xa một ít, đừng cho nương tử phải nhìn thấy người.”

Lãnh Hoa Đường quay đầu đi, tránh thoát lệnh bài kia, hai mắt bất đắc dĩ lại ủy khuất nhìn Lãnh Hoa Đình, “Tiểu Đình, đại ca chỉ là muốn tới thăm đệ một chút thôi.” Ngày ấy sau khi ôm qua, trong lòng của

hắn càng thêm nhớ tiểu Đình khi còn bé biết điều như vậy, lại luôn để cho chính mình nắm bàn tay mềm mại nhỏ bé đi ra ngoài chơi, lúc một người tịch mịch, thuận tiện cứ quần quít lấy hắn, nhưng hôm nay, hắn là ngay cả nhìn đều không muốn nhìn mình nữa.

“Tiểu Đình, sao người có thể đối đãi đại ca người như vậy, cái này cũng không hay a, đệ muội tùy hứng thì thôi, vì nàng là nữ nhân, nữ nhân luôn không quá phân rõ phải trái, người cũng không thể như vậy, như thế có khác nào huynh đệ chia rẽ, nói ra, sẽ làm Giản thân vương phủ mất thể diện a.” Thái tử nhíu lông mày trách mắng, cái này thật đúng là lần thứ nhất thái tử thấy Lãnh Hoa Đình cầm đồ đạc đánh người, trong chớp mắt vừa rồi nếu Hoa Đường không có công phu trong người, sợ là đầu đã bị máu chảy rồi, nhưng hắn đường đường là tứ phẩm đại quan, làm việc xúc động không có chừng mực như thế cũng không hay.

“Nữ tử không tài là có đức, thái tử diện hạ, người như thế nào đã quên một câu này rồi?” Cẩm Nương giống như cười mà không phải cười nhìn thái tử, lại nói: “Lãnh đại nhân rất lợi hại, dùng thân phận giám sát, đầu tiên là hạ lệnh ngừng việc sản xuất của nhà máy, sau lại chặn đường lên thuyền của hàng hóa, sau đó lại đem chút ít chuyện bắt đi Diệp đốc công quan trọng nhất của nhà máy, hừ, diện hạ, vốn là nhóm hàng này cũng không có gấp gáp như vậy, bị bức đến tình trạng như bây giờ, đều là hậu quả do vị giám sát đại nhân này một tay gây ra a, thần phụ cũng không rõ, hắn phạm phải sai lầm như thế, thái tử diện hạ sao không có bắt hắn đi Tông Nhân phủ thụ thẩm, định tội hắn vượt quyền, phá hoại của cải hoàng gia.”

Thái tử nghe được thì sửng sốt, những cái này hắn cũng biết một chút, chỉ là xem mặt mũi tên này là anh em đồng hao của mình, chưa từng đi truy cứu, nếu để cho người ta biết rõ hắn là anh em đồng hao của thái tử lại là người không biết nặng nhẹ như thế, còn không phải là cũng làm mình mất thể diện, nhưng hắn cũng biết rõ, Lãnh Hoa Đường như thế, bất quá là muốn đoạt quyền chương quản Mặc Ngọc kia mà thôi, nói đến cùng, cũng chỉ là nội bộ Giản thân vương, huynh đệ tranh quyền, hắn là thái tử, can thiệp quá nhiều ngược lại không tốt.

Nhưng mà, lời này bị Cẩm Nương nói huyet toẹt ra, nếu không trách cứ Lãnh Hoa Đường hai câu thì không thể được, liền sầm to mưa nhỏ mà quát lớn: “Hoa Đường, người làm việc cũng quá không có dùng đầu óc đi, sao lại không biết nặng nhẹ như thế, về sau, người không thể hỏi tới sự tình căn cứ, thân phận giám sát này cũng miễn đi, nhanh nhận sai với đệ muội người, xin nàng bớt giận, việc này liền dừng ở đây.”

Lãnh Hoa Đường nghe được khê giạt mình, trên mặt khó chịu, không tình nguyện đi về phía Cẩm Nương, chấp tay một cái, trong nội tâm cũng là vui mừng, thái tử đây là miễn hắn tội lớn, tuy nói hai chuyện kia thực sự không phải do mình làm, nhưng mà, mình cũng thoát không khỏi liên quan, hơn nữa chuyện vượt quyền, lẽ ra cũng là phạm vào điều luật, nhưng lại được bỏ qua, chỉ cần hành lễ với nữ nhân kia, thì nàng sẽ không nói nữa đến việc không ỉn vào ở trong viện a.

Ai ngờ Cẩm Nương nghiêng đi thân thể, tuyệt không tiếp quả bóng mà thái tử đá qua, cười lạnh nói: “Thật sự là chuyện cười, bốn phu nhân cũng không phải pháp luật, xin lỗi với bốn phu nhân làm chi? Nếu ai phạm vào điều luật chỉ cần nói xin lỗi là được rồi, thì còn cần nha môn làm cái gì? Không bằng xây cái Ân Nãi Tự là được, giết người phóng hỏa rồi, cũng không cần tuân thủ luật pháp, đến Ân Nãi Tự đó mà ngày ngốc sám hối đi.”

Thái tử nghe được trên mặt trì trệ, Cẩm Nương thật đúng là đúng lý không buông tha người a, không phải đã đem chức giám sát sứ của Lãnh Hoa Đường đều miễn rồi hả? Như thế nào vẫn không chịu buông tha? Trên mặt hiện lên vẻ khó chịu, cười lạnh đối với Cẩm Nương nói: “Cho dù muốn trị tội Hoa Đường, cũng phải chờ đến kinh thành do Hoàng Thượng định đoạt mới được, nhưng hắn là thể tử Giản thân vương các người, các người đưa hắn đuổi ra bên ngoài phủ ở, không phải là quá mức rồi sao?”

Cẩm Nương hừ nhẹ một tiếng nói: “Điện hạ, hắn ở chỗ này, thần phụ phải một mực đề phòng lo lắng, sợ có một ngày chính mình đi trên đường sẽ bị người tạt chút dầu, hoặc là đang đi bình thường đấy, lại đột nhiên có người đuổi chân ngáng chân thần phụ một phát, thần phụ là phụ nữ có thai, cả ngày phòng này phòng kia, ước chừng sẽ không còn tâm trí làm việc, chuyện cải tạo máy móc kia, nếu linh kiện bị sai sót hay máy móc ngừng hoạt động thì không trách thần phụ là được.”

Thái tử nghe được khê giạt mình, nhìn về phía Lãnh Hoa Đường trong mắt cũng thêm chút xem thường, cái anh em đồng hao này cũng thật xấu xa, ngay cả chiêu ngáng chân mà nữ nhân lục đục hay sử dụng cũng có thể làm với em dâu của mình, thật không có gì để nói, cũng không trách được Cẩm Nương bài xích

hắn như thế, đuổi hắn ra khỏi cửa.

134. Chương 134

Edit: Bỉ Ngạn

Beta: Tiểu Tuyền

“Điện hạ, ngài không nên nghe nàng ăn nói bừa bãi, thần làm sao sẽ làm chuyện như thế, tất cả đều là nàng vu khống hãm hại thần đây.” Lãnh Hoa Đường toát mồ hôi, một nửa tương lai của mình chính là đều thất ở trên người thái tử đó, nếu để cho thái tử nhìn không thuận mắt, vậy chính là xong đời rồi.

“Điện hạ, thần phụ cũng mệt mỏi cả ngày rồi, muốn quay về viện nghỉ ngơi, nếu ngài làm chuyện không nên là mời cái người không bằng cảm thú kia vào viện, vậy thần phụ không thể làm gì khác hơn là cũng mời ngài đi.” Cẩm Nương xem bộ dáng thái tử không tin mình, nhượng mày, nhân nhạ nói: “Hoàng gia biệt uyển của người lớn hơn chỗ này không biết bao nhiêu lần đâu, không bằng mời thế tử đi hoàng gia biệt uyển thôi, chuyện vào nhà thần tử ở cũng không hợp cấp bậc lễ nghĩa đâu.”

Thái tử nghe xong thiếu chút nữa không có bị tức chết, mặt đỏ lên, túng quăn nghiêm mặt nhìn tiểu Đình, lông mày chau lên, ý tứ kia rất rõ ràng, lão bà người cũng quá không để cho ta mặt mũi a, trước mặt mọi người đuổi ta đi, ta thế nhưng đường đường là thái tử đây này.

Lãnh Hoa Đình buồn cười mà nhìn thái tử, quay đầu lại nắm tay Cẩm Nương, vô cùng ôn nhu nói: “Nương tử, nàng mệt mỏi a, vậy thì bất kể những sự tình thượng vàng hạ cám này, mau mau đi vào nhà, sớm đi nghỉ ngơi đi.”

Thái tử nghe được vẻ mặt đầy hắc tuyến, tiểu Đình này cũng quá nuông chiều lão bà đi nha, đúng là nửa phần cũng không nở trách cứ Cẩm Nương, cứ tiếp như thế, Tôn Cẩm Nương kia không phải càng làm càn ah, nhưng mà, nghĩ lại, nếu mình cũng có nương tử đặc biệt như vậy, có thể cũng đem nàng sủng lên trời hay không? Đảo mắt liền chứng kiến nét mặt nàng tươi cười thanh nhã lại thông dong, còn mang theo một ít làm nũng, ôn nhu lại thâm tình sâu sắc mà nhìn tiểu Đình như vậy, trong nội tâm càng cảm thấy vị chua, Nghe nói nàng cho tới bây giờ đều không có ghét bỏ qua sự tàn tật tiểu Đình, nghe nói, từ sau khi nàng gả cho tiểu Đình, tính tình tiểu Đình dường như trở nên sáng sủa tự tin hơn, nghe nói, nàng còn không ít tài năng khéo léo hiếm thấy, còn là một tay đàn rất hay, ca hát tốt, thơ làm càng thể gian ít có, Giản thân vương nhìn nguội nhạ bình thường, nhưng lại có mắt nhìn người, tìm cho tiểu Đình một người con dâu tốt như vậy, lúc trước, ai sẽ vừa ý một cái cô nương thứ xuất Vô Danh của Tôn đại tướng quân gia đâu? Nhưng mà đáng tiếc cũng là đáng tiếc, xem nàng cùng tiểu Đình vợ chồng tình thâm, thái tử lại có chút hâm mộ, nhất thời lại bị lời nói vợ chồng bọn hắn làm cho có chút sượng mặt.

“Tiểu Đình người... Cũng đem bản thái tử là người không có phận sự sao?”

“Điện hạ, sau khi xong xuôi chuyện này, chuyện phụ thê của thần, mặc kệ người phương nào đều là người không có phận sự.” Tiểu Đình miễn cảm mà lần nữa cảm giác được ánh mắt khác thường của thái tử khi nhìn Cẩm Nương, nhân nhạ mà đáp lại thái tử một câu, dặt tay Cẩm Nương, tự mình đẩy nhanh tốc độ xe lăn: “Nương tử, ta đói bụng, ta muốn ăn thịt kho tàu.”

Thái tử tinh tế thường thức lời nói của Lãnh Hoa Đình cũng không tức giận, sau nửa ngày cũng không lên tiếng, kinh ngạc đứng đấy, nhìn bóng lưng đôi vợ chồng kia một ột thấp, một đứng một ngồi, tay nắm tay đi vào viện, vậy mà lại có chút ngây đại, đúng vậy a, một đôi phụ thê ân ái, mặc kệ người phương nào đều là dư thừa, tiểu Đình thật là nhạy cảm, nhìn một đôi bóng lưng kia dần dần biến mất tại góc rẽ, mà bọn nô bộc trong biệt viện đứng khom người bên cạnh lại không biết làm như thế nào cho phải, đóng cửa cũng không đúng, mà không đóng cửa cũng không phải, vẻ mặt mang bất lực quăn bách, không khỏi lại thần nhiên cười, tiểu Đình thật là, những thần tử khác nếu được vinh hạnh đặc biệt này nhất định sẽ cao hứng tới tận đâu rồi, sợ là thấp hương tổ tông ba năm cũng khó mời mình đến được một lần, vợ chồng hắn lại ghét bỏ mình, đuổi mình đi, hừ, mình không đi, người chẳng lẽ lại dám không cho cô ăn cơm hay sao?

Vừa nhắc chân, đang muốn đi vào trong, chợt nghe Lãnh Hoa Đường bên cạnh nói : “Điện hạ, Tôn Cẩm Nương kia cũng vô lễ làm càn quá mức, quả thực là kiêu ngạo, ngay cả điện hạ mà cũng không để vào mắt, thực là cực kỳ cuồng vọng.”

Thái tử nghe được như vậy, người anh em đồng hao này lòng dạ thật hẹp hòi, Tôn Cẩm Nương là người như thế nào, mấy ngày nay thái tử cũng nhìn ra được một ít, tuy là tự ý làm càn, nhưng cũng nói đạo lý, nếu Lãnh Hoa Đường không làm ra chuyện xấu xa, nàng cũng sẽ không làm ra chuyện phạm thượng, không theo lễ nghi kia, trong lúc nhất thời, thái tử có chút tiếc cho tiểu Mai, tiểu Mai tuy là có chút tùy hứng, nhưng bản tính thuần lương, lại hiền thực xinh đẹp, làm sao lại gả ột người như vậy?

“Hoa đường ah, người ở chỗ này việc cần làm cũng đã làm xong, nên sớm quay lại kinh thành a, Giản thân vương gia đến nay còn hôn mê, người cùng tiểu Đình hai người đều tại Giang Nam, bên người cũng không có nhi tử nào bưng trà dâng nước, cái này cũng không tốt lắm đâu.” Thái tử có chút bất đắc dĩ chỉ điểm cho Lãnh Hoa Đường, hi vọng hắn có thể thấy rõ chút ít tình thế, cực lực trông coi cái thế tử vị kia, an phận sống là tốt rồi, toàn bộ đều là suy nghĩ một chút cho tiểu Mai a, đường đường thân phận quận chúa, gả cho con vợ kế, đã là thua thiệt, nếu cả địa vị thế tử phi cũng mất, vậy thì thật sự là bi ai ah.

Nói xong, thái tử điện hạ cũng không liếc lấy Lãnh Hoa đường một cái, nhắc chân ngừng đầu đi vào trong biệt viện.

Mấy người nô bộc chờ đợi cực khổ, thấy thái tử điện hạ cùng tùy tùng vừa vào cửa, liền không chút do dự mà đóng cửa lại, hai cánh cửa đổ lạnh như băng dày cộm nặng nề, chậm rãi đem Lãnh Hoa đường nhốt tại ngoài cửa Giang Nam biệt viện, cửa tướng môn vững vàng, một tiếng hạ chốt mơ hồ buồn bực phảng phất như đập vào trong lòng Lãnh Hoa Đường, hắn ảm đạm quay người lại, ánh mắt âm lạnh như âm hồn địa ngục, sải bước rời đi.

Thái tử vào viện, liền đi nhanh đuổi theo hướng vợ chồng Lãnh Hoa Đình, đến phòng khách ngoại viện, cuối cùng cũng đuổi kịp, “Ai, tiểu Đình a, thịt sườn kho tàu thật sự ăn thật ngon sao? Thái tử ca ca cũng muốn ăn a.”

Cẩm Nương nghe xong không khỏi nhú lông mày, thái tử này làm sao mà cũng vô lại như thế, hoàng gia có cái gì chưa ăn qua? Vậy mà cũng theo chân bọn họ cướp miếng ăn, đang muốn nói chuyện, thì chợt nghe Lãnh Hoa Đình nói: “Ta nói điện hạ, bên trong hoàng gia biệt uyển, chớ nói thịt sườn kho tàu, ngay là thịt thần tiên kho tàu cũng có ăn a, ta với nương tử nhà ta cũng không đủ ăn, ngài tội gì còn muốn tới đoạt ah.”

“Tiểu Đình ah, người nông nổi thế sao? Keo kiệt như vậy, nhớ năm đó, người đáng yêu nhu thuận cỡ nào a, ăn mặc nữa...”

“A, điện hạ ngài ngoài thích thịt sườn kho tàu còn thích gì, tiểu Đình để Trương ma ma làm, mọi người cùng nhau chia sẻ ah.” Thái tử lời còn chưa dứt, khuôn mặt tuần tú đẹp đẽ ngồi ngồi của Lãnh Hoa Đình hiện lên một mảng hồng khác thường, hắn quần bách nhìn thoáng qua Cẩm Nương, thấy ánh mắt của nàng sáng lờ lờ, một bộ dáng cực kỳ bà tám, gấp gáp nhanh chóng ngắt lời thái tử, vẻ mặt cười gượng khó thấy.

“Ha ha ha, tốt tốt tốt, tiểu Đình, thái tử ca ca ưa thích đồ vật cũng không ít ah, người cũng không thể nhỏ nhen lại đem thái tử ca ca đuổi tới ở tại hoàng gia biệt uyển đi.” Thái tử xem bộ dạng cam chịu kia của tiểu Đình, chợt cảm thấy tâm tình thật tốt, cười lớn nói.

“Tướng công, có phải khi còn bé, mẫu thân thích đem chàng ăn mặc thành nữ hài tử không?” Cẩm Nương cuối cùng hiểu kỳ, không để ý vẻ mặt xấu hổ của Lãnh Hoa Đình, con người cực sáng tỏ ra hào quang bất quá, cười hỏi, nàng cũng khó thấy bộ dáng quần bách của Lãnh Hoa Đình, nên cũng ôn ào theo.

Lãnh Hoa Đình sắc mặt đỏ hơn, đỏ mặt liếc mắt nhìn Cẩm Nương nói: “Nào có việc này, vi phu đường đường nam tử, như thế nào lại ăn mặc kiểu nữ nhi, nàng chớ có nói bậy.”

Cẩm Nương nghe xong bĩu môi một cái, trên mặt đem theo nụ cười nói với thái tử: “Điện hạ, tướng công khi còn bé thích mặc nữ trang hả? Có phải là còn khóc nháo phải gả cho ngài không?”

Thái tử nghe xong, rốt cục nhịn không được phá lên cười ha ha, Lãnh Hoa Đình mạnh mẽ trừng mắt, sắc giọng: “Điện hạ nếu không phải muốn ở lâu, thì nói thẳng ra, thân phải hành lễ đem tất cả người của điện hạ đều đưa ra ngoài.” Ha ha, then quá hoá giận rồi, lại đuổi người, thái tử thiếu chút nữa cười đứt ruột,

thật lâu mới cùng Cẩm Nương nói: “Đệ muội, người không biết là tiểu Đình ,nếu là mặc nữ trang thì sẽ điểm áp quần phương sao?”

Điểm áp quần phương? Xác định là rất áp lực a, hần không mặc nữ trang đã rất mê hoặc lắng lơ rồi, Cẩm Nương che miệng cười cười, nhưng lại rất nghĩa khí mà đứng về phía tướng công nhà mình nói: “Điện hạ không phải là cảm thấy khốn đốn vì tướng công nhà ta tao nhã vô cùng, lần át điện hạ nên điện hạ mới có thể nghĩ ra chủ ý như thế mà chế giễu tướng công nhà ta a”

Thái tử nghe được mắt liền tròn tròn, lúc này rốt cục linh hội được chuyện muốn cười nhạo cái đôi vợ chồng này là khó cỡ nào, làm sao lại có người lật lọng nhanh như vậy, đang muốn phát cáu, thì thấy Lãnh Hoa Đình vẻ mặt đắc ý, lông mày chau lên nhìn mình, không khỏi thở dài một hơi nói: “Ah, cũng không biết thịt sườn kho tàu của nhà người so với trong nội cung ai nấu ăn ngon hơn đây?”

Mấy người cười cười nói nói tiến vào phòng khách, tuy là đấu khẩu, nhưng không khí lại rất hòa hợp, thái tử từ sau ngày đó cũng vẫn một mực ở lại trong biệt viện, cho đến khi tất cả hàng hóa đều chuẩn bị đầy đủ, thương đội rốt cục xuất phát đúng hạn, hần mới rời đi.

Cẩm Nương mỗi ngày đều tới nhà máy, nếu phát hiện linh kiện nhỏ nào có thể cải tạo liền tỉ mỉ vẽ lên bản vẽ, giao cho tương tác doanh làm, đã có thái tử trấn giữ ở trong biệt viện, cũng thật không có sự tình hành thích mưu sát gì xảy ra.

Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình khó có được thời gian sống yên ổn, bụng cẩm nương cũng chậm chậm nở ra, thời gian trôi qua vừa an tâm vừa thích ý, chuyện duy nhất làm cẩm nương không vui chính là thương thể của Thanh Ngọc lúc tốt lúc xấu, trước sau vẫn không có tỉnh lại, Cẩm Nương mỗi ngày đều đến thăm Thanh Ngọc, chỉ cảm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vốn mượt mà nay trở nên gầy nhợt rồi, nội tâm thấy liên thấy thật không tốt, trong lòng khẩn cầu ông trời phù hộ Thanh Ngọc.

Hôm nay, Cẩm Nương từ căn cứ đi xuống, ăn cơm trưa xong, Lãnh Hoa Đình cùng thái tử còn có Bạch Thịnh Vũ cùng đi thư phòng đánh cờ, Phong nhi đang thêu một cái mũ đầu hổ, tứ nhi trong tay đang làm một bộ tiểu y phục, Trương ma ma thì mặt mày vui vẻ bưng chén trà cho cẩm nương, nói: “ Nô tài nghe nói vương phi đã lên thuyền rồi, thiếu phu nhân, vương phi thật đúng là trông mong tôn tử sốt ruột lắm rồi nha”

Cẩm Nương nghe thấy vẻ mặt tươi cười, nghĩ đến lúc mình mới vừa tiến vào phủ, vương phi sợ Hoa Đình không hiểu chuyện, liền đem mấy nha đầu đến nội viện của mình, một lòng muốn tướng công sớm có con, lúc ấy mình tuy là bất mãn nhưng cũng hiểu tấm lòng đáng thương của cha mẹ thiên hạ, vương phi cũng không có ý xấu, chẳng qua vì quá lo lắng cho tiền đồ của tướng công mà thôi.

Hôm nay có lẽ Vương phi sợ là vừa nghe nói mình có thai, liền nhanh chóng đi đến Giang Nam, nàng giống như thần tiên xuất trần như vậy, lại chưa bao giờ rời nhà đi xa, mảnh mai yếu ớt, mà phải chịu đựng xóc nảy ngàn dặm xa xôi đến đây chính là nghĩ đến hài tử trong bụng mình a.

“Cũng không biết trên đường đi có an toàn không.” Cẩm Nương lo lắng nói.

“Yên tâm đi, ám vệ bên người Vương gia cũng có hơn phân nửa theo chân Vương phi đấy, sẽ không có chuyện gì đâu.” Trương ma ma an ủi.

“Vậy trong vương phủ kia do ai chăm sóc, đại tẩu một người có thể chống đỡ được sao?” Cẩm Nương cũng thật có điểm lo lắng thay cho thượng Quan mai.

“Thế tử phi cũng là ôn hoà hiền hậu, nô tài nghe nói, Vương phi đi rồi, chính là thế tử phi nắm quyền quản gia, chỉ là...” Trương ma ma nói xong dừng một chút, mắt chớp lên liếc nhìn Cẩm Nương, không tiếp tục nói nữa.

“Chỉ là cái gì?” Cẩm Nương trong nội tâm cũng là hiểu rõ một chút, chẳng qua là không tin Tôn Ngọc Nương thật có bản lĩnh lên đầu Thượng Quan Mai đi, dù sao thân phận địa vị thế nào cũng không sánh bằng Thượng Quan Mai.

“Chỉ là Nhị phu nhân nghe nói cũng thật là một nhân vật, vậy mà lại đoạt một nửa quyền chương gia, hôm nay chủ sự việc bếp núc cũng không phải là thế tử phi mà là vị nhị phu nhân kia.” Quả nhiên Trương ma

ma khinh thường nói, nàng sở dĩ đang nói liền dừng lại, đơn giản cũng là xem mặt mũi Cẩm Nương, cho Ngọc nương vài phần thể diện, cũng không nói đến mức quá khó nghe mà thôi.

Cẩm Nương nghe được khê giật mình, trà trong tay cũng thiếu chút nữa đổ ra ngoài, khó hiểu hỏi: “Làm sao có thể, Nhị tỷ dù có thủ đoạn, cũng không có bản lĩnh đoạt quyền đại tẩu a, nàng cũng không phải là người có đầu óc như vậy.”

Trương ma ma nghe vậy liền hừ lạnh một tiếng nói: “Thiếu phu nhân sợ là không biết rồi, Nhị phu nhân kia cũng là gặp may, nghe nói chúng ta vừa rời đi không bao lâu, nàng liền phát hiện có hỉ, nghe nói cũng qua thai kì đầu rồi, người cũng biết từ sau khi thể tử phi vào cửa, một năm cũng không mang thai, nàng thì vừa vào cửa đã có, tự nhiên là mẫu bằng tử quý, kiêu ngạo khác trước, thêm thiếu phu nhân đi rồi, vương phi lại là người ôn hòa hiền hậu trung thực, Lưu di nương vốn mượn chuyện dưỡng bệnh một mực ở lại trong phòng không có đi phòng giặt quần áo, biết được nhị phu nhân có hỉ, liền càng mượn danh nghĩa chiếu cố trưởng tôn vương phủ không chịu đi nhận phạt, ngài cũng biết Lưu di nương rất là có thủ đoạn, vương phi không trông coi sự tình bên kia, nàng liền một tay nắm quyền, đem nhị phu nhân nâng lên trời, chỉ cầu nhị phu nhân sinh ra trưởng tôn vương phủ, tốt cho nàng tranh giành sĩ diện, cũng tốt ở trước mặt vương gia, hừ, không biết nếu tin tức thiếu phu nhân ngài mang thai truyền về, lưu di nương kia sẽ có cái sắc mặt như thế nào đây.”

Nguyên lai Ngọc nương mang thai, trách không được, dựa vào sự trông mong cháu trai vãi của Lưu di nương, thì Ngọc Nương thiên cận càn quấy tạm thời sẽ chèn ép Thượng Quan Mai cũng là có khả năng, bất quá Thượng Quan Mai cũng không phải là người dễ mặc người khác khi dễ mình, e là đang nhẫn nại thôi, chờ Ngọc Nương sinh hạ hài tử thì sẽ bắt đầu hành động, may mà mình không có ở trong vương phủ, bằng không thì chuyện này cũng sẽ quán đến người mình đi.

Đối với chuyện Trương ma ma tin tức linh thông, Cẩm Nương một mực không hỏi, nàng hôm nay cũng mơ hồ có thể cảm giác được, Trương ma ma cũng không phải là một cái nương tử quản sự phòng bếp đơn giản, ban đầu không chừng chính là vương phi hoặc vương phi đặc biệt đem người in, chỉ là Trương ma ma không nói rõ, mình cũng giả bộ như không biết, chỉ cần lòng nàng hướng về mình, trung thành với mình là được rồi, ai mà không có chuyện quan trọng bí mật chứ?

Vương gia trông như là hồ đồ, nhưng nhân tài như Trung Lâm thúc cũng không cho hắn đi nha môn nhậm chức, lại làm một người gác cổng bình thường, chẳng qua là để cho hắn che giấu giả ngốc, không khiến người khác chú ý, cuối cùng là cho tướng công sở dụng đây.

Mấy người họ đang trò chuyện rôm rả, thì thấy một tiểu nha đầu mới tới vội vàng hấp tấp vén rèm đến đưa tin: “Nhị thiếu phu nhân, Thanh Ngọc cô nương tỉnh rồi.”

Cẩm Nương nghe được vui mừng, gấp gáp đứng dậy muốn đi, Trương ma ma vội bỏ việc trong tay đi ra đỡ nàng, quả trách “Chậm chút đã, nàng tỉnh là chuyện tốt, chúng ta cùng đi xem là được.”

Tổn thương của Thanh Ngọc là một khối đá lớn đặt trong lòng Cẩm Nương, nàng thật sự là không muốn sinh mạng của một bông hoa đang nở rộ cứ như vậy mà kết thúc, chống eo, Cẩm Nương được Trương ma ma đỡ vội vàng đi tới phòng thanh ngọc

Thanh Ngọc ngụ bên trong nhà kè ở đông sương phòng bên kia, đi đến cũng gần, ra chính phòng, xuyên qua một cái sân vườn là đến, Trương ma ma đẩy cửa liền nghe trong phòng mùi vị gượng gạo của thuốc cùng mùi máu tươi, trong lòng trầm xuống, quay đầu muốn kéo Cẩm Nương đi về, mùi vị kia quá mức nồng rồi, nàng sợ thiếu phu nhân không chịu nổi, người mang thai nguyên là nhạy cảm, dễ bị nôn ọe, một hồi lại khiến thiếu phu nhân chịu khổ cũng không hay.

Cẩm Nương đâu chịu đi, mùi trong phòng xác thực khó ngửi, nhưng nàng nghĩ thấy được mùi này liền càng lo lắng, tránh tay Trương ma ma xông vào trong phòng, mùi kia xông đến khiến bụng nàng khí huyết cuộn cuộn, thiếu chút nữa nôn ra, cố nén cảm giác buồn nôn trong lòng ngực, Cẩm Nương hướng về phía tiểu nha đầu trong phòng nói: “Mở cửa sổ, kéo rèm ra, thêm chút trà hương bạc hà.”

Tiểu nha đầu phục thị trong phòng lập tức làm theo, không khí lập tức mát mẻ lên nhiều, Cẩm Nương đến gần bên giường, ngồi xuống băng ghế thêu ở bên, xem Thanh Ngọc nằm trên giường, dưới ánh nến mờ nhạt, vàng sáng lung linh hơi u ám chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt tiêu tụy của Thanh Ngọc, tăng thêm

phần thê lương, Cẩm Nương thỉnh thoảng thấy đôi mắt hạnh của Thanh Ngọc mở ra vừa lớn vừa tròn, tròng mắt đen lóe lên thần thái kích động, thấy Cẩm Nương ngồi đó, khoe miệng nàng kéo ra, nhưng lại không lên tiếng, chỉ là tay đặt ở ngoài chần khẽ nâng, tựa hồ muốn cầm chặt cái gì, Cẩm Nương vội vàng nắm chặt tay của nàng, ôn nhu hỏi: “Có đỡ hơn chút nào không?”

Thanh Ngọc lông mày nhíu chặt lấy, biểu lộ rất là thống khổ, xem ra, thương thế cũng không có chuyển biến tốt đẹp, nhưng khoe miệng nàng có chút nhếch lên thành nụ cười nhạt, giống như đang an ủi Cẩm Nương, lại làm cho Cẩm Nương nhìn thấy lòng càng chua xót, thanh âm cũng có chút nghẹn ngào, “Người... Tỉnh là tốt rồi, nghỉ ngơi tốt, ta... Nhất định phải nghĩ biện pháp chữa cho người tốt lên.” Nói xong vỗ vỗ tay Thanh Ngọc, không đành lòng nhìn nụ cười ngượng ngịu lại có thể khiến lòng người đau nhức kia, nên quay đầu đi.

“Thiếu... phu nhân, người... Đừng khổ sở, nô tỳ sống đến bây giờ, là có lời rồi.” Thanh Ngọc đã mở miệng, chỉ là giọng nói yếu ớt không nghe rõ mấy, trong phòng thật im lặng, ai cũng không phát ra chút tiếng vang nào, sợ âm ỉ đến Thanh Ngọc, hôm nay Thanh Ngọc tựa như một tờ giấy phiêu du không nơi đến, tùy thời đều có thể bị gió cuốn đi, bị dầm mưa ầm ướt, phảng phất hơi đựng một cái sẽ bị nghiền nát.

“Người đừng nói chuyện, đừng nói chuyện, mau giữ sức.” Cẩm Nương nhìn nàng lúc nói chuyện, hơi thở yếu ớt, như là tùy thời đều có thể nghẹn lại, thì vội nói.

Thanh Ngọc mỉm cười lắc đầu, “Nô tỳ muốn nói, nếu không... Nếu không nói, sẽ không còn kịp rồi...” Nói xong thì nhìn thoáng qua tiểu nha đầu cùng mấy người Trương Ma Ma trong phòng, Cẩm Nương trong nội tâm chấn động, nàng là muốn nói ra suy nghĩ gì của mình sao?

Trương ma ma nhíu mày, nhưng lại đi đóng lại cửa sổ mới mở ra, ngay cả rèm cũng kéo lại, dắt tiểu nha đầu kia nói: “Thiếu phu nhân ngồi đi, nô tỳ đi hầm chút đồ ăn lót dạ cho Thanh Ngọc cô nương, tiểu nha đầu sẽ ở bên ngoài, có việc ngài cứ kêu một tiếng.” Nói xong, liền ra cửa, còn đóng kín cửa lại.

Thanh Ngọc nhìn thấy cửa đóng chặt, đối mặt với tối tăm rất thản nhiên, lúc ánh mắt rời đến mặt Cẩm Nương trong mắt lại hiện lên chút ảm ướt, cười khổ nói: “Nô tỳ không có phúc khí a, thật vất vả gặp được chủ tử như thiếu phu nhân, lại... Không có cách nào phục vụ Thiếu phu nhân rồi.”

Cẩm Nương nghe trong nội tâm đau nhức không thôi, cố mỉm cười nói: “Nói lời ngốc nghếch đâu gì thế, mau mau khỏe lên..., ta vốn là nói, muốn tìm cho người hôn sự tốt nà”

Thanh Ngọc nghe xong lời này, trên mặt tái nhợt nổi lên một tia ửng hồng, trong mắt cũng lộ ra ánh sáng chờ mong, nhưng ánh sáng kia thoáng qua tức thì, vẫn là cười nói: “Tạ thiếu phu nhân, nô tỳ... Không có phúc phận như Tứ nhi tỷ tỷ.” Nói xong chính là ho khan một hồi, khoe miệng thắm ra một tia máu, Cẩm Nương chấn động mạnh, trách không được vừa vào nhà, liền có mùi máu tươi nồng đậm như vậy, nguyên lai, Thanh Ngọc đã xuất huyết bên trong rồi, nhất thời trong nội tâm thực đau thương, biết rõ nàng hôm nay tính lại sợ là hồi quang phản chiếu, mệnh không còn lâu nữa, nhất thời đôi mắt trào nước, tay đang nắm tay Thanh Ngọc cũng run lên.

“Chớ khóc, Thiếu phu nhân, sẽ không nhanh như vậy, nô tỳ... Còn có rất nhiều lời chưa nói cùng Thiếu phu nhân.” Thanh Ngọc lại cười an ủi Cẩm Nương nói.

Cẩm Nương ra sức gạt đầu, cố nén nước mắt, thanh âm nghẹn ngào nói: “Ân, ta không khóc, người... Người nhất định phải kiên cường mà sống sót.”

Thanh Ngọc buồn bã cười nói: “Nô tỳ thấy đủ rồi, nô tỳ ở mấy năm trước, vào thời điểm Trần di nương chết cũng nên đi rồi, hiện tại kéo sống thêm vài năm, còn thiếu chút ... Thiếu chút hại Thiếu phu nhân ngài... Nô tỳ là thứ không biết ơn ah.”

Cẩm Nương lặng lẽ nhìn nàng, xem ngực nàng phập phồng đến gay gắt, biết không thể lại kích thích nàng, chỉ là nước mắt lại ngăn không được mà chảy ra.

“Nô tỳ mười ba tuổi năm đó được phái đến cho Trần di nương, ở bên trong tiểu uyển làm cái tam đẳng nha đầu vẩy nước quét nhà, Trần di nương là chủ tử tốt đôn hậu chất phác, nói không nhiều lắm, nhưng đối đãi với người chân thành, nàng thấy ta lanh lợi, không có làm bao lâu, liền đem nô tỳ thăng lên nhị đẳng, làm chút ít việc vặt vãnh trong phòng nàng... Khi đó, Trần di nương sống... Rất khổ, bởi vì, Vương gia tuy

là cho nàng một cái danh phận di nương, nhưng từ sau khi Vương phi vào cửa, cũng không có đặt chân qua cửa Trần di nương, một di nương không được sủng, xuất thân lại ti tiện, ở tại Giản Thân vương phủ, trôi qua rất là gian khó, Thiếu phu nhân ngài cũng có thể tưởng tượng được.” Nói chuyện đã qua, ánh mắt đen lầy của Thanh Ngọc phủ lên một tầng ánh sáng ảm đạm, tựa hồ rất không muốn nghĩ về một đoạn cuộc sống trong quá khứ kia.

Cầm Nương từ lời nói đứt quãng của Thanh Ngọc, rốt cục hiểu được nguyên lai, năm đó Trần di nương là do Lão phu nhân ban cho Vương gia làm lễ thành nhân, cũng là cùng Vương gia từng có một đoạn nhân duyên, xem như là nữ nhân đầu tiên của Vương gia, cho nên, Vương gia đối với nàng vẫn có vài phần tình nghĩa, chỉ là, cái kia bất quá là một ít tình cảm phức tạp mà tất cả nam tử có đối với nữ nhân đầu tiên của cuộc đời mình mà thôi, nếu nói là tình yêu thì cơ hồ là không có, Vương gia đem Trần di nương thu phòng, không lâu sau liền gặp vương phi, một lòng đặt lên người vương phi, lúc vương phi chưa vào cửa vương gia đã bắt đầu vắng vẻ Trần di nương, không bao giờ vào sân Trần di nương nữa.

Trần di nương lại không sinh được mụn con nào (nguyên tác là không sinh được nhất nhi bán nữ, nhưng mình chuyển thành mụn con cho thuận tai), địa vị trong Giản thân vương phủ ngày càng lúng túng, ngay cả quân sự bà tử bình thường cũng dám khi dễ nàng. Về sau vương phi vào phủ, vương phi là người ôn hòa hiền hậu, ngược lại lại càng thêm chiếu cố Trần di nương đôn hậu chất phác, cuộc sống của Trần di nương mới coi là khá lên một ít, sau đó Lưu di nương lại tiến phủ. Sau khi Lưu di nương vào phủ, cuộc sống của Trần di nương lại trở nên gian nan, nàng ta ôm đại thiếu gia vào phủ, khí thế cũng rất hung hăng càn quấy, lại được lão phu nhân ưu ái, càng không đem người bình thường để vào mắt, ngay cả lúc đối mặt với vương phi cũng là rất cao ngạo, đối với Trần di nương thì càng thêm quá mức, thường đem Trần di nương như nô tì mà sai sử, vương phi khi đó mang thai nhị thiếu gia, lúc dưỡng thai nên cũng không có thời gian bận tâm đến Trần di nương. Nhất thời sinh hoạt của Trần di nương liền lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng, nếu không có một vụ Lưu di nương nhỏ mọn đánh chửi Trần di nương bị vương gia biết được, mắng mỏ Lưu di nương gay gắt, thì Trần di nương sợ là sớm bị Lưu di nương hành hạ chết rồi.

Nhưng kỳ quái chính là, từ sau cái lần Vương gia vì Trần di nương mà mắng Lưu di nương đó, Lưu di nương ngược lại thay đổi thái độ lúc trước, đối với Trần di nương tốt lên rất nhiều, lại khiến cho Trần di nương có chút không thoải mái, nhưng Trần di nương là người chân thật, người ta đối với nàng tốt, nàng liền không hề so đo sự tình trước kia, về sau Lưu di nương lại sắp đặt thiết kế khiến cho vương phi thiếu chút nữa là sảy thai, nhưng những sai sót kia liền đều do Trần di nương gánh chịu, chỉ là lúc ấy vương phi cũng bán tín bán nghi, mà Lưu di nương lại ở bên nịnh nọt, vương phi cuối cùng cũng không đi tra thực hư Trần di nương như thế nào, Trần di nương thì lại ngu ngốc mà tin Lưu di nương là người thiện lương, là vương phi oan uổng mình, từ đó quan hệ của Trần di nương cùng vương phi càng thêm bế tắc, về sau vương phi cũng đưa ra quy củ Trần di nương không cần đến phòng nàng, dứt khoát để hai bên không gặp gỡ, tránh cho gặp mặt là căng thẳng.

Cứ như vậy qua nhiều năm, Lưu di nương một mực cũng không có đối với Trần di nương có vấn đề gì, chỉ là làm mấy chuyện mờ ám với vương phi, hơn nữa mỗi lần đều lôi Trần di nương vào, để cho Trần di nương cũng gánh một phần trách nhiệm, như thế lâu ngày Trần di nương cũng nhìn ra một chút chân tướng của Lưu di nương, sau khi Thanh Ngọc đến chỗ Trần di nương không lâu, Trần di nương liền bắt đầu tránh Lưu di nương rồi, cũng không đi lại gần gũi với Lưu di nương nữa, nhưng là thỉnh thoảng vẫn sẽ đi sang chỗ Lưu di nương ngồi một chút, dù sao hai người đều không được sủng, đều là nữ nhân số khổ bị vương gia vắng vẻ, Lưu di nương có khi sai người đến gọi đến sốt ruột, Trần di nương vẫn sẽ đi qua ngồi một chút.

Nhưng là có một lần, Trần di nương cũng không biết là có chuyện gì mà vợ vã đi tìm Lưu di nương, ngày đó nàng cũng không có đi cửa trước, sân của Trần di nương với sân của Lưu di nương có một con đường nhỏ nối thẳng vào hậu viện của Lưu di nương, Trần di nương có lúc sẽ đi tới chỗ đó tìm Lưu di nương, nhưng một lúc sau nàng vội vàng hấp tấp trở về, mặt bị dọa trắng bệch, ngồi trong phòng tối nửa ngày cũng không nói gì, tay thì cứ run rẩy, không biết nàng gặp chuyện gì, Thanh Ngọc lúc đó đang làm việc trong phòng, liền biết điều mà bưng trà cho Trần di nương uống, Trần di nương đột nhiên bắt tay nàng, đem nàng kéo tới trong phòng thần thần bí bí nói: “Ta biết rõ ngươi tuy tuổi còn nhỏ, nhưng là người trầm ổn hiểu chuyện, ta hôm nay cũng không có người tri kỷ có thể tin được, sau hôm nay, ta sẽ giáng chức ngươi trở lại tam đẳng ở trong sân.”

Thanh Ngọc nghe được không hiểu, đã tán dương mình, sao lại nói muốn giáng chức mình đi bên ngoài làm

tam đẳng? Mình cũng không có làm sai cái gì nha, khi đó Thanh Ngọc tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, lúc ấy thực muốn khóc, Trần di nương nhưng lại vỗ tay của nàng nói: “Chớ khóc, ta đây là vì cứu người, không chừng, qua một hồi, ta phải chết rồi, khi đó người sẽ biết dụng ý của ta rồi.”

Thanh Ngọc nghe xong càng sợ, vội hỏi: “Di nương, ngài sao thế, đang tốt lành mà, như thế nào mà chết được, đừng làm nô tỳ sợ.”

Trần di nương mặt xám như tro, hai mắt cũng là nhìn thẳng phía trước, một hồi lâu đột nhiên bắt lấy tay Thanh Ngọc nói: “Nha đầu ngoan, nếu ta chết thì chính là nữ nhân bên kia làm hại... Nàng không phải thứ gì tốt, chỉ sợ đại thiếu gia... Hừ, hôm nay là thế tử gia, tư cách kia, địa vị lai lịch đều là rõ ràng rồi, vậy mà nhiều năm như vậy nàng cứ đem nhi tử tới dọa ta, không phải đều giống nhau là không được sủng sao? Nhi tử... Như vậy có được nhi tử, nàng cũng không cảm thấy thẹn!”

Thanh Ngọc nghe xong càng là sợ hãi, bị dọa đến nhìn bốn phía chung quanh, sau đó đem cửa sổ trong phòng đóng kín lại, kéo Trần di nương nói: “Di nương, ngài cho dù trông thấy cái gì cũng không nên nói lung tung a, thực sẽ chết đấy.” Nói xong chính nàng cũng muốn bỏ chạy, chuyện như vậy không phải nàng một cái tiểu nha đầu có thể nghe.

Nhưng Trần di nương giống như là bị kích động sâu sắc, không muốn giấu bí mật trong lòng hay là như thế nào đó, nhất định ngăn chặn thanh ngọc không cho nàng đi “Người biết ta hôm nay thấy ai trong phòng Lưu di nương không? Người tuyệt đối không thể tưởng được, ra về đạo mạo, lại chính là ngụy quân tử a, chính là ngụy quân tử.”

Thanh Ngọc tuy là sợ, nhưng cũng là tính tình trẻ con, rất hiếu kỳ, nhin không được liền hỏi câu: “Người thấy ai vậy?”

“Một nam nhân, một nam nhân không phải là Vương gia, hẳn đang cùng Lưu di nương đi lại, tiện nữ nhân kia, suốt ngày cao ngạo, ngay cả vương phi cũng không để vào mắt, hại nhị thiếu gia để cho con mình thành thế tử, chẳng trách nàng có bản lãnh thông thiên như vậy, nguyên lai thực sự là câu dẫn nam nhân a, con của nàng làm thế tử, ta nhỏ vào, không chừng chính là cái con hoang đi.” Trần di nương giống như điên cuồng, ngữ khí nói chuyện như là đang khóc, hoặc như đang cười, ngày đó có thể khiến tiểu Thanh Ngọc bị sợ hãi liều mạng khuyên nhủ Trần di nương, làm cho nàng không nên kích động, lại càng không muốn ồn ào, bằng không thì người của viện tử này đều chết không có chỗ chôn.

Ngày đó Trần di nương phát tiết một hồi, mới được thanh ngọc trấn an mà đi ngủ, về sau an tĩnh một hai ngày, Lưu di nương cũng tới xem trần di nương mấy lần, chỉ là Trần di nương chết cũng không chịu gặp Lưu di nương, trên mặt cũng không chịu giả bộ, Lưu di nương vì vậy liền nổi lên lòng nghi ngờ, mỗi lần đến đều là mặt mũi âm nghiêm trở về.

Mà Thanh Ngọc lại quả nhiên bị Trần di nương tìm chuyện, đánh ột trận, giáng cấp nàng xuống sân vẩy nước quét nhà, không cho nàng đi vào nhà nữa, nhưng lại âm thầm đem một ít đồ trang sức đến thưởng cho Thanh Ngọc, cười khổ nói: “Ta cũng đã từng là nha đầu, người cũng là nha đầu, chúng ta làm nha đầu, đều là số khổ, tiện mệnh, người về sau nhất định phải nhớ kỹ, mặc kệ chủ tử người hầu hạ có tốt bao nhiêu, cũng ngàn vạn đừng nổi lên tiểu tâm tư, tâm của nam nhân sẽ không vì một cái nô tì mà hữu tình, thà rằng tìm cái gã sai vặt mà sống vui vẻ, tối thiểu có thể mà bình thường chút, bình an chút mà qua hết đời này. Ta biết nhà người tình hình không tốt, chút đồ này để lại cho người trợ cấp gia đình, người nếu còn nhớ tới tấm lòng của ta, hãy lưu lại một hai cái mà làm niệm tưởng a.”

Thanh Ngọc từ khóc tí tê thành khóc sụt sùi, nàng tuy trẻ tuổi nhưng cũng cảm giác được mối nguy của Trần di nương, đem bao đồ kia về nhà, Trần di nương cũng tốt, cho nàng nghỉ ngơi vài ngày, nàng mấy ngày cũng không dám trở lại trong sân kia, nhưng đợi đến lúc nàng trở về thì Trần di nương đã bị bệnh, hơn nữa lại là bệnh không dậy nổi, sau khi vương phi biết tin cũng mời đại phu đến trị liệu, nhưng đại phu đều nói nàng chính là bị bệnh nan y, không có cách nào cứu chữa, thân thể Trần di nương ngày một tiêu tụy, như là bị gắp quỷ hút máu, nàng mỗi ngày lại một bộ dạng, mỗi sáng sớm người sẽ gầy đi một vòng, huyết sắc nhạt đi một ít, đến khi chết tựa như một cỗ thân khô hong gió, bộ dáng rất khó coi, dọa đến bọn nô tỳ trong sân không một ai nguyện ý tới gần giường của nàng, cuối cùng nói là bệnh chết không bằng nói cũng là chết dói đi, không có người bưng trà đưa cơm cho nàng, không người để ý tới nàng, cứ như vậy mà im im lặng lặng chết đi.

Thanh Ngọc kỳ thật vẫn rất muốn đi xem nàng, nhưng nàng biết rõ, mình đi vào sẽ trở thành Trần di nương thứ hai, không chừng cũng chết thảm như vậy, cho nên nàng cố nén chỉ trốn ở góc phòng lạnh lẽo run rẩy, sau khi Trần di nương được chôn cất xong, không ngờ Lưu di nương liền sai Vương ma ma nghĩ biện pháp đem nô tỳ trong sân bán liền bán, giết liền giết, chỉ chờa mấy tiểu nhân làm bên ngoại viện là không có ra tay, nhưng lại đem các nàng đều trở về, không cho làm nữa.

Thanh Ngọc trở lại trong viện, nguyên vốn cũng là vô sự, nàng đem đồ trang sức Trần di nương cho đi bán gần hết, chỉ lưu lại một cái trâm ngọc Trần di nương thường đeo để làm niệm tưởng, thường cầm trong tay xem đến gần người, lại không nghĩ tới bị tiện nhân phát hiện, bẩm báo tới Lưu di nương rồi.

Có một ngày, nàng đột nhiên bị một Hắc y nhân che mặt bắt đi, nghiêm hỏi nàng biết chút ít chuyện gì, Thanh Ngọc khi đó sợ hãi, chỉ biết khóc, nói cái gì cũng không biết, người nọ liền cho nàng ăn một hạt được, dữ tợn cười nói: “Mặc kệ người biết chút ít cái gì, về sau người nếu dám hồ ngôn loạn ngữ một câu, người có thể so với chủ tử người mà chết thảm hại hơn, đây là độc được mãn tính, người về sau nếu nghe ta phân phó, ta sẽ cho người giải được, nhưng mà, nếu người dám có nửa điểm đi sai bước nhầm, có chết cũng không chỉ là một mình người, nhớ kỹ chưa?”

Thanh Ngọc bị dọa sợ muốn chết, về sau trốn ở trong phòng cũng không dám đi ra, cũng may cái kia được chỉ là nửa năm mới phát tác một hồi, nửa năm sau, luôn luôn có người dùng biện pháp kỳ cho nàng giải được, người nọ cũng không có phân phó nàng làm cái gì, cho đến khi nàng được trưng ma ma tuyển đến phòng nhị thiếu phu nhân.

135. Chương 135: Chương 135

Edit : Bỉ Ngạn

Thanh Ngọc được tuyển đến trong viện của Cẩm Nương không lâu sau, thì cái người hắc y nhân bịt mặt liền tìm đến nàng, muốn nàng dùng hết sức của mình để được Cẩm Nương tín nhiệm, thậm chí về sau, còn muốn nàng gả cho nhi tử của Tú cô là Hỉ Quý, nhưng Thanh Ngọc sau một lần gặp mặt Hỉ Quý, trong lòng không nở, đó là một thiếu niên trung hậu mà sạch sẽ, mình đã bị hắc y nhân khống chế, gả cho Hỉ Quý chính là hại hắn, nàng không muốn hại thêm một ai nữa, hơn nữa Thiếu phu nhân là người không tệ, thiện tâm lại thông minh, nàng cũng không muốn hại Thiếu phu nhân, nhưng bất đắc dĩ, nàng lại không muốn chết, chỉ mới hơn mười tuổi, chính là tuổi rực rỡ nhất, không muốn, vì vậy, nàng đã trái lương tâm cung cấp cho hắc y một ít tin tức Thiếu phu nhân đi ra ngoài, hai lần gặp nạn vào Tháng Giêng cũng là do nàng đưa tin tức nói cho người nọ tình hình hộ vệ cùng tuyến đường...của Thiếu phu nhân, lần đó, thiếu chút nữa Tứ nhi cùng Tú cô đã mất mạng, nhìn toàn thân Tú cô bị tổn thương, bộ dáng máu thịt mơ hồ, nghĩ đến nàng ngày bình thường đối tốt với mình, Thanh Ngọc thấy xấu hổ áy náy vạn phần, chỉ muốn chết đi để đền tội.

Về sau, rời kinh thành đến Giang Nam, Thanh Ngọc đã thở dài nhẹ nhõm, chỉ cần mình không đi theo Nhị Thiếu phu nhân, người nọ cũng sẽ không cần mình, nhưng mà, người nọ vẫn hạ lệnh xuống cho nàng, muốn nàng nghĩ mọi biện pháp cùng Nhị thiếu phu nhân tới Giang Nam, trên đường đi bị đuổi giết liên tục, Thanh Ngọc hiểu rõ là đám người kia đang gỡ trò quỷ, nàng tận lực không lộ diện, không cho người kia tìm được mình, lúc trên thuyền, nàng cũng không phải thật sự say tàu, nhưng mà mượn cơ say tàu để giả bệnh mà thôi, mục đích là muốn tránh dây dưa với người kia, cùng Nhị Thiếu phu nhân cùng Nhị Thiếu gia sống chung lâu ngày, lại càng vì tình cảm vợ chồng của Nhị Thiếu Gia cùng Nhị thiếu phu nhân mà cảm động, một người tuấn tú phiêu dật, một người thông minh lạnh lợi, nàng thật sự không muốn hại hai người bọn họ, có khi nàng nghĩ, thời điểm nửa năm độc phát đến, chính mình cứ chết đi coi như xong, còn sống cũng bị người khác khống chế, thân bất do kỷ (không làm chủ được mình), còn hại người, mà hại chính người mà mình tôn kính và yêu mến, đã có ý nghĩ như vậy, về sau Thanh Ngọc càng kiên định không cùng người nọ câu kết.

Sau này ở trong biệt viện, người nọ lại nhiều lần tìm nàng, dùng hết các biện pháp, có khi, người nọ sẽ dùng bộ dáng của gã sai vặt trong nội viện, hạ lệnh xong thì sau đó cũng không thấy đâu, Thanh Ngọc mấy lần

muốn nói hết với Cẩm Nương, nhưng nàng thật sự sợ hãi, cũng không dám mở miệng, dù sao cũng chỉ có hai lần gặp phải, đã hại Tú cô quá thảm rồi, thiếu chút nữa khiến Thiếu phu nhân chết dưới tay mấy kẻ đó, nàng sợ hãi bị mấy người Thiếu phu nhân, Trương ma ma, cùng Tứ Nhi khinh bỉ, càng sợ hãi bị Thiếu phu nhân coi mình là gian tế, có khi nhìn tình nghĩa của Tứ Nhi cùng Thiếu Phu nhân, nàng rất hâm mộ, nàng cũng khát vọng được như vậy, nhưng mà, cái này chỉ có thể là vọng tưởng, những người đó cuối cùng vẫn tìm được nàng, nàng rốt cục thấp thỏm không yên, rất muốn nói hết với Thiếu phu nhân, nhưng lại không có can đảm, vẫn không thể nào mở miệng, chỉ có thể hy vọng Thiếu phu nhân có thể cát nhân thiên tướng (may mắn được trời phù hộ), có thể tránh khỏi một kiếp là tốt rồi.

Kỳ thật, buổi sáng hôm ấy, Cẩm Nương đi ra ngoài tản bộ, Thanh Ngọc cũng không biết thật sự sẽ có người tới ám sát, chẳng qua là nàng ngày ngày chờ đợi lo lắng, không an tâm mà thôi, trực giác mách bảo ngày hôm đó sẽ xảy ra chuyện, cho nên mới mở miệng nhắc nhở, nhưng Thiếu phu nhân không có nghe, ngày đó tặc nhân thật sự xuất hiện, nhìn hắc y nhân trong chớp mắt một cái, cầm đao đâm về phía Thiếu phu nhân, Thanh Ngọc không kịp nghĩ liền lấy thân chắn trước mặt Thiếu phu nhân, đao lạnh xuyên qua bụng, giây phút này, nàng không cảm thấy đau đớn, mà chỉ thấy linh hồn được cứu rỗi, nàng có thể chân chính cứu Thiếu phu nhân một lần, cuối cùng cũng nhận được tiếng gọi thiết tình của Thiếu phu nhân, trong mơ hồ, Thanh Ngọc đã nghe thấy tiếng khóc của Thiếu phu nhân, nghe được lời cầu khẩn của Thiếu phu nhân, cầu khẩn nàng đừng chết, thì ra, mình cũng có thể giống như mấy người Tứ Nhi, được Thiếu phu nhân đặt vào trong tim, đây chính là điều khiến nàng hạnh phúc nhất, lúc được chính Lãnh Tổn – Lãnh đại nhân bế lên, nam tử ôn hòa như vậy, tuy không có khả năng giống như tình yêu của Lãnh Khiêm và Tứ Nhi, nhưng mà, có thể được hắn nhìn thấy thương tiếc, cũng là hạnh phúc rồi, không phải sao?

Giọng Thanh Ngọc dứt quãng, dùng hết mới có thể nói hết một lần, Cẩm Nương nghe xong khóc không thành tiếng, Thanh Ngọc cố giấu tâm sự, nàng cũng biết, nhưng Thanh Ngọc so với mấy nha hoàn Lục Liễu cùng Bình Nhi kia thì khác nhiều lắm, Thanh Ngọc là người có ánh mắt ôn hòa, mặc dù có cảm giác xa cách nhân nhạ, nhưng lại không hề giống kẻ gian ác, nàng một mực hi vọng rằng Thanh Ngọc có thể mở rộng cửa lòng mình ra, có chuyện gì, sớm nói rõ, nếu như trước đó có thể nói rõ với mình, mình còn có thể giống như trước đối xử với nàng sao?

Sau sự kiện ám sát ở hoa viên kia, Thanh Ngọc luôn có cảm giác, Cẩm Nương tuy là có chút chủ quan, nhưng vẫn biết, lần ám sát kia chỉ là chuyện sớm hay muộn, coi như nàng không có đi hoa viên, thì cũng là ở địa phương khác, sự tình ngày ấy rõ ràng là hai thế lực xoắn lại với nhau, mà Dự Thân Vương kia cũng tuyệt đối không muốn mình chết, hắn không dám mạo hiểm, nhưng người muốn ám sát mình là kẻ nào? Là kẻ chạy trốn – Nhị lão gia? Hay là người Tây Lương?

“Thiếu phu nhân...cầu xin ngài...tha thứ cho nô tỳ” Thanh Ngọc nói xong chuyện kia, cũng có chút mệt mỏi, sau một lúc ho mạnh, mới cố hết sức nói được một câu, trong đôi mắt hạnh đen tuyền tràn đầy chờ mong cùng cầu khẩn.

Cẩm Nương đâu có oán giận nàng, bọn nha đầu ở trong nhà cao cửa rộng này, vốn dĩ có thể ngây thơ cực kỳ, nếu không phải do hoàn cảnh bắt buộc nào có ai lại nguyện ý đi làm chuyện gian ác, hơn nữa, lương tâm Thanh Ngọc chưa mất, nếu không phải Thanh Ngọc dùng thân mình ngăn cản một đao trí mạng kia, sợ rằng lúc này Cẩm Nương không còn mạng mà ngồi đây. Cẩm kích còn không hết, sao có thể trách nàng.

“Người là nha đầu tốt của ta, Thanh Ngọc, người đừng nói nữa, nghỉ ngơi cho khỏe đi, về sau còn cần người và Tứ Nhi hai người cùng hầu hạ ta.” Cẩm Nương khóc nức nở, cầm tay Thanh Ngọc nói.

Thanh Ngọc nghe xong, mắt phượng xinh đẹp có dòng lệ trào ra, nàng có chút kích động nhìn về hướng Cẩm Nương, thỏa mãn thở dài nói: “Giống Tứ Nhi sao? Cũng sẽ có một người như A Khiêm yêu thương nô tỳ sao, Thiếu phu nhân, nếu kiếp sau ta còn là một nô tài, nô tỳ sẽ lại tới hầu hạ ngài.” Sau khi nói xong, khước miệng nở nụ cười thoải mái, chậm rãi nhắm mắt lại.

Cẩm Nương nắm tay nàng có chút ấm áp, chậm chạp không chịu buông ra, lại một đóa hoa nhỏ thiện lương trước mặt mình tàn đi, giống như Kim Nhi lúc trước, khiến cho lòng Cẩm Nương đau đớn và buồn bã, nàng ngơ ngác nhìn nụ cười an bình của Thanh Ngọc, trong nội tâm như có một tảng đá lớn đè lên, không thở nổi, thật lâu sau, Trương ma ma đẩy cửa vào, tiến đến tách tay nàng khỏi tay Thanh Ngọc, khuyên nhủ: “Thiếu phu nhân, Thanh Ngọc nàng là người đã chết, chết có ý nghĩ, người nhìn nàng đi là đang cười đấy, người cũng đừng quá đau buồn, sẽ ảnh hưởng đến thai nhi trong bụng đấy.”

Cầm Nương lúc này mới ổn định tinh thần, thông thả đứng lên, dựa vào người Trương ma ma: “Tại sao, tại sao lại có nhiều người xấu như vậy, vì cái gì mà bọn hắc muốn giết nàng, Thanh Ngọc, nàng không đáng chết.”

Trương ma ma nghe vậy liền thở dài nói: “Thiếu phu nhân, nếu ngài muốn bảo vệ người bên cạnh, thì chính ngài phải kiên cường, mạnh mẽ hơn, Vương phi chính là quá mềm lòng, cho nên mới có thể có người trong phủ tác oai tác quái, tương lai nếu Thiếu phu nhân là chủ gia đình, nhất định không thể theo bước Vương phi.”

Cầm Nương ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Trương ma ma, đây là lần đầu tiên Trương ma ma trước mặt mình mà thẳng thắn thành khẩn nói về Vương phi như thế, giọng nói có chút tiếc rên sắt không thành thép (không kịp uốn nắn), xem ra, Trương ma ma lúc còn trẻ, đã từng được Vương phi coi trọng, chỉ là Vương phi quá mức hiền hậu ôn hòa, lại dễ dàng tin người, cho nên, nàng tình nguyện làm ma ma quản sự trong tiểu viện của tướng công.

“Ma ma, ngài đã từng hầu hạ Vương phi sao?” Cầm Nương hỏi.

Trương ma ma nghe Cầm Nương hỏi vậy liền sững sờ, trong mắt có chút đau xót, đỡ lấy nàng rồi nói: “Nơi này có mùi khó ngửi, ngài lại là phụ nữ mang thai, ra khỏi phòng rồi nói, không thì sẽ dính xui xẻo, đi nhanh thôi.” Nhưng lại tránh sự tình liên quan đến Vương phi, Cầm Nương nghĩ, Trương ma ma có lẽ bị tổn thương không nhẹ đâu, cho nên mới không muốn nhắc lại tới Vương phi.

Hoặc là, Trương ma ma cho rằng, hiện tại chưa phải lúc nói rõ với mình, trong lòng ai chẳng có một chút bí mật, nghĩ như thế, Cầm Nương cũng không hỏi nữa, cùng Trương ma ma đi ra cửa, vừa đi qua cửa, thành linh nhìn thấy Lãnh Tôn cô lãnh (lạnh lùng cô độc) đứng thẳng tắp ngoài cửa, thấy Cầm Nương đi ra, khom người thi lễ một cái: “Phu nhân!”

Cầm Nương quay đầu nhìn thoáng qua Thanh Ngọc trong phòng, thanh âm có chút nghẹn ngào nói với Lãnh Tôn: “Lãnh đại nhân là tới thăm Thanh Ngọc sao?”

Lãnh Tôn nghe vậy khẽ giật mình, cũng nhìn theo ánh mắt Cầm Nương hướng vào trong phòng, đã từng là nha đầu có ánh mắt linh động hôm nay đã không hề còn sức sống nằm ở trên giường, ngày đó, hắc ôm nàng trở về, Lãnh Tôn biết tổ, nha đầu kia hết thuốc chữa, một đao kia quá sâu làm tổn thương dạ dày, xuất huyết bên trong quá nhiều, có thể sống bây giờ Thiếu phu nhân thực là tiêu tốn một lực lớn được liệu quý giá trên người nàng mới có chút hiệu quả, thế nhưng, ý của Thiếu phu nhân là gì?

“Thuộc hạ phục mệnh của đại nhân, bảo hộ phu nhân, đêm đã khuya thỉnh phu nhân sớm trở về phòng.” Lãnh Tôn đưa tay cúi về phía trước, nói với Cầm Nương.

Thì ra là la thoa cố ý mà sứ quân vô tình (ý như là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình), Thanh Ngọc thật đáng thương, một mảnh sai tình (tình yêu sai lầm), cũng may, nàng không biết lòng Lãnh tôn, vẫn là cứ mang theo mộng tưởng đi, Cầm Nương yên lặng đóng cánh cửa sau lưng lại, nàng không muốn Thanh Ngọc nghe được lời nói lạnh lùng của Lãnh Tôn, như vậy có lẽ nàng sẽ ra đi an tâm một chút.

Lãnh Tôn nhìn thấy sững sờ, lông mày nhíu lại, ánh mắt có chút phức tạp, khom người nói: “Thiếu phu nhân, thuộc hạ có câu này nhất định phải nói với ngài.”

“Chuyện gì?” Tâm tư Cầm Nương vẫn còn ở trên người Thanh Ngọc, chưa có trở về, thuận miệng đáp.

“Thuộc hạ biết rõ ngài rất coi trọng nha đầu Tứ nhi kia, nhưng mà A Khiêm là con nối dõi của Lãnh gia ta, mặc kệ trong lòng hắc nghĩ như thế nào, với thân phận của hắc lấy một nha đầu hèn mọn làm chính thất, chuyện đó là không có khả năng, gia phụ tuyệt đối không đáp ứng.” Lãnh Tôn trịnh trọng nói với Cầm Nương.

Cầm Nương nghe vậy trong lòng nổi giận, nhíu mày nói: “Lời ấy của Lãnh đại nhân sai rồi, A Khiêm cùng Tứ Nhi chính là lưỡng tình tương duyệt, Tứ Nhi hiền thực thấu tình đạt lý, nhân phẩm thuần lương, nàng cùng A Khiêm thật xứng đôi, thân phận địa vị chỉ là cái khuôn sáo cũ rích, chẳng lẽ vì cái địa vị thô tục kia mà muốn chia rẽ một đôi tình nhân sao? Nếu cho Lãnh đại nhân lấy một nữ nhân thân phận cao quý lòng dạ rắn rết, chẳng lẽ người cũng nguyện ý? Cưới vợ phải hiền, đây là còn là do Thánh nhân dạy, ta nghĩ, Lãnh đại nhân không phải là người cổ hủ hà khắc mới đúng.”

Lãnh Tồn lần đầu tiên nghe người ra nói, thân phận địa vị bất quá chỉ là thứ tục tũ, hần từ nhỏ đúng là được giáo dục sự nghiêm túc phân biệt đẳng cấp, từ trước đến nay luôn không đem nô tài người hầu xem là hạng người ngang hàng, Lãnh phu nhân nói như thế, cũng có thể vì chính nàng xuất thân là thứ xuất, nghĩ như thế, trong mắt của hần lộ ra một tia không đồng ý cùng tức giận, vừa ngược mắt, lại thấy Cẩm Nương vững vàng như núi trong sạch như nước, thần sắc tự tin có thừa, bên trong rực rỡ một cổ khí thể ngạo nghễ, không thể không bị thu hút, nhìn thấy nữ tử này như vậy, chút ý khinh thường cùng khinh thị lập tức biến thành xấu hổ, nữ tử đặc biệt như thế, thông tuệ cùng cá tính như vậy, những cái...gọi là qua niệm thể tục kia áp lên người nàng, thật đúng là phạm thượng. Lãnh Tồn thu mắt, cúi đầu nhỏ giọng nói:

“Thật ra thì , gia phụ chủ yếu là người đoan chính, việc này dù ta không có phản đối, cũng không qua được cửa kia của gia phụ, chẳng lẽ lại muốn A Khiêm bị đuổi ra khỏi tộc sao?”

Cẩm Nương nghe hần nói ngữ khí so với lúc trước buông lỏng hơn nhiều, cũng cúi đầu, trầm ngâm suy nghĩ cảm thấy việc này thật đúng là không dễ làm, tuy nói tình cảm của A Khiêm cùng Tứ Nhi rất sâu, nhưng muốn phá tan quan niệm của thế tục, lại để trong nhà Lãnh Khiêm tiếp nhận, đúng là việc khó, cổ nhân coi trọng nhất hiếu thảo, càng coi nặng xuất thân hơn, bị đuổi ra khỏi gia phả, đó là một việc rất mất mặt, sẽ trở thành hài tử bất hiếu, sẽ bị thế nhân phỉ nhổ, cho dù A Khiêm không quan tâm, Tứ Nhi chẳng lẽ cũng không quan tâm? Hai người ở lâu cùng nhau, thật có thể chịu đựng được sự kinh bỉ cùng đả kích của thế nhân sao?

Cùng lúc đó, Lãnh Hoa Đình cùng Thái tử đã chơi xong mấy ván cờ, nhớ đến Cẩm Nương, nên đã sớm trở về phòng, bưng chén trà đang chờ, biết tin Thanh Ngọc tỉnh, Cẩm Nương lại đi thăm. Lòng của hần dường như nhói lên, hần sợ nàng sẽ bị thương, Thanh Ngọc vì cứu nàng một mạng mà bị thương, dù hần không có tình tình vừa lương thiện vừa nặng tình , nếu như Thanh Ngọc chết rồi, tất nhiên sẽ thành tổn thương cho lòng nàng,

Quả nhiên thấy Cẩm Nương sau khi đi vào, lông mày thanh tú nhíu chặt lại, lòng của hần xiết chặt, nhìn về phía Trương ma ma, trên mặt Trương ma ma cũng là sắc mặt thê lương, hần liền đẩy xe lăn đi tới, nắm chặt tay Cẩm Nương, nhưng về mặt lại vui vẻ, trừng đôi mắt phượng xinh đẹp nói: “Nương tử, Bảo Bảo hôm nay có đá nàng hay không? Hần có phải là lại không biết điều không?”

Trong lòng Cẩm Nương đang là bi thương tích tụ, trong đầu vì tin tức của Thanh Ngọc nói làm cho người ta kinh sợ đang do dự không biết phải trả lời Lãnh Hoa Đình thế nào, rủ mắt xuống, liền thấy đôi mắt xinh đẹp bộ dạng tươi cười sáng ngời, trong mắt là ý cảnh thận từng li từng tí còn có cả nịnh nọt, trong lòng liền thấy ấm áp, gật đầu nói: “Có chứ, Bảo Bảo có động, nhưng mà, không phải là đá, còn quá nhỏ, nghe Trương ma ma nói phải hơn sáu tháng, mới có thể cảm nhận rõ ràng là ‘đá’,nhưng mà hần không có nghịch ngợm a, hần là hoạt bát hiểu động thôi, so với tướng công là nghe lời hơn.”

“Như thế nào so với ta nghe lời hơn, nương tử, nàng thật không công bằng, ta mỗi ngày đều nghe lời nương tử nói, nàng xem, nàng nói ta ăn rau, ta mỗi ngày đều ăn ba đĩa ra.” Lãnh Hoa Đình bĩu môi, hai mắt sáng lấp lánh trừng mắt nhìn bụng Cẩm Nương, sờ lên, nói: “Tiểu tử, con cần phải ngoan đấy, không cho phép giày vò mẹ con, bằng không thì, con vừa ra đời, lão tử sẽ đánh vào mông nhỏ của con đó.”

Cẩm Nương nghe vậy liền cười, tức giận nói với hần: “ Hài tử cũng còn chưa thành hình, chàng đã bắt đầu khi dễ con, nào có người cha như chàng.” Nói xong, thân thể uốn éo, không cho hần sờ.

Môi Lãnh Hoa Đình lập tức trề ra, lộ ra bộ dáng kẻ hồn nhiên vô tội, ánh mắt sâu thẳm chớp mắt thay đổi thành ủy khuất: “Nương tử, nàng...có nhi tử không còn để ý tới tướng công nữa, nàng cũng không thể bắt công nha.” Nói xong, đôi mắt diêm lệ phủ lên một tầng hơi nước, nước mắt như sắp rơi lăn tăn.

Cẩm Nương vừa tức lại vừa bất lực, sợ nhất là bộ dạng này của hần, tên này lại cứ thích dùng bộ dạng này để ăn nàng đây, thực chưa thấy ai ngay cả con mình còn chưa sinh ra cũng ăn dấm chua, Cẩm Nương thở dài, nắm tay của hần nói: “Chàng là chàng, con là con, tình cảm đối với chàng cùng với hần không giống nhau, biết không, tướng công ngốc.”

Lãnh Hoa Đình nghe vậy nở nụ cười thản nhiên nói, lúc này như băng trên núi nay lại như hoa sen thuần khiết trong ánh nắng mặt trời đầy mê hoặc, nếu trong đêm khuya tĩnh lặng, vẻ đẹp này không biết sẽ đoạt mất bao nhiêu hồn phách, dù được nhìn không biết bao lần nụ cười của hần, Cẩm Nương vẫn bị điện giật,

không tự chủ mà cũng bị lay cảm xúc của hắn, cổ bị thương trong trái tim cũng tiêu tán không ít, khoe miệng cũng cong lên nở nụ cười nhàn nhạt, tay nắm chặt hơn, giúp hắn tiến vào buồng trong.

Vừa vào cửa, Lãnh Hoa Đình liền đứng lên, ôm nàng vào trong ngực, vỗ lưng nàng rồi nói: “Nương tử, không phải là lỗi của nàng, cũng đừng tự trách mình.”

Lòng Cẩm Nương vẫn đau xót, vừa mới bớt đi một chút giờ lại tăng lên, trong lúc nhất thời, nghĩ tới Tú Cô, Tứ Nhi đều bị thương, nghĩ đến mình sau khi gả đi, nguy cơ tứ phía, thời gian sống luôn nơm nớp lo sợ, đau buồn trào dâng, nằm ở trong ngực hắn khóc to lên, Lãnh Hoa Đình cũng không có đỡ nàng, tuy hắn sợ nhất là nàng khóc, cũng không chịu được khi nàng khóc, nàng vừa khóc, lòng của hắn cũng sẽ thắt chặt, phảng phất như bị ai đó véo mạnh, đau nhức vô cùng, nhưng mà hắn biết lúc này Cẩm Nương nên khóc, chỉ có khóc lên, mới không thành vết thương trong lòng, cho nên, hắn chỉ có thể ôm chặt nàng, mặc cho nàng khóc thỏa thích.

Cẩm Nương khóc đến thiên hôn địa ám, khóc đến mệt rồi, Lãnh Hoa Đình ôm nàng, nhẹ nhàng bế nàng tới giường, tự mình lấy nước ấm đắp mắt cho nàng, lại vận khí mát xa huyết vị trên đầu của nàng, sợ nàng khóc lâu như vậy sẽ đau đầu, Cẩm Nương dưới sự chăm sóc dịu dàng của hắn dần dần chìm vào giấc ngủ, không lâu, liền có tiếng ngáy nhỏ, Lãnh Hoa Đình lặng lẽ ngồi yên một bên, sủng nịch nhìn tiểu nương tử của mình, mang trên mặt vẻ tươi cười an bình, cho dù bên ngoài phong ba mãnh liệt thì như thế nào, chỉ cần hai người đồng lòng, nắm tay giúp đỡ nhau, tương thân tương ái, có thể vượt qua tất cả mối chuyện, một ngày nào đó, một ngày nào đó hai người sẽ hạnh phúc bên nhau.

Cẩm Nương tỉnh giấc, cảm thấy tinh thần khá hơn nhiều, vừa mở mắt, liền thấy ánh mắt trong trẻo tươi đẹp của tướng công nhà mình, tự động nói: “Tướng công, chào buổi sáng!”

Lãnh Hoa Đình nghe vậy khẽ giật mình, dường như muốn cho nàng biết, nàng ngủ đến trưa rồi, mặt trời đã chiếu đến môn rồi, mà vẫn còn sớm sao?

Trên giường Cẩm Nương duỗi lưng một cái, một tay ôm lấy cổ tướng công nhà mình, nghịch ngợm hôn lên môi hắn một cái hôn nóng bỏng, cũng tiện ôm cổ hắn để ngồi dậy, vừa sờ cái ót, nhớ tới tin tức trọng đại hôm qua Thanh Ngọc trước lúc chết nói với mình, mở miệng muốn nói, rồi lại thôi, kinh ngạc nhìn Lãnh Hoa Đình, suy nghĩ xem phải nói với hắn như thế nào mới tốt, dù sao việc này cũng quá mức trọng đại, đây lại liên quan đến vấn đề thanh danh của Giản thân vương phủ, nếu để Vương gia biết rõ, sợ là sẽ tức điên lên, chỉ sợ sẽ đem Lưu di nương băm thây vạn đoạn.

“Vẫn còn đang suy nghĩ chuyện của Thanh Ngọc sao?” Lãnh Hoa Đình cảm giác Cẩm Nương vẫn suy nghĩ, liền dò hỏi.

“Ách, đúng vậy, là chuyện liên quan đến Thanh Ngọc, trước lúc chết nàng nói cho ta biết nguyên nhân cái chết của Trần di nương.” Cẩm Nương dùng từ thăm dò, không biết phải thế nào mới không làm lòng hắn quá tổn thương.

“Trần di nương? Không phải đã chết nhiều năm rồi sao? Như thế nào lại đột nhiên nhắc đến nàng?” Lãnh Hoa Đình nghe xong, mày dậm nhúm lại, tim đập nhanh loạn nhịp liền hỏi.

“Đúng, đã chết nhiều năm rồi, nhưng nàng không phải bị bệnh chết đâu, mà là bị người ta hại chết, nghe nói, năm đó nàng đã phát hiện được một bí mật.” Cẩm Nương nói xong dừng một chút, xem biểu tình của hắn, nhưng lại có vẻ không quá quan tâm, liền biết rõ hắn đối với Trần di nương cũng không có hảo cảm, dù sao năm đó Trần di nương cùng Lưu di nương đều là ở gần nhau, cũng khó dễ với Vương phi, cho nên, Lãnh Hoa Đình đối với Trần di nương nhất định cũng không có ấn tượng tốt gì.

“Thanh Ngọc nói, năm đó dường như Trần di nương phát hiện Lưu di nương cùng nam nhân khác đang dúi, cho nên, mới bị người ta hạ độc chết, hơn nữa, Trần di nương còn nói...còn nói...Đại ca rất có thể...Không phải là nhi tử của phụ vương.” Cẩm Nương quyết định vẫn là giải quyết, đau một chút vẫn nhanh nói ra, muốn đau nhức, muốn thương tâm, muốn phẫn nộ, đều được, đây là sự tình không thể nào chấp nhận.

Lãnh Hoa Đình nghe xong quả nhiên ngơ ngẩn, con mắt mở thật to, nhìn Cẩm Nương có vẻ không thể tượng tượng nổi, hỏi lại: “Nương tử, nàng vừa nói cái gì?”

Cầm Nương không có trả lời, nàng biết rõ, hần nghe rõ ràng, chỉ là nhất thời khó chấp nhận mà thôi, có chút lo lắng nhìn hần.

“Nhưng năm đó nghe phụ vương nói, trên người Đại ca cũng có Thanh Long, nhưng mà, nghe nói, trên người hần chỉ hiện ra một lần, không giống ta, chỉ cần phát sốt sẽ hiện ra, đây chính là dấu hiệu nhi tử của phủ Giản thân vương chúng ta. Hần có Thanh long, hần hần là người của phủ Giản thân vương.” Lãnh Hoa Đình vẫn có chút không tin, thì thào lẩm bẩm.

“Cái Thanh Long này, trên người Tiểu Hiên cũng có sao? Hần cũng là tử tôn của phủ Giản thân vương mà.” Cầm Nương hơi nhú mào hỏi

“Có lẽ Tiểu Hiên cũng có, nhưng mà, ta chưa nghe nói qua, bởi vì thể chất của hần từ nhỏ không tệ, rất ít khi bị bệnh, hần là nhi tử của Nhị thúc, hần là có.” Lãnh Hoa Đình nhú lông mày nói ra.

“Cái kia có phải chỉ cần là tôn tử của phủ Giản thân vương đều có đúng không, nếu là Lưu di nương dang dít cùng thúc thúc sinh ra đại ca thì sao?” Cầm Nương chỉ suýt chút nữa nói ra tên của Nhị lão gia, Nhị Lão gia đối với Lãnh Hoa Đường quá tốt không hợp với lẽ thường, có khi có cảm giác còn tốt hơn sơ với Tiểu Hiên, cái này thật không bình thường, cho dù Nhị lão gia cùng Lãnh Hoa Đường có kí kết hiệp ước lợi ích gì, cũng chỉ có thể giống Nhị thái thái, tìm cách hại tướng công trước rồi hại Lãnh Hoa Đường, chỉ cần hai đứa con trai của phụ vương đều xảy ra chuyện, như vậy, ngôi vị thế tử chỉ có thể là của Tiểu Hiên, đó là nhi tử danh chính ngôn thuận của hần, tiếp nhận Vương tước không phải mới phù hợp với lợi ích của hần sao?

“Hần có khả năng này, nhưng mà, Giản thân vương phủ cũng là thành viên hoàng thất, năm đó mấy con trai của thánh tổ cũng có một dấu như vậy, sau này liền trở thành dấu vết chứng nhận thân thích của Hoàng gia, nếu nói Lưu di nương cùng người khác dang dít, vậy cũng chỉ có thể là người ở trong phủ Giản thân vương.” Lãnh Hoa Đình cảm thấy việc này thật quá phức tạp rồi, hôm nay chỉ nghe lời nói một bên của Thanh Ngọc, Trần di nương năm đó cũng đã chết rồi, Thanh Ngọc biết rõ một chút chuyện cũng đã chết, việc này chỉ sợ chỉ có lão cầu Vương ma ma mới biết rõ nhất, hôm nay chỉ là hoài nghi, cũng không có chứng cứ, nhưng mà, năm đó, vì sao một Lưu di nương kia, lại có bản lĩnh thông thiên, có thể hạ độc trên người mình, hôm nay cũng đã có thể giải thích, nàng có nam nhân khác, tự nhiên sẽ dựa vào nam nhân kia để tính toán sự việc.

“Nương tử, việc này trước đừng để lộ ra, chờ chúng ta trở về kinh, tìm được chứng cứ rồi đi tìm phụ vương cũng không muộn.” Lãnh Hoa Đình tỉnh táo nói.

Đúng là nên làm vậy, Cầm Nương cũng biết việc này quan hệ trọng đại, một khi không có chứng cứ xác thực chứng minh Lãnh Hoa Đường thực không phải con ruột của Giản thân vương, như vậy ngược lại sẽ bị hần cắn ngược một cái, lúc đó ai chết còn chưa biết, dù sao việc này cũng quá xấu hổ, khả năng không chỉ là mặt mũi của phủ Giản thân vương, còn là mặt mũi của dòng họ Hoàng thất.

“Được, ta biết rồi, trước khi có chứng cứ, ta sẽ không cho bất luận kẻ nào biết, chàng yên tâm.” Cầm Nương trấn an hần, nàng nhìn ra được, sau khi Lãnh Hoa Đình nghe thấy sự việc này, tâm tình rất phức tạp, trong mắt có chút đau xót, lại bị hần che dấu rất khéo, không khỏi hỏi: “Tướng công, chàng khi còn bé, quan hệ cùng đại ca cũng không tốt lắm phải không?”

Cầm Nương chưa từng hỏi qua, nàng một biết rõ Lãnh Hoa Đình cực kỳ chán ghét Lãnh Hoa Đường, cái loại chán ghét này xuất phát từ sâu trong linh hồn, dường như nhìn thấy Lãnh Hoa Đường hần sẽ như sói hoang, đem lông toàn thân dựng lên, cảnh giác rất cao, thời điểm ở đại đường của phủ Giang Hoa, Cầm Nương cũng nhìn ra được một chút đầu mối, chỉ là, loại chuyện này, thật khó mở miệng để hỏi, tướng công nhà mình lớn lên quá mức yêu nghiệt, là cái loại nam nữ đều muốn ăn sạch, mà Lãnh Hoa Đường không thể dùng từ người để hình dung, hần quả thực là cầm thú, có thể nhìn ra hần đối với tướng công như thế nào.

Nghĩ đến đây, Cầm Nương chợt lạnh lùng, đối với Lãnh Hoa Đường càng thống hận cùng chán ghét. Người nọ dường như cuồng ngược đãi đối với nữ nhân, hoặc là, cùng vị thế tử Ninh Vương kia đồng dạng, cũng là lưỡng tính luyến ái? Nếu quả thật như vậy, kẻ đứng mũi chịu sào tất nhiên là tướng công nhà mình rồi, ai bảo hần khuynh quốc khuynh thành, đệ nhất đại mỹ nhân của Đại Gấm.

Được rồi, việc này nghĩ tiếp cũng không thấy có ý nghĩa, Cầm Nương tận lực không để nghĩ ngợi lung

tung, càng nghĩ càng thấy đau lòng cho tướng công nhà mình, cho nên vòng vo đổi chủ đề, nói với Lãnh Hoa Đình: “Tướng công, Thái tử điện hạ đã đáp ứng chúng ta ba điều kiện, chàng có ghi lại không, lại để cho Thái tử đóng dấu lên, người của Hoàng thất, ta cũng không quá tin tưởng, đừng để khi sự tình chúng ta làm thỏa đáng rồi, bọn hán lại đổi quẻ (thay đổi), vậy cũng không tốt.’

Việc này Cẩm Nương đã suy nghĩ hai ngày nay, nàng nghĩ trước tiên phải huấn luyện hai ngàn tư binh kia, hơn nữa còn phải mau chóng huấn luyện mới được.

“Việc này chỉ sợ không ổn, Thái tử sẽ không chịu đóng ấn đâu.” Lãnh Hoa Đình nghe xong thì trầm tư nói.

“Vì sao không ổn, nhưng đây là chính miệng hán đáp ứng, chẳng lẽ còn muốn đổi ý, hán tương lai chính là đế vương, hôm nay lời Thái tử nói phải là cửu đỉnh mới đúng, Tướng công, chàng phải ghi ra, nếu hán không đáp ứng, chúng ta về sau cứ lấy cớ bị bệnh là tốt rồi.” Cẩm Nương mỉm cười khe nói.

“Được rồi, nghe theo lời nương tử, nếu hán không đóng dấu, chúng ta sẽ lấy cớ bị bệnh.” Lãnh Hoa Đình biết rõ như thế sẽ làm khó Thái tử, nhưng chỉ cần nương tử nhà mình thích, hán mặc kệ Thái tử khó xử hay không, người Hoàng gia, xác thực là không có danh dự gì.

Sau một hồi, Lãnh Hoa Đình lưu loát viết xong điều kiện, đây chính là hiệp nghị Cẩm Nương nói ra, đưa cho Cẩm Nương nhìn một lần, Cẩm Nương dấu kỹ trong túi ở tay áo, cười nói: “Tướng công, chúng ta cùng đi mời Thái tử gia dùng cơm trưa đi.”

Hai người tán gẫu đến tận trong phòng Thái tử, Thái tử hôm nay hôm nay cũng không đi nhà máy, mà xuống phía nam cùng thương đội mà giờ thương đội đã đi rồi, sản xuất bên trong nhà máy cũng đã đi vào quỹ đạo, hán cũng đang định sớm hồi kinh, trong tay đang xử lý mấy việc vặt vãnh, ngày ấy cùng Dụ thân vương đối thoại một phen, biết rõ ám sát Cẩm Nương hoàn toàn không phải do Dụ thân vương sai khiến, hai ngày này, hán một mực âm thầm cùng Lãnh Thanh Dục điều tra, muốn tìm ra người kia, đương nhiên trước hết hoài nghi chính là người Tây Lương, hôm nay mật thám đi Tây Lương, đi điều tra bối cảnh của Lãnh nhĩ lão gia ở Tây Lương.

Đang cùng Lãnh Thanh Dục nói chuyện, thì Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình đã đến rồi, hán không khỏi kinh ngạc, trong mắt cũng có ý cười, nói: “Tiểu Đình, như thế nào một ngày không thấy Thái tử ca ca đã thấy nhớ rồi sao?”

Lãnh Hoa Đình nghe xong lời này trợn mắt liếc hán, bĩu môi nói: “Vâng, nghĩ đến ngài, khi nào thì ngài chịu rời xa nhà của ta thế, cứ ở lì trong phủ của người ta ăn uống, cũng không trả chi phí nấu ăn, triều đình cũng nên thưởng ít bạc cho ta nha.” Vừa nhắc mắt, thấy Lãnh Thanh Dục đang ở đây, ánh mắt càng lạnh hơn, hán và cha hán cũng làm mấy loại việc kia, hán cũng ở trong biệt viện không chịu đi, không có việc gì liền ngắm nương tử nhà mình, thật là phiền quá đi.

Lãnh Thanh Dục sớm biết Lãnh Hoa Đình nhìn mình không vừa mắt, nhưng mà, Lãnh Hoa Đình càng như thế, hán càng muốn ở lại, chướng mắt đúng không, đó là do người không đủ lòng tự tin, người đang lo lắng, sẽ có ngày Cẩm Nương coi trọng mình, hừ.

Thái tử nghe Lãnh Hoa Đình nói vậy liền ghen lại, nhưng mà, qua mấy ngày, hán biết rõ tiểu tử này cùng vợ hán là một dạng, trong mắt hán căn bản vốn là không có tôn ti lớn nhỏ gì đâu, thẳng thắn đã quen, cũng không có lòng dạ xấu xa gì, hai vợ chồng nhà này ở cùng một chỗ, ngược lại cảm thấy rất nhẹ nhõm tự tại, không có như cùng một chỗ với mấy đại thần khác bị trói buộc cùng câu nệ, chỉ là lời này hôm nay của hán cũng không quá nề tình đi, vì sao lại kêu hết ăn lại uống vậy?

“Nhớ tới ta thì nói nhớ tới ta...ta đã biết, ai nha, Tiểu Đình, đệ cuối cùng cũng chịu gọi ta một tiếng Thái tử ca ca rồi, tim ta giờ vẫn còn đang nhảy loạn đây này!” Thái tử lại bắt đầu trêu đùa Lãnh Hoa Đình, hán rất thích nhìn thấy Lãnh Hoa Đình bị mình chọc cho xấu hổ mất mặt, bộ dạng vừa thẹn vừa quẫn bách.

“Điện hạ ah, chúng ta đặc biệt mời ngài đi dùng cơm, mặt khác, còn có chuyện muốn mời ngài xử lý cho, sợ đêm dài lắm mộng, lại xảy ra biến cố không hay.” Cẩm Nương không đợi tướng công nhà mình cảm thấy khó xử, liền mở miệng cứu giúp rồi, Thái tử này có cái việc nhỏ ấy mà luôn khi dễ tướng công nhà mình, hán không biết, người kia, chỉ có thể để mình khi dễ sao?

Nói xong, từ trong tay áo lấy ra cái tờ điều kiện kia đưa cho Thái tử.

Thái tử thấy biểu hiện của nàng trinh trọng, liền thu tâm tình vui đùa lại, chăm chú nhìn, xem xét những điều trên giấy kia, ngày ấy đã nói rõ tất cả điều kiện rồi, liền để một bên nói: “Mấy cái này không phải cô đã sớm đáp ứng sao? Tại sao lại ghi lại?”

“Miệng nói không bằng cớ, kính xin điện hạ trước tiên ở phía trên đóng dấu của ngài, bằng không thì vợ chồng thần đêm không ngủ say giấc đâu.” Lãnh Hoa Đình nhàn nhạt nói.

“Tiểu Đình, vợ của đệ không hiểu quy củ triều đình, đệ cũng không hiểu sao? Việc này tuy là ta đã đáp ứng, chính thức làm chủ nhưng mà vẫn còn Hoàng thượng, nếu như lúc này đóng dấu, Hoàng thượng không chừng sẽ nổi lòng nghi ngờ, đệ cũng biết, ba điều này có đã phạm úy kị đến bao nhiêu, chẳng lẽ đệ muốn Hoàng thượng cho rằng Cô đang nuôi dưỡng thế lực, có dã tâm muốn uy hiếp ngôi vị Hoàng đế sao? Nếu vậy, không trừ trên triều đình, có bao nhiêu người sẽ phản lại Cô đó.” Thái tử áp chế lửa giận, kiên nhẫn nói với Lãnh Hoa Đình.

“Cái này thần không quản được, lúc trước Thái tử chính miệng đáp ứng thần ba điều kiện đấy, hôm nay ngài chẳng lẽ chỉ nói miệng thôi sao, nghĩ muốn lừa gạt thần sao? Vợ thần thể thôi chứ thân thể nàng không tốt lắm, rất dễ dàng sinh bệnh đấy, ai nha, nhắc tới cũng đúng lúc, thiết bị kia, cũng quá nhiều năm rồi, thường xuyên bị hỏng hóc, cái này một năm phải một lần đi Nam Dương, hàng sang năm...sợ là khó có thể chuẩn bị đầy đủ nha,. Lãnh Hoa Đình cầm trong tay một cái mặt dây nhỏ để chơi đùa, không quan tâm gì nói, ánh mắt tinh khiết vô tội như tiểu hài tử ngây thơ, trắng trợn nói ra uy hiếp như thế khiến cho Thái tử đành chịu, đối với vợ chồng này đúng là nghiến uy hiếp mình rồi.

Lãnh Thanh Dục đứng bên nghe vậy chỉ muốn cười, con mắt lại nhìn không được dừng trên người Cẩm Nương, xem nàng mang thai bụng đã có chút lộ ra, thì cảm thấy buồn bã, biết rõ nàng là người không kiêng nể gì mà nói tất cả, chỉ có nữ tử này mới có khinh thị Hoàng quyền như vậy, tất cả mọi người, trong mắt nàng tựa hồ không có giá trị cao thấp, chỉ có thiện ác, Cẩm Nương như vậy, lại càng lòng hấn ngưỡng mộ cùng cảm động, đáng tiếc, chỉ có thể ở trong lòng tôn sùng, ngay cả cái liếc mắt nhìn cũng là xa xỉ.

“Đệ...Tiểu Đình, đệ không nên như vậy, đây là uy hiếp.” Thái tử muốn nổi giận, nhưng cũng biết tức giận trước mặt vợ chồng Lãnh Hoa Đình là vô dụng, giọng nói đành mềm nhũn nhỏ giọng nói.

“Điện hạ, ngài cứ đóng dấu trước, coi như là khiến thần tử an tâm, nếu Hoàng thượng thực sự không đáp ứng, đến lúc đó, chúng ta nói sau là được.” Tương công mặt lại đỏ, Cẩm Nương đành đóng vai phản diện rồi, Thái tử bất đắc dĩ, nghĩ lại nàng nói cũng đúng, đến lúc đó đối với Hoàng thượng, cứ nói là do vợ chồng họ ép mình, tiểu tử Thanh Dục cũng nhìn thấy, có thể làm chứng đi, về sau nếu có việc làm cần liên hệ vợ chồng nhà này vẫn là đối người khác đi, quá khó khăn rồi.

Cẩm Nương đã nhận được kết quả mà mình mong muốn, kéo tướng công nhà mình đi, cũng quên mình tới là mời Thái tử dùng cơm, đôi vợ chồng vội vàng đi, bỏ Thái tử cùng Lãnh Thanh Dục ở trong phòng, Thái tử bất đắc dĩ, kéo tay Lãnh Thanh Dục nói: “Đi ăn thôi mặc kệ bọn hấn.”

Nghĩ đến, có được con dấu này, hai người bọn họ sẽ trở thành người giàu có nhất Đại Cẩm, chỉ một phần trăm tiền lãi hàng năm cũng trên trăm vạn lượng bạc, còn không có đổi ra thành phẩm, còn lãi hơn, toàn bộ Đại Cẩm, có ai giàu có như vợ chồng nhà này? Đủ ăn đến mấy đời nhà bọn hấn.

Ngày hôm sau, Cẩm Nương liền vội vàng tìm Bạch Thịnh Vũ : “Tam tỷ phu, việc này do tỷ phu đảm nhận, ở Giang Nam này tìm người, chiêu mộ cho Giản thân vương phủ ta ba ngàn tên lính.”

Việc này Bạch Thịnh Vũ cũng đã nghe nói, chỉ là, Hoàng thượng còn chưa hạ chỉ, vội chiêu binh như vậy, để cho người nào có ý biết được, sẽ gán cho Lãnh Hoa Đình cái tội danh mưu phản đấy, hơn nữa, không phải nói hai ngàn sao? Sao giờ lại biến thành ba ngàn rồi?

“Đây gọi là thực hành đào thải tái chế. Binh trúng tuyển Giản thân vương phủ ta phải ưu tú nhất, cái này lần đầu nói là chiêu ba ngàn, chính thức lưu lại chỉ có năm trăm thôi.” Cẩm Nương nhìn ra được sự nghi hoặc của Bạch Thịnh Vũ liền giải thích nói.

Nàng thật đúng là không phải đùa giỡn, thế nhưng mà, mình cũng không thể chiêu binh, trước kia chỉ làm văn chức (kiểu văn phòng), chuyện chiêu binh thì nàng dốt đặc cán mai.

Cẩm Nương nhìn hấn cười như không cười, cầm trang giấy đưa cho Bạch Thịnh Vũ nói: “Yên tâm đi, ở đây

ta có viết điều kiện, mỗi một vị muốn tiến vào Giản thân vương phủ làm gia đình đều phải phù hợp với tờ giấy yêu cầu này, bằng không thì không được tuyển.”

“Làm càn!” Thái tử tức giận bùng lên, quát to.

Lãnh Hoa Đình thấy Cẩm Nương bị sợ nhảy lên, quay đầu trừng Thái tử, “Ta nói điện hạ này, đây là nhà riêng của thần, thỉnh ngài có chút quy củ đi. Hừ đến nương tử của ta rồi, ngài phải bồi thường tiền thuốc men đấy.” Tiểu tử này gần đây cái gì cũng học Cẩm Nương, không có việc gì là không treo chữ ‘tiền’ ở miệng, Thái tử nghe xong lại thấy trì trệ, cũng không thích quản xem bọn hắn làm cái khỉ gió gì nữa, cất bước đi vào, tự mình rót một chén trà uống cho hạ hỏa.

“Ai nha, điện hạ tâm hỏa quá thịnh, thần phụ sai người làm ít trà lạnh cho ngài uống để hạ hỏa, ngài lúc này lại tức giận cái gì rồi hả?” Cẩm Nương cười tủm tỉm mà nói với Thái tử, mấy người bọn hắn thân quen, ngày bình thường luôn đấu khẩu, lúc không có người ngoài, toàn bộ lễ nghĩa bình thường miễn hết đi, Cẩm Nương nhìn sắc mặt hắn không được tốt, trong lòng biết hắn vì chuyện chiêu binh nhà mình mà tức giận đây, bề bọn tứ phía, cùng Lãnh Hoa Đình phân công công tác.

Thái tử bất đắc dĩ mà nói với Cẩm Nương : “Đệ muội ah, đệ muội thiếu người, ta trực tiếp đến đại doanh Giang nam chọn cho đệ muội hai ngàn người tới là được, tội gì lại náo loạn bên trong thành Giang Hoa, cái này sẽ gây xôn xao đó, người ta thật đúng là nghĩ đến Giản thân vương phủ nhà đệ muội đang chiêu binh tạo phản đây này.”

“Nói chuyện giật gân đúng không? Ngài thấy rõ ràng bố cáo chiêu binh của nhà ta viết rõ, không tham dự chiến loạn bên ngoài, cũng mặc kệ nội chiến, chỉ để ý đến bảo vệ Giản thân vương phủ, nói trắng ra là, thần chiêu để bảo an, mấy tên muốn lợi dụng nói bọn thần tạo phản cũng không nói gì được, chúng thần cũng không có cái dã tâm kia.” Lãnh Hoa Đình cố ý vỗ vỗ lên chân tàn phế của mình nói.

“Không phải không tin điện hạ ngài, cái mặc ngọc này kỳ thật đối với đại doanh Giang nam cũng có quyền điều phối, nhưng ngài cũng đã thấy, lần trước rõ ràng đại doanh Giang Nam đem người bao vây cái biệt viện này sít sao, nhưng mà vẫn có không ít kẻ trộm đến, còn có, ngài đưa cho tướng công cái đội {ám vệ} kia, nói là bảo vệ chúng ta, nhưng mà khi gặp được người của Dụ thân vương, còn không phải cũng nhường đấy sao, cái mạng nhỏ này của ta chỉ có một đầu thôi, dựa vào ai cũng không bằng dựa vào chính mình mới an toàn, ngài yên tâm, chúng ta tổ chức chiêu binh rõ ràng, nếu ngài lo lắng, cứ phái người coi chừng là được.” Cẩm Nương tiếp lời Lãnh Hoa Đình nói..., cười tươi với Thái tử.

Thái tử vẫn còn đang trầm ngâm, hắn thật sự cảm thấy như thế rất là không ổn, trở về sợ là sẽ bị Hoàng thượng mắng chết đi, chủ yếu là chiêu binh như vậy sẽ ảnh hưởng đến tương lai triều đình chiêu binh, mọi người ai cũng lấy tiêu chuẩn của phủ Giản thân vương để làm chuẩn, có ai nguyện ý ra sức vì nước đây, thực sự chiến tranh mà phát sinh, khi đó thiếu binh, không chiêu mộ được binh lính, đến lúc đó giang sơn xã tắc cũng xong.

“Điện hạ sợ là về sau triều đình không chiêu binh được sao? Thần phụ theo nữ tặc là không nên đàm luận về vấn đề này, đây chính là quốc sự rồi, nhưng mà, thần phụ cũng sẽ cho ngài một cái ý kiến, ngài nghe một chút là tốt rồi, quân đội này a, nên thực hiện quản lý nhân tính hóa, sau khi binh lính vào quân doanh, cũng không phải là cỗ máy chiến tranh, bọn họ là người, triều đình cũng nên suy nghĩ vì bọn họ một chút, bọn hắn ra sức vì bảo vệ nước nhà, tư tưởng hướng về họ càng nhiều, nhân tâm đều hướng về triều đình, sĩ khí chiến trường cũng không phải là nhân tâm sao? Cứ vài ngày cho nghỉ ngơi mấy ngày, thay phiên nhau, cũng sẽ không ảnh hưởng gì, nhưng lại khiến cho đám binh sĩ có cảm giác được hưởng thụ, hơn nữa, khi nắm khi buông, mới là đạo dùng binh ư, ngài cho bọn hắn mỗi ngày đều căng thẳng như dây cung, như vậy có thể đề cao sức chiến đấu sao?” Cẩm Nương lại khuyên nhủ.

Kiếp trước nàng cũng có anh họ đi lính, hàng năm đều có ngày nghỉ về thăm người thân, đây chính là kinh nghiệm quản lý quân đội của hiện đại, hừ, xem Thái tử không phải là tính quá xấu, mới nói cho hắn, chứ người bình thường thì ta đây không thèm nói.

“Còn cái tiền lương thì ở đâu ra? Người ta có thể so là nhà các người ra giá cao như thế, triều đình sao có thể lấy ra một khoảng tiền lớn như vậy? Đây không phải là số lượng nhỏ, hàng năm hao tổn rất nhiều tiền bạc đấy, triều đình cũng không phải chỉ nuôi quân, có rất nhiều thứ cần chi tiêu đấy.” Thái tử cảm tức nói,

phủ Giản thân vương có tiền, chỉ nuôi hai ngàn tên lính thì không sao, nhưng triều đình hằng năm nuôi trên trăm vạn hùng binh, bọn hấn như thế, tiền đổ vào quân đội như đổ vào túi không đáy đi.

“Ai, thời gian chiến tranh thì dùng binh, nhân rồi thì nuôi quân, dùng binh nuôi quân ngài hiểu không? Bây giờ đang là thời kỳ Hòa Bình, những người đóng ở biên quan thì không nói đến, nhưng ở trong này, như đại doanh Giang Nam đây, có hơn vạn tên lính, hàng năm mặc kệ triều đình có thể cho bọn hấn bao nhiêu tiền hàng tháng, chung quy vẫn phải nuôi cơm trắng, không bằng cho bọn hấn an bài công việc kiếm tiền là được.” Cẩm Nương nói như không sao, xương binh khí không phải nhiều sao? Quốc gia nơi nào có tiền nuôi quân vậy, bộ đội đương nhiên là phải tự mình kiếm thu nhập đấy.

Thái tử nghe xong mắt tròn, yên lặng nhìn Cẩm Nương, sau một lúc không nói chuyện, lúc lâu sau mới lẩm bẩm: “Người...thật sự là chính là Tứ cô nương của Tôn gia sao? Hay là thần tiên chuyển thế?” (xưng là người vì do Thái tử quá mức bàng hoàng)

Cẩm Nương nghe vậy, lập tức phản ứng là thấy mình nói quá mức, cười mỉa nói: “Điện hạ nói giỡn, phụ thân của thần phụ không phải là thủ hạ của ngài sao? Ngài chắc là đã từng nghe gia phụ nói qua, thần phụ là giả mạo đúng không?”

“Đệ muội chỉ là một khuê nữ sống trong khuê phòng, từ nơi nào sẽ hiểu được những đồ vậy kỳ quái vậy? Muội...là Diệp cô chuyển thế?” Thái tử lúc này thấy khiếp sợ, hấn đã sớm cảm thấy kỳ quái rồi, chỉ là nhân tài như vậy cũng không có thêm nữa....Được rồi, lúc chưa công khai, hấn không thể nói lung tung, loại thuyết pháp này từ trong miệng hấn đường đường là Thái tử gia nói ra ngoài, tất nhiên quan bên trên sẽ coi Tôn Cẩm Nương là yêu ma quỷ quái, đến lúc đó, nàng chuyện gì cũng không làm được, sẽ bị hòa thượng đạo sĩ gì đó bắt đi tiêu diệt.

Nhưng hôm nay, lời của Cẩm Nương càng nói càng làm hấn mơ hồ, nàng nói cách thống trị quân đội đều có căn cơ bài bản, hỏi Thái tử làm sao không có nghi ngờ.

“Khục! Khục! Điện hạ ngài nhìn rõ ràng, thần phụ là người thực sự nhé, ta nói ý kiến cho ngài nghe, không nghe cũng đừng bới xấu thanh danh của ta, một hồi lại xem ta là yêu quái để thu phục, tổn thất nhất chính là triều đình, hừ, chẳng lẽ chỉ có nam tử các người mới có thể thống trị giang sơn, vì nước tương trợ, không cho nữ tử chúng ta đền nợ nước sao?” Cẩm Nương ho khan hai tiếng, cười giống như không cười, lại có một chút ý tứ làm nũng, thái tử nghe xong không khỏi nở nụ cười, trong nội tâm thầm nghĩ mình cổ hủ, nàng nói không sai, chỉ cần nàng có tài, bất kể nàng là nam hay nữ, có thể ra sức vì nước mới là điều cần, quốc gia có một người như vậy, có lẽ nên bảo hộ thật tốt mới là đúng đắn.

“Vậy đệ muội nói một chút, muốn dùng binh nuôi quân là như thế nào?” Đôi mắt Thái tử ánh lên thần thái rạng rỡ nhìn Cẩm Nương, như phát hiện ra một bảo tàng vậy.

136. Chương 136

Edit : Bỉ Ngạn

“Cái này nói có chút dài, giống như cái trụ sở này, có thể xây cái thứ nhất, đương nhiên cũng có thể xây cái thứ hai, thị trường bên Nam Dương kia đã bị bão hòa rồi, đại khái có thể chuyển mục tiêu sang Tây Lương gần đây, sao lại phải bỏ gần tìm xa, điện hạ, ngài có nghe nói qua về xâm lược kinh tế chưa? Chính là đem sản phẩm tốt giá rẻ trong nước, bán giá thấp cho địch quốc, kiếm tiền lợi nhuận của bọn hấn đồng thời còn làm suy sụp kinh tế của địch quốc, khiến cho bọn hấn không thể không ý lại đồ dùng sinh hoạt vào Đại Cẩm.”

Thái tử nghe xong hưng phấn dị thường, điều Cẩm Nương nói quá mức mới lạ , trước kia cũng chưa từng nghe nói qua, lúc trước cũng bởi vì cùng Tây Lương đối địch nhiều năm, biên quan phong tỏa, buôn bán hai nước trước dễ dàng nay lại đình chỉ rồi, chỉ có một ít thương nhân can đảm mới vụng trộm đi qua biên cảnh thông thương, người Đại Cẩm ưa thích da lông cùng dược liệu, hương liệu của Tây Lương, còn bên Tây Lương cũng thừa thãi quặng sắt, mà quý tộc hay kẻ giàu có của Tây Lương lại rất ưa thích tơ lụa, lá

trà, đồ sứ vân vân.... của Đại Cẩm, đợi một chút, bởi vì vấn đề là biên quan bị phong tỏa, những thứ này tại trong nước vốn là thứ đồ bình thường, đến địch quốc ngược lại lại thành thứ xa xỉ...

Mà tơ lụa trên tay người Tây Lương chỉ là tơ lụa vải bông phần lớn do dân gian sản xuất, nếu giờ Đại Cẩm có căn cứ kinh tế bí mật, chỗ tiêu thụ trước chỉ hướng về Nam Dương, nay lại có thể chảy về phía Tây Lương và các quốc gia quanh khu vực, xâm lược kinh tế sao...Cái cách gọi này rất kỳ quái, nhưng mà, vào trong tai thái tử như là câu thần chú, có kẻ thống trị nào không muốn mở rộng bờ cõi, thống nhất giang sơn, không muốn dựng nghiệp lớn?

Hiện tại Tây Lương đang như hổ đói nhìn chăm chăm vào, binh cường mã kiện, mà Đại Cẩm hưởng phú quý mấy đời, đại thần trong triều kể cả Hoàng thất quý tộc văn thần võ tướng đều tham luyến an nhàn phú quý, đánh mất ý chí chiến đấu, khiến quốc lực Đại Cẩm không kém nhưng lại yếu về binh lực, mỗi lần đối mặt với người Tây Lương mạnh mẽ thì bọn hắn có khi sợ đầu sợ đuôi, thậm chí chỉ muốn thoát tai họa cúi đầu quy gối cầu hoà, điểm này, khiến cho Thái tử rất căm tức, năm trước đánh với Tây Lương một trận, Thái tử mình thống lĩnh binh lính, mà đấu với người Tây Lương lúc đó, cũng thiếu chút nữa là thất bại thảm hại, mình cũng thiếu chút nữa chết tại chiến trường, nếu không có Tôn tướng quân anh dũng nhiều mưu, chính mình thật đúng là trắng niên mất sớm, hi sinh vì nước rồi.

Binh pháp nói, không dùng chiến mà khiến người khuất phục chính là thượng sách, mà Cẩm Nương nói đến xâm lược kinh tế chính là phương pháp tốt khiến không chiến mà khiến người khuất phục, trước kia sao lại không nghĩ tới, Đại Cẩm màu mỡ, mà Tây Lương cằn cỗi, nhất là nhà máy bên mình có thể sản xuất ra vải vóc bởi vì lao động giá rẻ, mà vật đẹp lại giá rẻ, bán cho Tây Lương tất nhiên sẽ rất được hoan nghênh, đến lúc đó, đổi lấy ngựa cùng quặng sắt, thì có thể tăng cường trang bị quân đội...

“Đệ muội, muội thật là bậc kỳ tài, nói nhanh lên, mà có thượng sách trị quốc gì, nói từng cái một cho cô biết, một ngày hôm nay cô sẽ là đệ tử của đệ muội, xin rửa tai lắng nghe.” Thái tử vô cùng vui vẻ, tay cầm quạt xếp không ngừng gõ vào lòng bàn tay mình, ánh mắt nhìn về phía Cẩm Nương có chút thành kính, còn ý tán thưởng không dấu dấu cho hết.

Cẩm Nương mặt có chút hồng, nàng đối với việc trị quốc cũng không có hứng thú, nguyện vọng lớn nhất cuộc đời này của nàng chính là nàng cùng yêu nghiệt bình an vượt qua cuộc sống yên ả hạnh phúc mà thôi, chỉ là, nguyện vọng của nàng rất nhỏ, đã có người không chịu để cho nàng dễ dàng thực hiện, tốn trăm phương ngàn kế muốn hãm hại nàng, khiến cho nàng không có một ngày có thể sống yên ổn, buộc phải phản kháng, mới muốn cầm quyền, muốn sinh tồn mới bắt đầu động đến đầu óc, cố gắng hồi tưởng những điều được chứng kiến của kiếp trước, thật đúng là trâu ghẹo nghé đến mấy cái thượng sách trị quốc....

Nhưng mà tương lai Thái tử chính là Thiên tử, mình mặc dù không có chí lớn, nhưng có thể trợ giúp tướng công nhà mình kiến công lập nghiệp (tạo dựng công danh) cầm quyền đoạt thế, chỉ có chính mình mạnh, mới có thể bảo vệ mình và hài tử sắp chào đời, inh một gia đình yên ổn.

Nàng nghĩ nghĩ rồi cười nói: “Còn điều nữa là, theo thần phụ biết, núi hoang Đại Cẩm cũng không ít, thời kỳ hòa bình, quân đội nhàn rỗi cũng không làm gì, đại khái có thể khai hoang lấy tự cung tự cấp nuôi mình, hơn nữa đã có thể cải tiến máy dệt vải, đương nhiên cũng có thể nghĩ biện pháp cải thiện các ngành sản xuất khác, nói ví dụ như, làm giấy này, in ấn này, giống như lần trước, đã cải tạo xe ngựa quân dụng (quân đội dùng), chúng ta có thể cho dân dùng, cũng có thể bán cho Lâm quốc, ngàn vạn lần đừng đem thứ tốt giữ trong lòng mình, thứ tốt chính là khiến cho thế nhân khó gặp được, đó mới là thứ hiếm có, thứ tốt chính là muốn cho người ta tranh đoạt, vậy mới có giá trị nha.”

Nàng chỉ tùy ý nói, như là bình thường bàn luận về việc nhà nghe rất êm tai, thần sắc thanh nhã khoan thai, nhưng vào mắt tai mắt nam nhân từng chữ từng chữ như châu ngọc, như nhặt được vật chí bảo, ba kẻ tuần tú phiêu dật, ánh mắt đều sáng ngời như sao chiếu sáng bầu trời, ánh sáng như vậy khiến nàng có chút xấu hổ cúi xuống cười cười, đẩy tướng công nhà mình rồi nói với Thái tử: “Việc này cũng không phải đàm ba câu có thể nói rõ, nếu thật diện hạ nghe lọt tai, ngược lại cũng có thể cùng Tướng công nhà ta thương nghị nhiều hơn, thần phụ dù sao cũng chỉ là phụ nữ, tối đa chỉ có thể nêu đề nghị thôi, trị quốc như thế nào cũng là việc của nam tử, thần phụ cần tập trung dưỡng thai, ở nhà giúp chồng nuôi con là được rồi.”

Thái tử nghe vậy mắt sáng hơn, Tiểu Đình thật đúng là nhặt được đại bảo, cô gái này, thông tuệ hiểu biết còn chưa tính, lại vẫn hiểu được trước mặt tướng phu thì không khoe tài kiêu ngạo, không cao ngạo, thái

độ càng không giống mấy người đàn mà mạnh mẽ, được vợ như thế, còn muốn gì hơn.

Mà Lãnh Thanh Dục theo chân Thái tử cùng đi, hẳn đối với Cẩm Nương vẫn một mảnh cuồng dại, lúc này trong lòng ngũ vị tạp trần (ngọt chua cay đắng mặn), hâm mộ có, ghen ghét cũng có, hơn nữa có có luyện tiếc cùng bất đắc dĩ, vì cái gì, ban đầu gặp người không phải là mình, hôm nay nàng tỏa sáng chói mắt như vậy, đều đem một đám nam tử áp xuống dưới, thật chỉ có nam tử ngồi xe lắn kia mới xứng đôi với nàng sao? Nam tử kia, đẹp như vậy, nhưng mà lại tàn tật...Nàng đối với hắn luôn che chở, đối với hắn là yêu mến lẫn nhau, trong đôi mắt trong trẻo kia ngoại trừ nam tử xinh đẹp kia, dường như không còn có chỗ cho bất luận kẻ nào, cho dù...đó là kẻ tuấn nhã địa vị tôn quý vô cùng như Thái tử.

Khách quan mà nói, chính mình lại trở thành một hòn đá nhỏ, càng không hấp dẫn sự chú ý của nàng. Hắn cảm thấy một mảnh ảm đạm, rồi lại có cả không cam lòng, ngược mắt nhìn vàng sáng trong mắt Thái tử lưu chuyển, xem ra ánh mắt nhìn nàng đã có dị sắc, trong nội tâm khẽ động, mắt đảo loạn, quay đầu đi, trong lòng đã có tính toán.

Thái tử thấy Cẩm Nương phải đi, cảm thấy không nỡ, nàng chỉ mới nói mở đầu, nhưng lại không chịu nói sâu thêm chút nữa, khiến cho lòng hắn ngứa ngáy khó nhịn, thầm nghĩ phải nhiều lần nói chuyện cùng nàng mới tốt, nán lại cùng nàng càng lâu, càng có thể bắt gặp những ý tưởng của nàng, càng nghĩ càng muốn ngồi một chút nữa, dù là nhiều hơn một chút cũng là tốt rồi, nàng lại cứ không chịu nói tiếp, dù hắn ổn trọng tự kiểm chế được, vẫn là rất cấp bách, khẽ vươn tay, vô ý thức mà kéo ống tay áo Cẩm Nương: “Đệ muội nói phần sau đi, xâm lược kinh tế kia phải áp dụng thể nào mới tốt, hai nước đã không thông thương lẫn nhau lâu rồi, chẳng lẽ muốn Đại Cẩm chủ động cầu hòa cùng Tây Lương sao?”

Lãnh Hoa Đình lạnh lùng nhìn một tay Thái tử cầm trên ống tay áo của Cẩm Nương, liếc mắt nói: “Điện hạ, ngài không đói bụng, nhưng thần cùng vợ thần đã đói bụng, thần muốn đi ăn cơm.” Nói xong, tay phất một cái, cầm tay Cẩm Nương đi về phía nhà ăn, trên mặt không che dấu nào tâm tự không vui.

Thái tử áp úng thu tay lại, nhú lông mày cũng đứng lên, hắn tự biết hành vi mới vừa rồi không hợp lễ, nhưng thái độ này của Tiểu Đình cũng quá ác liệt đi, được rồi, xem như vợ hắn là nhất, không cùng hắn so đo.

“Cô cũng đói bụng, vậy cùng ăn chỗ này đi? Thanh Dục người không phải món sườn nướng của đệ muội nấu rất ngon sao? Cùng nhau ăn đi, cùng nhau ăn đi.” Thái tử cười tà, cố ý nói ác liệt, hôm nay hắn cũng nhìn ra vài phần, tiểu tử Thanh Dục đối với Cẩm Nương có cái tâm tư kia, mà Thanh Dục ở đây, Tiểu Đình không chào đón hắn, chính mình cũng cũng có thể tiếp tục ở lại, lúc cùng Tiểu Đình đoạt sườn ram để ăn, kỳ thật cũng rất thích thú.

Lãnh Hoa Đình nghe xong, thấy Thái tử không những không đi, còn giữ tên tiểu tử kia lại, còn...Cùng hắn đoạt ăn thịt sườn kho tàu? Thực là quá mức, nhất thời, mặt xanh lên, bĩu môi có thể thành một vòng cung, Cẩm Nương nhìn thấy bất đắc dĩ mà lắc đầu, cúi người cúi đầu ghé vào lỗ tai hắn nói: “Một lát nữa bảo Trương ma ma làm nhiều chút ít, vốn không phải là ít, tương công muốn ăn bao nhiêu cũng được.”

Lời nói mềm mại nhẹ nhàng, như đang dỗ dành một hài tử bốc đồng, nhưng trên mặt kia đều là sùng nịch cùng ân cần, thấy vậy Thái tử cùng Lãnh Thanh Dục cả hai đều sợ run mất, trong lòng có chút chua chua, Lãnh Thanh Dục quả thực nhịn không được bĩu môi trách móc một câu: “Đâu đến nỗi, không phải chỉ là ăn mấy miếng sườn thôi sao, cứ như trẻ con vậy, thật là nhỏ nhen.”

Lãnh Hoa Đình đang lo tìm không thấy cái cớ để nói hắn, tiểu tử này lại tự mình giờ hòng sủng lên, thế thì cũng chẳng trách được mình, hắn trừng mắt cười lạnh nói: “Không đến mức thì như thế nào, đó là nương tử ta đau lòng ta, biết tính tình của ta, bốn thiếu gia không thích cùng người khác chia sẻ, không được ư, cảm thấy ta nhỏ nhen, đi biệt uyển Hoàng gia mà ăn đi, chỗ ấy bao ăn no đầy đủ đấy.”

Thái tử nghe hắn nói đến vấn đề của mình, vội vàng chuyển chủ đề nói: “Cô nghe nói Vương phi Giản thân vương đang trên đường tới, cũng không biết đến nơi nào rồi, Tiểu Đình, đệ đã phái người đi tiếp ứng chưa?”

Nói đến chính sự, Lãnh Hoa Đình vẫn rất là lễ phép, hắn chấp tay nói với Thái tử: “Mấy ngày trước đã sớm phái A Khiêm đi đón rồi, lúc này có lẽ đã gặp mặt, cũng dẫn theo không ít người, hi vọng không có việc gì mới tốt ah.” Lẽ ra A Khiêm cũng nên truyền tin tức về rồi, nhưng đã đi nhiều ngày, tiểu tử kia một chút

tin tức cũng không có, khiến Lãnh Hoa Đình rất lo lắng, việc này vẫn chưa nói cho Cẩm Nương biết, chính là sợ nàng lo lắng, chỉ mong Vương phi có thể sớm ngày bình an đến đây mới tốt.

Lúc ăn cơm, Bạch Thịnh Vũ một thân đầy mồ hôi trở về phủ, gặp Thái tử cùng Lãnh Thanh Dục đều ở đây, ngược lại cũng không nói gì thêm, công tác chiêu binh đang hừng hực khí thế mà tiến hành, dầu sao việc này khiến Thái tử không vui, trước mặt Thái tử mà nói đến tiến trình (quá trình), vẫn là không tốt lắm.

Cẩm Nương muốn đang muốn rời bàn, qua bên khác ăn cơm, cùng khách lạ ngồi cùng bàn ăn cơm không hợp cấp bậc lễ nghĩa, dù nàng bữa bãi tiêu sái, quy củ nên tuân thủ vẫn phải tuân thủ, bằng không thì, sẽ trở thành kẻ khác người trong xã hội này, trừ khi người là Siêu Nhân Điện Quang, có năng lực siêu nhân, trong vòng một đêm có thể tẩy não toàn bộ người của thế giới này, để cải biến tư tưởng cho bọn hắn, bằng không thì, cũng đừng làm cho quá đặc biệt độc hành (chỉ sự khác biệt), nếu không, tất nhiên sẽ bị quy củ móc meo kia giết sống.

Thế nhưng mấy ngày nay cùng nàng lẫn lộn, một mực cho ý chỉ xuống, ban thưởng nàng ngồi cùng bàn, nàng đành phải trốn tránh mắt cùng bọn nam tử ngồi chung một bàn, Trương ma ma cũng thật sự là người tinh ý, vừa nhìn thấy Thái tử cùng Lãnh thế tử đến, cũng đã làm thêm hai phần thịt sườn kho tàu, mặt khác cũng cố ý phân phó tiểu nha đầu mang thức ăn lên, đặt ở trước mặt thiếu gia, Cẩm Nương ngồi cạnh Lãnh Hoa Đình, bụng cũng không quá lớn, nên không ảnh hưởng đến đĩa rau của nàng

Từ sau khi nàng mang bầu, hai vợ chồng bọn hắn lúc ăn cơm, đều mỗi người tự ăn, trước kia là Cẩm Nương hầu hạ Lãnh Hoa Đình, về sau là Lãnh Hoa Đình hầu hạ Cẩm Nương dùng cơm, mà ngày hôm nay cũng không biết Lãnh Hoa Đình bị cái gì kích thích, vừa ngồi xuống bàn, ngồi bất động trên ghế một lúc lâu cũng không đụng đũa, hai mắt cứ nhìn Cẩm Nương, Phong Nhi sau lưng muốn hầu hạ hắn, chia thức ăn cho hắn, hắn dùng ánh mắt sắc như đao nhìn tới, cổ Phong Nhi co rụt lại, lui qua một bên, Cẩm Nương chính là bị đói đã lâu, trên bàn lễ phép vài câu, liền động đũa như bay, lẳng ba vi thủ (biến hóa của lẳng ba vi bộ – ý là nhanh chóng), vài cái liền đem đồ ăn trước mặt đưa vào miệng mình, gương mặt vì được ăn ngon nên rất hớn hỏ.

Kỳ thật Thái tử không muốn ăn, nhưng mà muốn cùng vợ chồng Tiểu Đình nhón nháo, gom góp thành thú vui, trêu đùa Tiểu Đình mà thôi, nhưng lúc này lần đầu thấy Cẩm Nương ăn cơm, cái tướng ăn kia không có chút cung kính kiêng kị nào, cũng không có tí thực nữ, nhưng mà nhìn nàng ăn rất ngon lành, cái miệng nhỏ nhắn ăn nhiều, hai gò má phình ra, mặt mày đều là thỏa mãn, thần sắc chân thật, thật là vui vẻ, dường như cái gì trong miệng nàng cũng thành món ngon, nhất thời cũng có cảm giác muốn ăn, xem nàng lấy đồ ăn gì, mình cũng vô thức mà gấp ăn thử, ăn rồi xác thực cảm thấy không giống với ngày xưa. Ừm, hương vị không tệ.

Cẩm Nương ăn đã lưng dạ, sau lưng có người đẩy vai nàng, nàng kinh ngạc quay đầu lại, thấy Phong Nhi đang nháy mắt với nàng, ánh mắt liếc về phía nàng, Cẩm Nương đảo mắt nhìn, thấy được một đôi mắt đẹp dễ sạch sẽ lại thuần khiết đang ai oán, nhìn miệng của nàng, dường như đang lên án nàng ích kỷ, trong lòng Cẩm Nương căng thẳng, lại nhìn trong chén tướng công nhà mình rỗng tuếch, sau đó vội vàng gấp vào chén hắn miếng xương sườn, ôn nhu dỗ dành nói: “Tướng công, ăn cơm.”

Mặt Lãnh Hoa Đình lúc này mới hòa hoãn, đem xương sườn đưa vào trong miệng bắt đầu ăn, nhìn hắn từ đáy mắt cho đến đầu lông mày đều vui vẻ, tình thương của mẹ trong Cẩm Nương bắt đầu lan tràn, thấy ánh mắt hắn nhìn món nào, nàng liền đưa tay về phía đó, rất nhanh trong chén tướng công nhà nàng xếp thành núi nhỏ, mà đồ ăn cũng rất nhanh với đi, thậm chí rất nhanh liền thấy đáy bát, có đồ ăn ở xa, nàng đỡ eo đứng lên gấp, trong đó có đĩa gà xé phay vừa vặn đặt ở trước mặt Thái tử, Cẩm Nương cảm thấy một chút cũng không đủ cho tướng công nhà nàng, mình gấp cũng mệt mỏi, liền nói với Thái tử: “Cái kia, điện hạ, phiền ngài đem đĩa gà xé phay để gần ta một chút, ta cảm không tới.”

Tùy tùng sau lưng Thái tử nghe thấy vẻ mặt hắc tuyến, gấp không đến sao không để cho nô tài sau lưng đi gấp, lại muốn đích thân Thái tử điện hạ động thủ...Không nói đến thân phận cao quý của Thái tử điện hạ, ít nhất hắn cũng là khác nha...

Thái tử cũng ngơ ngẩn, từ nhỏ đến lớn hắn chính là được người hầu hạ mà lớn lên, cho tới bây giờ quần áo đưa tới tay, cơm đưa đến miệng, ở đâu có cái việc phải làm công tác phục vụ tiểu sinh? Ngay ngốc nhìn Cẩm Nương vài giây, không có động, Cẩm Nương không chú ý đến cái này tí nào, nàng chỉ cần đổi mặt với

đôi mắt tinh khiết vô tội của tướng công nhà nàng, đầu óc liền trở nên mơ hồ, chỉ cần thỏa mãn tướng công, nàng cũng không quan tâm, thấy Thái tử điện hạ bất động, nàng có chút cáu giận, bĩu môi, bật thốt lên: “Điện hạ, tinh thần thân sĩ, phục vụ nữ tử phải cảm thấy vinh hạnh mới đúng nha, không thấy được bụng ta lớn có chút bất tiện, bàn tay không với qua được sao?”

Về mặt Thái tử đen đi, hẳn không biết thân sĩ trong miệng Cẩm Nương là cái gì đang ngơ ngác, Lãnh Hoa Đình cười như không cười giải thích: “Thân sĩ là kẻ có tu dưỡng, là người biết lễ phép, là người có tính cách hào phóng.”

Giải thích rất tốt rất cường đại, Thái tử nghe xong trong lòng rất thoải mái, khó được nghe nữ này khen mình, thật cao hứng rồi còn bưng cái đĩa gà xé phay lên đưa đến trước mặt Cẩm Nương, chỉ kém hai tay cung kính cùng hành lễ nữa thôi. Hoàn toàn đã quên, ở thời đại này của mình, cái gọi là tư tưởng Nho giáo, không có nam nhân phục vụ nữ nhân, nữ nhân không có địa vị, chỉ tồn tại hèn mọn, từ trước đến nay chỉ có nữ nhân phục vụ nam nhân, mà nam nhân cứ như vậy yên tâm thoải mái hưởng thụ sự phục vụ của nữ nhân.

Cẩm Nương nói tiếng cảm ơn, đem gà chia một nửa đến khay của Lãnh Hoa Đình, ôn nhu hỏi thăm: “Đã đủ chưa? Còn muốn ăn đồ ăn gì nữa không?”

Thái tử kinh ngạc nghe thấy giọng mềm mại nhẹ nhàng của Cẩm Nương, lần đầu tiên hẳn cảm thấy địa vị của Tiểu Đình cao hơn mình nhiều, cảm thấy thực sự khác biệt, mình cùng Thanh Dục ngồi hai bên bàn, giống như hai người qua đường Giáp Ất, Cẩm Nương ngoại trừ lúc mình bưng thức ăn đến liếc nhìn mình, ánh mắt kia như là đặt toàn bộ trên người tướng công nhà nàng, phẳng phất như dưới gầm trời này chỉ có một nam tử là Tiểu Đình, hẳn không khỏi thấy buồn bực, lay cơm trong chén, đột nhiên lớn tiếng nói: “Cô muốn ăn thịt sườn kho tàu.”

Cẩm Nương nghe xong liền giương mắt nhìn chung quanh, thấy một đĩa khác trên bàn ăn đã gần hết, mà nhà mình còn thừa lại mấy miếng, không chút khách khí nào liền đem miếng xương sườn trong đĩa gấp vào chén tướng công nhà mình, khuôn mặt nhỏ nhắn cười nịnh nọt với Thái tử “Điện hạ, xương sườn dầu mỡ quá mức, ăn hết thì Cholesterol sẽ hơi cao, có hại cho sức khỏe, không nên ăn nhiều ah, không nên ăn nhiều.”

Thái tử nghe xong ngừng lại một chút, không nên ăn nhiều sao còn gấp toàn bộ vào trong chén tướng công nhà người! Có ý! Nhưng mà nhìn thấy nàng cười cười, hai tay như đang che chở cho Tiểu Đình, bộ dạng như che chở cho con, thì cảm thấy vị chua, rồi lại không khỏi thản nhiên cười, không biết mình thế nào nữa, trở nên ấu trĩ, còn đi đoạt đồ ăn như thế, tình hình này mà nói ra, sợ sẽ dọa chết người, chỉ là Tiểu Đình không cần cười đắc ý như vậy chứ, thật là đáng ghét a.

“Cholesterol là cái gì?” Thái tử buồn cười cầm dưa bắp cải vào chén của mình, từ khi vào trong biệt viện, hẳn liền bỏ quên quy củ trong nội cung, không cho người chia.

Cẩm Nương nghe được sững sờ, lúc này mới kịp phản ứng, chính mình lại nói sai rồi, nhưng mà, sai nhiều hơn, Thái tử sẽ quên thôi, liền cười nói: “Dường như là ở bên trong gan có tồn tại một loại chất, nếu hàm lượng hơi cao, liền có hại cho sức khỏe.” Kỳ thật Cẩm Nương cũng không hiểu nhiều lắm nha, chỉ là kiếp trước có người nói cái gì đó, nàng cũng nhớ kỹ, biết rõ nam nhân không thể ăn đồ ăn quá nhiều dầu mỡ.

“Ăn xương sườn sẽ hơi cao?” Thái tử vẫn khó hiểu, con mắt yên lặng nhìn trong chén Lãnh Hoa Đình có mấy khối xương sườn xốp giòn, không rõ vì cái gì hẳn ăn hết thì không có việc gì, chính mình ăn hết lại có hại cho sức khỏe.

“Là do ăn quá nhiều dầu mỡ, điện hạ, ví dụ như, móng heo, chân giò heo, nội tạng động vật...” Thái tử đã không có xương sườn ăn, chiếc dưa đang định gấp chân giò heo gần mình, nghe Cẩm Nương ở đằng kia nhắc tới, liền dịch chuyển chiếc dưa, đang muốn gấp ruột già, lại nghe nói nội tạng động vật cũng không thể ăn, hẳn không khỏi đặt dưa xuống, không biết ăn cái gì mới tốt, một bàn đầy đồ ăn, chỉ có đĩa rau kia là đáng ăn nhất.

Nhưng ngược mắt lên, chỉ thấy Bạch Thịnh Vũ cũng đang ăn mấy đồ ăn đó, đang ăn một móng heo gặm rất ngon, ánh mắt trở nên ai oán, hỏi Bạch Thịnh Vũ: “Những...thứ này người không sợ ăn hết sẽ có vấn đề sao?”

Bạch Thịnh Vũ phần đầu cùng cái khối móng heo kia xong, mới nói: “Điện hạ, ngài cùng ăn cơm một chỗ với đôi vợ chồng bọn họ thời gian không dài, thần ngay từ đầu cũng giống ngài, bị Tứ muội muội nói cái gì

cũng không dám ăn, về sau cũng đã rõ ràng, chỉ cần là đồ Hoa Đình ưa thích, toàn bộ trên bàn mọi người tốt nhất đừng ăn, ăn hết sẽ có hại cho sức khỏe, nhưng điện hạ ngài nhìn xem, Hoa Đình ăn hăng hái vậy, chúng ta cần gì phải bạc dĩa dày của mình đâu?”

Thái tử nghe xong mặt đen lại, thật là, nếu thật có vấn đề, Cẩm Nương còn có thể cho Tiểu Đình làm càn khi ăn như vậy sai, sau khi thu dĩa lại đưa ra, gấp một miếng giò kho tàu lớn, chưa kịp ăn, chợt nghe Tiểu Đình ở đằng kia u oán nói: “ Nương tử, đã no rồi, ta không ăn được ba dĩa rau rồi.”

“Chàng có ăn hay không, không ăn về sau đừng muốn ăn xương sườn nữa, chàng đúng là gia hỏa không thịt không vui, có biết là dinh dưỡng phải phối hợp đồng đều không.” Rất nhanh lại nghe thấy Cẩm Nương gầm lên với Tiểu Đình, Thái tử buồn cười ngẩng lên nhìn lại, chỉ thấy Tiểu Đình bĩu môi, ngoan ngoãn nhét hết rau mà Cẩm Nương gấp cho hắn vào trong miệng, về mặt thống khổ ai oán. Cái này khiến Thái tử Viên mãn ý rồi, chưa từng có nữ nhân nào quát tháo mình như vậy, bộ dạng Tiểu Đình như vậy thật là tội nghiệp, cười vợ phải lấy hiền, lấy hiền, nữ nhân trong nội viện của mình có người nào không nịnh nọt đây, ai dám cao giọng cùng mình nói chuyện? Đó không phải là tìm chết sao?

Nhưng mà, giống như cũng không có ai sẽ quan tâm cùng săn sóc mình như vậy, những nữ tử kia, không có ý nịnh nọt, cũng là sợ mình như hổ, lại không muốn a dua nịnh hót, có mấy ai như Cẩm Nương đối đãi với Tiểu Đình chân tâm thật ý, có mấy người trong sáng tự nhiên như Cẩm Nương, không mang theo nửa điểm làm ra vẻ cùng để đạt lợi ích.

Ăn xong bữa cơm, trong lòng Thái tử như có điều suy nghĩ, sau khi uống qua chén trà, vẫn không muốn rời đi, Cẩm Nương ngáp dài muốn đi nghỉ trưa, nhưng Thái tử chính là đang hứng thú vô cùng, nghĩ đến buổi sáng cùng nàng nói mấy chuyện kia, những cái kia đối với Thái tử mà nói quá mức mới lạ cùng kích thích, khiến hắn hưng phấn đến khó chịu, chỉ muốn rèn sắt khi còn nóng, cực kỳ suy nghĩ một chút, Cẩm Nương lại thiếu hứng thú nói: “ Điện hạ này, một ngụm không thể ăn hết cả bàn tiệc, những chuyện này, đợi sự tình nhà máy giải quyết xong, mới có thể bắt đầu được.”

Thái tử đương nhiên biết rõ cái gì gọi là đợi sự tình bên trong căn cứ giải quyết, nhưng mà, hắn cũng là người thông tuệ, thấy được mấy lời của Cẩm Nương có lợi ích cực lớn trong chính trị cùng kinh tế, đúng là lương phương trị quốc ah, sao có thể dễ dàng bỏ qua như thế.

Cẩm Nương bắt đắc dĩ khom người, thi lễ một cái sau đó một mỗi không nói, trực tiếp trở lại buồng trong đi ngủ. Gạt Thái tử đang ở lại trong phòng.

Bạch Thịnh Vũ thấy sắc mặt Thái tử không tốt lắm, vừa chấp tay, mượn việc chiêu binh bẻ bộn, rồi lên đi.

Lãnh Hoa Đình ngược lại cảm thấy nương tử nhà mình không có làm sai cái gì, nàng là người mang thai, rất dễ buồn ngủ, nên hiếm khi hắn hoàn nhĩ cùng Thái tử nói: “Ngài đã mệt mỗi một ngày, không bằng cũng đi vào phòng nghỉ ngơi một chút, dù sao cũng không kịp, có chuyện gì đến mai lại đến thương nghị, nương tử dù sao cũng là nữ nhân, cùng Thái tử điện hạ ngài ở chung một chỗ đàm luận quốc gia đại sự, thật có chút không thỏa đáng ah.”

Thái tử nghe vậy bắt đắc dĩ đứng lên, ngữ khí mang theo vị chua: “Tiểu Đình, đệ quả thực lấy được người vợ tốt, đến mai Thái tử ca ca lại đến quấy rầy đệ.”

“Ah, điện hạ đi thông thả, thần kính xin điện hạ, đến ngày mai, tại bên trong phủ Giang Hoa bày một cái lối dài, tuyển chút ít cao thủ võ công tuyệt hảo.” Lãnh Hoa Đình chấp tay hành lễ với Thái tử, ngay lúc Thái tử muốn đi ngoài, còn nói một câu như vậy.

Trước Thái tử chợt nghe Cẩm Nương đang nói muốn mở luận võ nhận người cái gì đấy, không nghĩ tới thật đúng là Tiểu Đình chịu làm, mày kiếm của hắn hơi nhúu nói: “Hai ngàn tên lính, đệ hoàn toàn phải ở bên trong bồi dưỡng, cần gì phải tuyển thêm nhiều, bày ra quá lớn, sẽ làm mọi người kiêng kị đấy, coi chừng mũi tên quay ngược bắn lại bản thân.”

“Không tuyển người không được ah, thần tuyển người cũng không phải dùng tại bên trong tư binh.” Lãnh Hoa Đình vừa cười vừa nói.

“Dùng ở nơi nào? Phủ Giản thân vương nhà đệ tự nhiên có {ám vệ}, lại còn người Cô đưa cho đệ, hơn nữa còn đại doanh Giang Nam bảo hộ, đệ còn thiếu người à?” Thái tử tức giận nói, đôi vợ chồng này thật sự

được một tác lại muốn tiến lên một thước ah.

“Điện hạ không phải nói sẽ tiến hành xâm lược kinh tế với Tây Lương sao? Thần đang nghĩ xây dựng một thương đội lục địa, chuyên chạy từ Đại Cầm đến mấy đại quốc chung quanh, cùng bọn họ làm kinh doanh, đồng thời trong quá trình làm kinh doanh có thể nghe ngóng tình báo của địch quốc, đây chính là việc nhất cử lưỡng tiện, đem người phủ Giản thân vương dùng, thật đúng là không đủ, thương đội này, nhất định phải có công phu thiếp thân để tự bảo vệ mình, thần tuyển những người này, kỳ thật cũng là muốn vì nước phân ưu nha.” Lãnh Hoa Đình vừa cười vừa nói.

Thái tử nghe xong sắc mặt ngưng lại, trong mắt tựa lóe lên một chút ánh sáng, giật mình nói với Lãnh Hoa Đình: “Cách ý này của đệ chính là hợp ý cô, Tiểu Đình, đây cũng là do nương tử đặc biệt kia dạy người sao?”

Lãnh Hoa Đình nghe xong mặt tối sầm, giọng nói trầm xuống nói: “Lời nói hôm nay của nương tử chỉ là tâm huyết dâng trào, trong đầu nàng sao mà có nhiều thứ đến thế, sao có thể dạy thần toàn bộ, điện hạ, trong mắt ngày thần vô dụng như thế sao?”

Thái tử nghe được khẽ giật mình, trong lòng biết lời này làm tổn thương lòng tự trọng của Tiểu Đình, khuôn mặt lập tức giãn ra nói: “ Ý tứ của Thái tử ca ca không phải vậy, ta đương biết rõ Tiểu Đình cũng tài hoa cơ trí hơn người, chỉ là...”

“Nương tử dù sao cũng là nữ nhân, nàng chỉ là đưa ra đề nghị, thật muốn làm hoàn thiện, còn phải cần chúng ta lập ra kế hoạch, hay là điện hạ cũng muốn treo cho nương tử cái một quan nửa chức? Tham dự triều chính?” Lãnh Hoa Đình không khỏi nở nụ cười, nghĩ đến Cầm Nương thường cùng hắc hắc tới cái gì mà nam nữ ngang hàng, nữ tử có thể gánh vác bầu trời..., hắc cũng biết, tiểu nương tử chỉ ở trước mặt hắc mới dám nói, đến trước mặt người đời, tuyệt đối không nói ra những điều kia đâu.

“Ý của đệ là thành lập một cái thương đội lục địa, chuyên môn chào hàng những thứ tốt của Đại Cầm chúng ta với mấy nước Tây Lương, Đại Sở , Lâm Quốc, thật sự chỉ có thể dựa vào chào hàng những vật này có thể phá hư kinh tế nước khác sao?” Đây chính là điều Thái tử để trong lòng, muốn hỏi Cầm Nương sự việc cho rõ.

“Có thể thành đấy, điện hạ ngài xem, nếu dân chúng Tây Lương cũng tự dệt được vải bố, nếu trên thị trường một thớt vải bố bán được tám lượng bạc, vậy người dệt vải mới có lợi nhuận, mà chúng ta có nhà máy sản xuất hạt bông tốt nhất khi thành phẩm cũng chỉ có ba lượng, hơn nữa phí vận chuyển một lượng bạc một thớt, ở Tây Lương chỉ bán bảy lượng bạc một thớt, chúng ta đã lời ba lượng bạc một thớt bố, mà người Tây Lương mua bố cũng lời một lượng, kể từ đó, nhưng cái thứ vải vóc bán giá tám lượng của Tây Lương kia sẽ không bán được, vải không bán được, đương nhiên bông vải cũng không ai muốn mua, kể từ đó, dệt vải tơ lụa sẽ mất nghiệp, chỉ có thể đổi nghề làm cái khác, bông vải được trồng không có người thu mua, cũng sẽ bán đổ bán tháo, lúc đó, chúng ta có thể lựa chọn thời điểm bọn chúng bán bông vải thu hồi lại làm nguyên vật liệu, mà dân chúng bọn họ không có nhiều việc làm để sinh sống, bên trong nước người rảnh rỗi nhiều quá, tự nhiên sẽ tạo thành rung chuyển, đây cũng chỉ chính là đạo lý dân dĩ thực vi thiên, dân chúng sinh hoạt mất trật tự đây là thời điểm kẻ thống trị trên ngai vàng sẽ ngồi không yên đâu.” Lãnh Hoa Đình nhàn nhạt nói rất có trật tự.

Thái tử nghe xong vội vàng gật đầu, trong ánh mắt nổi lên ngọn lửa hưng phấn nhỏ, “Ừm, Tiểu Đình nói rất là hợp lý, cái kia theo lời đệ muội nói, chúng ta trong các lĩnh vực khác cũng có thể sáng tạo ra đồ giá rẻ, như vậy các ngành sản xuất khác cũng sẽ phải chịu đả kích? Tây Lương kia chẳng phải sẽ đại loạn sao?”

“Đó là tự nhiên, đến lúc đó, chúng ta xuất binh ứng chiến, cũng có thể diệt được Tây Lương, chỉ là đây là một quá trình cần thời gian và kiên nhẫn, không phải nhanh mà thấy được.” Lúc Lãnh Hoa Đình nói lời này biểu hiện rất nghiêm túc mà chăm chú, cùng lúc trước trong phòng khách chu miệng giả bộ đơn thuần trước mặt Cầm Nương tưởng như hai người, hào quang cơ trí lóe lên trong mắt phượng xinh đẹp.

Thái tử cười đến vân khai vụ tán (mây tách ra sương mù tan), vỗ vỗ tay Tiểu Đình, trong mắt có chút ý ranh mãnh hàm súc: “Đệ đã khẳng định như vậy, Cô sẽ đem cái thương đội kia cho phủ Giản Thân vương các người quản lý?”

“Ngoại trừ phủ Giản thân vương, lại có ai dám tiếp nhận? Nương tử của ta nói, nàng còn muốn sinh cho ta

nhieu con trai con gái, chức quan lộc phẩm kia đối với ta không có ý nghĩa, nhưng cũng muốn kiếm ít tiền nuôi con, chẳng lẽ ngay cả điều ấy cũng không đồng ý sao?” Về mặt Lãn Hoa Đình lại là về mặt người vô tội rồi.

Lông mày Thái tử chau lên nhìn Lãn Hoa Đình, hắn mới vừa nói câu chỉ có phủ Giản thân vương mới có thể tiếp nhận đã tùy tiện rồi, thương đội đường bộ so với thương đội trên biển, thì đối với Triều đình trọng yếu hơn, các nước Nam Dương cách khá xa Đại Cầm, thương đội vắng lai cũng chỉ có thể trên phương diện kinh tế, nhưng trên lục địa lại khác, Tiểu Đình cũng vừa nói, thương đội hành tẩu trong dân gian các quốc gia, là công cụ thu thập tình báo tốt nhất, hơn nữa, cũng giám thị nhất cử nhất động của địch quốc tốt nhất, cũng lại càng dễ dàng cùng quý tộc các nước thành lập quan hệ hợp tác, tương lai cái này, chính là một cỗ thế lực rất mạnh như tay mặt tay trái giúp ít cho triều chính, một Vương gia đem kinh tế cùng tin tức tình báo đều nắm trong tay, tăng cường ngoại giao bên ngoài, quyền thế không phải đến trời sao? Sợ là tương lai Hoàng thượng cùng mình làm việc cũng phải nhìn sắc mặt bọn hấn ba phần.

Thế nhưng mà, không đáp ứng cũng không được, tất cả cái này đều là ý kiến của Cẩm Nương, do Lãn Hoa Đình hoàn thiện, sự việc càng quan trọng hơn, hôm nay chỉ có một nhà máy, hơn nữa còn là cái nhà máy có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, nếu không có hai người bọn họ hỗ trợ, Đại Cầm sẽ không cách nào xây mấy cái mới lạ, không có căn cứ sinh ra lợi ích khổng lồ kinh tế cho Đại Cầm, vậy việc khai thông buôn bán với Tây Lương cùng các quốc gia khác cũng chỉ có thể thành lời nói suông, như lời hấn nói, Giản thân vương phủ không tiếp, lại có ai dám tiếp, hai người bọn họ căn bản chính là bóp chặt yết hầu của triều đình, những thứ bọn họ muốn, dù không muốn cũng lại không cách nào không cho ah.

Cũng may hấn nói, hấn đối với quan cao chức trọng không hứng thú, lời này tuy bán tính bán nghi, nhưng cùng vợ chồng bọn họ ở chung một thời gian ngắn, Thái tử cũng có cảm giác, Cẩm Nương tuy tài trí hơn người, nhưng rõ ràng tâm lại là một tiểu nữ nhi, chỉ muốn an nhàn sinh sống, Tiểu Đình....Chân của hấn tàn thật, thật muốn lật đổ triều đình, thì một người tàn tật có thể làm nên chuyện gì, Thái tử đột nhiên thấy thoải mái, may mắn Lãn Hoa Đường lấy chính là Thượng Quan Mai, không phải Tôn Cẩm Nương, nếu không thì, nếu để cho hấn chưởng quản quyền to, Hoàng thất đúng là ngập tràn nguy cơ, người nọ đã tâm bưng bưng, không có thuần hậu như Tiểu Đình.

“Nhà của đệ tiền còn thiếu sao, hoa hồng chia ra từ trụ sở, cũng đủ người nuôi một ổ oắt con rồi.” Thái tử tức giận nói ra với Lãn Hoa Đình.

“Có ai chê tiền nhiều đâu, đến lúc đó, Điện hạ ngài cũng tham gia là được, người trong Hoàng thân quý tộc cũng có thể tham gia cổ phần đấy, ta là người phúc hậu, có tiền mọi người đều chia, sẽ không ăn một mình đâu.” Lãn Hoa Đình về mặt tươi cười sáng lạn, bộ dạng không có chút tâm cơ nào.

Thái tử nghe xong trong lòng càng thêm thoải mái, chỉ sờ đầu hấn nói: “Coi như đệ có lương tâm, vẫn còn nhớ rõ Thái tử ca ca, Ân, Giang hoa là một tiểu huyện quá nhỏ, có thể có bao nhiêu nhân tài, đệ thật muốn nhận người, còn phải dán bố cáo trong các huyện khác một chút, có thể để cho người tài chung quanh đều đến tuyển dụng, lục bộ thương đội không thể so với những thứ khác, hơi có sai lầm toàn bộ đội sẽ bị tiêu diệt đấy.” Thái tử mỉm cười lại nói.

Lãn Hoa Đình nghe xong mừng rỡ, chấp tay hành lễ với Thái tử, “Đa tạ điện hạ, thần hôm nay cũng chỉ là chiêu trước một bộ phận, mà trong tư quân vẫn còn thiếu người cầm binh, dù có tuyển bên ngoài, thì cái thương đội này còn phải đợi quyết định của Hoàng Thượng, đợi có trụ sở mới rồi nói sau, hôm nay trụ sở sản xuất, hàng cung cấp cho Nam Dương có điểm quá sức đây này.”

Thái tử biết rõ lời này là thật, liền gật đầu, quay người đi ra ngoài rồi.

Lãn Hoa Đình trở lại trong phòng, Cẩm Nương lại mở to hai mắt nhìn hấn, đầu thấy chút buồn ngủ nào, hấn nao nao. Trong lòng biết nàng bất an, liền đi qua ôm nàng vào trong ngực, vỗ lưng của nàng nói: “Như thế nào không ngủ?”

“Tướng công, chàng nói đi, có phải chúng ta cũng đoạt lấy cái chức vị thế tử kia hay không?” Hai mắt Cẩm Nương sáng lóng lánh, trong mắt, lưu quang tràn ngập các loại màu sắc

Lãn Hoa Đình nghe vậy trì trệ, vuốt tóc của nàng, oang oang nói: “Nàng đang quan tâm ta không phải thế tử sao?”

Cầm Nương từ trong ngực của hắn nhìn lên, nói một tiếng: “Nói gì vậy, địa vị thế tử kia có được cái gì đâu, chỉ là chịu không được người khác mượn thân phận kia mà đắc ý.”

Lãnh Hoa Đình nghe vậy thản nhiên cười, đem nàng đi tới giường nói: “Nghỉ ngơi tốt đi, không phải mệt nhọc sao?”

Đôi mắt Cầm Nương như ở trong đêm tối mà nhìn thấy ánh sáng bình minh, nhìn Lãnh Hoa Đình nói: “Tướng công, ta biết chàng có chí lớn, chàng tài hoa hơn người, chỉ là bị người ta áp chế, đọc nhiều binh thư như vậy là vì cái gì, không phải là vì kiến công lập nghiệp sao? Chỉ cần chàng muốn, ta sẽ ủng hộ, chúng ta không thể cầm dùi một chỗ trên buôn bán, còn muốn cho chàng trong quân đội tỏa sáng, chúng ta có tổ ấm của mình, còn có tiền đồ, để tước chết những người đã từng xem thường chúng ta, được không?”

Lời này gọi lên ngọn lửa trong lòng Lãnh Hoa Đình, hắn cũng đã từng có hùng tâm vạn tượng, nam nhi ai mà nguyện ý ở trong nhà, ngày ngày tư thái giống như nữ nhi, đương nhiên là muốn phóng ngực tới biên cương, bảo vệ tổ quốc, xây dựng chiến công bất thế.

“Nương tử, nàng có phải lại có cái tư tưởng gì mới hay không?” Lãnh Hoa Đình cười véo mũi Cầm Nương, kéo chăn lên một ít cho nàng.

“Đúng vậy a, chàng còn nhớ rõ ta đã cải tạo xe lăn cho chàng không? Cái kia còn dùng đến nguyên lý lên xuống, có thể cải tiến máy ném đá hiện tại đây, hơn nữa chúng ta ở trên thuyền không phải bị một ít thuốc nổ liên chìm thuyền sao? Đến lúc đó, chúng ta không ném đá, vì tốn thời gian sử dụng trên chiến trường, thay vào đó là quảng bao thuốc nổ so với đá có lực xác thương lớn hơn.” Cầm Nương càng nói càng hưng phấn, đầu còn buồn ngủ, nhếch cằm lên, liền tự ngồi dậy trên giường, tay cũng bắt đầu xoa tay múa chân mà bắt đầu..., “Chúng ta trước là có quyền sở hữu tài sản, cũng phải có binh quyền, hai ngàn tư binh này cho tướng công huấn luyện đi, đến lúc đó trong quân đội chúng ta cũng là một danh tướng, thống soái đại quân là nguyên soái, chàng nói có được không, tướng công?”

Lãnh Hoa Đình yên lặng nhìn nàng, mặc kệ khuôn mặt nhỏ nhắn vì kích động mà đỏ bừng của nàng, trong mắt lóe lên ánh sáng rực rỡ, tỏa sắc dị thường, trong lòng hắn bỗng như có dòng suối nhỏ chảy qua, vì lời nó của nàng mà uất ức của thất bại tích tụ trong lòng nhiều năm được tẩy rửa đi.

Giữa trưa hôm đó, Cầm Nương nói rất nhiều lời, mà Lãnh Hoa Đình cũng chỉ yên lặng nghe nàng nói rất nhiều, rất kiên nhẫn, rất kiên nhẫn, không có chen miệng vào dù chỉ một câu.

Lại qua gần mười ngày nữa, sau khi chiêu mộ cuối cùng cũng đã có năm trăm tên lính, ở bên trong thành Giang Hoa chiêu mộ nhiều như vậy, cũng vì Thái tử ngầm đồng ý xuống, Bạch Thịnh Vũ được lệnh đi huyện Giang Lâm, chỉ là, lúc gần đi, hắn đặc biệt đi tìm Cầm Nương cùng Lãnh Hoa Đình.

“Tứ muội phu, kinh phí không đủ rồi, lúc các người tới, cũng không mang theo bao nhiêu tiền, hôm nay có tiền có thể dùng đều được dùng gần hết, Tứ muội muội không nên cho từng binh sĩ mới tiến vào vay tiền bạc, bọn hắn thì an lòng rồi, nhưng hiện tại mấy ngàn lượng bạc của các người đã sớm hết, đây là kết quả tỷ phu ta đã tiết kiệm rồi đấy.” Bạch Thịnh Vũ vốn không muốn nói, hắn là người đọc sách, nói tới tiền có chút không được tự nhiên, ngày thường tiêu tiền như nước đã quen, hôm nay cho hắn làm đương gia đại sạp hàng, hắn phải toan trái tính, phải so đo, nên rất không quen.

Cầm Nương nghe được “Phì” một cái cười cười, đi vào nội thất, cầm khối ấn tín Giản thân vương gia cho nàng đưa đến trước mắt Bạch Thịnh Vũ nói: “Dụ thân vương không phải nói Giản thân vương tham không ít sao? Huynh nói nhà người khác không có bạc, phủ Giản thân vương như thế nào lại không có, tỷ phu, huynh có thể đừng tiếc, đừng đau lòng, nhanh một chút tuyển tinh binh cường tráng về cho chúng ta mới là đúng.” Nói xong, gọi Diệp Nhất tới, lấy một bó to ngân phiếu đặt lên tay Bạch Thịnh Vũ.

Diệp Nhất quản lý sổ sách của Giản thân vương tại Giang Nam đã lâu, Diệp Trung Bản lúc trước cũng trộm một quyển đi ra ngoài cho Dụ thân vương, nhưng Thiếu chủ hiện tại thật ghê gớm dám cầm bạc riêng của Vương gia đi ra ngoài, không sợ triều đình thực đối với Giản thân vương kiêng kỵ, rồi định tội Giản thân vương tham lam sao?

“Yên tâm đi, từng ấy tiền bạc, ta đã cùng Thái tử gia nói chuyện rồi, vốn là bạc của phụ vương chúng ta nên được, về sau ta trông coi trụ sở, muốn lấy nhiều hơn..., đó cũng là danh chính ngôn thuận mà lấy, tối đa, về sau bổ sung số bạc thiếu này cho phụ vương là được.” Cầm Nương mỉm cười, trước khi xuống Giang

Nam, Vương phi đem con dấu của Vương gia cho Cẩm Nương, ý tứ chính là cho phép Cẩm Nương sử dụng tiền tài của Vương gia tại Giang Nam.

Lãnh Hoa Đình càng ngày càng lo lắng, Bạch Thịnh Vũ cùng Diệp Nhất vừa đi không lâu, hần đột nhiên nói: “Nương tử, nàng ở trong nội viện nhé, mất ngày nay đi đâu cũng đừng đi, trừ phi đi nói chuyện cùng Thái tử gia, bằng không thì, không được xuất phủ.”

Cẩm Nương bị ánh mắt của hần sưng sờ, một lúc sau mới lên tiếng: “Chàng...muốn đi đón mẫu thân sao? Cũng được, đã nhiều ngày như vậy rồi, mẫu thân cũng sớm nên tới mới đúng a, như thế nào còn chưa tới vậy?” Cẩm Nương cũng lo lắng.

Hai người đang nói, đã thấy bộ dạng Tứ Nhi điên cuồng xông vào, đã quên hành lễ, khóc lóc hô lớn với Cẩm Nương: “Thiếu gia, Thiếu phu nhân, A Khiêm hần...A Khiêm hần một thân đầy máu trở về rồi.”

Cẩm Nương nghe vậy trong lòng liền trầm xuống, vội vàng đẩy Lãnh Hoa Đình đi ra ngoài, đã thấy Lãnh Khiêm ngã xuống đang cố đứng tiến lên, vừa vào cửa liền quỵ thẳng trên mặt đất: “Thuộc hạ vô năng, Vương phi nàng...Vương phi nàng bị kẻ trộm vây ở trên núi Yên Mặc rồi, thuộc hạ liều mạng mới trốn được về đây báo tin, Thiếu gia, nhanh một chút phái người đi cứu Vương phi.”

Lãnh Hoa Đình nghe vậy trợn mắt lên, một chưởng đánh vào trên lan can xe lăn, nhìn A Khiêm nói: “Các người không phải dẫn theo rất nhiều {ám vệ} của vương phủ sao? Như thế nào vẫn bị người ta tóm chứ?”

“Thiếu gia, quân địch quá nhiều, so với lúc trước đối phó với chúng ta còn nhiều hơn mấy lần, hơn nữa kế hoạch rất chu đáo chặt chẽ, giống như không bắt được Vương phi thì không cam tâm, mấy người thuộc hạ che chắn được cho Vương phi chu toàn, hiện tại Vương phi ở trong sơn động, bị kẻ địch vây quanh, không cách nào xuống núi được, nhưng mà, nếu như chậm mấy ngày...Chỉ sợ hết nước cạn lương thực...hơn nữa kẻ cướp chính là đang lục soát núi...” Lãnh Khiêm vừa nói mấy chỗ vết thương trên người vẫn còn đang chảy máu, Tứ nhi ở một bên nhìn thấy lại thương tâm, không quan tâm trong phòng, bưng nước ấm đến, muốn rửa sạch vết thương cho hần, đầu gối chết tiệt, đi ra ngoài làm việc cũng không nói với nàng một tiếng, khiến nàng nhớ thương vô cùng, thật vất vả trở về, lại một thân bị thương, hỏi nàng làm sao mà không đau lòng.

“A Khiêm, trước người nói vị trí Vương phi bị nhốt trên núi ở đâu, chỗ đó có đặc thù địa lý gì, người cứ ở lại dưỡng thương, việc cứu người cũng đừng có đi.” Cẩm Nương tỉnh táo lại, nhìn một thân A Khiêm bị thương lòng cũng rất chua xót, vừa quay đầu, nói với Trương ma ma: “Đi mời Thái tử gia, trên tay hần có binh, tướng công chỉ đem chút ít vệ đội đi thì có thể không thành công.”

Cẩm Nương lo lắng hơn chính là hai chân của Lãnh Hoa Đình vào lúc này sợ là sẽ bại lộ, phải cứu Vương phi, chẳng lẽ còn muốn ngồi lên xe lăn đi sao? Nhưng hôm nay đúng là không phải là lúc đứng dậy ah, tướng công tàn phế sẽ để cho hoàng gia mất đi rất nhiều cảnh giác, còn rất nhiều chuyện cần xử lý lắm.

Cẩm Nương lo lắng hơn chính là hai chân Lãnh Hoa Đình sẽ bị lộ ra, phải cứu Vương phi, chẳng lẽ còn muốn ngồi trên xe lăn để đi sao? Nhưng hôm nay thật đúng là không phải lúc thức dậy a, tướng công tàn yếu làm cho Hoàng gia mất đi tính cảnh giác, rất nhiều chuyện muốn xử lý cũng dễ dàng hơn.

Trương ma ma quay người đi.

Nhưng Lãnh Khiêm lại quật cường nói: “Những thứ...này chỉ là ngoại thương, không có gì đáng ngại, thuộc hạ vô năng, không thể đón Vương phi trở lại, đã là đáng chết, địa hình thuộc hạ quen thuộc, do đó thuộc hạ dẫn thiếu gia đi sẽ đỡ hơn một ít.

Cẩm Nương cũng biết lời A Khiêm nói là thật, một lúc sau Thái tử nghe tin vội vàng đến, đi theo phía sau là Lãnh Thanh Dục.

Thái tử nghe A Khiêm đem tình hình lúc ấy miêu tả một lần nữa, sắc mặt rất là ngưng trọng, trầm ngâm một lúc mới nói: “Sợ là người Tây Lương tặc tâm bất tử, muốn dùng Vương phi để áp chế Tiểu Đình cùng đệ muội, bọn hần thấy hai người là nhân tài, mục đích cuối cùng là đem các người bắt đi, núi Yên Mặc cách đây cũng không gần, nếu thúc roi phi ngựa cũng phải mất hai ngày đường, việc này không nên chậm trễ, hiện tại Cô sẽ đi triệu tập nhân mã đại doanh Giang Nam, Thanh Dục, người mang vệ đội của cô đi trước một bước.”

Lãnh Thanh Dục nghe xong ngáp ngừng, như có lời gì muốn nói, lại không biết mở miệng thế nào, Cẩm Nương thấy vậy liền nói: “Thế tử, nếu là khó xử, thì quên đi.”

Cẩm Nương nhìn vẻ mặt này của Lãnh Thanh Dục nhìn ra đúng là khó xử cho nên mới nói như vậy, ai ngờ Lãnh Thanh Dục nghe vậy tức giận bốc lên, liền quát nạt : “Nàng cứ không tin ta như vậy sao?” Sâu trong mắt kia đúng là bị tổn thương sâu sắc, Cẩm Nương nghe xong liền không hiểu được, kinh ngạc nhìn hắn, không rõ vì sao hắn đột nhiên nổi lên với mình.

“Thái tử ca ca, Phụ vương ta hình như đang ở cảnh nội núi Yên Mặc, muốn thông tri hân một tiếng hay không?” Lãnh Thanh Dục rống Cẩm Nương xong, nhìn vẻ mặt nàng vô tội, thì cảm thấy càng thêm đau xót xấu hổ, vòng vo mãi, mới nói với Thái tử.

137. Chương 137

Lãnh Hoa Đình nghe lông mày nhíu lại, thẳng tắp nhìn thái tử, lạnh lùng nói: “Không phải hơn mười ngày trước Điện hạ đã phái người trực xuất Dự Thân vương trở lại Tông Nhân Phủ rồi hả? Vì sao Dự Thân vương đến bây giờ chỉ mới đi đến vùng núi Đại Yên Sơn?” Thái tử sắc mặt khê biến, Dự Thân vương tuy nói là phạm sai, nhưng hân dù sao cũng là Vương thúc, nói là áp tải đi Tông Nhân Phủ, nhưng danh hiệu Vương gia vẫn còn, nếu hân trên đường lè mề, thái tử cũng không có biện pháp, người áp giải cũng không thể xem Dự Thân vương giống như là phạm nhân a. Dù thế nào, thể diện cùng tôn nghiêm hoàng gia vẫn phải giữ. Lãnh Hoa Đình gặp thái tử không nói ra lời, ngược lại hừ lạnh một tiếng rồi đối với Lãnh Thanh Dục nói: “Như thế nào trùng hợp đến vậy, Dự Thân vương cũng ở vùng núi Đại Yên?” Lãnh Thanh Dục nghe khê giật mình, lập tức minh bạch ý tứ Lãnh Hoa Đình, không khỏi câu môi cười khổ, hai con người tuần tú liếc mắt nhìn Cẩm Nương, xoay chuyển con mắt, giọng điệu có chút thê lương, “Người cho rằng, phụ vương của ta sẽ bắt cóc Giản Thân vương phi?” Nói xong thì ngừng lại một chút, yên lặng nhìn Lãnh Hoa Đình, rất gian nan, rất chân thành nói: “Người tin tưởng Thanh Dục sẽ làm chuyện tổn thương thế tử sao? Nếu như có một ngày, thế tử bị cướp đi, người sẽ cho rằng là Thanh Dục gây nên sao?” Trong mắt của hân ưu thương quá mức nồng đậm, còn dẫn theo một tia tự giễu, không trả lời Lãnh Hoa Đình, thông thả nói: “Phụ vương, có lẽ không thích Giản Thân vương phủ, thích cùng Giản Thân vương đối nghịch, nhưng cuối cùng cả đời này, ông vĩnh viễn cũng sẽ không tổn thương Giản Thân vương phi, cũng như... Thanh Dục vĩnh viễn cũng sẽ không tổn thương thế tử vậy.” Nói xong, thì quay người rời đi.

Lãnh Hoa Đình nghe được cũng kinh ngạc một hồi, trách không được Dự Thân vương cùng phụ vương luôn đối nghịch, nguyên lai, bọn hân đã từng là... Đã từng là tình địch á? Trách không được phụ vương mỗi lần nhìn thấy Dự Thân vương thì khác lạ, không ngừng ở trước mặt mẫu thân biểu hiện thân mật, thì ra là thế. Hân không khỏi lại nhìn Cẩm Nương, mới vừa rồi lời của tiểu tử đó quá mức trắng trợn, tựa như hướng nương tử nhà mình thổ lộ, cái này làm cho trong lòng của hân có chút bận tâm, cái cảm giác dầm chua trượt xuống lại bỏ lên trên lòng, chua xót khiến hân ê ẩm rằng, nhưng tiểu nương tử hân như nước trong suốt chảy từ khe núi, không nhìn thấy nửa phần cảm xúc chần động, nhìn thấy vậy hân mỉm cười một cái, thầm nghĩ mình quả thật lòng dạ hẹp hòi, nhất thời lại lo lắng an toàn của Vương phi, xem Tứ nhi dắt Lãnh Khiêm tẩy trừ miệng vết thương, nha đầu kia cũng không biết từ nơi này lấy ra nhiều kim sang được, giống như không cần tiền hương vết thương A Khiêm đổ vào, thừa dịp mấy chủ tử nói chuyện thỏa đáng, có thể quần băng liền quần băng, giật rất nhiều lụa trắng quần loạn một hồi. “A Khiêm, người không chết a.” Lãnh Hoa Đình đẩy xe lăn đi ra ngoài. A Khiêm mặt đỏ lên, lập tức đứng lên, bỏ tay Tứ nhi, lớn tiếng nói: “Hồi thiếu gia, thuộc hạ còn chưa chết, vậy thuộc hạ đi dẫn đường.” Nói xong, liền đứng lên. Tứ nhi một đầu băng gạc mới quần một nửa, còn một nửa nằm trong tay mình, A Khiêm lườm nàng, quần loạn đoạn băng gạc còn lại, nhấc chân đi ra ngoài. Lãnh Hoa Đình đến chỗ phòng ngoài, quay đầu lại nhìn Cẩm Nương, trong mắt khó dấu tình tha thiết: “Nương tử, nhất định phải tốt đấy, chờ ta trở lại.” Lại chuyển con mắt nói với thái tử: “Thái tử ca ca, an nguy của nương tử nhà ta giao cho người đó.” Tuy cực kỳ không cam lòng, nhưng lúc này tại nơi đây cũng chỉ có thái tử là có thể bảo hộ Cẩm Nương sau khi mình rời đi thôi, thái tử biết rõ tầm quan trọng của Cẩm Nương đối với Đại Cẩm.

Thái tử nghe được khẽ giật mình, Tiểu Đình đây là lần thứ hai sau khi lớn lên gọi mình là thái tử ca ca, hần cười khổ ở trong lòng, tiểu tử này, một tiếng thái tử ca ca, liền đem trách nhiệm thật nặng nề đưa ỉnh a, còn... Chứa cảnh cáo đây này. Hai ngàn nhân mã của Giang Nam đại doanh, do Lãnh Hoa Đình tự mình dẫn đầu, Lãnh Thanh Dục cùng Lãnh Tồn, hai người mang theo ám vệ thái tử đi theo, cả đám đi gấp cả ngày lẫn đêm, chỉ một ngày một đêm liền đến Đại Yên Sơn, Đại Yên Sơn tại huyện Giang Hoa gần Giang Lâm, không biết Vương phi vì sao không đi đường thủy mà đi đường bộ đến, núi Đại Yên là một dãy núi dài, thế núi cũng không cao lắm, nhưng ở thế xoay mình, cây cối tươi tốt, bụi cỏ rậm rạp, lúc Lãnh Hoa Đình đuổi tới, đã là hoàng hôn, A Khiêm cũng bắt chắp nghỉ ngơi để hồi phục, lao thẳng tới ngọn núi chỗ Vương phi, Lãnh Hoa Đình kéo hần lại, cản trở hần, nói với Lãnh Thanh Dục một tiếng sau, liền cho binh sĩ vây quanh đỉnh núi, nhưng không thấy nửa bóng dáng kẻ cướp. Lãnh Hoa Đình lại để cho Lãnh Tồn cùng Lãnh Thanh Dục mang binh lên tìm khắp núi. Lãnh Khiêm cũng buồn bực, lúc hần thoát đi, trên đỉnh núi đã bị mấy trăm tên Hắc y vây lấy, qua hai ngày, Vương phi sẽ không bị bắt đi à nha, cảm thấy thấp thỏm không yên, gặp thiếu gia giống như có chuyện muốn nói, liền cùng hần đồng thời phóng ngựa đến chỗ sâu trong rừng cây. Lãnh Hoa Đình nhảy xuống ngựa, từ trong bao quần áo xuất ra một bộ trang phục ám vệ ỉnh mặc, mang mặt nạ màu xanh. A Khiêm thấy con mắt chát chát một hồi, đã bao nhiêu năm, cuối cùng cũng chứng kiến thiếu gia đứng thẳng lên rồi, là công lao của nữ tử kia a, độc của thiếu gia, tất nhiên là nàng giải, nàng luôn mang đến những kỳ tích bất ngờ ọi người, từ lúc thiếu gia có nữ tử kia về sau, trong đáy lòng A Khiêm luôn chờ đợi, có lẽ, có một ngày như vậy, nàng sẽ giúp thiếu gia đứng lên, nhất định sẽ có một ngày. Quả nhiên, thiếu gia thật sự đứng lên rồi, trong nội tâm A Khiêm rất là kích động, bất quá, hần vốn là người ít lời..mà không dễ biểu lộ tâm tình, nhìn ra được, thiếu gia cũng không cho người khác biết rõ chân của hần đã tốt rồi, lấy giọng, A Khiêm lẳng lặng nhìn thiếu gia thay đổi trang phục, nửa ngày mới nói: “Tốt, rất tốt, A Khiêm lại thấy được thiếu gia của sáu năm trước.” Lãnh Hoa Đình vỗ vỗ vai hần, trong lòng cũng có chút ít cảm khái, chỉ là lúc này tại nơi đây cũng không phải lúc cảm khái, hần chỉ ôm A Khiêm, rồi lập tức buông ra nói: “Dẫn đường đi A Khiêm, coi như ta là một gã thuộc hạ của ngươi là tốt rồi.” A Khiêm nhẹ gật đầu, huyết sáo một tiếng, gọi đủ ám vệ đến, lao thẳng tới chỗ Vương phi ẩn thân. Đường núi nhiều ngã rẽ, nhưng ám vệ Lãnh Hoa Đình mang tất cả đều là cao thủ võ công thân thủ bất phàm, mọi người gíu đuốc, đi theo sau lưng Lãnh Khiêm, mà Lãnh Hoa Đình nóng vội, ấn chừng hướng A Khiêm nói, đề khí thả người, rất nhanh liền bỏ bọn A Khiêm xa lác sau lưng.

Bò lên ước chừng nửa canh giờ, liền đến chỗ Vương phi ở giữa sườn núi, quả nhiên loáng thoáng chợt nghe có tiếng đánh nhau, còn có ánh lửa từ chỗ cây cối lộ ra.

Lãnh Hoa Đình thấy vậy thở một hơi, xem ra, ám vệ bên người Vương phi coi như tận tâm tận lực, vài ngày như vậy rồi, nhưng vẫn giữ vững được.

Lãnh Hoa Đình sốt ruột cứu mẹ, thả người nhảy lên cành cây, mấy lần xuống liền tiến đến chỗ có tiếng đánh nhau. Đã thấy Dụ Thân vương mang theo tùy tùng của mình đang cùng một đám Hắc y nhân tại trước sơn động đầu say sưa, nhớ tới lời Lãnh Thanh Dục lúc trước nói, tâm tình bỗng nhiên bắt đầu phức tạp... Giương mắt xem sơn động phía trước cách đó không xa, bên trong có ánh lửa ẩn hiện soi rọi ra, chỉ thấy một người trung niên dáng người to lớn cao ngạo, ăn mặc quần áo ám vệ Giản Thân vương, mặt mày trong sáng, nhìn giống như đã từng thấy tương tự ở đâu, nhưng khuôn mặt xa lạ, hần tay phải cầm bó đuốc, con mắt khẩn trương nhìn chằm chằm vào đám người đánh nhau trước động, mà trước người hần cách nửa mét, rõ ràng là một bao thuốc nổ, kíp nổ trong tay, xem ra, tùy thời đều có nổ bịt kín sơn động. Hóa ra là bị rơi vào tuyệt cảnh, trong lòng biết quân địch muốn bắt sống Vương phi, cho nên, liền dẫn Vương phi vào sơn động, một người giữ vững cửa động, lúc địch nhân mạnh mẽ tấn công, lợi dụng cái chế để tạo áp lực, mới khiến ột đám kẻ trộm kia không thể không ở tại cửa động dây dưa, khả năng muốn hao tổn hết thể lực người này để bắt Vương phi. Lãnh Hoa Đình thấy người kia eo thẳng, ánh mắt cao ngạo, khinh thường nhìn Dụ Thân vương đang đầu cùng thủ lãnh đạo tặc, khóa miệng mím rất nhanh, nhìn ra là cố gắng chống đỡ, bởi vì trên môi xuất hiện khô nứt, xem ra mấy ngày chưa có uống nước, hần cảm thấy càng lo lắng, không biết Vương phi còn có thể chịu được hay không, đang muốn thả người gia nhập vào chiến đoàn, lại nghe thủ lãnh đạo tặc che mặt kia nói: “Dụ Thân vương, ta và ngươi vốn có chung mục đích, hôm nay ngươi tội gì muốn ngăn tại hạ?” Dụ Thân vương con mắt nhắm lại, hừ lạnh một tiếng, động tác không ngừng chút nào, mắng lại: “Ngươi man di quốc lần này, làm xấu danh dự bốn vương, bốn vương cho dù chán ghét thẳng Giản Thân vương kia, cũng sẽ không thông đồng với địch phản quốc, đứng cùng hàng ngũ man di với ngươi, ngươi cho rằng ta là lão Nhị của Lãnh gia kia quên nguồn quên gốc, thông đồng với địch bán nước, heo chó không

bằng sao?” Thủ lĩnh đạo tặc kia nghe được trì trệ, nhất thời nổi giận lớn mắng: “Người đem người xem là vật tốt gì, dòm ngó Giản Thân vương phi hơn mười năm, một khối tình si đã nhận được gì, mỹ nhân ngoài đầu nhìn lại, trong mắt từng có người sao? Ha ha ha.” Chuyện đó vừa vặn chạm trúng tâm sự Dự Thân vương, trong cơn giận dữ động tác có chút ít loạn, thiếu một chút bị thủ lĩnh đạo tặc kia đánh trúng một kiếm, thủ lĩnh đạo tặc nhìn thấy vậy trong nội tâm vui mừng, muốn dùng lời nói đả kích Dự Thân vương, “Năm đó, người tìm mọi cách cầu hôn Lưu gia Nhị tiểu thư, đáng tiếc tâm hồn thiếu nữ của người ta chỉ đặt ở trên người Giản Thân vương, người tuy là huynh đệ ruột của Hoàng Thượng, lại không thừa kế Thiết Mạo Vương tử tôn quý, tóm lại chênh lệch một bước, liền cách xa nhau ngàn dặm, mỹ nhân là hoa trong gương, trắng trong nước, người lại không đáng tin nửa phần, nhưng lại tìm người tương mạo giống như nàng, để giải tương tư, lại không biết, thiên hạ tương mạo tương tự nhiều vô kể, khí chất phẩm tính như thế nào so được với người trước? Vì vậy, tương tư không hết, lại càng thấm vào xương, vài chục năm nay, Vương gia thế nhưng càng hận Giản Thân vương rồi?” Dự Thân vương thấy hấn đối với chuyện của mình thuộc như lòng bàn tay, không khỏi nghi hoặc, động tác quả nhiên lại chậm thêm vài phần, con người sáng quắc như ưng nhìn về người nọ, quát to: “Người đến tột cùng người phương nào, vì sao quen thuộc như thế về vương? Hấn người là... Lãnh lão nhị?” Người nọ cười ha ha nói: “Tại hạ là người phương nào cũng không trọng yếu, tại hạ chỉ là khích lệ Vương gia, nhanh chóng buông tay, dùng thân phận Vương gia, cho dù Giản Thân vương chết, mỹ nhân kia cũng khó có thể trở lại trong vòng tay ôm ấp của Vương gia, quy phạm đạo đức của Đại Cầm các người không cho phép Vương phi gả cưới hai lần, cần gì phải làm chuyện cố hết sức nịnh nọt, không bằng cùng Tây Lương ta hợp tác, hủy Giản Thân vương phủ được không? Người có thể xả hận thù đoạt vợ, mà ta cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ hồi phủ, nhất cử lưỡng tiện, trong tương lai nếu Vương gia có chuyện, đại khái có thể tìm tại hạ giúp đỡ một hai đấy.” Dự Thân vương nghe cũng cười ha hả, hấn bỗng nhiên ngừng tay, thả người nhảy ra ngoài vòng chiến. Thủ lĩnh đạo tặc kia trong nội tâm vui vẻ, nói: “Như thế nào, Vương gia đã thông suốt, nguyện ý hợp tác cùng tại hạ?” Dự Thân vương ngừng cười, hai mắt âm lệ mà trừng mắt nhìn thủ lĩnh đạo tặc kia, bên miệng dẫn theo một tia trào phúng: “Quả nhiên là người, Lãnh lão nhị, bốn vương vẫn không hiểu, Tây Lương đến tột cùng cho người chỗ tốt gì khiến cho người ngay cả tổ tông đều không nhìn nhận, thà rằng mang trên lưng tội danh thông đồng với địch phản quốc, chẳng lẽ triều đình Đại Cầm đối với người còn chưa đủ tốt? Người quan cao lộc dày, tiền tài quyền thế đều thịnh vượng, bất quá là không thể kế thừa vương vị mà thôi, chẳng lẽ Tây Lương có thể hứa người tước Vương?” Thủ lĩnh đạo tặc kia bị vạch trần, gượng cười hai tiếng, lau mồ hôi trên trán nói: “Vậy thì không cần Vương gia quan tâm, tại hạ kỳ thật cũng giống như Vương gia, không cam lòng mà thôi, tại hạ từ khi ra đời liền nhận thấy, so huynh trưởng cũng thông minh tài giỏi, cũng chăm chỉ khắc khổ, không biết làm sao chỉ vì là thứ xuất, liền đoạt quyền cạnh tranh bình đẳng của ta, thằng Giản Thân vương kia có bốn sự gì, bất quá có bộ dạng tuấn tú, lại là con vợ cả, liền ngồi hưởng vinh hoa của tiền bối, danh lợi địa vị còn có mỹ nhân, tất cả đều thò tay ra là có, mà ta nóng vội kinh doanh, đau khổ phấn đấu, mong muốn trở nên nổi bật, nhưng dù thế nào cũng không qua được hấn, ông trời đã đối với ta bất công, tại sao ta phải cực khổ đến đen đầu, côi lòng đến đập không người thưởng thức, không bằng tìm mình chủ khác, còn đây là thức thời.” Một phen nói dường như xuất phát từ nội tâm phế phổi, không ngớt lời phối hợp với ý tứ hàm xúc thê lương, âm vệ trung niên ở cửa động kia nghe xong tay cầm bó đuốc có chút rung động, vốn cố gắng chống đỡ thân thể cũng ngã về sau một chút, nửa ngày mới đứng vững thân hình, Lãnh Hoa Đình trốn trên tàng cây nhìn trong lòng căng thẳng, rất muốn phi thân qua cứu hấn, lại cố gắng nhịn xuống, cảm giác, cảm thấy việc hôm nay, có thể dọ thám nhiều bí mật mà mình chưa từng biết đến hơn. Dự Thân vương nghe được khoe miệng giễu cợt càng tăng lên, chấp tay sau lưng, khoan thai không vội vã bí bách giống lúc trước vậy, giống như là hai bằng hữu cũ gặp lại, nói chuyện thân mật, “Lại nói tiếp, bốn vương cùng Lãnh Nhị quen biết từ nhỏ, hấn tuy lòng dạ nhỏ mọn một chút, lại không có lá gan như thế... Bất quá, thời gian là thứ dễ dàng bỏ rơi người nhất, ai biết năm đó lúc nhỏ là như thế, hôm nay lại trở thành bộ dáng gì nữa, Ân, người ngày thường không phải quan tâm nhất là thế tử Hoa Đường sao? Hôm nay dùng hết thủ đoạn muốn hủy diệt toàn bộ Giản Thân vương phủ, vậy Hoa Đường không phải cũng bị liên quan đến trong đó sao, tiền đồ cả đời hủy hết tại đây? Còn nữa, người còn có một đứa con trong Giản Thân vương phủ, cho dù không để ý an nguy của Hoa Đường, cũng phải chú ý Hoa Hiên a, người lại để cho thân phụ hấn mang danh phản quốc phá hỏng danh dự gia đình, không phải muốn đẩy hấn vào chỗ chết sao?” Lãnh Nhị nghe được lặng im, ánh mắt dường như cũng âm đạm xuống, thấp đầu nói: “Hoa Hiên là hài tử tốt, thái tử điện hạ biết hấn là người trong sạch, sẽ không bởi vì ta mà bị phá hủy tiền đồ.” Chỉ là lời ấy nói rất không nắm chắc, sau nửa ngày lại sâu kín thở dài một hơi, giống như là phần hận: “Hấn thà rằng ở lại Đại Cầm cũng không muốn đi theo ta, vận mệnh của hấn là do bản thân hấn lựa chọn, trách không được ta, làm phụ tử

một hồi, có thể làm như thế, ta cũng đã làm rồi, hẩn tự tìm đường chết, không liên quan đến người nào. Về phần Hoa Đường, Vương huynh dần kia của ta sẽ che chở hẩn, cho dù Hoa Đường không thành công, con trai trưởng đã tàn Vương huynh cũng sẽ bảo trụ huyết mạch kia, ta cần gì phải lo lắng đâu, ha ha ha.” Dụ Thân vương nghe lắc đầu nói: “Người nói hử dữ không ăn thịt con, Lãnh Nhị, người ngay cả súc sinh đều không bằng, hai đứa con trai cũng không để ý đến sao?” Lời vừa nói ra, Lãnh Hoa Đình kinh hãi, Thanh Ngọc nói lúc sắp chết chẳng lẽ là thật? Hoa Đường thật sự là nhi tử Nhị thúc? Thế nhưng, chuyện cơ mật như thế, thì làm thế nào Dụ Thân vương biết được? Đang âm thầm kinh ngạc, chỉ thấy thân thể người ở cửa động kia đột nhiên run lên, một ngụm máu tươi phua ra, con người vốn trong sáng trở nên đỏ thẫm, trên mặt xuất hiện màu đỏ khác thường, thân thể cũng lung lay sắp đổ..., Lãnh Hoa Đình khẩn trương, đang muốn bắt đầu, nhưng nghe Lãnh Nhị quát lớn: “Vương gia, người... Người... Người biết cái gì?” Hóa ra tình hình thực tế thật sự là như thế! Lãnh Hoa Đình giận không kềm được, khóe miệng Dụ Thân vương vui vẻ càng đậm, nhìn thoáng qua người trong sơn động, lại thông thả nói: “Chỉ có đồ dẫn mới nhìn không ra a, bị cầm sừng nhiều năm, đem nhi tử người ta bảo hộ trong lòng bàn tay che chở nuôi lớn, ngay cả con trai trưởng đều bị hại thành tàn phế mà không biết, đáng thương ah, đáng thương, Thanh Uyển, người thấy rõ diện mục thật của hẩn, người có từng hối hận, gả cho người không thuộc mình? Thanh Uyển, người đi ra, bốn vương mang người trở lại kinh thành, cho dù là bỏ đi thân phận Vương gia, cũng muốn khiến cho người sống bình an, Thanh Uyển, người có nghe thấy?” Trong sơn động, một nữ tử thanh lệ sạch sẽ chậm rãi đi ra, ngay cả là chạy nạn, bị người đuổi giết đến tuyệt cảnh, toàn thân nàng cũng không nhiễm một hạt bụi, dung nhan tuy tiêu tụy suy yếu, ánh mắt vẫn trong vắt tao nhã, tiên tử thánh khiết ngoại thể đào viên như thế, khiến người chỉ có thể ngưỡng mộ, không dám khinh nhờn, nàng đỡ lấy áo vệ trung niên đang cố gắng chống đỡ, mặt vàng như giấy, thanh âm nhu hòa trầm tĩnh, không thấy một vẻ bối rối sợ hãi, “Người khác như thế nào đều không cần lo, sai không phải tại người, người chỉ cần không thẹn với lương tâm là được, hơn nữa người cũng thiệt tình đối đãi đối với hẩn, vì những người xấu xa kia mà tức giận bị thương thân thể, không đáng.” Lãnh Hoa Đình xem liếc trông mắt tịt ắp ướt lên, lần thứ nhất nhìn thấy một mặt kiên cường bao dung của mẫu thân mình như thế, người cầm bó đuốc hẩn là phụ thân a, chỉ có phụ thân nghe xong tin tức này mới tức giận mà cảm thấy thẹn, Nhị thúc, người thật là đồ súc sinh, nhục nhã hôm nay phụ vương nhận được, ngày sau chắc chắn trả lại gấp đôi cho người. Vương phi cao quý thanh nhã làm ất Dụ Thân vương ngây dại, quả nhiên không hổ là Thanh Uyển, chỉ có nàng mới có thể trong tình hình không tốt như thế còn có thể bảo trì tư thế sạch sẽ thanh nhã này, Giản Thân vương người là đồ dẫn, nữ tử xinh đẹp thánh thiện vậy, theo người thật sự là bị chà đạp rồi. Ngay cả lão bà của mình đều bảo hộ không được, người làm Thiết Mạo Tử Vương cái rắm ah. Mà Lãnh Nhị vừa thấy Vương phi hiện thân, áo vệ trung niên kia lại mất cảnh giác, đột nhiên thả người bay lên giơ tay muốn bắt Vương phi đi. Dụ Thân vương vừa thấy cơ hồ đồng thời phi thân lên cùng hẩn, trên không đá vào Lãnh Nhị, hai người lập tức lại đánh nhau, Dụ Thân vương vừa đánh vừa nói: “Thanh Uyển, người mau mau vào động đi, chờ ta thu thập xong kẻ phản quốc này sẽ đón người trở lại kinh.” Vương phi nhàn nhạt nhìn thoáng qua Dụ Thân vương, khẽ chào nói: “Đa tạ vương gia hao tâm tổn trí, Thanh Uyển không sợ xâm phạm nhỏ nhặt, nhiều nhất, buông tha cái mạng này là được, tóm lại sẽ không tạo phúc tạp cho triều đình, cho chồng con ta.” Nói xong, ưu nhã mà lấy ra một trâm cài trên đầu, nhắm ngay cổ họng mình. Dụ Thân vương cùng Lãnh Nhị hai người đồng thời gấp gáp, hô to: “Không thể, mau mau buông.” Hai người cơ hồ đồng thời dừng tay, Lãnh Nhị vội vàng đến gần hai bước nói: “Ta muốn bắt người, nhưng chưa bao giờ nghĩ muốn thương tổn người, nhiều năm như vậy, người chưa từng nhìn ra tâm sự của ta sao?”

Dụ Thân vương cũng là bước về phía trước hai bước, nghe xong lời Lãnh Nhị, không khỏi buồn nôn, khó thở công tâm, đề chân hướng Lãnh Nhị đá tới, “Vô sỉ, người bỉ ổi giống như người cũng dám dòm ngó Thanh Uyển, người không sợ đầu độc nàng, người là tiểu nhân xấu xa dơ bẩn.”

Lãnh Nhị nghe xong, khéo trốn tránh, thuận miệng mắng: “Hừ, ta là tiểu nhân, Vương gia người lại là vật tốt gì, năm đó người cũng bày không ít kế đối với Thanh Uyển, dừng ở chỗ này mà giả bộ thanh cao.”

Dụ Thân vương nghe xong lời này, sợ Lãnh Nhị đem chân tướng chuyện quá khứ toàn bộ kể ra, liền vội nói: “Tóm lại, người hôm nay muốn bắt Thanh Uyển, bốn vương gia tuyệt không đáp ứng.”

“Không phải do người có đáp ứng hay không, Thanh Uyển, người yên tâm, ta chỉ thỉnh người đi làm khách, tuyệt đối sẽ không thương tổn người.” Lãnh Nhị vừa cùng Dụ Thân vương so chiêu vừa nói.

“Làm khách? Có chuyện bắt buộc đường đường là Vương phi đến nước khác làm khách sao? Lão Nhị ah,

không phải ta nói người, người tại Tây Lương bối cảnh có bao nhiêu ah, cứ đem Thanh Uyển bắt đi như vậy, không sợ hoàng thất Tây Lương không buông tha Thanh Uyển, giam cầm Thanh Uyển sao? Thanh Uyển nhìn ôn hoà hiền hậu, nhưng lại can trường, người muốn bức tử nàng hả.” Dụ Thân vương rất cảm tức nói.

“Địa vị ta tại Tây Lương thế nào không nhờ Vương gia quan tâm, tóm lại chỉ biết là tốt hơn so với Đại Cẩm, Thanh Uyển thật sự chịu theo ta, ta cam đoan để cho nàng sống càng thêm thoải mái so với tại Giản Thân vương phủ.” Lãnh Nhị cười lạnh đối với Dụ Thân vương nói.

“Lão Nhị ah, thi cốt đệ muội còn chưa lạnh, nàng là chết như thế nào, vì ai mà chết, người thật không có một chút áy náy sao? Hơn mười năm vợ chồng, nàng vì người dốc hết tâm huyết, người có từng đối xử thiệt tình với nàng một ngày đâu, hôm nay đúng là ngay cả nhi tử đều không có, lương tâm người ở đâu à?” Nhìn hai người cãi lộn vô vị, Vương phi sâu kín thở dài một hơi, nhàn nhạt nói với Lãnh Nhị, tuy Vương phi cũng không thích Nhị thái thái, nhưng đều là nữ nhân, suy bụng ta ra bụng người, Nhị thái thái đối đãi thật tâm với lão Nhị, không nghĩ tới, tâm tư lão Nhị căn bản cũng không có đặt ở Nhị thái thái trên người, vì nữ nhân kia cảm thấy không đáng ah.

Hôm nay nghe, liền... Hoa Đường cũng là nhi tử lão Nhị, như vậy, lão Nhị cùng Lưu thị cũng có dây dưa, trách không được, độc lúc trước, Nhị thái thái muốn độc chết cả Hoa Đường, mà lão Nhị chỉ muốn hãm hại Cẩm Nương mà thôi.

Trong phủ này, đúng là không sạch sẽ nổi ah, lại chuyển con mắt, chứng kiến người một mực che chở mình đang bưng lấy ngực như muốn ngã xuống, thì nhanh chóng dùng tay vịn chặt hần, ôn nhu khuyên nhủ: “Chớ tức giận, bọn họ là cố ý nói như thế cho người tức giận, người bị chọc giận đến bệnh, vậy là trúng mưu kế của bọn hắn ah, đã bao nhiêu năm, chúng ta đều qua được... Sắp làm gia gia rồi, người còn cái gì nghĩ không thông, vì chút người vô vị làm thương thân... Người muốn chọc giận ta sao?”

Ám vệ kia nghe xong lời này, sắc mặt mới bớt một chút, vỗ vỗ tay của nàng nói: “Không sao? Người yên tâm, ta chịu đựng được.”

Dụ Thân vương thấy vậy trong mắt giọng mỉa mai càng đậm, có một số việc vẫn là đừng chọc thủng mới tốt, có thể tức chết người nào đó, cũng là một chuyện công đức ah, Nhị lão gia tựa hồ cũng nhìn ra chút gì đó, cười lạnh nói: “Không nghĩ tới, Vương huynh đàn của ta cũng dùng chiêu giả chết, như thế nào, tự thân xuất mã cũng không có bảo hộ được chị dâu sao? Mới vừa nghe Đường Nhi là con của ta, người có phải tức giận lắm phải hay không à? Bất quá ah, Vương huynh, lời kia người ngàn vạn chớ tin ah, năm đó, người điều tra thấy trên người hắn có hình thanh long mà, người không phải là biết, ta không có hình thanh long đấy sao, làm sao có thể sinh ra hài tử có hình thanh long đâu?”

Ám vệ kia nghe xong nhưng lại thờ ơ, biểu lộ không hề kích động như lúc trước vậy, chỉ là nắm chặt hai nắm tay trở nên trắng bệch tiết lộ khẩn trương cùng phần nộ trong lòng hắn.

Dụ Thân vương nghe Lãnh Nhị nói như thế, có chút ngẩn người, ngược lại vừa cười vừa nói: “Người bắt quá là giấu đầu hở đuôi mà thôi, trên người của người có hình thanh long hay không Giản Thân vương không rõ ràng lắm sao? Mà các người lại là anh em ruột, người làm làm việc kia, thừa nhận là được, hôm nay người phản quốc đã thành sự thật rồi, vẫn còn lừa gạt chút chuyện đó? Không phải là sợ Giản Thân vương gia đối với Hoa Đường bất lợi sao?”

Lãnh Nhị nghe được giận dữ, quát: “Dụ Thân vương, người không để cho ta nói dễ nghe, đến lúc đó, người còn muốn trước mặt Vương tẩu bảo trì hình tượng, là khó được, giống như lời người nói, ta hôm nay đã là địch nhân Đại Cẩm, cần gì giấu đầu hở đuôi, sợ tiết lộ bí mật gì sao? Hôm nay ta đã bại lộ thân phận, thêm một hai tội nữa thì có sao, chỉ là Đường Nhi đứa bé kia, ta cũng thương hai mươi mấy năm, hắn xác thực là nhi tử Vương huynh, ta cần gì phải nói bậy, có thể tức chết Vương huynh không phải càng đúng ý của ta sao? Các người tin hay không, trên người của ta không có hình thanh long, Hiền Nhi ta cũng không có bảo hộ qua một câu, làm gì phải nói láo vì chất nhi? Người rắc tâm làm gì, trong lòng người rõ ràng nhất, ta hôm nay làm như vậy, là phụng mệnh Tây Lương hoàng đế, tới bắt Giản Thân vương phi, nếu người không tránh ra, đừng trách ta không khách khí.”

Dụ Thân vương bị Lãnh Nhị uy hiếp chỗ chân đau, thật sự không dám bức Lãnh Nhị, bất quá, hắn vất vả mới có cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân, làm sao có thể buông tha? Hơn nữa, mình vừa phạm lỗi, trở về còn không biết nói như thế nào cùng hoàng huynh, có thể lập công, lại có thể tạo quan hệ hòa hoãn cùng

Giản Thân vương phủ, một lần hành động được bao nhiêu thứ, đương nhiên sẽ không đứng ngoài quan sát rồi.

Nhị lão gia hôm nay cũng không muốn kéo dài thời gian, tay vung lên, cao thủ Tây Lương phục từ nơi bí mật gần đó liền vây lại, chỗ Dự Thân vương mang tùy tùng đánh nhau, mà Nhị lão gia từ trong eo xuất ra một cái nổ, gần đồng thời ba mũi tên, nhắm ngay vào ám vệ trung niên trong sơn động, cười lạnh nói: “Ta cóc cần biết mày là ai, nếu không muốn chết, tránh ra, hôm nay ta nếu không thể không đem Thanh Uyển mang đi, ta biết rõ người không muốn Thanh Uyển chết, cho nên, bỏ được người vẫn là ném đi cho tốt, đừng dọa người dọa mình. Tuy người muốn cứu nàng, nhưng lại do dự, sẽ chỉ làm Thanh Uyển toi mạng.” Nói xong, cử động nổ liền muốn bắn.

Núp trong bóng tối Lãnh Hoa Đình bỗng nhiên ném ra mấy miếng đồng tiền, tấn công thẳng vào Nhị lão gia, Nhị lão gia một mực đề phòng Dự Thân vương, không nghĩ tới trong rừng còn dấu nhân vật khác, vội vàng không kịp chuẩn bị, cổ tay phải bị đánh trúng, nổ trong tay rơi xuống đất, Lãnh Hoa Đình phi thân lên, lao thẳng tới Nhị lão gia, lúc này, Lãnh Khiêm mang theo ám vệ cũng đuổi tới, nhất thời, phe Nhị lão gia rất nhanh liền ở thế hạ phong, trong nội tâm Lãnh Hoa Đình cực kỳ hận Nhị lão gia, lúc Nhị lão gia cùng Dự Thân vương nói chuyện với nhau, hẳn cũng có thể nghe ra, năm đó hạ độc mình nhất định là do Nhị lão gia làm chủ, nên ra tay liền không lưu tình, cơ hồ từng chiêu từng chiêu trí mạng, nhưng Nhị lão gia một thân công phu dày công tu luyện, hẳn mặc dù không biết Lãnh Hoa Đình là ai, nhưng đối với cách ra tay liền nhận ra hẳn chân chính là người từng đánh gãy tay chân Nhị thái thái, không khỏi quát to: “Người là người phương nào?”

Lãnh Hoa Đình cười lạnh, cũng không nói chuyện, chỉ ra tay mau lẹ dừng mãnh hơn, đấu pháp liều mạng, nhất thời làm cho Nhị lão gia có chút luống cuống tay chân, nhanh chóng hủy chiêu, đối với chiêu càng mê hoặc, suy đoán thân phận Lãnh Hoa Đình, đột nhiên trong nội tâm khê động, không xác định nói: “Người là Tiểu Đình?”

Lãnh Hoa Đình cười lạnh cũng không đáp, tiếp tục cùng hắn đối chiêu, mà Dự Thân vương lúc này cũng thoát thân ra, cùng Lãnh Hoa Đình một chỗ tiến công Nhị lão gia, Dự Thân vương công phu vốn ngang với Nhị lão gia, Nhị lão gia thật sự chỉ có thể chống đỡ, hoàn toàn không sức hoàn thủ, lúc này, dưới núi lại truyền đến tiếng bước chân dày đặc, Nhị lão gia cảm giác tình huống không ổn, hét lớn một tiếng: “Rút lui!” Lại là một viên thuốc sương mù ném xuống mặt đất, trên mặt đất lập tức bay lên một cổ khói trắng, Nhị lão gia giống như ẩn đi, bỗng nhiên biến mất, Lãnh Hoa Đình giận dữ, theo tiếng truy tìm, bị Dự Thân vương kéo lấy nói: “Cứu Vương phi quan trọng hơn.”

Lãnh Hoa Đình xem sắc trời quá mờ, trong đêm tối truy người cũng thực không thỏa đáng, hơn nữa, núi này đã bị bao vây, Nhị lão gia muốn chạy cũng không phải dễ dàng như vậy, liền dừng bước chân, vội vàng đi đến sơn động, nhưng mới vừa đi tới cửa động, ám vệ trung niên kia liền quát: “Đứng lại, tiến thêm một bước ta liền cho nổ, cùng Vương phi đồng quy vu tận.”

Lãnh Hoa Đình lúc này mới nhớ tới mình đeo mặt nạ, ám vệ không nhận thức ra bản thân, liền nhanh chóng gọi A Khiêm tới, A Khiêm thấy bọn cướp đều chạy trốn, thì nhanh chóng chạy tới quỳ một chân trên đất, hành lễ nói: “Thuộc hạ tới chậm, thỉnh Vương phi trách phạt.”

Ám vệ vừa thấy Lãnh Khiêm, liền lập tức nói lỏng cảnh giác, cả người thả lỏng xuống, Lãnh Hoa Đình kinh hãi, chạy vài bước tiến đến, một tay nâng ám vệ kia dậy, ôm lấy hắn liền nghẹn ngào khóc.

Vương phi thấy không hiểu, nhanh chóng nói với Lãnh Hoa Đình: “Đứa nhỏ này là ai ah, đừng khóc, hẳn... Hẳn không có chuyện gì nữa.”

Lãnh Hoa Đình giương mắt tha thiết nhìn Vương phi, gặp Vương phi hết thấy đều mạnh khỏe, trong nội tâm an tâm một chút, lúc này, Dự Thân vương gia cũng vọt lên, một phát bắt được tay Vương phi nói: “Thanh Uyển, cùng ta trở lại kinh thành đi, tại đây không an toàn rồi.”

Vương phi đột nhiên bị hắn bắt được tay, rất tức giận, người ôn nhu cũng nổi giận, quát: “Vương gia, xin buông tay, ta là phụ nữ có chồng.”

Dự Thân vương bắt được sẽ không chịu thả, hai con người trong suốt hiện lên một tầng mờ mịt: “Thanh Uyển, người nghe ta nói, Giang Nam cũng không an toàn, hôm nay tất nhiên là kẻ điếu hổ ly sơn, đem

Giang Nam binh mã điều một bộ phận lớn đến đây cứu người, Tôn Cẩm Nương tất nhiên sẽ bị tập kích, bọn hán bắt người, bắt quá là đánh lạc hướng, tốt nhất là có thể dùng người áp chế vợ chồng Tiểu Đình, nếu không thể thành công, bên kia cũng sẽ ra tay đối với Tôn Cẩm Nương, một cái cũng chạy không khỏi. Thanh Uyển, người là nữ lưu yếu đuối, đi cũng giúp không được gì, chỉ biết tăng thêm phiền não ah.”

“Vương gia, xin tự trọng!” tay Vương phi bị Dụ Thân vương bắt quá chặt chẽ, cảm thấy giận dữ, khuôn mặt mỹ lệ dung nhan tuyệt sắc ửng đỏ, đôi mắt đẹp trợn lên, nhìn chằm chằm Dụ Thân vương, nhưng nàng không biết, ánh lửa màu đỏ của bó đuốc chiếu vào khuôn mặt xinh đẹp giận dữ của nàng, lại trở nên xinh đẹp khác thường, nguyên bản thân thái trắng noãn cao quý như ngọc lan, hôm nay lại giống như hoa hồng điểm lệ, nhiệt liệt giống như lửa, Dụ Thân vương không khỏi thấy ngây dại.

Vương phi thật vất vả giãy tay ra, không chút do dự, gơ tay lên tát hán, tiếng bạt tai thanh thúy rơi vào trong đêm tối trống vắng, lộ ra tiếng chói tai vang dội, Dụ Thân vương bị đánh khê giật mình, trong mắt hiện lên một mảnh đau xót: “Thanh Uyển, hai mươi mấy năm rồi, người... Thật sự nhẫn tâm như thế?”

Vương phi bị đau xót thật sâu trong mắt của hán làm cho đau nhói mắt, quay đầu đi không hề nhìn hán, nhưng lại thanh âm mềm nhũn khuyên nhủ: “Ta và người đều là người lớn tuổi rồi, Vương gia, làm gì lại chấp nhất chuyện thời thiếu niên đâu, nên buông xuống.”

Dụ Thân vương nghe xong cười lạnh lui về phía sau hai bước nói: “Buông sao? Người muốn ta làm thế nào buông, lúc trước rõ ràng người đối với ta cũng có tình ý, chẳng lẽ bởi vì ta không phải Thiết Mạo Tử Vương? Lưu gia các người cũng quá bợ dật nịnh bợ chút a, Thanh Uyển, chẳng lẽ những thứ hán có thể đưa cho người, ta không thể cho người sao?”

Lãnh Hoa Đình nhanh chóng bị sự vô sỉ của Dụ Thân vương làm cho tức chết, vừa muốn tiến lên kéo Vương phi ra, ám vệ trung niên bên người nhưng lại giật giật hán, ngăn cản hán không nên vụng động, Lãnh Hoa Đình rất khó hiểu, lại nghe người nọ nói nhỏ bên tai: “Cởi chuông phải tìm người buộc, có vài người chui vào sừng trâu, chui vài thập niên, cũng nên để cho hán chết tâm mới tốt ah.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong cảm thấy cũng đúng, liền theo lời ở một bên lẳng lặng nhìn xem.

Vương phi sâu kín thở dài, bất đắc dĩ nói: “Chúng ta mỗi người đều đã có hài tử, hôm nay ta sắp làm bà nội rồi, trước mặt tiểu bối nói những chuyện này, quả thực không mặt mũi ah, Vương gia, Thanh Dục cũng tới, người muốn làm hán bị thương lòng sao?”

Dụ Thân vương nghe khê giật mình, quay đầu lại, quả nhiên thấy Lãnh Thanh Dục dẫn theo người lên núi tìm, quay đầu tìm một vòng cũng không thấy được Lãnh Hoa Đình, rất kinh ngạc. xoay chuyển con mắt, chứng kiến phụ thân nhà mình đang cùng Vương phi bốn mắt nhìn nhau, chỉ là trong mắt phụ thân hữu tình, Vương phi trong mắt có phần nộ, không khỏi thở dài, lẩm bẩm nói: “Vận mệnh thật đúng là không công bình, đối với cha con chúng ta tàn nhẫn như vậy.”

Hiếm thấy, hán chưa từng đi quấy rầy, hán biết rõ, phụ vương muốn thân cận Giản Thân vương phi như thế, sợ là đã rất nhiều năm a, có lẽ, Vương phi thật có thể đánh thức phụ vương cũng không chừng, về sau mẫu thân cũng có thể bớt khóc thầm một chút rồi.

Mà Lãnh Hoa Đình lúc này lại nghĩ tới mới vừa rồi Dụ Thân vương nói, điều hổ ly sơn! Điều hổ ly sơn! Thái tử ah thái tử, lúc này đây người nếu ngay cả nương tử của ta đều bảo hộ không được, giang sơn này người cũng đừng ngồi nha, quên được rồi.

Lời này mặc dù nói như thế, nhưng trong nội tâm lại lo lắng như lửa đốt, thầm nghĩ nhanh chút chạy về nhà mới tốt.

Nhưng dưới mái hiên này Dụ Thân vương gia còn không chịu bỏ qua, Vương phi bất đắc dĩ mà khích lệ hán: “Vương gia, ta hiện tại sống rất khá, người không cần lo lắng, đều... Nói, hai chúng ta đều già rồi, kiếp này vô duyên, nếu là có kiếp sau, có lẽ, Thanh Uyển sẽ chọn Vương gia người.”

Đây cũng là lời tâm tình êm tai nhất mà Dụ Thân vương có khả năng nghe được, thật tình không biết, Vương phi đây là bị bức bất đắc dĩ, viết một cái ngân phiếu khổng mà thôi, kiếp này khó khăn nắm giữ, ai biết tạ thế sẽ như thế nào, hoặc là, cái gọi là kiếp sau mà nói vốn là lừa mình dối người mà thôi, đem

nguyện vọng kiếp này không thể thực hiện phóng tới kiếp sau, bất quá là cho người sống một niệm tưởng, một hi vọng mà thôi.

Dụ Thân vương sắc mặt hơi trì hoãn chút ít, lại vẫn khuyên nhủ: “Thanh Uyển, ta... Biết rõ người khó xử, ta không hề bức người, nhưng người hãy nghe ta nói, thật sự đừng đi Giang Nam, chỗ đó quá mức nguy hiểm, cùng ta trở lại kinh a, ta cam đoan không hề dây dưa người, chỉ là đem người hộ tống hồi trở lại Giản Thân vương phủ là tốt rồi.”

Lãnh Hoa Đình nghe không kiên nhẫn, đối với Dụ Thân vương nói: “Vương gia, tại hạ nhớ rõ ngài là người chờ xử tội, đã sớm nên đi Tông Nhân Phủ mới đúng, như thế nào vẫn còn ở Đại Yên Sơn?”

Dụ Thân vương bị hấn hỏi mơ hồ, quay đầu nghi hoặc nhìn hấn, trách mắng: “Người là người phương nào, có gì tư cách quản chuyện bốn vương, bốn vương đã sớm liệu có chuyện hôm nay, chỉ là không biết sẽ phát sinh ở nơi nào.” Tuy nói là trách cứ, kỳ thật cũng là hướng Vương phi giải thích, mình tại sao lại xuất hiện ở chỗ này, vì sao như thế trùng hợp, muốn nói, thiên hạ này nào có chuyện trùng hợp như vậy, từ khi trên đường trở lại kinh sau, hấn liền một mực chú ý, hôm nay Giản Thân vương phủ cũng không quá an toàn, hấn nhất định Vương phi biết rõ Cẩm Nương có thai sau tất nhiên sẽ xuống Giang nam, tính toán thời gian, sợ là mấy ngày nay sẽ tới, cho nên một mực giày vò khôn khổ trên đường, là muốn gặp Vương phi, mong vô tình gặp được, quả nhiên gặp được, hơn nữa thật sự cứu được nàng, mặc kệ Vương phi đối với hấn như thế nào, ít nhất tương tự cùng si tình nhiều năm như vậy thổ lộ ở trước mặt, cũng không uổng công mình tương tư trận này.

Vương phi xinh đẹp thanh tịnh con mắt ôn nhu mà nhìn Dụ Thân vương, trong mắt chính là bất đắc dĩ nhàn nhạt cùng thương tiếc, giống như nàng từng trăm ngàn lần nhìn Tiểu Đình, trong mắt của nàng, Dụ Thân vương vẫn là hài tử bướng bỉnh, mặc kệ đã qua bao nhiêu năm, dung nhan già đi như thế nào, ánh mắt của nàng cũng không thay đổi, Dụ Thân vương cảm động lại không biết làm sao, có lẽ trong mắt Thanh Uyển, mình biểu hiện luôn không thành thực a, chuyển con mắt nhìn về phía ám vệ trung niên kia, thỉnh linh chứng kiến trong mắt của hấn cũng có một tia đồng tình cùng hiểu rõ, cảm thấy chấn động, một cổ lửa giận liền thoát ra: “Người đừng có đắc ý, ta sẽ không buông tha cho đâu.”

Ám vệ trung niên khoe miệng hiện lên mỉm cười, nhưng lại không nói chuyện, chỉ là đối với Vương phi nói: “Một mỗi nhiều ngày như vậy, thu thập xuống núi a, bọn nhỏ lo lắng đây này.”

“Ân.” Vương phi ôn nhu trả lời một câu, lại quay đầu liếc nhìn Dụ Thân vương thật sâu, nói ra: “Thanh Dục đứa bé kia, tìm người hợp ý cho hấn, người... Cũng sẽ có cháu trai đấy, hảo hảo hưởng thụ hạnh phúc trước mắt mới đúng nha.”

Dụ Thân vương nghe Vương phi cùng ám vệ kia đối thoại cực kỳ bình thản, trong lời nói lại toát ra chân thành tha thiết, hấn nghe cảm thấy chói tai, quay đầu xem con mình, cũng là liếc thương cảm, không có hoang mang cùng phẫn nộ, không khỏi cảm thấy kinh ngạc, cái này cùng cá tính Thanh Dục rất không tương xứng, cảm thấy cả kinh, bước hướng Thanh Dục: “Cùng phụ vương trở lại kinh.”

“Không, ta còn có chuyện không làm xong, phụ vương đi về trước đi.” Thanh Dục nhàn nhạt trả lời.

“Nhi tử, đừng như phụ thân vậy, sẽ thống khổ cả đời.” Dụ Thân vương ôn nhu khuyên nhủ, vỗ vỗ bả vai nhi tử nhà mình, “Trở về đi, phụ thân tìm cho người một người thanh tú làm vợ, người cũng sinh cháu trai cho lão tử a.”

Trong sơn động, Tú cô cùng Ngọc Bích hai cái đối bụng đến nỗi hai mắt xanh lè, đi đường đều bất ổn, Lãnh Hoa Đình thấy liền minh bạch, tất nhiên là các nàng đem cái ăn đưa cho Vương phi cùng ám vệ kia, mà ám vệ Giản thân vương phủ che chở cho Vương phi đến đây chỉ còn lại có người trung niên kia, Lãnh Khiêm cũng là nhờ hấn yểm hộ mới thoát thân được, A Khiêm nhanh chóng mang nước cùng đồ ăn cho nhóm Vương phi, làm cho các nàng ăn no một ít, Lãnh Hoa Đình thấy uống nước sau khi ăn xong, tinh thần tốt lên rất nhiều, ngược lại thở dài một hơi, sức nặng của Tú cô trong nội tâm Cẩm Nương hấn là rất rõ ràng, ngàn vạn không thể lại xảy ra chuyện gì mới tốt, tiểu nương tử hấn đối với từng người thiệt tình hầu hạ qua nàng, đều mang lòng cảm kích, cái này làm cho hấn hoang mang đồng thời, lại cảm động sâu sắc, nương tử đã từng nói qua, người, sinh ra là ngang hàng, không có người có thể đương nhiên tiếp nhận người khác giúp đỡ mà không hồi báo.

Dụ Thân vương âm thầm xuống núi, lúc gần đi còn nói với ám vệ trung niên: “Người... Phải bảo hộ Thanh Uyển cho tốt, bằng không thì, ta cũng học lão Nhị vậy, đem nàng cướp đi.”

Ám vệ trung niên không nói gì, chỉ là mỉm cười nhìn hắn, trong mắt là tự tin cùng kiên định, còn có một tia ngạo khí cùng thương cảm từ trên cao nhìn xuống đó là tha thứ của người thắng đối với kẻ thất bại, thấy Dụ Thân vương chạy trốn chết. Lãnh Thanh Dục còn không có đi theo Dụ Thân vương trở về, hắn và Dụ Thân vương đều bước bình, Lãnh Hoa Đình lạnh lùng nhìn hắn, cũng giống như ám vệ trung niên, trong mắt có tia đồng tình cùng thương cảm, Lãnh Thanh Dục không có chú ý biểu lộ của cái ám vệ đeo mặt nạ, hắn chỉ có một người, xuống núi, sau đó, không để ý mấy ngày đi đường mỗi mệt, đánh ngựa chạy như điên trở về.

Lãnh Hoa Đình lưng công Vương phi xuống núi, tại lúc người khác không chú ý, lại vụng trộm chạy đi, đổi y phục của mình, lấy mặt nạ xuống, chui vào trong xe ngựa Vương phi.

Ám vệ kia đã ở, đang ngủ say, Vương phi chứng kiến Lãnh Hoa Đình, trong mắt có nước mắt, rất là kích động: “Đình, mới...Hài tử mới vừa rồi công ta xuống núi là người đúng không, chân của người... Chân của người khỏi hắn đúng không.”

Lãnh Hoa Đình nhìn thoáng qua ám vệ trung niên kia, mỉm cười ôm lấy Vương phi, trong mắt phượng lập loè sáng, bản thân hắn cũng không có để ý thấy nước mắt: “Nương, Tiểu Đình, sẽ bảo vệ ngài tốt, sẽ không để cho ngài sống như trong dĩ vãng chờ đợi lo lắng, Tiểu Đình... Rất nhớ người.”

Hắn mặc dù không trả lời thẳng, nhưng Vương phi lại minh bạch, nàng ôm lấy nhi tử âu yếm, lệ trào như suối, nghẹn ngào nói: “Ta biết ngay, Cẩm Nương đưa bé kia là phúc tinh, nàng tới cứu rồi Giản Thân vương phủ chúng ta đây, cha người năm đó, thật sự là làm quyết định chính xác nhất, cho người... Cưới một cái thứ nữ, lại thật sự là thu được một bảo bối trở về rồi.”

Nói đến Cẩm Nương, tâm Lãnh Hoa Đình lo lắng, Dụ Thân vương nói không phải không khả năng, hắn thật sự rất muốn nhanh chóng đem tất cả nhân mã đều kéo về, nhưng lý trí nói cho hắn biết, những người kia vì cứu Vương phi đã chạy quá mệt mỏi rồi, để cho bọn hắn nghỉ ngơi và hồi phục, hắn lên xe ngựa, là muốn an ủi Vương phi vài câu, mình ở trong xe ngựa ngốc không nổi.

“Nương, nàng có thai năm tháng, Tiểu Đình... Đem Lãnh Khiêm cùng Lãnh Tổn hai cái lưu lại bảo hộ các người, ta...” Lãnh Hoa Đình châm chọc ngậm từ, nói với Vương phi.

“Đi thôi, hài tử, Cẩm Nương nếu xảy ra chuyện gì, nương cũng không chịu nổi, nương biết người hiếu thuận hảo hài tử, nương... Không ngại.” Vương phi yêu thương vuốt đầu Lãnh Hoa Đình, rưng rưng nói ra.

Lãnh Hoa Đình trên xe ngựa, tung người lên ngựa, quay đầu lại liếc nhìn Vương phi, phóng ngựa chạy hướng giang hoa.

Lại nói đến Cẩm Nương, sau khi Lãnh Hoa Đình đi rồi, cảm thấy rất không yên lòng, cảm giác giống như có chuyện gì sẽ phát sinh, ban ngày sau khi thức dậy, liền xoay quanh trong phòng, thái tử cũng đem tất cả người Giang Nam đại doanh đều điều đến bên ngoài Giang Nam biệt viện, toàn bộ biệt viện bị vây ba tầng trong, ba tầng ngoài, cũng may biệt viện là xây dựng độc lập, chung quanh cũng không có quá nhiều hàng xóm, bằng không thì, nhiều quân nhân trông coi như vậy, không sợ hãi mới là lạ.

Cẩm Nương biết rõ như thế hắn là an toàn, nhưng cảm thấy vẫn bất an, không biết là lo lắng Vương phi hay vẫn là lo lắng Lãnh Hoa Đình, tóm lại là lo nghĩ không hiểu, một ngày dùng qua điểm tâm xong, nàng mang theo Tứ nhi tự mình đi tìm thái tử.

Thái tử đang ngồi ở trong phòng, gặp Cẩm Nương đến rất là kinh ngạc, trong mắt kiềm vui vẻ: “Đệ muội thể nhưng lo lắng cho Vương phi cùng Tiểu Đình?”

Cẩm Nương khẽ gật đầu, lại nhíu mày lắc đầu, chính nàng cũng nói không nên lời, vì sao gần đây tâm bình tĩnh thông dong trở nên thấp thỏm lo âu, xoắn lấy khăn trong tay, nghĩ làm thế nào biểu đạt tâm tình mình.

Thái tử thấy ngược lại nổi lên nghi ngờ, cảm thấy khẽ nhúc nhích, hỏi: “Người... Thế nhưng có chuyện gì khó xử?”

“Điện hạ, ta cuối cùng cảm giác hoảng hốt, sợ là có chuyện gì sẽ phát sinh, trong viện này, có ám đạo bí mật gì không, chúng ta trốn vào đi thôi.” Cẩm Nương xoắn xuýt cả buổi, mới lộ ra một câu khó hiểu như vậy..., nàng nóng vội, lại không biết, lời này sinh ra đường rẽ rất lớn.

138. Chương 138

Edit: NuxukuBeta: Aquarius8713

Thái tử nửa khiêu mi, trên mặt biểu lộ có chút kỳ quái, một bộ đỡ khóc đỡ cười, bộ dạng không thể tưởng tượng nổi, há to miệng, qua nửa ngày mới nói: “Cái kia... Đệ muội (em dâu), người là nói, muốn ta và người cùng nhau trốn đến trong địa đạo sao?”

Cẩm Nương cảm thấy kinh ngạc, trả lời: “Đúng nha, ta cảm thấy cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì đó, không an toàn.”

Thái tử nghe xong trên mặt u ám trầm xuống, vẻ mặt trang nghiêm, trầm giọng nói: “Đường đường ở Giang Hoa trọng trấn của Đại Cẩm quốc, nếu như thích khách thực có can đảm đến hành thích cô, cô làm Thái tử này cũng không có cách nào tiếp tục làm.”

Cẩm Nương lúc này mới kịp phản ứng, đề nghị của mình làm tổn hại đến lòng tự trọng của Thái tử, chính mình là một nữ tử, lâm nguy chạy trốn là thiên kinh địa nghĩa (sự việc hiển nhiên), đối với Thái tử mà nói, đừng nói đến nguy hiểm này chỉ là một khả năng, cho dù thực sự có người chém giết đến cửa, hắn cũng không thể trốn, đó là một vấn đề tôn nghiêm, lại càng là hình tượng của Thái tử dưới con mắt thần dân của mình.

Cẩm Nương “A” một tiếng, chán nản cúi thấp đầu, trong lòng biết khuyên Thái tử đi trốn tựa hồ không khả thi, nhưng mà đáy lòng không khỏi sợ hãi, cũng không có bởi vì Thái tử trấn định mà giảm đi, rũ rập xuống, suy đi nghĩ lại, cảm thấy mình không nên đem cái mạng nhỏ này đặt vào vị Thái tử tự tin này, Thái tử cảm thấy cả biệt viện ba mặt trong ngoài này bịt kín như thùng sắt, nhưng người Tây Lương này liền như Ninja Nhật Bản, xuất quỷ nhập thần, vừa giỏi hóa trang, ai ngờ nơi nào lại nhảy ra thêm mấy tên hắc y nhân, đột nhiên vào trong viện, một đao là có thể đem mình tiễn về đến Tây Thiên, tánh mạng chỉ có một, huống chi, nàng lúc này lại chính là hai mạng, trong bụng còn có đứa nhỏ chưa ra đời.

Cẩm Nương thi lễ một cái với Thái tử, cáo từ ra cửa, Thái tử vừa an ủi nàng mấy câu, nói có mình canh giữ ở trong biệt viện, chịu trách nhiệm an toàn của nàng, Cẩm Nương đi tới bên ngoài phòng, lại nhìn không được quay đầu nói với Thái tử: “Điện hạ, thật ra thì, cái kia. Mặt mũi hay không mặt mũi, cũng không trọng yếu bằng tánh mạng a, một hồi nếu thật có gì nguy hiểm, ngài có thể trốn liền trốn đi, không phải nói, giữ được núi xanh không sợ không có củi đốt sao? Chúng ta không nhất thời tranh giành dài ngắn.”

Thái tử bị bộ dáng dí dỏm của nàng làm cho buồn cười, rõ ràng là chủ đề rất nghiêm túc, ở trong miệng nàng nói ra lại trở thành không ra gì, bất quá, tâm ý của nàng thì hắn hiểu, nàng đang quan tâm hắn.

Trong lòng ấm áp, trên mặt hòa hoãn vài phần, vung tay lên nói: “Trở về nghỉ ngơi đi, chưa chừng khi tỉnh, người liền thấy tiểu Đình ở trước mặt người.”

Cẩm Nương cười cười, không có nói cái gì nữa, mang theo Tứ Nhi cùng đi.

“Thiếu phu nhân, ngài nói vương phi chắc là không có chuyện gì đâu, thiếu gia nhất định có thể đem vương phi cứu về.” Tứ Nhi vừa đi vừa nói, trong lòng nàng thực tại lo lắng cho A Khiêm, chỉ là không tiện nói rõ, mà nhìn thấy vết thương như vậy giết mình, đầu gối kia nhưng lại hoàn toàn không lo lắng, giống như không có chuyện gì, cũng không biết đau sao?

Cẩm Nương quay đầu lại tự tiểu phi tiểu nhìn nàng, mình dĩ nhiên cũng rất lo lắng vương phi, nhưng mà sự việc cấp bách, chỉ có thể an tĩnh ở trong viện, cố gắng bảo vệ chính mình, chờ tướng công trở lại, đó mới là sự giúp đỡ lớn dành cho tướng công, tâm tư Tứ Nhi nàng nào có không rõ, nha đầu này thường ngày trầm

ổn, chỉ là lâm vào lưới tình nên cũng có chút lo được lo mất thôi, cho nên khuyên nhủ: “Yên tâm đi, cũng có nhiều người đi rồi, vương phi hẳn là sẽ được cứu về, nghe ý tứ trong lời nói của A Khiêm, những người đó chỉ là muốn bắt vương phi đi, cũng thật sự không muốn thương tổn bà, A Khiêm chiến đấu từ nhỏ đến lớn không biết có bao nhiêu kinh nghiệm, người hẳn là phải tin tưởng hẳn mới phải”

Tứ Nhi nghe thấy sắc mặt khê xụ xuống, thấp đầu nói: “Nô tỳ biết hẳn có bản lãnh, không lo lắng.” Vừa nói, vừa ngẩng đầu, ánh mắt sâu kín nhìn tường viện cao cao trong viện nhẹ thở dài, lẩm bẩm nói: “Chỉ là, thêm bản lãnh thì như thế nào, người kia, cuối cùng là phải về nhà, nô tỳ không có cái phúc phận kia cùng hẳn ở chung một chỗ.”

Cầm Nương nghe liền dừng một chút, nghiêm nghị nhìn Tứ Nhi nói: “Tứ Nhi, ngươi là một tiểu cô nương tốt, người khác xem thường ngươi, ta không trách, nhưng mà chính ngươi không thể tự xem thường mình, xuất thân kém không phải là lỗi của ngươi, chẳng lẽ có người nào đầu thai còn có thể được lựa chọn? A Khiêm cho tới bây giờ cũng không có bỏ cuộc, nếu như ngươi bỏ cuộc trước, ngươi để cho A Khiêm từ đâu tới cuối đấu tranh cùng gia đình? Vừa là lưỡng tình tương duyệt, sẽ phải cùng nhau dũng cảm đối mặt, tuyệt không thể lùi bước.”

Tứ Nhi nghe vậy chấn động, kích động nhìn Cầm Nương: “Thiếu phu nhân, nô tỳ. Có thể thành sao? Nô tỳ sợ người khác rảnh rỗi lời ra tiếng vào, sợ A Khiêm cười nô tỳ sẽ ở trước mặt bạn bè không ngẩng đầu được lên, nô tỳ sợ Lãnh gia của hẳn xem thường thân phận của nô tỳ.”

“A Khiêm có ngại ngươi sao? A Khiêm đã nói hẳn bởi vì cười ngươi mà ở trước mặt bạn bè không ngẩng đầu lên được sao? A Khiêm có coi thường thân phận của ngươi sao? Hẳn thậm chí đã nói, vì ngươi hẳn tình nguyện làm tôi tớ? Tứ Nhi, ngươi nói như thế nữa, liền thật không xứng với A Khiêm rồi, ngươi ngàn vạn chớ để cho A Khiêm thật coi thường ngươi.” Cầm Nương không đợi Tứ Nhi nói xong, ngắt lời nói.

Tứ Nhi nghe vậy ánh mắt liền đỏ, giọng nghèn nghẹn nói: “Dạ, nô tỳ biết rồi, nô tỳ sau này sẽ thẳng lưng làm người .”

Cầm Nương lúc này mới gạt đầu, nhẹ nhàng mà ôm Tứ Nhi, ôn nhu nói: “Tứ Nhi, ta cho tới bây giờ cũng không xem ngươi là nô tỳ, ta và ngươi cùng nhau lớn lên, ngươi đối với ta thật tốt ta biết, những năm này, người bên cạnh từng bước từng bước ra đi, ta không muốn ngươi lại có chuyện, hơn nữa muốn ngươi hạnh phúc, ngươi hiểu chưa? Không nên cô phụ ta, lại càng không nên cô phụ A Khiêm.”

Tứ Nhi nghe che lại mắt đầm nước mắt, đang muốn nói chuyện, lại thấy từ cổng trong, Song Nhi đang túm lấy váy, vội vàng vàng chạy qua bên này, Tứ Nhi nhướn mày, nói với Cầm Nương: “Thiếu phu nhân, Song Nhi kia không phải là nói không đến nội viện sao?”

Cầm Nương nghe, nghi ngờ quay đầu lại, quả nhiên thấy Song Nhi đang đến trong cổng, ánh mắt không khỏi nghi hoặc, lẳng lặng đứng yên.

Song Nhi chạy trốn tới mức gấp rút, vừa nhấc mắt, thấy Cầm Nương cùng Tứ Nhi đang lạnh lùng nhìn nàng, bước chân của nàng dừng lại, quay đầu lại nhìn thoáng qua đường lúc đến, do dự một chút, trên đầu một mảnh mồ hôi ứa ra, giật mình nguyên tại chỗ không thể tiến lui, không biết như thế nào cho phải.

Cầm Nương nhìn thấy trong đôi mắt to linh động của nàng tràn đầy lo lắng, nhớ tới Thanh Ngọc từng cố gắng bảo vệ nàng, liền thở dài nói: “Song Nhi, ngươi có việc gì?”

Song Nhi nghe Cầm Nương gọi nàng, ánh mắt lóe lên nhanh chóng, vẫn là tiến lên, kính cẩn thi lễ một cái với Cầm Nương: “Nô tỳ thỉnh an thiếu phu nhân, thiếu phu nhân vạn phúc.”

“Ngươi vội vàng hấp tấp làm cái gì? Không phải đã nói, ngươi chỉ có thể ở ngoài viện quét dọn sao? Chỉ mới qua mấy ngày, liền đã quên mất quy củ?” Tứ Nhi cau mày nhẹ giọng khiển trách.

Song Nhi bị làm hoảng sợ đến lập tức liền quỳ xuống, thần sắc lại càng bối rối, trong lòng Cầm Nương lại càng nghi ngờ, ôn nhu hỏi: “Song Nhi, ngươi chớ sợ, có chuyện gì nói cho ta một chút, ta sẽ không trách phạt ngươi.”

Song Nhi sợ hãi ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Tứ Nhi, mới nói: “Nô tỳ. Nô tỳ là tới. Tìm Thanh Ngọc tỳ tỳ .”

Cầm Nương nghe được trong lòng đau xót, Song Nhi luôn ở ngoài viện, trong nội viện cũng đều là người mới thay, Song Nhi có thể là không biết nhiều, Thanh Ngọc đã chết, nàng còn chưa biết, nghĩ tới Thanh Ngọc từng nói, Song Nhi là cháu gái Trần di nương, trong lòng liền nhu hòa hơn, kéo Song Nhi nói: “Song Nhi, Thanh Ngọc nàng. nàng mất rồi, ngươi nên trở về tiền viện đi, sáng mai để cho Trương ma ma thăng cấp cho ngươi, người liền có thể ở trong tiền viện bưng nước dâng trà.”

Song Nhi vừa nghe Thanh Ngọc đã chết, mắt to linh động lập tức dâng lên một tầng nước, miệng hé mở, không thể tin nói: “Làm sao có thể? Trước đó vài ngày Thanh Ngọc tỷ tỷ vẫn còn tốt mà, nàng còn. nàng còn đem trâm tử ngọc của cô mẫu cho ta, làm sao lại chết.”

Tứ Nhi thấy nàng nói chuyện không đầu không đuôi, chân mày liền nhíu lại, nhưng nhớ tới Thanh Ngọc chết đi, cũng cảm thấy lòng chua xót, giọng nói cũng nhẹ hơn rất nhiều so sánh với lúc trước: “Thanh Ngọc vì cứu thiếu phu nhân, bị thích khách hại chết, Song Nhi, ngươi đừng quá đau lòng, người chết không thể sống lại.”

Song Nhi nghe vậy sắc mặt trắng nhợt, trong mắt kinh hoàng càng tăng lên, thốt ra nói: “Thích khách? Hậu viện trước đó vài ngày có thích khách sao?”

“Đúng vậy, thiếu phu nhân ở trong viên tản bộ, bị mấy hắc y nhân hành thích, Thanh Ngọc vì cản một kiếm cho thiếu phu nhân, cho nên.” Tứ Nhi thanh âm cũng nghẹn lại, tuy nói trước kia không thích Thanh Ngọc, nhưng mà, sau đó nghĩa cử của nàng lại làm cho Tứ Nhi bội phục, đó cũng là một nha đầu trung nghĩa nhưng mệnh khổ.

“Thì ra là Thanh Ngọc tỷ tỷ quan tâm nhất chính là Thiếu phu nhân.” Song Nhi nghe rưng rưng nước mắt rút lui mấy bước, đột nhiên giống như nổi điên, bắt được tay Cầm Nương nói: “Đi mau, thiếu phu nhân, nếu Thanh Ngọc tỷ tỷ quan tâm người nhất, nô tỳ cũng muốn thừa kế nguyện vọng của nàng, nô tỳ cũng muốn bảo vệ thiếu phu nhân.” Vừa nói, kéo Cầm Nương liền chạy về phía trong viện của Cầm Nương.

“Ngươi đứa nhỏ này, không có chuyện gì, có lời gì nói rõ ràng, thiếu phu nhân là phụ nữ có thai, người liền âm âm kéo kéo đụng vào thiếu phu nhân, ngươi đây là muốn làm cái gì?” Song Nhi hành động quá điên cuồng rồi, cũng quá hàm hồ đi.

“Không còn kịp rồi, thiếu phu nhân, ngài trước cùng nô tỳ trốn đi rồi nói sau.” Song Nhi nắm chặt Cầm Nương, vừa đi vừa nói.

Cầm Nương vốn đã cảm thấy tâm thần không yên, vừa hay nghe Song Nhi nói, chân không tự chủ được cũng chạy theo nàng, trong vô thức mà tin lời nói của Song Nhi, Tứ Nhi nhìn thấy, ở phía sau hô: “Thiếu phu nhân, ngài chậm chút đã, nha đầu này không có giải thích, ai biết câu nào thật sự, chuyện này cũng chưa có nói rõ ràng nữa.”

“Nô tỳ. Nô tỳ thấy đại tổng quản vào phủ, hẳn có lệnh bài trong viện, ra vào tự do, những cái này chỉ thấy khi hắn đi ra ngoài làm việc, ai cũng không nhận ra hắn, nhưng mà nô tỳ nhận ra được, đại tổng quản còn dẫn theo mấy người lạ tiến vào, nô tỳ núp trong bóng tối, nghe hắn nói, thật giống như chôn thuốc nổ hay cái gì đó trong sân viện, muốn nổ chết người trong viện. Nô tỳ. Nô tỳ vốn là tới cứu Thanh Ngọc tỷ tỷ.” Song Nhi vừa đi vừa nói chuyện, hơi thở có chút không yên, nhưng Cầm Nương cũng nghe được rõ ràng, trong lòng khiếp sợ lại càng tăng thêm.

Chôn thuốc nổ, trời ơi, đây không phải là muốn tiêu diệt toàn bộ người trong tiền viện sao? Đại tổng quản không phải là người của Lãnh Hoa Đường sao? Lãnh Hoa Đường không phải là đã trở về kinh thành sao? Thái tử điện hạ còn ở trong tiền viện, chẳng lẽ lá gan hắn lớn như vậy, lại dám mưu sát thái tử điện hạ?

“Ngươi đúng là nghe rõ ràng?” Cầm Nương kéo Song Nhi đứng lại, trịnh trọng hỏi nàng.

“Nghe rõ ràng, những người kia là lạ, không phải là người cùng giọng nói với chúng ta, bọn họ là nhìn đại tổng quản quen thuộc đối với địa hình trong viện, đặc biệt tìm đại tổng quản đến, bảo là muốn nổ chết thiếu phu nhân ngài đây.” Song Nhi gấp đến độ mặt mũi trắng bệch, lôi kéo Cầm Nương đi vào trong viện.

“Vậy ngươi làm sao không báo cho hộ vệ của thái tử điện hạ đây?” Cầm Nương nhíu lông mày nói.

“Nô tỳ một tiểu nha đầu, liệu lĩnh nói ra, ai tin nô tỳ, hơn nữa, nô tỳ nhỏ bé chỉ sợ đại tổng quản, nếu để cho hắn biết là nô tỳ báo tin, sẽ tìm người giết nô tỳ đi, nô tỳ chỉ muốn cứu Thanh Ngọc tỷ tỷ nên mới tới.”

Song Nhi liền nói cực kỳ nhanh.

“Bọn họ muốn nổ chết ta, vào viện không phải là lại càng không an toàn sao?” Cẩm Nương lại nói, thật sự cảm thấy cùng Song Nhi đi vào trong viện không thỏa đáng, những người đó nếu thật muốn mình chết, thứ nhất muốn nổ tung đúng là tiểu viện mình ở.

“Ngài cùng nô tỳ đi vào là được, nô tỳ trong lúc ngây ngây ngốc ngốc ở Thính Vũ viện, ngày đó, trong lúc vô tình phát hiện một đường hầm, thiếu phu nhân, ngài trước trốn vào trong đường hầm kia đi, nơi đó rất sâu, nổ không đến.” Song Nhi vừa đi vừa giải thích.

Cẩm Nương không khỏi nở nụ cười khổ, sáng sớm mình liền hỏi Thái tử, trong nội viện này có đường hầm bí mật không, chính mình muốn trốn, không nghĩ tới, Song Nhi thật đúng là lôi kéo nàng trốn trong đường hầm này.

“Tứ Nhi, người nhanh chóng báo cho Trương ma ma, Trung Lâm thúc, Phong Nhi, còn có, ngàn vạn lần đừng quên Diệp Nhất, ta ở cửa chờ cùng đi trốn.” Cẩm Nương nghe vậy mặc dù cảm thấy nguy hiểm, cũng không quá tin tưởng lời nói của Song Nhi, nhưng loại chuyện này, tốt nhất thà tin là có, còn hơn không tin, lỡ như không cẩn thận một chút, cái mạng nhỏ này liền bỏ đi.

Chính mình chạy theo chân của Song Nhi chạy đến thư phòng bên trong viện nhỏ, Song Nhi xoay mở một cái trong giá sách, kệ sách cao lớn kia, bày biện chỉnh tề quả nhiên từ từ dời đi, thành một cánh cửa, bên trong thật có một chỗ trống, đen sâu kín, sâu không thấy đáy, Song Nhi đang muốn lôi Cẩm Nương đi vào, Cẩm Nương lại buông ra tay của nàng nói: “Người thấy đại tổng quản khi nào?”

“Chính là mới vừa rồi nha, thiếu phu nhân, mau tránh vào đi thôi, cho dù phía ngoài bị san thành bình địa, bên trong cũng sẽ không bị chấn động, nhanh lên một chút.” Song Nhi vội vàng muốn kéo Cẩm Nương đi vào trong.

“Người thật là đã đi vào? Nơi này có thể thông đến ngoài viện sao?” Cẩm Nương vẫn đứng không chịu đi vào, thăm nghĩ, hỏi.

“Đi vào, lối đi này rất dài, bên trong không khí cũng trong lành.” Lời còn chưa dứt, Cẩm Nương nghe thấy một tiếng vang thật lớn, nàng bị sợ nhảy lên, quay đầu lại liền thấy trong vườn cách đó không xa, dâng lên một cổ khói trắng, cái này nàng không thể không tin lời của Song Nhi rồi, buông ra Song Nhi vừa chạy ra ngoài, Song Nhi nóng nảy, một mực kéo nàng nói: “Thiếu phu nhân, ngài điên rồi sao? Hôm qua hình như bọn họ chôn thuốc nổ rất cẩn thận, hôm nay chẳng qua là điểm chút ngòi nổ, nếu không nô tỳ cũng sẽ không vội vã như vậy đâu.”

Cẩm Nương lớn tiếng nói: “Thái tử điện hạ còn đang ở phía trước, kêu người đi cứu hẩn mau.”

“Không còn kịp rồi, cái viện kia nô tỳ biết, cách nơi này quá xa, ngài đi tới đó nói không chừng sớm bị nổ thành tro rồi, thiếu phu nhân, nô tỳ thật vất vả một hồi mới cứu được người, ngài hãy theo nô tỳ vào bí đạo rồi tính sau.” Song Nhi gấp đến độ muốn khóc, nàng là một hài tử đơn thuần, người nào đối với nàng tốt, nàng liền đối với người đó tốt, một vài lần nếu không nhờ Thanh Ngọc, nàng có thể cũng sẽ bị bán, nàng cũng nghe nói, những người kia bị bán đi, không phải là đi hồ chứa nước làm cu li làm muối, chính là đến Thuyền Hoa, người nhà giấu trong Giang Hoa thành, không có mấy người dám nhận nô tài phạm sai từ trong Giản Thân Vương phủ ra tới, viễn cảnh thật không tốt a, cho nên, trong lòng nàng mới cảm kích Thanh Ngọc.

Trong lúc nhất thời, Tứ Nhi dẫn Trung Lâm thúc còn có Trương ma ma, Phong Nhi, Diệp Nhất tới, thấy Cẩm Nương còn đứng ở trong tới nói ra, Trung Lâm thúc liền nói: “Thiếu phu nhân, nô tài đi vào trước mở đường, ngài đừng sợ.” Vừa nói, vừa châm cây đèn cây đi vào bên trong.

Trương ma ma cũng giúp đỡ Song Nhi dắt Cẩm Nương đi vào trong đường hầm nói: “Điện hạ bên cạnh tự có người che chở, thiếu phu nhân, chúng ta không phải là không cứu điện hạ, là không có biện pháp cứu.” Lời còn chưa dứt, lại một tiếng vang thật lớn, chấn động ở bên tai, Tứ Nhi không nói hai lời, cùng Phong Nhi hai bên đỡ Cẩm Nương liền đi vào trong đường hầm. Xuống đường hầm rồi nói sau, Song Nhi rất cơ trí đem cửa thông vào đường hầm trong thư phòng đóng lại, đường hầm quả nhiên rất lớn, lại rất sâu, tính năng thông gió xem ra không tệ, Giản Thân vương gia thiết kế xây dựng nên nơi này nhất định đã tốn không ít tâm tư a.

Cầm Nương trong lòng vẫn là không an tâm, hỏi: “Song Nhi, người nếu biết nơi này có đường hầm, đại tổng quản kia không phải là chắc chắn cũng biết sao? Một hồi hắc phái người giết đến đây thì sao? Không phải là bắt con ba ba trong hũ sao?”

Diệp Nhất ở phía sau nghe thấy liền nói: “Thiếu chủ an tâm đi, viện này là lúc Diệp cô nương ở xây rất tốt, sợ là chỉ có vương gia mới biết được nơi này có đường hầm, nói chi đến đại tổng quản, chính là nô tài cũng là lần đầu tiên nghe nói, lấy tính tình cẩn thận của vương gia, đường hầm này nguyên là vì phòng ngừa phát sinh bất trắc, đại tổng quản kia nhất định không biết đường hầm này.”

Cầm Nương nghĩ tới, Diệp Nhất chính là tâm phúc của vương gia, tuy nói không có ở trong viện, nhưng đối với viện này cũng rất quen thuộc, vài chục năm nay, không biết đã đi đi đến đến bao nhiêu lần rồi, chính Diệp Nhất cũng không biết, đại tổng quản kia sợ là thật sự cũng không thể biết đi, cũng đúng, nếu hắc phái có đường hầm này, sẽ trực tiếp từ đường hầm đi vào, đem mình giết đi, rồi từ đường hầm chạy ra, thần không biết quỷ không hay a.

Nhất thời cảm giác mình cũng quá mức đa tâm, phía trước Trung Lâm thúc dẫn đường, ước chừng đi được một khắc chung, bí đạo mới coi là thấy đáy, dọc theo đường đi, chỉ nghe thấy tiếng nổ mạnh rung trời phía ngoài, đến dưới đáy bí đạo, thanh âm kia mới giảm đi chút ít, không điếc tai giống như lúc trước.

Cầm Nương lòng chung quy vẫn là lo lắng cho Thái tử, trận kiếp nạn này nếu là mình cùng người bên cạnh bình yên vô sự, mà Thái tử lại chết đi, hoàng thượng kia cho dù coi trọng tài năng của mình thế nào đi nữa, cũng sẽ sinh hận, trách Giản Thân vương phủ có âm mưu khác, người trong nhà Giản Thân vương phủ thoát khỏi, vì sao thái tử chạy không khỏi? Nói như thế nào, đạo lý kia cũng không thể nói thông được.

Thích khách kia mưu kế quả rất hay, đầu tiên là bắt cóc vương phi, đem chủ lực trong biệt viện điều đi, sau đó lại thừa dịp thái tử điện hạ canh giữ ở trong biệt viện, đặt thuốc nổ hủy diệt biệt viện, có thể nổ chết mình tự nhiên là tốt, hơn nữa, giết thái tử cũng là công lao hạng nhất, nếu là người Tây Lương gây nên, kia tự nhiên lại càng cho bọn chúng đắc ý, thái tử của Đại Cầm quốc chỉ có một, không có thái tử, tất nhiên sẽ dính líu đến mấy phe tranh chấp nội bộ, mà Tây Lương vừa có thể chen ép Giản Thân vương phủ, vừa châm ngòi cho Đại Cầm nội loạn, bọn họ liền nhân cơ hội động thủ ở biên quan.

Cầm Nương càng nghĩ càng kinh hãi, một phát bắt được tay Song Nhi, vội vàng hỏi: “Song Nhi, đường hầm này bốn phương thông suốt, có phải cũng có thể thông đến trong viện nơi Thái tử điện hạ đang ở hay không?”

Trung Lâm thúc vừa nghe, ánh mắt cũng lấp lánh nhìn Song Nhi, Song Nhi bị Cầm Nương bắt bị đau, co lại bả vai, quay đầu lại nhìn chung quanh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tất cả đều là sợ hãi: “Thiếu phu nhân, nô tỳ cũng là ngẫu nhiên phát hiện bí đạo này, thật ra thì, nơi này quá tối, nô tỳ cũng không có thật sự đi xuống, lại sợ các chủ tử phát hiện, đi vào nhìn một chút liền chạy trốn, làm sao lại dám đi xem xét kỹ lưỡng a, đây không phải là không muốn sống nữa sao?”

Điều này cũng đúng, Song Nhi bắt quả chỉ mới có mười mấy tuổi, theo tầm quan trọng của bí đạo, nếu để cho vương gia biết nàng phát hiện bí đạo, không chừng đã giết người diệt khẩu rồi, không trách được, nàng lúc trước chỉ là nô tỳ, không dám nói thẳng.

“Thiếu phu nhân, nô tài nghĩ, hẳn là có con đường thông suốt đến viện nơi thái tử điện hạ ở, chúng ta chia nhau tìm đi.” Trung Lâm thúc bình tĩnh nói.

Song Nhi nghe xong rất biết xem tình thế nói ọi người, chốt mở cửa bí đạo như thế nào, mọi người cũng biết nàng cũng là ngây thơ, cho rằng mỗi gian phòng chốt mở cửa bí đạo đều giống nhau, nhưng là đang trong tình trạng ngựa chết chữa thành ngựa sống, có thể cứu được thái tử rồi, đó là tốt nhất, không thể cứu, cũng chỉ có thể nghe theo mệnh trời.

Mọi người lập tức phân công hợp tác, Song Nhi mang theo Trương ma ma, Trung Lâm thúc, Diệp Nhất, mỗi người một hướng, Phong Nhi đi theo Tứ Nhi cùng Cầm Nương, mấy người trên tay đều cầm cây nến, đang muốn lên đường, Trung Lâm thúc đem mọi người gọi lại, từ trong ngực lấy ra một chai nhỏ màu xanh, đưa tới trên tay mọi người: “Trong cái chai này có độc, có thể tạo sương khói, nếu gặp phải người, liền đem bình mở ra, quăng lên mình người nọ, nhớ kỹ, chính mình thì phải che miệng mới chạy trốn được.”

Trung Lâm thúc lo lắng nhất chính là Cẩm Nương, nhưng thiếu phu nhân đang sốt ruột cứu người, cũng sẽ không nghe hấn khuyên, chịu đành hoàng ngồi ở tại một chỗ, không thể làm gì khác hơn là có thể bảo hộ nàng được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Cẩm Nương nhận lấy bình nhỏ của Trung Lâm thúc, muốn mở ra nhìn một chút, Trung Lâm thúc bị hoảng sợ nhảy lên, bận rộn lấy tay che, dặn dò: “Thiếu phu nhân, nếu không phải muốn quảng đến trên người thích khách, ngàn vạn lần không nên mở bình ra nhìn a, sẽ làm bị thương hai mắt.”

Cẩm Nương nghe thấy trước mắt liền hiện ra cảnh mấy thích khách chết cùng cá chết nổi lên trên sông Lệ Hà, một trận cuộn cuộn nổi lên trong dạ dày, thiếu chút nữa muốn nôn, lập tức cẩn thận đem chai thuốc cất xong, không bao giờ tùy tiện mở ra nữa.

Mọi người chuẩn bị như nhau rồi, Phong Nhi giơ lên ánh nến đi ở phía trước, Tứ Nhi đỡ Cẩm Nương ở phía sau đi theo, mơ hồ có thể nghe được trên mặt đất có tiếng nổ mạnh truyền đến, liên tiếp, chỉ sợ cả biệt viện hôm nay đều bị san thành bình địa, đáng thương ột lâm viên tốt như vậy của Giang Nam, người Tây Lương chết tiệt, một ngày nào đó, sẽ cho người thưởng thức chút uy lực của bom do Cẩm Nương ta làm, Cẩm Nương vừa đi vừa oán thăm, nhất thời đã quên chính mình cần bản là một mối lửa còn chẳng biết, thật là cho chính mình là một người xuyên qua thành một tài nữ vạn năng sao.

Vừa đi vừa tìm kiếm trong thông đạo hẹp dài, trong đường hầm bởi vì lâu năm không người nào đi vào, mặc dù thông gió hoàn hảo, nhưng vẫn có một cổ mùi vị mốc meo, Cẩm Nương che lỗ mũi lảo đảo đi về phía trước, Tứ Nhi một tay cầm một cái túi lớn bằng vải, cũng không biết bên trong là gì, Cẩm Nương nhìn ba người đang đi mà buồn bực, đã nghĩ nói vài lời dẫn dắt rồi đi lực chú ý của Phong Nhi cùng Tứ Nhi. Phía trước cũng không biết đến người phía dưới đường hầm, chỉ là một chút kế hoạch cũng không có, chẳng qua là mèo mù vớ được cá rán, hy vọng có thể kịp thời cứu được thái tử.

“Tứ Nhi, người trên lưng đeo cái gì vậy, bộ dạng giống như là đi xa nhà vậy.”

“Nước, thức ăn, ai biết chúng ta sẽ ở đây bao nhiêu lâu, chuẩn bị chút ít luôn tốt.” Tứ Nhi thuận miệng đáp, một bên thuận tiện vuốt vuốt lên bức tường, xem một chút có thể chạm được cơ quan hay cái gì xoay xoay hay không.

Cẩm Nương nghe vậy xấu hổ, Tứ Nhi nghĩ đến thật đúng là chu đáo, bất quá, nàng rất tin mình sẽ không ở chỗ này ngủ bao lâu, tướng công một khi cứu được vương phi sẽ lập tức trở lại tìm nàng .

“Thiếu phu nhân, ngài nói thái tử điện hạ có thể gặp bất trắc gì hay không, phía trên kia tiếng nổ mạnh cũng quá dọa người đi, thật giống như nổ bay rất nhiều viện.” Phong nhi xưa nay sợ tối, cho nên nàng cố ý muốn giơ ánh nến, nhìn thấy con đường phía trước vô tận không đầu, vừa đen mịt mờ một mảnh, trong bụng cảm thấy rờn rợn, vừa tìm vừa nói chuyện cùng Cẩm Nương.

“Phi phi phi, điều xấu không linh, chỉ có điều tốt mới linh, người mở quạ đen, thái tử điện hạ nhất định cát nhân thiên tướng (người tốt được trời phù hộ), gặp dữ hóa lành.” Cẩm Nương ở phía sau nhắm trướng đâm vào trán nàng, phi ba tiếng mắng.

Phong Nhi nghe vậy cổ co rút lại, cười cầu hòa: “Ừ, cũng đúng, thái tử điện hạ là nhân trung chi long (rồng trong biển người), tất nhiên sẽ gặp dữ hóa lành .”

Mấy người vừa đi được chừng một khắc chung, Tứ Nhi vuốt vuốt tường đường hầm mò tới một cánh cửa, không kìm được kêu lên: “Thiếu phu nhân! Nơi này thật giống như cùng với nơi chúng ta vừa mới xuống giống nhau.”

Cẩm Nương trong lòng vui mừng, vội vàng đi qua sờ sờ, quả nhiên tìm được cái kia xoay xoay theo như Song Nhi có nói lúc trước, nhẹ nhàng xoay mở, liền thấy một cái thang đi thẳng lên trên, xem ra, nơi này hẳn là cửa đi đến đường hầm của viện khác rồi, chỉ mong Thái tử điện hạ ở ngay phía trên nơi này.

Cẩm Nương vội vàng đi theo Phong Nhi bò lên, đến lối vào, vừa tìm được rồi một cái cơ quan để ấn xoay mở ra, Cẩm Nương đưa tay muốn mở, Tứ Nhi hấp tấp chế trụ nàng nói: “Thiếu phu nhân, để cho nô tỳ đi trước nhìn một cái, nếu không phải chỗ ở Thái tử điện hạ, chúng ta liền ở phía dưới nơi này chờ, đợi đến khi gió yên biển lặng, thời điểm thiếu gia trở lại cứu chúng ta rồi đi lên là được.”

Cẩm Nương nghe được chân mày nhíu lại, một hồi lâu không có lên tiếng, Phong Nhi thấy liền ở một bên khuyên nhủ: “Thiếu phu nhân, tui nô tỳ biết người là quan tâm chúng ta, biết người từ lâu xem tui nô tỳ là tỷ muội mà đối xử, nhưng lúc này, người là phụ nữ có mang, không thể đi lên phía trước, ngại nếu có chuyện gì, chúng nô tỳ cũng không muốn sống.”

Cẩm Nương nghe được trong lòng nóng lên, vừa nghĩ cũng đúng, mình hôm nay thành nửa phiên toái, đều nhờ các nàng chiếu cố, không để cho các nàng thêm phiền toái cũng là một loại trợ giúp, cho nên gật đầu, để cho Tứ Nhi đi trước nhìn tình hình một chút.

Tứ Nhi đem cái tay nắm kia nhẹ nhàng xoay mở ra một cái chút, trên mặt đất lập tức lộ ra một tia ánh sáng rất mạnh chiếu vào, mang theo một chút bụi mù, Tứ Nhi tiến đến gần khe hở nhìn lại, cũng là mơ mơ hồ hồ, cái gì cũng không thấy rõ, chỉ là nghe thấy một trận tiếng đánh nhau, rứt đầu, xuống nói cho Cẩm Nương: “Thiếu phu nhân, thấy không rõ lắm a, chỉ nghe có tiếng đánh nhau, nhưng không biết đây là phòng nào.”

Cẩm Nương nghe trong lòng cả kinh, tiếng đánh nhau. Vậy trong này tám phần mười là nơi của thái tử rồi, những hộ vệ biệt viện khác căn bản cũng bị Lãnh Hoa Đình đều mang đi, mà bên cạnh thái tử có một đội ám vệ khác cũng bị Thái tử đem cho Lãnh Thanh Dục, bên cạnh Thái tử chỉ còn lại có vài người tùy tùng võ công cao cường một chút.

Muốn đánh, cũng chỉ là người của Thái tử ở trong nhà đang đánh, những thứ khác ngoài sân cũng không có bao nhiêu người trọng yếu. Nhất thời đột nhiên nhớ tới mới gọi bọn nha đầu nô tỳ trở về, lần này thái tử không biết có thể tránh thoát một kiếp hay không, trong bụng một trận thương cảm cùng đau lòng, mới vừa rồi đi rất gấp, đã quên vấn đề này, chỉ mong những tên thích khách kia không nên quá phát cuồng mới tốt.

Kéo qua Tứ Nhi, Cẩm Nương tự mình đem cái nắm kia xoay mở lớn hơn một chút, định thần nhìn lại, mơ mơ màng màng liền thấy được một mảnh góc áo màu vàng sáng, trong bụng càng khẳng định là thái tử điện hạ, không thể nghi ngờ.

Theo hướng tấm góc áo kia nhìn về phía trước, lòng liền khẩn trương lên, thái tử điện hạ dĩ nhiên là nằm trên mặt đất, trời ạ, thật sự là bị thương, chỉ mong còn sống, nhìn lại trong nhà, quả nhiên một mảnh đồng hồ ồn, tường trong phòng bị nổ sụp đổ, Thái tử đang nằm cách cửa đường hầm không xa, trên chân trái có một vết máu lớn. Cẩm Nương không kịp nghĩ nhiều, từ trong đường hầm nhô đầu ra, thấy trên mặt đất còn nằm mấy tên bảo hộ, mà có hai gã tùy tùng đang quần nhau ẩu đả, cũng không biết ai là địch ai là bạn, chỉ là hai người kia nhìn thực lực ngang nhau, không phân cao thấp, nhất thời khó phân thắng bại, Cẩm Nương ngẩng nhìn bốn phía lần nữa, cũng không thấy được có những thích khách khác, trong lòng nhẹ nhàng hơn một chút, đánh bạo leo ra khỏi đường hầm, bàn tay đặt trên mũi thái tử, chạm được hơi thở ấm áp, trong bụng vui mừng, vội vàng hươ tay về phía đường hầm.

Tứ Nhi cùng Phong Nhi cả hai liền cũng đi theo leo lên, Cẩm Nương cố hết sức khom lưng dời đầu Thái tử lên, nhỏ giọng nói với hai người kia: “Kéo vào đi.”

Tứ Nhi cùng Phong Nhi cả hai liền lặng yên không lên tiếng mỗi người kéo một cái cánh tay của Thái tử, ba cô gái lấy hết khí lực bú sữa mẹ đem Thái tử “tha” vào trong đường hầm.

Hai tên kia đang đấu đến hăng say liền nhìn thấy, trong đó một gã liền muốn đi qua giết, quát lên: “Buông điện hạ ra.”

Mà tên kia lại muốn ngăn cản, cũng nói: “Mau dẫn điện hạ đi!”

Hai người này giọng nói tựa hồ cũng là quan tâm Thái tử, Cẩm Nương nhất thời choáng váng, ai là tốt ai là xấu đây.

Đáng tiếc thái tử hôn mê, không cách nào trả lời nàng, nàng cũng lườm quần hai người kia, tiếp tục kéo thái tử, thân thái tử cao có khi hơn một mét tám mấy, thân thể thon dài, ba cô gái kéo tốn không ít công sức.

Mà khi hai tên thị vệ kia đánh nhau, thì tên hán tử trung niên liền một lòng chỉ muốn tới đây ngăn cản Cẩm Nương, hần mấy lần thậm chí cầm kiếm nhắm thẳng vào thái tử, may là người trẻ tuổi hơn chút ít, trên mặt còn chút thanh niên liều chết ngăn cản, mới đỡ được sát chiêu của người nọ, Cẩm Nương liền hiểu ai địch ai bạn, càng thêm ra sức kéo Thái tử đi về phía trước.

Lúc này, phía ngoài đi qua một gã thị vệ của thái tử, Cẩm Nương trong lòng vui mừng, nghĩ thầm Thái tử được cứu rồi, ai ngờ người nọ vừa tiến đến liền tấn công hướng người trẻ tuổi, trên mặt dài quá đầu thị vệ, Cẩm Nương trong bụng rõ ràng, sợ người tuổi trẻ kia ngăn cản không nổi, liền buông thái tử ra, dứt khoát đứng dậy, quả nhiên trong đó một gã thấy là Cẩm Nương, nhất thời mừng rỡ, cười nói: “Tôn Cẩm Nương, tìm khắp cả biệt viện cũng không trông thấy người, không nghĩ tới người thế nhưng lại chui ra từ đây.”

Cẩm Nương mỉm cười nhìn hắn, trong mắt mang theo một tia khinh bỉ: “Các người là người Tây Lương sao? Có phải muốn bắt ta đi giúp các người đến Tây Lương xây một cái trụ sở giống như Đại Cẩm quốc hay không?”

Hai gã thích khách kia nghe liếc mắt nhìn nhau nói: “Khó được Lãnh phu nhân biết chuyện để ý như thế, phu nhân, chỉ cần người đồng ý giúp Tây Lương chúng ta, tại hạ tuyệt đối sẽ không đả thương người một sợi lông.”

Cẩm Nương gật đầu, thật sự đi tới trong phòng, Tứ Nhi thấy vậy vội vàng kéo lấy nàng, Cẩm Nương cười nói: “Vô sự, Đại Cẩm này thật sự chính là rất không thú vị, mỗi ngày đều có người ám sát bốn phu nhân, không bằng đi Tây Lương thôi, giữ được mạng nhỏ mới là quan trọng a.”

Thanh niên kia giận đến muốn mắng người, nhưng bị một người trong đó cuốn lấy, chỉ có thể ra sức liều chết ngăn cản.

Cẩm Nương mặt mỉm cười đến gần phía sau tên kia thị vệ, tay vừa bám lấy eo, nâng cao bụng, đi rất chậm chạp, giọng nói rất ngạo mạn: “Tây Lương các người thật sẽ hậu đãi bốn phu nhân sao? Bốn phu nhân ta là thiên hạ kỳ tài có một không hai, người thấy bốn phu nhân làm sao cũng không có hành lễ vậy?” Thị vệ kia thấy vội vàng khom người thi lễ một cái.

Khi hắn khom lưng, trong nháy mắt, Cẩm Nương trong tay đã chuẩn bị lấy ra lọ thuốc, hướng người nọ rắc vào. Bên mình cũng liền vội hướng phía địa đạo mà lui xuống, nàng đi tới, liền không chú ý dưới chân mình chao đảo, tận lực ổn định thân thể, phía sau Tứ Nhi thấy vậy vội vàng tới đây đỡ nàng, lui về sau.

Mà tên thị vệ hành lễ kia hét thảm một tiếng, được vật kia quả nhiên phát ra khói trắng gay mũi, ngay sau đó chính là mùi vị da thịt bị thiêu cháy, thị vệ kia đau đến lấy tay sờ vết thương, trên tay lập tức vừa nổi lên khói trắng, da nhanh chóng cũng bị đốt cháy, cổ cũng đã xuất hiện dày đặc xương trắng, hắn thảm thiết kêu tiếng thứ hai cũng không nổi, người liền thẳng tắp ngã trên mặt đất, Cẩm Nương lần đầu tiên đích thân giết người, bị hù sợ đến tay run lên, xoay người lại liền nói về phía đường hầm, thích khách trung niên kia vừa thấy đồng bọn chết rất kinh khủng, trong bụng cũng luống cuống, động tác trong tay liền cũng chậm xuống, thị vệ thanh niên kia nhân cơ hội một kiếm đâm vào lồng ngực của hắn, rút kiếm ra, chỉ thấy máu văng tung tóe, người nọ cũng đi đời nhà ma rồi.

“Phu nhân, cảm ơn người.” Thị vệ thanh niên tới đây đem Thái tử đỡ dậy, lúc này, phía ngoài lại truyền tới một trận tiếng nổ mạnh, cũng không biết thích khách kia đặt bao nhiêu thuốc nổ trong viện, Cẩm Nương vội nói: “Dìu thái tử điện hạ vào đường hầm đi.”

Người thanh niên kia cũng không chậm trễ, công thái tử liền đi vào trong đường hầm. Cẩm Nương cũng đi theo đi vào trong, trong mơ hồ, nghe được phía ngoài từng đợt thanh âm giết chóc, quân sĩ Giang Nam đại doanh đang đi tới trong viện.

Vào mật đạo, Cẩm Nương đóng kỹ cửa vào, mấy người vội vàng đến bên trong mật đạo, mới thở phào nhẹ nhõm, thị vệ đem thái tử để xuống, Cẩm Nương bởi vì vừa mới đích thân giết người, trong lòng vẫn còn sợ hãi, liền cũng sụp ngồi dưới đất, lại nghe đến thanh âm suy yếu của thái tử: “Đệ muội, người thật sự là thần tiên a, thế nhưng nói. Nói muốn trốn trong đường hầm, khụ khụ.”

Cẩm Nương lúc này mới thấy thái tử đã tỉnh lại, trong lòng vui mừng, nói, “Ai bảo thái tử điện hạ không nghe lời của Cẩm Nương, Cẩm Nương sợ nhất là chết, vừa cảm giác được nguy hiểm là muốn đi trốn ngay.”

“Nha đầu ngốc, muốn trốn còn dám một mình chạy đến trước mặt thích khách kia, không sợ hắn bắt người sao?” Thái tử chân mày cau lại, có vẻ như vết thương rất đau, giọng nói cũng rất là ôn nhu, sủng nịch nhìn Cẩm Nương, cười mắng.

Tiếng mắng này quá mức thân thiết, nhưng lại nghe giống như là huynh trưởng đang cười, mắng đệ muội

mình nghịch ngợm, Cẩm Nương trong lòng ấm áp, cười híp mắt nói: “Bọn họ coi ta là bảo bối mà, tất nhiên là sẽ không thương hại đến ta rồi.”

Thái tử khẽ nâng tay lên, muốn vuốt đầu Cẩm Nương, nhưng vẫn là dừng lại, Cẩm Nương vốn không câu nệ, tựa như không thấy được hành động kia, chỉ là nhú lông mày hỏi: “Không phải nói người của Giang Nam đại doanh đang ở phía ngoài vây bắt sao? Những thích khách kia làm thế nào mà tiến vào được?”

Thái tử thở dài nói: “Nói ra rất dài dòng, Tây Lương lần này là tiêu vốn gốc, Nam viện Đại vương của bọn họ đem đội quân tinh nhuệ nhất là Thương Lang phái đến đây chém giết.”

“Thương Lang? Là tổ chức ám sát sao?” Cẩm Nương nhớ tới kiếp trước thấy một nhóm đặc cảnh, bên trong thì đặc biệt huấn luyện ra tổ chức ám sát.

“Ừ, xem như thế đi, là một đội vừa ám sát vừa tình báo, bọn họ người không nhiều lắm, nhưng mà võ nghệ cao cường, xuất quỷ nhập thần, hóa trang dịch dung rất giỏi, lần này, bốn vương coi như là thua trên tay bọn họ rồi, là ta quá mức tự tin, ban đầu nếu là chịu nghe lời người. . . .” Thái tử vừa nói liền thở dốc, mặt mũi nhả lại, đầu mày nhú chặt tựa như rất thống khổ.

Cẩm Nương vội nói: “Điện hạ, ngài đừng nói chuyện, mau nghỉ ngơi đi.” Cúi đầu lại nhìn thấy máu tươi đang chảy trên chân trái của thái tử, trong lòng quỳnh lên, cũng bắt chấp cái gì lễ nghĩa, liền xé y phục trên đùi thái tử.

Thái tử vừa thấy mặt đỏ rần: “Đệ muội không thể!” Cái chân bị thương kia cũng theo bản năng mà rút lại.

Cẩm Nương khẽ mỉm cười nói: “Ngài cứ nghĩ ta là đại phu thì tốt rồi.” Mặc dù nàng cũng không có kinh nghiệm cứu trị vết thương, bất quá, sơ cứu cầm máu thì vẫn làm được.

Tứ Nhi bên cạnh vội nói: “Nô tỳ, nô tỳ có đem kim sang được đây.”

Cẩm Nương nghe vậy ngẩn ra, nhưng ngay sau đó cười một tiếng, thấy Tứ Nhi quả nhiên rất có kinh nghiệm giúp thái tử băng bó vết thương cẩn thận, lấy kim sang được ra bôi thuốc bên ngoài cho thái tử, lại dùng băng gạc đem vết thương của thái tử băng bó kỹ, liền cười hì hì nói: “Điện hạ là hưởng phúc của A Khiêm rồi, Tứ Nhi của chúng ta hôm qua thấy trên người A Khiêm có thương tích, mới cố ý chuẩn bị kim sang được, vừa lúc điện hạ ngài dùng tới.”

Thái tử nghe mỉm cười nói cảm ơn với Tứ Nhi, nhìn Tứ Nhi một cái: “Đệ muội cũng là có mấy người nha đầu trung thành không hai lòng, phúc khí không tệ.”

Cẩm Nương tiếp lời nói: “Đáng thương chỉ là nha đầu, thân phận kém, bị ghét bỏ a.”

Thái tử nghe không lên tiếng nữa, lại nói: “Tây Lương đem thuốc nổ cải tiến rồi, có thể sử dụng tay ném mạnh đi ra ngoài, uy lực rất lớn, Giang Nam đại doanh lần này tổn thương không ít, lính của các người, cũng có thể bị diệt ít nhiều.”

Cẩm Nương nghe kinh ngạc một trận, không trách được rõ ràng phía ngoài vây đầy người của Giang Nam đại doanh, nhưng vẫn có thích khách chém giết đi vào, chỉ sợ là dùng bom mìn mở đường rồi, nói đến tư binh, cũng không biết Bạch Thịnh Vũ có nhận được tin hay không, nhưng mà, những chiêu binh mới kia cho dù mang về, cũng không nổi lên tác dụng gì.

“Thương Lang thiết kỵ kia lần này cũng được điều ra trận, Giang Nam đại doanh mới khó khăn ngăn cản, biên quan, thế nhưng để cho đội quân thiết kỵ của người Tây Lương trà trộn vào triều đình Đại Cẩm quốc, triều đình có người là muốn bốn vương chết, đệ muội, lần này, không chừng là do bốn vương liên lụy người.” Thái tử nhắm nửa con mắt, yên lặng nhìn chăm chú vào Cẩm Nương, thần sắc bình tĩnh, nhưng mang tia đau lòng.

“Người nào liên lụy người nào cũng giống nhau, chân ngài là bị nổ đả thương sao?” Cẩm Nương nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, vòng vo đề tài, xem ra, trong triều đình còn có rất nhiều gợn sóng nàng không rõ, những thứ này, nàng không muốn biết, càng không muốn quản, thái tử làm thái tử, nghĩ hấn chết thì mình cũng chẳng sống được yên, vừa lúc mượn lực lượng người Tây Lương, nội ứng ngoại hợp, giết Thái tử, những người khác thì có cơ hội với ngôi vị, hơn nữa, còn thần không biết quỷ không hay.

“Bị dè dả thương, lúc ấy bốn vương đang muốn đi tới, một xà ngang vừa lúc rớt xuống. . . . Bên cạnh cũng có mấy gian tế, ừ, cũng tốt, lần này vừa vặn bắt được.” Thái tử vừa nói vừa nhìn thị vệ thanh niên bên cạnh kia một cái, nhắm mắt, không có nói thêm nữa.

Mấy người đang nói chuyện, đột nhiên trên đỉnh đầu lại thêm một tiếng vang khổng lồ, đất lập tức thì nhau rơi xuống, Cẩm Nương trong lòng cả kinh, “Mau dời đi, mới vừa rồi cửa ra vào có khả năng bị nổ hư, có thể sụp xuống.”

Thị vệ thanh niên kia không nói hai lời, công thái tử lên chạy sâu vào trong đường hầm, ai ngờ đi không bao xa, phía trước cách đó không xa cũng có một chỗ sụp xuống, như thế này thì tốt rồi, tiến lui cũng không có đường, mọi người đều bị ngăn ở giữa một đoạn ngắn trong thông đạo, trong không khí tràn đầy mùi vị bụi đất, Cẩm Nương dùng khăn che miệng, thật lâu cũng không dám hô hấp, sợ sặc vào một ngụm đất vào bụng.

Cũng may nơi sụp xuống còn có chút xú ánh sáng chiếu vào, không khí vẫn có thể lưu thông, nếu không, cho dù không có bị nổ chết, cũng sẽ bị ngạt chết đi.

Nếu không có đường đi, vậy cũng chỉ có thể ngồi ở tại chỗ chờ đám người tới cứu, mặc cho số phận, thanh niên thị vệ để thái tử xuống, tất cả mọi người đều dựa vào tường đá ngồi xuống, vật có thể thấp sáng trong tay Phong Nhi đã sớm mất, lúc này tối thui, ai cũng nhìn không thấy tới người nào.

“Hắn là mới vừa rồi có người dò xét đến miệng đường hầm, rồi lại mở không ra cửa đường hầm, cho nên, dứt khoát nổ cửa vào, đoán chừng sợ chúng ta trốn, lại đang chung quanh cho nổ mấy chỗ, nghĩ lúc đó chôn chúng ta ở đây.” Thái tử suy yếu phân tích nói, trong thanh âm, còn mang theo tia giễu cợt, nhưng không có tuyệt vọng.

Cẩm Nương cũng bình tĩnh thần kỳ, nàng cười cười nói: “Xem ra, thật là điện hạ ngài làm liên lụy ta, nhưng mà, nếu chúng ta cũng không có chết, vậy thì hảo hảo mà sống, nhất định sẽ có người tới cứu chúng ta.”

Cẩm Nương giọng nói thoải mái bình tĩnh quét đi bớt không khí sợ hãi, Tứ Nhi cùng Phong Nhi cả hai mặc dù cũng sợ, nhưng nhanh chóng liền gạt qua một bên, tỉ mỉ che chở bên cạnh Cẩm Nương.

Nhưng ở trong không gian bóng tối vừa nhỏ vừa hẹp, người dù bình tĩnh thế nào, dù thôi miên mình như thế nào, một khắc trôi qua cũng hết sức khó khăn, trên đỉnh đầu tiếng nổ mạnh rất cục ngừng nghỉ, ngược lại truyền đến chính là thanh âm giết chóc, người Giang Nam đại doanh rốt cục giết tới bên này sao, Cẩm Nương trong bụng an tâm một chút, nghiêng đầu dựa vào vai Tứ Nhi ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại, phía ngoài kia một chút ánh sáng cũng không có, xem ra, trời đã tối rồi, Cẩm Nương đã đói, bụng ùng ục kêu, bên cạnh Tứ Nhi đụng đụng nàng, đem một khối điểm tâm nhét vào trong miệng nàng, lại vừa có người đem nước đến, Cẩm Nương ăn điểm tâm, uống nước xong, mới cảm giác dễ chịu chút ít, lên tiếng kêu: “Điện hạ, điện hạ, người cũng ăn một chút đi.”

Lại không nghe được thanh âm của thái tử, cũng là tên thị vệ kia lên tiếng nói: “Điện hạ sốt hầm hập, lại vừa hôn mê.

Cẩm Nương nghe được quỳnh lên, nói với Tứ Nhi i: “Cầm khăn ướt, đặt lên trán Thái tử, cũng không thể để cho hắn tiếp tục sốt thêm.”

Tứ Nhi do dự một chút, vẫn là làm theo, nàng tuy là có chuẩn bị nước, nhưng cũng không nhiều lắm, ai biết lúc nào mới có người đến cứu các nàng, phải giữ lại một chút a.

Cẩm Nương lục lọi, cầm túi nước trong tay Phong Nhi, đỡ đầu Thái tử dậy, quả nhiên thái tử sốt nóng hôi hổi, Tứ Nhi biết ý của nàng, liền giúp đỡ đem chút nước vào miệng Thái tử, trong hôn mê thái tử cũng bắt được tay Tứ Nhi, lẩm bẩm nói: “Cẩm Nương. . . .”

Tứ Nhi nghe được chấn động, thiếu chút nữa muốn che miệng thái tử lại, Cẩm Nương cũng bị hù sợ, theo bản năng vứt bỏ thái tử, rồi lại nghe thái tử nói: “Thật khó chịu a, mầu hậu.” Lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đem thái tử nhẹ nhàng mà để xuống, dịch chuyển ra xa thân thể.

Tĩnh lại lần nữa, phía ngoài lại có ánh sáng chiếu vào đường hầm, trên đỉnh đầu mơ hồ cũng có tiếng người, lại không nghe được thanh âm đào đất, Cẩm Nương trong lòng quỳnh lên, người Giang Nam đại doanh sợ

là không biết nơi này có đường hầm, nếu như vậy, không có đào bọn họ ra thì thật thảm.

Nghĩ lại, nếu là thích khách cũng bị giết chết rồi, Trương ma ma cùng Trung Lâm thúc hấn là sẽ đi ra khỏi đường hầm, bọn họ hấn là sẽ nghĩ tới mình bị chôn ở dưới đất, cho nên, trong lòng vừa chứa hi vọng, thị vệ thanh niên kia cũng là cầm kiếm hướng nơi có ánh sáng đào đào.

Lại nói Lãnh Hoa Đình, ngày đêm thần tốc, rốt cục chạy về Giang Nam biệt viện, nhìn qua khắp nơi đều là thi thể, thiếu chút nữa là lập tức té xuống, vừa lúc gặp phải Bạch tổng đốc một thân đầy vết thương, hấn lên tiếng hỏi: “Bạch đại nhân, lần này, người định giải thích như thế nào đây?”

Bạch tổng đốc mặt tái đi, trước mắt bị thương tràn đầy: “Đại nhân, thái tử điện hạ cũng mất tích, ta cũng đang muốn đi tìm đây.”

Đang nói, bên kia Trung Lâm thúc cùng Diệp Nhất chạy như bay tới, Lãnh Hoa Đình vừa thấy, mừng rỡ, nghĩ tới hai người bọn họ bình an, vậy Cẩm Nương cũng sẽ không có chuyện gì.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân cũng không thấy rồi, sợ là đang bị chôn dưới đất.” Trung Lâm thúc nhíu lông mày nói.

Lãnh Hoa Đình nghe xong lập tức ngã quỵ, mấy ngày liên tiếp bốn ba cộng thêm lo lắng trong lòng, một ngụm máu tươi liền phun ra ngoài, làm Trung Lâm thúc bị dọa một phen, vội vàng nhét một ít thuốc vào trong miệng hấn, vừa cho hấn thuận khí, mới khiến cho hấn từ từ tỉnh dậy.

Vừa tỉnh dậy liền níu lấy cổ áo Trung Lâm thúc, xé toạc lên tiếng hỏi: “Tại sao, các người không bảo vệ nàng cho tốt?”

Trung Lâm thúc ảm đạm cúi đầu, quỳ xuống xin tội: “Lão nô đáng chết.”

Diệp Nhất ở một bên cũng là nóng nảy, nói với Lãnh Hoa Đình: “Thiếu chủ sẽ không chết, mau tổ chức người đến đào đất, nàng chắc chắn là bị nhốt ở trong đoạn đường hầm kia.”

Cho nên, Trung Lâm thúc đem tình hình lúc ấy nói một lần, cũng rất biết ý đẩy xe lăn đến cho Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình do dự một chút, vẫn là ngồi lên, đẩy xe lao thẳng đến chỗ ở của thái tử điện hạ.

Quả nhiên nơi này sụp xuống mấy rãnh to, có chỗ còn mơ hồ lộ ra đường hầm bên dưới, trong lòng Lãnh Hoa Đình chấn động, chỉ huy tên lính của Giang Nam đại doanh liền bắt đầu đào đất, trong lòng lo lắng, liền từ xe lăn trượt xuống, nửa quỳ dưới đất, tự mình động thủ đào đất: “Cẩm Nương.” La lên một tiếng, tê tâm liệt phế, trong lòng hấn vạn phần đau xót, nói muốn nàng hảo hảo mà trốn, không nên lộn xộn, nàng không nên lộ tài năng gì, thái tử chết liền chết, nàng một tiểu nữ nhân thì đi cứu cái gì, nàng không biết là đặt mình trong hoàn cảnh nguy hiểm, lòng ta đau nhiều như thế nào sao? Nàng đi ra ngoài, đi ra ngoài rồi ta nhất định phải đánh vào móng nàng, đánh thật nặng, thật là không biết nghe lời gì cả.

Lãnh Hoa Đình lòng ngực đau muốn nứt ra, quỳ trên mặt đất lấy tay không đào đất, Diệp Nhất ở một bên kéo khuyên hấn: “Thiếu gia, ngài đừng làm mình bị thương, một hồi thiếu phu nhân đi ra ngoài, lại phải thương tâm.”

Lãnh Hoa Đình trong lòng vừa hận vừa đau, hận chính là sự bất lực của mình, một lần lại một lần để cho Cẩm Nương lâm vào nguy hiểm, mà mình lại không có biện pháp bảo vệ nàng, khiến cho nàng sống chết trước mắt mà còn suy nghĩ vì mình, thái tử ở biệt viện của Giản Thân vương phủ gặp chuyện không may, đối với Giản thân vương phủ chắc chắn là đã kích lớn, hấn cũng có thể nghĩ đến được thì Cẩm Nương lại càng nghĩ đến thông thấu, cho nên mới phải vác cái bụng lớn ở trong đường hầm mà cố gắng tìm cách cứu người, nữ nhân ngọc, nàng không biết, dưới gầm trời này, chỉ có nàng hấn mới có thể sống sót, quân hấn khi gió cái gì quyền thế, phú quý, thân tình cùng trách nhiệm, hấn muốn, cho tới bây giờ cũng chỉ có mình nàng a.

Trên đầu ngón tay đã loang lổ vết máu, móng tay cũng bị phá hư, hấn còn đang từng chút từng chút đào đất, tựa hồ chỉ có như vậy, mới có thể giảm bớt sự hãi cùng đau đớn trong lòng hấn, hấn không muốn tuyệt vọng, nhưng càng nghĩ càng tuyệt vọng, hấn không biết, sau khi đào đi xuống, nhìn thấy là người, hay là thi thể, đất hai bên sụp xuống quá sâu, rõ ràng chính là bị chôn, lại qua một ngày một đêm, không ngạt chết, cũng sợ là chết đói, chết khát rồi, hấn không biết, chính mình đã lệt rơi đầy mặt, hai mắt đỏ ngầu, bộ dáng dữ tợn như âm hồn, nhưng vẫn là vừa đào đất, vừa xé giọng gào to, Mười ngón tay da thịt bấy nhầy,

lộ ra xương ngón tay: “Cầm Nương, nàng đi ra ngoài, nàng đi ra cho ta, nàng đã đồng ý với ta, phải hảo hảo còn sống, nàng là nha đầu xấu xa, không giữ lời hứa.”

139. Chương 139

Edit: Nuxuku

“Thiếu gia, người với cái bộ dáng này, Thiếu phu nhân đi ra nhìn thấy, sẽ đau lòng lắm a, người không nên đào như vậy nữa.” Diệp Nhất thật sự là nhìn không được nữa, túm lấy tay Lãnh Hoa Đình hướng đến bên cạnh kéo đi, Lãnh Hoa Đình xoay tay lại tung một chưởng, chưởng phong vừa dứt liền tiếp tục đào.

Bên kia rất nhiều quân sĩ đang cầm xẻng và cuốc tích cực đào, mặc dù nhiều người, nhưng bởi vì phương vị không rõ, thấy có chỗ nào sụp xuống thì đào chỗ đó, Bạch tổng đốc lần này cũng là gặp đến độ không còn nhận ra hình người, hai mắt sắc bén, tìm mấy vòng rồi, cũng không có thấy tung tích thái tử điện hạ, cái này thật thâm, nếu là thái tử cùng Tôn Cầm Nương táng thân ở chỗ này, mình cũng không cần sống nữa, toàn gia đều phải tự vẫn và theo bồi, so với lệnh tru di cứu tộc của Hoàng thượng thì tốt hơn nhiều.

Nhìn bộ dạng Lãnh Hoa Đình kia điên cuồng đào đất, Bạch tổng đốc cũng rất muốn khóc, nhưng hắn không có quyền cùng tư cách mà khóc, đây đã là lần thứ hai hắn không làm tròn bổn phận bảo vệ trụ sở, thái tử điện hạ cho dù không chết, hắn cũng là khó thoát khỏi tội lỗi thất trách, biệt viện bị vây đến giọt nước không lọt thể nhưng vẫn bị tặc nhân lên vào, nổ cho san thành bình địa, thể diện của Đại Cầm triều tất cả đều mất hết rồi, người Tây Lương, cho dù không có nổ chết Thái tử cùng Tôn Cầm Nương, cũng đủ kiêu ngạo một trận.

“Cầm Nương, nàng nghe thấy ta gọi tên nàng không? Cầm Nương, nàng nếu không ra, ta cũng nhảy vào với nàng, để chôn cùng đi.” Thể lực Lãnh Hoa Đình tiêu hao nghiêm trọng, mấy ngày liên tiếp bốn ba mệt nhọc, hơn nữa trong lòng lo lắng sốt ruột, đã bị vây đến muốn bất tỉnh, toàn bộ đều dựa vào sự bận tâm dành cho Cầm Nương mà chống đỡ, hắn bò ra bên mép đào bối.

Lúc bấy giờ, hoàn toàn quên mất mình cũng là có thể đi, chẳng qua là giống như một con cún nhỏ đang bò trên mặt đất, dùng hai tay của mình đào bối trên mặt đất đầy bụi đất, quanh thân đã bị hắn đào thành một con đường, thân thể hắn tiến vào trong động mình mới đào ra, bên cạnh bùn đất cùng loang lổ vết máu dính vào hắn, hắn mất đi tri giác, căn bản là không biết đau đớn, đột nhiên xác định, tự mình là đang đào mộ phần sao, đào một cái gần mộ phần Cầm Nương, cho dù chết, cũng có thể cùng nàng chôn ở gần nhau, sống thì ở gần nhau, chết cũng muốn cùng huyệt, như vậy, nếu có kiếp sau, hắn vẫn có thể đến dắt tay nàng, cùng nàng lần nữa tiếp tục duyên phận kiếp này.

Quân sĩ vừa đang đào đất nhìn thấy sự si tình của hắn, nhất thời kinh ngạc nhìn, chỉ cảm thấy, người nam nhân này chỉ sợ cả thiên hạ không ai si tình bằng hắn, nương tử của hắn, phải là cái dạng cô gái gì a, mà có thể làm ột nam nhân diễm lệ nghiêng nước nghiêng thành như hắn tuyệt đối cuồng dại si mê, cái kia cũng hẳn là một mỹ nhân như thiên tiên đi.

Nhìn nam tử kia ra sức, giống như bị mất hồn, lòng của bọn họ tựa hồ cũng đau theo, phục hồi tinh thần lại, cũng không có người nào khuyên nam tử kia, mặc hắn tự mình hành hạ chính mình đào hố, mà bọn hắn ra tay cũng dùng nhiều sức lực lớn hơn nữa, nhưng cũng cẩn thận hơn, sợ sảy tay khi cái cuốc đi xuống, sẽ làm bị thương nương tử của người nam nhân này, nam tử sẽ càng thương tâm hơn, tất cả mọi người cẩn thận lặng yên đào đất, cẩn thận mang đất vừa đào lên, không có ai qua gần nam tử kia nữa, mặc hắn như mình đồng da sắt lấy tay đào đất, thậm chí không có ai nghĩ rằng sẽ cho hắn một công cụ để đào, cho dù là một cây tiểu đao cũng tốt.

Biết rõ cái dạng kia là đang làm chuyện điên rồ, là kẻ điên mới có hành động đó, nhưng không có ai dám cười nói hắn, người thiện ý vào giờ khắc này đều bị điều động tập trung làm, tất cả mọi người chỉ có một ý nghĩ, mau mau cứu cô gái kia ra đây, nếu không, nam nhân mỹ lệ này sẽ đau thương đến chết.

Lãnh Hoa Đình ở trong đồng đất lớn đào không biết mệt mỏi, giống như một con kiến bị lạc phương hướng, sắc trời bắt đầu tối, vẫn là không có phát hiện nửa điểm dấu vết của Cẩm Nương, thời gian càng lâu, hần liền càng khủng hoảng, hần thậm chí không chịu vận dụng một chút nội lực, vết vệt da thịt của tay mình đi đào lấy, hần chưa bao giờ cảm giác được mình lại vô dụng không làm được gì như vậy, dù năm đó hần bị người thân nhất hạ độc, cho dù hần vốn là Thân vương Thế tử cao cao tại thượng biến thành một người tàn phế đáng thương hại, hần cũng không có cảm giác thống khổ như thế này, hần không biết phải làm sao bây giờ, hần không tìm được phương hướng để tìm nàng, vô luận hần cố gắng đào nhưng nơi này cũng không có biến hóa gì.

Trừ đưa mình tiến vào trong động càng sâu, trước mắt hần một mảnh bóng tối, không thấy được nửa điểm ánh sáng hi vọng, hần giống như người điên giống như cái kẻ ngu, một lòng nặng trĩu như đang treo trên tơ mỏng, đặt ở trong đồng đất, tinh thần tê liệt trí hướng tan vỡ, trong miệng hần lầm bầm mắng, chính mình cũng không biết mắng cái gì, hần chẳng qua là không dám dừng lại, sợ dừng lại, một tia hy vọng còn sống kia liền tan biến, mình sẽ sụp đổ mất, cho nên, hần liều lĩnh dồn hết sức lấy tay đào đất, hần không biết, đây là đang trừng phạt mình hay là đang trừng phạt Cẩm Nương, dường như trong vô thức là đang cố ý giày vò bản thân, đã nghĩ đến nếu sau khi nàng đi ra ngoài, thấy lòng bàn tay của mình thấm hại đau đớn, hần hận, hận nàng không chịu nghe lời của mình, hận nàng lần nữa đem mình lâm vào nguy hiểm.

Đào đất như vậy tiến hành gần ba canh giờ, rốt cục, hần dựa vào máu thịt trên thân thể, đào ra một cái lỗ thủng to, sau đó, nghe thấy một tiếng ca yếu ớt, “Nếu như, ta thể quên mất toàn bộ thế giới, chẳng qua là không thể quên mất đi người. Mà người ở nơi này, chính là kỷ tích trong cuộc đời ta.”

Trên đời này, đến kiếp sau nữa cũng không có loại âm thanh nào có thể lấn át tiếng hát này, dù có là tiên nhạc trên trời thì cũng không bằng được giờ khắc hần nghe được tiếng ca này, trong lòng mừng như điên bao phủ cả thần trí, hần quát to một tiếng: “Cẩm Nương.” Một ngụm máu tươi liền bắn ra, trước mắt tối sầm, cuối cùng cạn kiệt sức lực mà hôn mê bất tỉnh.

Lại nói đến Cẩm Nương, trong chặng đường ở dưới địa đạo không ngừng giúp Thái tử hạ nhiệt, Tứ nhi vốn mang không nhiều nước, mọi người thay phiên nhau uống một ít, liền toàn bộ để lại, thanh niên thị vệ kia cả một ngụm cũng không chịu uống, rõ ràng đôi môi khô nứt cả da ra rồi, hần đều cự tuyệt, để lại cho Cẩm Nương làm mát khăn chườm đầu cho Thái tử, cho dù đổ cho hần một giọt, cũng bị hần mang đến thoa lên trán thái tử, Cẩm Nương bắt đầu thích ứng bóng tối dưới lòng đất, thanh niên thị vệ kia có một đôi mắt to giống như đèn pha, dường như trong bóng đêm mở tròn tròn lên, Cẩm Nương nhìn lại có chút đau lòng, một nam hài tử rất chất phác, bộ dạng chỉ sợ mới có mười bảy mười tám tuổi thôi, thái tử có cận vệ trung thành như vậy thật cũng đáng an ủi.

Thái tử nhiệt độ lúc thấp lúc cao, Cẩm Nương rất sợ hần bị uốn ván (Nguyên nhân là do chất độc neurotoxin khi bị nhiễm vi trùng Clostridium tetani qua vết thương trên da), ở nơi này dưới nền đất không khí không lưu thông, nếu là vết thương nhiễm trùng, vậy thì nguy hiểm, Tứ Nhi cơ trí, nhìn ra Cẩm Nương đang lo lắng, cái túi bằng vải của nàng tựa như túi thần kỳ của Doremon (bản gốc: rương bát bảo), thỉnh thoảng lại lần ra một hai thứ tốt, tỷ như, nước uống ở thời điểm cần thiết, Cẩm Nương đã không cách nào nuốt nổi điểm tâm nữa rồi, nhưng nàng vẫn cầm vài miếng sấm nhét vào miệng Cẩm Nương, muốn nàng ngậm để bổ sung thể lực, Cẩm Nương cũng đều đặn nuốt cho Thái tử, để cho hần ngậm, hy vọng có thể chống đỡ tới khi có người đến cứu.

Thái tử cũng có lúc thanh tỉnh, cảm giác được trong miệng mình ngậm nhân sâm, hần tỉnh lại liền cười, “Đệ muội a, người không cảm thấy lãng phí sao? Hay là người giữ lại ỉn đi, ta sợ a, Tiểu Đình lúc gần đi, cũng đã nói muốn ta cố gắng bảo vệ người, hôm nay lại rơi vào tình huống để người cứu ta.”

“Ai cứu ai thì cũng đều giống nhau không phải sao, chúng ta coi như là cùng chung hoạn nạn?” Cẩm Nương cười nuốt một khối điểm tâm đến trong miệng thái tử, “Ăn một chút đi, còn không biết lúc nào mới có thể đi ra, người tốt nhất là hảo hảo sống, cũng không thể cô phụ một mảnh tâm ý liều chết cứu người của ta a.”

Thái tử nghe Cẩm Nương nhẹ nhàng nói.

Tâm tình cực kỳ bình tĩnh, một chút cũng không giống người đang ở hiểm cảnh sợ hãi cùng bất an, cùng nữ tử này ở chung một chỗ, hần luôn có thể yên tâm trấn định, cho dù là ở vào cảnh ngộ tẻ nhạt trong đời hần, hần cũng không có cảm thấy nhiều sợ hãi cùng khó chịu, chỉ cảm thấy, giờ khắc này, thật ra thì cũng

rất đáng giá, nàng nói không sai, cùng chung hoạn nạn, thử hỏi thiên hạ lại có mấy người có thể có bậc vinh hạnh đặc biệt này, cùng thái tử là hân chung hoạn nạn đây?

“Vậy chúng ta có được xem là chiến hữu hay không?” hai mắt tuần lãng của Thái tử tìm nơi phát ra giọng nói, chuyên chú nhìn Cẩm Nương, mặc dù, thấy không rõ, nhưng hân có thể cảm giác được, trên mặt cô gái này tất nhiên là mang theo vẻ đậm mật, thông dong mỉm cười, còn có trên người nàng, hơi thở của hoa mai hoa lan kia như ẩn như hiện, hân thấy kỳ quái quá rồi, cái mũi của mình lúc nào lại linh mẫn được như thế, ở nơi không khí tràn ngập bụi đất này còn có thể phân biệt ra được hơi thở đặc biệt trên người nàng, là cái loại cảm xúc nhớ mong không nên có, không nên ghi khắc trong xương tủy này? Hân ung dung bất đắc dĩ lắc lắc đầu, đau đến chết lặng, không thêm nghĩ đến cái sự nhớ mong đó đến tột cùng phải xử lý như thế nào, chẳng qua là đem từng sợi từng sợi tơ kia, vò loạn thành một cục, toàn bộ chôn trong đáy lòng, hân cũng không muốn ngốc giống như tiểu tử Thanh Dục kia, đem mình biến thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, thân phận của hân cùng trách nhiệm cũng không cho phép hân phóng túng mà ôm ấp tình cảm. Ngoài bóp chết ra, thì không còn biện pháp nào khác, có thể sẽ đau, nhưng nếu so sánh với việc mặc kệ mọi chuyện phát sinh thì tốt hơn nhiều lắm.

“Phải, chúng ta là chiến hữu, là đồng chí, đồng chí Thái tử, mời ăn một khối điểm tâm nữa.” Cẩm Nương vừa cười vừa dứt một khối điểm tâm đến trong miệng thái tử, cũng không nghĩ ngón tay mình thật ra thì dính đầy bụi đất, lúc này, chẳng qua là cầu nguyện, trong hoàn cảnh này, cái dạ dày được chiều chuộng xưa nay của Thái tử, ngàn vạn lần đừng ý kiến ý cò là tốt rồi.

“Đồng chí? Ừ, cái từ này tốt, ta thích.” Đôi môi khô nứt của Thái tử, khó khăn nuốt xuống điểm tâm mà Cẩm Nương nhét vào trong miệng, nghẹn cổ cũng cố nuốt xuống, vừa phải cười nói.

“Vậy mấy người chúng ta cũng là đồng chí nha, ta, Tứ Nhi, Phong Nhi, còn có, ách, tiểu thanh niên kia, người tên là gì?” Cẩm Nương nghe được lòng nhảy nhót vui vẻ, nghĩ tới đã ở cùng một chỗ một ngày rồi, vẫn không có hỏi người thanh niên thị vệ kia tên gì.

“Hồi phu nhân..., tại hạ họ Trần tên Nhiên, không dám đối với phu nhân và điện hạ cùng nhau xưng hô.” Tiểu thanh niên kia mở miệng có vẻ nho nhã.

Thái tử bị một tiếng “tiểu thanh niên” của Cẩm Nương làm cho ha hả cười không ngừng, làm tác động đến vết thương trên đùi, đau đến nhe răng, Phong Nhi cũng nghe ra thanh niên kia nói chuyện có vẻ yếu đi rất nhiều, nghĩ đến hân cũng là một ngày rồi không có hạt cơm nào vào bụng, lại muốn đem một miếng điểm tâm nhét vào trong miệng thị vệ họ Trần kia, mắt to trong suốt phát sáng nhìn Trần Nhiên nói: “Ăn chút đi, mẹ ngươi còn mong đợi ngươi trở về nhà kia, chết đói thì không đáng a.”

Tay thiếu nữ mềm mại nhả nhụi quét qua môi hân như lông vũ nhẹ nhàng bay, Trần Nhiên lớn như vậy còn chưa từng có thân cận với một cô gái như thế đâu, mấy cái nốt rỗ hoa có trên mặt lập tức đỏ ửng khác thường, cứng nhắc, cẩn thận đem một ít đồ điểm tâm khô khốc đó nuốt xuống, tim cũng không chịu thua kém, âm âm nhảy lên, giờ khắc này, hân thấy rất may mắn khi địa đạo này tối đen, không ai thấy được hân bất thành linh phát sinh dị trạng (trạng thái bất thường), nhân sinh chính là có một lúc vô tình gặp được giúp đỡ kỳ diệu trùng hợp, bất quá chỉ là một khối nho nhỏ điểm tâm, một cái chạm nhẹ nhàng, nhưng ở trên người thiếu niên đói bụng đến mức hai mắt đăm đăm, đang kiên nhẫn đem hết tất cả cơ hội cứu mạng của mình dồn hết toàn bộ dâng cho chủ tử, hân cũng nhận được thiện ý cùng quan tâm của người khác, ấm áp lúc đó đánh động trái tim, và không điều khiển được.

“Đệ muội, ta lại thấy mệt, ngươi cũng nghỉ một chút đi.” Thái tử thân thể lại bắt đầu nóng lên, mí mắt của hân càng ngày càng nặng, dùng hết khí lực cũng khó mà chịu đựng được, cho nên liền biết, mình lại sẽ hôn mê, hân không muốn Cẩm Nương lo lắng, liền an ủi nói.

Cẩm Nương đưa tay đặt ở trán hân, biết lúc này hân mà hôn mê nữa, sẽ rất nguy hiểm, nhất thời phúc chí tâm linh (khi vận may đến thì người ta cũng linh hoạt khôn ngoan hơn), ngón tay xê dịch, nhéo lên mí mắt thái tử, một chút một chút vận nhéo, thái tử bị đau, mơ mơ màng màng đã nghĩ muốn đánh rớt tay nàng, Cẩm Nương lại vẫn kiên quyết nhéo nhéo mí mắt của hân, kỳ quái chính là, như vậy cũng làm cho thái tử cảm thấy cái đầu nặng như sắc nhẹ đi không ít, cảm giác đau vì bị nhéo kia cũng giảm đi rất nhiều, trong lòng biết nàng lại đang suy nghĩ biện pháp cứu hân, lần đầu tiên trong đời hân, dùng giọng gần như là nũng nịu nói: “Hát một khúc cho ta nghe đi, nghe tiểu tử Thanh Dục nói, người ca hát rất dễ nghe, giúp nghỉ

ngôi cũng tốt a.”

Cẩm Nương nghe liền híp mắt lại, trên nóc tựa hồ truyền đến từng tiếng la đến tê tâm liệt phế, tướng công, chàng đã đến rồi sao? Chàng đến cứu ta sao? Ta biết, chàng nhất định sẽ chạy tới cứu ta, tướng công, ta ở chỗ này nha, đừng lo lắng, đừng sợ, Cẩm Nương sẽ không rời bỏ chàng.

Nhiều tiếng gọi kia giống như là đang đánh vào lòng Cẩm Nương, đau, rồi lại ầm ập, vẫn cười nhạt như gió, vẫn bình tĩnh, nhưng là, vừa nghe đến thanh âm của hắn, nước mắt cũng không kìm được nữa, tựa như hải tử chịu ủy khuất, trước lúc người thân đến, vẫn quật cường cùng kiên trì, không chịu đem một mặt mềm yếu của mình lộ cho người bên cạnh nhìn, nhưng là, người thân nhất kia vừa xuất hiện, đầy bụng ủy khuất cùng thương tâm tất cả liền trào ra khóe mắt, hóa thành nước mắt, lặng lẽ rơi.

Nước mắt lạnh như băng nhỏ trên mặt thái tử, trong lòng hắn một trận chua xót, thanh âm kêu gọi của Tiểu Đình ở phía trên hắn dĩ nhiên cũng nghe thấy, bị vây trong khó khăn, sắp được cứu, trong lòng hắn trái lại cũng không có một chút vui sướng, thậm chí rất muốn thời khắc dừng lại nơi này, không bao giờ ... có thay đổi nữa, cùng nữ tử này tiếp xúc khoảng cách gần như vậy, đây là lần cuối cùng trong đời, có lẽ, chỉ một lát thôi, sau này, hắn vẫn trở về làm Thái tử của hắn, còn nàng thì trở về làm nương tử của Tiểu Đình, cầu về cầu đường về đường, lễ giáo cùng đạo đức, vẫn là khoảng cách không nhảy qua được, cho dù hắn chịu cố gắng vượt qua thì như thế nào, một cái đầu đầy trách nhiệm không thể là cái đầu nóng, nữ tử này, trong lòng của nàng chỉ có Tiểu Đình, cho dù ai ưu tú hơn nữa, nàng cũng chẳng bao giờ nhìn vào trong mắt, Thanh Dục đau như thế nào, hắn thấy được, hơn nữa cũng nhận thức được, giống như lúc này, cô gái này đang khóc khi nghe tiếng Tiểu Đình gọi, nàng ôn nhu mềm yếu cho tới bây giờ cũng chỉ chịu bày ra cho Tiểu Đình nhìn, Tiểu Đình, mới là phu quân của nàng.

“Không phải nói, muốn ca hát cho ta nghe sao? Mau hát một ca khúc đi, không chừng, Tiểu Đình nghe thấy được tiếng người ca, đi tới tìm.” Thái tử khẽ cười nói, đưa tay tới, lần đầu tiên không có chút nào bận tâm, mềm nhẹ, lau đi nước mắt trên mặt Cẩm Nương, nước mắt kia làm ướt trái tim hắn, linh hồn hắn cũng bị ngập chìm trong dòng nước mắt ấy.

Cẩm Nương không có tránh né, giờ khắc này, trong lòng xem Thái tử như là huynh trưởng thân thiết, nàng nghẹn giọng đáp: “Tốt, ta hát cho người nghe, người nhất định không nên ngủ gật, phải lắng nghe nha.”

“Ta sợ không còn kịp nữa, ta muốn ôm lấy chàng, cho đến khi cảm giác được chàng là một sợi dây tồn tại, khi tuyết trắng có xóa nhòa đi tầm mắt, khi áp lực đè nặng lên đôi vai. dù cánh cửa thiên đường có khép lại, thì ít nhất vẫn còn có chàng, đáng giá để cho ta quý trọng, có chàng ở nơi này, chính là kỳ tích trong cuộc đời ta, cho dù trên thế giới này chỉ còn lại mình ta, khi quay đầu nhìn lại ít ra vẫn còn có chàng.” (lời bài hát e bó tay)

(*) Bài hát này là ‘Ít ra còn có anh’ nhưng lời hát đã biến đổi ít nhiều, ta phải vật lộn chỉnh sửa cho phù hợp, mọi người thông cảm, mọi người có thể tìm trên GG để nghe bài hát gốc.

Tiếng ca không nghỉ, liền nghe được một tiếng kêu gọi đau thấu tim phổi, giống như là đến từ chân trời xa xôi, cũng như sự reo hò phát ra từ trong tâm hồn, trong lòng Cẩm Nương tràn đầy đau thương, ngẩng đầu nhìn lại, ánh sáng chói mắt chiếu vào khiến nàng không mở mắt ra được, nhưng nàng lại thấy cái người mà mình luôn tâm tâm niệm niệm kia, đang một ngum máu tươi, như hồng mai đầy trời bay xuống, điểm một cái võ toang, vẩy tung tóe, mang theo the lương cùng mừng rỡ, chua xót kích động, bắn vào trái tim nhỏ bé của Cẩm Nương, nhất thời, nàng phảng phất nghe được thanh âm tan nát cõi lòng, đau tận xương cốt!

Lãnh Hoa Đình từ chỗ trống hẫng đào được ngã xuống, may mắn được Trần Nhiên phản ứng nhanh chóng, dùng bả vai của mình đỡ lấy thân thể hắn, giúp cho hắn hạ xuống chậm lại, mới không té nhào trong địa đạo.

Thái tử nguyên đang đắm chìm trong tiếng ca của Cẩm Nương, một câu kia ‘ta muốn ôm chàng’ lúc tình lúc cảnh, Cẩm Nương mặc dù không có ôm đầu thái tử, cũng là cách gần đó, khiến cho hắn sáng ngời như ảo giác, hoặc là dối gạt mình, cho là lời ca dành inh, mê say không muốn xa rời cảm xúc đang hết sức sâu lắng, một tiếng: “Cẩm Nương!” của Lãnh Hoa Đình như bị trọng chùy một kích gõ tỉnh, cũng làm vỡ nát giấc mộng của Thái tử, gương mặt thấy kia nam tử điểm lệ một ngum máu phun ra như hoa đào nở rộ, tất cả tâm trạng nên có và không nên có liền ở một cái chớp mắt đều tiêu tan sạch sẽ, tâm tình bị đánh nát phức tạp như một lọ ngũ vị trộn lẫn, thất vọng, vui mừng, thoải mái, đồng thời tụ lại, rồi lại tựa như bị

một ngọn lửa nhỏ từ từ thiêu cháy, vết cháy chính là lý trí còn sót lại của linh hồn, không biết là đau hay là bi, hoặc là vui mừng trọng sinh vào kiếp sau.

“Tướng công, chàng tỉnh lại! Tỉnh đi.” Cẩm Nương nhào tới bên cạnh Lãnh Hoa Đình, chịu đựng bụi đất trên đỉnh đầu tuôn rơi xuống, đập vầy (vừa đập vào vừa vầy lên) vào trên người nàng, đem đầu Lãnh Hoa Đình ôm vào trong ngực, lau đi vết máu nơi khóe miệng hắn, lại thấy người thân nhất hai mắt nhắm nghiền, mặt như giấy vàng, nước mắt lập tức rơi như mưa.

Bên kia Trần Nhiên vốn thấy ánh mặt trời, la lớn: “Thái tử điện hạ ở chỗ này, nhanh chóng tới cứu giá.”

Tứ Nhi, Phong Nhi hai người tất nhiên vui mừng vô cùng, nhanh chóng đi đến cùng Cẩm Nương đỡ Lãnh Hoa Đình, nhưng liền nhìn đến đôi tay lộ xương trắng của Lãnh Hoa Đình, vết máu loang lổ mười ngón tay, bị làm cho sợ đến hít một ngụm lạnh khí, Phong Nhi cuối cùng nhịn không được, khóc ra thành tiếng: “Thiếu phu nhân, tay của Thiếu gia.”

Cẩm Nương cầm lên đôi tay của Lãnh Hoa Đình, bỗng nhiên con mắt đỏ lên, ngậy đại nhìn, chửi ầm lên: ”Chàng làm sao lại ngu như vậy nha, Chàng điên rồi sao? Chàng cho rằng, Chàng là mình đồng da sắt sao, chàng là kim cương biến thành à? Chàng là Ultraman? Chàng là siêu nhân a, chàng...cái tên ngu ngốc này, ngu ngốc, Đại ngu ngốc, toàn bộ thế giới chỉ có chàng là ngốc nhất, ngốc nhất, ta không cảm kích chàng, không cảm kích.” Lầm bầm mắng, lầm bầm độc thoại, nắm đôi tay huyết nhục cơ hồ không còn gì kia, lại càng không ngừng run rẩy, nhắm mắt, không dám nhìn nữa, tim, giống như là bị vụn cho nát bấy thành tương, rơi vào bụi đất, hóa thành bùn, không biết phải như thế nào mới có thể lần nữa kết dính lại thành hình, đau đến sinh hận, hơn nữa là tình cảm đậm đặc đọng lại chỉ còn có hắn , có mình mà thôi.

Bạch tổng đốc thấy Thái tử cùng Tôn Cẩm Nương đều ở dưới đất, cuối cùng là khôi phục một chút khí sắc, kêu người vội vàng đi xuống đem Thái tử cứu lên, bên này Diệp Nhất cũng gọi đủ nhân thủ, công Lãnh Hoa Đình trên lưng, Trương ma ma mang theo nha hoàn bà Tử may mắn còn sống sót trong viện đến cứu mấy người Cẩm Nương cùng Tứ Nhi, Phong Nhi lên, phòng bị phá hủy, không thể ở nữa rồi, một vùng lớn Giang Nam biệt viện thành một mảnh phế tích, sau khi Thái tử đi lên, chỉ nói một câu: “Mời vợ chồng Lãnh đại nhân vào ở biệt viện hoàng gia.” Liền hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Nhất thời mọi người luống cuống tay chân, đem toàn bộ người di chuyển đến trong hoàng gia biệt viện, thái y đi theo Thái tử có mấy người, lúc trước ở tại hoàng gia biệt viện, sau đó bố trí đi theo đến biệt viện Giản thân vương phủ, lúc trước khu nhà sụp làm Thái tử bị thương, cộng thêm có tai nạn ở nhà máy, liền xoắn tay áo không ngừng nghỉ mà chữa trị, may mà đã mang thật nhiều thuốc tốt, vết thương thái tử nhiễm trùng, vừa bị phong hàn, hôn mê một ngày một đêm mới tỉnh dậy, mà Cẩm Nương nguyên vẫn muốn trông coi Lãnh Hoa Đình, lại bị Trương ma ma cứng rắn rót thuốc an thần, cùng với Lãnh Hoa Đình liền ngủ mất.

Thái y chẩn mạch Lãnh Hoa Đình, nói hắn mệt nhọc quá độ, lòng cũng lo lắng quá sức, tích tụ vào tim, kinh mạch tắc nghẽn, may mà lúc trước một bùm máu phun ra, đem máu ứ bức ra, nhưng cũng bị thương kinh mạch, bên trong may là sẽ không bị tổn thương, nhưng hai bàn tay này, mười đầu ngón tay cũng là có ba đầu ngón tay còn dính lại chút da, nhìn thật là khó coi, may mắn được là người đã hôn mê, nếu không lúc tỉnh táo mà làm sạch vết thương có thể làm cho hắn đau chết đi, tay đứt ruột xót, lão thái y nhìn vết thương của hắn vẫn lắc đầu không dứt, không rõ cái thiếu niên như hoa này tại sao lại muốn hành hạ mình như thế, chẳng lẽ trên người hắn không có cảm giác, không biết đau sao?

Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình còn có Thái tử người thì ngủ, người thì ngất, Lãnh Thanh Dục cùng Lãnh Khiêm, Lãnh Tôn cuối cùng bảo hộ Vương Phi đến Giang Nam biệt viện, vừa nhìn cảnh tượng bị thương kia, Vương Phi thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, mà trong lòng Thanh Dục lại càng bị kéo treo trên chín tầng mây, lúc ấy liền túm lấy Bạch tổng đốc đang chỉ huy dọn dẹp thi thể cùng vật lộn bên ngoài biệt viện, cả giận nói: “Đây chính là do đại nhân người bảo hộ nơi này sao? Người ngại mệnh người quá dài rồi sao?”

Mà Lãnh Khiêm cũng như phát điên giống nhau, chạy thẳng tới viện nơi Cẩm Nương ở lúc trước, nhìn phòng ốc sụp đổ, khắp nơi hoang tàn đổ nát. Diệp Nhất đang cho người dọn dẹp phòng, bao gồm một chút ghi chép sổ sách kê toán cùng ngân phiếu, Lãnh Khiêm khàn giọng hỏi: “Thiếu gia cùng Thiếu phu nhân đâu?”

Diệp Nhất vừa thấy Lãnh Khiêm, tự nhiên biết thân phận của hắn, vội nói: “Ồ hoàng gia biệt viện chỗ của Thái tử điện hạ, đại nhân vừa bảo hộ Vương Phi trở về?”

Lãnh Khiêm nghe được hơi buông lỏng một chút, ngược mắt lại thấy có tên lính đem nữ thi (thi thể nữ nhân) đi ra ngoài, lòng căng thẳng, cả người ngẩn ngơ, nhất thời lại không dám nhìn kỹ người nằm trên ván gỗ kia, trong đầu hiện ra hình ảnh lúc mình ra cửa, Tứ nhi nắm tay đưa thuốc cho hắn, mắt nhìn thấy thi thể kia sắp mang đi ra, Lãnh Khiêm hít sâu một hơi, sải bước vượt qua, chặn ngang vạch trần vải trắng che ở trên mặt nữ thi kia, vừa nhìn xuống, nhất thời lòng buông lỏng, cảm giác được sau lưng mồ hôi chảy ròng ròng, Diệp Nhất vừa nhìn liền kinh ngạc, hỏi: “Đại nhân, người biết nha đầu này?”

Lãnh Khiêm mặt cứng đờ, lắc đầu, ánh mắt lại nhìn chung quanh, Diệp Nhất không hiểu mô tê gì, “Đại nhân một hồi có đi hoàng gia biệt viện không, lão nô mới vừa đem tổ yến xưa nay Thiếu phu nhân ăn tìm được bọc lại rồi, còn tốt không tổn hao gì, người giúp lão nô mang đến giao cho Tứ Nhi cô nương giữ, nàng lúc gần đi, nhưng là nhớ tới chuyện này đây.”

Lãnh Khiêm nghe mắt đẹp đang nguội lạnh bỗng nhiên sáng lấp lánh như sao, điểm một cái sóng mắt lưu chuyển, thẳng tắp nhìn Diệp Nhất, nhưng nửa câu cũng không nói, Diệp Nhất không biết ý hắn là gì, chỉ cảm thấy hôm nay đại nhân thật là quý dị, vội vã chạy vào trong phòng, cầm một bọc đồ giao trên tay Lãnh Khiêm, Lãnh Khiêm chưa nói hai lời, tung người liền hướng ra phía ngoài viện đi.

Diệp Nhất nhìn liền bất đắc dĩ lắc đầu, nhắc đi nhắc lại nói: “Hôm nay đám thanh niên này cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.” Nhất thời lại nghĩ tới nhi tử mình từ lúc hôm kia gặp đến nay không biết đang ở chỗ nào, trong lòng lại càng lo lắng, không biết sự việc lần này có liên quan đến Thế tử gia hay không, nếu là có, vậy sao cái nghịch tử kia còn không có trở lại đưa tin, hoặc là lần đó vẫn muốn lừa gạt mình, hoặc là, chính là không có phương tiện đưa tin, hay hắn đã mất đi tín nhiệm của thế tử.

Lãnh Tôn có thể được coi như người duy nhất bình thường, quay đầu xe ngựa lại, mang người tiến đến hoàng gia biệt viện.

Biệt viện có không ít cung nhân ma ma, những người này, nguyên là trong cung không được sủng ái, hoặc là đi theo chủ tử thất thế, tiếp tục trở lại, chính là không có cơ hội, mới có thể bị đưa đến nơi nhỏ nhỏ trong Giang Hoa phủ này, trông coi biệt viện, nói trắng ra là, cùng với bị giam lỏng thanh tu không có gì khác mấy, trong ngày thường chẳng qua là quét dọn đình viện, nếu là có thành viên hoàng thất đến thì lâu lâu cũng mới tới một lần, người trong nhà này sẽ có không khí náo nhiệt, xưa nay chính là không khí trầm lắng, không trách được Thái tử dù tới, cũng không nguyện ý đến nơi đây ở, rõ ràng biệt viện này nếu so với Giản thân vương phủ thì kém đến mấy lần, tất cả công trình đều theo quy chế xây giống như cung điện, chẳng qua là thiếu người đến ở, lớn thì có lớn nhưng lại không có nhân khí.

Bất quá, ma ma ở bên trong nơi này, cũng là có một hai người nhận ra Giản thân vương phi, Vương Phi được Tú cô cùng Ngọc Bích hai người đỡ xuống xe ngựa, liền có một vị khoảng gần bốn mươi tuổi tên gọi Lưu ma ma ở ngoài cửa sau, thấy Vương Phi xuống tới, vội vàng khom người nghênh đón, đúng tiêu chuẩn trong cung hành lễ: “Nô tỳ Lưu thị ra mắt Vương Phi.”

Trực giác khiến Vương Phi kinh ngạc, cố gắng nhớ lại, một hồi lâu mới nói: “Ma ma xin đứng lên.”

Lưu ma ma đem Vương Phi nghênh vào bên trong viện, ám vệ trung niên kia theo sát ở phía sau Vương Phi, một tắc cũng không rời, Lưu ma ma ở phía trước dẫn đường, đến cổng trong, Lưu ma ma đứng lại, nhìn ám vệ trung niên kia im lặng không lên tiếng, Vương Phi thầm nghĩ, trong lòng biết nam nhân thì không thể đi theo vào trong viện, nơi này, so sánh với Vương Phủ càng thêm nhiều quy củ, nàng suy nghĩ một chút, nhìn ám vệ một cái, ánh mắt ôn nhu như nước, rồi quay đầu lại, cũng là kiên định đối với Lưu ma ma nói: “Bốn phi vốn trước đó vài ngày có tiền cung đi thăm Lưu phi nương nương, nàng hôm nay hết thấy mạnh khỏe, chẳng qua là, có chút nhớ nhung một ít lão nhân, còn nói, có ít người, nhiều năm không thấy, cũng không biết còn nhớ mặt hết không?”

Lưu ma ma nghe được chấn động, trong con ngươi vốn hờ hững liền lóe tinh quang, thân thể khẽ cúi, đối với Vương Phi nói: “Có nô tỳ ở biệt viện ngày người mười mấy năm rồi, không biết, có người còn có thể nhớ nô tỳ không?”

“Lưu phi nương nương là một người trọng tình cảm, nàng sẽ không quên người đã từng đối với nàng rất tốt,

cho dù nhất thời quên mất, bốn phi nhất định khi trở về sẽ nhắc lại chút ít.” trên mặt Vương Phi vẫn là mỉm cười thản nhiên, cao quý mà ưu nhã, Lưu ma ma ngẩng đầu, trên mặt cười không ngớt, tiếp tục đi về phía trước, lại nói: “Thái tử điện hạ bị thương còn chưa tỉnh, chức tào sử đại nhân cùng phu nhân ở tại Nam viện, Vương Phi xin đi bên này.”

Dọc theo đường đi lại có cung nhân tới đón, nhưng Lưu ma ma vẫn đưa Vương Phi đến thẳng trước cửa Nam viện, phân phó cung nhân cẩn thận hầu hạ, rồi mình mới cáo từ rời đi, lúc gần đi, nàng sâu sắc nhìn Vương Phi một cái, “Nô tỳ đa tạ tình nghĩa của Vương Phi, nguyên tưởng rằng, mười mấy năm đi qua, Vương Phi sẽ đem nô tỳ quên đi, chỉ mong cái vị trong cung kia cũng như Vương phi, còn nhớ tình cũ.”

“Đây là tự nhiên, tỷ tỷ từ trước đến giờ so sánh với Thanh Uyển trí nhớ tốt hơn nhiều lắm, ma ma đại khái có thể yên tâm, Lục hoàng tử điện hạ cũng chưa từng đem ma ma ngài quên mất.” Vương Phi cười đáp.

Lưu ma ma trong mắt liền dâng lên một tầng hơi nước, xoay người rút lui.

Mà trung niên ám vệ kia thủy chung vẫn đi theo Vương Phi nửa bước cũng không rời, cung nhân trong Nam viện kinh ngạc, nhưng thấy là Lưu ma ma tự mình đưa tới, liền không ai nói gì, tùy ý hần đi theo Vương Phi vào sân.

Lúc đó Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình cũng chưa tỉnh, Trương ma ma chờ ở phòng ngoài, Vương Phi vừa vào cửa liền gấp gáp muốn đi thăm Cẩm Nương, Trương ma ma bận rộn khuyên ngăn, thần sắc ảm đạm, rồi lại không biết nói như thế nào là tốt, nghĩ cả nửa ngày mới nói: “Thiếu phu nhân biết được tin tức Vương Phi ngài gặp nạn không thiết cơm nước, đêm không thể say giấc, rốt cục nhìn thấy thiếu gia trở lại báo bình an, mới ngủ được, Vương Phi, ngài cũng là một đường mệt nhọc, không bằng nghỉ ngơi trước, chờ Thiếu phu nhân tỉnh, nô tỳ sẽ bẩm báo để đến thăm ngài.”

Vương phi tuy nói ôn hoà hiền hậu đơn thuần, nhưng cũng không phải kẻ ngu, Trương ma ma nói như thế, lại làm cho tâm tình nàng càng lo lắng hơn, mới vừa rồi nàng cũng thấy, Giang Nam biệt viện trở nên hoàn toàn thay đổi, Cẩm Nương. Tất nhiên là bị thương tổn, Trương ma ma không phải là người không hiểu chuyện, hiện tại muốn cản trở mình, chắc là muốn Cẩm Nương được nghỉ ngơi tốt, nàng cố nén vội vàng trong lòng, quay đầu lại nhìn ám vệ trung niên kia một cái, liền theo Trương ma ma nói, đi về phòng của mình.

Ám vệ trung niên kia đương nhiên cũng đi theo phía sau Vương Phi, Trung Lâm thúc cũng đi theo, hướng về phía hần vừa muốn hành lễ, thì ám vệ kia liền nhắc tay, cản trở động tác Trung Lâm thúc, Trung Lâm thúc liền nói: “Đại nhân cực khổ, cùng nô tài đi nghỉ ngơi đi.”

Ám vệ kia nhìn Vương Phi một cái, liền nhắc chân đi theo Trung Lâm thúc rời đi.

Ngọc Bích hầu hạ Vương Phi vào phòng, Tú cô vẫn mang vẻ mặt lo lắng đứng ở trong chánh đường, ánh mắt chăm chú nhìn Cẩm Nương trong nhà, chờ Trương ma ma hết bận, liền bắt được tay Trương ma ma nói: “Đại muội tử, người thiết tình nói cho ta biết đi, Thiếu phu nhân nàng.”

Trong mắt Tú cô ảm ướt khiến cho Trương ma ma sinh lòng cảm động, an ủi vỗ vỗ tay Tú cô nói: “Không có gì, chẳng qua là mệt mỏi, bị kinh sợ, chỉ cần ngủ thôi, đứa nhỏ cũng rất tốt, năm tháng rồi, qua mấy tháng nữa, là có thể sinh.”

Trương ma ma giọng nói dễ dàng, khiến Tú cô nghe được lòng cũng nhẹ nhàng buông xuống, nắm tay Trương ma ma nói: “Đại muội tử, cực khổ người rồi, cảm ơn.”

Trương ma ma trên mặt mang nụ cười, trong mắt hiện lên một tia ảm áp, hỏi tới thương thế Tú cô: “Đại tỷ thân thể tốt hơn chút nào không? Vết thương kia.”

Tú cô nghe thấy đầu chân mảy mòi nhú lại nhăn mặt, nhưng vẫn là cười nói: “Những thuốc tốt dùng một đồng trên người của ta, không tốt cũng phải tốt, nếu là thân thể chịu không được, Vương Phi cũng sẽ không mang ta tới không phải sao?” Lời còn chưa dứt, thân thể lại có chút lay động, Trương ma ma bận rộn đỡ lấy, kéo nàng hướng về bên đi: “Thân thể tốt, là tốt nhất, Thiếu phu nhân cũng sẽ yên tâm một chút, chỉ là một đường mệt nhọc, đi trước nghỉ ngơi đi, một hồi Thiếu phu nhân tỉnh lại, ta sẽ đi gọi người.”

Tú cô trên người bị thương thật ra cũng chưa khỏi hẳn, nhưng nàng từ khi nghe nói Cẩm Nương mang thai, cả người liền bị vây trong cao hứng cùng khẩn trương, nghe nói Vương Phi muốn tới Giang Nam, cũng bắt

kể tất cả mọi thứ, chỉ tìm được Vương Phi nắn nỉ, Vương Phi cuối cùng cảm nàng không được, nên đồng ý mang nàng đi theo, ở chân núi kia mấy ngày, nàng cùng Ngọc Bích vừa tận lực đem cái ăn tiết kiệm cho Vương Phi, mấy ngày nay tuy là ăn no, nhưng thân thể vẫn là chống đỡ không nổi rồi, vừa vào phòng bên, lần mò đến giường mà ngủ.

Trương ma ma tự mình hầu hạ nàng ngủ ngon, thở dài một tiếng mới ra cửa.

Cầm Nương ngủ đến thiên hôn địa ám (đất trời mù mịt), bất tỉnh nhân sự, đến khi cái bụng đói kêu réo nàng mới thức tỉnh dậy, vừa nhấc mắt, liền thấy khuôn mặt tuần dật của Lãnh Hoa Đình, gần trong gang tấc, không giống với thường ngày kiều diễm, hần hờn nay sắc mặt vẫn là tái nhợt, đôi mi thanh tú nhũn nhặn thật chặt, đôi lông mi thật dài trong giấc mộng khẽ rung động như hồ điệp (bướm bướm, hiih, dễ như vậy cho nó hoa mỹ) xòe cánh, có thể nhìn thấy được, hần hờn cũng không an bình, trên chóp mũi thẳng tắp túm tụm, có mấy giọt mồ hôi, ngoài cửa sổ ánh sáng rực rỡ chiếu vào, lọt vào trong mắt Cầm Nương tựa như tinh tú, chỉ có đôi môi đỏ mọng nở nang kia, vẫn như thường ngày giống nhau, xinh đẹp trơn bóng, nhiễm ánh sáng mê người.

Cầm Nương đau lòng khe khẽ ôn nhu vuốt dọc gương mặt hần, lau đi mấy giọt mồ hôi trên chóp mũi, ma sát đi qua, đem mặt của mình dán tại trên mặt của hần, một tay choàng qua ôm cổ hần, nhẹ nhàng, trong lòng vừa ngọt vừa đau, bất quá, hoàn hảo, hai người còn đang ở cùng nhau, hơn nữa, có thể được ở gần nhau như vậy.

“Nương tử!” Một tiếng gọi khàn khàn khô khốc vang lên bên tai, nhưng ngay sau đó thân thể liền bị người ôm chặt vào trong ngực, Cầm Nương chấn động, gương mặt nhìn đôi con ngươi thâm sâu như hồ nước, đẹp đến si mê ở bên trong, rồi lại đen sáng như sao xa, như muốn đem hồn nàng hút vào trong đó.

Cầm Nương thấy trong mắt hần, nhìn qua là sợ hãi, là lo lắng, còn có tràn đầy lưu luyến, ngốc tướng công của nàng, lần này đã bị làm sợ hãi rồi sao, Cầm Nương trong lòng dâng lên vô vàn áy náy cùng đau lòng, chui đầu vào hõm cổ hần dụi dụi, nghẹn giọng đáp: “Tướng công ngoan, ngủ tiếp đi.”

Lãnh Hoa Đình vừa mở mắt liền thấy được Cầm Nương, nghe thấy được hương U Lan đặc biệt trên người, thoáng như cảnh trong mơ, hần tỉnh trước, đầu óc còn dừng ở việc mình ở bên miệng hố đào đất, bên tai chính là giọng nói trong suốt của Cầm Nương hơi khàn khàn, rồi lại tiếng ca mềm mại ngọt ngào, vừa tỉnh dậy, cái gì cũng không muốn làm, chỉ đem Cầm Nương ôm thật chặt vào trong ngực, tựa như ôm ấp lấy mạng của mình, hồn của mình, chỉ sợ buông tay, mình lại sẽ lâm vào bóng tối khôn cùng khủng hoảng, thật lâu, đến khi thiết thiết thực thực cảm nhận được sự tồn tại của nàng, nghe nàng ôn nhu nhẹ nhàng dụ dỗ, tức giận cùng lo lắng còn sót lại trong đầu khiến hần liền ngồi bật dậy, một tay đem nàng ôm lật lại, vén chăn lên gối tay, một chưởng vỗ xuống, cảm giác đau nhói, cũng không có nghe thấy tiếng vang giòn giã, lúc này mới thấy hai tay của mình bị bao bọc thành như cái bánh chưng, căn bản là không thể làm, mới vừa chẳng qua là tức giận, hoàn toàn quên mất đau đớn.

Cầm Nương bị hần đột nhiên ôm cuốn lấy, đã biết mình làm việc sai trái với hần, thật sự chộc giận hần, cái tát kia còn không có xuống tới, nàng liền oa oa kêu to lên

“Tướng công, đừng đánh, ta sai rồi, sai lầm rồi, tướng công.” Chờ cái tát kia chụp được, cái miệng cảm giác chập chập đau, nhưng cũng không có nghe thấy thanh âm thanh thúy như ngày thường, lập tức cũng kịp phản ứng, tay của hần còn bị thương, cho nên vừa la: “Tướng công, tay của chàng có đau không, chỗ lõm xẹp a, chàng. Nếu không thì nợ lại đi, sau này lại trừng phạt ta.”

Giọng nói ủy ủy khuất khuất, tội nghiệp, nghiêng người, cổ chấp quay đầu lại nhìn, mắt to trong suốt dâng lên một tầng hơi nước, trong ánh mắt cũng tràn đầy đau lòng cùng hối hận, như hải tử làm chuyện sai, vừa sợ đại nhân trừng phạt vừa mong đợi đại nhân tha thứ, Lãnh Hoa Đình kim nén bực bội ở trong lòng, cố gắng không nhìn tới ánh mắt của nàng, gương mặt tay như kẹo que đánh, lại là một chút vỗ vào mông Cầm Nương, khàn giọng mắng: “Nàng. Nàng. nói sẽ cố gắng yên tĩnh, nàng cố gắng chờ chính là quan tâm đến sinh tử của người khác, nàng cái rắm a, nàng. nàng có phải hay không muốn chọc cho ta tức chết? Có phải hay không muốn cái mạng này của ta!”

“Tướng công, tướng công, ta không dám, đừng đánh, đau quá a.” Cầm Nương bị đánh oa oa kêu loạn, cái tát kia còn chưa có rơi xuống, tiếng kêu của nàng liền nổi lên, “Mẫu thân trở lại sao, ta muốn méc mẫu

thân, chàng khi dễ ta, chàng khi dễ ta, không đúng, bảo bảo a, con ơi, cha con khi dễ mẹ a, khi dễ mẹ, sau này con đi ra ngoài, nhất định phải báo thù ẹ, mẹ muốn báo thù a.”

Lãnh Hoa Đình nghe nàng hồ ngôn loạn ngữ, chơi xấu đem bảo bảo ra đùa bỡn hấn, tức giận trong lòng nhất thời tiêu tán rất nhiều, nghĩ tới sợ làm bị thương đứa nhỏ trong bụng của nàng, vội vàng ôm lấy nàng, đặt ở trên đùi, mắt phượng nhìn nàng, lại thấy nàng vẻ mặt cười tinh quái, trong mắt cũng là nước mắt rưng rưng, thút tha thút thít, oang oang, thanh âm so với mới vừa rồi thấp đi chút đỉnh: “Tướng công, ta thật sai lầm rồi, ta cũng không dám làm gì để chàng lo lắng, không dám nữa, tướng công, chàng. Đừng nóng giận, đừng nóng giận được không?”

Lãnh Hoa Đình trong lòng đau xót, nhẹ nhàng đem nàng ôm vào trong ngực, kiên định cảm thụ nàng tồn tại, ôm giọng nói: “Nàng nói phải giữ đúng lời hứa, không thể gạt ta lần nữa.”

“Ừ, nhất định giữ lời, tướng công, chàng cũng phải bảo đảm, không thể để cho ta lo lắng, chàng so với ta từng trải hơn, như vậy sẽ nhiều đau đớn hơn, chàng nhất định là không muốn ta cũng đau lòng như vậy, đúng không.” Cẩm Nương chui vào trong ngực hấn, âm thanh nghẹn ngào, lập tức bắt đầu đòi phúc lợi, cái loại cảm giác tan nát cõi lòng này, nàng không bao giờ muốn gặp thêm một lần nào nữa.

“Ừ, nhưng là đối bụng rồi? Đi ăn một chút ít đồ nha.” Lãnh Hoa Đình tiêu tan tức giận, lúc này lại lo lắng thân thể Cẩm Nương, cúi đầu thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vẫn là mềm mịn, trong lòng an tâm một chút, may mắn ông trời không tệ, lần gặp đại nạn này cũng không có đả thương nàng chút nào, càng thêm cứng nàng như châu như bảo mà khảm vào trong xương.

Cẩm Nương khẽ nâng mắt, thấy thần sắc hấn hòa hoãn, thì hít sâu một hơi, đột nhiên bắt được tay của hấn, ánh mắt bốc lên lửa giận, con cừu nhỏ lập tức trở thành sói xám hung ác, giơ mười cái kẹo que kia lên mắng: “Chàng là kẻ ngu hay là kẻ điên a, nhiều binh sĩ như vậy đều đào đất, cũng không phải là không có công cụ, Chàng thế nhưng đem một đôi tay biến thành cái dạng này, chàng. Chàng làm tức chết ta đi, chàng là chê ta sống quá dai sao, chàng muốn trừng phạt ta sao, để cho ta đau lòng có phải hay không? Ta cho chàng biết, sau này như thế nữa, ta liền. Ta liền.” “liền” một hồi lâu cũng không biết là gì nữa, cũng là càng mắng càng giận, nước mắt cũng rơi xuống theo, hôm nay nhìn thấy bằng bó hoàn hảo một chút, nghĩ tới hôm qua kia máu chảy đầm đìa, bộ dạng lòi cả xương trắng, nàng vừa đau lòng, vừa tức, đây là cái nam nhân ngu ngốc gì a, quýnh lên liền thành ngớ ngẩn, rồi lại một trận hoảng sợ, nghĩ tới một ngày kia, mình thật không ở đây, người nam nhân này có thể hay không tự mình hại bản thân mình còn hơn như vậy nữa, thậm chí. Có thể tự sát nữa.

“Nương tử, lúc ấy quá nóng lòng, nhất thời liền như vậy, trong đầu tất cả đều là sợ, nơi nào còn nghĩ qua muốn dùng cái gì công cụ nữa, nàng đừng giận, đừng tức giận a, sẽ làm thân thể bị thương, đứa nhỏ cũng sẽ bị nàng làm ảnh hưởng.” Thật là phong thủy luân chuyển a (là một câu thành ngữ: ý chỉ là thời thế thay đổi ak), lúc này Lãnh Hoa Đình liền lấy lòng như con cún nhỏ lấy lòng chủ nhân, dàng hoàng, dịu ngoan, tiểu tâm nghĩ muốn rút tay mình về, chỉ kém không có thật le lưỡi liếm mặt Cẩm Nương, mắt phượng xin đẹp giấu kỹ sự sắc sảo, vô tội mà chớp chớp, lông mi đẹp mắt, ánh mắt vô tội không tạp chất, như lúc ban đầu gặp gỡ vậy, thuần khiết sạch sẽ không bị nhiễm một hạt bụi, nhưng lại thấy Cẩm Nương vẫn là găm lên giận dữ: “Không cho giả bộ vô tội, chàng. chàng chính là người điên, lại chưa từng thấy người nam nhân nào ngốc như vậy, ta. Ta muốn đi méc mẫu thân, đúng, để ấu thân phạt chàng.”

“Nương tử, ta sai lầm rồi, ta nhận sai còn chưa được sao? Mẫu thân nghe sẽ thương tâm nha, mau tới dùng cơm đi, đứa nhỏ bị đói đến mức muốn chửi người luôn rồi.” Lãnh Hoa Đình ôn nhu đem nàng vừa ôm vào trong ngực, vừa vụng về lau đi nước mắt trên mặt Cẩm Nương, dịu dàng dụ dỗ nói.

“Đứa nhỏ làm sao mà mắng, hấn mới sẽ không sợ người đó, bảo bảo của chúng ta, nhất định sẽ là một quân tử ôn nhu khiêm nhường, phải người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở, nhỏ nhắn khả ái.” Cẩm Nương cảm thấy cũng không còn giận nữa, bụng quả thật rất đói, trong miệng lâm bâm, nhưng cũng biết điều nghe lời xuống giường.

Còn người khiêm tốn đâu rồi, có một người mẹ giống như sư tử Hà Đông, không có chuyện gì liền hướng cha hấn rống to, có thể quân tử được sao? Bị rống cũng không có sinh khí, hướng phía khác nhỏ giọng nói, dùng tay đau đỡ nàng xuống giường, sợ nàng không cẩn thận té đập đầu, thì mình lại đau lòng.

Phía ngoài Tứ Nhi cùng Phong Nhi hai người đã sớm chờ rồi, Trương ma ma xem chừng vợ chồng son nên

tĩnh, liền gọi mang cơm, quả nhiên nghe được tiếng ồn ào trong nhà, đầu tiên là thiếu gia rống, Thiếu phu nhân còn sợ cho thiên hạ không loạn oa oa kêu to, nghe được Tứ Nhi cùng Phong Nhi hai người che miệng cười không ngừng, Trương ma ma tức giận lấy khăn đập các nàng: “Chủ tử các người đang bị ủy khuất, người còn ở đó cười cho được!”

Tứ Nhi nghe, nụ cười càng sâu, nhỏ giọng, hất đầu nói: “Ma ma yên tâm, Thiếu phu nhân cũng không phải là chủ tử chịu lỗ, chờ xem, một hồi sẽ là thiếu gia xui xẻo.”

Quả nhiên lời còn chưa dứt, trong nhà tiếng hô liền thay đổi, biến thành giọng thê thê từ cổ họng Cẩm Nương phát ra, Trương ma ma nghe liền nhú lông mày, bất đắc dĩ vừa sủng nịch nhìn cánh cửa mở kia, nghe trong nhà Thiếu gia tiểu tâm nhẹ nhàng dụ dỗ, trong mắt cũng phát ra chút ẩm ướt, Thiếu phu nhân không phải là thiếu nữ cổ hủ tam tòng tứ đức, ân nghĩa khác nhau, khó được chính là Thiếu gia mọi sự đều sủng ái Thiếu phu nhân, mặc nàng đánh chửi chỉ cầu nàng vui vẻ là tốt rồi, nam tử như vậy, thực tại hiếm thấy, khó hơn được chính là, tình cảm bọn họ vững chắc còn hơn cả vàng, ở bên trong hoạn nạn, tình nghĩa hai người càng trân quý.

Trong nhà cuối cùng truyền đến tiếng Cẩm Nương gọi, Cẩm Nương cũng mệt mỏi, đang ôm bụng xuống giường, hai người Tứ Nhi Phong Nhi bận rộn đi vào nhà hầu hạ, Lãnh Hoa Đình bị thương cũng ít, chẳng qua là hai tay hôm nay hoạt động bất tiện, chỉ có thể gơ ra như mức quả mà khoe khoang, Phong Nhi nhìn vừa đau lòng lại không biết làm sao, không nhìn được đi theo Cẩm Nương cũng lầm bầm vài câu: “Thiếu gia cũng là quá không biết nặng nhẹ rồi, cũng đáng bị Thiếu phu nhân mắng đấy.”

Tứ Nhi nghe đem mắt liếc nàng, Cẩm Nương vốn là điều hòa được giận dữ trong lòng lại bị Phong Nhi khơi dậy, lại bắt đầu lầm bầm mắng: “Đúng vậy, chưa từng thấy ai ngốc thế, xem đi, bàn tay vốn tốt đẹp lại thành như vậy, sau này còn như vậy nữa, ta liền. . . . ta liền hừ chàng!”

“Người nói cái gì! Người thử lặp lại lần nữa coi!” Vốn là đang hoàng ôn nhu vừa nghe lời này liền xù lông, đứng lên, mắt phượng xinh đẹp như phun lửa.

Tiểu nữ nhân nào đó như đụng phải mìn, bất quá chính là miệng lưỡi nhanh nhẹn xiu thôi, lập tức rút cổ âm thanh mềm nhũn, cúi đầu không dám nhìn hấn.

140. Chương 140

Edit: nuxuku

“Tướng công, cái kia. . . . Ta mới vừa rồi cái gì cũng không nói, cái gì cũng không nói a, chàng nghe nhầm, nghe nhầm rồi.” Cẩm Nương “chân chó” đi tới, tiểu tâm vỗ vỗ trước ngực Lãnh Hoa Đình, giúp hấn nhuần khí, chân thành cẩn thận phụng bồi.

Lãnh Hoa Đình giận đỏ mặt, lúc này quá mức chậm chạp rồi, cái tiểu nữ nhân này, càng ngày càng vô pháp vô thiên rồi, lại dám nói muốn bỏ chồng, mắt phượng hướng Tứ Nhi cùng Phong Nhi trừng, hai người không có nghĩa khí kia bỏ hết việc trong tay xuống, lòng bàn chân như tha mỡ, chạy thật nhanh, vẫn không quên đem cửa đóng lại.

Cẩm Nương đang muốn phát ra uy phong chủ mẫu, mắng hai nha đầu kia mấy câu, người đã bị Lãnh Hoa Đình lôi vào trong ngực, bị hấn ngồi xuống ôm lấy đặt ở trên đùi, cái miệng nhỏ nhắn vừa muốn chìm chíp kêu mấy tiếng, lại bị đôi môi đỏ mọng phúng phính của hấn mềm mại ngăn chặn, đầu óc bị một kích, sớm đã quên muốn nói gì, hấn lưỡi dài linh hoạt, tiến quân thần tốc, bá đạo xông vào trong miệng nàng, ngậm lấy cái lưỡi đình hương của nàng cố gắng mút lấy thỏa thích, Cẩm Nương bị đau, muốn đẩy hấn ra, duỗi tay, rồi lại không đành lòng, nụ hôn của hấn, so sánh với thường ngày bá đạo quấn quýt si mê hơn, mang theo trừng phạt cùng đắc ý, hơn nữa là đau lòng, sợ hãi, là vui mừng tìm được thứ đã mất, còn có, căng thẳng sợ một lần nữa bị mất đi.

Cầm Nương trong lòng ê ẩm nhẩn nại, hai cánh tay ôm lấy lưng hần, nhẹ nhàng vuốt ve cái lưng thon gầy, cái lưng cũng chủ động cùng hần chơi đùa, ôn nhu mút đầu lưng của hần, Lãnh Hoa Đình thân thể cứng đờ, đem nàng ôm càng chắc hơn, nhưng càng tỉ mỉ ôn nhu, động tác cũng mềm nhẹ cẩn thận, sợ làm đau nàng nửa phần.

Một giọt nước mắt từ trên mặt Cầm Nương yên lặng chảy xuống, tướng công yêu thương nhất của nàng, kiên cường nhất, cũng là nhạy cảm như vậy, từng bị quăng đi, bị phản bội, vết thương ở trong lòng, nhưng mà vẫn chưa khép lại, cho nên, mới có thể càng thêm lo được lo mất, nàng cố gắng chữa trị vết thương của hần, muốn đem từng chút từng chút thiếu thốn của hần mà bù đắp lại, tại sao những thứ xấu xa kia vẫn không chịu bỏ qua cho bọn họ, luôn luôn tìm mọi cách để đem vết thương kéo ra, thậm chí càng không ngừng tạo ra thương tổn cho hần, mình là thuốc trị thương tốt duy nhất của hần, nhưng ba phen mấy bận thiếu chút nữa bị hại, cho nên, hần thường xuyên gặp phải kinh hoàng, thường xuyên sợ hãi, xem nàng còn quan trọng hơn cả tính mạng.

Cho nên, nàng muốn sau này phải càng thêm cẩn thận gấp bội che chở hần, muốn cho hần trở thành nam nhân vui vẻ hạnh phúc nhất trên cái thế giới này.

Một nụ hôn kia vẫn kéo dài bao lâu không ai biết được, Cầm Nương thiếu chút nữa bị Lãnh Hoa Đình ép khô tất cả không khí, hần mới thở hồng hộc, lưu luyện không rời thả Cầm Nương ra, nơi nào đó của thân thể cũng là chọc đến eo Cầm Nương làm nàng đau, khuôn mặt nhỏ nhắn của Cầm Nương bị hần hôn đến đỏ au, ngất ngất vù vù (choáng váng) có chút tim không được phương hướng, bất quá, khi Lãnh Hoa Đình giơ cái tay kéo que vụng về nghĩ muốn hất vạt áo của nàng ra, nàng cuối cùng kịp phản ứng, nhanh chóng cản lại nút thắt cổ áo của mình nũng nịu dụ dỗ nói: “Tướng công, ta thật đói, đến nổi trước ngực dán vào sau lưng rồi.”

“Nương tử, ta đây nuôi nàng nhé, chúng ta ăn chút ít cái khác?” Người nào đó chính là bị kích tình nhộn nhạo hết sức, bị một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, đầu chịu bỏ qua lúc đó, ôm lấy tiểu nữ nhân trong ngực rối loạn xoay người đến bên giường, Cầm Nương kinh hãi, hần hôn qua mới thổ huyết, tuy nói nghỉ ngơi được chút đỉnh, nhưng thể lực tiêu hao quá mức, làm sao có thể liền khôi phục, này nha tình tròng lên não rồi, liền không để ý đến thân thể.

“Tướng công, ta muốn ăn cơm, ăn một bát cơm to, còn có, muốn ăn tôm, nghe nói tôm Giang Nam ăn đặc biệt ngon đâu rồi, ta thèm mấy ngày, cũng không còn ăn vào một bữa, hôm nay chúng ta lại ở trong hoàng gia biệt viện, muốn ăn cái gì mà không có? Dù sao cũng là Thái tử gia trả tiền, cũng không nên chịu thiệt thòi không ăn Hmm.” Cầm Nương chút chút lộn xộn loạn thành một đồng, cũng là một lời đem toàn bộ kích tình của Lãnh Hoa Đình Tử quét sạch, hần bất đắc dĩ thả nàng xuống, sủng nịch vuốt đầu nàng, cũng là nặng nề mở miệng: “Chẳng lẽ ở trong biệt viện, chúng ta ăn không nổi tôm sông?”

Cầm Nương ha hả cười, hai chân vừa rơi xuống đất, người đã cảm thấy an toàn mấy phần, kéo kéo vạt áo, vừa giúp hần chỉnh lại áo, “Sao có thể chứ, ta biết tướng công là hiểu rõ ta nhất, ta không phải là nghĩ tới thái tử gia ở chỗ chúng ta cũng hết ăn lại uống, chúng ta phải nghĩ biện pháp ăn trở lại không phải sao?”

Lãnh Hoa Đình nghe buồn cười vươn ra một cây kẹo que, nhéo nhẹ cái mũi của nàng, âm thanh nam nhân thuần hậu dễ nghe như đàn vi-o-long vang lên, “Thái tử điện hạ hiểu rõ rằng người tính toán như thế, sẽ đem người đuổi ra khỏi phủ đấy.”

Cầm Nương trề môi, hừ nhẹ một tiếng nói: “Vậy làm sao có thể, nói như thế nào ta cũng là cứu ân nhân cứu mạng của hần rồi, hần phải cảm kích ta mới đúng.”

Vừa nói đến chuyện cứu thái tử, người nào đó bên tai vừa vang lên bài hát lúc trước nàng hát, trong lòng nhất thời chua loét, kéo lấy tay nàng, nghiêm túc nhìn chăm chú vào ánh mắt của nàng nói: “Sau này, hát như vậy, chỉ có thể hát ột mình ta nghe, nhớ kỹ!” Vừa nói, mặt đen lên ngồi vào xe lăn, tự mình đẩy xe lăn đi ra ngoài.

Cầm Nương nghe được sững sốt, nhưng ngay sau đó hiểu ngay người này lại đang ăn dấm chua, “chân chó” ở phía sau đẩy hần, vòng vo nói câu dễ nghe: “Nha, tướng công, hôm qua kia chính là hát cho chàng nghe, ta sợ chàng tìm không được ta, cho nên hát mới hát để chỉ đường cho chàng, lời hát như vậy, dĩ nhiên chỉ dành cho tướng công của ta, người khác bắt quá là dự thính, dự thính thôi.”

Người ngồi trên xe lặn lưng thẳng tắp, giống như là thờ ơ, thấy vậy Cẩm Nương thấp thỏm, không biết, người nào đó khóe miệng lơ đãng đã sớm nhếch lên, mặt mày đẹp đẽ tràn đầy hạnh phúc.

Trương ma ma đều nghỉa đem cơm đi hâm nóng một lần, mới thấy vợ chồng son gần gũi thân thiết đi ra ngoài, trên mặt liền nở nụ cười, Phong Nhi đi qua nhận lấy tay cầm trên tay Cẩm Nương đem Lanh Hoa Đình đẩy tới bên cạnh bàn, Trương ma ma bưng hai chén tổ yến, vừa nhìn tay Lanh Hoa Đình bằng bó thành như vậy, trong lòng buồn bã, trực tiếp bưng cho Phong Nhi.

Cẩm Nương cũng là đi qua nhận, đối với Trương ma ma nói: “Ta tới đây.”

Vừa nói, liền múc một muống đưa tới bên môi Lanh Hoa Đình, Lanh Hoa Đình cũng là yên lặng nhìn nàng, chậm chạp không chịu há mồm, Cẩm Nương cho là hắn còn đang tức giận, tiểu tâm luống cuống, miệng mở rộng: “A. Tướng công, ăn tổ yến, ngoan nào, há mồm.”

Nhìn bộ dáng nàng cẩn thận dụ dỗ mình, Lanh Hoa Đình không nhịn được liền hé miệng, cũng là lấy tay nhẹ nhàng đẩy cái chén ra, “Không phải là đói bụng sao? Mình ăn đi, ăn xong rồi hãy dứt ta.”

Người này từ sau khi trải qua chuyện của Ngọc Nhi kia, ăn cơm liền không bao giờ muốn tụi nó tỳ hầu hạ nữa rồi, nhiều lắm cũng chỉ để xới cơm vân vân, chia thức ăn dùng cơm gì, thời điểm lưỡi biếng sẽ phải là Cẩm Nương tự thân làm, sau lại Cẩm Nương mang thai, mình liền thành nam bảo mẫu, hầu hạ ngược lại cho Cẩm Nương, hôm nay hai tay bị thương rất nặng, căn bản không có cách nào khác cầm chiếc thìa bưng chén cơm, mặc dù cũng là đói bụng đến mức mờ cả hai mắt rồi, nhưng vẫn là chịu đựng, không nỡ để Cẩm Nương đói, nên chờ Cẩm Nương ăn xong rồi mới dứt hẳn ăn.

Cẩm Nương biết tật xấu của hắn, mình cũng quả thật đói bụng, liền dứt khoát chính mình ăn một miếng, dứt hẳn một miếng, hai người mỗi người một cái, ai cũng không bỏ quên, một bữa cơm ăn hết nửa canh giờ.

Dùng xong cơm, Cẩm Nương mới nhớ tới Vương Phi hẳn là cũng đến ở trong biệt viện, vội hỏi Trương ma ma: “Mẫu thân đâu rồi, nghỉ ngơi rồi sao?”

“Nô tỳ mới đi thăm rồi, Vương Phi còn chưa có tỉnh đâu, yên tâm đi Thiếu phu nhân, trong phòng bếp còn chuẩn bị rất nhiều cơm.” Trương ma ma cười trả lời.

“Nga, ta đây chờ mẫu thân tỉnh lại đi thăm người, một chặng đường này thật là mệt nhọc, nghỉ ngơi nhiều một chút cũng tốt.” Cẩm Nương nhận lấy trà Tứ Nhi đưa tới, khẽ nhấp một ngụm, vừa bưng dứt Lanh Hoa Đình.

Lanh Hoa Đình cũng là nhướng mày, không biết đang suy nghĩ gì, Cẩm Nương liền thả trà, hỏi: “Tướng công, chàng có tâm sự gì?”

“Chúng ta đi trước một chút xem thái tử điện hạ, cũng không biết điện hạ thương thế như thế nào.” Lanh Hoa Đình vừa nói liền đẩy xe lặn đi ra ngoài.

Cẩm Nương lại nói, “Song Nhi đâu rồi, Song Nhi ở nơi đâu.”

Trương ma ma nghe vậy vội vã đi gọi Song Nhi, Song Nhi trôi qua hai ngày này trong lòng run sợ, ngày đó nổ tung đã gây sợ hãi cho nha đầu này, lẽ ra nàng cũng là lập công lớn, nhưng trong bụng cũng rất thấp thỏm bất an, chỉ sợ có người trả thù nàng, người này cũng quá thần kỳ, nhiều quân đội như vậy vây quanh viện, bọn họ cũng có thể tiến vào được, đem toàn bộ viện san bằng, nếu để cho người này biết, là nàng cứu Thiếu phu nhân, chỉ sợ nàng sẽ bị nổ cho thành thịt tương đi.

Lúc này Cẩm Nương cho gọi nàng đi vào nàng liền đầu cũng không dám ngẩng lên, hai vai rụt lại đứng, hai mắt thật to xoay tròn chuyển động.

“Song Nhi, lần này may mà có người, ta mới có thể gặp đỡ hóa lành, vừa lúc trong nhà cũng thiếu người, sau này, người ở nơi này làm việc nhé.” Trong viện cung nữ mặc dù cũng có không ít, nhưng đó là người hoàng gia, Cẩm Nương cũng không dám tùy tiện sai khiến các nàng, vẫn là dùng người bên cạnh mình thì thỏa đáng hơn.

Song Nhi nghe được ngăn ra, gương đôi mắt to ngập nước, trong mắt sợ hãi chợt lóe lên, Cẩm Nương nhìn liền nhíu lông mày, an ủi nàng nói: “Nơi này là hoàng gia biệt viện, phương pháp bảo vệ có so sánh với trong biệt viện của chúng ta tốt hơn nhiều lắm, người đừng sợ, ta còn nghĩ, chờ ta trở lại kinh thành, mang

theo người cùng đi, bác người là người trong vương phủ của di nương, ngày nào đó để cho Vương Phi cho người một thân phận tốt, tìm hộ cho người một người trong sạch, gia cảnh tốt mà gả người đi.”

Song Nhi nghe được hơi khựng lại, trong lòng chua xót, bác đã chết nhiều năm, đã biết một nhà lại đang trong biệt viện, vẫn bị Đại tổng quản đè ép, bởi vì không có chỗ dựa, căn bản là ra mặt khó khăn, hôm nay phụ thân mặc dù không có bị bán đi, nhưng là bị điều đến trong hậu viện, vô tích sự, ở nhà nghỉ ngơi, nếu là có thể cùng Thiếu phu nhân hồi kinh, còn có thể diện cùng chút ít thân phận, kia tự nhiên là không còn gì tốt hơn, ai mà nguyện ý cả đời làm nô tài, tiền đồ sáng sủa, nàng vốn lại thông minh lanh lợi, lập tức biết điều quỳ xuống, hướng Cẩm Nương dập đầu: “Tạ thiếu phu nhân cất nhắc, Song Nhi nhất định sẽ làm tốt.”

Cẩm Nương nghe liền gật đầu, đối với Song Nhi nói: “Người sau này sẽ là người bên cạnh ta, một hồi cùng Tứ Nhi và Phong Nhi tỷ tỷ học chút ít, hiện tại, người trước đi với ta đến chỗ thái tử điện hạ vậy.”

Song Nhi nghe hơi dừng một chút, nhưng đầu óc nàng lúc này cũng tự hiểu rất rõ, hôm nay cũng chỉ có dựa vào Thiếu phu nhân mới có tiền đồ, trung thành đối với Thiếu phu nhân, cho dù có người muốn trả thù, cũng còn phải qua cửa ải Thiếu phu nhân này không phải sao.

Liền vui mừng đáp ứng, đi theo Lãnh Hoa Đình và Cẩm Nương cùng đi ra khỏi Nam viện.

Nhưng nơi này dù sao cũng là quy chế theo cung đình, muốn gặp thái tử, không dễ dàng bằng tại biệt viện nhà mình, Lãnh Hoa Đình trước sai bảo cung nữ báo Lưu ma ma, Lưu ma ma vừa đi hỏi thái giám bên kia của thái tử điện hạ, nghe được thái tử điện hạ đã tỉnh, đang tuyên đại nhân Chúc sử tạo, mới để cung nữ cho vợ chồng son đi qua.

Thái tử đang nghiêng tựa vào trên giường, hần vừa mới tỉnh lại, còn có chút mơ hồ, cảm giác mình còn ngủ ở trong động đất kia, vừa mở mắt liền kêu một tiếng: “Đệ muội.” Vừa hầu hạ, cung nữ bận rộn đi tới lên tiếng, Tiểu Ý hỏi: “Điện hạ vừa tỉnh, thái y phân phó, ngài không thể ngồi dậy.”

Thái tử lúc này mới thấy rõ trên đầu không phải là vách tường đất, mà là màn lụa màu vàng sáng, long sần điêu khắc Long Phượng, mềm mại thêu song long hí châu, áo ngủ bằng gấm, mới nhớ tới, mình đã trở lại trong biệt viện rồi, vuốt vuốt cái trán còn có chút ít đau, mở miệng hỏi: “Chức sử tạo đại nhân cùng phu nhân có đến không?”

Cung nữ vội cúi đầu trả lời, thái tử cảm thấy hơi mất mát, lòng mới kiên định chút ít, cảm giác hơi chút mệt mỏi, thân thể khó khăn ngồi dậy, một bên cung nữ bận rộn đặt gối lớn sau lưng cho hần tựa vào, cẩn thận hỏi hần có muốn dùng cơm hay không.

Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình đi vào, thái tử vừa lúc dùng chút cháo, đang lệch qua trên giường không biết nghĩ cái gì, thấy đôi này đi vào, trên mặt liền nở nụ cười, Cẩm Nương đang muốn quỳ xuống hành lễ, hần liền quỳnh lên, duỗi tay ra, liền muốn đi đỡ nàng, nhưng đã quên trên chân của mình còn bị thương, thiếu chút nữa từ trên giường lăn xuống, thái giám bên cạnh thái tử bị làm cho sợ bận rộn đỡ lấy hần.

Thái tử sắc mặt khẽ biến trở nên bối rối, đối với Lãnh Hoa Đình nói: “Tiểu Đình, mau kêu đệ muội đừng hành lễ, nàng là phụ nữ đang mang thai.”

Lãnh Hoa Đình cười nhạt đối với thái tử nói: “Thần cũng muốn, nhưng mà, ngài là Quân, chúng ta là thần, lễ nghi vẫn không thể phá bỏ.” Vừa nói, đối với Cẩm Nương gật đầu một cái, Cẩm Nương tự nhiên hiểu ý tứ của hần, vẫn là hành lễ cho hoàn chỉnh.

Thái tử dụ dằng theo dõi Cẩm Nương hành lễ, trong lòng thấy không thoải mái, rõ ràng đứng gần như vậy, nhưng cảm thấy nàng vẫn cách thật xa, xa gần trong gang tấc, nhưng chạm tới không tới, nhất thời lại nhớ tới thời gian trong quảng đường địa đạo, khi đó Cẩm Nương rất cẩn thận mà chiếu cố hần, căn bản cũng không có để ý nhiều đến tôn ti nam nữ, cuộc sống như vậy kiếp này sợ là cũng sẽ không có nữa?

“Điện hạ vết thương của ngài có khá hơn chút nào không?” Cẩm Nương cười dài hỏi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào thanh tú, tràn đầy nụ cười hạnh phúc, một đôi mắt to long lanh phát sáng, thái tử nhìn tâm tình bình thường.

“Ừ, thái y hốt thuốc, hôm nay đã hạ sốt, hần là không quá mấy ngày sẽ tốt thôi, người là cố ý tới thăm bệnh sao?” Thái tử trong mắt cố nở nụ cười, cố ý chỉ hỏi Cẩm Nương.

“Thần, một là thăm bệnh, hai là, những thích khách này lớn mật làm vậy như thế, thần nuốt không trôi khẩu khí này, muốn hỏi điện hạ, có phải người bắt tay vào điều tra hay không?” Lãnh Hoa Đình về mặt nhàn nhạt, cũng là giành trước thay Cẩm Nương trả lời.

Thái tử nghe được ngăn ra, cười khổ nhìn Lãnh Hoa Đình, về mặt ủy khuất nói: “Tiểu Đình a, thái tử ca của người hôn mê mới thanh tỉnh lại đây thôi, người cũng không đau lòng hay sao?”

Lãnh Hoa Đình nghe được về mặt hắc tuyến, mắt phượng đẹp đẽ hướng về phía trước liếc mắt, tức giận nói: “Thần tất nhiên biết điện bị thương, chẳng qua là, sự cố lần này, Tây Lương quá mức lớn mật, thần nghĩ, ngày đó nếu chỉ có mười mấy thích khách rất là khó đem nhân mã Giang Nam đại doanh nổ tung một cái lỗ hồng, hơn nữa, viện của thần kia ít nhất cũng có mười mấy mẫu (đơn vị đo diện tích hồi đó 1 mẫu = 10.000 m²), thế nhưng có thể xử dụng thuốc nổ san thành bình địa, bao nhiêu thuốc nổ mới đủ được? Thuốc nổ kia đến tột cùng là trong Đại Cẩm triều, hay là từ ngoài biên giới vận chuyển vào? Nếu là trong nước, người cung cấp thuốc nổ kia cũng nhất định là phản tặc, hơn nữa, người này ở Đại Cẩm quyền thế tất nhiên không nhỏ, mau sớm bắt được mới là tốt, nếu là từ ngoài biên giới chuyển tới, như vậy, tặc nhân là như thế nào nhập cảnh, trạm kiểm soát nơi biên giới liên không người nào có thể điều tra ra sao? Tất nhiên cũng là trong ướng ngoài hợp.”

Một phen làm cho thái tử lâm vào trầm tư, Lãnh Hoa Đình phân tích rất có lý, thái tử lúc trước cũng tra ra được một lần tin tức, nhưng chỉ biết đó là tổ chức gián điệp lớn nhất Tây Lương, ‘Thương Lang’ lên vào Đại Cẩm, hơn nữa, không tiếc huyết bản (vốn liếng, . . .) muốn nổ chết mình và Cẩm Nương, Giang Hoa là Đại Cẩm trọng trấn, bởi vì là căn cứ quan trọng mà có trọng binh canh gác, ngoại trừ có nhân mã Giang Nam đại doanh, châu phủ sở hạt so sánh với những phủ khác nhân mã cũng nhiều gấp mấy lần, chính là vì duy trì trụ sở vận hành bình thường, mà những ngày kia, Giang Nam đại doanh nhân mã phần lớn điều tới ngoài biệt viện coi chừng dùm, tặc nhân cho dù có mang theo nội gian, không có mấy trăm người cũng khó mà làm ra động tĩnh lớn như vậy, dấu vết của nhiều người khả nghi như vậy vào Giang Hoa biên giới, mà Giang Hoa phủ cuối cùng một chút tin tức cũng không bẩm báo, có thể thấy được, bên trong Giang Hoa phủ, nhất định có vấn đề.

Thái tử trong lòng đánh tính toán, nhưng trên mặt vẫn là rất bình tĩnh, hần nhìn thoáng qua hai tay Lãnh Hoa Đình đặt ở trên đầu gối, ánh mắt âm trầm, thâm nghĩ, cõi đời này, Tiểu Đình đối với Cẩm Nương si tình, sợ là không người nào có thể so sánh nổi, không trách được Cẩm Nương đối với hần chết tâm, bọn họ như vậy dù là ai cũng khó mà chen chân vào được, người bên cạnh. . . . Chỉ có ao ước ngưỡng mộ mà thôi.

“Tiểu Đình, người cũng bị thương, chuyện này ta cũng biết là không có thể tha, nhưng là, hộ vệ bên cạnh ta ngày đó bị chết chỉ còn một người, thủ hạ ám vệ cũng có không ít, người trước đừng có gấp, đem Bạch Thịnh Vũ gọi trở về, bảo hần cùng Lãnh Tôn hai người âm thầm điều tra Giang Hoa phủ, phải một phát trúng đích.” Thái tử sắc mặt nghiêm trọng, thần sắc nghiêm khắc.

Chỉ có lúc này, Cẩm Nương mới có thể cảm giác được thái tử cùng trước đây là không giống nhau, ở bên trong uy nghiêm, mang theo khí thế nghiêm nghị lạnh lùng, đó là khí thế mà những người sống ở trên mới có, làm cho người ta nín không được mà phục tùng.

“Bạch đại nhân lúc này đang ở Lâm Giang phủ chiêu binh, nhất thời nửa hỏa (trong vòng 1 bữa cơm @@) cũng không về được, nhưng mà thần cũng đang muốn đem tân binh kia toàn bộ triệu hồi, gia tăng huấn luyện, phải bằng tốc độ nhanh nhất huấn luyện ra một số tinh binh để dùng.” Lãnh Hoa Đình bình tĩnh trả lời.

Thái tử trầm ngâm một hồi mới nói: “Tiểu Đình, người có phải có mục tiêu hoài nghi hay không?”

“Ngài không cảm thấy kỳ quái sao? Nhị thúc của thần, ở Đại Cẩm bắt quá chỉ là quan tứ phẩm, cho dù có thể trộm cơ mật Đại Cẩm đi Tây Lương bán, cũng không còn bản lãnh cùng tư cách điều động được Thương Lang, nghe nói, đây chính là Nam viện Đại vương của Tây Lương một tay kiến lập, là một pháp bảo trong tay hần, nhưng lúc này lại tổn thất ở Đại Cẩm, hơn nữa, cơ hồ là không công mà lui, Nhị thúc ta lại đem cái gì đi giao đãi cho Nam viện Đại vương? Hần ở Tây Lương thì như thế nào giả mạo đi xuống?” Lãnh Hoa Đình suy tư liên tục, nói ra nghi ngờ trong lòng mình.

“Người là nói. . . .” Thái tử cũng cảm thấy điểm nghi ngờ rất lớn, chuyện này, đúng là nói không được,

dọc theo đường đi, Lãnh Nhị vì ám sát Tôn Cẩm Nương cùng Tiểu Đình, đã tổn thất không ít nhân mã Tây Lương, thậm chí còn bị Giang Nam Tổng đốc búng gốc hết một cứ điểm, nhưng, bọn họ vẫn là không biết mệt mỏi, việt tảo việt dũng (càng ngăn cản càng dũng mãnh), một lần lại một lần âm mưu, tầng tầng lớp lớp nhưng lần thất bại trước, Tây Lương coi như là lần nữa tín nhiệm Lãnh Nhị, cũng không thể hào phóng đến nỗi đem pháp bảo đặc biệt của mình lấy ra cho Lãnh Nhị tùy ý sai sử hay sao.

“Thần cái gì cũng không nói, thần chẳng qua là nghi ngờ mà thôi.” Lãnh Hoa Đình nhàn nhạt nói.

“Điện hạ, thần phụ hôm qua có thể tìm tới cái mật đạo kia, cũng kịp thời cứu ngài, nhưng cũng không phải tình cờ, mà chuyện là có người báo cho thần phụ biết, nói có người đang muốn ở trong viện đặt thuốc nổ.” Cẩm Nương thấy thái tử cùng Lãnh Hoa Đình hai người nói chuyện có chút căng thẳng, liền vén áo thi lễ, nghiêm nghị nói.

“Nga, người cảnh báo ở đâu ?” Thái tử cũng có chút ngoài ý muốn, Cẩm Nương nói, hẩn tuyệt đối tin, nhanh chóng để cho Cẩm Nương dẫn người vào .

Song Nhi bị cung nữ dẫn vào, quỳ gối trước mặt thái tử, đem chuyện hôm đó mình chứng kiến bẩm báo hết cho thái tử, Cẩm Nương lại đem chuyện hiềm khích của mình cùng Đại tổng quản tiền nhiệm kia đều nói rõ, thái tử nghe được giận dữ, vỗ mép giường, dựa sát vào trên giường, cũng là động đến vết thương, đau đến nhe răng trợn mắt, chân mày nhíu chặt.

“Hoa Đường lớn mật như thế sao?” Thái tử không thể tin quát.

“Thần cho là, cái này không đến nỗi, theo thần chứng kiến, huynh trưởng của thần bất quá là bị người lợi dụng mà thôi.” Lãnh Hoa Đình trầm ngâm nói.

Thái tử nghe cũng là gật đầu: “Lẽ ra, Hoa Đường cùng đám người Thanh Dục đi đến biệt viện trước, ta nghĩ, thuốc nổ kia rất có thể đã được chôn xuống, chỉ chờ ta vừa đến, tiện thể một hòn đá bắn hai con chim, đem ta cùng đệ muội song song nổ chết, như vậy, liền chặt đứt Đại Cẩm tài lộ, lại để cho triều đình phát sinh nội loạn, đến lúc đó, Tây Lương lại tiếp tục khởi binh, Đại Cẩm liền trở nên nguy hiểm.”

“Ừ, thần cũng nghĩ như thế, thuốc nổ kia nếu không phải lúc trước được chôn kỹ lưỡng, lấy sự bảo vệ nghiêm mật của Giang Nam đại doanh, quả nhiên là một con con ruồi cũng khó bay vào, tặc nhân có bản lãnh đi nữa, cũng không cách nào sống sót khi gặp thủ vệ nghiêm mật, mai phục nhiều thuốc nổ như vậy, hơn nữa, hầu như cũng không có bỏ qua một cái đình viện nào, bọn họ nghĩ là phải một phát trúng đích, có thể tiết trừ hậu hoạn, nếu không, ‘tiền vốn’ cũng sẽ không bỏ ra được lớn như thế .” Lãnh Hoa Đình không ngờ tán thành nói, bất quá, tặc nhân ván này bố trí đúng thật là sâu, vì có thể thành công, còn trước khi mình đến đã cài sẵn đại bộ phận nhân mã trong Giang Nam đại doanh, muốn thành công cao hơn ở một kích tức trúng.

” Nói đến như thế, Hoa Đường hiềm nghi không phải là lớn?” Thái tử nghi ngờ nói, thấy Lãnh Hoa Đình trong lòng là một người công chính công bằng hợp lý nên cảm thấy vui mừng, thái tử cũng quả thật không quá tin tưởng Lãnh Hoa Đường tham dự chuyện này, cũng không phải tin tưởng nhân phẩm Lãnh Hoa Đường, mà là cảm thấy, Lãnh Hoa Đường không có đạo lý, cũng không có lập trường muốn hại chết mình, muốn tính ra, ở trong phủ thân vương, Hoa Đường đã từ từ thất thế, nhưng có Tiểu Mai ở bên, mình sẽ là núi dựa của Hoa Đường, là một cây cỏ cứu mạng duy nhất để hẩn vững chắc thế tử vị, lấy cá tính Lãnh Hoa Đường, giết chết mình, như tự chui đầu vào rọ, cho dù ai cũng không tin tưởng, hẩn có gốc đến trình độ như vậy sao, Tiểu Đình cũng chính là nghĩ tới điểm này, mới có thể nói như thế.

Thái tử mặc dù nghĩ như vậy. Nói cũng ý này, hẩn muốn, chính là muốn Tiểu Đình chính miệng mình hủy bỏ hiềm nghi Lãnh Hoa Đường. Như vậy, so với mình nói, còn có sức thuyết phục một chút.

“Điện hạ tự nhiên biết, đại ca thần đều là nghĩ muốn thần cùng nương tử chết, nhưng là, hẩn không có lý do cũng không có lá gan muốn giết chết thái tử điện hạ ngài, cho nên, hẩn có tội, nhưng cũng không phải là đầu sỏ, lần đó đi cùng mấy người thế tử, tất nhiên là người không sạch sẽ, bất quá, nói thể điện hạ chẳng qua chỉ nghe một chút là được, thần cũng không có chứng cứ, tất cả đều là phỏng đoán, điện hạ tất nhiên có biện pháp tra được rõ ràng chuyện này.” Lãnh Hoa Đình quả nhiên nói.

Thái tử nghe được chấn động, lập tức đem bốn tên thân vương thế tử kia tất cả đều đem ra tra xét trong đầu một lần, trừ đi Lãnh Hoa Đường cùng Thanh Dục, liền chỉ còn lại có Hòa Thân Vương thế tử cùng

Vinh Thân Vương thế tử thôi, Hòa Thân Vương. Vinh Thân Vương. Thái tử đột nhiên nhắm mắt lại, khóe miệng nở nụ cười lạnh: “Tiểu Đình, hôm đó người đang ở đây luyện võ, còn nhớ được con ngựa chạy loạn không?”

Lãnh Hoa Đình nghe được ngây ngốc, hẳn tự nhiên là nhớ được, đây chính là thiếu chút nữa làm hắn xông vào đại mã mà bị nạn, làm sao có thể quên: “Thần đúng là nhớ được, điện hạ nói, liền cấp cho thần một câu trả lời mà.”

“Người có phải lúc ấy liền hoài nghi là Ninh vương hoặc là Dự thân vương đối với người có âm mưu hay không?” Thái tử cười hỏi.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Lãnh Hoa Đình quả thật như thế hoài nghi, bất quá, mọi việc không có tuyệt đối, cũng phải nhìn chứng cứ .

“Thị vệ có liên quan kia thật ra là cùng Hòa Thân Vương có chút ít họ hàng, sau lại, ta cho người đi điều tra, trừ tra ra điểm này, thật sự chính là cái gì cũng không có tra được, cả người nhà thị vệ kia, cũng là bị giết người diệt khẩu.” Nói đến chuyện này, thái tử có chút không quá thoải mái, bởi vì, hẳn lúc ấy chỉ nghĩ, bất quá là những thân vương khác đối với Giả thân vương phủ ghen ghét mà thôi, triều đình thật ra thì cũng không thích thân vương đại thần quan hệ qua lại gần gũi, sợ bọn họ liên hợp lại, tạo thành một cỗ cường thế, hoàng thượng khó mà nắm trong tay, đây là mưu tính của đế vương, vừa muốn đánh, lại muốn yên, vừa sợ thân vương đang lúc ác đấu quá đáng, ảnh hưởng tới ổn định của triều đình, lại sợ bọn họ quá thân thiết, phải tìm được cái điểm cân bằng kia, chính là chuyện mà mỗi vị đế vương hao tổn tâm trí nhất, thái tử, tự nhiên cũng không thiếu đi công phu này.

Hôm nay Tiểu Đình hỏi chuyện này, hẳn nghĩ tới rắc rối của mình, trong lòng mới có thể không quá tự nhiên.

“Thần hiểu .” Lãnh Hoa Đình tự nhiên cũng thông suốt, có một số việc, vấn đề không phải là sai, mà vấn đề là cần hay không cần, khi người cảm thấy nguy hại có nguy hiểm đến giang sơn xã tắc, hoặc là hoàng thất địa vị, cho dù người nọ địa vị có được tôn trọng đi nữa, cũng sẽ bị trừng phạt, nhưng nếu đối với hoàng thất hữu dụng, vậy người cho dù bị hại có thảm đi nữa, người ta cũng chỉ là hứng thú, đi ngang qua sân khấu một chút, không có ai thật lòng vì người giải oan báo thù, cho nên, hẳn hôm nay cũng đồng ý quan điểm Cẩm Nương, chỉ có quyền trong tay mình, mình có lực lượng, mới có thể chân chính bảo vệ mình cùng người nhà, trừ mình ra, bất luận kẻ nào đều dựa vào không được .

“Thần hôm nay, chính là muốn xin thái tử đồng ý thần ngày mai liền bắt đầu luyện binh, xin đem phía Nam Giang Nam đại doanh chia cho thần làm nơi luyện binh.” Lãnh Hoa Đình rốt cục nói ra mục đích chuyến đi này của mình.

Thái tử nghe một hồi lâu cũng không nói chuyện, chuyện này cũng quan hệ quá lớn, lúc trước cùng Cẩm Nương hiệp nghị thông qua ba điều kiện, đã sớm ra roi thúc ngựa mang đến kinh thành rồi, nhưng hôm nay bất quá đã qua hơn mười ngày, thánh chỉ hoàng thượng, nhanh nhất cũng phải một hai tháng sau mới có thể đến, phía Nam của Giang Nam đại doanh là nơi luyện võ nhưng là chỉ dành cho triều đình sử dụng luyện binh, làm sao có thể để huấn luyện tư binh chứ?

“Điện hạ bị đại kiếp lần này, hoàng thượng sau khi biết tất nhiên sẽ giận dữ, càng thêm lo lắng an nguy điện hạ, nhưng từ xung quanh điều binh tới Giang Nam, vừa gây động tĩnh quá lớn, sẽ khiến dân chúng khủng hoảng, mà thần luyện thành tư binh, chẳng những thần có thể bảo vệ an nguy một nhà già trẻ, cũng bảo vệ điện hạ, còn nữa, tư binh này của thần nhưng là nhân mã trên danh nghĩa điện hạ, ngài nhất định sẽ có lúc hữu dụng.” Lãnh Hoa Đình khóe miệng mang theo mỉm cười, đối với do dự của thái tử nói.

Thái tử nghe mắt lập tức ngưng trọng, yên lặng nhìn chăm chú vào Lãnh Hoa Đình, một hồi lâu mới nói: “Tiểu Đình, người. Thật là xác định?”

Lãnh Hoa Đình đón nhìn ánh mắt thái tử rất chân thành trả lời: “Thần nhận định rồi, cuộc đời này thần tất nhiên chỉ nhận một chủ tử là điện hạ, quyết không đổi ý.”

Thái tử nghe liền nhìn về phía Cẩm Nương, hẳn cùng với Tiểu Đình nói những lời mơ hồ, hẳn không biết nàng nghe hiểu được hay không, giờ khắc này, nghe xong thái độ Tiểu Đình hẳn theo bản năng nghĩ xem một chút thái độ Cẩm Nương.

Cẩm Nương quả thật không có nghe hiểu rõ lời Lãnh Hoa Đình nói, bất quá, cuối cùng một câu vẫn là nghe hiểu, liền cười đến gần Lãnh Hoa Đình, con ngươi long lanh phát sáng hàm chứa một tia quả quyết: “Điện hạ, từ nay về sau, ngài cần phải cố gắng che chở cho tướng công của ta nha.”

Thái tử nghe được mặt mày cũng là mỉm cười, không nghĩ tới, sau khi mình trọng thương tỉnh lại, lại chiếm được một lễ vật chó má như thế, trước kia mình làm sao mà coi trọng Tiểu Đình, hôm nay mới biết được, có đôi vợ chồng này trợ giúp, lo gì địa vị khó giữ được? Tiểu Đình cũng là ngoại tộc, thế nhưng không có đứng về phía Lưu phi nương nương, vị Lục Hoàng đệ kia mới mười chín tuổi, sợ là cũng quên tìm Giản Thân vương phủ giúp hân một tay rồi, nhưng mà mình thật giống như tìm được đúng đối tượng nha.

Sau này, Bạch Thịnh Vũ quả nhiên chiêu đủ hai nghìn tư binh, phong trần mệt mỏi chuyển đến Giang Hoa thành, Cẩm Nương dựa vào trước kia xem TV cùng tiểu thuyết nên về phương diện quân sự, bầy ghép tám hợp (lấy chỗ này, copy chỗ kia ak) thành một bộ phương pháp luyện binh, viết cho Lãnh Hoa Đình, mà Lãnh Hoa Đình vốn quen thuộc xem binh thư binh pháp, đối với bài binh bố trận rõ như lòng bàn tay, chẳng qua là chưa từng gặp qua thực tế, lần này, có tư binh của mình, nên tất nhiên là tùy ý hân phát huy tài năng quân sự của mình.

Mà cái bộ phương pháp luyện binh hiện đại kia của Cẩm Nương, bị hân dung hợp võ thuật vào, những binh sĩ kia chỉ ngắn ngủn trong vòng mấy tháng, tán binh du dũng (binh lính mất chỉ huy), luyện thành một đội kỷ luật nghiêm khắc, tư tưởng đã được rèn luyện, về lực chiến đấu cũng là đội ngũ cực mạnh.

Dĩ nhiên, những điều này sẽ nói sau.

“Ha ha ha, yên tâm, đệ muội, chỉ bằng người đã cứu ta, ta cũng nên che chở các người mới đúng, ta bảo đảm, những năm ta còn sống, ta cũng sẽ không thương tổn người một sợi lông nào, đệ muội.” Thái tử cười ha ha, ánh mắt lại chuyên chú nhìn Cẩm Nương, nửa câu phía sau kia, chính là đồng ý đưa ra một hứa hẹn quan trọng, hơn nữa, ý nghĩa lời nói của hân trọng điểm rơi vào Cẩm Nương, mà không phải là vợ chồng bọn họ, ý tứ kia, thậm chí có chút. biểu lộ ý vị đặc ý.

Lãnh Hoa Đình nghe vậy chân mày cau lại, như có điều suy nghĩ, nhưng không nói gì, thái tử lại là hoàng thượng tương lai, quân vô hí ngôn, hân nếu chịu hứa hẹn cả đời cũng sẽ không thương tổn Cẩm Nương, đó cũng là chuyện tốt, ít nhất, Cẩm Nương có một ngọn núi lớn dựa vào, nhiều người che chở nâng, hân thấy vui mừng, mặc dù trong lòng sẽ có chút chua, nhưng mà, hân tín nhiệm tiểu nương tử của mình, suy cho cùng về mặt này rất ngu ngốc, căn bản sẽ không làm chuyện gì nửa điểm có lỗi với mình, đây là hân tự tin, cũng là hiểu rõ cùng tín nhiệm của hân đối với Cẩm Nương.

Cẩm Nương cũng nghe không được tự nhiên rồi, nhưng lời này cũng phản bác không được, nghĩ thâm, dù sao mình vợ chồng là một, thương tổn tướng công nhà mình, đó chính là thương tổn mình, thái tử lời này đại khái có thể tự mình hiểu lấy, cho nên cười nói: “Tạ điện hạ, có lời ấy của điện hạ, Cẩm Nương cũng sẽ không sợ có người thương tổn ta cùng tướng công.”

Thái tử nghe trong lòng chua chát, tiểu nha đầu sợ mình sẽ đối với Tiểu Đình bất lợi, nhanh như vậy liền ngăn miệng mình lại, đã biết tất cả hứa hẹn đều rơi vào trong mắt nàng, cũng biết không chống đỡ qua được ánh mắt của Tiểu Đình.

Từ trong viện thái tử cáo từ trở về, tâm tình của Cẩm Nương rất tốt, có thái tử này làm núi lớn để dựa, sau này tướng công cùng Vương gia trong triều cũng có sự hỗ trợ lớn nhất, người bên cạnh dù bản lãnh thế nào, cũng phải cho thái tử ba phần mặt mũi.

Trở lại trong viện, liền thấy Trương ma ma đang đợi nàng, thần sắc có chút vội vàng, Cẩm Nương cười đến gần, đang muốn hỏi bà, Tú cô từ phía sau Trương ma ma nhảy ra, nước mắt mặn mờ hành lễ, Cẩm Nương nhìn thấy lỗ mũi cũng cay xè, nơi nào còn để bà quỳ xuống, mấy bước tiến lên liền nhào vào trong ngực Tú cô, tựa như đứa nhỏ xa cách gặp được mẫu thân, ôm Tú cô không chịu buông tay: “Tú cô, người. thương thế có tốt không?”

Tú cô từ ái vuốt tay Cẩm Nương, nghẹn giọng trả lời: “Tốt lắm, toàn bộ tốt lắm, thiếu phu nhân lưu lại nhiều thuốc tốt như vậy, nếu không tốt, cũng là phụ một phần tâm ý của thiếu phu nhân.”

Cẩm Nương nghe liền vui vẻ, ở trong ngực Tú cô làm tổ, ăn vạ nũng nịu không chịu đi ra ngoài: “Tú cô, ta mang thai đứa nhỏ rồi, năm tháng rồi nha, đang lo lắng đến đây, người đã đến rồi, ta liền không sợ.”

Tú cô nghe được đôi mắt già nua cười híp thành một đường thẳng, đem Cẩm Nương từ trong ngực đẩy ra, chuyển một vòng nhìn bụng của nàng: “Nha, tất nhiên là một tiểu thiếu gia rồi, muội tử, người nhìn xem, là bụng nhọn, bụng nhọn thì đích thị là con trai rồi, đẹp mới nghi ngờ là cô nương, ai nha, phải đi báo cho vương phi, bà nhất định sẽ rất cao hứng.”

Trương ma ma nghe cũng xoay đi theo ở bên cạnh Cẩm Nương nhìn, rất đồng ý: “Đại tỷ không nói ta còn không có chú ý, a, thật đúng là đây này, nhất định sẽ là tiểu thiếu gia.”

Cẩm Nương nghe được một đầu đầy hắc tuyến, cái này có thể bằng mắt thường là có thể nhìn ra nam nữ sao, thật chuẩn như vậy, còn cần siêu âm làm cái gì, nàng hoàn toàn quên thế giới này không có siêu âm, nhưng mà, nhìn Tú cô cao hứng như thế, nàng cũng lười đi lý luận, con trai hay con gái đối với nàng mà nói đều là bảo bối, chỉ cần là con của nàng cùng tương công, đều trân quý giống nhau.

“Mẫu thân đã tỉnh, tương công, chúng ta đi thăm mẫu thân đi.” Cẩm Nương cùng Tú cô dính lấy một trận, liền nói với Lãnh Hoa Đình.

“Vương phi đã sớm tỉnh, lúc này đang đi qua đây, nói là không thể để cho thiếu phu nhân chạy loạn, sợ lắc mạnh thất lựng và vân vân.” Trương ma ma cười trả lời, thật ra thì, vương phi đã sớm sai người đến hỏi mấy lần, chỉ là thiếu phu nhân vẫn chưa về, liền không đến, Trương ma ma vừa thấy Cẩm Nương trở về, liền cho người đi bẩm báo vương phi.

Lời còn chưa dứt, trong tai liền nghe được thanh âm ôn nhu của vương phi: “Cẩm Nương, con của ta, mau để cho nương xem một chút.”

Cẩm Nương quay đầu lại, Ngọc Bích vén rèm lên, vương phi vẻ mặt vàng từ ngoài cửa đi vào, khăn khăn bước liên tục, thần thái nhẹ nhàng, thấy Cẩm Nương, cước bộ dừng một chút, trong mắt liền muốn khóc, giọng run rẩy nói: “Thật sự mang thai, thật sự mang thai, thật tốt quá.” Vừa quay đầu, thấy Tiểu Đình đang ngồi ở xe lăn, ánh mắt trong suốt nhìn mình, vương phi trong lòng đau xót, ngoài dự đoán mọi người đi tới ôm lấy đầu Lãnh Hoa Đình, vỗ lưng của hắn nói: “Đình Nhi, Đình Nhi, con sắp làm cha, con. rất cực có hạnh phúc, không hề cô tịch (cô đơn tịch mịch) nữa.”

Lãnh Hoa Đình nghe được hơi khựng lại, ánh mắt cũng chưa xót, thì ra là, vương phi vẫn hiểu nỗi thống khổ của hắn, hiểu hắn bề ngoài lạnh như băng nhưng trong lòng luôn khát khao hạnh phúc, mẫu thân của hắn thật ra vẫn một mực cố gắng, muốn trợ giúp hắn, muốn cho hắn ấm áp, nhưng hắn vẫn bối vì oán hận mà bài xích bà, thậm chí giả ngốc nhiều năm qua, kháng cự cùng trừng phạt khuyết điểm năm đó của bà, hôm nay hắn cũng sắp làm cha, hơn nữa bị bao vây trong tình yêu thương ôn nhu của Cẩm Nương, quay đầu nghĩ lại, nên đối xử với người cũng lý trí cùng công bằng nhiều hơn, giờ này khắc này, hắn càng rõ ràng hơn sự yêu thương của mẫu thân dành cho hắn, thật ra thì, vẫn luôn luôn như vậy.

“Nương, người cũng có cháu nội rồi, người mong cháu nội thật lâu mà.” Lãnh Hoa Đình từ trong ngực vương phi nhô đầu ra, trong mắt ảm áp tình cảm.

Vương phi buông hắn ra, từ từ đến gần Cẩm Nương, nhìn cái bụng nhỏ bé của nàng, khoe miệng hàm chứa nụ cười, nước mắt lại chảy ra, mở ra hai cánh tay, đem Cẩm Nương ôm vào trong ngực, rồi nói: “Hài tử, cảm ơn con.”

Cẩm Nương nghe vậy lỗ mũi cay cay, đầu dựa trong ngực vương phi, hồi lâu không có phát ra thanh âm, hít sâu mùi thơm thanh nhã trên người vương phi, có cảm giác dựa dẫm vào mẫu thân không bao giờ muốn rời khỏi, cái câu cảm ơn kia của vương phi, nàng biết thâm ý trong đó, là cảm ơn nàng mang đến cháu nội cho vương phi, lại càng cảm ơn nàng cứu vớt Lãnh Hoa Đình, để cho hắn từ một thiếu niên cực đoan gần như cô độc khép kín, biến thành nhiệt tình sáng sủa như hôm nay, đem yêu thương lấp đầy nam tử này, Lãnh Hoa Đình trước kia, đã từng là người vương phi đau lòng cùng lo lắng nhất, vương phi không phải là không hiểu, chỉ là, bà dùng phương thức yêu thương đặc thù của mình dành cho Lãnh Hoa Đình, đã tạo thành một chút kết quả, cha mẹ có khi cũng khó có biện pháp giải quyết, huống chi là ở nơi Giản Thân vương phủ vừa phức tạp vừa âm u, người càng biểu hiện không giúp đỡ cần thiết, càng có người bỏ đá xuống giếng, dùng việc khác tới ảnh hưởng người, thường thường có thể mang đến kết quả không tưởng được, vương phi, thật ra thì cũng là một người cơ trí cùng thông suốt.

“Nương, Cẩm Nương cũng cảm ơn ngài, là ngài cho Cẩm Nương một tướng công tốt nhất trên đời này.” Đầu Cẩm Nương cọ cọ ở trong ngực vương phi, ôn nhu nói.

Vương phi nghe vậy lòng lại càng chua xót, cũng càng vui mừng, ban đầu, đầu tiên nhìn thấy đứa bé này, cũng cảm giác nàng cùng người khác bất đồng, quả nhiên không có sai, không tới thời gian một năm, Tiểu Đình liền xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, không chỉ là cá tính, quan trọng nhất là, Cẩm Nương cho Tiểu Đình tự tin, cho Tiểu Đình dũng khí cùng lòng tin vào cuộc sống, lại càng chữa lành vết thương trên chân Tiểu Đình, cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, một cái quyết định ban đầu kia, thế nhưng khiến ỉnh nhật về một bảo vật, một bảo bối cứu vớt Tiểu Đình, đáng quý chính là, đứa bé này, còn sâu sắc yêu Tiểu Đình, đây là vận may của nàng, cũng là may mắn của Tiểu Đình.

Lãnh Hoa Đình nghe được Cẩm Nương nói câu kia, môi nở một nụ cười diễm lệ, mặt mày cũng phấn chấn đắc ý cùng hạnh phúc, Cẩm Nương vừa lúc từ trong ngực vương phi chui ra, liền thấy được người nào đó một bộ dáng vẻ vô sỉ hạnh phúc, trong lòng vừa ngọt vừa buồn cười, hướng về phía người nào đó cười đến dần dần làm mặt quỷ, bĩu môi, ủy khuất hít hít lỗ mũi nói với Vương Phi: “Nương, ngài đã tới đúng lúc, tướng công hần, hần khi dễ con, ngày hôm qua còn đánh con.”

Vương phi nghe được ngẩn ra, đem nàng từ trong ngực đẩy ra nhìn, thấy nàng một bộ dáng tiểu nữ nhi làm nũng, cảm thấy trong lòng càng thêm đau khổ, đứa nhỏ này, tất cả thương cảm trong lòng nàng bị một tiếng làm nũng làm cho tiêu tán, kín đáo cười, vương phi cũng nặng nề nói: “Thật sao? Đình Nhi hần. Lại dám khi dễ con sao?”

“Đương nhiên là thật rồi, nương, người là không biết, hần động một chút là đánh mông con. Khụ, đánh con, vừa không chịu nghe lời, còn không chịu ăn rau xanh, chỉ ăn thịt, ừ, ngủ còn ngáy khò khò, nha, đúng rồi, còn thích phát giận.” Cẩm Nương cơ hồ là nắm chặt lấy đầu ngón tay quở trách Lãnh Hoa Đình không đúng, nhưng đếm tới đếm lui, cũng là mấy thứ này, cũng là thấy vương phi vẻ mặt hắc tuyến, Tú cô cùng Trương ma ma bưng chặt miệng, sợ mình cười ra tiếng, thiếu gia da mặt mỏng, sẽ chịu không nổi.

“Nương tử. Ta lúc nào ngủ ngáy a?” Quả nhiên, nam tử nào đó kéo dài giọng, mang theo tiếng kêu nòng đậm ụ ụ hiếp, rõ ràng thân thể tiểu nữ nhân này sau khi mang thai, vừa nằm xuống giường lại bắt đầu ngáy nhẹ nhẹ có được hay không, thế nhưng ác nhân cáo trạng trước, thật là không có thiên lý.

Cẩm Nương nghe được đầu co rụt lại, vừa chui vào trong ngực vương phi, thì thầm: “Xem đi, xem đi, lại tức giận, nương a, người phải giúp con nha, giúp con trừng trị hần.”

Vương phi rốt cục không nhịn được ha ha nở nụ cười, bắt lấy tay Cẩm Nương đi vào trong chánh đường, dụ dỗ nàng nói: “Ừ, là như vậy sao, Tiểu Đình thật là hài tử xấu, một hồi nương giúp con dạy dỗ hần.”

“Tốt quá, tốt quá, nương, ngài đã tới, ta liền không sợ tướng công khi dễ, ngài nhất định sẽ đứng về phía Cẩm Nương.” Cẩm Nương cười đến mắt híp lại thành một đường thẳng, vẫn không quên nhướn lông mày đối với Lãnh Hoa Đình đang đang đen mặt một bên, một bộ dáng đắc ý vì chiến thắng.

Lãnh Hoa Đình nhìn đã muốn cười, cũng là cố nén, lấy mắt trừng Cẩm Nương, ý tứ hàm xúc ụ ụ hiếp, dùng khẩu hình nói với Cẩm Nương: “Chờ buổi tối làm sao trừng phạt nàng.”

Cẩm Nương tự nhiên biết hần nói “trừng phạt” là có ý gì, nhất thời đỏ mặt, rất là biết điều, nghiêng qua bên cạnh vương phi không dám nhìn hần nữa.

Vương phi vịn Cẩm Nương giúp nàng ngồi xuống trên ghế, mình cũng ngồi xuống, vừa chuyển mắt, rốt cục thấy được mười ngón tay Lãnh Hoa Đình bao lấy như nắm quả, ánh mắt âm trầm, nhưng không có hời hợt, trong biệt viện đồ nát, sau đó lại nằm hơn một ngày mới có thể thấy Cẩm Nương, có một số việc, không hỏi trong lòng cũng hiểu, càng thêm biết, con trai cùng con dâu ở Giang Nam trôi qua cũng không an bình, nhưng làm cho nàng vui mừng chính là, sau khi trải qua đại kiếp, Cẩm Nương cùng Tiểu Đình không có bị đánh ngã, vẫn là vui vẻ hưởng về cuộc sống, ở nơi này trong mắt vợ chồng son, nhìn không thấy một chút bị thương cùng ử rũ, thậm chí tức giận cũng không có, chỉ thấy bọn họ lúc này toát ra tình cảm kiên định còn hơn lúc trước.

Ngọc Bích tới đây hành lễ với Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình, cầm trong tay một cái túi lớn, vương phi thấy liền nói: “Cẩm Nương, mở ra xem một chút.”

Ngọc Bích cười đưa tới, Cẩm Nương mở ra vừa nhìn, thế nhưng tất cả đều là y phục của trẻ con, có cái yếm, có áo ngắn, quần đùi nhỏ xíu, còn có mũ đầu hổ, giày đầu hổ, điệu bộ tỉ mỉ tinh xảo, rất là khả ái, Cẩm Nương nhìn không chớp mắt, trong miệng thì thầm: “Nương, đây đều là ngài làm sao?”

“Sao có thể chứ, còn có bà thông gia làm mấy bộ nè, nghe nói ta muốn tới thăm con, bà thông gia làm liên tục mấy ngày, tự mình làm tốt đưa tới, như mong đợi con sớm sinh, ôm cháu ngoại trở về cho nàng nhìn đây.” Vương phi hồi tưởng lại, trước khi đi, nhị lão gia bị tra ra là phản quốc, Giản Thân vương phủ bị liên lụy, trong kinh thân cận vốn qua lại trong phủ rất ít, từ đầu đến cuối một bóng người cũng không thấy, chớ nói chi là trong triều giúp đỡ Giản Thân vương nói chuyện, trừ Tôn lão tướng gia, cùng Tôn đại nhân vì Vương gia nói chuyện, liên không có người nào bước vào cửa Giản Thân vương phủ, Tôn gia nhị phu nhân cũng thường xuyên tới quý phủ giúp đỡ vương phi một chút, làm cho vương phi thấy được nhân tình lãnh mạc cùng lòng người dễ đổi thay, cũng nhận thấy một tia ấm áp, cũng may có Lưu phi nương nương trong cung tương trợ, hoàng thượng mới đồng ý để mình đến Giang Nam thăm con trai cùng con dâu.

Nói đến nhị phu nhân, Cẩm Nương sắc mặt khẽ biến thành ảm đạm, hít hít lỗ mũi hỏi: “Mẫu thân của con, thân thể có khỏe không?”

“Rất tốt, con đừng lo lắng, chẳng qua là. Thân thể mẫu thân (chỉ Đại phu nhân chứ không phải Nhị phu nhân) con có bệnh cũ không hết, sợ là sẽ không sống được qua mấy tháng.” Thanh âm của vương phi cũng có chút trầm, mặc dù biết Cẩm Nương cùng đại phu nhân quan hệ rất căng thẳng, nhưng dù sao đây cũng không phải là tin tốt gì, sợ Cẩm Nương nghe sẽ đau lòng.

Cẩm Nương nghe trong lòng cảm khái, đại phu nhân người nọ, tính toán cả đời, cường hãn cả đời, phút cuối cùng, lại bị như vậy, trúng gió, liệt nhiều tháng rồi, cuối cùng phạm lỗi, bị đưa vào từ đường, một người mạnh mẽ như vậy, cảnh già thê lương, không biết bà ta hôm nay có ngộ ra điều gì không.

“Nương, nhị tỷ nàng ta, có trở về thăm mẫu thân không?” Cẩm Nương nhớ tới Trương ma ma từng nói, Ngọc Nương cũng nghi ngờ đang mang bầu, ở trong vương phủ không ngừng cao ngạo, cả Quan Mai cũng không để vào trong mắt, nàng đối với mẫu thân mình có thể có một phần hiếu tâm không?

“Nương lúc đến, hoàng thượng đã hạ chỉ giải trừ vây cấm Giản Thân vương phủ rồi, Ngọc Nương nàng. Có thai, lại vất vả làm việc bếp núc, loay hoay rất nhiều, làm sao có thời giờ về nhà mẹ đẻ đi thăm bệnh, hơn nữa, di nương kia cũng không cho nàng đi, nói là sợ qua lây bệnh, nương đều lừa dối các nàng, đó là chuyện riêng của các nàng, chuyện tình trong phủ, các nàng thích tranh giành, ta chỉ trông coi các con bình an là tốt rồi.” Vương phi cười nhạt nói, khóe môi treo một tia xem thường, may mắn khi đó Tôn tướng xem thường Đình Nhi liệt chân, không muốn đem cháu ruột Ngọc Nương gả cho Tiểu Đình, nếu không, Tiểu Đình làm sao có thể hạnh phúc được đến bây giờ, cô nương cùng trong một phủ ra, khác biệt làm sao lại lớn như thế vậy?

Cẩm Nương nghe lại thở dài, thất vọng cực độ đối với Ngọc Nương, một vị thì mẹ ruột cũng không quan tâm, một vị thì chỉ lo nắm quyền đoạt thế, tương lai sẽ lại đi đi lên lên vết xe cũ của đại phu nhân, sẽ không có kết quả tốt.

“Hài tử, hiện tại không phản ứng nữa sao, còn nôn không, ăn ngon không? Lần này muốn ăn cái gì, mẫu thân tự tay làm cho con vài món đồ ăn, như thế nào?” Vương phi thấy Cẩm Nương thần sắc ảm đạm, vội vàng chuyển đề tài, Cẩm Nương nghe vậy vẻ mặt hưng phấn, vừa khiêu mi nhìn về phía Lãnh Hoa Đình, xem đi, nương hôm nay chỉ quan tâm ta nha, trong miệng liên tục tán thưởng.

Lãnh Hoa Đình nhìn vừa bực mình vừa buồn cười, mở miệng nói: “Nương, ta muốn ăn vịt nấu rượu.”

Vương Phi gật đầu lia lịa, ánh mắt lại vẫn còn nhìn Cẩm Nương: “Vịt mang tính hàn, Cẩm Nương cũng không thể ăn nhiều, nương làm cho con gà chưng hạt sen, lần này bên trong bỏ đậu đen, ăn bổ thân thể đây.”

Trương ma ma ở một bên liền nói với Vương Phi: “Ngài tốt nhất là đi nghỉ ngơi đi, cũng đi đường lâu như vậy, ngài đem thủ nghệ (tay nghề) chỉ dẫn lại cho nô tỳ, nô tỳ đi làm.”

Vương phi nghe gật đầu, nói với Trương ma ma: “Bây giờ thì cực khổ ma ma rồi, người chăm sóc Cẩm Nương rất tốt đó.”

Trương ma ma nghe vậy đôi mắt phát sáng, cúi người xuống, cao hứng nhất chính là được chủ tử hiểu rõ, đây là diễm phúc của bà, tạ ơn vương phi xong, sau đó liền lùi qua một bên đi ra ngoài.

Tú cô cười kéo nàng, cùng nhau đi phòng bếp.

Vương phi ngồi một hồi, chân mày bất tri bất giác nhăn lại, Cẩm Nương kinh ngạc, nhìn về phía Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình trầm giọng nói với vương phi: “Nương, không dẫn con cùng Cẩm Nương đi thăm hấn sao.”

Vương phi trong đôi mắt mỹ lệ phát ra một tia nước mắt, rung giọng nói: “Thăm ai?” Trong miệng đang hỏi, ánh mắt lại là không hề chớp nhìn Lãnh Hoa Đình.

“Thăm. Vị đại thúc kia một lòng trung thành bảo vệ ngài.” Lãnh Hoa Đình mỉm cười nói.

“Đại thúc? Ừ, đúng vậy, dọc theo đường đi nếu không có vị đại thúc kia, nương sợ rằng.” Vương Phi vui mừng gật đầu, nhi tử rất thông tuệ, hiểu tâm ý của hấn.

Cẩm Nương nghe vậy không hiểu ra sao, đứng lên, đi theo Lãnh Hoa Đình cùng vương phi cùng nhau xuyên qua hậu đường, đến một gian nhà ở của hạ nhân, Trung Lâm thúc vừa lúc từ trong nhà đi ra ngoài, vừa thấy bọn họ tới, liền giật mình, nhưng khuôn mặt vẫn tươi cười, khom người hành lễ nói: “Sau khi đại nhân tỉnh, đã dùng chút ít cơm canh, đang uống trà.”

Vương phi nghe vậy cảm kích gật đầu, đẩy cửa đi vào.

Cẩm Nương vịn eo, ở phía sau đẩy Lãnh Hoa Đình, cùng nhau vào phòng, Lãnh Hoa Đình tiện tay đẩy cửa.

Trung niên ám vệ kia đang ngồi ở bên cửa sổ nhìn cảnh trí bên ngoài, nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu lại, vừa nhìn thấy vương phi cùng Cẩm Nương, vẻ mặt hơi dừng một chút, khựng lại tại chỗ không biết như thế nào cho phải, trong ánh mắt nhìn trên người Cẩm Nương, dưới khóe miệng nở nụ cười, trong mắt là tràn đầy vui sướng.

Lãnh Hoa Đình đột nhiên từ xe lăn đứng lên, đi về phía người trung niên kia.

Người trung niên cả kinh trợn mắt há hốc mồm, lồm bồm liền hô lên: “Đình Nhi. Con. Chân của con đã khỏi rồi sao?”

Lãnh Hoa Đình phốc một cái thẳng tắp quỳ gối trước mặt người trung niên, nghẹn giọng nói: “Phụ thân, hài nhi bất hiếu, để cho phụ thân lo lắng.”

Cẩm Nương nhất thời cũng cả kinh ngây người, vương gia không phải là bị người làm hại hôn mê bất tỉnh sao? Không phải là bị mất trí nhớ sao? Làm sao sẽ. Tại sao lại ở chỗ này, còn là bộ dáng một người xa lạ?

“Không trách con, không trách con, con ngoan, là phụ thân vô năng, để con khổ nhiều năm như vậy, mau đứng dậy đi, đứng lên mà nói.” Vương gia đem Lãnh Hoa Đình đỡ dậy, nhất thời nước mắt tuôn đầy mặt, chân Tiểu Đình bị tật trong lòng vương gia vẫn là không thoải mái, một đạo hấn thống hận sự bất lực của mình, để cho vợ con yêu thương nhất chịu ủy khuất, năm đó hoàng thượng hạ chỉ đoạt đi thế tử vị của Đình Nhi, vương gia thiếu chút nữa không dám nhìn Đình Nhi nữa, sợ Đình Nhi trong mắt thờ ơ, mỗi lần thấy hấn tính cách quái đản, muốn làm bậy, cũng không nỡ trách một câu, chỉ cầu hấn có thể tùy ý trôi qua là là tốt rồi, nhưng ngược lại khiến cho Tiểu Đình ở quý phủ càng tùy hứng, động một chút là cầm đồ đập đầu người khác, coi như là trước mặt trưởng bối, một câu nói không tốt, hấn cũng sẽ không chút lưu tình đập đầu người ta lủng một lỗ to, sau này, mặc dù cũng biết hấn vì tự vệ có mấy phần giả bộ, lại càng làm cho trong lòng vương gia đau đớn hơn.

Cẩm Nương vừa thấy tình hình này, vội vàng biết điều quỳ trên mặt đất trước mặt vương gia hành lễ, vương gia đích thân đỡ nàng, lại nói giống với vương phi: “Hài tử, cảm ơn con, con cứu Đình Nhi, cũng cứu cha mẹ, ta biết, chân Tiểu Đình là công lao của con, là con đem Tiểu Đình trở về bộ dạng trước kia, hài tử, ta cảm tạ con.”

Cẩm Nương nghe thấy, nhỏ giọng kính cẩn trả lời: “Phụ thân, hấn là tướng công của con.”

Một câu nói đánh bại thiên ngôn vạn ngữ, Lân Hoa Đình là tướng công của nàng, cho nên, nàng đối với hắn thật là tốt, là thiên kinh địa nghĩa (chuyện hiển nhiên), là nghĩa bất dung từ (không thể thoái thác), là cam tâm tình nguyện, giống như hắn đối với nàng thật tốt, cũng là như thế, chưa từng có so đo được mất, tính toán nặng nhẹ, lại càng không để ý người nào cho đi nhiều hơn, người nào lại phải đáp trả tốt hơn, bọn họ chẳng qua là lưỡng tình tương duyệt, chẳng qua giống như hàng ngàn hàng vạn cặp vợ chồng khác, đang cố gắng tổ chức cho gia đình của mình một cuộc sống thật tốt.

Vương gia xúc động gật đầu, vui mừng nhìn Cẩm Nương nói: “Các người là người đến từ thế giới kia, quả nhiên tư tưởng hoàn toàn không giống chúng ta.”

Cẩm Nương khiếp sợ, ngăn cả người, không thể tin nhìn vương gia, sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt, đôi môi khẽ nhếch, nhưng hồi lâu cũng không thể nói ra lời.

Mà vương phi lại càng một điểm đầu mối cũng sờ không được, chỉ cảm thấy lời này của vương gia nói ra không đầu không đuôi, còn. khó coi vô cùng, người vợ tốt như vậy, chẳng lẽ là thần tiên. Ách, là yêu ma hay sao?

Lân Hoa Đình từng mơ hồ hoài nghi tới thân phận của Cẩm Nương, hôm nay nghe vương gia nói như thế, cũng là không khỏi kinh ngạc, hắn biết một chút về thân phận của Cẩm Nương, đó là bởi vì ngày qua ngày cùng Cẩm Nương ở chung một chỗ, tự nhiên sẽ phát hiện nàng cùng người khác bất đồng, nhưng mà vương gia làm như thế nào biết đây? Ban đầu, Cẩm Nương vào cửa ngày thứ nhất, vương gia ở trước mặt mọi người đem Mặc Ngọc (ngọc bội màu đen) truyền cho nàng, cái này ở Giản phủ thân vương rất là kỳ quái, từ trước đến nay, Mặc Ngọc truyền nam không truyền nữ, còn chỉ truyền cho thế tử, lúc ấy vương gia đem Mặc Ngọc truyền cho con dâu mới vừa vào phủ được một ngày, chẳng lẽ, khi đó, hắn nhìn ra Cẩm Nương cùng người khác bất đồng?

Nhìn mặt Cẩm Nương tái nhợt, nụ cười trên mặt vương gia càng sâu, biết mình mới vừa nói thử kia là nói trúng rồi, vội vàng trấn an Cẩm Nương nói: “Con đừng sợ, phụ thân cũng sẽ không xem con là yêu quái.”

Cẩm Nương trong lòng căng thẳng, lúc này mới buông xuống một chút, nhưng vẫn là thấp thỏm nhìn vương gia, lại càng không biết mình nơi nào để lộ ra, làm cho vương gia đã nhìn ra, ách, không đúng, vương gia làm sao biết mình đến từ dị giới đây, năm đó Diệp cô nương. Cũng là hồn xuyên không sao?

Vương gia nhìn ra nghi ngờ trong lòng Cẩm Nương, hắn cũng không vội, từ từ đi tới trong phòng ngồi xuống trên ghế, ý bảo vương phi cùng Cẩm Nương cũng ngồi, uống một ngụm trà, mới cười nói: “Con có phải hay không rất kỳ quái, ban đầu vì sao con vừa vào cửa, phụ thân đã giao Mặc Ngọc kia vào tay của con?”

Cẩm Nương chưa kịp giải thích chuyện này, vội vàng gật đầu, ngạc nhiên nhìn vương gia, ở trong ấn tượng của Cẩm Nương vương gia có chút hồ đồ, không đủ khôn khéo cơ trí, nếu không, Giản Thân vương phủ cũng sẽ không biến thành cái bộ dáng hiện tại này, nhà này không có người lèo lái tốt, một vị gia chủ (người đứng đầu một nhà) là một người hồ đồ, khẳng định sẽ khiến người xấu hoành hành ngang ngược, âm thầm ngáng chân phá hoại, hại vợ con thống khổ nhiều năm, nhưng còn không tự biết, một vị tha thứ đối với những người âm hiểm kia, khiến cho Cẩm Nương tức giận nhưng cũng đành chịu, chỉ có một Giản Thân vương hồ đồ tuyệt đỉnh như vậy, thế nhưng biết mình là đến từ dị giới, cái này làm sao cũng khiến cho Cẩm Nương cũng nghĩ không thông.

“Còn nhớ rõ ban đầu mẫu thân của con đi Tôn gia gặp lần đầu tiên, con làm thơ không?” Vương gia nhàn nhạt nhìn Cẩm Nương, trên mặt thế nhưng mang theo một nụ cười ranh mãnh (trêu ghẹo), Cẩm Nương hồi tưởng, ban đầu mình khi đó đang đói gầy nhom như cây hồng bì, nhận hết khi dễ của đại phu nhân, trước khi gặp vương phi còn bị Ngọc Nương tát một cái, viết cái kia bài thơ. Ách, là ăn cắp Vịnh Mai của Lục Du đại sư.

Ánh mắt nàng đột nhiên sáng lên, nhưng ngay sau đó liền đỏ mặt, thẹn đến muốn chui xuống đất, hồi lâu cũng không dám ngẩng đầu nhìn người, thiệt là, nữ xuyên qua không phải đều đạo thơ từ đại sư làm thi tiên thi thánh sao? Vậy mà mình chỉ trộm một hai bài đã bị người biết hết, đây cũng quá mức bị thảm rồi.

Vương gia vừa thấy nàng bộ dạng như vậy, lập tức cười ha ha lên, một hồi lâu mới nói: “Trong vương phủ, mấy đời xuống tới, truyền một quyển thi tập, chỉ có Giản Thân vương mới có thể nhìn qua được, đó là năm đó Diệp cô nương, cũng chính là bà cố của Đình Nhi trong ngày thường hay luyện chữ lúc còn

sống, sau này, ông cố của Đình Nhi đem những thứ bản thảo kia tất cả đều sửa sang lại, cất dấu, không còn có xuất hiện. Ngày đó, mẫu thân của con đem bài thơ con làm về cho phụ thân, con cũng không biết, phụ thân ngay lúc đó tâm tình kích động đến cỡ nào, thiếu chút nữa chạy tới Tôn gia đi đem con đoạt tới đây.

141. Chương 141

Cẩm Nương nghe xong mới hiểu rõ được một chút, trên mặt đỏ ửng lại càng nhiều, Vương Gia khi đó vô cùng xúc động, khi đó trong lòng chỉ sợ là đang nghĩ, nha đầu kia đâu có sáng tác gì, chỉ là lấy cấp thơ văn của người xưa mà đối đáp lại thôi, chẳng qua, cũng có thể coi như bản thân có một chút thơ văn, thì cũng chưa có thể nhìn thấy được tài học cùng bản lĩnh của Diệp Cô nương này, Cẩm Nương vẫn còn hoài nghi trong lòng của Vương gia thật sự đang nghĩ gì, nhưng mà, cách nhìn của nàng đối với Vương Gia đã thay đổi, từ chuyện này mà nói, có thể thấy sức nhẫn nại của Vương Gia đã luyện đến lô hỏa thanh thuần.

“Nhưng mà, phụ thân, con vẫn chưa hiểu, chuyện này lúc trước không phải rất khó tưởng tượng sao? Con đúng là Tứ cô nương thật sự của Tôn gia nha.” Cẩm nương ngẩng đầu hai con ngươi long lanh nghi hoặc, quay đầu nhìn lướt qua Lãnh Hoa Đình, rồi hỏi vương gia.

“Ha ha ha, con nhất định có chỗ không biết, năm đó lúc Diệp cô nương còn chưa nổi danh, còn là một cô nương nông thôn, hơn nữa, là bị ép gả ột ngốc tử, ban đầu vốn là một người thuần lương, nhưng lại bị ép buộc phải gả đi, phải nhảy sông, về sau lúc quay về thì trở nên tức giận, giống như đã trở thành một người khác, phụ thân lúc trước thấy được bài thơ này, dĩ nhiên là sẽ cho người đi điều tra con, cũng mau chóng điều tra tin tức về Tôn gia tứ cô nương, trước kia là một cốc gỗ rất kém cỏi, bị Tôn phu nhân ức hiếp, cơm ăn không đủ no, thì làm sao có thể học đánh đàn, làm thơ về tranh được chứ? Mà con, sau khi tỉnh lại cũng đã thay đổi tính tình, gan càng lớn hơn, với trí thông minh của con, phụ thân có ngu ngốc cách mấy thì cũng phải đoán ra điều gì đó chứ.” Vương Gia đang cười mà giải thích.

Lúc trước điều tra qua lai lịch của Cẩm Nương thì tìm thấy có điểm giống nhau với Diệp cô nương, Vương Gia quả thực hưng phấn đến không thể ngon giấc vài đêm, nhưng hắn không dám biểu lộ ra, người như vậy chỉ có thể ngò mà không thể cầu, nếu để cho hoàng thất biết được, tất nhiên sẽ nhanh chân đến trước, nơi nào mà đến phiên Tiểu Đình, mà Hoàng thượng đối với chuyện của Diệp cô nương cũng biết một chút, nhưng dù sao cũng không biết rõ bằng người trong phủ Giản Thân Vương, hơn nữa trong chánh trị ông đang lâm vào khốn cảnh, còn nội bộ Giản thân vương phủ lại bấp bênh, một khi không cẩn thận, sẽ bị hoàng thất hủy hoại, Cẩm Nương đến chính là để cứu lấy Giản Thân vương phủ, có lẽ, trong lúc tối tăm như vậy, Diệp cô nương hiển linh, tặng cho Giản Thân Vương Phủ ta một con tốt như thế.

Thì ra là, Diệp cô nương cũng là hồn xuyên nha, nhưng dường như so với mình còn xui xẻo hơn, mình ít nhất cũng một thứ nữ của tướng phủ, dù thế nào so sánh với thôn cô vẫn tốt hơn, nhưng mà, năm đó Diệp cô nương cuối cùng cũng có thể gả cho Vương gia, trở thành một nhân vật truyền kỳ của Đại Cẩm, tất nhiên cũng có một đoạn nhạc truyền kỳ, những câu chuyện bên trong sợ nói mãi cũng không xong đã. Cẩm Nương nghiêng đầu bộ dạng Bát Quái, đối với vị tiền bối xuyên qua kia bội phục sát đất, nhưng mà vẫn không rõ nàng ấy chết như thế nào, thật sự là xuyên trở về sao?

“Phụ Thân, Diệp cô nương... Nàng đột nhiên biến mất, hay là lúc già chết đi?” Cẩm Nương cảm thấy vô cùng hiếu kỳ, nàng rất muốn biết, có phải bản thân mình có thể quay trở về hay không.

Giản Thân Vương thấy nàng hỏi đến vấn đề này, thì sắc mặt trở nên ảm đạm, trong mắt lộ ra một tia bi phần cùng bất đắc dĩ, do dự không biết có nên trả lời vấn đề này không.

Nghe đến việc này, người khấn trương nhất chính là Lãnh Hoa Đình, hắn từng nghe nói Diệp cô nương bắt ngờ mất tích, trong phủ Gian Thân Vương cũng không tìm được thi thể của nàng, cho nên, sau này có thể Cẩm Nương cũng giống như Diệp Cô Nương biến mất không biết tung tích, lòng của hắn lập tức trở nên hoảng sợ, sợ hãi có một ngày Cẩm Nương cũng giống như Diệp cô nương, đột nhiên không thấy, khi đó, hắn phải đi đến nơi nào mới có thể gặp lại nàng đây, trong lòng hắn sẽ rất thống khổ... Hắn không dám tưởng tượng.

Ánh mắt Cẩm nương sáng ngời nhìn Giản Thân Vương, hi vọng hẳn có thể cho nàng một đáp án chính xác, nhưng sau nửa ngày Vương Gia vẫn trầm mặc, lại nói: “Năm đó, Cha còn quá nhỏ, rất nhiều chuyện cũng không biết được, chỉ biết là, lúc cha sinh ra, tổ mẫu đã mất.”

Cẩm nương nghe xong trở nên thất vọng, hai con người ảm đạm hạ xuống, lại nhìn thấy tướng công đang nhìn mình, nàng đang muốn nói cái gì đó, thì Lãnh Hoa Đình đột nhiên bước tới một bước, một tay ôm lấy nàng vào trong ngực, giọng nói khàn khàn: “Ta không cho phép nàng biến mất, không cho nàng quay trở về, cho dù muốn đi, nàng nhất định phải dẫn ta theo.”

Trong lòng Cẩm Nương nghe thấy những lời này liền mềm xuống, vỗ lưng của hắn mà nói: “Yên tâm đi, trở về là một kỹ năng khó làm, ta còn chưa biết phải làm sao, hơn nữa, hơn nữa ở đây ta đã có chàng, còn có cục cưng, ta có thể yên lòng mà trở về sao?”

Lãnh Hoa Đình nghe xong lời này cảm giác có chút an tâm, thở ra một hơi, Cẩm Nương từ trong ngực của hắn chui ra, nhắm mắt lại, một hàm ý uy hiếp sâu sắc: “Nhưng mà, tướng công nếu chàng còn khi dễ ta, có thể, ta sẽ dẫn theo cục cưng mà chạy trốn nha.”

Nghe xong lời này Lãnh Hoa Đình dùng ngón tay đánh nhẹ vào trán của nàng: “Lần sau còn nói lời này, coi chừng ta thu thập nàng.”

Cẩm nương vừa nghe, mặt liền xụ xuống, chạy đến bên người vương phi làm nũng nói: “Mẫu thân, xem đi, chàng ấy lại khi dễ con.”

Vương phi còn chưa tỉnh lại sau những lời nói của Vương Gia, thấy Cẩm Nương lại gần, bà cảm thấy mọi chuyện như không chân thực, đưa tay, đem Cẩm Nương ôm vào trong ngực, cảm nhận được sự tồn tại của Cẩm Nương, mới lẩm bẩm nói: “Tiểu Đình là sợ hãi thôi, đứa ngốc, nương cũng sợ, chúng ta sẽ không rời khỏi con, con cũng không thể mặc kệ chúng ta.”

Đối diện với Vương Phi chân thành hiền lành như vậy, Cẩm Nương không còn muốn tùy ý mà đùa giỡn nữa, nàng cọ xát vào thân thể ấm áp của Vương Phi mà nói: “Nương, làm sao có thể như vậy, chỉ cần các người không đuổi con đi, con nhất định sẽ không đi đâu cả, có tướng công, có cục cưng, có mẫu thân cùng phụ thân ở đây, đây mới là nhà của Cẩm Nương.”

Vương phi nghe xong lời này cũng cảm thấy yên lòng, bà cũng biết lòng của đứa nhỏ Cẩm Nương này rất là thiện lương, còn có tình cảm với Tiểu Đình, tuyệt đối sẽ không bỏ lại nơi này mà biến mất, trừ phi... có người xấu bắt nàng, hoặc là hại nàng... Nghĩ đến đây, vương phi nhin không được rùng mình một cái, khẩn trương nói với Vương Gia: “Vương Gia, tiểu Đình với Cẩm Nương đã chịu đựng quá nhiều thống khổ rồi, chẳng lẽ không có cách nào trừng trị bọn ác nhân kia sao? Nếu để như vậy nhất định sẽ có chuyện không hay, thật đáng thương cho Cẩm Nương của chúng ta, thân thể đang mang thai, lại còn bị dày vò như vậy, làm sao có thể an tâm mà dưỡng thai đây.”

Vương Gia nghe xong cũng trở nên trầm mặc, ánh mắt sáng ngời ngẩng đầu nhìn thấy Lãnh Hoa Đình: “Tiểu đình, phụ thân đã trải qua nhiều năm nhần nhện, vì lúc đó không có cách nào, Giản Thân Vương phủ không thể quá sạch sẽ, càng không thể quá mạnh mẽ hưng thịnh, vì có rất nhiều người đổ kỵ, rất nhiều chuyện phụ thân cũng biết, nhưng chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ mà thôi, bởi vì, quyền uy của Giản Thân Vương Phủ trước mắt của hoàng thượng càng ngày càng thấp đi, ân huệ của Diệp cô nương ban tặng đã qua hai đời rồi, lúc này cũng khó bảo đảm được điều gì cả, trong lòng Hoàng thượng cùng các vương công đại thần cũng đã sớm bất mãn đối với Giản Thân Vương phủ, trên tay phụ vương bây giờ vốn không thể giữ được gia pháp của Giản Thân Vương phủ được nữa, chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ mà thôi, để cho bọn họ giảm bớt sự đề phòng, nhưng hôm nay đã khác xưa rồi, con đã có Cẩm Nương, nàng là bảo bối của Đại Cẩm Triều, hiện tại, Thái tử tất nhiên cũng đã nhìn ra, tài hoa của nàng không thua gì Diệp cô nương, chúng ta đại khái có thể phản khởi mà đánh trả lại bọn người đó rồi, nếu sự việc lại xảy ra lần nữa, sẽ không cần phải còn uất ức nhần nhện nữa.”

Giản Thân Vương nói lời này làm cho trong lòng của Lãnh Hoa Đình trở nên nặng nề, hẳn vô cùng tức giận khi nhìn thấy Vương Gia bất lực như vậy, lúc trước, nếu không phải do Vương Gia dễ dàng tin tưởng người kia, bản thân hẳn cũng không thể trở thành như vậy, vốn tưởng rằng, Vương Gia là một người hồ đồ, nhu nhược, nhưng hiện tại nghe những lời này của người, trong lòng hẳn đã hiểu rõ, nhưng nếu người hiểu rõ mọi chuyện nhưng vẫn giả vờ hồ đồ, tuy nói người có nỗi khổ tâm, nhưng nếu là vì nỗi khổ tâm này, bỏ mặc

giản Thân Vương phủ bị người khác vấy bẩn, cũng không thể mặc cho người khác giết hại mình mà cũng không quan tâm, mình là con trai ruột của hắn, không biết gì về tình có thể hiểu, nhưng nếu đã biết rõ, mà không làm sao để bảo vệ chính mình, kêu hắn làm sao chịu nổi việc này? Sáu năm thống khổ trôi qua như vậy sao? Ngồi vị thế tử cứ thế nhường cho người khác à?

Nhìn thấy sự tức giận trong ánh mắt của Lãnh Hoa Đình, Giản Thân Vương thở dài một hơi, con mắt ươn ướt, áy náy vỗ bả vai của Lãnh Hoa Đình, “Tiểu đình, đời này, phụ thân quả thực có lỗi với con, lúc trước, phụ thân vì sợ Hoàng thượng nghi ngờ, cố ý không quan tâm đến chuyện trong phủ, chẳng qua một lòng muốn che chở ấu thân của con mà thôi, về sau, lúc ta muốn quản mọi chuyện, thì con đã bị người khác hại, thế lực của bọn họ lúc đó đã phát triển ổn định, phụ thân đành phải lực bất tòng tâm, cũng may phụ thân đã làm một chuyện anh minh nhất, là đem Cẩm Nương cưới về cho con, hơn nữa, từ đầu đến cuối ta cũng không đem Mặc Ngọc truyền lại cho bất kỳ người nào, nếu có Mặc Ngọc ở đây, những cái khác chỉ là việc nhỏ thôi, ngôi vị thế tử này, nếu như con muốn, phụ thân nhất định sẽ giúp con, nhưng lúc này phụ thân đã trở thành người không có năng lực gì nữa, khả năng giúp đỡ các con cũng không nhiều lắm, muốn trả thù như thế nào, làm sao có thể làm cho Giản Thân Vương phủ hưng thịnh trở lại, đều xem khả năng còn lại của con với Cẩm Nương.”

Nghe xong lời này, Lãnh Hoa Đình hạ tầm mắt xuống, nhưng trong lòng vẫn tức giận không cách nào giảm đi, Cẩm Nương ở trong lòng thở dài, lặng lẽ cầm bàn tay của hắn, tuy mười ngón tay lúc này của hắn đều bị thương, không thể nắm chặt, nhưng khi nàng vươn đôi tay mềm mại ra, lòng bàn tay liền cảm thấy ấm áp, cảm nhận sự an ủi quan tâm từ nàng, như cơn gió nhẹ nhàng, thổi qua lòng bàn tay thô ráp của hắn, nhẹ nhàng mềm mại, vừa ấm áp ôn nhu, lại càng giống những tia nắng soi rọi vào góc tối, chiếu sáng linh hồn tối tăm của hắn, phụ thân nói đúng, mặc kệ quá khứ hắn đã trải qua bao nhiêu đau khổ, cũng không để ý những sai lầm của phụ thân nữa, ít nhất, người đã mang Cẩm Nương đến cho hắn, nửa đời trước, sinh mệnh của hắn đã trải qua những thống khổ tảm tối nhất trong cuộc đời này, nhưng mà, tương lai sau này, không phải hắn đang nắm giữ một vầng hào quang mới hay sao?

Suy nghĩ như vậy, cảm giác buồn bực trên ngực đã tiêu tan đi không ít, quay đầu, nhìn tiểu nương tử của mình, rồi nở nụ cười nhìn Vương Gia, trong thiên hạ không ai bằng cha mẹ, mình nhiều năm bị tàn phế, nhiều năm....thế này, trong lòng phụ thân nhất định là đau khổ, áy náy cùng tự trách đã giày vò bản thân người, nếu bản thân mình đã khoẻ mạnh trở lại thì này cần gì phải so đo những sai lầm của quá khứ cùng với phụ thân chứ? Huống chi, người mà hắn muốn trả thù, cũng không phải là phụ thân, mà là những người đứng đằng sau, theo như lời phụ thân nói, hiện tại chỉ có thể dựa vào sự cố gắng của bản thân, phải báo thù, mới có thể bảo vệ người nhà của hắn, chấn hưng lại Giản Thân Vương phủ, ngôi vị thế tử, không cần sự giúp đỡ của phụ thân, hắn nhất định phải tự tay mình đoạt lại.

“Phụ thân, hiện tại người giả trang thành hình dạng như vậy, Hoàng thượng có thể phát hiện hay không, có thể trừng trị người tội khi quân hay không?” Lãnh Hoa Đình nghĩ đến tình hình thực tế lúc này, nhưng mà lúc trước chính Lưu Y đã từng nói, phụ thân hôn mê nửa năm mới tỉnh dậy, lúc này bọn họ không thấy người, Hoàng thượng nhất định sẽ phát hiện, đến lúc đó, nhất định người sẽ có thêm tội danh.

“Yên tâm đi, trong phủ còn một Giản Thân Vương gia đang nằm trên giường, phụ thân đã phái ám vệ bảo vệ, chắc là không sao.” Giản Thân Vương uống một hớp nước liền trả lời, tiểu Đình có thể thông suốt như vậy, lòng của hắn cũng an tâm hơn nhiều rồi, trải qua nhiều năm uất ức như vậy, bởi vì Tiểu Đình vừa rồi đã thông suốt, lập tức trong lòng của người cảm thấy như mùa đông đã đi qua lúc này chỉ còn lại mùa xuân ấm áp, càng giống như bầu trời ở phía trước, nổi lên một cơn gió, thổi tan một ngày mây đen, hôm nay có thể cùng với vương phi, lại còn ở bên cạnh nhi tử cùng thế tử của hắn, chờ đến lúc tôn nhi ra đời, đó thật là một cuộc sống vui vẻ đầy thích thú.

“Đại ca đã hỏi phủ, phụ thân có chuẩn bị gì chứ? Người khác người có thể dễ dàng che giấu được, nhưng hắn nhất định là rất khó khăn.” Lãnh Hoa Đình vẫn không yên lòng, nói tiếp.

“Vậy thì xem trong lòng của hắn đi, nếu hắn chỉ là một tên lòng lang dạ sói, hắn muốn bán đứng phụ thân, phụ thân cũng mặc hắn, lúc hắn còn nhỏ, phụ thân xác định không đối xử tốt với hắn, phụ thân biết rõ, trong lòng của hắn nhất định là có sự oán hận... Chẳng qua là, phụ thân có thể cho hắn chỉ có như vậy mà thôi, nếu hắn vẫn muốn tự đào hố chôn mình, phụ thân cũng không cứu được hắn, ‘trời muốn mưa, mẹ phải lập gia đình’ (*) sinh mạng của chính mình thì bản thân mình phải nắm giữ, phụ thân đang chờ đợi hắn, sẽ

có một kết cục ra sao.” Giản Thân Vương khoe miệng xuất hiện một tia cười lạnh, nhàn nhạt nói.

Lãnh Hoa Đình có chút kinh ngạc, nhớ lại quá khứ tranh đấu giữa mình cũng Lãnh Hoa Đường, phụ thân vô cùng khó xử, nhưng hiện tại hẳn như đã suy nghĩ thông suốt, không hề bao che cho Lãnh Hoa Đường, giống như nếu có nhắc đến người này, cũng không để ý, chẳng lẽ, ngày ấy lời nói của Dụ Thân Vương đã đi vào trong lòng của phụ thân rồi sao?

“Phụ thân, trước cửa sơn động ngày ấy theo như lời nói của Dụ Thân Vương...” Tuy việc này có chút khó khăn để mở miệng, nhưng mà, Lãnh Hoa Đình biết rõ ràng, người kia thật sự không phải là thân huynh cùng cha mẹ của hắn, từ nay về sau mọi việc đã trở nên dễ dàng rồi, rốt cuộc không cần bận tâm đến cảm giác của phụ thân, không cần sợ hãi người khác nói huynh đệ tương tàn lẫn nhau .

“Tiểu đình, nếu việc không có chứng cứ, phụ thân sẽ không tin...” Vương Gia không đợi Lãnh Hoa Đình nói xong liền ngắt lời nói, tuy nói như thế, nhưng trong mắt người lại xuất hiện một tia thống khổ, càng nhiều hơn là sự thanh thản, giống như trong lòng của người đã gỡ bỏ được gánh nặng.

Lãnh Hoa Đình cũng không muốn nói tiếp, trong lòng của hắn hiểu được Vương Gia, người kia, có thể là nhi tử của phụ thân hay không , có đôi khi, huyết mạch cũng không thể chứng minh được sự thật gì cả, nhị thúc chẳng lẽ không phải huynh đệ của phụ thân sao? Nhưng hắn đối với huynh đệ cùng đứa cháu của mình ra tay vô cùng ác độc như vậy, ở đâu mà tìm ra cốt nhục thân tình trong việc này chứ?

Phụ thân nuôi hắn đã hai mươi năm, tình phụ tử đã sớm ghi tâm khắc cốt, nếu như Lãnh Hoa Đường là người biết khiêm tốn, là người có phẩm chất cao thượng thì cho dù chỉ là con nuôi của phụ thân, hắn càng phải hiếu kính đối với phụ thân mới phải, nhưng hắn có báo đáp phụ thân sao ? Cái lần phụ thân bị ám hại bất ngờ ở phía hoa viên, rõ ràng chính là hắn đã ra tay, khi phụ thân nghĩ đến điều này trong lòng chắc cũng cảm thấy lạnh lẽo .

Phụ thân kỳ thật cũng đã nhìn ra, nếu người này là nhi tử phụ thân, việc này sẽ chỉ làm cho phụ thân càng thêm thống khổ, cũng may, phụ thân từ trước đến nay không có tình cảm với Lưu di nương, cảm giác bị người khác khinh thường cũng đã nhẹ đi rất nhiều rồi, quan trọng nhất là, đứa con trai này, đã bị người phế đi rồi, phẩm chất tồi tệ, coi như thật sự là nhi tử của người, cũng sẽ lạnh lòng mà không can thiệp vào nữa.

“Phụ thân nói đúng, nhưng mà phụ thân, nhi tử cũng nói trước, lúc này đây, nhi tử sẽ không nương tay.” Lãnh Hoa Đình thi lễ với Vương Gia, nghiêm túc nói.

Vương Gia yên lặng nhìn hắn, ánh mắt vô cùng phức tạp, qua nửa ngày mới nói: “Chỉ là... sẽ làm cho Mai Nhi đau khổ rồi, hài tử này là một người tốt.”

Cầm Nương vẫn đứng ở một bên, nghe thấy cuộc nói chuyện giữa Lãnh Hoa Đình cùng Vương Gia, nàng có một chút không hiểu, nhưng mà, một câu kia vừa rồi của Vương Gia làm cho nàng đã thông suốt tất cả mọi chuyện, Thượng Quan Mai, tuy có chút tính cách của đại tiểu thư, nhưng quả thật là một người thiện lương, chẳng qua, do trời trêu người, rốt cuộc nàng phải lấy một tên cầm thú...

Phụ tử hai người nói chuyện đã lâu, Cầm Nương cảm thấy hơi mệt, nghiêng người về phía Vương Phi, cùng bà một câu lại một câu nói chuyện, cũng không còn chú ý đến cuộc nói chuyện giữa Vương Gia với Lãnh Hoa Đình, hiện tại nàng muốn có thân thể khỏe mạnh để có thể nuôi dưỡng thai nhi trong bụng, ngồi yên một lát, thì cục cưng đã nghịch ngợm đá lên bụng nàng mấy cái, trong nội tâm dâng lên một loại tình thân ấm áp, có chút ngạc nhiên, cũng có chút bất ngờ, luôn có những chuyện khó tin như vậy, có một tiểu hài tử đang ở trong bụng nàng từng ngày lớn lên, cùng máu mủ với mình, tương lai còn gọi mình là mẫu thân... Vừa nghĩ lúc này nàng mới mười lăm tuổi, trong nội tâm có chút sợ hãi, không biết đến lúc hài tử ra đời, không biết còn bao lâu...

“Đừng sợ, có nương ở đây, ở biệt uyển của hoàng gia cũng có không ít mama có kinh nghiệm về việc này, con chỉ cần tịnh dưỡng đến lúc hài tử ra đời, tất cả mọi người đều tới, không thiếu một người nào cả.” Vương phi cười sờ lên đầu nàng mà an ủi.

Cầm nương nghe xong lời này tầm mắt cũng hạ xuống, lời nói của vương phi làm cho nàng yên tâm , ở thời đại này tuổi của nàng sinh con, cũng không có gì là khác biệt,nhớ lúc trước đại tẩu bên nhà hàng xóm sinh con, nàng đều nghe thấy tiếng la hét thảm thiết từ bên đó, mẹ chồng của nàng ấy cảm thấy việc này thật

phiên, liền quát nàng một tiếng: “Cũng không phải chỉ có mình con sinh con, mọi người ở trên mặt đất đều phải sinh, con kêu la như vậy làm gì?”

Cầm nương cảm thấy câu nói ‘mọi người ở trên mặt đất đều phải sinh’ rất kinh điển, hôm nay nghĩ đến chuyện đó, hài tử trong bụng của nàng đã năm tháng , bất kể như thế nào, mình cũng phải sinh đứa nhỏ, sợ hãi sẽ làm bản thân mình trở nên nhu nhược thôi, nàng lập tức thích thú đem việc xấu nhất có thể xảy ra mà suy nghĩ, muốn tính toán tình rơi vào tình cảnh tồi tệ nhất, vì lúc có kết quả, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của nàng, làm cho nàng hoàn toàn vui mừng, cho dù kết quả không hẳn là tốt nhất, nhưng chỉ cần không phải tồi tệ nhất, vậy nhất định nàng không phải có lợi rồi sao. Nàng coi như là có nửa phần giống như AQ đi(AQ là một nhân vật trong tác phẩm của Lỗ Tấn), nhưng trong lòng nghĩ lại, nàng cũng kịp thời điều chỉnh lại tâm tình của bản thân, lúc gặp phải nguy hiểm, có thể chống lại nỗi sợ hãi, có thể lạnh nhạt nhàn nhã mà vượt qua mọi chuyện.

(*) “Thiên yếu hạ vũ, nương yếu giá nhân” (Trời muốn mưa, mẹ phải lập gia đình)- “ , ”

Đây là một câu tục ngữ, dùng để tỷ dụ chuyện tất nhiên xảy ra mà không cách nào ngăn cản được.

Lời này xuất phát từ một điển cố: một người tên là Chu Diệu Tông là thư sinh thi đỗ Trạng nguyên, bị hoàng gia chiêu làm Phò mã, sau đó liền hướng Hoàng thượng thỉnh cầu, lập một đền thờ trình tiết cho người mẹ nhiều năm ngâm đắng nuốt cay thủ tiết dưỡng dục hần. Hoàng thượng đáp ứng xong, thì Chu Diệu Tông cáo húng về đến cố hương, đem chuyện này nói ầu thân hần biết, nhưng mà Chu mẫu từ chối không nhận, thì ra là Chu mẫu đã tính toán chờ nhi tử thành gia lập nghiệp xong, bà sẽ gả cho Lão sư Trần Văn của Chu Diệu Tông để hai người cùng nhau sống đến già, nhưng không ngờ hiện tại lại xuất hiện cục diện lúng túng này. Chu mẫu sau khi lâm vào thế khó xử liền cời một la quần trên người xuống đối với nhi tử nói: “Mặc cho số phận đi. Ngày mai con thay ta đem quần đi giặt, phơi khô một ngày một đêm, nếu như quần phơi khô, ta liền đáp ứng không gả; nếu như quần không khô, tức là ý trời như thế, con cũng không cần ngăn cản nữa.” Ngày hôm đó trời trong mây tạnh, Chu Diệu Tông nghĩ thầm chuyện này cũng không khó làm. Liền gặt đầu đồng ý. Ai ngờ khi màn đêm buông xuống trời liền u ám, đến sáng liền đổ mưa sa, cái quần thủy chung vẫn ướt nhẹp , Chu mẫu sau khi biết được chỉ nhìn trời rồi nói với nhi tử “Trời muốn mưa, nương phải gả đi, thiên ý không thể trái” . Cứ như vậy Chu Diệu Tông chỉ đành phải đem hôn sự của mẫu thân cùng ân sư chi tiết báo cáo cho hoàng thượng, xin hoàng thượng trị tội. Hoàng thượng liền tức lấy làm kỳ, chỉ hạ ngự chỉ xuống: “Người không biết không trách tội, ông trời đã tác hợp cho, cứ để nàng đi đi.” Chuyện xưa tất cả đều vui vẻ, sau đó lời này bị dùng nhiều để tỷ dụ cho sự vật phát triển có tính khách quan quy luật, lấy khả năng con người không thể dời đổi.

Nói chuyện cùng Vương Gia đã lâu, phụ tử hai người đã có thể hiểu rõ nhau thêm, quan hệ so với lúc trước đã hoà hợp hơn một chút, việc này dĩ nhiên làm cho Cầm Nương cùng Vương Phi thấy vui mừng vì rốt cuộc đại sự đã thành công, Vương Gia cũng không muốn dùng bộ dạng thực sự mà ra ngoài gặp người, vẫn còn lưu lại trong phòng của hạ nhân, cùng làm bạn với rừng trúc, Lãnh Hoa Đình tuy không đành lòng, nhưng cũng hiểu được lúc này như vậy là tốt nhất, có thể giảm bớt rất nhiều phiền toái, cũng không muốn tiếp tục vấn đề này nữa, chẳng qua là ra lệnh cho Trương ma ma đưa nhiều đồ dùng đến phòng của Vương Gia, lúc này mới dìu Cầm Nương đi ra ngoài

Trở lại phòng của bọn họ, Lãnh Hoa Đình kéo Cầm Nương ngồi xuống, bắt đầu từ ngày mai, hần lập tức muốn bắt tay vào việc huấn luyện tân binh , tuy hần đã quen với việc đọc binh thư, nhưng chưa từng có chút kinh nghiệm nào trong việc này, Bạch Thịnh Vũ đã đưa tân binh tới trong đại doanh của Giang Nam, cũng may Thái tử đã đáp ứng nhường một nửa đại doanh Giang Nam lại cho hần, có sân tập, nên giờ chỉ cần cần người huấn luyện cùng phương pháp huấn luyện.

Cầm Nương chân thành đưa ra phương pháp huấn luyện cho hần, Lãnh Hoa Đình vừa nhìn thấy lập tức mừng rỡ , các phương pháp này rất hợp ý của hần, đôi vợ chồng trẻ ngồi trong phòng thảo luận đã đến buổi trưa, đưa ra phương pháp huấn luyện rất hoàn hảo, buổi tối sau khi dùng cơm, Lãnh Hoa Đình lại gọi A Khiêm vào.

Ám vệ trong phủ mà A Khiêm mang đến cũng không tổn thất bao nhiêu, lần này biệt viện Giang Nam bị tổn thất nghiêm trọng, đã làm cho Lãnh Hoa Đình rất căm tức, Thái tử tuy nói sẽ điều tra việc này, nhưng

thân thể của Thái tử cũng chưa khôi phục hoàn toàn, mà Thái tử lại lo ngại quá nhiều việc, không biết khi nào mới có thể tra ra chân tướng, hẳn quyết định chính mình phải ra tay điều tra việc này, cho nên, đã lệnh cho A Khiêm tiến vào để thương lượng.

A Khiêm cùng hần nhỏ nhẹ đàm luận trong phòng hơn nửa canh giờ sau mới đi ra ngoài.

Cẩm nương không biết gì về việc này, nàng cho là Lãnh Hoa Đình muốn tạo ra phương pháp lãnh binh tốt nhất, nàng cũng không bận tâm nữa mà mỗi ngày chỉ ăn rồi lại ngủ, ngủ rồi lại ăn, ban ngày cũng không dám đi dạo lung tung trong Biệt Uyển, chỉ cùng Tú Cô đi dạo trong nội viện, Tú cô khuyên nàng nên vận động nhiều một chút, tập luyện cho thân thể khoẻ mạnh, tương lai lúc sinh sẽ có sức lực nhiều hơn, thời đại này phương pháp y học còn kém, sanh hài tử đều phải trông chờ vào kinh nghiệm của các bà mẹ và sức khỏe của bản thân, đương nhiên, còn có sự may mắn của bản thân nữa, nếu là thai vị ổn định, sẽ dễ dàng sanh hài tử hơn, lúc sanh sẽ nhanh hơn rất nhiều, người mẹ của hài tử cũng sẽ ít bị giày vò hơn rất nhiều, cho nên, Cẩm Nương mỗi ngày đều kiên trì đi lại mười mấy vòng trong nội viện, khuôn mặt của nàng vốn thanh tú trở nên càng hồng nhuận, làn da trắng toát ra vẻ khoẻ mạnh hồng hào, rất thích hợp với đôi mắt to trong veo của nàng, cảm giác như ánh mắt đang toả sáng.

Thỉnh thoảng lúc Lãnh Hoa Đình rảnh rỗi, lẳng lặng ngồi trên xe lẳng nhìn tiểu nương tử của mình với vẻ mặt vô cùng say mê, nhất là lúc nàng không ra ngoài, chỉ ngồi trong phòng may vá, càng làm cho hần cảm thấy cô gái trước mắt thật dịu dàng, lương thiện như vậy, lúc này Cẩm Nương cảm thấy có chút tự mãn, nhướn mi nhìn hần, đùa giỡn nói: “Như thế nào? Tập lại trở thành nha đầu xấu đi.”

Lãnh Hoa Đình nghe thấy khẽ giật mình, hình tượng ban đầu của nàng vì câu nói đùa này đã hoàn toàn bị phá huỷ, hần nhìn không được liền chỉ liếc mắt nhìn lên trời, lấy ngón tay vẫn còn bị thương chọc nàng: “Nàng nha, vĩnh viễn là nha đầu xấu.”

Ánh mắt vô cùng sủng nịch, dính trên người nàng không chịu rời đi, Cẩm Nương cũng bị ánh mắt đầy tình cảm của hần nhìn đến hút hồn, bất đắc dĩ cảm thấy nản lòng mà chu đôi môi lên: “Thật sự là mệnh khổ a, ai bảo thiếp phải gả ột yêu nghiệt làm chi, trên đời này, ngoại trừ mẫu thân, sợ là không có người nào hoàn mỹ so với được với chàng, chàng.. Chàng từ nay về sau cách xa thiếp mười trượng đi, thật là đả kích người khác mà.”

Vương phi vừa vặn nghe nói như thế, che miệng cười, đi tới an ủi nàng: “Ai nói Cẩm Nương của chúng ta không đẹp rồi? Nương giúp con đánh hần.”

Cẩm Nương giương mắt nhìn, nhìn thấy vương phi ung dung cao nhã đứng ở trước mặt mình, nhìn lại tướng công anh tuấn ngay trước mắt, càng cảm thấy vô cùng buồn bực, nhìn Lãnh Hoa Đình nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Hừ, ta nhất định sinh cục cưng phải yêu nghiệt hơn cả chàng, đời này ta không đánh bại được chàng, vậy hãy để cho con của ta đánh bại chàng đi.”

Vương phi cùng Lãnh Hoa Đình khi nghe được lời này liền cười ha ha, lập tức đem nàng ôm vào trong ngực an ủi, sáng giọng nói: “Làm như con chỉ của mình nàng vậy, cũng không chịu nhìn một chút cha cục cưng là ai.”

Qua một thời gian, thương thế của Thái tử cùng Lãnh Hoa Đình đều chuyển biến tốt đẹp gần giống như bình thường, mà Hoàng thượng bởi vì Thái tử bị sát hại, biệt viện ở Giang Nam bị phá huỷ mà lập tức nổi trận lôi đình, một đạo thánh chỉ từ kinh thành truyền tới, tổng đốc Giang Nam vì bảo vệ bất lợi, thất trách nghiêm trọng liền cách chức hần, giải về kinh thẩm vấn, ba điều kiện mà Thái tử cùng Cẩm Nương đã trao đổi Hoàng thượng đều đáp ứng, Giản Thân Vương phủ có thể nuôi binh riêng nhưng phải thực hiện dưới danh nghĩa của Thái tử, do Thái tử toàn quyền quyết định, kết quả này, Lãnh Hoa Đình đã sớm biết, nhưng nếu không có cái danh nghĩa này, Hoàng thượng cũng không có khả năng cho phép việc này, huấn luyện tân binh đang tiến hành, Thái tử cũng biết một đoàn quân đội này đối với chính mình cùng Giản Thân Vương đều vô cùng quan trọng, ngay lúc đó tiện thể giao ấn tính của quân đội cho Lãnh Hoa Đình: “Tiểu đình, đây là tâm huyết của người mà có, Thái tử ca quyết sẽ không tranh đoạt, tất cả quyền của quân đội đều giao cho người, hơn nữa, kinh phí cũng sẽ không chỉ mình Giản Thân Vương Phủ xuất ra, phủ thái tử của ta cũng sẽ xuất ra một ít giúp người, ta đây dù sao cũng mang danh thống lĩnh.”

Lãnh Hoa Đình nghe được liền cười một tiếng, nói: “Điện hạ cũng nên biết, cái này gọi là một phần của lợi nhuận, hiện tại thần chẳng phải là đại phú ông rồi sao, quân đội thần vẫn có thể đảm bảo cơm áo cho họ,

ngược lại điện hạ ngài... chỗ cần dùng tiền nhiều hơn...”

Thái tử nghe thấy lời này cảm thấy trong lòng âm áp, trong lòng cũng biết lời này của Tiểu Đình là thật lòng, lúc này những người trong triều muốn ám hại hắn đã bắt đầu ra tay, hắn ngồi lên ngôi vị Thái Tử này đã nhiều năm, khả năng làm việc của thuộc hạ hắn cũng không phải là nhỏ, cũng đã ẩn giấu thế lực cho chính bản thân mình, Hoàng thượng lúc còn trẻ là một người chính trực... Ngồi ở trên cao lâu, có lúc ngay cả con ruột của người người cũng không tin tưởng, kinh thành xuất hiện người giết dây, rất có thể chính là do Hoàng Thượng ra tay, làm cho Thái tử gặp khó khăn, thế lực hai bên đã ra mặt, người đơn giản là muốn cân đối hai bên thế lực, hai phe thế lực tranh đấu chèn ép lẫn nhau, cuối cùng người có lợi nhất chính là Hoàng Thượng, ngôi vị của hắn sẽ vững như núi Thái Sơn .

Nhiều năm ngồi ở ngôi vị Thái Tử, mọi chuyện hắn có thể nhìn thông suốt được, thất vọng đau khổ rất nhiều nên đã từ từ hiểu rõ, mà quan trọng nhất hắn phải đem khả năng của mình ẩn dấu, phải chú tâm phát triển thế lực bí mật của hắn càng ngày càng mạnh, bằng không, nhất định có ngày hắn sẽ bị kéo xuống, lúc đó hối hận đã không còn kịp, mà lúc này Hoàng thượng đối với hắn coi như có phần thiên vị, nếu không, cũng sẽ không tự nhiên mà phái hắn đến Giang Nam, tiếp cận Giản Thân Vương phủ, kỳ thật là muốn đem thế lực của Giản Thân Vương trở thành của hắn, mà tiểu Đình, là người mà hắn muốn tiếp cận nhất về nhân tài và thế lực hiện nay, cho nên, sau khi thánh chỉ vừa tuyên xuống, hắn lập tức chấp tay lại đem toàn bộ binh quyền giao cho Tiểu Đình, chấp nhận không nhúng tay vào bất cứ điều gì trong việc này, lời nói vừa rồi của Tiểu Đình cũng thông báo cho hắn một quyết định, Lãnh Hoa Đình sẽ ủng hộ Thái tử.

Đây là câu trả lời thuyết phục nhất đối với Thái tử, thân thể của Thái tử sau khi khoẻ lại sẽ lập tức hồi kinh, toàn bộ quyền quyết định ở Giang Nam đều giao cho Lãnh Hoa Đình, triều đình hàng năm chỉ phái người đi kiểm tra sổ sách, ngoài ra không hỏi bất kỳ việc gì khác, cũng là do Cẩm Nương khuyên hắn nên buông tay binh quyền, sau này cũng không có người có thể chỉ trích được hắn nữa .

Hoàng thượng bỏ qua tội danh của Diệp Nhất, cũng không nói đến tội danh của Giản Thân Vương, Dự Thân Vương trở về kinh cũng không bị trách phạt nặng nề, Hoàng thượng chỉ trách mắng hắn một trận, phạt hắn một năm không được hưởng bổng lộc, thu lại ngự tứ kim bài, lệnh cho hắn quay trở về tự mình kiểm điểm, việc này được xử lý như vậy làm cho Lãnh Hoa Đình không hài lòng, nhưng cũng không có biện pháp thay đổi, hoàng quyền lớn hơn trời, hiện tại bọn họ cũng không muốn tranh đấu cùng Hoàng Thượng, chỉ có thể đem việc này nuốt vào trong lòng.

Giản Thân Vương gia cũng không muốn cho người khác tình nghi, cho nên, chỉ có thể tiếp tục giả vờ làm ám vệ, ở bên cạnh Vương phi, lúc này rất khó dùng bộ dạng chân thực để gặp người khác.

Mà Lãnh Hoa Đường sau khi hồi kinh, giống như những vị thế tử khác, chẳng qua chỉ bị tước đoạt đi chức giám sát, ngoài ra cũng không chịu bất kỳ hình thức phạt nào khác, thân phận vẫn là thế tử của Giản Thân Vương, ở dưới sự nỗ lực bảo vệ của Trương thái sư cùng Binh Bộ Thượng thư Trương đại nhân còn được đưa vào Binh Bộ, giữ chức Lang trung ngũ phẩm, tin tức này làm cho Lãnh Hoa Đình dở khóc dở cười, Thái tử cẩn thận nói ra việc này, cũng không muốn bình luận gì nhiều.

Cẩm nương đối với việc này không thêm để ý, nàng chỉ cảm thấy vui mừng chính là Hoàng thượng rốt cục đã đáp ứng ba điều kiện của nàng, hơn nữa, nàng muốn hiểu rõ, Hoàng thượng sở dĩ không trừng phạt Dự Thân Vương cùng lãnh Hoa Đường, đơn giản là đang mưu tính chuyện gì đó, nguyên nhân chính là muốn giữ lại kẻ địch cho hai vợ chồng nàng đây, vì hắn sợ sau này thế lực của bọn họ ngày càng mạnh, nếu đợi đến lúc thế lực bọn họ ổn định , sẽ không thể kiểm soát được bọn họ nữa, lưu lại kẻ thù của bọn họ, Hoàng Thượng sẽ không cần bận tâm đến bọn họ, cũng sẽ có người tới tranh đấu với bọn họ.

Giống như Giản Thân vương lúc này, Lãnh Nhị cùng Giản Thân Vương quan hệ bất hòa, liên tục bí mật ngăn chặn bọn họ, Hoàng thượng làm sao lại không biết điều này, nhưng hắn vẫn được hoàng thượng trọng dụng leo lên được địa vị cao hơn, cho hắn quyền cao chức trọng, chẳng qua là Hoàng thượng tuyệt đối không ngờ tới việc, Lãnh Nhị đã thông đồng với ngoại quốc mà bán nước, hôm nay Lãnh Nhị đã trở thành trọng phạm của Đại Cẩm Triều rồi, trên đường biển cũng cho người truy bắt, nhưng một chút tin tức về hắn cũng không có, mà ở biên cảnh Tây Lương cũng đang bắt đầu động binh , nghe thấy việc này Hoàng Thượng rất tức giận, liền ra lệnh cho Thái tử lập tức hồi kinh chính là muốn thương lượng việc này, xem ra, chiến tranh, sắp xảy ra.

Bạch U Lan từ lúc biệt viện ở Giang Nam bị huỷ đã rời khỏi nơi này, trở về phủ tổng đốc, hiện tại chức quan của phụ thân nàng đã bị phế, phủ tổng đốc lúc này cũng không thể ở nữa, cả nhà đều đi theo phụ thân của nàng lên kinh thành, ngày ấy, Bạch U Lan giống như một kẻ điên, nữ giả trang nam trang xông đến bên ngoài biệt uyển ở Giang Nam, luôn miệng nói muốn tìm phu nhân Chúc tạo sử, nàng nói rằng đã quen biết với phu nhân Chúc tạo sử, bị thủ vệ đuổi đi ra nhiều lần liền khóc lóc, thủ vệ không có cách nào khác, đành phải đem việc này bẩm báo cho Cẩm Nương.

Lúc này Cẩm Nương đang tản bộ trong sân, hôm nay đã là đầu hạ, thời tiết bắt đầu nóng lên, người mang thai sẽ trở nên càng nóng nực hơn, Cẩm Nương đã sớm cởi ra áo bông, chỉ còn lại một cái áo mỏng manh, thân thể mềm mại vẻ mặt hồng hào, nghe nói có bằng hữu tìm đến, nàng quả thực hoảng sợ, đừng nói ở Giang Nam, hay là ở kinh thành, người quen biết với Cẩm Nương cũng không có mấy người, suy nghĩ liền ra lệnh cho người dẫn nàng ấy vào.

Bạch U Lan lúc vừa mới vào viện, Cẩm Nương nhìn rất lâu cũng không nhận ra, Bạch đại tiểu thư hôm nay đã trở nên sa sút đi rất nhiều, nhìn cách ăn mặc cũng biết, tuy vẫn là cẩm y, nhưng nhìn ra rất chật vật, người cũng gầy gò không ít, cảm thấy người này có chút quen mắt, đến lúc U Lan mềm mại kêu ra tiếng thê tử, cầm lấy trâm đầu buông xuống, mái tóc chảy dài xuống vai, Cẩm Nương mới nhận ra được.

“Thế tử cứu tiểu muội a, tiểu muội đã cùng đường rồi.” Bạch U Lan quỳ trên mặt đất khóc sụt sùi, ban đầu nàng vốn là một người thanh lệ, hôm nay nàng lê hoa đái vũ mà khóc, càng làm cho người khác cảm thấy thương tâm, Cẩm Nương nghe được lời này kinh ngạc, triều đình xử trí Bạch Tổng Đốc nàng cũng biết một chút, bạch U Lan hôm nay là thân nhân của phạm nhân, đang chờ người xử phạt, hoàng thượng ra lệnh lưu đầy người của Bạch Gia, nữ tử bán vào kỹ viện đi đó, chỉ sợ bản thân nàng lúc này cũng không thể cứu được nàng ta... Ách, quan trọng là, nàng làm sao chạy trốn đến biệt viện được đây? Nàng là một nữ nhân nhu nhược như vậy, có binh lính trông coi, lại có thể chạy ra như vậy... hay là có người thả nàng ra .

“Thế tử, cha ta hần... Hần muốn mang ta trở thành thiếp của Lục Hoàng Tử... danh phận thiếp như vậy, U Lan không muốn, xin người giúp U Lan.” Nàng ấy khóc lóc bên cạnh, đôi mắt quầng rừ đang nhìn xung quanh, như đang tìm người.

Cẩm nương nghe vậy liền thở dài một hơi, Bạch tổng đốc thật là muốn tìm một con đường sống ỉnh rồi, trong lúc nguy cấp có thể đem nữ nhi của mình tặng cho người khác làm thiếp sao, có thể hi vọng cứu cả nhà, hần có nghĩ đến hạnh phúc của nữ nhi của hần không đây.

Mặc dù nàng đồng cảm cùng U Lan, nhưng việc này không phải nàng muốn làm là làm được, muốn tiến lên khuyên U Lan, thì lúc này Thái Tử và Lãnh Thanh Dục ,Bạch Thịnh Vũ cùng tiến vào, hai ngày nữa Thái tử muốn cùng Lãnh Thanh Dục lập tức hồi kinh, nên định đến tạm biệt, nhất là muốn đến xem Cẩm Nương, không biết từ này về sau còn có thể gặp lại hay không, Lãnh Thanh Dục bất luận như thế nào cũng không chịu cùng Thái tử quay về, nhưng Dục Thân Vương đã ra lệnh, nếu hần không quay về, tặc cho hần lấy cái người vợ phóng trong phòng đầu, phủ lên thế tử phi danh phận, lập tức cưới vợ vào trong phòng của hần, nên đành phải quay về muốn đấu tranh với cha hần, cho nên, trong lòng cũng mục đích nhỏ nhỏ giống như Thái Tử, có thể nhìn nàng nhiều một chút...

Ai ngờ vừa vào cửa, lập tức nhìn thấy tình cảnh này, lúc này lông mày của Thái tử nhíu chặt lại, vẻ mặt lạnh lẽo bước vào viện, Lãnh Thanh Dục đang muốn theo vào, ai ngờ Bạch U Lan như một người điên nhào đến chân của hần, khóc lớn nói: “Thế tử cứu ta, Thế tử cứu ta.”

Lãnh Thanh Dục lúc này mới nhìn rõ khuôn mặt của nàng, nghĩ lại đã từng ở lại nhà nàng vài bữa, coi như cũng có chút quen biết, nàng là một nữ nhân yếu đuối... Đành phải dịu dàng đứng dậy nói: “Người có chuyện gì cứ từ từ, chuyện của nhà ngươi, bản thể tử cũng bất lực, yêu cầu của ngươi, chỉ có thể cầu xin Thái tử thôi.”

Bạch U Lan không nhận ra Thái tử, nghe thấy Lãnh Thanh Dục nói, mới nhìn thấy Thái Tử, nhưng mục đích quan trọng của nàng chính là muốn gặp Lãnh Thanh Dục, hiện tại rất khó khăn để gặp lại hần, sao có thể vì vậy mà buông tay?

Nàng nhẹ nhàng hướng đến Thái Tử mà thi lễ, Thái tử nghe nói nàng là nữ nhi của Bạch tổng đốc, sắc mặt dừng lại một chút, lại nghe nàng nói việc tổng đốc muốn đem nàng tặng cho Lục hoàng tử, trong lòng cảm thấy như có lửa thù đốt, lão già kia, hần sắp chết rồi sao? Có tội không đến cầu xin mình, lại bỏ gần

mà cầu xa, đi cầu người kia, chắc hẳn cho rằng bản thân mình lúc này đang mất dần địa vị trước mặt phụ hoàng sao?

Giương mắt nhìn lên, nhìn thấy Lãnh Thanh Dục như muốn nhanh chóng tránh xa nàng ta một chút, mà ánh mắt của hắn thỉnh thoảng lại liếc nhìn Cẩm Nương, trong lòng của hắn vô cùng tức giận, nói với Bạch U Lan: “Người đứng lên đi, hôm nay ta sẽ làm chủ cho người, đem người trở thành thiếp của thế tử Dụ Thân Vương, người có đồng ý không?”

Bạch U Lan nghe thấy lời này lập tức vô cùng vui mừng, lòng của nàng từ lâu đã nằm trên người của Lãnh Thanh Dục, lần này là do mẫu thân liều chết để nàng có thể trốn thoát, lúc đó nàng chỉ muốn tìm Lãnh Thanh Dục, nhưng cho dù làm bất kỳ việc gì thì trong mắt của Lãnh Thanh Dục cũng không có nàng... Bất quá, nếu có thể được gả cho gia đình danh giá thì cũng không tệ cho lắm, huống chi, người này là người mà nàng đã thầm mong ước, làm thiếp thì làm thiếp, Hôm nay Bạch Gia đã thất thế, nàng bây giờ cũng chỉ có thể làm thiếp cho người ta mà thôi.

“Không được, Thái tử ca ca, ta không muốn.” Lãnh Thanh Dục ghen ngào, vẻ mặt đỏ bừng nói với Thái tử.

“Việc này không cần thương lượng nữa, mấy ngày nữa hồi kinh , lập tức dẫn nàng tới, Cô sẽ tự mình nói với vương gia.” Thái tử mặt không biểu tình, so với lúc xưa Thanh Dục như đang nhìn thấy hai người khác nhau, ngữ khí rất nghiêm túc, giọng điệu vô cùng chân thật, Lãnh Thanh Dục nghe được khê giật mình, thống khổ nhìn về phía Cẩm Nương, Cẩm Nương cảm thấy điều này cũng không phải là không tốt, có thể cứu được Bạch U Lan, thành toàn cho nàng, làm nhảm giảm một chút phiền phức đi, chẳng qua là làm thiếp... Nàng rất cuộc không thể chấp nhận nữ nhân bị hạ thấp như vậy, nữ nhân không phải muốn một đời một người hay sao? Huống chi một người cao ngạo như Bạch U Lan, nhưng hiện tại phải trở thành tam thê tứ thiếp cho người khác,việc này nàng cũng không biết phải nói như thế nào nữa, chỉ cần không phải chính tướng công của mình đi lấy thê thiếp khác, chuyện khác không quan hệ đến nàng, cho nên, nàng chỉ đứng ở một bên mà nhìn , không tán thành cũng không muốn ngăn cản.

Bạch Thịnh Vũ cùng Bạch U Lan là họ hàng, thấy Thái Tử nói ra việc này, hắn đương nhiên đứng về phía của Bạch U Lan, vội vàng cúi xuống hỏi: “Tiểu Lan, người có đồng ý làm tiểu thiếp của thế tử chứ?”

Bạch U Lan mừng rỡ nói:”Tiểu Lan nguyện ý!”

142. Chương 143

Lãnh Hoa Đình đợi không kịp, lập tức đẩy xe lăn đi về phía hậu viện, phía sau A khiêm giúp đỡ Lãnh Hoa Đình, nhưng chưa đi tới hậu viện , lại nghe thấy tiếng cười của Cẩm Nương ở phía sau hậu viện, trong tay cầm một phần xà phòng đã hoàn thành, vẻ mặt vui sướng, trên mặt xuất hiện đầy mồ hôi, Lãnh Hoa Đình nhìn mà đau lòng.

Bụng của nàng lúc này đã lớn hơn rất nhiều, sẽ không tốt cho việc tùy tiện kéo nàng xuống, sợ làm nàng bị thương, nên chỉ có thể lườm nàng một cái mắng: “Nàng một ngày không thể yên tĩnh được sao, khó khăn lắm mới có những ngày bình an như vậy, nàng như vậy mà còn chạy tới chạy lui được sao!”

Cẩm Nương nghe xong cũng không để ý, cười cười đẩy Lãnh Hoa Đình vào chính đường, Thái tử đang chờ đợi vì tò mò, thấy Cẩm Nương bước vào, trên mặt xuất hiện vui vẻ, hỏi: “Đệ muội có phải muội vừa chơi đùa rồi phát hiện gì mới không?”

Cẩm Nương cười nhạt gật đầu nói: “Chỉ là nhàn rỗi tìm những việc thú vị thôi, đây chưa phải là bản chính , muội cũng không dám tùy tiện dâng cho điện hạ.”

Thái tử nghĩ rằng Cẩm Nương chẳng qua là khiêm tốn, phương pháp nàng có rất nhiều, nếu nàng làm ra được bất cứ đồ gì, dĩ nhiên vật đó rất là thú vị, “Muội cầm trong tay là gì, cho ta xem một chút.”

Thái tử đứng lên, đưa tay về phía Cẩm Nương, cẩm nương vốn muốn giấu phần xà phòng đó ở sau lưng, xem ra đã không kịp rồi, đành phải đem phần màu đen gì đó cho Thái Tử xem, Thái tử nhìn thấy vẻ mặt hắc tuyến, quả thực vật này dùng làm việc gì đây.

“Ách, lúc giặt quần áo chúng ta thường dùng mỡ động vật, muối cùng Trung Lâm Thúc cải tiến một chút thôi, bỏ thêm chút ít thạch có chứa chất kiềm vào.” Cẩm nương xấu hổ giải thích.

Thái tử từ nhỏ đã được cẩm y ngọc thực(ăn ngon mặc đẹp), quần áo gì,đều là có người giúp hắn giặt giũ, làm sao có thể biết được mỡ động vật thì cần cho việc giặt quần áo chứ, nhìn nhìn rồi đưa lại cho Cẩm Nương, cẩm nương vội cười đưa cho Lâm Thúc, nhưng lại nháy mắt với Thái tử nói: “Điện hạ, đợi muối làm cái này đẹp hơn một chút, sau này mới dâng... cho người.”

Thái tử cũng không ý kiến mà gật đầu, lập tức đứng dậy đi.

Bạch Thịnh Vũ ngược lại hai mắt sáng lên nhìn Cẩm Nương, khoe miệng cười vui vẻ, “Tứ muội nhất thiết phải nhớ đến ta, tỷ phu ta cũng có phần đó nha?”

Lãnh Hoa Đình nghe được kinh ngạc, đang muốn hỏi, Cẩm Nương lập tức bước lên trước nói với Bạch Thịnh Vũ: “Yên tâm đi, nếu thiếu phần của Tam tỷ phu, Tam tỷ tỷ còn không mắng chết ta.”

Bạch Thịnh Vũ nghe được cười ha ha, nhìn Lãnh Hoa Đình nháy mắt mấy cái, cười cười xoay người rời khỏi phòng.

Trong phòng không có người ngoài, Lãnh Hoa Đình tức giận nhìn Cẩm Nương bên cạnh: “Nàng theo ta vào đây.”

Cẩm Nương bủn xỉn, ngoan ngoãn đi theo vào, vừa vào cửa, Lãnh Hoa Đình lập tức đen mặt nhéo lấy cái mũi nhỏ của nàng, ngón tay của hắn lúc này đã tốt hơn nhiều, nắm lấy cái mũi của Cẩm Nương, việc này so với lúc trước dễ dàng hơn nhiều.

Cái mũi của Cẩm Nương bị Lãnh Hoa Đình nắm lấy cảm thấy ngứa ngứa, âm thanh khàn khàn hỏi: “Tướng công, ta làm sai cái gì chứ, làm gì mà nắm mũi của ta?”

“Vì nàng đang ở đây làm cái gì cũng không nói cho ta biết?” trong mắt Lãnh Hoa Đình tràn đầy lửa giận, mấy ngày nay hắn chỉ được gặp lướt qua Cẩm Nương chỉ thấy bóng chẳng thấy người đâu cả, hắn đã sớm tức giận đầy bụng rồi.

“Còn chưa có thành công mà, chàng lại bận rộn như vậy, cho nên thiếp vẫn chưa có cơ hội nói.” Cẩm nương vuốt ve tay hắn, nhìn nhìn cái mũi, người này hờ một chút là nắm cái mũi của nàng, giống như làm việc này đã thành nghiện rồi.

“Vậy nàng cũng nên thảo luận cùng ta, Tam tỷ phu nói cổ phần kia đây là có chuyện gì?” Lãnh Hoa Đình nhìn nàng thiện lương như vậy, bộ dạng rất đáng thương, liền buông tha cho nàng, đem nàng kéo qua ngồi xuống ghế ở bên cạnh, hỏi.

Cẩm nương vừa nghe lời này, lập tức mặt mày hớn hở lên: “Tướng công, xà phòng này là sau khi ta làm thành, cũng có khả năng giống như cửa hàng ở phía Đông kinh thành đã làm, trực tiếp cho những người đứng đầu trong cung dùng, chỉ cần nương nương trong cung dùng đến cái này, các quan viên còn lại sẽ theo đó mà học theo, việc tiêu thụ chắc chắn sẽ tốt hơn.”

Lãnh Hoa Đình nhìn vẻ mặt đầy hưng phấn của nàng, không khỏi lắc đầu nói: “Trong nội cung vật này cũng có quy định, một vật một khi đã dùng quen, rất khó sửa, trừ phi vật đó so với vật mà nàng xài trước kia tốt hơn nhiều, lại chỉ có mỗi mình nàng có thì mới có thể thôi.”

“Đó là tự nhiên, ta làm ra vật này so với trước kia xài dĩ nhiên tốt hơn, hơn nữa, việc điều chế ra vật này đã được thiếp cất giữ thật cẩn thận rồi, mặc kệ ai cũng đừng nghĩ trộm được bí quyết này của ta, chúng ta nên kiếm một cái xưởng ở Đông Nam, đem xà phòng làm ra, trước tiên cho người ở biệt viện hoàng thất dùng, đợi ọi người cảm thấy tốt hơn, lại mở rộng ra, tuy nói nơi này không phải là ở hoàng cung,nhưng danh tiếng cũng không kém là bao nhiêu, hãy chờ xem, thứ này so với hai bộ máy móc kia, còn có thể kiếm được nhiều tiền hơn đây.” Cẩm nương ngẩng đầu, tự tin nói.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đầy hưng phấn của Tiểu Nương tử, Lãnh Hoa Đình đành phải nâng nàng lên, dựa vào lòng ngực của chính mình: “Có thể kiếm tiền đương nhiên là tốt, nhưng ta sợ bụng nàng càng ngày càng lớn sẽ rất mệt mỏi, hơn nữa là, bên kia của chúng ta kiếm được lợi nhuận đã nhiều quá rồi, nếu lại thêm một cửa hàng kiếm được nhiều tiền, nàng không sợ người khác hận chết chúng ta sao?”

“Tướng công, chàng không biết đạo lý này sao? Chúng ta nếu muốn mạnh mẽ lên, chẳng những nếu có cơ hội kiếm tiền, còn phải dùng tiền khổng chế những người khác, không phải người có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ sao? Chúng ta cũng không lấy lợi nhuận một mình, nếu như cửa hàng này làm ăn thành công, những quý nhân cầm quyền đều sẽ tham gia vào, đúng hạn còn phải chia lợi nhuận cho bọn họ, cho bọn họ nhiều lợi lộc như vậy, bọn họ làm sao lại hại chúng ta...hơn nữa chúng ta là người đứng đầu của cửa hàng chỉ cần chúng ta mất hứng một chút, muốn người nào chết, chẳng mấy khó khăn, như là Thái Tử, thời gian lâu, hẳn thấy tiền kiếm từ việc này rất tốt đã thành thói quen, sau này nhất định sẽ y lại vào việc này, tương lai... khả năng nói chuyện của chúng ta sẽ được nâng cao hơn rất nhiều rồi, chúng ta sẽ không giống như bộ dạng bây giờ của phụ vương, bị bắt thóp mà phải sống khổ sở như vậy.”

Cầm nương yên lặng nhìn Lãnh Hoa Đình đem những lời này nói ra, nàng sờ dĩ muốn Thái tử tham gia vào, thứ nhất là để cho nàng có thể có chỗ dựa vững chắc nhất là Thái Tử, thử hỏi có Thái tử tham gia vào, người nào dám đến lộng hành? Hơn nữa, có thể dùng tiền này hối lộ một chút với Thái tử, nếu qua một thời gian nhất định, có thể kiểm soát được kinh tế của Thái tử, nhất định hẳn không thể không vì Giản Thân Vương phủ mà ra mặt.

Tuy Cầm nương có cảm giác trong việc này có hơi xấu xa một chút, nhưng sau khi nhiều lần nàng xem chút đã bị giết hại, nàng đã nhìn rõ một sự thật, chỉ có làm bản thân trở nên mạnh mẽ, mới có biện pháp bảo vệ bản thân mình tốt nhất, những việc khác đều không quan trọng. Nàng cũng không muốn mình như Giản Thân Vương cả đời đều bị hoàng thất kiểm soát, cả đời vì Hoàng thất mà bán mạng, xong chuyện còn phải mang thêm tội danh trong người, quá bất công rồi.

Lãnh Hoa Đình nghe xong cảm thấy rất sâu sắc đành phải chấp nhận, hẳn nắm chặt tay của Cầm Nương, trêu mếu vuốt đầu nàng nói: “Nương tử, vất vả cho nàng rồi.”

Cầm nương cười tươi, cũng học theo nắm lấy cái mũi của hắn lại: “Không khổ cực, thiếp đây cũng muốn kiếm tiền cho con mình thôi, hài tử của chúng ta, có thể không phải là thế tử, nhưng nhất định phải có tiền a, trở thành một phú hào nhiều tiền cũng tốt.”

Lại nói tiếp, việc này quả thật rất kỳ lạ, Vương gia buổi tối thường hỗ trợ bọn họ, mấy ngày nay, Vương Gia vẫn cùng Diệp Nhất, Trung Lâm thúc thử nghiệm chế tạo xà phòng, chẳng qua không phải thái tử vẫn còn ở trong biệt viện sao, Vương Gia không thể lộ diện, cho nên, lúc Lãnh Hoa Đình giáo huấn Cầm Nương, ở bên ngoài Cầm Nương đặc ý thành thật nói ra, Tứ NhiPhong nhi nghe thấy được, liền bĩu môi kêu lên, đêm hôm đó, Vương Gia cùng trung lâm thúc mang Lãnh Hoa Đình giáo huấn một trận, vương phi dĩ nhiên cũng ở một bên giúp đỡ:

“Tiểu đình, chúng ta tìm cho con được một thê tử tốt như vậy, nàng chỉ là một lòng vì Vương phủ mà suy nghĩ, làm sao con có thể trách mắng nàng được, nàng là một người vợ khó có được, hơn nữa, thân thể của nàng, tâm tình lúc này so với trước sẽ khó khăn hơn, con không được tức giận với nàng, nhường nàng một tí, một chút tốt xấu cũng không phân biệt được, đem nàng ra mà trút giận, con quả thật muốn người ta tức giận sao, nếu còn lần sau ta nhất định sẽ không tha cho con.”

Nghe xong lời này Lãnh Hoa Đình rất tức giận, hẳn ở đâu mà trách nàng chứ, còn chưa nói được hai câu, nha đầu kia so với hắn có đạo lý hơn nhiều... Hơn nữa, bọn họ vốn cũng không cãi nhau nha, làm sao lúc này lại bị mọi người hỏi tội đây?

Chẳng qua buồn bực thì buồn bực, nhưng hắn biết phụ mẫu rất yêu thương tiểu nương tử của mình, trong lòng của hắn cũng vui vẻ, từ sau khi hắn trúng độc, lần đầu biết ngoan ngoãn nghe lời để cho Vương Gia cùng Vương Phi quả trách, sau khi xong xuôi còn cuối đầu thi lễ với bọn họ, mới lui ra ngoài.

Trở lại phòng của bọn họ, tác giả của việc này đã ngáy khe khẽ trên giường, hẳn thật sự đỡ khóc đỡ cười, cũng không còn gọi phong nhi đến hầu hạ, chính mình đi rửa mặt, sau khi rửa mặt, lập tức đến bên người tiểu nương tử nằm xuống, đem nàng ôm vào trong lòng của chính mình, ngủ thiếp đi.

Ngày thứ hai, Thái tử muốn lên đường hồi kinh, Lãnh Hoa Đình cùng Cẩm Nương đã thức dậy sớm, hai người Phong nhi cùng Tứ Nhi sau khi đi vào phòng, sắc mặt đều xuất hiện biểu tình kỳ lạ, Cẩm Nương nhìn thấy cảm thấy kỳ quái, nhìn thật kỹ thì thấy hai mắt của Tứ Nhi đã hồng lên, giống như là đã khóc, còn Phong nhi lại có tâm tư bất định không rõ đã xảy ra việc gì.

Cẩm nương nhìn Lãnh Hoa Đình, cũng không hỏi hai nàng ấy, chỉ chờ Tứ Nhi giúp nàng chải đầu, sau khi làm xong xuôi mọi chuyện, lấy cớ muốn tìm chút ít quà tặng để Thái tử mang về nhà ầu thân, liền kéo Tứ Nhi đi đến trong nội đường.

“Đây là làm sao vậy, đôi mắt hồng lên giống như đôi mắt thổ vậy.” Cẩm nương hỏi Tứ Nhi bên cạnh, Tứ Nhi nghe xong nước mắt liền rơi xuống, qua một lúc lâu cũng không nói chuyện, chỉ khóc, Cẩm Nương nhìn thấy lập tức nôn nóng, kéo tay nàng nói: “Đến tột cùng là chuyện gì, ngươi nên nói cái gì đi chứ.”

“Thiếu phu nhân, người đừng hỏi, hỏi cũng vô dụng, việc này, người muốn quản cũng không được.” Tứ Nhi đành phải lấy khăn lau nước mắt, nước mắt nói ra.

“Lại là a khiêm đúng không, ngoại trừ a khiêm, người còn có thể vì chuyện gì mà khóc đây?” Cẩm nương tức giận đem Tứ Nhi kéo đi: “Đi thôi, ta giúp người ta nhất định sẽ quản được người kia có đi hay không.”

Tứ Nhi nghe xong dập đầu đi theo đằng sau, nàng rất muốn đi, nhưng lại có chút do dự, nhỏ giọng nói ra: “Là đại ca của hần, muốn hần đi theo Thái tử gia hồi kinh, hai người vừa rồi ở trong sân bên kia đã đánh nhau, nô tỳ đi xem một cái, lại bị lãnh đại nhân mắng, nói nô tỳ là... Là Họa Thủy.”

Cẩm nương nghe được nhướn mày, cái tên Lãnh Tồn này thật là không có não mà, làm sao nói mãi mà không hiểu được chứ, hần không hiểu rằng đưa hái xanh sẽ không ngọt sao? A khiêm nếu muốn hồi kinh, ai có thể ép được hần chứ? Hơn nữa, tướng công trong lúc này đang cần dùng người, nếu a khiêm đi, giống như chặt đứt cánh tay của tướng công sao.

“Đi, đi xem, ta không tin, tìm không được người trừng trị hần.” trong nội tâm Cẩm nương đầy tức giận, dắt theo Tứ Nhi đi ra ngoài.

Lãnh Hoa Đình thấy sắc mặt của Cẩm Nương có gì đó không đúng, lại nhìn Tứ Nhi đang lau nước mắt, trong lòng cũng hiểu bảy tám phần, cũng không ngăn các nàng lại, đẩy xe lăn đi theo phía sau.

Phong nhi có chút mất bình tĩnh, lại thấy thiếu gia cùng thiếu phu nhân đi ra ngoài, bản thân cũng vội vàng theo sau.

Cẩm nương đến tiểu viện của a khiêm, quả nhiên từ xa nghe đến tiếng đánh nhau.”Khiêm đệ, phụ thân không còn nhiều thời gian, người cho dù có tức giận, nhưng trước khi ra đi phụ thân cũng muốn gặp mặt đệ một lần, điều này đệ làm con nên làm tròn hiếu đạo.”

“Nếu người chết, đệ sẽ đi bái lạy, xem như cả đời đã làm tròn đạo hiếu rồi, đệ đã nói, nếu người còn trên đời, đệ sẽ không đặt chân trong phủ này một bước. Hôm nay không phải đúng lúc sao? Người thừa kế chính là huynh sao, loại bớt người tranh đoạt với huynh, huynh không phải nên vui vẻ hơn sao?” Lãnh khiêm đã thay đổi không còn kiêu lời như xưa nữa, vừa đánh vừa nói, chẳng qua trên khuôn mặt thể hiện sự trống vắng, ánh mắt tức giận như có người thiếu nợ hần vậy.

Lãnh Tồn giận dữ, mắng to lên rằng hần là kẻ bất hiếu, lúc này, Cẩm Nương đi vào trong sân, thoải mái tiến về phía ghế đá trong hậu viện ngồi xuống, làm ra một bộ dạng giống như đang xem hai huynh đệ nhà này tranh đấu với nhau.

Lãnh hoa đình cũng học theo ngồi ở trong hậu viện, một lời cũng không nói ra, chẳng qua trước khi bước ra khỏi cửa, Trương ma ma đưa cho hần một mâm điểm tâm, lúc này ăn liền cầm một miếng lên cắn, lại đưa một miếng cho Cẩm Nương, hai người vừa ăn vừa nhìn bên cạnh, rất giống với bộ dạng đang xem phim võ hiệp.

Nhìn thấy hai huynh đệ này càng đánh càng hăng say, Lãnh Hoa Đình sợ hai người bọn họ không phân nặng nhẹ mà đánh qua bên đây, lớn tiếng nói với hai người kia: “Hai người các ngươi muốn đánh thì cách xa ra một chút, đừng có một hồi đánh ra một chương nào đó trúng chúng ta thì thật không tốt.”

Lãnh khiêm dĩ nhiên cảm thấy tốt hơn, hẳn đã nghe quen lời nói của Lãnh Hoa Đình rồi, còn Lãnh Tôn nhất thời nhịn không được, phần nộ liếc nhìn Lãnh Hoa Đình, Cẩm Nương nhìn thấy người này tức giận, cười lạnh nói: “A tôn a, người không thấy là rất nhàm chán sao? Vì cái gì muốn kéo Lãnh Khiêm quay trở về, hẳn là hộ vệ của Chức tào sử đại nhân, có trách nhiệm ở Giang Nam, không có mệnh lệnh của Chức tào sử đại nhân, hẳn không thể đi theo người.”

Cẩm nương chẳng qua là đang cầm một cái lông gà giống như một khối lệnh bài, nàng cũng không biết tướng công nhà mình có thể ra lệnh cho huynh đệ họ Lãnh này không, nhưng mà, mặc kệ ai không được, nhưng nhất định Thái tử điện hạ là làm được rồi.

“Phu nhân, đây là việc trong nhà của hạ thần, người tốt nhất không cần lo chọn bọn thần.” Lãnh tôn lạnh lùng nhìn cẩm nương mà nói ra.

“Chuyện của A Khiêm, cũng là chuyện của ta, a khiêm từ nhỏ đã ở bên cạnh ta, năm đó hẳn do các người đuổi ra ngoài, lúc sắp chết lại muốn hẳn quay trở về, nói chuyện dễ nghe như vậy sao?” Lãnh hoa đình không thể nhìn có người thái độ không tốt với nương tử nhà hẳn như vậy, lập tức cắt ngang lời nói của Lãnh Tôn .

Cẩm nương cảm thấy cứ như vậy cũng không tốt, thừa dịp hai huynh đệ này đánh nhau kịch liệt, lập tức nói bên tai của Phong Nhi: “Đi mời Thái tử điện hạ tới đây.”

Phong nhi nghe xong đang muốn đi, lại thấy thái tử từ bên cạnh đang đi tới, Cẩm Nương liền lớn tiếng nói: “Lãnh đại nhân, người vốn sợ nếu A Khiêm ở đây, sẽ lấy Tứ Nhi đúng không?”

“Thân phận là một nô tỳ thấp kém, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm thiếp ở Lãnh Phủ mà thôi, nô tỳ kia có tư cách gì mà làm thê của Lãnh Phủ?” Lãnh tôn tức giận nhìn cẩm nương.

“Ai nói Tứ Nhi cô nương thân phận thấp kém rồi?” Thái tử tiến vào rất đúng lúc, chỉ nghe thấy Lãnh Tôn đánh giá thân phận thấp kém của Tứ Nhi, không khỏi nhíu mày hỏi, ngày ấy trong địa đạo, nếu không có nha đầu lạnh lợi bên cạnh Cẩm Nương này, hẳn chỉ sợ đã chết trong lao ngục thần không biết quỷ không hay rồi, Tứ Nhi cũng coi như là một nửa ân nhân cứu mạng của hẳn .

Lãnh khiêm ,Lãnh Tôn thấy thái tử đi đến, vội vàng ngừng tay, Lãnh Khiêm đứng một bên cũng không nói gì, Lãnh Tôn chấp tay lại nhìn về phía Thái Tử nói: “Điện hạ, a khiêm cố ý muốn để Tứ Nhi làm thê của đệ ấy, hoàn toàn không nghe theo lệnh của phụ mẫu, đây không phải là kẻ bất hiếu sao.”

“Như thế nào? ân nhân cứu mạng của cô chẳng lẽ không xứng với huynh đệ hai người?” Thái tử phe phẩy cây quạt trên tay, chậm rãi bước tới bên người của Lãnh Tôn, liếc nhìn lãnh tôn.

Lãnh tôn nghe được điều này nhưng có phần không hiểu cho lắm, không dám phản bác, chỉ trừng mắt với Tứ Nhi, vẻ mặt như muốn đem Tứ Nhi ăn tươi nuốt sống vậy.

Cẩm nương nhìn thấy bộ dạng của Thái Tử suy nghĩ hôm nay chuyện của Tứ Nhi nhất định sẽ toại nguyện, cho nên, cố ý lớn tiếng nói: “Không phải chỉ là gia thế không hợp thôi sao, khó có được Tứ Nhi cùng a khiêm tâm đầu ý hợp như vậy, điện hạ, người nên giúp hẳn một chút đi.”

“Ừ, Tứ Nhi cùng phong nhi hai người đều có công cứu giá, cô đặc biệt bỏ đi thân phận nô tỳ của các nàng, phong làm nữ quan Ngũ Phẩm cung đình, chuyên trách hầu hạ Lãnh phu nhân.” Thái tử cao giọng nói ra.

Tứ Nhi nghe xong cảm thấy kinh ngạc, còn chưa hồi phục lại tinh thần, Phong nhi lạnh lợi tiến lên phía trước, lập tức kéo Tứ Nhi cúi đầu lạy tạ Thái Tử, hô to Thiên tuế, thần trí lúc này của Tứ Nhi mới hồi phục, đi theo sau cúi đầu lạy tạ Thái Tử.

Nữ quan Ngũ Phẩm tuy vẫn chuyên trách hầu hạ cho Cẩm Nương, nhưng thân phận lại cao hơn nhiều so với nô tỳ, rất nhiều thiên kim tiểu thư của các quan viên tiến cung, nếu không tham gia tuyển phi tử, sẽ lập tức được phong làm nữ quan, ở trong cung sẽ trông coi người và hầu hạ các vị phu nhân, đến lúc hai mươi lăm tuổi, lập tức có thể xuất cung, lập gia đình hoặc trở về quê hương, Thái tử lần này ra tay đã cho Phong Nhi cùng Tứ Nhi có một thân phận hoàn toàn mới, càng đề cao thân phận của Cẩm Nương, đáng lẽ thân phận của Cẩm Nương chỉ mới là Lục phẩm cáo mệnh phu nhân, căn bản không có tư cách được Ngũ Phẩm Nữ Quan hầu hạ, ý của Thái tử đã rất rõ ràng,sau khi hồi kinh, Cẩm Nương rất nhanh sẽ được phong thưởng, ít nhất cũng là nhị phẩm Cáo Mệnh phu nhân.

Hơn nữa, Cẩm Nương còn có quyền quyết định hôn sự cho Tứ Nhi , Phong nhi, đây cũng là nội quy ở trong cung, chỉ cần chủ tử cho phép, nữ quan có thể sớm lập gia đình. Lúc này nếu như Lãnh Tôn lấy thân phận của Tứ Nhi không xứng với A Khiêm, hắn cũng chưa có tư cách đó nha .

Chẳng qua là rõ ràng lần này thấy được Thái tử đang dùng quyền hành mà lấn áp người dưới, Lãnh Tôn mặc dù không dám phản bác, nhưng chân mày cũng đã nhăn lại thành một đoàn.

Cẩm Nương nhìn thấy điều này liền cười vui vẻ, nâng bụng lên đi đến bên người của Lãnh Tôn nói: “A tonton, ta vốn nghĩ muốn cho người uống rượu mừng của A Khiêm , xem ra, người không có phúc đó rồi, phiền toái người một chút trở về phủ nói với phụ thân người đi, hôn sự của a khiêm, bổn phu nhân sẽ giúp hắn chuẩn bị chu đáo, nói không chừng, sang năm có thể cho Lãnh Phủ một người nữa.”

Lãnh Tôn nghe xong sắc mặt càng biến đổi , chẳng qua hắn biết thân phận của Cẩm nương bây giờ đã khác xưa rất nhiều rồi, Thái tử rất coi trọng nàng, hơn nữa, nàng còn có rất nhiều quyền lực về tiền tài, năng lực của nàng có thể ảnh hưởng tới triều chính quốc gia này, nữ tử này, tuyệt đối không thể khinh thường, càng không thể đắc tội, tuy, hắn tức giận vì Lãnh Khiêm là một kẻ bất hiếu, nhưng nếu Lãnh Khiêm có được sự tin cậy của nàng, đối với Lãnh gia của hắn cũng có chỗ tốt, chuyện này không thể lường trước được.

Cần nhắc một chút, vẻ mặt của Lãnh Tôn cũng biến đổi , chấp tay nói với Cẩm Nương: “Vậy làm phiền phu nhân, mọi chuyện của lệnh đệ đều nhờ phu nhân, hạ quan trở về sẽ khuyên gia phụ, sớm ngày đón Tứ Nhi cô nương hồi phủ.”

Ấn, thái độ này cũng không tệ lắm, nếu biết sớm như vậy, bản thân cũng không cần phí nhiều lời đến thế, Cẩm Nương nghe xong rất hài lòng, Tứ Nhi càng mừng rỡ, hai mắt trong suốt nhẹ nhàng nhìn Lãnh Khiêm, Lãnh Khiêm nhin không được khi nhìn thấy bộ dạng này của Tứ Nhi, lại đỏ mặt, không được tự nhiên quay mặt đi.

Cẩm Nương hướng về phía của Thái Tử tạ lễ, Thái tử cười nhìn nàng, còn nói vài câu dặn dò, rồi mới chính thức lên đường, Cẩm Nương cùng vương phi, Lãnh Hoa Đình còn có Bạch Thịnh Vũ cùng nhau đi ra ngoài biệt viện, Bạch U Lan tới bên cạnh Cẩm Nương hành lễ từ biệt cùng nàng, lúc lên xe ngựa, nàng đột nhiên nhỏ giọng nói với cẩm nương: “Thế tẩu, từ nay về sau tẩu đừng cười với người khác như vậy? Tẩu cười, thật sự rất đả kích người khác.”

Cẩm nương nghe thấy nhưng không hiểu, qua một lúc vẫn chưa lấy lại tinh thần, Bạch U Lan cũng đã đi đến xe ngựa, Cẩm Nương nhếch môi nói “U Lan muội, muội hắn nên là người cười nhiều mới phải, cuộc đời vốn đau khổ trong một thời gian mà thôi, đừng vì một chút chuyện mà phá hỏng tâm tình của mình, cho dù có gặp khó khăn, nhớ kỹ, nên cười thật vui vẻ.”

Lãnh Thanh Dục đứng ở một bên lẳng lặng nhìn nàng, nghe xong những lời này của nàng, lập tức xuất hiện một nụ cười khổ, Bạch U Lan làm sao có thể biết được điểm tốt của nàng, lần đầu tiên nhìn thấy nàng, rất nhiều phu nhân đang khi dễ nàng, trên mặt nàng vẫn là một nụ cười nhẹ nhàng, nụ cười kia của nàng đã làm rung động ánh mắt của hắn, làm cho hắn động tâm...

Lúc Thái tử đi rồi, thời tiết bắt đầu trở nên nóng bức, Cẩm Nương càng ngày càng bận rộn, mỗi ngày Lãnh Hoa Đình đều đi ra ngoài huấn luyện binh lính, nàng lại ở phía sau hậu viện thử nghiệm xà phòng, Trung Lâm Thúc rất có nghiên cứu đối với các loại nguyên liệu này, qua nhiều lần làm thử, đã làm ra xà phòng không còn màu đen gì đó nữa , việc quan hệ với quan viên rất nhiều, Cẩm Nương nhớ lại lúc trước, đem xà phòng cắt thành từng khối, dùng bọc giấy bao lại, đầu tiên đưa cho Lưu ma ma dùng thử.

Lưu ma ma sau khi sử dụng hết, cảm thấy ngạc nhiên, lại đích thân đi kiểm Cẩm Nương , Cẩm Nương liền cười đem cho nàng mấy khối, còn đặc biệt đưa một chút đến phòng giặt giũ của biệt viện, sau khi để Quần sự ma ma dùng xong, lập tức liền tán thưởng, Cẩm Nương cũng không nhỏ nhen, đem một ít cho từng phòng của biệt viện dùng thử, sau khi dùng xong liền đích thân đến chỗ Cẩm Nương yêu cầu, bộ dạng của Cẩm Nương giống như rất khó xử.

Ngày ấy Lưu Ma Ma cũng bị người dưới thúc giục mà trở nên sốt ruột mới có thể kiên trì đến yêu cầu mở động vật này từ Cẩm Nương: “Phu nhân, mở động vật mà người đưa cho nô tỳ xài rất tốt, giặt quần áo vừa nhanh, những quần áo khó giặt bây giờ cũng giặt được rất tốt rồi, người còn chứ?”

Cẩm nương khó xử nhìn Lưu ma ma nói: “Lẽ ra, chúng ta cũng là sống nhờ trong biệt viện, ột ít xà phòng hẳn là đương nhiên rồi, chẳng qua vật này thật sự rất phức tạp, lại tốn rất nhiều tiền, nhưng mà lúc này bọn ta không thể tiếp tục mà làm được nữa...”

Lưu Ma Ma là lão nhân trong cung, đã sớm luyện thành một đôi mắt thông minh lanh lợi, có thể nghe ra ẩn ý từ việc này, Cẩm Nương tiếng nói vừa dứt, nàng nhân tiện nói: “Như thế này đi, biết phu nhân người cũng khó khăn, trong phủ cũng đã bị thành như vậy, chỉ sợ nếu có tiền cũng đã bị chôn vùi rồi, như vậy đi, nô tỳ sẽ đi hậu viện lấy chút bạc đưa cho người, sẽ chuyên trách mua đồ của người... xà phòng xà tốt lắm, dù sao những thứ mỡ động vật kia cũng phải lấy tiền mua, cũng không tính là phạm quy chế gì, nếu người có nhiều tiền thì có thể chế tạo nhiều hơn một chút, những cung nữ trong nội viện giặt giũ cũng sẽ cảm thấy thuận tiện hơn rất nhiều, nhất cử lưỡng tiện rồi.”

Cẩm Nương muốn chính là những lời này, lập tức cùng Lưu ma ma định ra số lượng cần thiết ỗi tháng, bản thân ở hậu viện tìm kiếm một cái xưởng nhỏ, nghiêm túc ở phía hậu viện mà làm ra xà phòng.

Tin tức xà phòng mới được dùng biệt viện của hoàng gia đã lan ra rất nhanh, phu nhân của các quan lại rất nhanh cho người hỏi thăm tin tức loại xà phòng này, đương nhiên, tin tức này do chính Cẩm Nương để Diệp Nhất truyền ra, chẳng qua là các vị phu nhân không thể tiến vào biệt viện hoàng gia, lại vô cùng hiếu kỳ với tin tức này.

Cẩm Nương liền ở Giang Nam tìm kiếm một cửa hàng nhỏ, để cho Diệp Nhất quản lý người làm, mang loại xà phòng này tuyên truyền rộng ra, đương nhiên, loại xà phòng này chỉ dành cho các quan lại nhà giàu, về sau quả nhiên là vật dụng không thể thiếu của các vị phu nhân, bọn họ biết rằng bọn họ cùng với người trong biệt viện hoàng gia đang sử dụng loại xà phòng này, thật là một vinh hạnh, chất lượng lại rất tốt, việc này đã lưu truyền trong nội thành Giang Nam.

Các cửa hàng của Cẩm Nương mỗi ngày đều làm ăn phát đạt, may mắn, khách nhân vô cùng vừa lòng, xưởng nhỏ sản xuất tất nhiên là không đủ, Cẩm Nương không thể không mở rộng việc sản xuất ra, việc làm ăn càng ngày càng mở rộng ra, mấy tháng sau, huyện Lâm Giang lân cận những phú thương lớn cũng nghe tin mà tìm đến cửa hàng, tìm Diệp Nhất để đặt hàng, sử dụng xà phòng, lập tức trở thành một hiện nay của các thị trấn.

Bận rộn như vậy, mà bụng của Cẩm Nương mỗi ngày một lớn hơn, rốt cục, cuối cùng thời tiết đã trở nên mát mẻ hơn, hoa sen ở Giang Nam đã bắt đầu rơi rụng xuống, Hoa cúc bắt đầu nở rộ, cũng đã đến thời điểm hài tử của Cẩm Nương ra đời.

Trước khi sinh mấy ngày, trong lòng của Cẩm Nương cảm thấy vô cùng bất an, vừa vui mừng, vừa sợ hãi, mỗi ngày đều kiên trì đi lại trong nội viện, vận động cho thật nhiều, mặc dù như thế, hai chân cũng bị sưng phù lên, chỉ cần nhấc tay xuống đó, lập tức sẽ xuất hiện một cái lỗ thật sâu, Cẩm Nương biết rõ, nguyên nhân là do mang thai, các dây thần kinh ở chân bị chèn lại, kết quả dẫn tới máu không thông được.

Thái y mỗi ngày đều đến xem mạch cho nàng, nói cho nàng biết rằng hài tử rất khỏe mạnh, hơn nữa, thai vị rất tốt, Cẩm Nương nghe xong lời này cũng có an tâm hơn chút ít, nhưng vẫn còn lo sợ, loại lo sợ không có lý do này, cho dù có người bên cạnh hằng ngày an ủi nàng, nàng vẫn vô cùng kinh sợ.

Lúc này mỗi ngày Lãnh Hoa Đình đều không đi ra ngoài, mỗi ngày đều ở trong nội viện chăm sóc cho nàng, cùng nàng tản bộ trong vườn, lúc nàng sợ hãi, hắn sẽ dịu dàng mà nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, an ủi nàng, kỳ thật, trong lòng của hắn lúc này, so với nàng càng thêm hoảng hốt, mặc dù hắn chưa bao giờ chứng kiến lúc nữ nhân sinh hài tử, nhưng không ăn qua thịt heo, thì cũng đã từng thấy heo chạy chứ. Trước kia trong vương phủ, Quân sự ma ma cũng đã từng trải qua, rất khó sinh, hắn cũng có nghe nói qua, cho nên, so với nàng, hắn càng khẩn trương.

Mấy tháng này, Cẩm Nương thường phải nâng bụng ngồi trong phòng vẽ tranh, sau khi sinh hài tử, cửa hàng mới bắt đầu xây dựng, dù sao nàng cũng là nữ nhân, lại đang mang thai, không thể xuất đầu lộ diện bận rộn ở bên ngoài, vì vậy mỗi ngày nàng đều dạy cho Lãnh Hoa Đình một chút hiểu biết về việc này, mang bản vẽ của Diệp Cô nương thay đổi lại, hai người cùng nhau thương lượng, làm sao để đưa bản vẽ đó vào được thực tế.

Ở phương diện này Lãnh Hoa Đình lại là một thiên tài, Cẩm Nương chỉ cần giải thích một lần, hắn đã hiểu,

chỉ cần nói một lần lại hiểu đến ba, lúc thấy Cẩm Nương sửa chữa bản vẽ của Diệp Cô Nương, nàng đã đưa ra rất nhiều ý kiến rất hợp lý, trước khi sản xuất, cuối cùng hai người đã đem bản vẽ hoàn thiện đầy đủ, hiện tại Lãnh Hoa Đình đã hoàn toàn không cần Cẩm Nương nữa, bản thân hẳn cũng có thể chủ trì việc xây dựng nhà xưởng mới.

Không lâu sau khi Thái tử hồi kinh, Hoàng thượng lập tức hạ chỉ xoá bỏ tội danh của Giản Thân Vương, nhưng mỗi ngày Vương gia vẫn xuất hiện dưới thân phận là một ám vệ, chẳng qua lúc này không có thái tử ở đây, người có thể xuất hiện nhiều hơn một chút, còn Vương Phi lại nghĩ đến vấn đề Cẩm Nương sắp sinh rất lo lắng cho nàng.

Mỗi người trong biệt viện mỗi ngày đều mang tâm trạng, hằng ngày đều nhìn xem bụng của Cẩm Nương, vừa hi vọng đến ngày Cẩm Nương sinh hài tử, vừa sợ hãi ngày đó đến, Lưu Ma Ma bởi vì chuyện xà phòng nên cùng vương phi và qua lại thân cận nhiều, những ngày này, mỗi ngày nàng đều đến Nam Viện tán gẫu một chút, cùng vương phi tâm sự, nói về việc nhà.

Hôm nay, Cẩm Nương được Tứ Nhi dìu đi lại trong nội viện, đột nhiên, ở phía bụng trở nên rất đau đớn, hạ thân như có dòng nước chảy ra, trong lòng nàng hoảng sợ, vội vàng nói với Tứ Nhi: “Nhanh, ta sắp sinh, chúng ta trở về phòng đi.”

Tứ Nhi bị dọa cho hoảng sợ, nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của Cẩm Nương, vội hỏi: “Thiếu phu nhân, người đi được không? Nô tỳ cho người đem cán đến đây đi.”

Cẩm Nương gắt gao nắm chặt tay của Tứ Nhi, cắn răng nói: “Không cần, ta có thể trở về được, chắc chỉ là đau bụng trước khi sinh mà thôi, lúc này chưa sinh được.”

Tứ Nhi nghe xong vẫn lớn tiếng kêu lên, “Người đâu mau tới đây, Thiếu Phu nhân sắp sinh.” Trong phòng, Trương mục mục cùng Tú cô hai người lập tức chạy đến, hai người đứng mỗi người một bên, dìu Cẩm Nương vào trong phòng.

Bên kia Vương Phi cũng nghe thấy, bỏ qua Lưu Ma Ma lập tức sai người đi chuẩn bị nước ấm, bà đỡ cùng thái y đã sớm chờ ở nội viện, tất cả dụng cụ đã được chuẩn bị chu đáo, bà đỡ được mời đến từ Thị trấn Giang Hoa, nghe nói là một bà mục vô cùng có kinh nghiệm, việc này Lãnh Hoa Đình đã cho người điều tra qua bối cảnh của bà mục, cảm thấy yên tâm mới cho bà mục đi vào trong nội viện.

Cẩm Nương trải qua từng cơn đau đớn, mới vừa giảm bớt chút ít, được Tú Cô cùng Trương ma ma dìu vào trong phòng, lúc này lại đau không chịu được đành phải nằm im trên giường, trước kia nàng đã từng nghe chị dâu sinh con ở bệnh viện, cũng phải trải qua mấy giờ, bác sĩ nói nếu chưa tới lúc sinh, thì không cho vào phòng sinh, muốn nàng đi qua đi lại, cho nên, Cẩm Nương cũng biết việc này, chịu khó đi lại cho thật nhiều, sẽ rất tốt cho sinh hài tử.

Nhưng lúc này mới bà mục là một người hơn bốn mươi tuổi, bộ dạng rất là khôn khéo lanh lợi, nhẵn mảy nói: “Phu nhân tốt nhất vẫn nên nằm trên giường, không cần lo cái khác, chỉ sợ lúc đau bụng trước khi sinh, người nếu không cẩn thận, bên hông động mạnh một chút, lúc sinh hài tử chỉ có thể dựa vào bên hông của người có mệnh hay không thôi.”

Trương ma ma cùng Tú cô tuy đã từng sinh hài tử, nhưng cũng không có kinh nghiệm về vấn đề này, bà đỡ nói cái gì, các nàng dĩ nhiên phải nghe theo, lúc các nàng sinh con bà đỡ cũng đã từng nói như vậy, sắp sinh hẳn là nên nằm trên giường, trước khi sinh sẽ đau bụng từng cơn phần bụng sẽ bị kéo căng ra, một lúc sau hài tử sẽ bắt đầu ra đời, nếu thiếu phu nhân đứng dậy, quả thực không tốt, nếu không cẩn thận, hài tử sinh ra rơi xuống đất thì sao.

Vì vậy, ở bên cạnh một mực khuyên nhủ, để cho Cẩm Nương nằm nghỉ trên giường, coi như là làm giảm đi một phần thể lực phải tiêu hao.

Cẩm Nương cảm thấy không chắc chắn, từng trận đau bụng cũng đến quá chậm, khoảng cách thời gian còn rất dài, cho nên lúc này nàng chưa có cảm giác muốn sinh hài tử, nàng tin tưởng bác sĩ ở hiện đại, bọn họ là dựa vào khoa học mà làm, quá trình sinh hài tử là mẫu tử phải cùng nhau đồng lòng, mẫu thân dùng sức bên ngoài, hài tử ở trong phải cố gắng đi ra, chỉ có dùng sức lực thật tốt, mới có thể sinh hài tử thuận lợi được, nên lúc này nàng không được nằm trên giường mà nghỉ ngơi như vậy được.

“Phu nhân, người nên nghe lời của lão bà ta mới phải, ta đây đã đỡ đẻ không ít hơn mười mấy hài tử rồi, nhất định sẽ không hại người. Người nếu như không phối hợp cùng ta, đến lúc sinh hài tử không có sức lực, thì không phải người tự rước hoạ vào thân sao.” Bà mụ kiên nhẫn mà khuyên nhủ, khuôn mặt sạch sẽ, nếp nhăn tinh tế trên khoé mắt vô cùng sáng sủa, làm cho người ta cảm thấy rất an tâm, Cẩm Nương đành phải ngoan ngoãn nghe lời, nhưng vẫn đi lại trên đất, không chịu nằm trên giường, lúc này lại nghe được tiếng nói của Lãnh Hoa Đình ở bên ngoài: “Nương tử, đừng sợ, ta sẽ canh giữ bên ngoài với nàng, nàng nên nghe lời của bà đỡ.”

Giọng nói trong trẻo ôn nhu, có chút run run, có thể nhận ra được, hẳn so với Cẩm Nương càng thêm lo lắng khẩn trương hơn, quả nhiên chợt nghe thấy vương phi đang mắng hấn: “Đinh nhi, người không được nói chuyện, giọng điệu này, sẽ làm Cẩm Nương càng hoảng sợ.”

Lãnh Hoa Đình ở trong phòng xem xét lại bản vẽ, lại nghe thấy Cẩm Nương sắp sinh, lúc đó hấn cũng không biết, đợi nàng vào phòng sinh, mới vội vàng đuổi tới đây, nghe thấy âm thanh nói chuyện ở trong phòng, lập tức trở nên rất sốt ruột, hôm nay hấn như một con sói đang chạy trốn thật nhanh khỏi hoang mạc, đột nhiên lại bị lạc mất hết phương hướng của bản thân, không biết nên làm sao cho đúng, vừa vội vàng lại không giúp đỡ được gì, Cẩm Nương còn đang ở trong phòng, cho dù hấn sốt ruột cũng không giúp được gì cả, chỉ có thể đẩy xe lăn đi đến chính đường.

Cố gắng bình phục nội tâm lo lắng của bản thân, chăm chú nhìn vào cửa phòng đang bị đóng chặt lại. Câu nói vừa rồi của hấn, hấn đã hết sức cố gắng hồi phục nội tâm, không nghĩ rằng, mẫu thân vẫn nghe trong lời nói của hấn xuất hiện sự hoảng sợ, hấn đành phải ngậm miệng, bất lực mà nhìn vương phi, lần đầu tiên, hấn như một hài tử, rất hy vọng Vương Phi có thể an ủi hấn.

Vương phi yêu thương vuốt đầu của hấn, nhỏ giọng nói: “Không có chuyện gì, nữ nhân đều phải trải qua cửa ải này, lúc đó khi sinh con, cũng như vậy thôi, phụ thân con vô cùng khẩn trương, nhưng chẳng phải nương đã hạ sinh con rất tốt không phải sao? Đừng khẩn trương, con càng khẩn trương sẽ làm cho Cẩm Nương lo sợ.”

Lãnh Hoa Đình nghe thấy lời này lập tức vui đầu vào trước ngực mẫu thân, qua một lúc lâu cũng chưa ngẩng đầu lên.

Trong phòng, Cẩm Nương nghe thấy lời nói của Lãnh Hoa Đình tâm tình cũng trở nên bình tĩnh, nàng nguyên chính là chỗ này cá tính, gặp được sự tình khẩn cấp nhất trước mắt, liền thả lỏng, thản nhiên tiếp nhận sự tình quá trình, sanh con là bất lực nhất, thì không cách nào làm cho người ta thay thế, quá trình kia, chỉ có thể chính mình thừa nhận, sau khi nghĩ thông suốt, nàng liền không hề bối rối.

Đau bụng sinh bắt đầu một hồi căng hơn một hồi, Cẩm Nương vẫn kiên trì ở trong phòng chuyển động, cũng không có nằm trên giường, bà đỡ mặt lúc này mặt đã đen, nếu không phải Tú cô ở một bên khuyên, nói lời hữu ích nhi, mà vị muốn sinh lại là phu nhân thân phận cực kỳ quý trọng, bằng không, nàng thực sẽ phát tay áo ra khỏi.

Chưa thấy qua sản phụ không nghe lời như vậy, bà đỡ thật sự nhịn không được, vẫn la một câu, Cẩm Nương nghe xong không tâm tư chú ý, nàng cảm giác eo và xương cốt đều muốn đau nhức đến nứt ra, nước ối đã vỡ, không thể không tự động hướng bên giường dựa vào, Trương ma ma thấy cuối cùng cũng đỡ dài một hơi, thiếu phu nhân ngày bình thường rất dễ nói chuyện, như thế nào đến lúc sanh con, tính tình liền bướng bỉnh lên, hiện tại thấy nàng rốt cục chịu lên giường, nên bận rộn cùng Tú cô vịn nàng hướng trên giường đi.

Rốt cục, loại đau đớn như tê liệt bắt đầu rồi, Cẩm Nương nằm ở trên giường, hai tay nắm chặt đầu giường gỗ, gất gao cắn môi, tận lực không để inh kêu ra tiếng, bà đỡ ở một bên dạy nàng hô hấp như thế nào, dùng sức như thế nào, nói cho nàng biết lúc bắt đầu đau bụng sinh, mới dùng khí, hơn nữa, khí lực muốn dùng tại trên lưng, không cần phải toàn bộ dồn ở mặt cùng trên cổ, Cẩm Nương ở đâu mà nghe được cái này, cơn đau tạm thời lắng xuống lại bùng lên, nàng rốt cục phát ra một tiếng hét thảm.

Lãnh Hoa Đình ở bên ngoài nghe được thân thể run lên, từ trong ngực vương phi nhô đầu ra, khẩn trương nhìn cửa phòng sinh, đôi mắt Phượng đẹp đẽ sắp nhỏ ra huyết, mỗi lần Cẩm Nương kêu một tiếng, tim của hấn liền như bị người ta bóp chặt, đau đến không thở nổi, cả người liền như bị đặt ở trên lửa lớn để nướng, khó chịu đến sống không bằng chết.

Mà trong phòng, Cẩm Nương nghe theo lời bà đỡ nói, mấy lần điều chỉnh hô hấp của mình, nhưng hài tử luôn không thể xuống, thời gian từng chút từng chút trôi qua, trong nội tâm Cẩm Nương càng thêm bối rối, bà đỡ này lời nói nghe rất có kinh nghiệm, hơn nữa Cẩm Nương cũng chiều theo lời của nàng để làm, nhưng mỗi lần cảm giác hài tử muốn sinh ra, thì chẳng biết tại sao, lại như thụt đi vào, Trương ma ma cùng Tú cô ở một bên cũng gấp đến độ mặt đầy mồ hôi, mắt thấy Cẩm Nương khí lực càng lúc càng suy yếu, tiếng kêu đã không còn lớn như trước nữa, nhìn sản đạo lại chỉ mở hai ngón tay, thì thấy hoảng loạn lên.

Nhưng bà đỡ này lại mang vẻ mặt dày dạn, bộ dạng không vội dừng vội, Tú Cô gấp gấp hỏi, nàng chỉ nhân tiện nói: “Không có cách nào khác, phu nhân không nghe khuyên bảo, đem khí lực đều lãng phí cho việc đi lại, bảo nàng ở trên giường nghỉ ngơi nàng không nghe, xem đi, hiện tại không còn khí lực sinh, ai nha, chỉ sợ là khó sinh, hài tử quá lớn.”

Trương ma ma nghe được liền cảm tức, cái bà đỡ này lời nói nghe như thế nào đều có chút mùi vị hả hê như thế, trên giường Cẩm Nương tuy mất sức, nhưng tâm trí rất rõ ràng, mỗi một lần lúc nàng đau bụng sinh, đều theo hài tử cùng nhau cố gắng ra sức, nhưng bà đỡ này tựa hồ đem tay ở bên hông nàng đè lại, nhẹ nhàng dùng sức một cái, đau bụng sinh của nàng liền có thể thoải mái rất nhiều, nhưng hài tử nguyên bản muốn trượt ra ngoài bỗng rút về trong thân thể, Trương ma ma cùng Tú cô có khả năng không hiểu, nhưng nàng lại có thể cảm giác được.

Hơn nữa, sinh sản thời gian càng dài, nàng cảm giác đau bụng sinh ngược lại càng nhỏ, lòng của nàng dần dần chìm xuống, nếu tiếp tục như vậy, hài tử có khả năng bị ngộp mà chết, còn mình cũng mệt chết theo, nàng gian nan ngược đầu lên, nhìn thoáng qua bà đỡ, thấy ánh mắt của bà ta cũng đang nhìn qua, trong mắt có chút thương cảm cùng đáng tiếc, tim của Cẩm Nương bị xiết chặt, chẳng lẽ mình thật sự phải chết sao?

Nàng không cam lòng, khẽ vươn tay, bắt lấy tay Tú cô, cắn răng, suy yếu nói: “Làm... Làm cho nàng... Đi ra ngoài.”

Tú cô nghe được cả kinh, thiếu phu nhân lúc này như thế nào lại nổi lên tính tình, đúng lúc thời điểm máu chót sinh sản, sao có thể đuổi bà đỡ đi ra ngoài chứ? Nàng liền bề bộn kiên nhẫn khuyên nhủ: “Không được, thiếu phu nhân, chỉ có nàng mới có thể đỡ đỡ, ta cùng Trương muội tử không biết a, không thể để cho nàng đi ra ngoài.”

Trương ma ma lòng tham khẩn trương, nhưng ở trong mắt thiếu phu nhân nàng thấy được một tia kiên nghị, nàng mặc dù không có kinh nghiệm đỡ đẻ, nhưng mà đã xem qua mấy người sinh ra hài tử, tuy nhiên nàng nhìn không ra bà đỡ ở nơi nào động tay chân, nhưng nàng tin tưởng thiếu phu nhân, loại tín nhiệm đã trải qua mấy phen sinh tử mới có, trong quá trình một đường xuôi nam, thiếu phu nhân một lần lại một lần tránh thoát kiếp nạn, tuyệt đối không chỉ dựa vào may mắn mà được.

Bà đỡ nghe xong của Cẩm Nương, trên mặt lại không có sắc mặt giận dữ, nhưng lớn tiếng nói: “Thiếu phu nhân, người hiện tại đang đau đớn, bà tử không cùng người số đo, người hãy nghe bà tử, cố hô hấp, đến, thở ra hít vào theo ta, dùng sức...”

Một trận đau nhức kịch liệt lại đang úp tiếp, Cẩm Nương dùng sức đồng thời hô to: “Kéo...tay .. nàng... ra.”

Trương ma ma nghe xong vô ý thức liền đi ôm lấy bà đỡ này, bà đỡ này không động đậy được, quả nhiên Cẩm Nương hít sâu một hơi, bên hông một hồi dùng sức, đầu hài tử rốt cục cũng trượt ra, Trương ma ma nhìn thấy mừng rỡ, la lớn: “Thiếu phu nhân, còn tốt chứ, lại dùng sức đi, đầu đã ra rồi, nhanh nhanh.”

Bà đỡ liền đối với Trương ma ma quát lên: “Dùng ôm ta, nhanh đi nâng đầu hài tử, bằng không, cổ hài tử bị thương.”

Trương ma ma vừa nghe liền nhanh chóng nói lỏng nàng, đầu lộ hài tử đã ra ngoài sản đạo, yếu đuối, kiêu nộn như vậy, nàng căn bản là không dám đi nắm, bà đỡ liền đem đẩy sang bên cạnh, chính mình rất có kinh nghiệm nâng đầu hài tử, lúc này Cẩm Nương lại một lần nữa dùng sức, nhẹ nhàng hướng ra ngoài một cái, hài tử rốt cục cũng sinh ra.

143. Chương 144

Edit: Funny1107

Cầm nương cảm giác thân thể lúc này đã nhẹ nhàng đi rất nhiều, phút chốc sau khi cục cứng ra đời, toàn thân nàng trở nên vô cùng nhẹ nhàng, căn bản khi được làm mẫu thân, đầu tiên là phải chịu thống khổ như vậy, sau khi chịu thống khổ đến một lúc nào đó, khi một sinh mệnh mới ra đời là một điều vô cùng hạnh phúc.

Sau khi hài tử ra đời, Trương ma ma cùng Tú cô hai người vô cùng vui mừng, nhìn thấy việc này làm cho hai bà rơi lệ, bà đỡ nâng hài tử lên, cầm lấy dây kéo, trong lòng Trương ma ma liền khẩn trương, đem hài tử nhanh chóng đoạt đi, làm cho bà mẹ một phen giật mình, cười nói: “Cuống rốn còn chưa có cắt bỏ, ma ma không cần sốt ruột.”

Trương ma ma dĩ nhiên hiểu rõ phải cắt cái rốn cho hài tử, nhưng quá trình vừa rồi đã làm cho bà một phen hoảng sợ rồi, trên thực tế nếu không phải nhờ bà ôm lấy bà đỡ này, hơn nữa sau khi ôm bà đỡ xong, hài tử quả nhiên có thể lập tức thuận lợi mà sinh ra, điều này làm cho bà không khỏi nghi ngờ nhìn về phía bà đỡ, lúc thấy bà mẹ cầm kéo, Trương ma ma liền trở nên hoảng sợ, hài tử mới ra đời, chỉ cần cắt sai vị trí, sẽ làm bị thương hài tử.

“Ta ôm, để bà cắt được rồi.” Trương ma ma nhìn bà mẹ mà nói ra.

Tú cô đang giúp Cầm Nương lau mồ hôi, thấy hài tử được Trương ma ma ôm vào trong lòng, còn không yên tâm, không khỏi trở nên sốt ruột, vội vàng buông khăn bông ra đi lấy vải bông sạch sẽ lại đây.

Bà đỡ lập tức liếc nhìn Trương ma ma, bà đã rất quen thuộc với việc cắt rốn của hài tử, tay kia của bà đem cuống rốn của Cầm Nương quấn trên đầu ngón tay, nhưng không có kéo ra bên ngoài, khuôn mặt của hài tử đã tím lại, nhất định không cắt tiếng khóc, Trương ma ma nhìn thấy sốt ruột, từ chân của hài tử, đánh hấn một cái, hài tử rụt cục cũng lớn tiếng mà khóc lên, âm thanh thanh thúy vang vọng toàn bộ biệt viện.

... Tú cô đứng lúc cầm một cái bao vải đi đến, phối hợp cùng Trương Ma Ma bao bọc hài tử lại, không ai chú ý đến phần nhao thai của Cầm Nương còn chưa được cắt bỏ ra bên ngoài, sau khi Cầm Nương sinh hài tử, cả người như trút được sức lực cuối cùng, đang mơ hồ chuẩn bị thiếp đi, đột nhiên cảm thấy vùng bụng một trận đau đớn, nàng hoảng sợ, khẽ ngẩng đầu lên nhìn, giống như thấy bà đỡ đang do dự, suy nghĩ việc gì đó, ánh mắt nhìn chăm chăm vào đầu ngón tay, trong lòng Cầm Nương trở nên căng thẳng, khó khăn mà ngồi dậy, rụt cục cũng hiểu rõ nhao thai của mình chưa được cắt bỏ...

“Bà đỡ làm sao còn chưa cắt cuống rốn?” Cầm nương tùy ý hỏi.

Bà mẹ nghe thấy liền giật mình, trên mặt xuất hiện một tia xấu hổ cười cười, nhẹ tay dùng kéo, lập tức đem cuống rốn của Cầm Nương tách ra, lại cầm lấy vải gạc đã được đun nấu sạch sẽ cho Cầm Nương, cao hứng nói: “Chúc mừng phu nhân, người hạ sinh một quý tử.”

Sau khi Cầm Nương nghe thấy tiếng khóc của hài tử, cuối cùng vì kiệt sức, nàng mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Tiếng khóc của hài tử vang vọng khắp biệt viện, Trương ma ma cũng không đỡ bé, cùng Tú Cô bao lại thật cẩn thận sau đó lập tức đi ra ngoài.

Lại nói đến Lãnh Hoa Đình ở bên ngoài lòng nóng như có lửa đốt, đẩy xe lăn đi tới đi lui, nghe thấy tiếng la thảm thiết của Cầm Nương, cả người của hấn lúc đó đã sắp muốn điên rồi, mỗi âm thanh của nàng giống như đang lảng trí hấn, trong lòng như bị cắt thành từng mảnh, hấn đã mấy lần muốn tiến lên trước cửa phòng, muốn đập cửa đi vào, đều bị vương phi gắt gao ngăn hấn lại:

“Con muốn làm gì, nữ nhân sinh làm sao có thể cho nam nhân bước vào được chứ? điều này không phải chỉ có là điếm xấu, mà đối với mẫu tử của Cầm Nương cũng không tốt, nhất định sẽ có tai ương, nương ở bên ngoài, chính là sợ con không nhận được, sẽ kích động, nữ nhân sinh con đều như vậy, con nên ngoan ngoãn ở bên ngoài là tốt rồi. Thái y đều ở đây, nếu quả thật khó sinh, Trương ma ma đã ra ngoài gọi người rồi.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong đành phải quay trở về bên trong nội đường, gắt gao nhìn chăm chú vào cửa phòng, ánh mắt như sắp nhỏ máu ra vậy, nghe thấy tiếng la của Cầm Nương càng ngày càng giảm đi, lòng của hấn càng ngày càng siết chặt, hai tay nắm mạnh vào tay cầm của xe lăn, các ngón tay đã trắng bệch,

móng tay đều đâm sâu vào tay cầm của xe lăn , hần hoàn toàn đều không để ý đến việc này, lúc này hần giống như một người đã rơi vào một hồ nước thật sâu, chìm ngập trong cái hồ sâu đó, mấy lần đều không thể chạm chân xuống dưới đất, cũng không nhìn thấy được bờ bên cạnh, âm thanh Cẩm Nương ngày càng suy yếu, hô hấp của hần ngày càng trở nên dồn dập, như là một người gần sắp chết đuối.

Ở một bên trong lòng Vương Phi cũng vô cùng sốt ruột, bà vẫn một mực trông coi bên cạnh Lãnh Hoa Đình, ở chính đường đi qua đi lại , Tứ Nhi cùng phong nhi hai người đều ở trong phòng, bản thân chuẩn bị cho Cẩm Nương nước ấm và khăn, còn có vải bông đã qua đun sôi, phải chuẩn bị thật tốt cho Cẩm Nương cùng hài tử dùng.

Vương phi không thể chờ đợi được nữa mà đi theo Ngọc Bích, Ngọc Bích nghe thấy tiếng la của Cẩm Nương, vô cùng hoảng sợ, Vương Phi từ trước nay đều là một người trầm ổn, thấy bà trở nên vội vàng, lập tức ở bên cạnh dìu bà, “Chủ tử đừng sốt ruột, thiếu phu nhân nhất định cát nhân thiên tướng, sẽ bình an mà sinh tiểu thiếu gia ra thôi.”

Vương phi nắm chặt tay của ngọc bích, nghe thấy lời nói của nàng, chỉ lẩm bẩm nói: “Đã qua vài canh giờ rồi, thái y nói, thai vị của Cẩm Nương rất ổn định mà, không phải là khó sinh chứ, làm sao tiếng la càng ngày càng yếu đi như vậy, ta không nghe thấy tiếng khóc của hài tử, ông trời phù hộ, ngàn vạn lần ầu tử hai người bình an vô sự.”

Ngọc bích vừa nghe thấy vội vàng kéo bà đi, liếc nhìn Lãnh Hoa Đình, vương phi cũng vì sốt ruột , mà đã quên nhi tử của bà ở một bên càng nóng lòng hơn , đành phải hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh, hai mẫu tử này cũng không bước vào phòng, nhưng so với bên trong còn sốt ruột hơn rất nhiều, đây quả là một việc vô cùng khó khăn, thống khổ...

Cuối cùng tiếng khóc thanh thúy của hài tử vang lên, tiếng khóc này, như cứu lấy hai người Lãnh Hoa Đình cùng Vương Phi, hai bàn tay của Vương phi vì vui mừng mà run rẩy, nhìn về phía Lãnh Hoa Đình: “Đình nhi, sinh, sinh, a.”

Lãnh Hoa Đình vừa nghe thấy tiếng khóc, cả người như đang bay bổng lên mây, thân thể nhẹ nhàng dựa vào xe lăn, đôi mắt chăm chú nhìn cửa phòng, một lúc sau, chỉ nghe thấy tiếng khóc của hài tử nhưng không thấy người đi ra, trong lòng của hần lại bắt đầu sốt ruột, hô lớn: “Cẩm nương...” Sau khi sinh hài tử, hần lại không nghe thấy tiếng của Cẩm Nương, lúc này hần vô cùng lo lắng cho nàng.

Vương phi không kịp chờ đợi nữa, định để Ngọc Bích trông chừng Lãnh Hoa Đình, bản thân muốn ngay tức khắc đi vào trong phòng, lúc này cuối cùng Trương ma ma cũng đã ôm hài tử ra ngoài, đúng lúc gặp Vương Phi muốn đi vào, “Vương phi, là tiểu thiếu gia , nô tỳ chúc mừng vương phi, chúc mừng vương phi.”

Vương Phi liền ôm tiểu hài tử từ trong tay Trương ma ma, mở vải quấn ra nhìn, chỉ thấy tiểu tôn tôn của nhà mình, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên vì đã khóc một trận, trên đầu xuất hiện một vài cọng tóc, mắt phượng đang mở to, tò mò nhìn xung quanh, trên cái mũi nhỏ xuất hiện vài đốm màu trắng, giống như vết bóp khi sinh ra , cái miệng nhỏ lúc này đã ngừng khóc, lại như đang bĩu cái môi nhỏ nhắn của bé, chảy nước miếng, thỉnh thoảng còn thối ra vài bọt khí, nhìn hài tử như một bản sao thu nhỏ của chính Lãnh Hoa Đình, thấy vậy trên vẻ mặt của Vương Phi xuất hiện sự vui mừng, trải qua vài canh giờ phải khẩn trương như lửa đốt lúc này khi thấy được tiểu tôn nhi của bà thì mọi chuyện đều không còn quan trọng nữa rồi.

Lãnh Hoa Đình cũng không ngoảnh lại nhìn hài tử của mình, thấy Trương ma ma đi ra, nhanh chóng đẩy xe lăn đi tới, khẩn trương hỏi: “Nương tử như thế nào rồi?”

Trương ma ma lúc này mới kịp phản ứng, chính bà cũng không nhìn thấy Thiếu phu nhân, chỉ muốn lập tức ôm tiểu thiếu gia đi ra ngoài mà thôi, chẳng qua có thể sinh hài tử thuận lợi như vậy , vừa rồi lại không chảy máu nhiều, dĩ nhiên sẽ không sao, liền cười nói: “Thiếu phu nhân bình an, thiếu gia yên tâm đi.”

Lãnh Hoa Đình muốn tiến vào phòng, Ngọc Bích thấy thế vội vàng ngăn hần lại, “Thiếu gia, chờ một lát rồi hãy vào, ở trong mọi người đang thu dọn .”

Trương ma ma cũng phụ họa theo: “Đúng vậy, chờ lau xong người cho thiếu phu nhân , chờ ùi trong phòng tắm đi một chút rồi người hãy vào.”

Lãnh Hoa Đình lúc này làm sao có thể chờ đợi được nữa chứ, lúc đầu hần đã không được phép đi vào rồi,

sợ chính mình sẽ làm tổn thương đến Cẩm Nương, giống như lời nói của Vương phi, hần cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không giúp được Cẩm Nương, chỉ có thể đứng bên ngoài nhìn Cẩm Nương một mình mà phải trải qua thống khổ như vậy, hần chỉ biết lo lắng, càng ngày càng đau lòng cho nàng, dĩ nhiên nếu để cho Cẩm Nương thấy hần thống khổ như vậy, ngược lại sẽ phân tâm, không bằng ở bên ngoài chờ đợi nàng, lúc này hần đã không để ý bọn họ nữa, đẩy cửa ra, nhanh chóng bước vào.

Hai người Tú Cô cùng bà đỡ đang thu dọn đồ đạc, thấy Lãnh Hoa Đình bước vào, Tú cô khẽ giật mình, vội vàng chạy tới ngăn hần lại: “Thiếu gia, người mau đi ra ngoài, những việc này người không được nhìn.”

Khuôn mặt Lãnh Hoa Đình trầm xuống, nương tử của hần sao lại nhìn không được chứ, lại lần nữa tiếp tục tiến lên, Tú cô dùng hết sức ngăn hần lại, giọng nói như cầu khẩn: “Người có thể quay lưng một chút được không, một chút là được. Thiếu phu nhân đã ngủ rồi, phu nhân đã rất mệt mỏi.”

Lãnh Hoa Đình nghe thấy lúc này mới thở dài một hơi, nửa người ngồi trên xe lăn, kiên quyết nhìn vào đôi mắt của Cẩm Nương xong mới xoay người lại.

Bà đỡ thấy bộ dạng khẩn trương của Lãnh Hoa Đình, đột nhiên thở dài một hơi, cầm khăn lau mồ hôi trên trán, động tác càng nhanh nhẹn hơn một chút, rất nhanh, bà tươi cười đến trước mặt Lãnh Hoa Đình, vén tay áo lên thì lễ nói: “Chúc mừng đại nhân.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong nhẹ gật đầu, xoay đầu lại, nói với bà đỡ: “Bà bà đã vất vả rồi, ra bên ngoài nhận thưởng đi.”

Bà đỡ nghe xong lập tức nói lời cảm tạ, rời khỏi phòng, Lãnh Hoa Đình liền đẩy xe lăn đến bên người của Cẩm Nương, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, nàng ngủ trông rất yên tĩnh, trong lòng của hần cũng đã thoải mái hơn rất nhiều, nhẹ nhàng chơi đùa với mái tóc đang rối bời của nàng, nắm lấy bàn tay đặt bên ngoài chăn gấm lên, ôn nhu nói: “Nương tử, đã làm khổ nàng rồi.”

Cẩm nương thiếp đi cũng không mấy yên ổn, trong lòng cảm thấy làm mẫu thân thật hạnh phúc, làm cho thần sắc của nàng có chút phần khởi, lại nghe thấy bên tai hình như có người đang nói chuyện, ngón tay liền động đậy, vừa mở mắt liền chạm vào ánh mắt con người đầy thâm tình của Lãnh Hoa Đình, nhìn thấy trên trán hần đầy mồ hôi, tinh thần vô cùng mệt mỏi, liền mỉm cười, “Chàng đã thấy cục cưng chứ? Có xinh đẹp không?”

“Cục cưng của chúng ta, nhất định là xinh đẹp.” Lãnh Hoa Đình khóe miệng cũng xuất hiện một tia cười chiều nhìn nàng, kéo bàn tay của nàng mà sát thật nhẹ nhàng.

“Giống chàng hay là giống thiếp đây, nhất định lớn lên nếu giống chàng, cục cưng nhất định sẽ trở nên rất xinh đẹp.” Cẩm Nương sốt ruột, rất muốn nhìn thấy cục cưng, nhưng đưa mắt nhìn trong phòng, vẫn không tìm thấy cục cưng đâu cả.

“Giống nàng thì cũng rất xinh đẹp.” Lãnh Hoa Đình đem mặt tiến lại gần nàng, hôn xuống trên đôi má của nàng.

“Ta mới không cần, con của thiếp nhất định phải trở thành Tiểu Yêu nghiệt, mau mau, tướng công ôm cục cưng qua cho ta.” Cẩm nương vội vàng cầm tay Lãnh Hoa Đình nói

“Nương đã ôm cục cưng đi rồi, một hồi nữa sẽ để cho bà đỡ tắm rửa cho cục cưng...sau đó sẽ cho nàng nhìn.” Lãnh Hoa Đình cười cười điểm điểm vào cái mũi nhỏ nhắn của nàng.

“Không phải sau ba ngày mới tắm cho cục cưng sao? Làm sao vừa sinh ra đã đem đi tắm rửa rồi?” Cẩm Nương nghe thấy nghi ngờ, quay đầu suy nghĩ tắm rửa cho cục cưng cũng tốt, trên người cục cưng đều dính dịch thủy ... Nhưng bà đỡ này, “Tướng công, bà đỡ có vấn đề.”

Cẩm nương đột nhiên cầm lấy tay của Lãnh Hoa Đình, đem đầu của hần nâng lên, ghé vào tai hần khẽ nói.

Lãnh Hoa Đình nghe thấy ngẩng người, lửa giận như xông thẳng lên não, trầm giọng hỏi: “Nàng nói lúc này có người ra tay với nàng?”

Cẩm nương nhẹ nhàng gật đầu, nàng cũng không chắc chắn, nhưng lại cảm giác có điều gì đó không đúng, trong lúc sắp sinh hài tử nàng cảm thấy được bà đỡ hình như đã động tay động chân, vì lúc đầu nàng hiểu mình không phải là người khó sinh, hài tử trong bụng cũng rất khỏe mạnh, lẽ ra đã sớm sinh mới đúng,

nhưng lại bị chậm trễ như vậy, chỉ thiếu một chút đã hại hai mạng người rồi, thêm vào sau khi sinh, bà đỡ hình như vẫn như muốn động tay động chân vào việc cắt nhao thai cho nàng, phải biết rằng, nếu cắt nhao thai chỉ cần sai lệch thời gian thì tính mạng của người mẹ sẽ dễ dàng gặp nguy hiểm.

Lãnh Hoa Đình vô cùng tức giận khi nghe thấy việc này, không phải bà đỡ này hẳn đã cho người điều tra rất kĩ càng rồi sao, bà là một người nổi tiếng ở Giang Hoa, giàu kinh nghiệm đỡ đẻ như vậy, trong viện tuy có thái y, nhưng những thái y này đều là nam nhân, đành phải ở ngoài chờ đợi, chỉ là lo lắng Cẩm Nương sẽ gặp nguy hiểm lúc sanh nở, lúc đó bọn họ sẽ lập tức đi vào mà cứu chữa, mà nếu có tiến vào cũng sẽ bị che chắn lại, rất bất tiện, cho nên, hẳn mới cố ý mời bà đỡ đến, hẳn còn muốn mời thêm nhiều người khác, nhưng nghe thấy vương phi nói, việc Cẩm Nương sinh hài tử là quan trọng nhất, có những người không đáng tin cậy, nên không thể dễ dàng để bọn họ có thể tiếp cận nàng, chỉ sợ sẽ có người động tay động chân, không nghĩ tới, ngàn lần đề phòng cũng không đề phòng được...

“Chuyện này ta nhất định sẽ giết bà ta.” Lãnh Hoa Đình lạnh giọng nói.

“Đừng, ta cũng không có chứng cứ, tướng công, chàng cũng không được giết người vô tội, ta cảm thấy trong chuyện này, thủ đoạn của bà ấy cũng không có ác ý, lúc sắp ra tay thiếp nhìn thấy bà ấy như đang do dự điều gì đó...” Cẩm Nương nhú mày nói, lúc nàng sắp sinh, rõ ràng nàng nhìn thấy trong ánh mắt của bà ta xuất hiện một tia đồng cảm, như đang nhìn thấy người gần sắp chết, trong ánh mắt ấy tồn tại một chút không đành lòng.

“Ta hiểu rồi.” Lãnh hoa đình nhú mày nói.

Lúc này Lãnh Hoa Đường đã sớm trở về kinh thành, đáng nhẽ hẳn đã rời đi lâu như vậy rồi, chắc chắn sẽ không biết Lãnh Hoa Đình sẽ mời một bà mụ về đây, trong thị trấn Giang Hoa này có rất nhiều bà mụ, cũng đều rất nổi tiếng, Lãnh Hoa Đình đã sớm huỷ đi thế lực của Giang Hoa Tri phủ tại thị trấn Giang Hoa này, tri phủ thì đã bị Thái Tử áp giải trở về kinh thành, Thế lực của Tây Lương ở Giang Hoa đã hoàn toàn bị tiêu diệt.

Cho dù Lãnh Hoa Đường muốn hại Cẩm Nương, chỉ sợ việc này cũng không còn nằm trong tầm kiểm soát của hắn, khả năng của hắn lúc này không thể với tới xa như vậy được, vì vậy rốt cuộc người đứng sau lưng là ai, ở kinh thành mình đã đắc tội với người nào, người nào muốn dồn thế lực của mình vào chỗ chết?

Chẳng lẽ là Lục hoàng tử sao? Không đúng, người này là biểu đệ của hắn, từ trước đến nay quan hệ rất tốt, Lưu phi nương nương cùng vương phi cũng là tỷ muội tình thâm... Không có khả năng sẽ hại hắn, hơn nữa, bọn họ cũng đang ở rất xa...

Trong lúc nhất thời, Lãnh Hoa Đình quả thật cũng không suy nghĩ ra rốt cuộc người đứng sau là ai, Cẩm Nương cũng không biết, nàng cũng giống như Lãnh Hoa Đình, may mà bà đỡ này đã không ra tay, nhưng chỉ sợ về sau vẫn có người đứng sau điều khiển người khác hãm hại nàng, từ việc này có thể điều tra được vài chuyện.

Hai người đều trở nên trầm mặc, Cẩm Nương mơ màng muốn ngủ thiếp đi, sinh hài tử rất tốn sức, nàng vừa rồi chỉ vừa nhớ ra vấn đề của bà đỡ, lúc này lại được Lãnh Hoa Đình dịu dàng vuốt ve, nàng cảm thấy vô cùng yên bình, chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Lãnh Hoa Đình nhẹ nhàng đi ra ngoài, chỉ còn Tú Cô ở lại bên cạnh Cẩm Nương, sau khi thiếu gia rời khỏi đây, bà nhìn không được cái mũi hồng lên, nước mắt cũng theo đó mà xuất hiện, vận mệnh của thiếu phu nhân rất tội nghiệp, đến khi sinh hài tử cũng gặp nguy hiểm như vậy, những người kia tại sao không để cho thiếu phu nhân của bọn họ được sống yên ổn chứ.

Nhất thời, bà lại nghĩ đến đứa con Hỉ Quý của mình, Hỉ Quý hôm nay đã đi theo Phú Quý thúc, đang kinh doanh cửa hàng của Cẩm Nương tại thành đông, hẳn rất chịu khó học hỏi, rất được Phú Quý khen ngợi, nhưng lúc đó thiếu phu nhân đã chỉ hôn Lục Liễu sẽ làm con dâu của bà, nàng ta lại e ngại thân phận nô dịch của Hỉ Quý, mà sau khi đến Giang Nam Thiếu phu nhân cũng không còn để ý đến vấn đề này nữa, vì vậy bản thân hẳn cũng chậm chạp không chịu thành thân, bà suốt ngày phàn nàn Hỉ Quý, bản thân cũng không thích, nhưng nghĩ lại nàng ta cũng từng giúp Thiếu phu nhân, chuyện này cũng do chính Thiếu phu nhân định đoạt, đành nhịn xuống.

Sau này chỉ khổ cho Hỉ Quý, Lục Liễu là một người tâm cơ, trong khi Hỉ Quý là một người vô cùng thiện lương, cả đời nếu hắn sống với một nữ nhân như vậy, chỉ sợ nàng ta sẽ khi dễ Hỉ Quý của bà, Tú cô đến đây đã mấy tháng, mấy lần đều muốn bàn việc này cùng Thiếu phu nhân, xem thử có huỷ bỏ hôn sự của hắn được hay không, nhưng xem ra thiếu phu nhân rất bận rộn, hơn nữa thiếu phu nhân khó có được thời gian yên ổn, bà cũng không muốn vì việc này mà phiền tới người.

Tú cô hôm nay đã nghĩ thông suốt, Hỉ Quý là con ruột, nhưng Thiếu phu nhân đối với nàng cũng không kém, so với con gái ruột chỉ cách một tầng bụng thôi, Thiếu phu nhân lại là người trọng tình nghĩa, biết ơn phải trả, lần trước mình mạng cứu nàng, sau này nàng liền càng lúc càng coi trọng mình, lúc không có ai thì ở trong ngực của mình làm nũng, để trong lòng Tú cô rất cảm động và thỏa mãn

Lãnh Hoa Đình đi ra ngoài, nhưng không thấy bóng dáng của Vương Phi cùng Ngọc Bích, ngay cả Trương ma ma cũng không thấy, hài tử của hắn, hắn cũng chưa được gặp mặt đây, đang ngạc nhiên thì cũng may lúc thấy Phong Nhi từ trong phòng đi ra ngoài, gặp Lãnh Hoa Đình đang nhìn xung quanh, liền cười nói: “Vương phi đã ôm tiểu thiếu gia đi về phía hậu viện .”

Lãnh Hoa Đình nghe thấy lời này đã hiểu rõ, lập tức đẩy xe lăn hướng về phòng của Vương Gia, quả nhiên vương phi cùng Trương ma ma đều ở trong phòng của Vương Gia, Vương gia đang dang cánh tay ra cản thân ôm lấy Tiểu tôn nhi của ông mà chơi đùa, vẻ mặt rất vui mừng, thỉnh thoảng còn quay sang nói với Vương Phi: “Nương tử, nàng xem tiểu tôn nhi đang phun bọt khí đây .”

“Ừ , tiểu gia hỏa này quả là rất nghịch ngợm, mới sinh ra, lập tức khóc đến khản cả giọng, lại không chịu ngủ, quả thật rất khác so với những hài tử khác .” Nụ cười của Vương Phi cũng sắp đến mang tai rồi, một bộ dáng dịu dàng lúc này trông thấy tiểu tôn nhi đã hoàn toàn biến mất, giống như một bà nội, sau khi thấy được tiểu tôn nhi trào đời thì vô cùng vui sướng, lời nói cũng không còn rõ ràng nữa, xem ra đối với bà cháu nội mình luôn luôn là tốt nhất, thông minh nhất .

Lãnh Hoa Đình đi tới hành lễ với Vương Gia, Vương gia lúc này cái gì cũng không muốn để ý, chỉ khe hờ một tiếng, tiếp tục nhìn cháu nội ở trong tả lót, trong mắt đã không còn tồn tại nhi tử gì đó của ông nữa, Lãnh Hoa Đình cũng không để ý, hắn cũng đi tới gần hài tử, muốn đem hài tử từ trong tay của Vương Gia ôm lấy, thấy vậy vương gia thu tay lại nói: “Con ôm cái gì, từ trước đến nay nam nhân ôm cháu không ôm con, ta là gia gia của bảo bối, nên ta phải ôm bảo bối. Con tránh ra một bên đi “

Lãnh hoa đình nghe được vẻ mặt đầy hắc tuyến, mong chờ mà nhìn vào cánh tay của vương gia, vương phi lập tức cười đẩy Vương Gia nói: “Đình nhi chưa được gặp bảo bối , chàng nhường nhịn một chút đi.”

Vương Gia nghe xong lúc này mới lưu luyến không rời hạ mình xuống, nhưng vẫn ôm tiểu tôn nhi không buông ra, chẳng qua ông chỉ muốn đem hài tử cho phụ thân hài tử nhìn mà thôi.

Cục cưng chơi đùa đã mệt mỏi, ngáp dài một hồi, kéo căn người trong vải quần, bé giống như cảm thấy ở trong đây không thoải mái, lập tức lắc lắc cái cổ nhỏ, nhún vai, nhíu lông mày lại, há miệng, oa một tiếng khóc rống lên, Lãnh Hoa Đình nhìn thấy một khối nhỏ nhỏ đang mở to đôi mắt, đây là hài tử nhà mình sao? Là nhi tử Cẩm Nương vất vả mang thai mười tháng mới sinh ra được sao?

Trong lòng của hắn xuất hiện cảm giác rất lạ thường, cảm giác này rất không chân thực, hài tử này là nhi tử của hắn sao? Lãnh Hoa Đình đưa tay ra, hắn thật cẩn thận sờ xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, còn chưa đụng được, bé liền lớn tiếng khóc một tiếng hắn hoảng sợ lùi về sau, Vương Gia tức giận trừng mắt liếc hắn một cái nói: “Không phải nói phụ thân không thể ôm nhi tử sao, con xem đi, chưa đụng mà hài tử đã khóc lên là làm sao .”

Vương phi nghe xong không khỏi trừng mắt Vương Gia: ” Cục cưng chỉ đói bụng thôi, sao chàng có thể nói vậy, mắt của hài tử hiện giờ còn chưa thấy rõ ràng , hài tử vừa mới sinh ra, các giác quan còn chưa có đủ đâu.”

Vương Gia nghe xong cũng vội vàng, “Tiểu đình, nhũ mẫu đâu , mau gọi nhũ mẫu đến cho bảo bối ăn.”

“Cẩm nương nói nàng muốn tự mình cho hài tử ăn, điều này rất tốt cho hài tử, còn ...còn có cái gì, có thể đề cao sức miễn dịch, đúng không, có phải là lời này không, tiểu Đình.” Vương phi tiếp nhận bảo bối, nói với Vương Gia.

“Ăn , nương, Cẩm Nương nói cho cục cưng uống sữa của mẹ sẽ ít ngã bệnh hơn.” Lãnh Hoa Đình rót cục cưng cơ hội ôm lấy cục cưng, trên mặt lộ ra nụ cười mừng rỡ, tay vừa chạm vào cục thịt nhỏ này, trong lòng lập tức mềm nhũn ra, hần cảm thấy rất ngu ngốc, cẩn thận mà ôm lấy cục cưng, đẩy xe lăn đi ra bên ngoài, cũng không quay đầu nhìn lại, cất giọng nói với Vương Gia cùng vương phi: “Con sẽ đem cục cưng đi ăn .”

Vương phi ở phía sau hô lên: “Như vậy sao được, hay là tìm nhũ mẫu đi, bằng không, thân thể của Cẩm Nương làm sao có thể chịu nổi.”

Lãnh Hoa Đình cũng không để ý, trực tiếp đi ra khỏi phòng, Cẩm Nương đã nói, cho hài tử ăn đối với mẫu thân là chuyện đương nhiên, sẽ không tổn hại đến thân thể, huống chi ở trong cung được ăn ngon mặc đẹp như vậy , hần làm sao nỡ để cho Cẩm Nương có thể tổn hại đến thân thể của mình được .

Lúc ôm cục cưng vào trong phòng, Cẩm Nương còn chưa tỉnh giấc, chẳng qua nghe thấy tiếng khóc của cục cưng, âm thanh đó giống như phá tan bầu không khí yên tĩnh, Cẩm Nương rất nhanh đã bị âm thanh này đánh thức, Lãnh Hoa Đình xin lỗi nằng một tiếng lại ôm cục cưng đến bên cạnh Cẩm Nương, cẩm nương vẫn còn buồn ngủ lật chăn lên, sau khi sinh lâu như vậy, lần đầu tiên thấy được cục cưng của mình, lập tức bị hấp dẫn bởi khuôn mặt yêu nghiệt của cục cưng, chẳng qua sau một hồi cục cưng khóc, đã nhắm mắt lại, cái miệng nhỏ nhắn giương lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng lên, nhưng lại không chảy một giọt nước mắt, cục cưng đã sử dụng toàn bộ khí lực mà khóc ra , như là đang kháng nghị người lớn đối xử rất không công bằng với cục cưng, sau khi được sinh ra, không có ai cho cục cưng ăn cái gì cả , rất đau khổ nha.

Cẩm Nương nhìn thấy nhi tử đã khóc kiệt sức, lại nhớ đến lúc vừa mới bước vào Vương Phủ, người nào đó động một tí đã khóc, mọi người nhìn thấy đều không đành lòng, cục cưng không hồ là nhi tử của người nào đó, bộ dạng thì không cần nói rồi, e rằng tính cách cũng giống người nào đó bảy tám phần rồi, chẳng qua mẫu tử liên tâm, tiếng khóc của cục cưng làm cho nàng vô cùng đau lòng, ôm cục cưng vào trong ngực, cõ y phục ra cho cục cưng uống sữa.

Miệng của cục cưng bị đưa vào, cuối cùng cũng dừng khóc, từng ngụm từng ngụm hút lấy sữa, thân thể nhỏ nhắn co lại, lãnh hoa đình nhìn thấy rất đau lòng, ở bên cạnh vô lăng của cục cưng, Cẩm Nương đưa tay đánh hần: “Đừng động vào con, sẽ làm cho con bị sặc.”

Ngoài phòng Trương Ma ma giữ bà đỡ lại dùng cơm, mọi người đã mệt mỗi vài canh giờ, quả thật rất đói bụng, Tú cô bưng chén canh gà đến phòng của Cẩm Nương, sau khi đem chén canh gà ăn hết, lập tức đem chén canh gà đặt xuống.

Vương phi cho bà đỡ một phong bì đồ phẩm, bà mụ sau khi dùng cơm xong cũng nói lời từ biệt cùng Cẩm Nương, Cẩm Nương cái gì cũng không nói, ngược lại cũng đưa cho bà một cái phong bì, thấy vậy bà đỡ như có chút thẹn với lòng, trên vẻ mặt xuất hiện sự xấu hổ, đứng ở bên cạnh Cẩm Nương rất không tự nhiên, Cẩm Nương vỗ nhẹ lưng cục cưng, nhỏ giọng nói với bà đỡ: “bà cảm đi, bà là bà đỡ của hài tử nhà chúng ta nên được thưởng.”

Về mặt của bà đỡ vô cùng xấu hổ, đành lui ra ngoài.

Trương ma ma đưa bà đi ra bên ngoài biệt viện, nhưng Trương ma ma cùng bà mụ vừa đi ra ngoài, bước chân của bà đỡ ngày càng nhanh hơn, giống như đang trốn chạy điều gì đó, hướng cửa biệt viện mà chạy đi, nhưng đi chưa được bao xa, lập tức liền bị một cung nữ ngăn lại: “Ma ma hình như đang có gì hoảng sợ sao? Không phải sợ người khác cướp đi phong bì của người chứ?”

Bà đỡ vừa nghe thấy âm thanh kia, thân thể mềm nhũn xuống, bàn tay đang run rẩy nói”Cô nương đang nói chuyện gì, đây là hoàng gia biệt uyển, ai dám làm chuyện tổn hại người khác chứ?”

“Ăn, là như vậy sao, ma ma là một người lương thiện, không biết cầm hai phong bì này, trong lòng của bà không biết có chút xấu hổ nào không ?” Nhìn cung nữ này trạc hai mươi tuổi, dung mạo như hoa, nhưng âm thanh nói chuyện vô cùng lạnh lẽo, nghe thấy lời này bà đỡ trở nên vô cùng kích động, đầu cũng không dám ngẩng lên, trong tay cầm lấy một phong bì lớn đưa cho vị cô nương này: “Cô nương xin nhận lấy, chẳng qua ta vì bất đắc dĩ mà thôi, vị phu nhân kia rất thông minh, ta đã bị bại lộ, chỉ có thể dừng tay.”

Vị cung nữ giống như không hiểu, cũng không nhận lấy phong bì từ tay của bà đỡ, lại tiếp tục nói: “Lời này của ma ma ta không hiểu , ta chỉ cùng người nói đùa chút thôi, nếu trong nhà ma ma còn có việc, vậy xin

mời.”

Bà đỡ nghe thấy mặt nhăn rất chặt, vội vàng muốn nhắc chân đi ra ngoài, nhưng vừa đi đến chỗ hòn non bộ, sau lưng đột nhiên xuất hiện một người, cầm dao đâm vào sau lưng bà, lúc đó bà vốn không có cảm giác gì khác lạ, nhưng mắt thấy cái dao giống như sắp đâm trúng bản thân thì có người cầm kiếm ngăn cản tên giết người, người cầm dao hoảng sợ một trận, giương mắt nhìn qua, lập tức về mặt trở nên tái nhợt, đã thấy A Khiêm tiến lên, lúc này, bà đỡ mới hồi phục tinh thần lại, nhìn cây dao sáng loáng ở phía sau, cả người lập tức ngã trên mặt đất.

Một ám vệ dè lên người cung nữ vừa ra tay, A Khiêm lại nói: “Thiếu gia, nên xử lý người này như thế nào?”

Lãnh Hoa Đình thần nhiên đẩy xe lăn từ phía sau hòn non bộ đi ra, nhìn thấy tên thị vệ hành thích, cười lạnh nói: “giữ lại để điều tra, tốt nhất có thể đem chủ nhân của bọn họ nói ra.”

Cung nữ nghe xong lại cười lạnh nhìn Lãnh Hoa Đình: “Đại nhân, nơi này chính là biệt uyển hoàng gia, nô tỳ là người ở trong cung, các người chỉ là người sống nhờ mà thôi, không có quyền thăm vấn nô tỳ.”

Lãnh Hoa Đình nghe được cười lớn: “Đại nhân ta đây là thăm vấn bà mụ mà thôi.”

Cung nữ nghe thấy thân thể trở nên cứng ngắt, bà đỡ này không phải là người của hoàng cung, lại tiếp nhận đỡ đẻ cho Cẩm Nương, Lãnh Hoa Đình thăm vấn bà ta, nàng quả thật không thể ngăn cản việc này, nàng tức giận trừng mắt với bà đỡ, có ý uy hiếp, bà đỡ bị ánh mắt này dọa sợ, trong lòng biết hôm nay bà ta khó tránh khỏi kiếp nạn này, người đứng đằng sau chuyện này nhất định sẽ không để bà sống trên đời nữa, không chờ Lãnh Hoa Đình hỏi tới, bản thân lập tức quỳ trước mặt Lãnh Hoa Đình, lớn tiếng nói:

“Đại nhân, đúng là vị cung nữ này, nàng ta sai bảo nô tỳ ra tay với thiếu phu nhân, muốn làm cho thiếu phu nhân một xác hai mạng, do bà đỡ ta mềm lòng, đã không ra tay được?”

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền nghiêng mắt qua nhìn vị cung nữ này, nhàn nhạt nói: “Người nghe rõ rồi chứ? Bà đỡ đã nói rõ là người, hơn nữa, cuộc nói chuyện vừa rồi của người cùng với bà ta, bản đại nhân cũng nghe được rất rõ ràng, người còn gì để nói không?”

“Chẳng qua là một người thô kệch quê mùa, đại nhân không nên tin vào lời nói của bà ta, nàng không có bằng chứng đừng có đi vu oan cho người khác.” Cung nữ tỏ ra thái độ không một chút hoảng sợ, cười lạnh trả lời.

Bà đỡ thật không có chứng cứ, nghe xong chỉ đỏ mắt nhìn vị cung nữ, nói với lãnh hoa đình: “Xin đại nhân tra xét, bà đỡ ta cùng thiếu phu nhân trước nay không thù không oán, lại rất có thanh danh trong giới này, nếu nô tỳ hại phu nhân chẳng khác nào làm xấu thanh danh của bản thân, chặt đứt tiền đồ của chính mình sao, nếu nàng ta không ép buộc nô tỳ, nô tỳ cũng sẽ không làm ra chuyện vô sỉ như vậy.”

Lãnh Hoa Đình rất tin tưởng nàng, hẩn nhẩm mắt lại suy nghĩ đến chuyện này, biết rõ nàng ta thực sự không phải là người đứng sau, nhất định trong biệt viện vẫn còn người ẩn thân, hôm nay nếu không bắt được, sau này chắc chắn sẽ có phiền toái, nhưng bọn họ là người của hoàng gia, quả thật không dễ động... Chẳng qua nếu hẩn động vào thì sao? Chắc những người này nghĩ cho dù hẩn tra ra được thứ gì, thì cũng không dám động đến người của hoàng gia, hôm nay hẩn chính là muốn đi ngược lại thì sao, thời gian này bị người khác ám hại đã quá đủ rồi ...

“A khiêm, dẫn hai người kia đi, giải hai người cắt đứt gân cốt của bọn họ ra, ta muốn nhìn xem, gân cốt của bọn họ cứng, hay là miệng của bọn họ cứng hơn.” Lãnh Hoa Đình nhàn nhạt nhìn A Khiêm.

Vị cung nữ này không nghĩ hẩn dám làm như vậy, không khỏi tức giận, la lớn: “Lớn mật, ai cho người ở biệt viện hoàng gia làm càn, tội danh này là mưu phản!”

Nhất thời, những thị vệ trong nội viện kéo tới, rút dao lạnh lùng nhìn chăm chú vào Lãnh Hoa Đình.

Lãnh hoa đình nghe được nổi trận lôi đình, đột nhiên thả người bay lên, đối với cung nữ này liên tục quăng vài cái tát thanh thúy lên mặt nàng, đánh vào khuôn mặt của cung nữ này sưng lên giống như đầu heo, hẩn lại hạ người xuống ngồi vào xe lăn,

Dùng khăn lau nhẹ bàn tay, nhìn bọn thị vệ kéo tới: “Các người nếu dám có hành động thiếu suy nghĩ thử xem?”

Một đám thị vệ thấy sự việc diễn ra trước mắt, hiểu rõ hành động của cung nữ này, quan hệ của Thái Tử cùng Chúc tạo sử đại nhân này những người có mắt đều nhìn thấy rõ, cung nữ này không phải muốn chết hay sao mà dám ra tay với phu nhân chứ, bọn họ cũng cảm thấy vì người này mà dắt tội đại nhân thì không đáng, nghĩ như vậy, có người đã lui lại phía sau.

A khiêm bất chấp việc này, lúc nhìn thấy Lãnh Hoa Đình tát cung nữ kia, dĩ nhiên ra tay hướng tới tên thị vệ bên cạnh, lập tức, thị vệ bên cạnh gào khóc như heo bị giết, lớn tiếng nói: “Thuộc hạ chỉ là phụng mệnh của Lưu ma ma làm việc, đại nhân tha mạng!”

Lãnh Hoa Đình nghe thấy khê giật mình, không nghĩ rằng người đứng sau là Lưu ma ma, bà ta là...người của Lưu phi nương nương, Lục hoàng tử... thật sự ra tay với mình sao?

A khiêm kéo vị cung nữ kia đến, chẳng qua hai tay vừa động, lại bị Lãnh Hoa Đình đánh cho choáng váng đầu óc, máu từ khoé miệng chảy ra hết thảy một tiếng, xương cốt trên người giống như lập tức bị bẻ gãy làm đôi, đau đớn rất khó chịu, kiên trì mà cắn răng ,không lâu sau, nàng ta liền thú tội, hô to tha mạng, cũng khai ra tên của Lưu ma ma.

Lãnh Hoa Đình để cho A Khiêm giải hai người này đi, để cho bà đỡ trở về sân viện, không lâu sau Lưu ma ma bị thị vệ áp giải đi đến chính đường, vương phi cùng Vương Gia nghe thấy động tĩnh lập tức đi đến chính đường, vừa nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng đã hiểu rõ bảy tám phần.

Vương phi không thể tin nhìn Lưu ma ma, giọng nói run rẩy hỏi: “Mọi chuyện đều do người sai bảo sao? Là người sai khiến bà đỡ hại con dâu cùng tôn nhi của ta sao?”

Đáy mắt Lưu ma ma xuất hiện một tia xấu hổ, nhưng lập tức cao ngạo ngẩng đầu lên nói: “Nô tỳ chính là quản sự của biệt viện, chỉ nghe theo mệnh lệnh của Hoàng thượng, hoàng hậu, Thái tử, các người không có quyền đụng đến ta.” Về mặt lúc này của bà, so với vẻ mặt thân thiện lúc trước giống như hai người hoàn toàn khác .

Vương phi tức giận giơ tay chỉ về phía bà nói: “Người rõ ràng là người của đại tỷ, người là ma ma từ Lưu gia đưa đến bên cạnh tỷ tỷ, tuy luôn trung thành hầu hạ cho tỷ tỷ, nhưng mà người cũng chính là một lão nhân của Lưu gia, vì sao lại đối xử với ta như vậy? Năm đó... Năm đó ta gả vào Vương phủ, người đã từng động tay động chân, đã từng ra tay với ta, hôm nay lại... Người vì sao lại hận ta như vậy, sự việc đã qua nhiều năm, ta sớm đã bỏ qua chuyện năm đó, người lại không chịu buông tha cho ta, vì sao? Cuối cùng là vì sao ?”

Lưu ma ma sau khi nghe xong, lúc này còn ngẩng cao đầu hiện tại đã hạ xuống, trong ánh mắt nhìn vương phi có một tia thương cảm, đành phải lắc đầu nói “Lưu gia có ba vị tiểu thư, nhị tiểu thư, người đứng là khác loài, trải qua vài thập niên rồi người vẫn lương thiện như vậy, thay vì nói người đơn thuần không bằng nói người rất ngu xuẩn, ai là người tốt ai là người xấu, đều không phân biệt được, làm sao trách người khác ra tay lần nữa với bản thân mình được?”

Vương phi nghe được thân thể trở nên cứng ngắt, đôi mắt xinh đẹp lại rơi nước mắt, thống khổ mà lắc đầu, thân thể run rẩy lùi ra sau vài bước, Vương Gia nhìn thấy rất đau lòng, đưa tay muốn đỡ bà, nhưng dù sao lúc này ông cũng không thể để thân phận bị bại lộ, đành phải thương tiếc mà nhìn bà , ông ấy cảm thấy rất khó thở, bước đến trước mặt Lưu ma ma, đột nhiên ra tay bóp chặt yết hầu của Lưu ma ma, âm thanh như Diêm La địa ngục: “Nói, có phải là Lưu phi nương nương sai người hay không ?”

Lưu ma ma khinh thường nhìn Vương Gia, cười lạnh, vẻ mặt không một chút sợ hãi, gian nan nói: “Người... nghĩ rằng.....đối dung mạo... nô tỳ thật sự không nhận ra người sao...?”

Vương Gia ra tay mạnh hơn một chút, lần này Lưu ma ma nói không nên lời, trên mặt đã bắt đầu tím lại, vốn đôi mắt xinh đẹp lúc này đã đỏ bừng lên, Vương Gia mới thả lỏng bà ra, giọng điệu hung dữ nói: “Người tốt nhất là khai ra người đứng đằng sau, bằng không, người cũng nên biết thủ đoạn của ta! Ta nhìn người cùng chủ tử người đã lâu rồi!”

Lưu ma ma bị Vương Gia ném xuống đất, hoảng sợ nhìn Vương Gia, sờ lên yết hầu ho khan kịch liệt: “Người... Thật là vô tình, uống cho chủ nhân nhiều năm qua không chịu ra tay với người, nàng còn giữ một phần tình ý đối với người, bằng không, Giản Thân Vương phủ của người sớm đã diệt vong.”

“Người tưởng ta ngu ngốc sao? Thanh Uyển thiện lương hiền hậu như vậy, ta không muốn nói rõ với nàng, càng không muốn nàng bị những chuyện không không sạch sẽ kia, nhuộm đen giống như chủ tử của người vậy, cho nên, đã qua nhiều năm, Thanh Uyển có quan hệ rất tốt với chủ nhân của người, nếu không phải ta ở phía sau nhìn thấy, e rằng chủ nhân của người từ lâu đã ra tay với Thanh Uyển rồi, năm đó, tiểu Đình bị tổn thương, chủ tử của người cũng có nhúng tay vào!” Vương Gia cũng lười bận tâm đến việc này, lạnh lùng nhìn Lưu ma ma.

Lưu ma ma trừng mắt nhìn Vương Gia, lâu sau mới nói ra “Nguyên lai, người vẫn giả bộ hồ đồ, người luôn luôn nguy trang!”

“Chủ tử của người thông minh quá sẽ bị thông minh hại lại thôi, cái gì cũng mơ tưởng muốn có cho được, chỉ e rằng cuối cùng cái gì cũng không có, hôm nay địa vị của Thái tử đã trở nên vững chắc, ta khuyên người, vẫn là mau chóng hết hi vọng đi, không cần dùng dã tâm của mình, hại nhi tử của Cẩm Nương mới là điều thông suốt. Ta hôm nay không giết người, ngày khác sẽ dẫn người hồi kinh, mang người gặp mặt chủ tử của mình, đem lời của ta truyền đến tai nàng, nếu nàng còn động tay động chân một lần nữa, đừng trách ta không khách khí.” Vương Gia sau khi nói xong, dịu dàng phi hướng về phía nội viện.

Lãnh Hoa Đình nghe xong một lúc sau cũng không hiểu ý của Vương Gia, lập tức để cho A Khiêm đưa Lưu ma ma đi ra ngoài, hai người thị nữ cùng thị vệ cũng bị đưa theo, lại đem Lưu ma ma đánh cho ba mươi đại bản, lúc này mới ném bà ra ngoài.

Lãnh Hoa Đình quay lại trong phòng Vương Gia, thấy vương phi đang khóc, hắn cũng không hỏi nữa, vẻ mặt của vương gia đã tối sầm xuống, Lãnh Hoa Đình nghĩ đến chuyện vừa rồi liền tức giận, nhện không được nói lớn tiếng: “Người biết rõ là người của Lưu phi nương nương, lại biết rõ Lưu phi nương nương luôn nhắm vào Giản Thân Vương phủ, làm sao còn để cho bà ta hại Cẩm Nương, thiếu một chút Cẩm Nương đã bị hại chết, năm đó, người đã phạm sai lầm như vậy, hôm nay... Người lại một lần nữa phạm sai lầm!”

Vương Gia nghe xong thở dài một tiếng, ánh mắt thống khổ nhìn lãnh hoa đình nói: “Đình nhi, con tưởng phụ vương là thần tiên sao? Con nên hỏi mẫu thân của con sẽ biết, Lưu ma ma kia do đã làm sai, bị Lưu phi nương nương giáng chức đến biệt viện ở Giang Nam, phụ thân vốn nghĩ rằng bà ta rất oán giận Lưu phi nương nương, hơn nữa, mấy ngày nay, bà ta luôn nói rất oán hận những lời nói của Lưu phi nương nương, bà ta bị giáng chức đến đây đã nhiều năm, ta làm mà biết được, bà ta là một con cờ ngấm của Lưu phi , chon dấu nhiều năm ở đây như thế?”

Vương Gia nói, dừng một chút, bất đắc dĩ nhìn lãnh hoa đình nói: “Lưu phi nương nương cũng không phải thần tiên, con cờ ngấm nhiều năm này của bà ta hắn nhắm vào Gian Thân Vương phủ, nhiều năm trước, bà ta đâu có biết sẽ có một nữ tử kỳ lạ như Cẩm Nương xuất hiện, càng sẽ không nghĩ tới chúng ta sẽ đến biệt viện này? Nếu dựa vào những điểm này suy nghĩ lại, con nói, phụ thân có thể hoài nghi Lưu ma ma sao?”

Lãnh Hoa Đình nghe xong cũng hiểu Vương Gia nói rất có lý, chẳng qua lúc này hắn cảm thấy rất tức giận, lại rất muốn biết năm đó, giữa Vương Gia cùng vương phi còn có Lưu phi nương nương đến cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, vì sao cách nói chuyện của Vương Gia rất lạ, liền hỏi: “Phụ thân, năm đó, người cùng Lưu phi nương nương từng có... Từng có tình ý sao?”

144. Chương 145

Lãnh Hoa Đình đứng lúc nhìn thấy vương phi đã bình tĩnh lại, tiếp tục hỏi Vương Gia: “Phụ thân, Đình nhi hỏi người vấn đề này quả thật không đúng, nhưng nhi tử thật sự rất muốn hiểu rõ, năm đó, người với mẫu thân, còn có Lưu phi nương nương lúc đó, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì, vì sao người lại nói những lời như vậy với Lưu ma ma?” Vương phi nghe xong trong con người cũng xuất hiện uy khuất cùng không cam lòng, trên khuôn mặt xinh đẹp bao phủ một tia phẫn nộ cùng thống khổ, con người không ngừng xoay chuyển, chăm chú nhìn về phía Vương Gia.

Bà từ trước đến nay không biết điều này, Vương Gia cùng đại tỷ đã có những bí mật gì, hơn nữa, những bí mật đã bị giấu kín đã nhiều năm. Từ nhỏ Lưu phi rất yêu thương vương phi, bà làm gì đều được tỷ ấy che chở, bà làm sao có thể nghĩ ra trong việc này lại cất giấu bí mật, một người tỷ tỷ từ trước đến nay bà luôn tôn kính, lại có thể âm mưu hại người thân của mình.

Điều này làm cho bà rất khó tiếp nhận, một cảm giác bị lừa gạt, lại bị người khác đùa giỡn như vậy đang tràn đầy trong lòng của nàng, nàng so với Lãnh Hoa Đình càng muốn biết hơn, rốt cuộc giữa Vương Gia với Lưu phi có những chuyện cũ mập mờ gì không rõ.

Vương Gia bị hỏi thân thể trở nên cứng lại, con người xinh đẹp của vương phi, xuất hiện sự chờ mong cùng khó hiểu, còn có một chút hoài nghi nhìn về phía ông, làm cho trong lòng của ông lúc này như có một tảng đá nặng đè lên, cảm giác rất buồn bực lại càng thêm nặng nề.

Ông nhìn vào ánh mắt của vương phi, ánh mắt bình thản, không có nửa điểm trốn tránh.”Thanh Uyển, tình cảm của ta đối với nàng, đã nhiều năm như vậy, nàng vẫn không rõ sao? Tỷ tỷ của nàng... Nàng ta thực sự không có tình cảm với ta, nàng ta chỉ là... nàng ta chỉ là người có ham muốn giữ lấy cực mạnh, cũng rất bá đạo, tranh cường háo thắng, đối với nàng lợi ích là quan trọng nhất, nàng ta ước rằng những điều tốt nhất trên thiên hạ, chỉ mình nàng ta có được thôi, nàng có khả năng không biết, năm đó, nàng được xưng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, nàng ta rất không phục việc này? Chỉ cần có nam nhân động tâm với nàng, nàng ta cũng sẽ từ đó mà cản trở. Năm đó, ta đến phủ của nàng cầu thân, phụ thân của nàng lần đầu tiên cũng không đáp ứng ta, chính là do nàng ta ở trước mặt nhạc phụ đã làm cái gì đó... Nàng ta... Là đã từng lên gặp ta, hi vọng... Thôi, những chuyện kia ta cũng không tiện nói ra, tóm lại, trong lòng của nàng ta, chỉ biết nghĩ đến lợi ích của chính bản thân của nàng ta mà thôi. Nàng ta đã tiến cung, cũng đã đạt được vị trí hoàng phi tôn quý như vậy, nhưng nàng ta vẫn muốn có một nam nhân si tình vì nàng, vì nàng ta mà chết cũng không tiếc, cam tâm trở thành nô lệ của nàng ta, hoàn toàn nghe theo lời nói của nàng ta, nhưng mà sẽ có nam nhân như thế sao? Thanh uyển, ta có thể vì nàng cam tâm tình nguyện chết, những nữ nhân khác đối với ta, mặc kệ nàng ta là ai, ta cũng sẽ không ngó tới cho dù một cái liếc mắt”.

“Chuyện của Thanh Dung, chàng giải thích thế nào? Vậy chuyện của Thanh Dung cũng liên quan đến nàng ấy đúng không? nàng ấy rõ ràng cũng rất chán ghét Thanh Dung mà?” Vương phi vẫn không hiểu rõ, năm đó, phụ thân ép buộc Vương Gia phải lấy Thanh Dung, khi đó, đại tỷ rõ ràng là phản đối việc này, còn cãi nhau một trận với phụ thân.

“Hừ, trước kia ta thật sự không biết, là chính nàng ta đã giở trò trong chuyện này, lúc này đây, Thanh Dung nhìn thấy ta lập tức hôn mê, nàng ấy thường thừa dịp nàng không có mặt ở đó, ta ngồi ở bên cạnh một lúc lâu, trong lúc đó nàng ấy còn lẩm bẩm nói những chuyện cũ... Ta mới biết được, năm đó, do nàng ta đã được phong làm phi tử, nhưng nàng ta lại ép buộc nhạc phụ nhất định bảo ta cưới Thanh Dung, nàng ta cũng không vì cái gì khác, chính là không muốn nhìn nàng có được hạnh phúc, ha ha, cũng như không muốn nhìn thấy Thanh Dung hạnh phúc, quả nhiên, ba người chúng ta, dây dưa đã trải qua nhiều năm như vậy, khiến cho những vết thương này ngày càng nặng nề hơn. Thủ đoạn của nàng ta quả rất thâm độc.”

Vương Gia nói xong thở dài, trong lòng vô cùng thương cảm, càng cảm thấy thẹn với vương phi. Vương phi nghe thấy cũng đỡ người ra, giật mình đứng tại chỗ, qua một lúc lâu cũng không lên tiếng, trách không được, Vương Gia lại không thân cận với Lưu phi nương nương, mà Lưu phi nương nương đối với Vương gia cũng không mấy yêu thích, nguyên lai, ở giữa còn có sự tình như vậy.

Nàng không khỏi suy nghĩ đến những lời của Lưu ma ma vừa rồi, cảm thấy bản thân rất đơn thuần, làm sao đã trải qua nhiều năm chung sống cùng một người, lại không nhìn rõ ý đồ của đại tỷ như vậy.

Bà chẳng qua chỉ biết đại tỷ là một người mạnh mẽ, cái gì cũng muốn có phần tốt hơn, do tính cách của bản thân, chỉ cần tỷ tỷ yêu thích, nàng sẽ nhường cho tỷ tỷ, bà nhất định sẽ không tranh giành cùng đại tỷ, cho nên, đại tỷ chưa bao giờ khi dễ bà, ngược lại tỷ tỷ đối với bà là tốt nhất. Có lẽ, bởi vì bà trước giờ chưa từng tranh cùng tỷ tỷ.

Cho nên, đại tỷ theo thói quen dĩ nhiên sẽ xem đồ của bà trở thành đồ của tỷ ấy, sau khi hai người lớn lên, các nàng cũng sẽ có riêng những người mà mình hâm mộ trong lòng, khi đại tỷ phát hiện, những thứ đó không còn thuộc về mình nữa, bà ấy muốn có cũng không dễ dàng mà đoạt đi được nữa, cho nên, thói quen này đã làm cho tỷ ấy oán giận các nàng, mới có thể dùng các cách thức mà đoạt đi.

Hơn nữa, sau khi đại tỷ vào cung, hậu cung cũng có nhiều nữ nhân như vậy, sẽ cùng tranh đoạt một nam nhân, tỷ ấy dùng hết tâm cơ thủ đoạn cũng đoạt không được lòng người nam nhân ấy.

Cho nên, một người phải ở trong cung cô tịch quanh năm, càng cảm thấy ghen tỵ với hạnh phúc của mình, ghen ghét sự si tình của Vương gia đối với bà, oán hận tại sao lại không có nam nhân si tình vì tỷ ấy.

Vì vậy mới có thể nghĩ cách muốn phá hư hạnh phúc của bà... Hôm nay tỷ ấy đã ra tay hại Cẩm Nương, việc này không chỉ là ghen tỵ với bà, càng phần hận đối với Vương Gia, hơn nữa đối với quyền lợi ở trong cung, tỷ ấy đã ở trong cung đã nhiều năm, từ trước đến nay cũng không thể lật đổ được thế lực của hoàng hậu, tỷ ấy là một người mạnh mẽ như vậy sẽ càng oán hận.

Cho nên, mới nghĩ đến để cho nhi tử của tỷ ấy lên ngôi vua, tương lai, tỷ ấy ít nhất có thể trở thành thái hậu, có một thân phận cao quý nhất... Nhưng như vậy sẽ hại Lục hoàng tử.

Suy nghĩ thông suốt việc này, vương phi lập tức kéo tay vương gia, bà có chút không được tự nhiên nhìn Vương Gia: “Tướng công, chàng... Có cảm thấy thiếp quá mức ngu ngốc hay không.”

Vương Gia nghe xong sùng sục vuốt ve những sợi tóc bên tai của bà, lắc đầu nói:

“Vốn là, những chuyện lục đục trong hoàng thất ta cảm thấy rất mệt mỏi, nếu trở lại trong phủ, ta vẫn phải đối mặt với những âm mưu quỷ kế tranh đoạt ngôi vị thế tử, cuộc sống như vậy không thú vị, nương tử, ta yêu mến con người ôn hoà hiền hậu của nàng, nàng không cần thay đổi bất kỳ cái gì cả, cả đời như thế này là tốt rồi.”

Lãnh Hoa Đình nghe thấy lời nói Vương Gia, nhìn thấy Vương Gia cùng vương phi một đôi vợ chồng tình thâm, khoe miệng lơ đãng địa hiện lên một nụ cười, hẳn không muốn quấy rầy hạnh phúc của đôi vợ chồng này nữa, lẳng lặng, rời khỏi phòng.

Trở lại trong phòng, mẫu tử hai người Cẩm Nương cũng đã ngủ, vẻ mặt của Cẩm Nương cũng đã khôi phục được chút ít, da thịt trắng bệch lúc này bây giờ đã trở nên hồng hào trở lại, dường như cũng trở về lúc đầu, một đôi môi hồng nhuận đầy đặn, có chút câu dẫn, bên môi xuất hiện một nụ cười nhẹ ôn nhu, làm cho vẻ mặt của nàng càng thêm thánh thiện, chắc là do nàng đã trở thành mẫu thân rồi, nhìn thấy Cẩm Nương như vậy, làm cho Lãnh Hoa Đình như lạc vào sương mù.

Suy nghĩ đến lời nói vừa rồi Vương Gia cùng vương phi, hẳn cũng cảm giác mình rất hạnh phúc. Nương tử của hẳn cũng không thích lục đục với nhau, càng không thích những âm mưu quỷ kế kia.

Nàng chẳng qua là bị động mà đáp trả lại toàn bộ thôi, cố gắng bảo hộ một bầu trời nhỏ thuộc về nàng, hạnh phúc nho nhỏ đó, chưa bao giờ nghĩ tới muốn hãm hại người khác, chẳng qua thỉnh thoảng nàng sẽ giả trò nghịch ngợm ra một chút, đó cũng để cho người khác biết rằng nàng cũng không phải ngồi không để cho người khác hãm hại bản thân.

Lãnh Hoa Đình đưa tay ra muốn vuốt ve khuôn mặt thê tử của mình, hài tử nằm bên cạnh nhẹ nhàng động dậy, giống như cảm thấy bản thân bị bao bọc rất chặt, bẽ bẽ không thoải mái, ngẩng lên đầu, bẽ bẽ cổ.

Cái miệng nhỏ nhắn chặc chặc, trong miệng nước miếng chảy ướt đến dưới cổ. Lãnh Hoa Đình cười nhìn thấy đôi môi hồng nhỏ nhắn của hẳn, ngón tay thon dài của hẳn lập tức điểm nhẹ lên đôi môi của tên tiểu tử đó một cái.

Tiểu gia hỏa kia lập tức nhắm mắt lại, giương cái miệng nhỏ lên, khuôn mặt nhỏ nhắn như đang chuyển động theo ngón tay của Lãnh Hoa Đình, miệng cũng mở ra thành một cái vòng tròn, lúc đó không còn chặc chặc nữa, cố gắng muốn ngậm lấy ngón tay của Lãnh Hoa Đình.

Lãnh Hoa Đình nhìn cảm thấy rất thú vị, lại cảm ngón tay điểm lên khoé môi bên kia của hài tử, quả nhiên tiểu tử kia chuyển động khuôn mặt, hướng đến phía bên kia.

Lãnh Hoa Đình nhất thời chơi đùa rất vui mừng đã thành nghiện, ngón tay điểm loạn lên khoé môi của tiểu tử kia, tiểu tử kia tìm được một lúc sau, cái miệng nhỏ cũng không tìm thấy ngón tay của Lãnh Hoa Đình, đôi mi thanh tú nhíu lại một cái, cái miệng nhỏ mím mím lại, đột nhiên khóc rống lên.

Cẩm nương trong lúc đang mơ màng ngủ cũng phải tỉnh lại, ánh mắt còn mơ hồ say ngủ, tay hơi giơ lên, lập tức đem hài tử ôm vào trong lòng, vén áo lên, lập tức đem đầu ngực đưa vào miệng của tiểu tử kia, tay

thì võ lưng của hải tử, động tác liên tục, thậm chí con người của nàng cũng đã hạ xuống, liếc thấy tiểu tử kia, sau đó, lại nhắm mắt ngủ.

Tiểu tử kia được ăn no, cũng đã dừng khóc, cố gắng mút lấy sữa từ Cẩm Nương, hai mẫu tử căn bản coi Lãn Hoa Đình là không khí, một người ngủ, một người ăn, không ai thèm để ý đến người bên cạnh là hắc đây.

Lãn Hoa Đình nhìn thấy ngực của Cẩm Nương đã lộ hết ra ngoài, một mảng tuyết trắng đầy đặn, thân thể trở nên cứng ngắt, một cổ nước xiết lập tức chạy thẳng bên hông, nhìn thấy điểm hồng đào đưa vào miệng của tiểu tử kia, hắc lập tức nuốt nước miếng, trừng mắt đối với tiểu tử kia, thầm nghĩ: “Cha của người còn muốn ăn đây.”

Ngày hôm sau, sáng sớm vương phi đã vào phòng của Cẩm Nương, Trương ma ma cùng Tú cô đang đổi tã cho tên tiểu gia hỏa kia, tiểu tử kia ăn nhiều, dĩ nhiên nước tiểu cũng nhiều, cách không được bao lâu đều phải đổi tã, vương phi nhìn xem cái chân nhỏ của hải tử lộ ra ngoài, rất muốn cắn vào đó một cái.

Cẩm Nương ngồi ở trên giường đang uống tổ yến, thấy vương phi đi vào, vội vàng muốn hành lễ, vương phi liền nhanh chóng khoát tay: “Con cứ tiếp tục ăn đi, lại không chịu mời nhũ mẫu, nên ăn nhiều một chút, dưỡng thân thể tốt một chút, mới có thể cho hải tử ăn no được.” Cẩm Nương gật đầu, hỏi vương phi: “Nương, người suy nghĩ xem, nên gọi hải tử là gì đây?”

Vương phi nghe liền nhíu mi, nói ra: “Việc này ta đã hỏi, chữ lót của Đình nhi là Hoa, còn hải tử nên lấy Chu làm chữ lót, chữ lót là Chu rất tốt, vậy nên lấy tên như thế nào cho tốt?”

“Vậy Dương thì sao, có thể tự do bay cao, con hi vọng sau này hải tử có thể tự do tự tại, không có bất kỳ phiền não gì, cứ sống hạnh phúc khoái lạc như vậy.” Cẩm nương cười nói.

“Chu Dương? Ừ, rất tốt, con chờ một chút, ta đi hỏi tiểu đình... Ách, Dương nhi, tên rất hay.” Vương phi lẩm bẩm, cao hứng mà ra cửa.

Lãn Hoa Đình đang ngồi trong phòng cùng Vương Gia nhìn tin tức truyền từ kinh thành, “Phụ thân, người của Tây Lương thật sự đang đóng quân ở biên cảnh sao?”

“Năm trước Đại Cẩm đã gặp phải thiên tai, quốc khố trống rỗng, mà năm nay quân đội đi về phía nam còn chưa trở về, cho nên, nghĩ thừa dịp này quốc khố của Đại Cẩm trống rỗng phát động chiến tranh, muốn chiếm đoạt lãnh địa của các nước. Cho dù không đoạt được lãnh địa, cũng có thể cướp đi tiền tài của người dân trong nước.

Khí hậu của Tây Lương rất khắc nghiệt, đất đai cằn cỗi, người dân phải di chuyển khắp nơi, hàng năm khi đến mùa đông, nếu xảy ra đại tuyết, sẽ thấy gia súc sẽ chết rất nhiều, dân chúng chết đói cũng không ít, bởi vậy, bọn họ đang thăm dò lãnh địa màu mỡ của Đại Cẩm chúng ta, thăm dò sản vật phong phú của Đại Cẩm, nhiều năm qua, nếu không có căn cứ kinh tế mạnh mẽ làm hậu thuẫn, mà Hoàng thượng lại chú trọng việc huấn luyện binh, thì Tây Lương đã sớm xua binh nam hạ rồi.” Vương Gia chấp tay đứng vững, hai mắt nhìn ra ngoài cửa sổ nhận thấy thời tiết đang bước vào mùa thu, trầm giọng nói.

“Phụ thân, bọn họ đánh nhau cũng tốt, chúng ta không cần trở về, ở lại Giang Nam chỉ cần giả vờ không quan tâm là được, hừ, Hoàng thượng... Lúc cần chúng ta, lập tức thân thiết với Giản Thân Vương phủ, lúc bọn họ không còn cần nữa, lập tức hạ độc thủ ép buộc chúng ta, dựa vào việc này chúng ta không cần phải bán mạng vì hoàng thất lần nào nữa.” Lãn Hoa Đình nghe xong lạnh lùng nói.

Vương Gia quay đầu lại yên lặng nhìn hắc, trong mắt xuất hiện sự bất lực cùng nồng đậm thống khổ, thở dài nói: “Tuy nói như thế, nhưng mà Đình nhi, chúng ta họ Lãn, chúng ta cũng là người của Hoàng Tộc a, nói như thế nào chúng ta cũng không thể khiến vương triều của Lãn gia bị diệt được.”

“Hải nhi cũng không muốn đồng bào của mình bị Dị tộc khinh thường, chẳng qua muốn nhi thân một lần nữa phải bán mạng vì hoàng thất, nhi thân thật sự không cam lòng, hừ, Lưu phi nương nương lần này ra tay với Cẩm Nương, chẳng lẽ thật sự chỉ là một mình Lưu phi nương nương ra tay sao? Dù nói thế nào, Lưu phi chỉ là một Quý Phi nhất định không hắc là bà ta, Hoàng Hậu mới là người chủ quản của hậu cung.

Hoàng Hậu qua nhiều năm như vậy có thể ổn định địa vị mà không bị lật đổ, đương nhiên là bởi vì bà ta đã biết rõ thánh ý, trong biệt viện này, nếu không có sự nhúng tay của Hoàng hậu, thì cũng sẽ do Hoàng

thượng nhúng tay vào, trong vài năm Hoàng thượng khó có được cơ hội đi đến Giang Nam, nhưng người của phụ nội viện hằng năm đều cử người đến, người trong biệt viện này đều là do phủ nội vụ trông coi...”giọng nói của Lãnh hoa đình trở nên lạnh lẽo, trong giọng nói cũng mang theo một tia mỉa mai.

“Tiểu đình, những điều này phụ thân cũng đã nghĩ đến , cho nên, chúng ta càng phải quay trở về, thừa dịp căn cứ mới còn chưa được xây dựng xong, Giản Thân Vương phủ phải đem thể bài tốt này nắm bắt ở trên tay của chúng ta, đem những cái đáng lẽ phải thuộc về chúng ta đòi về toàn bộ.” Vương Gia nghe xong vỗ vỗ vào bả vai Lãnh Hoa Đình, chân thành nói ra.

Ánh mắt Lãnh Hoa Đình sáng lên, nói với giản Thân Vương: “Phụ thân, người đã hiểu rõ rồi sao? Sẽ không ngăn cản nhi thần từ chỗ cầu Hoàng đế đòi lại những cái nên thuộc về chúng ta nữa sao?”

“Hài tử ngọc, đã nhiều năm như vậy, phụ thân sở dĩ nhẫn nhịn mà không đi tranh đoạt, chính là vì bảo vệ mạch máu của Giản Thân Vương Phủ, hôm nay chúng ta đã có Cẩm Nương, giống như lúc trước có Diệp cô nương, dĩ nhiên không sợ Hoàng thượng đến uy hiếp chúng ta, hiện tại, không phải chúng ta đi cầu hãn, mà là phải để hãn van cầu chúng ta. Ta làm sao có thể ngăn cản người được?”

“Nhưng hôm nay Hoàng thượng cũng chưa hạ chiếu buộc nhi thần trở về, Cẩm Nương cũng đang ở cử, thân thể nhất định có phần chịu không nổi quãng đường dài như vậy, không bằng chúng ta đem việc buôn bán xà phòng phát triển mạnh hơn một chút, nếu có thực lực mạnh, giống như Cẩm Nương đã nói, có thể xây dựng nhà máy mới, rất tiện lợi, tự chúng ta sản xuất ra càng nhiều xà phòng, dùng những loại xà phòng này tiêu thụ ra các nước láng giềng, Tây Lương đã bắt hoà với Đại Cẩm, vậy chúng ta đi đến Đông Lai quốc cũng tốt, đợi sau khi Cẩm nương kiếm lời đủ rồi, dĩ nhiên lời nói của chúng ta ở trước mặt hoàng thượng càng có trọng lượng hơn.” Lãnh Hoa Đình hưng phấn nói.

Lúc này, vương phi đúng lúc đẩy cửa đi vào, kích động hỏi: “Vương Gia, tiểu Đình, đã đặt tên cho hài tử chưa?”

Vương Gia nghe được khẽ giật mình, nhìn về phía lãnh hoa đình, lãnh hoa đình cũng lắc đầu, nhìn về phía Vương Gia, phụ tử hai người nhìn nhau một lúc sau cùng nhau nói: “Nương tử /nương , người/nàng đã đặt tên rồi sao?”

Hai người phụ tử bọn họ khiến cho Vương Phi trở nên rối loạn, lại không biết bọn họ lại ăn khớp nhau đến như vậy, đồng thời nói ra cùng một câu, bà không khỏi sảng giọng: “Không phải là ta đến hỏi hai người sao? Ta là một nữ nhân, làm sao có thể đặt tên được, chẳng qua là vừa rồi Cẩm Nương đã nói, sẽ kêu hài tử là Chu Dương, riêng ta cảm thấy rất tốt, không biết hai người cảm thấy thế nào?”

Vương Gia nghe xong như rơi vào trầm tư, chậm rãi nói: “Ân, chữ lót của hài tử là Chu, còn chữ Dương thì sao...”

“Phụ thân, nhi thần hiểu lý do tại sao Cẩm Nương lại đặt tên cho hài tử là Dương, nàng muốn cho hài tử một cuộc sống tự do tự tại, không bận tâm suy nghĩ, dù chỉ là áo vải trà thô, chỉ cần tự tại , yên bình sống là tốt rồi, cho nên, nàng hi vọng từ nay về sau hài tử cũng có thể trải qua một cuộc sống như vậy.”

Lãnh Hoa Đình thở dài một hơi, cái mũi có phần cay cay, hãn suy nghĩ từ khi Cẩm Nương đi theo hãn đến nay, cuộc sống của bọn họ chưa bao giờ được yên bình, là chính bản thân hãn đã bạc đãi nàng rồi, hôm nay, ngược lại phải nhờ năng lực của chính nàng để vượt qua khó khăn, cứ như vậy không phải quá ỷ dựa cho nàng sao?

“Vậy thì theo lời của Cẩm Nương đi, Trưởng tôn của giản Thân Vương phủ ta, sẽ được đặt tên là Lãnh Chu Dương.” Giản Thân Vương khẽ cười nói, nhìn thấy trong ánh mắt nhi tử hiện lên một tia ấm áp, trong lòng của nhi tử đau khổ ông cũng thấu hiểu vài phần, chỉ hi vọng tiểu đình có thể hoàn toàn đi lại, tương lai, không cần dựa vào Cẩm Nương cũng có thể tạo ra một sự nghiệp riêng cho bản thân.

Vương phi nghe xong càng cao hứng, cũng không ngại phiền phức, lần nữa lại nhẹ nhàng chạy về phòng của Cẩm Nương mà báo tin , hiện tại tinh thần của bà không còn một bộ dáng ôn nhu trầm tĩnh giống như lúc xưa nữa, ngược lại giống như một hài tử đang vui đùa.

Vương Gia nhìn thấy bộ dạng rời đi của vương phi, hốc mắt cũng đã ẩm ướt, cảm khái nói với Lãnh Hoa Đình: “Đình nhi, phụ thân thực có lỗi mẫu tử hai người, vì đại gia tộc của Giản Thân Vương phủ, phụ thân

không thể không ủy khuất hai mẹ con các người.”

Lãnh Hoa Đình cầm tay Vương Gia, “Phụ thân, nhi tử hôm nay đã thấu hiểu tất cả rồi, nếu đổi vị trí này, Hoàng thượng kiêng kỵ người, phòng bị người là chuyện dĩ nhiên, một người quá khôn khéo sẽ thành tai hoạ lớn cho Hoàng thượng, phụ thân, giản Thân Vương phủ có thể duy trì qua nhiều năm như vậy, người đã phải trả giá rất nhiều rồi, nhi thần hiểu điều này.”

Giản Thân Vương nghe thấy cũng đưa tay ra nắm chặt tay Lãnh Hoa Đình, ngưng mắt nhìn tầng mây bay trôi lặng lẽ ở phía chân trời xa, nói khẽ: “Nếu như người muốn đoạt lại ngôi vị thế tử, phụ thân sẽ giúp đỡ hết sức, đại ca của người... làm cho phụ thân quá thất vọng rồi.”

Lãnh Hoa Đình nghe thấy thân thể cứng lại, đau đớn từ trong đáy lòng của hắn đã trải qua nhiều năm, những quãng thời gian hắn bị khi dễ bỗng phút chốc xông lên trong lòng, nói thật ra, hôm nay hắn đã không còn quan tâm đến ngôi vị thế tử.

Chẳng qua, mối thù hận đã ngấm sâu vào trong lòng hắn đã nhiều năm, không trút ra được thật sự khó tiêu tan mối hận trong lòng, người kia không phải rất quan tâm đến địa vị này sao? Chỉ cần có hai lý do này, thân tình huynh đệ cũng có thể không để ý sao, vậy mình cần gì giữ cho hắn con đường sống.

Lúc trước hắn còn bận tâm đến cảm thụ của Vương gia, hôm nay Vương Gia đã chính mình mở miệng, vậy thì càng không cần bận tâm, chỉ cần rất bố trí cho tốt là được.

Ngày thứ ba, là thời gian tắm rửa cho Dương nhi, Vương Gia cùng vương phi liền còn có Diệp Nhất, Diệp Tam, Diệp Tứ, Bạch Thịnh Vũ, Lãnh Khiêm đều được mời đến, để Dương nhi ra mắt, bởi vì lúc trước bà đỡ đã bị đánh rồi đuổi ra khỏi phủ, Tú cô cùng Trương mụ mụ giống như không từ chối việc trở thành bà đỡ của Dương nhi.

Hôm nay, ánh sáng rực rỡ của ngày mùa thu như đang lười biếng chiếu rọi khắp nam hậu viện trong biệt viện của hoàng gia, những cây cao lớn trong sân dưới ánh mặt trời hiện ra những tia sáng rực rỡ, giống như một tầng ánh sáng bạc, mà dưới tán cây chướng, hoa nguyệt quế nở ra màu vàng nhạt, hương hoa bay quanh tứ phía, ngửi vào trong mũi, mùi hương ngọt thấm người, sau ba ngày Dương nhi được tắm rửa sạch sẽ cũng phải bay bổng trong mùi hương nguyệt quế này, lúc này ánh nắng rực rỡ, chính vì vậy mà mọi người đang vui mừng mà tiến hành những nghi lễ.

Bởi vì đang là mùa thu, ở Giang Nam hơi ẩm ướt, nhưng quả thật rất lạnh, ở chính đường lúc này đã xuất hiện một vài chậu than, trong phòng ấm áp, Trương ma ma đem cởi vài bộ quần trên người của Dương nhi xuống, tú cô thì thả rất nhiều vị thuốc Đông y vào trong chậu đồng, Trương ma ma nâng người Dương ca nhi lên hướng về phía chậu tắm.

Dương ca nhi từ khi ra đời đến nay, lần đầu tiên cảm thấy như được cởi bỏ những trói buộc quanh người, mừng rỡ hai tay hai chân đều nhảy múa loạn cả lên, hai tay hai chân trông giống như củ cải đường nho nhỏ nhìn rất đáng yêu.

Trương ma ma nhìn không được chọc chọc trên bộ ngực nhỏ của tiểu tử kia, nhưng thân thể của Dương ca nhi uốn éo càng lợi hại hơn, tiểu tử kia cảm thấy rất hiếu kỳ với chuyện này, đôi mắt phượng xinh đẹp chuyển động liên tục, khóe môi nhếch lên chảy nước miếng, làm như chuyện này vốn rất bình thường, tuyệt không sợ người lạ, căn bản là không khóc, thấy vậy Vương Gia cùng vương phi đều cười tít mắt.

“Dương ca nhi của chúng ta về sau sẽ rất mạnh mẽ, Vương Gia, người xem, trong này chúng ta nhiều người như vậy, tiểu tử kia căn bản không khóc, tiểu Đình khi còn bé lúc này đã khóc đến long trời lở đất rồi.” Vương phi cười nói với Vương Gia, chính mình cũng nhìn không được nữa mà ngồi xổm xuống, đưa tay chạm vào nước ấm bên trong chậu đồng.

Dương ca nhi nằm trong vòng tay của Trương ma ma cũng nhảy múa loạn xạ lên, một chút cũng không chịu yên tĩnh, hài tử này mới ra đời chỉ vài ngày, vậy mà thân thể đã giống như một hài tử đã đầy tháng vậy, tuyệt không phải là cơ thể mềm mại của hài tử lúc sinh nữa, ngược lại vô cùng cứng rắn, đầu ngẩng cao lên, không giống những đứa trẻ mới sinh khác, nhưng cổ vẫn cần người khác đỡ lấy, bằng không, đầu sẽ bị hạ xuống phía dưới.

Trương ma ma thiếu chút nữa không ôm kịp tiểu tử kia lại, thân thể của hài tử quá trơn trượt, lại loạn xạ

kích động như vậy , Trương ma ma càng sợ dùng sức lực quá lớn sẽ làm bị thương hài tử, cho nên, lo lắng đến đầu của bà đã đầy mồ hôi.

Nhưng vẫn không cẩn thận ,đột nhiên Dương ca nhi lấy chân đá một cái vào thành chậu, Trương ma ma trượt tay, thân thể của Dương ca nhi rơi vào trong chậu, vương phi sợ tới mức tay nắm chặt lại, tiếp được tên tiểu tử kia, Dương ca nhi rơi vốn không khóc nhưng lúc đụng tới nước thì liền oà khóc rống lên.

Giọng thật lớn, tiếng khóc chấn động vang lên, giống như muốn nói với mọi người, bé đang rất uỷ khuất nha, đôi bàn tay nhỏ nắm chặt lại, vung vẩy làm cho bọt nước văng ra khắp nơi, làm ướt cái áo màu vàng của Vương phi đang mặc trên người, lập tức trên mặt đều bị bé làm cho ướt đầm hết, lại không dám buông tay, sợ chậu đồng sẽ cán vào bé, đành phải cố gắng ôm chặt tên tiểu tử kia lại.

Dương ca nhi tìm cái chân nhỏ lại , khóc lớn lên, một tiếng này so với một tiếng trước càng lớn hơn, một bộ dạng rất uỷ khuất, Vương Gia cùng Bạch Thịnh Vũ, Diệp Nhất tất cả đều chuẩn bị tốt lễ vật đi đến phía chậu đồng, Trương ma ma cùng vương phi hai người cười cười tắm rửa cho tiểu tử kia , còn bên cạnh thì lại vang lên bài hát Cát tường.

Tắm xong cho Dương ca nhi, Trương ma ma mới từ trong chậu bế Dương ca nhi lên, một lần nữa bao bọc hài tử lại, thật là muốn đem tay chân của hài tử trói lại mà, điều này làm cho Dương ca nhi càng khóc càng hăng say ,khóc đến nấc lên từng tiếng, vương phi cuối cùng vẫn đau lòng, nói với Trương ma ma, “Đừng bao chặt tay chân của hài tử lại , giống như cả thân thể của hài tử không còn chỗ trống nào cả, rất khó chịu .”

Trương ma ma nghe thấy liền theo lời vương phi, chỉ bao bọc lại thân thể, để cho hai tay của Dương ca nhi ra ngoài, hai cái tay nhỏ nhấc bắt đầu quơ qua quơ lại, đúng là tiếng khóc quả nhiên giảm đi rất nhiều, vương phi nhìn thấy không khỏi nở nụ cười, vương phi nói: “Tiểu gia hỏa này, giống như một vị quan lớn a , trách không được Cẩm Nương đặt cho hài tử tên là Dương, cục cưng quả thật không thích bị quản thúc nha.”

Sau ba ngày tắm rửa cho tiểu tử kia, qua mấy ngày này sau, Cẩm Nương sắp sang tháng , triều đình lại có tin tức truyền đến, bởi vì cũng là tình hình hiện nay mà trở nên khẩn trương, Hoàng thượng đã phái Tôn Đại tướng quân ra trận, mang binh lính đóng ở biên quan, sau khi biết được tin tức, trong lòng của Cẩm nương lập tức trở nên lo lắng, người nằm ở trên giường, nhưng đầu óc lại đang suy nghĩ rất nhiều, hôm nay, Lãnh Hoa Đình ngồi cạnh giường cùng với nàng lại đang đùa giỡn với Dương ca nhi, Cẩm Nương đột nhiên nói: “Tướng công, chúng ta có phải được trở lại kinh thành rồi không?”

Lãnh Hoa Đình nghe xong trầm mặc một lúc sau mới nói: “Sau khi hoàng thượng hạ chỉ, cũng không đề cập đến chuyện này, chúng ta cũng không thể lập tức rời khỏi được.”

“Ngày ấy ta muốn sửa đổi những cỗ máy ném đá đó, chàng có từng sửa đổi lại chứ? Nếu phải quay về mà nói, những vũ khí binh lính của chúng ta cũng phải mang về.” Cẩm nương mở to đôi mắt trong trẻo ra nhìn Lãnh Hoa Đình nói.

“Có, những cỗ máy ném đá đó, hiện tại đã đổi thành những cỗ máy ném lựu đạn rồi, dựa theo cách của nương tử nói, đã đem những loại lựu đạn đó ra thí nghiệm rồi, chẳng lẽ nàng thật sự muốn đem những cỗ máy đó dùng trên chiến trường sao?” Lãnh hoa đình nghe thấy trên mặt cũng càng nghiêm túc hơn, hỏi.

“Trên vấn đề quân sự, ta không hiểu lắm, chẳng qua, ta chỉ lo lắng cho phụ thân mà thôi, người Tây Lương từ trước đến nay đều hiếu chiến mạnh mẽ đã vang danh rồi, lúc này bọn họ lại có lòng tin chiến thắng, hơn nữa nhị thúc đối với Đại Cẩm rõ như lòng bàn tay, hẳn hiện tại đã là người mưu phản, ta sợ rằng phụ thân khó lòng mà chống đỡ nổi. Đều đã đến tuổi này rồi, nếu là...” Hai con người của Cẩm nương trở nên hơi ướm, mặc dù đại lão gia đối xử với nàng không phải là tốt mấy, nhưng sau khi nàng gả cho Lãnh Hoa Đình, tính cách của người đã thay đổi đi rất nhiều rồi, đối với nhị phu nhân cùng đệ đệ rất tốt, dù sao cũng là phụ thân của nàng, Cẩm Nương vẫn rất lo lắng người.

“Yên tâm đi, nương tử, nhạc phụ là đại soái, quân đội của Đại Cẩm cũng không phải ngồi không, sẽ không để cho Nguyên soái của mình anh dũng một mình chiến đấu, nàng nên an tâm mà ở trong này dưỡng thân thể cho tốt, chuyện bên ngoài, ta sẽ để ý.”

Lãnh Hoa Đình đem ngón tay đang ngậm trong miệng của Dương ca nhi kéo ra ngoài, cầm khăn lau tay cho tiểu tử kia, tiểu tử kia cảm thấy không vui, một tay bị kéo ra, đầu ngón tay kia lại nhét vào, nước miếng

càng chảy ra nhiều hơn, Lãnh Hoa Đình không có cách nào khác, lại cầm khăn giúp tiểu tử kia lau miệng, Dương nhi lại cắn lấy cái khăn mút lấy.

Cầm nương nhìn thấy nhân tiện nói: “Đem tên này trói lại mới được, quá nghịch ngợm , cắn ngón tay đã thành thói quen, không hay chút nào .”

Một bên Tú cô nghe thấy giống như không vui, bước qua ôm lấy Dương ca nhi, nói: “Trước giờ hài tử nhà ai mà không phải cắn ngón tay chứ, Dương ca nhi của chúng ta thông minh , bàn tay nhỏ bị bọc lại, không chừng sẽ khóc lớn lên, ta không đành lòng thấy hài tử khóc, thiếu phu nhân nếu thấy không được, ta đem hài tử ôm đến phòng của Vương phi sẽ tốt hơn.” Nói xong bà thở phò một mạch đem Dương ca nhi ôm đi.

Một lúc sau Cầm Nương cũng chưa kịp phục hồi tinh thần lại, Tú cô thật là quá yêu thương Dương ca nhi đi , nếu nuông chiều cực cùng từ nhỏ, không chừng tương lai sẽ trở thành hạng người gì, đang muốn nói chuyện, thì Lãnh Hoa Đình khuyên nhủ: “Hài tử còn chưa lớn mà, không hiểu chuyện thôi, Tú cô hẳn sẽ không yêu thương hài tử mãi được, hơn nữa, không phải còn có Trương ma ma ở bên cạnh sao? Nương cũng sẽ chú ý tới hài tử.”

Cầm nương suy nghĩ cũng cảm thấy đúng, hài tử còn chưa đầy tháng , chuyện gì cũng chưa thấu hiểu, làm sao có thể dạy dỗ đây, vương phi chính là một người ưa thích sạch sẽ, nhất định sẽ không cho Dương nhi cắn ngón tay như vậy đâu.

Đang nói chuyện, bên kia nghe thấy tiếng của Song nhi, nói là Diệp Nhất đến đây, Lãnh Hoa Đình vội vàng đẩy xe lăn đi ra ngoài.

Diệp Nhất cầm vài quyển sách dày đi vào, vừa thấy Lãnh Hoa Đình lập tức hành lễ, đem sổ sách dâng lên, Lãnh Hoa Đình lật ra xem, xem xét trên dưới một lần, con mắt lập tức phát sáng, “Mới có mấy tháng, lại có thể thu được nhiều lợi nhuận như vậy sao?”

“Bẩm gia, thật sự , cái đó hôm nay không chỉ ở huyện lân cận, mà còn lan xa ra đến tận Phú Châu, cũng có rất nhiều người đến đặt hàng , nguồn tiêu thụ vô cùng tốt, thiếu phu nhân thật sự là thiên tài, lại có thể suy nghĩ ra được vật như vậy, chuyện làm ăn của chúng ta ngày càng được mở rộng, tương lai sợ e rằng các cửa hàng còn phát triển hơn nữa .”

Về mặt Diệp Nhất hưng phấn, hẳn hôm nay càng phát ra cảm thấy đi theo Cầm Nương là theo đúng người, trước kia tuy nói Diệp cô nương cũng rất có tài năng, nhưng nàng không tin những thuộc hạ của mình, làm việc luôn bí mật, những kỹ năng sản xuất gì, cũng chỉ là dạy bọn họ một chút, chưa bao giờ giống như Cầm Nương, đem tất cả những kỹ năng làm ra xà phòng truyền thụ hết, từ nay về sau, hẳn sẽ nắm giữ biện pháp tạo thành xà phòng, điều này càng làm bản thân hẳn nguyện trung thành với thiếu phu nhân , chỉ bằng nàng tín nhiệm hẳn, hẳn đã nguyện trung thành không bao giờ hai lòng rồi, hơn nữa hẳn đang cố gắng giúp đỡ Cầm Nương hết sức .

“Ừ, rất tốt, Diệp Nhất, ngươi đi giúp ta mời Bạch đại nhân tới đây.” Lãnh Hoa Đình hưng phấn mà nhìn qua sổ sách, càng xem trong nội tâm càng sợ kỳ, thuận miệng đối với Diệp Nhất nói ra.

Một lúc sau Bạch Thịnh Vũ đi đến, Lãnh Hoa Đình cùng Bạch Thịnh Vũ đi vào thư phòng.

“Tỷ phu, chúng ta sẽ diễn màn kịch, lựa chọn một vài người thông minh lanh lợi một chút, lại vô cùng trung thành với chúng ta, như vậy có thể giúp chúng ta làm thành đại sự.” Bước vào thư phòng, Lãnh Hoa Đình lập tức từ xe lăn đứng lên, trực tiếp đi đến bên cạnh bàn, lấy ra một tờ bản đồ, nói với Bạch Thịnh Vũ.

“Đệ thật sự muốn hành động sao?” Bạch Thịnh Vũ nghe thấy hai mắt sáng lên, vỗ lên bả vai của Lãnh Hoa Đình, nghiêng người qua phía bên cạnh bàn, cao hứng nói.

“Ừ, người của chúng ta nên bắt đầu thành lập và có một tổ chức riêng , không thể để cho sau khi Hoàng thượng hạ chỉ lần nữa, Hoàng thượng là một người vô cùng khôn khéo, tất nhiên sẽ không để cho ta tự mình quản lý thương đội của hẳn, huynh suy nghĩ thử xem, người nghĩ xem, nương tử hôm nay trong tay đã nắm chắc rồi, là nhân tài mà căn cứ không thể thiếu, hoàng thượng vì vậy cho dù không thích Giản thân vương phủ, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn gián Thân Vương phủ, điều này tạo cơ hội cho chúng ta có thể thành lập một tổ chức riêng, nếu ở từ căn cứ mà thu lợi nhuận cho Gian Thân Vương phủ, so với những việc này

không phải là đang kinh động đến vương quyền sao. Hiện tại Hoàng thượng đã không có cách nào khác, mới có thể đáp ứng điều kiện của chúng ta, việc này làm cho hần chắc chắn nuốt không trôi rồi, nếu như một ngày nào đó Cẩm Nương xây dựng một địa điểm mới thành công, có thể giúp Đại Cẩm trở thành cường quốc đến cả trăm năm sau, không chừng, sẽ bắt đầu chèn ép Giản Thân Vương phủ lẫn nữa, không bằng chúng ta chủ động ra tay, đem người của chúng ta thành lập một tổ chức riêng, liên kết với các quốc gia khác hình thành các tình báo riêng cho chúng ta, nếu đã kiếm ra tiền, thì nên thành lập thế lực cho riêng bản thân chúng ta, để cho Hoàng Thượng không thể dễ dàng mà chèn ép được Giản Thân Vương phủ, việc này, phải mau ra tay. Bằng không, Hoàng thượng một khi hạ chỉ để đệ hồi kinh, chúng ta sẽ mất đi cơ hội hiếm có này.” Lãnh Hoa Đình bình tĩnh nói rõ ràng.

Bạch thịnh vũ mở to hai con ngươi nhìn Lãnh Hoa Đình, hôm nay hình như tiểu Đình rất tự tin thì phải, hai đầu lông mày xuất hiện một cổ khí anh tuấn, tự tin mà hiên ngang, khuôn mặt xinh đẹp cũng hiện ra một ánh sáng chói lọi, thoải mái, đây mới thật là bộ dạng chân chính khác xa hoàn toàn với bộ dạng trước mặt mọi người của hần.

Nhất thời cảm xúc lan toả, bản thân là quan chức Lục Phẩm Công Bộ, nhưng nhất định theo Tiểu Đình đi xuống Giang Nam, từ bỏ cuộc sống an nhàn ở kinh thành, vì hần muốn làm nên đại sự, vì một phần gia nghiệp của Bạch Gia, hần là đứa con thứ, không có tư cách thừa kế, nhưng hần từ nhỏ đã có khát vọng, không muốn chỉ sống như vậy, sau khi lấy được Trinh Nương, càng cảm thấy muốn cho vị thế tử của hần có những ngày tháng hạnh phúc sau này, đó nhất định là trách nhiệm mà một nam tử như hần phải làm.

Quả nhiên quyết định của mình rất đúng, Cẩm Nương cùng Hoa Đình cũng không phải là người tầm thường, một người rất có tài năng, một người trong lòng lại ôm chí lớn, hai phu thê này phối hợp vô cùng ăn ý, đi theo bọn họ, chẳng những có thể kiếm được nhiều tiền, hơn nữa thân phận và địa vị ngày càng được nâng cao hơn, hần rất có cảm giác tiền đồ của hần càng rộng mở hơn rồi.

Thỉnh thoảng hần cũng suy nghĩ rằng, hai phu thê này nếu có dã tâm, thì việc tạo ra một đất nước cũng chẳng thành vấn đề, chỉ là bọn họ đều chỉ muốn bảo vệ bản thân cùng người nhà mà thôi, những việc này mục đích cũng chỉ muốn bảo vệ thật tốt mọi người, như vậy cũng tốt, dù sao hần cũng muốn trải qua một cuộc sống an nhàn một chút, không thích đánh giết giết, Hoàng thượng nếu là một người cơ trí, nên an ủi cùng tín nhiệm bọn họ, để cho bọn họ dùng hết sức mà đóng góp, không nên chèn ép bọn họ như vậy, không thể không nói, Thái tử điện hạ đúng là có con mắt tinh tường... Tương lai, sau khi thái tử lên ngôi, có lẽ, mình cũng có thể dựa vào bản lĩnh của bản thân mà được phong vị rồi, để cho Trinh Nương đường đường chính chính làm phu nhân.

Càng nghĩ càng cảm thấy rất tốt, nhất thời quên phải trả lời lời nói của Lãnh Hoa Đình, lãnh hoa đình đành phải vỗ vào hần, trêu ghẹo nói; “Tam tỷ phu, huynh có phải đang nhớ thương tam tỷ không, không cần vội như vậy đâu, sau khi trở về kinh thành, nhất định sẽ để cho phu thê bọn huynh đoàn tụ.”

Hiếm thấy Bạch thịnh vũ đỏ mặt lên, không được tự nhiên cười nói: “Đệ thật sự là một nam nhân đã được ăn no rồi khó lòng biết được nam nhân đang đói như thế nào đâu, hai phu thê bọn đệ ngay cả Dương ca nhi cũng đã có, đáng thương cho Tam tỷ phu, hơn nửa năm đã không quay về kinh thành, không thấy được tam tỷ của đệ, đệ còn dám cười ta sao, thật quá mức mà.”

Lãnh Hoa Đình nghe được nở nụ cười, hai người lại bắt đầu chỉ vào địa đồ, bắt đầu nghiên cứu, hiện tại Tây Lương cùng Đại Cẩm sắp giao chiến, lúc này nếu đi vào Tây Lương sẽ rất nguy hiểm, không bằng nên thay đổi quốc gia khác, so với phía đông thì có Đông Lâm quốc, quốc gia kia tuy nhỏ, nhưng tiếp giáp với rất nhiều đại quốc, hơn nữa, Đông Lâm quốc cùng Đại Cẩm từ trước đến nay đều giao hảo, cũng không chống đối lại Đại Cẩm, rất thuận tiện cho người Đại Cẩm buôn bán, sản phẩm mới của bọn họ đang được tiêu thụ rất tốt, rất nhanh có thể mở ra nguồn tiêu thụ ở bên đó, hơn nữa, cũng có thể thành lập mạng lưới tình báo tại Đông Lâm, sử dụng Đông Lâm làm cứ điểm cho chính mình, mở rộng xung quanh quốc gia đó, chỉ cần tạo thành thế lực riêng, thực lực ổn định, đến lúc đó, cho dù Hoàng thượng không cam tâm tình nguyện giao binh lính cho hần, cũng không có cách nào ngăn cản đội buôn của hần được.

Hai người trong phòng bàn bạc sự việc một lúc lâu, đến lúc dùng cơm, mới đi ra, đã nhìn thấy Lãnh Khiêm đứng bên ngoài như một cái cột gỗ không nhúc nhích, trầm mặt, một bộ dạng như muốn nói lại thôi, Bạch Thịnh Vũ nhìn thấy cười: “A khiêm a, ngươi có phải bị Tứ Nhi chọc tức hay không, sao sắc mặt lại khó coi như thế?”

Lãnh Khiêm yên lặng nhìn hần một cái, không lên tiếng, chẳng qua cái tai đỏ ửng đã tố cáo hành vi của hần, Lãnh Hoa Đình ngồi trên xe lăn ngẩng đầu lên nói: “A khiêm, người khi nào cũng trở nên nhàn nhó như vậy rồi, có chuyện cứ việc nói thẳng.”

A khiêm nghe xong hít sâu một hơi, hai tay nắm chặt thành quyền, dùng sức quá nhiều, nên các đốt ngón tay ngày càng trở nên trắng bệch, nhìn ra được, tâm tình của hần rất khẩn trương, Lãnh Hoa Đình nhìn xem càng kinh ngạc, đang muốn hỏi, Lãnh Khiêm bất chợt tiến lên, “Gia, ta muốn thành thân!”

Lãnh Hoa Đình nghe thấy ngây ngốc một chút, còn tưởng rằng hần xảy ra điều gì, một bộ dạng vô cùng uất ức, không nghĩ tới... Tên tiểu này mà cũng có tư xuân sao, vậy mà muốn thành thân!

Bạch Thịnh Vũ nghe xong lập tức nở nụ cười, vỗ vỗ bả vai của Lãnh Khiêm nói: “A khiêm, bộ dạng muốn thành thân của người chẳng khác người lên chiến trường chút nào, như một người thê sống thê chết tại chiến trận vậy, chẳng lẽ người không thích Tứ Nhi cô nương sao? Ai nha nha, người ta hiện tại đã thành nữ quan rồi, có nhìn trúng người hay không còn phải xem lại, ta cũng có một tiểu đệ họ hàng, năm nay cũng mới mười bảy, đang chuẩn bị khoa thi, chưa cưới vợ, không biết Tứ Nhi...”

“Tứ Nhi là của ta.” Giọng nói của Lãnh khiêm trong trẻo nhưng lại lạnh lùng, con người sắc bén như dao bắn về phía Bạch Thịnh Vũ, lạnh lùng mà quát lên.

“Ai, là của người, là của người, ai cũng không dám đoạt, ta chẳng qua chỉ muốn nói là, để cho đệ ấy lấy Phong Nhi về làm thê tử.” Về mặt Bạch Thịnh Vũ cười xấu xa, càng nhìn lãnh khiêm càng cảm thấy thú vị.

“Tứ Nhi nói, phong nhi cũng đã có người trong lòng rồi.” Lãnh khiêm nghiêm túc trả lời.

Lãnh hoa đình nghe được cảm thấy đau cả đầu, kéo Lãnh Khiêm lại nói: “Ta nói a Khiêm người, người lúc nào thì trở nên như vậy... Đúng như lời của Thiếu phu nhân nói người quá bất quá rồi, tâm tư của nữ nhân người cũng không biết, Phong nhi có người trong lòng, một chủ tử như ta đây sẽ không biết sao?”

Lãnh Khiêm nghe Lãnh Hoa Đình nói càng không được tự nhiên, đen mặt lại, trừng mắt nhìn lãnh hoa đình nói: “Ta muốn thành thân!”

“Tốt tốt tốt, thành thân, thừa dịp chúng ta đang ở Giang Nam sớm để cho người thành thân cùng Tứ Nhi cũng tốt, đỡ phải đợi đến lúc hai người các người náo loạn nữa.” Lãnh Hoa Đình mỉm cười đẩy xe lăn đi về phía phòng của Cẩm Nương, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, Lãnh Khiêm không phải là người xúc động như vậy, làm sao chỉ trong một lúc đã muốn thành thân rồi?

Cẩm Nương nằm trên giường cũng đã được hai mươi mấy ngày rồi, thật sự cảm thấy thân thể sắp mọc meo tới nơi rồi, nằng lại không chịu tiếp tục nằm một chỗ nữa, lập tức mỗi ngày đều đứng dậy đi lại trong phòng, Dương ca nhi đang ngủ say, tiểu gia hoả kia mới chơi đùa được một chút, chơi một lát lập tức ăn, ăn rồi ngủ, tuyệt đối không làm phiền người khác, trong phòng cũng có nhiều người chăm sóc cho tiểu tử kia, Cẩm Nương ngoại trừ cho tiểu tử kia uống sữa, thật đúng không còn việc gì làm, vô cùng rảnh rỗi.

Tứ Nhi đang dọn dẹp những bộ áo tiết thu cho Cẩm Nương, thần sắc lại có chút không yên lòng, thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài cửa, cẩm nương nhìn lại cảm thấy kinh ngạc, hỏi: “Tứ Nhi, người có phải đang có tâm sự gì không?”

Tứ Nhi nghe được khẽ giật mình, đỏ mặt cúi đầu xuống nói: “Không có chuyện gì cả, chẳng qua Thiếu phu nhân người có nghe nói, tân đại doanh tổng đốc Giang Nam đã đến đây.”

“Tân tổng đốc? Là ai, vẫn chưa tới sao, bằng không, trước tiên hần nên đến biệt viện này để hành lễ với chúng ta mới phải chứ.” Cẩm nương khó hiểu mà hỏi.

“Là ca ca của A Khiêm, A Tồn sau khi trở về kinh thành, buổi sáng hôm nay A Khiêm mới biết được tin tức này, còn nói đây là tin tức đặc biệt, thiếu gia cùng Vương Gia chắc hẳn cũng chưa biết.” Tứ Nhi rầu rĩ nói.

“A, thăng quan a, quá tốt rồi, Tứ Nhi của chúng ta được gả cho đại gia đình, có người làm quan lớn trong nhà, người mà gả qua đó, cuộc sống sau này cũng tốt hơn nhiều.” Cẩm nương nghe được thì cảm thấy cao hứng, Tổng đốc mới của Giang Nam nếu là Lãnh Tồn thì so vẫn ra vẫn tốt hơn nhiều với người lạ.

“Nhưng mà đại tiểu thư bên kia , không chịu từ hôn , muốn náo loạn , trong thư nói rằng, mong A Khiêm quay trở về một chuyến .” Âm thanh Tứ Nhi rất không vui , lại nói tiếp: “Thiếu phu nhân, từ nay về sau nô tỳ cho dù gả cho ai, nô tỳ cũng muốn ở bên cạnh người, nô tỳ không muốn trở thành một Phu nhân gì đó, thói quen của nô tỳ là hầu hạ người, đời này sẽ không rời khỏi người .”

Cầm nương nghe thấy trong lòng rất ấm áp, đang muốn khuyên nàng, lại nhìn thấy Lãnh Hoa Đình cũng Lãnh Khiêm đang đi vào chính đường, nàng lập tức đi ra khỏi phòng, hành lễ với Bạch Thịnh Vũ, đang muốn nói chuyện, Lãnh Hoa Đình bước lên trước nói: “Nương tử, chuẩn bị một chút, a khiêm nói muốn thành thân .”

Cầm nương nghe được khê giật mình, lập tức cao hứng nở nụ cười, quay đầu lại nói với Tứ Nhi: “Tứ Nhi, có người đã cầu thân rồi, ngươi đồng ý hay không đây.”

Tứ Nhi vừa nghe lời này, vẻ mặt xấu hổ đến độ muốn giấu trong áo rồi, ở đâu lại dám ra đây, cầm nương nhìn thấy vô cùng sốt ruột, đang muốn gọi nàng, bên này Trương ma ma vội vàng hốt hoảng chạy vào : “Thiếu gia, thiếu phu nhân, không tốt rồi, Lưu ma ma đã chết.”

145. Chương 146

Edit: Funny1107Beta: Aquarius8713

Cầm Nương nghe thấy cũng không tỏ vẻ gì, ngược lại Bạch Thịnh Vũ nghe vậy ngẩn ra, nhìn về phía Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình chỉ hơi hơi nhíu mày, vẻ mặt bình tĩnh nói với Trương ma ma: “Chuyện đã xảy ra khi nào? Ba người đó đều chết hết sao?”

Trương ma ma nói: “Bẩm nhị thiếu gia, vừa rồi nô tỳ sai người đưa cơm cho bọn họ, cung nữ đưa cơm bẩm báo lại, những người của Lưu ma ma đều chết hết, nô tỳ hoảng sợ, nên lập tức đến bẩm báo nhị thiếu gia.”

Bạch Thịnh Vũ cùng Lãnh Hoa Đình nhìn nhau, Lãnh Hoa Đình đẩy xe lăn đi ra ngoài, Lãnh Khiêm nhìn thoáng qua Tứ Nhi ở trong phòng, do dự một chút, vẫn đuổi theo sau lưng Lãnh Hoa Đình, giúp đẩy Lãnh Hoa Đình đi ra ngoài.

Cầm Nương mặc dù cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng hôm nay nàng không muốn quan tâm đến chuyện này, có tướng công ở đây, nàng chỉ cần chăm sóc cho Dương ca nhi tốt là được, nghĩ vậy nàng liền xoay người, đi vào phòng, khuôn mặt của Tứ Nhi vẫn đỏ bừng, Cầm Nương nhìn thấy lập tức nở nụ cười: “Xấu hổ cái gì, rốt cuộc cũng phải gả ra ngoài rồi, cuối cùng tu thành chính quả, bộ dạng của A Khiêm lúc này, quả thật muốn chọc cho người khác cười mà, hắn quả là một người thành thật, người đấy, từ nay về sau cũng đừng một chút lại khi dễ hắn là được rồi.”

Ánh mắt của Tứ Nhi không biết phải nhìn vào đâu nữa, quần áo trong tay đã bị nắm đến nhăn lại, bộ dạng giống như muốn vắt hết nước từ quần áo vậy, Cầm Nương bắt đầu đi đoạt lại quần áo, trách mắng một chút: “Nhanh đừng xoắn quần áo nữa, đến đây, ta đã chuẩn bị đồ cưới cho ngươi, quần áo cưới của ngươi làm thế này có được không?”

Nói xong lập tức kéo Tứ Nhi vào phòng trong, đi đến chỗ rương hòm mà lúc đầu Cầm Nương tự Giang Nam biệt viện mang đến chỗ này, cầm một cái chìa khóa, trong đó có một cái thùng gì đó rất lớn: “Chìa khóa này cho ngươi, tất cả những vật dụng trong rương đều chuẩn bị cho ngươi, bây giờ ngươi mở ra nhìn xem.”

Trong mắt của Tứ Nhi hàm chứa lệ, nàng là cô nhi, từ nhỏ ở Tôn phủ đã vô y vô dựa, lúc trước làm nha đầu cho Tứ cô nương, ngay cả Tứ cô nương cơm cũng không đủ no, nên tất nhiên nàng càng không được cơm no áo ấm rồi, nhưng vì nương tựa vào nhau đã nhiều năm như vậy, nay Tứ cô nương trở thành thiếu phu nhân, hiện giờ sau khi sinh Dương nhi lại biến thành phu nhân, mặc kệ thân phận người thay đổi như thế nào, nhưng người vẫn đối xử với nàng rất tốt, giống như tỷ muội ruột thịt.

Hôm nay phải gả đi, Tứ Nhi cũng biết, phu nhân cũng sẽ chuẩn bị đồ cưới cho nàng, nhưng không nghĩ tới, lại có nhiều như vậy, tràn đầy cả một cái rương lớn, nàng không mở ra, chìa khoá cầm trên tay khẽ run, trong lòng rất kích động, ngơ ngác nhìn cái rương đang đứng kia, nửa ngày cũng không có phản ứng gì.

Cầm Nương vỗ vỗ bờ vai của nàng nói: “Mở ra nhìn xem đi, trong này chỉ là chút ít đồ trang sức mà thôi, bên kia còn có gấm vóc, chuẩn bị làm quần áo cho người, kỳ thật, mấy tháng trước, hai người Trương ma ma và Tú cô đã chuẩn bị làm quần áo cho người rồi, chỉ là gặt người, không muốn để cho người thấy, trước tiên người nên nhìn xem trong rương một chút, nhìn xem còn thiếu cái gì không, nếu thiếu ta sẽ giúp người thêm vào.”

Tứ Nhi nghe xong cũng không đi mở rương hòm ra, quay người lại, nhào vào lòng của Cầm Nương, nghẹn ngào mà nói: “Phu nhân, người... Đối với nô tỳ thật tốt quá.”

Cầm Nương vỗ nhẹ lưng của nàng, ôn nhu nói: “Đồ ngọc, còn có nô tỳ ở đây nữa sao, ngày khác đã phải gả cho người ta rồi, người sẽ là Lãnh thiếu phu nhân, A Khiêm là quan lục phẩm, nhanh đừng dùng hai chữ nô tỳ nói ra khỏi miệng nữa.”

“Không, A Khiêm cho dù làm quan lớn, Tứ Nhi vẫn là nô tỳ của phu nhân, cả đời hầu hạ cho người.” Tứ Nhi tuy hứng ôm lấy Cầm Nương, vùi đầu vào hóm vai của Cầm Nương mà nói chuyện.

“Người nha, phải học hỏi làm đương gia xử lý mọi chuyện, càng phải học làm thế nào để trở thành thiếu phu nhân, Lãnh gia mượn thân phận của người mà nói chuyện, người càng phải để cho bọn họ nhìn thấy, làm cho bọn họ biết rằng, người so với các vị tiểu thư của các nhà quyền quý không kém một chút nào, từ ngày mai, người không được xưng nô tỳ nữa, biết không? Hơn nữa, ta sẽ vào cung tìm một ma ma cho người, dạy cho người một ít lễ nghi quy củ, từ nay về sau người cũng sẽ phải xuất nhập trong giới thượng lưu, nếu muốn đứng chung với các vị tiểu thư, giao tiếp với những vị thiếu phu nhân, phu nhân, không thể cho A Khiêm mất mặt được.” Cầm Nương tận tình khuyên bảo Tứ Nhi.

Lại đem đầu của nàng dựa vào người mình đẩy ra, Cầm Nương tự mình đem chìa khoá đi đến rương hòm mở ra, Tứ Nhi nâng mắt lên nhìn lại, thấy có những rương nhỏ được sắp xếp vô cùng chỉnh tề trong rương lớn kia, Cầm Nương đem từng rương nhỏ mở ra, đồ trang sức bằng vàng có một bộ, trang sức bằng ngọc một hộp, trân châu mã não một hộp, bảo thạch ngọc trai một hộp, còn có một hộp chứa đầy ngân lượng, phàm là trang sức của nữ nhân mọi thứ đều đã chuẩn bị đầy đủ.

Tứ Nhi nhất thời xem hoa mắt, tiền tiêu mỗi tháng của nàng chỉ có mười lượng, tiền tiêu này là mỗi tháng Cầm Nương đã tăng lên cho nàng một ít rồi, một rương lớn đồ đạc như vậy, nếu như không có hơn một ngàn hai lượng căn bản không thể nào chuẩn bị được, nếu thật sự chỉ dựa vào tiền lương hàng tháng của nàng mà mua những đồ này, thì không biết đến ngày nào mới có thể làm được, vốn lúc đầu nàng nghĩ rằng, nhiều nhất thì Cầm Nương cũng chỉ cho nàng một vài bộ trang sức mà thôi, nhiều nhất, cũng sẽ thêm chút châu báu, giống như Lục Liễu lúc trước vậy, nhưng hôm nay, nhìn thấy chiếc rương này, quả thật so với những nhà giàu bình thường gả người cũng không thể so sánh được ...

“Nếu không thiếu, vậy chúng ta nên đi xem quần áo cho người dùng trong bốn mùa một chút, người phúc khí thật là tốt, có hai người Trương ma ma với Tú cô đã chuẩn bị tốt mọi thứ cho người, quần áo bốn mùa đều chuẩn bị vài bộ, nhưng đồ của A Khiêm người phải tự ra tay, không biết người sẽ chuẩn bị như thế nào?” Cầm Nương kéo Tứ Nhi đi vào phòng, Tứ Nhi cũng kéo nàng lại dừng bước:

“Phu nhân, không cần nhìn nữa, đồ người chuẩn bị ta rất hài lòng, hướng chỉ lại chính tay Trương ma ma cùng Tú Cô làm cho ta, càng không thể phản đối, ta... chỉ lo lắng một chút mà thôi, sợ Lãnh đại nhân sẽ làm khó dễ, cũng không biết được hôn sự này có thể thành hay không.”

“Quan tâm những chuyện này làm gì, mọi việc đều có A Khiêm lo liệu, tính cách của A Khiêm như thế nào người cũng đều rõ ràng, chắc chắn không có người nào có thể ép buộc được hắn, người không nhìn thấy bộ dạng vừa rồi của hắn có bao nhiêu ngang bướng sao, đừng nói là A Tồn đến đây, e rằng ngay cả cha chồng tương lai của người cũng không làm gì được hắn, nhất định sẽ không thể ngăn cản quyết tâm lấy người được.” Cầm Nương nhìn thấy Tứ Nhi đang hoảng sợ, lấy tay chỉ nhẹ vào trán của Tứ Nhi, tức giận mắng.

Tứ Nhi nghe vậy cũng cười, đôi mắt sáng ngời xuất hiện một chút then thưng cùng vui sướng, cúi đầu xuống nói: “Vâng, ta không cần suy nghĩ nữa, phu nhân, xin người giúp ta lựa ngày. Sẽ thành thân trước khi

chúng ta quay về kinh thành, nô tỳ cũng rất sợ đêm dài lắm mộng.”

Cẩm Nương nhìn thấy nàng cuối cùng đã thông suốt, liền gật đầu nói: “Một chút nữa ta sẽ đi hỏi vương phi thử xem, để cho vương phi quyết định, người là nữ quan, phải lập gia đình, còn phải có chút quy định lễ nghĩa mới phải, chuyện này nhất định phải hỏi vương phi mới biết.”

Tứ Nhi nghe thấy cũng lập tức đồng ý: “Hết thảy mọi chuyện đều nhờ phu nhân quyết định.”

Cẩm Nương cười nói: “Ta đây là gả muối muối ra ngoài mà thôi, đi thôi, ta đói bụng, thừa dịp Dương nhi chưa tỉnh lại, đi dùng cơm đã rồi tính sau”.

Vừa ra khỏi cửa, nhìn thấy Lãnh Hoa Đình cùng Bạch Thịnh Vũ, A Khiêm đã quay trở lại, Cẩm Nương lập tức để cho Trương ma ma dọn cơm lên, dù sao ở đây đều là người thân, lập tức dọn một bàn ở chính đường, mời vương phi, bởi vì thân phận của vương gia cũng chưa được khôi phục lại, nên không thuận tiện ngồi cùng bàn với bọn họ.

Tứ Nhi lại muốn đứng sau hầu hạ Cẩm Nương, tay của Cẩm Nương đưa ra kéo nàng lại, đem nàng kéo đến ngồi xuống bên cạnh mình, nói với vương phi: “Nương, con muốn chuẩn bị hôn sự cho A Khiêm cùng Tứ Nhi, không biết còn điều gì phải chuẩn bị hay không, xin ngài nói cho con biết.”

Vương phi nghe vậy ngẩn ra, lập tức hí mắt nở nụ cười, nhìn Tứ Nhi lại quay ra nhìn A Khiêm, một lúc sau nói với A Khiêm: “A Khiêm, người đã ở trong vương phủ của chúng ta đã lâu, ánh mắt quả thật không sai a, Tứ Nhi là một cô gái hiền lành dịu dàng, người từ nay về sau cần phải chăm sóc cho nàng thật tốt.”

A Khiêm nghe xong đỏ mặt lập tức muốn hành lễ với vương phi, vương phi vội vàng đỡ hấn lên, rồi nhìn về phía Cẩm Nương nói: “Việc này con không cần quan tâm, có ta ở đây rồi.”

Cẩm Nương muốn chính là những lời này, những nghi thức thành hôn này nàng cũng không hiểu biết nhiều lắm, Tứ Nhi cũng là người không biết việc, muốn nàng còn có thể, nhưng nếu muốn nàng tự quyết định chuyện này, nàng sẽ làm hỏng mất, tuy là trong phòng còn có Trương ma ma và Tú cô, nhưng hai người thân phận không cao quý bằng vương phi, càng không có kiến thức rộng rãi giống như vương phi, nếu có vương phi đứng ra làm chuyện này, Cẩm Nương có thể hoàn toàn không cần lo lắng nữa, nàng chỉ cần ra ngân lượng là được, mà nàng, hiện tại không có gì nhiều, nhưng ngân lượng đối với nàng quả thật không thiếu.

Sau khi Dương nhi đầy tháng, sẽ đến hôn sự của A Khiêm với Tứ nhi, vốn muốn nghỉ đãi tiệc đầy tháng cho Dương nhi, lại tiếp tục uống rượu mừng của A Khiêm cùng Tứ nhi, nhưng có chuyện đã xảy ra hai ngày trước đó, thánh chỉ của hoàng thượng rốt cuộc đã tới.

Hạ chỉ, tân tổng đốc chính là Lãnh Tổn, Lãnh Tổn này có thể nói là hăng hái, hấn lập tức được thăng lên mấy bậc, từ Lục Phẩm thị vệ trở thành nhị phẩm, dĩ nhiên ở giữa, có công lao của thái tử, cũng không biết thái tử đã tiến cử như thế nào, hoàng thượng dĩ nhiên cũng làm theo lời của thái tử, để cho Lãnh Tổn đặc biệt nâng thành tổng đốc Giang Nam.

Ngày đó trong thánh chỉ còn đề cập đến việc Cẩm Nương trở thành Nhị phẩm cáo mệnh phu nhân cùng thăng quan cho Lãnh Hoa Đình, hoàng thượng thăng chức cho Lãnh Hoa Đình làm nhị phẩm Trung Thư Lệnh, sau khi hấn đem công việc ở Giang Nam giải quyết xong, có thể tùy ý hồi kinh phục mệnh.

Lãnh Hoa Đình nghe thấy chức quan này có chút sợ run, Trung Thư Lệnh chính là quản hạ vài tỉnh, tuy nói chỉ là nhị phẩm, nhưng trong tay lại nắm quyền lớn, không sai biệt lắm tiền gần đến trung tâm quyền lực, nếu so với việc hoàng thượng luôn nghi ngờ Giản Thân vương phủ, làm sao lúc này có thể đề bạt Lãnh Hoa Đình? Còn nữa, hoàng thượng không phải quan tâm nhất hình tượng quan thần trong triều sao?

Lúc trước chẳng phải đã nói rằng hai chân của hấn đã bị tàn phế, đã tổn hại đến hình tượng của Giản Thân vương Phủ, cho nên, mới tước đoạt ngôi vị thế tử của hấn, để cho Lãnh Hoa Đình thừa kế ngôi vị này sao, sao lúc này lại phong chức cao như thế cho hấn được chứ?

Sau khi vương gia nghe xong việc này, ngược lại nở nụ cười, nhìn Cẩm Nương nói: “Hay là hoàng thượng muốn người xứng đôi với Cẩm Nương, cũng không thể để ột Tứ phẩm lại thành thân với một nhị phẩm cáo mệnh phu nhân được?”

Lãnh Hoa Đình nghe xong cũng không để ý, ôn nhu nhìn vào mắt của Cẩm Nương, trên mặt lại lóe ra một tia tự tin cùng kiêu ngạo: “Cũng có thể dựa vào tình hình chiến đấu căng thẳng của Tây Lương, hiện tại Hoàng thượng đang cần dùng người, quốc khố lại trống rỗng, muốn đánh thắng trận này, cần phải sử dụng rất nhiều ngân lượng, e rằng hoàng thượng lúc này muốn chúng ta hỗ trợ mà thôi.”

Cẩm Nương nghe xong cảm thấy thất vọng, hướng đến bên hắc nói: “Đừng nghĩ đến việc sử dụng ngân lượng của chúng ta, những ngân lượng này là ta để lại cho Dương nhi cưới vợ.”

Vương gia nghe thấy nở nụ cười, ông rất ít khi nhìn thấy bộ dạng tùy hứng này của Cẩm Nương, lập tức nói: “A, được rồi, hiện tại để lại cho Dương Nhi sau này cưới vợ, đến khi nó trưởng thành, chẳng phải được ngồi trên một núi vàng sao?”

“Dạ, tóm lại, vạn nhất không bắt đắc dĩ, ngân lượng của chúng ta đều không cho ai cả, tự chúng ta giữ lại là tốt nhất.” Cẩm Nương cũng không phải vô vị nói những lời này, tình cảm của vương gia đối với hoàng thất, nàng sợ vương gia sẽ thỏa hiệp trước mặt hoàng thượng, Lãnh Hoa Đình đã đưa ra đề nghị với nàng về việc thành lập thế lực ở Đông Lâm của hắc, nàng suy nghĩ quyết định xây dựng các xưởng xà phòng lớn hơn một chút, lần này hồi kinh, các xưởng sản xuất xà phòng cứ giao cho Diệp Nhất quản lý, cũng tính quyết định mời Phú Quý thúc đến, một người quản lý việc nhà máy, một người quản lý việc mua bán, có kinh nghiệm phong phú trung thành và tận tâm đến quản lý các cửa hàng, Cẩm Nương tin tưởng ngân lượng mà nàng kiếm ra sẽ mỗi ngày sẽ tăng lên rất nhiều.

Hơn nữa mở rộng mua bán ở Đông Lâm quốc, thì sau này tài phú của Giản Thân vương phủ khó có người nào phỏng đoán được con số chính xác được.

Hoàng gia, không phải vạn bất đắc dĩ, không cần đến nàng, dù một đồng nàng cũng không muốn xuất ra, nếu nói đến thái tử, nàng đã chuẩn bị một khoản tiền đưa cho hắc rồi, nhất định sẽ đủ để cho thái tử chi tiêu hàng tháng, nàng tuyệt đối không đưa nhiều hơn một phần.

Vương gia nghe thấy vô cùng vui mừng, nói với Lãnh Hoa Đình: “Tiểu Đình a, nhìn thấy con thật không tốt chút nào, Cẩm Nương đã ra tay như vậy, con từ nay về sau, nên có một chút tài sản riêng cho bản thân một chút đi, nếu không đi ra ngoài, trong túi cũng không có tiền đâu.”

Cẩm Nương nghe thấy vương gia nói vậy mặt đỏ lên, chu miệng, trở về phòng ôm lấy Dương nhi, hiện tại Dương nhi đã không cần quần vải trên người nữa, trên người của đứa nhỏ hiện giờ khoác lên một cái áo choàng đồ thẩm, trên đầu đội một cái mũ hình con hổ nhỏ, tinh thần vô cùng hưng phấn, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ lên, đôi mắt phượng to đang bắt đầu chuyển động, đứa nhỏ nhìn thấy cái gì cũng tò mò, Cẩm Nương ôm bé đi ra ngoài, khoe miệng của vương gia lúc này đã nở ra nụ cười thật lớn, không kịp đợi Cẩm Nương đi qua, ông đã lập tức bước tới, đưa tay ôm Dương nhi.

Đem ngón tay đưa trên khoé miệng của Dương nhi, Dương nhi lúc này khẽ vươn tay bắt lấy ống tay áo của vương gia nhét vào trong miệng, cái miệng nhỏ nhắn kia giống như cảm nhận được mùi ngon, vương gia cuống quýt đem ống tay áo kéo ra, Dương nhi cảm thấy trong miệng đã mất đi vật để chơi đùa, trong miệng phát ra âm thanh “A”, vương gia nhìn thấy rất đáng yêu, lập tức cùng đùa theo với Dương nhi, cũng phát ra những âm thanh “A”, không có được cái mình muốn, cái miệng nhỏ nhắn của Dương nhi rất bất mãn, trong đôi mắt đã bắt đầu ngấn lệ, vương gia nhìn thấy sốt ruột,

Nói với Cẩm Nương: “Đứa nhỏ làm sao lại trở nên như con mèo tham ăn thế này, thấy cái gì cũng muốn ăn.”

Cẩm Nương nghe thấy khuôn mặt đầy hắc tuyến, tiểu gia hỏa này quả thật như một con mèo nhỏ tham ăn, trên tay kéo cái gì đều có thể nhét vào miệng, nàng lập tức nhớ tới kiếp trước, trẻ con khi còn nhỏ đều được cho cắn cái núm cao su trong miệng, dứt khoát nên làm cho Dương nhi một cái mới được, chỉ là, hiện tại không có cao su, làm sao có thể làm được cái núm cao su kia đây, những vật khác cũng không thể đảm bảo vệ sinh, nàng sợ Dương nhi sẽ nuốt vào trong bụng thì thật không tốt.

“Phụ thân giúp ta giáo huấn đứa nhỏ này một chút, nếu cứ tiếp tục như vậy, không biết ngày nào sẽ ăn phải đồ vật không sạch sẽ nữa”. Cẩm Nương bất đắc dĩ nói.

“Con đứa nhỏ này, Dương nhi mới có bao nhiêu tuổi đâu, nói lời này, xem ra, từ nay về sau bé cai sữa, cũng không thể để con mang, vẫn là để cho ta chăm sóc đi.” Một bên vương phi tiếp nhận Dương nhi từ trong

tay của vương gia, trách Cẩm Nương.

Ai ngờ bà đem Dương nhi nâng lên ột chút, lại không cẩn thân, tóc đã bị Dương nhi túm lại, kéo vào trong miệng, vương phi vừa mới búi lên được một búi tóc, thoảng cái liền bị bé kéo tan tác ra, Cẩm Nương nhìn thấy sốt ruột, đi qua vỗ Dương nhi một chút, giúp vương phi kéo tóc ra, Dương nhi thấy vậy oa lên một tiếng, vương gia cùng vương phi vừa nghe thấy rất đau lòng, ôm lấy Dương nhi một người đỡ, một người lập tức nhăn mi lại, Cẩm Nương nhìn thấy tình hình không đúng, lùi qua một bên, thay đổi chủ đề.

“Tướng công, Lưu ma ma đã chết như thế nào?” Mấy ngày nay, nàng đã quên hỏi việc này, nếu không thừa dịp này nàng e rằng vương gia với vương phi sẽ bận nàng mất, đành phải tùy tiện tìm chủ đề khác.

“Uống thuốc độc, ba người tất cả đều uống thuốc độc, xem ra, trong nội viện này vẫn còn những người không sạch sẽ, được rồi, chúng ta mặc kệ những thứ này, việc xây dựng biệt viện Giang Nam đã tiến hành rất tốt, từ nay về sau chúng ta sẽ ở đó, chuyển đến bên kia cũng tốt.” Lãnh Hoa Đình trù mển vỗ lên bàn tay của Cẩm Nương, bắt đầu nhìn thấy cha mẹ của hắn đang dỗ con của bọn họ.

Cẩm Nương nghe xong từ chối cho ý kiến, nhưng trong lòng lại xuất hiện sự nghi ngờ, lẽ ra Lưu ma ma là người quan trọng trong chuyện này, tướng công cùng vương gia nên quản chặt mới đúng chứ, bọn họ đã đối đầu với nhiều âm mưu như vậy, làm sao để cho đối thủ đắc thủ được chứ? Hơn nữa, hôm nay đã không còn nhân chứng, nếu hồi kinh chẳng những không gây được phiền toái với Lưu phi nương nương, sợ còn có thể sẽ vượt quyền mà xử trí người trong cung sẽ bị người công kích.

Nhìn thấy phụ tử hai người này vô cùng bình thản, giống như xử lý việc này có hương vị cầu thả, có lẽ, bọn họ đã nghĩ kỹ đối sách rồi, nhất thời giấu lại lo lắng trong lòng, nói ra: “Lúc này thời gian đang rất gấp, còn tiệc đầy tháng của Dương nhi, hôn sự của Tứ Nhi với A Khiêm cũng phải tiến hành, không bằng, đem hai việc này trở thành một mà làm được không?”

Vương gia ngược lại không có ý kiến gì, trong hôn lễ của Tứ Nhi đồng thời tổ chức tiệc cho Dương nhi, đối với Dương nhi cùng Tứ Nhi đều có lợi, điều này rất may mắn, chỉ là vương phi cảm thấy ủy khuất cho Dương nhi: “Dương nhi của chúng ta là trưởng tôn bảo bối, đầy tháng sao có thể đồng tổ chức được, việc này thật không nên quá ủy khuất Dương nhi của chúng ta rồi.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền nở nụ cười: “Nương, sao có thể xem là ủy khuất đứa nhỏ được, đầy tháng không phải là náo nhiệt sao, nhiều người cùng đến chúc phúc cho Dương nhi sao, đồng thời tổ chức hôn sự cho Tứ Nhi với A Khiêm, khẳng định sẽ vô cùng náo nhiệt, hai chuyện vui cùng tổ chức một lúc, không phải rất tốt sao?”

Nói như vậy, vương phi cũng không cách nào từ chối nữa, bà cũng không muốn từ chối, ngày đầy tháng, quả nhiên vô cùng náo nhiệt, Lãnh Tôn cho dù có vạn lần không muốn điều này, nhưng vẫn không có cách nào có thể ngăn cản được, vẫn rất phong độ đưa bao lễ ra chúc phúc.

Hôm nay thế lực tiềm tàng của Giản Thân Vương phủ ngày càng lớn mạnh rất nhiều, bản thân có thể trở thành tổng đốc, cũng là một phần do chính Giản Thân Vương phủ giúp sức, mà thái tử lại rất quan tâm đến Giản Thân vương phủ, cho nên, mới có thể để cho hắn nắm quyền tổng đốc tại Giang Nam này, nếu phản đối hôn sự của Tứ Nhi, việc này nhất định là không nể thái tử rồi, nếu chọc giận đến Cẩm Nương, A Tôn cũng không phải là người không biết điều, ngày đó, hắn đại diện cho trưởng bối bên nhà trai, vội vàng tới chào hỏi A Khiêm cùng Tứ Nhi.

Hôn lễ của Tứ Nhi đã qua, Lãnh Hoa Đình vội vàng bắt đầu chuyện rời khỏi, các cửa hàng sản xuất đã rất ổn định, Cẩm Nương đã chuẩn bị không ít đồ phụ tùng ở chỗ sản xuất, lại dạy ấy người con của Diệp Tam Diệp Tứ sử dụng như thế nào, nếu xảy ra vấn đề phải thay đổi phụ kiện gì cho phải, những người này rất hiếu học, mong rằng Cẩm Nương có thể dạy bọn họ nhiều hơn nữa, cho nên, bọn họ học rất nhanh, nhà máy lúc này có thể giao cho Diệp Tam cùng Diệp Tứ cùng quản lý thì hoàn toàn không có vấn đề.

Mà Diệp Nhất cũng cùng Phú Quý thúc phụ trách quản lý xử lý xà phòng với mua bán cũng đã ổn định hơn rất nhiều rồi, A Khiêm cùng Tứ Nhi bị Lãnh Hoa Đình giữ ở lại đây, điều hành toàn bộ công việc ở tại Giang Nam này, nhất là, nếu có thể huấn luyện người tài cũng tốt, thành lập một đội mua bán, trên đường Cẩm Nương hồi kinh, A Khiêm cũng dẫn mấy trăm người xuất phát về phía Đông Lâm.

Tứ Nhi vốn đòi sống chết muốn theo Cẩm Nương về kinh, kết quả bị Cẩm Nương quở trách một trận, Tứ Nhi nước mắt lưng tròng ở lại, nhưng tính cách của nàng cũng rất mạnh mẽ, sau khi Cẩm Nương xuất phát, nàng liền chết sống bám lấy A Khiêm, không chịu một mình ở lại Giang Nam, muốn cùng A Khiêm đi đến Đông Lâm.

A Khiêm quả thực cũng không nỡ để một mình nàng ở lại Giang Nam, hai người vừa mới thành hôn, đúng là lúc vợ chồng rất ân ái, càng không nỡ chia rẽ, tuy đoạn đường đến Đông Lâm rất nguy hiểm, nhưng Tứ Nhi cũng không phải là người được nuông chiều từ bé, lại có cao thủ bảo vệ bọn họ, thêm bản thân hấn nữa, A Khiêm cũng không phải lo lắng về việc này nữa, lên đường lần này cũng mang theo Tứ Nhi đi.

Về sau Cẩm Nương mới biết được việc này, mặc dù có hoảng sợ lo lắng một chút, nhưng suy nghĩ đến lúc này Tứ Nhi đã gả cho người khác rồi, cuộc sống sau này phải do chính bản thân nàng quyết định thôi, thời gian Cẩm Nương cùng Tứ Nhi trải qua, nàng cảm thấy vô cùng hạnh phúc, cho nên, nàng ngược lại hâm mộ một Tứ Nhi không lo lắng nhiều, có thể tự tại rời đi biệt viện như vậy, cùng người yêu ở bên cạnh nhau.

Lãnh Hoa Đình tự đặt tên cho tư binh của mình là ‘Hùng Ưng’, hai ngàn người này đều được trang bị hoàn mĩ, nghiêm chỉnh tập luyện, tổ chức kỷ luật rất mạnh, mặc dù chưa chính thức tham gia chiến đấu, nhưng Lãnh Hoa Đình dựa vào ý tưởng của Cẩm Nương, không ngừng để cho bọn họ diễn tập.

Còn chế tác ra một vài cái nỏ hết sức tinh vi, có thể bắn ra chín phát liên tục, phân phối ỗi người, hơn nữa, trên người của mỗi người cũng có giữ một quả bom, tuy rằng không phải tiên tiến cho lắm, nhưng coi ra cũng rất an toàn, lại nhẹ nhàng, nếu quả thực đối đầu cùng kẻ thù, đây quả thực là một pháp bảo bảo mệnh, đừng nói đến toàn bộ Đại Cẩm, sợ là trên toàn bộ đại lục, cũng không có đội quân nào có vũ khí chiến đấu mạnh mẽ mới mẻ như thế.

Lúc hồi kinh, Bạch Thịnh Vũ trực tiếp mang theo đội ‘Hùng Ưng’, chậm rãi bảo vệ phía trước đoàn xe của Giản Thân vương phủ, quả nhiên trên đường đi cũng không gặp trở ngại gì lớn, trong lúc đi cũng có một vài tiểu nhân không biết sống chết tìm đến, đúng lúc có ý định làm loạn, chỉ tiếc, những người đó còn chưa đến gần Cẩm Nương, lập tức bị dọa phải bỏ đi, hoặc là bị hộ vệ bắt lấy, tra khảo, quả nhiên là mật thám của Tây Lương, khiến cho Lãnh Hoa Đình cũng biết rõ tình huống của Tây Lương.

Trên đường lúc nhanh lúc chậm, vẫn phải mất hơn hai tháng, khi trở lại kinh thành, lúc này Dương Nhi đã đầy trăm ngày, tiểu tử kia càng ngày càng có tinh thần, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn điều ngọc mài, càng lớn, khuôn mặt càng ngày càng giống Lãnh Hoa Đình, quả thực như là một khuôn mẫu, nhất là cặp mắt phượng mê người kia, đen láy như hạt châu, lại linh hoạt trong suốt, lông mi thật dài có chút nhếch lên, so với Lãnh Hoa Đình còn xinh đẹp hơn rất nhiều.

Đôi mắt yêu nghiệt như vậy, tiểu yêu nghiệt xinh đẹp như vậy, mặc cho ai nhìn cũng nhịn không được muốn hôn bé một cái, hôm nay bé đã không còn chảy nước miếng, nhìn thấy rất sạch sẽ lại đáng yêu, nhưng mà đứa nhỏ này tuyệt đối là đang giả vờ, thường thường bé thấy có người nhìn bé, liền nháy chớp mắt phượng xinh đẹp động lòng người, hai tay đưa ra, hai chân càng không ngừng giẫm đạp, miệng nhỏ còn y y nha nha nịnh nọt, nếu có người muốn ôm bé, nhưng chỉ cần người ôm lấy bé không phải khuôn mặt của người đó bị nắm lấy thì cũng là tóc bị kéo, nếu không phải vòng tai của mình bị kéo, thì trâm cài cũng bị bé cướp lấy làm thành kẹo que, không khiến cho người ta mặt xám mày tro, bé tuyệt đối không bỏ qua.

Mỗi lần Cẩm Nương nhìn thấy con như vậy, nhịn không được muốn đánh bé, nhưng thường là Cẩm Nương vừa mới giơ tay lên, bé lập tức nhắm cái miệng lại, trong đôi mắt phượng lại tràn đầy hơi nước, một bộ dạng rất đáng thương, lại thêm bộ dáng ướt át, những người bị bé làm cho chật vật không chịu nổi cũng phải đành thôi, không đợi Cẩm Nương trách cứ bé, người bị bé rat ay đã cầu tình rồi.

Hơn nữa, nếu nhìn thấy chuyện này không phải Tú cô thì cũng là vương phi, tất nhiên là vừa nhìn thấy sự việc này cũng không chừa cho Cẩm Nương một chút mặt mũi nào, lập tức ôm Dương Nhi đi ra ngoài, giống như Cẩm Nương là mẹ kế của Dương Nhi vậy.

Vì thế, Cẩm Nương thật sự cảm thấy một cái đầu biến thành hai cái, tiểu gia hỏa này mới chỉ có hơn ba tháng, làm sao lại có tiềm chất phúc hắc như phụ thân của bé vậy, tương lai nếu không học hành đàng hoàng, thì nhất định sẽ trở thành một yêu tinh chuyên đi hại người, nhất thời cảm thấy đau đầu, nàng đang tự hỏi làm cách nào để dạy dỗ đứa nhỏ này cho tốt đây.

Đội ngũ của Cẩm Nương vừa tới ngoại thành, thái tử tự mình đến nghênh đón bọn họ, mà chuyện làm cho Lãnh Hoa Đình ngoài ý muốn là, cùng đi, còn có Lục hoàng tử, Lãnh Hoa Đường tất nhiên sẽ là đại biểu tiến lên phía trước nghênh đón, vừa nhìn thấy những quân sĩ mặc thiết giáp, lúc ấy Lãnh Hoa Đường chợt ngẩn ra, một lúc sau sắc mặt đã trắng bệch, vốn là một người ôn nhu lúc này trong ánh mắt của hắn cũng đã loé lên sợ hãi cùng lo lắng, nhưng trên mặt vẫn là mỉm cười chào đón, giống như lúc này hắn đang hy vọng cùng tưởng niệm vợ chồng Lãnh Hoa Đình vậy.

Lục hoàng tử cùng thái tử lớn lên cũng có vài phần tương tự, nhưng nhìn hắn sẽ thấy nho nhã tuấn tú hơn một chút, hơn nữa, đôi mắt phượng kia cũng có phần giống Lãnh Hoa Đình, có thể là di truyền từ dung mạo của Lưu phi nương nương, tuy nhiên so ra vẫn kém nét đẹp mỹ mạo của Lãnh Hoa Đình, nhưng cũng vô cùng thu hút ánh mắt của người khác, trên người hắn cũng xuất hiện một cổ khí phách cao ngạo, làm cho người ta cảm giác thấy trong sáng giống như trúc như nguyệt, lúc này hắn lại nhìn thấy một đội quân đang đứng chỉnh tề, thì thần sắc vẻ mặt nghiêm túc lập tức biến đổi, có chút ngoài ý muốn, nhưng đôi mắt lại vô cùng nhẹ nhàng di chuyển, mặc cho ai cũng không thể nhìn ra trong lòng của hắn đang nghĩ gì.

Nguyên nhân vì có thái tử ở đây, Cẩm Nương, vương phi cùng tất cả gia quyến của vương phủ không thể không bước xuống hành lễ. Thái tử vừa thấy đoàn xe dừng lại, ở phía xa xuống ngựa, sải bước về phía Lãnh Hoa Đình, Lục hoàng tử cùng Lãnh Hoa Đường cũng không có biểu hiện gì vội vàng, chỉ đứng yên tại chỗ mà chờ.

Thái tử vừa nhìn thấy Lãnh Hoa Đình, khoe miệng nhoen cười, cầm tay của hắn nói: “Tiểu Đình, thái tử ca ca cuối cùng cũng đã chờ được bọn đệ trở lại rồi.”

Lãnh Hoa Đình thấy hai đầu lông mày của thái tử xuất hiện sự vui mừng, nhưng có chút chứa một chút ưu sầu, suy nghĩ nhất định trong triều đình đã xảy ra vấn đề, mà hiện tại áp lực của thái tử rất lớn, không biết chiến sự này có liên quan đến Lục hoàng tử hay không, nhìn bề ngoài có vẻ mọi chuyện rất nguy cấp, bên trong lại có Lưu phi nương nương cùng Lục hoàng tử đang phá rối, phỏng chừng thái tử cũng bị đến sát đầu mẻ trán rồi.

“Thần đã huấn luyện xong phủ binh của điện hạ, toàn bộ đều quay trở về, mời điện hạ kiểm tra.” Lãnh Hoa Đình khách khí vung tay lên, đẩy xe lăn lui ra, nói với thái tử.

Bên kia Bạch Thịnh Vũ cũng nghe thấy lời nói của Lãnh Hoa Đình, lập tức ra hiệu cho tướng lĩnh, tướng lĩnh lập tức dẫn ngựa đến trước mặt thái tử, hắn xuống ngựa liền hành lễ với thái tử, xong lại phi thân lên ngựa, hô khẩu lệnh với binh lính, đội ngũ đều nhịp nhàng xếp thành hàng ngang, đội ngũ gồm hai ngàn người nhanh chóng bày thành một hàng dài, chờ đợi thái tử kiểm tra.

Thái tử nhìn thấy trong mắt liền xuất hiện một tia mừng rỡ, vỗ bả vai của Lãnh Hoa Đình: “Tiểu Đình, mọi chuyện đều nhờ đệ, người trong đội ngũ này mặc dù không nhiều lắm, nhưng sức chiến đấu nhất định không kém, ừ, rất tốt, thái tử ca ca nợ đệ phần lễ này, đem đội ngũ này an bài đến doanh trại Cửu Môn Đề Đốc.”

Lãnh Hoa Đình nghe thấy khê giạt mình, nghi hoặc nhìn thái tử, lời này của thái tử giống như muốn cướp đi đội ngũ mà hắn vậy, phải biết rằng, chuyện này đã sớm nói rõ ràng, những người này chỉ mang danh nghĩa của thái tử, binh mã này không thể là của thái tử, những việc huấn luyện bài trí này không phải do chính tay Lãnh Hoa Đình an bài sao, thái tử nói như thế, chính là muốn đem đội ngũ này không làm mà có thể hưởng rồi, quả thật nếu đem đội ngũ này trao lại cho thái tử, điều này làm cho hắn rất tức giận, đang lúc muốn phát tác ra, vừa nâng mắt lên, lại nhìn thấy thái tử đang trừng mắt nhìn, linh quang trong đầu loé lên, hắn lập tức hiểu rõ dụng ý của thái tử.

Bản thân đã đến Giang Nam cũng đã gần một năm rồi, chẳng những buôn bán phát đạt, còn có thể tạo thành một đội ngũ hoàn mỹ như vậy, chuyện này nhất định phạm vào tối kỵ của hoàng gia, thánh chỉ của hoàng thượng, cũng là nói rõ, đội quân này sẽ do Lãnh Hoa Đình thay thái tử huấn luyện phủ binh, từ Lãnh Hoa Đình toàn quyền quản lý, nhưng phải phục tùng mọi mệnh lệnh của thái tử, hôm nay nếu bản thân hắn xây dựng một quân đội, nếu trên cờ của quân đội đó lại xuất hiện ký hiệu của Giản Thân vương phủ, việc này chắc không đợi đến khi hồi phủ, thì nước miếng trong triều cũng đủ dìm chết bọn họ rồi.

Thái tử vừa rồi kỳ thật là đang cùng hắn diễn trò với người ngoài, ngăn lại miệng của người khác mà thôi, mặc dù là như thế, Lãnh Hoa Đình vẫn là người có tâm nhãn, gạt đầu với thái tử, lên tiếng sau, ở bên tai

Bạch Thịnh Vũ thì thầm vài câu, Bạch Thịnh Vũ hiểu rõ mang đội quân đi, đi đến bên ngoài thành chỗ doanh trại đóng quân của Cửu Môn Đề Đốc.

Thái tử tất nhiên là biết rõ bản khoản trong nội tâm của Lãnh Hoa Đình, hắc cười khỏ, cũng không để ý đến Lục hoàng tử đang ở phía xa nhìn đến đây, hắc cười người xuống, ở bên tai của Lãnh Hoa Đình nói: “Đội ngũ của đệ có mấy ngàn người, lại được trang bị tốt như vậy, thái tử ca ca của đệ tuy là nhìn tâm ngứa ngáy khó nhịn, thầm nghĩ đem đội quân này biến thành của mình, nhưng mà, đệ không phải đang nuôi ta rất tốt sao? Nếu đệ muội đột nhiên tức giận, không cho ta lương thì sao bây giờ? Con ta bây giờ còn phải trông chờ vào vợ chồng đệ đây.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền nở nụ cười, nhất thời cảm thấy bản thân trở nên nhạy cảm quá rồi, nhưng trong lòng suy nghĩ mãi cũng có chút nghi ngờ, tuy rằng thái tử nói như vậy, nhưng dù sao thái tử cũng là người sẽ làm hoàng đế, lòng của đế vương làm sao có thể cho phép tồn tại hai hổ cùng một chỗ, cuối cùng sẽ có một ngày, nhất định đội ngũ này sẽ bị chính thái tử tiếp nhận.

Mà thời gian này còn dài, trong thời gian này Lãnh Hoa Đình có thể thành lập thế lực ỉnh một cách nhanh chóng thì đến lúc đó, cho dù thái tử sau này có lên ngôi hoàng thượng, cũng sẽ không dám ra tay với Giản Thân vương phủ.

“Điện hạ nói đùa, điện hạ quá đa tâm rồi, thần là hạ thần của điện hạ, cho nên đồ của thần, tự nhiên cũng là của điện hạ.” Lãnh Hoa Đình cười đến chân thành, lời nói cũng trở nên cẩn thận.

Thái tử nghe xong rất là thỏa mãn, hắc muốn, chính là những lời này của tiểu Đình, lúc này Lục hoàng tử muốn đi theo nghênh đón tiểu Đình, một là muốn tự mình nhìn thế lực của tiểu Đình, thứ hai, đương nhiên là muốn có quan hệ cùng hắc rồi, thái tử nhất định cũng không biết chuyện Cẩm Nương bị hại trong lúc đang sinh sản, Lục hoàng tử chỉ nói là muốn quan hệ tốt với Lãnh Hoa Đình, từ đó sẽ có được sự giúp sức của Lãnh Hoa Đình, chỉ sợ rằng đã chậm hơn một bước rồi.

Bên kia vương phi cùng Cẩm Nương cùng nữ quyến liên quan đang đi đến trước mặt Thái tử hành lễ, sau khi sinh con khiến cho Cẩm Nương càng trở nên xinh đẹp đầy đặn, phong thái của thiếu phụ lúc này đặc biệt uyển chuyển làm cho ánh mắt của thái tử sáng lên, lại nhìn thấy Dương nhi trong tay vương phi, thần sắc lập tức trở nên ảm đạm, lập tức cũng cười ha ha đi đến đỡ vương phi đứng lên, Dương nhi vừa mới tỉnh ngủ, đôi mắt phượng đang mở to tò mò nhìn xung quanh.

Thái tử thấy bộ dáng của bé càng lớn lên càng giống Lãnh Hoa Đình, nhìn thấy rất vui mừng, đang muốn đưa tay ra ôm lấy đứa nhỏ, vương phi vô ý lại rút tay lại, vẻ mặt thanh lệ của bà xuất hiện một tia xấu hổ, thái tử nhìn bà khó hiểu, cảm thấy chần động, cho rằng vương phi đang phòng bị chuyện gì với hắc rồi, trong mắt liền lộ ra một tia không vui, Cẩm Nương vội vàng giải thích nói: “Đứa nhỏ này không ôm được, đứa nhỏ rất hiếu động, mẫu thân là sợ bé mạo phạm đến điện hạ mà thôi.”

Thái tử nghe thấy cũng không đồng ý: “Đệ muội, muội sợ rằng ta sẽ hỏi cưới sao, riêng chuyện sinh con trai làm cho ta thất vọng không nói, hiện tại đứa nhỏ càng lớn càng giống tiểu Đình, làm cho ta rất yêu thích, thật sự muốn ôm đứa nhỏ một chút mà muội cũng không cho sao? Đứa nhỏ nhỏ như vậy, làm sao có thể nghịch ngợm được?”

Nói xong, thái tử muốn đưa tay ra ôm lấy, vương phi bất đắc dĩ, đành phải cẩn thận đem Dương nhi giao cho thái tử, nhưng bàn tay của bà vẫn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Dương nhi, vạn nhất bé đùa giỡn lên mặt của thái tử thì sao, hoặc là phá tóc của thái tử, Dương nhi cảm thấy không vui, đôi chân béo chắc nịch lại bắt đầu quẫy đạp loạn xạ, cảm thấy tay không được tự do chút nào liền uốn éo thân thể, miệng mở rộng y y nha nha như đang nói chuyện với Thái tử, giống như đang cầu xin thái tử giúp đỡ, thái tử thấy rất vui mừng, đưa đứa nhỏ ôm vào trong ngực, vương phi liền không thể không buông lỏng tay, đôi mắt lập tức nhìn Dương nhi, hi vọng đứa nhỏ không náo loạn thì tốt rồi.

Kết quả thái tử mới ôm tới, Dương nhi vậy mà không có kéo tóc của thái tử cũng không nắm lấy khuôn mặt của thái tử, nhưng trong tay lại nắm chặt một miếng ngọc bội nhất định không chịu buông tay, cầm lấy nhét vào trong miệng, thái tử bình thường cũng không thường ôm trẻ con, vừa nhìn thấy, kinh hãi, vội nói: “Cái này không ăn được.” Muốn đoạt đi ngọc bội từ trong tay Dương nhi, nhưng lúc này kỳ lạ là Dương Nhi không khóc lớn một chút nào, nhưng lại ôm mặt của thái tử, trên mặt hạ xuống một tiếng “chụt”, khuôn mặt của thái tử đầy nước bọt của trẻ con, rất tự nhiên mà đùa giỡn.

Cầm Nương nhìn thấy lập tức trợn mắt há hốc mồm, vội vàng cầm khăn muốn đi lau nước bọt của Dương nhi trên mặt của thái tử, lại cảm thấy không ổn, đành phải ngưng ngừng nói: “Điện hạ, vẫn là đưa lại cho đệ muội đi, tiểu tử này rất khó dạy bảo.”

Thái tử vui vẻ cười đến mức mắt híp lại, chọc lên trán của Dương nhi một cái, đem khối ngọc bội này lấy xuống, đeo vào cổ của Dương nhi, nói: “Tiểu tử này giống như đang nịnh nọt ta đấy nhỉ, đệ muội, tính tình này hẳn là giống như muội, tiểu Đình nhất định sẽ không như thế, bướng bỉnh giống như con lừa vậy, nhất định sẽ không chịu thay đổi.”

Cầm Nương nghe thấy vẻ mặt hắc tuyến, sau khi ôm lấy Dương nhi, vội vàng cảm tạ thái tử, mang Dương Nhi đưa cho Tú cô ôm lấy.

Đoàn người hành lễ xong, lập tức đi về phía cửa thành, lúc này gặp Lục hoàng tử cùng Lãnh Hoa Đường tới nghênh đón, Lục hoàng tử cùng Lãnh Hoa Đình nói vài câu: “Biểu ca một đường vất vả rồi.”

Lãnh Hoa Đình đưa tay hành lễ, cười nói: “Để cho Lục hoàng tử điện hạ tự mình đến đón, thần không dám.”

Lục hoàng tử nghe thấy trên mặt xuất hiện một tia không vui, sẵn giọng: “Thái tử điện hạ đều tự mình đến nghênh đón biểu ca, ta là biểu đệ của huynh, huynh không sợ thái tử điện hạ, vậy mà đối với biểu đệ của mình lại kinh hãi sao, lời này thật không đúng rồi.” Lục hoàng tử một thân thanh nhã, nụ cười nhẹ nhàng cũng ôn hòa sáng lạn, thanh âm trong trẻo, trong giọng nói mang theo một chút thân mật, làm cho Lãnh Hoa Đình không thể phản bác, đành phải cười cười nói: “Điện hạ đa tâm rồi, thần sau khi sắp xếp xong mọi chuyện, sẽ tiến cung vấn an Lưu phi nương nương, những ngày thần không có ở trong phủ, ít nhiều có nương nương quan tâm tới Giản Thân Vương Phủ.”

Lãnh Hoa Đường nghe thấy ở một bên cười nói: “Cũng đúng vậy, tiểu Đình, những ngày huynh đệ chúng ta ở bên ngoài, vẫn là do điện hạ phái người bảo vệ vương phủ, điều này cũng làm phiền đến điện hạ, hoàng thượng mới giải trừ lệnh cấm cho Giản Thân vương phủ, hiện tại thân thể của phụ thân cũng đã khá hơn rồi, mỗi ngày cũng có thể ăn một chút cơm, đệ quay trở lại, phụ thân rất cao hứng, không chừng có một ngày người sẽ sớm tỉnh lại thôi.”

Lãnh Hoa Đình nghe thấy thân thể cứng ngắc, như vô ý nhìn xe ngựa phía sau lưng của vương phi, không biết Lãnh Hoa Đường thật sự không biết vương gia trong phủ là giả, cho dù là giả, hẳn nhìn vào đôi mắt của Lãnh Hoa Đường cũng đã hiểu ra được phần nào, hẳn không ngu ngốc đến nỗi như vậy, vừa nhắc mắt, liền nhìn thấy ánh mắt phức tạp của thái tử, sợ là trong chuyện này thái tử cũng động thủ một ít, sau lưng lập tức toát ra một tầng mồ hôi, dù sao phụ thân làm như vậy là lừa gạt người khác, nhưng nhìn thấy biểu hiện của thái tử như vậy cũng đã biết rõ vương gia đang giả bệnh trốn việc, cũng may là lúc này lòng của thái tử hướng về Giản Thân vương phủ, bằng không, chuyện này điều tra ra nhất định là tội khi quân phạm thượng.

“Vậy như biểu ca nói, ngày khác nhất định phải dẫn biểu tẩu đến thỉnh an mẫu phi, mẫu phi nhiều lần đã nhắc đến biểu tẩu là một người vô cùng thông minh, nên bà rất là nhớ nàng.” Lục hoàng tử nheo mắt lại, nhìn thấy mắt của Lãnh Hoa Đình cùng thái tử như đang trao đổi điều gì đó, cảm thấy rất không vui, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười rất vui mừng, rất thân mật nói chuyện với Lãnh Hoa Đình.

Lãnh Hoa Đình vừa chấp tay lại nói: “Chuyện đó là nhất định, chờ sau khi sắp xếp mọi thứ trong phủ, thần nhất định sẽ mang thê tử vào cung thỉnh an.”

Sau khi hàn huyên xong, đoàn xe lập tức đi về phía cửa thành, các binh lính thủ thành nhìn thấy thái tử cùng Lục hoàng tử đều tự mình ra khỏi thành nghênh đón bọn họ, bọn họ đều biết hôm nay nhất định sẽ có đại thần quay trở về kinh, vội vàng xếp thành hàng đón chào, đi đến tận đây, một đường đi đến Giang Nam lúc này cũng coi như ổn thoả, Lãnh Hoa Đình mang theo thê nhi cùng đi đến cửa thành.

Thái tử cùng Lục hoàng tử tất nhiên sẽ không cùng theo Lãnh Hoa Đình quay trở về, sau khi vào thành lập tức tự phân chia mỗi người một đường trở về hoàng cung, Lãnh Hoa Đường lại vô cùng ân cần, chú ý phối hợp cùng với đoàn xe hồi phủ, vội vàng sắp xếp trên dưới, giống như hẳn với Lãnh Hoa Đình là hai huynh đệ vô cùng thân thuộc.

Lúc ở ngoài thành, hẳn đã mấy lần muốn tiến lên ôm Dương nhi, nhưng Cầm Nương làm sao cũng không chịu, chỉ lấy việc Dương nhi vô cùng nghịch ngợm, sợ đùa nhỏ đùa giỡn gây phiền toái cho người khác, Lãnh

Hoa Đường tuy là khó chịu, nhưng mà đành phải nhịn xuống, chỉ là ánh mắt của hắn nhìn Dương nhi lại vô cùng phức tạp, trong ánh mắt lại mang theo một chút từ ái, nhưng Cẩm Nương lại cảm thấy mặt sau của ánh mắt từ ái kia cất giấu tham dục giống như sói đói vậy, điều này làm cho Cẩm Nương cảm thấy hoảng sợ, càng ôm Dương nhi chặt hơn, trong lòng nàng lúc này đang âm thầm thề, từ nay về sau tốt nhất nên để Dương nhi tránh xa Lãnh Hoa Đường ít nhất ba trượng mới tốt.

Thượng Quan Mai nghe nói vương phi cùng Cẩm Nương đã trở lại, lập tức mừng rỡ vô cùng, mặc dù đối với việc Cẩm Nương sinh con có một chút tâm tổn khúc mắc, nhưng chỉ một lát sau, nhìn thấy cái bụng mang thai tám tháng của Ngọc Nương nay đã lớn hơn rất nhiều, trong lòng nàng lập tức khó chịu, nữ nhân này từ khi mang thai đều trở nên cao ngạo, luôn suy nghĩ biện pháp đối nghịch với nàng, hừ, mang thai thì đã sao, vị trí trưởng tôn lần này không phải là con của ngươi, cao ngạo cái gì, bản thân nàng lâu nay đã nhẫn nhịn, hiện tại thì tốt rồi, cuối cùng có người trở về trừng trị ngươi.

Mấy ngày trước nàng đã cho người quét dọn nơi ở của Cẩm Nương, tất cả đồ dùng đều được kiểm tra vài lần, còn ở trong phòng của Cẩm Nương để rất nhiều trà hương, phòng ốc lâu ngày không có người ở nhất định có trần khí, Ngọc Nương lúc gặp nàng sẽ nâng cao cái bụng lên, âm thanh không nóng không lạnh nói:

“A, tỷ tỷ thật đúng là đối đãi với tứ muội rất tốt, tỷ tỷ có thể chuyên tâm như thế, cũng không biết tứ muội trở về sẽ tặng lễ vật gì cho tỷ đây? Sẽ không giống như lần trước Thái tử đưa mấy thứ này đi, một chút hạt sen quê mùa, một chút tơ lụa của Giang Nam, ôi chao, nếu không phải điện hạ đưa tới, ta quả thực thay muội muội kia của ta mà xấu hổ, tỷ tỷ đường đường là quận chúa, làm sao có thể ăn những thứ bình thường đó.”

Thượng Quan Mai nghe xong cười lạnh nói: “Bình thường hay không không phải do ngươi nói, ngươi đã biết rõ vật kia là do thái tử giúp Cẩm Nương chuyển về, vậy nên chú ý cái miệng của mình một chút, những lời phạm thượng này tốt nhất không cần nói, bằng không, nếu rơi vào tai của thái tử, cũng đừng trách ta hại muội muội bị tướng công quả trách.”

Ngọc Nương nghe thấy Lãnh Hoa Đường, sắc mặt khê biến, ngược lại trở nên thành thật vài phần, chỉ là, lập tức cười nói: “Tỷ tỷ không biết sao? Hiện tại mỗi ngày tướng công đều đến xem muội muội, chàng đang mong chờ muội có thể sinh con trai cho tướng công đi, làm sao có thể làm ảnh hưởng đến tâm tình của muội được chứ?”

146. Chương 147

Edit: Funny1107Beta: Aquarius8713

Thượng Quan Mai nghe thấy thân thể trở nên cứng ngắc, trong lòng lại càng chua xót, từ khi Ngọc Nương mang thai đến nay, Lưu di nương thừa dịp lúc trước bị phạt càng trở nên khiêm tốn, đem Ngọc Nương trở thành bảo bối mà nâng niu, nhưng bà đối xử với bản thân nàng lại vô cùng lạnh nhạt, có khi nói chuyện lại mang một vị chua, nhưng mà, bề ngoài vẫn là vẻ mặt khách khí với nàng, nhất định cũng là vì nể mặt thái tử phi mà thôi.

Sau khi từ Giang Nam trở về tính tình của tướng công vẫn không được tốt, giống như hắn ở Giang Nam đã phải nhẫn nhịn việc gì đó, từ đó trong lòng luôn mơ hồ tức giận, nhưng mà, đối xử với nàng càng thêm ôn nhu săn sóc, nhiều lần còn tỏ vẻ ở trước mặt của nàng, tuy là đối xử với Ngọc Nương rất tốt, chỉ là vì trong bụng nàng có đứa nhỏ, lời này quả thật làm cho Thượng Quan Mai rất khó chịu, nàng luôn muốn có một đứa con cho riêng mình, vốn dĩ là bị Nhị phu nhân mưu hại hạ độc, đã hơn một năm rồi nàng cũng không thể mang thai, mà hiện giờ, Cẩm Nương cùng Ngọc Nương đều có, bản thân vẫn không có chút nhích động tĩnh gì, điều này làm cho nàng càng thêm vô cùng sốt ruột.

Nhưng cho dù trong lòng có sốt ruột như thế nào, lúc đối mặt với Ngọc Nương, nàng vẫn bình tĩnh, không muốn Ngọc Nương nhìn thấu lòng nàng, lại càng không muốn tỏ ra yếu thế trước mặt nàng ta.

Thượng Quan Mai trước giờ đều luôn kiêu ngạo như vậy, Ngọc Nương lại là một người thô tục ti tiện, nàng không muốn chấp nhất với Ngọc Nương, càng không muốn hạ thấp thân phận cùng tiểu nhân tranh đấu trong việc này.

“Tướng công đối xử với muội tốt mọi người đều biết, muội không cần khoe khoang ở đây, tốt nhất về dưỡng thai cho tốt, không may xảy ra chuyện gì lại đổ lên đầu của người khác.” Thượng Quan Mai lạnh lùng nói với Ngọc Nương.

Cầm Nương cùng vương phi đã quay trở về phủ, Ngọc Nương còn có thể ngang ngược được sao, lúc này đã có Cầm Nương, hơn nữa còn có vương phi, trước kia có vương phi ở trong phủ, vốn cũng là vì thân thể của phụ vương không tốt, vương phi đều tận tâm chăm sóc cho phụ vương, cho nên không có thời gian để ý tới Lưu di nương với Ngọc Nương, nên các nàng nhất định sẽ gây âm ỉ trong phủ, nhưng hiện giờ Cầm Nương đã mang theo con quay trở về, đứa nhỏ kia chính là cháu đích tôn của người, vương phi dù cho có thiện lương bao nhiêu đi chăng nữa, nhất định cũng sẽ nghĩ cách che chở tôn tử của chính mình.

Cho nên, lúc này Thượng Quan Mai tuyệt đối không muốn cãi nhau cùng Ngọc Nương, nhất định sẽ có người trừng trị nàng.

Ngọc Nương nghe thấy thu lại nụ cười, nghiêng mắt chống lại Thượng Quan Mai nói: “Tỷ tỷ đây là đang nói chuyện gì, chẳng lẽ việc ta tới đây đã có người chuẩn bị làm chuyện gì sao?”

Thượng Quan Mai nghe xong càng cảm thấy vô cùng chói tai, người như thế, càng nói càng hăng say, nàng chẳng muốn nhìn thấy nàng ta nữa, lại tiếp tục kiểm tra các dụng cụ trong phòng, dọn dẹp hạ nhân quét dọn thật sạch sẽ, liền cũng bước ra ngoài.

Bên kia Ngọc Nương nhìn thấy, khóe miệng chứa một tia mỉa mai, đỡ lấy phần eo của nàng, dưới sự giúp đỡ của nha hoàn đi vào phòng của Cầm Nương, nhìn một vòng phòng ngủ của Cầm Nương cùng Lãnh Hoa Đình, thấy trên bàn trang điểm của Cầm Nương có một cây trâm cài được khảm bằng ngọc bích, tiện tay cầm lấy nhìn xem, cây trâm kia có chút cũ kỹ, vừa nhìn thấy liền biết cây trâm này đã được sử dụng qua nhiều lần rồi, trước mắt nàng lập tức hiện lên dung nhan của một nam tử khuynh quốc, tưởng tượng bộ dáng của hán cầm cây trâm này, nụ cười trên miệng càng trở nên ôn nhu, nàng đem cây trâm kia lập tức cất vào túi áo, xoay người liền đi.

Nha hoàn bên người Hồng nhi nhìn thấy lại nóng nảy sốt ruột, nhin không được nhỏ giọng nói: “Nhị phu nhân, này. . . . vật này không có giá trị gì, cần gì phải lấy đi, ngài muốn người khác nhìn thấy sao?”

Ngọc Nương nghe thấy rất tức giận, quay người lại, tiện tay tát một cái trên mặt của Hồng Nhi, trách mắng: “Người mới vừa rồi thấy cái gì? Hả?”

Hồng nhi bị đánh trên mặt càng nóng rát, đôi mắt đều đã đỏ hồng lên, nhưng không dám khóc, ghen nói: “Không có, nô tỳ cái gì cũng không nhìn thấy, nhị phu nhân cái gì cũng không có làm.”

Ngọc Nương nghe xong lúc này mới thay đổi vẻ mặt, được Hồng Nhi đỡ ra ngoài, nhìn thấy nhóm tiểu nha đầu đang dọn dẹp phòng ốc, tuy là bọn họ đều nhìn thấy sự việc xảy ra trong phòng, nhưng ai cũng không dám nhiều lời nửa câu, cúi thấp đầu xuống, sợ bị Ngọc Nương chú ý, cố gắng giảm bớt sự tồn tại của chính mình, Ngọc Nương lúc này mới cảm thấy thoải mái mới chịu rời đi.

Lãnh Hoa Đình cuối cùng cũng mang theo Cầm Nương cùng vương phi trở về Giản Thân vương phủ đã xa cách lâu nay, Thượng Quan Mai đã sớm dẫn người ra ngoài cửa chờ đợi, Lãnh Hoa Đường từ trên ngựa bước xuống, tới trước cửa xe ngựa của Lãnh Hoa Đình, vươn tay ra: “Tiểu Đình, đại ca ôm đệ xuống.”

Hiện tại bên cạnh Lãnh Hoa Đình đều có ám vệ, những ám vệ kia nhìn thấy việc này, vội vàng tiến đến bên cạnh xe ngựa, giúp Lãnh Hoa Đình vén màn lên, đầu tiên cầm xe lăn xuống, bên môi Lãnh Hoa Đường xuất hiện nụ cười, tiểu Đình từ nhỏ chỉ để A Khiêm đỡ hân, lúc này, A Khiêm không có ở đây, hân nhất định không muốn những ám vệ kia tiếp cận hân, Lãnh Hoa Đường vươn tay ra, lúc này càng trở nên kiên định, lại không nghĩ rằng, Lãnh Hoa Đình nhô đầu từ trong xe ngựa đi ra, tiện tay một chưởng đẩy hân ra, bản thân xoay người nhảy lên một cái, vững vàng ngồi trên xe lăn, tên ám vệ kia lập tức tiến đến bên cạnh, giúp hân đẩy xe lăn đi về phía trước.

Hai cánh tay của Lãnh Hoa Đường trở nên cứng ngắc, một lúc sau mới tức giận mà buông xuống, mặt không

chút thay đổi đi theo Lãnh Hoa Đình, Cẩm Nương được Trương ma ma giúp đỡ, cũng xuống xe ngựa, bên kia có Tú cô ôm Dương nhi cùng đi xuống, Lãnh Hoa Đường vội vàng đi đến bên cạnh xe ngựa của vương phi, thân thiết đỡ vương phi xuống, vẻ mặt của vương phi thản nhiên, trái lại cũng không cự tuyệt, nhưng mà trên xe ngựa bỗng chốc xuất hiện một ám vệ tầm trung niên lập tức đi đến bên cạnh vương phi, ánh mắt đề phòng nhìn Lãnh Hoa Đường.

Lãnh Hoa Đường mệt mỏi lui xuống một bước, xoay người đi theo về phía cửa lớn, trước cửa Thượng Quan Mai chứng kiến toàn bộ sự việc, thở dài, bước đến bên người vương phi, cúi người thi lễ nói: “Mẫu phi đi đường vất vả.”

Wương phi cười nói: “Là Mai nhi vất vả mới đúng, ta không có ở trong phủ, mọi chuyện trong vương phủ, toàn bộ đều nhờ vào Mai nhi giải quyết rồi.”

Cẩm Nương tiếp nhận Dương nhi cũng đi tới đây, cúi người thi lễ: “Đại tẩu vẫn khoẻ mạnh chứ?”

Bên môi Thượng Quan Mai xuất hiện ý cười, nhưng chỉ mới một nửa, ánh mắt lại nhìn về phía Dương nhi, chỉ nhìn thấy đứa nhỏ này bọ dạng béo tròn, khoác lên một cái áo choàng đỏ thắm, làm nổi bật lên khuôn mặt trắng nõn vô cùng đáng yêu, một đôi mắt phượng mê người lại rất linh động, đôi tròng mắt đen láy sáng ngời, ngũ quan hết sức tinh xảo xinh đẹp, quả thật giống như phụ thân của bé, vô cùng xinh đẹp, tương lai sẽ mê chết người không đền mạng đi.

Dương nhi vừa nhìn thấy Thượng Quan Mai lập tức vươn tay về phía nàng, hai cái chân béo nịch không an phận giẫm đạp lên bụng của Cẩm Nương, thân thể chuyển động giống như một mái chèo thuyền đang múa may loạn xạ, cái miệng vẫn y y nha nha, như muốn để cho Thượng Quan Mai ôm lấy, Thượng Quan Mai nhìn thấy rất yêu thích, duỗi tay ra, Cẩm Nương sợ tới mức đem Dương nhi ấn vào trong lòng, ngượng ngùng nói với Thượng Quan Mai: “Đứa nhỏ này rất nghịch ngợm, đại tẩu tốt nhất không nên ôm lấy nó.”

Nụ cười trên mặt của Thượng Quan Mai cứng lại, ánh mắt cũng ảm đạm xuống, Cẩm Nương nhìn thấy không khỏi nhú mày, khổ não nhìn về phía vương phi, vương phi ra hiệu với nàng, Cẩm Nương đành phải ôm Dương nhi đang ằm ỉ trong lòng đưa cho Thượng Quan Mai, cẩn thận nói: “Đại tẩu nên nâng cao đầu một chút, tiểu tử này quả thật là một tên trộm.”

Thân thể Thượng Quan Mai trở nên cứng ngắc ôm lấy Dương nhi, nghe xong lời của Cẩm Nương, đã ngừng đầu ra sau một chút, nhưng Dương nhi giống như đã sớm có chuẩn bị, nằm trong lòng nàng, đập một cái lên bụng rồi bò lên về phía đầu của nàng, chỉ trong một lát, bàn tay nhỏ đưa lên, kéo cây trâm trên đầu của Thượng Quan Mai xuống, một mạch liền nhét vào trong miệng, Thượng Quan Mai bị bé kéo trên đầu cảm thấy đau đớn, nhưng vừa nhìn thấy bé muốn nhét cây trâm vào trong miệng, sợ tới mức lập tức hô to: “A, bỏ xuống, vật này không ăn được.”

Cẩm Nương cười khổ đoạt lấy cây trâm vàng trong tay của Dương nhi, lập tức đi qua muốn ôm lấy Dương nhi từ trong lòng của Thượng Quan Mai, nhưng bàn tay của tiểu tử này gắt gao bám lấy vạt áo của Thượng Quan Mai không chịu buông tay, một tay kia ôm lấy cổ của Thượng Quan Mai, kiên quyết hướng về phía cổ của Thượng Quan Mai cọ cọ, toàn bộ nước miếng đều dính lên cổ của nàng, cảm thấy ngứa ngứa, lại mang theo hương sữa, Thượng Quan Mai cười nói với Cẩm Nương: “Đứa nhỏ này giống như rất thích ta, không sao, tiểu hài tử thì biết cái gì, để cho ta bế là được.”

Cẩm Nương đành phải nhìn Dương nhi, tiểu tử này càng ngày càng giống như một tiểu yêu tinh, trước kia tên nhóc này có bao giờ phân biệt nam nữ chứ, tất cả đều bị nó đùa giỡn, hiện giờ tên nhóc này lại có thể nghe lời người khác nói, mới vừa rồi ở bên ngoài, lập tức ôm thái tử mà hôn, hiện giờ thấy Thượng Quan Mai lại làm ra một bộ dạng như vậy: “Chỉ là do đại tẩu xinh đẹp mà thôi, tiểu tử này, rất thích mỹ nữ a.”

Một bên Vương phi nghe xong thuận tiện chĩa nhẹ một cái vào đầu của Cẩm Nương, sáng giọng: “Dương nhi của chúng ta thích bá mẫu của nó thôi(chị dâu của phụ thân), thân cận với bá mẫu, lại bị con nói ra thành cái dạng gì rồi.”

Thượng Quan Mai nghe thấy nở nụ cười, ôm Dương nhi đi vào trong, trên đường đi Dương nhi không phải nắm lỗ tai của nàng thì cũng kéo tóc của nàng, nàng cũng không để ý, không biết vì sao, thân thể nhỏ nhắn của Dương nhi, da thịt của bé lúc cọ lên cổ nàng, trong lòng nàng dâng lên một cảm giác mềm mại, nàng vô cùng thích đứa nhỏ này, hơn nữa, Dương nhi cũng chỉ là kéo tóc nàng xuống, tuy kéo xuống rất đau, nhưng

nàng cũng không khóc, nhẩn nhện bé một chút, khi nhìn thấy Dương nhi làm cho khát vọng làm mẫu thân của nàng càng ngày càng mãnh liệt, ôm bé, lòng của nàng lại cảm thấy vô cùng ấm áp.

Cầm Nương nhìn thấy khó có được người đầu tiên chịu ôm lấy bé như vậy, có thể chịu được Dương nhi, bên môi của nàng cũng xuất hiện nụ cười thật ấm áp, một đường đi theo, bên cạnh ngắm Dương nhi đang vỗ tay, cùng Thượng Quan Mai nói chuyện: “Đại tẩu, con của thái tử phi chỉ sợ mới hơn một tuổi, ngày nào đó muội cùng đại tẩu đi thỉnh an nàng.”

Nói đến con của thái tử phi, vẻ mặt của Thượng Quan Mai cũng xuất hiện nụ cười, trên đường đi nàng ôm Dương nhi có chút hờn hển, khi nói chuyện, vẫn không bị ảnh hưởng nhiều lắm, ngữ khí cũng rất thoải mái: “Ừ, đã hơn một tuổi rồi, bộ dáng rất giống điện hạ, chỉ là, không khoẻ mạnh giống như Dương nhi, con cháu của hoàng gia, lớn hơn một chút đều phải học quy củ, đáng thương, mới hơn một tuổi đã phải học thỉnh an.”

Cầm Nương nghe thấy chọc một cái lên đầu của Dương nhi, âm thanh hung dữ: “Chúng ta cũng phải để cho tiểu tử này học một chút quy củ, nếu để cho tên tiểu tử này nghịch ngợm như vậy, sẽ trở thành con rết bay lên trời mất.”

Phía bên kia vương phi nghe xong cảm thấy không vui, từ trên tay của Thượng Quan Mai tiếp nhận Dương nhi, tức giận liếc mắt một cái với Cầm Nương, quay lại cười với Thượng Quan Mai: “Mai nhi, con nhìn xem Dương nhi của chúng ta rất đáng yêu, đứa nhóc này làm sao lại có một mẫu thân hung dữ như vậy chứ, luôn kiếm cách dạy dỗ Dương nhi của chúng ta.”

Thượng Quan Mai nghe thấy cũng bật cười: “Cũng không phải như vậy, thôi được rồi, Dương nhi, về sau đi theo bá mẫu được không, rời xa mẫu thân hung dữ của cháu nha.”

Dương nhi đang nằm trong lòng vương phi, giống như nghe hiểu điều này, nhìn Thượng Quan Mai há miệng ra cười thật lớn, giống như một đóa hoa sơn trà mới bắt đầu nở, hồn nhiên lại xinh đẹp như vậy, một bên Lãnh Hoa Đường vẫn một mực im lặng không nói lời nào, hần cảm thấy đứa nhỏ này rất giống tiểu Đình, trước đây tiểu Đình cũng đều nở nụ cười như vậy, hần nhất thời ngưng đôi mắt lại, phụ họa theo nói: “Nếu Mai nhi thích, rảnh rồi nên để cho Dương nhi đến viện của chúng ta nhiều một chút để chơi đùa cũng tốt.”

Cầm Nương cảm thấy ánh mắt của Lãnh Hoa Đường có chút kỳ lạ, tuy là nhìn không có ác ý, nhưng trong lòng của nàng lại dâng lên một cảm giác bất an, chỉ là cũng không tiện cự tuyệt lời này, đây cũng là chừa mặt mũi cho Thượng Quan Mai, làm sao có thể nói không cho Thượng Quan Mai tiếp cận Dương Nhi được.

“Nghe nói tỷ tỷ của muội cũng đang mang thai, như vậy nàng chừng nào thì sinh?” Cầm Nương đành phải khéo léo chuyển đổi đề tài, bản thân bọn họ cũng sắp có đứa nhỏ rồi, tốt nhất đừng nên chú ý đến con của nàng.

“Ừ, tháng sau sẽ sinh.” Thượng Quan Mai vừa nghe thấy lời này, sắc mặt lập tức trầm xuống, nhàn nhạt nói ra.

Cầm Nương nghe thấy giọng nói không một chút tức giận của nàng, cũng không muốn tiếp tục loại đề tài này nữa, rất nhanh đã đến trong viện của vương phi, Lãnh Hoa Đường vẫn cùng đi theo, Cầm Nương cũng nán một chút trong viện của vương phi, nhưng cũng phải quay về viện của mình, mới vừa đứng dậy hành lễ muốn lui xuống, Lãnh Hoa Đình lại liếc mắt ra hiệu cho nàng, nàng khó hiểu, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống.

Vương phi vừa vào cửa lại cảm thấy mệt mỏi, trong phòng được dọn dẹp rất sạch sẽ, tất cả vật phẩm đều được sắp đặt giống trước khi bà rời khỏi, trong lòng bà cũng biết đây cũng là do Thượng Quan Mai một tay sắp xếp ổn thoả, thuận tiện khen ngợi nàng vài câu, lập tức đi vào trong thay quần áo.

Lãnh Hoa Đường vẫn để ý đến hành tung của vương phi, đứng ở trong phòng cũng không thể xen vào cuộc nói chuyện của Cầm Nương với Thượng Quan Mai, Cầm Nương cũng không để ý đến hần, nhưng có Thượng Quan Mai ở đây, hần cũng không đến mức xấu hổ như vậy, nhìn thấy vương phi lại xuất hiện, ngồi ở chính đường cùng Dương nhi chơi đùa, ánh mắt hần lại càng thêm phức tạp.

Lãnh Hoa Đình nhìn thấy vậy khóe miệng chứa tia cười lạnh, nói với vương phi: “Nương, người mang Dương nhi đi gặp phụ thân đi.”

Vương phi nghe thấy ngăn người ra, lúc này mới phản ứng kịp, làm sao lại có thể quên được việc này chứ, trách không được về mặt của Lãnh Hoa Đường có gì đó kỳ lạ, không khỏi cảm thấy vô cùng lo lắng, vội nói: “Đúng vậy, đúng vậy, nên mang Dương nhi đi gặp vương gia, ông ấy. . . . Nếu biết, nhất định sẽ rất vui mừng.” Nói xong, cầm khăn lau khóe mắt nhưng lại không chứa một giọt nước mắt nào.

Cầm Nương lúc này cũng hiểu rõ ý tứ của Lãnh Hoa Đình không ỉn hời khỏi phòng chính là việc này, trong lòng nàng cũng cảm thấy kỳ lạ, không biết vương gia làm sao có thể lừa gạt được Lãnh Hoa Đường, thuận tiện cũng đứng lên, về mặt thể lương lập tức theo sát vương phi đi về phía nội đường.

Vừa đi đến phòng vương gia nằm dưỡng bệnh, Cầm Nương chợt ngăn ra, trước cửa có hai thị vệ đang đứng canh, nhìn về mặt cũng không phải là người của vương phủ, vương phi nhìn thấy hai người kia, ngược lại rất khách khí với bọn họ: “Vất vả cho hai vị, thân thể của vương gia ra sao?”

Quả thật có một người tiến lên hành lễ cẩn thận trả lời: “Bẩm vương phi, vương gia vẫn bình thường.” Nói xong, bản thân lập tức tránh ra một chút, vương phi vén màn đi vào, Cầm Nương cũng ôm Dương ca nhi đi theo vào, nhưng lúc này một thị vệ đuổi tay ra nói: “Thái tử điện hạ có lệnh, trừ bỏ vương phi, ai cũng không thể tiếp cận vương gia.”

Lãnh Hoa Đường nghe thấy lớn tiếng quát: “Hai vị cũng thật không nề tình, sao lại có thể ngăn cản con trai cùng con dâu vào thăm vương gia chứ, các người trở về bẩm báo lại với thái tử điện hạ, nói rằng vương phi đã hồi phủ, không cần các người bảo vệ cho vương gia nữa.”

Hai người kia nghe thấy cũng không để ý, ánh mắt cũng không thay đổi một chút nào, làm như không nghe thấy lời nói của Lãnh Hoa Đình.

Cầm Nương lại nhu thuận lui về một bước, nàng cũng không có ý muốn đi theo vào, thật sự vương gia hiện giờ e rằng đã trở về phòng rồi, lúc này vừa mới quay trở về sân, đã không nhìn thấy hành tung của vị ám vệ mà vương gia đã giả trang đầu cả, chuyện này đã được sắp xếp rất ổn thỏa rồi, không chừng ngày mai vương gia đột nhiên sẽ trở nên tốt hơn rất nhiều, chỉ là lúc này nhìn thấy Lãnh Hoa Đường vô cùng khấn trương, chẳng lẽ lúc trước, thật sự chính là hẩn phái người ra tay với vương gia sao?

Ngay sau khi vương phi đi vào, liền quay trở lại, khóe mắt vẫn mang theo một chút ướn át, vừa đi ra khỏi cửa, lập tức nói với Cầm Nương: “Ôm Dương nhi vào đi.”

Thị vệ kia nghe thấy vương phi nói vậy, cũng tránh sang một bên, nhưng vẫn chỉ ỉn hời Cầm Nương ôm Dương nhi đi vào phòng, Lãnh Hoa Đường cùng Lãnh Hoa Đình đều ở bên ngoài, lúc này sắc mặt của Thượng Quan Mai cũng không tốt, không biết vì sao thái tử điện hạ lại phòng bị như vậy, nếu như làm việc này vào thời gian trước thì cũng đúng, Giả Thân vương là một người mang tội danh, triều đình phái người tới giám thị là chuyện thường tình, nhưng mà phải hiện tại hoàng thượng đã hạ thánh chỉ, giải trừ lệnh cấm đối với vương gia, làm sao thái tử vẫn cho người canh giữ như lúc còn đang phạm tội chứ? Ngay cả muội muội cũng đề phòng như vậy.

Cầm Nương đi vào phòng, nhìn thấy vương gia đã ngồi ở trong phòng, trong phòng còn một người, chính là vị ám vệ lớn tuổi kia, vương phi đang ngồi bên cạnh vương gia, Cầm Nương nhìn thấy cảm giác rất mơ hồ, nhất thời không biết ai thật sự là vương gia.

“Mang Dương nhi mang đến đây.” Vương gia cười đến rất trong sáng, đuổi tay hướng về phía Dương nhi, Dương nhi cảm thấy không vui, chỉ hướng về phía vị ám vệ lớn tuổi kia.

Vương gia cười nhìn sang, vỗ xuống cái mông của bé, sáng giọng: “Xú tiểu tử, gia gia trên xe vẫn ôm ngươi, bây giờ lập tức trở mặt sao?” Nói xong liền ôm lấy Dương nhi, ở trước ngực của bé chọc ấy cái vào đó, đây chính là trò chơi mà ông cháu hai người vẫn thường chơi, Dương nhi cảm thấy rất nhột, lập tức khanh khách nở nụ cười, hai tay đưa ra chơi đùa với tóc của vương gia.

Cầm Nương lúc này mới hiểu rõ mọi chuyện, vương gia quả thật đã khôi phục thân phận, mà người giả trang vương gia chính là vị ám vệ lớn tuổi kia, nằm lâu như vậy quả thật làm khó cho hắn.

Vương gia ôm Dương nhi đùa giỡn một trận, mới đưa bé lại cho Cầm Nương, lại quay trở về giường nằm xuống, trừng mắt nhìn vương phi, vương phi lập tức hiểu ý, đột nhiên lập tức phát ra giọng vui mừng:

“Vương gia, vương gia, người. Người đã tỉnh rồi sao, mau nhìn, đây là Dương nhi, là cháu của chúng ta, ông trời thật là có mắt, Dương nhi quả là phúc tinh của chúng ta, vừa vào gia gia đã tỉnh lại.”

Cầm Nương ban đầu nghe thấy ngẩn ra, lập tức hiểu rõ cũng hòa theo lớn tiếng kêu lên: “Phụ vương, phụ vương, người quả thực đã tỉnh rồi, chuyện này thật tốt quá.” Nói xong nhéo một cái vào đùi của mình, lập tức trên khoé mắt xuất hiện nước mắt, đi nhanh ra ngoài kêu lên: “Tướng công, tướng công, phụ vương đã tỉnh, phụ vương đã tỉnh.”

Lãnh Hoa Đình ở bên ngoài nghe thấy vẻ mặt trở nên rất vui mừng, trong đôi mắt phượng lập tức tràn đầy nước mắt, đẩy xe lăn đi vào phòng, hai thị vệ kia nhìn nhau, cũng không tiến lên ngăn cản, để mặc cho hắn đi vào, Lãnh Hoa Đường so với Lãnh Hoa Đình càng vội vàng hơn, giành trước một bước đi vào phòng.

Vương gia đang nằm ở trên giường, vương phi bên cạnh vẫn còn cầm khăn lau khoé mắt, Cầm Nương cũng ôm đứa nhỏ khóc theo, trong phòng một mảnh kích động vui mừng, Lãnh Hoa Đường nhìn thấy thân thể cứng ngắc, ánh mắt gắt gao trừng mắt nhìn vương gia nằm trên giường.

Tròng mắt trong trẻo của vương gia đúng lúc cũng nhìn về phía hắn, hai người đối diện nhau trong khoảng khắc, khuôn mặt của Lãnh Hoa Đường cũng trở nên càng ngày càng trắng bệch, ánh mắt lạnh lùng sắc bén của vương gia nhìn thẳng tới đây, như là muốn xuyên qua linh hồn của hắn, theo bản năng, hắn muốn né tránh, Lãnh Hoa Đình ở phía sau ngăn cản hắn lại, cười lạnh nói: “Không phải người luôn miệng muốn nhìn thấy phụ vương sao? Hiện giờ phụ vương đã tỉnh lại, người lại muốn đi đâu?”

Thân thể Lãnh Hoa Đường cứng đờ, tự động đi đến gần Vương Gia, âm thanh run rẩy nói: “Phụ vương, con đến xem người.”

Vương gia nghe xong khoé miệng xuất hiện một tia mỉa mai, suy yếu ngồi dậy, vươn bàn tay của mình ra, tinh tế lướt qua, âm thanh cũng không để ý: “Người từ đâu học được sử dụng ngân châm? Tam thức của người cũng do người hãm hại phải không?”

Lãnh Hoa Đường nghe thấy lập tức muốn chạy ra ngoài, lại nghe âm thanh cứng rắn của ông: “Phụ vương người nói cái gì, Đường nhi nghe không hiểu.”

Trong lòng của vương gia nghe thấy vô cùng tức giận, đã đến lúc này hắn còn có thể giả bộ được sao, hắn cho rằng tất cả mọi người là tên ngốc sao? Sử dụng thủ đoạn bỉ ổi như vậy để đối phó với phụ thân của mình, thật sự là một kẻ tán tận lương tâm.

“Sao? Nghe không hiểu sao? Những việc người đã làm trên bờ hồ, thật sự toàn bộ đã quên rồi sao? Người làm gì với ta, người không nhớ rõ sao, nhưng mà mọi chuyện ta đều nhớ rõ ràng.” Vương gia từ trên giường xoay người đi xuống, chậm rãi tới gần Lãnh Hoa Đường.

Trên lưng của Lãnh Hoa Đường mồ hôi đã thấm ướt kiện áo, rõ ràng Lưu Y Chính đã nói, vương gia ít nhất phải nửa năm sau mới có thể tỉnh, hiện giờ cũng đã thấy y thuật của hắn, đủ thấy được hắn inh cơ nào, nhưng không phải nói, sẽ mất trí nhớ sao? Tại sao lại như thế này?

“Phụ vương, loại thuốc kia làm cho người mê trí rồi, người đã nằm lâu ở trên giường như vậy, vừa tỉnh dậy, làm sao có thể nói hồ đồ như vậy được?” Trong mắt hắn xuất hiện lên một tia âm ngoan, trên mặt cũng rất kinh ngạc, hiện giờ không còn cách nào khác, chỉ có thể cho rằng vương gia đang mê loạn nói ra như vậy mà thôi.

“Được lắm, người vẫn tiếp tục giả bộ như vậy sao, ta vốn muốn nể tình phụ tử tha cho người một lần, không nghĩ tới, người vẫn không biết hối cải như vậy, người làm cho ta quá thất vọng rồi.” Vương gia đi tới gần, hai mắt tức giận nhìn Lãnh Hoa Đường.

Lãnh Hoa Đường nghe thấy lập tức quỳ xuống, dập đầu xuống đất nói: “Phụ vương, thân thể người đã khoẻ mạnh, nhi tử cũng yên tâm, người tốt nhất vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt.”

Hắn nói xong đứng dậy, xoay người đi ra ngoài, một chưởng của vương gia muốn đánh về phía hắn, hắn cũng không trốn, lập tức tiếp chưởng của vương gia, quay lại, vẻ mặt đau khổ nhìn vương gia nói: “Phụ vương, người rốt cuộc có từng xem con là con trai của người không, người bị bệnh lâu như vậy, con ngày ngày đều đến chỗ này xem người, lúc trước vẫn có thể ở phụng dưỡng bên cạnh người, về sau. quả thật thái tử không cho con tiếp cận người. Con nếu muốn hại chết người, sẽ ra tay trước khi thái tử phái

người tới mới đúng, nhưng mà con có làm sao? Trong mắt của phụ vương, con thật sự không chịu nổi như vậy sao?”

Thượng Quan Mai đi vào, cũng yên lặng không nói một lời, nghe thấy vương gia nói Lãnh Hoa Đường đã ra tay với vương gia, nàng khiếp sợ đến tận cùng, không thể tin nhìn tướng công của mình, một con người chỉ vì quyền lực cũng có thể làm chút âm mưu quỷ kế, nhưng tuyệt đối không thể trở thành người táng tận lương tâm như vậy, có thể ra tay với phụ thân của chính mình, người kia ngay cả heo chó cũng không bằng không phải sao?

Nhưng thấy Lãnh Hoa Đường tiếp lấy một chưởng của vương gia, còn nói ra một ít lời lẽ có lý như vậy, trong lòng nàng cũng không khỏi nghi ngờ, dù sao cũng là trượng phu của mình, cho dù là có một phần vạn của sự hi vọng, thì nàng vẫn không nguyện ý tin tưởng hắn có thể làm ra những việc xấu như vậy, liền đi tới bên người vương gia, cúi người thì lễ nói: “Phụ vương, tướng công nói cũng rất có lý, người bị bệnh như vậy, chàng mỗi ngày đều đến thăm người, cẩn thận, tự tay giúp đỡ người, hầu hạ người ăn cơm uống thuốc, hiếu thuận như vậy, làm sao có thể làm ra chuyện bỉ ổi như vậy được?”

Vương gia nheo mắt lại nhìn Thượng Quan Mai, trong ánh mắt có một tia thương tiếc, sau một lúc nhìn Thượng Quan Mai thở dài: “Mai nhi, Giản Thân vương phủ có lỗi với con.”

Thượng Quan Mai nghe thấy, ánh mắt lập tức chua xót, âm thanh nghẹn ngào nói với vương gia: “Mai nhi không ủy khuất, chỉ cần phụ vương có thể công bằng đối với tướng công đã quá tốt rồi, Mai nhi nguyện ý cả đời cũng sẽ hiếu thuận với phụ vương cùng mẫu phi.”

Vương gia nghe xong thở dài một hơi, nói với Thượng Quan Mai: “Đứa nhỏ con không nên trách phụ vương nhẫn tâm, hửn. quả thật không bằng cảm thú, hiện tại hửn đều là giả trang.”

“Phụ vương, người không có chứng cứ, mong người không nên phá hủy thanh danh của tướng công, người ngoài thấy thế nào cũng không quan trọng, người là phụ thân thân sinh của tướng công, nếu như người cũng nghĩ chàng như vậy, không phải muốn ép chết tướng công sao?” Thượng Quan Mai lập tức cắt ngang lời nói của vương gia, nàng không dám nghe thêm một chút nào nữa, sợ hãi khi nghe thấy lời nói càng làm cho nàng khổ sở, nàng khóc lên nói với vương gia.

“Mai nhi, phụ vương không thể tiếp tục nuông chiều hửn nữa, không thể tiếp tục dung túng cho hửn nữa, nếu như không dạy dỗ hửn, về sau chính hửn sẽ tự tìm đường chết, phụ vương trước tiên phải nói với con một tiếng, còn con, ta sẽ cầu hoàng thượng để con có thể ở lại đây, nhưng ngôi vị thế tử của hửn, ta không thể làm được.” Vương gia đồng cảm nhìn Thượng Quan Mai, xoay người đi, lắc đầu đi ra ngoài.

Lãnh Hoa Đường nghe thấy chấn kinh, lập tức hô lên: “Người không thể như vậy, dựa vào cái gì không cho ta làm thế tử, là muốn cho tiểu Đình sao? Hửn là một người tàn phế như vậy, hoàng thượng nhất định không đồng ý.”

Không nghe hai chữ tàn phế thì thôi, vừa nghe thấy trong lòng vương gia càng tức giận, quay người lại, kiên quyết giáng lên mặt của Lãnh Hoa Đường một cái tát: “Súc sinh, năm đó ngươi đã làm gì với tiểu Đình? Không cần nói ngươi cũng biết. Hiện giờ còn dám nói tiểu Đình là tàn phế. Ta hiện tại sẽ phế ngươi đi.”

Lãnh Hoa Đường sớm đã có phòng bị, hửn cũng chỉ là bị bức cho tức giận mới nói ra những từ đó, trong nội tâm, hửn cũng không muốn đâm tiểu Đình, nhưng vì lợi ích của bản thân, hửn cũng bất chấp tất cả mọi chuyện, thấy vương gia sắp đánh tới đây, thân thể của hửn nhanh nhẹn tránh thoát, thả người hướng ra bên ngoài phòng, vương gia ở phía sau vẫn tiếp tục truy đuổi hửn, Lãnh Hoa Đường đứng tại chỗ, lạnh lùng quay đầu nói với vương gia: “Phụ vương, người cứ việc đi gặp hoàng thượng, xem hoàng thượng có thể đồng ý thỉnh cầu của người hay không, người cũng đừng mong đánh được con, con hôm qua đã thăng lên Hộ Bộ Thị Lang, đã vào hàng quan tứ phẩm, người không thể vận dụng hình phạt riêng.”

Vương gia nghe thấy thân thể cứng đờ, ngược lại cũng không tiếp tục đánh hửn nữa, nói: “Ta đánh ngươi, là vì ngươi là con trai của ta, cha đánh con, cũng là chuyện bình thường, hiện giờ ngươi lại lấy chức quan mà hoàng thượng tứ phong ra nói, không phải chính ngươi không xem ta là phụ thân sao, vậy chỉ cần viết một công văn, đoạn tuyệt tình phụ tử, về sau không còn liên quan gì nữa.”

Lãnh Hoa Đường nghe thấy trong lòng dường như sắp đóng băng, vương gia quả nhiên đối xử với hửn rất thâm độc, lúc trước cho dù biết rõ mình phạm sai lầm, cũng sẽ buông tha cho hửn, bây giờ, người đã nói

dứt khoát như vậy, nếu chặt quan hệ với vương gia, nói đi nói lại cũng không cần chờ đến lúc hoàng thượng có đồng ý hay không, vị trí thế tử này nhất định sẽ không có phần của hắn, trừ phi hoàng thượng trực tiếp tước bỏ vương vị của vương gia, đem vương vị của người truyền cho hắn, nếu quả thật chuyện đó xảy ra, cũng là một kết quả rất tốt, hắn không khỏi cảm thấy lúc này hắn đã quá hấp tấp rồi, hắn chỉ muốn nghỉ dùng một chút hoàng quyền áp chế vương gia mà thôi, lại đi một bước rất tồi tệ này.

Hắn vô cùng đau xót nhìn vương gia, âm thanh nghẹn ngào nói: “Hiện tại phụ vương thần trí còn mơ hồ, con sẽ không theo người hành động theo cảm tính, hôm nay phụ vương quá kích động rồi, con trước tiên nên rời khỏi, chờ ngày mai sẽ trở lại vấn an phụ vương.” Nói xong, cũng không đợi vương gia trả lời, lập tức xoay người rời đi.

Vương gia nhìn thấy bóng lưng đã khuất của hắn, một trận khí huyết trong lòng cuộn cuộn nổi lên, một đứa con mà chính mình đã nuôi dưỡng hai mươi năm trời, đột nhiên muốn đoạn tuyệt quan hệ phụ tử, đừng nói ai nhất định cũng sẽ đau lòng.

Tuy là ngày đó bên ngoài sơn động Dự Thân Vương là nói đùa, Đường nhi là nhi tử của lão nhị, nhưng mà ông cũng không mấy tin tưởng, lão nhị nói cũng không sai, trên người của hắn không có hình Thanh Long, mà Đường nhi lại có, năm đó, lão thái gia, cũng không biết bí mật trên người của lão nhị, chỉ có vương gia là người hiểu rõ, cho đến nay ông cũng không muốn điều tra rõ nội tình trong việc này, ông cũng không hiểu vì sao nếu cùng một huyết mạch, lão nhị lại không có hình Thanh Long trên người, nhưng hiện giờ nhìn thấy những hành động của lão nhị, ông càng nghi ngờ, lão nhị nhất định là có vấn đề.

Nhưng mà nội tình trong việc này còn chưa có chứng cứ, bây giờ ông cũng không thể nói ra lời này được, Đường nhi, là con trai của ông, lại bị lão nhị dạy dỗ trở thành một người bỉ ổi như vậy, vương gia vô cùng hối hận, năm đó quá xem nhẹ việc dạy dỗ Đường nhi, vì vậy bây giờ hắn mới trở thành người táng tận lương tâm như vậy, trong chuyện này ông cũng phải chịu một phần trách nhiệm.

Lúc này, Cẩm Nương cùng vương phi còn có Lãnh Hoa Đình từ trong phòng đi ra, nhìn thấy sắc mặt của vương gia không tốt, vương phi vội vàng đỡ vương gia ngồi xuống, Thượng Quan Mai thi lễ với vương gia, nước mắt rơi như mưa, chậm rãi quỳ gối trước mặt vương gia nói: “Phụ vương, người. . . . người đang tức giận, người không nên nói muốn đoạn tuyệt với tướng công, người muốn đẩy Mai nhi đến đường cùng sao, nếu người chặt đứt quan hệ với tướng công, thì Mai sẽ trở thành con dâu của ai bây giờ? Có phải người cũng muốn đuổi Mai nhi đi hay không?”

Vương phi nhìn thấy Thượng Quan Mai như vậy trong lòng cũng chua xót, không đành lòng nhìn về phía vương gia, vương phi rất hận Lãnh Hoa Đường, hiện giờ thấy hắn biểu hiện như vậy, độc trên người của tiểu Đình năm đó, chuyện này Lãnh Hoa Đường nhất định cũng không thể thoát khỏi quan hệ, làm cho tiểu Đình đã trải qua nhiều năm khổ sở như vậy, luôn chiếm đoạt rất nhiều đồ của tiểu Đình, hiện giờ vẫn tiếp tục mưu hại Cẩm Nương với tiểu Đình, cho dù vương phi có để ý hay không, thì bây giờ cũng đã khơi dậy bản tính của một mẫu thân muốn bảo vệ con của chính mình, loại người này, không đáng tha thứ.

Nhưng mà còn Mai nhi, tuy trước giờ Mai nhi có chút cao ngạo tùy hứng, nhưng vẫn có tấm lòng hiền lương, mấy năm qua nàng vào phủ, cũng chưa từng làm ra chuyện độc ác nào, cũng chỉ có một hai lần không phải mà thôi, nhưng những điều này đều do chính Lưu di nương cùng Lãnh Hoa Đường xúi giục, về tình thì có thể tha thứ.

Vương phi đau lòng mà đứng dậy, kéo Thượng Quan Mai sang đây: “Mai nhi, phụ vương của con không phải đã nói, sẽ bảo vệ địa vị cho con sao? Con không cần lo lắng nữa.”

“Bảo vệ địa vị cho Mai nhi, nhưng mà tướng công của Mai nhi vẫn chưa chết, lại trở thành goá phụ sao? Mẫu phi, thật mệt cho người còn nói ra được, Mai nhi tuổi còn trẻ, trạng phu lại mạnh khỏe, vì sao phải gánh lấy thân phận như vậy?” Thượng Quan Mai nghe thấy, trong lòng rất tức giận, không nghĩ tới vương phi là một người luôn luôn nhân hậu cũng trở nên nhẫn tâm như vậy.

Vương phi đang muốn tiếp tục khuyên nàng, thì bên ngoài Lưu di nương đỡ Ngọc Nương đi vào: “Tỷ tỷ quả nhiên lòng dạ độc ác như vậy, có thể nói ra những đạo lý không có tình người như vậy, Đường nhi làm chứng mắt tỷ sao? Mà lại muốn hắn chết như vậy, nguyên rủa cháu của ta không có cha, con dâu của ta làm quả phụ, sự hiền lương của tỷ ở chỗ nào vậy?”

Cầm Nương nghe thấy lời này cũng không để ý, đem Dương nhi để cho Lãnh Hoa Đình ôm vào trong lòng, lập tức muốn tiến lên, Ngọc Nương vì đang mang thai nên di chuyển hơi khó khăn, cũng đứng bên cạnh Thượng Quan Mai quỳ xuống, khoé mắt tràn đầy nước mắt nhìn về phía vương Gia: “Phụ vương, người nhìn xem con dâu đang mang thai, tôn nhi của người rất nhanh sẽ ra đời, người có thể nhẫn tâm đuổi phụ thân của nó ra khỏi vương phủ sao? Để cho đứa nhỏ sinh ra, sẽ không có phụ thân sao?”

Vương gia nhìn Ngọc Nương như vậy, trong lòng cũng rất chua xót, con trai làm chuyện ác, lại ảnh hưởng đến con dâu cùng đứa nhỏ của bọn hắn, dù sao bọn họ cũng là người vô tội trong chuyện này, lúc này, vương gia cảm thấy đau lòng không thôi, quay đầu đi, không đành lòng nhìn mặt của Ngọc Nương.

Ngọc Nương thấy không khí lúc này tiêu điều lạnh lẽo như vậy càng khóc thương tâm hơn: “Phụ vương, người hãy suy nghĩ lại quan hệ giữa Tôn gia của con cùng với vương phủ nhiều năm rất tốt, người làm như thế, làm sao lại không làm thất vọng các vị tổ tiên của con dâu, phụ thân, người có thể đối xử với Cầm Nương tốt như vậy, Ngọc Nương cũng là nữ nhi của Tôn gia, làm sao người lại bất công như vậy?”

Vương gia nghe xong càng cảm thấy khó chịu, ông đứng lên, lão đảo đi về phía sau, đoạn tuyệt quan hệ phụ tử không phải là biện pháp tốt nhất, nhưng mà, Đình nhi đã từng nói qua, hắn muốn đòi lại ngôi vị thế tử, bản thân của ông đã sai lầm nhiều năm qua như vậy rồi, không thể tiếp tục sai lầm nữa, tính cách của Đường nhi, quả thật không thể ngồi lên ngôi vị thế tử được, nếu để hắn kế thừa ngôi vị nhất định sẽ đẩy Giản Thân vương phủ vào dầu sôi lửa bỏng, hiện giờ hoàng thượng e rằng còn không biết, mối quan hệ giữa lão nhị cùng Đường nhi, nếu sự việc này phơi bày, sẽ liên lụy tất cả người của Giản Thân vương phủ.

Hiện giờ tiểu Đình cùng Cầm Nương đang từng bước phát triển sự nghiệp cho chính bọn họ, sự nghiệp lúc này đang khởi bước, e rằng nếu để hoàng thượng nắm lấy bất cứ điểm yếu nào thì nhất định sẽ ép buộc Giản Thân vương phủ, nếu những chuyện này tiếp tục xảy ra, chẳng những là Đường nhi tự tìm đường chết, cũng sẽ hại chết phụ thân của Đình nhi.

Dù có tiếp tục lập công lao, thì cũng khó thoát khỏi tội danh phản quốc kia, Giản Thân Vương đã trực xuất lão nhị ra khỏi phủ, may mà lão nhị đã sớm ở riêng, mà lúc này chính là lúc hoàng thượng đang cần Cầm Nương với tiểu Đình cho nên mới có thể dễ dàng tha hiệp như vậy, bằng không, hoàng thượng dù biết rõ bản thân ông luôn luôn tận tâm trung thành với triều đình, lại nhân tức giận vì bị lão nhị hãm hại như vậy, ra lệnh cho binh lính bao vây Giản Thân vương phủ.

Ông vừa suy nghĩ, bên cạnh, Lưu di nương khóc lớn hướng về phía vương gia: “Vương gia, cho dù ngài không thích thiếp thân, cũng không thể đối xử với con trai của ngài như vậy, người ta nói hổ dữ không ăn thịt con, chẳng lẽ chỉ có con của tỷ tỷ sinh ra, mới đúng là con của ngài sao?”

Cầm Nương nghe thấy rất tức giận, hơn nữa, trải qua một quãng đường bốn ba như vậy thật sự đã làm cho nàng cùng vương phi rất mệt mỏi, lập tức nói với Lưu di nương: “Di nương, người cũng đừng nao loạn như vậy, phụ vương mới tỉnh lại, rất nhiều chuyện còn chưa xem xét, lúc này cũng chưa phải lúc thích hợp, nếu người còn tiếp tục nao loạn nữa, đối với người cũng không có lợi ích gì cả.”

Lúc này Lưu di nương một bụng tức giận nhưng không biết trút vào đâu, nhất là nhìn thấy Dương nhi trắng trẻo trên tay của Lãnh Hoa Đình, sự đố kỵ trong lòng nảy lên, lại nghe thấy vương phi muốn để cho Thượng Quan Mai trở thành quả phụ, bà ta càng hận, chẳng qua lúc này Cầm Nương có ý tốt khuyên bảo bà ta mà thôi, sự ghen ghét từ lúc đầu tới giờ hiện tại muốn trút hết lên người của Cầm Nương, quay người lại, bà ta đuổi ra một cánh tay, đột nhiên hướng về phía của Cầm Nương.

Lãnh Hoa Đình tay mất lạnh lẽo đã nhìn thấy được, miếng bội Dương nhi đang cầm trên tay chơi đùa do chính Thượng Quan Mai tặng, hắn lập tức bắt lấy, hướng tới khuỷa tay của Lưu di nương đánh vào, tay Lưu di nương trở nên cứng ngắc, cổ tay lập tức hạ xuống, không thể tiếp cận đến Cầm Nương, hiện tại sự đau đớn từ tay truyền đến, trong lòng càng tức giận, quát lên:

“Đừng cho là ta không biết trong lòng ngươi nghĩ gì, ngươi muốn hại Đường nhi của ta sao, để cho con trai của ngươi được hưởng lợi sao, ngươi cứ nằm mơ đi, đừng nói đến việc con của Đường nhi sắp ra đời, chỉ nói đến thân phận của Mai nhi, nàng cũng là quận chúa, thân phận so với ngươi cao quý hơn rất nhiều lần, người đừng nghĩ một bước liền trở thành phượng hoàng.”

Cầm Nương nghe thấy vô cùng tức giận, nàng đã nhìn Lưu di nương lâu rồi, quay người lại, tát một cái vào

mặt của Lưu di nương, cao ngạo ngẩng đầu lên nói: “Không cần sử dụng tâm tư thói rửa của bà ra nói với tôi, con trai của bà có trở thành thế tử hay không cũng không có một tí giá trị nào đối với tôi cả, chẳng qua tôi nể mặt vương gia cùng vương phi mà thôi, nếu bà còn tiếp tục vô lễ như vậy nữa, tôi nhất định sẽ không dễ dãi như vậy nữa đâu.”

Thượng Quan Mai không nghĩ tới Cẩm Nương sau một năm không gặp, lại trở thành một người mạnh mẽ như vậy, không khỏi ngẩn người ra, dù sao Lưu di nương luôn bảo vệ nàng cùng tướng công, lúc này nàng cũng có một chút tức giận, cho dù như thế nào, Lưu di nương cũng là nhị nương của nàng, làm sao lại có đạo lý con dâu có thể đánh nhị nương được chứ?

“Đệ muội, muội đừng như vậy, di nương, dù sao cũng là nhị nương.” Sắc mặt của Thượng Quan Mai lúc này cũng không tốt mấy, ngữ khí cũng không nặng nề, vì nàng biết nàng cùng Cẩm Nương không có bất kỳ thù oán nào, nhưng mà nàng chỉ muốn nói một câu công bằng mà thôi.

“Nhị nương sao? Đại tẩu, tẩu đã quên rồi sao, chuyện này, di nương cũng không có quyền được xen vào.” Nói xong, tối gần Lưu di nương, cười lạnh dạo vòng quanh người bà ta: “Di nương, mọi chuyện ở phòng giặt giũ, ngài đã làm hết rồi sao? Ngài đã quên lời nói của vương ma ma sao? Không biết vương ma ma ở phòng giặt giũ vẫn tốt chứ?”

Lưu di nương nghe thấy ngẩn ra, chuyện lần trước bà ta bị phạt, hành động như vậy cũng không tiện truyền ra ngoài, dĩ nhiên cũng không thể tránh khỏi trách phạt, lần đó sự việc quả thật rất lớn, bỏ độc hãm hại chính thất, giết chết Châu nhi, mọi chuyện đổ lên đầu của Châu nhi, hành vi phạm tội lần đó ảnh hưởng đến Tông Nhân phủ, e rằng cũng đã làm mất đi nhân phẩm, kết quả. chính là để cho bà một thân trách phi làm một việc của hạ nhân, sau này bà làm gì còn mặt mũi mà đi gặp mọi người được chứ?

Làm sao bà ta có thể chịu được sự trách phạt kia? Vốn bà ta nghĩ rằng, mọi chuyện đều đã qua một năm, vương phi cũng sẽ không còn so đo nữa, Tôn Cẩm Nương cũng sẽ không còn để ý, không nghĩ rằng, hiện tại nàng lại nhắc lại chuyện xưa. Nghĩ đến chuyện này bà ta không khỏi hoảng sợ.

Đôi mắt di chuyển, nhìn về phía vương phi, nước mắt trào ra: “Tỷ tỷ, tỷ có thể dạy dỗ con dâu tốt như vậy sao? Dám đánh nhị nương, từ trước đến nay tỷ không phải là quản lý mọi chuyện rất nghiêm túc sao? Vì sao lúc này lại không lên tiếng? Tỷ muốn bao che cho con dâu sao? Ta. Ta muốn bẩm báo với trong tộc, nhìn xem các vị lão nhân xử trí việc này như thế nào, nàng ta không hiểu hiểu đạo là gì.”

Vương phi nghe thấy cười lạnh một tiếng, từ từ ngồi xuống ghế dựa trên chính đường, cười lạnh nói: “Người có thể đi bẩm báo, lão tam cũng muốn đi bẩm báo chuyện này, lâu như vậy không thấy hấn, cũng không biết lão tam đã tỉnh chưa, nếu không, hèn lão tam cùng đi?”

Lưu di nương nghe thấy thân thể cứng ngắc, lão tam đã sớm hoài nghi Lãnh Hoa Đường có liên quan trong chuyện này, nhưng cũng không có chứng cứ, nghe nói lão tam đã tỉnh dậy, nhưng cũng chỉ có thể trợn mắt, nói ra một hai từ, chính là không thể nói chuyện lưu loát thôi, chuyện ngày đó xảy ra trước mặt mọi người trong tộc, để ọi người nhìn thấy được, đến tai người trong tộc, cho dù không có chứng cứ, cũng sẽ phá hủy thanh danh của Đường nhi ở trong tộc, tương lai làm sao thống lĩnh người trong tộc?

Lưu di nương hoàn toàn không thể mở lời, vuốt nơi bị đánh đau nóng bỏng trên mặt, tức giận muốn rời đi, Cẩm Nương lại lạnh lùng nói: “Di nương, ngài có vẻ nghĩ sai một việc, ta đánh không phải là nhị nương, mà là một nô tỳ hạ lưu giặt giũ mà thôi, đầu của ngài có phải bị hư rồi không, càng già càng ngốc như vậy, hiện giờ ngài vẫn là một nô tỳ chuyên giặt giũ mà thôi, cũng dám ra tay với phu nhân như ta đây sao, thật sự là không có vương pháp, xem ra, trách phạt ngài cũng quá nhẹ rồi, ngài cũng nói, chức vụ của mẫu thân chính là tiếp quản mọi việc trong phủ, ta nhìn xem, hay là ngài vẫn nên nán lại phòng giặt giũ một thời gian đi?”

Vương phi nghe thấy nở nụ cười, những việc Cẩm Nương nói chỉ là làm bộ mà thôi, tuy là trách phạt Lưu di nương, nhưng thân phận nàng ta vẫn là trắc phi của vương gia, Tông Nhân phủ vẫn chưa hủy sắc phong của nàng ta, nhưng mà Lưu di nương cũng là xứng đáng, quên đi nên để cho Cẩm Nương trừng trị nàng ta.

Vương phi cũng không chờ Lưu di nương trả lời, vượt lên trước nói: “Cẩm Nương nói cũng có lý, Lưu Thanh Dung, người lập tức đi phòng giặt giũ cho ta, trong vòng một năm, không được quay trở về phòng, nếu không, bản phi sẽ dùng gia pháp xử trí.”

Lưu di nương nghe thấy vô cùng tức giận, bất cứ giá nào bà ta cũng phải phân rõ phải trái, cho dù đánh không lại, lại giở trò ngang ngược khóc nháo lên, Cẩm Nương nhìn cảm thấy rất phiền, nhìn hạ nhân quát to: “Ma ma hành hình đâu, có phải đều muốn bị phạt hay không, đem nô tỳ thấp hèn này kéo xuống cho ta.”

147. Chương 148

Edit: Funny1107Beta: Aquarius8713

Bên ngoài hai ma ma lập tức tiến vào, trong lòng Thượng Quan Mai lập tức trầm xuống, tuy là nàng cũng không thích Lưu di nương, khí thế của Lưu di nương cũng quá mức, nhưng mà dù sao bà ta vẫn là mẫu thân của Lãnh Hoa Đường, từ một trắc phi lại trở thành một nô tỳ thấp hèn như vậy, mặt mũi của Lưu di nương nâng tạm thời mặc kệ, nhưng mà còn mặt mũi của Lãnh Hoa Đường, lại còn mặt mũi thể tử phi của nàng? Đặt ở nơi nào đây?

“Đệ muội, muội không cần quá mức vậy.” Thượng Quan Mai khuyên bảo.

“Đại tẩu, việc này không cần thương lượng nữa, những việc của bà ta tẩu hần biết rõ, không phải là muội không để mặt mũi cho tẩu, nhưng đối với loại người lòng dạ như rắn rết này, không thể quá mềm lòng, người ta nói nếu một lần bị ngã, lại nhiều lần bị bà ta hãm hại, nếu lại tiếp tục nhượng nhịn, chỉ biết cho bà ta cơ hội cần ngược lại, loại chuyện này muội không muốn bị ăn ám hại một lần nữa.” Về mặt của Cẩm Nương vô cùng nghiêm túc trịnh trọng nói với Thượng Quan Mai.

Tuy trong lòng vương phi biết Thượng Quan Mai rất đau khổ, thở dài, đi đến bên cạnh khuyên nàng: “Mai nhi, nàng ta chỉ là thiếp, con là con dâu của ta, về sau, ta sẽ xem con như nữ nhi của mình mà đối xử.”

Thượng Quan Mai nghe thấy lời này trong lòng cảm thấy ấm áp, vương phi quả nhiên luôn lương thiện như vậy, tuy Lưu di nương đã không ít lần hãm hại vương phi, nhưng bà vẫn dùng sự lương thiện của mình để đối xử với mọi người, cũng được, mấy ngày này, nàng cũng đã chịu đựng sự tức giận của Lưu di nương cùng Ngọc Nương, nếu để Lưu di nương tiếp tục chèn ép nàng, thì Ngọc Nương sẽ ngày càng trở nên kiêuạo đến cỡ nào.

Nghĩ tới đây, Thượng Quan Mai liếc về phía Ngọc Nương, nhìn thấy nàng ta đang đứng ưỡn cái bụng ra, trông mất không ngừng di chuyển, không biết là đang suy nghĩ chuyện gì, Thượng Quan Mai không khỏi hừ lạnh một tiếng, nói với Cẩm Nương: “Nhưng đừng giao cho di nương quá nhiều việc nặng là được, muội chú ý một chút.”

Cẩm Nương nghe thấy buồn cười, trong lòng biết Thượng Quan Mai đã suy nghĩ thông suốt, liền phát tay lên, nói với hai vị ma ma kia: “Đưa bà ta đi đến phòng giặt đi, hai người các người nghe kỹ cho ta, nếu bản phu nhân nhìn thấy bà ta trở về, cẩn thận da của các người.”

Hai ma ma kia nghe xong đưa mắt nhìn nhau, cái gì mà di nương trở về viện, Lưu di nương không phải là di nương sao? Hiện tại. sao từ miệng của phu nhân trở thành tiện tì rồi?

Chỉ là sau khi phu nhân trở về, so với lúc trước, đã nghiêm khắc hơn rất nhiều rồi, thể tử phi cùng vương phi đều phải nghe theo lời của nàng, xem ra, trong phủ này, mọi chuyện đã xoay chuyển rồi, về sau nhất định phải kính trọng đối với thiếu phu nhân.

Hai ma ma tha Lưu di nương đi ra ngoài, Lưu di nương khóc lớn, nói với Thượng Quan mai: “Mai nhi, con làm sao có thể nhìn bọn họ khi dễ di nương chứ, trong phủ này con mới chân chính là thiếu chủ tử, dựa vào cái gì lại nhường địa vị này cho Cẩm Nương?”

Thượng Quan Mai bất đắc dĩ nhìn bà ta một cái, thở dài nói: “Di nương, ngài vẫn nên yên tĩnh lại một chút đi, thành thật mà làm việc trong phòng giặt, không cần náo loạn nữa, sau một năm nữa, Mai nhi sẽ đón ngài trở về.”

Lưu di nương làm sao có thể cam tâm, bà ta cả đời khổ sở theo đuổi, buông tha ngay cả tôn nghiêm cùng nhân phẩm của bản thân là vì cái gì, mọi chuyện đã tính toán đến nước này, đã trở thành một người đứng trên nhiều người, có thể hãnh diện trước đích tỹ, không nghĩ tới, thời cơ gần đến, lại bị trách phạt trở thành một nô tỳ hạ đẳng như vậy, chuyện này bà ta làm sao có thể chịu đựng được?

Hai ma ma kéo bà ta thẳng một đường, trên đường bà ta khóc thét lên, Cẩm Nương chờ Lưu di nương đi, nhàn nhạt quay lại nhìn lên phần bụng đang nhô ra của Ngọc Nương, lẽ ra, Lưu di nương đối xử với Ngọc Nương rất tốt, nghe nói từ sau khi Ngọc Nương mang thai, Lưu di nương vô cùng bảo vệ nàng ta, thậm chí vì Ngọc Nương không tiếc đối nghịch cùng Thượng Quan Mai, nhưng mới vừa rồi, nàng đã đánh Lưu di nương, lại còn đem phạt bà ta vào phòng giặt giũ, vậy mà từ đầu đến cuối Ngọc Nương cũng không có một câu cầu tình cho bà ta, giống như Lưu di nương với nàng ta không có bất kỳ quan hệ nào cả, ngay cả Thượng Quan Mai từng bị bà ta chèn ép, nhưng cũng đứng ra thay bà ta cầu tình một chút, nhưng nhìn Ngọc Nương lúc này, quả thật làm cho người khác thất vọng.

“Tứ muội, chắc muội đã đi đường mệt rồi, dừng vì một chút chuyện này mà làm phiền bản thân, muội nên trở về phòng nghỉ ngơi một chút, lát nữa tỹ sẽ sai phòng bếp đem chút đồ ăn lên uội.” Ngọc Nương phát hiện Cẩm Nương đang nhìn nàng ta, sửa lại khuôn mặt vừa nãy còn thống khổ, thay đổi, khóe miệng hiện ra một tia cười, thân thiết nói với Cẩm Nương, đôi mắt to mở ra, thỉnh thoảng lại liếc về phía Lãnh Hoa Đình.

Lãnh Hoa Đình đang ôm Dương nhi đùa giỡn trong lòng, Dương nhi lại vô cùng kỳ quái, bình thường, người nào ôm tiểu tử kia, nếu hấn không kéo tóc của người đó xuống, thì cũng sẽ nắm lấy tai của người đó, nhưng mà lúc này Lãnh Hoa Đình đang ôm tiểu tử kia, bé một chút cũng không khóc không nháo, lại càng trở nên thân thiết với phụ thân, rất thành thật, chỉ cần có một đồ vật nhỏ, bé lại có thể chơi đùa lâu như vậy, điều này làm cho Cẩm Nương cảm thấy rất ghen tị, dựa vào cái gì chứ, nàng là nương của tên nhóc này, khổ sở mang thai nó mười tháng, vì sao lúc nàng ôm bé, bé lại vô cùng náo loạn như vậy a.

Ngọc Nương nhìn một lớn một nhỏ kia, hai người đó quả thật luôn xinh đẹp như vậy, trong lòng lại cảm thấy chua xót, nàng không có cảm tình với Lãnh Hoa Đường, thậm chí vẫn rất sợ nam nhân kia, tuy đứa nhỏ là nàng ngoài ý mang thai, nhưng đã cứu nàng, bởi vì nàng mang thai, Lãnh Hoa Đường cũng không chạm qua nàng, hơn nữa đối nàng ôn nhu có thêm, nhưng mà, đêm tân hôn nàng chịu đủ ngược đãi, giống như khắc vào trong tảng đá, như thế nào cũng đều không xóa được, lúc nào cũng giống như ác mộng mà quần lấy nàng.

Cẩm Nương càng hạnh phúc, thì nàng càng cảm thấy ghen tị với Cẩm Nương, nhất là, người mang lại hạnh phúc cho Cẩm Nương là nam nhân như thiên tiên kia, điều này làm cho nàng vô cùng oán hận, nhưng nàng cũng hiểu được, hiện tại trong lòng của vương gia cùng vương phi không ai có thể so sánh được với Cẩm Nương, đây không phải là thời cơ tốt để đối phó với Cẩm Nương, Lưu di nương quả thật là một người hết sức ngu ngốc, lúc này lại đối đầu trực tiếp với Cẩm Nương, không phải tự mình tìm đường chết sao?

Vì vậy trên hết, Ngọc Nương lại đối xử với Cẩm Nương rất thân thiết, giống như mối quan hệ giữa các nàng vô cùng thân thiết gần bó.

“Không cần, việc này, đại tẩu đã chuẩn bị chu đáo, nhị tỹ, tỹ hãy an tâm mà dưỡng thai cho tốt, ta xem, sắp đến lúc sinh không còn bao lâu nữa, cũng không dám làm phiền đến tỹ tỹ.” Cẩm Nương không nặng không nhẹ trả lời.

Sắc mặt của Ngọc Nương càng ngày càng nóng lên, lại bị một chậu nước lạnh tạt vào, nàng nguyên muốn lợi dụng mối quan hệ tỹ muội ruột thịt với Cẩm Nương, có thể thị uy với Thượng Quan Mai, chẳng phải Thượng Quan Mai luôn nghĩ rằng, đợi đến khi Cẩm Nương quay trở về, Cẩm Nương nhất định giúp đỡ cho nàng ta sao, nhưng nàng ta đã quên chính mình cùng Cẩm Nương là cùng họ Tôn, cùng một phụ thân rồi sao.

Nhưng mà không nghĩ tới, Cẩm Nương căn bản không thèm ăn bộ này, mềm nhũn đã đưa mối quan hệ hữu hảo này đánh gãy, điều này làm cho nàng rất tức giận, nhưng mà trên khuôn mặt vẫn giả bộ cảm động nói với Cẩm Nương: “Cũng đúng, tứ muội nói rất đúng, thân thể của ta càng ngày càng nặng nề, cũng không thể trong coi mọi việc, hiện giờ muội đã trở lại, chuyện bếp núc tỹ có thể giao lại uội rồi, để mọi chuyện qua một bên, chỉ cần nghỉ ngơi, chuẩn bị sinh hài tử là được.”

Ngọc Nương cười đắc ý, khoe mắt vẫn không quên nhìn về phía Thượng Quan Mai, Cẩm Nương nhú mày, cười nhạt nói: “Nhị tỷ có thể nghĩ như vậy rất tốt. Chờ muội thu xếp mọi chuyện, ngày mai muội sẽ sai người về lại mặt, nếu nhị tỷ có muốn gì gửi cho Đại phu nhân, muội sẽ chuyển giúp tỷ.”

Ngọc Nương vừa nghe thấy lời này, trên mặt cũng có chút xấu hổ, ánh mắt cũng hạ xuống: “Mẫu thân bị bệnh, nằm trên giường đã lâu, cũng không biết còn bao nhiêu ngày nữa, thứ tốt có đem về, ấu thân cũng vô dụng, khó có được tứ muội nhớ đến mẫu thân, mẫu thân đã nói, chúng ta nhất định phải khoẻ mạnh, chỉ cần nhớ đến người trong nhà là được.”

Ngọc Nương là một người tư lợi Cẩm Nương đã sớm biết, nàng chỉ thuận tiện nói đến thôi, đành phải thay đổi chủ đề khác, con dâu trong nhà này, chỉ có mình Thượng Quan Mai là chưa có hài tử, nếu nhắc đến chuyện hài tử, điều này nhất định sẽ làm cho Thượng Quan Mai cảm thấy rất khó chịu.

Cẩm Nương cảm thấy rất mệt mỏi, cúi người hành lễ với vương phi, ôm Dương nhi đứng dậy quay về phòng.

Lãnh Hoa Đình cũng không đi theo, hần trực tiếp đi vào thư phòng của vương gia, vương gia đang nhú mi ngồi trong thư phòng, thấy Lãnh Hoa Đình đi vào, không khỏi có chút kinh ngạc: “Tiểu đình con sao lại không trở về nghỉ ngơi?”

“Con chỉ đến xem phụ thân.” Lãnh Hoa Đình cười nhạt nói.

“Là không thích phụ thân mềm lòng đi.” Vương gia bắt đầu dĩ thử dài, nói với Lãnh Hoa Đình.

“Phụ thân quả thật đã mềm lòng, Lãnh Hoa Đường, nếu giữ hần lại sẽ là tai hoạ, đối Giản Thân vương phủ cũng không lợi ích gì, phụ thân không phải vì vương phủ mà nhẫn nhịn suốt nhiều năm qua sao, sao chỉ vì một người như hần, mà ngay cả tương lai của Giản Thân vương phủ người cũng không để ý sao? Trong tộc còn có hàng ngàn người phải dựa vào chúng ta, chẳng lẽ phụ thân để mặc cho hần như vậy?”

Lãnh Hoa Đình trong lòng quả thật có chút tức giận, hần đến đây, chỉ muốn dò xét điểm quan trọng trong lòng của vương gia, nếu hần ra tay, thì không thể để đến lúc đó, vương gia luyến tiếc Lãnh Hoa Đình, lại bị thương đến tình phụ tử.

“Hài tử ngọc, con nghĩ rằng ta và con hiện tại có năng lực đó sao? Hoàng thượng hiện giờ đã coi hần như một con dao để ngăn chặn con, chỉ mong sao hai huynh đệ con không tốt, hần lại ở giữa làm ngư ông đắc lợi, mới vừa rồi ta đã phái ám vệ đi theo hần, chỉ chút thời gian này hần đã đi đến phủ thái sư, ngày mai, chỉ cần ta nộp tấu chương phệ đi ngôi vị thế tử của hần, hoàng thượng tất nhiên sẽ giữ không trả lời, không đồng ý, cũng không phản đối, liền làm cứng lại ở giữa, tùy ý hai huynh đệ các người ép buộc nhau.” Vương gia thở dài nói.

“Lời nói ngày đó của Dự Thân Vương, chẳng lẽ phụ thân không nghi ngờ gì sao? Di nương cùng mẫu thân quả thật cũng có bảy phần giống nhau, nếu như người là phụ thân của hần, vì sao con với hần lại không có nửa điểm giống nhau? Phụ thân không thấy kỳ lạ sao?” Lãnh Hoa Đình cũng bấp chập mặt mũi của vương gia, trầm ngâm một chút, vẫn nói ra. Việc này ở trong lòng của hần đã tồn tại quá lâu, hần lại nhớ đến lời nói của Thanh Ngọc lúc sắp chết.

Vương gia nghe xong lập tức đứng lên, thống khổ nhìn Lãnh Hoa Đình, chuyện năm đó, một màn như vậy hiện lên trước mắt ông, những chuyện cũ hoang đường cùng Lưu di nương làm sao ông có thể mở miệng nói trước mặt của con trai mình đây, nhưng lời nói của tiểu Đình quả thật làm cho ông có chút hoài nghi, Đường nhi tuyệt đối không có nửa điểm giống với Đình nhi, nếu như nói Đường nhi là con trai của lão nhị, cũng phải nên giống với lão nhị chứ, làm sao nhìn Đường nhi cũng không có điểm nào giống như lão nhị?

Vì vậy đây cũng là nguyên nhân mà ông cũng không tin lời của lão nhị, hơn nữa trên người của lão nhị không có hình Thanh Long, mà trên người Lãnh Hoa Đường lại có hình Thanh Long, điểm này, chỉ bằng điểm này, ông càng khó tin tưởng Lãnh Hoa Đường không phải là con trai của ông, nhưng. thật sự Lãnh Hoa Đường cũng không có điểm gì giống với ông, chẳng lẽ, năm đó Lưu thị cầu kết với nam nhân khác, sau khi lỡ mang thai, lại đưa trách nhiệm đổ trên người ông, mà trải qua lần đó, rõ ràng chính mình là trúng thuốc mê, mơ hồ, không chừng. Thật sự chỉ là mộng xuân thôi sao?

“Đình nhi, có cách nào chứng minh hần không phải con của phụ thân không? Phụ thân hiện giờ rất hồ đồ.” Vương gia càng nghĩ càng hồ đồ, ông không có cách nào giải thích được cái hình xăm kia, cái này nói trắng

ra, hình xăm Thanh Long đó không phải mỗi người của hoàng thất đều có, đương kim thánh thượng không có, nhưng có hình xăm Thanh Long thì nhất định là người của hoàng gia, có lẽ, là do nguyên nhân này, lúc trước là do trên người của lão nhị cũng không có hình xăm, cho nên bản thân ông cũng không có kinh ngạc chút nào cả, lão nhị không có hình xăm, dĩ nhiên Lãnh Hoa Đường không phải là con trai của lão nhị, điểm này, vương gia vô cùng chắc chắn.

Cho nên, chỉ còn có thể, đó chính là phải có cách chứng minh, Lãnh Hoa Đường quả thật không phải là con ruột của ông.

Suy nghĩ như vậy, trong lòng của vương gia lại trở nên phức tạp, dù sao cũng là đứa con mà ông đã nuôi dưỡng hơn hai mươi mấy năm. Nếu như một ngày nào đó ông phát hiện mình là kẻ ngốc bị người khác lừa dối như vậy, một chuyện sỉ nhục như vậy, quả thật làm cho vương gia rất khó chịu, nhưng một bên, vương gia lại cảm thấy được trong lòng vô cùng nhẹ nhõm.

Ông không phản bội vương phi, từ trước đến nay ông đối với vương phi đều là chung tình trước sau như một, trước kia vì chuyện của Lưu di nương với Lãnh Hoa Đường, ông quả thật cảm thấy rất có lỗi với vương phi, nếu như từ trước đến nay toàn bộ đều là lừa dối, như thế, từ nay về sau ông có thể hiên ngang mà đứng thẳng lưng một ít trước mặt vương phi.

“Không có cách nào cả, việc này chỉ có di nương mới là người rõ ràng nhất, phụ thân sao người không đến hỏi thẳng di nương.” Lãnh Hoa Đình nhìn thấy vẻ mặt rối rắm của vương gia, không khỏi thở dài, nói với vương gia.

Wương gia nghe thấy ngăn ra, bàn tay đánh hấn nói: “Nếu nàng ta chịu nói thật, phụ thân cũng không cần e dè trước mặt mẫu thân của con hai mươi năm.”

“Phụ thân, nếu như hấn là con của người, người muốn tha cho hấn sao?” Đây mới là mục đích cuối cùng của Lãnh Hoa Đình khi tìm đến vương gia.

Wương gia nghe thấy lại ngăn ra, yên lặng nhìn về phía Lãnh Hoa Đình, trong mắt tràn đầy vẻ thống khổ: “Tiểu Đình, phụ thân không muốn thấy huynh đệ các người tranh đấu nhau như vậy.”

“Người không muốn nhìn thấy, không có nghĩa là hấn sẽ bỏ qua con, năm đó độc trên người của con do ai hạ, chẳng lẽ con không có quan hệ gì với hấn sao, phụ thân trong lòng của người kỳ thật cũng hiểu rõ mọi chuyện, chẳng lẽ, con coi tiền như rác, người khác có thể hại con đến thê thảm như vậy, lại chỉ cần tình huynh đệ này mà con buông tha cho hấn sao? Vậy hấn có từng xem con là huynh đệ của hấn không?” Ngữ khí của Lãnh Hoa Đình vô cùng kích động, hấn hận vương gia chỉ nghĩ đến tình thân, chẳng phân biệt được thị phi, luôn dung túng cho Lãnh Hoa Đường đi hại người mà thôi.

“Đình nhi, con muốn như thế nào, phụ thân đều sẽ tùy theo con, ban đầu ở Giang Nam ta đã nói với con, những gì của con, con đều có thể đòi lại tất cả, cho dù ta thật là phụ thân của hấn, nhưng lần này phụ thân nhất định không thể để cho con tiếp tục chịu uỷ khuất nữa, hấn. phụ thân cũng đã cho hấn cơ hội rồi chỉ là hấn tự mình tìm đường chết, vậy cứ thuận theo nguyện vọng của hấn đi.”

Wương gia thở dài một hơi, vỗ lên bả vai của Lãnh Hoa Đình, từ trong thư phòng đi ra ngoài.

Lãnh Hoa Đình muốn chính là những lời này, trước kia ở Giang Nam, không có Lãnh Hoa Đường, hiện giờ đứng trước mặt hấn, người kia rất giỏi nguy trang, nếu để cho phụ thân bắt đầu dao động với việc này, hiện giờ có những lời này, hấn lập tức có thể bắt đầu hành động.

Lãnh Hoa Đình trở về viện của mình, Cẩm Nương đang ở trong phòng thu thập đồ đạc, vì trước kia Song nhi đã từng cứu nàng, được Cẩm Nương vô cùng tín nhiệm, hiện giờ nàng cũng đã trở thành đại nha hoàn bên cạnh Cẩm Nương, nàng đang giúp Cẩm Nương thu xếp những đồ đạc của Cẩm Nương mang về từ Giang Nam.

Dương nhi đang ngủ ở trên giường, hai bàn tay mập mạp đang nắm thật chặt, nâng lên trên đầu để sang hai bên, như là có thể đánh nhau với người khác bất kỳ lúc nào, khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ đờ đẫn, nhìn rất đẹp mắt, lúc trước Lãnh Hoa Đình cũng rất ít khi soi gương, chỉ biết dựa vào người khác nói hấn xinh đẹp cỡ nào mà thôi, hiện giờ nhìn thấy nhi tử mới biết được, thật đúng là như Cẩm Nương nói một bộ dạng rất yêu nghiệt nha.

Đẩy xe lăn lại gần, Lãnh Hoa Đình nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Dương nhi, yêu thương mà nhìn con trai của mình đang ngủ thiếp đi, cũng không quên phun nước bọt ra, không khí như vậy vô cùng ngọt ngào, cực kỳ an bình, hẳn cảm thấy lúc này có vợ hiền con ngoan, hẳn rất sợ điều này chỉ là một giấc mộng, có một ngày, chỉ cần tỉnh mộng, hết thấy mọi thứ trước mắt đều tan vỡ.

Đáy lòng tự nhiên sẽ trở nên lo lắng, sợ mất đi những thứ trước mắt, cho nên, hẳn đã hạ quyết tâm, nhất định phải đem những bất an này bóp chết trước khi bắt đầu hình thành.

“Nương tử, ngày mai nàng sẽ trở về nhà sao?” Lãnh Hoa Đình cầm khăn lau nước bọt bên môi của tiểu tử kia.

“Dạ, thiếp muốn ôm Dương nhi cho lão phu nhân cùng mẫu thân nhìn xem, hiện giờ phụ thân không ở nhà, lão phu nhân không biết sẽ lo lắng như thế nào, ngày xưa lúc phụ thân xuất chinh, lão phu nhân đều ở trong nhà niệm phật, sợ rằng phụ thân sẽ xảy ra chuyện, bây giờ. . . . Không biết tình hình ở biên quan căng thẳng đến mức nào rồi.” Cẩm Nương thuận miệng đáp, giữa trán, một tia ưu sầu lướt qua, Lãnh Hoa Đình nhìn thấy lập tức đau lòng.

Đẩy xe lăn đi qua, cầm lấy bàn tay của Cẩm Nương: “Nhất định sẽ không có chuyện gì, nhạc phụ là đại tướng quân, binh lính của Đại Cẩm cũng có trên mười vạn người, nếu có đánh, cũng không thể dễ dàng bị bại như vậy.”

Tuy là nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn lo lắng, ngày mai Lãnh Hoa Đình sẽ cùng phụ vương đi vào triều, có thể nói chuyện một chút với hoàng thượng, nếu có thể đàm luận được, thì nàng sẽ giúp đỡ triều đình một chút ngân lượng, nếu không thể đồng ý, vậy nàng sẽ âm thầm cho người bảo vệ lão gia quay trở về, chuyện triều đình sống chết từ nay về sau không liên quan đến nàng, hoàng thượng nếu không cầu nàng, nàng tuyệt đối sẽ không đem con bài chưa lật mà giao cho bọn họ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lãnh Hoa Đình lập tức cùng vương gia đi lên triều, đồ đạc của Cẩm Nương cũng chưa thu thập xong, lại nghĩ muộn một chút, sẽ sau khi Lãnh Hoa Đình hồi phủ cùng quay trở về nhà mẫu thân của nàng.

Vương phi nhớ Dương nhi, vào lúc sáng sớm, cũng không chờ Cẩm Nương đi thỉnh an bà, bà trực tiếp đi đến phòng của Cẩm Nương, Tú cô đang thay tã cho Dương nhi, tiểu tử này ăn rất nhiều, nên đi tiểu tiện cũng rất nhiều, cũng không có cái gì không tốt, mỗi lần muốn tiểu tiện tên tiểu tử kia không ngừng di chuyển thân thể của mình, người nào ôm hẳn đều bị hẳn nắm lấy lỗi tai, cái miệng nhỏ càng không ngừng thở phì phò, giống như một vị đại nhân thúc giục người khác giúp hẳn đi tiểu vậy, hiện giờ Tú cô đã quen với những hành động này của tên tiểu tử kia, rất ít khi để cho Dương nhi trở nên khó chịu vì ẩm ướt trong người, nhưng mà có khi Dương nhi quá mức vui đùa, sẽ quên, làm cho nước tiểu của mình bắn ra xa, nếu ôm hẳn mà không chịu chuẩn bị từ trước, chắc chắn sẽ ôm trọn toàn bộ vào người.

Tiểu tử kia nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của người khác khi bị bé làm hại, sẽ toét miệng cười, y y nha nha, vẻ mặt vui sướng khi người khác gặp họa, chuyện này làm cho Cẩm Nương vô cùng tức giận, vì việc này, đã không ít lần đánh vào cái mông nhỏ của bé rồi.

Vừa mới thay tã cho Dương nhi, xa xa nhìn thấy vương phi đang đi tới, đôi bàn tay nhỏ mở to ra hết sức, hai chân ở trên người Tú cô đạp loạn xạ, khuôn mặt tươi cười sáng lạn, nhất định là muốn để cho vương phi ôm bé rồi.

Vương phi cố ý kiểm tra tóc của mình, hôm nay bà búi một kiểu tóc vắn kè, đem tóc của chính mình buộc một cách chắc chắn nhất, phía sau chỉ cài trên đầu bằng một cây trâm, phía trước trang sức gì cũng không mang, quả thật bà đã quá quen với hành động của tiểu gia hỏa này, thấy cái gì đều kéo cái đó, bé nhất định sẽ không chịu yên tĩnh.

Nhưng vì quá yêu thích tôn nhi, bà nhịn không được muốn ôm bé một cái, nếu một ngày không thấy bà sẽ cảm thấy không khoẻ, cảm thấy thiếu gì đó.

Tiếp nhận Dương nhi từ tay của Tú cô, vương phi thuận tiện hôn lên gương mặt trắng trẻo của bé một cái, tiểu tử kia miệng cười lớn đến nỗi mở miệng thật lớn, bàn tay mập mập ôm lấy đầu của vương phi, hôn một cái, vì vậy khuôn mặt của Vương phi đầy nước miếng của bé, nhưng vương phi vẫn cười đến híp cả mắt lại,

cao hứng nói với bé: “Dương nhi của chúng ta thông minh như vậy, một bộ dạng như vậy, chắc chắn, không đầy bốn tháng, nhất định sẽ trở thành tiểu giao hoạt.”

Tú cô nghe xong vẻ mặt vô cùng vui sướng, cũng phụ hoạ theo vương phi nói: “Không phải sao, tiểu tử này cũng phá hư, người còn nói hần như vậy, nô tỳ cũng muốn hần hôn như vậy, hần cũng chưa hôn lấy nô tỳ lần nào, đúng là vừa vào trong lòng của vương phi, hần lập tức thay đổi hình dáng, thật là tức chết nô tỳ.”

Vương Phi nghe vậy lại càng đắc ý, đang muốn khoe tôn nhi ngoan ngoãn của bà, bên kia Thanh Thạch vẻ mặt do dự nói ra: “Chủ tử, vương ma ma cầu kiến. Người có muốn gặp bà ta hay không?”

Vương phi nghe được ngẩn ra, nhìn thoáng qua Cẩm Nương đang bận rộn trong phòng, trầm ngâm một chút rồi nói: “Được rồi, để cho bà ta vào.”

Thanh Thạch ra ngoài, dẫn Vương ma ma đi vào, vương phi đang cầm điểm tâm trên tay dứt cho Dương nhi ăn, vừa nâng mắt lên, nhìn thấy một bà già tiều tụy, quần áo không chỉnh tề, vẻ mặt đầy đau khổ đang tiến vào, đầu tiên vương phi còn chưa chú ý, tiếp tục đem bánh đậu xanh vo thành những hạt nhỏ dứt cho Dương nhi, bên cạnh Dương nhi vừa ăn vừa chép miệng, thỉnh thoảng đem điểm tâm lặn vào nước bọt thổi ra, vương phi cười dùng khăn lau cái miệng nhỏ của bé, hai bà cháu đùa giỡn bất diệc nhạc hồ.

Vương ma ma vừa vào cửa lập tức quỳ xuống, sau một lúc lâu, thấy vương phi nhìn bà nhưng không có chút biểu tình gì, trong lòng lại càng sợ hãi, âm thanh run rẩy nói: “Chủ tử, lão nô thỉnh an người.”

Vương phi nghe xong lúc này mới nhìn bà ta rõ ràng, vừa nhìn thấy, chợt ngẩn ra, lúc trước Vương ma ma ở bên cạnh bà, là loại tôn quý kiêu ngạo cỡ nào, nhưng hôm nay, nhìn bà ta lại chẳng khác gì một bà già đi xin cơm, nguyên bản là nét mặt già nua hồng nhuận, hiện giờ lại trở nên khô quắt, nếp nhăn đầy trên trán cùng khoé mắt, vương phi thiếu chút nữa đã không nhận ra bà ta.

“Chúc mừng chủ nhân có quý đích tôn.” Vương ma ma thấy vương phi vẫn chưa mở miệng, trên mặt hiện lên một tia xấu hổ, cười gượng lấy lòng.

Bà ta cũng đã hao phí tâm tư nhờ người giúp tìm Thanh Thạch, cầu xin nàng ta, giúp bản thân bà một chút, để bà có thể tới gặp mặt vương phi, vương phi từ trước đến nay đều dễ mềm lòng, bản thân bà ta cũng đã trải qua nhiều lúc khó khăn rồi, nên giờ có thể miễn tội cho bà ta mới đúng, không ngờ vẫn tiếp tục trách phạt bà ở phòng giặt giũ, chuyện này quả thật đã giày vò bà ta quá rồi.

“Người tới đây làm cái gì?” Vương phi ổn định lại cảm xúc của bản thân, nhàn nhạt nói với Vương ma ma, cái lão bà này, chắc chắn muốn đến đây cầu tình, có thể thoát khỏi sự trách phạt sao, lúc trước, bản thân mình đối với bà ta như mẹ ruột, rốt cuộc đổi lại kết quả như thế nào? Bà không ngờ rằng người khác đến hại mình còn không nói, lại tìm cách đi hại Cẩm Nương, chuyện này quả thật làm cho người khác cảm hận mà.

Vương ma ma bị hỏi thân thể trở nên cứng ngắc, vốn tưởng bộ dạng này của bà sẽ làm cho vương phi có thể đồng cảm, không nghĩ tới, vẻ mặt lúc này của vương phi lại vô cùng đạm mạc như vậy.

“Lão nô đã lâu không thấy chủ tử, thật sự nhớ người, cho nên.” Vương ma ma như nghẹn lại.

“Vậy hiện giờ người đã thấy ta, xong rồi lui xuống đi, nên làm gì thì làm đi.” Dương nhi ngồi ở trên đùi của vương phi tuyệt đối không thành thật chút nào, thấy vương phi ngừng tay không chịu dứt cho bé ăn, bé ra sức nắm lấy tay áo của vương phi, miệng a a kêu lên, vương phi thấy vậy vội vàng dỗ bé, lại tiếp tục ngắt lấy điểm tâm dứt cho bé ăn.

Lời nói của vương phi giống một chậu nước lạnh dội thẳng lên mặt của Vương ma ma, chấn động một lúc sau cũng không lên tiếng, vương phi hiện giờ so với trước kia, dường như đã thay đổi đi rất nhiều, sự ôn nhu điềm tĩnh vẫn như cũ, nhưng bây giờ có thể đem cảm xúc của bản thân mình thu lại rất tốt.

“Chủ tử, tiểu thiếu gia khả ái bên cạnh thật sự rất giống người, nhưng mà lúc trước chủ tử không hiếu động như vậy, rất nhu thuận, yên lặng ngồi, cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ ầm ĩ như vậy.” Vương ma ma quỳ ở bên cạnh nói, nước mắt bắt đầu rơi xuống.

Vương phi nghe xong thở dài một hơi hỏi: “Thương tích trên mặt của người làm sao mà có?”

“Bẩm chủ tử, là bị người khác đánh, lão nô không thể làm việc nặng, cho nên. Bị quân sự ma ma ra tay.” Vương ma ma rút cục nghe thấy lời nói có chút quan tâm của vương phi, vô cùng vui mừng, vội vàng trả lời.

“Như vậy đi, người quay trở về, ta sẽ cho Thanh Thạch nói một tiếng với quân sự ma ma, không để cho bà ta khi dễ người nữa.” Giọng nói của vương phi vẫn nhàn nhạt.

“Chủ tử, cầu chủ tử khai ân, lão nô thật sự không chịu nổi sự khổ cực trong phòng giặt giũ, phải ngồi quá nhiều, bệnh thấp khớp của lão nô lại tái phát, chủ tử. Lão nô sai lầm rồi, cầu người cho lão nô một con đường sống đi.” Vương ma ma nói xong dập đầu mạnh xuống đất.

Wương phi nhàn nhạt nhìn bà ta nói: “Người không phải có chủ tử mới rồi sao? Vậy sao không đi cầu nàng ta? Lúc trước ánh mắt của người không phải rất tốt sao, xem thường ta, lại đi bảo vệ cho nàng ta sao?”

“Lão nô sai lầm rồi, lão nô đến đây, có rất nhiều lời muốn nói cùng chủ tử, lão nô không dám có nửa điểm che giấu.” Vương ma ma khóc nhìn vương phi, nước mắt chảy dài, một bộ dạng như bà già đang đi xin ăn.

“A..., người hẳn không phải muốn lừa gạt sự đồng tình của mẫu thân chứ.” Lúc này, Cẩm Nương từ trong phòng đi ra, nhìn Vương ma ma liếc mắt một cái, đem Dương nhi ôm qua, cho bé uống sữa.

“Lão nô đã suy nghĩ cẩn thận, những việc của năm đó, quả thật lão nô có lừa gạt người, chủ tử, lão nô nguyện ý nói rõ mọi chuyện.” Vương ma ma quỳ bò đến trước mặt vương phi, bám vào quần áo của vương phi mà nói.

“Tốt lắm, người đi đến nội đường đi, có chuyện gì, thì nói, nếu như có nửa câu lừa gạt, cẩn thận cái mạng già của người.” Cẩm Nương ôm Dương nhi đứng lên, gạt đầu với vương phi rồi nói với Vương ma ma.

Đi đến nội đường, trong phòng chỉ có hai người vương phi và Cẩm Nương ở đây, Vương ma ma vẫn quỳ trên mặt đất, suy nghĩ một lúc lâu mở miệng: “Chủ tử, vương gia năm đó. Năm đó vương gia quả thật không có lỗi với chủ tử.”

Cẩm Nương nghe xong lập tức nhìn về phía vương phi một cái, trước khi Thanh Ngọc chết, đã từng nói qua, Trần di nương đã phát hiện ra bí mật của Lưu di nương, cho nên Trần di nương mới bị người khác hạ độc chết, hiện giờ xem ra, Lưu di nương quả thật là một người hèn hạ đề tiện như vậy, không biết lúc trước bà ta dùng cách gì, lừa gạt vương gia, có thể thừa nhận đứa con hoang ấy là con ruột của mình.

“Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người thành thật nói cho ta.” Vương phi nghe thấy thân thể cứng ngắc, trong lòng đã âm âm nhảy dựng lên, đời này chuyện bà vô cùng thương tâm đó là chuyện của vương gia cùng Lưu di nương, cứ việc vương gia không ngừng giải thích, ông quả thật là vô tội chỉ là bị người khác lừa gạt mà thôi, nhưng sự thật trước mắt, làm sao bà có thể cho qua được, việc này đã giày vò vương phi hai mươi mấy năm qua, không nghĩ rằng, hôm nay việc mà bà nghe thấy lại là.

“Chủ tử, năm đó Lưu di nương chỉ dùng mê huyền dược trên người vương gia, nàng cũng muốn cùng vương gia. Nhưng khi dùng mê huyền dược vương gia lập tức lăn ra ngủ, làm sao có thể. Cho nên, vương gia vẫn trong sạch, lúc trước lão nô canh giữ ở ngoài cửa, dù chưa tận mắt chứng kiến, nhưng trong phòng một chút âm thanh cũng không có, dĩ nhiên là. Là không có khả năng xảy ra chuyện đó.”

“Vậy Lân Hoa Đường là con của ai?” Vương phi nghe thấy ngày càng kinh ngạc, đồng thời chân tướng làm cho bà vô cùng vui mừng, lại có chút oán hận, làm sao vương gia lại hồ đồ như thế, nuôi dưỡng đứa con hoang ấy hai mươi mấy năm, vậy mà cũng không biết gì, làm cho bà vô cùng oán giận, để ột đứa con hoang ấy hại tiểu Đình chịu tổn thương tận sáu năm trời, quả thật rất đáng giận.

“Thế tử gia hẳn. Hẳn có thể là.” Vương ma ma đang muốn nói tiếp, đột nhiên phía sau lưng trở nên cứng ngắc, thân thể đột nhiên ngã trên mặt đất, Cẩm Nương nhìn thấy kinh ngạc, vội vàng kêu người đến xem, vương phi cũng kinh ngạc đứng lên, đã thấy khoé miệng của Vương ma ma trào ra một dòng chất lỏng màu trắng, ánh mắt như hạt châu hướng về phía trước xoay chuyển, thân thể liên tục co rút lại, chỉ trong một lát, lập tức bất động.

Trương ma ma nghe thấy động tĩnh, lập tức tiến vào, nhìn thấy Vương ma ma bị thảm như vậy, không khỏi hít một ngụm khí lạnh, hỏi: “Làm sao có thể như vậy? Như là. Trúng độc.”

“Bà ta vừa rồi còn rất tốt, làm sao có thể trúng độc được?” Cẩm Nương quả thật không thể giải thích được chuyện này, sau khi Vương ma ma đi vào, vẫn chưa ăn bất kỳ thức ăn nào, làm sao có thể đột nhiên mà trúng độc?

Đêm qua sau khi trở về Lãnh Hoa Đình, lập tức đã cùng nàng thương lượng, muốn ra tay trả thù, mà nhằm vào, đó chính là Vương ma ma, người có tuổi nhất vào thời điểm đó chính là Vương ma ma nên tất nhiên bà ta sẽ biết rất nhiều về mối quan hệ giữa vương gia và Lưu di nương, hơn nữa còn có tin tức về nhị lão gia, nhưng cũng phải nói Vương ma ma quả thật là một người giỏi hoạt, nếu như không ép bà ta đến đường cùng, bà ta tuyệt đối sẽ không mở miệng, dù sao, nếu nói ra những điều này, bà ta cũng sẽ đắc tội với người khác, may mắn cho bà ta, có thể tránh khỏi được một kiếp, cho nên, những cái mà bà ta gọi là nói rõ mọi chuyện, chỉ là những việc không quan trọng, còn vấn đề mấu chốt cũng không nói ra dù nửa câu.

Buổi tối hôm qua, Lãnh Hoa Đình âm thầm cho người đánh Vương ma ma, mà người kia, chính là thủ hạ của Lưu di nương, lấy cớ Lưu di nương muốn giết người diệt khẩu, cho nên từ sáng sớm bà ta đã nhờ người cầu kiến vương phi, nhưng mà tại sao bà ta lại trúng độc được chứ?

Trong lòng của Cẩm Nương đang suy nghĩ, người là do Thanh Thạch mang đến. Thanh âm của nàng lớn hơn, gọi Thanh Thạch vào.

Thanh Thạch bên ngoài nghe thấy Vương ma ma đột nhiên chết, trong đầu cũng thoáng hoảng sợ, sau khi tiến vào vẻ mặt cũng mơ hồ, không đợi Cẩm Nương hỏi nàng thuận tiện nói: “Bà ta nhờ một tiểu nha đầu ở phòng giặt đến cầu nô tỳ, nha đầu kia lúc trước cũng là người bên cạnh vương gia, nên chắc sẽ không hại bà ta mới phải.”

“Trương ma ma, mời Trung Lâm thúc tới đây.” Cẩm Nương nghe xong cũng cảm thấy đau đầu, vừa đứng lúc muốn biết rõ chân tướng, làm cho nàng cảm thấy rất tức giận là lại khiến cho những người đó nhúng tay vào chuyện này.

Một lúc sau Trung Lâm thúc tiến vào, sau khi kiểm tra cho Vương ma ma xong nói: “Bà ta quả thật là do trúng độc mà chết, độc này hẳn là do tối qua đã hạ trên người bà ta, nhưng mà hôm nay sớm mới bị độc phát, là độc của Tây Lương, lão nô không nghĩ ra, vì sao không trực tiếp dùng kịch độc, làm cho bà ta chết ngay tại chỗ, cần gì phải để cho bà ta tới đây, còn nói ra rất nhiều chuyện rồi đột nhiên chết, chuyện này quả thật rất kỳ lạ.”

“Thúc muốn nói, bà ta trúng độc mãn tính sao?” Cẩm Nương cau mày hỏi.

“Theo lão nô kiểm tra, quả thật là mãn tính, hơn nữa, lẽ ra, cũng không thể chết một cách kỳ lạ như vậy được, loại độc này sau khi để cho người ăn phải, phải mấy ngày sau mới phát tác, làm sao lại đột nhiên chết sớm như vậy? Thật sự rất là kỳ lạ.” Trung Lâm thúc nghĩ mãi cũng không ra, lại tiếp tục kiểm tra trên người của Vương ma ma, vẫn đưa ra kết luận giống như lúc đầu.

“Hừ, người nọ có ý định giết chết Vương ma ma, cho nên, hôm qua đã hạ độc trên người của Vương ma ma, chắc chắn cũng muốn Vương ma ma từ từ mà chết, bởi vì, hôm qua đã có người tiếp xúc với Vương ma ma, hơn nữa cũng có rất nhiều người nhìn thấy.”

Cho nên, vì tránh bị hiềm nghi, chẳng qua người đó không biết rằng Lãnh Hoa Đình đã ra lệnh cho người đánh Vương ma ma, mà Vương ma ma càng không phải là người chịu được khổ cực, vì vậy đành phải liều mạng tới cầu vương phi giúp đỡ, người kia chẳng qua sốt ruột đến không chịu được, sợ Vương ma ma sẽ nói ra bí mật của người đó mà thôi.

Hừ, người kia quả thật rất may mắn, Vương ma ma đột nhiên bị đánh, dẫn tới làm cho độc trên người của bà ta phát tác, làm hại bọn họ chỉ nghe được một nửa, điểm quan trọng nhất đã bị chặt đứt, quả thật rất đáng giận.” Cẩm Nương ở trong phòng bước đi vô cùng thông thả, vừa bực vừa oán giận nói, sắp nghe được chân tướng của sự việc, bà ta lại đột nhiên chết, thật đáng tiếc.

Trung Lâm thúc nghe xong cũng gật đầu nói: “Phu nhân nói cũng có lý, cũng chỉ có người đó mới có thể giải thích được chuyện này, bước tiếp theo, phải làm như thế nào?”

Cẩm Nương thở dài một hơi, hiện giờ Vương ma ma cũng đã chết, quả thật mất đi một người làm chứng tốt như vậy, lúc trước nàng chỉ muốn Vương ma ma nói ra đầu đuôi mọi chuyện, nhưng cũng chỉ nói trước

mặt nàng cùng vương phi mà thôi, hiện giờ những chứng cứ đó đã chôn theo bà ta, nhất định là không thể làm ọi người tin tưởng được, người kia, quả thật là được ông trời hỗ trợ rồi.

“Mới vừa rồi còn có người nào biết tin Vương ma ma đã chết?” Cẩm Nương nghiêm túc hỏi.

Trung Lâm thúc nghe thấy đã biết dụng ý của nàng, vội nói: “Chỉ có mình Thanh Thạch biết, chính đường cũng chỉ có Phong nhi cùng với Song nhi, hai nha đầu kia, phu nhân có thể tin tưởng được chứ?”

Cẩm Nương gật đầu, Phong nhi thì không cần phải nói, nàng là nha đầu hồi môn của mình, đã trải qua nhiều chuyện, không cần kiểm tra nàng nữa, Song nhi là người mang đến từ Giang Nam, cũng không có quan hệ với Lưu di nương cùng Vương ma ma, càng không thể tiết lộ bí mật: “Phiền thúc, đem thi thể của bà ta đi chôn cất đi, phong tỏa tin tức cái chết của Vương ma ma, Thanh Thạch, một chút nữa người đi đến phòng giặt, nói là vương phi đã miễn tội trách phạt cho Vương ma ma, để cho bà ta nghỉ ngơi rồi.”

Trung Lâm thúc gật đầu, ra lệnh cho hai ám vệ tiến vào, đem thi thể của Vương ma ma kéo ra ngoài, Thanh Thạch cũng lui ra ngoài đi làm việc, vương phi vẫn thẫn thờ ngồi ở giữa chính đường, may mà Dương nhi đã uống sữa nên ngủ thiếp đi rồi, bé cũng không nhìn thấy cái chết bi thảm của Vương ma ma, nếu không thì trong lòng của tiểu tử kia sẽ bị ảnh hưởng.

Sau khi sắp xếp mọi chuyện thoả đáng, Cẩm Nương an ủi vương phi nói: “Nương, người như vậy không đáng để người đau lòng, bà ta làm việc ác nhất định sẽ gặp quả báo, trách không được người, người đối xử với bà ta tốt như nào? Ngược lại bà ta đối xử với người như thế nào? Nhiều năm qua, biết rõ đại ca không phải là con trai của vương gia, lại giấu diếm cho đến lúc chết, làm cho người đau khổ nhiều năm không nói, lại vẫn tiếp tục cấu kết cùng Lưu di nương hãm hại người, người như vậy quả thật không bằng heo chó, người không nên vì loại người như thế mà đau lòng.”

Vương phi nghe xong ngẩng đầu lên, trong lòng cũng xúc động: “Ta không phải là đang thương tâm cho bà ta, chỉ là ta đang tức giận, tức giận chính là phụ thân của con, làm sao lại có thể hồ đồ, bị người khác đùa giỡn như một kẻ ngốc như vậy?”

Cẩm Nương cũng không tiếp tục nói chuyện của vương gia, chỉ khuyên nhủ: “Nương, một chút nữa chúng ta đi đến phòng giặt một chút, điều tra một vài người. Có lẽ, có người như đang bò trên chảo nóng, sốt ruột đến không chịu nổi rồi?”

148. Chương 149

Edit: Funny1107Beta: Aquarius8713

Vương phi nghe thấy gật đầu: “Được, chúng ta đi nhìn xem, nàng ta kiêu ngạo đã nhiều năm rồi, ta cũng muốn nhìn xem nàng ta trở thành một nha hoàn giặt giũ thì sẽ ra sao?”

Nói xong, thuận tiện đứng dậy, Cẩm Nương giao Dương nhi cho Tú cô ôm lấy, bản thân đi theo phía sau vương phi, hai người Thanh Thạch cùng Song nhi cũng đi theo phía sau, Trương ma ma vừa nhìn thấy bọn họ đều tiến về phía sau hậu viện, vội vàng dẫn theo một vài ma ma đi theo, mọi người cùng nhau ra khỏi sân viện của Cẩm Nương.

Phòng giặt giũ nằm ở phía sau hậu viện của vương phi, cách không xa chính điện, lúc trước Cẩm Nương đã tới một hai lần, đường cũng coi như là quen thuộc, nàng quả thật muốn nói rằng, vương phủ thật sự là quá lớn rồi, trong sân sáu cửa ra vào đều có chỗ ngồi, hơn nữa còn có hồ nhân tạo, cùng với hoa viên, viện của các gia đình hạ nhân, tổng cộng tính ra thì vương phủ cũng có ít nhất vài chục mẫu đất rồi .

Vương phi dĩ nhiên là quen thuộc với những điều này, bà đã trải qua vài chục năm ở trong phủ này, chỉ là bà ít khi đi đến hậu viện, ngược lại có Trương ma ma cùng với bốn ma ma, hai người đi phía trước dẫn đường, hai người đi ở phía sau, trong phủ dọc theo đường đi có người sai vặt cùng nha hoàn đang quét dọn, nhìn thấy vương phi cùng thiếu phu nhân đang đi đến, đều có chút kinh ngạc, từ xa lập tức đứng lên hành lễ với hai người.

Vương phi vô cùng thân thiết, không cần bọn họ hành lễ, chỉ mỉm cười gật đầu lại với bọn họ, Cẩm Nương nhìn thấy rất bội phục bà, vương phi quả thật có địa vị rất cao, mà còn là tiểu thư của thế gia vọng tộc, sau khi gả vào vương phủ thân phận của vương phi lại càng tôn quý, lại luôn luôn khiêm tốn ôn hòa như vậy, gặp bất cứ người nào bà đều nhẹ nhàng mà mỉm cười, hạ nhân cảm thấy chính bản thân bọn họ cũng được tôn trọng, đương nhiên sẽ vô cùng kính trọng vương phi.

Cẩm Nương vốn là người hiện đại, nên trong thâm tâm của nàng chỉ có người tốt hoặc người xấu, không có phân biệt địa vị, có đôi lúc nàng ra lệnh cho hạ nhân, bất quá chỉ là do quy củ ở đây mà thôi, nhưng trong những ngày thường, nói chuyện cũng không kiêu ngạo, nàng đối xử với mọi người bên cạnh giống như những người thân của chính mình, thật sự thẳng thắn, những chuyện nên khen ngợi nàng nhất định sẽ khen ngợi bọn họ, vì như vậy, nên những người ở bên cạnh nàng đã lâu, cũng sẽ tận lực trung thành với nàng, chỉ có những người như Lục Liễu cùng Bình nhi, nếu không có người ép buộc các nàng, nhất định các nàng ấy cũng sẽ không phản bội nàng.

Phòng giặt giũ tuy nói là phòng, kỳ thật chỉ là một tiểu viện nhỏ, trong phòng có hai mươi mấy tỷ nữ giặt giũ, còn lại ở trong phủ với chủ tử, những nô tỳ, gã sai vặt trong phủ đều ở trong phòng giặt giũ này, hơn nữa bọn họ cũng đều phân ra cấp bậc, những người giặt giũ y phục của chủ tử, sẽ được hưởng tiền lương hàng tháng của nhị đẳng, còn lại những người giặt y phục khác, tự nhiên sẽ chỉ được hưởng tam đẳng.

Những người ở trong phòng này, không phải bị phạt vào, thì trong phủ cũng không làm việc gì quan trọng, nếu trong phủ không tìm được người, thì chỉ có thể tìm những người này mà thôi, cho nên những người ở đây đều cảm thấy không an tâm, đều một mực tìm cách thoát khỏi nơi này.

Dù sao giặt quần áo, cũng rất mệt mỏi, lại làm cho bàn tay bị thương, vào mùa đông thì những hạ nhân đó không được dùng nước nóng, vì vậy da trên bàn tay thường sẽ nứt ra, cho nên, có người, nếu không có cách thoát khỏi, cũng sẽ cố gắng nghĩ cách để có thể thăng chức, có thể giặt quần áo cho chủ tử, cũng là một loại đãi ngộ tốt, bởi vậy cũng đừng nhìn nơi đây chỉ có hai mươi người giặt giũ, nhưng bên trong cũng thường xuyên phát sinh những sự việc lục đục với nhau.

Từ xa, quần sự ma ma nhìn thấy đoàn người của vương phi cùng Cẩm Nương đang đi đến đây, vội vàng mở cửa, thành thật cúi người đứng sang một bên, bọn họ cũng vô cùng ngạc nhiên, nguyên nhân cũng vì ngày hôm qua đã có một chủ tử đến đây, hiện giờ đang ở trong viện, mẫu thân của thế tử, ai dám để cho bà ta giặt quần áo chứ?

Hiện giờ lại nhìn thấy vương phi cùng thiếu phu nhân đi đến, trong lòng càng rõ ràng, không chừng ngày hôm qua cũng chỉ làm bộ làm dáng, ngày hôm nay chắc đến đón người, cho dù bà ta có phạm phải tội lớn gì, có thể tử gia ở đây, làm sao có thể để cho bà ta ở nơi này lâu được, dù sao có thể tử gia cùng thế tử phi, hiện giờ cũng nên cho nhị phu nhân một chút thể diện, hơn nữa cho dù vương gia không sủng bà ta, bà ta chẳng phải cũng là trắc phi của vương gia sao?

Lúc vương phi cùng Cẩm Nương đi vào hậu viện, ma ma cũng rất có nhãn lực nói ra: “Di nương ở trong phòng phía đông đang nghỉ ngơi, vương phi cùng phu nhân muốn đi nhìn di nương sao?”

Vương phi nghe xong cùng Cẩm Nương nhìn nhau, đã hiểu rõ, cũng chưa nói gì, trực tiếp đi về phòng phía đông.

Bên kia nha đầu Hà Hương của Lưu di nương nhìn thấy vương phi cùng Cẩm Nương đang đi đến đây, vốn dĩ đang ngẩn ra, nhưng thấy vẻ mặt của các nàng đang nở nụ cười, cảm thấy có chút bình tĩnh, bất quá vẫn nhanh chóng chạy về phòng của Lưu di nương.

Cẩm Nương cũng không để ý, chỉ cho hai ma ma đi phía trước dẫn đường, theo sát mà đi.

Trong phòng Lưu di nương đang nửa nằm trên ghế dựa, tay giữ lấy đầu, nhíu mày, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Hà Hương lo lắng đi vào, nhìn thấy Lưu di nương như vậy, không dám lớn tiếng, nhẹ nhàng kêu: “Chủ tử. . . .” Lưu di nương cũng nhẹ nhàng đáp: “Ừ——” một tiếng, mắt cũng chưa nâng lên, trách mắng: “Kêu người đi lấy chút tổ yến, đã lấy được chưa?”

Nâng mắt lên một chút, lại nhìn thấy hai ma ma đã đánh mình, sau đó nhìn thấy vương phi cùng Cẩm

Nương theo sau đi vào, Hà Hương bước lên phía trước hành lễ: “Nô tỳ bái kiến vương phi cùng thiếu phu nhân!”

Lưu di nương nghe thấy lập tức mở mắt ra, thân thể đột nhiên ngồi dậy, trên mặt mày, xuất hiện một tia bối rối, nhưng nhìn thấy sắc mặt âm áp của vương phi với Cẩm Nương, bà ta cũng trấn định đôi mắt xinh đẹp liếc nhìn Cẩm Nương, lại hạ người nằm xuống.

“Di nương rất có khí phách rồi, đã đến lúc này, vẫn có thể trấn định như vậy.” Cẩm Nương châm biếm đi vào trong phòng, ở trong phòng thông thả mà bước đi, không chút để ý mà đánh giá phòng ngủ của Lưu di nương, phòng này cũng coi như sạch sẽ, tất cả đồ đạc sinh hoạt đều có đầy đủ, hơn nữa, nhiều đồ này nhìn cũng đã biết là do chính Lưu di nương ra lệnh cho người đem đến đây.

Ví như hiện tại bà ta đang nằm trên ghế quý phi, bên cạnh là một cái bàn nhỏ làm bằng gỗ lim, trên bàn đặt một bình ngọc tử sa, trong phòng đốt mùi trầm hương, trên giường mỗi một bên treo màn được làm bằng thiên tằm ti, đầu giường là gối ấm bạch ngọc, trên gối thêu hoa mẫu đơn bằng cung gấm, ngay cả chỗ dùng để đốt hương cũng làm bằng gốm sứ, cũng là chỗ sản xuất tốt nhất.

Gian phòng tuy nhỏ, nhưng mọi góc đều nhìn rất xa hoa, xem ra, Lưu di nương không giống với người đang chịu phạt cho lắm, ngược lại càng giống như bà ta nghỉ ngơi thì đúng hơn.

Lưu di nương hừ lạnh một tiếng, nghiêng người, nhắm mắt làm ngơ bọn họ, ai cũng lơ đi, làm một bộ dạng lờn chết cũng không sợ nước nóng.

Vương phi nhìn thấy liền nhíu mày, vừa muốn nói chuyện, Cẩm Nương nhìn bà đưa mắt ra hiệu, cười nói với Hà Hương: “Di nương mấy thứ này là hôm qua đưa đến sao?”

Hà Hương nghe xong sắc mặt trắng bệch, dùng đôi mắt liếc nhìn Lưu di nương, ánh mắt của Cẩm Nương lập tức trở nên sắc bén, nhưng vẻ mặt vẫn nhàn nhạt.

Hà Hương nhìn thấy sợ tới mức rụt cổ lại, nhỏ giọng trả lời: “Bẩm thiếu phu nhân, những cái này quả thật là hôm qua đưa đến.”

“Vậy cũng thật là vất vả cho các người rồi, không biết là người nào có hảo tâm, bố trí chỗ ở của di nương thoả đáng như vậy?” Bên môi của Cẩm Nương ý cười càng sâu, lời nói cũng khách khí, không hề nghiêm khắc giống như hôm qua.

Hà Hương nghe vậy thở dài một hơi, cúi đầu xuống trả lời: “Bẩm thiếu phu nhân, là các ma ma tự mình giúp đỡ di nương, thân thể của di nương không được tốt lắm, gian phòng này có chút ẩm ướt, những đồ đạc trước kia lại không được sạch sẽ cho lắm, cho nên, đều đem vứt đi, thay đổi thành những thứ này.”

“A, thì ra là thế.” Cẩm Nương gật đầu.

Trên giường Lưu di nương nghe xong cũng cảm thấy kỳ lạ, mới vừa rồi lời nói của Cẩm Nương lúc đi vào làm cho bà ta hoảng sợ, bà ta hoàn toàn không dám trả lời, đành phải dùng cách im lặng mà đáp trả, lúc này nghe thấy khẩu khí của Cẩm Nương có vài phần kiêng kị, xem ra, nàng ta cũng biết nể mặt Đường nhi đi, con trai của mình dù sao cũng là quan tứ phẩm, hơn nữa mình cũng là tam phẩm tước phi, cho dù Tôn Cẩm Nương có bản lĩnh, cũng chỉ có thể khiêm tốn trước mặt mình, tuyệt đối không dám đối xử với bà ta như vậy, chỉ là. bà già kia đi ra ngoài từ hôm qua tới giờ cũng chưa trở về, bà ta hẳn là không nên nhiều lời, gây ra chuyện lại liên lụy đến đây đi.

Đang suy nghĩ, lại nghe thấy Cẩm Nương cất cao giọng nói: “Người đâu, đem những ma ma giúp đỡ cho di nương vào đây.”

Hà Hương nghe vậy ngẩn ra, sợ hãi nhìn Cẩm Nương, không biết nàng muốn gì, một trong các ma ma mới vừa rồi đi theo sang đây nói: “Hà Hương cô nương, phiền cô nương tự mình xác nhận, nhìn xem vị ma ma nào tiếp tay cho Lưu di nương, toàn bộ đều mời qua đây đi.”

Hà Hương cảm thấy sự việc không ổn, càng vội vàng nhìn về phía Lưu di nương, nhưng lúc này trong lòng của Lưu di nương đang không màng đến sự việc hiện tại, cảm thấy không ổn, bà đang suy nghĩ đối sách, đâu còn tâm trí nào mà quản nàng nữa.

Chỉ một lát sau, vị ma ma nói chuyện lúc nãy cùng Hà Hương đã đem đến bốn vị ma ma trong phòng giặt giũ sang đây, các bà chính là quản sự trong đây, vừa vào cửa, liền quỳ gối trước mặt vương phi cùng với Cẩm Nương, một tiếng thở mạnh cũng không dám.

Cẩm Nương cười lạnh nói: “Hôm qua bản phu nhân đã ra lệnh, phạt Lưu di nương tới phòng giặt giũ một năm, kết quả, các người hầu hạ bà ta còn tốt hơn cả chủ tử ở trên, hừ, các người xem bản phu nhân là gì? Hả?”

Mấy ma ma một chữ cũng không dám nói ra, các nàng chỉ cảm thấy rất oan uổng, địa vị của Lưu di nương vẫn còn đây, tuy nói là bị phạt, nhưng bà ta vẫn là chủ tử của các nàng, chủ tử muốn các nàng làm việc, các nàng có thể không làm sao?

“Người đâu, đem cầu nô tài này kéo ra ngoài cho ta, đánh mỗi người hai mươi đại bản cho ta, để cho các nàng sau này nên phân biệt rõ ai là chủ tử, ai là nô tỳ.” Cẩm Nương thấy mấy ma ma kia cũng không lên tiếng, vung tay lên, lớn tiếng nói.

Lưu di nương nghe thấy xoay mạnh người lại, phần nộ nhìn Cẩm Nương, hung tợn mà mắng: “Tôn Cẩm Nương, người không cần khinh người quá đáng, ta dầu gì cũng là trắc phi của vương gia, mẫu thân của thể tử Giản Thân vương phủ, ta dù sao cũng có cấp bậc của mình, người không có quyền xử trí ta.”

Cẩm Nương nghe thấy cũng chẳng muốn nhìn bà ta, chỉ là lạnh lùng nhìn ra cửa, trong một lúc, có ma ma gọi người đến, đem những quản sự ma ma trong phòng kéo ra ngoài, một lát sau, bên ngoài truyền đến âm thanh la hét như đang giết heo vậy, Hà Hương sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, bên môi còn run lẩy bẩy, phịch một tiếng liền quỳ gối trước mặt của Cẩm Nương, dập đầu nói: “Phu nhân, xin người tha cho nô tỳ, nô tỳ cũng là làm việc theo lệnh, không dám không tuân mệnh của di nương.”

“Người đâu, kéo ra ngoài cho ta, đánh ba mươi đại bản, để cho nàng ta có thể nhớ lâu một chút.” Giọng nói của Cẩm Nương chứa hàm ý mỉa mai.

Nàng làm như vậy, bắt quá chỉ là giết gà dọa khỉ, Lưu di nương đã sinh sống hơn hai mươi mấy năm ở trong vương phủ, có thể nói có bản lĩnh, lại có thân phận là mẫu thân của thể tử, trong phủ thân phận cũng có chút nâng cao làm cho nhóm nô tài chỉ nghe mệnh một mình bà ta, sẽ không tuân theo lệnh của nàng với vương phi, ra mệnh lệnh xử phạt Lưu di nương một năm ở trong phòng giặt giũ, bà ta vẫn khỏe mạnh, chính vì nguyên nhân này, nếu không trừng trị bọn họ, tương lai không chừng sẽ có rất nhiều người đứng về phía Lưu di nương.

Hà Hương nghe vậy hét lớn lên: “Chủ tử cứu nô tỳ, chủ tử.”

“Hừ, đến lúc này còn không phân biệt ai là chủ tử sao, vả miệng nàng mười cái cho ta, xem nàng còn dám gọi bậy không.” Cẩm Nương không chút để ý nói ra.

Lưu di nương lập tức bật dậy từ trên giường, giống như người điên liền vọt đến cửa, muốn cứu Hà Hương. Hà Hương là nha hoàn đắc lực bên cạnh bà ta, bình thường rất được bà ta tín nhiệm, lúc này nếu như ngay cả nha đầu bên cạnh cũng không thể giữ được, về sau còn có ai chịu vì bà ta mà làm việc nữa?

“Kéo nàng ra, cởi cẩm y trên người của bà ta xuống cho ta.” Cẩm Nương quát lạnh.

Hai ma ma thân thể khỏe mạnh lập tức đi về phía Lưu di nương, quả thật bắt đầu cởi cẩm y trên người của bà ta xuống, Lưu di nương lập tức la to một tiếng: “Tôn Cẩm Nương, người cái đồ tiện nhân, người dám đối xử với ta như vậy, ta muốn đến chỗ của các vị trưởng bối kiện người.”

Chuyện đã đến lúc này bà ta còn dám kiêu ngạo, không phải là dựa vào cái thân phận trắc phi của bà ta sao?

Cẩm Nương cũng không cho người dừng tay, chậm rãi đi đến trước mặt của Lưu di nương, phủ tay một cái lập tức tát một cái, dấu năm ngón tay đều in trên khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp của Lưu di nương, khoe miệng chảy ra một vệt máu tươi.

Đang muốn tiếp tục mắng, Cẩm Nương liền thối lui ra sau một bước, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào bà ta, cười lạnh nói: “Di nương, bà cũng biết, hôm nay có người đã đến viện của ta chứ? Bà ta còn nói gì nhỉ? Hai mươi một năm trước, tại trong vườn trúc phong cảnh tú lệ như vậy, phụ vương bị hồ ly tinh nào

đó hạ được, sau đó, người chẳng qua là ngủ một giấc, đã bị người khác nói oan ỉnh, phá thân thể của một người có địa vị thấp hèn như vậy, chỉ sau mấy tháng, nữ nhân kia lại dẫn con trai của mình đến khóc nháo đòi vương gia phải chịu trách nhiệm, kỳ thật, căn bản vốn là đứa con hoang.”

Âm thanh của Cẩm Nương vô cùng nhẹ nhàng, ngữ khí nhàn nhạt, nhưng lời này vừa nói ra, sắc mặt của Lưu di nương lập tức trắng bệch, ánh mắt cũng bắt đầu né tránh, khóe miệng cũng bị kéo căng ra, tuy hiện giờ là mùa đông, nhưng trên trán của bà ta đều lấm tấm đầy mồ hôi, cũng không dám khóc lóc như vừa nãy nữa.

“Di nương, bà đúng là hiểu ta đang nói gì sao? Chắc, bà nói xem Vương ma ma người này, di nương đối xử với bà ta tốt như vậy, bà ta lại lừa gạt bà như vậy, nhanh chóng nói ra những sự việc đã giấu diếm hơn hai mươi mấy năm, a, ta đã quên nói cho di nương biết, bà ta trúng độc, Trung Lâm thúc nói, độc trên người bà ta là độc mãn tính, nhưng mà, may mà phát hiện được đúng lúc, Trung Lâm thúc đã giải được độc, lúc này đang nằm ở trên giường, bà ta sẽ mau chóng làm nhân chứng cho chúng ta.”

Cẩm Nương không ngại đem ý chí của Lưu di nương huỷ hoại đi, lại nói tiếp, lời của nàng hư hư thực thực như vậy, làm cho Lưu di nương nghe thấy trong lòng càng hoảng sợ.

Bà cả đời này, đã giả bộ đến mức này rồi, nếu tính phải chết đi, cũng không sao cả, duy nhất chuyện làm cho bà ta phiền muộn chính là làm cách nào để giữ vững địa vị thế tử của Lãnh Hoa Đường không bị đoạt đi, tiền đồ của con trai bà ta mới là quan trọng nhất, nếu phải nói đến mạng sống của bà ta thì đã không còn quan trọng nữa, đối với người kia đã trải qua vài chục năm như vậy, cũng không coi trọng bà ta, ngược lại coi bà ta như một công cụ, bị mọi người khinh thường, uỷ khuất nhiều năm như vậy, nếu chết thì liền chết đi.

Nhưng mà bà ta không thể ngờ rằng thân phận của Đường nhi đã bị vạch trần, nếu như để cho vương gia biết, ông nhất định sẽ càng chán ghét chính bản thân mình, sau này Đường nhi làm sao có thể đối nhân xử thế được? Tôn Cẩm Nương, nàng ta quả nhiên lợi hại, đem qua lúc Vương ma ma bị hành hung, bà cũng có chút hoài nghi, nhưng nhớ lại bà cũng đã hạ độc lên người của bà ta, Vương ma ma cũng không sống thêm được bao lâu nữa, nếu bà ta mà chết ở nơi khác cũng không thể nghi ngờ đến trên người bà ta.

Đúng là không nghĩ rằng, người tính không bằng trời tính, Tôn Cẩm Nương có thể cho người cứu sống Vương ma ma, làm sao mọi việc lại tốt như thế chứ, bà già kia vẫn đang cầm điểm yếu của bà ta.

Sở dĩ bà ta không ra tay tiêu diệt Vương ma ma, là muốn từ người bà ta tìm một vài thứ, không ngờ bà già kia lại giảo hoạt như vậy, lừa gạt đe dọa đều đã dùng, bà ta lại không chịu nhả ra, quả thật muốn kéo bà vào chỗ chết sao?

Hiện giờ bà già kia đã nghe lời của Cẩm Nương, làm chứng cho bọn họ, như thế, những vật chứng đều rơi vào tay của Cẩm Nương, quả thật không tốt một chút nào, thân thể của Đường nhi chính hắn còn không biết. Nếu để cho hắn đi giết Vương ma ma. Vô dụng, bà già kia những chuyện không nên nói cũng đã nói ra, vì vậy bây giờ chỉ còn cách. Trộm những chứng cứ kia mà thôi.

Nghĩ như thế, Lưu di nương hạ quyết định, cần rằng không nói câu nào, Cẩm Nương chẳng qua chỉ lừa gạt bà ta, nhìn thấy bà ta xảo quyết như vậy, trong lòng cũng biết bà ta cũng chưa nói ra toàn bộ sự việc, nhưng mà, nhìn thấy bà ta cũng không phủ nhận chuyện này, trong lòng càng khẳng định Lãnh Hoa Đường không phải là con của vương gia, chỉ là nàng không biết rốt cuộc Lưu di nương cấu kết với nam nhân nào mà thôi.

Chẳng qua chuyện của Vương ma ma đã được giấu đi, nhân chứng quan trọng như vậy, Lưu di nương khẳng định sẽ không bỏ qua, bà ta hiện tại ở phòng giặt giũ, không thể ra lệnh cho hạ nhân giúp bà ta, xem ra, khả năng cao nhất chính là nhờ tay con trai bà ta, hừ, lại có thể bố trí tốt như vậy, hai mẫu tử thật là đáng giận, có thể lừa dối vương gia với tướng công nhiều năm đến thế, huỷ hoại thân thể tướng công không nói, lại đoạt đi địa vị của tướng công, hừ, có một ngày, nàng muốn để cho tiện nhân này nói ra hết mọi chuyện trước mặt mọi người, để cho bà ta cùng con trai của bà ta bị người đời gièm pha mới đúng.

“Đưa bà ta đến phòng giặt đi, quần áo của mọi người để cho bà ta giặt, không giặt xong, không có cơm ăn, hai người các người, thay bản phụ nhân coi chừng bà ta, không được để cho người khác giống như Hà Hương bao che cho bà ta, nếu còn vi phạm thì chờ bị đại bản đi.” Cẩm Nương không thèm liếc mắt nhìn Lưu di nương, lạnh lùng phân phó nhóm ma ma bên cạnh.

Vương phi vẫn nhìn Lưu di nương một cách khinh thường, người này chính là muối muối của bà, làm hại bản thân bà thống khổ nhiều năm không nói, vậy mà nàng ta để cho tên dã chủng kia hại con trai của bà suốt sáu năm trời, hôm nay, mặc kệ Cẩm Nương đối xử với nàng ta như thế nào, bà cũng sẽ không mềm lòng dù chỉ nửa điểm, quyết định của Cẩm Nương, chính là quyết định của bà, nếu không trừng trị nàng ta, bà nhất định sẽ không thể tiêu tan đi mối hận trong lòng.

Chẳng qua, vương phi cũng không hiểu tại sao Cẩm Nương lại dễ dàng bỏ qua cho Lưu di nương như vậy, nhưng bà biết rằng, nếu so với đầu óc thông minh của con dâu bà chắc chắn là không thể bì kịp, lại càng không có mưu lược bằng nàng, cho nên, bà chỉ cần nhìn xem mọi chuyện, cũng không mở miệng.

Nhóm ma ma kéo Lưu di nương ra ngoài, Cẩm Nương lại nói: “Đem tất cả đồ đạc trong phòng này thay đổi đi, làm sao có thể để ột nô tỳ lại được tận hưởng những đồ vật này, nếu đến lúc ta trở lại, lại vẫn còn nhìn thấy những vật dụng này ở đây, các người chờ bị bán ra ngoài đi.” Cẩm Nương lại phân phó nói.

Từ phòng giặt giũ đi ra, Cẩm Nương đỡ vương phi từ trong phòng đi ra, vương phi cũng không nói lời nào, Cẩm Nương biết giờ phút này trong lòng vương phi rất khó chịu, vì thế lập tức chuyển đề tài: “Nương, người nói xem, hiện giờ Dương ca nhi không thấy chúng ta, bé có thể đang khóc hay không?”

Vương phi nghe xong quả nhiên thần sắc dịu đi một chút, vừa nói đến Dương ca nhi, trên mặt liền xuất hiện ý cười: “Thật đúng là không thể rời khỏi quá lâu, không biết nó có khóc hay không đây, chúng ta đi một chút, tránh không khỏi nó sẽ đói bụng, Dương ca nhi quả thật ăn rất nhiều đi.”

“Cũng không có gì, mới hơn ba tháng, đã có hai mươi mấy cân , giống như quả cân nhỏ rồi, rất nặng đi.” Cẩm Nương nhìn đường phía trước, cười cười mà trả lời.

Một lát sau khi trở về viện, quả nhiên nghe thấy âm thanh đang gào khóc của Dương ca nhi, khóc đến kinh thiên động địa, giống như mọi người đều đắc tội với tên tiểu tử kia vậy, vương phi nghe xong trong lòng cũng đau lòng, bất chấp hình tượng thường ngày hiền淑 của bà, lập tức vén váy lên chạy vào, đi tới nửa đường, nhìn thấy Cẩm Nương vẫn còn đang đi ở đằng sau, lập tức trầm mặt nói: “Con mau lên một chút, con cần cho nó ăn chút.”

Cẩm Nương cười lắc lắc đầu, bước chân nhanh hơn, Tú cô ôm Dương nhi lo lắng từ trong phòng nhìn ra ngoài cửa, vừa nhìn thấy Cẩm Nương trở về, vội vàng nói với Dương ca nhi: “Bảo bối, đừng khóc, nương của con đã trở về rồi...”

Trong tay Dương ca nhi đang túm lấy vạt áo của Tú cô nhanh thả ra, gương mặt đều đã khóc đến sưng đỏ lên, trên mặt đầy nước mắt nước mũi của bé, mong đợi nhìn ra ngoài cửa, vừa nhìn thấy Cẩm Nương từ bên ngoài đi vào, lập tức buông quần áo của Tú cô ra, hai cái bàn tay béo tròn mở ra, hé miệng, oa oa khóc lớn, nhìn thấy rất đáng thương tội nghiệp, tiểu tử kia làm một bộ dạng giống như Cẩm Nương đang vứt bỏ bé vậy, nước mắt giống như hạt châu, không ngừng rơi xuống.

Cẩm Nương cũng là lần đầu tiên rời khỏi tên tiểu tử kia lâu như vậy, nhìn thấy bé khóc đến cả người co rút lại, trong lòng cũng vô cùng sốt ruột, vội vàng đi qua ôm bé, vỗ vài cái vào lưng của bé.

Dương ca nhi vừa được Cẩm Nương ôm vào trong lòng liền ngừng khóc, bàn tay nhỏ liền rút vào trong lòng của Cẩm Nương, cái mũi lập tức cọ cọ vài cái vào mặt của Cẩm Nương, trên cái miệng nhỏ nhắn đầy nước mũi , vương phi ở một bên nhìn thấy vừa đau lòng vừa buồn cười, vội vàng cầm khăn giúp bé lau mặt.

Dương ca nhi rất không bình tĩnh, bàn tay nhỏ liền cầm lấy cái khăn trên tay của vương phi ném ra ngoài, Cẩm Nương nhìn thấy chỉ bất đắc dĩ, đoạt lấy khăn lau mạnh trên mặt bé một phen.

Dương ca nhi nhìn thấy mẫu thân của bé còn chưa cho bé ăn, lập tức nhăn miệng lại, đôi mắt phượng tràn đầy uỷ khuất, như là đang lên án Cẩm Nương thật không công bằng với bé.

“Tên tiểu tử này đúng là rất sốt ruột muốn ăn rồi, ai, hay là mời nhũ mẫu cho hắn đi, như vậy đôi lúc con bận việc, cũng sẽ không để cho tiểu tử kia bị đói.” Vương phi ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này liền nói ra.

Cẩm Nương nghe xong có chút cảm động, Dương nhi càng lớn, ăn càng nhiều, sữa của nàng có chút không đủ cho bé, cho nên, nên mời một nhũ mẫu khỏe mạnh đến đây, là người đáng tin cậy có thể dứt cho Dương ca nhi ăn .

“Nương, con nghe lời người, mời một nhũ mẫu đến đây đi, tiểu gia hỏa này có thể ăn nhiều hơn một chút.”

Vương phi nghe thấy cũng cao hứng, ở một bên chờ sau khi Dương ca nhi ăn no, đem Dương ca nhi đi qua đi lại.

Lúc này tóc cùng quần áo của Tú cô cũng đã bị Dương ca nhi biến thành lộn xộn, cũng thuận tiện trở về thu thập đồ đạc một chút, không bao lâu, lúc bà trở về, đi theo sau lưng bà là Hỉ Quý cùng Lục Liễu.

Bởi vì Phú Quý thúc đã đi Giang Nam, Hỉ Quý hiện tại là người trông coi cửa hàng ở phía đông cho Cẩm Nương, Cẩm Nương mới trở về, cũng chưa từng hỏi đến tình hình mua bán của các cửa hàng như thế nào, cho nên, Tú cô thuận tiện dẫn Hỉ Quý đi đến đây.

Lục Liễu dĩ nhiên cũng muốn đi theo thỉnh an với vương phi cùng Cẩm Nương, vừa vào cửa, Lục Liễu nhu thuận hành lễ với vương phi cùng Cẩm Nương.

Hỉ Quý so với trước kia càng thêm tuấn tú một chút, cũng không giống trước kia câu nệ giống như một khúc gỗ vậy, đã hơn một năm càng thêm lịch lãm, lúc này cả người của hắn toát ra một khí chất của một người đã từng trải, hành lễ âm thanh cũng tự nhiên hơn, ngữ khí cũng rất thân thiện, vừa nghe cũng biết là người ở thương trường đã lâu, làm cho Cẩm Nương nhìn thấy cũng rất vui mừng.

Vương phi ngược lại chỉ gặp qua Hỉ Quý vài lần, vốn dĩ lúc đầu cũng không quá chú ý đến hắn, nhưng mà, người này là con trai của Tú cô, làm cho bà càng ngày càng chú ý, cảm thấy tên tiểu tử này đúng là không tệ, ôm Dương nhi ở một bên mỉm cười.

“Hỉ Quý ca ca, tình hình mua bán của cửa hàng ra sao?” Cẩm Nương cười hỏi Hỉ Quý.

“Bẩm phu nhân, nô tài đem tất cả sổ sách mua bán trong một năm đều đem đến đây, người có muốn nhìn xem không? Hiện tại các loại vải vóc trong cửa hàng mua bán rất náo nhiệt, trong kinh thành cũng không ít người đặt hàng ở cửa hàng của chúng ta, mỗi tháng đều thu hoạch hơn ngàn lượng bạc.” Hỉ Quý nói lên tình hình mua bán của cửa hàng, ngữ khí có chút hưng phấn, người càng ngày càng tự tin.

“Thật đúng là vất vả cho ca ca rồi, sổ sách cứ đặt ở đây, ngày khác rảnh ta sẽ xem qua, xem ra trong một năm gần đây Hỉ Quý ca, trái lại có thể thao luyện được như vậy, hiện giờ cũng có thể tự mình quản lý mọi việc rồi. Về sau các cửa hàng kia để cho ca làm chủ cũng tốt, nhưng mà, ta sợ ca bận rộn, không bằng, ca có thể từ trong phủ lựa chọn, tìm xem người nào có khả năng một chút, làm thủ hạ cho ca, giúp đỡ một chút cũng được.”

Hỉ Quý nghe xong lại càng vui vẻ, nói chuyện lại càng phóng khoáng một chút: “Không đối gạt phu nhân, quả thật một người trong cửa hàng thì đúng là rất bận rộn, nhất là lúc gặp phải có người muốn vào mua hàng hoá, nô tài tạ ơn phu nhân quan tâm, vậy lát nữa nô tài sẽ đến chính điện xem một chút, tìm xem người nào thích hợp hay không.”

Lục Liễu ở bên cạnh lắng lắng nghe lời đối thoại của Cẩm Nương cùng Hỉ Quý, lúc này nghe thấy Hỉ Quý muốn chọn người, thần sắc lập tức sốt ruột, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Hỉ Quý, Hỉ Quý kỳ thật cũng thấy được điều này, nhưng vẫn nhàn nhạt không chịu đáp lại nàng ta, Lục Liễu có chút khó chịu, trong ánh mắt xuất hiện sự oán giận nhìn Hỉ Quý.

Cẩm Nương nhìn thấy nhũ mẫu, nhớ tới trước kia chính nàng đồng ý cho nghĩa huynh Hỉ Quý đến đây, mà cửa hàng kia nàng cũng nói muốn phân một nửa cho Hỉ Quý, chỉ là trong thời gian đi Giang Nam, vẫn không có cơ hội thực hiện được, hiện giờ Hỉ Quý nửa câu oán giận cũng không có, còn làm việc một cách thành thật như vậy, trong lòng càng xuất hiện một tia tán thưởng, điều này làm cho Cẩm Nương càng ngày càng thích Hỉ Quý, thưởng thức khả năng làm việc làm việc của hắn.

Cẩm Nương nhìn thoáng qua Hỉ Quý, nói với vương phi: “Mẫu thân, Hỉ Quý là nghĩa huynh của con, trước khi đi Giang Nam, con đã từng cùng người nói qua, muốn. . . .”

Cẩm Nương mới nói được một nửa, Tú cô khụ lớn một tiếng, giống như đang hắng giọng, Cẩm Nương không khỏi nhìn sang, đã thấy Tú cô vụng trộm nhìn nàng như đang suy nghĩ chuyện gì, lắc lắc tay, không khỏi ngần ra, không biết ý của Tú cô là gì, nhưng nhìn thấy vẻ mặt sốt ruột của Tú cô, lập tức chuyển sang chuyện khác, nói tiếp: “Sớm giúp cho Hỉ Quý có chuyện mừng, để cho hắn có thể sớm thành gia lập thất Tú cô có thể yên lòng một chút.”

Vương phi nghe xong gật gật đầu, cười nói: “Người này là nghĩa huynh của con cũng không sai, phải tìm một nơi tốt cho hần, Lục Liễu có thể được chứ? Bộ đáng hần cũng rất tuần tú.”

Trong lời nói của vương phi, giống như cũng không thích bộ dáng của Lục Liễu cho lắm, Cẩm Nương nghe xong xoay đầu lại hỏi Lục Liễu: “Lục Liễu, hãy chọn ngày tốt đi, tác thành cho người cùng Hỉ Quý thì thế nào?”

Lục Liễu quang minh chính đại mà nhìn Hỉ Quý, Cẩm Nương đang nhìn về phía của Hỉ Quý, lại nghe thấy Cẩm Nương căn bản không nhắc đến chuyện nghĩa huynh của hần, chỉ nói đến hôn sự, trong lòng nàng ta càng cảm thấy ảo não, Cẩm Nương vừa hỏi, nàng buồn bực, sau một lúc lâu cũng không đáp lời, như vậy, biểu thị cho nàng ta không tình nguyện chuyện này, Cẩm Nương nhìn thấy không khỏi thở dài, nói: “Như thế nào, Lục Liễu, người không thích Hỉ Quý sao?”

Lục Liễu nghe vậy ngẩn ra, đối với Hỉ Quý nàng vẫn có chút thích, hiện giờ muốn trèo lên cao, nguyện vọng muốn làm di nương đã sớm bị phá hủy, có thể tìm được như Hỉ Quý cũng tốt, tương lai cả đời cũng có người để nàng phó thác, chỉ là, trước kia phu nhân nói ra làm cho nàng cảm thấy tâm nguyện của mình sắp được hoàn thành, nàng dĩ nhiên muốn có được kết quả tốt nhất, vì thế, tâm tư nhỏ của Lục Liễu lập tức xoay chuyển rất nhanh, muốn nhìn xem mình có chút do dự như vậy, Cẩm Nương có thể nghĩ đến chuyện đó hay không, dù sao, Hỉ Quý cho dù hiện giờ có thể là nhân tài, nhưng cũng chỉ là một nô tài, làm sao so được đến thân phận tôn quý nghĩa huynh của phu nhân chứ?

Nàng muốn chính là thân phận thiếu phu nhân của nghĩa huynh, nguyện vọng này đã nằm trong lòng hơn một năm qua, lúc về bên nhà cha mẹ đã đem chuyện này đi khoe với mọi người, bây giờ nhớ lại, phu nhân vừa về nhất định phải đề nghị đến chuyện này, không nghĩ rằng, căn bản người nhắc cũng không nhắc đến, điều này quả thật làm cho nàng thật thất vọng.

Thấy Lục Liễu lúc lâu cũng không trả lời, Cẩm Nương nhìn thấy lại càng không vui, mà Hỉ Quý có chút bị thương nhìn Lục Liễu, bọn hần kết bạn cũng đã lâu, tình cảm cũng có, chỉ là, Lục Liễu là một người quá mức chú trọng lợi ích của bản thân, Hỉ Quý càng không thích điểm này ở nàng, nhưng hần là người thành thật, Lục Liễu đã giúp phu nhân, phu nhân đã đem nàng giao phó cho hần, cho nên hần muốn tiếp nhận nàng, hơn nữa, bộ dáng của Lục Liễu cũng không tệ, trong lòng của người thiếu niên, tự nhiên vẫn có sự động tâm.

“Việc này cũng không gấp, các người trước tiên đi xuống đi, ta sẽ cùng Tú cô thương lượng sau, kết quả thế nào thì làm thế đó.” Cẩm Nương thấy thế liền nói, vung tay lên, để cho Hỉ Quý cùng Lục Liễu cùng nhau lui xuống.

Vừa ra khỏi cửa, Lục Liễu trừng mắt với Hỉ Quý: “Không phải đã nói với người rồi sao, huynh trưởng của ta hiện tại đang nhàn rỗi, nhờ người tiến cứ hần trước mặt phu nhân, người ngay cả một tiếng cũng không nói, người có ý gì a?”

Hỉ Quý nghe xong chân mày lập tức nhíu lại, thấp giọng nói: “Nàng nói nhỏ một chút, còn chưa ra sân của phu nhân đâu, tính cách của huynh trưởng của nàng chẳng lẽ nàng không rõ sao, hần là người nào mà phu nhân lại có thể cho hần vào cửa hàng, người như vậy có thể đáng tin sao, thường xuyên đánh bạc như vậy, sinh sự lại nhiều, nếu không cẩn thận, để cho hần đem hàng hoá trong cửa hàng đi bán, ta làm sao có thể ăn nói với phu nhân đây.”

Lục Liễu nghe xong tức giận, trên đường liên tục trách mắng Hỉ Quý.

Tú cô nhìn thấy Hỉ Quý cùng Lục Liễu đã rời khỏi đây, lập tức cúi người hành lễ với vương phi: “Vương phi, phu nhân, nô tỳ có việc muốn cầu hai người.”

Cẩm Nương nghe thấy trong lòng đã hiểu rõ, xem ra, Tú cô cũng không thích Lục Liễu, nhưng việc này phải để chính bà nói ra mới được, dù sao Tú cô cũng là nương của Hỉ Quý.

“Tú cô, người với ta là quan hệ gì, làm sao lại khách sáo như vậy? Người chỉ cần mở miệng là được.”

“Nô tỳ xin phu nhân không cần để ý đến chuyện nghĩa huynh của Hỉ Quý, Lục Liễu cũng không phải là người tốt, nô tỳ cũng không thích nàng, nô tỳ muốn tìm một người thành thật sống quãng đời còn lại cùng Hỉ Quý mà thôi, lại không ghét bỏ thân phận nô tài của Hỉ Quý, nô tỳ hiện giờ đã hiểu rõ mọi chuyện, con

dâu của nô tỳ không cần có tài, chỉ cần nhân phẩm tốt là được, Hỉ Quý quá mức thành thực lại hiền hậu như vậy, nô tỳ không muốn tìm một cạp mẹ đè nặng hân.” Tú cô thản nhiên nói điều này với Cẩm Nương.

Vương phi nghe xong không khỏi liếc mắt nhìn Tú cô một cái, không nghĩ Tú cô lại có tấm lòng như vậy, vô luận là ai, nếu có thể được chủ tử ưu ái, nếu có cơ hội từ nô tài cũng có thể thăng lên làm chủ tử, đều đã vui mừng vô cùng, khó có được người nào bình tâm như bà, chẳng những không có lòng dạ đó, dựa vào thân phận của mình, ngược lại càng vô cùng đạm bạc, ừ, thật sự là người tốt a. Trong lòng bà trái lại càng muốn quan tâm đến Tú cô.

Cẩm Nương nghe xong cũng vô cùng cao hứng, nguyện vọng của Tú cô nàng đã hiểu rõ, không phải là nàng không nguyện ý để cho Hỉ Quý làm nghĩa huynh của nàng, mà là không muốn tiếp nhận chuyện này quá sớm, để cho người nào đó tâm tư không đơn thuần, để ý tới thân phận mà nịnh bợ hân, muốn trở thành phu nhân của Hỉ Quý, nàng ở đây là đang nghiêm túc chọn con dâu giúp cho Tú cô nha.

“Tú cô, chuyện ta sẽ nhận Hỉ Quý là nghĩa huynh cũng là sớm hay muộn mà thôi, bất quá, ta sẽ làm theo lời của người, trước không vội, chờ người tìm người thích hợp cho Hỉ Quý, ta sẽ lập tức làm, Lục Liễu coi như thôi, đem nàng đến điền trang đi.” Cẩm Nương dừng lại một chút, xoay người qua nói với Trương ma ma: “Trương ma ma, việc này làm phiền người, đem nàng đến chỗ điền trang nào xa một chút, để cho nàng thành hôn cùng gia đình ở đó đi, nếu nàng vẫn không an phận, vậy bán nàng đi.”

Lại nói đến Lãnh Hoa Đình cùng vương Gia, sáng sớm bọn họ lập tức đi vào triều, lúc đó bên ngoài cửa cung, đứng phải Lãnh Hoa Đường, hân đang đứng cùng một chỗ với Dự Thân Vương, Hòa Thân Vương, lễ phép chào hỏi, thấy vương gia cùng Lãnh Hoa Đình từ trên xe ngựa bước xuống, cũng không đi qua hành lễ với vương gia, chỉ là nhàn nhạt chăm chú nhìn bọn họ, tiện tiếp tục nói chuyện cùng Dự Thân Vương.

Dự Thân Vương lần trước phạm vào sự việc trọng đại như vậy, lại bị thái tử áp giải về kinh thành, nhưng hoàng thượng chẳng qua chỉ trách cứ ông ta vài câu, phạt ông ta một chút ngân lượng, việc trách phạt như vậy đối với ông ta chỉ hơi hột, chẳng qua đối với việc này, chỉ là cho thái tử một chút mặt mũi mà thôi, việc này sau khi Lãnh Hoa Đình trở về mới biết, cảm thấy tâm tư của hoàng thượng đã chu toàn lo lắng mọi việc, trong mắt hoàng thượng chỉ có ích lợi, không có đạo lý, hân cũng không cần phân rõ phải trái cùng hoàng thượng nữa.

Dự Thân Vương nhìn Lãnh Hoa Đình ngồi trên xe lán, khóe miệng xuất hiện một tia mỉa mai, lại xoay người giống như đang nói điều gì với Lãnh Hoa Đường, làm cho ánh mắt của hân lập tức sáng ngời, liền khom người hành lễ với Dự Thân Vương.

Cửa cung mở ra, hiện giờ Lãnh Khiêm không có ở đây, mà ám vệ lại không thể nào tiến cung đi theo vào triều, cho nên, vương gia tự mình ở phía sau phụ giúp Lãnh Hoa Đình.

Dọc theo đường đi, có quan viên hành lễ vắn an với vương gia, nhưng là có không ít người đưa cọt nhìn Lãnh Hoa Đình, xì xào bàn tán, triều đình Đại Cẩm đúng là tối xem trọng lễ nghi hợp quy tắc, người thân có tàn tật ít có thể vào triều làm quan, tuy nói nhị công tử này của Giản Thân Vương tài hoa xuất chúng, thật sự tại căn cứ xuất ra một phen sự tình, nhưng mà, từ tứ phẩm lập tức thăng thành nhị phẩm, dĩ nhiên là được thánh ân của hoàng thượng, hiện giờ lại ngồi trên xe lán lên triều, nhìn thật đúng là chói mắt thật sự, không phải là cười được thê tử tốt sao? Người tàn tật dựa vào nữ nhân leo lên, rất nhiều người trong lòng tồn sự khinh thường.

Hoàng thượng ngồi cao ở trên ghế rồng, uy nghiêm nhìn một đám văn võ đại thần trong triều đình, Giản Thân Vương ung dung đem Lãnh Hoa Đình đẩy lên tiền điện, đẩy tới chỗ vị trí dành cho Lãnh Hoa Đình mới dừng lại, chính mình trở về vị trí cũ đứng vững ở chỗ đội của đám thân vương.

Sau khi quần thần làm lễ xong, hoàng thượng mặt mang mỉm cười nhìn Lãnh Hoa Đình nói: “Lãnh khanh, hành trình ở Giang Nam, không thể bỏ qua công lao của khanh, trẫm mệnh khanh làm Trung Thư Lệnh, về sau, khanh nên thường tiến cung, phân ưu cho trẫm mới đúng.”

Đối với việc Lãnh Hoa Đình nhậm mệnh, ý chỉ là trực tiếp hạ đến Giang Nam, rất nhiều đại thần cũng không hiểu biết, hiện giờ đột nhiên nghe hoàng thượng nhắc tới, nhất thời đều đã kinh ngạc trừng lớn mắt, trách không được Lãnh Hoa Đình mặc y phục quan nhị phẩm, thì ra là thế, hoàng thượng cũng quá coi trọng vị tàn tật này rồi.

Mà Lãnh Hoa Đường lại càng ghen ghét, chính mình hoạt động đã lâu, rất không dễ dàng mới được chức quan tứ phẩm, hiện giờ tiểu Đình từ Giang Nam trở về, lại thành quan nhị phẩm, mà còn chen lách thân thành một vị đại thần có thể thường xuyên ra vào thượng thư phòng, điều này làm cho hắn sao có thể không tức giận chứ?

“Hoàng thượng, thần có chuyện bẩm báo.” Hòa Thân Vương đã sớm xem Giản Thân vương phủ không vừa mắt, thế tử tại Giang Nam thất bại thảm hại trở về, bất luận cái gì ưu đãi cũng không có, ngược lại bại lộ rất nhiều lỗi, hiện giờ thái tử dĩ nhiên không còn thân thiết đối với hắn, này toàn bộ, hắn đều đổ ở trên người vợ chồng Lãnh Hoa Đình, lúc này nghe hoàng thượng nói muốn để cho Lãnh Hoa Đình thường xuyên ra vào thượng thư phòng, hắn liền cười lạnh bước ra khỏi hàng.

“A, Hòa Thân Vương có gì nói?” Hoàng thượng ngữ khí nhàn nhạt.

“Bẩm hoàng thượng, trong thượng thư phòng, thái tử cùng mỗi vị vương tử đều có đứng thẳng bẩm tấu cùng hoàng thượng, trừ bỏ vài vị đại nhân đức cao vọng trọng, có rất ít người có thể ngồi, chẳng lẽ thân phận của Lãnh đại nhân so với thái tử cùng các hoàng tử đều có thể tôn quý hơn sao? Nào có đạo lý thần ngồi, thái tử đứng?”

Hòa Thân Vương nói lời này có thể tính là không tốt, rất không phúc hậu, nhưng đủ loại quan lại nghe xong lại cảm thấy rất có đạo lý, thái tử là quân, Lãnh Hoa Đình là thần, không có đạo lý quân đứng mà thần ngồi, là tàn tật lại như thế nào, người thân thể không tốt lắm, sẽ không cần đi ra mắt mặt là được.

Hoàng thượng nghe xong chân mày thâm thúy nhíu lên, lại nói: “Lãnh khanh lại không có ý định bất kính đối với thái tử cùng các hoàng tử, hắn không phải thân có tàn tật sao? Hòa Thân Vương, người lời ấy không có đạo lý a.”

Một bên thái tử cũng bước ra khỏi hàng nói: “Phụ hoàng, Hoa Đình từ nhỏ đã cực kì kính trọng nhi thần, là người làm thần tử, để ý tâm, không cần hình, hướng chi, hắn thân tàn chí kiên, lần này ở Giang Nam, nếu không có Hoa Đình dốc hết sức chủ sự, căn cứ kia sẽ trở thành một đồng sắt vụn, cả triều văn võ thân thể kiện toàn trái lại bốn vị thế tử đi cùng tất cả dáng người đều cao lớn đĩnh ngộ, vậy thì tính sao? Tất cả đều là thành sự không đủ, bại sự có thừa, có người nào so được với Hoa Đình chân tàn chứ?”

Thái tử ngữ khí cực kì nghiêm túc, ánh mắt trực chỉ về phía mấy người Lãnh Hoa Đường, hành trình Giang Nam đại khái tình huống các đại thần cũng đều rõ ràng, thái tử lời nói không ngoa, người ta thân tàn nhưng có bản lĩnh, các người có năng lực lấy hắn như thế nào?

Lãnh Hoa Đình lạnh lùng nghe xong Hòa Thân Vương nói, trên mặt mang theo một tia trào phúng, nhưng mà yên lặng, vẫn chưa lên tiếng, hiện giờ nghe thái tử bảo vệ hắn, hắn trái lại nở nụ cười, vừa chấp tay, cúi người thi lễ với hoàng thượng nói: “Thần lần này vào triều, một là cảm tạ thánh ân đối thần chiếu cố, hai là mọi chuyện đã xong xuôi, vào triều báo cáo công tác, ba là tới từ quan, thần thân có tàn tật, quả thật không nên tiến vào thượng thư phòng, mời hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

Lời ấy không chỉ thái tử, liền tất cả văn võ bá quan trên triều đình đều nghe xong liền chấn trụ, có thể đi vào thượng thư phòng địa vị đã cực cao, đây là mộng tưởng cả đời của rất nhiều nam nhân, Lãnh Hoa Đình tuổi còn trẻ được vinh hạnh đặc biệt này, hắn lại nhẹ nhàng buông tha, điều này làm cho người khác làm sao có thể lý giải?

Hoàng thượng nghe xong cũng nhíu mày, mặt trầm xuống nói: “Hoa Đình a, việc này không thể nói đùa, trăm cũng là nhìn ra người có tài mới, mới có thể cố ý đề bạt người, người có thể nào không biết tốt xấu như vậy? Chẳng lẽ, người không nghĩ vì nước xuất lực, vì trăm phần ưu?”

“Hồi hoàng thượng, thần Giản Thân vương phủ con cháu, nhiều thế hệ nguyện trung thành vì hoàng thượng, vì Đại Cầm vương triều xuất lực, đó là thần gốc rễ, nhưng thần tiến vào thượng thư phòng tranh luận quá lớn, thần không nghĩ muốn hoàng thượng khó xử, cho nên chào từ giả.” Lãnh Hoa Đình nheo lại mắt, trịnh trọng nói với hoàng thượng.

Hoàng thượng là cố ý cho hắn một loại tưởng thưởng bóng hoa trong trăng, nhìn hoa lệ mê người, kỳ thật, một điểm thực dụng cũng không có, Trung Thư Lệnh là muốn nghe theo câu tập lệnh, mà câu tập lệnh là do Dụ Thân Vương chịu trách nhiệm, chính mình làm việc, mọi chuyện vẫn phải do Dụ Thân Vương chế khiển tay?

Lại thêm nữa, hoàng thượng này rõ ràng trước hết cho người một cái thưởng thật to, cho người được ưu đãi, không thể không thay hẳn làm việc, thật muốn nhận, không chừng sẽ có chỉ lệnh ban xuống để cho hẳn khó xử, để cho hẳn không thể nào cự tuyệt, loại việc phí sức lại chẳng có kết quả phong thưởng tốt, vẫn là không cần cũng thế.

149. Chương 150

Edit: Funny1107Beta: Aquarius8713

“Lời của Hoa Đình sai rồi, người tài hoa hơn người, văn võ song toàn. Chuyện ở Giang Nam, người cũng đều làm rất tốt, trăm vô cùng thoả mãn, hơn nữa những kẻ sách chính trị mà người đưa cho thái tử trăm rất hài lòng, nhiều năm qua, Đại Cấm chỉ yên phận nắm giữ một vùng lãnh thổ, mặc dù giàu có hơn, nhưng một phần là do các đại thần luôn bảo thủ cố chấp, không muốn phát triển, đến nỗi hằng năm các tiểu quốc ở phía tây cũng có thể uy hiếp, vậy mặt mũi của Đại Cấm còn có thể để chỗ nào nữa, mặt mũi của các vị tiên đế của chúng ta đặt ở đâu? Nếu không chấn hưng lại quốc gia, trăm làm sao ăn nói với liệt tổ liệt tông đây? Hoa Đình, người không cần lo người khác nhìn người thế nào, chức Trung Thư Lệnh này, người không thể từ chối được, người cũng là con cháu của hoàng tộc, vì nước phân ưu là trách nhiệm và là nghĩa vụ của con cháu hoàng gia. Chuyện này không cần từ chối nữa, trăm không muốn tiếp tục nghe.”

Hoàng thượng nghiêm túc nói với Lãnh Hoa Đình, những lời này của hoàng thượng đã trách cứ phần lớn các vị đại thần trong triều, bọn họ nghe xong cũng phải hạ mình xuống, cả đám đều không dám ngẩng đầu lên, sợ chính mình là những quan viên bảo thủ cố chấp kia, dĩ nhiên là cũng không dám nói Lãnh Hoa Đình là người tàn tật nữa, cũng không dám nhắc đến việc hẳn được vào thượng thư phòng sẽ làm giảm uy nghiêm của các vị hoàng tử.

Mà chính Lãnh Hoa Đình cũng bị hoàng thượng cắt ngang, không thể tiếp tục từ chối nữa, hẳn nhú mày, nâng mắt nhìn vương gia liếc mắt một cái, chỉ thấy thần sắc của vương gia bình tĩnh, giống như ông vô cùng nguyên ý để Lãnh Hoa Đình vào thượng thư phòng, Lãnh Hoa Đình vô cùng khó hiểu, lúc trên đường hẳn đã cùng vương gia đề cập qua việc này, vương gia cũng tán thành cách làm của hẳn, sao lúc này lại thay đổi chủ ý rồi?

Thấy Lãnh Hoa Đình không tiếp tục từ chối nữa, hoàng thượng cũng không tiện tiếp tục dây dưa chuyện này nữa, im lặng một chút rồi mới nói: “Hoa Đình, trăm nghe thái tử nói, người đề nghị thành lập một tổ chức buôn bán, từ đường bộ đi xung quanh các nước lân cận, trăm cho rằng đề nghị của người rất tốt, vô cùng phù hợp với tình cảnh lúc này, trăm đang định cùng các đại thần thương nghị chuyện này, làm thế nào để tổ chức, lúc trước việc buôn bán của Đại Cấm cũng chỉ vươn tới Nam Dương, tuy buôn bán cũng lời không ít ngân lượng, nhưng quá trình quá tốn thời gian, tài chính cũng rất khó khăn, may mắn cũng không phát sinh những chuyện bất trắc gì cả, nếu phát sinh những vấn đề bất trắc gì, quốc khố sẽ trống rỗng, nếu như lại có chiến sự, quốc gia sẽ vô cùng nguy hiểm. Cho nên, trăm quyết định mau chóng đem tổ chức buôn bán xây dựng trở lại. Các vị khanh gia có đề nghị gì, có thể đề xuất ra.”

Lãnh Hoa Đình vừa nghe, lập tức hiểu rõ mục đích của hoàng Thượng vì sao lại để cho hẳn tiếp nhận chức vị Trung Thư Lệnh, chính mình đã từng nhắc qua chuyện này cùng thái tử, việc tổ chức buôn bán này sẽ do chính hẳn điều động, không phải vì triều đình, khi đó, thái tử đã đáp ứng, hiện giờ hoàng thượng lại phong cho hẳn làm đại thần có thể ra vào thượng thư phòng cũng chính là vì điều này, rõ ràng là muốn đổi ý, lấy vị trí đại thần vây hãm hẳn. Hoàng thượng, người thật có ý tứ rồi.

Quả nhiên, khi đề nghị này nói ra, các đại thần đều sôi nổi bàn luận cùng nhau, Lãnh Hoa Đình không tham dự nghị sự của triều đình, cũng chẳng muốn nghe bọn họ nói gì, chỉ là nhìn thái tử liếc mắt một cái, vẻ mặt của thái tử rất bất đắc dĩ cùng với xấu hổ, xuất hiện một nụ cười khổ, ý bảo chính mình cũng không có cách nào.

Lãnh Hoa Đình cũng không sốt ruột, lẳng lặng ngồi ở trên triều đình, đợi kết quả các vị đại thần thượng nghị xong, quả nhiên, đối với vấn đề tổ chức lại đội buôn bán nhiều đại thần cũng không phản đối, phân

tích nhiều chỗ việc này rất tốt cho sự phát triển của Đại Cẩm, sau cùng, tuyển chọn người chủ trì việc này, mọi người đều tranh luận.

Vinh Thân Vương cùng Ninh Vương tiến cử thế tử Hòa Thân Vương, còn Dụ Thân Vương cùng Trương thái sư và các vị quan viên còn lại ra sức tiến cử cho thế tử Giản Thân Vương Lân Hoa Đường, từ đầu đến cuối cũng không có ai đề cập đến tên của Lân Hoa Đình.

Lân Hoa Đình cười lạnh nhìn xem bọn họ tranh luận, lẳng lặng chờ kết quả cuối cùng của hoàng thượng, hoàng thượng trong lòng nhất định sớm đã sớm chọn ra người đó rồi, cái gọi là hướng nghị chẳng qua là để xem sự việc sẽ diễn ra như thế nào mà thôi, để ọi người nhìn thấy, hơn nữa hoàng thượng cũng là muốn chính Lân Hoa Đình nhìn xem.

Quả nhiên, không bao lâu, hoàng thượng cũng mất kiên nhẫn, bàn tay đập mạnh lên Long ỷ, các quan viên ở giữa lập tức im lặng, hoàng thượng nhìn về phía thái tử, hỏi: “Thái tử, con hãy nói, người nào thích hợp nhất trong chuyện này.”

Lân Hoa Đình nghe xong cũng yên lặng nhìn về phía thái tử, trên môi nụ cười khổ ngày càng sâu hơn, ý của hoàng thượng hẳn đã hiểu rõ ngay từ đầu, tuy hẳn đã từng phản đối, nhưng cũng vô ích, mà người bản thân hẳn đồng ý chính là tiểu Đình, đội buôn bán chỉ có tiểu Đình mới thích hợp quản lý, hiện giờ hẳn giống như bị kẹp chặt giữa hai bên, bên nào cũng không tiện đắc tội, nhưng lại không thể không đắc tội một bên, điều này làm cho thái tử vô cùng đau đầu, hoàng thượng, người quả là cố ý đặt hẳn vào tình thế khó xử.

Liền khom người, thái tử cúi người thi lễ nói: “Hồi phụ hoàng, nhi thần cảm thấy những người mà các vị đại thần đề xuất ra cũng không sai, đều là thiếu niên anh tài của triều đình Đại Cẩm ta, đều có năng lực đảm đương, nhưng mà nhi tử cảm thấy, việc này để cho Giản Thân Vương chủ trì là tốt nhất, vương thúc là người chính trực, thông minh tháo vát, lại quen thuộc với khả năng sản xuất của trụ sở nhất, cho nên, nhi thần tiến cử Giản Thân Vương thúc.”

Thái tử nói ra làm cho Lân Hoa Đình cùng hoàng thượng cũng phải ngẩn ra, bên môi Lân Hoa Đình ý cười càng sâu, không nghĩ tới, thái tử quả thật rất giỏi hoạt, suy nghĩ được đề xuất như vậy, hai bên đều không đắc tội, ở chính giữa lại có thể được lợi, điều này làm cho hoàng thượng cùng Lân Hoa Đình cũng không thể nói gì được, cũng không thể đổ tội lên đầu của hắn.

Hoàng thượng nghe xong mỉm cười gật đầu, nhìn không ra có chút khó chịu nào, ánh mắt cũng rất sắc bén liếc mắt một cái về phía thái tử, vẻ mặt của thái tử vô cùng trầm tĩnh, cũng không vì ánh mắt của hoàng thượng mà trở nên lúng túng.

“Các vị ái khanh thấy lời nói của thái tử như thế nào?” Hoàng thượng bất động thanh sắc hỏi.

“Hoàng thượng, phụ vương lớn tuổi, lại bệnh nặng mới khỏi, thân thể không còn như trước, đã không thích hợp đi xa để buôn bán, cho nên, thần cho rằng, hoàng thượng vẫn nên tuyển chọn người tài khác.” Lân Hoa Đình không đợi người khác mở miệng, lập tức tiến lên trước nói.

Hoàng thượng nghe xong ngẩn ra, hắn chỉ mong sao có người phản đối đề nghị thái tử, nhưng làm sao cũng không nghĩ rằng lời này là từ Lân Hoa Đình, lập tức làm cho Dụ Thân Vương cùng Vinh Thân Vương nghe thấy cũng có chút kinh ngạc, thái tử mới vừa rồi đề nghị Giản Thân Vương, quả thật cũng là một lựa chọn tốt, bọn hắn cũng không thể nào phản bác được, lần này thì tốt rồi, con trai của Giản Thân Vương lại dẫn đầu mà phản đối, bọn hắn chỉ cần tán thành là được.

“Vây trăm hạ chỉ, người chủ trì tổ chức lại đội buôn bán sẽ do, thế tử Lân Hoa.” Hoàng thượng đang tuyên bố quyết định sau cùng, Lân Hoa Đình đột nhiên lại nói: “Tạ hoàng thượng, thần nguyện đảm đương chức vị này.”

Hoàng thượng nghe xong ngẩn ra, trầm mặt nhìn Lân Hoa Đình, chính mình sao có thể nói là hắn được, tiểu tử này ngay cả lời nói của mình cũng dám cắt ngang, quá mức làm cần.

Nhưng hiện tại hoàng thượng cũng không tiện trách móc hắn, lập tức cười với Lân Hoa Đình “Hoa Đình, người là nghe lầm, trăm nói, lần này chức vị chủ trì đội buôn bán sẽ do thế tử của Giản Thân Vương, không phải là người.”

Kỳ thật các vị đại thần đang đứng trên đây đều hiểu rõ, hoàng thượng ban chỉ chính là thế tử Lãnh Hoa Đường, do Lãnh Hoa Đình vừa mới tiếp nhận quan nhị phẩm, vậy mà còn muốn cướp đoạt đi chức vị chủ trì đội buôn bán sao, hơn nữa thế tử còn là huynh trưởng của hắn, nếu ngay cả huynh trưởng của mình cũng không buông tha, người này quả thật là không nể thâm tình gì rồi, thân là huynh đệ với nhau, muốn đấu cũng nên về nhà mà đấu, không cần thể hiện trước mặt người ngoài chứ, xem ra, bên trong Giản Thân Vương phủ cũng là một hồ nước sâu không thấy đáy.

Ngay cả Dụ Thân Vương cùng Vinh Thân Vương cũng liếc xéo về phía Lãnh Hoa Đình, khoe miệng mang theo một tia mỉa mai, một người tàn tật, nếu như có khả năng, cùng lắm thì chỉ là con, cháu chính tông mà thôi, chỉ có thể ở nhà viết binh pháp gì đó, thật muốn quản lý chuyện này sao, thân thể lại kém như vậy, làm công việc buôn bán cũng không thể ngồi một chỗ mà dùng cái miệng quản lý là được, việc này là vì quốc gia phải đi chu du khắp các nơi, với một đôi chân không thể đi lại như vậy có thể quản lý được sao?

Lãnh Hoa Đình đối với việc bị người ngoài khinh thường như vậy cũng chẳng để tâm, đưa tay thi lễ, nói với hoàng thượng: “Hoàng thượng, ngôi vị thế tử của Giản Thân Vương phủ cũng do người đã nhận định, Hoa Đình mới chính là con trai trưởng của Giản Thân Vương phủ, từ trước đến nay địa vị của thế tử luôn lập chính không lập thứ, đây là quy định của các vị tổ tiên, thần vô tội bị đoạt đi ngôi vị đã bảy năm trời, hôm nay ở đây, thần yêu cầu hoàng thượng cho thần một cái công đạo.”

Lời này giống như một trận sấm sét đánh ngang tai những người đang có mặt trong triều, tất cả mọi người đứng ở đây đều nhất thời rộ lên, ai cũng không nghĩ tới, việc này đã bảy năm, ngôi vị thế tử đã sớm thay đổi người, Lãnh Hoa Đình lại có thể đứng trước mặt hoàng thượng mà đòi lại công đạo ư.

Hai con trai của Giản Thân Vương đã trở mặt với nhau sao? Đa phần các đại thần nghe xong tỏ vẻ khinh thường, đang chờ trò hay bắt đầu.

Hoàng thượng nghe thấy cũng chấn kinh, năm đó ngôi vị thế tử của Lãnh Hoa Đình do chính hoàng thượng ra quyết định, bây giờ lại đứng trước mặt mọi người đòi mình cho hắn một cái công đạo, công đạo cái gì chứ? Ý của hắn là chỉ trách mình hồ đồ sao, đoạt ngôi vị thế tử làm cho hắn tức giận sao?

Hoàng thượng cho dù có muốn tiếp tục đối xử tốt với hắn nữa, thì lúc này cũng đành phải trầm mặt xuống, lạnh lùng nhìn về phía Giản Thân Vương: “Giản Thân Vương, đây là ý gì?”

Từ trước đến giờ Giản Thân vương gia người không nói một câu nào lúc này nghe thấy lời này cũng bước ra trước, hành lễ với hoàng thượng nói: “Bẩm hoàng thượng, thần khẩn cầu hoàng thượng đem ngôi vị thế tử truyền lại cho con trai trưởng của thần là Lãnh Hoa Đình, đây là quy định của tổ tiên, thần không dám không tuân theo.”

“Phụ vương, người thật nham hiểm, con đã làm sai chuyện gì, người vô duyên vô cớ muốn đoạt đi ngôi vị của con, người không thể bắt công như vậy, dù sao con cũng là con trai của người.” Lãnh Hoa Đường không nghĩ tới vương gia có thể vô tình như vậy, trước mặt cả triều văn võ đại thần muốn đoạt ngôi vị thế tử của hắn.

Thái tử nghe thấy cũng kinh hãi, lấy khả năng của tiểu Đình với Cẩm Nương, một địa vị thế tử nhỏ nhỏ này không hề để trong mắt của bọn họ mới đúng, nhưng mà, ngày hôm nay tại sao tiểu Đình lại đề cập đến chuyện này, tuy nhân phẩm của Hoa Đường rất kém, nhưng hắn dù sao cũng là trượng phu của tiểu Mai, mặc dù tiểu Mai gả cho hắn rất ỷ khuất, nếu như ngay cả ngôi vị thế tử phi cũng không có, chuyện này làm sao tiểu Mai có thể chịu nổi đây.

“Phụ hoàng, việc này cần được bàn bạc kỹ hơn.” Thái tử vội vàng nói với hoàng thượng.

Mà Dụ Thân Vương càng bị chấn kinh khó có thể hồi phục ngay tức khắc, hắn bối rối nhìn về phía Giản Thân Vương, chỉ sợ đây là tác dụng của lần trước việc bản thân hắn châm ngòi ly gián, Giản Thân Vương có khả năng cho rằng Lãnh Hoa Đường là con trai của lão nhị, vốn hắn chỉ muốn tức chết tên kia mà thôi, không nghĩ rằng, hiện giờ người đó lại không tức chết, còn gây ra chuyện như vậy nữa.

Từ tận đáy lòng của hắn cũng không muốn ngôi vị của Lãnh Hoa Đường bị đoạt đi.

“Súc sinh, ngươi đã làm gì với bản vương, ngươi thật sự đã quên sao? Bản vương không có mất trí nhớ, vừa tỉnh dậy, mọi chuyện đều nhớ rất rõ.” Vương gia trước mặt mọi người khiển trách Lãnh Hoa Đường.

“Phụ vương, thỉnh không cần nói oan cho con, con biết trong lòng của người chỉ yêu thích tiểu Đình, nhưng mà không thể bởi vì yêu thương hấn mà hãm hại con, người nói con làm những chuyện đại nghịch bất đạo với người, vậy xin người hãy đưa ra chứng cứ? Người không thể vì tiểu Đình mà huỷ đi tiền đồ của con.” Lãnh Hoa Đường thương tâm nhìn Giản Thân Vương, tránh ra bỗng chốc quỳ xuống, đau khổ nhìn về phía Giản Thân Vương.

Rất nhiều đại thần nghe xong cũng liếc mắt nhìn, đã sớm nghe nói Giản Thân Vương quả thật là một người rất bất công, đối xử với nhi tử xinh đẹp đến yêu nghiệt kia như trân bảo, ngược lại đối xử với Lãnh Hoa Đường chỉ là lãnh đạm, hiện giờ xem ra, không những lãnh đạm, mà còn vô cùng ngoan độc, hử dữ không ăn thịt con a, con trai trưởng dĩ nhiên đã trở thành đại thần có khả năng ra vào thượng thư phòng, lại có thể quản lý trụ sở ở Giang Nam, cùng lúc nắm giữ việc hành chính với kinh tế ở Đại Cẩm, vậy mà vẫn muốn đoạt đi ngôi vị thế tử sao, thật là không chừa một con đường sống cho đứa con lớn hơn rồi?

Trong lúc này, lúc triều đình đang nghị luận rất sôi nổi, thái tử vô cùng bất đắc dĩ thở dài, đi đến bên người của Lãnh Hoa Đình, vỗ vào bờ vai của hấn nói: “Tiểu Đình, chuyện gì cũng phải chừa cho hấn một con đường sống, ngày khác nếu gặp lại, người tội gì phải quá đáng với hấn như vậy?”

“Bảy năm trước, người kia đã không nhân từ với thần, nếu không phải thần mạng lớn phúc lớn, thì đã sớm hoá thành một bộ xương trắng rồi, thần chẳng qua chỉ đòi lại những gì của thần mà thôi, thử hỏi xem trong chuyện này, thần đã làm sai điều gì?” Lãnh Hoa Đình nhàn nhạt nâng đôi mắt lên, thành thật mà nói ra.

“Hoa Đình a, năm đó việc trầm miến thế tử vị của người vào thế không thể ngừng, người. Cũng là do đột nhiên thân thể của người lại nhiễm bệnh lạ, đã lâu cũng không thể chữa dứt được, đến giờ hai chân trở thành tàn tật, nếu như không thể đứng lên, sẽ làm mất mặt của hoàng gia, mà Giản Thân Vương lại là một thân vương tôn quý đệ nhất như vậy, làm sao có thể để ột người tàn tật kế thừa ngôi vị này được?” Trên mặt hoàng thượng mang theo một chút thương cảm, giống như năm đó hấn cũng vô cùng đau thương cùng bất đắc dĩ ra quyết định này, làm cho các đại thần nghe xong cũng ngậm đồng ý.

Nhất thời cũng có người đứng ra khuyên Giản Thân Vương, có người nói Giản Thân Vương bất công, có người nói Giản Thân Vương rất quá đáng, cũng có người nói, đều là con trai của mình, nếu đã phạm lỗi, chỉ cần dạy dỗ là được, đã là một người phụ thân, không thể quá mức ngoan độc với con trai của mình như vậy được, Giản Thân Vương chỉ bình tĩnh mà đứng ở một bên, không hề giải thích bất kỳ điều gì, cũng không trả lời bất luận chuyện gì.

Lãnh Hoa Đình nghe xong lời nói của hoàng thượng, liền hỏi: “Khởi bẩm hoàng thượng, giống như lời nói của người, nếu như thần không phải tàn tật, có phải người sẽ truyền lại ngôi vị thế tử cho thần?”

Hoàng thượng nghe thấy ngẩn ra, theo bản năng lập tức nhìn về phía hai đôi chân của Lãnh Hoa Đình, không trả lời ngược lại hỏi hấn: “Hoa Đình, chẳng lẽ chân của người có thể đi lại sao?”

Lãnh Hoa Đình cũng không có trả lời chuyện này, chỉ là thống khổ nhìn về phía hai đôi chân của mình, khoe miệng nhếch lên, bộ dạng giống như vô cùng thống hận hai đôi chân tàn tật của mình, hoàng thượng nhìn vào mắt của hấn, cũng cho rằng hai đôi chân của Lãnh Hoa Đình cũng không thể tốt lên được, cho nên, hoàng thượng lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Ngược lại Lãnh Hoa Đình như truy vấn đến cùng: “Thần muốn biết, có phải hay không, nếu chân của thần không tàn tật, người sẽ trả lại ngôi vị thế tử cho thần?”

Hoàng thượng giương mắt nhìn Lãnh Hoa Đình, nhìn thấy đôi môi của hấn nâng lên một chút, đôi mắt sâu thẳm đen bóng, nhìn thấy giống như hấn đang chịu uỷ khuất, suy nghĩ muốn tìm một cái công đạo trước mặt đại thần, người không khỏi gật đầu nói: “Đúng vậy, nếu như người không tàn tật, tự nhiên năm đó cũng sẽ không xoá bỏ ngôi vị thế tử của người, nhưng mà, hiện giờ đại ca của người đã thừa kế ngôi vị này, đã vào danh phận của hoàng gia, hấn cũng không có phạm tội gì lớn cả, không thể tùy tiện mà đoạt đi ngôi vị của hấn, trăm cũng không thể vì kiêng nể người tài năng như người, chẳng lẽ lại để chuyện như vậy một lần nữa xảy ra trên người của Lãnh Hoa Đường sao, lại khiến cho hấn bị tổn thương sao?”

Lời nói của hoàng thượng vô cùng có tình người, Lãnh Hoa Đường quỳ trên chính đường đều dập đầu cảm tạ, hô lên ba tiếng vạn tuế.

Lãnh Hoa Đình nhìn thấy kẻ hèn mọn như Lãnh Hoa Đường liếc mắt một cái, lại truy vấn hoàng thượng một câu: “Xin hỏi bệ hạ, nếu người kia muốn giết phụ mẫu, giết hại huynh đệ, có thể phế bỏ ngôi vị thế tử của hắn hay không?”

Hoàng thượng nghe thấy cũng trở nên cứng người, không khỏi nhìn về phía Lãnh Hoa Đường đang quỳ trên mặt đất, mới vừa rồi lời nói của Giản Thân Vương hắn cũng đã nghe rõ ràng, chẳng lẽ nhân phẩm của tên này lại tồi tệ đến vậy? Có thể hạ độc chính phụ vương của mình sao? Chẳng qua là. hiện giờ Giản Thân Vương phủ càng ngày càng cường thịnh, giống như lời nói của thái tử, Tôn Cẩm Nương kia chính là Diệp cô nương tái thế, năng lực vô cùng cường hãn, có thể tìm ra các chính sách bình dân trị quốc như vậy, việc này không phải là chuyện đùa giỡn, hơn nữa còn rất phù hợp với tình hình thực tế, người như vậy lại không phải là người của hoàng gia, mà lại là người của Giản Thân vương phủ. các vị đế vương đời trước luôn muốn có một người con dâu như vậy cho chính các vị vương gia của mình. Vì vậy tốt nhất nên để cho Giản Thân vương phủ rồi loạn một chút thì hơn.

Hoàng thượng ra lệnh chính là hắn vừa muốn dùng người, vừa muốn đánh người, mà còn phải đánh cho đại thần tâm phục khẩu phục, cam tâm vì hắn mà phục tùng.

Lãnh Hoa Đường không phải nói không có chứng cứ sao? Nếu như có chứng cứ, Giản Thân Vương đã sớm trình tấu lên đây rồi, không cần im lặng mà nói những lời này, nhưng mà vì Lãnh Hoa Đình đã mở miệng, hắn không thể không theo mà thôi.

Hiện giờ, trước mặt một đám đại thần, lời của Lãnh Hoa Đình không phải không có đạo lý, hoàng thượng cũng không thể không trả lời, hơn nữa chuyện này cũng là do suy đoán của Lãnh Hoa Đình, nếu là suy đoán, rõ ràng là không có chứng cứ, thấy vậy ông ta lập tức trả lời: “Đó là tự nhiên, nếu thế tử làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, không những bãi trừ chức vị của hắn, mà còn dùng luật pháp nghiêm khắc trừng trị hắn.”

“Tốt lắm, thần sẽ đem lời này của hoàng thượng nhớ kỹ, sau này, nếu thần được phong tước vị, cũng sẽ biết cách mà ăn nói với con trai của thần, cảm tạ hoàng thượng đã giải đáp cho hạ thần.” Ngoài dự đoán của mọi người lúc này nhìn thấy Lãnh Hoa Đình hành lễ với hoàng thượng.

Hoàng thượng nghe xong cũng buông lỏng một hơi, quả thật là đang ngại tên tiểu tử này đưa ra chứng cứ chứng thật việc này, nếu theo như lời nói của thái tử, hoàng thượng cho rằng bọn họ cũng không phải là người dễ chọc, đã thông minh, lại còn nhanh nhẹn, chỉ là trong lòng của bọn họ không có sự trung thành tuyệt đối, nếu bọn họ thật sự tận tâm vì triều đình mà làm việc, không hai lòng, quả thật là hai nhân tài khó ai sánh được.

Quỳ trên mặt đất Lãnh Hoa Đường nghe thấy lời này cũng thở phào nhẹ nhõm, hắn chưa giết qua mẫu thân, nhưng đã từng hãm hại phụ thân, vương gia chính là chứng minh tốt nhất, chẳng qua chỉ bị hắn kiên quyết che giấu, nhưng không có nghĩa là tiểu Đình sẽ không tìm đến những chứng cứ khác, với sự xuất hiện của tiểu Đình cùng Cẩm Nương, hắn cũng đã trải qua mùi vị thất bại nhiều lần rồi.

Lãnh Hoa Đình lạnh lùng nhìn Lãnh Hoa Đường đang giả trang một cách đáng thương quỳ trên mặt đất, đột nhiên nâng giọng lên thành thật nói với hoàng thượng: “Bệ hạ, ngôi vị thế tử phải truyền cho chính con ruột của mình, nếu không có con trai, mới có thể truyền cho cháu, nếu không phải là con ruột, có phải người đó không có quyền thừa kế tước vị này hay không?”

Lãnh Hoa Đình làm một bộ dạng để cho người khác tò mò, lời nói quả thật chất chứa sự ngây thơ, làm cho toàn bộ văn võ, từ thái tử đến hoàng thượng cũng phải nở nụ cười, hoàng thượng vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Đó là dĩ nhiên, nếu là con ruột thì phải truyền cho người đó, không có đạo lý nào lại truyền cho ngoại tộc cả, tuy nói địa vị thế tử thì trầm có thể tự mình quyết định, nhưng nếu nói cho đúng thì chuyện gia đình của các người, mọi chuyện cũng phải dựa theo quy định mà làm theo mới đúng.”

Lãnh Hoa Đình nghiêm túc cúi người hành lễ với Hoàng Thượng: “Tạ bệ hạ, thần đã rõ.”

Dụ Thân Vương nghe thấy lời này, trong lòng vừa mới thả lỏng xuống, vừa chấp tay, nói với hoàng thượng: “Bệ hạ, chuyện về chức quan thưởng hành nên dừng ở đây. Chuyện trong nhà của Giản Thân vương phủ, cũng không cần đem ra giữa triều đình mà bàn luận, sớm chọn ra người, để bắt đầu tiến hành mọi việc, hiện giờ người của Tây Lương đã tới gần biên quan, chiến sự hết sức căng thẳng, thương đội đi xuống phía

nam ít nhất ba tháng mới trở về, hơn nữa, điều đáng lo ngại nhất là khí hậu không thích hợp sẽ ảnh hưởng đến hành trình của đội buôn bán, hiện giờ, lương thực đã gần cạn kiệt, nếu tiếp tục không chịu mở ra con đường mới, thì sau này triều đình quả thật sẽ không còn gì để mà cung cấp cho quân đội nữa.”

Những lời này của Dụ Thân Vương cũng không phải là đe dọa, Tôn Đại tướng quân đã đến tiền tuyến gần một tháng rồi, tin tức truyền đến, tình hình ở biên quan càng ngày càng khẩn trương, tuy Đại Cẩm có mấy chục vạn hùng binh, vừa cung cấp lương thực vừa phải chiến đấu đã làm tổn hao rất lớn kinh phí, ngân lượng thu từ việc nộp thuế cũng sắp hết sạch, căn bản là không đủ làm bất cứ việc gì cả, quả thật phải nhanh chóng tiến hành chính sách mới.

Nói xong, lại ân cần nhìn về phía Lãnh Hoa Đình, nhỏ giọng nói với hắn: “Hoa Đình a, trăm vẫn là chiếu cố thân thể của ngươi mà thôi, chân của ngươi không thích hợp để ra ngoài bốn ba, may mà việc này cũng thuộc về Giản Thân vương phủ, thể tử tương lai sẽ trở thành Giản Thân vương gia, cũng coi như là người trong nhà, trăm đứng là phải chiếu cố thêm đối với Giản Thân vương phủ rồi. Ha ha ha!”

Lãnh Hoa Đình nghe thấy khoé miệng cũng xuất hiện một tia mỉa mai, nhàn nhạt nói với hoàng thượng: “Thành lập thương đội là do sáng kiến của thần cùng phu nhân của thần, hoàng thượng lại đem chuyện buôn bán này mà giao cho người ngoài, làm cho thần cảm thấy không phục, thần vẫn thỉnh tự tiến cử, thỉnh hoàng thượng trao lại chức quan thương hành lại cho thần.”

Hoàng thượng nghe thấy chân mày cau lại, tên tiểu tử Lãnh Hoa Đình này thật không biết tốt xấu, bản thân đã nể mặt hắn lắm rồi, chỉ trong một thời gian có thể ban cho hắn chức vị mà mọi người ai cũng hằng mơ ước, hắn lại một lần nữa phản đối quyết định của chính mình, hắn có xem mình là hoàng đế sao? Đề nghị này đưa ra không cần nói cũng biết là hắn đang kể công, quả thật tên tiểu tử này không coi ai ra gì?

“Hoa Đình, không thể làm càn, trăm niệm tình ngươi tuổi trẻ không hiểu chuyện, mà tha thứ cho ngươi, nếu như vẫn còn nghi ngờ quyết định của trăm, trăm nhất định sẽ không tha cho ngươi.” Ánh mắt của hoàng thượng sắc bén như dao, thẳng một đường hướng về phía Lãnh Hoa Đình, âm thanh cũng trở nên lạnh lùng uy nghiêm, những việc này hắn đã rất quen rồi, long nhan cũng tức giận rồi.

Nhưng Lãnh Hoa Đình không cho là đúng, vẫn chấp tay nói: “Thần thỉnh hoàng thượng đem chức quan thương hành trao lại cho thần.”

Hoàng thượng tức giận lập tức bật dậy từ long ỷ, chỉ vào Lãnh Hoa Đình nói: “Ngươi nghĩ rằng trăm không dám trừng trị ngươi sao? Ngươi không cần quá mức mà đối kháng với trăm, Lãnh Hoa Đình, thiên hạ này là của trăm, ngươi chỉ là thần tử của trăm, nếu như ngươi không hiểu chuyện mà còn náo loạn ở đây, trăm.”

Thái tử ở một bên vô cùng sốt ruột, hắn đã sớm biết tính tình quật cường của tiểu Đình, cũng từng khuyên hoàng thượng, nên để cho tiểu Đình đảm nhận chức quan thương hành kia mới phải, dù sao hắn cũng chỉ là làm tổng chỉ huy, đâu có quy định nào bắt hắn phải tự mình ra ngoài, hơn nữa, tuy là tiểu Đình đi đứng không tiện, nhưng công phu xuất thần nhập hóa, lại có sở trường về kỵ mã, huống chi, còn có xe ngựa không phải sao, đoạn đường ở Giang Nam hắn không phải cũng làm rất tốt sao? Phụ hoàng luôn luôn đề phòng người khác ba phần, cho đến bây giờ cũng chưa tin tưởng hoàn toàn vào bất kỳ vị đại thần nào cả, như thế làm sao có thể thu phục lòng người được đây?

Xem ra hoàng thượng thật sự tức giận, hắn vội vàng ở một bên khuyên nhủ: “Phụ hoàng bớt giận, tiểu Đình hắn chỉ là nhất thời kích động mà thôi, từ nhỏ tính cách của tiểu Đình rất khó chịu, phụ hoàng ngàn lần không nên tức giận vì hắn, không đáng.” Thái tử cũng không có biện pháp trong chuyện này, chỉ có thể dựa vào thân tình mà khuyên nhủ, trước đây tiểu Đình là người hoàng thượng luôn yêu thích, hi vọng hoàng thượng nể tình chuyện này, không nên trách phạt tiểu Đình quá nặng là được.

Kỳ thật lúc này hoàng thượng cũng ngưng lại lời nói, cũng vì nể mặt đám người đang khuyên nhủ, tìm một cái thang để tự mình đi xuống, hắn cũng hiểu rõ tâm quan trọng của Lãnh Hoa Đình cùng Cẩm Nương như thế nào, hắn làm sao lại không biết, chỉ là. Chuyện sản xuất đã để cho hai phu thê bọn họ tiếp quản rồi, lại thêm chuyện buôn bán ở bên ngoài cũng do bọn họ quản lý, thì tương lai ai có thể khống chế được bọn họ?

Nếu để kinh tế của Đại Cẩm đều nằm trong tay phu thê bọn họ, hơn nữa trong lúc buôn bán ở các nước

láng giềng, thành lập tình báo, lực lượng của bọn họ ngày càng lớn mạnh thì ai còn có thể tiết chế được bọn họ chứ, hơn nữa bọn họ cũng đang tiếp tục luyện binh mã, nếu muốn mưu phản, chuyện đó quả thật rất dễ dàng.

Hoàng thượng đang đắn đo suy nghĩ, cũng không tìm ra cách lưỡng toàn hai bên, đành phẩy tay áo một cái, lạnh lùng mà nói ra một câu: “Việc này sẽ nghị luận sau, bãi triều.” Cuối cùng đứng dậy ra khỏi chính điện.

Cả triều văn võ đại thần nhất thời đưa mắt nhìn nhau, hoàng thượng từ trước đến nay là một người lạnh lùng uy nghiêm vậy mà cũng không có biện pháp để trách phạt Lãn Hoa Đình, ngược lại thối lui một bước, trong lúc này, các văn võ đại thần đang bàn luận sôi nổi, thái tử vung tay áo lên nói: “Bãi triều đi, không cần nghị luận chuyện gì cả.”

Trở lại trong xe ngựa, Giản Thân Vương nhìn Lãn Hoa Đình với một biểu tình vô cùng khó hiểu: “Đình nhi, phụ thân nghĩ con sẽ đứng lên ở trong triều, bọn hắc tửng người từng người đều mắng con là tàn phế, phụ thân nghe thấy vô cùng tức giận. Luôn lấy việc con là một người tàn tật ra làm cái cớ, thật sự là khiến người ta chán ghét.”

“Phụ thân, hoàng thượng đã có lòng nghi ngờ con, nếu như con đứng lên, e rằng sẽ càng dễ cho hắc tửng nghi ngờ, hơn nữa, nếu nhi thần đứng lên, lúc này muốn đoạt lại ngôi vị thế tử cũng rất khó, chuyện quan trọng nhất bây giờ là tìm được chứng cứ chứng minh việc này, đến lúc đó, lời nói của hoàng thượng hôm nay trước mặt văn võ bá quan trong triều không muốn thực hiện cũng phải thực hiện.” Lãn Hoa Đình nói ra những dự định trong lòng.

Hiện giờ hắc tửng một điểm cũng không cần sốt ruột, từ lúc này hắc tửng đã bắt đầu đối kháng với hoàng thượng, lúc này hoàng thượng chưa cảm giác có nguy cơ gì, cho nên, vẫn còn đang suy nghĩ tìm cách chèn ép hắc tửng, nếu sau này đợi đến lúc Tây Lương khai chiến, hoàng thượng nhất định sẽ cầu cứu bọn họ, đến lúc đó, mới là thời điểm chân chính cùng hoàng thượng đàm đạo một chút.

Việc cấp bách lúc này, trước tiên là phải đem ân oán giữa hắc tửng và Lãn Hoa Đường giải quyết toàn bộ.

Lại nói đến Lãn Hoa Đường, rõ ràng thiếu chút nữa đã có được chức quan thượng hành, không nghĩ rằng, tiểu Đình lại dốc sức ngăn cản con đường thăng quan tiến chức của hắc tửng, đã vậy hoàng thượng lại còn thỏa hiệp với tiểu Đình, nguyên nhân cũng là vì chuyện trụ sở mà thôi, nếu như hắc tửng có khả năng quản lý trụ sở, nhất định hoàng thượng sẽ có vài phần kính trọng với hắc tửng.

Bất quá, sau đó tiểu Đình đã nói cái gì mà. Không phải là con trai ruột gì chứ, hắc tửng muốn nói chính mình sao? Làm sao hắc tửng lại không phải là con trai của vương gia chứ? Hay là hắc tửng muốn vu khống hãm hại mình? Nhìn thái độ vương gia đối xử với mình, quả thật giống như hai người không có quan hệ máu mủ huyết thống, chẳng lẽ. Không, không có khả năng này, vương gia chẳng qua chỉ đối xử bất công với hắc tửng mà thôi.

Nhưng mà, hắc tửng hiện giờ cũng rất lo sợ, trong lòng cũng bắt đầu xuất hiện sự nghi ngờ, không có cách nào buông xuống được, sau khi quay trở về vương phủ, hắc tửng lập tức đi đến hậu viện, Lưu di nương bị nhốt vào phòng giặt giũ, vì có chuyện phải đi gấp, nên chưa có đi qua xem bà.

Lưu di nương sau khi bị tước bỏ cấm y, phải mặc y phục vải thô, đang bị các ma ma quản sử ép buộc giặt quần áo, từ nhỏ đến lớn bà ta đều ăn ngon mặc đẹp, làm sao có thể làm được công việc nặng nề như vậy? Chưa giặt được mấy bộ y phục, thì hai bàn tay mềm mại đã bắt đầu nứt da, nước lạnh thấu xương làm cho bà ta quên đi cái đau đớn, ngược lại trong lòng của bà ngày càng lo lắng, giống như một ngọn lửa nhỏ đang chậm chạp thiêu đốt, bà chịu đựng sắp hết sức không thông rồi.

Lãn Hoa Đường cũng không dễ dàng mà tìm được Lưu di nương, thấy hai ma ma đang lớn tiếng khiển trách Lưu di nương, không khỏi giận dữ, đi qua giáng vào mặt mỗi người một cái tát, mắng: “Nô tài lớn mật, ngay cả mẹ ruột của thế tử mà cũng dám vô lễ sao?”

Hai vị ma ma kia bị đánh đến nổi đầu óc choáng váng, sau khi ổn định mới nhìn thấy thế tử, sợ tới mức quay đầu bỏ chạy, lập tức chạy đi báo tin cho Cẩm Nương.

Lưu di nương nhìn thấy con trai của mình rốt cuộc đã trở về, vừa vui vừa buồn, dừng lại trước khuôn mặt anh tuấn kia, nước mắt nhịn không được liền rơi xuống dưới, bàn tay run rẩy vươn ra, một lát sau chạm lên

mặt của Lãnh Hoa Đường.

Trong lòng của Lãnh Hoa Đường đau xót, đem Lưu di nương ôm vào trong lòng, giọng nói nghẹn ngào: “Nương, bọn họ thật sự dám làm vậy với người như vậy sao?”

Lưu di nương chỉ khóc, cái gì cũng nói không nên lời, bây giờ trong lòng bà có thiên ngôn vạn ngữ, lại không biết phải nói như thế nào, nếu như nói, bà lại không dám nói ra.

“Nương, ta mang người trở về, trở về viện của ta đi, ta xem người nào có thể đến viện của ta náo loạn, hiện tại tốt xấu gì con vẫn là thế tử, lại là quan tứ phẩm, chẳng lẽ ngay cả khả năng bảo vệ mẫu thân của mình cũng không có sao?” Lãnh Hoa Đường cũng là tức giận sự việc lúc này ở trong triều, lúc này càng vô cùng cảm phần, tốt nhất phải tìm một nơi phát tiết hết những uỷ khuất của hân mới được.

Hắn dìu Lưu di nương quay trở về, Lưu di nương cũng hiểu người trong phòng giặt giũ quá nhiều, không phải là nơi để nói chuyện, cũng không có phản đối, đi theo Lãnh Hoa Đường trở về viện của thế tử.

Thượng Quan Mai đang ngồi ở trong phòng đọc sách, nhìn thấy Lãnh Hoa Đường đang nổi giận mà dìu Lưu di nương đi vào, ánh mắt của nàng trở nên âm u, sáng sớm, chuyện Cẩm Nương với vương phi tới tìm Lưu di nương nàng cũng biết, tuy nàng cũng hiểu được Cẩm Nương đối xử với Lưu di nương rất quá đáng, nhưng mà sau khi nghe hạ nhân bẩm báo lại thì, giống như di nương đã từng làm những chuyện có lỗi với vương phi, Cẩm Nương chẳng qua chỉ muốn trút giận cho vương phi mà thôi.

Tính cách của Lưu di nương, bây giờ Thượng Quan Mai đã hiểu rõ, loại chuyện này, nàng cũng không có cách nào quản, cho dù muốn quản cũng không được, người đứng đầu là vương phi, vương phi lại nguyện ý để cho Cẩm Nương quyết định, thì nàng có biện pháp gì đây.

“Nương tử, nàng cũng là thế tử phi, làm sao mắt nhắm mắt mở để người khác khi dễ nương như vậy, chuyện này nàng không hỏi lý do sao?” Lãnh Hoa Đường quả nhiên hét to lên về phía Thượng Quan Mai.

Lưu di nương vừa nghe, vội vàng che miệng của Lãnh Hoa Đường nói: “Đường nhi, chuyện này không thể trách Mai nhi, nàng. Đã giúp nương, chuyện này là do Tôn Cẩm Nương quá mức càn quấy mà thôi, Mai nhi cũng là không có biện pháp.”

Lãnh Hoa Đường nghe xong vẻ mặt cũng dần bình tĩnh lại, nhưng vẫn hung hăng trừng mắt nhìn Thượng Quan Mai, dìu Lưu di nương đi vào phòng.

Thượng Quan Mai yên lặng đứng dậy, bắt đấm dĩ thử dài một hơi, ra lệnh cho người đi nấu nước nóng chải đầu cho Lưu di nương, cũng ột vài hạ nhân đi hầm thuốc bổ cho Lưu di nương, chính mình cầm một quần áo mềm mại đi vào buồng trong.

Lãnh Hoa Đường nhìn Lưu di nương đang lau nước mắt, lại thấy Thượng Quan Mai đi vào, sắc mặt vẫn không tốt lên mấy, Thượng Quan Mai yên lặng cầm quần áo đặt xuống, nói với Lưu di nương: “Di nương, người tranh đoạt cả đời, nên chấp nhận sự thật đi, cần gì phải vậy, nếu có thể thắng, người đã sớm chiến thắng rồi, đến lúc này, người vẫn nên an phận là tốt nhất.”

Lãnh Hoa Đường nghe thấy vô cùng tức giận, bỗng nhiên đứng lên, cầm tức nhìn Thượng Quan Mai: “Thái độ nói chuyện với mẹ chồng của nàng là như vậy sao? Nàng đi ra ngoài cho ta.”

Thượng Quan Mai nhẫn nhịn trong lòng chưa xót, yên lặng đi ra ngoài.

Lưu di nương vội vàng kéo tay của Lãnh Hoa Đường nói: “Đường nhi, con hiện giờ cũng không thể đắc tội với Mai nhi được, nhị thúc của con hiện giờ cũng không có ở đây, đã có rất ít người có thể giúp đỡ cho con rồi, thân phận của Mai nhi cao quý như vậy, lại có thái tử phi che chở, con nếu tiếp tục chọc giận nàng, tương lai cũng không còn ai có thể giúp đỡ cho con được.”

Lãnh Hoa Đường nhẫn nhịn lại lửa giận trong lòng ngồi xuống, Lưu di nương nhìn thấy các hạ nhân còn đang hầu hạ, nhân tiện nói: “Các người đều đi ra ngoài, ta có lời muốn nói cùng thế tử.”

Hạ nhân cũng thối lui ra ngoài, Lưu di nương đứng dậy đến trước cửa sổ, Lãnh Hoa Đường vốn cũng có lời nói muốn hỏi Lưu di nương, nhìn thấy bà thận trọng như vậy, cảm thấy mọi chuyện càng ngày càng không đúng, đột nhiên hắn không muốn nghe, sợ nghe thấy những lời hắn không muốn nghe nhất, lập tức muốn đứng dậy đi ra ngoài.

Lưu di nương lập tức bắt lấy cánh tay của hắn: “Đường nhi, nương xin lỗi con, tình hình hiện tại của con rất là nguy hiểm, tốt nhất là nên nghĩ ra biện pháp giải quyết chuyện này.”

“Nguy hiểm? Nương, người nói rõ ràng một chút, chuyện gì đã xảy ra?” Lãnh Hoa Đường nghe thấy cũng hoảng sợ, đành phải ngồi xuống.

“Tiện nhân Vương ma ma kia, bà ta đã đem tất cả bí mật nói hết cho vương phi và Cẩm Nương rồi, chỉ sợ sau khi phụ vương của con biết, thật sự sẽ giết chết hai mẹ con chúng ta.” Lưu di nương lắp bắp, nhưng lại không thể không mở miệng, tuy chuyện này bà quả thật rất xấu hổ, nhưng hôm nay trước mắt cũng đã đi đến đường cùng rồi, nếu như không nói rõ ràng mọi chuyện sẽ càng nguy hiểm hơn.

“Bí mật gì, đáng để người lo lắng vậy? Phụ vương còn vì chuyện đó mà sẽ giết chúng ta sao?” Lúc này trong lòng của Lãnh Hoa Đường cũng đã treo đến giữa khoảng không, hoảng sợ nhìn Lưu di nương, hắn rất sợ hãi, lại chờ mong, chỉ cần không phải vấn đề về thân phận là tốt, chỉ cần không nói, hắn không phải là con của vương gia là tốt rồi.

“Đường nhi, con. . . . con không phải con trai ruột của vương gia, con là. . . .” Lưu di nương hít sâu một hơi, mặc dù cảm thấy chuyện này rất tàn nhẫn, nhưng bà vẫn quyết phải nói ra, con trai đã trưởng thành, có một số việc không thể không nói rõ ràng với hắn, mọi chuyện cũng nên để cho hắn chuẩn bị tinh thần một chút thì tốt hơn.

Bà còn chưa nói xong, Lãnh Hoa Đường lập tức đem bà đẩy mạnh xuống đất, quát: “Làm sao có thể, ta làm sao lại không phải là con trai của phụ vương chứ?”

Lưu di nương sợ tới mức vội vàng bò lên, che lại cái miệng của hắn: “Con nói nhỏ một chút, đừng để cho người khác biết chuyện này.”

Lúc này Lãnh Hoa Đường giống như một kẻ bị điên, một chưởng đẩy Lưu di nương ra, khóc lóc nói: “Ta là con của thiếp thì thôi, từ nhỏ, cũng bởi vì thân phận của bà thấp kém, lại không được phụ vương sủng, ở trong phủ ta đều phải cúi đầu trước kẻ khác, mọi lúc đều có người xem thường ta, hiện giờ. . . . bà. . . . bà lại nói cho ta biết, nói ta không phải con trai của phụ vương, bà. . . . bà làm mẫu thân của người ta như thế mà được sao, một người ta luôn gọi phụ thân hai mươi mấy năm, một phụ thân mà ta tôn kính hơn hai mươi năm, vậy mà bà lại nói với ta đó không phải là phụ thân của ta, bà nói đi chuyện này làm sao ta có thể chịu nổi chứ? Làm sao mà chịu nổi đây? Bà. . . . bà làm sao lại thấp hèn như vậy? Ta làm sao lại có một mẫu thân thấp hèn dám dẫm đạp không biết xấu hổ như vậy?”

Bị chính con trai mà bà chăm sóc thương yêu từ nhỏ mắng làm cho khuôn mặt của Lưu di nương lúc đỏ lúc trắng, nhưng bà chỉ có thể cam chịu, nhi tử mắng không sai, chính mình đã sinh ra hắn, lại không thể cho hắn một thân phận cao quý, còn. . . . Thân phận như vậy hắn làm sao còn mặt mũi nào gặp người khác, hắn sao có thể không khó chịu chứ.

“Đường nhi, hiện giờ không phải là lúc nói cái này, về chuyện này, chỉ có một mình Vương ma ma biết, cũng không biết bà ta đã đưa cho Cẩm Nương chứng cứ gì chưa, chỉ cần bà ta chết, sẽ không có người làm chứng, con vẫn là trưởng tử của Giản Thân vương phủ, ai cũng không có quyền nói gì được con cả, Đường nhi, nương thực xin lỗi con, nhưng mà năm đó, nương cũng không có cách nào, mấy nam nhân, một người cũng không tốt, bọn hắn bức nương làm như vậy, là bọn hắn bức nương làm như vậy.” Lưu di nương cầm lấy ống tay áo của Lãnh Hoa Đường khóc lóc, nhớ lại chuyện lúc trước, bà ta vừa hận vừa sợ, hơn nữa càng bất lực cùng thống khổ.

Đôi mắt của Lãnh Hoa Đường đã đỏ thẫm, lập tức bắt được hai vai của Lưu di nương, lắc mạnh bà ta, rống lớn nói: “Vậy bà nói đi, phụ thân của ta là ai? Là ai? Ta muốn giết hắn. . . .”

Lưu di nương thiếu chút nữa bị hắn lay đến hôn mê bất tỉnh, một lúc sau, giọng run run nói: “Nương. . . . Nương hiện giờ cũng không biết, rốt cuộc là ai, năm đó, đã cùng nương xảy ra chuyện đó. . . . Trong chuyện này có liên quan đến hai nam nhân, bọn hắn. . . . Bọn hắn bắt buộc nương. . . . Lợi dụng nương, vì điều này mà đã kích đến Giản Thân Vương, nhị thúc của con. . . . là một trong hai người đó, nhưng hiện tại hắn đã trốn thoát, cho dù con có muốn giết chết hắn cũng không dễ.”

“Vậy gian phu kia là ai? Bà nói mau, ta muốn giết hắn.” Lãnh Hoa Đường ở bên cạnh đã sớm suy sụp, hắn rất khó khăn để chấp nhận kết quả như vậy, những hành động của Lưu di nương làm cho hắn vô cùng xấu

hổ tức giận, sau khi sinh hấn, thậm chí ngay cả phụ thân thân sinh của hấn cũng không biết là ai?

Làm sao hấn có thể chịu đựng được sự việc này chứ, hấn vốn là thế tử của Giản Thân Vương, hiện giờ nghe thấy sự việc này giống như hấn đang từ trên trời rơi xuống đất, ngã xuống tan xương nát thịt.

Hấn nghe thấy được âm thanh trái tim của bản thân đang vỡ ra từng mảnh, cảm giác toàn bộ sự việc chung quanh mình đều giả dối, trên môi xuất hiện một nụ cười lạnh, gương nanh múa vuốt, linh hồn của hấn hiện tại như đã rời khỏi xác, lại giống như muốn tươi sống bóp chết hấn, thật sự là sợ cái gì, nghĩ đến cái gì hơn nữa, lại là kết quả tồi tệ nhất.

Hấn ôm lấy đầu, đột nhiên hét lớn lên, nắm chặt đầu tóc, dùng lực ra sức kéo đến dường như hấn đã không còn biết cái gì gọi là đau đớn thể xác, đau đớn này kéo tới, làm cho trong lòng của hấn đau đến tâm tê liệt phé, hấn thả tóc ra, hấn vẫn cảm thấy nỗi đau đớn này cũng không thể thay thế được, lập tức muốn đập đầu vào tường.

Chuyện này đối với hấn quá khó khăn để tiếp nhận, quá xấu hổ và rất đáng giận, trước kia chuyện khó khăn đến cỡ nào hấn đều có thể dễ dàng tiếp nhận, ngay cả chuyện hấn là đứa con của thiếp đã dồn ép hấn suốt bao năm qua hấn cũng có thể chịu được, tìm đủ mọi cách để leo lên được ngôi vị thế tử này, hấn cho rằng từ nay về sau có thể nở mặt nở mày với người khác, sau này cũng không cần xem sắc mặt người khác mà sống qua ngày nữa, lúc này lại không nghĩ tới, vòng đi vòng lại, xuất thân thật sự của hấn còn thấp hèn hơn cả chuyện hấn là con của thiếp thất, điều này hấn làm sao có thể đứng ở trước mặt của tiểu Đình được nữa, trách không được, tiểu Đình hiện giờ cũng chẳng xem hấn ra gì, vẫn chán ghét hấn, hấn. Hiện tại nếu để tiểu Đình biết mình không phải ca ca ruột của hấn, chỉ sợ sẽ càng khinh thường mình mà thôi, nhất thời, trong lòng của hấn đã bị tâm ma của chính mình xiềng xích lại, đột nhiên hấn muốn hủy diệt mọi chuyện trước mắt.

Lưu di nương thống khổ nhìn con trai của mình, bà biết khi đem mọi chuyện nói rõ sẽ làm cho Lãnh Hoa Đường nhất định thống khổ, cho nên, bí mật này bà đã một mực giấu diếm hơn hai mươi năm trời, bà chỉ muốn để cho hấn có thể tận hưởng những khoảng thời gian tươi đẹp của cuộc đời, hiện giờ cũng là bị buộc bất đắc dĩ, mới không thể không nói rõ sự việc này cho hấn, nhìn thấy bộ dạng gần như điên cuồng của hấn, lòng của bà giống như có một con dao đang đâm vào vô cùng đau đớn.

Bà rất muốn ôm lấy con trai của mình, nói với hấn rằng, mặc kệ người khác đối hấn như thế nào, thì trong lòng bà hấn vẫn là đứa con trân bảo nhất, là con trai bà yêu thương nhất, chậm rãi đến gần, khẽ chạm vào người của hấn.

Lãnh Hoa Đường bị Lưu di nương khẽ đụng vào người, cảm giác của hấn giống như bị điện giật, nhảy dựng lên, lập tức phun nước bọt vào người bà ta, tiện tay đánh một chưởng lên người của Lưu di nương, thân thể của Lưu di nương giống như một tấm vải cũ kỹ rơi xuống, đụng vào tường đối diện, ngã nhào xuống đất, trong miệng máu lập tức trào ra, người còn chưa tỉnh táo, lại nghe thấy Lãnh Hoa Đình mắng: “Tiện nhân, người thật là tiện nhân, vậy mà còn muốn kéo theo ta cùng xuống với người sao, ta muốn giết người, người chết đi, sẽ không có người khác biết ta không phải là con trai của phụ vương, chỉ có người chết, thì xuất thân của ta mới có thể trong sạch được.”

“Đường nhi, ta là nương của con.” Nhìn thấy bộ dạng như ma quỷ của con trai mình lúc này, trong lòng của Lưu di nương mất hết can đảm, nhưng mà chuyện bà lo lắng chính là Vương ma ma, muốn bảo vệ Lãnh Hoa Đường, trước hết phải thuyết phục hấn xử lý Vương ma ma.

“Ta không có một mẫu thân thấp hèn như vậy, tiện nhân, nếu người nói thêm một tiếng mẫu thân với ta, ta lập tức đánh chết người.” Lãnh Hoa Đường lại một cước đá vào trên lưng của Lưu di nương, Lưu di nương đau đến thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, thân thể co lại, nhưng bà ta vẫn trông mong mà nhìn con trai của mình.

“Đường nhi, nhị thúc của con cùng Dụ Thân Vương hai người đó đều cho rằng bọn họ là phụ thân của con, con...con về sau có thể tìm bọn họ để hỗ trợ cho bản thân, bọn hấn cũng là người có bản lĩnh, tuy bọn họ suốt đời lợi dụng nương, nhưng nương. chỉ không muốn cô độc mà sống qua ngày mà thôi.”

150. Chương 151

Lãnh Hoa Đường nghe thấy vô cùng tức giận, đi ra phía trước, nắm chặt vạt áo của Lưu di nương kéo lên, tức giận nói: “Còn chuyện dơ bẩn nào bà còn chưa nói không, có thể nói hết ra được rồi chứ? Bà làm mẫu thân của người ta như thế sao, phụ thân của con mình mà cũng không biết là ai, bà. bà rõ là. . . .”

Trong mắt Lưu di nương tất cả đều toát lên vẻ thống khổ, cái cổ bị nắm lên như sắp đứt khỏi người bà ta, lúc này bà ta có chút thở không nổi, bám vào tay của Lãnh Hoa Đường nói: “Đường. Đường nhi, nương năm đó là bị người ta hãm hại, nương chỉ là một thứ nữ ngoại sinh, thân phận rất thấp kém, bọn hắc muốn đoạt được nữ nhân mình yêu thích, ngoài ra còn có loại tâm tư kín đáo khác, đó chính là bọn họ muốn đoạt quyền, ha ha, cho nên nương mới trở thành công cụ của bọn họ, con. Nếu như không chịu nổi sự thật này, vậy giết nương đi, nương. sẽ không có bất kỳ oán hận gì cả, chỉ cần có thể giữ được địa vị thế tử của con là được rồi.”

Lãnh Hoa Đường dần dần buông lỏng tay ra, Lưu di nương ở trong lòng hắc mà nói cũng giống như điểm chí mạng của hắc, giày vò tâm can của hắc, lúc này đã bị nhiễm bẩn, về sau sẽ rất khó khăn để rửa sạch mọi chuyện, hắc nhất định sẽ rất khó khăn đầu trước mặt người đời cùng tiểu Đình, cuối cùng hắc cũng lấy lại một chút thanh tĩnh, thấy rõ một nữ nhân giống như một ngọn đèn cầy sắp cạn dầu đang từ từ tắt đi, trong lòng chua xót, cuối cùng nổi lên một tia thương hại, đỡ lấy Lưu di nương, kéo bà ta tựa vào ghế ngồi, bản thân cũng cúi đầu xuống nhìn Lưu di nương.

Hắc nhất thời có chút khó khăn để nói ra từng chữ, giống như lời nói của Lưu di nương, năm đó hai người chính là nhị thúc cùng Dự Thân Vương muốn lợi dụng và bức bách bà, mà bà, cũng chỉ là một người muốn thay đổi số phận thấp hèn của mình mà thôi. Tuy nói về tình có thể tha thứ, nhưng cũng rất đáng giận, hắc chỉ có thể trách số mệnh bản thân của mình quả thật không tốt chút nào, chuyện này cũng không thể trách mẫu thân của hắc, nhưng hắc cũng muốn biết phụ thân của hắc rốt cuộc là người nào.

Không được, nhất định không thể để cho người khác biết được việc này, hắc không muốn bị vạn người chỉ trích, bị người đời giễu cợt, suy nghĩ đến điều này, Lãnh Hoa Đường lập tức nổi giận, đột nhiên bắt lấy tay của Lưu di nương nói: “Bà mới vừa nói cái gì, bà nói đi còn ai biết chuyện năm đó nữa?”

“Là Vương ma ma, trước kia chính là nữ mẫu của vương phi, bà ta hiện giờ đang bị Tôn Cẩm Nương trông chừng, bà ta đã nói rõ mọi chuyện cho Cẩm Nương rồi, hơn nữa, trên tay của bà ta có bằng chứng, chứng minh năm đó vương gia chẳng qua chỉ bị trúng mê hương mà ngất đi thôi. Một khi để vật chứng kia vào tay người khác, Đường nhi, địa vị cả đời này của con tất cả sẽ bị huỷ.” Lưu di nương thấy con trai của mình rốt cuộc đã bắt đầu trở nên thanh tĩnh, trong lòng nhẹ nhõm thở dài một hơi. Nhưng mà đối với chuyện của Vương ma ma thì trong lòng vừa buông xuống lập tức lại trở nên khẩn trương.

Lãnh Hoa Đường nghe xong trong mắt xuất hiện một tia âm ngoan, buông tay Lưu di nương ra: “Nương, người nên trở về phòng giặt giũ đi, hiện giờ chúng ta chỉ có cách nhẫn nhịn mọi chuyện, ẩn nhẫn một chút, không nên tiếp tục trêu chọc vào Lãnh Hoa Đình cùng Cẩm Nương, hôm nay tiểu Đình đã ở trước mặt hoàng thượng đề xuất muốn đoạt lại ngôi vị thế tử, may mà hoàng thượng không đồng ý, chúng ta mới tránh thoát một kiếp này, nhưng mà nghe thấy ngữ khí của tiểu Đình, tương lai hắc nhất định sẽ tranh ngôi vị thế tử với ta, cho nên, mẫu thân, tạm thời ủy khuất người một thời gian, chờ con giải quyết mọi chuyện, sẽ đón nương quay về, nương, cả đời người đã chịu ủy khuất như vậy, con nhất định phải làm cho người hãn diện với người đời, nhất định phải để cho người trải qua một cuộc sống yên bình thư thái sau này.”

Lưu di nương nghe thấy dòng lệ nóng hổi nhẹ nhàng rơi xuống, tuy bà mới bị chính con trai của mình đánh cho trọng thương, nhưng mà bà chỉ cho là hắc nhất thời tức giận mà thôi, bất kỳ người nào nếu nghe thấy thân thể của mình như vậy làm sao có thể chịu đựng được, cho nên hắc tức giận, oán hận là chuyện dĩ nhiên, nhưng hiện tại nhìn thấy con trai của mình lại một lần nữa hiểu thuận với bà ta, bà ta càng vui mừng hơn, lưu luyến mà xoa nhẹ lên về mặt anh tuấn của chính con trai mình, trong lòng của bà lại vô hạn đau xót cùng áy náy với hắc, nếu như ngay từ đầu bà có được một thân phận giống như Lưu Thanh Uyển, thì con trai của bà làm sao lại phải chịu đựng thân phận này chứ?

“Đường nhi, nương chỉ cần con tốt là được, con phải nhớ cho kỹ, trừ bỏ Dự Thân Vương, nhị thúc của con, còn có một người cũng có thể giúp cho con, bà ta. Che dấu thân phận rất tốt, tuy cũng không phải

là quyền cao chức trọng gì, nhưng mà nếu con sử dụng thích đáng, bà ta sẽ giúp cho con.” Lưu di nương ân cần mà chỉ dạy cho Lãnh Hoa Đường.

Lãnh Hoa Đường nghe thấy trong lòng rung lên, nhị thúc từ nhỏ đã đối xử rất tốt với hắn, còn Dự Thân Vương đối xử với hắn cũng không thể nói rằng là tốt, nhưng cũng không phải là xấu, trong những thời điểm mấu chốt cũng sẽ ra tay giúp đỡ cho hắn, nếu không thì làm sao năm đó hắn có thể dễ dàng cướp đi ngôi vị thế tử của Lãnh Hoa Đình, mà ngoại trừ hai người này, chưa từng nghe Lưu di nương nói qua, còn có người đang giúp đỡ cho hắn, đến nước này mới bằng lòng nói ra người này, cho nên thân phận của người này hắn cũng không biết là ai.

Cho nên, sau khi nghe thấy hắn cảm thấy vô cùng hưng phấn, hai mắt như toả ánh sáng hỏi: “Nương, người này là ai vậy, người đó thật sự sẽ giúp con sao?”

Lưu di nương nghe xong khoe miệng gọi lên một tia giễu cợt, ho nhẹ một tiếng mới nói: “Bà ta cũng không phải người tốt, chẳng qua chỉ sợ thiên hạ không loạn mà thôi, chỉ cần để bà ta nhìn thấy có người hạnh phúc hơn mình, bà ta liền cảm thấy không vui, mà mẫu phi của con chính là người mà bà ta ghen tỵ nhất, ha ha, các nàng đều là tỷ muội ruột thịt, nhưng mà, một người có thân phận cao quý như bà ta, tuy là chưa từng coi trọng nương, nhưng kỳ thật nội tâm cũng chẳng khác gì với nương, bất quá cũng cùng là loại người bỉ ổi giống nhau mà thôi.”

“Nương, người nói chính là. Lưu phi nương nương?” Lãnh Hoa Đường rất không xác định, trong trí nhớ, Lưu phi nương nương vẫn luôn đối xử tốt với tiểu Đình, đối xử với vương phi cũng rất tốt, còn đối xử với hắn từ trước đến nay ngoại trừ lạnh lùng thì những chuyện khác cũng không đáng nhắc tới, vì vậy làm sao lại có thể giúp đỡ mình đối phó với tiểu Đình cùng Cẩm Nương chứ? Chuyện này đúng là kỳ lạ.

“Chính là bà ta, đại khái lúc con gặp chuyện không may có thể thỉnh cầu bà ta giúp đỡ, bà ta nhất định sẽ giúp con, năm đó sở dĩ con có thể dễ dàng thuận lợi đoạt đi ngôi vị thế tử như vậy, cũng có không ít sự trợ giúp của bà ta, Đường nhi, nương chắc chắn không hại con.” Lưu di nương tự mình nói rõ ra.

Lãnh Hoa Đường mặc dù vẫn còn nghi ngờ, nhưng hắn biết Lưu di nương sẽ không lừa gạt hắn, lập tức đồng ý, Lưu phi nương nương ở trong cung thế lực gần với hoàng hậu nương nương, ngay cả hoàng quý phi nương nương cũng bị bà ta dẫm nát ở dưới chân, hơn nữa hiện giờ lục hoàng tử đang có mối quan hệ vô cùng thân thiết với Hoà Thân Vương, Vinh Thân Vương, hoàng thượng lại rất coi trọng lục hoàng tử, tuy thái tử là anh em cùng cha khác mẹ với lục hoàng tử, nhưng đáng tiếc, đều cùng với một nhóm người ở Giang Nam, hiện tại lòng của thái tử đều hướng về tiểu Đình cùng Cẩm Nương, còn đối với hắn thì lãnh đạm.

Nhớ đến Mai nhi. tốt nhất nên để cho Mai nhi thường xuyên qua lại với thái tử phi, thái tử phi từ sau khi sinh, vị trí càng ngày càng được củng cố không dễ dàng có người có thể đụng chạm nàng, hiện giờ nàng càng ngày càng phát ra phong thái của quốc mẫu, thái tử vô cùng kính trọng thái tử phi, nói như thế nào, cũng sẽ bận tâm cảm thụ của thái tử phi, cho nên, hiện giờ, tuyệt đối không thể làm hỏng mối quan hệ với Mai nhi được.

Đúng là mới vừa rồi. vừa rồi hắn chỉ là do quá tức giận mới lớn tiếng với Mai nhi, Lãnh Hoa Đường suy nghĩ đến chuyện này, cảm thấy có chút không yên, lập tức điều chỉnh tâm tình của hắn, đi ra mở cửa, kêu: “Người đâu, đến đây dìu di nương về phòng giặt giũ.”

Gọi hồi lâu, cũng không thấy được một người đi đến, hắn không khỏi nổi giận, đang muốn phát hỏa, đột nhiên lại kịp suy nghĩ, trong lòng vì Mai nhi cẩn thận mà cảm động, mới vừa rồi ở trong phòng đã cãi nhau âm ỉ với Lưu di nương, âm thanh rất lớn, nếu để cho hạ nhân bên ngoài nghe thấy, không phải bọn họ tự tìm đường chết sao? Cũng không biết Mai nhi có biết rõ chuyện này hay không, nhưng mà dù sao nàng cũng là người kết tóc se duyên cùng mình, chắc chắn nàng sẽ không hại hắn, lúc này nhìn thấy không có người đến, khẳng định là do Mai nhi ra lệnh cho bọn họ.

“Nương tử, nương tử.” Lãnh Hoa Đường lại gọi vài tiếng, một lát sau, Thượng Quan Mai mới từ đông phòng bên kia đi tới, phía sau có hai người đi theo, thần sắc quả thật bình tĩnh, không có sự ngạc nhiên, cũng không tức giận.

Lãnh Hoa Đường nhìn thấy trong lòng liền thả lỏng, điều chỉnh tâm tình một chút, ôn nhu nói: “Nương tử, nàng sai người, dìu di nương về phòng giặt giũ đi, để cho hai người đi theo chăm sóc người đi, nàng sai

người, đệ muội dù thế nào cũng sẽ nể mặt.”

Về mặt của Thượng Quan Mai không chút thay đổi đáp lại, ra lệnh cho hạ nhân kêu hai ma ma lại đây, đỡ lấy Lưu di nương, Lưu di nương từ trong phòng đi ra ngoài, nâng mắt nhìn về phía Thượng Quan Mai, trong mắt hàm chứa những giọt lệ nói: “Mai nhi, về sau, Đường nhi nhờ vào con chiếu cố.”

Nói xong, quay đầu lại đôi mắt nóng bỏng nhìn Lãnh Hoa Đường, âm thanh run nhẹ nói: “Đường nhi, sau khi Ngọc Nương sinh con, nếu là con trai, thì nên để cho nó dưỡng dưới tên của Mai nhi đi.”

Lời nói không đầu không đuôi này, Thượng Quan Mai nghe thấy cũng phải nhún mào, nhưng cũng không tiện nói gì, chỉ nhàn nhạt nhìn Lưu di nương, Lưu di nương mới vừa rời khỏi phòng, ánh mắt của Thượng Quan Mai lại vô cùng sắc bén, nhìn lại sẽ thấy trên môi của nàng xuất hiện tơ máu, tóc bay rối loạn, trong lòng cảm thấy vô cùng lạnh lẽo, nhưng trên mặt vẫn duy trì vẻ mặt trấn định, nay lại nghe thấy để cho con trai của Ngọc Nương làm con thừa tự của nàng, nàng lại càng cảm thấy buồn cười, đột nhiên cảm thấy toàn bộ mọi chuyện đều rất vô vớ vẩn đối trá, vậy mà bản thân của nàng lại rơi vào câu chuyện vô cùng buồn cười này.

Vận mệnh. Thật đúng là trêu đùa lòng người.

Lãnh Hoa Đường nghe thấy lời nói của Lưu di nương nói với Thượng Quan Mai, hiện giờ cậu của Ngọc Nương cũng là một trong những trợ thủ đắc lực nhất của hần, hần cũng không dám tùy tiện đắc tội với Ngọc Nương, Trương thái sư ở trong triều đình cũng có thế lực rất lớn, muốn đánh bại tiểu Đình, bảo trụ ngôi vị thế tử, trở thành Giản Thân Vương, thì Tôn Ngọc Nương cũng là một quân cờ tốt để hần lợi dụng. Hai thiếu phu nhân của hần đều có thế lực bên ngoài rất mạnh, mỗi người đối với hần đều quan trọng hần cũng không muốn đắc tội với bất kỳ ai.

Thượng Quan Mai cảm thấy điều này cũng không sao cả, liền để cho hạ nhân dìu Lưu di nương đi về phòng giặt giũ, nàng cũng không để ý Lãnh Hoa Đường, chính mình liền rời khỏi phòng, đi đến đông phòng nghỉ ngơi.

Bên kia sau khi Lãnh Hoa Đình cùng vương gia quay trở về phủ, phụ tử hai người liền tự mình trở về phòng, Lãnh Hoa Đình đi vào sân, từ xa đã truyền đến tiếng cười của Dương nhi, khanh khách rất sảng khoái, giống như tiếng chuông bạc đang không ngừng rung động, khoe môi của Lãnh Hoa Đình lập tức giương lên, đẩy nhanh tốc độ của xe lăn, vừa vào cửa, quả nhiên nhìn thấy vương phi đang đùa giỡn với Dương nhi.

Hai bà cháu đang cầm cái trống bỏi * lắc tới lắc lui, Dương nhi muốn cướp lấy, vương phi liền giơ tay lên cao, làm cho tên tiểu tử này lấy không được, Dương nhi cũng không cảm thấy tức giận, nín chặt vạt áo của vương phi, dẫm lên bụng của vương phi bò lên, vương phi lại sợ bé ngã xuống, đành phải đem trống đưa cho Dương nhi, tiểu gia hỏa kia cầm lấy động tác đầu tiên là đưa lên miệng cắn, vương phi vội vàng cướp lại, nhưng mà Dương nhi cũng rất nhanh chóng cầm lại, cầm trống đập vào vai của vương phi.

(*Trống bỏi: Trống bằng giấy cho trẻ con chơi, hai bên có hai sợi dây, đầu buộc một hạt nặng, đập vào mặt giấy thành tiếng khi xoay nhanh)

Cầm Nương nhìn thấy nở nụ cười, hơi giương mắt, lại thấy Lãnh Hoa Đình đi vào phòng, vội vàng đứng lên chào đón hần, cười nói: “Tướng công, chàng xem Dương nhi đi, thật đúng là kế thừa bản lĩnh của chàng, tên tiểu tử này cầm được thứ gì trong tay lập tức liền đập bẻ.”

“Đâu có, con của ta chỉ là thông minh lanh lợi mà thôi, nàng nhìn xem.” Lãnh Hoa Đình cười giận liếc mắt với Cầm Nương nói.

Cầm Nương quay đầu, quả nhiên nhìn thấy Dương nhi lại đem trống bỏi đem đưa vang lên tiếng thùng thùng, giống như không biết chán, nàng không khỏi nở nụ cười, đi qua vỗ nhẹ vào trán của Dương nhi nói: “Nhìn tiền đồ của con, tương lai cũng sẽ trở thành người bán hàng rong mà thôi.”

Vương phi vừa nghe xong lập tức trầm mặt, đang muốn trách Cầm Nương, bên kia lại nhìn thấy Tú cô vừa vận vén màn đi vào, nghe thấy lời này, liền trách Cầm Nương: “Thiếu phu nhân, sao người có thể nói tương lai của con mình như vậy được chứ? Tiểu thiếu gia còn chưa có trưởng thành, vậy mà người đã nghĩ muốn dạy dỗ hần thành người bán hàng rong sao? Nào có người làm mẫu thân giống người được chứ, điều này tuyệt không nên nói.”

Cẩm Nương nghe xong một đầu hắc tuyến, bất đắc dĩ đẩy Lãnh Hoa Đình đi vào trong phòng.

Vừa vào cửa, Lãnh Hoa Đình lập tức đứng lên, trong lòng cảm thấy nặng nề đi đến bên cửa sổ, nhìn thấy cây nhãn xanh ngắt đang toả hương, sau một lúc lâu cũng không có âm thanh gì, Cẩm Nương bưng một chén trà nóng đến gần, đưa cho hắn: “Làm sao vậy, tướng công, hôm nay vào triều làm cho chàng tức giận sao?”

Sau khi Lãnh Hoa Đình uống một ngụm trà nóng, ngồi xuống, cầm lấy tay của Cẩm Nương, một đôi mắt phượng màu đen trầm ngâm mà nhìn nàng: “Nương tử, việc buôn bán của chúng ta lợi nhuận được bao nhiêu ngân lượng?”

“Khoảng trăm vạn lượng, thiếp là đang lo lắng chuyện này, liệu chúng ta có nên phân chia ngân lượng cho các ngân hàng tư nhân hay không, không thể tập trung lại một chỗ được, thiếp cảm thấy không yên tâm.” Cẩm Nương nhún mày nói ra, thời đại này mặc dù có ngân hàng tư nhân, nhưng mà chỉ có khả năng tiếp quản số lượng nhỏ, ở Giang Nam, bất quá chỉ có một vài chi nhánh của các ngân hàng lớn khác, thậm chí đôi lúc còn gặp phải khó khăn, nàng từng suy nghĩ có nên tự mình mở một cái ngân hàng tư nhân, như vậy, nếu như tiền bọn họ kiếm được càng nhiều, hoàng thượng cũng không thể nghi ngờ tìm cách đụng chạm vào số ngân lượng đó được, chắc, việc này, phải suy xét cẩn thận mới được.

Bạc đôi khi cũng không phải là thứ tốt, nếu nói tốt chính là tiền giấy, tâm tư lúc này của Cẩm Nương vô cùng rối loạn, Lãnh Hoa Đình nghe xong đang muốn cất lời, lại nhìn thấy nương tử nhà hắn đứng trước mặt với bộ dáng xuất thần, không chú ý mọi chuyện xung quanh, liền lấy tay vỗ nhẹ lên đầu của nàng, hỏi: “Nàng đang nghĩ chuyện gì?”

Cẩm Nương lúc này mới ổn định lại tâm tình, đem sự việc lúc sáng từng chi tiết kể lại cho Lãnh Hoa Đình, nghe thấy ánh mắt của Lãnh Hoa Đình lập tức sáng lên, hắn đã hiểu rõ ý của Cẩm Nương, xem ra, buổi tối nên phái nhiều thủ hạ trấn giữ nơi đặt thi thể của Vương ma ma.

Thật sự nghĩ chuyện gì thì chuyện đó liền xảy ra, tiểu nương tử của hắn luôn ngoài ý muốn mà giúp đỡ cho hắn, Lãnh Hoa Đình yêu thương kéo Cẩm Nương vào lòng, vỗ về nói bên tai nàng: “Nương tử, vất vả cho nàng rồi, Dương nhi càng ngày càng lớn, tốt nhất là nên tìm nhũ mẫu cho con, không nên để bản thân mệt mỏi.”

Cẩm Nương nghe xong nở nụ cười, gạt đầu, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của hắn, liền hỏi: “Tướng công, chàng còn chưa trả lời thiếp, hôm nay hoàng thượng đã làm gì với chàng?”

“Bảo là muốn mau chóng tổ chức một thương đội, nhưng lại đem chức quan thương hành giao cho Lãnh Hoa Đường, trong triều ta công khai đối kháng với hoàng thượng. Hoàng thượng làm việc này cũng không nói được, khắp nơi nghĩ muốn quản chế chúng ta, nay trên triều đình làm ra việc này đều cảm thấy uất ức.” Lãnh Hoa Đình nhún mi nói.

“Vậy tướng công định làm như thế nào? Cũng không thể đối kháng mãi được, dù sao người đó cũng là hoàng thượng, không chừng có thể xét nhà diệt tộc.” Cẩm Nương nghe thấy có chút lo lắng, đây chính là xã hội hoàng quyền lớn hơn trời, nếu hoàng thượng muốn thần tử chết, cũng chỉ cần một lời nói, nếu vẫn tiếp tục kiên quyết với hoàng thượng chuyện này cũng không có lợi.

“Nương tử, nàng sợ sao?” Lãnh Hoa Đình thật sâu nhìn Cẩm Nương, tư tưởng trước giờ của Cẩm Nương chưa bao giờ giống người thường, chỉ là hắn không biết, đối với việc này nàng có quan điểm như thế nào.

“Có tướng công ở đây, thiếp sợ cái gì chứ, nếu không cả nhà chúng ta sẽ đi Đông Lâm, ở nơi đó buôn bán, xây dựng trụ sở, dệt vải nuôi tằm, bán xà phòng, không chừng, sau này ngân lượng của chúng ta ngày càng nhiều hơn, có thể mua được cả tiểu quốc Đông lâm kia, tướng công chàng cũng có thể trở thành một hoàng đế, có thể tránh khỏi người khác chen ép chính mình.” Cẩm Nương cười khê nói.

Hoàng thượng người này thật thú vị, hắn cho rằng trụ sở kia đều thuộc về triều đình sao, chức quan thương hành có thể tùy ý sai khiến sao, hắn muốn dùng chức quan này chen ép mình sao? Thật sự là buồn cười, cũng không giấu lại, thương đội Đại Cẩm của ông ta kiếm tiền dựa vào cái gì chứ? Nếu làm cho nàng tức giận, nàng cho người phá hủy các loại thiết bị kia, xem bọn họ lấy cái gì mà buôn bán với bên ngoài.

Lãnh Hoa Đình nghe thấy ánh mắt lập tức phát sáng, hắn không thể nghĩ tới Cẩm Nương lại là một người

gan dạ sáng suốt như vậy, mua lấy cả một quốc gia vậy mà nàng cũng có thể nói ra được: “Nương tử, nếu không, ngày mai ta sẽ từ quan, tập trung tinh thần mà kinh doanh, A Khiêm hiện giờ chỉ sợ là đã đến Đông Lâm, trước tiên để cho hắn thăm dò, sau đó chúng ta lên đường nàng cảm thấy được chứ?”

Cầm Nương nghe được cười ha ha, nhéo lấy cái mũi thẳng của hắn: “Cứ như chàng nói có gió trời sẽ mưa vậy, chàng nghĩ hoàng thượng sẽ cho chàng đi sao?”

“Ha ha ha, nương tử, ta chẳng qua chỉ đùa nàng thôi, bên kia đối với hoàng thượng, ta đã nghĩ ra đối sách rồi, chung quy là phải để cho hắn đến cầu ta, hôm nay hắn làm ta tức giận, ngày khác ta nhất định phải đòi lại. Nàng không phải nói sáng mai sẽ về phủ tướng quân sao? Ta sẽ đi cùng nàng.” Lãnh Hoa Đình cười nói.

Một lát sau ở bên ngoài truyền đến tiếng của Phong nhi bấm báo: “Thiếu phu nhân, ma ma ở phòng giặt giũ nói, thế tử vừa rồi đã đi Lưu di nương quay trở về viện rồi.”

Cầm Nương nghe vậy nhướn mày, nhìn về phía Lãnh Hoa Đình, bên môi của Lãnh Hoa Đình xuất hiện ý cười, ghé vào lỗ tai của nàng nói: “Chỉ sợ đêm nay có người không ngủ được, không biết sau khi biết thân thể của mình sẽ như thế nào, có một mẫu thân như vậy không phải người nào cũng có thể chịu nổi, nếu là ta, đã nhảy sông tự sát rồi.”

“Hắn làm sao có thể nhảy sông tự sát được chứ, theo thiếp thấy, bọn họ nhất định sẽ ra tay giết người diệt khẩu, hơn nữa nếu ngay cả mẫu thân của hắn cũng muốn diệt khẩu, thì quả thật khó mà tìm thấy chứng cứ chứng minh thân phận của hắn.” Sau khi Cầm Nương nghe thấy lời Lãnh Hoa Đình trầm tư nói.

Lãnh Hoa Đình nghe được cũng cảm thấy rung mình, tuy Lưu di nương vô cùng đáng giận, nhưng nếu bà ta đã chết, ngay cả Vương ma ma cũng mất mạng, như thế, thân thể của Lãnh Hoa Đường rất khó sẽ phơi bày trước thiên hạ, hừ, đêm nay xem ra phải đi đến phòng giặt giũ xem như thế nào.

Đang nghĩ ngợi, lại nghe thấy thanh âm bấm báo của Phong Nhi: “Thiếu phu nhân, Vương Trương thị còn dâu của Vương ma ma xin cầu kiến.”

Cầm Nương nghe thấy ngẩn ra, đối với Vương Trương thị này Cầm Nương cũng có gặp qua vài lần, nghe nói là nữ nhi của tỷ tỷ Vương ma ma, Vương ma ma cũng vì mẫu thân của Trương thị này, mới phản bội vương phi

Người này, nhất định nàng phải gặp mặt: “Phong nhi, đưa nàng đến chính đường đi!” Cầm Nương đi về phía chính đường.

Vương Trương thị quả nhiên đang đứng ở trong chính đường, vừa nhìn thấy Cầm Nương đi đến, bước lên phía trước cúi người thi lễ: “Nô tỳ Vương Trương thị tham kiến thiếu phu nhân, chúc mừng thiếu phu nhân sinh quý tử.”

Miệng của Vương Trương thị vô cùng ngon ngọt, bộ dáng cũng lưu loát, Cầm Nương nhìn cảm thấy có chút thích, chẳng qua nàng là người thân của Vương ma ma, hiện giờ Vương ma ma đã chết, khả năng nàng ta còn chưa biết chuyện này, Cầm Nương nhất thời cũng không biết mở lời như thế nào với Vương Trương thị, chỉ đành cười cười nói: “Đa tạ, Song nhi, thưởng cho nàng ta.”

Song nhi hiện giờ cũng là người đắc lực bên cạnh Cầm Nương, tiểu nha đầu này làm việc lanh lợi rất tin cậy, rất khó được là tuy hoạt bát, nhưng không lắm miệng, cũng là tiểu nha đầu biết quan sát về mặt, biết thời điểm nào là nên tránh đi, khi nào thì nên đi theo, rất được lòng của Cầm Nương.

Sau khi Vương Trương thị tiếp nhận khen thưởng, sắc mặt lại không có nửa điểm vui mừng, cúi người cảm tạ, nhưng không đi, nàng nhìn chính đường liếc mắt một cái, có vẻ như không lưu tâm nói: “Mẹ chồng của nô tỳ thật không hiểu chuyện, vương phi rõ ràng đối xử với bà rất tốt, lại không đáp lại sự trông mong của người, bà ấy lại càng muốn lấy lòng người khác, bị người khác lừa gạt cũng không biết, ai, thiếu phu nhân, người cũng không biết, bà ấy ở trong phòng giặt giũ đã lâu rồi, lúc này cũng mắc phải căn bệnh thấp khớp của người già, thân thể càng ngày càng yếu đi, cũng đã là người gần đất xa trời, không biết có thể chống chịu được bao lâu nữa.

Cầm Nương nghe thấy lời của nàng ta hàm chứa ý tứ trong đó, không khỏi ngưng mắt, nhìn về phía vương phi, đã nhìn thấy sắc mặt ảm đạm của vương phi, trong lòng nàng cũng biết vương phi cũng còn mấy phần

tình nghĩa với Vương ma ma, dù sau bà ta cũng đã chết những chuyện đó cũng coi như xoá bỏ, vương phi vốn là một người lương thiện, thương tâm vì Vương ma ma cũng là chuyện bình thường.

Vương Trương thị thấy lời nói của chính mình rất hợp tình hợp lý, nhưng vẫn chưa thấy thiếu phu nhân cùng vương phi có phản ứng gì, không khỏi có phần sốt ruột, dứt khoát quỳ xuống, dập đầu một cái nói với vương phi: “Nô tỳ cũng không muốn vòng vo nữa, vương phi, thiếu phu nhân, sáng sớm nay, nô tỳ đã đi đến phòng giặt giũ hỏi thăm mẹ chồng, nhưng nghe người ta nói, mẹ chồng của nô tỳ tối hôm qua bị người ta hành hung, hôm nay sáng sớm, không thể tiếp tục nhẫn nhịn, đành đến cầu hai vị chủ tử ở nơi này, nhưng mà nghe người ta bảo bà vẫn chưa quay trở về, thuốc này là để cho bà uống, nô tỳ đều đã hâm nóng mấy lần.”

Quả nhiên là đến đây tìm Vương ma ma, chỉ là không biết trong lòng của Vương Trương thị này đang suy nghĩ gì thôi, Cẩm Nương nhất thời không biết nàng ta tốt xấu như thế nào, nhíu mày nói: “Sáng sớm Vương ma ma quả thực đã đến đây, nhưng mà, thân thể của bà ta không tốt, đột nhiên ngã bệnh, bản thiếu phu nhân đã để cho người dìu bà ta vào phòng nghỉ ngơi, người nếu là muốn gặp bà ta”

Cẩm Nương cố ý nói một nửa, cúi người xuống, Vương Trương thị vừa nghe thấy, ánh mắt lập tức sáng lên, nói với Cẩm Nương: “Tạ thiếu phu nhân, thiếu phu nhân thật sự là có tấm lòng Bồ Tát, không để ý đến chuyện lúc trước, tạ thiếu phu nhân. Nô tỳ. Thật có thể đi nhìn xem bà ấy sao?”

“Mang nàng đi gặp đi.” Từ đầu đến giờ vương phi một người chưa nói gì lại cất lời, vương phi cũng không để ý đến Cẩm Nương, nhìn con dâu của Vương ma ma, bà lại cảm thấy lòng chua xót, dù sao Vương ma ma cũng là nhũ mẫu từ nhỏ của bà, cùng một người trải qua vài chục năm, làm sao có thể coi như không biết được, chung quy nên để cho nàng gặp bà ta một lần.

Vương Trương thị nghe thấy âm thanh của vương phi không đúng, lập tức ngẩng đầu lên, nhìn thấy trong mắt của vương phi hàm chứa một giọt lệ, nàng đột nhiên hiểu rõ mọi chuyện, suy sụp ngồi xuống đất, trong mắt lệ cũng đã rơi đầy, một lúc sau, nàng mới chậm rãi nói: “Nếu thiếu phu nhân đã cho người chiếu cố bà, vậy nô tỳ cũng không cần vào, chỉ là. nơi này của nô tỳ có quần áo hàng ngày của bà ấy, làm phiền thiếu phu nhân giúp đỡ giao cho bà, xin hãy nói với bà đây là tâm nguyện của nô tỳ, bà sẽ hiểu rõ.”

Nói xong, Vương Trương thị cũng không chờ Cẩm Nương ra lệnh, chính mình liền đứng lên, đem bọc vải trong tay đưa đến tay của Cẩm Nương, lại lảo đảo thối lui ra ngoài.

Cẩm Nương nghe thấy lời nói kỳ lạ của nàng ta, nếu chỉ là quần áo thông thường, đại khái chỉ cần giao cho Phong nhi hoặc Song nhi là được, nàng ta sao cần phải chính tay đưa cho nàng chứ?

Theo bản năng nàng sờ vào bọc vải kia, bên trong có cảm giác đúng là chứa vài bộ quần áo, nhưng mà những kiện quần áo này hình như rất nhỏ nha, một người đã trưởng thành, không có khả năng lại mặc quần áo nhỏ như vậy, trong lòng nàng đang nghi hoặc, đành thuận tiện mượn việc đưa hai bộ quần áo vào trong cho Vương ma ma, đứng dậy đi vào bên trong.

Vương phi thật sâu liếc nhìn Cẩm Nương một cái, tiếp tục ôm Dương nhi chơi đùa.

Cẩm Nương đi vào trong phòng, đem bọc vải trong tay mở ra, vừa nhìn thấy, nàng lại càng không hiểu, bên trong tay nải kia, là một tấm mỏng như cánh ve, nói giống vải cũng không giống, nói giống da gì đó cũng chẳng phải, Cẩm Nương giơ tay cao lên, đối chiếu với ánh sáng bên ngoài, lập tức phát hiện trên mặt tấm vải đó là một bộ đồ ẩn Thanh Long, nàng nhìn lập tức cảm thấy rất quen mắt, đang muốn nhìn kỹ lại lần nữa, bên kia Lãnh Hoa Đình vừa nhắc mắt lên nhìn, thấy kiện đồ vật trong tay của Cẩm Nương, vẻ mặt liền thay đổi, hỏi: “Đồ này là từ đâu đưa đến?”

“Con dâu của Vương ma ma, cũng không biết nàng ấy có ý gì, không biết kiện đồ này có lợi ích gì.” Cẩm Nương thì thào nói.

“Đó là hình xăm, giống như đúc với hình xăm trên người của ta. Nàng nói những cái này là do con dâu của Vương ma ma đưa tới sao?” Lãnh Hoa Đình lập tức đi tới, đem những kiện đồ giống như quần áo kia cầm ở trong tay nhìn kỹ lại.

Cẩm Nương lật đi lật lại kiện đồ để xem xét, nàng nhìn thấy bên trong có chứa một mẫu giấy, liền cầm lên xem, quả thực là do chính Vương ma ma viết lên, trên lá thư kia vạch ra rõ ràng, bộ quần áo nhỏ này Lãnh

Hoa Đường đã từng mặc qua, năm đó, vương gia đã từng tự tay đem Lãnh Hoa Đường ngâm trong nước lạnh, muốn nhìn xem trên người hắn có hình xăm hay không, nhưng ông lại không biết, trên người Lãnh Hoa Đường mặc một bộ quần áo da như vậy, văn ấn trên áo da kia thực mỏng, phỏng chừng nếu như mặc trên người đứa nhỏ, cũng phải nóng nên mới có thể nhìn thấy rõ ràng, cho nên, lúc ấy vương gia tất nhiên không phát hiện ra việc giả dối này.

Mà Vương ma ma chờ sau khi Lãnh Hoa Đường hạ sốt, thừa dịp Lưu di nương không chú ý, đem tấm da nhỏ này giấu đi, một lần giấu đi cũng là hơn hai mươi năm trời, điều này cũng là do bà ta e sợ Lưu di nương sẽ cho người giết người diệt khẩu, nên muốn lưu trữ chứng cứ này làm nhược điểm mà thôi.

Cầm Nương đem thư đưa cho Lãnh Hoa Đình, chính mình lại cầm lấy bộ quần áo nhỏ kia nhìn xem, đem đến bên chậu nước bỏ xuống, sau đó lại áp vào trên tay, quả nhiên kiện da người mỏng như cánh ve kia lập tức dán lên bàn tay của Cầm Nương, có chút bằng phẳng, nhìn giống như trên người chỉ hơn một lớp da mà thôi, một điểm cũng không cảm thấy khác lạ, nàng không khỏi tán thưởng trí thông minh của người thời đại này, tại đây lại sáng tạo ra mấy thứ kỳ quái gì đó, so với việc dùng canh cửu tinh hơn rất nhiều, chẳng qua đối với thời đại này là trọng nông khinh thương (coi trọng nông nghiệp, xem thường buôn bán thương mại) cho nên trí tuệ đều dừng tại đây không thể dùng tiếp lên phía trên, không người nào dùng trí tuệ áp dụng vào việc sản xuất.

“Nương tử, như thế rất tốt, đây chính là chứng cứ chứng minh thân phận thật sự của hắn, xem ra, buổi tối hôm nay cho hắn đắc thủ một lần vậy.” Lãnh Hoa Đình cầm lấy tấm da người trên tay, cười đến như mùa xuân đang nở rộ, trên khuôn mặt tuấn mỹ như nhiễm một tầng ngũ sắc, càng thêm điểm lệ lóa mắt.

Cầm Nương nhìn thấy không khỏi ngẩn người, chu miệng mắng: “Thật sự là yêu nghiệt a, yêu nghiệt, không được, sau khi Dương nhi biết đi, lập tức để cho nó luyện võ, không thể để cho nó giống phụ thân của nó được, nam sinh nữ tướng, yêu mị mê hoặc dân chúng.”

Lãnh Hoa Đình nghe thấy vừa bực vừa buồn cười, néo lấy cái tai trắng tuyết của nàng, sáng giọng: “Nàng nói cái gì, nam sinh nữ tướng? Được để vi phu giúp nàng hiểu rõ một chút, ta cũng không phải giống một nữ nhân vô dụng nha.” Nói xong, hai tay lập tức tóm lấy, đem Cầm Nương bế lên, đi tới bên giường.

Lại nói tiếp, đã hai tháng bọn họ gấp rút lên đường, trên đường lại có Dương nhi, đã lâu cũng không có tận hứng, lúc này Lãnh Hoa Đình bị Cầm Nương làm cho cao hứng, hơn nữa nhất thời Cầm Nương cũng chưa tỉnh lại sau khi lạc vào vẻ đẹp của hắn nha, chỉ cần trên mặt của Lãnh Hoa Đình xuất hiện vẻ ửng hồng, nàng nhất định sẽ hoa mắt si mê, khó có được thời khắc củi đốt cháy mạnh như lúc này, Lãnh Hoa Đình đem người kia bế lên đi đến phía giường, tay bắt đầu bận rộn.

Cầm Nương cũng chẳng muốn từ chối, tay hơi nâng lên, vòng tay lên cổ Lãnh Hoa Đình kéo đến trước mặt mình, giữa đầu liền chạm lên miệng của hắn, đem lưỡi duỗi ra, liếm một vòng trên đôi môi đỏ mọng của hắn.

Lãnh Hoa Đình bị nàng dẫn dụ ngọn lửa trong lòng lập tức chạy thẳng lên đại não, bàn tay đang cởi đồ có chút run run, ngay cả nút thắt bên hông có chút khó tháo gỡ, lập tức một đường xé ra, đem y phục màu tím nhạt chất lượng tốt trên người Cầm Nương một mạch xé nát, Cầm Nương không khỏi lấy mắt trừng hắn.

Bên môi Lãnh Hoa Đình gợi lên nụ cười xấu xa, giọng nam trầm thấp mê hoặc lòng người, cúi người khẽ cắn trên môi của Cầm Nương mở miệng nói: “Nương tử, đừng trách vi phu, đều là do nàng dụ dỗ ta.” Nói xong, tay lại kéo xuống, bộ quần áo đẹp đẽ trên người Cầm Nương hoàn toàn báo hỏng, hai bàn tay dài thon dài lập tức chui vào bên trong vạt áo của Cầm Nương, bắt đầu đốt lửa xung quanh.

Cầm Nương dục hỏa khó nhịn, sau khi sinh con thân thể của nàng càng trở nên nhạy cảm hơn, giống như toàn thân đều trở nên nhạy cảm, tay hắn đi đến chỗ nào đều làm cho nàng cảm thấy kích thích, làm cho nàng trầm luân, rất khó có thể tránh thoát được.

Lãnh Hoa Đình hai ba động tác liền cởi xong quần áo trên người của Cầm Nương, nhìn thấy thân thể thê tử của mình càng ngày càng xinh đẹp mê người, dưới bụng của hắn liền có một dòng nước chảy xiết, nhất thời đốt lửa trong lòng hắn, liền cởi xuống quần áo trên người mình, lập tức phủ lên người nàng.

Hắn không vội, đã lâu cũng chưa hưởng thụ lại thịnh yến này hắn muốn từ từ ăn mới đã nghiền, hắn bắt đầu nhắm nháp từ vành tai của Cầm Nương, nhẹ nhàng liếm láp vành tai bạch ngọc của nàng, hút lấy tinh

hoa từ vành tai của nàng, bàn tay cũng không nghỉ ngơi, xoa bóp một đôi tuyết đỉnh mong sữa trước ngực nàng, hơi dùng lực, lập tức có sữa tràn ra, đầu của hắn có chút kích thích, nhớ tới trước giờ hắn đều nhìn thấy Dương nhi nuốt nó, hắn cũng rất có khát vọng được thử, thân thể trượt xuống một chút, cái đỉnh hấp dẫn kia đang run rẩy, liền mở miệng hút vào: “Nương tử, rất ngọt nha.”

Cầm Nương bị hắn kích thích sắp hóa thành nước, người này thật là có kiên nhẫn đi, đốt lửa trên thân thể của nàng, nhưng trên cơ bản cũng chưa có bất kỳ hành động nào, nhất thời nàng cảm thấy vô cùng lo lắng khó nhịn, kích thích trước ngực làm cho nàng hơi nâng đầu lên, nhìn thấy tròng mắt như lạc vào sương mù của người nào đó đang nhìn chính mình, cúi đầu như trẻ con ghé vào trước ngực của nàng, thân hình thon dài kia, những đường cong tinh xảo trôi chảy như vậy, mỹ lệ làm cho nàng hoa cả mắt.

Tướng công nhà nàng, trưng lên một khuôn mặt mỉa mai, lại có một thân thể tinh tráng rắn chắc, một làn da bạch ngọc gần như trong suốt, nhẵn nhụi bóng loáng, chạm vào rất có cảm giác mềm mịn như gấm vóc, do hắn ngày ngày đều luyện võ, cơ ngực cùng cơ bụng đều rất rõ ràng, gợi cảm mê người, một đôi tay linh hoạt, vòng eo vừa vặn, đôi chân lại càng thon dài đều đặn, làm cho người ta cảm thấy vô cùng nam tính, toàn bộ thân hình của hắn như một bức tượng điêu khắc vô cùng tỉ mỉ, xinh đẹp đến tuyệt hảo, Cầm Nương càng nhìn càng cảm thấy dâng trào, thân thể nhịn không được vận vẹo trên người của hắn.

Đúng lúc chạm vào chỗ cứng rắn nào đó, người nào đó đang chậm chậm thưởng thức thịnh yến lập tức cứng lại, yết hầu nuốt một ngụm nước bọt, rốt cuộc nhịn không được, nâng thân thể thon dài lên tiến thẳng vào bên trong nàng.

Kích tình qua đi, Cầm Nương mệt đến mức nằm yên trên giường không thể động dậy, người này tinh lực quá mức dồi dào đi, chính mình căn bản không phải là đối thủ của hắn, vừa định thiếp đi, nhưng người nào đó lại một lần nữa bò lên, tự mình đi ra ngoài bưng nước ấm lên, giặt sạch khăn rồi giúp nàng lau thân thể, trong lòng Cầm Nương cảm thấy ngọt ngào, vốn hai bên má đã hồng lên vì trận kích tình hiện giờ càng thêm đỏ ửng, thời đại này phần lớn nam nhân đều có chủ nghĩa đại nam nhân, để cho thê tử của mình hầu hạ là chuyện bình thường, làm sao lại gặp được một nam nhân vậy. Sau khi sinh hoạt vợ chồng, ôn nhu chăm sóc thân thể cho nương tử của mình.

“Tướng công, không cần đâu thiếp tự mình làm được.” Cầm Nương cảm thấy không được tự nhiên liền ngồi dậy, muốn tự mình làm, tuy nói đây là chuyện trong khuê phòng, nhưng nàng vẫn cảm thấy không ổn, đưa tay lập tức đoạt lấy cái khăn trên tay của Lãnh Hoa Đình.

“Không phải mệt mỗi sao, nàng nghỉ ngơi đi.” Người nào đó nhưng lại nhân cơ hội sờ soạng trên ngực của nàng, đẩy nàng ngã xuống giường, động tác trên tay không ngừng, nhưng mà tuy là bàn tay của hắn đưa đến đâu cũng chỉ chuyên tâm mà làm việc, nhưng chung quy lại đang chạm ngòai trên thân thể của nàng, trên đầu Cầm Nương lập tức xuất hiện mấy vạch hắc tuyến, nheo mắt lại trừng người nào đó: “Không được, nói không được là không được, nương cùng Dương nhi còn ở bên ngoài.”

Mỗ nam nhân nào đó tâm hoài bất quỷ bàn tay liên tục không ngừng quấy rối, miệng cũng vô tội nói: “Nương tử nói cái gì không được? Là nói ta sao? Ta chẳng qua là giúp nương tử sạch sẽ một chút, nương tử, nàng đang oan uổng ta nha, nhưng mà ta thì sao cũng được, chẳng lẽ nương tử mới vừa rồi chưa thoả mãn sao, vậy chúng ta có thể thử lại nha.”

Hai người lại ở trong phòng lặp đi lặp lại một hồi lâu, mãi cho đến khi Trương ma ma ở bên ngoài cửa gõ nhẹ, lúc này mới dừng lại, Cầm Nương vẻ mặt xấu hổ trừng tên nam nhân nào đó nhiều lần lặp đi lặp lại, vội vàng sửa sang mặc lại quần áo, chỉnh lại đầu tóc của chính mình, Lãnh Hoa Đình cười cười cũng mặc lại quần áo tử tế, tiếp nhận lực trong tay nàng, giúp nàng chải chuốt những lọn tóc rối loạn, hắn vô cùng khéo tay, rất nhanh đã vấn thành một kiểu vấn kế trên đầu nàng, chọn cây trâm ngọc cho nàng cài lên, còn hắn chỉ đem những lọn tóc mềm mại của chính mình kết lại, chỉ làm qua loa cho xong.

Nhưng từ trước đến giờ Lãnh Hoa Đình đều buộc tóc cao trên đầu, đội mũ ngọc, một bộ dạng anh tuấn không ai sánh bằng, mà lúc này nhìn thấy hắn thả tóc xuống, ở phía sau nối lỏng tạo thành một cái nút, càng nhìn càng phiêu dật xuất thần, thật đúng là một phiên phong cảnh khác, Cầm Nương cảm thấy vô cùng ghen tỵ, ông trời quả thật không công bằng, đem tất cả cái đẹp trên thế gian đều tập trung trên người tên nam nhân này, mặc kệ ai ở bên cạnh hắn đều phải cảm thấy tự ti rồi.

Đi ra cửa mới biết, vương phi đã sớm ôm Dương nhi quay trở về viện của mình, Trương ma ma đến đây là để mời phu thê bọn họ dùng cơm.

Cầm Nương càng nghe càng cảm thấy không tự nhiên, ngược lại Lãnh Hoa Đình cảm thấy rất thoải mái, đẩy xe lăn hướng về phía bên cạnh, sau khi dùng bữa xong, Cầm Nương muốn đi vào trong viện của vương phi, Ngọc Bích lại chạy đến nói: “Thiếu phu nhân, vương gia mời thiếu phu nhân cùng nhị thiếu gia đến tiền viện, có người từ trong cung đến.”

Cầm Nương nghe vậy ngẩn ra, lúc này người trong cung đến đây làm gì chứ? Vội vàng đi theo Lãnh Hoa Đình đến tiền viện, quả nhiên khi đến đây đã nhìn thấy vương gia cùng với vương phi, một vị thái giám đang đứng trước mặt bọn họ, Cầm Nương nhìn cảm thấy vị thái giám này rất quen mắt, nhưng mà cũng chưa nghĩ ra được đã từng gặp qua hắn ở đâu.

Vương phi vừa thấy Cầm Nương đến đây, vội vàng nói với Cầm Nương: “Các con qua đây hành lễ đi, đây là Lý công công người bên cạnh hoàng hậu nương nương.”

Cầm Nương lúc này mới nhớ tới vị Lý công công này đã từng đến phủ hạ chỉ cho nàng, bước lên phía trước hành lễ, về mặt kính cẩn có lễ, ánh mắt thân thiết tôn trọng, Lý công công vừa nhìn thấy Cầm Nương, về mặt nghiêm túc lập tức hoà hoãn lại nói: “Nô tài ra mắt thiếu phu nhân, nhìn khí sắc của thiếu phu nhân rất tốt.”

Cầm Nương nghe xong vội vàng hành lễ, Lý công công nhân tiện nói thẳng: “Có người cáo trạng thiếu phu nhân, nói thiếu phu nhân ngược đãi thiếp thất, cho nên, xin bài tử, mời hoàng hậu nương nương hạ chỉ nghiêm trị thiếu phu nhân.”

Cầm Nương nghe vậy ngẩn ra, nhìn về phía vương gia, nghe thấy lời này vương gia rất tức giận, chấp tay lại nói với Lý công công: “Thiếp thất Lưu thị của bốn vương, tính tình ác độc, hạ độc bốn vương cùng chính thất của bốn vương, việc này có chứng cứ vô cùng xác thực, chuyện này là bốn vương để con dâu của chính mình chấp pháp, nghiêm trị nàng, đây là chuyện trong nhà của bốn vương, là do người nào nhìn không vừa mắt, ngay cả chuyện trong nhà của bốn vương cũng muốn quản sao? Bốn vương là chủ của một gia đình ngay cả chuyện này cũng không có quyền quản sao?”

Lý công công nghe xong giống như bỗng nhiên tỉnh ngộ: “A....” một tiếng thật dài một lúc sau mới mở miệng: “Thì ra là thế, chẳng trách hoàng hậu nương nương nói, dòng chính thất của Giản Thân Vương đều là những người thông minh, lại có tri thức hiểu lễ nghĩa, làm sao có thể làm ra chuyện phạm thượng, một chuyện không hiểu đạo như thế, thì ra là do chính vương gia hạ lệnh, thiếu phu nhân chỉ là người chấp hành, cũng có thể hiểu được, chuyện này là vì phân ưu cho phụ thân, những cái miệng của tục nhân này thật đáng giận, cáo trạng lung tung, quả thật rất đáng chết.”

Cầm Nương nghe xong cảm thấy như lạc vào sương mù, sao hoàng hậu nương nương phái Lý công công đến chỉ để hỏi thăm, không trách cứ, lại càng không muốn tìm phiền toái, giống như tiện đường mà đến đây, tới giúp đỡ bọn họ sao?

Sau khi Lý công công nói xong, một ánh mắt giảo hoạt bắn về phía Cầm Nương, liếc khom người hành lễ, nhỏ giọng nói: “Nhắc tới cũng là rất kỳ lạ, hôm nay hoàng hậu nương nương nói đến việc này, Lưu phi nương nương cũng lập tức phụ họa theo, hoàng hậu nương nương nguyên tưởng rằng, Lưu phi nương nương nghe xong người cáo trạng này sẽ tức giận, trước kia, ở trước mặt hoàng hậu Lưu phi nương nương thường xuyên khen ngợi thiếu phu nhân, nhưng xảy ra sự việc hôm nay, điều này cũng thật kỳ lạ.”

Cầm Nương lúc này nghe vậy cũng đã hiểu rõ mọi chuyện, xem ra, người cáo trạng kia tất nhiên là có liên quan đến Lưu phi nương nương, nếu không thì, Lưu phi cũng sẽ không đứng dịp mà đi đến cung của hoàng hậu nương nương như vậy, nàng cũng cảm thấy không khỏi hiếu kỳ, rốt cuộc là người nào có khả năng này, có thể đi vào trong cung, làm cho hoàng hậu chiêu mời người đó, lại có thể nói trước mặt của hoàng hậu nương nương đây? Nhất định thân phận của người này rất tôn quý.

Cầm Nương vừa muốn nói cái gì đó, Lý công công lại chuyển lời nói, cười vui phất trần lên giữa không trung, nói: “Khi đó, hoàng hậu nương nương để cho ta truyền chỉ, nói là người nhờ vào thái tử điện hạ đưa xà phòng kia dùng rất tốt, thiếu phu nhân có khả năng làm nhiều hơn một chút, người trong cung lên đến

mấy ngàn người, mỗi ngày đều phải giặt giũ, quần áo đều xếp thành núi, nếu có thể thiếu phu nhân tạo ra loại xà phòng đó, những cung nữ giặt giũ cũng sẽ đỡ hao phí sức lao động, đây chính là đại công đức.”

Cẩm Nương vừa nghe lời này, ánh mắt sáng lên, hiện tại nàng cũng đang tìm cách làm sao để buôn bán loại xà phòng này, không nghĩ tới hoàng hậu nương nương đã nhanh chóng mang đến lợi thế này ình, trong lòng không khỏi mừng rỡ, liền khom người trả lời: “Hoàng hậu nương nương thật sự là người có tấm lòng nhân hậu, yêu thương hạ nhân, công công hãy liệt kê con số chính xác cho ta, ta nhất định sẽ dựa vào đó, đúng hạn sẽ đem vào cung, xin công công thay ta cảm ơn hoàng hậu nương nương, ngày khác ta tiến cung, sẽ tự mình đến bái tạ đại ân của người.”

Nói xong, từ trong tay áo lấy ra mấy tờ ngân phiếu, đặt lên tay Lý công công, khom lưng hành lễ, lúc đó liền nhân cơ hội nói bên tai Lý công công: “Công công, mười lấy ra hai.”

Lý công công nghe thấy ánh mắt liền sáng lên, sau khi cất kỹ ngân phiếu liền khom người nói với Cẩm Nương: “Việc này liền cứ như vậy đi, lời nói của thiếu phu nhân ta sẽ truyền lại toàn bộ cho hoàng hậu nương nương, thiếu phu nhân bị người khác hãm hại, nương nương nhất định sẽ trừng phạt kẻ tiểu nhân kia.”

Nói xong, lại quay đầu nhìn về phía vương phi, cười nói: “Vương phi đúng là lâu rồi chưa vào cung, người xem Dụ Thân Vương phi, Ninh Vương phi năm ba ngày lại tiến cung của hoàng hậu nương nương ngồi một chút.”

Vương phi nghe xong khom người nói: “Công công dạy rất đúng, bản phi đã lâu chưa tiến cung, nhất định sẽ đi bái kiến hoàng hậu nương nương cùng Lưu phi nương nương, như vậy, xin công công mang lời của ta truyền đến hai người, bản phi sẽ cùng con dâu tiến cung.”

Lý công công thấy đã truyền đạt chỉ thị của Hoàng hậu nương nương xong, liền đi.

Trên đường quay trở về, khoé môi của Cẩm Nương gợi lên một chút ý cười, nói với vương phi: “Lý công công quả thật là một người thú vị.”

Vương phi nghe xong dùng ngón tay điểm nhẹ lên trán nàng: “Có một số việc, trong lòng hiểu rõ là được, không cần nói ra, trong viện này của chúng ta cũng không phải là yên tĩnh gì.”

Cẩm Nương cười đáp lại, trong lòng liền nhớ lại, Dụ Thân Vương làm sao lại biết chính mình trừng phạt Lưu di nương đây. Nếu tối nay tên súc sinh nào đó động thủ với chính mẫu thân mình thì sao. . . .

Đang miên man suy nghĩ, Lãnh Hoa Đình đột nhiên nói với nàng: “Ánh trăng đêm nay khẳng định không tệ đâu, nương tử, không bằng chúng ta mời thái tử điện hạ cùng tam tỷ phu đến đây ngắm cảnh đi.”

151. Chương 152

Cẩm Nương nghe xong ngẩng đầu nhìn trời, giữa nền trời xanh, không có một đám mây, lại càng nhìn không thấy mặt trời, thời tiết như vậy, buổi tối sẽ có trăng sao? Lại còn muốn ngắm trăng? Nàng không khỏi trừng mắt nhìn vị tướng công yêu nghiệt nhà mình một cái, tức giận nói: “Chàng không đổi cách nào khác được sao? Cứ như vậy mà đi mời người khác đến đây ngắm trăng, thái tử nhất định sẽ nghĩ chàng phát sốt rồi.”

Lãnh Hoa Đình nghe được cười ha ha, sủng nịch nhéo cái mũi của nàng, sẵn giọng: “Nàng đây là rửa vi phu sao?”

Cẩm Nương mặc kệ hấn, dưới chân vội vàng bắt kịp vương phi, đầu tựa vào đầu vai của vương phi, làm nũng với vương phi nói: “Nương, người xem tướng công khi dễ con.”

Vương phi yêu thương vỗ vỗ vào tay của nàng nói: “Hắn làm sao có thể bỏ được khi dễ con, ngậm ở trong miệng sợ tan, nâng trên tay sợ rơi, con không khi dễ hắn là tốt rồi....”

Cẩm Nương nghe xong khuôn mặt lập tức ửng hồng, vừa nâng mắt lên, nhìn thấy vương gia đang đi phía trước cũng tán thành, trong lòng rung mình một trận, lại nhớ tới kiện quần áo da người kia, thầm nghĩ, không biết sau khi vương gia nhìn thấy tấm da người kia thì có cảm tưởng gì, lúc trước nàng không có đem đồ kia đưa cho vương phi xem, nhưng vương gia cũng coi như là người trong cuộc, giấu diếm ông việc này cũng không phải là tốt, nhưng nếu nói chuyện này ra thì quá mức tàn nhẫn đối với ông, thật đúng là làm khó người khác rồi.

Nàng quay đầu lại nhìn Lãnh Hoa Đình, hắn cũng yên lặng mà nhìn theo bóng lưng vương gia, trong đôi mắt phượng đen nhánh kia lại lộ ra một chút đau thương nhàn nhạt, đối với việc này hắn thật sự cũng đang do dự phải giải thích như thế nào với vương gia, tối nay nếu hắn mời mấy người thái tử cùng tam tỷ phu đến phủ, chỉ sợ chân tướng sẽ rõ ràng, sau khi biết rõ chân tướng kia, việc này sẽ là một đòn giáng mạnh vào lòng của vương gia, nghĩ tới đây, Cẩm Nương không khỏi thở dài, lắc đầu tiếp tục đi về phía trước.

Vương phi nhìn thấy cũng không thông, lại nhìn thấy trên trán Cẩm Nương xuất hiện sự lo lắng nhàn nhạt, một lần nữa vuốt ve đầu nàng: “Nhân sinh không có gì là không qua được, không ai không phạm sai, chỉ cần không sai lầm nguyên ước ban đầu đều không phải là có ý hại người, không bắn một tấm lòng thiện lương chính trực là được, còn thật sự quá mức, sẽ chỉ làm chính mình khổ sở, cần gì phải như vậy.”

Cẩm Nương nghe vậy ngẩn ra, nàng cảm giác được vương phi đã nhìn ra được điều gì đó, nhưng mà vương phi có thể thông thấu mọi chuyện như vậy, làm cho nàng rất vui mừng, lúc này đây vương phủ đang rơi vào tình trạng dầu sôi lửa bỏng, nhìn qua vương phi là một người hồ đồ, thật ra bà chỉ nhẫn nhịn, từ trước đến nay chưa bao giờ thay đổi nguyên vọng ban đầu của mình, có lẽ, trong mắt người khác, bà là đối tượng để mọi người khi dễ, nhưng trải qua một khoảng thời gian dài như vậy, những người tự nhận mình là người thông minh có bản lĩnh, nhưng có bao nhiêu người là người chiến thắng cuối cùng chứ?

Chẳng bằng vương phi, có trượng phu yêu thương bà, có nhi tử con dâu hiếu thuận, hiện giờ còn có thêm tôn nhi đáng yêu bên cạnh, nhân sinh của bà đến bây giờ cũng có thể coi là viên mãn, làm một người vô dục vô cầu *.

* vô dục vô cầu: không cần cầu mong bất kỳ chuyện gì nữa.

Nhưng mà vương gia không phải cũng là một người am hiểu cơ trí sao? Cẩm Nương lắc đầu, ấn tượng của nàng đối với vương gia cũng không tính là quá tốt, trải qua nhiều chuyện nàng vẫn cho rằng vương gia vẫn là một người hồ đồ, không rõ ông đã lẫn lộn trong triều vài chục năm, nhưng sau khi ông rõ ràng là biết hoàng thượng muốn chèn ép Giản Thân vương phủ, thì cũng nên hiểu biết hơn một chút, vậy mà có đôi khi lại dùng sự mơ hồ của bản thân để tự vệ, nhưng cũng thấy được, tuy Giản Thân vương phủ vẫn không sạch sẽ, nhưng ông vẫn là tận lực bảo vệ vương phi, cố gắng tạo ra một vùng trời yên bình cho vương phi, để cho vương phi vẫn có thể cao húng mà duy trì được bản chất lương thiện của bà, việc này cũng có thể coi là một thành tựu to lớn đi.

Trở lại trong phòng của mình, Cẩm Nương liền ngồi cùng một chỗ với Lãnh Hoa Đình suy nghĩ về lời nói của Lý công công.

Một lát sau, có vị ma ma bấm báo lại, nói rằng thế tử đã đưa Lưu di nương trở về phòng giặt giũ .

Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình nghe vậy hai mặt nhìn nhau, người này thật đúng là làm được, bọn họ vốn nghĩ Lãnh Hoa Đường sẽ đến đây tìm phiền toái, kết quả lại sóng êm gió lặng*, hắn thế nhưng có thể đem mẫu thân của mình quay trở lại phòng giặt giũ, đây không phải là hắn đang diễn trò cho người khác xem sao?

*sóng êm gió lặng: không có chuyện gì xảy ra

“Di nương vẫn tốt chứ?” Cẩm Nương nhàn nhạt hỏi vị ma ma bấm báo kia.

“Bẩm thiếu phu nhân, Lưu di nương giống như bị thương, mặt đều sưng lên.” Vị ma ma kia thành thật mà bấm báo, bà ta cũng sợ hãi, thiếu phu nhân từng nói qua, phải trông coi Lưu di nương thật tốt, nhưng mà thế tử gia đến đây, thân phận nô tỳ như các bà cũng không có quyền ngăn cản, đành phải để cho hắn dẫn người đi, cho nên, lúc đến đây bấm báo với thiếu phu nhân, tâm trạng đều bất an không yên, chỉ sợ nàng sẽ lại trách phạt bọn họ.

“Thôi, người đi xuống đi, coi chừng Lưu di nương cho tốt, đã bị thương như vậy, vậy không cần để cho bà ấy giặt giũ quần áo nữa, để cho bà ấy nghỉ ngơi đi.” Cẩm Nương phân phó với vị ma ma kia.

Vị ma ma kia gật đầu đi xuống, Cẩm Nương lại nhìn về phía Lãnh Hoa Đình.

Bên môi Lãnh Hoa Đình gợi lên một nụ cười lạnh nói: “Bà ta trông chờ vào một tên súc sinh có thể làm nên chuyện gì chứ?”

Cẩm Nương suy nghĩ cũng đúng, chỉ là đột nhiên nàng lại nghĩ tới Thượng Quan Mai, không biết sau này sau khi thân phận của Lãnh Hoa Đường bị vạch trần, trong lòng của Thượng Quan Mai sẽ nghĩ gì, chắc là rất thống khổ đi, một người kiêu ngạo như nàng ấy, lấy thân phận quận chúa lại đi gả ột tên dã chủng, nàng nhất định sẽ xấu hổ không chịu nổi, càng thêm thống khổ không chịu nổi, ai, thật đáng tiếc ột người lương thiện như vậy, nhưng cũng phải nói rằng là do nàng giao phó chung thân đại sự của mình cho người không thích đáng mà thôi.

Hai người đều ngầm cảm thấy đau thương, lại nhìn thấy Phong nhi vén màn lên bước vào nói: “Bẩm thiếu phu nhân, thế tử phi đến đây.”

Cẩm Nương nghe thấy vậy kinh ngạc một trận, lúc này Thượng Quan Mai làm sao có thể đến đây? Là cầu tình giúp Lưu di nương sao?

Vội vàng đứng dậy ra ngoài đón nàng, chỉ thấy Thượng Quan Mai mặc một bộ gấm màu xanh ngọc bích trên bề mặt xen lẫn thêu những cánh hoa mai, trước ngực mở ra một chút, cổ áo thêu hai đường chỉ màu bạc, phần eo thu vào vô cùng chặt chẽ, vạt áo tung bay, bước chân thon dài nhẹ nhàng như hoa sen, một đường tha thướt đi đến đây, một bộ dạng giống như tiên nữ xinh xắn thoát tục, Cẩm Nương không khỏi nhìn đến ngẩn người, trong lòng càng ngày càng khó chịu.

“Đại tẩu sao lại đến đây? Nếu tẩu có việc, chỉ cần sai người báo ta một tiếng là được, làm sao lại tự mình đi đến đây?” Cẩm Nương nở nụ cười đi ra tiền sảnh, vén màn đứng ở trước cửa cất giọng nói.

“Ta chẳng qua muốn đến đây nhìn xem đệ muội, muốn nhìn thấy Dương nhi, cũng là đến đây nói với muội một tiếng, một lát nữa ta sẽ quay về phủ, nhưng mà chuyện trong phủ lại phải phiền đệ muội xử lý.” thần sắc của Thượng Quan Mai vẫn trấn định tự nhiên, bên môi mang theo tươi cười thản nhiên, hoàn toàn nhìn không ra tâm trạng hiện giờ của nàng.

Nhưng Cẩm Nương cảm thấy dường như nàng đang có tâm sự, cũng không tiện hỏi, vội vàng bước xuống bậc thang, tiến lên kéo Thượng Quan Mai đi vào trong phòng.

Ngồi ở chính đường, Song nhi lạnh lợi lập tức đi pha trà mang lên, Cẩm Nương lại sai Phong nhi cầm một ít trái cây đem từ Giang Nam lên, cười nói: “Đại tẩu lúc này tại sao lại muốn quay trở về nhà, buổi tối sẽ quay trở lại phủ chứ?”

Thượng Quan Mai tao nhã uống một ngụm trà, nheo mắt lại, cũng không trả lời Cẩm Nương, lại nói: “Quả nhiên trà Long Tỉnh của Giang Nam, mùi thơm ngát thật thấm người, quả thật là uống rất ngon.”

Cẩm Nương nghe xong cũng cười nói: “Nếu đại tẩu thích, một chút nữa ta sẽ để Phong nhi mang đến phòng của tẩu, muội đem về vài cân, vốn muốn đem một ít cho đại tẩu, nhất thời bận rộn, nên đành trì hoãn.”

Thượng Quan Mai nghe thấy cười cười nói: “Tấm lòng tốt kia, thịnh tình này của đệ muội, nếu tẩu từ chối thì sẽ bất kính rồi.” Nói xong nàng nhìn quanh trong phòng, hỏi: “Sao ta không thấy Dương nhi?”

“Tú cô đang ôm bé đi đến viện của nương, nha, Phong nhi, người mau đến viện của vương phi mang Dương nhi đến đây, cho bé uống sữa đi.” Cẩm Nương nhất thời cũng nhớ tới đã một lúc không được gặp Dương nhi rồi, vội vàng nói với Phong nhi, sức ăn của Dương nhi quả thật rất mạnh, nếu để cho bé đói bụng một chút, sẽ khóc náo loạn lên mất.

Thượng Quan Mai nhìn thấy Cẩm Nương sốt ruột, sau khi uống trà xong, liền đứng dậy cáo từ, Cẩm Nương cảm thấy hôm nay nàng có chút kỳ lạ, liền tiễn nàng đến cửa, nhớ lại câu hỏi của mình hình như Thượng Quan Mai cũng chưa trả lời, lại tiếp tục hỏi nàng: “Đại tẩu hôm nay trở về phủ, có phải sẽ nán lại một đêm hay không?”

Thượng Quan Mai dừng chân, chậm rãi quay đầu, đôi mắt thâm sâu, giống như chất chứa trong đó có thiên ngôn vạn ngữ, một bộ dạng như không biết nói từ đâu, giữa hai hàng lông mày, nhàn nhạt xuất hiện sự buồn phiền cùng bất đắc dĩ, sau một lúc lâu mới nói: “Đệ muội, phúc khí của muội thật tốt, ta thật sự hâm mộ muội.”

Cầm Nương không hiểu ý tứ của nàng, nhưng khi nghĩ đến tên súc sinh Lãnh Hoa Đường, trong lòng nàng vô cùng đồng tình với Thượng Quan Mai, nhưng mà nàng lúc này không thể để cho Thượng Quan Mai biết được thân phận của Lãnh Hoa Đường, ai, lúc này nên để cho nàng trở về nhà mẫu thân của nàng, tốt nhất nhắm mắt làm ngơ, chung quy so với ghen ở lại trong phủ cũng tốt hơn, vì thế cười nói: “Đại tẩu không cần nói vậy, muội chỉ là người ngốc có cái phúc của người ngốc, tương lai đại tẩu nếu có con, giống nhau cũng có hạnh phúc.”

Lời này cũng chỉ là khách sáo, người nói, người nghe lại biết là rất khó thực hiện được, không nói đến đứa nhỏ còn tốt, vừa nói đến hai chữ hài tử, trong lòng của Thượng Quan Mai lại dâng lên một chút chua xót, nàng cố nén nỗi bi thương trong lòng miễn cưỡng cười nói: “Đúng vậy, ta thật muốn có một bảo bối đáng yêu như Dương nhi, không biết, ông trời có thể cho ta hay không?”

“Khẳng định là có thể, đại tẩu vẫn còn trẻ, còn nhiều thời gian mà.” Cầm Nương an ủi.

“Ngày sau. sẽ có sao?” Thượng Quan Mai nhẹ giọng than thở, bước xuống bậc thang, cũng không quay đầu lại một đường đi thẳng.

Cầm Nương nhớ tới nàng vẫn chưa trả lời, rốt cuộc là quay trở về nhà bao lâu, một lát nữa nàng làm sao mà giải thích với vương phi đây, muốn hỏi lại, đành dừng bước, phía trước bóng dáng của Thượng Quan Mai càng ngày càng xa, bước chân nhìn như ung dung, nhưng cũng rất nặng nề, mỗi bước chân của nàng, tựa hồ giống như muốn dẫm nát tâm trạng trong lòng người đi đường, Cầm Nương đột nhiên hiểu rõ, bên trong tâm hồn trong sáng của người kia, sợ là đã phát hiện ra, hiện giờ trong lòng của nàng ấy cũng đã trở nên nguội lạnh.

Thở dài một tiếng, Cầm Nương quay trở lại phòng trong, Lãnh Hoa Đình lúc này đang tựa trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, thấy Cầm Nương đi vào, lập tức mở mắt, hỏi: “Đại tẩu tới đây sao?”

“Ừ, đại tẩu tới đây.” Cầm Nương cầm lấy áo khoác do chính nàng làm cho Dương nhi lên, lại bắt đầu thêu hoa.

Một lát sau Phong nhi cùng Tú cô ôm Dương nhi quay trở về, bắt với Cầm Nương: “Vừa rồi vương phi truyền lệnh, thân thể của vương gia không tốt, vương phi đang hầu hạ vương gia nghỉ ngơi, vì vậy không cần nhị thiếu gia cùng thiếu phu nhân qua đó dùng cơm, ở lại trong viện dùng cơm là được.”

Cầm Nương nghe xong nhìn Lãnh Hoa Đình liếc mắt một cái, Lãnh Hoa Đình không khỏi nhíu mi, nhưng cũng chưa cất lời, liền đẩy xe lăn đi vào trong phòng.

Dương nhi vừa vào cửa liền giơ tay ra, không ngừng giơ tay lên cao làm loạn với Cầm Nương, trong miệng y y nha nha, Tú cô nhìn thấy nói: “Tiểu chủ nhân thật là, ta ôm bé lâu như vậy, đối xử với bé rất tốt, nhưng vừa thấy nương của mình liền trở mặt, không muốn Tú cô nữa.”

Cầm Nương cười tiếp nhận Dương nhi từ trong lòng của Tú cô, Dương nhi vừa nằm trong lòng của Cầm Nương thân thể nhỏ nhắn của bé lập tức nghiêng sang một bên giống như muốn ngã xuống, bàn tay nhỏ nhanh nhẹn bắt lấy vạt áo của Cầm Nương, cái miệng nhỏ rung động, một bộ dạng như con mèo nhỏ tham ăn, Cầm Nương hơi chậm một chút, bé sẽ trừng đôi mắt phượng to xinh đẹp lên, mím miệng mà lên án nàng, Cầm Nương nhìn thấy liền điểm nhẹ lên trán của bé, sáng giọng: “Không được dùng biểu tình này, thật là yêu nghiệt, bộ dạng chẳng khác nào phụ thân của ngươi.”

Dương nhi làm sao nghe hiểu được lời nói của nàng, bé trái lại biết Cầm Nương lấy tay chỉ bé, bé cảm thấy không vui, nước mắt lập tức ngưng đọng trong khoé mắt, Cầm Nương nhìn thấy đau lòng, vội vàng vén áo của mình lên, đẩy vào cái miệng nhỏ của bé, cũng miễn cho phải nghe âm thanh điếc tai của bé.

Màn đêm đã buông xuống, Cầm Nương ôm Dương nhi đang ngủ say trong lòng, nhẹ nhàng đem đặt bé vào chiếc nôi đang đun đũa, sau khi dùng bữa chiều xong Lãnh Hoa Đình đã đi ra ngoài, Cầm Nương cũng không có hỏi hấn, chỉ là cảm thấy rất kỳ lạ, trước đó hấn không phải đã nói, muốn mời thái tử cùng Bạch

Thịnh Vũ đi đến đây, sao lúc này lại chẳng có động tĩnh nào, chẳng lẽ hắn nói giỡn sao? Lúc này cũng đã tối, không biết thủ vệ canh bên cạnh phòng của Vương ma ma được bố trí như thế nào, hiện giờ A Khiêm không có ở đây, bên cạnh rất ít người giúp đỡ, trong khi đó tướng công lại không chịu đứng dậy, hành sự cũng rất bất tiện.

Càng nghĩ trong lòng nàng càng cảm thấy không yên tâm, vương gia lúc này cũng truyền lệnh thân thể không khoẻ, mới vừa rồi sai người đến viện của thể tử, Thượng Quan Mai đã trở về nhà mẫu thân của nàng, cũng chưa quay trở về, Phong nhi đem tình huống này bẩm báo lại cho Cẩm Nương, nàng là nhìn thấy Thượng Quan Mai mang theo một tay nải rất lớn, xem ra, Thượng Quan Mai sẽ ở lại trong một thời gian.

Thi thể của Vương ma ma được đặt trong phòng phía đông, ngoài cửa có mấy vị ma ma đang canh giữ, chung quanh cũng an bài không ít ám vệ, vào ban đêm, một màu đen đã che khuất đi ánh trăng ở trên cao, trong không trung nổi lên một trận gió, đánh lên trên mặt làm cho người ta cảm thấy đau nhức, hai vị ma ma gác đêm có chút không chịu được, một người yên lặng mà đi đến bên người kia, nhỏ giọng nói:

“Ta nói Lưu Hồng ngươi nha, chúng ta mua chút rượu uống đi, với cái thời tiết lạnh lẽo quái dị này, ta cảm thấy không chịu nổi.”

“Được, nhưng mà ta không có tiền, cho dù có bạc, lúc này đi đến đâu mà uống rượu đây?” Vị ma ma kia liếc mắt nói.

“Trong nhà của ta có cất giấu một vò rượu, nếu không, ngươi ở đây canh giữ, ta đi lấy rượu?”

“Không được, bên trong, cửa đều đã đóng một ngày, một chút động tĩnh cũng không có, chỉ sợ. Nếu muốn đi chúng ta cùng đi, nếu không quá lắm thì chúng ta trở về bán thịt vậy.” Vị ma ma kia vừa nghe thấy liền rút cổ, một bộ dáng rất sợ hãi, lôi kéo vị ma ma kia không chịu buông tay.

“Tốt lắm, cùng nhau đi, đi nhanh về nhanh là được, hơn nữa trong phủ cũng có hộ vệ, đi một chút chắc là sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Cả hai đều không dám ở lại một mình, liền nắm tay nhau, cùng nhau ca hát rời khỏi phòng đặt thi thể của Vương ma ma.

Hai vị ma ma kia vừa rời khỏi, lập tức có hai người mặc y phục hộ vệ của Giản Thân vương phủ, đang ở sát bên phòng của Vương ma ma, bọn họ nhìn xung quanh, cũng không thấy ám vệ xuất hiện, trong lòng không khỏi vui vẻ, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng đặt thi thể Vương ma ma, một người đứng bên ngoài quan sát, một người liền lách mình đi vào, chỉ chốc lát sau, người đi vào lấy ra một thanh đao nhuộm máu đi ra, hai người nhảy lên, rất nhanh bóng dáng liền biến mất trong không trung.

Không lâu, lại có ám vệ xuất hiện, hai người đồng thời đi vào trong phòng Vương ma ma, sau khi xem xét liền đi.

Toàn bộ tiến hành trong yên lặng không một tiếng động, thế nên khi hai vị ma ma kia quay trở về mang theo chút rượu cùng đồ ăn, ngồi xếp bằng ở trên ghế, uống rượu dùng bữa, cũng không phát hiện trong phòng có gì kỳ lạ, vẫn tiếp tục canh giữ.

Bên kia Lưu di nương, sau khi được người đưa trở về phòng giặt giũ, bên hông của bà ta vẫn là do chính Lãnh Hoa Đường đá vào một cước, cảm thấy vô cùng đau đớn, vừa vào cửa, liền nằm ở trên giường, nha hoàn Hương Liên bên cạnh bà sau khi bị đánh, rốt cuộc cũng không có người nào dám tới chiếu cố bà ta, bên cạnh bà ta hiện giờ là hai vị ma ma chăm sóc, nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

May mà còn có người đến chăm sóc cho bà ta, nhờ ân điển của thiếu phu nhân, chuẩn cho bà ta hôm nay không cần giặt quần áo, bà ta mới có thể nằm yên trên giường mà nghỉ ngơi, nhưng mà khi nhớ đến lời nói vừa rồi của Lãnh Hoa Đường, nhất thời cảm xúc trầm mối ngổn ngang, Đường nhi tính tình thô bạo, lại là người toan tính thiệt hơn cho bản thân mình, ngày khác, hắn nắm quyền thế sẽ tiếp tục hiếp kính với mình sao?

Hắn có biết bà vì hắn mà cũng chịu không ít cực khổ, phải nhẫn nhịn người khác hay không? Hai nam nhân kia, không có một người nào là người tốt, bà biết rõ bọn họ chỉ muốn lợi dụng bà, dùng bà như một dụng cụ thay thế, nhưng bà là vì con trai của chính mình, vẫn nhẫn nhục tạm sống qua ngày, mặc cho bọn họ khi dễ, mà người bà ta hết sức ngưỡng mộ, đã trải qua vài chục năm, cho tới bây giờ lại chưa bao giờ coi trọng

bà, mặc cho việc bà phải trả giá rất nhiều cho tình cảm này, ông cũng đối xử với bà rất lạnh nhạt, cho dù là khối băng, qua thời gian nhất định cũng sẽ tan chảy ra, nhưng trong mắt của ông chỉ xem trọng người nhị tỷ ngu ngốc kia của bà, bị đại tỷ đùa bỡn trên tay mà cũng không biết, nhị tỷ yếu đuối giống như con dê nhỏ.

Đang miên man suy nghĩ, rèm cửa bị người vén lên, nhìn thấy Ngọc Nương dẫn theo nha hoàn Hồng nhi bưng một hộp thức ăn tiến vào, xoay người lại vén rèm lên, chậm rãi, Ngọc Nương chống thắt lưng đi đến đây.

Lưu di nương cảm thấy kỳ lạ, từ sau khi bà bước vào phòng giặt giũ, Ngọc Nương chưa từng đến đây, cũng chỉ sai người đem đồ đến đây, ngay cả ân cần thăm hỏi hai câu cũng không có, hôm nay bản thân của bà đã thăm hại đến như vậy, những tên cầu nô tài trong phủ, thấy mình đến liền không nói một tiếng tránh xa ra, không nghĩ tới, người đầu tiên đến đây, lại là Ngọc Nương, điều này làm cho Lưu di nương rất kinh ngạc.

Ngọc Nương cười khanh khách theo sát Hồng nhi tiến vào, nâng bụng ngồi trước giường của Lưu di nương, thân mật nói: “Di nương, người chịu khổ rồi, tướng công kêu ta đem đồ ăn đến đây cho người.”

Lưu di nương nghe thấy trong lòng cảm thấy một trận ấm áp, Đường nhi vẫn là người hiếu tâm, hiện tại hẳn cho người đưa mình trở về, chuyện này cũng không có biện pháp, dĩ nhiên trước hết phải giải quyết Vương ma ma, sau khi củng cố ngôi vị thế tử, thì mới có thể cứu mình ra ngoài được, bà đang lý giải tình cảnh khó xử của hân, một người đang mang thai như Ngọc Nương lại có thể đến đây thăm bà, đối với phần tâm ý này quả thật làm cho Lưu di nương vô cùng cảm động.

“Thân thể của con càng ngày càng nặng, không nên tới đây, chỉ cần sai người đến là được, nếu gặp phải chuyện gì, đừng để bị ngã, sẽ hù dọa ta.” Giọng nói của Lưu di nương ôn hòa thân thiết, hiện giờ bà ta thật chân thật mà quan tâm đến Ngọc Nương, không nói đến nàng đang mang tôn tử của mình, lại trong hoàn cảnh như vậy có thể tới xem bà, cũng làm cho Lưu di nương cảm động không thôi, từ sau khi mình quay trở lại phòng giặt giũ Thượng Quan Mai một lần cũng chưa từng đến đây, nàng là do quận chúa sinh ra, lại là thế tử phi, nếu để người khác biết nàng đến đây, chỉ sợ sẽ làm nàng mất mặt.

Lưu di nương cảm tức mà nhớ lại, trong lúc này, trong bụng liền kêu lên một tiếng, đã một ngày bà ta cũng chưa có gì nhét vào bụng, lúc này thấy Hồng Nhi đang bưng một hộp đựng thức ăn tinh xảo, vừa thấy đã biết thức ăn được chuẩn bị từ trù phòng, bà không khỏi nuốt nước bọt, cố gắng không làm cho Ngọc Nương nghe thấy âm thanh này. Giương mắt nhìn hộp đựng thức ăn Hồng nhi đang cầm trên tay.

Ngọc Nương nhìn thấy trong mắt lộ ra một tia khinh thường, trên mặt vẫn mang theo một nụ cười ôn hoà, ân cần nói với Hồng nhi: “Dọn cơm ra đi.”

Lại nói với Lưu di nương: “Ta đặc biệt dặn người nấu nướng theo sở thích của người, một bát tổ yến, mẫu thân muốn dùng tổ yến trước hay dùng cơm trước?”

Lưu di nương đã đói đến hoa mắt, nhưng cũng biết trả lời lại nàng, trước tiên là nên uống tổ yến sẽ có lợi hơn, liền thuận tiện nói: “Vắt vả cho con rồi, vậy trước nên uống tổ yến đi.”

Ngọc Nương nghe xong trong mắt lộ ra một tia trào phúng, nhưng cũng lấy làm lạ nói: “Nơi này của ta có hai bát tổ yến, một bát là do tướng công mời người dùng, một bát khác chính ta cho hạ nhân hâm cho người, người nghĩ muốn uống cái nào?”

Lưu di nương nghe vậy ngẩn ra, khó hiểu nhìn Ngọc Nương, sắc mặt của Ngọc Nương thật bình tĩnh tự mình đem hai bát tổ yến đến đây: “Bên tay trái, là tấm lòng hiếu thảo của tướng công, bên tay phải, là hiếu đạo của con dâu, người chỉ có thể uống một bát, người chọn đi.”

Lưu di nương nghe thấy liền trầm mặc, không phải nhị tử con dâu đều phải hiếu kính với phụ mẫu sao? Làm sao có thể chọn một được chứ? Nàng cảm thấy Tôn Ngọc Nương có chút kỳ lạ, hơn nữa còn âm thầm lăm lăm trong miệng, trong lòng liền tức giận vươn tay về phía bên trái, Ngọc Nương như là cố ý không cẩn thận, thả lòng bàn tay ra, một bát tổ yến cứ như vậy mà rơi xuống, may mà không quá nóng, nên tay của Lưu di nương cũng không bị phỏng.

Tôn Ngọc Nương rõ ràng là đang đùa giỡn bà ta, Lưu di nương giận dữ, nhưng cũng không thể trút giận được, hung hăng trừng mắt nhìn Ngọc Nương, Ngọc Nương vậy mà đem bát tổ yến còn lại đặt xuống, vội

vàng cầm khăn lau tay cho Lưu di nương, luôn miệng giải thích: “Thực xin lỗi, mới vừa rồi tay của ta tự nhiên rút gân, cho nên, không cẩn thận, mẫu thân người không có bị phỏng đi.”

Lưu di nương nghe xong sắc mặt lúc này mới hoà hoãn một chút, Ngọc Nương vội vàng bưng một bát tổ yến khác cho Lưu di nương, Lưu di nương lại đề phòng nhìn Ngọc Nương, từ chối nói: “Ta nên dùng cơm trước đi.”

Ngọc Nương mỉm cười, từ trên đầu lấy một cây trâm bạc xuống, cắm vào trong bát, lại lấy ra, cho Lưu di nương xem, Lưu di nương sắc mặt lập tức đỏ lên, không được tự nhiên nói: “Nương làm sao có thể hoài nghi con, đây là có ý gì, hai người chúng ta không cần đề phòng nhau như vậy.”

Ngọc Nương vẫn cười nói: “Vẫn là nên thử một chút, di nương yên tâm, ta cũng yên tâm.”

Nói xong, đem tất cả đồ ăn thử qua một lần, lại mời Lưu di nương dùng tổ yến, sau khi nhìn Lưu di nương ném qua, lại vội vàng bưng đĩa rau qua, hầu hạ bà ta dùng cơm, Lưu di nương trong lòng cảm kích, vô cùng cao hứng đem thức ăn ăn hết.

Sau khi Ngọc Nương rời khỏi, Lưu di nương ngỡ ngàng mà nhìn bát tổ yến rơi đầy ở trên mặt đất, mũi của bà liên cảm thấy đau xót, hành động vừa rồi của Ngọc Nương đã nói lên rằng, Đường nhi muốn hạ độc bà sao? Nhưng mà, làm sao có thể a, chẳng lẽ hẳn không biết trên đời này người quan tâm hẳn nhất, yêu thương hẳn nhất chính là bà sao?

Hắn nếu muốn bà chết, không cần hạ độc, bà sẽ chết trước mặt hắn, nhưng mà. đối với đứa con trai bà đã từng hoài thai mười tháng, lại bảo hộ hắn suốt hơn hai mươi năm, sau khi đạt được ngôi vị hẳn lại quay trở về hỏi đáp với bà như vậy sao?

Nhất thời bà lại an ủi chính bản thân mình, có lẽ, Đường nhi căn bản sẽ không làm ra chuyện này, chuyện này chỉ trách bà quá đa tâm, chỉ cho là Ngọc Nương chẳng qua là lỡ tay mà thôi, một lát sau cảm thấy kích động, trên tay của bà cũng cầm một cây trâm bạc, hướng về phía bát tổ yến rơi trên mặt đất.

Lại nghe thấy tiếng của Lãnh Hoa Đường: “Nương, ta đã cho người giải quyết Vương ma ma.”

Lưu di nương nghe xong lập tức thu lại cây trâm, đặt vào trong tay áo của mình.

“Thật sao? Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, hiện giờ, trừ bỏ hai nam nhân kia, rốt cuộc không có người nào biết được thân thể của con, Tôn Cẩm Nương nghe Vương ma ma nói thì thế nào, nàng ta không có chứng cứ, không thể nói bằng miệng được, nếu nói ra thì người khác cũng cho là bịa đặt mà thôi, cố tình có ác ý hãm hại con, Đường nhi, sau này con không cần lo sợ nữa.”

“Nương, ta quả thật không phải con trai của phụ vương sao? Người không nghĩ sai chứ?” Lãnh Hoa Đường cảm thấy thương tâm nhìn Lưu di nương, một bộ dáng giống như không thể tin được sự thật trước mắt này, lại một lần nữa hỏi Lưu di nương.

“Ta cũng muốn con là con trai của phụ vương con, nhưng mà từ trước đến giờ ông ta chưa bao giờ chạm qua nương, làm sao. Làm sao có thể có con được, Đường nhi, con. Hiện giờ không cần để ý chuyện này, chỉ cần giải quyết Vương ma ma, việc này nhất định sẽ không bị tiết lộ ra ngoài, còn hai người kia, đều cho rằng bọn họ là phụ thân của con, dù thế nào hồ đồ cũng không ăn thịt con, nhất định sẽ giúp con.”

“Đúng vậy, không cần sợ hãi, nhưng mà mẫu thân người không phải là người biết sao? Dù sao người vẫn là người biết rất rõ ràng thân thể của ta.” Khóe mắt của Lãnh Hoa Đường mang theo một tia ngoan độc đang nở nụ cười chậm rãi đến gần Lưu di nương.

Lưu di nương trong lòng cảm thấy cả kinh, thở dài nói: “Đường nhi, ngay cả nương con cũng không bỏ qua sao? Dù cho trên đời này mặc cho ai phản bội lại con, nương nhất định tuyệt đối sẽ không phản bội con.”

“Loại chuyện này, ta chỉ tin tưởng người chết sẽ không nói ra ngoài, nương, người muốn chính mình động thủ, hay là để cho nhi tử động thủ ?” Lãnh Hoa Đường bước tới gần Lưu di nương.

“Người làm sao có thể trở nên mất trí như vậy?” Lưu di nương vừa sợ hãi vừa phẫn nộ, con trai là do bà vất vả nuôi lớn, bây giờ lại trở thành tên ác lang như vậy, mọi thứ đều vì lợi ích cá nhân của hắn, ngay cả mẫu thân của hắn cũng muốn sát hại, điều này làm cho bà cảm thấy rất thương tâm, một lúc sau lại

nghe đến bát tổ yến rơi trên mặt đất, phía sau lưng mồ hôi không ngừng ứa ra, giọng run rẩy nói: “Mới vừa rồi người để cho Ngọc Nương đem bát tổ yến vào đây, thật sự có độc sao? Người ra lệnh cho nàng đến đầu độc nương sao?”

Lãnh Hoa Đường nghe thấy trong mắt liền xuất hiện một tia âm độc, cả giận nói: “Tiện nhân kia, tự cho là thông minh, cũng dám vi phạm lời nói của ta, hừ, để xem ta thu thập nàng ta như thế nào.”

“Nàng ta cũng chỉ là tổn chút lương thiện mà thôi, Đường nhi, nàng vẫn đang mang hài tử của người, người ngàn vạn lần không được làm càn.” Lưu di nương nghe thấy cũng bị hù hoảng sợ, lúc này bộ dạng con trai của bà ta đã trở thành người mất hết lý trí, dù cho hấn giết chết chính mình cũng không sao, nhưng không được liên lụy đến chính con của hấn.

“Nương, ta không nỡ để người chết, không bằng, người ăn vào viên thuốc này đi, nó chỉ làm cho người mất đi tiếng nói mà thôi, nhất định sẽ không giết chết người.” Lãnh Hoa Đường thấy đến lúc này Lưu di nương vẫn quan tâm đến hấn, một chút lương tâm cuối cùng đã kịp thu hồi lại, cầm một viên thuốc đưa cho Lưu di nương.

Lưu di nương nhất thời rơi lệ, ghen ngào nói: “Người. Thật muốn nương ăn cái này sao? Về sau nương sẽ không thể gọi người được nữa, người đành lòng sao?”

“Thời gian không còn sớm, ta còn có việc, nương, ăn đi, sẽ không còn thống khổ nữa.” Lãnh Hoa Đường nhìn ngoài cửa sổ, không kiên nhẫn thúc giục Lưu di nương.

Lưu di nương không chịu nhận viên thuốc kia, Lãnh Hoa Đường càng ngày càng sốt ruột, một tay nắm cầm của Lưu di nương tay kia liền nhét viên thuốc vào miệng của bà ta, lúc này, đột nhiên toàn bộ cửa sổ mở rộng ra, có vài bóng người liền phi thân vào, một chiếc phi tiêu màu bạc bắn thẳng vào cổ tay của Lãnh Hoa Đường, hấn không thể không thu hồi tay đang nhét thuốc vào miệng của Lưu di nương, nhưng bàn tay còn lại của hấn vỗ nhẹ lên người của Lưu di nương, thân thể cũng nương theo đó vươn người nhảy lên, hướng ra ngoài cửa sổ bỏ chạy.

Người phi thân vào trong phòng chính là thị vệ trong cung, bọn họ từ xung quanh xông vào chặn đường đi của Lãnh Hoa Đường, không nghĩ hấn lại có thể dễ dàng đào tẩu như vậy, nhưng phải công nhận rằng công phu của Lãnh Hoa Đường rất cao, chỉ vài hiệp, đã tránh thoát khỏi những tên thị vệ quấy rối này, chạy ra khỏi gian phòng, nhưng người vừa bước vào hành lang, lập tức có một đám thị vệ vây lấy hấn, nhìn thấy tình hình không ổn, từ bên hông lấy ra một viên đạn quăng trên mặt đất, lập tức khói đen xông lên dày đặc, mọi người bị khói đen che lấp không mở mắt ra được, đợi cho đến khi làn khói tản đi, Lãnh Hoa Đường dĩ nhiên đã biến mất.

Thái tử cùng Bạch Thịnh Vũ, Lãnh Hoa Đình từ chỗ tối xuất hiện, nhìn thấy loại chuyện này, không ngừng cảm thấy luyến tiếc, Lãnh Hoa Đình một chương vỗ lên xe lăn, cả giận nói: “Thiên tính vạn tính, không nghĩ rằng trên tay của hấn có đạn mù của Tây Lương, vậy mà có thể để hấn trốn thoát, thật đáng giận.”

“Tiểu Đình người cần gì phải buồn bực, bộ mặt thật của hấn đã lộ diện, ta lập tức phái người đuổi theo hấn, ngày mai vào triều, người cứ việc bắt tấu với hoàng thượng, những thứ của người, lần này chúng ta sẽ cùng nhau đoạt lại cho người, ta cùng Bạch đại nhân sẽ làm chứng cho người.” Thái tử nghe xong đành an ủi hấn.

Lời tuy nói như vậy, nhưng Lãnh Hoa Đình vẫn cảm thấy rất tức giận, không thể áp giải tên súc sinh kia vào triều, ở trước mặt vẫn vô bách quan vạch trần hấn, trong lòng của Lãnh Hoa Đình sẽ không cảm thấy cao hứng.

“Ách, tứ muội phu, người mời chúng ta đến đây ngắm trăng, hôm nay ánh trăng đúng là khác bình thường nha, đúng là cảnh đẹp nhân gian a, thật đẹp.” Bạch Thịnh Vũ cười vỗ vỗ bả vai của Lãnh Hoa Đình, đẩy hấn đi vào trong nhà: “Thiện ác đều sẽ có báo ứng, tiểu Đình, hấn mất trí như vậy, ngay cả mẫu thân của mình cũng ra tay sát hại, người như vậy, quả thực sẽ gặp ác giả ác báo mà.”

Đang nói, một thị vệ tiến lên bấm vào: “Bấm điện hạ, nữ nhân trong phòng kia đã trúng kịch độc, chỉ sợ không qua được.”

Thái tử lập tức hoảng sợ, đi nhanh vào trong phòng, Bạch Thịnh Vũ cũng giúp Lãnh Hoa Đình đẩy xe lăn

đi theo vào, sắc mặt của Lưu di nương lúc này đã chuyển thành màu đen, vẻ mặt thống khổ, bộ dạng của người trúng độc, thái tử nhìn thấy trên mặt đất lăn ra một viên thuốc, ngạc nhiên nói: “Tiểu Đình, rõ ràng viên thuốc đã bị đánh rơi, bà ta là làm sao lại trúng độc?”

“Độc châm, tất nhiên là dùng độc châm, giống như phụ thân của ta từng trúng độc, loại độc châm giết người vô hình này, vô thanh vô tức *, tam thức của ta cũng bị trúng loại độc châm như thế, tất cả đều do tên súc sinh kia đã ra tay.” Lãnh Hoa Đình oán hận nói.

* Vô thanh vô tức: Không có âm thanh, không có hơi thở. Cũng có khi chỉ một người không có tiếng tăm, không được người khác biết.

“Thật sự là không bằng cảm thú, hẳn đúng như người nói, giết phụ mẫu, tiểu Mai thật đáng thương, muội ấy sao lại gả ột tên súc sinh như vậy a. Đáng tiếc để cho hắn chạy, nếu không thì, ta thật sự muốn thay tiểu Mai giáo huấn hắn một trận.” Thái tử than thở, bóp cổ tay thở dài nói.

“Điện hạ không cần đáng tiếc, loại súc sinh này, người làm sao có thể giáo huấn được hắn.” Lúc này, ngoài cửa sổ truyền đến âm thanh trong trẻo của Giản Thân Vương, thân hình hiên ngang dẫn một thân ảnh đi đến đây, tiện tay ném một cái, người nằm trong tay rơi xuống trên mặt đất, nói với thái tử.

Đám người của thái tử tập trung nhìn lại, người trên mặt đất chính là người vừa mới đào tẩu Lãnh Hoa Đường, không khỏi mừng rỡ, ngạc nhiên nhìn về phía vương gia, vương gia trong mắt hiện lên một tia chua xót, sắc mặt xấu hổ, hạ mắt xuống nói: “Là do thần hồ đồ, bị người khác làm ẽ muội vài chục năm, hại Đình nhi phải chịu khổ. Mới vừa rồi khi các người muốn bắt giữ hắn, thần đã canh giữ trên nóc nhà, để phòng tên tiểu tử này ra tay, hẳn là do lão nhị một tay dạy dỗ, những chiêu thức của lão nhị hẳn cũng đã học hết, cho nên thần nghĩ nhất định hắn sẽ dùng đến chiêu này, vì vậy dự đoán được phương hướng hắn thoát đi, vì thế, dễ như trở bàn tay mà bắt được hắn.”

Thái tử nghe thấy thở dài, khuyên nhủ: “Vương gia vẫn nên buông tâm tư trong lòng ra một chút, không cần tự trách mình, tên súc sinh này rất xảo hoạt, lại giỏi ngụy trang, khiến người khó lòng phòng bị là chuyện dĩ nhiên.”

Lãnh Hoa Đình lạnh lùng nhìn Lãnh Hoa Đường đang co rút trên mặt đất, thấy vẻ mặt hắn vô cùng thống khổ cùng phần hận, tứ chi đều không ngừng run rẩy, giống như con thú đang bị thương, ánh mắt trừng thật lớn, bên trong chất chứa sự thù hận mà nhìn Vương gia, hắn không khỏi cười lạnh nói:

“Phụ thân chẳng qua chỉ cho người dùng Phân Căn Thác Cốt Thủ mà thôi, còn không phế bỏ tay chân của người, yên tâm, tạm thời ta sẽ không giết người, một lát nữa Trung Lâm thúc đến đây, ta cũng sẽ cho người nếm thử một chút độc dược, cho người nếm thử cảm giác giống như bị lẳng trì là như thế nào, xương cốt đứt từng khúc, sáu năm nay ta đã từng trải qua, một điểm người cũng phải nếm đủ cho ta.”

Lãnh Hoa Đường nghe thấy không khỏi cảm thấy sợ hãi, âm thanh run rẩy nói: “Tiểu Đình, vì sao đối xử nhẫn tâm với ta như vậy? Năm đó, nếu không phải ta, người đã sớm thành một bộ xương trắng rồi, người. lại không chịu buông tha cho ta một lần sao?”

Lãnh Hoa Đình nghe vậy càng cảm thấy khó thở, giận dữ nói: “Câm mồm, người như người còn không bằng cảm thú, còn dám nói chuyện năm đó sao. Nói thêm câu nữa, ta sẽ lẳng trì người.”

Lãnh Hoa Đường nghe xong khóe miệng gợi lên một nụ cười, ánh mắt chậm rãi, tựa hồ giống như hắn đang nhớ lại hồi ức ngọt ngào, một lúc sau mới phát ra âm thanh yếu ớt: “Ta cho là tiểu Đình thật sự cái gì cũng không biết, thì ra, người vẫn có cảm giác, tiểu Đình. Ta cho tới bây giờ cũng không muốn hại của người, thật sự không muốn.”

Lãnh Hoa Đình rốt cuộc cũng nghe không vô nữa, hắn tức giận đến mức hai mắt gần lên tơ máu, giơ tay lên, một phi tiêu màu bạc bắn thẳng về phía miệng của Lãnh Hoa Đường, lập tức máu tươi chảy xuống, miệng của Lãnh Hoa Đường đầy máu, hắn phát ra một tiếng “cạch”, phun ra một búng máu lẫn trong đó có vài chiếc răng đã gãy rụng, ánh mắt cũng trở nên âm ngoan.

Nhưng cũng không tiếp tục nói nữa, sợ càng chọc giận Lãnh Hoa Đình, hắn sẽ càng chịu thống khổ nhiều hơn, hiện giờ, hắn đã là mất hết can đảm, trong lòng quả thật rất muốn chết đi.

Nếu đã đến kết quả này, chính mình như thế mà nhìn không ra, đối với chuyện giết Vương ma ma phải nói là rất dễ dàng, cho nên, hắn mới cho rằng tiểu Đình không có phòng bị. Điều là do con tiện nhân Tôn Ngọc Nương kia, cũng dám vi phạm lời nói của hắn, đem bát tổ yến hạ độc kia đánh đổ, không chịu độc chết Lưu di nương, nếu không phải thế thì hắn đâu cần phải đích thân động thủ.

Trong đầu của hắn nhiều việc đang nhẹ nhàng xoay chuyển, cố nhớ lại làm sao để tránh thoát được một kiếp này, hiện giờ nhị thúc đã đi Tây Lương, nước xa không cứu được lửa gần, mà Dụ Thân Vương từ trước đến nay đối xử với hắn vẫn lãnh đạm, ánh mắt khi trông thấy hắn giống như một kẻ hèn mọn. Kế sách bây giờ, chỉ có chết cũng không thừa nhận, bọn họ chỉ là lời nói ra miệng, trong tay vẫn chưa có chứng cứ chứng thực chính mình rat ay với vương gia, cũng chỉ nhìn thấy hắn ra tay với Lưu di nương mà thôi, chính mình hoàn toàn có thể nói rằng do hắn hận mẫu thân là một người vô lương tâm.

Một đêm này, thái tử dẫn Lãnh Hoa Đường đi, nhưng không đưa đến trong đại lao của Tông Nhân phủ, thêm vào hai tên hộ vệ ám sát Vương ma ma, lập tức được đưa đến một chỗ bí mật.

Ngày hôm sau, Cẩm Nương mơ mơ màng màng tỉnh dậy, thấy phía bên cạnh không có người, không khỏi cảm thấy kỳ lạ: “Đã nói là hôm nay theo giúp ta lại mặt, cũng không bảo một tiếng, lúc này cũng chẳng thấy bóng dáng đâu, thật là, càng ngày càng không để ý đến ta.”

Bên ngoài Trương ma ma nghe thấy động tĩnh trong phòng, liền cùng Song nhi vén màn đi vào, nghe xong lời của nàng, liền cười nói: “Nhị thiếu gia sáng sớm đã đi vào triều, người sợ đánh thức thiếu phu nhân, nên đặc biệt không cần đánh thức thiếu phu nhân.”

Cẩm Nương nghe xong xấu hổ cười “Nga...” một tiếng, liền rời khỏi giường bắt đầu rửa mặt.

Sau khi rửa mặt, đang muốn ăn cơm, lại nghe thấy một nha hoàn bẩm báo, nói rằng nhị phu nhân đã đến đây, Cẩm Nương nghe vậy cảm thấy vô cùng kinh ngạc, cho rằng Ngọc Nương đã nghĩ thông suốt, muốn cùng nàng quay trở về phủ tướng quân, đang muốn đứng dậy, đã nhìn thấy Ngọc Nương gắng gượng mang thân thể nặng nề đi vào, vẻ mặt tươi cười đi đến đây.

“Tứ muội muội đang dùng cơm sao? Tỷ hôm nay muốn cùng muội quay trở về phủ, hai tỷ muội chúng ta sẽ ngồi chung một xe ngựa đi.” Ngọc Nương cười hì hì, không chút để ý đi đến trước mặt Cẩm Nương ngồi lên chiếc ghế thái sư.

“Hiện tại thân thể của tỷ rất nặng nề, lúc này quay trở về nhà mẹ để được sao?” Cẩm Nương nhìn liền nhíu mày, nàng tuyệt đối không muốn cùng Ngọc Nương ngồi chung một chiếc xe ngựa, tâm tư của Ngọc Nương rất nhiều, ai biết nàng ta lại muốn đánh cái chủ ý gì vào nàng đây, phần bụng nhô lên không chừng lại sắp sinh, nếu xảy ra sơ xuất, lại trách tội lên đầu của nàng, nàng cũng không muốn mình phải ăn thiệt thòi này.

“Hôm qua ban đêm trong phủ có trò hay, tứ muội muội không biết sao? Muội phu đâu, chưa nói cùng với người sao?” Ngọc Nương nhìn quanh trong phòng, không nhìn thấy bóng dáng của Lãnh Hoa Đình, có chút mất mát, nhưng trên mặt vẫn bày ra một nụ cười nhẹ nhàng, Cẩm Nương nhìn thấy nụ cười của nàng ta trong đó hàm chứa một tia vui vẻ khi người gặp họa, trong lòng không khỏi rung mình, không biết là ai xui xẻo đây, làm cho Ngọc Nương có thể cao hứng như vậy.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Cẩm Nương quả thật không biết đã xảy ra chuyện gì, thuận miệng hỏi.

Về mặt của Ngọc Nương lập tức trở nên bi ai, quan sát Cẩm Nương liền cầm khăn lau nước mắt, âm thanh nghẹn ngào: “Mệnh của tỷ tỷ thật khổ mà, tứ muội muội, muội nhất định phải giúp tỷ.”

Cẩm Nương nghe vậy cũng cảm thấy không hiểu, nhìn nàng ta, lại thấy Ngọc Nương tiếp tục nói: “Tướng công của ta. Đại bá của người, hắn. Hắn thực ra là cái đồ giả mạo, là cái cầm thú, đem qua hắn ra lệnh cho ta hạ độc Lưu di nương, lời ngon tiếng ngọt lừa gạt ta, cũng do ta từ trước tới giờ cũng không hoàn toàn tin hắn, nếu không quả thật đã bị hắn lừa gạt rồi. Hừ, tên súc sinh kia, vậy mà dám hạ độc bên trong, muốn hãm hại mẫu thân của hắn, hơn nữa. còn mượn tay ta, điều này không phải chứng tỏ muốn đẩy ta cùng chết hay sao?” Nói xong, dừng một chút, biểu tình của nàng thật thương tâm, những giọt lệ làm cho đôi mắt hạnh xinh đẹp như lạc vào sương mù, lại nói:

“May mà hiện giờ tỷ tỷ ta làm việc cẩn thận, ta lại đang mang thai, hắn đưa ta đồ ăn, cũng không sợ ta động thai khí, bên trong tất sẽ có chuyện khó hiểu, cho nên, ta lấy ngân châm ra thử độc, quả nhiên phát

hiện có độc, hừ, như vậy ta mới không trúng kế của hắn. Hắn muốn giết mẫu thân của mình, thì chính mình nên đi động thủ, lại muốn hãm hại ta sao? Quả thật là một tên súc sinh.”

“Đã muốn hạ độc, chỉ cần sai người đi là được, làm sao lại để cho tỷ ra mặt?” Cẩm Nương cũng hiểu được việc này quả thật rất kỳ lạ, không phù hợp với bình thường chút nào, dù sao Ngọc Nương đang mang thai hài tử của Lãnh Hoa Đường, hãm hại Ngọc Nương, chẳng phải giống như gián tiếp mà hại con của hắn sao?

“Hừ, ban đầu ta cũng nghĩ không ra, lúc sau khi gặp Lưu di nương, ta mới hiểu được, Lưu di nương là một người vô cùng thông minh, đồ ăn người khác đưa, bà ta nhất định sẽ cho người thử trước mới đồng ý ăn, bà ta cũng chỉ sợ người khác hãm hại mình mà thôi a. Cho nên tên súc sinh kia mới mượn ta để hãm hại bà ta, Thượng Quan Mai đã không có ở đây, trừ bỏ ta, Lưu di nương nhất định sẽ không tin tưởng người khác.” Ngọc Nương càng nghĩ càng hận, chiếc khăn trong tay bị nàng xoắn lấy, bên trong đôi mắt hạnh kia lập tức xuất hiện một tia ngoan độc.

“Lưu di nương vẫn chưa chết sao?” Cẩm Nương nghe thấy toàn thân nổi da gà, người kia làm sao lại làm ra chuyện mất hết tính người như vậy chứ, vì lợi ích của bản thân, ngay cả mẫu thân cùng con của mình cũng muốn lợi dụng, đối với bọn họ hắn không muốn quan tâm nữa sao, này. hắn chỉ biết nghĩ cho bản thân mình thôi sao?

“Cuối cùng tên súc sinh kia cũng tự mình động thủ, nếu không phải ta đang có thai, chỉ sợ muội hôm nay cũng không thể gặp được ta rồi, muội không biết đâu, ánh mắt hắn lúc đó có bao nhiêu đáng sợ, giống như muốn đem ta ăn sống luôn vậy.” Về mặt Ngọc Nương vừa nghĩ vừa sợ nói.

152. Chương 153

Cẩm Nương nghe xong trong lòng cũng phát ra căng thẳng, ánh mắt nhìn về phía Ngọc Nương nổi lên một tia thương hại, Ngọc Nương nếu chịu an phận, thì sau khi sinh con, thành thật mà sống ở vương phủ, thì nhất định sẽ có tháng ngày an nhàn của nàng ở đây, nhưng chỉ sợ nàng ta khó mà có thể an phận được.

“Hôm nay tỷ muốn quay trở về phủ sao?” Cẩm Nương không xác định hỏi lại, nàng thật sự không muốn ngồi cùng xe ngựa với Ngọc Nương, hơn nữa, tướng công cũng không muốn gặp Ngọc Nương, một lát sau khi hắn hạ triều, nếu hắn biết Ngọc Nương muốn cùng quay trở về, nét mặt khẳng định sẽ không vui.

“Đúng vậy a, hiện giờ ta cũng cảm thấy rất sợ hãi, lại thêm thân thể nặng nề này, đi theo bọn muội trở về, sẽ an toàn hơn một chút.” Ngọc Nương cười nói ngắt lấy một khối điểm tâm, đưa vào trong miệng ăn, nói được rất tự nhiên.

“Hôm nay trở về, hiện tại thân thể của tỷ nặng nề như vậy đi xe ngựa xóc nảy, muội xem tỷ nên ở lại đây chờ sau khi sinh đi, chỗ mẫu thân cùng lão thái thái muội sẽ giúp tỷ nói một tiếng, nếu như tỷ cảm thấy sợ, một lát nữa ta sẽ nói với phụ vương, nhờ người phái thêm hộ vệ bảo vệ tỷ.” Lời nói của Cẩm Nương mềm mại ôn hoà, nhưng ý cũng rất rõ ràng—— ta không muốn cùng người quay về.

Ngọc Nương nghe xong trợn đôi mắt to nhìn Cẩm Nương, mi hơi nhướn lên nói: “Xe ngựa đi chậm một chút là được, thời gian của mẫu thân cũng không còn nhiều lắm, ta cũng muốn gặp mặt người, hừ, muội phụ còn chưa trở về sao? Kỳ thật, ta cũng có thể giúp hắn làm chứng.”

Nghe thấy nửa câu sau Cẩm Nương cũng nhướn mày nhìn Ngọc Nương, Đây là ý tứ gì? Nàng muốn làm chứng cái gì?

Chính đang suy nghĩ, bên ngoài Phượng Hỉ vội vàng chạy vào, cũng không kịp hành lễ, cũng không suy nghĩ nói ra: “Phu nhân, nhị phu nhân có ở đây không? Người của Tông Nhân phủ tới đây, bảo là muốn mời nhị phu nhân lên chánh đường làm chứng.”

Ngọc Nương nghe xong vỗ vỗ tay, thản nhiên đứng lên, nở nụ cười nhìn Cẩm Nương, điềm đạm nói: “Tứ muội, dù thể nào chúng ta cũng là tỷ muội ruột, tương lai đến lúc tỷ tỷ không nơi nương tựa, muội cần phải giúp đỡ tỷ tỷ nha.”

Nói xong, dựa vào Hồng Nhi, xoay người rời đi, lời của nàng nghe qua cảm thấy chua xót, nhưng trong chớp mắt sau khi nàng xoay người, Cẩm Nương rõ ràng nhìn thấy đáy mắt của nàng lướt qua một tia đắc ý, cảm thấy lại càng kỳ lạ, nàng cảm thấy càng phải đề phòng nàng ta, Ngọc Nương cũng không phải là loại người dễ chọc, một lát quay về phủ, nhất định không thể ngồi xe ngựa với Ngọc Nương, nàng ta có trở về hay không, chỉ cần không cùng đường với mình là được.

Lại nói Lãnh Hoa Đình, sáng sớm liền cùng vương gia lên triều, hần vẫn ngồi ở trên xe lăn, vuốt ve chiếc xe lăn hần đã ngồi bảy năm trời, trong lòng vô cùng cảm khái, nhớ tới Cẩm Nương từng diễn trò cười trước mặt hần, chung quy ngồi trên xe lăn không chịu đứng lên, rõ ràng là lười biếng, suy nghĩ đến lời này, hần liền nhịn không được khoe miệng nhếch lên, nhớ lại hôm nay hần muốn cùng hoàng thượng đối kháng, hiện tại trong lòng hần có một tia hưng phấn cùng mong đợi.

Trong triều đình, chúng đại thần lại xếp thành hàng chỉnh tề, nhưng hoàng thượng vẫn chưa thượng triều, hoàng thượng rất ít khi tới trễ, lúc này trên đại điện lâm vào yên lặng, không phát ra một tiếng xì xào bàn tán.

Thái tử đứng đầu các quan đại thần, liền cau mày, nhìn thấy hần có vẻ mệt mỏi, khi hần chuyển đổi mắt sang nhìn về mặt đầy cao hứng của Lãnh Hoa Đình đang ngồi trên xe lăn, đang được xếp vào hàng ngũ cầu tập lệnh sau Dự Thân Vương, mày kiếm của thái tử thâm thúy mà nhếch lên, trừng mắt nhìn Lãnh Hoa Đình một cái.

Tên tiểu tử này nhìn khá là thoải mái, nhưng lại làm hại hần một đêm không ngủ. Cả đêm thái tử đã thẩm tra Lãnh Hoa Đường, nhưng hần sống chết cái gì cũng không nói, chỉ nói muốn gặp Thượng Quan Mai, khiến cho trong lòng của thái tử rất phiền muộn, trở lại trong cung, thái tử phi mang theo hoàng thái tôn ở trong phòng chờ hần, điều này làm cho thái tử cảm thấy rất kỳ quái, hỏi: “Ái phi làm sao còn chưa ngủ?”

Thái tử phi ôm hoàng thái tôn đứng dậy muốn hành lễ, thái tử vội vàng phát tay, ý bảo cho nàng miễn lễ, còn hần đưa tay tiếp nhận hoàng thái tôn, vỗ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của bé: “Kiền nhi cũng không ngủ, muốn chờ phụ thân sao?”

Hoàng thái tôn lúc này đã hơn một tuổi, là lúc đang bi bô tập nói, bé đã sớm một mỗi đến mơ hồ, nhưng hôm nay mẫu thân nói, phải đợi phụ thân trở về mới có thể ngủ, cho nên, bé liền cố gắng chống chọi với cơn mệt mỏi.

Thấy thái tử đang hỏi bé, bé cực kỳ nhu thuận chỉ chỉ thái tử phi, đầu đưa đến trước lỗ tai của thái tử, từ từ đưa bàn tay nhỏ vịn vào tai của thái tử: “Mẫu thân khóc, Kiền nhi bồi mẫu thân, không ngủ.”

Thái tử nghe xong trong lòng ấm áp, xoay mặt hôn hoàng thái tôn một phen, lừa bé nói: “Ừ, phụ thân trở về, mẫu thân sẽ không khóc, Kiền nhi ngoan, con đi theo nhũ mẫu đi ngủ đi.”

Thái tử sau khi từ Giang Nam trở về, đối xử với hoàng thái tôn đã khác lúc trước, lẽ ra, từ trước nam nhân chính là ôm cháu không ôm nhi tử, cho nên hần rất ít tiếp xúc với Kiền nhi, nhưng sau khi từ Giang Nam trở về cũng không biết là vì cái gì, không có việc gì cũng lập tức tiến lên ôm Kiền nhi mà thân thiết một trận, điều này làm cho thái tử phi vô cùng vui mừng, mặc kệ thái tử có tình cảm với nàng như thế nào, nhưng nếu hần có thể sủng ái Kiền nhi, đối với thái tử phi mà nói, đây là một việc tốt, càng tăng thêm địa vị của nàng trong phủ thái tử.

Hoàng thái tôn sau khi được ma ma ôm xuống, thái tử nói với thái tử phi: “Ái phi cũng đi nghỉ đi, sáng mai cô vẫn phải lâm triều.”

“Điện hạ, nô tì có chuyện muốn nói.” Thái tử phi vội vàng đứng dậy giữ chặt ống tay áo của thái tử, trong mắt tràn đầy nước mắt, thái tử nhìn thấy trong lòng cả kinh, quay lại đỡ lấy nàng nói: “Ái phi có chuyện gì làm nàng thương tâm như vậy?”

“Tiểu Mai nàng. Nàng đã dọn về nhà mẹ đẻ.” Giọng của thái tử phi nghẹn ngào nói ra, gương mặt vốn ung dung xinh đẹp lúc này như lê hoa đái vũ.

Lê hoa đái vũ [] : Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái.

Thái tử giết mình, đối với chuyện Thượng Quan Mai hẳn quả thật có chút bất đắc dĩ, không biết phải xử trí xử trí như thế nào, vốn là hắn muốn bảo hộ cho Lãnh Hoa Đường, nhưng thứ nhất hành vi của hắn khiến người khác cảm thấy vô cùng phẫn nộ, hơn nữa thông qua mấy tháng điều tra, hắn quả thật có thể là con trai của Lãnh nhị, nhưng hắn cùng với Lãnh Hoa Hiên lại không giống nhau, hắn cùng với Lãnh nhị đi lại rất gần, quan hệ của bọn họ lúc trước còn thân hơn cả phụ tử, mà nay có khả năng bọn họ đang cấu kết với nhau, vậy thì không phải chỉ có một tội nhỏ giết phụ sát mẫu, mà còn phạm vào tội phản quốc, với điểm này thôi, đã có thể không thể tha thứ cho hắn.

Thứ hai, hiện tại bản thân thái tử đang dựa vào phụ thê của tiểu Đình, tiểu Đình cũng luôn có thành kiến với Lãnh Hoa Đường việc này khiến cho thái tử không thể không buông tha lòng trắc ẩn của hắn đối với tiểu Mai, hắn cũng không muốn giống như hoàng thượng, muốn dùng người, nhưng lại không tin tưởng bọn họ, dẫn đến mọi người nơm nớp lo sợ, người cũng khó lòng mà nguyện trung thành, trong lúc đó cho dù là để vương cùng thân tử, thì tín nhiệm lẫn nhau cũng là điều quan trọng nhất, người với người, luôn luôn người kính ta một thước, ta mới có thể kính người một trượng, có thể đặt mình trong hoàn cảnh của người khác mà suy nghĩ vì bọn họ, lấy chân thành đổi chân thành, mới có thể có được lòng người.

Đây là chuyện mà thái tử đã phải dành mấy canh giờ ngáy ngốc mà suy nghĩ lí lẽ trong lời nói của Cẩm Nương, sau khi suy nghĩ thông suốt, cho nên mấy tháng nay, hắn vận dụng vào thực tế, quả nhiên thu được kết quả rất tốt.

“Nàng. Biết được bao nhiêu?” Thái tử do dự hỏi, hiện giờ nàng có thể bỏ qua lễ nghĩa, đối với việc trở về nhà mẹ đẻ đầu tiên phải được sự đồng ý của phu quân nàng, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì tự ý bỏ về mẹ đẻ là chuyện không thể, việc tiểu Mai trở về nhà mẹ đẻ mà chưa chào hỏi qua Giản Thân vương phi, hơn nữa, còn muốn ở lại một thời gian, cho nên tất nhiên nàng đã biết rõ mọi chuyện.

Hắn không khỏi đồng cảm với vị nữ tử kia, một vị quận chúa đáng yêu như vậy, lại phải gả ột tên ngay cả heo chó cũng không bằng, nếu như tiểu Mai đã biết rõ sự tình nàng nhất định cảm thấy rất thống khổ.

“Chuyện nên biết chuyện không nên biết, muội ấy giống như đã biết rõ tất cả, chỉ là không chịu nói, một mặt ở nhà khóc, phụ thân cùng nương trên đầu đều đã bạc, không biết phải làm sao với nàng bây giờ.” Thái tử phi nằm trong lòng thái tử, thút thít mà khóc lên, nàng từ trước đến nay cường thế, cũng không biết phải đối với muội muội của nàng làm sao bây giờ, muội muội tựa hồ đối với muội phu đã hết hy vọng, khẳng định muội ấy không muốn quay về vương phủ nữa, nhưng mọi chuyện còn chưa chắc chắn, chuyện này còn có chỗ không đúng a.

“Ừ, việc này cô đã biết, sang mai nàng mời tiểu Mai vào cung, hỏi muội ấy có tính toán gì không, chỉ cần không quá mức, cô sẽ cố gắng giúp đỡ muội ấy.” Thái tử vỗ vỗ lưng của thái tử phi, trầm ngâm nói.

“Hoàng thượng giá lâm ——” một âm thanh bén nhọn kéo thái tử đang trầm ngâm suy nghĩ ra, hắn vội vàng cùng các đại thần hướng về phía hoàng thượng hành lễ.

“Các khanh bình thân!” Tinh thần của hoàng thượng giống như không được tốt, biên quan truyền đến tin tức càng ngày càng khẩn cấp, thương đội xuôi nam toàn bộ đều bật vô âm tín, chẳng lẽ ở trên biển gặp gió bão hay sao, không phải sẽ xảy ra chuyện gì chứ, nếu tính đến trường hợp này không phải là không có khả năng.

Hiện giờ đại quân tiêu hao rất lớn, chiến tranh còn chưa có chấm dứt, lương thảo của đại quân hiện tại có điểm khó tiếp tục cung cấp, hoàng thượng vì việc này mà lo âu, đúng lúc chuyện của tiểu Đình cũng chưa hạ chỉ, hôm nay nhất định phải định ra.

Giương mắt xem xét nhìn các quan đại thần trong triều, nhưng lại không nhìn thấy Lãnh Hoa Đường, hoàng thượng không khỏi cau mày, nhìn về phía Dụ Thân Vương, sắc mặt Dụ Thân Vương cũng có chút lo lắng, hoàng thượng lập tức cảm thấy nặng nề, cao giọng hỏi: “Hôm nay còn có người xin phép không thượng triều sao, làm sao có người không có lý do lại không chịu thượng triều như vậy chứ? Sử bộ đã điểm danh chưa?”

Lại bộ Thượng Thư nghe vậy trên đầu cũng đổ mồ hôi lạnh, khom người trả lời: “Hồi hoàng thượng, vi thần cho người điểm danh qua, sáng nay chỉ có Lãnh đại nhân chưa tới, cũng không xin phép.”

Hoàng thượng nghe xong gật gật đầu, trong lòng cực kì không vui, một bên thái giám hô to một tiếng: “Có việc thỉnh tấu, vô sự bãi triều.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong đẩy xe lăn đi ra khỏi hàng, tay vừa nhấc lên, cúi người thi lễ về phía hoàng thượng, cung kính nói: “Bẩm hoàng thượng, thần có việc muốn tấu.”

Về mặt của hoàng thượng hàm chứa ý cười: “Ái khanh mời nói.” Hoàng thượng đối với Lãnh Hoa Đình vẫn luôn thưởng thức, tuy hoàng thượng kiêng kị hần, nhưng phải công nhận người này quả thật là một nhân tài, không thể không dùng, cho nên, thái độ đối xử với Lãnh Hoa Đình cũng vô cùng thân thiết.

“Thần thỉnh hoàng thượng đem vị trí thế tử của Giản Thân vương phủ trả lại cho vi thần.” Giọng Lãnh Hoa Đình trong sáng, âm vang hữu lực.

Hoàng thượng vừa nghe thấy liền nhíu mày, tiểu tử này có tiếng là một người khó chịu, nhưng ngay cả sự kiện này cũng quần quýt mãi không chịu buông tha, lần trước chính mình đã cho hần một bậc thang đi xuống, hôm nay lại không chịu thức thời lại tiếp tục chuyện này.

Hần đang muốn nói chuyện, Trương thái sư ở một bên liền nói: “Lãnh đại nhân, ngài nên biết đạo lý một chút, đối với vấn đề này hoàng thượng lần trước đã trả lời ngài, hôm nay ngài lại nhắc đến, chẳng lẽ đại nhân cho rằng trên triều đình đều là chỗ để chơi đùa hay sao?”

Hoàng thượng nghe được cảm thấy có chút an ủi, Trương thái sư làm quan đã được nhiều năm, rất hiểu tâm ý của chính mình, thậm chí ngay cả từng ánh mắt, từng biểu tình của hoàng thượng thì Trương thái sư cũng có thể hiểu rõ tường tận, cho nên hần mới có thể ở bên cạnh giúp đỡ chính mình, không cần miễn cưỡng chính mình phiền toái mở miệng.

Lãnh Hoa Đình mỉm cười, nghiêng mắt liếc nhìn lão thái sư nói: “Xin hỏi thái sư, hạ quan khi nào lại không nói đạo lý? Hạ quan còn chưa nói xong mà, ngài đã cắt ngang hạ quan, trong triều còn có hoàng thượng, còn có thái tử điện hạ ở đây, ngài có phải quan tâm nhiều quá hay không? Vậy còn đem hoàng thượng cùng thái tử để trong mắt của người sao?”

Trương thái sư nghe thấy liền im bặt, hần cũng chưa từng bị một tên tiểu bối trách móc như vậy, nhất thời cảm thấy khó thở, mặt đều đã đỏ lên, một hơi thở cũng trở nên chậm chạp khó khăn, một dòng huyết lưu lập tức tăng cao, phồng má trợn mắt, nửa câu nói cũng nói không nên lời.

Thái tử ở một bên nghe thấy cũng cảm thấy buồn cười, trừng mắt nhìn về phía Lãnh Hoa Đình, Trương thái sư người này, từ trước đến nay đều nghĩ mình là lão thần trong triều, lén lút kết bè kết phái, thái tử đã sớm nhìn hần không vừa mắt, nhưng mà hoàng thượng lại coi trọng phụ tử nhà này, cho nên thái tử cũng không có biện pháp, vẫn nhẫn nhịn bọn họ, hiện giờ nghe thấy tiểu Đình đã khích hần, trong lòng lại cảm thấy cực kì sướng khoái.

Hoàng thượng nhíu mày, kiên nhẫn nói với Lãnh Hoa Đình: “Lão thái sư nói cũng không sai, hôm qua trẫm đã nói rõ chuyện này, ái khanh không cần vì việc này mà chấp nhất nữa, tài hoa của ái khanh trẫm biết, chỉ cần người tận lực vì triều đình, tiền đồ của người nhất định sẽ trở nên vô cùng rực rỡ, người làm sao lại chỉ để ý đến một ngôi vị thế tử nhỏ nhoi đó chứ?”

“Thần, chỉ là nghĩ muốn lấy lại những gì thuộc về mình.” Lãnh Hoa Đình cười nói với hoàng thượng: “Ngày đó hoàng thượng đã đồng ý với vi thần ba điều kiện, thứ nhất, nếu thân thể của vi thần không bị tàn tật, thì việc kế tục ngôi vị thế tử chắc hần sẽ không làm mất mặt hoàng gia, thứ hai, hiện tại thế tử không phải con ruột của Giản Thân Vương, vậy liền không thể kế thừa tước vị, cho nên ngôi vị thế tử này tất nhiên phải chuyển cho người khác. Thứ ba, hiện tại phẩm chất của thế tử hết sức bại hoại, giết phụ sát mẫu, điều này phải dựa vào luật pháp mà trừng trị hần, ngày đó, các vị công thần đều nghe thấy, hoàng thượng, không biết người có cho rằng vi thần là đang vọng ngôn *hay không?” Lãnh Hoa Đình cười nhạt hỏi.

*Vọng ngôn: nói xằng bậy

Hoàng thượng nghe vậy ngẩn ra, nhìn thấy bộ dạng vô cùng tự tin của Lãnh Hoa Đình, giống như đã dự tính trước, chẳng lẽ. thân phận thật sự của thế tử Lãnh Hoa Đình. Khụ, cho dù thân phận có không đúng, cũng sẽ không giết phụ sát mẫu đi, điều này phạm vào hiếu đạo của Đại Cấm, đó là tội ác tày trời không thể đắc tội được.

“Ái khanh, nói miệng cũng không bằng chứng, chuyện này người phải có bằng chứng mới được, đường đường làm nhục mệnh quan triều đình, dòng họ hoàng thất, điều này là phạm phải đại tội.” Hoàng thượng thật sự

không tin, chỉ trong một đêm, chắc hẳn không thể điều tra ra sự việc gì chứ.

“Chuyện này vi thần có bằng chứng, cho nên mới dám đứng ra đảm đương việc tố giác, vi thần cũng chuẩn bị gánh chịu mọi hậu quả.” Lãnh Hoa Đình vẫn bày ra bộ dạng thoải mái nhẹ nhàng, nhưng ngữ khí tuyệt đối không thả lỏng.

“Vương chất, cả nửa ngày người đều là lời nói suông, ngược lại chẳng thấy bằng chứng đâu cả, nhìn người vẫn đang ngồi trên xe lăn, hai chân tàn phế của người không thể một ngày liền bình phục đi.” Dụ Thân Vương trào phúng liếc về phía Lãnh Hoa Đình nói.

“Đúng vậy a, trong một đêm để chữa khỏi hai chân của ta, tự nhiên là rất khó, nhưng mà điều này không phải là không có khả năng, có lẽ, ông trời nhìn thấy nỗi oan của ta khi bị tàn phế như vậy, sai tiên nhân hạ phàm chữa trị cho ta cũng không chừng a, nhưng mà, Vương thúc, nếu sau này ngài bị tàn tật, phỏng chừng chữa trị sẽ rất khó, bởi vì tiên nhân có quy định đối với người có tính cách không đoan chính, phụ bạc nhất định sẽ không ra tay giúp đỡ.”

Lãnh Hoa Đình tuyệt đối không để ý đến sắc mặt không tốt của Dụ Thân Vương, cười lạnh đẩy xe lăn dạo một vòng bên người Dụ Thân Vương, nghiêng đầu trên dưới đánh giá hai đôi chân thon dài của Dụ Thân Vương, trong mắt lộ ra một tia thương hại, giống như ngày mai nhất định hai chân của Dụ Thân Vương sẽ trở nên tàn phế vậy.

Dụ Thân Vương bị hấn đánh giá như vậy cảm thấy vô cùng hoảng sợ, lập tức tức giận đến tái mặt, cầm khối bạch ngọc liền gõ lên đầu của Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình giơ ra hai ngón tay trắng nõn ra, nhẹ nhàng mà kẹp lấy khối bạch ngọc, cười nhạt nói: “Vương thúc, bình tĩnh, nơi này không phải Dụ Thân Vương phủ của ngài, đây là đại điện, hoàng thượng đang ở đây, bình tĩnh một chút, cũng đừng nên tức giận như lão thái sư bên kia không biết phân biệt tốt xấu.”

Bên kia Trương lão thái sư tức giận vừa mới tiêu tán đi một chút, lại nghe thấy tên tiểu tử này lại châm chọc chính mình, hơi thở lại trở nên khó khăn, cả người liền lung lay như muốn ngã xuống, một bên Ninh Vương Gia vội vàng đỡ lấy hắn, liền trách mắng Lãnh Hoa Đình: “Lãnh đại nhân, người cũng quá quá làm càn rồi, lão thái sư đức cao vọng trọng, người có thể trách mắng được sao, quá mức vô lễ rồi. Gia giáo dạy dỗ người của Giản Thân vương phủ là như vậy sao?”

“Gia giáo của Giản Thân vương phủ như thế nào cũng không cần Ninh Vương Gia chỉ trích, Giản Thân vương phủ như thế nào, cũng không khinh thường tiểu hài tử, càng không trở thành ác bá mê đánh bài, con cháu cũng chưa từng làm bất kỳ chuyện ác nào cả.” Lãnh Hoa Đình trả lời lại một cách mỉa mai, không chừa một chút thể diện nào cho Ninh Vương Gia, hai tròng mắt sắc bén lạnh lùng bắn thẳng về phía Ninh Vương Gia.

Hoàng thượng nhìn thấy thế cục này có chút kỳ quái, tình hình là cả một đám công thần cùng nhau tranh đấu với Lãnh Hoa Đình nhưng cũng không xong, có một chuyện như vậy mà cũng làm không được.

Nhưng mà tên tiểu tử này hôm nay so với bình thường càng thêm kiêu ngạo, chỉ sợ trong tay của hắn đang nắm chứng cứ xác thực, cho nên, mới có thể lớn mật mà làm càn như vậy, bất quá, nếu thật sự như thế, đối với Lãnh Hoa Đường chỉ sợ chính mình ra mặt cũng không được, muốn che chở cho hắn cũng uống công mà thôi. . . . chỉ đáng tiếc thân phận có lợi của hắn, cũng đồng ý rằng Lãnh Hoa Đường chính là lựa chọn tốt nhất dùng để kiềm chế Lãnh Hoa Đình, mà trước hết cũng phải để cho Lãnh Hoa Đình đem ra chứng cứ, sau khi xem qua rồi mới quyết định, chứng cứ có hữu dụng hay không cũng chỉ là lời nói thôi.

“Hoa Đình ái khanh, trầm là người đáng tin cậy, nếu như khanh có chứng cứ chứng thật thì hãy lấy ra ọi người nhìn xem, cũng không cần tiếp tục tranh luận cùng các vị trưởng bối nữa.”

“Đúng vậy, hoàng thượng, thần quả thật có vật chứng cùng nhân chứng, bọn họ có thể làm nhân chứng, đó là thái tử điện hạ đương triều, còn có công bộ Thị Lang Bạch Thịnh Vũ, đêm qua bọn họ đã tận mắt nhìn thấy, không biết hoàng thượng có khả năng tin tưởng bọn họ hay không?” Lãnh Hoa Đình khom người hành lễ với hoàng thượng.

Hoàng thượng nghe vậy ngó ra, không khỏi nhìn về phía thái tử, vẻ mặt của thái tử liền xuất hiện một tia cười khổ, nhưng vẫn khom người thi lễ với hoàng thượng: “Hồi phụ hoàng, đêm qua nhi thần cùng Bạch Thịnh Vũ Bạch đại nhân đã đến Giản Thân Vương phủ để uống rượu nói chuyện phiếm, không cần thận

mà nghe thấy được một chuyện khiến người khác kinh sợ, tối hôm qua nhi thần đã xử lý việc này đến đêm khuya, cho nên chưa kịp báo cho phụ hoàng, mong phụ hoàng thông cảm.”

Khóe miệng của hoàng thượng hơi hơi co rút, âm lãnh nhìn thái tử, đúng là chưa kịp báo sao? Hừ, chẳng qua là bọn họ muốn cho chính mình trở tay không kịp mà thôi, thái tử hiện giờ. Lá gan cũng càng ngày càng lớn rồi, không ngừng hành động lén lút, ngay cả chính mình cũng không biết.

“A..., không biết thái tử điện hạ đêm qua rốt cuộc đã nhìn thấy chuyện gì mà khiến người phải kinh sợ như vậy?” Đây là lời của vị lại bộ thượng thư vừa rồi đổ mồ hôi mà đứng ra bẩm báo điểm danh buổi sáng nhưng lúc này lại bày ra một bộ dạng nếu không biết rõ sự việc sẽ ăn ngủ không ngon hỉ han.

Thái tử cười gật đầu với hắn: “Việc này quả thật rất đáng thương, đường đường là thể tử của Giản Thân Vương vậy mà vì tư lợi riêng của bản thân lại có thể ra tay sát hại chính mẫu thân của mình, thủ đoạn ác độc này quả thật làm người khác vô cùng tức giận.” Nói xong lại chấp tay hướng về phía hoàng thượng nói: “Phụ hoàng, nhi thần vô dụng, tận lực cứu giúp nhưng vẫn để cho hắn đắc thủ, hiện giờ trách phi của Giản Thân Vương Lưu thị đã lâm vào tình trạng hôn mê, giống như loại độc lúc trước mà Giản Thân Vương thúc đã từng trúng, hiện giờ Lưu thái y đang cố gắng cứu chữa cho bà ta, nhưng không biết có khả năng cứu được hay không.”

Hoàng thượng nghe vậy thân thể chấn động, đột nhiên huyết thái dương liền nhảy lên, ánh mắt nhìn về phía thái tử ngày càng phát ra âm lãnh, một lát sau hắn mới trầm giọng nói: “Thủ phạm đâu, đã truy nã hắn chưa?”

“Thủ phạm đã ở ngoài đại điện, hiện tại phụ hoàng muốn thẩm vấn hắn?” Thái tử vẫn chấp tay khom người mà đáp lời.

“Mang lên điện đi.” Hoàng thượng cảm thấy cả người đều có chút hư nhược, vung tay lên, ra lệnh cho thái tử. Hiện giờ tình hình giống như mũi tên đã nằm trên dây, không thể không bắn, quần thần đều có mặt ở đây như vậy, những ánh mắt đang chứa đựng hàm xúc phức tạp nhìn về phía này, nếu như không tra xét rõ ràng, cũng rất khó mà bình ổn được các vị đại thần, từ trước đến nay hoàng thượng đều thể hiện mình là một vị minh quân, hắn sợ nhất chính là bị người dân nói mình là một tên quân vương hồ đồ, cho nên, dù không nguyện ý, nhưng vẫn phải quyết định thẩm vấn.

Một lúc sau nhìn thấy Lãnh Hoa Đường đang bị trói kéo vào chính điện, Dự Thân Vương vừa nhìn thấy, thân hồn kinh hãi, đây là vị thể tử thiếu niên ôn nhuận trong sáng kia sao? Trong một đêm bộ dạng con người dường như đã thay đổi hoàn toàn, toàn thân co rút lại thành một đoàn, tay chân không ngừng run rẩy, có thể thấy được hắn đã phải chịu nhiều thống khổ, vừa nhìn thấy đã biết, đó chính là thủ pháp mà Giản Thân Vương thường dùng “Phân cân thác cốt thủ”, Giản Thân Vương. Tâm của người quả thật đủ ngoan độc a, Lãnh Hoa Đường vốn diện mạo anh tuấn lúc này cũng trở nên sưng phù, môi nhếch lên, hai hàng lông mày nhíu chặt, nếu không nhìn kỹ, thiếu chút nữa nhận không ra hắn.

Tâm của Dự Thân Vương liền co rút một trận, theo bản năng liền muốn đi đỡ đầu của hắn, bàn tay đến giữa không trung, lại nhìn thấy ánh mắt nhắm chặt của Lãnh Hoa Đường đột nhiên mở ra, ánh mắt sáng như chim ưng, thấy vậy trong lòng Dự Thân Vương căng thẳng, bàn tay rút trở về, đứng lên, đem động tác vừa rồi giống như không có việc gì liếc mắt nhìn về phía Giản Thân Vương.

Giản Thân Vương phần nộ nhìn về phía hắn, trong mắt giống như muốn phun hỏa, Dự Thân Vương nhìn thấy ngược lại vô cùng cao hứng, một bộ dạng vui sướng khi người gặp họa, chẳng qua hai bàn tay đang nắm chặt thành quyền kia đã tố cáo tâm trạng hiện giờ của hắn.

“Thái tử, người này chính là người mà con đang truy nã sao?” Hoàng thượng nhìn Lãnh Hoa Đường trên mặt đất liếc mắt một cái, trong lòng lại càng phần hận, hung hăng trợn mắt nhìn hắn, hỏi thái tử.

“Hồi phụ hoàng, quả thật mọi chuyện là như vậy, nhi thần cùng Bạch Thịnh Vũ Bạch đại nhân còn có mấy người hộ vệ của nhi thần toàn bộ đã nghe được đoạn đối thoại của tên tiểu tử này với mẫu thân của hắn, người này vốn là ra lệnh cho ngoại tôn nữ của Trương thái sư, cháu gái của Tôn đại tướng gia hạ độc, kết quả, lại bị Tôn thị kia nhìn thấu mưu đồ của hắn, liền đánh đổ độc dược, cho nên hắn mới chính mình động thủ, lại bị đám người của nhi thần bắt được, nhưng chuyện đáng hận nhất là, trên người hắn cũng có độc dược của người Tây Lương, lại dùng nó để trốn thoát, thủ đoạn này chẳng khác nào thủ đoạn mà Lãnh

Nhị sử dụng, phụ hoàng, khả năng tên nghịch tặc này đang âm mưu phản quốc, lại phát rồ, nhất định phải nghiêm trị hắn.” Thái tử nhàn nhã mà nói với hoàng thượng.

Dụ Thân Vương nghe xong không khỏi dậm chân, quả thật ngu xuẩn hết sức mà, giết người, lại có thể chính mình ra tay sao? Coi như mình muốn động thủ, cũng phải xem xét thời gian có phù hợp hay không chứ, rõ ràng đây là một cái bẫy, chỉ chờ hắn nhảy vào, thế mà hắn lại vẫn nhảy vào, nữ nhân ngu xuẩn kia, đã sớm đáng chết rồi, đến lúc chết còn hại luôn cả nhi tử của mình, do tiện nhân chỉ dạy, quả nhiên cũng chỉ là một tên tiện chủng, làm sao cũng không thể khôn ngoan được.

Dụ Thân Vương chỉ dám mắng đi mắng lại trong lòng, nhưng vẫn đang nghĩ biện pháp nào mới cứu được hắn, dù sao hắn cũng giống như chân tay của chính mình, tiểu tử này nhìn xem cũng có vài phần giống mình, Lãnh nhị vẫn không thừa nhận hắn là con của mình, không chừng, tiểu tử này chính là con trai của mình.

“Lãnh Hoa Đường, đối với lời nói của thái tử, ngươi còn gì để nói ?” Hoàng thượng hỏi Lãnh Hoa Đường trên mặt đất, thái tử nói hắn có thể cấu kết cùng Tây Lương, điều này làm cho hoàng thượng trong lòng rung mình một trận, tâm tình mới vừa rồi lập tức trở nên bất đồng, hiện giờ hắn đã bị người Tây Lương làm cho sứt đầu mẻ trán, lại vào giữa lúc này phát sinh chuyện này, bắt giữ được gián điệp Tây Lương, bảo hắn làm sao lại không tức giận cho được?

Lúc trước Lãnh nhị là một thần tử mà hoàng thượng rất tín nhiệm, không nghĩ tới, vậy mà là một tên bán nước, điều này quả thật làm cho hoàng thượng cảm thấy mình đã bị lừa dối, hiện giờ lại đến Lãnh Hoa Đường, cho nên tất cả thù mới hận cũ đều phải tính trên người Lãnh Hoa Đường, chỉ ước có thể lăng trì xử tử hắn mới là tốt nhất.

“Hoàng thượng, thần. Oan uổng, bọn họ thiết kế mọi chuyện để hãm hại thần, bọn họ xem thường xuất thân của hạ thần, thần chỉ là cùng mẫu thân cãi nhau mà thôi, thần cũng không có giết mẫu, nguyên nhân mẫu thân của thần hôn mê, thần cũng muốn hiểu rõ nguyên nhân.” Lãnh Hoa Đường bày ra một bộ dáng lợn chết không sợ nước nóng, mới rồi nhìn thấy ánh mắt của Dụ Thân Vương, làm cho hắn hi vọng, vì thế, vốn ban đầu chỉ chờ chết hiện giờ trong lòng hắn cảm thấy thật sự muốn sống, cho nên không biết xấu hổ mà đổi trắng thay đen, hiện giờ quan trọng nhất là tránh thoát một kiếp này.

“Người căn bản không phải con trai của Giản Thân Vương, mẫu thân của ngươi lúc đó khi tiến vào phủ, liền sinh ra người, nhưng đồng thời khi bước vào vương phủ bà ta lại cấu kết với mấy nam nhân khác, còn dùng thủ đoạn xấu xa lừa gạt phụ vương, đem mọi chuyện đổ lên đầu phụ vương của ta, mẫu tử hai người bọn ngươi quả thật là vô sỉ đến cực hạn.” Lãnh Hoa Đình lạnh lùng nhìn về phía Lãnh Hoa Đường.

Thái tử cùng những người liên can tất cả đều tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy, vậy mà tên tiểu tử này còn có thể nói như chưa bao giờ làm chuyện như vậy, nghiêm túc mà chối cãi, da mặt hắn quả thật cũng quá dày đi.

“Người căn bản không có chứng cứ, có bản lĩnh, ngươi không cần dùng bọn họ đến hãm hại ta, tốt nhất nên cầm chứng cứ đến đây cho ta.” Lãnh Hoa Đường lập tức nhổ ra một ngụm nước bọt, đôi mắt dữ tợn tròn lên nói.

“Chứng cứ đương nhiên là có.” Lãnh Hoa Đình từ trong lòng lấy ra chứng cứ sớm đã chuẩn bị đưa cho thái giám, thái giám liền dâng hai tay lên cho hoàng thượng.

Sau khi hoàng thượng xem xong, vẻ mặt biến thành đen, hắn có chút bất đắc dĩ nhìn về phía Giản Thân Vương, ôn nhu nói: “Giản Thân Vương, khanh. Chắc, không cần quá khó chịu.”

Sắc mặt của Giản Thân Vương thật bình tĩnh, nói với hoàng thượng: “Thần vô năng, vậy mà có thể chứa một tặc tử, nuôi dưỡng một tên súc sinh suốt hai mươi năm, vậy mà hắn lại ra tay hạ độc với thần, hôm qua thần đã nói, chẳng qua là do hoàng thượng không tin tưởng vi thần.”

“Mang hắn xuống, nhân chứng vật chứng đều đã có, giao cho Tông Nhân phủ nghiêm trị.” Hoàng thượng phát phát tay, ra lệnh cho người kéo Lãnh Hoa Đường xuống.

Dụ Thân Vương còn muốn nói cái gì, hoàng thượng trừng mắt, hắn lập tức ngậm miệng, không tiếp tục nói tiếp, ánh mắt lại trừng nhìn bọc vải hoàng thượng đang cầm trong tay, ánh mắt phức tạp.

Lãnh Hoa Đình thấy mọi chuyện của Lãnh Hoa Đường đã rõ ràng, lại truy vấn hoàng thượng: “Hoàng thượng, thỉnh nhường lại ngôi vị thế tử cho vi thần.”

Hoàng thượng nghe vậy nhưn mày, trong lòng lập tức phát hỏa, tiểu tử này một chút cũng không ỉn bậc thang đi xuống, cho dù là muốn hấn nhận tước vị, lúc này cũng không cần quyết định ở đây đi, không khỏi tức giận nói: “Chân của ngươi không linh hoạt, làm một hoàng thân, sẽ làm trở ngại cho danh tiếng của hoàng gia.”

Lãnh Hoa Đình nghe vậy cảm thấy giận dữ, liền quát một tiếng với hoàng thượng: “Hoàng thượng, mọi người đều nói người là một minh quân, không nghĩ tới người vậy mà có thể trông mặt mà bắt hình dong, người quả thật là tên hôn quân, các lão tổ tiên có quy định chân tàn tật là không thể trở thành thân vương sao? Nếu như không có, thỉnh người thu hồi lời nói vừa rồi.”

“Lớn mật, một đứa con nít miệng còn hôi sữa, cũng dám ở đây mà quát lớn sao, nhục mạ tới tấp, Lãnh Hoa Đình, ngươi không cần khinh người như vậy, quả thật rất quá đáng. Đừng tưởng rằng, trẫm không dám trừng trị ngươi.” Hoàng thượng tức giận hét lớn một tiếng, mạnh mẽ một bước lên trên long án.

Lãnh Hoa Đình cười lạnh một tiếng nói: “Người không chỉ là một quân vương hồ đồ, mà còn không hiểu biết như vậy, lại tin vào lời nói của một phụ nhân như vậy, không lấy tài đức cử người hiền, lại lấy thân thể bên ngoài làm cơ sở chuẩn, người như vậy chỉ sợ sẽ làm cho các quan thần sợ hãi, càng làm lòng của các tướng sĩ sợ hãi, nếu như các vị tướng quân ra ngoài giết giặc, bị thương tàn tật, với cái cơ của ngài, đợi đến lúc bọn họ trở lại triều đàn phải bỏ áo giáp của mình để quay lại cổ hươu của mình mà thôi, người ngu xuẩn như vậy, lại muốn cho các tướng sĩ của mình xả thân vì đất nước sao?”

“Hơn nữa, những người tuy thân tàn tật nhưng ý chí kiên định còn có hiểu biết hơn so với người khác, bởi vì bọn họ thân thể bị tàn tật, càng muốn cố gắng gấp trăm lần so với người bình thường, không ít những người thân thể tuy tàn tật nhưng họ đều là những người đầy bụng tài năng, là những anh tài của đất nước, lại bị sự hiểu biết của một vị phụ nhân cản trở con đường thăng quan trọng triều, có chí cũng không thể trở tài, chỉ có thể ảm ức cả đời.”

Hoàng thượng bị Lãnh Hoa Đình mắng về mặt lúc trắng lúc xanh, nhưng hấn không phải hoàn toàn là một tên hôn quân, hấn cũng hiểu rằng lời nói của mình lúc này đã làm tổn thương không ít người, công thần trong triều, chung quy có những người thân hoặc ngay cả bằng hữu cũng có thể bị tàn tật, chỉ sợ nghe xong lời này của hấn cũng trở nên lạnh tâm đi

Nhưng mà tên tiểu tử Lãnh Hoa Đình này quả thật không chừa cho hấn một chút mặt mũi nào, lại có thể quả trách hấn như vậy sao, nếu như không trừng trị tên tiểu tử này, vậy uy nghiêm của mình phải để đâu, hoàng quyền ở chỗ nào, tôn nghiêm của đế vương ở chỗ nào chứ?

“Người đâu, đem tên nghịch thần kéo tiếp xuống, đánh hai mươi đại côn cho ta.” Hoàng thượng giận dữ, ý nghĩ càng mãnh liệt, tùy tiện nói. Nếu không đánh Lãnh Hoa Đình một trận, khó mà tiêu lửa giận trong lòng hấn.

Thái tử nghe vậy vô cùng khấn trương, không thể trừng phạt tiểu Đình được, hai mươi đại côn mà đánh trên người hấn, Tôn Cẩm Nương không đảo loạn trời đất mới là kỳ lạ, tiểu nữ nhân kia tuy nhìn qua có vẻ dịu dàng, nhưng chính là người bao che khuyết điểm, cũng thích chiếm lợi thế, đừng nói là xây dựng căn cứ mới, cho dù là căn cứ cũ, chỉ sợ nàng ấy cũng sẽ dừng lại, Đại Cẩm. Quả thật sẽ phải lâm vào bước đường cùng.

“Phụ hoàng bớt giận, phụ hoàng bớt giận, trừng phạt không được a.” Thái tử bất chấp tất cả, vội vàng ngăn trước mặt Lãnh Hoa Đình nói.

Hoàng thượng nghe thấy càng tức giận, hấn vốn hoài nghi thái tử là một người không trung thực, lúc này càng thêm xác định hoài nghi của bản thân, hét lớn một tiếng nói với thị vệ ở một bên: “Đem thái tử kéo ra, ai dám ngăn cản lần nữa, sẽ bị đánh cùng hấn.”

Nhất thời bốn gã cung đình thị vệ đi vào bên trong điện, một tên kéo thái tử ra, một tên kéo Lãnh Hoa Đình đi.

Lãnh Hoa Đình đột nhiên từ trên xe lăn đứng lên, cao ngạo mà ngẩng đầu, khinh thường nhìn hoàng thượng.

Dáng người thon dài của hắn hết sức tuấn lãng, trên đầu buộc mũ ngọc, tóc đen giống như trải ra buồng xuồng hai vai, dung nhan diễm lệ không gì sánh nổi, mà lúc hắn đứng dậy, càng giống như tiên nhân hạ phàm, tựa như một thanh trúc, phong hoa tuyệt đại, rõ ràng là một bộ mặt yêu mỹ dân chúng, sau khi đứng lên, lại có dáng vẻ tung bay trong sáng xuất trần, diễm lệ, mà lại cao quý đơn thuần, giống như một vị thần tiên, khiến người khác không dám nhìn thẳng, cùng khinh thường.

Trong đại diện nhất thời bị hắn hấp dẫn, tựa hồ giống như đã quên tranh chấp giữa hắn cùng hoàng thượng, chỉ cảm thấy nhân vật này vô cùng bí hiểm, đây không phải là một tiếng sét chấn động trên trời giáng xuống sao?

Nhất thời, không ít các vị đại thần quỳ gối xuống điện, dập đầu nói với hoàng thượng: “Cầu hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

Lãnh Hoa Đình nhìn thấy vậy nói với Hoàng Thượng: “Thần, không phải là tàn tật, thần chỉ là bị tiểu nhân làm hại, thân trúng kịch độc, lời mới vừa rồi, chẳng qua là bắt công cho những người thân thể tàn tật trong thiên hạ Đại Cầm mà thôi, hoàng thượng, thần khuyên hoàng thượng vẫn là không cần đối thần động thủ vẫn tốt hơn, nếu không thế, thần không cam đoan, lại có hậu quả gì phát sinh.”

Nhìn thấy rất nhiều đại thần cầu tình cho Lãnh Hoa Đình, hoàng thượng vốn có chút hối hận, lần này lại nghe được Lãnh Hoa Đình trước mặt mọi người uy hiếp hắn như vậy, cho nên tâm vừa mới áp chế xuống cũng không được, cười lạnh nói: “Người dám uy hiếp trẫm?”

Lãnh Hoa Đình mỉm cười một cái nói: “Ngài muốn nghĩ là uy hiếp, thần cũng không phản đối, hiện giờ quân Tây Lương đang tiếp sát, bọn họ đều là những người dũng mãnh hiểu chiến, binh lực hiện tại của Đại Cầm không thể ngăn cản nổi bọn họ, mà hiện tại vấn đề quan trọng nhất, đó là quốc khố trống rỗng, lương thực khó có thể tiếp tục, hoàng thượng nếu không lấy quốc sự làm trọng, lại chỉ vướng mắt mỗi chuyện nhỏ như vậy, quả thật là ngài làm việc bất công bất chính, không nặng không nhẹ, lòng dạ hẹp hòi, lại để ý đến những lời khó nghe vậy, nếu cứ tiếp tục như vậy, vậy chờ khi quân Tây Lương phá hủy biên quan, một đường tiến về hướng nam, thẳng đến kinh thành, thần, chỉ cần hôm nay nếu bị đánh hai mươi đại côn này, nhất định sẽ mang theo thê tử, quy ẩn giang hồ, về sau sẽ không ra sức vì triều đình dù chỉ là một chút.”

Hoàng thượng nghe vậy mồ hôi lạnh chảy đầm đìa, trên mặt liên tục thay đổi lúc xanh lúc đỏ, sau một lúc lâu cũng nói không ra lời, vì vậy hai tên thị vệ cũng ngẩn ra, cũng có không ít đại thần quỳ xuống cầu tình cho hắn, cũng có không ít người trừng mắt nhìn hai người bọn họ, bọn họ không khỏi hơi có chút sợ hãi, lập tức cứng ngắc mà đứng trong triều, cũng không thật sự kéo Lãnh Hoa Đình đi.

Hoàng thượng lại nhìn về phía thái tử, thái tử sắc mặt xanh mét, lần đầu tiên quay đầu đi, không nhìn hoàng thượng.

Hoàng thượng làm việc quả thật là không để ý đến hậu quả, ngay cả lửa cháy đến nơi, vậy mà còn hủy tường thành của chính mình, nếu người còn tiếp tục như vậy nữa, hoàng triều của Lãnh gia thua trong tay của phụ hoàng cũng không phải là không thể, chỉ sợ cơ nghiệp trăm năm của tổ tiên chỉ trong chốc lát sẽ bị phá hủy.

Hoàng thượng lại xin giúp đỡ nhìn về phía Giản Thân Vương, nhưng lại nhìn thấy nước mắt vui mừng của Giản Thân Vương đang nhìn vào con trai của mình, làm sao lại có tâm tư quần đến hoàng thượng, hoàng thượng nhất thời không có bậc thang để đi xuống, đành phải nhìn về phía Dự Thân Vương.

Dự Thân Vương lúc này tâm tình chợt hoảng sợ, hắn không thể tin được hai chân của Lãnh Hoa Đình quả thật vẫn rất tốt, chỉ sợ ngay cả chức quan thượng hành kia hắn cũng có thể đảm nhận, hiện giờ tên tiểu tử này quá cường thế, ngay cả hoàng thượng hắn cũng không để trong mắt, chỉ sợ về sau sẽ càng kiêu ngạo, nếu như trong lòng của hắn có dị tâm. Tranh đoạt ngôi vị hoàng đế cũng có thể, Giản Thân Vương phủ vốn là dòng họ hoàng thất, có huyết mạch của hoàng gia. Nếu đợi đến lúc đó thì hắn còn con đường sống hay sao?

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của hoàng thượng nhìn hắn, trong mắt hàm chứa một tia cầu xin, nhưng ý tứ này vô cùng rõ ràng, thực ra hoàng thượng chỉ muốn hắn đứng ra mà cầu tình với tên tiểu tử Lãnh Hoa Đình kia, hừ, các người tốt nhất là nên náo loạn, mấy năm nay hoàng huynh đã trở thành một người thiếu quyết đoán, ngay cả một tên tiểu tử cũng không thể thu phục được, suy nghĩ đến tên nhi tử vô

cùng lợi hại này của Giản Thân Vương, Dụ Thân Vương liền ân hận, nếu hắn chịu thành hôn cùng Thanh Uyển, như vậy tên tiểu tử tài hoa hơn người kia chính là con của hắn rồi....

“Hoàng thượng, tên tiểu tử này hết sức lớn mật, hai mươi quân còn còn quá ít, không bằng, đánh năm mươi quân còn, để cho hắn ghi nhớ lâu dài một chút, nếu không, về sau những tên tiểu bối sẽ không xem quỵ cù ra gì trước mặt các vị trưởng bối, nhất định sẽ không đem trưởng bối chúng ta để vào trong mắt.” Chỉ mong Dụ Thân Vương hòa giải nhưng hắn lại chằm ngòi vào, hắn chính là không muốn nhìn thấy Giản Thân Vương bày ra một bộ dáng vô cùng cao hứng, vừa mới mất đi một đứa con trai, lúc này lại có một đứa con trai vô cùng khỏe mạnh, tên kia quả thật đang vô cùng cao hứng.

“Vương thúc, sáng mai ta lập tức đi đến Giản Thân Vương phủ, nói cho Thanh Uyển Vương thẩm, là chính người muốn hoàng thượng đánh tiểu Đình, để ta xem, Thanh Uyển Vương thẩm sẽ khóc đến muốn chết đi sống lại hay không, người nhất định sẽ vô cùng thương tâm.” Thái tử vừa chán ghét vừa giận, nghiêng mắt liếc nhìn Dụ Thân Vương, hắn cũng không sợ chạm vào nỗi đau của Dụ Thân Vương, cố ý lớn tiếng nói với Dụ Thân Vương.

Dụ Thân Vương nghe thấy vậy thân thể lập tức cứng ngắc, hắn chẳng qua chỉ lo hận Giản Thân Vương, thiếu chút đã quên tên tiểu tử Lãnh Hoa Đình nếu để hắn bị thương sẽ làm cho Thanh Uyển vô cùng thương tâm, nhưng lời đã ra miệng, nếu như thu hồi, lại không tốt cho lắm, nhất thời, gấp đến độ ánh mắt trừng lên sắp nứt ra, đành phải lại xin giúp đỡ nhìn về phía thái tử.

Thái tử dĩ nhiên là không để ý tới hắn, quay đầu đi, Dụ Thân Vương thấy được Trương lão thái sư, đi ngang qua chạm vào vai của lão thái sư, ai ngờ Trương lão thái sư liền giống như một cây gỗ bị mục, khẽ đụng liền ngã xuống đất, hai mắt nhắm nghiền, khóe miệng co rút, vừa thấy giống như là đã bị trúng gió, hắn nhìn vui vẻ, kêu lớn lên: “Ai nha, không tốt rồi, lão thái sư bị bệnh, hoàng thượng, mau mau bãi triều đi, thỉnh thái y tới, chẩn trị cho lão thái sư, để lâu cũng không tốt.”

Hoàng thượng nghe thấy liền cao hứng, lão thái sư thật đúng là tâm phúc của mình, ngay cả trúng phong cũng rất kịp lúc, nhất thời, trên triều đình trở nên rối loạn, vài tên thị vệ nhân cơ hội này lui xuống, Bình bộ Thượng Thư Trương đại nhân đi nhanh đến đây đỡ lấy lão Thái sư, nhưng vẫn ngoái đầu lại tìm kiếm bóng dáng của Lãnh Hoa Đình.

Lãnh Hoa Đình dường như không việc gì đứng trong đại điện, nhìn thấy đám người đã gấp đến hoảng loạn kia, tiêu sái mà quay người lại, muốn rời khỏi đại điện, lúc này, Trương Thượng Thư đưa lão Thái sư đi đến bên người Lãnh Hoa Đình, thân thể chợt lóe, chặn lấy đường đi của hắn.

“Đại nhân có cao kiến gì.” Lãnh Hoa Đình khinh thường nhàn nhạt nhìn Trương Thượng Thư.

“Người còn trẻ, không cần quá kiêu ngạo, phải hiểu được che giấu mới là tốt nhất, nếu không nhất định sẽ không có kết cục tốt.” Trương Thượng Thư lạnh lùng nhìn nói với Lãnh Hoa Đình, phụ thân của mình sở dĩ bị trúng phong, tất cả đều là do tên tiểu tử này làm cho tức giận, không nghĩ tới, hắn nhìn cũng chẳng thèm nhìn một chút, liền muốn đi, điều này làm cho Trương Thượng Thư vô cùng phẫn hận.

“Kiêu ngạo sao? Đúng vậy a, kiêu ngạo, đúng là ta có vốn để mà kiêu ngạo, nếu không kiêu ngạo một chút, vậy phải chờ người khác đến chà đạp ta sao? Ta cũng không nghĩ muốn giống như phụ vương, cả đời quá mức uất ức.” Lãnh Hoa Đình ha ha cười vài tiếng, nhìn thấy một vị nam tử trong sáng đang đứng giữa đại điện, nguyên bản đám người vừa rồi trở nên rối loạn liền yên tĩnh trở lại, tất cả đại thần đều nhìn thấy tên tiểu tử cười đến khuynh quốc khuynh thành này, khí chất vô cùng rực rỡ, bị sự dũng cảm của hắn chấn trụ, có người nghe xong, liền lặng lẽ nhìn về phía hoàng thượng, chỉ nhìn thấy vẻ mặt hoàng thượng đã đen như đáy nồi, ánh mắt vô cùng thâm thiết nhìn lão thái sư đang trên mặt đất, tựa hồ không nghe thấy gì.

Các đại thần trong lòng nhất thời hiểu rõ, hoàng thượng. Cũng không dám thật sự đắc tội với Lãnh Hoa Đình, không biết, hắn rốt cuộc nắm giữ bao nhiêu lực lượng, có thể để một vị hoàng đế luôn luôn nghiêm khắc như vậy cũng phải thỏa hiệp.

Lãnh Hoa Đình nói xong, ngẩng đầu ưỡn ngực, tay áo nhanh nhẹn, tiêu sái một đường đi thẳng ra ngoài.

Hoàng thượng ngơ ngẩn nhìn bóng người vĩ đại kia, nhất thời cảm xúc có chút phập phồng, nản lòng đứng lên, đi về phía hậu cung.

Về mặt lập tức trầm xuống, hoàng thượng trực tiếp đi đến Tê Hà Cung của Lưu phi nương nương, Lưu phi nghe nói hoàng thượng giá lâm, vội vàng dẫn cung nữ ra đón, quỳ gối trên thềm đá thi lễ.

Hoàng thượng tâm tình thật không tốt, ở giữa liền phát tay áo nói “Miễn lễ” liền bước nhanh vào nội điện.

Lưu phi nương nương nhìn thấy không hiểu, vội vàng đứng lên đi theo vào.

Cùng hoàng thượng ngồi xuống, Lưu phi vội vàng đưa tay pha một chén trà sâm cho hoàng thượng, dự tính muốn hỏi han: “Hôm nay trong triều đình có người mạo phạm đến hoàng thượng sao?”

Hoàng thượng vừa nghe, liền tức giận không có chỗ nào trút ra, cầm chén trà trong tay đặt trên bàn, cả giận nói: “Các người năm đó, đều đã làm gì? Chuẩn bị đã lâu, vậy mà tên Lãnh Hoa Đường lại không phải là con trai của Giản Thân Vương, điều này quả thật làm cho trẫm vô cùng tức giận.”

“Hắn là con trai của Dự Thân Vương, chuyện này không phải càng tốt sao? Để cho con trai của Dự Thân Vương tự tay lo liệu chuyện trong căn cứ, từng bước một đem quyền hành của Giản Thân Vương phủ đoạt lại, điều này không phải là hợp với tâm ý của hoàng thượng sao?” Lưu phi nương nương cười yếu ớt, mềm mại nói với hoàng thượng.

“Dự Thân Vương, hừ, tiểu tử kia căn bản là không phải con trai của Dự Thân Vương, người nha, tự nhận là người thông minh, nhưng lại bị tam muội của mình lừa gạt, hiện giờ mối quan hệ giữa thái tử cùng Lãnh Hoa Đình rất hòa hợp, chính người tự tay đem trợ lực lớn nhất đẩy đi, cho dù trẫm có ý muốn truyền ngôi cho tiểu Lục, cũng vô cùng khó khăn.” Hoàng thượng nheo mắt lại nhìn Lưu phi, nhưng ngữ khí vô cùng thê lương cùng bất đắc dĩ.

Khiến cho Lưu phi nương nương nghe vào tai, càng cảm thấy khó chịu, nhưng vẫn cảm kích nói với hắn: “Đa tạ hoàng thượng sủng ái tiểu Lục, sự tình không có đi đến một bước cuối cùng, chưa thể nói được điều gì, Lãnh Hoa Đình chẳng qua là có thể tử dựa vào mà thôi, nếu là.”

153. Chương 154

Hoàng thượng nghe thấy đôi mắt sáng lên, thân thiết cầm tay Lưu phi nói: “Vậy là như thế nào? Hay là trong lòng ái phi đã có tính toán trước rồi?”

Được hoàng thượng thân mật cầm bàn tay nhỏ bé của mình, gương mặt thanh lệ của Lưu phi lại lộ ra một tia then thũng giống như cô gái nhỏ, hoàng thượng nhìn trong lòng cảm thấy chấn động, ngón cái nhẹ nhàng mơn trớn trong lòng bàn tay của Lưu phi, sắc mặt Lưu phi càng trở nên hồng, giọng nói cũng trở nên nhỏ nhẹ, hờn dỗi nhìn hoàng thượng liếc mắt một cái nói: “Hoàng thượng.”

Hoàng thượng cười dùng bàn tay kia vỗ vỗ tay nàng nói: “Ái phi còn không chịu nói cho trẫm biết, làm sao để trừng trị tên Lãnh Hoa Đình, hôm nay đứa cháu kia đã làm trẫm tức giận đến bẽ mặt.”

Lưu phi nghe xong trong mắt lộ ra một tia châm chọc, cười nói: “Hoàng thượng làm sao có thể quên Diệp cô nương năm đó, chẳng phải là tổ mẫu của Giản Thân vương sao?”

Hoàng thượng nghe xong ánh mắt như đông cứng lại, càng trở nên sâu thẳm hơn, giống như đang nhớ lại một vài chuyện xưa, khẩu khí không khỏi than nhỏ nói: “Thánh tổ gia làm như vậy. Hiệu quả không tốt lắm, năm đó do không để cho Diệp cô nương đem những bản lĩnh của nàng truyền lại cho hậu nhân, ngược lại càng khiến cho Đại Cẩm ... như thế này nhiều năm qua, thiếu chút nữa đã đánh mất đi trụ cột trị quốc, phương pháp này.”

“Hoàng thượng, năm đó thánh tổ gia chỉ là do nghĩ không được chu toàn, khiến cho Diệp cô nương.
. Hoàng thượng có thể tiếp nhận giáo huấn, đem kế hoạch này thiết kế lại cẩn thận một chút là được, nếu có thể làm cho Tôn Cẩm Nương hoàn toàn cam tâm tình nguyện vì triều đình mà góp sức, lại lệ thuộc trực tiếp vào hoàng gia, thì những việc hoàng thượng đang băn khoăn sẽ nhanh chóng tan thành mây khói thôi.”

Lưu phi chậm rãi tiến sát vào trong lòng của hoàng thượng, rõ ràng nói ra những lời nói lộ ra sự âm độc, nhưng lại cứ như là đang chiếu theo lẽ thường tình mà nói ra, thanh âm mềm mại ngọt ngào, giống như một đóa diễm lệ đang dâng trào trở thành một đóa hoa thuốc phiện, hoàng thượng yêu thương nhẹ nhàng vỗ về lên mái tóc của nàng, khóe miệng lại gợi lên một nụ cười âm lãnh, ôn nhu nói: “Trẫm quốc sự bận rộn, ái phi từ trước đến nay đều túc trí đa mưu như vậy, không bằng chuyện này nên để ái phi giúp trẫm hiến kế đi?”

Lưu phi từ trong lòng hoàng thượng đứng thẳng lên, nghiêm túc mà đứng trước mặt hoàng thượng liền thi lễ nói: “Thần thiếp tuân chỉ.”

Nói đến sau khi Lãnh Hoa Đình từ trong triều đình rời đi, cũng không có trực tiếp hồi phủ, mà là cùng thái tử đi vào Tông Nhân phủ, Lãnh Hoa Đường bị ép vào Tông Nhân phủ, bắt đầu tiếp nhận thẩm tra xử lý, lúc thái tử cùng Lãnh Hoa Đình đi đến đó, Dụ Thân vương cũng đang xuống ngựa, Lãnh Hoa Đình vừa thấy, chăm chọc nhìn Dụ Thân vương liếc mắt một cái, liền đi vào.

Dụ Thân vương tiến lên cúi chào thái tử, thái tử thở dài nói: “Vương thúc, đáng như vậy sao?”

Dụ Thân vương nghe vậy ngẩn ra, sắc mặt khê biến thành âm ức, cười gượng nói: “Thần cũng chỉ đến xem náo nhiệt mà thôi, điện hạ cũng biết, thần cùng Giản Thân vương từ trước đến nay đều bất hòa, hiện giờ chỉ muốn đến xem gia đình của bọn họ bị bêu xấu như thế nào, dĩ nhiên thần phải tham gia chứ.”

Thái tử nghe xong lắc lắc đầu, không nói gì nữa, dẫn đầu đi vào.

Lãnh Hoa Đường bị nha dịch kìm hãm quỳ gối trên chánh đường, Quan thẩm tra là Cung Thân vương hiền lành, nhìn thấy một vị lão gia bước ra, nhưng tinh thần vẫn còn rất tốt, ở trong triều đình cùng hoàng thất, Cung Thân vương danh vọng rất cao, nhưng do ông bình thường rất ít tự mình ra mặt làm việc, nhưng mà sự kiện lần này có quan hệ rất lớn, liên quan đến vấn đề huyết thống vương thế tử của hoàng tộc, cũng chính là quan hệ đến danh dự của hoàng thất, cho nên, ông không thể không tự mình ra mặt thụ lý vụ án này.

Mọi người đi vào bên trong, lẫn nhau thi lễ, Lãnh Hoa Đình vừa nâng đôi mắt lên, dĩ nhiên đã nhìn thấy Giản Thân vương đang ngồi ở trên ghế, trong lòng cảm thấy chua xót, tất nhiên chuyện này đã làm cho lòng của phụ vương vô cùng khổ sở, chuyện này quả thật là một đả kích lớn đối với phụ vương, một người con mình đã nuôi nấng suốt hai mươi mấy năm, vài năm gần đây cũng đã tiếp nhận ngôi vị thế tử, vậy mà trở thành một cầm thú, hơn nữa, lại là nghiệt chủng của người khác, điều này làm cho thể diện của một người nam nhân phải để đâu?

Hắn vốn tưởng rằng, Giản Thân vương đã tránh hồi phủ, không nghĩ tới, vẫn đi đến đây, hơn nữa, so với chính mình còn đến sớm hơn, phụ vương, so với ngày xưa kiên cường dũng cảm hơn rất nhiều.

Lãnh Hoa Đường quỳ gối ở giữa chánh đường, đầu cũng ngẩng cao lên, hắn nhìn kỹ Giản Thân vương, nhìn vẻ mặt không thay đổi của ông đang ngồi ở trên vị trí chủ trì, liền cười lạnh nói: “Phụ vương, người tới đây là sợ Tông Nhân phủ xử phạt nhẹ nhĩ tử sao? Cho dù không phải thân sinh của người thì thế nào? Ta cũng đã kêu người là phụ vương hai mươi mấy năm qua, dù không có huyết mạch tương liên, nhưng hai mươi mấy năm qua, cũng luôn tồn tại một phần thân tình chứ? Người thật có thể trở mặt nhìn nhĩ tử của mình chịu cực hình sao? Lương tâm của người có thể yên ổn sao?”

Giản Thân vương trong mắt hàm chứa một tia thống khổ, Lãnh Hoa Đường nói đúng, đừng nói là người, ngay cả khi nuôi một con chó, thì việc nuôi nấng hai mươi năm ấy cũng đã là một phần thân tình, huống chi, năm đó chính mình đã nhận hắn là con trai của mình, cũng đã trả giá không ít tâm huyết.

Ông nhớ rất rõ lúc Hoa Đường một tuổi bắt đầu tập nói, mở miệng câu đầu tiên đó chính là kêu phụ thân, nhưng bản thân của ông lúc đó vẫn còn oán hận mẫu tử hai người, đã ra lệnh không cho hắn kêu mình là phụ thân, chỉ có thể kêu phụ vương, lúc đó Lãnh Hoa Đường tuổi còn nhỏ đã sợ tới mức khóc lớn lên, vẻ mặt ủy khuất thương tâm, ánh mắt còn xuất hiện sự khó hiểu.

Sau khi Hoa Đường ba tuổi, tiểu Đình một tuổi, bản thân ông muốn tiểu Đình kêu ông là phụ thân, nhưng tiểu Đình làm sao cũng không chịu kêu, Hoa Đường ba tuổi đứng bên cạnh giường miệng, quả thật rất kiên nhẫn dạy tiểu Đình: “Tiểu Đình, đi theo ca ca học nha, kêu cha. Cha.”

Lại một lần nữa được dạy dỗ, nhưng tiểu Đình chỉ cảm thấy chơi cùng người này rất tốt, đặc biệt giữ lấy

khôn mặt béo mập của Hoa Đường, lúc ấy, rõ ràng chính ông đã nhìn thấy tiểu Đường quay sang nhìn, chờ mong được gọi ông là phụ thân, nhưng mình lại chưa bao giờ đáp lại hắn, thể xác và tinh thần toàn bộ đều đặt trên người của tiểu Đình, vốn ngay từ đầu cũng không để ý đến Lãnh Hoa Đường, cho nên khi đó trong lòng của tiểu Đường chắc là rất oán giận.

Sau này, tiểu Đình ngày càng lớn lên, chính mình đi đến Giang Nam để họp thường lệ đều mang theo những đồ vật tốt cho tiểu Đình, tuy rằng cũng sẽ cho Hoa Đường một chút, nhưng so với tiểu Đình, hắn chỉ nhận được một ít.

Hơn nữa, chính mình rất ít đến phòng của Lưu di nương, nếu Hoa Đường muốn gặp mình, cũng phải chờ mỗi ngày đến lúc thỉnh an, mới có cơ hội gặp được, sau khi gặp mặt, ông cũng không hỏi đến tình hình học tập của hắn, rất ít quan tâm cuộc sống của hắn, cho nên đã dẫn đến hắn nhìn Hoa Đình với ánh mắt ghen ghét, nhưng bản thân ông lại không biết, biết rõ hắn cùng với lão nhị có quan hệ, cũng lười trông nom Làm cho tính cách của hắn ngày càng sai lệch.

Có lẽ, năm đó bản thân ông có thể dồn một chút tâm huyết trên người Hoa Đường, có thể công bình đối đãi với hai đứa con, thì hắn sẽ không trở thành một con người mất hết lí trí như bây giờ.

Nghĩ đến đây, Giản Thân vương thống khổ nhắm mắt lại, quay đầu đi, không hề nhìn đến Lãnh Hoa Đường.

Lãnh Hoa Đường châm chọc cười nói: “Trong lòng phụ vương cũng biết xấu hổ sao? Năm đó người cũng không biết ta không phải là con trai ruột của người, nhưng khi ta còn là con trai ruột của người người đã từng nuôi dưỡng ta sao? Người chẳng qua chỉ coi ta là một nỗi sỉ nhục, người cho là đã phản bội vương Phi, là chính ta đã khiến cho người không thể ngẩng cao đầu trước vương phi, cho nên, khi ta còn là con trai ruột của người người cũng chưa từng yêu thương ta? Tình cảm của người đối với ta chính là oán giận đi, ta là loại tiện chủng không nên sinh ra đúng không? Ha ha ha!”

Hắn càng nói, càng trở nên kích động, quỳ dưới đất đi đến trước Giản Thân vương, Giản Thân vương rút cục thở dài một tiếng nói: “Đối với việc nuôi dưỡng người, ta quả thật đã làm cho người chịu thiệt thòi, nhưng mà cho dù ta không chăm sóc người, nhưng cũng vẫn cho người ăn mặc, cũng từng dạy dỗ người làm người, sau khi tiểu Đình bị ám hại, lại đem ngôi vị thế tử truyền lại cho người, nhưng người đã làm gì? Ngay cả ta người cũng hạ độc thủ, có ý muốn giết chết ta sao? Nếu không phải ta có nội lực thâm hậu, chỉ sợ đã sớm chết dưới độc châm của người rồi.”

“Là người, là người bức ta xuống tay, người luôn mồm phế ngôi vị thế tử của ta, dựa vào cái gì? Ta thật vất vả đạt được ngôi vị này, người thế nhưng muốn dễ dàng cướp đi, ta hận người, hận người, hiện tại cuối cùng ta hối hận lúc ấy sao lại sinh ra một tia không đành lòng, không nỡ giết chết người, ta còn hi vọng muốn gọi người một tiếng phụ thân, hi vọng người cũng sẽ đáp ứng ta, cũng sẽ ôm ta một cái, giống như lúc trước người đã từng làm với tiểu Đình. Cho nên, ta dùng không đủ độc, hiện tại mới biết được, hắn là nên lấy mạng của người mới phải, như vậy, ta mới có thể chính thức đón nhận ngôi vị Giản Thân vương, làm một Giản Thân vương chân thực rồi, ha ha ha, chỉ vì một chút không đành lòng, Nhị thúc đã từng nói với ta, ta còn chưa đủ ngoan độc.”

Lãnh Hoa Đường nghe xong như một người mất hết lí trí hét lớn lên với Giản Thân vương, vẻ mặt rất dữ tợn, cố gắng muốn tới gần Giản Thân vương, nhưng chỉ nhìn thấy được trong mắt của Giản Thân vương một tia áy náy cùng không đành lòng, nước mắt lại rơi như mưa, liều mạng mà mặc kệ, nếu như bên cạnh hắn lúc này có bức tường, e rằng đâm về phía bức tường.

“Người nói phụ thân đối đãi người không tốt, người liền hận phụ thân, vậy ta đã làm gì người? Ta chưa từng bạc đãi người? Người lại là đối đãi với ta như thế nào? Người rõ ràng là vì tư lợi của bản thân, lợi dụng huân tâm, làm những việc táng tận lương tâm, tự làm vậy, không thể sống, hiện giờ không tìm được nguyên nhân, còn muốn đem những sai lầm đó đổ lên người khác, người thật sự là heo chó cũng không bằng.”

Lãnh Hoa Đình thật sự nhìn không được bộ dạng hiện giờ của Lãnh Hoa Đường, hắn vẫn còn đang suy nghĩ biện pháp thúc giục tình cảm của Giản Thân vương, chậm rãi đến gần hắn, lạnh lùng nói.

Lãnh Hoa Đường nghe được tiếng bước chân, liền theo bản năng quay đầu lại, lập tức bị người trước mắt làm cho ngơ ngẩn, không thể tưởng tượng nổi mà nhìn Lãnh Hoa Đình, hai mắt sưng phù tròng mắt lên, cứng họng nói: “Tiểu Đình. Người. Chân của người không sao?”

“Đúng vậy a, tốt lắm, người không phải thất vọng đi?” Lãnh Hoa Đình đến gần bên cạnh hắn, chăm chọc nhìn hắn: “Người không phải là mong chân ta cả đời đều tàn tật sao? Có phải hay không rất hối hận, năm đó không có trực tiếp hạ độc được giết chết ta?”

Lãnh Hoa Đường thực nghe xong nhắm mắt lại, sau khi mở mắt ra, trong mắt thể nhưng hiện lên một tia nhu tình, trên mặt lộ ra một tia vui mừng cười nói: “Tiểu Đình, người cũng không biết năm đó ta tha cho người một mạng sao? Nếu không có ta dốc sức kiên trì, người quả thật đã sớm qua đời, đại ca. quả thật rất thương người.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong giận dữ, nhắc chân liền đá hắn ngã lăn ra, trách mắng: “Người tên súc sinh này. Tự tay hạ độc giết hại huynh đệ của mình, còn có mặt mũi nói là người tha cho ta một mạng sống sao? Sau cuộc sống bảy năm trên xe lăn, mỗi tháng kịch độc phát tác chẳng khác nào là tra tấn đối với ta, đều là do người làm hại, người thể nhưng còn dám nói người. Thương ta sao?”

Lãnh Hoa Đường bị đá nằm ngửa trên mặt đất, ánh mắt nhìn chằm chằm Lãnh Hoa Đình, ánh mắt kia nếu như bình thường tàn ác như những con sói đói khát, thị huyết, lại càng giống như đang nhìn xem những món ngon mỹ vị, đáy mắt không dấu nổi sự khát vọng, Lãnh Hoa Đình nhìn thấy trong lòng chỉ cảm thấy buồn nôn, lại một cước đá vào bên hông của Lãnh Hoa Đường.

Lãnh Hoa Đường không chịu nổi một đá này, nhanh chóng ho lên, khóe miệng chảy xuống một tia máu, hắn không nghĩ rằng sự việc diễn ra như vậy, vẫn nhìn chằm chằm vào Lãnh Hoa Đình, há miệng, trong miệng máu tươi cùng nước bọt hòa lẫn vào nhau phốc một tiếng phun ra ngoài, “Tiểu Đình, đại ca. Thật sự cho tới bây giờ không muốn hại người, nhưng mà, tại sao cuộc sống của người lại tốt đẹp như vậy? Vì cái gì người lại là con trai ruột của vương phi, mà ta chỉ là một tên tiện chủng của ngoại thất chứ? Vì cái gì phụ vương chỉ thích người, còn đối với ta người lại chưa bao giờ liếc mắt một cái, đây đều do sai lầm của người, người thật sự rất tốt, người như là một áng mây xinh đẹp trên bầu trời, đứng ở trước mặt người, ta như một đám bùn đen xấu xí khó coi như vậy, là chính người bức ta làm như vậy, đây đều là lỗi của người, lỗi lầm của phụ vương, là lỗi lầm của vận mệnh mà thôi. Ta đã tha cho người mạng sống, đã là một sự nhân từ lớn nhất, tiểu Đình, người nợ ta một ân tình, là do ta đã cứu mạng của người.”

Còn có suy luận vô sỉ như vậy sao? Bởi vì chính mình không đủ xuất sắc, liền phải phá hủy tất cả mọi thứ tốt hơn so với hắn sao, Lãnh Hoa Đình rốt cuộc khó có thể tiếp tục mà nghe nữa, nhanh chóng rút nhuễn kiếm bên hông ra, nhắm thẳng vào yết hầu của Lãnh Hoa Đường, quả thật muốn tự tay giết chết tên súc sinh này mới tốt nhất.

Nhưng kiếm của Lãnh Hoa Đình vừa kéo ra, liền bị một người chặn lại: “Vương diệt, đây vẫn là Tông Nhân phủ, cho dù hắn phạm phải tội lớn, cũng nên chờ Tông Nhân phủ thẩm tra xong, án luật pháp mà xử phạt, cho nên người không có quyền giết hắn.” Dụ Thân vương lạnh lùng nói xong, đem trường kiếm ở cổ tay, tung một cái hướng về phía Lãnh Hoa Đình.

Lãnh Hoa Đình bên môi hàm chứa một tia mỉa mai, cười lạnh nói: “Vương thúc thật đúng là thể hiện tâm lòng của phụ thân, một tên súc sinh như vậy, người còn muốn thu dưỡng sao?”

Dụ Thân vương nghe xong cứng lại, trên mặt lập tức lộ ra một tia phức tạp, thẹn quá hóa giận nói: “Người nói bậy bạ gì đó?” Nói xong, theo bản năng nhìn về phía thái tử đang ngồi ở vị trí quan xử án giả vờ ngủ, đành ngưng ngừng trở về chỗ ngồi của chính mình, nhưng lại nói với Cung Thân vương: “Vương thúc, người nên thẩm án.”

Cung Thân vương mở to đôi mắt ngủ như không ngủ: “Nga” một tiếng nói: “A, thái tử điện hạ cũng tới, điện hạ ngồi ở đây, có điện hạ ở đây, cự thần làm sao tùy tiện mà làm lời cho được, cự thần vẫn nên thôi lui đứng sau thì hơn.”

Lời này nhìn như hồ đồ, kì thực là đang mắng Dụ Thân vương xen vào việc của người khác, Dụ Thân vương nghe thấy sắc mặt càng ngày càng không tốt, hắn hiện tại dù không thích Lãnh Hoa Đường, nhưng tên tiểu tử này có thể là con của hắn, cho nên, trong lòng hắn cũng tồn tại sự thương hại, suy nghĩ qua nhiều năm, cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ làm tròn trách nhiệm một phụ thân đối với hắn, sự tình tới lúc này, nếu có thể cứu hắn, thuận tiện nắm giữ hơi sức, nhưng hắn vốn không muốn vạch trần mối quan hệ đó, hắn đâu muốn gây bất lợi cho người kia, cho nên, Lãnh Hoa Đình mới vừa rồi nói như vậy cho nên làm cho hắn trong lòng hắn rất tức giận, rồi lại phát tác không được.

Hiện giờ lại bị Cung Thân vương châm chọc như vậy, lại càng như đổ dầu vào lửa, trừng mắt nhìn lão vương gia liếc mắt một cái nói: “Vương thúc, người không cần cậ già mà lên mặt đi, thái tử điện hạ đến đây chỉ để nghe xử, người mới là người chủ trì thẩm tra, mau mau thẩm tra xong đi, bốn vương cũng không muốn xem một nhà bọn hần diễn vở kịch đau khổ đâu.”

Thái tử nghe vậy nhượng mảy, nói với Cung Thân vương: “Vương thúc nói đúng, thúc gia xin mời tra thẩm, ta chỉ cần ở bên cạnh xem xét là được rồi.”

Vì thế Cung Thân vương liền chiếu theo trình tự mà bắt đầu thẩm án, mỗi lần hỏi một việc, Lãnh Hoa Đường đều phủ nhận, chính là hần mới vừa rồi chính mồm thừa nhận hạ độc với vương gia cùng Lãnh Hoa Đình, hần cũng lật lọng không thừa nhận, chỉ nói muốn có chứng cứ chứng thực, sau lại, thái tử đành bắt đắc dĩ, đành cho người ta thỉnh Tôn Ngọc Nương đi ra chính đường làm chứng.

Ngọc Nương được người đỡ vào đại đường, đỡ cái bụng đang mang thai đi ra, chậm rãi từ từ đi đến giữa chính đường, Cung Thân vương thấy nàng thân mình không tiện, liền miễn lễ cho nàng, ra lệnh cho người đem ghế dựa cho Ngọc Nương.

Lãnh Hoa Đường từ khi nhìn thấy Ngọc Nương cười đi vào liền trừng mắt nhìn nàng, tựa hồ muốn ăn tươi nuốt sống nàng, Tôn Ngọc Nương vừa nhìn thấy ánh mắt như quỷ hồn đến từ địa ngục của hần, liền sợ tới mức co rúm lại một trận, đành tiến lại ghế dựa không dám ngẩng đầu.

Thái tử điện hạ thấy không khỏi lắc lắc đầu, trong mắt hiện lên một tia thương hại, ôn hòa hỏi han: “Tối hôm qua tướng công nhà ngươi là muốn người đưa thức ăn có thuốc độc ẹ chồng ngươi có đúng hay không?”

Ngọc Nương nghe được khê ngẩng đầu, chuyển mắt nhìn thoáng qua Lãnh Hoa Đình đang ngồi ở một bên, lại thấp đầu nói: “Hồi bẩm điện hạ, tối hôm qua tướng công đúng là ra lệnh cho thần phụ đưa đồ cho Lưu di nương ăn, nhưng mà thần phụ đối tướng công cũng không yên tâm, liền dùng ngân châm thử qua trước, phát hiện đồ ăn kia có thuốc độc, thần phụ không hạ độc đối với Lưu di nương.”

“Tiện nhân, người giá họa cho ta.” Lãnh Hoa Đường vừa nghe, liền nổi giận mắng.

Ngọc Nương khéo miệng mang theo một tia cười lạnh nói: “Tướng công, người hần là cũng nhìn thấy, là thiếp cố ý đem bát tổ yến kia đánh rơi ở trong phòng của Lưu di nương, hiện giờ, sợ là đem cho chuột thử cũng sẽ chết, đại nhân nếu không tin, có thể đi đến hậu viện của Giản Thân vương mà xem xét, tiểu phụ nhân cũng không dám vọng ngôn nửa câu.”

“Tiện nhân, lòng của người đúng là ngoan độc, người mang thai con ta, thế nhưng còn hãm hại ta, người không sợ sau khi sinh con ra sẽ không có phụ thân sao?” Lãnh Hoa Đường nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Ngọc Nương vừa nghe, nước mắt đều rơi xuống, liền khóc thút thít xoay người, nói với Lãnh Hoa Đình: “Nhị thúc, người cũng đã nghe thấy, đại ca của người nếu bị xử phạt theo khuôn phép, thì mẫu tử ta đây sẽ thành cô nhi quả phụ, về sau, mẫu tử của ta đành phải nhờ vào nhị thúc rồi.”

Nàng khóc rất thương tâm, nói xong tình ý chân thật, làm cho tất cả mọi người đều cảm động, cảm phục ột người nữ tử trí tuệ như thế này, lại vì vận mệnh của nàng mà cảm thấy thương xót, nói như thế nào cũng là gặp người không tốt, còn trẻ như vậy đã phải thủ tiết, quả thật rất đáng thương a.

Cung Thân vương lau khéo mắt, nói với Ngọc Nương: “Hài tử đáng thương, Giản Thân vương không phải là người ác độc, chắc hần sẽ thu nhận hai mẹ con ngươi, cũng sẽ đối đãi tốt với hai người.”

Nói xong rồi hướng về phía Lãnh Hoa Đình nói: “Tiểu Đình a, Hoa Đường tuy là đáng giận, nhưng hai người tấu tấu của nhà ngươi cũng là vô tội, về sau, cuộc sống của các nàng, thật sự cần người phải chiếu cố đi, cũng may người Giản Thân vương phủ từ trước đến nay giàu có, nuôi dưỡng thêm vài người cũng không thành vấn đề, ai, đều là chuyện của hoàng gia, làm sao lại trở thành tình trạng như vậy chứ?”

Lãnh Hoa Đình nhìn cũng không nhìn Ngọc Nương liếc mắt một cái, đối với tội lỗi của Lãnh Hoa Đường hiện giờ đều đã có vật chứng đầy đủ, cho dù Ngọc Nương không đến làm nhân chứng cũng không sao cả, hần không muốn nhìn thấy bộ dạng nàng ta lấy việc này cho rằng hần nợ nàng ta một ân tình, nàng ta cũng không phải là thứ tốt đẹp gì, lúc trước nàng ta đã đối xử với Cẩm Nương như thế nào, tuy là Cẩm Nương không để ý, nhưng hần cho tới bây giờ cũng chưa quên đâu.

Hơn nữa, ánh mắt của nữ nhân này nhìn mình cảm thấy vô cùng chán ghét, không khác gì tên súc sinh kia, không khỏi cảm thấy căm tức, hiện giờ lại nghe thấy Cung Thân vương nói như vậy, hắn liền lạnh lùng chấp tay lại nói: “Chỉ cần nàng an phận thủ thường, Giản Thân vương phủ dĩ nhiên sẽ không bạc đãi nàng. Nhưng nếu nàng ấy mang tâm tư khác, cũng chớ trách ta không khách khí, cho dù nàng đáng thương đến mấy, ta cũng không có nghĩa vụ giúp kẻ thù nuôi dưỡng thể nhi hay là lão vương gia muốn tiểu Đình nuôi dưỡng một tên nghiệt tử, tương lai giống như phụ thân của hắn hãm hại ta?”

Nói xong, liền đứng lên, chấp tay trước Cung Thân vương cùng thái tử điện hạ còn có Giản Thân vương nói: “Tiểu Đình trong nhà còn có việc, lúc này sẽ không ảnh hưởng đến lão vương gia xử án, cáo từ.”

Nói xong nhấc chân muốn đi, bên kia Lãnh Hoa Đường giầy quất lên một tiếng với Lãnh Hoa Đình: “Tiểu Đình, nữ nhân này không phải là người tốt, người tốt nhất là nên giết nàng, nhưng vẫn giúp đại ca lưu lại huyết mạch, đứa nhỏ là vô tội.”

Lãnh Hoa Đình lại quay trở về, lạnh lùng nhìn Lãnh Hoa Đường nói: “Người tốt nhất nên chết tâm đi, muốn mượn tay ta báo thù thay cho người sao? Vọng tưởng, nàng là dạng người gì, cùng ta có liên quan sao? Nga, đúng rồi, người không phải đã luyện được một thân võ nghệ sao? Không bằng người hiện tại đi giết nàng đi? Người mới vừa rồi luôn mồm chỉ trích phụ vương đối với người nhần tâm, ta xem, phụ vương đối với người quá mức nhân từ, nếu là ta, một đòn đánh gãy gân cốt trên tay chân của người, rồi phế đi công phu của người, đem người quăng ra bên ngoài, làm cho người giống như một con chó mà sống.”

Nói xong, không để ý đến hắn, nghênh ngang mà đi.

Ngọc Nương nhất thời nhìn thấy đến choáng váng, hắn. Hắn thật sự đứng lên, thật sự. Ngọc thụ lâm phong, anh tuấn phong thần, trên đời này. Còn có nam tử hoàn mỹ so với hắn sao?

Trước mặt thái tử Lãnh Hoa Đường, còn có Dự Thân vương, Cung Thân vương, ánh mắt của Ngọc Nương dừng trên người của Lãnh Hoa Đình cũng không chịu rời đi, thẳng đến lúc thân ảnh của Lãnh Hoa Đình biến mất ở ngoài cửa, nàng ta vẫn còn vờn cổ ra để tìm kiếm bóng dáng ấy, chỉ kém còn chưa chảy xuống nước miếng.

Dự Thân vương nhìn thấy nhưng lại lâm vào trầm tư, mà thái tử cũng lắc lắc đầu, rất không hài lòng nhìn về phía Ngọc Nương, đều là con gái của Tôn đại nhân, tại sao nhân phẩm lại kém xa đến vậy, Tôn Ngọc Nương, quả thật cũng không giống như một nữ nhân tốt.

Giản Thân vương chán ghét nhìn Ngọc Nương liếc mắt một cái, quay đầu nói với Lãnh Hoa Đường: “Người nhận tội đi, nếu còn cố chối cãi chỉ làm cho người đời xem thường người, nam tử hán, nên có dũng khí, ngay cả khi chết cũng nên có tôn nghiêm một chút.”

Lãnh Hoa Đường nghe xong cười ha ha lên, sau một lúc lâu mới nói với Giản Thân vương: “Chỉ sợ làm cho phụ vương thất vọng rồi, ta. Không dễ dàng chết như vậy.”

Nói xong, liền xoay đầu, âm ngoan oán độc mà nhìn về phía Dự Thân vương, Lưu di nương đã từng nói qua, Dự Thân vương có thể là phụ thân của hắn, tuy rằng nhiều năm qua, hắn cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ biểu hiện gì với mình, nhưng mỗi khi hắn nhìn qua đều thấy Dự Thân vương xuất hiện ánh mắt phức tạp, giống như hận lại giống như thương xót, hình như lại có sự thương hại, hừ, hai mươi mấy năm người này chưa bao giờ thực hiện trách nhiệm của phụ thân, đến lúc này, dù sao cũng nên biểu hiện một chút đi.

Hiện giờ hắn cũng không phải cảm thấy thẹn vì thân phận của mình, chỉ cần không phải con trai của Lãnh nhị, thì chính mình còn hi vọng, dù sao con trai của Dự Thân vương mới chính là huyết mạch chính tông của hoàng thất, hoàng gia, sẽ không dễ dàng xử tử chính mình.

Giản Thân vương nghe xong lời của hắn đột nhiên tỉnh ngộ lại, hiện giờ thái độ của hoàng thượng đối với Giản Thân vương phủ, rất có thể sẽ bỏ qua cho Lãnh Hoa Đường cũng không chừng, tên súc sinh kia bất cứ chuyện gì cũng có thể làm ra, tiểu Đình mới vừa rồi lúc gần đi rõ ràng đã trách cứ chính mình rất mềm lòng.

Ông đột nhiên đứng lên, chậm rãi đến gần Lãnh Hoa Đường, trên mặt lộ ra một tia vui mừng cười, ánh mắt cũng trở nên từ ái lên, cuối người xuống, đem Lãnh Hoa Đường từ trên mặt đất nâng dậy, ôn nhu nói: “Đường nhi, kêu ta một tiếng phụ thân đi, lúc này phụ thân, nhất định sẽ đáp ứng người.”

Lãnh Hoa Đường vừa nghe, nước mắt liền ứa hốc mắt, kinh ngạc nhìn Giản Thân vương, khoe miệng hơi giương lên, sau một lúc lâu mới kêu: “Cha. Cha. Người. Người. Thật ác độc.”

Lời nói của hắn, nửa câu đầu thanh âm tràn ngập một loại tình cảm, nhưng nửa câu sau lại trở nên thô lương, làm ọi người ngồi ở đây đều không rõ ràng, cho rằng hắn vẫn oán giận Giản Thân vương, ai cũng không để ý.

Chỉ có tôn Ngọc Nương nhìn thấy trên trán của Lãnh Hoa Đường đổ mồ hôi đầm đìa, mà sắc mặt của hắn giống như xuất hiện một tầng sương giá, yếu ớt mà ngã xuống.

Ngọc Nương khoe miệng liền gọi lên một chút lãnh trào, thừa dịp thái tử cùng Dự Thân vương còn chưa hoàn hồn, đứng lên, hướng bọn họ cáo từ, như thế, vừa đúng lúc dẫn dắt sự chú ý của bọn họ.

Thái tử làm sao nhìn không ra động tác nhỏ của Giản Thân vương, nhưng mà, hiện giờ hắn đang cột chung một chiếc thuyền với Giản Thân vương phủ, đối với những việc gây bất lợi với Giản Thân vương, đều ảnh hưởng đến lợi ích của hắn, cho dù thấy được, hắn cũng sẽ không nói gì.

Lãnh Hoa Đường oán hận nhìn Giản Thân vương, hận ý trong lòng của hắn như sắp nổ tung, thật tức giận khi vừa rồi hắn còn nghĩ rằng ông đối với mình vẫn tồn tại một tia thương xót, chính mình rốt cục có thể gọi ông một tiếng phụ thân, không nghĩ tới, ông. Thế nhưng thừa dịp chính mình không phòng bị, xuống tay phế đi công lực của mình, lão già đáng chết, kiếp này chỉ cần ta không chết, ta nhất định sẽ cho người ném nổi đau gấp trăm lần so với ta phải chịu hôm nay.

Lãnh Hoa Đình bỏ lại xe ngựa, cưỡi ngựa mà quay trở về phủ, hắn cảm giác có chút nhớ nhà, rất muốn Cẩm Nương nhìn thấy mình có thể đứng dậy, đứng ở dưới ánh nắng mặt trời, cô gái nhỏ kia, thường thường giống như đang nằm mơ mà hỏi mình:

“Tướng công, chàng chừng nào thì mới chịu nắm tay thiếp đi dạo phố, thiếp muốn cho toàn bộ cô nương tiểu phụ nhân nhìn thấy mà hâm mộ Tôn Cẩm Nương không thôi, thiếp đã gả ột tướng công hoàn mỹ đến như vậy. Thiếp muốn nắm tay chàng, hồi phủ, để cho lão phu nhân cùng mẫu thân của thiếp nhìn thấy, thiếp đã gả ột vị phu quân tốt như thế nào, thiếp càng muốn cho đại phu nhân nhìn xem, tướng công của thiếp không phải là người tàn tật, làm cho bà ấy hối hận lúc trước đã ghét bỏ chàng.”

Cẩm nương từ sau khi có người mời Ngọc Nương đi, ở nhà trong lòng có chút không yên tâm, Dương nhi sau khi bú sữa xong, liền ở trên người nàng càng không ngừng đạp chân, nắm lấy tua bông trên cổ áo của nàng từng cái từng cái tháo xuống, Tú cô nhìn Cẩm Nương không yên lòng, sợ nàng lại không kiên nhẫn Dương nhi, đành phải tự tay ôm lấy Dương nhi đi.

Dương ca cũng không bằng lòng, chu cái miệng phun bong bóng, người này hiện giờ cũng học tức giận, chỉ cần mất hứng một cái, lập tức phun bong bóng với người khác, lại không phun trên người của người khác, mà đem cái cảm mập mạp của mình trở nên ứa ất, Tú cô nhìn thấy đành bất đắc dĩ, vội cầm khăn tay lau miệng cho bé, bên cạnh dỗ nói: “Dương nhi nếu ngoan, Tú cô đến, Tú cô sẽ ôm con đi chơi, một hồi nếu chọc giận nương của con, nàng lại muốn đánh con nha.”

Dương ca nhi nghe thấy tựa như đã hiểu, ánh mắt trong trẻo ủy khuất nhìn Cẩm Nương, im lặng mà lên án, nhìn thấy Cẩm Nương không đáp lại bé, hai bàn tay nhỏ bé lập tức nâng gò má của Cẩm Nương lên, cái miệng nhỏ nhắn bắt đầu phun bong bóng của bé, dán sát lên môi của Cẩm Nương.

Cẩm Nương bị bé phun ắm ướt cả miệng liền hồi thần lại, vừa nhìn thấy nhi tử nhà mình, đang lấy lòng, lại ủy khuất nhìn mình, không khỏi bật cười: “Tú cô, người này làm sao vậy?”

Tú cô không khỏi liếc nàng một cái nói: “Còn không phải ngày thường người đối với bé rất hung dữ sao, cái này là do sợ người không thích bé, nên bé đành phải vuốt móng ngựa đi.”

Cẩm Nương nghe vậy ngẩn ra, còn thật sự nhìn Dương ca nhi, Dương ca nhi tựa hồ như chứng thật lời nói của Tú Cô, lại đem cái miệng ắm ướt nhỏ nhắn của mình đưa tới, trong lòng của Cẩm Nương như cảm thấy hòa tan, nâng mặt nhi tử nhà mình lên, hôn loạn một trận, miệng cười nói: “Ừ, con so với phụ thân của con còn đáng yêu hơn, phụ thân thói tha của con, đến bây giờ còn chưa trở lại, chúng ta phải lên đường trở về nhà ngoại nha. Nếu không trở về, liền đánh cái móng của phụ thân con.”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Phượng Hỉ giống một trận gió cuốn vào, không kịp thở mà báo tin: “Phu nhân. Phu nhân, Nhìn. Xem, nhị gia trở về.”

Cầm Nương nghe xong tức giận liếc nàng một cái nói: “Đã đến giờ tỵ, nếu không trở về, ta liền mang Dương ca nhi hồi phủ, không cần hấn.”

“Không phải, phu nhân, nô tỳ nhìn thấy nhị gia người. Người không phải trở về bằng xe lăn.” Phượng Hỉ khó nén kinh hỉ trong lòng, lớn tiếng nói.

“Không phải ngồi trên xe lăn, vậy có người công hấn trở về sao?” Cầm Nương không chút để ý nói, ngược lại nhân tình sáng lên, ôm lấy Dương ca nhi mãnh liệt hôn một cái, không thể tin được nói: “Con trai, hay là cha của con đã thông suốt, trong đầu của hấn đã bị người khác kích động rồi sao?”

Theo bản năng liền ôm lấy con, bước nhanh ra bên ngoài nghênh đón, quả nhiên liền nhìn thấy dáng người thon dài kia, nam nhân khuynh thành giống như thân trúc lại giống như vàng trắng, đang cười nhẹ nhàng đi về phía nàng, ánh nắng vào đông chiếu lên trên người hấn, giống như một thân tỏa ánh kim, lóe sáng đến loá mắt, cơn gió nhẹ thổi qua, đem trường bào xanh của người kia thổi tung bay lên, bỗng nhiên tóc đen ở bên vai bị gió thổi cuộn lên, giống như làm lộ ra ánh sáng lung linh, làm cho hấn giống như thiên tiên giáng trần.

Không biết bất giác, đôi mắt của Cầm Nương trở nên ướt át, ảo tưởng qua không ít lần, hấn đường đường chính chính mà đứng trước mặt nàng, đứng trước mặt người khác, nhưng mọi chuyện vẫn như bọt nước, hiện giờ, hấn thật sự đứng lên, thân hình cao ngất kia đang chậm rãi đi về phía nàng, lại làm cho nàng cảm thấy mọi chuyện dường như không đúng, nhu nhu ánh mắt, nói với Tú cô cũng đang sưng sò ở một bên: “Tú cô, người xem người kia? Hấn. Thật là nhị gia sao?”

Tú cô cầm tay áo lau khóe mắt, gạt đầu mạnh nói: “Đúng, đúng, thật là nhị gia, phu nhân, người. Khổ tẫn cam lai, nhị gia người, chân của người hấn là đã tốt rồi.”

* Khổ tẫn cam lai: Thời kỳ cực khổ đã qua ()

Cầm Nương còn muốn nói cái gì đó, Dương ca nhi trong lòng ngực cũng không ngừng đập cái chân mập mập của mình, một đôi tay nhỏ bé chụp vỗ vỗ, miệng y y nha nha, cả người giống như muốn tự mình từ trong ngực của Cầm Nương đi ra.

Tú cô thoáng chốc liền đem Dương ca nhi đang huyền não trong lòng Cầm Nương bông ra, dỗ bé nói: “Cha của con cùng mẫu thân có chuyện muốn nói, không được nháo, tiểu bảo bảo.”

Cầm Nương đứng ở cạnh cửa vẫn không nhúc nhích, đang mỉm cười nhìn người kia dần dần đến gần mình, Lãnh Hoa Đình cũng mỉm cười nhìn về phía Cầm Nương đang đứng ở cửa, sinh qua hài tử càng làm cho nàng trở nên nở nang mềm mại, vẻ đẹp của nàng, không xinh đẹp, nhưng lại càng giống như một loại rượu, thời gian đã lâu nhưng vẫn giống như ngày vừa mới tân hôn, hương thơm bốn phía, trầm tĩnh thanh nhã, chỉ cần một chút cũng thành nghiện, làm người ta rốt cuộc không thể mở mắt, không bỏ xuống được chén rượu, đó là bảo vật trong lòng hấn, là tim của hấn, cũng là linh hồn của hấn.

Càng đến gần nàng, tim của hấn càng đập nhanh lợi hại, rõ ràng rất muốn nhìn thấy bộ dạng của nàng khi thấy được bản thân hấn đứng thẳng dưới ánh nắng của mặt trời, nhưng khi thật sự đứng trước mặt nàng, lại nảy sinh một chút hoảng sợ, sự sợ hãi này chính là hổ thẹn, để nàng phải chờ lâu như vậy mới thực hiện được.

“Nương tử, ta đã trở về.” Hấn hàm chứa cười, thản nhiên nói ra.

“Tướng công, chàng đã trở lại.” Nàng cũng hàm chứa cười, thản nhiên trả lời.

Sau đó, hấn vươn một bàn tay, đem bàn tay mềm mại của nàng để vào lòng bàn tay của hấn: “Nương tử, đi, ta mang nàng đi dạo phố. Sau đó sẽ hồi tể tướng quân phủ.”

Nàng mỉm cười nhìn hấn, theo hấn chậm rãi đi xuống thềm đá, đi đến đình viện bên trong, vai sát vai, tay nắm tay, đi về phía ngoại viện.

Giờ khắc này, trong lòng của hai người đều tràn đầy hạnh phúc, con đường phía trước còn có thể có gian nan, nhưng cho dù thế nào, lòng của bọn họ sẽ càng siết chặt lại với nhau, chỉ cần vợ chồng đồng lòng,

không có gì là không vượt qua được, cho nên, bọn họ tràn đầy tự tin tiến về phía trước, những đau khổ rồi sẽ qua đi, phía trước chính là tiền đồ tươi sáng của bọn họ.

“Oa. Oa. Nga. Nga, y. Y.” Vài tiếng khóc rung trời thúc giục hai người bừng tỉnh lại, Cẩm Nương bắt đắc dĩ giương miệng lên, nhìn Lãnh Hoa Đình liếc mắt một cái nói: “Xem ra, hôm nay sợ là không thể đi dạo được rồi, chúng ta còn phải hồi phủ, mọi thứ đều đã chuẩn bị tốt, chỉ chờ tướng công trở về sẽ cùng trở về.”

Về mặt Lãnh Hoa Đình cảm thấy suy sụp, vẫn là vô nhẹ lên mặt Cẩm Nương nói: “Ngày còn dài, về sau chờ sau khi tiểu tử kia ngủ, chúng ta sẽ tranh thủ mà đi được không?”

Cẩm Nương vừa nghe, ánh mắt liền sáng lên, nhỏ giọng nói: “Ừ, tranh thủ đi, không cho bất luận kẻ nào nhìn thấy, ai cũng không mang theo, chỉ có hai chúng ta.”

Nói xong, hai người tươi cười giống nhau, tay nắm tay, vai sát vai cùng nhau quay trở về, Dương ca nhi khóc đã sớm trở thành sụt sùi, giương bàn tay nhỏ bé hướng về phía Lãnh Hoa Đình, ánh mắt lại trông mong nhìn Cẩm Nương, Cẩm Nương tức giận xoa đầu của bé nói: “Xú tiểu tử, cha con là của ta, con đừng muốn cướp.”

Một nhà ba người vô cùng cao hứng trở về nhà, trong phòng Phong Nhi cùng Song nhi hai người nhìn thấy Lãnh Hoa Đình ôm Dương ca nhi đi tới, ánh mắt không khỏi cảm thấy choáng váng, Phong Nhi trừng mắt, giương miệng, sau một lúc lâu mới nói: “Trời, gia. Cũng thật tuần.”

Trương ma ma ở một bên cầm khăn lau lệ, nghe xong lời này liền chĩa nhẹ vào trán của nàng, “Tiểu chân, cẩn thận Trần thị vệ nghe được, đem cây trâm đính ước kia thu hồi về.”

Phong Nhi vừa nghe thấy liền đỏ mặt, hờn dỗi kéo lấy tay áo của Trương ma ma nói: “Ma ma, người không nên vậy, không có việc gì liền trêu chọc ta, bộ dạng của nhị gia thật anh tuấn thôi, trước kia khi nhìn người còn ngồi trên xe lăn, chỉ cảm thấy kinh diễm, có diễm. Có diễm nam nhân lại có cảm giác như nữ nhân, hiện giờ người đứng lên, lại có khí phách không giống với lúc trước, làm sao còn nhìn thấy được khí chất giống như nữ nhân như trước nữa, rõ ràng chính là một vị nam tử hán vĩ đại.”

Trương ma ma vừa nghe xong liền chọc nàng: “Nói cái gì đó, nhị gia khi nào thì không phải nam tử hán chứ, nha đầu nhà ngươi càng nói càng không có phép tắc, xem ra, quả thật phải tìm người gả đi rồi, suốt ngày cứ khùng khùng điên điên, càng lớn càng muốn chuyển đi rồi.”

Phong Nhi nghe thấy rụt cổ, thè lưỡi, cười nói: “Ta nên đi vào sắp xếp đồ đạc cho Nhị Gia thôi, không để ý tới ma ma nữa.”

Song nhi nghe xong cũng vội theo đi vào, hai người vừa nói vừa ôm vài túi đồ đi ra, cười tủm tỉm đứng ở giữa chánh đường, Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình ôm Dương ca nhi tiến vào chánh đường, liền bị hù hoảng sợ: “Đây là các người làm gì?”

Phong Nhi cúi chào rồi thi lễ nói: “Phu nhân không phải nói phải lên đường sao? Nô tỳ đã đem mọi thứ chuẩn bị tốt, chỉ chờ phu nhân ra lệnh .”

“Nhị gia mới trở về, nên để cho hần ngồi xuống uống trà cử động thân thể một chút.” Cẩm Nương nghe xong cười nói.

“Lúc này đã là giờ tỵ hai khắc, nếu không trở về, sẽ không thể tham gia vào bữa trưa ở tướng phủ, phu nhân, nhị gia, vẫn nên đi sớm khởi hành thì tốt hơn.” Về mặt Phong Nhi cười quái dị, ánh mắt đều nhanh trở hình trăng khuyết.

“Đúng vậy a, phu nhân, không thể lại trì hoãn, sớm đi thôi, Tôn Tướng Phủ cũng không xa, chúng ta cũng đừng ngồi xe ngựa nữa, chúng ta nên đi thôi, rất nhanh sẽ đến.” Đôi mắt của Song nhi cũng trở nên linh động cười đến giương cung, đem hành trang đặt lên trên vai, ý định là sẽ phải đeo trên lưng trong một thời gian dài .

“Ngồi xe ngựa không phải thoải mái hơn sao? Hai người các người còn mang nhiều đồ như vậy.” Cẩm Nương lại kinh ngạc. “Cũng không biết là ai, suốt ngày suy nghĩ, một ngày kia nếu gia đứng lên, không phải nên lôi kéo gia ra ngoài đi dạo sao, còn nói muốn cho những cô nương cùng các phu nhân khác hâm mộ đến ghen

tị đầu, làm sao đến lúc này lại trái ngược như vậy, phỏng chừng là sợ người khác nhìn thấy bộ dạng này của gia, sẽ tranh đoạt đi.” Phong Nhi hừ mũi nói.

“Cũng không phải đâu, phu nhân là nhất gan thôi, nhìn gia giống như thần tiên như vậy, phu nhân tất nhiên là không tự tin, không dám rồi.” Song nhi cũng phụ họa giống như đã hiểu mọi chuyện thì ra như vậy.

“Đừng tưởng là ta không biết, các người đang dùng phép khích tướng, rõ ràng chính là hai nha đầu các người muốn đi ra ngoài khoe khoang, mặc cho ai nếu có thể đi theo một chủ tử như vậy, đều cảm thấy lên mặt đầu, hừ, ta sẽ không trúng kế, ta sẽ ngồi trong xe ngựa mà đi, còn có a, ta sẽ không sợ ai đến thưởng thức hần, nhị gia nhà ngươi là của ta, ai dám đến thưởng thức, ta sẽ đánh cho đến khi đầu của các nàng nổ tung ra.” Nói xong, hai tay chống nạnh thành hình ấm trà, chỉ chớp mắt, nhìn đến người nào đó vẻ mặt đắc ý, không khỏi càng thấy căm tức, sắc giọng nói: “Chàng nếu dám ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, thiếp sẽ.”

“Không cho nói hai chữ kia, nàng dám nói, ta sẽ trừng phạt nàng.” Lãnh Hoa Đình vừa nghe liền thu lại ý cười, nghiêm túc nhìn nàng nói.

Cầm Nương đem hai chữ “Hữu phu” kia nuốt trở về, cũng không cam lòng nhéo chớp mũi của hần nói: “Tóm lại, chàng để cho nhiều người liếc mắt thử xem.”

“Trong mắt của ta chỉ có nương tử, với lại trong Đại Cầm này, người nào so với nương tử của ta xinh đẹp hơn chứ, ở trong mắt ta, nương tử là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.” Lãnh Hoa Đình lập tức trưng ra khuôn mặt tươi cười, ôm Dương ca nhi đỡ Cầm Nương, Dương ca nhi nhìn thấy mẫu thân đang nhéo mũi phụ thân bé, cũng học theo bắt lấy, cũng đưa bàn tay dính nước miếng ra, toàn bộ nước miếng đều dính trên cái mũi tinh xảo của cha bé.

Một nhà ba người, đi đến thỉnh an vương phủ, sau khi nói chuyện, lại mang theo Tú cô, Trương Ma Ma, Phong nhi, Song nhi vài người, vẫn là ngồi xe ngựa tới Tôn tướng phủ, Tôn tướng quân mấy ngày nay thân mình khó chịu lợi hại, vẫn không vào triều, Cầm Nương cầm một ít dược liệu quay trở về.

Người của Tôn gia đã sớm nghe nói Tú cô nương hôm nay sẽ hồi phủ, sáng sớm liền ở cổng lớn chờ, cổ đã kéo căng ra, cũng đã đợi vài canh giờ nhưng không thấy xe ngựa của Giản Thân vương phủ, Nhị phu nhân vốn cũng đi đến cổng trước nhìn qua vài lần, nhưng mọi chuyện trong phủ còn phải làm rất nhiều, lại muốn bày ra mấy bàn để chào mừng ngoại tôn trở về, lập tức vội vàng trở về.

Thủ vệ cùng gã sai vặt rất xa đã nhìn thấy xe ngựa của Giản Thân vương phủ đi đến đây, vội vàng chạy vào báo tin, đại tổng quản trước hết ra đón, một vài gã sai vặt thông minh tiến vào cổng báo tin, Lãnh Hoa Đình giúp đỡ Cầm Nương xuống xe ngựa, bên kia Tú cô cùng Trương ma ma cũng cầm vài món đồ từ xe ngựa khác đi xuống, vừa nhắc mắt, lại nhìn đến còn có một chiếc xe ngựa của Giản Thân vương phủ cũng đã tới, không khỏi kinh ngạc mà nhìn lại.

Chỉ chốc lát sau, quả nhiên thấy Ngọc Nương được hai nha đầu nâng xuống, xuống xe ngựa, Cầm Nương vừa thấy, vẻ mặt liền trầm xuống, Ngọc Nương là muốn tranh giành giờ khộp đến như vậy sao? Không phải muốn cùng mình trở về chứ, người này vừa mang thai vừa đang mang tâm tư gì vậy?

154. Chương 155

“Thật là đúng lúc, tứ muội, muội không chịu cùng tỷ quay về, tỷ tỷ đành phải một người một thân tự trở về, không nghĩ tới, ngay trước cửa lại được muội cùng muội phụ.” Ngọc Nương được Hồng Nhi giúp đỡ, từ từ đi tới, vẻ mặt nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng thích ý.

Lãnh Hoa Đình căn bản là không nhìn nàng, ôm lấy Dương ca nhi liền đi vào trong, Cầm Nương miễn cưỡng cười cười với Ngọc Nương nói: “Bên ngoài gió lớn, chỉ sợ Dương ca nhi cảm lạnh, chúng ta trước hết vào trong, thân mình của nhị tỉ đang nặng nề, vẫn là nên đi chậm một chút thì tốt, cẩn thận một chút.”

Ngọc Nương nhìn thấy Lãnh Hoa Đình nghiêm mặt lại đi lên phía trước, cảm thấy buồn bã, lập tức vừa cười hì hì nói: “Không có chuyện gì, đứa nhỏ quan trọng hơn, Tứ muội, muội cứ đi trước đi.”

Một hồi sau nhị phu nhân nghe có người bẩm báo, vội vàng ra đón, Lãnh Hoa Đình vừa nhìn thấy nhị phu nhân, mang Dương ca nhi đưa cho Tú cô bế, chính mình khom người hành lễ, nhị phu nhân nhìn thấy dáng người kiệt xuất này, càng mở mang tầm mắt khi nhìn thấy con rể khôi ngô cao lớn, nhất thời cái mũi cảm thấy chua xót, ánh mắt liền trở nên ướt át, nhìn Lãnh Hoa Đình không ngừng mà nói xong: “Tốt, tốt, tốt, thật sự là đứa trẻ tốt, đứa trẻ tốt.”

Một bên Đông nhi liền cười kéo tay áo của nhị phu nhân, chỉ chỉ Dương ca nhi đang nằm trong tay Tú cô, Dương ca nhi lần đầu tiên đến Tôn gia, cho nên nhìn thấy mọi thứ đều trở nên xa lạ, hai đôi mắt đen láy nhìn xung quanh, bàn tay nhỏ bé không ngừng vuốt bả vai của Tú cô, miệng oa oa kêu loạn.

Nhị phu nhân vừa nhìn thấy liền thích, đưa tay ra ôm, Dương ca nhi đã bốn tháng tuổi rồi, đã biết sợ người lạ, nhìn thấy nhị phu nhân duỗi tay lại đây, thân thể nhỏ nhắn của bé hướng vào lòng của Tú cô co rụt lại, bàn tay phải nhỏ bé chụp lấy tay của Nhị phu nhân.

Nhị phu nhân nhìn thấy liền nở nụ cười: “Đứa nhỏ này, mới một chút đã sợ người lạ rồi, nhìn thấy nhất định là một đứa nhỏ lanh lợi, tới đây, ta là bà ngoại của con nha.”

Cầm Nương thấy vậy liền đi lại đây vội vàng kéo nhị phu nhân nói: “Nương, con gái khó khăn lắm mới được trở về, người cũng chưa chịu liếc mắt nhìn nữ nhi một cái, chỉ biết đi ôm tên tiểu tử này, đừng ôm hần, hần rất khỏe mạnh, một lát sau có thể chơi đùa tóc của người đến rồi loạn mất.”

Nhị phu nhân từ ái ôm lấy Cầm Nương, đi ra ngoài đã gần một năm, con gái đã muốn trưởng thành rồi, vóc người đã cao lớn hơn, khuôn mặt càng nở nang xinh đẹp hơn, so với lúc còn ở nhà, quả thực là một trời một vực, vốn lúc trước là một bộ dạng thanh tú, hiện giờ đã trưởng thành lại trở thành một đại mỹ nhân, tuy rằng không thể so sánh với con rể, nhưng mà cũng trở thành một mỹ nhân tuyệt trần xinh đẹp.

“Nha đầu ngốc, nương làm sao lại không để ý đến con, con. chắc đã chịu khổ rồi.” Nhị phu nhân nói xong thanh âm cũng có chút nghẹn ngào, vuốt mái tóc của nữ nhi, ôn nhu nói, ở trước mặt của con rể, nhạc mẫu như bà nếu biểu hiện đối với nữ nhi của mình quá mức sốt ruột, không phải như vậy, thì người ta còn tưởng rằng con rể ở Giản Thân vương phủ đối xử không tốt với nữ nhi của mình.

Cầm Nương dựa vào trong ngực của nhị phu nhân, dán sát vào người của bà một hồi mới chịu đứng thẳng dậy, bên kia Dương ca nhi nhìn thấy mẫu thân của bé cùng nhị phu nhân thân thiết, vỗ tay liền hướng về phía Cầm Nương, bĩu môi muốn bông, Cầm Nương nhéo vào cái mũi nhỏ của bé nói: “Nương sẽ không ôm con, ai bảo con sợ người lạ làm chi, bà ngoại cũng không nhận thức được, tiểu quỷ không lương tâm.”

Dương ca nhi nhăn nhó cái mũi, đem cái mũi nhăn lại thành một nhúm làm một vẻ mặt quái lạ để cho Cầm Nương nhìn, nhị phu nhân nhìn thấy cười đến khom người, chỉ vào Dương ca nhi nói: “Đứa nhỏ này, đứa nhỏ này, rất thú vị nha, cũng thật chọc cười người khác nha.”

“Bái kiến nhị phu nhân.” Tú cô lúc này thừa dịp tranh thủ hành lễ với Nhị phu nhân, Tú cô cười nói với nhị phu nhân: “Dương ca nhi nhà chúng ta, đúng là rất thông minh, không chỉ tác oai tác quái, còn biết lấy lòng người khác, khi tức giận cũng sẽ phun bong bóng.”

Cầm Nương nghe thấy vẻ mặt hắc tuyến, trong mắt Tú cô, Dương ca nhi làm gì cũng đều tốt cả, bên cạnh việc tức giận phun bong bóng cũng là một biểu hiện sự thông minh, trách không được kiếp trước lão nhân gia đã nói, đứa nhỏ quả thật không nên để cho người lớn tuổi mang theo, ở thời đại này, các lão nhân gia sẽ vô cùng sung ái tôn tử của chính mình.

Một lát sau Ngọc Nương cố gắng mang theo cái bụng bầu đi vào, nhị phu nhân vội đi qua nghênh nàng, cười nói: “Hôm nay vừa trùng hợp như vậy, sao nhị thiếu phu nhân cũng trở về, ai, thân thể còn đang nặng nề như vậy, người đâu mau tới đây, giúp đỡ nhị thiếu phu nhân, đừng làm cho nàng ngã.”

Ngọc Nương nghe xong chỉ nhàn nhạt nở nụ cười, tay giữ lấy thắt lưng, ý vào việc mình đang mang thai, cũng không hành lễ với nhị phu nhân.

Cầm Nương nhìn thấy cũng không vui, nhị phu nhân hiện giờ là tiểu thiếp của phụ thân, tuy nói là thứ, nhưng Ngọc Nương làm vẫn bối cũng không nên ngạo mạn vô lễ như vậy, cho dù là xem nét mặt của mình,

cũng nên có ý tứ một chút.

“Nương, chúng ta đi gặp lão phu nhân đi, Hiền ca nhi chắc đã hai tuổi rồi, đã lâu không gặp, trách sao muốn nhìn thấy hân đâu.”

Cầm Nương vì thế kéo tay nhị phu nhân đi, lôi kéo bà đi lên phía trước, nhị phu nhân là trưởng bối, không cần quan trọng việc thể hiện vị trí của mình trước mặt Ngọc Nương, chính cô ta hiện tại cũng là một vị thiếp mà thôi, dựa vào cái gì mà đối với mẫu thân của nàng cau mặt chứ, người như vậy, thật đúng là không quan trọng trong mắt của nàng đâu.

Nhị phu nhân dĩ nhiên hiểu ý của Cầm Nương, chỉ là, hiện giờ nàng ở Tôn gia cũng không giống như trước kia phải phục tấp làm thiếp, đại phu nhân sớm thiên quán rất nhiều năm rồi, lại bị nhốt vào phạt đường, lão phu nhân đã lớn tuổi, hiện giờ mọi chuyện trong phủ đều phải dựa vào nhị phu nhân xử lý.

Hơn nữa, giúp cho nhị phu nhân có thể duy trì được vị trí, Cầm Nương mỗi tháng đều đưa không ít bạc về để trợ cấp gia dụng, bạc là thứ tốt, cho dù một gia đình giàu sang trong sạch, nếu không có bạc cho dù trong sạch tới đâu cũng không thể đứng dậy nổi, trong phủ vài vị phu nhân sau khi rời khỏi đây, cũng chỉ có viện của nhị phu nhân cùng Tứ tiểu thư là có năng lực nhất, bạc kia giống như chính nhà mẹ đẻ của các nàng đưa, vẫn là do chính người nhà của mình đưa đến đây, có thể thấy được nàng ở nhà chồng có địa vị khác xa như thế nào.

Trong phủ vài lão di nương đang ngồi cùng một chỗ nói chuyện cùng nhau, hâm mộ nhất chính là nhị phu nhân, cũng may nhị phu nhân cũng không phải là người có thể lực sẽ không nhận thức người khác, đối với những lão di nương hiền lành vẫn chiếu cố, cho nên, trong phủ tiếng tăm của nhị phu nhân cũng rất tốt, địa vị của Hiền ca nhi cùng Cầm Nương càng giống như nước lên thì thuyền càng lên cao (điều gặp gió).

“Tốt, bà nội của con cũng rất nhớ con, mấy ngày nay biết con trở về kinh thành, không biết đã nhắc tới bao nhiêu lần, liền ngóng trông con, cha con. trước khi xuất chinh mỗi ngày đều nhìn về phía nam cũng hi vọng, trông con có thể sớm ngày trở về, người nói, nếu con không trở lại, người ở biên quan sẽ càng ngày càng khó chịu.” Nhị phu nhân nói lên những nhớ nhung của mọi người đối với Cầm Nương.

Cầm Nương vừa nghe nói phụ thân ngóng trông mình, cái mũi liền chua xót, đều đã ở tuổi bốn mươi, còn phải đi đến nơi khùng khiếp kia bán mạng vì hoàng gia, quả thật không đáng giá để người làm vậy, nghĩ đến đây nàng liền tức giận, mới vừa rồi trên đường, Lãnh Hoa Đình đã đem chuyện trong triều nói qua một lần với Cầm Nương, Cầm Nương đối đương kim hoàng thượng thật đúng là rất không thích, chưa từng gặp qua người nào như vậy, vừa muốn để cừu ăn cỏ, lại không để cho cừu ăn cỏ, thiên hạ có chuyện tiện nghi như vậy sao?

Còn nói muốn đánh tướng công nhà nàng, ta nhỏ vào, bản phu nhân không cần đợi gặp người, cho người không có tiền đánh giặc, cho người binh bại như núi, cho người. Không được a, binh lính bị đánh bại, phụ thân làm sao bây giờ? Cầu hoàng đế cũng thật âm độc a, đem phụ thân của nàng đặt vào chỗ bồng, lại để cho nàng nhìn thấy, nàng càng không thể mặc kệ chuyện chiến tranh chết tiệt này.

Cầm Nương nhất thời trầm mặc xuống, đều có chút thương cảm, nhanh chóng đi đến viện của lão phu nhân, chợt nghe Dương ca nhi cao hứng nga nga kêu lên, bàn tay nhỏ bé càng không ngừng vỗ, cái chân nhỏ nhắn dùng sức đạp trong ngực của Tú cô, Cầm Nương nhìn kinh ngạc, hỏi Tú cô: “Hân đây lại làm sao vậy?”

“Là do nhìn thấy tiểu thiếu gia, ha hã, tiểu hài tử, đang nhận thức bạn.” Tú cô dùng hết sức mới ôm được Dương ca nhi vào lòng, cười nói.

Cầm Nương quay đầu lại, quả nhiên thấy một tiểu hài tử béo nịch chừng hai tuổi đang từ bên ngoài viện vọt tới đây, mặt mũi của hân cũng có vài phần tương tự giống nàng, nhưng mà, ngũ quan so với nàng càng tinh xảo hơn một chút, rất giống nhị phu nhân.

“Nương, người không thể như vậy, làm sao ngày thường lại đem Hiền ca nhi còn trở nên xinh đẹp hơn cả con đây.” Cầm Nương nhìn thấy không khỏi kêu rên, liền buông nhị phu nhân ra ôm lấy tiểu tử béo nịch kia.

Lúc Hiền ca nhi cảm thấy hứng thú như vậy, sau đó nói ra ba lần bao gồm ba chữ: “Mẫu thân hôn, muốn ôm một cái, tỷ tỷ đâu.”

Vừa nhìn thấy Cẩm Nương đi tới, vội dừng chân lại, trừng đôi mắt trong trẻo lên nhìn Cẩm Nương, nghiêng thân mình qua sau đó duỗi bàn tay mập mập của mình ra: “Tỷ tỷ sao? Muốn kẹo, bà nội nói, có kẹo.”

Cẩm Nương nghe thấy đôi mắt đã muốn cười, xú tiểu tử, chưa gì đã muốn điều kiện rồi, chỉ sợ không cho bé kẹo bé sẽ không cho ôm đầu, một bên Song nhi lạnh lợi từ trong túi quần áo lấy ra một bao hạt sen Giang Nam, giơ tay lên cao nói: “Tiểu thiếu gia, đây là do phu nhân mang từ phía nam về cho người. Trong kinh thành không có đâu.”

Hiên ca nhi nghe thấy muốn nhảy lên lấy, Song nhi đưa tay lên cao, làm cho bé không lấy được, Hiên ca nhi lập tức nói với Cẩm Nương: “Tứ tỷ tỷ, ôm ta một cái, ôm ta một cái.” Một bộ dạng lôi kéo lúc này rõ ràng như là hai người khác nhau, tiểu tử này cũng quá hiện thực đi.

Cẩm Nương xoay người ôm lấy bé, quả thật là rất nặng, ở trên mặt của bé hôn một cái, Hiên ca nhi cầm trong tay món điểm tâm, lập tức liền chán ghét xoa xoa khuôn mặt bị hôn của mình, lắc lắc thân mình muốn xuống.

Bên kia Dương ca nhìn cảm thấy không vui, bé muốn cùng tiểu ca ca đánh một trận nha, nhưng mà người ta ngại bé còn nhỏ, căn bản là không để ý đến bé, một lát sau lại thấy mẫu thân của mình hôn tiểu ca ca nha, bé liền ghen tị, oa một tiếng khóc lên.

Trong lúc nhất thời, trong viện của lão phu nhân náo nhiệt hẳn lên, Tôn ma ma cùng Hồng Tụ vén rèm đi ra, nhìn thấy sự việc diễn ra trước mặt liền cảm thấy vui vẻ, hai người liền tiến lại chào Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình: “Lão phu nhân luôn trông tứ cô gia, tứ tiểu thư trở lại.”

Vừa nâng đôi mắt lên, nhìn thấy tứ cô gia đang đứng, không khỏi giật mình, lập tức đều nở nụ cười, tứ tiểu thư, thật đúng như là rặng mây gặp được vầng trăng đang chiếu sáng.

Mấy người cùng đi vào phòng, Lãnh Hoa Đình cùng Cẩm Nương hai người song song hành lễ với lão phu nhân, lão phu nhân ngồi ở trên giường, đã hơn một năm trôi qua, cũng đã không gặp qua lão phu nhân, ngược lại người lại có tinh thần, nhìn thấy Lãnh Hoa Đình đứng lên, người càng không ngừng lau nước mắt, giọng nói nghẹn ngào nói với Cẩm Nương: “Cháu của ta, cháu thật có phúc.”

Cẩm Nương nghe thấy đôi mắt cũng trở nên ướt át, quỳ lạy lão phu nhân vài lần rồi mới đứng lên, lại ôm lấy Dương ca nhi đến chào lão tổ tông của bé, lão phu nhân nhìn thấy chất trai đáng yêu lại xinh đẹp như thế, hàm chứa nước mắt, cười đến mức không thể ngậm miệng lại được, toàn gia đình hòa thuận vui vẻ, tươi cười càng rạng rỡ.

Không bao lâu, tiểu nha đầu vén rèm tiến vào bẩm báo: “Lão phu nhân, nhị tiểu thư quay trở về phủ, hiện giờ đang ở bên ngoài sân.”

Lão phu nhân vừa nghe, vẻ tươi cười trên mặt có điểm cứng ngắc, nhìn Cẩm Nương liếc mắt một cái, Cẩm Nương vội cười nói: “Nhị tỷ là đến sau cháu, nàng đang mang thai, nên cháu để cho nàng đi chậm một chút, vừa vào cửa, nhìn thấy bà nội liền cao hứng, nhưng lại quên mất việc này.”

Lời này của Cẩm Nương coi như là giải vây cho nhị phu nhân, sợ lão phu nhân nói nhị phu nhân chỉ biết chào đón con gái của mình, bỏ Ngọc Nương ở lại, nhưng mà lão phu nhân cũng đã nói: “Hiện tại cái bụng của nàng đã lớn, trở về làm cái gì, không phải nói, tháng sau sẽ sinh sao? Trước kia vài tháng, ta đã cho người báo cho nàng biết quay trở về để thăm mẫu thân của nàng, nàng đều từ chối lấy việc mang thai đi không tiện, sao lúc này lại thuận tiện như vậy chứ?”

Cẩm Nương thở dài nhẹ nhõm một hơi, không trả lời câu hỏi của lão phu nhân, ôm lấy Dương ca nhi, cầm lấy tay của Dương ca nhi dạy cho bé chơi đùa cùng Hiên ca nhi.

Một lúc sau Ngọc Nương đỡ thất lạng đi vào, nàng hơi hơi quỳ gối, xem như là hành lễ với lão phu nhân, ngồi xuống, nước mắt giống như sắp rơi ra, hờn dỗi kêu lên một tiếng: “Bà nội, mệnh của cháu gái thật khổ.”

Lão phu nhân nghe thấy vẻ mặt trầm xuống, không khí trong phòng đang tốt đều bị nàng phá rồi, nàng quay trở về, tất nhiên là có chuyện gì đó phiền toái, đành phải chịu đựng tinh thần hỏi: “Cháu đây là làm sao vậy? Cô nương đã gả ra ngoài, như bát nước đã hắt đi, không cần ở nhà chồng chịu đựng một chút lại giống như vô cùng ủy khuất, nháo muốn quay trở về nhà mẫu thân.”

Kỳ thật, lão phu nhân cũng đã biết chuyện của Lãnh Hoa Đường, lão thái gia nhiều ngày qua không chịu lên triều, mượn cớ ốm đau, chính là sợ bản thân mình rơi vào tình thế khó xử, đối đãi không tốt, một bên là thái tử, một bên là lục hoàng tử, một mặt là Cẩm Nương, một mặt là Ngọc Nương, đều là ruột thịt trên bàn tay của mình, lão thái gia cũng không muốn công khai đứng về bên nào, đơn giản là theo Lãnh Hoa Đình từ Giang Nam về, liền mượn cớ ốm.

Thân thể của thể tử Giản Thân vương thì ra là như vậy, điều này làm cho vẻ mặt của lão thái gia cũng không được tốt, nhưng hôn sự này của Ngọc Nương là do chính nàng gây ra, trách không được người bên ngoài, việc này lão phu nhân cũng không muốn quản, dù sao Cẩm Nương vẫn đang ở trong Giản Thân vương phủ, Ngọc Nương chỉ cần không quá mức, thì dù thể nào Cẩm Nương cũng sẽ chiều cố nàng một phần, nhưng nếu nàng giống như đại phu nhân, thì nhất định nàng sẽ gặp cảnh không người hỏi thăm, kết cục phải gánh nỗi cực khổ không người nương tựa, Tôn gia, cũng đành lực bất tòng tâm, Lãnh Hoa Đường nếu chết đi, Ngọc Nương sẽ trở thành góa phụ, thì hỏi ai đồng ý đón nữ nhi đã xuất giá về nhà mẹ đẻ của mình chứ?

“Bà nội, việc này ở kinh thành đã trở nên ầm ĩ, người không biết, tên đó là một tên súc sinh, cháu gái muốn cùng hắn cùng cách.” Ngọc Nương khóc sụt sùi, nghẹn ngào khóc thút thít.

Cẩm Nương ở một bên suy nghĩ, nàng ta cũng không hay ho, như thế nào lại gả cho người như thế được, hiện giờ bụng đều đã lớn như vậy, lại muốn cùng cách, Tôn gia có thể quăng được mặt mũi sao? Giản Thân vương phủ cũng quăng không dậy nổi, người nếu biết đến Ngọc Nương muốn hưu phụ, còn có người nếu như không biết, chỉ sợ sẽ nghĩ rằng Giản Thân vương phủ không buông tha cho cô nhi quả phụ, phải đuổi cùng giết tận, khi đó sẽ làm cho người người xấu chế tạo lời đồn, dư luận của người đời thật vô cùng đáng sợ.

Quả nhiên lão phu nhân vừa nghe thấy liền nổi giận, quát lên với Ngọc Nương: “Nữ nhân kiên cường sẽ không lấy hai chồng, người nên chết phần tâm tư này đi, ở Giản Thân vương phủ nên để ý một chút, hoàn hảo bên cạnh của người cũng có đứa nhỏ để bầu bạn, tương lai cũng không tịch mịch, sau khi già đi cũng có người nương tựa, không nói nữa, Tôn gia không thể làm gì khác.”

Ngọc Nương nghe xong khóc lóc càng mãnh liệt, Cẩm Nương nhìn thấy có chút phiền, xoay đầu, phát hiện tướng công nhà mình sắc mặt cũng không tốt là mấy, chỉ sợ cũng khó chịu khi nhìn thấy Ngọc Nương, liền nói với Lãnh Hoa Đình: “Tướng công, chúng ta ôm Dương ca nhi đến gặp lão thái gia đi, vừa lúc mang theo một chút dược liệu tốt về, không biết có thể trợ giúp gì cho bệnh tình của lão thái gia hay không.”

Đôi vợ chồng trẻ hành lễ với lão phu nhân, lui ra, Cẩm Nương ôm Dương ca nhi đi ở phía sau, một lát sau Song nhi lên theo lên, đi theo nói bên tai Cẩm Nương: “Phu nhân, nô tỳ cảm thấy Hồng Nhi có gì không đúng, nô tỳ sợ nàng ta có ý xấu xa gì đó.”

Cẩm Nương nghe vậy ngẩn ra, quay đầu lại nhìn Song nhi, Song nhi so với Tứ nhi sắc sảo hơn một chút, giác quan thứ sáu của nàng tương đối linh nghiệm, đối với những chuyện nguy hiểm rất mẫn cảm, giác quan thứ sáu này của Song nhi từng cứu Cẩm Nương một lần, lần nhắc nhở này, xem như đã là lần thứ ba, cho nên, Cẩm Nương hiện giờ đi nơi nào cũng đều nguyện ý mang nàng theo, đem nàng theo cũng giống như Tứ nhi.

“Nếu không. Người ở lại một chút xem nàng ta như thế nào, một lát sau có phát hiện gì bẩm báo với ta sau.” Cẩm Nương vỗ vỗ vai Song nhi, nhỏ giọng nói.

Song nhi lập tức gật gật đầu, vẻ mặt hưng phấn rời đi, nàng đối với loại chuyện này đặc biệt cảm thấy hứng thú, lại gan dạ cẩn thận, được Cẩm Nương cho phép, liền lén lút quay lại.

Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình đi tới thư phòng của lão thái gia, lẽ ra nữ tử không thể tùy tiện đi đến tiền viện, nhưng trong Tôn phủ, giống như không có người nào cho rằng Cẩm Nương không được đi, càng không người chạy ra ngăn cản, giống như đã sớm chuẩn bị Cẩm Nương sẽ đến bất cứ lúc nào, dọc theo đường đi bọn người sai vật tự động nhường đường đi, sợ va chạm Cẩm Nương, Cẩm Nương nhìn cũng không để ý.

Tới thư phòng, lão thái gia quả nhiên đang chờ, vừa thấy Cẩm Nương ôm Dương ca nhi đi đến đây, lão gia trên mặt cũng hiện lên ý cười, gật đầu nói: “Ừ, tốt lắm, Tứ nha đầu, cháu thật là có phúc.”

Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình vội vàng cúi đầu với lão thái gia, lão thái gia nhìn thấy thân thể khỏe mạnh của Lãnh Hoa Đình tuyệt không kinh ngạc, chỉ nói: “Đứng lên đi, xem ra, cháu có khả năng có thể bảo hộ thê nhi, ông nội ta nhìn cũng thật cao hứng a.”

Lãnh Hoa Đình nghe được ngẩn ra, đôi mắt phượng sâu thẳm hiện lên sự phức tạp nhìn lão thái gia.

“Tâm tư của hoàng thượng đối với hai vợ chồng cháu, ông nội có thể hiểu được, đã tranh đấu ở trong triều vài thập niên, tính tình của hoàng thượng đã bắt đầu trở nên không rõ đạo lý, các cháu hiện tại nên có tính toán để bất biến ứng vạn biến, hoàng thượng sẽ tự hạ mình cầu sự giúp đỡ của các cháu.” Lão thái gia vuốt ve chòm râu ở dưới cằm, thâm sâu mà nhìn Lãnh Hoa Đình nói.

Hai đôi mắt của Lãnh Hoa Đình sáng lên, yên lặng nhìn lão thái gia, cung kính thi lễ nói: “Xin lão thái gia hãy chỉ dạy nhiều hơn.”

“Cái gọi là chức quan thương hành, bất quá chỉ là một cái tên mà thôi, các cháu hẳn là nên sớm lập một thương đội có năng lực, làm sao có thể đem dâng lên tay hoàng thượng mặc cho hoàng thượng sai khiến, thái độ làm người của hoàng thượng quá mức hạn hẹp, không đủ làm việc đại sự, nhưng lại có thể vây hãm lại những người tài năng như các cháu, sẽ khiến cho các cháu khó khăn thi triển tài năng của mình, cho nên, các cháu chỉ cần có lực lượng của chính mình, có thể hành động bí mật, không cần để ý quan điểm của hoàng thượng, lại càng không thể vọng tưởng có thể đứng trước mặt hoàng thượng mà hành động. Chỉ cần chính mình có đủ thế lực ở phía sau, mặc kệ là hoàng thượng hay là những người khác, đều phải kiêng kỵ với các cháu ba phần, khi đó, các cháu mới có khả năng toàn vẹn bảo vệ chính mình.”

Buổi nói chuyện với lão thái gia, có thể nói là có kiến thức vô cùng sâu sắc, suy tính chu đáo cẩn thận, cũng là ý nghĩ của Lãnh Hoa Đình, cho nên, Lãnh Hoa Đình càng nghe ánh mắt càng tỏa sáng: “Lão thái gia nói đúng thời cơ, nhưng mà, hiện giờ hoàng thượng ở khắp nơi cho người gây khó khăn cho cháu, làm cho cháu gặp phải tình huống gian nan, không biết có biện pháp nào giải quyết hay không?”

“Ai, gia gia của cháu vài ngày gần đây đã suy nghĩ đến việc này, nhạc phụ của cháu hiện giờ còn đang ở biên quan, lương thực trong triều còn đang thiếu, sợ là khó có thể chống đỡ trong một tháng nữa, nhưng hoàng thượng vẫn không chịu nhất trí đối ngoại, vẫn đấu tranh ở nội bộ, rõ ràng hẳn là trấn an các cháu, sau lưng lại dùng những bọn hạ thần làm mảnh khoe đối phó các cháu, nhất định là muốn khiến các cháu càng thêm sợ hãi.

Này thật đúng là. Ai, nếu có biện pháp có thể đem nhạc phụ của cháu quay trở về, việc này sẽ bị đảo ngược một chút. Khiến cho Đại Cấm mất đi vài thành trì, đến lúc đó, bọn cháu dẫn theo binh lính của riêng mình đến nơi, đi đến tiền tuyến giải cứu, đến lúc đó, hoàng thượng lập tức sẽ trông cậy vào các cháu.” Lão thái gia chân mày khóa lại, bắt đầu dĩ lắc đầu nói.

Đại lão gia chính là con ruột của lão thái gia, cho dù ai cũng không muốn con mình ở tiền tuyến bị thất bại, thậm chí nguy hiểm đến sinh mệnh.

“Vậy nên để cho phụ thân đem vài thành trì đưa cho bọn người Tây Lương, đem trận chiến giữa bọn người Tây Lương kéo dài một chút, sau khi lương thực của bọn chúng không còn, đợi đến lúc phụ thân lui thành, nhìn thấy cảnh vườn không nhà trống, để cho bọn họ chiếm thành trì bỏ trống, quốc gia của bọn họ cũng là nơi vô cùng lạnh lẽo, so với Đại Cấm cũng không giàu có hơn bao nhiêu, chiến tranh thời gian càng dài, bọn họ càng không chịu nổi, đến lúc đó, chỉ cần hoàng thượng hạ mệnh, chúng ta cầm quyền chủ động, việc này nên để cho phụ thân lần nữa trì hoãn một chút.” Cẩm Nương nghe xong liền không cho là đúng nói.

Lão thái gia nghe được sắc mặt trầm xuống, sau một lúc lâu mới nói: “Này, cháu có phải muốn thanh danh của cha cháu bị phá hủy sao.”

“Sao lại phá hủy thanh danh, chúng ta còn có một chiến lược tốt, chỉ cần nhạc phụ có thể chống đỡ qua mấy tháng này, cháu liền huy động đội quân ở phía bắc, đem bọn người Tây Lương đánh trở về nước của bọn họ.” Lãnh Hoa Đình tràn đầy tự tin nói.

“Nhưng mà, việc này làm sao cũng rất khó khăn, các cháu lại không biết hoàng thượng, vừa quật cường, không đến lúc dầu sôi lửa bỏng, làm sao có thể cúi đầu trước các cháu chứ, binh lính của các cháu, cũng chỉ sợ là do thái tử che giấu thực lực lớn mạnh ở phía sau, việc này, còn phải chờ thái tử đồng ý mới được, thái tử cho dù là người tài đức sáng suốt, cũng không nhất định sẽ đáp ứng với các cháu, dù sao, tương lai của hẳn cũng sẽ trở thành một vị hoàng đế, có ai lại nguyện ý tồn tại một con sư tử hung mãnh đang ngủ say ở bên cạnh chứ?” Việc này, còn phải bàn bạc kỹ hơn a.

Đang lúc bàn bạc, tên sai vặt trung thành của lão thái gia ở bên ngoài gõ cửa, thanh âm rất là cấp bách: “Lão gia, đại lão gia đã đưa thư trở về.”

Lão thái gia nghe xong ngẩn ra, vội ra lệnh cho tên nô tài trung thành kia đi vào, tiếp nhận vừa thấy, quả nhiên là một phong thư, xé mở ra, trước mặt Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình, lão thái gia liền đứng lên, vừa nhìn xuống, sắc mặt đại biến, nói với hai vợ chồng trẻ: “Người Tây Lương trở nên cực kì hung hãn, chiến tranh đã bắt đầu, cha cháu đã dẫn mười vạn đại quân, trải qua hai cơn đại dịch, đã chết đi hai vạn người, Tây Lương lúc này thế nhất định muốn tốc chiến tốc thắng, đem binh lực của cả nước ta bức tới biên quan, cha của cháu đang gặp nguy hiểm.”

Cẩm Nương nghe vậy trong lòng căng thẳng, vội nhìn về phía Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình cũng hiểu được tình hình lúc này khá là khẩn cấp, tốt nhất nên đi tìm thái tử để thương lượng. Cho dù không thể mở rộng binh lính của chính mình, cũng có thể ở thành Tây Sơn triệu tập binh mã lại đây, trang bị vũ khí tốt cho binh lính, đồng thời, lấy phương pháp luyện binh trước kia, cường luyện một tháng cũng vẫn tốt hơn.

Lãnh Hoa Đình hướng về phía lão thái gia chấp tay, liền muốn cáo từ, lão thái gia cũng trở nên giảo quyết cười nói: “Gấp cái gì, khó được một lần các cháu hồi phủ, dùng cơm rồi hãy đi, ừ, tốt nhất là hôm nay không cần đi, nên ở lại nhà mẫu thân một đêm, chờ ngày mai hãy quay về cũng được.”

Lãnh Hoa Đình đầu tiên nghe vậy ngẩn ra, lập tức hiểu ý của lão thái gia, trước mắt, hoàng thượng cùng thái tử so với hấn càng thêm sốt ruột, nếu để mình tìm đến bọn họ, không bằng để cho bọn họ tự đi đến cầu mình, khi đó, nếu có điều kiện cần đáp ứng cũng dễ dàng bàn bạc hơn.

Vì thế gật đầu nói với lão thái gia: “Cháu sẽ nghe theo lời lão thái gia phân phó.”

Lão thái gia nghe vậy cười ha ha, biết Lãnh Hoa Đình hiểu được ý tứ của mình, vỗ bờ vai của hấn nói: “Đi, chúng ta đi đánh cờ.”

Lãnh Hoa Đình tự nhiên là vui vẻ phụng bồi, lão thái gia đúng một người đã từng tôi luyện, sống cả đời, có thể ở thể triều đình đứng vững không ngã, đương nhiên ông phải là một người khôn khéo lại càng thêm xảo quyết, nên thoát khỏi thì nên thoát khỏi, chuyện tình không nên dây vào càng không dính dáng, ông đứng giữa nhìn hai huynh đệ Lãnh Hoa Đình cùng Lãnh Hoa Đường tranh đấu, ánh mắt của ông có thể nói là vô cùng thâm sâu, càng vô cùng giảo hoạt, biết rõ hai người này hoàng thượng đều muốn dùng, nhưng đối với hai người này cũng không hẳn là tính nhiệm, trêu đùa chính là thuật cân bằng đôi bên, cho nên, ông kiên quyết thôi lui đứng qua một bên, ai cũng không giúp, bất kể ai cũng khó có thể định tội ông, chỉ nhìn kết quả cuối cùng là ai, thì nhất định sẽ đứng về bên đó.

Mà mới vừa rồi tình hình cuộc thảo luận giữa Lãnh Hoa Đình cùng hoàng thượng với những lập luận vô cùng sắc sảo, khiến cho Lãnh Hoa Đình không thể không bội phục.

Cẩm Nương lén lút ôm Dương ca nhi lui ra, Dương ca nhi đã sớm dựa vào lòng của Cẩm Nương mà ngủ, Cẩm Nương vừa ra khỏi cửa, liền để cho Phong Nhi đem bé bao lại, Trương ma ma ngồi ở bên ngoài chờ nằng, vừa thấy nằng đi ra, vội bám vào nằng bên tai nói: “Song nhi tiểu nha đầu kia mới trở lại, đang ở bên ngoài chờ người.”

Cẩm Nương nghe xong mang Dương ca nhi để cho Trương ma ma ôm lấy, liền đi ra bên ngoài, Song nhi quả nhiên ở bên ngoài, vừa nhìn thấy Cẩm Nương, liền đến bên tai nằng thủ thủ vài câu, Cẩm Nương nghe được chau mày, lửa giận ứa ra, thiếu chút nữa đã lao ra cửa, tìm Ngọc Nương tính toán, Song nhi liền chặt giữ nằng một phen nói: “Phu nhân sao người không tương kế tựu kế, có một số việc, trách không được chúng ta, là do chính nằng ta không nên làm thế.”

Cẩm Nương vừa nghe, dừng lại một chút ... Nhìn Song nhi, sau đó bên môi mỉm cười, dùng ngón tay chia vào trán nằng nói: “Người có tiền đồ, đi, chúng ta bàn bạc thôi.”

Lúc cơm trưa, Lãnh Hoa Đình nắm tay diu lão thái gia từ thư phòng đi lại đây, hai ông cháu còn giữ lại ván cờ đang đánh thảo luận, lão phu nhân nhìn liền cười, đều là người một nhà, cũng không cần phân biệt nam nữ, chỉ là dựa vào vị trí chủ yếu và thứ yếu ngồi xuống.

Lúc ăn cơm, Cẩm Nương tinh tế quan sát Ngọc Nương, thấy nằng quả nhiên có chút không yên lòng, cơm ăn thật sự rất ít, mà ánh mắt thỉnh thoảng lại hướng lên trên người của Lãnh Hoa Đình, tựa hồ là đang

đánh chủ ý gì đó, nàng nhìn thấy liền cười lạnh, muốn đánh chủ ý lên người nam nhân của nàng, cũng không nhìn xem nàng ta có đủ phân lượng nào hay không, yêu nghiệt nhà mình ngay cả ánh mắt cũng không liếc nàng ta một cái, hiện giờ hẳn đang giữ thể diện cho lão thái gia, nếu như ngày thường, chỉ sợ đầu của Ngọc Nương đã nở hoa rồi.

Dùng qua cơm, Ngọc Nương cũng không tính đứng dậy, vẫn ngồi ở trên bàn cơm, lão phu nhân cùng nhị phu nhân còn nghĩ là do thân thể của nàng không tiện, cũng không nói gì, Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình đứng lên, Cẩm Nương nói với lão phu nhân: “Đã lâu cháu chưa hồi phủ, hôm nay chúng ta ở lại nhà mẫu thân một đêm, bà nội, người sẽ không đuổi cháu gái đi chứ?”

Lão phu nhân liền cười muốn đánh nàng: “Đừng nói là ở lại một đêm, nếu cháu muốn ở lại đây một năm, bà nội cũng sẽ không từ chối cháu, nói cho cùng giống như bà nội tức giận, luyến tiếc mà giữ cháu lại dùng cơm vậy.”

Cẩm Nương cười cười, nói với Lãnh Hoa Đình: “Tướng công, chàng mới vừa rồi đã uống chút rượu, không bằng để cho Song nhi cùng chàng đi dạo một chút, chờ thư thái một chút, chàng lại về viện của thiếp nghỉ ngơi, thiếp sẽ mang Dương ca nhi bồi bà nội ở phòng nghỉ ngơi.”

Lãnh Hoa Đình nghe vậy kinh ngạc, nhưng nhìn thấy ánh mắt Cẩm Nương sáng ngời, liền không nói gì, lập tức rời đi, Ngọc Nương thấy vậy cũng đứng dậy cáo từ nói: “Bà nội, cháu cũng cảm thấy mệt mỏi, cháu xin phép về nghỉ ngơi một lát, một chút nữa sẽ đi thăm nương.”

Lão phu nhân tự nhiên sẽ không ngăn nàng, gật đầu cho phép.

Cẩm Nương ở trong phòng lão phu nhân ngồi một hồi, chờ Dương ca nhi tỉnh lại, liền để cho Tú cô bé, cũng đứng dậy hướng về lão phu nhân cáo từ, nói rằng để Dương ca nhi nao loạn, sợ sẽ ảnh hưởng đến sự thanh tĩnh của lão phu nhân, trước khi đi nói: “Bà nội, khi đến đây cháu đã chuẩn bị chút lễ vật, đều để bên trong phòng của cháu, bên trong cũng có không ít thứ tốt mang về từ Giang Nam, muốn đưa cho Tôn ma ma với Hồng Tụ tỷ tỷ, cũng không biết các nàng thích màu sắc gì, một lát nữa xin người để cho Tôn ma ma cùng Hồng Tụ tỷ tỷ đi theo cháu chọn một chút.”

Lão phu nhân tất nhiên là nguyện ý, trong lòng của Tôn ma ma cùng Hồng Tụ cũng vô cùng cao hứng, Tứ tiểu thư trước nay đều ra tay hào phóng, kỳ thật mới vừa rồi khi tiến vào, liền nhất nhất đánh thưởng, tặng lễ, những vật liệu may mặc đưa cho các nàng còn nhiều hơn những người khác một chút, lúc trước khi tứ tiểu thư xuất giá, đối đãi với mọi người rất tốt.

Cẩm Nương, Tú cô, Trương ma ma, còn có Phong Nhi, Hồng Tụ, Tôn ma ma, đoàn người chậm đi về phía tiểu viện.

Tôn gia người cũng không nhiều lắm, sau khi vài vị tiểu thư gả ra ngoài, sân nhỏ cũng được thu dọn, để cho các tiểu thư sau khi hồi phủ có chỗ để nghỉ ngơi, cho nên, sân viện chỗ Cẩm Nương đã từng ở qua vẫn rất sạch sẽ, Lãnh Hoa Đình cảm thấy thực thích, ở nơi này làm cho Lãnh Hoa Đình có cảm giác hòa lẫn với những năm tháng mà Cẩm Nương lớn lên ở đây, trong lòng cảm thấy bình yên ngọt ngào.

Hắn đang ở trong chính đường, một hồi lại cầm chén trà, bình trà lên nhìn, một hồi lại cầm những đồ vật của Cẩm Nương nhìn, Song nhi thì lại đứng ở phía bên ngoài, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn ra ngoài sân, quả nhiên, không bao lâu, Hồng Nhi đã đỡ Ngọc Nương đi đến đây, bên môi của Song Nhi chợt xuất hiện một nụ cười lạnh, thật đúng là chưa từng thấy qua người nào vô sỉ như vậy, tìm cách cướp trượng phu của muội muội mình, hừ, nhưng gia sao có thể tùy ý để loại người này câu dẫn được chứ? Huống chi, người này lại còn đang mang thai, thật không biết đầu óc của Ngọc Nương là như thế nào lớn lên, bên trong chỉ sợ chứa toàn đất cát đi.

Ngọc Nương từ bên ngoài đi đến trong phòng, Song nhi cười dài đón nàng tiến vào: “Phu nhân nhà nô tỳ chưa quay về, nhị phu nhân sao không đi đến viện của mình nghỉ ngơi một chút?”

Ngọc Nương vừa nghe Cẩm Nương quả nhiên còn chưa trở về, trong lòng buông lỏng, nhân tiện nói: “Chính là đến xem nơi tứ muội đã ở trước kia, trước kia quan hệ giữa ta cùng tứ muội rất tốt, ta sẽ ở trong phòng chờ một chút, chờ Tứ muội muội trở về sẽ nói chuyện cùng nàng, người không cần phải xen vào, tự tìm việc khác làm đi.” Nói xong, đưa cho Song nhi một cái hà bao.

Song nhi vui mừng đón lấy, quả thật rời khỏi phòng đi ra ngoài, Hồng nhi cũng không đi theo phía sau Ngọc Nương, Ngọc Nương một mình một người đi vào viện của Cẩm Nương.

Lãnh Hoa Đình nghe được có người đi tới, kinh ngạc nhìn qua, nhìn thấy Ngọc Nương, mặt liền trầm xuống, nghĩ đến nàng là đến tìm Cẩm Nương, liền không để ý nàng, tiếp tục quan sát đồ vật trong phòng.

“Muội phu sao lại chưa nghỉ ngơi?” Ngọc Nương lập tức đi đến trong phòng, một chút cũng không nghĩ mình là người ngoài liền ngồi trên ghế, thuận miệng hỏi.

Lãnh Hoa Đình lạnh lùng liếc nhìn nàng ta một cái, phát hiện trong phòng một người ngoài cũng không có, cảm thấy kỳ quái, liền đứng dậy muốn đi ra ngoài để tránh bị nghi ngờ, Ngọc Nương lại nói: “Ta biết muội phu biết tâm tư của ta, ta hôm nay vốn đến đây tìm cơ hội riêng để nói cùng muội phu.”

Lãnh Hoa Đình nghe vậy không hiểu, không khỏi quay đầu lại nhìn nàng ta, Ngọc Nương lại nói: “Đại ca của muội phu hiện giờ không thể trông cậy vào, tấm lòng này của ta đối với muội phu, muội phu hẳn là cũng hiểu được, thời đại này cũng không phải là không có tiền lệ, chồng chết thì theo thóc, ta hôm nay đến, đó là nghĩ muốn cùng muội phu nói, ta đồng ý làm thiếp của muội phu, muội phu chỉ cho ta một danh phận đi nương cũng được, chỉ cần có thể cùng muội phu cùng một chỗ, ta không quan tâm.”

Lãnh Hoa Đình nghe vậy vừa tức giận vừa buồn cười, hẳn lần đầu tiên nhìn thấy một nữ nhân không biết xấu hổ là như thế nào, hẳn khi nào lại để ý đến nàng ta chứ? Không hiểu ra làm sao, hẳn ngay cả nói vài câu với nàng cũng cảm thấy tiếc, nhắc chân liền đi ra ngoài.

“Muội phu, chỗ của ta có vật đính ước của muội phu, ta coi nó giống như một bảo bối. Nếu để cho Tứ muội nhìn thấy, không biết nàng sẽ nghĩ như thế nào.” Ngọc Nương ở phía sau hẳn lại thản nhiên nói ra.

Lãnh Hoa Đình nghe vậy ngẩn ra, quay đầu nhìn nàng ta, chỉ nhìn thấy trên tay nàng ta cầm một cây trâm ngọc bích, nhìn qua có điểm quen mắt, không khỏi đi đến gần, ai ngờ, Ngọc Nương đột nhiên kêu to: “Muội phu, người đây là muốn làm cái gì? Người không thể như vậy.”

Lãnh Hoa Đình nghe không một chút hoang mang, khỏe miệng còn mang theo một tia cười, lạnh lùng tà nghệ nhìn Ngọc Nương, xem nàng kể tiếp muốn làm trò hề gì đây.

Ngọc Nương thấy hẳn khó có được ình một chút sắc mặt, trong lòng vui vẻ, chậm rãi đứng dậy nhìn thấy hẳn đã đi tới, hai mắt lóe ra tia giảo hoạt, vừa đi vừa nói: “Ta cho tới bây giờ mới biết được, lúc trước ở Trữ vương phủ, muội phu đã thiết kế một mưu kế vô cùng hoàn hảo, làm hại ta không thể gả cho tên súc sinh kia, hôm nay một màn này cũng mãnh liệt giống như lần trước, chẳng qua lần này là trở thành người của muội phu, muội phu, chàng nói xem, cái này có tính là duyên phận không?”

Lãnh Hoa Đình nghe thế ngẩn ra, bên môi mang theo một tia cười lạnh: “Lúc trước người không phải thực thích hẳn sao? Ta bắt quá thành toàn người thôi.”

“Vậy chàng lại thành toàn cho thiếp một lần nữa đi. Cây trâm này, thiếp trả lại cho chàng, miễn cho chàng không giải thích được với Cẩm Nương.” Ngọc Nương gơ cây trâm cười đến gần, còn thành tâm đưa cây trâm đó cho Lãnh Hoa Đình, nhưng là đột nhiên dưới chân vừa trượt, toàn bộ thân mình liền hướng về phía Lãnh Hoa Đình.

Lãnh Hoa Đình ngoài dự đoán mọi người, thân mình chợt lóe lui về phía sau, thối lui ra ngoài vài bước, vốn không như dự đoán trước của Ngọc Nương, Ngọc Nương ai oán nhìn Lãnh Hoa Đình, thân mình nặng nề ngã xuống đất, nhất thời, hạ thân một cổ nhiệt nóng chảy ra, bụng cũng trở nên rất đau đớn.

Ngọc Nương là đoán chắc Lãnh Hoa Đình sẽ đỡ nàng một phen, mà lúc này, Hồng nhi sẽ gấp kéo Song nhi cùng nhau tiến vào. Vừa lúc thấy một màn như vậy, nhưng nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, Lãnh Hoa Đình nhìn thấy lại không cứu giúp, nàng không biết rằng, Lãnh Hoa Đình thích trong sạch thuần khiết, đối với nữ nhân ngoài Cẩm Nương, cho tới bây giờ chưa từng nguyện ý chạm vào, hơn nữa, hẳn đối Ngọc Nương sớm có sự phòng bị, làm sao lại trúng kế của nàng ta, chính nàng ta muốn tìm cái chết, cùng hẳn có quan hệ gì chứ.

Lúc này, Hồng nhi quả nhiên lôi kéo Song nhi vào, mà Cẩm Nương cũng mang theo Tôn ma ma cùng Hồng Tụ từ viện kế bên đi đến, Tôn ma ma lắc đầu, thương hại nâng mắt nhìn Ngọc Nương, thở dài nói: “Nhị tiểu thư, ngài đây tội tình gì phải vậy.”

Hồng Tụ vội vàng giúp đỡ Ngọc Nương đang kêu thảm thiết dưới đất nâng dậy, lại cho người mời bà đỡ cùng đại phu đến.

Lãnh Hoa Đình cười nói với Cẩm Nương: “Nương tử, ta diễn có đẹp mắt không?”

Về mặt Cẩm Nương khó xử, giận liếc hắt một cái nói: “Thiếp chẳng qua muốn xem nàng muốn làm chuyện gì thôi, chung quy vẫn lằng nhằng như thế, không bằng để cho nàng chết tâm, không nghĩ tới, chàng thật sự không đỡ lấy nàng ta.”

“Một người xấu lại bản như thế, ta vì sao phải đỡ nàng ta chứ?” Lãnh Hoa Đình cười nheo cái mũi của nàng nói.

Cẩm Nương sau khi Ngọc Nương rời khỏi không lâu, liền dẫn theo Tôn ma ma cùng vài người đi đến tiểu viện, nhưng không đi cửa chính, ngược lại từ cửa nhỏ đi vào, ngay tại viện kế bên chọn nguyên liệu vải, Ngọc Nương sau khi tiến vào, cũng không biết đám người của Cẩm Nương đang ở trong phòng, nhưng Lãnh Hoa Đình dĩ nhiên lại biết, hắt chỉ nghĩ Cẩm Nương còn có việc, không để ý, sau lại, Ngọc Nương đi vào, hắt cũng muốn biết Ngọc Nương muốn làm cái gì, liền chịu đựng sự chán ghét ở trong lòng cùng Ngọc Nương nán lại nhiều hơn một chút, không nghĩ tới, sự việc diễn ra làm cho hắt dở khóc dở cười.

Ngọc Nương la hét bị người khiêng lên cáng, nàng mở mắt ra, nhìn thấy Cẩm Nương cùng Tôn ma ma đang ở trong phòng, lập tức hiểu được một chút, mắng to nói: “Tôn Cẩm Nương, người tính kế ta?”

Cẩm Nương bắt đắc dĩ lại thương hại nhìn nàng ta nói: “Ta không có tính kế người, mọi chuyện hết thảy, đều là chính người chủ đạo, ta chẳng qua chỉ cho người có thể trình diễn ra mà thôi, muốn diễn hay không, làm sao diễn, đều do chính người, không ai dụ dỗ người, càng không có người bức bách người. Có ngày làm bậy, nên trách bản thân người, tự làm bậy, không thể sống, Ngọc Nương, tốt nhất nên suy nghĩ cách sinh hài tử ra, người không cần tiếp tục chiếm lấy những thứ không thuộc về mình, an phận mà sống đi.”

Ngọc Nương giống như người điên, lúc bị người khác nâng ra ngoài, còn chửi ầm lên: “Lãnh Hoa Đình, là do người làm cho ta sinh non, người phải phụ trách.”

Vài người Tôn ma ma nghe thấy liền lắc đầu, an ủi Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình nói: “Tứ cô gia, tứ tiểu thư, chuyện này tất cả nhóm nô tỳ đều nhìn thấy, cũng nghe thấy, lão phu nhân cùng lão thái gia cũng không phải là người hồ đồ, sẽ làm sáng tỏ mọi chuyện, xin các vị có thể yên tâm.”

Ngọc Nương do không đủ tháng lại động thai khí, càng ngày càng xuất huyết nhiều, đứa nhỏ thai vị lại không ổn định, ước chừng sau khi chịu đau đớn hơn hai mươi mấy giờ, mới hạ sinh đứa nhỏ, mà chính nàng, cũng là do xuất huyết quá nhiều, lại khó sinh, sau khi sinh hạ một nữ nhi liền bất tỉnh.

Sau lại, lúc ở trong tháng, nàng còn tranh cãi ầm ĩ cùng lão thái gia và lão phu nhân phải làm chủ cho nàng, phải để Lãnh Hoa Đình phụ trách cho nàng, phải gả cho Lãnh Hoa Đình làm thiếp, lão phu nhân cùng lão thái gia làm sao có thể đáp ứng nàng ta, trong tháng liền răn dạy nàng một phen, làm cho nàng chết tâm, Ngọc Nương mỗi ngày trong tháng đều khóc nháo lên, tinh thần rơi vào tình trạng vô cùng điên cuồng, thường dùng tay nhéo đứa nhỏ, lão phu nhân đành bắt đắc dĩ, liền mời nhũ mẫu đến, đem đứa nhỏ ôm lấy rồi rời khỏi, không để cho nàng ta nuôi dưỡng, Ngọc Nương càng thêm điên cuồng, lão phu nhân cảm thấy phiền, liền đem nàng ta nhốt tại trong viện không để cho nàng đi ra ngoài.

Sau lại, trong đại viện Tôn phủ, vào nửa đêm sẽ có nữ quỷ khóc nháo lên, ai cũng không dám lại gần sân của một kẻ điên.

Lão phu nhân vốn là muốn để cho Ngọc Nương ở trong này đến hết tháng sẽ đem nàng trở về Giản Thân vương phủ, nhưng không nghĩ tới nàng lại trở thành như vậy, nếu để Ngọc Nương như vậy mà trở về, quả thật làm mất hết mặt mũi của Tôn gia, lão phu nhân cũng thực không biết làm gì với nàng ta, đành phải cần rằng để lại trong phủ nuôi dưỡng, nhưng mà, cũng may Cẩm Nương là một người hiểu chuyện, lại mang không ít bạc trở về, nói là cho Ngọc Nương làm phí chi tiêu, lão phu nhân cũng chỉ ột ít người ở lại trong viện, rất ít người có thể nhìn thấy Ngọc Nương, chỉ cho nàng ăn uống, mặt khác liền để cho nàng tự sinh tự diệt. Chuyện này, đều là nói sau.

Lại nói tiếp ngày đó, chưa tới lúc cơm chiều, thái tử điện hạ liền đến phủ Tôn tướng quân, tự mình tìm Lãnh Hoa Đình, mang hắt kéo đến phủ thái tử nghị sự, chiến sự phía Bắc cấp bách, lão gia đã già nhưng

cũng vẫn đứng ngồi không yên, ngày hôm sau, liền thượng triều.

Cẩm Nương vẫn ở lại chờ sau khi Ngọc Nương sinh mới quay trở về phủ, sau lại, vương phi đã biết tình huống của Ngọc Nương, liền để cho người đón đứa nhỏ của nàng ta quay về Giản Thân vương phủ, tìm người nuôi dưỡng, cũng may là một nữ nhi, tương lai nuôi lớn, sẽ gả ra ngoài, cho dù cha mẹ của nàng không tốt đẹp bao nhiêu, thì đứa nhỏ vẫn là vô tội.

Nhưng mà ngoài dự đoán của mọi người, đứa nhỏ trở về không vài ngày, Thượng Quan Mai người vẫn tránh ở nhà mẫu thân rốt cuộc đã hồi phủ.

155. Chương 156

Lãnh Hoa Đình bị thái tử kéo vào trong phủ, hai người ở thư phòng thái tử mật đàm, may kiếm của thái tử nhú chặt, nói với Lãnh Hoa Đình: “Tiểu Đình, Tôn đại nhân đã muốn bỏ một thành trì rồi, đại binh của Tây Lương đã đánh đến dưới cửa thành rồi, đây chính là cửa ngõ phương Bắc của Đại Cẩm, một khi để thất thủ, tất nhiên sẽ là mối đe dọa rất lớn, Đỉnh thành chính là cửa thành lớn nhất ở phương bắc, nơi đó, có trên mười vạn dân chúng, người Tây Lương đã giết người thành thói quen, nếu như để Đỉnh thành bị phá, sẽ khiến cho phương bắc máu chảy thành sông, dân chúng trôi giạt khắp nơi, gia đình tan vỡ, đến lúc đó, gặp khốn khổ chính là vạn dân của chúng ta.”

Lãnh Hoa Đình vẫn trưng ra vẻ mặt lạnh lùng, là thành viên trong hoàng thất Đại Cẩm, hắn vẫn coi trọng tính mạng bá tánh, đây là cùng chung chí hướng của một đấng nam nhi có trách nhiệm tiêu diệt kẻ thù.

“Điện hạ, hoàng thượng đối với chuyện này như thế nào?” Hắn trầm ngâm một hồi lâu, hỏi thái tử.

Thái tử đầy hứa hẹn khó khăn nói: “Phụ hoàng. Ai, hiện giờ, quốc khố đã trống rỗng, phụ hoàng cũng rất lo lắng, đang tìm biện pháp, nhưng mà. Tiểu Đình, ta cũng biết đây là của cải của đệ, nhưng mà quốc khố lại đang rất cần, đệ có thể hay không.”

“Của cải? Điện hạ có ý tứ gì? Tuy Cẩm Nương nhà thần buồn bán có lời chút tiền, nhưng cũng không có nhiều tiền đến nỗi cho binh lính chi tiêu, hơn nữa, đó là tài sản riêng của hạ thần, trong Đại Cẩm cũng không nghĩ chỉ có mình thần là có tài sản riêng, khó khăn thế nào, triều đình không có tiền, sẽ lấy tài sản của đại thần làm của riêng sao?” Lãnh Hoa Đình vừa nghe, liền đen mặt, ngắt lời nói.

Thái tử nghe thấy sắc mặt trở nên đen xuống, khẩu khí của Lãnh Hoa Đình rất nặng, điều này làm cho hắn có chút bẽ mặt, nhưng hắn cũng biết, yêu cầu của mình cũng thực có chút quá mức, đành phải thở dài, tiếp tục khuyên nhủ: “Tiểu Đình, ta là nghĩ muốn, có thể đem ân oán cá nhân có thể buông xuống hay không, lấy quốc sự làm trọng a.”

“Thần không có ân oán cá nhân, mỗi một lần làm việc thần không tận tâm tận lực sao? Điện hạ làm sao có thể nói hạ thần như thế?” Lãnh Hoa Đình nghe vậy mặt càng ngày càng đen, thái tử rõ ràng muốn ba phải, đến lúc này còn chưa thấy hoàng thượng hạ chỉ lấy đi ngôi vị thế tử của Lãnh Hoa Đình, không inh một cái công đạo, lại để cho chính mình trước phải chịu đựng, hơn nữa, đã là quốc sự, tự nhiên là quốc gia cùng triều đình giải quyết, làm sao lại có đạo lý một vị quan nhị phẩm lại phải lấy tài sản của chính mình ra để giải quyết chứ.

Thái tử nghe xong vội nói: “Đó là tự nhiên, tiểu Đình vì triều đình làm việc, đó gọi là tận tâm, đến lúc đó ta không phải không có biện pháp sao?”

“Đây là chính sự, nên để cho triều đình giải quyết, điện hạ lên đến tìm thần thương nghị, thần quả thực cảm kích sự tín nhiệm của điện hạ, nhưng mà điện hạ, thần rất muốn biết, người có thể nhìn thấy tình thế hiện giờ, hiện giờ tình thế khẩn trương như vậy, nói thật ra, muốn thần xuất lực ra cũng không phải không thể, nhưng hoàng thượng không tín nhiệm thần, dùng thế lực các nơi ép buộc thần, người nói làm sao thần có thể vì triều đình mà bán mạng đây? Lúc trước khi điện hạ ở Giang Nam, từng đáp ứng thần vài điều kiện, hiện giờ, hoàng thượng còn không phải vẫn đem chức quan thương hành kia bổ nhiệm cho người khác sao?”

Điều này làm cho thần không biết phải làm sao cho đúng? Hoàng thượng làm việc như vậy, làm cho thần quả thật đau khổ thất vọng, những chuyện thần đã từng trải qua, hoàng gia cũng không phải không có làm, chẳng lẽ Giản Thân vương phủ lại lần nữa giẫm vào vết xe đổ cũ sao?” Lãnh Hoa Đình nhìn thấy thái độ của thái tử đã thay đổi, ngữ khí của hắn cũng hòa hoãn đi một chút, nhưng lời nói, vẫn có địch ý đối chọi gay gắt.

Thái tử dĩ nhiên là biết trong lòng hoàng thượng nghĩ gì, hắn cũng thực bất đắc dĩ, tính tình của hoàng thượng, đừng nói là tín nhiệm Lãnh Hoa Đình, khắp nơi đều khống chế hắn, ngay cả chính mình, làm thái tử cũng đã hai mươi mấy năm, khắp nơi cũng cẩn thận phòng bị hắn, rất nhiều chuyện cần phải thu xếp, nhưng nay lại không có cách nào, hoàng thượng là quân, là phụ, còn hắn là con là thần, nên phục tùng người, khó có thể nào mà đả kích hoàng thượng được.

“Tiểu Đình, ngươi cũng nói tình thế đang lúc khẩn cấp, nhạc phụ ngươi ở biên quan rất là nguy hiểm, chẳng lẽ ngươi không ra tay cứu người sao? Hiện giờ không chỉ là binh lực không bằng Tây Lương, ngay cả kho lương thực cũng khó mà duy trì đến một tháng, nếu cứ để tiếp tục như vậy, Đại Cẩm sẽ lâm vào nguy hiểm.”

“Điện hạ, thần cũng vì nước sự lo lắng, hơn nữa còn vì nhạc phụ mà lo lắng, nhưng mà, hoàng thượng nếu vẫn không muốn chí công vô tư, thần cũng không có tài cán gì để mà tận lực, thần không muốn làm một con lừa bị giày vò đau khổ. Thần không có gốc đến nông nổi đó.” Lãnh Hoa Đình nhìn thái tử không muốn theo ý của hắn, chỉ có thể giận dữ đứng dậy, chấp tay cáo từ.

Thái tử nóng nảy, vội vàng kéo hắn nói: “Tiểu Đình, ngươi thả lỏng một chút, chúng ta lại trở lại thương nghị.”

“Thần đối với điện hạ hết sức chân thành, điện hạ cũng không chịu quả quyết, nếu không giữ lấy cơ hội này mà hành động, đối với hoàng triều của Lãnh gia, lập tức sẽ bị hủy, điện hạ, ngài vẫn một mực lo lắng, biên quan tình thế mặc dù gấp gáp, nhưng cũng không phải là việc nhất thời có thể xử lý được, việc này quan hệ quá nhiều, để điện hạ hạ quyết tâm chỉ sợ là còn khó khăn, không bằng điện hạ trước suy nghĩ rõ ràng, có đối sách tốt hơn, lại đến tìm thần.” Lãnh Hoa Đình khom mình hành lễ nói.

Thái tử bị hắn nói kinh ngạc một trận, trong lời nói của Lãnh Hoa Đình không phải đang ám chỉ Muốn hắn trước tiên đoạt ngôi vị sao? Đây cũng coi như là mạo hiểm quá lớn đi, hơn nữa, cũng quá tàn nhẫn, dù sao hoàng thượng là của phụ thân thân sinh của hắn, mình là thuận theo ngôi vị thái tử, thanh danh giết cha đoạt vị, thái tử vẫn lo lắng, cũng không dám có can đảm đó.

“Tiểu Đình ngươi. ngươi mau thu lại cái tâm tư này lại đi, coi như ta chưa từng nghe qua là được.” Thái tử thanh âm hơi trầm xuống nói.

“Đã nói như thế, thần xin cáo lui. Ngày mai lâm triều, thần sẽ xin từ chức Trung Thư Lệnh, thân thể của thần vừa mới hồi phục, cần phải tĩnh dưỡng, xin điện hạ tha lỗi cho hạ thần.” Lãnh Hoa Đình nghe xong cũng đành bất đắc dĩ, bản thân hắn đã cho thái tử thấy được cõi lòng của mình, nhưng ngược lại thái tử lại yếu ớt như vậy, điều này làm cho hắn rất là thất vọng.

Để cho hoàng thượng hành sự thật sự quá mức ngột ngạt, làm hắn rất khó chịu, chuyện của triều đình, chính là chuyện của hoàng thượng, chính bản thân hoàng thượng không anh minh không có khả năng đưa ra biện pháp giải quyết, thì ép buộc được hắn làm chuyện gì chứ? Dân chúng cũng là dân chúng của hoàng thượng, người không lấy mối an nguy của trăm dân làm trọng thì một lòng chỉ muốn sử dụng những thủ đoạn của đế vương, đối xử với người khác không chân thật như vậy, tại sao lại muốn người khác đối với mình không hai lòng chứ?

Thái tử còn muốn giữ lại khuyên bảo, Lãnh Hoa Đình đã xoay người ra ngoài rồi đi, thái tử kinh ngạc đứng ở trong thư phòng, nhìn thấy bóng dáng kia ngày càng xa dần, trong lòng một trận phiền muộn, đứng lên, đi về phía điện của thái tử phi, lại nhìn thấy hai hàng mi thanh tú của thái tử phi đang trối chặt lại, sắc mặt ưu sầu.

“Ái phi lại có chuyện gì phiền lòng nữa sao?” Thái tử ngăn lại việc không vui trong lòng, miễn cưỡng thả lỏng ngữ khí nói.

“Nô tì thỉnh an điện hạ.” Thái tử phi vội đứng lên, thi lễ với thái tử.

Thái tử ý bảo nàng miễn lễ ngồi xuống nói: “Lại là chuyện của tiểu Mai sao?”

“Tiểu Mai nàng nghe nói Tôn Ngọc nương đã sinh, muốn quay về Giản Thân vương phủ, diện hạ, có thể. . . có thể làm theo bên ngoài ban ơn hay không, lưu lại cho Lãnh Hoa Đường một mạng, đối với những suy nghĩ bướng bỉnh của tiểu Mai, nàng. . . . Không bỏ tên súc sinh kia xuống được.” Thái Tử Phi vừa tức lại bất đắc dĩ, lau nước mắt nói.

“Nhưng mà chuyện này trăm triệu lần không thể được, hiện giờ biên quan chiến sự khẩn cấp, tiểu Đình đối với Hoa Đường hận ý mãnh liệt như vậy, hiện giờ là lúc triều đình đang trông chờ tiểu Đình xuất lực, hiện tại mấu chốt chính là Lãnh Hoa Đường, chỉ biết chọc giận tiểu Đình, ai, nàng cũng nói, đó là một tên súc sinh, giúp hắn làm chi, do mệnh của tiểu Mai không tốt mà thôi, coi như gặp người không tốt là được, nàng liền khuyên bảo muội ấy nhiều một chút.” Thái tử quả quyết từ chối nói.

Thái tử phi nghe xong khẽ gật đầu, lại nói: “Điện hạ, hôm nay rất kỳ quái, Lưu phi nương nương lại muốn tiểu Mai tiến cung, cùng nàng nói chuyện một thời gian dài, sau đi ra, nô tì hỏi tiểu Mai có chuyện gì? Tiểu Mai cũng chỉ hàm hồ nói, không chịu nói rõ, nô tì rất lo lắng sợ nàng bị Lưu phi nương nương lợi dụng.”

Thái tử nghe xong chân mày cũng nhanh chóng khóa chặt lại, trầm ngâm nói: “Lưu phi hiện giờ một lòng muốn kéo cô gia xuống địa vị này, để cho Lục hoàng đệ kế vị, hiện giờ phụ hoàng cố ý dây dưa như thế nào cũng được, chỉ cần cho Lưu phi nương nương cùng Lục Hoàng đệ một tia hi vọng, làm cho các nàng bắt được một đường hi vọng cố tình mê hoặc lòng người, làm cho sự cân bằng của cô gia trong triều đình bị yếu đi, ai, cô gia thật không biết phụ hoàng suy nghĩ như thế nào, chẳng lẽ phải để cho quần thần đấu đá với nhau, người liền cảm thấy vui vẻ sao?”

“Điện hạ, nô tì cảm thấy, ngài nên đánh trả lại, một mặt để người khác nhìn thấy ngài bị đánh, cũng chỉ cảm thấy năng lực của ngài quả nhiên rất yếu đuối, nô tì hiểu được tâm ý của ngài là muốn làm hiền quân, nhưng mà từ trước đến nay trong minh quân, người nào không phải đạp lên máu tươi mà đi lên chứ, trong cung hiện giờ bắt đầu cạnh tranh gay gắt như vậy, ngài cứ tiếp tục lương thiện như vậy, phụ hoàng nếu bất nhân, điện hạ cần chi để ý đến cái hư danh như vậy chứ, có cơ hội ra tay, phải ra tay, chờ đến lúc người khác đem lợi thế bắt được trong tay, khi đó muốn phản kích lần nữa, cũng đã muộn.” Về mặt nghiêm túc của thái tử phi nói với thái tử, âm thanh của nàng nhu hòa, nhưng ngữ khí cũng rất kiên quyết, so với sự ôn nhu của thái tử, đúng là kiên quyết hơn rất nhiều.

Thái tử nghe vậy ngẩn ra, trong lời nói vừa rồi của thái tử phi cùng tiểu Đình, hắn không nghĩ tới, thái tử phi là một người đứng đầu nữ giới trong quốc gia, thế nhưng cũng trở nên lớn mật như thế, cảm thấy rất sâu sắc, không khỏi liếc nhìn, sau một lúc lâu, cũng không lên tiếng.

Thái tử phi nhìn thấy liền vội vàng, nàng kéo tay thái tử nói: “Điện hạ, hiện giờ ngài có trợ thủ đắc lực cùng thời cơ tốt như vậy, vì sao còn không chịu hạ quyết tâm, phải biết rằng, cơ hội chỉ tồn tại rồi cũng sẽ biến mất ngay, phụ hoàng. . . . Người đối với ai cũng đều không an tâm, đối ai cũng hoài nghi, nô tì cũng biết tình hình chiến sự khẩn cấp, chắc chắn là nên từ bỏ mọi thứ để cứu quốc, thế nhưng phụ hoàng người như thế nào? Lại còn dùng thủ đoạn, những mưu kế hiểm độc như vậy, cũng thật sự rất khó khiến quần thần vì người mà một lòng làm việc, nếu cứ tiếp tục như thế, người Tây Lương tiến vào, đến lúc đó, ngay cả quốc gia cũng đem cầm mất, điện hạ ngài làm sao đối diện với liệt tổ liệt tông đây, làm sao có mặt mũi nào mà đối diện với dân chúng được chứ? Lúc đó ngài mới thật sự trở thành người bất trung bất hiếu, điện hạ.”

Thái tử nghe vậy trong lòng chấn động, những lời nói này của thái tử phi giống như một cây búa đập vào lòng hắn, làm cho hắn tỉnh dậy, nàng nói đúng vậy, nếu hoàng thượng vẫn cố chấp như thế, sẽ làm lòng người tan rã, nguy cơ của triều đình, cơ nghiệp của tổ tông sẽ bị hủy diệt trong chốc lát, vậy. . . . Làm con cháu của Lãnh Gia, quả thật hắn đã trở thành người bất trung bất hiếu rồi.

Nhưng mà, việc này không phải là chuyện nhỏ, phải lên kế hoạch chu đáo mới được, hơn nữa, sự tình phát triển trước tiên, nhất định phải tuyệt đối giữ bí mật. . . .

“Ái phi, việc này không cần bàn lại, cô gia, đều có tính toán.” Chân mày của thái tử từ từ giãn ra, nói với thái tử phi.

Thái tử phi nói ra những lời có thể nói, nếu tiếp tục nữa, sự tình sẽ hoàn toàn ngược lại, liền gật đầu, tiếp tục

nói: “Điện hạ yên tâm, chuyện của tiểu Mai, nô tì sẽ quan sát, nô tì tuy rằng thương tiếc tiểu Mai, nhưng cũng biết phân biệt rõ ràng phải trái, sẽ không để nàng hủy đi mối quan hệ giữa điện hạ cùng Hoa Đình.”

Thái tử nghe vậy trong lòng cảm thấy ảm áp, thái tử phi cũng là một người có tài, tuy rằng, chưa bao giờ giống như cô gái kia, có thể làm cho tim hắn đập thành thịch, nhưng cũng đáng giá để hắn kính trọng.

“Như thế, vậy làm phiền ái phi.”

Ngày ấy cùng trở về với Thượng Quan Mai, còn có biểu muội của Thượng Quan Mai, là ngoại tôn của thái hậu nương nương, Lạc

Hà quận chúa, Thượng Quan Mai một thân trắng tinh khiết mang theo Lạc Hà quận chúa đi bái kiến vương phi, Lạc Hà quận chúa kia ngày thường thiên kiều bá mị, tính tình ôn hòa, cử chỉ văn nhã, nhất là một đôi mắt xinh đẹp kia, lúc lưu chuyển, một bộ dáng luôn luôn quyến rũ xinh đẹp, nhưng toàn thân, lại lộ ra một cổ thanh nhã, mặc dù mị nhưng không tục, tựa như một đoá hoa mẫu đơn đang nở rộ, diễm lệ lại cao quý.

Vương phi rất là kinh ngạc, Giản Thân vương phủ cùng với vị thái hậu này cũng không mấy thân cận, còn vị Lạc Hà quận chúa này cũng chưa bao giờ đến Giản Thân vương phủ, đột nhiên lúc này lại đến bái phỏng, không biết là dụng ý gì?

Lạc Hà quận chúa vừa vào cửa, liền nhẹ nhàng thi lễ với vương phi, cử chỉ hào phóng có chừng mực: “Lạc Hà bái kiến vương phi, Lạc Hà lần này là đến để làm bạn với biểu tỷ, khuyên nhủ biểu tỷ, làm phiền quý phủ, mong vương phi thứ lỗi.”

Vương phi nghe xong vội cười gật đầu nói: “Quận chúa khách khí, người có thể làm bạn cùng tiểu Mai, khuyên nhủ nàng, ta cao hứng còn không kịp, làm sao lại nói quấy rầy, quận chúa ở đây xin cứ coi như nhà mình, cứ tự nhiên.”

“Vương phi người gọi ta là Lạc Hà là được rồi, về sau, Lạc Hà sẽ ở quý phủ ở một thời gian, vương phi người không cần quá mức khách khí, Lạc Hà sẽ không được tự nhiên.” Thanh âm của Lạc Hà ngọt ngào, tính tình ôn hòa có lễ, làm cho người khác nhìn rất là ưa thích.

Vương phi tự nhiên là phải giữ các nàng lại để dùng cơm, vẻ mặt của Thượng Quan Mai vẫn thản nhiên, nhưng ánh mắt lúc đó, cũng nhìn thấy được sự lo sầu cùng đau xót, điều này làm cho vương phi nhìn thấy lại thêm lo lắng, lúc trước nghĩ đến nàng không biết nên nói chuyện của Lãnh Hoa Đường làm sao, hiện giờ việc này đã bị dư luận xôn xao như vậy, tiểu Mai hẳn là nên thương tâm phần nộ mới đúng, nhưng vẻ mặt của nàng lại bình thản đến mức làm cho người ta khó hiểu, cũng thực lo lắng, sợ nàng chôn giấu toàn bộ nỗi buồn trong lòng, nếu không thể gỡ ra, cũng sẽ mắc tâm bệnh.

“Tiểu Mai, con. nên thông suốt một chút.” Vương phi thân thiết nói.

“Mẫu phi yên tâm, tiểu Mai đã khóc đủ rồi, tức giận cũng đã qua, thương tâm cũng đã hết, hiện giờ, thậm chí nghĩ muốn sống thật tốt, con không nghĩ muốn làm cho các vị trưởng bối phải phiền lòng vì con nữa.” Thượng Quan Mai lạnh nhạt cười khổ nói.

Vương phi nghe vậy cái mũi đã cảm thấy chua xót, vành mắt thấp xuống suy nghĩ nói: “Ừ, đứa nhỏ đáng thương, con có thể nghĩ thông suốt là tốt rồi, con còn trẻ, ngày còn dài rất, nếu. Mẫu phi cũng không phải là cố chấp giữ con, sẽ hết sức giúp đỡ con.”

Thượng Quan Mai nghe vậy trong lòng ảm áp, cuối cùng nhịn không được, đôi mắt đã trở nên ươn ướt, âm thanh nghẹn ngào nói: “Đa tạ mẫu phi, tiểu Mai đã biết.”

Một lát sau, vương phi ra lệnh Thanh Thạch đi mời Lãnh Hoa Đình cùng Cẩm Nương đến dùng cơm, vương gia gần đây tâm tình không tốt, chính mình tự nhốt vào thư phòng mà suy nghĩ, vài ngày đều đóng cửa từ chối tiếp khách, vương phi biết trong lòng của ông còn chưa chịu cởi bỏ hết thảy, là một nam nhân làm sao có thể chịu được chuyện như vậy, bị một nữ nhân giấu diếm vài chục năm, lại nuôi dưỡng con trai của cừu nhân, bị người khác nhạo báng. Nhưng mà, thời gian sẽ làm xóa nhòa mọi chuyện, vương phi cũng vẫn cho vương gia một thời gian để vượt qua cú sốc này, ngày tháng trôi qua, tự nhiên sẽ tốt hơn.

Nhưng mà có Lạc Hà quận chúa ở đây, chỉ sợ Lãnh Hoa Đình có chút không tiện, vương phi liền phân phó Thanh Thạch nói: “Người đi mời phu nhân lại đây, cơm của nhị gia, liền mang đến chỗ phòng khách đi, dù

sao nơi đây cũng có nữ khách, không thuận tiện cho lắm.”

Lạc Hà nghe xong lại nói: “Vương phi, Lạc Hà cũng không phải người cổ hủ, thế huynh không cần e ngại, không cần vì Lạc Hà mà ảnh hưởng đến không khí dùng cơm của gia đình. Lạc Hà còn muốn ở lại mấy ngày, nếu ngài vẫn giữ lễ như vậy, Lạc Hà sẽ không được an tâm.”

Vương phi nghe xong nhưng lại nhìn qua vị Lạc Hà quận chúa này vài lần, chỉ cảm thấy nàng là người rất hiểu lí lẽ, liền đồng ý.

Một lúc sau Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình ôm Dương ca nhi lại đây, vừa nhìn thấy Thượng Quan Mai đã ngồi ở đó, Cẩm Nương nhìn thấy giật mình, theo lễ tiến lên hành lễ nói: “Đại tẩu mạnh khỏe.”

Ánh mắt của Thượng Quan Mai lập tức trốn tránh, ngừng một chút mới nâng đôi mắt lên, bên môi xuất hiện một tia cười khổ: “Tốt, nhìn khí sắc của đệ muội cũng không tồi.” Lại quay người lại, nói với Lạc Hà: “Lạc Hà, đây là thế tẩu của muội, lại đây thi lễ với nàng đi.”

Lạc Hà tự nhiên hào phóng đứng dậy thi lễ với Cẩm Nương rồi nói: “Bái kiến thế tẩu.”

Cẩm Nương giật mình, vội nhìn về phía vương phi, vương phi cũng nhíu nhíu mày, khó hiểu nhìn Thượng Quan Mai liếc mắt một cái mới nói: “Cẩm Nương, Lạc Hà là quận chúa, con mau hành lễ.”

Cẩm Nương nghe vậy nhượng mày, vội đứng dậy hành lễ, Cẩm Nương chỉ là một vị nhị phẩm phu nhân, Lạc Hà chính là quận chúa, thân phận so với Cẩm Nương cao quý không ít, lúc Thượng Quan Mai giới thiệu, lại có thể xem nhẹ thân phận của Lạc Hà, thiếu chút nữa khiến cho Cẩm Nương thất lễ.

Lạc Hà cũng cười nâng tay Cẩm Nương lên nói: “Thế tẩu không cần đa lễ, cứ kêu ta muội muội là được rồi, Lạc Hà nghe nói thế tẩu là người có tài năng về quản lý, ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay mới có thể gặp được, quả thật là chuyện may mắn.”

Nói xong đi lại cúi chào Lãnh Hoa Đình, từ khi Lãnh Hoa Đình đi vào, hai mắt của Lạc Hà liền nhìn chăm chú vào, lúc này cách gần như vậy, nàng hơi cảm thấy một chút khấn trương, trên mặt cũng nhẹ nhàng mỉm cười, thoải mái nói: “Lạc Hà bái kiến thế huynh.”

Lãnh Hoa Đình thần nhiên khoát tay nói: “Quận chúa đa lễ.” Liền nghiêng thân mình, lập tức ngồi xuống trước bàn cơm.

Dương nhi vừa vào cửa, liền bị Cẩm Nương mang đưa cho vương phi, những người lớn đang gặp mặt kia không ai để ý đến bé, liền vỗ tay kêu y y nha nha, bé nghĩ là muốn mọi người đều chú ý đến mình, nhất là khi tiểu tử này nhìn thấy các vị cô nương xinh đẹp, chỉ cần bé nhìn thấy thì sẽ tìm cách cho các vị cô nương xinh đẹp đó ôm bé, một lát sau đôi tay liền duỗi ra kéo lấy người vương phi, thân thể nhỏ nhắn mới xoay một chút đến nỗi đùi của mình đã muốn xoắn lại, thẳng đến hướng Lạc Hà kêu lên.

Lạc Hà nhìn thấy liền vui mừng, quả thật muốn lại đây ôm bé, Dương nhi vừa nhìn thấy, đôi mắt liền cười đến quầng rừ, nhưng tay của vương phi càng ôm bé chặt hơn, đưa bé kéo trở về, vỗ về đầu của bé nói với Lạc Hà: “Đứa nhỏ này rất khỏe mạnh, nhất định sẽ mạo phạm đến quận chúa.”

“Ha ha, bé thật đáng yêu, Lạc Hà quả thực rất thích bé.” Lạc Hà vẫn duỗi tay ra, Dương nhi ở trong lòng của vương phi cao hứng, đạp chân vào lòng vương phi, Lạc Hà vừa đưa tay ra ôm bé vào lòng, sau khi Dương nhi đã nằm trong lòng của Lạc Hà, liền hướng đến mặt của nàng cào, càu, nàng sợ tới mức nhảy dựng lên, các cô nương đều để ý đến dung nhan của chính mình, sau một lúc ôm tên tiểu tử này, đầu cũng phải ngửa ra sau, tay liền buông lỏng.

Dương ca giống như một vũ khí đang từ từ rơi xuống, cũng may Lãnh Hoa Đình tay mắt nhanh nhẹn, từ trên chỗ ngồi nhảy lên, thuận tay tóm lấy bé, đem nhi tử của mình ôm trở về lòng, lạnh lùng trừng mắt liếc Lạc Hà một cái, Lạc Hà cảm thấy chặt vật lại ủy khuất, bộ dáng rất đáng yêu, trong lòng Cẩm Nương cũng không hài lòng nàng ném nhi tử của nàng đi, nhưng cũng có thể thông cảm cho nàng, liền an ủi: “Không sao, đứa nhỏ nghịch ngợm, quận chúa về sau cách xa bé chút là được.”

Dương nhi cũng bị hoảng sợ một chút, ôm lấy cổ của Lãnh Hoa Đình, ử rừ một hơi, lại vươn thân mình về phía Cẩm Nương, nháo Lạc Hà một phen, xem ra, bé cũng không phải không có cảm giác.

Lúc này, Trương ma ma tiến lên ôm lấy Dương nhi: “Vương Phi, Linh muội lại phát sốt.”

Vương phi nghe vậy ngẩn ra, hỏi: “Tại sao lại phát sốt, ai, đứa nhỏ này, thể chất của nàng từ sau khi sinh đã không tốt, lại sinh non, nhanh, Thanh Thạch, để cho đại tổng quan đi mời Lưu thái y đến đây.”

Thượng Quan Mai nghe thấy vẻ mặt khê nhúc nhích, hỏi: “Linh muội. . . . Là con gái của tướng công sao?”

Vương phi gật gật đầu, hàm ý nói: “Đứa nhỏ này mệnh khổ, mẹ nàng hiện giờ diên rồi, đã nhốt lại ở Tôn gia. . . .”

“Mẫu phi vẫn nên để bé cho con nuôi dưỡng, dù sao một mình con cũng rất cô đơn, có bé Cho con một người bạn, nương của bé nếu đã diên rồi, vậy hãy đem bé đặt dưới tên của con vậy, tương lai, con cũng có thể cho nàng một tiền đồ tốt hơn.” Thượng Quan Mai nói xong nước mắt liền chảy ra, giọng nói nghẹn ngào nói với vương phi.

Vương phi nghe thấy rất là vui mừng, đứa nhỏ này để Thượng Quan Mai nuôi là tốt nhất, tương lai hai mẫu tử sẽ bầu bạn với nhau, sẽ không quá mức khốn khổ, liền gật đầu nói: “Việc này để ta cùng vương gia thương lượng một chút, mấy ngày nữa liền cho con một câu trả lời thuyết phục. Tiểu Mai, con thật sự có tấm lòng bồ tát.”

Lại nói thái tử cùng thái tử phi, ngày đó sau khi thương lượng không có kết quả, liền đi đến cung của hoàng hậu, sau khi thỉnh an với hoàng hậu nương nương, hoàng hậu ban ngồi, hai người lập tức ngồi xuống.

Thái tử phi mở miệng trước: “Mẫu hậu, không biết ngày đó chuyện tiểu Mai tiến cung gặp Lưu phi nương nương, ngài cũng biết?”

“Việc trong cung, làm sao ai gia lại không biết, nàng cũng không có ý kiến gì hay, chẳng qua, ai gia cảm thấy chủ ý của nàng cũng không phải là không được, nhưng mà, chúng ta phải ở bên trong thêm chút gia vị vào, vừa để nàng không thực hiện được, vừa muốn để nàng phát hiện cũng không làm gì được, thái tử, con không cần phải giữ sức nữa, hi vọng người đứng giữa đắc lợi, chính là con.” Hoàng hậu tao nhã nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói.

Thái tử nghe xong không hiểu, khó hiểu nhìn về phía thái tử phi, sắc mặt của thái tử phi có chút ủ rũ, trong ánh mắt có chút u oán, thái tử trong lòng ngẩn ra, giống như đã hiểu được một chút, trong lòng đột nhiên cảm thấy vui sướng, trong đầu hiện lên bộ dạng của một người đang cười nhẹ nhàng lại thở dài một hơi, nhưng rất nhanh, lại bị một dung nhan khuynh thành thay thế, không khỏi lắc đầu nói: “Mẫu hậu, người nhanh ném ý niệm này qua đầu đi, việc này không có khả năng, người không nên bắt con gà trước, mà trước tiên nên cho chúng ăn, hai vợ chồng kia, là những người kiên định, không phải người khác muốn chen chân là có thể chen được, vẫn không nên có ý đồ với hần mới là tốt, hiện tại nhi thần, chuyện lớn nhất là phải để tiểu Đình đứng bên cạnh, như vậy, Cẩm Nương mới có thể toàn tâm toàn lực mà ra sức, đây mới là chính đạo.”

156. Chương 157

Hoàng hậu nghe thấy cũng giật mình, trong ánh mắt dần theo ý cười, hỏi: “Thái tử, con từ khi ở Giang Nam trở về, cũng không ít lần nói tốt cho nàng kia, hiện giờ như thế nào. . . . Nếu là nàng có thể trở thành người của con, không phải càng có thể giúp con sao? Năm đó Diệp cô nương. . . .”

“Mẫu hậu, chuyện năm đó, ngài cũng biết kết quả cuối cùng là cái gì, trưởng bối sai lầm, chúng ta phải biết rút ra bài học, không thể tái phạm chuyện sai lầm đó thêm lần nữa, tình cảm giữa Cẩm Nương cùng tiểu Đình không có người nào có thể động đến, Cẩm Nương không giống với Diệp cô nương, nàng chỉ làm một nữ nhân muốn mỗi ngày đều yên bình trải qua, nàng là người thiện lương lại kiên nhẫn, tiểu Đình cùng đứa nhỏ của bọn họ, còn có người nhà, mới là điều nàng quan tâm nhất. Nếu như người vẫn kiên quyết cấp cho tiểu Đình một nữ nhân, con trước không biết tiểu Đình sẽ thành như thế nào, nhưng Cẩm Nương nàng có thể đoán được dụng ý, kết quả không giống với Diệp cô nương, lặng lẽ mà rời đi, mẫu hậu, chỉ có điểm giữa các nàng giống nhau đó chính là các nàng không phải là nữ tử bình thường, tư tưởng của các nàng cùng

với các nữ nhân thời đại này bất đồng, các nàng tự tin kiên cường, gan dạ thông minh, nếu các nàng không cam tâm tình nguyện, ai cũng đừng nghĩ bắt buộc các nàng làm bất cứ chuyện gì.”

Hoàng hậu nghe xong xúc động, mà thái tử phi một bên ở trong lòng càng thở dài nhẹ nhõm một hơi, thái tử sau khi trở về từ Giang Nam, đã có biến hóa rất lớn, nàng làm chính thê của thái tử, không có khả năng không cảm giác được, nhưng mà, loại cảm giác này chỉ có thể để ở trong lòng.

Thái tử cũng không có làm cái gì chuyện gì quá mức, ngược lại so với trước kia càng tôn trọng nàng cùng trưởng tôn hơn, trong lòng của thái tử phi vừa thương tâm một chút đồng thời cũng thật cao hứng.

Tuy rằng, thái tử có khi, sẽ nhìn về một nơi mà ngăn người, ánh mắt say mê mà chấp nhất, lúc người xuất hiện ánh mắt này của, khoe miệng sẽ gợi lên một chút mỉm cười, một nụ cười như vậy, rất vui vẻ, thực. . . . Hạnh phúc.

Chỉ là, mỗi khi thái tử phi lẳng lặng nhìn chăm chú người, người ngẫu nhiên quay đầu lại trong chớp mắt, trong mắt sẽ hiện lên một chút lãnh đạm, tươi cười bên môi không tự giác biến mất, thái tử phi liền cảm thấy đau lòng lòng chua xót, nhưng không thể trách được.

Trong lòng cũng hiểu được, thái tử đã động chân tình, nhưng mà, người kia, không phải mình, cũng không phải các sườn phi, thị thiếp trong phủ, các sườn phi cùng thị thiếp đối với thái tử mà nói, chẳng qua là công cụ gia tăng thể lực chính trị cho người, trong lòng của thái tử, cho tới bây giờ cũng sẽ không có các nữ nhân này, cho dù, những người đó trăm phương nghìn kế tìm niềm vui cho hắn.

Thái tử nhìn ôn hòa, kì thực lại vô cùng lạnh lùng, cũng may, đối với mình, người còn có vài phần kính trọng, đối với hoàng trưởng tôn, tự đáy lòng mà yêu thương, chỉ cần hai điểm này, thái tử phi cũng cảm thấy như vậy đã đủ rồi.

Hiện giờ nhìn thái tử có thể đem tình cảm đặt lại ở trong lòng, dùng lý trí mà đối đãi, thái tử phi dĩ nhiên hoàn toàn đồng ý, một tia ghen tỵ kia đối với Cẩm Nương cũng tan thành mây khói .

“Mẫu hậu, điện hạ nói đúng, hiện giờ việc chúng ta phải làm nhất, chính là mượn sức của Tôn Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình, phải phá hư mưu kế của Lưu phi nương nương, làm cho những toan tính ác độc của nàng ta chết từ trong trứng nước là được. Hơn nữa, càng muốn cho Tôn Cẩm Nương biết, là chúng ta giúp đỡ nàng, về sau điện hạ đăng cơ, nàng cũng có thể phát huy sở học của mình, vì Đại Cẩm, vì điện hạ, gây dựng các trụ sở kinh tế tốt, hơn nữa, lần trước nàng không phải đã nói qua sao, muốn dùng kinh tế làm phương thức xâm lược đả bại Tây Lương, kế hoạch nếu thành công, điện hạ lập tức có thể mở rộng đất đai, trở thành một thế hệ minh quân.” Thái tử phi mỉm cười nói với hoàng hậu.

Hoàng hậu nghe thấy cũng lộ vẻ xúc động, trầm ngâm một lát mới nói: “Nhưng mà, hiện giờ phụ hoàng của con giúp đỡ Lưu phi tiến hành, nếu là.”

“Mẫu hậu, phụ hoàng càng già càng hồ đồ, lúc này lửa đã cháy đến nơi, không nghĩ biện pháp nhanh chóng làm lui địch, còn muốn đấu đá nội bộ sao, nếu cứ tiếp tục như vậy, Đại Cẩm sẽ gặp nguy hiểm.” Thái tử nhăn mặt nói.

“Như vậy, nhưng mà, cho dù có năng lực thì như thế nào, tính tình của phụ hoàng con còn không biết sao, nếu người chịu nghe khuyên nhủ, cũng sẽ không dẫn tình trạng như bây giờ, ngày ấy người từ triều hồi cung, ai gia đã đề cập qua, đem ngôi vị thế tử trả lại cho Lãnh Hoa Đình là chuyện thiên kinh nghĩa địa. Xem đi, đều qua nhiều ngày thế này, Lãnh Hoa Đường cũng đã bị giam giữ trong đại lao, người vẫn chậm rãi không chịu hạ chỉ, cũng không để cho Tông Nhân phủ thay đổi công văn, con nói, đây là chuyện gì, biết rõ nếu không có Giản Thân vương chống đỡ, nhất định là không ổn, lại càng không nên khó xử người ta, ai.” Hoàng hậu thở dài nói.

“Mẫu hậu.” Thái tử phi khẽ gọi một tiếng sau đó dừng lại, nhìn những cung nữ quanh bốn phía, hoàng hậu lập tức hiểu ý, vung tay lên, những cung nữ đều lần lượt lui ra.

“Mẫu hậu, ngày ấy Lãnh Hoa Đình cùng điện hạ thương nghị, hẳn hi vọng điện hạ có thể. ra sức hạ quyết tâm. Con dâu cũng là rất tán thành, chúng ta chính là cứu nguy cho Đại Cẩm, nếu quyết định không làm ... liệt tổ liệt tông sẽ thất vọng, cho nên.” Thái tử phi nói tiếp.

Hoàng hậu nghe đến thần sắc liền trở nên buồn bã, trong mắt lướt qua một tia thương cảm, nhưng lập tức liền xuất hiện một tia quả quyết kiên định, nghiêm mặt nhìn thái tử nói: “Thái tử, con nói như thế nào?”

Thái tử do dự, giết đệ hành thích vua, quá mức ngoan độc, thái tử muốn làm minh quân, không muốn gánh vác bêu danh như vậy trước thiên hạ, hơn nữa, hẳn vốn là thái tử, kế thừa ngôi vị là minh chính nghiêm thuận (đường hoàng thuận theo lẽ tự nhiên), chỉ cần chịu đựng thêm vài năm, cần gì phải đi đến bước cờ hiểm này đâu.

Hoàng hậu nhìn thấy thái tử đang do dự, không khỏi thở dài, nói với thái tử: “Nếu Lưu phi nương nương đã cho gọi muội muội của con tiến cung, vậy con cũng nên dành thời gian gọi phu thê Lãnh Hoa Đình vào trong cung ngồi một chút, nàng chính là ân nhân cứu mạng của thái tử, ai gia còn nghe thái tử từng đề cập qua, nếu nàng có nữ nhi, sẽ trở thành phi tử của trưởng tôn chúng ta, đúng lúc, các con cũng có thể cùng nhau tạo dựng tình cảm thân thiết hơn.”

Thái tử phi nghe vậy đầu tiên ngăn ra, nhìn thấy ánh mắt của hoàng hậu sáng lên, đột nhiên hiểu được, liền cười nói: “Đúng là vậy, nhưng mà, lần này Cẩm Nương sinh là con trai, rất đáng tiếc, nếu lần tới nàng có thể sinh nữ nhi là tốt rồi, hoàng trưởng tôn sẽ có phúc.”

Nói xong, lại nhìn thái tử, trong ánh mắt mang theo ý cười nói: “Tiểu Mai không phải đã đưa Lạc Hà đến Giản Thân vương phủ rồi sao? Không bằng, sáng mai con dâu tự mình bế hoàng trưởng tôn, đi đến thăm hỏi vợ chồng tiểu Đình, nếu không thể trở thành vợ chồng, thì làm huynh đệ cũng tốt.”

Hoàng hậu nghe thế nở nụ cười, thực thưởng thức nhìn thái tử phi nói: “Tốt, ai gia nơi này có cái vòng tử kim có thể kéo dài tính mạng, con mang đi, ban cho nhi tử của bọn họ, gọi là gì nhỉ?”

“Kêu là Dương ca nhi, nói là bộ dạng giống tiểu Đình như đúc, lại là một đại mỹ nhân.” Thái tử nghe cũng cười, nghĩ đến nếu tiểu Đình nghe thấy hẳn nói mình là một đại mỹ nhân, chỉ sợ rằng sẽ hé ra khuôn mặt yêu nghiệt đen xuống, hai từ “Yêu Nghiệt” này, là do thái tử nghe từ trong miệng Cẩm Nương, chỉ là, nếu dùng hai từ này trên người tiểu Đình, thật sự là rất chuẩn xác.

“Được, Dương ca nhi, tốt lắm, thái tử phi, chính con tìm biện pháp đi, tóm lại, đem tâm ý của ai gia truyền đến bọn họ là được rồi, còn một vài người, muốn đánh cái chủ ý gì, con cũng phải nhắc nhở, đôi vợ chồng trẻ kia, cũng đã chịu không ít thiệt thòi rồi, nếu bọn họ hiện giờ đứng về phía thái tử, vậy chúng ta cũng nên giúp đỡ bọn họ mới đúng.” Hoàng hậu cười, ra lệnh cho các cung nữ tiến vào, để cho người lấy cái vòng tử kim, đưa cho thái tử phi.

Thái tử lúc gần đi, hoàng hậu lại nói: “Thái tử, Trương Thái Sư bị bệnh, con cũng bớt chút thời gian đi xem hẳn đi.”

Thái tử nghe vậy sững sốt, Trương Thái Sư là người nhà mẫu thân của hoàng hậu, nhưng mà, Trương gia có mối quan hệ thân tiết với đại phu nhân của Tôn gia, vẫn bài xích Lãnh Hoa Đình, giúp đỡ Lãnh Hoa Đường, trong lòng của thái tử có chút tức giận, lão thất phu kia, biết rõ tiểu Đình đã đứng về một bên, nhưng vẫn khắp nơi nhắm vào tiểu Đình, nhắm vào tiểu Đình không phải là nhắm vào chính mình sao?

“Trương Thái Sư làm quan đã vài thập niên, là một người rất khôn khéo, con không cần nhìn bề ngoài, rất nhiều người, trên mặt là phản đối con, nhưng có lẽ thực tế lại đang giúp đỡ con, hoàng thượng hiện giờ đối với con nghi ngờ ngày càng nhiều, nếu như bên cạnh của con có nhiều người ủng hộ như vậy, sẽ mang đến cho con nhiều nguy hiểm, hẳn là cậu của ai gia, một tầng quan hệ như thế, con cũng hiểu được.” Hoàng hậu nhìn ra tâm tư của thái tử, cười nhạt nói.

Thái tử nghe thấy vậy trong lòng rung mình, khom người lại rồi thi lễ, mới cáo lui.

Lại nói Lục hoàng tử, một lát sau cũng đang ở trong cung của Lưu phi nương nương, Lưu phi cho lui hết toàn bộ các cung nữ, cũng đang cùng hẳn mật đàm.

“Mẫu phi, lúc trước, người thật sự đã sai lầm, không nên cho người đi Giang Nam, xuống tay với biểu tẩu.” Lục hoàng tử sắc mặt phiền muộn, nhìn vào đôi mắt của Lưu phi, lộ ra oán khí.

“Bốn cung làm việc, còn chưa tới cho người tới chỉ trích, chỉ là một đôi miệng còn hôi sữa, người sợ bọn họ làm gì? Nếu để cho Tôn Cẩm Nương khó sinh mà chết, hiện giờ biểu huynh của người còn có thể tiếp tục kiêu ngạo sao? Chẳng qua thất bại một lần, thiệt thòi một chút thôi. Hiện giờ khó nhất là tâm tư của phụ

hoàng người đã chuyển hướng về phía người, trong lòng phụ hoàng người đã nghi ngờ thái tử, đang muốn thừa dịp lúc này, ép bức thái tử xuống, người mới có cơ hội.” Lưu phi hung hăng trừng mắt nhìn Lục hoàng tử liếc mắt một cái, bộ dáng chỉ tiếc rên rỉ không thành thép.

“Mẫu phi, phụ hoàng là dạng người gì, người đến bây giờ còn không hiểu được sao? Ngoài mặt người yêu thích con, sao chưa từng thiết tình đối đãi với con? Người đối với bất cứ ai trong lòng cũng đều sinh nghi ngờ, người không phải là thật tình muốn giúp đỡ con, mẫu phi, ngài tỉnh táo lại chút đi.”

Lục hoàng tử trong lòng nóng nảy, nhịn không được âm thanh cao hơn rất nhiều, hoàng thượng nếu thật sự thích hần, muốn hần thượng vị phù chính, thì làm sao ngay cả một chút quyền lực cũng không cho hần, hiện giờ hần phải dựa vào Dụ Thân Vương mới có chút phân lượng, nhưng Dụ Thân Vương người kia, vốn cũng đầy rẫy dã tâm, ai có thể cam đoan, hần có thể trung thành không hai lòng?

“Nghe nói chính thể của Tôn đại nhân đã bị vị nhị cô nương làm cho tức giận đến gân xanh cũng dựng thẳng lên, sợ là lúc này thời gian không còn nhiều lắm, mà nay, Trương đại nhân lại trúng gió, người đi vấn an lão thái sư đi, cho dù lão thái sư không chịu xuất lực, có Trương đại nhân giúp đỡ cũng tốt. Thượng Thư đại nhân là trưởng binh bộ, lại đối xử rất tốt với Tôn phu nhân, theo Tôn phu nhân, phụ tử Trương thị mới là người đối đầu cùng thái tử cùng Lãnh Hoa Đình, người vừa lúc có thể lợi dụng điểm này, mượn sức Trương đại nhân đến đây, mẫu phi còn muốn tìm biện pháp, đem lệnh bài của đại binh Tây Sơn đoạt lại cho người, chỉ cần người nắm giữ binh lực hộ vệ kinh thành, cho dù chúng ta đi từng bước đến những chiêu hiểm độc, người luôn phải liều mạng mà hợp lại.” Lưu phi ánh mắt lộ ra một tia độc ác, ánh mắt so với bình thường càng thêm lợi hại.

Lục hoàng tử nghe vậy chấn động, không khỏi cười khổ: “Mẫu phi, Tây Sơn đại doanh trước giờ đều do thái tử trong coi, phụ hoàng dựa vào cái gì mà mang lệnh bài giao lại cho con. Hơn nữa, người trong đại doanh Tây Sơn, cũng không phải là vô tích sự, Cửu Môn Đề Đốc, còn có Vũ lâm quân, các vị thống lĩnh này cũng không phải là người của con, bọn họ nếu phải phản kháng, vậy cũng sẽ không còn gọi là mạo hiểm nữa, mà là chịu chết.”

Lưu phi vừa nghe, bên môi gợi lên một chút tươi cười, tán thưởng nói với Lục hoàng tử: “Không tồi, còn có thể nghĩ được như vậy, yên tâm đi, những hi vọng trong kiếp này của mẫu phi đều đặt trên người của người làm sao lại để cho người đi chịu chết chứ? Hoàng thượng tuyệt đối sẽ đem lệnh bài đại doanh Tây Sơn giao cho người. Việc này, quả thật nên cảm tạ biểu huynh của người, không có việc gì lại đưa cho thái tử một đại quân cường địch như vậy, càng giúp cho thái tử tăng thế lực, làm cho hoàng thượng đứng ngồi không yên, người không phải thích nhất là dùng các mảnh khoe để đùa giỡn sao, điều này rất phù hợp với cá tính của người. Về phần người nhắc tới Cửu Môn Đề Đốc, mặt ngoài hần là người của thái tử, nhưng thực tế, nương đã sớm thu hần vào dưới trướng của chúng ta rồi, chẳng qua là không nói cho người biết, cũng không để cho hần thân cận với người mà thôi, tóm lại, bốn cung đã để người làm như vậy, không có tám phần nắm chắc, cũng có sáu phần thành công, người tự đi chuẩn bị là được.”

Lục hoàng tử nghe vậy cảm thấy hơi an lòng, nhưng mà, hần vẫn không yên lòng, đang muốn nói cái gì, Lưu phi khoát tay chặn lại nói: “Yên tâm đi, bốn cung một mối, muốn nghỉ ngơi.”

Lục hoàng tử đành phải ngậm miệng, khom mình hành lễ cáo lui, nhưng đi chưa bao xa, Lưu phi lại nói: “Nga, đúng rồi, người không có việc gì, vẫn là nên qua lại với dưỡng của người nhiều một chút, biểu tẩu của người là một người tài trong thiên hạ, nếu nàng quả thật cùng một loại người giống như Diệp cô nương, như vậy, Lạc Hà nếu thành công, người thật có thể có thêm nhiều hiền thê.”

Lục hoàng tử nhất thời nghe không hiểu, không khỏi quay đầu lại nhìn về phía Lưu phi, Lưu phi câu môi lên nói: “Không cần ghét bỏ người ta đã thành thân, năm đó Diệp cô nương như là một chiếc bánh thơm ngon, rất hiếm có là người không ưa thích nàng, người không thấy biểu huynh của người hiện giờ có bao nhiêu phong cảnh sao, sáu năm tàn phế, nhưng mà còn được nữ nhân kia chữa trị, hiện giờ trở thành nhân vật người người chạm tới sẽ bồng tay, chính là dựa vào sự giúp đỡ to lớn của nàng, hơn nữa, đó cũng chính là ý của phụ hoàng người. Nhi tử càng mạnh lên, chung quy so với việc thân tử càng mạnh lên không phải là tốt hơn sao, lại như thế nào, giang sơn vẫn là muốn rơi vào trong tay nhi tử của mình, Tôn Cẩm Nương kia, cầm kỳ thư họa đều là tuyệt hảo, ngày thường người cũng là một người nho nhã tuấn tú, tuy là không thể so sánh được với nét đẹp tuyệt mỹ của biểu ca người, nhưng cũng ngọc thụ lâm phong, tuấn đạt lỗi lạc, hướng chi, người là hoàng tử chính thống, điểm tự tin ấy, người hần là vẫn phải có chứ?”

Lục hoàng tử nghe xong sắc mặt đều tái đi, cảm tức nói với Lưu phi: “Mẫu phi, mưu kế của người như vậy mà nghĩ đạt được sao, bọn họ đều đã có cả con trai, nữ nhân từ trước đến nay không phải đều là một nhi tử một phu quân sao, làm sao có thể tái giá với con? Người, ý nghĩ của người cũng đủ kì lạ.”

“Hừ, nằm đó trong tư tưởng của Diệp cô nương, cũng không có cái gì mà một chung quan niệm, loại người như các nàng, sẽ không thích phu quân của mình có ba vợ bốn nàng hầu như vậy, càng không chấp nhận được tình cảm bị phản bội, chỉ cần chúng ta ở giữa sử dụng một chút mưu kế, tìm cách gây ra hiểm lẫn, hừ, cái gì mà kiên định, kia bất quá chỉ là lừa mình dối người thôi, ở trong mắt bổn cung, nam nhân nào mà không bỏ qua món thịt tươi ngon này, Lạc Hà cũng không phải ngu ngốc giống như Tôn Cẩm Nương, nàng, là người rất mạnh mẽ, người đi đi, cứ theo ý của bổn cung mà làm, tuyệt đối không sai.” Lưu phi cũng không tức giận, nửa người nằm ở trên nhuyễn thấp, híp mắt lại, cười nhạt nói với Lục hoàng tử.

Lục hoàng tử nghe vậy lại cảm thấy tức giận, nữ nhân kia nếu chấp nhận phu quân của mình ba vợ bốn nàng hầu, vậy nếu hắn chính thức lên ngôi hoàng đế, chẳng lẽ trong hậu cung chỉ có một mình nàng sao? Thật sự là vớ vẩn. Mẫu phi là do bị ma ám đến phát run, mới để cho hắn đi thi triển mỹ nam kế, thật sự là.

Vung tay áo lên, Lục hoàng tử lạnh lùng nghiêm mặt đi ra ngoài.

Linh muội sau hai ngày phát sốt, Lưu thái y lập tức tới bốc thuốc, nhưng bé vẫn còn quá nhỏ, loại thuốc kia chỉ sợ rất khó khăn để uống hết, Thượng Quan Mai gấp đến độ Cẩm Nương nhìn thấy nàng là thật tâm đối xử rất tốt với Linh muội, trong lòng cũng rất an ủi, mặc kệ phụ mẫu của đứa nhỏ như thế nào, nhưng bé cũng là người vô tội, có thể có vị mẫu thân yêu thương, có thể nói bé gặp may mắn trong cái bất hạnh, hi vọng sau này bé lớn lên, sẽ không giống như phụ mẫu của bé trở nên âm hiểm là tốt rồi.

Cẩm Nương lúc này đã sớm thức dậy, rửa mặt chải đầu xong rồi, liền nói với Song nhi: “Gia đi vào triều, một lát nữa cũng chưa thể trở về, một lát sau khi Dương ca nhi ngủ, chúng ta liền qua bên kia nhìn xem Linh muội.”

“Dạ, phu nhân, nhưng mà người còn muốn mang theo những thuốc bổ gì nữa không, nô tỳ đi chuẩn bị cho người một chút.” Song nhi nhu thuận đáp lời.

Cẩm Nương càng ngày càng thích Song nhi, một người linh hoạt lại không mất ổn trọng, gan dạ lại cẩn thận, làm việc không kém Tứ Nhi là bao, hiện giờ Cẩm Nương đã an bày phụ mẫu cùng người nhà của nàng vào trong cửa hàng làm người làm, không để cho bọn họ vào phủ, nhưng đãi ngộ so với trong phủ còn cao gấp đôi, khiến cho Song nhi đối xử với nàng vô cùng thân thiết, có Song nhi bên người, nàng có thể bớt lo rất nhiều.

“Cho dù thức ăn hay thức uống gì, mang đi cũng vô dụng thôi, đứa nhỏ này còn quá nhỏ, cái gì cũng ăn không hết, chúng ta chỉ cần đi nhìn xem bé là được rồi.” Cẩm Nương mỉm cười đứng dậy.

Song nhi cười đáp lại, vừa ra khỏi cửa, nhìn đến Tú cô đang bế Dương ca nhi đùa giỡn, liền cười nói: “Người càng ngày càng thức dậy sớm, cũng không chịu nghỉ ngơi, sáng sớm đã đến ôm bé, đứa nhỏ mạnh khỏe như vậy, người cũng không sợ đau thắt lưng?”

Tú cô nghe xong dùng mắt quở trách nàng, ở trên mặt Dương ca nhi hôn một cái nói: “Mỗi ngày ôm, thắt lưng, cánh tay, đã sớm luyện rất tốt, làm sao ta sẽ đau chứ, Dương ca nhi, mẫu thân của con càng ngày càng hồ đồ rồi.”

Cẩm Nương nghe xong lắc đầu, lại hỏi: “Lục Liễu hiện giờ thế nào?”

Tú cô nghe xong sắc mặt trầm xuống, tức giận nói: “Cả ngày chỉ biết vọng tưởng làm phượng hoàng, đối xử với ta coi như là tốt một chút, còn đối với Hỉ Quý ngay cả mặt mũi cũng chẳng để ý, người như vậy, ta cũng không mong nàng làm con dâu của ta, phu nhân người vẫn thương tình giúp ta, gả nàng ột gia đình giàu có đi cũng được, đồ phải suốt ngày trưng ra bộ mặt không vui như vậy với chúng ta... nô tỳ trông không nổi.”

Cẩm Nương nghe vậy chau mày, đang muốn nói cái gì nữa, lúc này, bên ngoài Phụng Hỉ báo lại, nói là Hỉ Quý đã chọn được người làm, mời phu nhân đến nói cho người biết, xem phu nhân có muốn trông thấy hay không.

Cầm Nương nghe vậy liền ngồi xuống, để cho Phụng Hỉ tiến vào, lại nói: “Để cho Hỉ Quý vào đi, người hần tuyển chọn, ta không cần nhìn.”

Hỉ Quý khom người tiến vào, thấy Cầm Nương liền hành lễ, Cầm Nương vội hỏi: “Hỉ Quý ca ca, không cần khách khí, ngồi đi, Song nhi, đi pha trà đến đây.”

Song nhi nghe xong liền đi vào nội đường, Hỉ Quý càng nhìn so với trước kia càng thêm tuấn tú, nhưng mà khuôn mặt hơi đen một chút, nhưng người như vậy càng khỏe mạnh, trải qua càng thông minh tháo vát hơn, xem ra, sau khi tự mình làm việc, tuy là rất vất vả, nhưng càng thêm thành thực hơn.

“Nô tài là tới mời phu nhân để báo cho người biết, trong cửa tiệm nô tài đã tìm được ba người làm, trước kia đều đã từng làm qua ở chỗ khác, phương thức rất quen tay, phu nhân muốn gặp hay không?”

Hỉ Quý vẫn là có chút câu nệ, nói chuyện cũng có chút cẩn thận, Song nhi bưng trà đi ra, vừa lúc nhìn thấy cái mặt đen của hần hiện ra một tầng đỏ, không khỏi phớt cười, đem trà đẩy tới, Hỉ Quý ngẩng đầu nhìn Song nhi liếc mắt một cái, tiếp nhận trà, mặt càng đỏ hơn.

Cầm Nương nhìn mặt mày khê nhúc nhích, đang muốn nói chuyện, Tú cô cũng đem Dương ca nhi ôm trên đùi bắt lấy hai tay đang chơi đùa của bé, ở bên cạnh không nặng không nhẹ nói: “Người không phải đem người của Liễu gia vào đi, người nếu nghe theo lời nói của tiểu chân kia, đem người của Liễu gia vào, cẩn thận da của người.”

Hỉ Quý nghe vậy sắc mặt khê biến thành đen, đỏ mặt sắng giọng nói với Tú cô: “Nương. Nhi tử là loại người này sao?”

Tú cô nghe xong bĩu môi, nói: “Không có là tốt nhất, ta chỉ sợ ngươi có thể tử lại không thềm để ý nương, hừ, còn chưa thành thân đâu, mà đã bắt đầu vung tay múa chân rồi, đã muốn làm thiếu phu nhân, chúng ta là người hầu của phu nhân, có phần cho nàng làm thiếu phu nhân sao?”

Cầm Nương trông thấy Tú cô càng nói càng tức giận, vội hỏi: “Người nói cái gì vậy, cái gì mà người hầu của ta, Hỉ Quý là ca ca của ta, Hỉ Quý ca ca, thủ hạ của huynh, huynh tự mình chọn là được, ta không để ý, nhưng mà, huynh còn phải để tâm một chút. Trong phủ ở thành đông gian của hàng kia, tam lão gia bị bệnh, vương gia hiện giờ cũng không có lòng mà xử lý, hiện giờ mọi chuyện cũng đã đặt trên đầu của ta, huynh cứ tiếp nhận, nhưng mà việc làm ăn sẽ thay đổi, không làm vải bông nữa, chúng ta sẽ làm xà phòng, một lát sau huynh đến tìm Trung Lâm thúc, ông sẽ chỉ dạy huynh làm thế nào.”

Hỉ Quý vừa nghe, ánh mắt đã sáng lên, cửa hàng của vương phủ ở thành đông có thể sánh bằng của hội môn của Cầm Nương rộng hơn rất nhiều, vốn việc làm ăn ở thành đông đã làm hưng thịnh cả một nhà, nghe nói, lần vào trong đó còn có vài vị hoàng thân quốc thích góp phần, phu nhân có thể để cho hần đi xử lý, thì phải là thực coi trọng năng lực của hần, nghĩ đến đây, trong lòng của Hỉ Quý rất cảm kích, lại hưng phấn, một bộ dạng nóng lòng muốn thử, cả người đều thể hiện vẻ mặt ngày càng tỏa sáng hơn.

Một bên Song nhi nhìn thấy vừa muốn cười, vừa lúc Phong nhi từ sau đi ra, nhìn thấy biểu tình của nàng, không khỏi ở sau nàng gõ xuống đầu của nàng, nhún mày, nháy mắt một cái.

Về mặt của Song nhi lập tức nhiễm một tầng đỏ ửng, tựa đầu rút vào trong cổ áo.

“Dạ, phu nhân, nô tài tuân theo phân phó.” Hỉ Quý cung kính trả lời.

Cầm Nương lại nhìn xem cảm thấy không còn chuyện gì nữa, liền lại hỏi: “Hỉ Quý ca ca, trước kia chỉ hôn cho huynh cùng Lục Liễu, nhưng nghe thấy ngữ khí của Tú cô không thích nàng, hiện giờ ta liền hỏi ý tưởng của chính huynh, nếu huynh cũng cảm thấy không thích nàng, ta đây sẽ có quyết định khác.”

Hỉ Quý nghe vậy ánh mắt buồn bã, nhìn Tú cô liếc mắt một cái, Tú cô vừa lúc trừng mắt hần, hần chậm rãi, sau một lúc lâu mới nói: “Nô tài toàn bộ nghe theo ý của phu nhân, nhưng mà Lục Liễu nàng, đã bị chỉ hôn, nếu lui lại, chỉ sợ là phá hủy thanh danh của nàng, nô tài cảm thấy, có chút có lỗi với nàng.”

Cầm Nương nghe thấy trong lòng liền kính trọng hơn với Hỉ Quý hơn vài phần, Hỉ Quý là người chân thành, nhìn ra được, hần đối với Lục Liễu cũng không phải yêu thích, lúc xưa khi gặp mặt, chính là tâm tình của thiếu niên mà thôi, một cô nương xinh đẹp hần yêu thích cũng là bình thường, sau một thời gian, tính tình của một người chính là yếu tố quan trọng nhất, nếu không phù hợp, bộ dạng ưa nhìn cũng vô ích.

“Việc này huynh cũng đừng để ý, đối với nàng ta sẽ tự mình an bài, tính tình của nàng nếu tốt, ta sẽ gả cho nàng vào một gia đình tốt, nếu vẫn như trước kia, vậy cũng không thể trách được ta.” Cẩm Nương khoát tay nói.

Hỉ Quý nghe xong cũng không nói cái gì nữa, nhìn thấy cũng không còn chuyện gì nữa, liền đứng dậy hành lễ cáo lui.

Tú cô lại nghiêng đầu, nhìn sắc mặt vẫn còn đỏ ửng của Song nhi, đột nhiên nói: “Nha đầu, người vừa rồi đã nhìn thấy, con ta như thế nào?”

Song nhi bị hỏi ngỡ ngẩn, lập tức đỏ mặt, bùm mặt lại liền chạy trốn vào phòng, vừa chạy vừa sảng giọng nói: “Tú cô, nào có người hỏi cô nương người ta như vậy.”

Tú cô nghe xong cũng nở nụ cười, lấy trán của mình chạm vào mặt của Dương ca nhi, cười nói: “Dương ca nhi, một lát nữa Tú cô cũng tìm thê tử cho con? Được không?”

Phong nhi đem Song nhi đang chạy trốn vào phòng kéo lại, sảng giọng: “Người xấu hổ cái gì mà xấu hổ chứ, trước tiên phu nhân còn muốn đi đến viện của thế tử phi, người không đi theo, lại chạy trốn lười biếng sao.”

Song nhi bị nàng nói khuôn mặt càng đỏ hơn, nhéo góc áo, nhưng cũng không hề ngại ngùng, nâng đầu lên, đi qua lấy áo choàng của Cẩm Nương: “Phu nhân, bây giờ đi sao?”

Cẩm Nương cười liếc nhìn nàng một cái, dẫn đầu đi.

Thượng Quan Mai đang lo lắng ngồi ở bên Linh muội đang đưa ở phía trước, ánh mắt hơi ướm át lấy tay kiểm tra trán của Linh muội, nói với Thị Thư: “Dường như đã hạ sốt một chút, nhưng mà chỉ sợ đến buổi tối, lại phát sốt, ai, đứa nhỏ này, cần phải sớm khỏe mạnh mới được.”

Thị Thư ở một bên khuyên nhủ: “Sẽ tốt thôi, Lưu thái y đã nói, chỉ cần phát sốt không gây ảnh hưởng cho phổi, sẽ không có chuyện gì.”

Vừa quay đầu lại, nhìn thấy Song Nhi vén màn tiến vào, có chút kinh ngạc, phu nhân đã tới, tại sao trong viện không có tiểu nha đầu nào bẩm báo?

Thượng Quan Mai vừa nhắc đầu, nhìn thấy mây liền chau lại, nhưng con người tiếp tục nhìn xuống, hướng về phía Linh muội.

Cẩm Nương cũng không để ý, cười đến gần nói: “Linh muội hôm nay đã tốt hơn nhiều rồi chứ?”

Thị Thư vội đi dọn dẹp đem ghế lại cho Cẩm Nương, lại đi pha trà, Thượng Quan Mai nâng mắt lên nói: “Vẫn phát sốt, không thể cho uống thuốc được, ai.”

Cẩm Nương nghe xong cũng đưa tay kiểm tra trán của Linh muội nói: “Lấy chút vải đến đây, dính chút rượu, để cho Linh muội nắm trong tay đi, tiểu hài tử, nóng nhất chính là trong lòng bàn tay, thuốc kia để nữ mẫu uống, được tính vào sữa, cũng sẽ hữu hiệu giống nhau.”

Thượng Quan Mai nghe thấy nàng nâng mắt lên nhìn Cẩm Nương, trên mặt hiện lên một chút cười khổ nói: “Đệ muội luôn thiện lương như vậy, cũng không sợ nàng tương lai sau khi lớn lên sẽ.”

“Không phải do đại tẩu nuôi dưỡng lớn nàng sao? Tính cách của đại tẩu, ta tin tưởng.” Cẩm Nương không đợi nàng nói xong, nhân tiện nói, vừa xoay đầu, không thấy Lạc Hà, liền cười hỏi: “Như thế nào không thấy Lạc Hà quận chúa?”

“Nói là đi đến hoa viên dạo một chút, mẫu thân của nàng, trước kia chính là bạn khăng tay giao của Lưu phi nương nương.” Thượng Quan Mai thần nhiên nói.

Lời này, nói ra nghe có chút không đầu không đuôi, nhưng Cẩm Nương cũng nghe ra ý tứ của nàng, song vẫn mỉm cười nói: “Ta biết, ta cũng nhìn ra được suy nghĩ trong lòng nàng, nhưng mà, loại chuyện này, nếu người ta không quan tâm về khuê danh nhâ nhận của mình thì ta cũng chỉ chờ xem nàng xấu mặt, nếu là người hiểu chuyện, khẳng định là ở đây bồi đại tẩu, ta cũng vẫn hoan nghênh nàng, hơn nữa, biết nàng là biểu muội của đại tẩu ta cũng sẽ đối đãi như thân nhân của chính mình, nếu không phải, ta cũng không phải là người dễ dàng bị người ta khi dễ.”

Thượng Quan Mai nghe thấy trên mặt liền nổi lên ý cười, thanh âm cũng thấp xuống, sau một lúc lâu, thở dài, nói với Cẩm Nương: “Muội hiểu được là tốt rồi, người là do ta mang đến, ta cũng không còn cách nào, hi vọng muội có thể hiểu được nỗi khổ của ta, dù sao, người kia cũng là tướng công của ta, có thể cứu được một mạng, ta cũng sẽ không buông tha cho bất kỳ hi vọng nào.”

Nói xong, lại dừng một chút, đôi mắt xinh đẹp hiện lên một tia chua xót, âm thanh nghẹn ngào nói: “Có đôi khi, biết rõ người đó không đáng giá, nhưng mà lại không buông xuống được, ta trở về nhà mẫu thân lâu như vậy, trong nhà cũng đã khuyên ta không ít, nhưng mà. Nhưng tâm của ta nhất quyết không xoay chuyển, đệ muội, muội yên tâm, ta chỉ là bên ngoài làm theo yêu cầu của các nàng, còn có thể thành công hay không, không phải là vấn đề của ta, để nàng tự mình làm, hi vọng muội có thể lượng thứ cho ta.”

Cẩm Nương nghe liền thở dài một hơi, tâm tư của Thượng Quan Mai nàng cũng có thể lý giải, ngày ấy Lạc Hà tiến phủ, Cẩm Nương đều đem gia thế quan hệ của Lạc Hà điều tra qua một lần, biết nàng là người của Lưu phi nương nương, tuy rằng không biết Lưu phi nương nương sử dụng chiêu này có ý đồ gì, có phải còn có ý đồ sâu bên trong hay không.

Nhưng mà, mọi người đến đây, cũng không thể nằm chịu đòn đi, lúc sinh, thiếu chút nữa đau đớn giữa hai sinh mệnh cho tới nay trong lòng của nàng vẫn còn sợ hãi, cho nên, nàng âm thầm đem những nha hoàn nhị đẳng trong viện của Thượng Quan Mai, các nha hoàn giống cấp bậc với nhau thì thay đổi một nửa, những người khác nàng cũng đã mua chuộc, trước kia nàng đã hiểu được, lá chắn thâm sâu trong đấu tranh đại viện, thà nói là nhóm chủ tử, không bằng nói chính là các nô tài, chỉ cần đem nô tài trong viện Thượng Quan Mai nắm giữ, thì trong viện Thượng Quan Mai hầu như mọi chuyện đều có thể tiết lộ ra, không có việc gì có thể giấu qua mắt nàng được.

“Tâm tư của đại tẩu ta có thể thông cảm, nhưng mà, đại tẩu, tẩu vẫn nên buông xuống hoài niệm đi, người như vậy, thật sự không đáng giá, súc sinh cũng không bằng, cho dù là có thể phóng thích hần, bản tính của hần làm sao sửa cũng không xong, hơn nữa, hiện giờ hần ngay cả. Ai, thân phận của hần còn thật sự không rõ ràng, nếu thật sự là. Thật sự là nhi tử của nhị thúc, vậy cũng phạm vào tội thông địch bán nước, ai lại có thể cứu hần được đây? Tẩu không cần bị người khác lừa gạt như vậy.” Cẩm Nương chân thành khuyên nhủ.

Thượng Quan Mai nghe thấy nước mắt đều đã che phủ, liếc mắt lắc đầu nói: “Không cần nói nữa, không cần nói nữa, đệ muội, chuyện này ta đã từng muốn, cho dù là, cho dù là đi theo hần lưu đây, chỉ cần người đó còn sống, ta đều tình nguyện, chỉ cần hần rời xa sự mê hoặc, cho hần cơ hội hần sẽ tốt hơn.”

Cẩm Nương biết khuyên nữa cũng vô dụng, liền đổi đề tài, sau khi ngồi một hồi, đang muốn đứng dậy, bên kia liền có tiểu nha đầu vén màn tiến vào bẩm báo: “Phu nhân, nhị gia hồi phủ, nhưng mà, mới vừa rồi, khi quay về viện, ở bên hồ gặp Lạc Hà quận chúa, Lạc Hà quận chúa đã ngăn nhị gia lại để trò chuyện.”

Cẩm Nương nghe vậy thần sắc thản nhiên nói: “Được, đã biết, người đi đi.”

Thượng Quan Mai nhìn thấy sắc mặt cũng trở nên nặng nề, trong mắt hiện lên sự giận dữ: “Đệ muội thật đúng là hảo thủ đoạn, hiện giờ, người trong viện của ta, toàn bộ chỉ lấy muội làm chủ tử.”

Cẩm Nương nghe cũng không để ý, cười nói: “Đại tẩu chỉ cần biết, ta đối với tẩu cũng không có ác ý là được, làm như thế, mặc dù có chút không tốt, nhưng đã từng trải qua hai lần “ưu đãi”, thứ nhất, dĩ nhiên ta phải tự bảo vệ mình, ta không hại người, nhưng cũng không thể để cho người hại ta lần nữa, nhất là Dương ca nhi của ta. Thứ hai, cũng là bảo vệ cho chính đại tẩu, hiện giờ đại ca thành cái dạng này, phụ vương cùng mẫu phi đều đối xử với tẩu cũng không khác lúc trước, nhưng chỉ sợ có người cao tay khi dễ tẩu, hoặc là, sẽ có người cố ý động tay động chân trên người Linh muội, dẫn tới việc ta và tẩu xảy ra mâu thuẫn, không bằng ta đem toàn bộ người trong phủ quản lý, đại tẩu chỉ cần chú ý an tâm mà sống là được, tất nhiên cũng sẽ không có người hại đến trên người nữ nhi của tẩu.”

Thượng Quan Mai vừa nghe, sắc mặt dịu đi một chút, lời nói của Cẩm Nương thẳng thắn thành khẩn như vậy, nàng cũng không cần để ý đến những chuyện quấy nhiễu nữa, trực tiếp nói lên dụng ý của nàng, kỳ thật, hiện giờ toàn bộ việc trong vương phủ đều nằm trong tay Cẩm Nương, nàng phải bảo toàn chính mình thật tốt, bản thân nàng cũng chỉ có thể chống đỡ được phần nào, căn bản là vô lực chống cự, như vậy cũng tốt, cũng làm cho nàng mất cảnh giác với mình, chỉ cần chính mình thành thật mà sống, Cẩm Nương sẽ không làm gì nàng cùng Linh muội.

“Như thế. Cũng tốt, ta hiểu được. Nhưng mà, muội không đi đến hồ sao?” Thượng Quan Mai trong giọng nói có chút chế nhạo, Cẩm Nương nghe thấy không khỏi giương miệng, nhìn bên ngoài liếc mắt một cái, cảm giận nói: “Không đi, nếu là hấn dám trêu chọc hoa đào, ta liền đâm vào đôi mắt nhìn hoa đào của hấn.”

Thượng Quan Mai nghe vậy không khỏi buồn cười, nhưng trong lòng đau xót, suy nghĩ về Lãnh Hoa Đình đang ở trong lao ngục chịu tra tấn, sắc mặt lại ảm đạm xuống, Cẩm Nương thấy cũng không còn chuyện gì, vẫn là nên đứng dậy đi thôi.

Cẩm Nương mang theo Song Nhi đi về phía viện của mình, đã thấy Lãnh Hoa Đình thật sự cùng Lạc Hà vẫn đứng ở bên hồ nói chuyện, dựa vào tính tình của Lãnh Hoa Đình mà nói, hấn đã sớm nhìn ra tâm tư của Lạc Hà, hấn là đã sớm quay đầu đi rồi mới đứng, như thế nào hai người này còn đứng cùng nhau?

Không phải lại có những con thiêu thân khác đi, Cẩm Nương thở dài, đối với yêu nghiệt nhà mình liếc mắt một cái, liền xoay người, hướng về phía khác đi đến, tâm của nam nhân, nếu đã thay đổi, cho dù lấy dây thừng cột vào cũng vô ích, chỉ có dựa vào mị lực của mình hấp dẫn hấn trở về, mới là đạo lý đúng đắn, nhưng mà, nàng đối với yêu nghiệt nhà mình đủ tự tin, ở trong mắt của hấn, nàng là tốt nhất, đẹp nhất, tiểu nhân không phải đang bày trò cho nàng ghen hay sao, muốn nàng rời đi tướng công? Không để cho bọn họ được như ý.

Quả nhiên Cẩm Nương đi không bao xa, bên kia Lãnh Hoa Đình nghiêng đầu, nhìn thấy thân ảnh của Cẩm Nương, liền ném Lạc Hà, đi nhanh tới, sắc mặt cũng trở nên âm trầm.

Cẩm Nương thấy vậy liền giương miệng lên, mình và mỹ nữ ước hội, bị bắt gặp, còn hướng về phía nàng bày ra khuôn mặt không vui vẻ, đây là cho ai xem chứ? Hừ, quay đầu tiếp tục đi, làm như không phát hiện sắc mặt người nào đó đã đen như đất nồi.

“Nương tử nàng đứng lại!” Lãnh Hoa Đình chân dài sải bước, chỉ cần hai ba bước, liền vượt qua Cẩm Nương, đuổi ra tay liền tóm lấy nàng, cầm trong tay cái gì đó đang phát sáng phe phẩy.

“Nàng xem đây là cái gì?” Lãnh Hoa Đình đem đồ vật đưa đến trước mặt Cẩm Nương.

Cẩm Nương chớp mắt nhìn, cảm thấy có chút quen mắt, là cái vòng cổ bằng ngọc trai, hình như đã đánh mất, như thế nào lại ở trong tay của hấn chứ?

“Hình như là của thiếp, quả thật đã thất lạc, chàng làm sao nhặt được nó?” Cẩm Nương khó hiểu hỏi.

“Còn hỏi ta làm sao nhặt được sao?” Đôi mắt phượng xinh đẹp của Lãnh Hoa Đình tràn ngập ghen tuông, nhìn về phía Cẩm Nương đôi mắt đã muốn phun hỏa, bầu không khí chưa bay đầy trời, phỏng chừng nếu như lúc này có mưa, cũng có thể biến hóa thành một trận mưa chua.

Cẩm Nương nhìn thấy thần sắc của hấn không đúng, liền ở trong đầu hồi tưởng lại, nghĩ một lúc lâu sau, cũng không nhớ ra được, vật này làm sao mà đánh mất, đành phải hạ xuống âm thanh mềm mại hỏi: “Thiếp thật sự nhớ không rõ, chỉ là một chiếc vòng cổ, lại không có mấy quý trọng, đã đánh mất thì liền đánh mất, làm sao còn nhớ rõ nhiều như vậy, cũng không phải vật đính ước tướng công đã tặng thiếp, thiếp làm gì để ý trong lòng chứ?”

“Nhưng mà vật này rơi vào tay của Lãnh Thanh Dục, nàng nói đây là như thế nào?” Lãnh Hoa Đình nghe nàng nói không đem vật này để trong lòng, sự ghen tuông trong lòng đã phai nhạt đi chút ít, bất quá, vẫn còn nghi hoặc, vật bên người của Cẩm Nương, làm sao lại rơi vào tay Lãnh Thanh Dục, lại để cho Lạc Hà cầm.

Vừa nói đến Lãnh Thanh Dục, Cẩm Nương rốt cục nghĩ tới: “A” một tiếng, vỗ vỗ đầu của mình, hung hăng nói: “Đã nghĩ tới, thì ra là do hấn nhặt được, tướng công còn nhớ không, thiếp lần đầu tiên đến phủ thái tử, bị tên tiểu tử kia khi dễ, phá hủy váy của thiếp, thiếu chút nữa làm cho thiếp bị quăng ngã xuống, thì ra là do hấn nhặt đi, thật là, nếu không liền ném đi, đưa ta, lấy cái này đến đây, bọn họ đang âm mưu chuyện gì chứ?”

Vừa nói như vậy, Lãnh Hoa Đình cảm thấy yên tâm hơn, phải biết rằng vật gì bên người Cẩm Nương, bị người không biết quý không hay mà lấy được, nếu người nọ có sát tâm đối với Cẩm Nương, vậy cũng thực

nguy hiểm, vừa rồi Lạc Hà đem thứ này đưa cho hần, cũng đã giải thích lý do, phản ứng đầu tiên của hần đó là sự ghen tuông nổi lên bay đầy trời, nhưng mà, rất nhanh liền cảm thấy lo lắng.

Hần tin nương tử của hần không phải là người tùy ý lưu tình, lại càng không phải là một người hoa tâm, ở Giang Nam, trong phủ cùng Lãnh Thanh Dụ cũng không ít ngày, tiểu tử kia mặc dù có một chút tâm tư riêng, nhưng coi như thủ lễ, mà nương tử nhà mình cũng là người vô tâm vô phế, căn bản là không phát hiện nam nhân khác đối với nàng có tình, ngay cả thái tử, cũng như thế, điều này làm cho lòng của hần vui mừng tự hào. Sao lại chỉ vì cái vòng cổ không quan trọng này liên hoài nghi Cẩm Nương?

“Đã như vậy, cũng thật dễ dàng, chúng ta trở về phòng thôi, vật này, một lát sau ta sẽ ném đi, để nam nhân khác lấy qua, nàng không được mang theo.” Tất cả u ám trên mặt của Lãnh Hoa Đình đều đã tan đi, đem vòng cổ kia thu lại, kéo theo Cẩm Nương quay trở về.

Cẩm Nương cũng dừng chân không chịu đi theo hần nói: “Thiếp phải đến hỏi Lạc Hà, thứ này sao lại rơi vào trong tay của nàng ta.”

“Quay đầu lại, ta có chuyện lớn muốn thương lượng cùng nàng.” Lãnh Hoa Đình đưa tay kéo nàng đi, liền đem Cẩm Nương ôm vào trong ngực, nửa ôm nửa buông lỏng đi về phía trong viện.

Cẩm Nương vừa nghe có đại sự, liền buông tha cho nghi hoặc kia, ngoan ngoãn cùng hần trở về phòng, vừa vào phòng, nhìn thấy Dương ca nhi ngủ, hai vợ chồng trẻ liền thả lỏng nhẹ nhàng bước đi, nhẹ chân nhẹ tay bước vào trong phòng trong, đóng kỹ cửa lại.

“Nương tử, hiện giờ tình thế quá mức khẩn trương, nhưng hoàng thượng vẫn ngu muội như vậy, nhạc phụ lại ở biên quan, tùy lúc đều có nguy hiểm, ta nghĩ. . . .” Lãnh Hoa Đình ngồi đối diện với Cẩm Nương, nghiêm mặt lại nói với Cẩm Nương, đôi mi thanh tú ngày càng nhíu lại, đã sắp thành một ngọn núi.

“Là muốn khuyên thái tử bức vua thoái vị sao?” Cẩm Nương tiếp lời nói, tâm tư tướng công nhà mình, nàng vẫn có thể đoán được, hơn nữa, đó cũng chính là lý tưởng của nàng, nhưng mà, ngôi vị hoàng đế nếu bản thân mình không thể đảm đương trách nhiệm, vậy không bằng để cho người khác có năng lực, thái tử là người có tài có đức, lại từng đáp ứng với chính mình, lúc hần còn sống cũng sẽ không làm khó xử Giản Thân vương phủ, nếu như vậy, tại sao không phù trợ thái tử đăng cơ?

“Đúng vậy, nhưng thái tử vẫn do dự, hần không muốn bêu danh hành thích hoàng thượng, thái tử phi cũng khuyên qua, nhưng hần vẫn không chịu hạ quyết tâm, nếu tiếp tục do dự, ta sợ nhạc phụ sẽ không chống đỡ được.” Lãnh Hoa Đình gấp đến độ muốn đứng lên, ở trong phòng đi lại.

“Lục hoàng tử cùng Lưu phi nương nương có động tĩnh gì không?” Cẩm Nương hỏi, thuận tay đưa hần kéo quay về ghế, đi qua đi lại như vậy quả thật làm cho nàng muốn hoa cả mắt.

“Bây giờ còn chưa thấy có chuyện gì, nhưng mà, Lưu phi gần đây có qua lại với đại thống lĩnh của Vũ Lâm Quân, tương đối thân thiết, hơn nữa, nghe khẩu khí của thái tử, hoàng thượng giống như muốn thu hồi quân lệnh doanh trại Tây Sơn, đây là việc không có lợi với thái tử.” Lãnh Hoa Đình bưng lên tách trà, uống một ngụm, lại nói: “Theo ta thấy, Lưu phi nương nương chỉ sợ cũng nổi lên lòng riêng, hơn nữa, mới vừa rồi khi ta hỏi phủ, thái độ của Lục hoàng tử rất khác thường trở nên nhiệt tình khách khí, còn nói muốn tới quý phủ viếng thăm mẫu thân, rất kỳ lạ.”

“A, tướng công, chàng nói, nếu làm cho Lục hoàng tử bức vua thoái vị, đến lúc đó, chúng ta ngư ông đắc lợi, chàng nói được không?” Cẩm Nương đột nhiên ánh mắt sáng lên, hưng phấn nói.

Lãnh Hoa Đình nghe xong ánh mắt sáng quắc nhìn Cẩm Nương, sau một lúc lâu, mới nhéo cái mũi của nàng nói: “Nàng càng ngày càng thông minh, ừ, biện pháp này không phải là không được, nhưng mà phải tính toán chu đáo một chút thì hơn, được, chúng ta lại thương lượng một chút.”

157. Chương 158

Đôi vợ chồng trẻ ngồi ở trong phòng nhỏ giọng thì thầm một hồi, mãi cho đến lúc Dương ca nhi tỉnh lại, tìm không thấy Cẩm Nương liền oa oa khóc lớn lên, lúc này mới không thể không từ trong buồng trong đứng dậy đi ra.

Tú cô ôm Dương ca nhi dỗ dành, nhưng tiểu tử kia đói bụng, vừa tỉnh liền nhao nhao đòi ăn, vừa thấy Cẩm Nương đi ra, khóc càng dữ dội, chớp đôi mắt phượng khóc lóc, giương đôi tay ra thân mình nghiêng về phía Cẩm Nương, Cẩm Nương nhìn thấy liền đau lòng, vội đi tới ôm, trở về bên trong cho bé uống sữa.

Tú cô liền ở bên ngoài bất mãn nói thầm: “Chưa thấy nhà nào như vậy, không nên để cho đứa nhỏ bú sữa của chính mình, xem đi, lúc đó có việc thì bảo bối sẽ đói mất, phải sớm mời nhũ mẫu đến đây mới đúng, những lúc người luôn luôn bận bịu như vậy.”

Cẩm Nương ở trong phòng nghe, một bên cho bé bú sữa, một bên vuốt đầu của Dương ca nhi, Lãnh Hoa Đình thấy cũng nói: “Đúng là nên mời nhũ mẫu đến, chung quy cứ như vậy cũng không phải chuyện hay.”

Cẩm Nương nghe cũng không lên tiếng, Dương ca nhi đã nhanh đến năm tháng, lại sợ người lạ, chính xác nhũ mẫu đến chỉ sợ bé không chịu bú sữa của nhũ mẫu đâu.

Nhưng mà, trong thế giới này không có sữa bò, bằng không, bé đói bụng uống sữa cũng tốt, bên cạnh cho uống sữa, trong đầu còn muốn thương lượng chuyện vừa rồi với Lãnh Hoa Đình.

Lạc Hà quận chúa người kia khẳng định không đơn giản, thế nhưng có thể nắm được vòng cổ từ trong tay Lãnh Thanh Dục, nàng cùng Lãnh Thanh Dục là quan hệ như thế nào? Chẳng lẽ, trong âm mưu này, Lãnh Thanh Dục cũng có tham dự sao?

Nghĩ đến đây, Cẩm Nương lại lắc lắc đầu, Lãnh Thanh Dục đã từng cứu mình hai lần, tuy nói hắn là con trai của Dụ Thân Vương, nhưng nhìn ánh mắt của hắn cũng biết, hắn sẽ không hại chính mình, nhưng mà, cái này liên quan.

Dương ca nhi cuối cùng cũng đã no, Cẩm Nương đưa bé ôm khoác lên trên vai, vỗ vỗ lưng của bé, làm cho bé đánh cái “ợ”, Dương ca nhi thoải mái xoay thân mình qua, học theo bộ dạng của Tú cô, phối hợp ôm đầu của Cẩm Nương vươn thẳng, một bên Lãnh Hoa Đình nhìn thấy liền mê mẩn, lại đây đưa bé kéo tới, cũng lấy đầu đẩy vào lòng ngực nhỏ của bé, Dương ca nhi ôm đầu Lãnh Hoa Đình khanh khách cười to, thanh âm thanh thúy lại vui mừng.

Cẩm Nương nhìn một đôi phụ tử yêu nghiệt kia, trên mặt tất cả là sự hạnh phúc, nàng không cần phú quý vinh hoa nhiều, chỉ cần một gia đình an bình ngọt ngào là được, có tướng công yêu mình và là người mình yêu, có thể yêu thương nhi tử của mình, còn có tôn tử có sự yêu thương từ ông bà nội, một nhà như vậy, hòa thuận vui vẻ, sống khoái khoái lạc lạc như vậy thật tốt, nhưng mà, vì cái gì, một nguyện vọng nhỏ bé như vậy lại rất khó để thực hiện, vì cái gì luôn luôn không thể trông thấy toàn gia đình của chính mình có thể sống tốt như vậy, luôn luôn xảy ra những âm mưu xấu xa phá rối cuộc sống gia đình mình như vậy?

Hành trình ở Giang Nam, làm cho Cẩm Nương trở nên thành thực và ổn trọng rất nhiều, càng ngày càng hiểu được, phải chủ động hành động, không thể luôn bị động chịu đòn, hạnh phúc là dựa vào hai tay cùng trí tuệ của mình sáng tạo ra, không phải chờ đợi những thứ đó, hơn nữa tại thời kỳ đặc biệt này, nếu không đem mọi chuyện nắm giữ thật tốt, có thể những hạnh phúc thật vật vả mới có được lại mất đi.

“Tướng công, chàng ôm con chơi một lát, ta đi ra ngoài một chút.” Cẩm Nương đứng lên, nói với hai phụ tử đang chơi đùa một cách hăng say kia.

Lãnh Hoa Đình biết Cẩm Nương có chuyện trong lòng, chuyện Lạc Hà, để Cẩm Nương đến hỏi mới phù hợp, tuy rằng vợ chồng hai người đều nhìn ra được dụng ý đến đây của Lạc Hà, nhưng mà bề ngoài Lạc Hà xem như là một người đơn giản như vậy, lúc nàng gặp hắn ở bên hồ, cấp bậc lễ nghĩa quả thực rất chu đáo, ánh mắt cũng phi nhiệt lạt quý (không phải nông nân quý mến nhau), vẻ mặt thản nhiên, hình như có tâm sự, cũng không biết vì sao Lưu phi ra lệnh cho nàng đến đây, ngay cả tâm ý của nàng cũng chưa biết rõ, liền ra lệnh cho nàng đến câu dẫn mình, Lưu phi thật đúng là càng ngày càng sơ ý.

Cầm Nương không mang theo Song nhi, nhưng mà mang theo Trương ma ma, hai người đi về phía trong viện thể tử phi, Thượng Quan Mai buổi tối hôm trước mới chiếu cô Linh muội, một lát nhìn thấy Linh muội đang ngủ, nàng cũng nghiêng ngả đi đến ngủ yên thắp ngủ.

Sau khi Cầm Nương đi đến sân, không để cho người ta kinh động Thượng Quan mai, trực tiếp vào đông sương phòng nơi Lạc Hà ở tạm.

Lạc Hà đang lúc xem sách, thấy Cầm Nương tiến vào, tuyệt không kinh ngạc, đứng dậy đón chào.

Cầm Nương cười lập tức ngồi xuống đối diện với nàng, thấy nàng cầm trong tay bản cầm phổ, rất là kinh ngạc: “Cầm kĩ của quận chúa chắc chắn rất tinh xảo.”

“Thế tẩu muốn nghe ta gảy một bản hay không?” Lạc Hà nghe xong buông sách, cười nhạt: “Nghe nói, thế tẩu từng làm một khúc danh chấn kinh thành, đáng tiếc, ngày đó ta vô phúc không được nghe. Hôm nay coi như là hữu duyên, thế nhưng có thể tự mình nhìn thấy dung mạo của thế tẩu, đây chính là nguyện vọng của Lạc Hà.”

Cầm Nương nghe nhưng cảm thấy không hiểu, lúc trước chính mình cũng nhân tiện ở Dự Thân vương phủ gảy một hồi, sau lại, không còn động qua cầm, Lạc Hà như thế nào cũng biết việc này?

Nhưng mà, trái lại tưởng tượng, nàng có thể có được chuỗi vòng cổ trong tay Lãnh Thanh Dục, như vậy, quan hệ của nàng cùng Dự Thân vương phủ nhất định phải nhất trí với nhau.

“Có thể nghe thấy quận chúa đánh đàn, quả thật là vinh hạnh của ta, quận chúa biểu diễn, ta sẽ chăm chú lắng nghe.” Cầm Nương cười nhạt ngồi ở một bên, nhàn nhã bưng trà, nhấp một ngụm.

Trong phòng có một phượng vĩ cầm, Lạc Hà hào phóng ngồi vào phía trước, bàn tay trắng nõn khẽ gảy, đầu ngón tay di động để lộ ra, quả nhiên lại là khúc nhạc “Lương Chúc” kia, Lạc Hà điều khiển quả thật tuyệt diệu, trong lúc đó tranh tông, thanh nhã du dương, tiếng đàn uyển chuyển triền miên, giống như khóc giống như than, người ta nói nghe thấy tiếng đàn hiểu rõ lòng người, Cầm Nương nghe thấy trong lòng nảy lên, trong lòng của Lạc Hà có người nàng nhưng nhớ, nhưng người này, là Lãnh Hoa Đình sao?

Một khúc kết thúc, Lạc Hà chân thành đứng dậy: “Thế tẩu đối khúc nhạc này quen thuộc chứ?”

“Dĩ nhiên, khúc nhạc này chính là lúc ta ở Dự Thân vương phủ đã sở tẩu, nhưng mà không biết quận chúa cũng biết khúc nhạc này, thì ra ta quả thật là lỗi thời.” Cầm Nương cười nhạt, lại uống một ngụm trà nói.

“Bởi vì, có người, một người thường xuyên đứng ở bờ sông Hàn Phong hui quanh, dùng tiêu thổi một khúc nhạc này, lần đầu tiên nghe, Lạc Hà liền cảm giác lòng chưa xót, lại nghe lần nữa, Lạc Hà lãnh hội được sự đau thương trong đó, sau lại, Lạc Hà giống như bị một loại rượu độc đã thành thói quen, mỗi ngày đều ẩn nấp nơi hắc không nhìn thấy, nghe hắc thổi khúc nhạc này, ánh mắt của hắc khi thì lãnh mạc, khi thì thống khổ, nhưng càng nhiều chính là tưởng niệm cùng bất lực, Lạc Hà chưa từng thấy qua ánh mắt bất lực cùng bất đắc dĩ như vậy, nhìn thấy điều đó làm cho lòng của Lạc Hà như bị nắm chặt thành một đoàn, không biết là đau hay là tê dại, rất muốn an ủi hắc, nhưng mà người đó lại nhìn ta như mãnh thú hồng thủy, vừa thấy liền bỏ chạy, Lạc Hà cũng bất đắc dĩ không thể giúp đỡ.”

Thanh âm của Lạc Hà uyển chuyển mềm mại đáng yêu, giống như dung nhan mềm mại đáng yêu của nàng, vẻ mặt ảm đạm, ánh mắt xinh đẹp lại yên lặng mà nhìn chăm chú vào biểu tình trên mặt của Cầm Nương, tựa hồ muốn từ trong mắt của Cầm Nương tìm ra một phần manh mối, nhưng mà, vẻ mặt thản nhiên của Cầm Nương, giống như trước khi vào cửa, nàng có chút mê hoặc, chẳng lẽ, hắc ngốc như vậy, lại thà rằng một lòng cam chịu, nữ nhân này, căn bản là không biết?

“Người người nói, chính là thế tử Thanh Dục sao?” Cầm Nương hỏi.

Lạc Hà ngẩn ra, cười khổ nói: “Thế tẩu quả nhiên biết, đã như thế, thế tẩu có thể khuyên hắc, để cho hắc không bất lực đau khổ như vậy nữa hay không?”

Lời này nhưng thật ra làm cho Cầm Nương ngơ ngẩn, một lúc lâu sau nàng mới hồi thần, khẽ nhếch miệng, nhìn Lạc Hà, một bộ dạng khó tin, điều này làm cho Lạc Hà vừa tức giận vừa buồn cười, rõ ràng nàng là một nữ nhân thông minh khéo léo như thế, vậy mà lại chậm chạp vốn không biết tâm tư của người nọ đối với nàng, Lãnh Thanh Dục a Lãnh Thanh Dục, còn có người so với người càng ngốc hơn sao?

“Cái vòng cổ kia, là hắc đưa cho người?” Sau một lúc lâu Cẩm Nương cảm thấy tốt hơn, mới hỏi nhỏ, nàng thật sự có chút khó có thể tiếp nhận, lại có người nam nhân, thậm chí chính mình, trong lòng cũng âm thầm, có vài phần mừng thầm, hư vinh nho nhỏ trong lòng cũng được thỏa mãn, một lát sau khi trở về ở trước mặt yêu nghiệt nhà mình đặc ý một chút, đỡ phải hắc không có việc gì liên mang mình xấu xí.

Nhưng rất nhanh, nàng thuận tiện gặp phải phiền toái lớn, nguyên tưởng rằng, người nọ là đúng dịp nhất được vòng cổ của mình, nhờ Lạc Hà đưa tới mà thôi, hoặc là nói, hắc cũng phối hợp kế sách của Lưu phi nương nương, đến khơi mào mâu thuẫn giữa nàng cùng tướng công, nhưng hiện giờ xem ra, nhất định không phải là chuyện như vậy, Lạc Hà đối với tướng công nhà mình căn bản là không có hứng thú, lại là người hâm mộ Lãnh Thanh Dục.

“Không phải, là do thiếp thất hắc vừa mới thú trộm cho ta, cũng nhờ ta trả lại cho thế tẩu.” Lạc Hà nhìn biểu tình của Cẩm Nương, trong lòng vì Lãnh Thanh Dục mà bi ai, lắc lắc đầu nói.

“Bạch U Lan? Bọn họ thành thân sao?” Cẩm Nương cuối cùng có chút hiểu được, giải thích được vật này làm sao lại tới được trong tay của Lạc Hà.

“Không thể coi là thành thân, chỉ có thể nói là thu phòng, nhưng mà, nghe vị thiếp thất kia nói, vẫn chưa được chải tóc, chỉ là cho nàng danh phận mà thôi.” Lạc Hà thở dài, Bạch U Lan vốn cũng là thế gia đại tiểu thư, lại có một bộ dạng thiên kiều bá mị, chỉ đành bằng lòng phải trở thành thiếp thất của hắc, hắc lại đem một đại mỹ nhân để qua một bên như vậy, tâm tâm niệm niệm là tiểu nữ nhân trước mặt này đã gả cho người khác làm thê tử.

“Nga, thì ra là như vậy.” Cẩm Nương quay lại có chút không yên lòng, nàng đối với chuyện của Lãnh Thanh Dục cùng Bạch U Lan không phải thực cảm thấy hứng thú: “Vây. Quận chúa, chúng ta không bằng đi thẳng vào vấn đề nói đi, ta xem quận chúa cũng là người có cách nhìn, tất nhiên không cam lòng làm quân cờ của người khác, thân phận của quận chúa cao quý như thế, làm sao lại muốn đến bản phủ mà ở tạm chứ? Thật sự là đi theo bởi giúp đại tẩu sao?”

Lạc Hà nghe vậy đành im lặng, vị thế tẩu này quả nhiên không giống người thường, nói trắng ra như vậy, tuyệt không chuyển sang hướng khác, cũng là đem nàng hỏi đến khó có thể mở miệng, dù sao, thật sự động cơ của nàng cũng không thể gọi là trong sáng, nàng chắc chắn nhấn mạnh ngữ khí như vậy vì mình tơ tưởng đến tướng công của nàng.

“Thế tẩu, người cũng nói, vì thân phận tôn quý của ta, tuy nói thế huynh rất có thể trở thành thế tử Giản Thân vương, nhưng mà, ta cũng không làm thê thiếp của người khác, người nói đúng không? Bất quá, người khác cho ta địa vị chính phi, nhưng ta xem cũng không hơn, Lạc Hà cũng không phải là người ngu ngốc mù quáng như vậy, người ta mơ ước là thế tẩu người, muốn đánh nhau ép bức Giản Thân vương phủ, đừng nói đến việc trong lòng thế huynh chỉ có mình thế tẩu, dù cho thế huynh nhất định tiếp nhận Lạc Hà, một người bị áp bức vào ngôi vị thế tử phi của Giản Thân vương phủ, lại có ý gì?” Lạc Hà cũng nói xong, trong lòng cảm thấy bình thản.

“Nhưng mà người cầm vòng cổ cũng không có giao cho ta, mà là trực tiếp giao vào tay tướng công của ta, đây cũng là ý gì?” Cẩm Nương nghe nàng nói xong cũng có lý, quả thật cảm thấy Lạc Hà người này quả thật không giống loại người tự hạ thấp thân phận của mình, không phải là người vô sỉ ngu ngốc, nhưng tâm vẫn có sự nghi hoặc, liền hỏi nói.

“Ha ha, kia chính là nguyên nhân ta được giao nhiệm vụ, ta dĩ nhiên sẽ hoàn thành, chỉ là, ta cũng muốn nhìn xem, phu thê thế huynh cùng thế tẩu, có đúng như người ngoài nói hay không, tình cảm kiên định có thể so với vàng, vừa đúng lúc thử một chút, hiện tại xem ra, thế huynh giống như thật sự tin tưởng thế tẩu.” Lạc Hà trong mắt hiện lên một tia bướng bỉnh, cười nói với Cẩm Nương.

Cẩm Nương nghe liền nhíu mi, cười khổ lắc lắc đầu, chuyện muốn hỏi, chắc đều đã hỏi rõ ràng, liền đứng dậy rời khỏi, Lạc Hà lại nói: “Thế tẩu nếu chịu giúp ta, Lạc Hà có lẽ có thể giúp thế tẩu.”

Cẩm Nương nghe vậy ngẩn ra, lập tức nhãn tình sáng lên lại xoay người trở về, nhìn Lạc Hà, nhưng không có bất kỳ âm thanh nào.

Lạc Hà có chút không được tự nhiên, con người buông xuống nói: “Nếu thế tẩu có thể giúp ta. đạt được người kia, ta cũng có thể giúp thế tẩu một chút việc, cái khác không được, nhưng diễn trò hay gì đó,

Lạc Hà vẫn có thể giúp được.”

Cầm Nương rốt cục hiểu được ý của nàng, càng ngày càng cảm thấy Lạc Hà là một người kỳ tài, nàng gật đầu nói: “Ta đây cảm ơn người trước, chờ đến lúc ta nghĩ được đối sách tốt, lại đến nói cho người.”

Cầm Nương trở lại trong viện của mình, lại được bẩm báo, Lãnh Hoa Đình đã xuất phủ, Cầm Nương cảm thấy kỳ lạ, hỏi Phong Nhi, nhưng Phong Nhi lại là vẻ mặt đỏ ửng, Cầm Nương lại mặc danh kỳ diệu, Song Nhi cũng che miệng cười nói: “Mới vừa rồi là Trần thị vệ đến mời nhị gia, người kia vừa nhìn thấy Trần thị vệ mặt liền đỏ, người ta lại tặng bảo vật gì đó cho nàng.”

Cầm Nương lúc này mới hiểu được, Lãnh Hoa Đình lại bị thái tử mời đi, nàng nhìn Phong Nhi nói: “Người cũng không còn nhỏ nữa, nếu không, ta để nhị gia hỏi thăm ý kiến của Trần thị vệ, sớm lo liệu việc này mới đúng, lúc nào cũng cứ như thế này cũng không phải chuyện hay.”

Phong Nhi nghe xong mặt càng đỏ hơn, Cầm Nương nhìn xem Dương ca nhi không thấy trong phòng, đoán rằng là do Tú cô ôm đến trong viện của vương phi đi, nhân cơ hội muốn nghỉ trưa, nhưng người con chưa đi vào buồng trong, Phụng Hỉ đã báo: “Phu nhân, thái tử phi diện hạ tới, vương phi mời người đến phía trước.”

Cầm Nương nghe vậy ngẩn người, phu thê thái tử thật đúng là có ý tứ, một người đem tướng công nàng kéo đi, người kia cũng tự mình tới chính phủ, đây cũng quá nhiệt tình đi, không khỏi lại hỏi Phụng Hỉ: “Vương phi có thông tri thế tử phi hay không?”

“Nô tỳ nghe theo lời nói của Thanh Thạch, thái tử phi lần này đến đây, là đặc biệt đến xem tiểu thiếu gia, còn mang đến quà tặng mà hoàng hậu nương nương ban cho.” Phụng Hỉ chớp mắt suy nghĩ, bên môi dẫn theo ý cười, cao hứng nói với Cầm Nương.

Cầm Nương nghe vậy mắt sáng rực lên, xem ra, hoàng hậu là người có chủ ý rõ ràng, thái tử phi ở đây bắt đầu mấu chốt, tất nhiên là muốn cùng mình quan hệ thật tốt, nhưng mà không biết thái tử phi có tính toán gì với Lãnh Hoa Đường hay không, một lát nữa cũng phải đi xem hàm ý của nàng. Người kia, một ngày không chết, là một cái tai họa, nhưng Thượng Quan Mai lại chấp nhất như vậy, chỉ sợ thái tử phi cũng khó mà lo liệu được.

Tới trong phòng của vương phi, quả nhiên thái tử phi một thân thường phục đang ngồi ở giữa chánh đường, vương phi ngồi xuống ở nơi cao nhất, đang cùng thái tử phi nói chuyện phiếm, trong tay thái tử phi còn ôm một đứa nhỏ, đúng là hoàng trưởng tôn, Dương ca nhi đối diện đang cầm trống bỏi trong tay phe phẩy trước mặt hoàng trưởng tôn, hoa chân múa tay vui sướng, thậm chí khiến cho hoàng trưởng tôn chú ý.

Nhưng người ta thật sự là hoàng trưởng tôn nha nhặn, thái tử phi không để cho bé xuống dưới, bé liền ngồi ngay ngắn như một ngọn núi nhỏ, nhưng mà một đôi mắt màu đen sáng bóng tò mò nhìn Dương ca nhi, bên môi cũng dẫn theo ý cười, lúc Cầm Nương đến, nhìn thấy hoàng trưởng tôn quay đầu lại nói với thái tử phi: “Mẫu phi, tiểu đệ đệ, thật đáng yêu.”

Thái tử phi cúi đầu hôn bé một chút nói: “Muốn đi chơi đùa cùng đệ đệ sao?”

Hoàng trưởng tôn nặng nề gật gật đầu, thái tử phi mỉm cười, liền đưa bé thả xuống dưới, hoàng trưởng tôn nghiêng ngả đi đến bên người Dương ca nhi, Dương ca nhi nhìn càng thêm hưng phấn, tay hoạt động càng lợi hại hơn, chờ hoàng trưởng tôn vừa đến gần, trống bỏi bé cầm trong tay, liền gõ xuống đầu của hoàng trưởng tôn.

Hoàng trưởng tôn bị đánh liền cảm thấy lờ mờ, miệng liền phải đứng lên, trong mắt nước mắt đảo quanh, vương phi sợ tới mức sắp hôn mê bất tỉnh, tôn tử nhà mình thật sự rất lớn mật nha, dù gì hoàng trưởng tôn lại đây, nhưng mà là muốn đánh người ta, người ta chính là long tử phượng tôn, chuyện này không phải xem như khi quân phạm thượng sao?

Cùng đi theo là cung nhân trong phủ thái tử, nhìn bộ dạng của hoàng trưởng tôn, mặt cũng tái đi rồi, lạnh lùng nghiêm mặt lại đây đòi công đạo cho hoàng trưởng tôn.

Thái tử phi lại nói: “Không sao, tiểu hài tử trong nhà thì biết cái gì chứ, hơn nữa, Dương ca nhi có nhiều khí lực như vậy sao? Trưởng tôn sẽ không khóc đúng hay không, con rất kiên cường, đúng hay không?”

Hoàng trưởng tôn nghe xong quả nhiên đem nước mắt sắp chảy ra dồn ép trở về, Cẩm Nương nhìn thấy vẻ mặt hắc tuyến, đi qua liền nhéo vào cái mũi của Dương ca nhi, quay đầu lại về mặt ôn hoà nói với hoàng trưởng tôn: “Điện hạ, ta đã phạt tiểu đệ đệ.”

Dương ca nhi mới vừa bị Cẩm Nương nhéo theo thói quen, cũng cứng rắn, chỉ nhéo hai cái như vậy không đáng lo, cái mũi dựng thẳng lên gây sự chú ý, tiếp tục y y nha nha với hoàng trưởng tôn, Cẩm Nương bắt đắc dĩ, vội hành lễ với thái tử phi, thái tử phi lại phát phát tay nói: “Đệ muội đừng để ý, vốn chính là dẫn theo hoàng trưởng tôn lại đây, cùng Dương ca nhi bồi dưỡng cảm tình, về sau không chừng liền thường xuyên cùng một chỗ vui chơi, đều là tiểu hài tử thôi, cãi nhau ầm ĩ, mới cảm thấy có thú vị đâu.”

Cẩm Nương cười tạ ơn qua, ngồi xuống phía dưới vương phi, thái tử phi liền đem cái vòng khóa kim trường mệnh mà hoàng hậu nương nương ban xuống đưa đến cho Cẩm Nương.

Cẩm Nương lại hành lễ tiếp nhận, để cho Tú cô thu vào, tất cả nghi thức xã giao hàn huyên qua đi, thái tử phi nói: “Tiểu Mai mấy ngày nay xem như tốt hơn, không biết, Lạc Hà đã hỏi phủ chưa?”

“Còn chưa, đang ở đây.” Cẩm Nương cười trả lời: “Mới vừa rồi, thần phụ vừa qua gặp quận chúa, cùng nàng nói chuyện phiếm một lát.”

Thái tử phi nghe xong cảm thấy kinh ngạc một chút, Cẩm Nương lại cười trừng mắt nhìn nàng, thái tử phi có chút hiểu rõ, không khỏi thần nhiên mỉm cười, đứng lên nói: “Không bằng, đệ muội cùng ta đi đến chỗ tiểu Mai ngồi một chút đi.”

Cẩm Nương vui vẻ đứng dậy, ma ma trong cung ôm hoàng trưởng tôn đuổi kịp, thái tử phi khoát tay chặn lại nói: “Để cho bé ở đây chơi cùng vương thẩm đi, bốn cung đi một lát sẽ trở về.” Nói xong, bên người chỉ dẫn theo hai cung nữ, cùng Cẩm Nương đi ra sân của vương phi.

“Thái tử phi không bằng trước đi đến chỗ thần phụ ngồi một chút, thần phụ mang trà Long Tĩnh thu hoạch vào tiết thanh minh từ Giang Nam mùi vị cũng không tệ lắm, có thể mời thái tử phi đến thưởng thức loại trà thượng hạng này được không?” Cẩm Nương cười vừa đi vừa nói.

“Có dịp như vậy, ta cũng thích uống trà Long Tĩnh, trà của Giang Nam so sánh với kinh thành uống tốt hơn nhiều lắm. Nếu có cơ hội, ta cũng muốn đến Giang Nam để xem.” Thái tử phi cười thân thiết, lúc cùng Cẩm Nương nói chuyện, cũng giống như thái tử, cũng không dùng tự xưng, làm cho Cẩm Nương cùng nàng lúc nói chuyện với nhau, đã không có cảm giác áp bức, hết sức thả lỏng.

Tới trong phòng Cẩm Nương, Cẩm Nương đưa mắt ra hiệu, người trong phòng đều lui xuống, Song nhi cùng Phong nhi hai người có nhân lực canh giữ ở bên ngoài, không cho người không liên quan tiến vào.

Thái tử rất thưởng thức sự thông minh của Cẩm Nương, sau khi hai người ngồi xuống, thái tử phi mở miệng trước: “Xem ra, đệ muội là đã biết lai lịch cùng ý đồ của Lạc Hà đến đây?”

“Đúng vậy, chỉ là, nàng cũng không phải giống như suy nghĩ của ngài, trong lòng nàng có người thích hợp.” Cẩm Nương cười trả lời, lại đem cuộc trò chuyện giữa nàng cùng Lạc Hà một phen nói cho thái tử phi, thái tử phi gật đầu nói: “Các người hiểu được là tốt rồi, hiện giờ thái tử chưa hạ quyết tâm, ta cùng mẫu hậu cảm thấy nôn nóng, hôm nay tới, chính là muốn cùng đệ muội thương lượng một đối sách, chúng ta có thể liên thủ, đem.”

Lời nói tiếp theo thái tử phi không nói ra, Cẩm Nương đương nhiên hiểu ý là gì, liền gật đầu, cúi xuống gần thái tử phi, thì thầm to nhỏ, thái tử phi vừa nghe vừa gật đầu, đến cuối cùng bên môi liền dẫn theo ý cười nói: “Như vậy, chúng ta dựa vào kế mà hành sự, ta sẽ thuyết phục thái tử, hợp tác tốt với các người.”

Cẩm Nương nghe gật đầu, hai người đứng dậy, thái tử phi xuất môn, nhưng Cẩm Nương lại không tiến, ngay cả giúp thái tử phi vén màn cũng không có, hai cung nữ chờ ở bên ngoài cảm thấy kinh ngạc, lại nhìn thái tử phi, ném màn về mặt giận dữ đi ra ngoài.

Mà ngay sau đó, liền nghe được âm thanh ném đồ đạc từ trong phòng của Cẩm Nương, thái tử phi nổi giận dùng dùng đi đến trong viện của vương phi, lại vừa lúc nhìn thấy Dương ca nhi đang nắm tóc của hoàng trưởng tôn, không khỏi giận tím mặt, quát với nhũ mẫu ở một bên: “Buồn cười, phạm thượng tác loạn như vậy, khi dễ hoàng trưởng tôn, vài người các người muốn chết sao?”

Nhóm cung nữ bị mắng không hiểu ra sao, mới vừa rồi không phải chính thái tử phi nói đừng lo sao? Huống chi hoàng trưởng tôn tuyệt không tức giận, chỉ là lấy tay che chở trên đầu, dỗ dành Dương ca nhi.

Vương phi nhìn thấy tuy là kinh ngạc, nhưng càng nhiều hơn chính là sợ hãi, vội bế Dương ca nhi bởi một cái lễ cho hoàng trưởng tôn cùng thái tử phi, nhưng thái tử phi vung tay áo, xoay người nghênh ngang mà đi, trước khi ra cửa, nói với vương phi: “Thân phận thế tử phi của tiểu Mai một ngày còn chưa khai trừ, các người liền không thể đem việc chấp quản toàn bộ mọi chuyện giao cho Tôn Cẩm Nương được, thế tử phi, mới là chủ mẫu thích đáng của Giản Thân vương phủ, muội muội của bốn cung, không được phép bị một cái thứ xuất bắt nạt.”

Vương phi bị nàng nói đến ngơ ngẩn, lập tức vẻ mặt u sầu đứng lên, mà thái tử phi chân trước vừa mới đi, sau lưng Cẩm Nương đã đi tới, tìm vương phi khóc lóc kể lể một trận, nói thái tử phi làm việc không chịu nói đạo lý như vậy, ép nàng phải giao quyền quản gia trong nhà, nhưng càng nhiều chính là mắng Lạc Hà quận chúa, nói nàng là một nữ nhân mị hoặc, nói nàng rắp tâm bắt lương, nói nàng cùng Lãnh Hoa Đình quan hệ âm muội.

Vương phi nhất thời bị Cẩm Nương biến thành nhị tượng hòa thượng sờ không được đầu (*nhị tượng hòa thượng sờ không được đầu:mù mờ không thể hiểu rõ sự việc), Cẩm Nương vừa khóc thảm thiết như vậy, như là bị trời làm cho ủy khuất, vương phi đành có ý tốt dỗ dành nàng một chút, việc này vẫn chưa xong, chỉ thấy Lãnh Hoa Đình trở về, cầm trong tay một vòng cổ ngọc trai lý luận với Cẩm Nương trong phòng của vương phi, chê trách Cẩm Nương vì sao cái vòng cổ này lại rơi vào tay của nam nhân khác, Cẩm Nương lại cảm thấy khó thở, dưới cơn nóng giận, mang theo Dương ca nhi trở về nhà mẫu thân.

Đây là lần đầu tiên Cẩm Nương tức giận với tượng phu mà quay về nhà mẫu thân, lão phu nhân cùng nhị phu nhân quả thật đều không hiểu, đành phải khuyên bảo, để cho Cẩm Nương quay trở về Giản Thân vương phủ, nhưng Cẩm Nương tuyên bố, Lãnh Hoa Đình không giải thích cùng nàng, nàng sẽ không quay về Giản Thân vương phủ, rời khỏi phủ sống một mình.

Mà Lãnh Hoa Đình lại ở trong vương phủ cùng Lạc Hà quận chúa có tin đồn đàm tiếu, hai người thường thường ở trong hoa viên phủ tản bộ, trên mặt Lạc Hà lộ ra vẻ mặt mỉm cười hâm mộ, ở Giản Thân vương phủ vui đến quên cả trời đất, không chịu quay trở về phủ của mình.

Mấy tin tức này rơi vào tai hoàng thượng, hoàng thượng rất là cao hứng, mà Lục hoàng tử cũng nửa tin nửa ngờ, cuối cùng có một ngày, Lãnh Hoa Đình tự mình đi đến Tôn phủ đón Cẩm Nương hồi phủ, chẳng những bị Tôn Cẩm Nương cự tuyệt, còn bị mắng to một trận, một lát sau tức giận mà quay trở về phủ, Lưu phi nương nương đem Lục hoàng tử gọi tiến vào tẩm cung, mắng hấn một chút, Lục hoàng tử thực bất đắc dĩ đành lui ra ngoài.

Nhưng ra khỏi hoàng cung Lục hoàng tử không trở về phủ, mà là cưỡi ngựa, trực tiếp đi đến Tôn tướng phủ, nói là vấn an Tôn đại phu nhân bị bệnh nặng.

Một ngày này, Cẩm Nương đang ở trong phòng của Tôn gia ôm lấy Dương ca nhi chơi đùa, thường thường, trong mắt xuất hiện một chút ẩm ướt, Trương ma ma cùng Tú cô bên cạnh nhìn cũng rất thương tâm, các nàng ai cũng không biết phu nhân cùng nhị gia, một đôi đang thân mật như vậy, sao lại cãi nhau ầm ĩ đến tình cảnh như thế này, hai người liền nói tốt khuyên bảo.

Cẩm Nương tức giận mà mắng to nói: “Nam nhân không có một người nào tốt, hấn rõ ràng nhìn thấy ta diện mạo bình thường, lại nhìn thấy một quận chúa thân phận cao quý, lại xinh đẹp như hoa liền yêu thương nhung nhớ, nổi lên hai lòng, cho dù là chỉ là bình thê thì sao (Bình thê: là người thê tử được đối xử giống như chính thê), ta hôm nay nếu nhẫn nhịn khẩu khí này, cho phép hấn, tương lai gặp cơ hội thuận lợi một người lại một người khác vào nhà, chẳng qua chỉ là một nam nhân vong ân phụ nghĩa, qua sông đoạn cầu phụ tình, lúc trước, nếu không phải do ta giúp hấn chữa tàn tật ở chân, lấy thân mình tàn phế của hấn, làm sao có quận chúa nào bằng lòng ở cùng hấn? Hiện giờ một nửa bản lĩnh của ta tất cả đều học được rồi, liền xem ta không vừa mắt, muốn dùng thân phận của người cao hơn ta đến áp chế ta sao, ta. Ta muốn cùng cách, ta Tôn Cẩm Nương, cho dù cả đời không có, cũng không muốn cùng người như thế sống chung.”

Cẩm Nương phần nộ gào thét, truyền tới bên ngoài viện, bọn hạ nhân Tôn phủ đều nghị luận, đều mắng Cẩm Nương quá mức tham lam, nam nhân ba vợ bốn nàng hầu vốn là chuyện thường, huống chi Tứ cô gia là một nhân tài tuần tú như vậy, lại sắp trở thành thế tử Giản Thân vương, lấy quận chúa làm bình thê

cũng là bình thường, tứ tiểu thư không nên không độ lượng như thế, nào có trượng phu muốn kết hôn bình thê, mà chính thê lại chạy về nhà mẫu thân không chịu hồi phủ sao lại có đạo lý như thế chứ.

Lúc này Lục hoàng tử đang từ trong thư phòng của Tôn lão thái gia đi ra quả nhiên nghe được tiếng nghị luận, trong lòng không khỏi lại tin tưởng thêm vài phần, trên mặt cáo lui cùng lão thái gia, nói không cần lão thái gia đưa tiễn, nhưng thực tế cùng lão thái gia thăm hỏi một hồi xoay lại, Lục hoàng tử liền thay đổi phương hướng, trực tiếp vào hậu viện của Tôn gia, nói là muốn đi phật đường vấn an Tôn đại phu nhân.

Thân phận cao quý của hắn, các ma ma trông coi hoa viên không dám ngăn đón hắn, hơn nữa, lý do của hắn cũng coi như phù hợp lẽ phải, liền không nói gì, để cho hắn đi vào.

Lục hoàng tử tiến đến hậu viện, liền thẳng đến chỗ của Cẩm Nương, vào sân trong, kết quả, nhìn thấy Cẩm Nương đang lẻ loi một mình, ngồi ở trong đình hoa viên nhỏ mà ngẩn người, vẻ mặt đau khổ phần hận, Lục hoàng tử làm bộ như vô tình gặp được, phong độ nhẹ nhàng đi vào đình.

Cẩm Nương đã từng thấy qua Lục hoàng tử một lần, liền nhận thức hắn, liếc thấy người kia, có chút kinh ngạc, trên mặt lộ ra vẻ kinh hoảng, đứng dậy hành lễ với Lục hoàng tử, Lục hoàng tử vội đi nhanh lên phía trước nâng nàng dậy, yên lặng nhìn chăm chú Cẩm Nương, ánh mắt trong trẻo, sáng rực hoa quang lưu chuyển.

Cẩm Nương đột ngột bị hắn nhìn thâm tình như vậy khiến khuôn mặt của nàng đỏ chót, gục đầu xuống tránh đi.

Lục hoàng tử lại nói: “Cử chỉ của biểu tẩu giống như tiên nữ, biểu ca làm sao có thể đành lòng mà bỏ tẩu.”

Lời này vừa đúng lúc chạm vào chỗ đau của Cẩm Nương, vừa nghe xong, hai mắt lập tức đầm lệ, Lục hoàng tử nhìn thấy liền đem khăn tay của mình đưa cho Cẩm Nương, rất có lễ độ mời Cẩm Nương ngồi xuống, sau khi Cẩm Nương đã khóc xong, liền nói liên miên chuyện giữa nàng cùng Lãnh Hoa Đình với Lục hoàng tử, nói mình như thế nào giúp hắn giải độc, như thế nào giúp hắn cải tạo lại trụ sở, mà hắn lại vong ân phụ nghĩa như vậy, lời nói chạm đến chỗ thương tâm, lại tránh không được nước mắt tràn ra khóe mi.

Lục hoàng tử thực kiên nhẫn nghe Cẩm Nương khóc lóc kể lể, thỉnh thoảng có lòng tốt an ủi nàng, hai người nói chuyện càng ngày càng hợp ý nhau, Lục hoàng tử quả thật rất thân thiện để nói chuyện, lời nói khôi hài, nhưng mà cũng chỉ qua nửa canh giờ, lúc Cẩm Nương cùng hắn nói chuyện, đã không còn khóc nữa, ngẫu nhiên cũng sẽ nhin không được cười một tiếng, Lục hoàng tử nhìn thấy liền rất cao hứng, ngày đó, Lục hoàng tử cùng Cẩm Nương ở trong đình nhỏ ngồi gần một canh giờ, vẫn là do Lục hoàng tử cảm thấy thời tiết rét lạnh, sợ lạnh cóng Cẩm Nương, mới tự mình mang Cẩm Nương quay về tiểu viện của nàng, mà hắn cũng giống như lưu luyến không muốn rời đi.

Lại về sau, cuộc sống của Cẩm Nương ở Tôn gia, Lục hoàng tử thường thường sẽ đến Tôn gia bồi Cẩm Nương ngồi một hồi, hai người trò chuyện với nhau thật vui, oán hận trong lòng Cẩm Nương dần được giảm bớt, một người sau khi trở về trong phòng, ngẫu nhiên còn có thể xuất hiện biểu tình ngây ngốc, trên mặt lộ ra vẻ thẹn thùng.

Một ngày này, Cẩm Nương một mình ngồi ở đình nhỏ nơi gặp mặt Lục hoàng tử, nhưng xuất hiện trước mặt nàng không phải là Lục hoàng tử, mà là Lãnh Thanh Dục.

Cẩm Nương không khỏi nhìn thấy liền ngẩn ra, vừa nâng mắt lên, liền chạm vào đôi mắt sâu thẳm đen nhánh, bên trong hàm chứa một cỗ lực hút cường đại, giống như muốn hút linh hồn của Cẩm Nương vào trong đó, trong ánh mắt đó, có nhiều điều khó hiểu, nhiều hơn là sự u oán, còn có thương cảm cùng bất lực, cũng có sự lên án, Cẩm Nương bị ánh mắt như vậy nhìn vào trong lòng liền cảm thấy nặng nề, quay đầu nghĩ muốn rời khỏi, người này, nhìn so với Lục hoàng tử còn nguy hiểm nhiều hơn, không thể trêu vào rồi.

“Nàng nghĩ hắn đối với nàng thật tình sao? Chẳng qua nhìn nàng là người hữu dụng, muốn lừa nàng vì hắn mà ra sức thôi, nàng thông minh như vậy, sao lại phạm phải sai lầm như thế.” Lãnh Thanh Dục hít sâu một hơi, can đảm đi lên phía trước, một phen túm lấy cánh tay của Cẩm Nương nói: “Vì cái gì nhìn ta nàng lại trốn, cho dù nàng cùng thể huynh cùng cách thì sao, nàng cũng không cần tiến cung, lấy tính cách của nàng, tại sao có thể đến nơi giết người không thấy máu kia mà có được hạnh phúc chứ? Đây không phải là nơi mà nàng có thể trôi qua ngày được.”

Cầm Nương lần đầu tiên cảm giác có chút chột dạ, nỗi đau xót trong mắt Lãnh Thanh Dục quá mức nặng nề, phần tình cảm kia, hẳn đã kiềm chế lâu lắm rồi, khi đối mặt với Cầm Nương một chút, lập tức tất cả đều hướng lên trên người của Cầm Nương, làm cho nàng không chống đỡ được, hoàn toàn mất đi sự thông dong tự nhiên cùng khí độ khi ở trước mặt Lục hoàng tử, giống như đứa nhỏ phạm phải sai lầm, thậm chí phải nhanh chút né tránh cha mẹ trách phạt.

“Chuyện này không liên quan đến ngươi, buông ra, ta muốn trở về phòng, nơi này rất lạnh.” Cầm Nương rút cổ, không dám nhìn Lãnh Thanh Dục nữa, giãy dụa muốn rời khỏi.

“Nàng theo ta quay về Giản Thân vương phủ đi, nơi đó, mới là nhà của nàng, nàng cùng thể huynh rõ ràng là lưỡng tình tương duyệt như vậy, vì cái gì chỉ một chút chuyện nhỏ mà âm ỉ đến bộ dáng này chứ?” Lãnh Thanh Dục túm lấy nàng, không khỏi phân minh kéo nàng đi về phía trước.

Cầm Nương nổi giận, quát: “Buông tay, nam nữ thụ thân, chuyện của ta, không cần ngươi quan tâm, đàn ông các ngươi, đều giống nhau như vậy, trước mặt thì giải thích, lúc khác lại gặp nhau, liền thay lòng, hẳn có thể thay đổi, ta sẽ không thể thay đổi được sao?”

Lãnh Thanh Dục vừa nghe, dừng bước chân lại, quay đầu lại ánh mắt sâu thẳm nhìn Cầm Nương chăm chú, thanh âm ôn nhu, lại dẫn theo một tia chua xót cùng cầu xin: “Nàng thật sự sẽ thay lòng đổi dạ sao? Nếu thật sự như vậy, nàng gả cho ta đi, ta mặc kệ nàng sẽ biến thành bộ dạng gì, cũng sẽ không ép nàng xây dựng cái trụ sở gì đó, theo ta đi đi, rồi đi kinh thành, tìm một nơi có phong cảnh tú lệ, cùng nhau trải qua những ngày bình yên được chứ?”

Cầm Nương nghe vậy sững sờ, cho dù là lại lần nữa ngậy ngốc, cũng nhìn ra được sự thâm tình của Lãnh Thanh Dục đối với nàng, không khỏi ở trong lòng thở dài một hơi, ngửa mặt lên trời nhắm mắt lại, trong lòng kiên quyết, sau khi mở mắt, ở giữa đôi mắt lộ ra vẻ kiên nghị, đẩy ra Lãnh Thanh Dục, nghiêm mặt nói: “Ta nếu cùng Lãnh Hoa Đình cùng cách, sẽ gả cho Lục hoàng tử, ta cùng hắn tâm đầu ý hợp, hẳn nói, kiếp này sẽ không cưới tiểu thiếp, chỉ biết toàn tâm toàn ý mà đối xử với thê tử.”

“Hắn làm được, ta cũng làm được, hẳn bên ngoài có hoa danh, nàng lại tin hắn, cũng không chịu tin ta sao?” Lãnh Thanh Dục chỉ cảm thấy trong lòng đều tan vỡ, nữ nhân này, vô luận như thế nào, cho dù là lừa gạt hẳn, cũng không chịu cho hắn một chút hi vọng nào, chính hắn tình nguyện làm người thế thân, hẳn biết rõ, nàng cùng trượng phu chẳng qua là đang diễn trò, ở Giang Nam thời gian lâu như vậy, trong lúc đó hẳn làm sao lại không hiểu trong lòng của nàng cùng Lãnh Hoa Đình như thế nào, trải qua nhiều sinh tử đau khổ như vậy, sao chỉ vì sự xuất hiện của một nữ nhân mà rạn nứt được chứ?

Cho nên, sau khi hắn nghe được tin tức này vẫn chịu đựng, chịu đựng không đến Tôn gia xem nàng, không nghĩ phải phá hư kế hoạch của nàng, nhưng những lời đồn đãi giống như bông tuyết bình thường đều bay đến tai hắn, hẳn thật sự nhện không được, càng kháng cự không được phần tương tư dày vò này, biết rõ là giả, vẫn giống như thấy mỹ nhân liền muốn bỏ nhào ra phía trước, chỉ hy vọng xa vời nàng có thể đối đãi với hắn như Lục hoàng tử, giả ý đáp ứng cầu hôn của chính mình, chẳng sợ đó là lời nói dối, hẳn cũng muốn nghe, sau khi nghe qua, cho dù mình rơi vào núi băng, giang sơn sụp đổ, hẳn cũng cảm thấy yên mãn.

“Ta đương nhiên tin hắn, thời điểm ta đau khổ nhất hắn xuất hiện, an ủi ta, giúp đỡ ta, ta đương nhiên tin hắn, còn ngươi? Mặc danh kỳ diệu (Không hiểu chuyện gì xảy ra) lại chạy đến đây muốn náo loạn cái gì chứ, ta chán ghét ngươi.” Cầm Nương nói xong, xoay người bước đi.

Một câu chán ghét kia như dao đâm vào trái tim của Lãnh Thanh Dục, xoắn lại lòng của hắn giống như đã tan vỡ, một chút một chút bị cắt đứt, vứt bỏ, một chút xúc động, hẳn đi nhanh đến phía trước, một tay kéo nàng vào trong ngực, gắt gao ôm, nhỏ giọng nói: “Không cần mắng nữa, chỉ một lát thôi, cho dù nàng thương hại ta, để cho ta ôm một lát, ta đến đây, ta biết nàng đang diễn trò, nhưng ta sẽ không vạch trần nàng, là ta không biết tự lượng sức mình, là ta si tâm vọng tưởng, nàng. Quá nhấn tâm, nhất định muốn lừa hắn, cũng không chịu gạt ta, nàng có biết không, cho dù là lừa gạt, ta cũng muốn nghe một câu nói kia, muốn nghe nàng nói, nguyện ý ở cùng ta một chỗ, nhưng mà, nàng lại vô tâm vô phế như vậy, thế nhưng lại nói chán ghét ta.”

Cầm Nương bị hắn ôm chặt, trong lòng tuy có chút không đành lòng, nhưng càng nhiều hơn là sự phẫn nộ, nàng là thê tử của Lãnh Hoa Đình, thẳng thắn này biết rõ nàng cùng trượng công đang diễn trò, còn chiếm tiện nghi của nàng, thật đáng giận, vừa muốn giãy dụa, Lãnh Thanh Dục lại buông nàng ra, chưa sót cười

cười nói: “Diễn như vậy thật vất vả, không bằng ta cũng giúp nàng một chút đi, ta cùng với thái tử ca ca từ nhỏ lớn lên, dĩ nhiên cũng nên trợ giúp người.”

Cầm Nương nghe vậy ngơ ngẩn, trong mắt hiện lên một tia xấu hổ cùng đồng tình, nhưng lúc này nàng không thể muốn nói cái gì cũng được dù là nửa câu mập mờ, không thể cho nam nhân trước mặt này nửa điểm hi vọng, bằng không, vậy sẽ hại hấn.

“Quý trọng người thật lòng thật dạ với người đi, chỉ cần người bằng lòng nhìn vài lần, người rất nhanh sẽ phát hiện, có người rất tốt đang chờ người.”

Lãnh Thanh Dục đi không lâu, Lục hoàng tử lại tới, Cầm Nương thâm tình mà nhìn hấn, giao cho hấn vật gì đó: “Thứ này có lẽ đối với người hữu dụng, thái tử thế lực quá cường thịnh, người muốn thành công, nhất định phải phải tiên hạ thủ vi cường, trong bao này có hai loại đồ vật trong đó, giống nhau đều là ấn tín của ta, đây là tiền lời mà ta đã kiếm được hơn một năm qua đặt trong Đại Thông tiền trang, người nếu muốn phát động đấu tranh, liền lấy vật này đi đến Đại Thông tiền trang mà lấy ngân lượng ra, một loại còn lại, người cẩn thận một chút mà sử dụng, Lưu di nương trong Giản Thân vương phủ đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh, có ích, chính là giống như với loại dược này, chỉ là, sau khi hạ dược xong, vẫn có thể bị nghiệm ra là trúng độc, mà loại của ta, thì ngay cả thần y có bản lĩnh cũng không có cách nào tra ra được, người trúng độc, nhưng gặp phải sẽ giống như bị phong hàn, hơn nữa, suốt đời cũng sẽ không còn minh mẫn. Quan trọng nhất là, loại độc này sẽ không phát tác ngay lập tức, qua hai ba ngày sau mới có hiệu nghiệm, như thế càng khó tra ra người hạ độc là ai.”

Lục hoàng tử nghe vậy nửa tin nửa ngờ, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ kích động thâm tình, duỗi tay ra, muốn đem Cầm Nương ôm vào trong lòng, nhưng Cầm Nương lại lui về phía sau một bước, khom mình hành lễ nói: “Thỉnh điện hạ tôn trọng Cầm Nương, Cầm Nương tuy là thứ xuất, nhưng vẫn quan tâm nhất, đó là thanh danh của mình, Cầm Nương vẫn nên chờ một ngày nào đó điện hạ đường đường chính chính đến lấy ta.”

Nói xong, liền xoay người rời đi.

Lục hoàng tử vừa ra khỏi Tôn phủ, liền đi thẳng đến Đại Thông tiền trang, muốn lập tức xác minh ấn tín đó là thật hay giả, chững quây vừa nhìn thấy ấn tín kia sắc mặt liền thay đổi, sợ Lục hoàng tử đem toàn bộ ngân lượng lấy đi, thanh âm run rẩy nói: “Khách quý, ngài. . . . muốn bao nhiêu?”

Lục hoàng tử cũng không hỏi thẳng bên trong ấn tín này, đến tột cùng có thể lấy ra bao nhiêu ngân lượng, đành phải thử thăm dò nói: “Hai trăm vạn lượng.”

Chững quây sắc mặt buông lỏng, cao hứng dẫn đầu nói: “Ngài là muốn ngân lượng, hay là ngân phiếu?”

Lục hoàng tử nghe vậy ngơ ngẩn, giương miệng lên, nhưng lời nói trong miệng nửa ngày cũng không thể nói ra, hấn ngần lẩn không nghĩ tới, Cầm Nương lại kiếm được nhiều ngân lượng như vậy, hai trăm vạn lượng, theo như lời nói của chững quây, cũng chỉ là số lượng nhỏ, xem ra, bên trong ấn tín này, sợ là tồn tại hơn một vạn ngàn lượng bạc, nhiều ngày qua tuy giả vờ là gặp khó khăn, nhưng thật ra là rất có lời, tuy nói hấn sẽ thành hôn với nữ nhân đã từng thành thân, rất nghen khuất, nhưng có thể lấy được phần tiền này, vẫn là nên chịu đựng đi.

Ngày ấy, một lúc sau khi Lục hoàng tử hồi cung, liền cùng Lưu phi nương nương thương nghị tốt một trận, sau đó lại đi vào thư phòng của hoàng thượng, đem ấn tín của Cầm Nương trình cho hoàng thượng, đồng thời, xuất ra hai trăm vạn ngân phiếu lấy ở Đại Thông tiền trang cũng trình lên hoàng thượng xem.

Sau khi hoàng thượng nhìn thấy quá mức vui mừng, trực tiếp khen ngợi Lục hoàng tử rất có bản lĩnh, mặt rồng rất là cao hứng, đi xuống án tiền, đưa tay vỗ vỗ bả vai của Lục hoàng tử: “Hoàng nhi, lòng của con quả nhiên hướng về phụ hoàng, làm tốt lắm, phụ hoàng nhất định sẽ cho con như mong muốn”.

Ánh mắt Lục hoàng tử ướm át, xoay tay lại cầm tay hoàng thượng đang vỗ vào bả vai của ông ta, giọng run rẩy nói: “Tạ ơn phụ hoàng, nhi thần, nhất định sẽ không cô phụ kỳ vọng của người.”

Nói xong, liền đứng dậy cáo lui, nhưng người còn chưa đi liền nghe tiếng động vang lên ở đằng sau, vừa xoay đầu, liền nhìn thấy hoàng thượng cao lớn cứ như vậy ngã trên mặt đất, mắt đều trợn trắng, một bên thái giám nhìn xem quá sợ hãi, hô to có người ám sát hoàng thượng, cứu giá. Nhất thời, không ít thị vệ mang

đao kiếm từ bên ngoài xông vào, vây quanh Lục hoàng tử lại, Lục hoàng tử kinh hãi, bất khả tư nghị (khó có thể tin tưởng) nhìn hoàng đế trên mặt đất, sau một lúc lâu cũng chưa nói được gì, trong lòng đã có chút hiểu được, sợ là vừa rồi độc được kia có vấn đề, chẳng phải, mẫu phi nói sẽ mang Vũ Lâm quân tiến vào không chế hoàng cung, hẳn là nhanh chóng sẽ tiến đến.

Nghĩ như vậy, hắn đứng cũng coi như trấn tĩnh, trên mặt sự kinh hoảng chợt lóe rồi biến mất, đối với những thị vệ vây xung quanh mắng một tiếng: “Hoàng thượng đột nhiên bị bệnh, không mau đi gọi thái y đến trị liệu, sao lại chỉ vây quanh bản điện hạ chứ.”

Lúc này, ngoài cung vang lên một mảnh chém giết, thống lĩnh Vũ Lâm quân quả nhiên suất lĩnh thuộc hạ đến đây, vung đao liên hướng về phía thị vệ chém tới, Lục hoàng tử nhìn thấy cảm thấy quá đổi vui mừng, thở dài nhẹ nhõm một hơi nói: “Đem cung nữ trong điện này giết hết cho ta, một người cũng không lưu lại.”

Cung nữ nơi này, cho dù không rõ mình đã hạ thủ như thế nào, nhưng hoàng thượng vốn mạnh khỏe, nhưng sau khi hấn lại gần, người lại trúng độc ngã xuống, dĩ nhiên nhất định sẽ nghi ngờ mình ra tay, cách tốt nhất chính là bịt miệng bọn họ lại.

Vị thống lĩnh kia quả nhiên lĩnh mệnh, bắt đầu giết hại cung nữ trong cung của hoàng thượng, lập tức, đột nhiên từ trong điện vọt ra một đội quân được trang bị đặc biệt, trong tay mỗi người đều có một cây nỏ liên hoàn, hướng về phía Vũ Lâm quân đứng trong điện liên tục bắn một lượt, còn có một người, dáng người thon dài, bộ dạng vô cùng anh tuấn, nhưng là một thân khôi giáp bạc, anh khí bức người, hấn phi thân nhảy lên, trường kiếm nhắm thẳng vào thống lĩnh Vũ Lâm quân, mà mở đầu là một cung nữ trong cung hô to lên: “Lục hoàng tử tạo phản, Lục hoàng tử hành thích vua giết phụ hoàng, mưu soán ngôi vị hoàng đế.”

158. Chương 159

Toàn bộ mặt mũi của Lục hoàng tử đều trở nên trắng bệch, giận dữ xông tới trước vị tướng lĩnh mang mũ bạc kia nói: “Các người. tính kế ta sao?”

Tướng lĩnh mang mũ bạc Lãnh Hoa Đình anh tuấn chìa kiếm hướng về phía thống lĩnh Vũ Lâm quân, quay đầu lại khinh miệt liếc mắt Lục hoàng tử một cái, âm thanh lạnh lùng nói: “Sao người không nói chính bản thân người lòng lang dạ thú, tâm hoài bất quỷ, lại muốn trách người khác tính kế mình, hừ, người đây là tự tìm đường chết, trách không được người khác.”

Dứt lời, cổ tay vừa lật, một kiếm hướng về phía bả vai tên thống lĩnh Vũ Lâm quân kia, tên thống lĩnh Vũ Lâm quân kia căn bản không phải là đối thủ của Lãnh Hoa Đình, vốn hấn nghĩ thừa dịp lúc Lãnh Hoa Đình mở miệng nói chuyện với Lục Hoàng Tử, muốn lén lút ra chiêu, lại không nghĩ rằng, một chiêu vô dụng, bị đối phương đâm trúng vai trái, liên tục mấy chiêu qua đi, lại lần lượt thất bại, vai trái bị thương, khiến cho hấn mất đi ý chí chiến đấu.

Hấn lại liếc mắt một cái ở trong điện, chỉ thấy binh sĩ của hấn mang vào quả thật đã cố gắng hết sức mà chiến đấu, không ít người ở chính giữa đã ngã xuống đất, cũng không ít người vung đao tiến lên, nhưng quả thật những chiếc nỏ bắn tên toàn chọn những góc xảo quyệt, căn bản rất khó lòng phòng bị, phiền toái nhất chính là, các quân sĩ này một tay cầm tên nỏ, tay kia thì cầm đao, không bắn tên liên vung đao lên chém người, độ cường hấn của đao pháp tuy đơn giản, nhưng rất thực dụng, cơ hồ một đao là một người, trong lòng thống lĩnh Vũ Lâm quân cảm thấy càng chán nản, thời cơ thuận tiện sẽ rút lui, bên ngoài còn có không ít thuộc hạ của hấn, có lẽ, trước chạy đi rồi nói sau.

Nhưng Lãnh Hoa Đình làm sao lại có thể để cho hấn chạy thoát chứ? Lại ra vài sát chiêu, đâm trúng vào đùi phải của hấn, hấn nửa quỳ xuống đất, chỉ có thể nhấc tay dùng đao chắn ngang để chống đỡ, Lãnh Hoa Đình giống như một con mèo bắt lấy chuột chơi đùa cùng tên thống lĩnh Vũ Lâm quân kia, quả thật rất kiên nhẫn, tên thống lĩnh Vũ Lâm quân thật sự chịu không nổi, lớn tiếng nói: “Lãnh đại nhân, ngài thân là Trung Thư Lệnh đại thần, cũng không quyền lãnh binh, lại vô cớ dẫn quân tiến cung đình, ngài rõ ràng chính là muốn tạo phản.”

Một bên Lục hoàng tử nghe vậy nhẩn nha tỉnh sáng lên, lấy ra trường kiếm bên hông, nhắm thẳng vào Lãnh Hoa Đình nói: “Lâm đại nhân nói đúng vậy, Lãnh đại nhân là một quan văn, lại mang theo một đội quân riêng tiến vào thư phòng, chính xác nghi ngờ là tạo phản, phụ hoàng, rõ ràng chính là người tính kế độc hại, bản điện hạ mới vừa rồi chỉ là cùng phụ hoàng nói mấy câu mà thôi.”

Lãnh Hoa Đình nghe Lục hoàng tử cùng thống lĩnh Vũ Lâm quân Lâm đại nhân kẻ xướng người họa cùng nhau nói xấu mình, không khỏi phá lên cười, một người đơn độc mà tranh đấu cùng hai người rất dễ dàng, hơn nữa, trong điện lúc hấn suất lĩnh quân đội đương nhiên đã không chế được cục diện, hấn cũng lười chơi đùa với Lâm đại nhân, thanh kiếm vung lên, một kiếm đâm trúng vào một chân khác của Lâm đại nhân, Lâm đại nhân khó khăn chống đỡ, ngã xuống, vài tên binh sĩ lập tức tiến lên đi đến trối hấn đứng dậy.

Lục hoàng tử vừa đánh vừa lui, thấy Lâm đại nhân bị bắt, trong lòng lại càng sốt ruột, nhưng mà dù sao mình cũng là hoàng tử, Lãnh Hoa Đình có bản lĩnh như thế nào đi nữa, cũng không dám một mình mà giết hấn, liền chuyển thân mình hướng về phía sau khe lật, lui ra chiến đoàn, thu kiếm, xoay người chạy ra ngoài điện.

Trong lòng Lãnh Hoa Đình biết hấn đương nhiên là đi tìm Lưu phi nương nương, hấn hiện giờ không rảnh đuổi theo, thu kiếm, đưa tay đến trước mũi hoàng thượng kiểm tra, cảm giác vẫn còn hơi thở, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhũu mi, nói với một thái giám đang co rúm ở một bên: “Nhanh nâng hoàng thượng lên trên giường đi, mời ngự y đến đây.”

Lục hoàng tử chạy ra khỏi thư phòng, lại nhìn thấy phía sau không có người đuổi theo, tuy rằng kinh ngạc, nhưng cũng không bắt chập nhiều như vậy, hấn hiện tại quan trọng hơn là phải chạy trốn đến trong điện của Lưu phi nương nương để được bảo vệ, lúc trước khi ra tay với hoàng thượng hấn đã gặp qua Lưu phi nương nương một lần, cùng mẫu phi nói chuyện kỹ lưỡng, hấn đi động thủ với hoàng thượng, mà Lưu phi đi điều động binh lực Vũ Lâm quân cùng Cửu Môn Đề Đốc, đồng thời phát lệnh đến đại doanh Tây Sơn, điều đại quân lại đây vây quanh phủ thái tử, không chế thái tử.

Nhưng nếu toàn bộ chuẩn bị đều thỏa đáng thì cần thời gian hai ba ngày, cũng may lúc Cẩm Nương cho hấn độc châm đã nói qua, độc phát vừa lúc cần phải ba ngày, đúng lúc phù hợp yêu cầu của hấn, cho nên, hấn mới thừa dịp không có ai lúc hoàng thượng phần khởi, mạo hiểm mà xuống tay.

Nhưng hấn lại không nghĩ rằng, người đàn bà kia, lại lừa gạt hấn, vừa mới đem độc châm đâm xuyên vào da của hoàng thượng, hoàng thượng liền gục xuống đất, hấn lập tức hiểu được, bản thân đã trúng kế, hơn nữa, vẫn là do thái tử gây ra rồi đổ tội lên người hấn, điều này làm cho hấn tức giận không kiềm chế được, nhưng hấn càng biết, lúc này cần nhất chính là sự bình tĩnh, sự việc đã phát sinh, làm sao có thể cứu mình mới là quan trọng nhất, hấn quyết không muốn bị thái tử nhốt vào địa ngục như vậy, hấn còn có ý chí mạnh mẽ, còn có giấc mộng của bản thân, cũng có dục vọng cần phải thực hiện, cho nên, hấn lúc này nhanh chóng đi tìm người cứu mạng cuối cùng, một tay chủ đạo trong chuyện này chính là Lưu phi, vị mẫu thân tâm cơ thâm trầm kia của hấn.

Biết rõ, lúc này Lưu phi sợ cũng bị đánh đến trở tay không kịp, tình huống cũng có thể rất nguy cấp, nhưng hấn vẫn còn muốn đi gặp bà, là do chính bà buộc hấn đi đến bước này, từ nhỏ, Lưu phi liền dạy cho hấn suy nghĩ là phải đạt được ngôi vị hoàng đế, mọi chuyện đều để cho hấn tranh đấu cùng thái tử, tuy rằng, hấn không thích, nhưng vẫn bị Lưu phi đứng phía sau giúp đỡ, phải cướp đoạt long ý đến cho hấn.

Nếu như nói đây là giấc mộng của hấn, không bằng nói, là giấc mộng của Lưu phi, mẫu phi của hấn, lòng hiếu thắng của bà rất mạnh, dục vọng kiểm soát quyền lực cùng tư lợi cực cao, bà không cho phép nữ nhân khác so với bà mạnh hơn, so với bà hạnh phúc hơn, mà vị nữ nhân tài trí hơn người như hoàng hậu bà đấu tranh cả đời cũng đành hết cách, cho nên, bà liền đem hi vọng đặt trên người nhi tử của mình.

Một đường chạy như điên, cuối cùng tới chỗ của Lưu phi, ở Trường Xuân cung, đã thấy bên ngoài lạnh lùng yên ắng, ngay cả những cung nữ ngày thường canh giữ ở bên ngoài điện cũng rất ít, khiến cho hấn cảm thấy kỳ lạ chính là chỗ Cần Thanh Cung đang chém giết kịch liệt như vậy, hậu cung lại là một nơi thanh tĩnh, một chút giống như cũng chưa từng xảy ra chuyện gì, một bộ dạng đầy kinh hoàng hỗn loạn, hơn nữa, những việc nặng nhọc ngày thường đều do bọn thái giám tự tay mình làm, hấn vội vàng tăng tốc bước chân hướng về phía điện Lưu phi chạy đi.

Nhưng khi đi vào trong cung, lại không nhìn thấy bóng dáng của Lưu phi nương nương, những cung nữ

ngày thường đều đi theo mẫu phi cũng không gặp, trong lòng hẩn căng thẳng, liền bắt lấy một tiểu cung nữ đang quét dọn hỏi: “Nương nương đâu, người đã đi nơi nào?”

Tiểu cung nữ bị bộ dạng sốt ruột của hẩn dọa đến sợ hãi, lui vai về phía sau một lúc sau mới nói: “Hồi. hồi bẩm. Điện hạ, nô tỳ. Không biết, nô tỳ chỉ thấy nương nương mang người đi ra khỏi Trường Xuân cung, nhưng không biết đi nơi nào.”

Lục hoàng tử nghe thấy nhẹ nhàng thở ra, là tự mình Lưu phi ra ngoài, chỉ cần không phải bị bắt là tốt rồi, nhưng mà, tình hình nguy cấp như vậy, bà đi nơi nào?

Hoàng thượng gặp chuyện không may chưa đến một khắc, người liền đứng lúc phái Vũ Lâm quân tới cứu trợ chính mình, liền nói rõ ràng, người đương nhiên đã có chuẩn bị, đã như thế, vì sao trước đó người không tự nói với mình? Mà hiện giờ bản thân hẩn lâm vào tình cảnh nguy cấp, bà lại đi nơi nào chứ?

Nhất thời trong lòng càng cảm thấy bức mình, nhìn vào cung điện rộng lớn, hẩn lảo đảo đi ra khỏi Trường Xuân cung, ngửa đầu nhìn lên bầu trời xanh, một cổ cô tịch thê lương như quán lấy toàn thân, đột nhiên hẩn cảm thấy mọi chuyện không có ý nghĩa, làm một vị hoàng tử tốt không làm, không nên có ảo tưởng không thực tế như vậy, không nên vì thực hiện dục vọng của Lưu phi mà làm những chuyện vô dụng, kết quả là, chiếc ghế kia không đạt được, sợ là chỉ còn thân bại danh liệt, kết cục lại bị mất mạng.

Tùy tiện đi đến phía sau cung, cũng không biết đi bao lâu, trên đường lại gặp cung nữ, phát hiện bọn họ đều rất bối rối, hành trang cầm trong tay, bộ dạng giống như đi trốn nạn, nhìn thấy hẩn, đều lui tránh ra.

Hẩn đột nhiên vừa nâng đầu, lại phát hiện bản thân đang trên đường đi đến chỗ hoàng hậu nương nương, trong lòng không khỏi một trận tự giễu, hồi còn nhỏ hẩn rất hâm mộ thái tử có mẫu thân là một vị hoàng hậu, suy nghĩ rằng thái tử sở dĩ có thể trở thành thái tử, đơn giản là do mẫu thân của hẩn là hoàng hậu, cho nên, không cần phải cố gắng mà trả giá nhiều như vậy, đi tranh thủ làm vui lòng phụ hoàng, thiên hạ này cũng là của hẩn.

Hơn nữa, cho tới bây giờ hoàng hậu nương nương cũng sẽ không giống như Lưu phi nương nương, trách móc thái tử nặng nề, ngẫu nhiên hẩn cũng có thể nhìn thấy, hoàng hậu đối với thái tử ôn hòa thân cận, không giống mẫu phi của hẩn, đối đãi với hẩn giống như một súc vật thuần dưỡng bên người, lúc nghe lời người, liền sờ đầu hẩn hai cái, nếu có chút phản kháng, liền nghiêm khắc khiển trách, thậm chí, tùy ý mà mắng chửi.

Hẩn hết sức lấy làm kỳ lạ, đi tới cửa trước mắt, thật không ngờ mình tại sao lại muốn chạy trốn đi, nhưng mà lại chạy đến Khôn Ninh cung, càng đến gần, tim của hẩn đột nhiên lại hưng phấn lên, bởi vì bên ngoài Khôn Ninh cung lại vây đầy các binh sĩ của Vũ Lâm quân, nhìn thấy binh lực kia, đúng là so sánh với một phần cứu mình trong thư phòng nhiều hơn rất nhiều.

Lục hoàng tử vừa tức giận, liền nhanh chóng đi vào trong Khôn Ninh Cung, thủ vệ Vũ Lâm quân nhìn thấy là hẩn, cũng không ngăn cản, hẩn rất nhanh liền vào trong điện, nhìn thấy tình hình như vậy, trong lòng ẩn ẩn lại có chút mong đợi, cảm giác hoảng sợ mới vừa rồi lập tức biến mất, nhìn thấy chính giữa Khôn Ninh cung vài ma ma tổng quản cùng cung nữ đều bị quân sĩ không chế, trong lòng cũng có hơn vài phần nắm chắc, bước vào tấm điện của hoàng hậu, quả nhiên liền nhìn thấy Lưu phi đang đứng trong cung của hoàng hậu, đi theo bên người nàng, là phó thống lĩnh Vũ Lâm quân.

Hoàng hậu ngồi ngay ngắn ở phía trên chính vị, trên mặt cũng không xuất hiện sự kinh hoảng sợ hãi, ánh mắt uy nghiêm đoan trang, vẻ mặt nghiêm nghị, lạnh lùng nhìn Lưu phi đứng ở trước mặt nàng.

“Tỷ tỷ quả nhiên vẫn tốt như vậy, thật can đảm, tới lúc này rồi mà miệng vẫn không vội không hoảng hốt, có lẽ, chỉ sợ là có cách tự cứu mình đi.” Lưu phi cười đến mức dịu dàng đáng yêu, cao ngạo mà khinh miệt nhìn hoàng hậu nương nương.

Hoàng hậu bên môi cũng di động ý cười, chậm rãi bùng tách trà lên, mở nắp trà nhẹ nhàng trượt nói: “Thời gian còn sớm, người làm gì phải nóng vội như vậy, ngồi xuống, bồi ai gia uống một chén đi, đều tranh đấu qua vài chục năm rồi, người không biết mệt sao? Nghỉ ngơi một chút đi.”

Lưu phi không quen khi nhìn thấy bộ dạng không quan tâm thắng thua kia của hoàng hậu, mặc kệ gặp phải bao nhiêu phong ba bão táp, nàng đều có thể lạnh lùng trấn định mà ứng phó, điều này làm sự tức giận của

Lưu phi không biết phải trút vào đâu, đột nhiên đi ra phía trước, duỗi tay ra, đoạt đi chén trà trong tay hoàng hậu.

Hoàng hậu tiện tay liền bưng chén trà giội về phía nàng, nhất thời bị giội làm ật Lưu phi dính đầy nước trà, cũng may trà này cũng đã được pha lâu, cũng không nóng cho lắm, nhưng khiến cho trên mặt của Lưu phi ướt sũng nhỏ từng giọt xuống đất, nhìn rất chật vật.

“Người nghĩ mình là người nào vậy, đồ trong tay ai gia người cũng dám đoạt?” Hoàng hậu cười lạnh nói.

Lưu phi tức giận đến môi trắng bệch, cũng bắt chấp nước trà trên mặt, giương tay lên liền tát một cái về phía mặt của hoàng hậu, nhưng rất nhanh, tay nàng đã một bàn tay lớn nắm chặt không thể động đậy, Lưu phi tập trung nhìn vào, thì ra là một vị thái giám thân cận bên người hoàng hậu, Lý công công im lặng không rên lên một tiếng, Lưu phi không khỏi giận dữ quát: “Người tên cầu nô tài kia, có khẩu khí như vậy, thế nhưng còn dám mạo phạm bổn cung?”

Lý công công đưa tay giương lên, bỏ tay Lưu phi ra, nhấp miệng, nhưng vẫn không nói một lời đứng sang bên người của hoàng hậu.

Lưu phi thối lui về sau vài bước mới đứng vững, không khỏi càng tức giận, quát to: “Người đâu, trước đem tên thái giám này mang ra ngoài đánh chết cho ta, nhìn xem hắn còn dám cáo mượn oai hùm hay không.”

Lập tức có hai gã quân sĩ tiến lên muốn bắt Lý công công, nhưng mà Lý công công cũng là cao thủ thâm tàng bất lộ, hai người kia vừa mới giơ tay ra, giống như là đụng phải một tấm thép to lớn, tay còn chưa chạm vào quần áo của Lý công công, người đã bị đánh trở về, căn bản là không thể đến gần được thân thể của ông.

Đứng ở bên người Lưu phi nương nương là tên phó thống lĩnh Vũ Lâm quân nhìn thấy ánh mắt như đồng cứng lại, trên mặt đều có chút trắng bệch, trách không được hoàng hậu có thể trấn định tự nhiên như vậy, thì ra, bên người của bà có võ lâm cao thủ như vậy, mới vừa rồi nếu Lý công công không thủ hạ lưu tình, thì cổ tay ngọc ngà của Lưu phi, chỉ sợ đã bị chặt đứt ở đây rồi, vậy mà còn không thấy ông ta ra tay như thế nào, tên phó thống lĩnh cảm thấy như có một cỗ áp lực đang uy hiếp về phía mình, hắn không khỏi thối lui hai bước, bảo trì một chút khoảng cách với Lưu phi.

Lục hoàng tử thấy một màn như vậy, chân mày cũng nhíu chặt lại, đi đến bên người Lưu phi kêu một tiếng: “Mẫu phi.”

Lưu phi vốn không đánh được hoàng hậu, ngược lại còn bị Lý công công nắm cổ tay đến phát đau liên cảm thấy buồn bực, một lát nhìn thấy Lục hoàng tử đi vào điện, không khỏi chấn động trong lòng hỏi: “Thất bại rồi sao?”

Lục hoàng tử bị nàng hỏi với sắc mặt thất vọng liền cảm thấy buồn bã, bên môi dẫn theo tia trào phúng nói: “Mẫu phi đã sớm dự đoán được có phải hay không?”

Trong mắt Lưu phi liền lộ ra một tia thất vọng cùng xem thường, quát Lục hoàng tử: “Tên Lãnh Hoa Đình kia chỉ là một tên tàn phế, cho dù thân thể tốt thì sao, có thể cố gắng tới đâu, con bằng lòng để hắn giết sao? Mẫu phi phái người đi cứu con vậy người đâu?”

“Lâm đại nhân đã bị Lãnh Hoa Đình bắt sống, nhi tử thật vất vả mới thoát ra, mẫu phi, người quá coi thường bản lãnh của hắn, nhi tử căn bản là đánh không lại hắn.” Lục hoàng tử tức giận nhìn Lưu phi, nghe ngữ khí của bà, tựa hồ đã suy đoán được thời gian phát độc ngay tại chỗ, nhưng mà nàng không nhắc nhở hắn, còn khiến hính đi mạo hiểm xuống tay với hoàng thượng, thật không biết trong lòng của bà suy nghĩ cái gì?

Người ta nói hổ dữ không ăn thịt con, bà bức vua thoái vị, cho dù thành công, ngôi vị kia cũng sẽ để cho hắn không phải sao, nếu như mới vừa rồi thật sự hắn bị Lãnh Hoa Đình khống chế, bà còn có người nào để thừa kế ngôi vị chứ? Chẳng lẽ, bà là một nữ nhân, sao có thể ngồi trên long ỷ được chứ?

“Hừ, nếu ta nói toàn bộ cho con, lấy tính cách yếu đuối của con, làm sao dám ra tay động thủ? Chỉ cần hắn còn tại vị, các người ai cũng không thành công, thời điểm này hắn đang thiếu ngân lượng, vừa đúng lúc để con tặng một số tiền lớn như vậy, hắn tất nhiên sẽ mất cảnh giác, bổn cung làm sao có thể buông tha ột cơ hội tốt như vậy.” Lưu phi cười lạnh nói với Lục hoàng tử.

Lục hoàng tử trong lòng càng thêm tức giận, quát Lưu phi: “Cho dù như thế, nếu mới vừa rồi con bị Lãnh Hoa Đình giết chết, mọi chuyện người làm, còn ý nghĩa nữa sao? Người có từng lo lắng qua an nguy của con sao?”

“Hừ, hừ, hừ sẽ không giết con, cho dù có lộ chân tướng, cũng sẽ đem con bắt ngồi lên, chỉ là, bổn cung cũng hiểu kỳ, hừ làm sao lại có thể bỏ qua cho con?” Đang lúc cái mũi Lưu phi khê hừ một tiếng, lập tức lại cảm thấy kỳ quái, như là đang hỏi Lục hoàng tử, hoặc như là tự hỏi mình.

“Người sẽ không sợ hừ bắt con đến uy hiếp người sao?” Ngữ khí của Lục hoàng tử càng thêm phần nộ, thì ra, quả thật cái gì bà cũng đều đã tính tới rồi, lúc đó bà có từng xem hừ là con trai của bà không, chẳng lẽ hừ cũng chỉ là công cụ để nâng lợi dụng thôi sao?

“Hừ uy hiếp được ta sao? Cho dù con bị hừ bắt, bổn cung cũng có biện pháp cứu con ra, huống chi, bổn cung cũng nghĩ rằng, con không đến mức vô dụng đến tình trạng này, bản thân mình còn không bảo vệ được, con dựa vào cái gì mà đi lên ngôi vị cao nhất kia? Còn nữa, mẫu phi lại không ngờ rằng, ngay cả Vũ Lâm quân cũng không chịu được một đòn như thế, thế mà lại bị vài tên binh lính lỗ mãng càn quấy kia bắt được.”

Sự khinh thường trong mắt Lưu phi ngày càng sâu, quay đầu, không muốn lại nhìn thấy Lục hoàng tử, lại nói: “Con nếu đã đến đây, tốt nhất nên tránh bên người của bổn cung đi, xem bổn cung làm sao đối phó với nữ nhân này, nàng thế nhưng không phải luôn khen nhi tử của mình hiểu thảo sao, bổn cung thật muốn nhìn, trong lúc giữa tính mạng của nàng cùng ngôi vị hoàng đế, thì thái tử điện hạ, sẽ chọn bên nào đây.”

Hoàng hậu vẫn lẳng lặng nghe cuộc nói chuyện của Lưu phi, trong lòng đối với tình thế bên ngoài cũng có chút hiểu biết, ít nhất, hiện giờ hoàng thượng đã trúng độc, bất tỉnh nhân sự, đó là chuyện không thể nghi ngờ, nói cách khác, sự việc đã thành công một nửa, nhưng mà, hoàng hậu cũng không dự đoán được Lưu phi có nhiều chiêu như vậy, ngay cả con trai của mình cũng không chiếu cố, trước tiên lại nghĩ phải khống chế mình, chiêu này. Thật đúng là âm độc, hiện giờ nhìn xem thái tử cùng Lãnh Hoa Đình có thể nhanh chóng khống chế được cục diện này hay không, trước tiên tạm thời bà nên kéo dài thời gian.

Lưu phi khiển trách Lục hoàng tử xong, ngược lại nhìn về phía Lý công công, nhìn thấy hừ bình tĩnh, cảm giác giống như bất động, trong mắt lộ quang chột lóe, quát to: “Người đâu, bắt tên, giết chết tên thái giám này cho ta.”

Lục hoàng tử nghe thấy hoảng sợ, vội hỏi: “Mẫu phi, bắt tên sẽ bắt chết hoàng hậu mất. Người điên rồi sao?”

Lưu phi nghe vậy khó thở, trở tay cho Lục Hoàng tử một cái tát mắng: “Ngu xuẩn, người câm miệng cho bổn cung, cút sang một bên.”

Lục hoàng tử bị đánh cảm thấy vừa tức giận vừa xấu hổ, oán hận trừng mắt nhìn Lưu phi một cái, không thêm nhắc lại.

Tên phó thống lĩnh kia ngược lại vô cùng trung thành với Lưu phi, không nói hai lời, vung tay lên, rất nhiều cung thủ liền đi ra sắp xếp theo hai bên đại điện, mà Lưu phi lại thối lui qua một bên, để phòng không may.

Sắc mặt hoàng hậu rốt cuộc đã có sự biến hóa, cái trán trơn bóng tinh tế toát mồ hôi, thủ đoạn của Lưu phi quả nhiên không giống bình thường, lúc này, là thời gian khảo nghiệm lòng người, Lý công công tuy rằng đối với mình trung thành, nhưng không ai có thể biết được khi tính mạng bị giam giữ, hừ sẽ chọn lựa cái gì, xem cung tiền thủ hai bên có ít nhất không dưới trăm người, trăm mũi tên cùng nhau bắn về phía này, hừ phải tự bảo vệ mình còn phải bảo vệ bà, sợ là khó có thể lưỡng toàn hai bên. Vốn trong lòng của Lưu phi không nghĩ muốn giết, nàng chỉ là muốn mượn việc này để giết Lý công công, khiến hừ mất điểm dựa mà thôi.

Vừa nâng đôi mắt lên, quả nhiên nhìn thấy hai tay của Lý công công siết chặt lại, sắc mặt cũng rất trầm trọng, ngữ khí của hoàng hậu không khỏi than nhỏ một tiếng, nói với Lý công công: “Người nếu có cách, liền tự trốn đi.”

Lý công công nghe vậy ngẩn ra, trong mắt nước mắt nổi lên, thân thể đang cúi xuống cũng đứng thẳng lên, cười nhạt nói: “Lão nô đều đã đến tuổi này, lại là người tàn tạ đến thế này, dù cho có thể chạy thoát, có thể

đi nơi nào được? Không bằng vẫn ở nơi này hầu hạ nương nường, có thể hầu hạ bao lâu thì bao lâu, giúp nương nường giải sầu, lão nô bằng bất cứ giá nào cũng sẽ không rời bỏ sinh mệnh của mình, cũng sẽ không khiến mũi tên có thể chạm vào thân thể người.”

Nói xong, liền nhấc chân lên, đi đến phía trước hoàng hậu, dùng thân hình không mấy cao lớn của mình đem hoàng hậu chắn phía sau, trong tay vung phát trần lên, lạnh nhạt nhìn Lưu phi, cười nói: “Mưu kế của Lưu phi nương nường quả nhiên rất tốt, chỉ, lão nô cũng là người thích ăn mềm không thích ăn cứng, cho dù chết, cũng muốn che chở chủ tử thoát thân.”

Mà một vài cung nữ cùng thái giám đứng hai bên thấy Lý công công như vậy, trên mặt dường như cũng lộ ra vẻ không sợ chết, không hận mà cùng đi đến bên người của hoàng hậu, đem hoàng hậu bảo hộ bên trong thật chặt chẽ, nếu quả thật hướng về phía này, bọn họ, chính là lá chắn ngăn chặn mũi tên, có lẽ chắn không được bao lâu, nhưng có thể tạm thời ngăn được thì ngăn.

Trong cung có đảo chính, từ trước đến nay nhóm người đáng thương nhất chính là các cung nữ, cho dù lúc này không bị tên bắn chết, một khi Lưu phi thành công, người trong cung hoàng hậu đừng người nào nghĩ có thể giữ được mạng, rất nhiều cung nhân đã nhìn thấy nhiều lần, tự nhiên sẽ nghĩ thông suốt việc này, lúc này là thời điểm đánh cược, bằng hình ảnh trung thành của mình để cho hoàng hậu nhìn thấy, nếu còn mệnh sống, nếu thái tử thắng lợi, bản thân bọn họ là người có công cứu giá, tương lai, địa vị ở trong cung so với hiện tại sẽ cao hơn gấp trăm lần rồi.

Lưu phi nghe vậy nghiêng răng nghiêng lợi, không nghĩ tới người bên cạnh hoàng hậu lại trung thành như thế, thế nhưng lại lấy cái chết để bảo vệ hoàng hậu, tức giận trong lòng nàng tăng lên, vốn chỉ muốn đe dọa hoàng hậu, trong lòng cảm thấy như bị chặn ngang, tay liền vung xuống: “Bắn tên!”

Nhất thời những mũi tên cùng nhau bay về phía này, gây ra âm thanh vèo vèo, hướng về phía Lý công công cùng cung nữ mà bắn đến, liền lập tức có hai gã cung nữ hét lên rồi ngã gục xuống, Lý công công tùy ý vung phát trần trong tay lên giống như một họa bút phẩy mực bay bổng, tên sắp đến, nhưng lại đem thân mình cùng hoàng hậu tạo thành một cái lồng không có kẽ hở, quả thật là không có mũi tên nào có thể gây tổn thương cho hắc cung hoàng hậu.

Một vòng tên bắn xuống, chỉ giết chết vài cung nữ, nhưng bức tường người vây quanh bảo vệ bên người hoàng hậu đã ngã xuống phân nửa, còn lại những cung nữ cũng tự ý lùi bước chân lại, một lần nữa lại tạo thành một vòng, đem hoàng hậu bảo hộ bên trong, hoàng hậu từ ghế ngồi đứng lên, đem Lý công công kéo lại nói: “Lui qua một bên đi.”

Lý công công nghe vậy chấn động, hoảng nói: “Nương nường, nguy hiểm.”

“Không sao, nàng không dám giết ai gia đâu, chẳng qua nàng chỉ muốn dùng ai gia để uy hiếp thái tử thôi, các người không cần hi sinh vô ích như vậy, nàng bắn tên, chỉ là muốn giết các người, khiến cho ta mất đi sự bảo hộ, Lý Âm Đạt, người đi đi.” Trong mắt hoàng hậu nước mắt cũng nổi lên, mắt nhìn thấy cung nữ nằm trên mặt đất máu chảy đầm đìa, thanh âm run rẩy nói với Lý công công.

Lý công công làm sao bằng lòng, trong lời nói của hoàng hậu làm cho nước mắt của lão già như hắt rơi xuống: “Lão nô cũng sẽ không đi.”

Hoàng hậu nghe vậy liền lo lắng, đột nhiên trừng mắt hắc một cái, Lý công công trong lòng giật mình, lại khóc càng lợi hại hơn, ý tứ của hoàng hậu hắc hiểu được, muốn hắc chạy đi để báo tin cho thái tử, nhưng mà, nơi này chỉ có bản thân hắc mới có bản lĩnh che chở cho hoàng hậu một phần, nếu chính mình cũng đi rồi. Lưu phi cho dù không giết hoàng hậu, nhất định cũng sẽ lăng nhục bà, không được, đường đường hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, mẫu thân của thái tử, sao có thể để cho nữ nhân hèn hạ kia lăng nhục bà được? Hơn nữa, Lưu phi rất độc ác, trước kia để đối xử với các cung phi khác trong cung đều có thể sử dụng bất kỳ thủ đoạn tồi tệ nào, có một phi tử được hoàng thượng ưu ái, cuối cùng lại bị nàng móc hai mắt, cắt mũi.

“Lão nô không đi, nương nường yên tâm, điện hạ rất nhanh sẽ tiến vào cứu hoàng hậu, lão nô chỉ cần chống đỡ lẫn nữa nữa khác sẽ thành công thôi.” Lý công công lại đi đến trước mặt hoàng hậu, đem bà ngăn lại.

Hoàng hậu bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, nói với Lưu phi: “Người chết tâm tư kia đi, ai gia cho dù có chết, cũng sẽ không cho người đạt được mong muốn, đã không có ai gia, nhìn người còn có lợi thế gì uy hiếp con ta.”

Lưu phi nghe vậy cười ha ha, nửa hình dạng giống như điên cuồng, sau một lúc lâu, nàng mới thu thanh âm lại, thâm độc oán hận nhìn hoàng hậu nói: “Dù cho không thể uy hiếp thì thế nào, bốn cung cùng người tranh đấu đã qua vài chục năm, vẫn chưa thể đấu thắng người, bốn cung ngày khác cho dù không thể làm thái hậu, cũng muốn giết người, cho người muốn cũng làm không được, ha ha ha, có thể khiến cho người chết trong tay của bốn cung, đó cũng là chuyện thú vị nhất đời người.”

Lục hoàng tử cuối cùng cũng không thể nghe được nữa, có người mẫu thân như vậy, thiên hạ thật hiếm thấy, bà tranh đấu, không vì hấn dù chỉ một chút nào, còn hoàng hậu nhất định sẽ hi sinh vì thái tử, còn bà, rõ ràng có thể sẽ thắng lợi, nhưng vẫn muốn tranh đoạt, ở trong lòng của bà, chỉ cần tranh đoạt thắng hoàng hậu, là đủ rồi, làm sao còn để ý qua an nguy của hấn chứ?

Quả nhiên, Lưu phi nương nương tay vừa nâng lên, vừa muốn hạ lệnh bắt tên, Lục hoàng tử đột nhiên đem kiếm chĩa về phía bà, đem kiếm để ngang trước mặt bà.

Lưu phi kinh hãi, không thể tin được nhìn Lục hoàng tử quát: “Con điên rồi sao? Vậy mà đối với bốn cung xuống tay, bốn cung là mẫu thân của con.”

“Người cũng biết người là mẫu thân của con sao? Người có từng để ý đến lợi ích của con sao? Người giết hoàng hậu, đồng nghĩa với việc mang con vào đường chết, người muốn điên, nhưng con không muốn cùng người điên, hạ lệnh, sai người bắt hoàng hậu, nhưng không được làm tổn thương bà ta.” Lục hoàng tử xử dụng kiếm ép sát Lưu phi, cười lạnh nói.

Tình thế đột nhiên biến thành như vậy, sắc mặt hoàng hậu càng thêm trầm trọng lên, Lục hoàng tử kỳ thật so với Lưu phi còn khó đối phó hơn một chút, nếu không có Lưu phi ngày thường nắm chặt hấn, lúc này, hấn nhất định sẽ khó lòng nào mà trúng kế phạm phải sai lầm như vậy, hoàn hảo, mẫu tử hai người cũng không phải là đồng tâm, nếu bằng không, trận đấu tranh này phần thắng sẽ như thế nào, còn rất khó để dự đoán được.

Sắc mặt Lưu phi tức giận đến trắng bệch, gật đầu một cái với tên phó thống lĩnh Vũ Lâm quân kia, tên phó thống lĩnh Vũ Lâm quân liền tự mình đi qua đến chỗ Lý công công, đồng thời cùng so chiêu với Lý công công, lại có vài tên quân sĩ từ phía sau công kích tới, tình thế lập tức trở nên hỗn loạn, lúc này, bên ngoài rốt cục vang lên tiếng chém giết, binh khí va chạm, vang lên tiếng leng keng.

Lục hoàng tử trong lòng càng sốt ruột, bỏ lại Lưu phi liền chạy về phía hoàng hậu.

Lại nói Lãnh Hoa Đình, sau khi mang hoàng thượng sắp xếp ổn thỏa vốn nghĩ muốn mang binh sĩ đến bắt Lưu phi, rút kiếm đuổi theo Lục hoàng tử, liền bị những tướng sĩ ở phía sau gọi lại, ngoài cung Cửu Môn Đề Đốc đã dẫn binh tiến công vào bên trong, mà hấn cũng hiểu được, binh sĩ Vũ Lâm quân vừa rồi chỉ là một nhóm nhỏ, một nhóm lớn nhân mã khác không xuất hiện ở đây chắc hẳn đã nghĩ cách cứu viện cho Lục hoàng tử, đương nhiên trong đó đã có âm mưu ẩn nấp, dù sao trách nhiệm lớn nhất mà thái tử giao cho hấn chính là bảo vệ tốt nội cung, vậy khốn Lưu phi cùng Lục hoàng tử, chờ đợi thái tử đem đội quân Tây Sơn đến đây, dốc hết sức kéo dài đến khi quân đội của thái tử đến, mọi chuyện về sau sẽ để hấn lo liệu.

Nếu một khi người của Cửu Môn Đề Đốc phủ tiến đến đây, thì thế cục càng khó có thể khống chế, Lưu phi đang cầm trong tay lệnh bài Tây Sơn đại doanh, đương nhiên Lưu phi cũng đã phái người đi điều binh, chờ thái tử từ Tây Sơn điều binh về đây, nhân mã của Lưu phi cũng đã theo đến, như vậy, một lát nữa trong hoàng cung sẽ gặp phải cảnh đại chiến, tiếp theo người dân trong kinh thành sẽ gặp tai ương.

Mà chỉ cần đem hoàng cung không chế được, nhân mã bên ngoài cũng sẽ có hành động thiếu suy nghĩ, cho nên, biết rõ Lưu phi ở trong cung vẫn còn có thể làm những việc xấu khác, nhưng hấn cũng chỉ có thể phân bổ chút binh lực bảo vệ hoàng thượng cùng cung nhân, đây chính là nhân chứng chứng minh tội ác của Lục hoàng tử sau này, bản thân hấn thì dẫn đội ngũ ra ngoài cung, trước tiên phải chặn được đội ngũ của Cửu Môn Đề Đốc rồi nói sau.

Đội ngũ sắp xếp chỉnh tề, lại lao thẳng về phía hậu cung của hoàng hậu, quả nhiên Khôn Ninh cung đã bị bao vây, hấn không khỏi cảm thấy khẩn trương, một lòng tiên phong liều chết tiến thẳng vào hậu cung của hoàng hậu, vừa lúc nhìn thấy vài tên quân sĩ xuống tay với hoàng hậu, thuận tay đánh bay mấy mũi tên, đem Vũ Lâm quân đánh lui lại, lại điểm nhẹ mà bay lên, một kiếm hướng về phía sau lưng Lục hoàng tử đâm tới, quát to: “Hoàng hậu nương nương, vì thần cứu giá chậm trễ, xin thứ tội.”

Lục hoàng tử thiếu chút nữa đã bắt được hoàng hậu, ai ngờ Lãnh Hoa Đình từ trên không trung bay xuống, chỉ có thể quay kiếm về bảo vệ chính mình, bên kia Lý công công rút cuộc nhìn thấy Lãnh Hoa Đình đã đến cứu người, lập tức tinh thần càng mạnh mẽ, xuống tay liền nhanh hơn rất nhiều, đánh nhau một trận, rất nhanh, Lãnh Hoa Đình liền đem một kiếm đâm trúng ngực phải của Lục hoàng tử, còn Lý công công cũng đánh một chưởng đem phó thống lĩnh Vũ Lâm quân đánh ngã xuống đất.

Mà cung tiễn thủ hai bên đại diện, cũng bị đội quân riêng do Lãnh Hoa Đình mang tới bắn chết, Lưu phi nương nương trước mắt nhìn thấy tình thế rất nhanh đã bị đảo ngược, bản thân cũng không thể tránh khỏi bị bắt, mà hoàng hậu lại bình yên vô sự, tức giận giống như một nữ nhân điên cuồng, không biết sống chết phóng về phía hoàng hậu.

Ánh mắt của Lý công công nhanh nhẹn, phát trần đảo qua, liền đem Lưu phi cuốn cao lên, lại vừa thu lại, đem Lưu phi nặng nề ngã xuống mặt đất, nhất thời, khiến cho Lưu phi rơi xuống không thể đứng dậy.

Mà Lục hoàng tử rút cuộc cũng không liếc mắt nhìn bà ta một cái, che ngực phải lại, giả vờ tiến công muốn chạy trốn, Lãnh Hoa Đình trực tiếp dùng cổ tay đang cầm kiếm, đem kiếm để ngay cổ họng Lục hoàng tử, phân phó quân sĩ đem hai mẫu tử này trở lại.

Hoàng hậu rốt cục chuyển nguy hiểm thành an, vui mừng nhìn Lãnh Hoa Đình nói: “Tiểu Đình, người tới thật đúng lúc, nếu không có người, ai gia sợ là vĩnh viễn không thể nhìn tới người cùng thái tử.”

Lãnh Hoa Đình tự mình quỳ gối xuống đất, hành đại lễ rồi nói: “Vi thần đến chậm, làm cho nương nương bị sợ hãi, xin nương nương trách phạt.”

Hoàng hậu tự mình đỡ Lãnh Hoa Đình đứng lên, hàm chứa ý cười nói: “Ai gia làm sao có thể trách phạt người, ta cảm kích người còn không kịp nữa là.”

Nói xong, lại đi về phía Lưu phi, đưa tay ra, liên tục quăng vào mặt nàng vài cái tát.

“Không phải muốn tranh đấu cả đời sao? Người vẫn không thể nào đấu thắng ta, vừa này người vẫn còn can đảm như vậy, nghĩ muốn đem ai gia vào chỗ chết, hiện giờ nằm trong tay ai gia, người còn gì để nói?”

Vốn Lưu phi là nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần hai má bị đánh lập tức sưng đỏ lên, một bên nắm đấm bàn tay, khóe miệng cũng thấm ra một tia máu, trong mắt vẻ oán độc càng sâu, vừa phun máu loãng trong miệng ra, bắn về phía hoàng hậu, về mặt hoàng hậu chán ghét, ghét bỏ lui về phía sau vài bước, nói với Lý công công: “Nàng ngày thường đối xử với các cung nữ khác như thế nào, hôm nay ta cũng muốn để cho nàng ta nếm thử một chút, xem thử đoạn từ tay mình sẽ ra sao, người đâu, đem dao mỏng đến đây, để ai gia phá hủy dung nhan của nàng ta một chút, không phải nàng ta tự cho rằng dung mạo của mình là xinh đẹp nhất sao, ai gia thật muốn nhìn xem, sau khi vẽ lên mặt của nàng chín chín tám mốt một vết dao, nàng có thể xinh đẹp thế nào.”

Lưu phi nghe thấy quá sợ hãi, một nữ nhân nếu mất đi dung mạo xinh đẹp của mình, chuyện đó quả thật sống không bằng chết, ánh mắt nàng lộ ra vẻ tuyệt vọng, trong lòng hiểu rõ hận ý của hoàng hậu đối với mình quá sâu, nhưng mà dung mạo bị phá hủy coi như là tiện nghi cho bản thân đi. Quay đầu nhìn thấy Lãnh Hoa Đình đứng một bên giống như đang xem kịch vui, giọng nói nhanh chóng trở nên dịu dàng nói: “Đình nhi, ta là dì của con, từ nhỏ, dì hiểu rõ con nhất, con tại sao lại có thể giúp đỡ người ngoài đến bắt nạt dì?”

Lãnh Hoa Đình lần nữa giống như không nghe thấy lời nói của hạng người vô sỉ này, lắc đầu nói: “Dì? Bà còn nhớ rõ bà là dì của ta, năm ta mười hai tuổi, hạ độc ta cũng có phần của dì đi, cố ý cùng nhị thúc của ta tính kế, khơi mào mâu thuẫn giữa mẫu thân cùng phụ thân của ta, lại lừa gạt người đến cung điện của bà rất lâu, còn ở trước mặt mẫu thân ta cũng không có nói nửa lời hay về phụ vương, khiến cho người tức giận không chịu nổi, để cho người khác có cơ hội, thừa dịp này hạ độc ta, đây là chuyện mà người dì yêu thương ta làm cho ta sao?”

Lưu phi nghe xong ánh mắt buồn bã, trả lời: “Chuyện này không có thật, ta từ trước đến nay yêu thương mẫu thân của con nhất, làm sao có thể tính kế mà hãm hại hai người? Con đừng nghe người khác nói bậy.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền ngửa mặt lên trời cười, đi về phía trước từng bước, đến sát nhìn nói với Lưu phi: “Được, cho dù việc năm đó ta khó tìm được nhân chứng chứng minh bà, vậy bà xuống tay với thê tử

của ta ở Giang Nam thì giải thích như thế nào? Cùng người Tây Lương liên thủ, đem mình chôn ở biệt viện Giang Nam của ta, thiếu chút nữa đem nường tử của ta cùng thái tử chôn sống, cái này lại giải thích như thế nào?”

Lưu phi nghe thấy trên mặt biển xanh một chút, sự sợ hãi trong mắt ngày càng tăng lên, không nghĩ tới, chuyện này đã bị Lãnh Hoa Đình điều tra ra mình, nhưng mà, bà ta rất tin tưởng đây chỉ là sự nghi ngờ của Lãnh Hoa Đình, lại ôm một đường hi vọng cuối cùng nói: “Cho dù con không thích dì, cũng không thể nói xấu dì như vậy, sao dì có thể cấu kết với người Tây Lương mà hãm hại con, đó là do người Tây Lương châm ngòi ly gián.”

“Vậy bà ra lệnh cho Lưu ma ma cho người ra tay lúc nường tử của ta sinh thì sao, thiếu chút nữa là hại chết nường tử cùng Dương ca nhi của ta vậy chuyện đó thì tính sao? Bà đừng lần nữa không chịu thừa nhận, Lưu ma ma đang bị ta nhốt vào trong phòng tối ở Giản Thân vương phủ, nhưng mà bà ta lại là con chó trung thành nhất của bà, bà sẽ chắc không phải không nhớ rõ bà ta đâu nhỉ?” Ánh mắt Lãnh Hoa Đình lạnh lẽo, vừa nghĩ đến nữ nhân trước mặt này lại có sáu phần tương tự giống như mẫu thân vậy mà ...lại nhiều lần hãm hại hần cùng người thân của hần, trong lòng liền xuất hiện lửa giận, hận không thể tự tay khoét tâm của bà ta ra, nhìn xem nó vẫn còn màu đỏ hay đã là màu đen.

Lưu phi nghe thấy tròng mắt cứng hòng, buột miệng nói: “Lưu ma ma. Bà ta. Bà ta không phải bị các người độc chết rồi sao? Sao lại.”

“Rất cực cũng thừa nhận rồi sao? Hừ, nếu độc chết bà ta thì sao còn nhân chứng chứng minh người đàn bà ác độc như bà chứ?” Lãnh Hoa Đình khinh thường nhìn bà ta một cái, quay đầu đi, chấp tay nói với hoàng hậu nương nương: “Nường nường, người vạn lần không cần hạ thủ lưu tình, vì thần, không có người đi độc ác như vậy, người muốn làm sao trừng phạt bà ta, cứ việc không cần khách khí, chỉ cần lưu lại một hơi thở là được, vì thần còn muốn để cho nường tử đến xem kết cục cuối cùng của bà ta sẽ như thế nào. Để cho nàng xả cơn tức cũng tốt.”

Hoàng hậu nghe xong gật gật đầu, cười nói: “Tiểu Đình cứ việc yên tâm, ai gia nhất định sẽ làm cho nàng ta sống không bằng chết, nếu chết như vậy, không phải tiện nghi cho nàng ta sao?” Vẫy tay một cái, quả nhiên có thái giám bưng một khay nhỏ lại đây, trên bề mặt còn đặt một con dao mỏng, đó là dụng cụ cắt chuyên dùng để thiến thái giám do tịnh phòng đặc biệt chuẩn bị, vô cùng sắc bén, Lưu phi nương nương nhìn thấy sợ hãi tim gan như muốn nứt ra, quay đầu lại nhìn về phía con trai của mình, Lục hoàng tử.

Lục hoàng tử bản thân còn khó bảo toàn, trong lòng quả thật rất hoảng sợ, chỉ trông mong Lãnh Hoa Đình sẽ không đem tức giận trút lên người mình, làm sao còn quay đầu lại nhìn Lưu phi nữa, còn nữa, hần đối với Lưu phi đã thất vọng đến cực hạn, nếu không phải nàng chỉ biết lo cho bản thân mình, biết rõ là bị tính kế còn mạo hiểm mà hành động, bản thân hần cũng sẽ không rơi vào kết cục như hiện thời, hiện giờ hần đối với Lưu phi chỉ còn hận ý.

Lưu phi bị người đè lại hết mức, thái giám cầm dao trên mặt mang một tia cười thỏa mãn, tiểu dao này từng một nhất biến hần từ một nam nhân bình thường trở thành thái giám, hiện giờ rốt cuộc cũng có thể dùng một ít lên người của chủ nhân, khiến cho hần hưng phấn không thôi, khi xuống tay, ôn nhu khuyên nhủ: “Nường nường đừng sợ, rất nhanh thôi, một dao đi xuống, cũng không đau, thủ pháp của nô tài vô cùng kỹ càng.”

Chỉ nghe một tiếng thét chói tai, Lãnh Hoa Đình quay đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy trên mặt Lưu phi đã bị tên thái giám kia tước đi một khối da, bộ dạng dữ tợn đến đáng sợ, hình phạt tàn khốc như vậy, hần lại lười nhìn, xoay người nói với hoàng hậu: “Nường nường mời người đi giá đến Càn Thanh cung, nhưng mà hoàng thượng đang hôn mê, mong rằng nường nường chiếu cố nhiều hơn, vì thần muốn đến tường thành để đốc chiến.”

Hoàng hậu gật gật đầu, thái giám tiếp tục thi hình với Lưu phi, còn Lục hoàng tử đương nhiên bị quân sĩ mang đi, lúc gần đi hoàng hậu nói: “Thực hiện xong hình phạt đem tiện nhân này ném vào lãnh cung đi, mỗi ngày cho nàng cơm thừa, không được để nàng chết đói.”

Đi đến bên ngoài, Lãnh Hoa Đình cảm thấy khó hiểu, hỏi hoàng hậu: “Dù sao Lưu phi cũng là người của hậu cung, sao có thể có bản lĩnh lớn như vậy, khiến cho thống lĩnh Vũ Lâm quân cùng Cửu Môn Đề Đốc đều nghe lệnh của nàng?”

Hoàng hậu nghe xong thở dài nói: “Thủ đoạn của nàng rất inh, lại giỏi về tâm kế, càng giỏi về. Dù đồ mê hoặc lòng người, mấy người kia trước kia thống lĩnh Vũ Lâm quân từng có sự giao hảo với nàng. . . . Ai gia cũng từng nhắc nhở qua với hoàng thượng, nhưng chung quy lúc đó hoàng thượng muốn nàng áp chế ai gia, chỉ cho rằng ai gia bôi nhọ vu oan cho nàng, cho nên, cũng khiến cho nàng có thể đạt thành sự việc, về phần Cửu Môn Đề Đốc, ai gia cũng không rõ nội tình trong đó, có lẽ, chỉ có chính nàng ta mới biết.”

Lúc này, ngoài cung một trận đánh nhau rung trời, có quân sĩ báo lại, nói thái tử điện hạ dẫn binh cần vương đến đây, Cửu Môn Đề Đốc nhìn thấy thái tử đến, đã bỏ vũ khí xuống, đưa tay chịu trời.

Chuyện xảy ra như vậy, một lát sau cuối cùng trong cung cũng bình ổn xuống, thái tử cưỡi ngựa tiến vào cung, ở bên ngoài cung xuống ngựa, chạy như điên vào Càn Thanh cung, vừa nhìn thấy hoàng thượng nằm hôn mê ở trên long sàng, liền thất thanh khóc nức nở lên, Lưu thái y đang bắt mạch cho hoàng thượng, sau một lúc lâu, hần mới khuyên thái tử nói: “Loại độc này sẽ không tổn hại đến thân thể, sau khi qua đi hoàng thượng sẽ tỉnh lại, thái tử điện hạ cũng không cần quá đau thương.”

Đứng ở một bên hoàng hậu cùng Lãnh Hoa Đình nghe thấy thân thể như cứng lại, nói cái gì vậy, một chút nữa hoàng thượng có thể tỉnh lại, vậy hết thấy công sức không phải uống phí sao?

Thái tử khóc vì hoàng thượng trái lại đều xuất phát từ nội tâm, nhưng vừa nghe thấy hoàng thượng sẽ tỉnh lại, trong lòng lại chần chừ, một chút nữa nếu hoàng thượng tỉnh lại, vẫn cố chấp giống như ban đầu, không phải Đại Cầm lần nữa sẽ gặp nguy hiểm sao, hần cảm thấy sốt ruột, liền hỏi nói: “Không biết một lát, là bao lâu?” Sao cũng phải chờ đến khi đánh bại người Tây Lương tỉnh lại mới tốt.

Lưu y đang không nhanh không chậm sờ sờ râu mép của ông ta, nhíu mày nói: “Không lâu đâu, nhưng mà chắc cũng phải ba đến năm năm.”

Lãnh Hoa Đình thiếu chút nữa đã bị lời nói của ông ta làm ắc nghẹn, Lưu thái y này, luôn không phân biệt tình huống mà đùa giỡn người, trong tình cảnh khẩn trương như thế, sao ông ta có thể nói ra lời khiến người khác cảm thấy bất lực như vậy?

Thái tử nghe thấy cũng là dở khóc dở cười, lại không thể làm gì Lưu thái y, chỉ có thể lấy mắt trừng ông ta, Lưu thái y kê đơn thuốc, nói với thái tử: “Ai, mới vừa rồi vì thần muốn nói rõ tình hình bên trong, bệnh này, thân mình đích xác là không có thương tích, nhưng sẽ biến thành hồ đồ, đầu óc sẽ bị tổn thương, ba năm năm năm, sau khi tỉnh lại, cũng không thể khôi phục sự sáng suốt như ban đầu, điện hạ vẫn nên sớm tính toán thật tốt, quốc không thể một ngày không có vua.”

Chân mày thái tử trở nên căng thẳng, nhìn về phía Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình hơi nâng chân mày lên, cười quay về nhìn hần, ý chính là, chính người lo liệu đi.

Trong lòng hần cảm thấy nhớ nhà, thời gian ra ngoài cũng lâu rồi, Cầm Nương ở nhà chắc chắn sẽ rất lo lắng, chuyện trong cung đã xử lý xong, hần phải quay về với thê tử cùng nhi tử nha.

Vừa chấp tay, đang muốn cáo từ, lúc này, có cung nữ báo lại, nói là Cung Thân vương đang chờ ở ngoài, có việc cầu kiến thái tử điện hạ.

Thái tử nghe thấy giật mình, trong cung xảy ra đảo chính, theo quy củ ngày trước, Cung Thân vương không có dã tâm với quyền thế đều giả vờ câm điếc, chờ đến khi tình huống ổn định mới xuất hiện, sao mới chỉ một lát, vị Cung Thân vương vô cùng ổn trọng không màng đến thế sự kia lại đến đây, là tới thể hiện sự trung thành sao?

Truyền lệnh để cho Cung Thân vương tiến vào, lão Cung Thân vương vừa vào cửa liền quỳ xuống hành lễ, thái tử bước lên phía trước nâng ông dậy nói: “Lão thúc gia, người đến đây là có chuyện gì?”

Về mặt Cung Thân vương gia xấu hổ, không được tự nhiên nhìn Lãnh Hoa Đình liếc mắt một cái, trông mắt buồn xuống, sau một lúc lâu mới nói: “Bẩm điện hạ, thê tử Giản Thân vương Lãnh Hoa Đường mới vừa rồi đã bị người ngoài cướp đi.”

159. Chương 160

Thái tử nghe thấy vẻ mặt buồn bã, trầm giọng hỏi: “Lãnh Hoa Đường là trọng phạm, lão thúc gia, người đã nói là nội ứng ngoại hợp, đương nhiên là biết, ‘bên trong’ này là người phương nào?”

Cung Thân vương nghe thấy trên trán mồ hôi túa ra, ngẩng đầu liếc nhìn vào sắc mặt thái tử, ánh mắt của thái tử thời gian qua luôn tao nhã liền trở nên sắc bén, liền lập tức cúi đầu, cầm khăn lau đi mồ hôi nói: “Điện hạ, cự thần. Cự thần thật sự không biết, nếu không, người quay lại. điều tra xem, cự thần sở dĩ nói nội ứng ngoại hợp, là bởi vì, trong đại lao không có chỗ nào bị phá hư, thủ vệ cũng không ai bị thương, phạm nhân trốn thoát. Liền mặc danh kỳ diệu (không hiểu chuyện gì) mà mất tích.”

Thái tử nhìn thấy ánh mắt của lão Cung Thân vương khi nói chuyện lóe sáng, trong lời nói còn có ám chỉ ý khác, trong lòng hắn có chút hiểu rõ, không khỏi nhìn về phía Lãnh Hoa Đình, khuôn mặt Lãnh Hoa Đình nghiêm túc, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, nhìn ra được, tâm tình thật không tốt, trong lòng thái tử có chút áy náy, ân oán giữa Lãnh Hoa Đình cùng Lãnh Hoa Đường đã đi vào bế tắc, Lãnh Hoa Đường một ngày không chết, tiểu Đình liền một ngày sẽ không buông tha, thật vất vả mới đem Lãnh Hoa Đường bắt được, nhưng hoàng thượng vẫn thiên vị hắn, trong lúc cung đình có nội loạn, lại bị người đứng giữa thả đi, kêu tiểu Đình làm sao không tức giận?

Trầm ngâm sau một lúc lâu, thái tử nói: “Tiểu Đình. Nếu không, trước tiên đệ đi đại lao trong Tông Nhân phủ điều tra, nhìn xem có tìm ra manh mối nào hay không, nếu như thật sự là nội ứng ngoại hợp, điều tra kẻ nội gian kia là ai, ta nhất định sẽ giao nộp cho đệ.”

Trong cung xảy ra nội loạn, Lục hoàng tử cùng Lưu phi vừa mới bị xử phạt, còn quá nhiều chuyện cần thái tử đi xử lý, Lãnh Hoa Đình cũng biết lúc này không thể vì chuyện này làm cho thái tử thêm phiền nữa, liền nhìn thoáng qua Cung Thân vương ở phía sau, gật đầu với thái tử, khom mình hành lễ, cáo lui đi ra ngoài.

Cung Thân vương đợi sau khi Lãnh Hoa Đình đi ra ngoài, trong lòng thở dài một hơi, lau mồ hôi trên trán nói với thái tử: “Điện hạ, hiện giờ chính sự đang gặp rắc rối, việc trong cung, cự thần cũng nghe nói một phần, đột nhiên hoàng thượng bệnh tình nguy kịch, rất khó có thể tỉnh dậy, quốc không thể một ngày không có vua, người nên cân nhắc sớm ngày đăng cơ, dẹp yên lòng dân, còn nữa muốn điều tra phản đảng mưu hại thánh thượng, cũng nên đem ra trước công lý, cho thần dân thiên hạ một cái công đạo mới đúng.”

Thái tử nghe vậy ngẩn ra, tin tức của lão Cung Thân vương trái lại rất nhanh nhẹn, những vị Cung Thân vương gia này, nhìn như không hỏi thế sự, kỳ thật đều là những người khôn khéo, không phải người nào cũng đều có tai mắt ẩn nấp trong cung hết sao? Phần lớn gió thổi chiều nào theo chiều đó, ai lên ngôi vị họ sẽ nâng đỡ người đó, hơn nữa đó lại là người mà lão Cung Thân vương muốn hướng tới, nhưng mà, Cung Thân vương đức cao vọng trọng, hắn đã dẫn đầu đến đây biểu lộ rõ ràng bằng lòng ủng hộ mình thượng vị, đó cũng là chuyện tốt, trong lòng thái tử tuy rằng hiểu được hắn có ý lấy lòng, nhưng chuyện đăng cơ nhất định phải dựa vào những người này đến ủng hộ, ít nhất, bên trong hoàng tộc, có thể miễn đi rất nhiều phiền toái.

“Đa tạ lão thúc gia, lời của ngài ta sẽ cân nhắc, nhưng mà, phụ hoàng còn khỏe mạnh, ta sao có thể làm chuyện bất hiếu đăng cơ như vậy, theo như ngài nói, tuy rằng tội ác của kẻ cầm đầu đã bị xử phạt, nhưng còn có rất nhiều tặc tử liên quan đang lẫn trốn, ta sẽ mau chóng điều tra rõ, cho vạn dân một cái công đạo.”

Sắc mặt thái tử nghiêm túc nói với lão Cung Thân vương, cho dù nóng vội đăng cơ, cũng nên giả vờ từ chối khách sáo, đây mới là hành động đúng đắn của một vị hoàng đế, cố gắng hết sức không thể để lại một nhược điểm làm nhục danh tiếng của mình để các quan thần nắm bắt được, để cho bọn họ nhiều lần cầu xin, thiên hô vạn ủng, mới có thể ứng thuận theo nguyện vọng của vạn dân, không thể không đăng cơ, cho dù sau này hoàng thượng tỉnh lại, cũng không làm gì được hắn, điểm thủ đoạn nhỏ này, thái tử vẫn còn có thể đối phó được.

Cung Thân vương nghe xong vẻ mặt quả nhiên khổ sở, đồng thời khuyên vài lần, nhưng thái tử vẫn hết sức chối từ, Cung Thân vương đành phải thất vọng lui ra, tính toán chờ tình thế trong cung ổn định lại một chút, lần nữa cùng các vị thần khác trong triều dâng biểu tấu, ủng hộ việc thái tử đăng cơ, trong lúc thái tử cùng Lục hoàng tử tranh đấu mãnh liệt ông cũng không góp sức gì, việc lập công ủng hộ này, ông sao cũng phải cướp về tay mình.

Lại nói đến Thượng Quan Mai, sau khi Cẩm Nương tức giận quay trở về nhà mẫu thân mình, nàng thay đổi ngày thường rất ít xuất hiện, mỗi ngày, trừ bỏ chiếu cố tốt Linh tỷ nhi, sáng sớm còn đi đến trong phòng vương phi bồi vương phi ngồi lên ngồi xuống, nguyên nhân vì Cẩm Nương làm cho vương phi sốt ruột lòng như lửa đốt, cùng nàng trò chuyện, trong lòng cũng trấn an được một chút.

Thượng Quan Mai còn chủ động chia sẻ giúp vương phi không ít chuyện thường trong phủ, giúp đỡ xử lý việc bếp núc, khiến cho vương phi có chút nhàn hạ.

Một ngày này, Thượng Quan Mai lại tới phòng vương phi, nhìn thấy vương phi đang nhíu chặt mày như đang suy nghĩ chuyện gì, liền tiến lên thỉnh an với vương phi: “Mẫu phi sao vẫn chưa thông suốt chứ? Ta nghĩ đệ muội chỉ là tức giận nhất thời, để cho nhị đệ cúi đầu thừa nhận mà thôi, chỉ cần hạ mình, đón nàng hồi phủ, đệ muội cũng không phải là người không hiểu chuyện. Người thả lỏng trong lòng đi.”

Thượng Quan Mai thở dài khuyên nhủ.

Wương phi nâng đôi mắt thật sâu nhìn Thượng Quan Mai liếc mắt một cái, trong ánh mắt mang theo một tia không đành lòng cùng do dự, bên môi kéo ra một nụ cười yếu ớt nói: “Mai nhi, ta cũng không quan tâm Cẩm Nương nhiều, tính tình của nàng nào loạn giống như đứa nhỏ mà thôi, chờ đến khi hết giận, tự nhiên sẽ trở về, ta là lo lắng cho con a.”

“Mẫu phi lo lắng cho con cái gì? Hiện giờ con đã thông suốt, bất quá cũng chỉ là thủ Linh tỷ nhi mà sống thôi, không có mưu cầu gì cả, người. Cũng yên tâm đi.” Thượng Quan Mai nghe vậy ngẩn ra, lập tức ánh mắt ảm đạm xuống, nâng đầu lên, nhỏ giọng trả lời.

Wương phi nghe liền thở dài, lắc lắc đầu nói: “Con nếu thật sự muốn như vậy, trong lòng mẫu phi coi như dễ chịu một chút, nhưng là sợ con không nghĩ thông suốt, Hoa Đường đứa nhỏ kia, cho dù vẫn có thể giữ được tánh mạng, nhưng con đi theo hắn sẽ không có ngày nào hạnh phúc, tiểu Mai a, không bằng, con hưu phu đi, cùng cách, lại tiếp tục kiếm người đối xử tốt với con mà gả cho hắn.”

Thượng Quan Mai nghe vậy trong lòng đau xót, ánh mắt liền ươn ướt, nàng biết vương phi là thật tâm đối đãi rất tốt với nàng, mới có thể nói như thế, nhưng mà, tình cảm của con người làm sao có thể nói cắt đứt là cắt đứt được chứ, nhưng mà nàng cũng rất hoảng sợ, nghe ý tứ của vương phi, giống như đã biết được điều gì đó. Vương phi, nét mặt của bà cũng không phải chỉ có đơn độc thanh khiết như vậy, có một số việc, trong lòng bà có thể hiểu được, nhưng mà không nói ra, đành mặc kệ thôi. Nghĩ như thế, trong lòng Thượng Quan Mai sốt ruột đứng dậy, nhìn vương phi liếc mắt một cái cười nói: “Mẫu phi, người đừng nói nữa, trong lòng của con đều có tính toán, tái giá, sao lại có thể dễ dàng như thế, nếu không thì nước miếng bên ngoài có thể dìm chết con.” Thượng Quan Mai đang nói, bên ngoài Thị Thư vội vàng bấm báo lại nói: “Chủ tử, Linh tỷ nhi lại sốt cao, người mau một chút trở về nhìn xem, quân sự ma ma nói, sợ là vượt ngoài bệnh sởi, nô tỳ chưa bao giờ thấy qua, quả thật rất đáng sợ.”

Wương phi nghe vậy ngẩn ra, đứa nhỏ còn nhỏ như vậy làm sao có thể bị bệnh sởi chứ? Không phải đợi đến hai ba tuổi mới phát bệnh sao?

Thượng Quan Mai nghe xong vội vàng đứng lên: “Ngày ấy Lưu thái y đã nói qua, Linh tỷ nhi có thể là bị bệnh sởi, mẫu phi, người có kinh nghiệm, giúp Mai nhi đi xem đi.” Trong giọng nói của nàng mang theo vẻ cầu xin, trong lòng vương phi mềm nhũn, liền đi theo đứng lên, cùng Thượng Quan Mai đi đến viện của thế tử phi.

Tới trong phòng, nhìn thấy Thị Họa đang ôm Linh tỷ nhi đang đưa, vương phi đi tới bên cạnh, duỗi tay kiểm tra đầu của Linh tỷ nhi, quả nhiên rất nóng, trong lòng không khỏi lo lắng, có thể thật sự là bệnh sởi hay không, nhìn thấy bức màn trong phòng và mọi thứ đều được vén lên cao, trong phòng rất sáng sủa, nhân tiện nói: “Nếu thật sự là bệnh sởi, không thể gặp ánh sáng được, càng không thể để gió lùa vào, chỉ sợ về sau không tốt cho lắm, trên mặt sẽ để lại vết sẹo, làm hồng mặt sẽ không tốt, vẫn nên ôm bé vào trong buồng tránh mặt đi.”

Thượng Quan Mai nghe xong nhìn vương phi một cái, vui vẻ trả lời, vội tiếp nhận Linh tỷ nhi, quay đầu lại lại nhìn thoáng qua Thị Thư đi theo, mới dẫn đầu đi vào buồng trong, vương phi lo lắng, cũng đi theo đi vào.

Nhưng ai ngờ, vừa vào nhà, Thị Thư theo phía sau liền thả rèm xuống, cánh cửa liền bắt đầu đóng lại, vương phi có chút kinh ngạc, liền không lên tiếng, Ngọc Bích đi theo bà đi vào nhú mây, nói với vương phi: “Chủ tử, trong phòng này quá tối, ánh mắt ngài không tốt, không nên ở trong phòng này quá lâu, nô tỳ đi ra ngoài trước, sợ chút nữa có chuyện gì nô tỳ trong phủ lại không tìm được ngài.”

Nói xong, Ngọc Bích liền đi tới cạnh cửa, duỗi tay mở cửa, cánh cửa kia lại bị khóa từ bên ngoài, Ngọc Bích không khỏi phẫn nộ quay đầu lại nhìn về phía Thượng Quan Mai, nói chuyện nhưng vẫn còn cung kính: “Thế tử phi, cửa này làm sao vậy, nô tỳ sao mở không được?”

Vương phi nghe xong liền cảm thấy khó hiểu nhìn về phía Thượng Quan Mai, Thượng Quan Mai lại như rất lo lắng cho Linh tỷ nhi, một lòng lo lắng cho bé, trưng ra một bộ dạng không biết gì.

Thị Họa ở một bên cũng cười nói: “Ngọc Bích tỷ tỷ cũng không cần sốt ruột, cánh cửa kia có thể bị hỏng, một lát nữa ta sẽ đến bên cạnh cửa sổ kêu ma ma gỡ xuống là được.”

Ngọc Bích làm sao có thể tin tưởng, kéo vương phi liền đi đến về phía bên cửa sổ kia, chuẩn bị gọi người.

Vương phi vẫn có chút không hiểu, không biết dụng ý của Thượng Quan Mai nhốt mình trong phòng là gì, không bao lâu, ở trong nội đường trong phòng của Thượng Quan Mai, truyền đến một trận thanh âm, ngay sau đó chợt hiện liên tục vài hắc y nhân, không khỏi phân trần liền kéo vương phi đi vào trong nội đường, còn Thượng Quan Mai ôm Linh tỷ nhi đi theo phía sau, Ngọc Bích tức giận, vừa muốn kêu to, một hắc y nhân trong đó đánh một chưởng về gáy của nàng, Ngọc Bích lập tức thân thể mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh.

Vương phi quát với hắc y nhân: “Buông bản phi ra, không cho chạm vào bản phi, bản phi nhất định đi theo, các người nếu lại có mạo phạm dù chỉ một chút, bản phi liền cắn lưỡi tự vẫn, khiến cho kế hoạch của các người thất bại.”

Vài tên hắc y nhân nghe vậy ngẩn ra, vội vàng buông bà ra, Thị Họa là người có năng lực phân biệt tốt xấu đi lên kéo vương phi đi, mang theo vương phi đi vào nội đường, trong nội đường vốn có một cái tủ đứng bị che lại rất chu đáo, trên mặt đất lại có bí đạo, không biết là thông đến nơi nào, càng không biết rằng trong phòng Thượng Quan Mai lúc nào lại có bí đạo.

Thượng Quan Mai ôm Linh tỷ nhi đi vào trong bí đạo, vương phi dừng chân lại, nói: “Mai nhi, lần này con vừa đi, sẽ khó có thể quay đầu trở lại, con bằng lòng sao?”

Thượng Quan Mai nghe thấy thân mình rung động, ngẩn ngơ đứng lại, quay đầu lại áy náy nhìn Vương phi nói: “Mẫu phi, người. . . . Không hận con sao?”

Vương phi thương xót nhìn Thượng Quan Mai, thở dài nói: “Bản tính của con không xấu, chỉ là do vận mệnh không tốt, gặp người không tốt, mới có thể đau khổ mà làm ra một chút chuyện quá mức như vậy, mẫu phi có thể lý giải được, mẫu phi chỉ hy vọng con có thể quay đầu là bỏ thôi.”

Thượng Quan Mai nghe thấy nước mắt rơi xuống như mưa, nức nở nói: “Quay về không được, con đã đánh mất lòng mình, làm sao có thể quay đầu lại được, mẫu phi, con rất đau khổ, con luyện tiếu hắc, luyện tiếu, chỉ cần có thể cùng hắc một chỗ, cho dù chết, con cũng không oán không hối hận.”

Vương phi nghe vậy cảm thấy tức giận nói: “Cho dù con ở cùng một chỗ với hắc thì như thế nào? Hắc có mấy phần thật tình đặt trên người của con, đã sống cùng hắc hai năm, chẳng lẽ con còn không thấy được bộ mặt thật của hắc hay sao? Hắc. . . . chỉ là một tên cầm thú, con nếu cùng đi với hắc, lập tức sẽ phạm phải tội phản quốc, con có thể tưởng tượng đến phụ mẫu của con, nghĩ tới thái tử phi yêu thương con, nghĩ tới tiền đồ của Linh tỷ nhi, con không phải muốn ôm Linh tỷ nhi bỏ mạng nơi thiên nhai sao? Đất khách quê người, chẳng lẽ thật sự sẽ có nhà cho con sao?”

Thượng Quan Mai nghe xong càng khóc nức nở hơn, Thị Họa một bên nghe thấy lời nói của vương phi cũng khuyên nhủ: “Chủ tử, tuy rằng nghe theo lời của người, giúp đỡ người kèm hai phía của vương phi, nhưng lời nói của vương phi đều phát ra từ nội tâm, người. . . . Vẫn là nên quay đầu lại, chung quy sau này chuyện của thế tử rồi cũng sẽ qua đi, thời gian là cách tốt nhất để trị vết thương trong lòng, thời gian dài, lòng người sẽ phai nhạt đi, người không phải là người ác độc, không cần phải làm chuyện thương thiên hại lý như vậy, vương phi đối xử với người giống như con ruột, nhưng người đối xử với bà, quả thật không tốt, chủ tử, chúng ta trở về đi.”

Thượng Quan Mai hai mắt đầm lệ mờ mịt nhìn Thị Họa, nức nở nói: “Người cũng nói với ta như vậy sao?”

Vương phi đi qua, tiếp nhận lấy Linh tỷ nhi, thả xuống tay của Thị Họa, nhẹ nhàng mà ôm Thượng Quan Mai vào trong lòng, vỗ về mái tóc của nàng nói: “Mai nhi, trở về đi, mẫu phi sẽ coi chuyện này chưa từng phát sinh, trở về, cuộc sống sau này còn rất dài, phía trước, còn có rất nhiều người đang chờ con, có lẽ, con thay đổi góc độ mà nhìn xem, sẽ phát hiện có nhiều điều mới, có người chân chính thuộc về con đang chờ đợi con, phụ vương mẫu phi cũng không phải là người cổ hủ, chỉ cần con sống tốt, chúng ta sẽ coi con như nữ nhi của mình đem con tái giá ra ngoài không thua kém gì những người khác, người kia, con coi như hắn đã chết đi, hơn nữa, đừng nói tới hắn, con có thể trốn thoát được nhị thúc, cũng sẽ không có kết cục tốt, tương lai sẽ cùng hắn rơi vào địa ngục, không bằng bây giờ quay trở về đi.”

Thượng Quan Mai cuối cùng nghe thấy nhện không được, ôm lấy vương phi khóc lớn nói: “Mẫu phi, Mai nhi thật xin lỗi người.”

Hắc y nhân đứng ở một bên càng ngày càng không kiên nhẫn, càng nghe cảm thấy không thích hợp, thật vất vả mới có thể bắt được vương phi, nếu Thượng Quan Mai lần nữa hối hận, không phải uống công sao? Trong đó một người dẫn đầu quát: “Không cần tiếp tục dây dưa nữa, đi nhanh đi.”

Nói xong, liền kéo cánh tay của vương phi, Thượng Quan Mai từ trong lòng của vương phi ngẩng đầu lên, quát: “Buông tay, chúng ta không đi, các người buông mẫu phi ra.”

Trên mặt hắc y nhân lộ ra một ý cười nhẹ, chống lại Thượng Quan Mai nói: “Thế tử phi tốt nhất không cần lộn xộn, trước mắt tại hạ còn sống, sẽ không làm khó dễ người, nhưng mà, vương phi là người mà chủ nhân muốn, hôm nay nhất định phải đi theo chúng ta.”

Thượng Quan Mai nghe thấy sắc mặt tái nhợt nói: “Các người. Ngay cả ta cũng muốn cưỡng ép sao?”

“Đó là tất nhiên, thật vất vả mới đi đến đây, đương nhiên là nên mang người đi, người nào có thể mang đi tất cả đều mang đi, chỉ tiếc, Tôn Cẩm Nương không ở quý phủ, bằng không, cũng để cho người lừa gạt nàng đến đây, lúc đó sự việc mới được coi là toàn vẹn.” Lời nói của hắc y nhân kia cuồng vọng đắc ý, con người nhìn về phía Thượng Quan Mai lộ ra tia khinh thường, không bao giờ chần chờ nữa, liền kéo vương phi hướng vào sâu trong bí đạo.

Lại có hắc y nhân đến kéo Thượng Quan Mai, Thượng Quan Mai lại kỳ lạ không dây dưa, thản nhiên nói: “Gấp gáp làm cái gì, vốn chính là ta muốn đi theo các người, mặc dù có đổi ý một chút, nhưng chung quy lần đi này ta có thể nhìn thấy tướng công, có hi vọng ở phía trước, ta vẫn nguyện ý đi, bằng không, lúc trước cũng sẽ không đồng ý với các người.”

Hắc y nhân kia nghe thấy nàng nói có đạo lý, liền để cho người khác thả lỏng nàng ra, nhưng mà vẫn trông chừng, không cho nàng đi loạn, mấy người đi trong bí đạo đặc biệt nhanh chóng tiến lên phía trước, đi bảy tám vòng, thật vất vả mới đi ra khỏi địa đạo, đi vào trong một gian phòng, vương phi từ chỗ tối đi ra, ánh mắt có chút không thích ứng được, nhưng một lát sau liền phát hiện, phòng này trông như thư phòng, nhưng nhìn xem giống như đã lâu không có người quét dọn qua, bụi bặm trong thư phòng dày đặc, xuyên thấu ra bên ngoài cửa sổ thư phòng, trong lòng không khỏi ngẩn ra, cảnh trí bày biện ở bên ngoài cửa sổ, nơi này vậy mà lại là ở Đông Phủ.

Từ khi Lãnh Hoa Hiên trúng thi đình thứ nhất, sau khi thành Trạng Nguyên, nguyên nhân là do hoàng thượng quá mức nghi ngờ hắn, không tin hắn còn có thể trung thành vì Đại Cẩm, vẫn không chịu ban chức quan cho hắn, không có việc gì lại gạt hắn sang một bên, Lãnh Hoa Hiên cũng biết, chuyện này cũng xem như hoàng thượng đã nhân từ rồi, lấy tội danh của Lãnh Nhị, bản thân làm con trai của hắn, không liên lụy đến mức bị bỏ tù, đã là rất may mắn rồi, cũng may thái tử từ trước đến nay coi trọng tài năng của hắn, ở trong triều luôn luôn bảo hộ hắn, hắn mới có thể trải qua mấy tháng bình an như thế này, về sau, trong lòng của hắn nghĩ ở trong kinh dù sao cũng không có đường ra, liền chủ động xin thái tử đi giết giặc, bỏ lại kinh thành đi đến một huyện nhỏ cách xa ba ngàn dặm làm huyện lệnh ở đó, lần này hắn đã nhắm mắt làm ngơ, rời xa kinh thành đầy hỗn loạn, sống một cuộc sống bình thản qua ngày, ở nơi này làm một chút công trạng, chờ chuyện của nhị lão gia phai nhạt đi, lần nữa quay về kinh thành cũng không muộn.

Cho nên, Lãnh Hoa Hiên đi rồi, đại khái trong Đông Phủ cũng không có một chủ nhân chân chính nào nữa, dần dần trở nên hoang phế.

Nhưng thỉnh thoảng cũng có vài người luyến tiếc chủ tử lúc trước, sẽ đi đến phủ trông coi một chút, nói thí dụ như, Yên nhi, tỷ tỷ của nàng Tổ Cầm vì sinh khó nên đã chết, sau khi đưa nhỏ ra đời, cũng chết, tuy rằng Lãnh Hoa Hiên thương tâm, nhưng bởi vì nhà xảy ra biến cố, cũng không thể chiều cố được hơn, lúc gần đi, Yên nhi sống chết muốn đi theo hần, nhưng trải qua chuyện của Tổ Cầm, lòng của Lãnh Hoa Hiên cũng trở nên lạnh lẽo, ngay cả một nha đầu cũng không mang theo, đơn giản một mình rời khỏi, hiện giờ Yên nhi sống giống như một cô hồn dã quỷ, dạo chơi khắp nơi.

Mỗi ngày, nàng đều đi đến trong phủ một chút, cảm nhận được hơi thở của tam thiếu gia, cảm nhận sự phồn vinh của Đông phủ lúc trước, đi ngang qua thư phòng của nhị lão gia, hình như nghe được chút động tĩnh, trong lòng cảm thấy vui vẻ, không khỏi đi đến gần, xuyên qua bức màn nửa đóng nửa ở kia, giống như Yên nhi nhìn thấy hình ảnh trong phòng kia trong lòng không khỏi hoảng sợ, nhìn kỹ, phảng phất giống như vương phi đang bị một tên hắc y nhân kéo đi, trong lòng Yên nhi trầm xuống, lập tức chạy ra ngoài.

Đã đi qua hai cửa, rất nhanh liền đi đến cái cửa nhỏ nối liền giữa vương phủ với Đông phủ, Yên nhi vội vàng chạy vào, liền nhìn thấy trong vương phủ rất hỗn loạn, rất xa, liền nhìn thấy vương gia đang dẫn người tìm kiếm cái gì đó, Yên nhi càng thêm khẳng định sự nghi ngờ trong lòng, hô to một tiếng, tiến lên về phía vương gia, vương gia nghe thấy sững sốt, lập tức nhanh chóng đi đến, bắt lấy Yên nhi liền hỏi: “Người nhìn thấy vương phi sao?”

“Phải Đúng vậy, vương gia, ở nhị. trong thư phòng nhị lão gia.” Yên nhi thở không ra hơi trả lời.

Wương gia buông nàng ra, phi thân vút qua, thẳng tiến đi về phía Đông phủ, thị vệ trong phủ cũng lập tức đi theo, nhưng chờ đến khi vương gia đi đến trong thư phòng Đông phủ, nhanh chóng vào trong thư phòng, lại không thấy nửa bóng người, không khỏi kinh hãi, phân phó tất cả thị vệ trông coi tất cả thông đạo bên ngoài Đông phủ, bản thân thì cười ngựa chạy vội về hướng ngoại thành.

Vài tên thị vệ thân cận cũng cười ngựa đuổi theo.

Lại nói đến Lãnh Hoa Đình, trong đại lao Tông nhân phủ cũng không phát hiện vết tích gì, trong lòng trầm xuống, trước tiên liền dẫn binh đi về phía Tôn phủ, trong lòng hần có chút không yên tâm, không biết trong khoảng thời gian này không có mình ở đó, người thân nhất của hần, có thể gặp nguy hiểm gì hay không, trong lòng của hần vương vấn nhất chính là Cẩm Nương cùng Dương ca nhi, đương nhiên trước tiên phải đi đến Tôn phủ.

Tới Tôn phủ, lão thái gia đã đứng trước cửa chờ hần, vừa thấy hần đến đây, trên mặt mang theo tia tươi cười vui mừng.

Lãnh Hoa Đình đi nhanh về phía trước, nhìn thấy vẻ mặt lão thái gia bình tĩnh thận trọng, trong lòng thả lỏng một chút, hành lễ với lão thái gia.

“Sự tình thuận lợi chứ?” Lão thái gia cười hỏi.

“Tất cả đều theo tiến hành kế hoạch, hiện giờ Lục hoàng tử cùng Lưu phi đã bị bắt lại, chuyện còn lại, thái tử điện hạ sẽ xử lý tốt, tôn tể lần này tới là.” Lãnh Hoa Đình đè nén tâm tình mãnh liệt muốn gặp Cẩm Nương lại, khom người nói với Lão thái gia.

“Ha ha ha, người đi đi, suy nghĩ của người trẻ tuổi, lão nhân có thể lý giải được mà.” Lão thái gia vỗ vỗ bờ vai của hần nói.

Lãnh Hoa Đình không khỏi vui mừng vừa chấp tay, tạ ơn qua một tiếng, liền nhanh chóng hướng về phía viện của Cẩm Nương chạy tới.

Cẩm Nương đang ở trong phòng lo lắng, mặc dù Lục hoàng tử cầm theo ấn tín cùng độc châm của nàng, cũng không biết hần có thật sự động thủ với hoàng thượng hay không, hơn một tháng qua, mỗi ngày đều giả vờ diễn trò với người kia, thật sự rất mệt mỏi, khó khăn nhất chính là tên tiểu tử Lãnh Thanh Dục kia, không có việc gì cũng lại đây náo loạn một chút, làm hại chính mình thiếu chút nữa để mặc cho hần giúp đỡ, tướng công như thế nào còn chưa đến, cũng đã đến lúc nên đón mình với Dương ca nhi hồi phủ rồi.

Nhị phu nhân mỗi ngày đều tới khuyên nhủ Cẩm Nương, lỗi tai của Cẩm Nương đã nghe đến thành kén rồi, lại không thể nói rõ cùng nhị phu nhân, không thể làm gì khác đành phải tiếp tục diễn kịch, nhị phu nhân khích lệ nàng một chút, nàng liền mắng Lãnh Hoa Đình vong ân phụ nghĩa như thế nào, có mới nới cũ làm sao, như thế nào vô ơn bạc nghĩa mà phụ lòng nàng, bên cạnh chữ mắng còn gạt nước mắt, Trương ma ma cùng Tú cô nhìn thấy thương tâm không thôi, vô cùng khổ sở.

Chỉ có Dương ca nhi vẫn ăn uống đầy đủ, thỉnh thoảng nhìn thấy mẫu thân của bé khóc nhè gạt lệ, liền gào khóc muốn Cẩm Nương ôm, sau đó sẽ ôm lấy mặt của Cẩm Nương gặm loạn một trận, mở ra cái miệng không răng kia, biểu lộ ra một bộ mặt tươi cười thật lớn cho Cẩm Nương, nhiều lần Cẩm Nương nhịn xuống không được “phụt” một tiếng liền bật cười, nhìn thấy vậy Trương ma ma cùng Tú cô hai mặt nhìn nhau, không biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra với nàng nữa.

Mỗi khi như thế Cẩm Nương, liền thở dài, nhéo cái mũi nhỏ nhắn hay gây sự của Dương ca nhi, nhưng bàn chân của Dương ca nhi lại ở trên đùi của Cẩm Nương nhảy loạn, cười đến sáng lạn, Cẩm Nương nhìn thấy mặt mũi tinh xảo của bé giống như Lãnh Hoa Đình, trong lòng liền cảm thấy ngọt ngào lại hạnh phúc.

Lúc này, nhị phu nhân lại giống như thường ngày đi đến khuyên Cẩm Nương: “Ta nói Cẩm Nương con nha, nương đều theo khuyên nhủ con cả trăm lần rồi, chung quy con nên nghe lời một câu thôi, đều đã hơn một tháng, con còn ở lại nhà mẫu thân, nào có người phụ nữ nào ở nhà mẫu thân mà chăm sóc đứa nhỏ chứ, đứa nhỏ đều đã lớn như vậy, con thật là muốn cãi nhau mà trở mặt như vậy sao? Như vậy chỉ có hại cho Dương ca nhi mà thôi.”

Cẩm Nương ôm Dương ca nhi không lên tiếng, qua hôm nay, Lục hoàng tử sao còn đến phủ nữa chứ, cũng không cần phải giả bộ nữa, cho nên, nàng chỉ lo ôm Dương ca nhi chơi đùa, cầm ngón tay mập mập của bé chơi đùa bất sâu, Dương ca nhi đã sớm bị Tú cô không ít lần chỉ dạy, nhưng bé tuyệt đối không cam tâm tình nguyện chơi trò này, Cẩm Nương nắm lấy tay của bá, bé liền dùng sức uốn éo, bất loạn nắm loạn, không cho nàng bắt được, thỉnh thoảng nắm lấy vạt áo của Cẩm Nương che trước mặt nàng.

Nhị phu nhân nhìn thấy mẫu tử của Cẩm Nương chơi đùa đến bất diệc nhạc hồ, căn bản không nghe rõ chính mình đang nói cái gì, không khỏi thở dài, lòng như bị cắt ngang nói: “Không thể như vậy nữa, sáng mai ta liền xin chỉ thị của lão phu nhân, đem con đuổi về Vương phủ.”

Sắc mặt của Cẩm Nương vô cùng bình tĩnh, cười nhạt nói: “Hắn không đến đón con, con sẽ không trở về, nương, người cũng đừng quan tâm, nam nhân, không thể nuông chiều bọn họ, con đã cho hắn không ít thời gian, nếu không đến, hừ, con sẽ không cần hắn, mang theo Dương ca nhi lưu lạc thiên nhai cũng tốt”.

“Nàng dám, nói hươu nói vượn lần nữa thử xem ta sẽ trừng trị nàng như thế nào.” Cẩm Nương vừa nói xong, nhị phu nhân mang theo chính khí muốn giáo huấn nàng, liền nghe bên ngoài truyền đến giọng nói của Lãnh Hoa Đình, nhị phu nhân vừa nghe được, cảm thấy mừng rỡ, cuối cùng hai oan gia đã gặp mặt rồi, chỉ cần gặp mặt, thương lượng cùng nhau, giải tỏa được hiểu lầm, tiêu tan sự tức giận là được rồi.

Cẩm Nương nghe thấy âm thanh của Lãnh Hoa Đình, hiển nhiên trong lòng cảm thấy mừng rỡ, gánh nặng trong lòng cũng được thả lỏng xuống, hắn có thể nhanh chóng tới đây như vậy, xem ra, việc trong cung đã được tiến hành rất thuận lợi, ít nhất cũng đã thành công hơn phân nửa rồi, hiện tại, e rằng chỉ còn chờ việc thái tử đăng cơ.

Nhưng mà, thật vất vả mới chờ được người đó đến đây, vậy mà vừa đến đây câu đầu tiên lại muốn trừng trị mình, hừ, nàng không có ở trong phủ vài ngày, không phải hắn được tiêu điều tự tại cùng Lạc Hà, vô cùng phong lưu khoái hoạt đi, tuy rằng nàng biết cái kia chỉ là diễn trò, nhưng trong lòng Cẩm Nương vẫn cảm thấy không thoải mái, thấy người kia vươn thân thể xinh đẹp mà tiến vào, ôm lấy Dương ca nhi, quay đầu liền đi vào trong phòng.

Nhị phu nhân vừa thấy liền sốt ruột, vừa muốn kéo nàng trở về, Lãnh Hoa Đình liền tiến lên một bước dài vượt qua, quay đầu lại an ủi nhị phu nhân một câu: “Nhạc mẫu không cần sốt ruột, không sao đâu.” Nói xong, người liền chớp mắt đi vào trong phòng.

Nhị phu nhân nhìn thấy ghen lời, nhìn phía Tú cô, Tú cô bĩu môi, cái gì cũng chưa nói, tiếp tục may cho Dương ca nhi cái mũ bằng vải nhung, bên cạnh vừa may vá vừa hỏi: “Nhị phu nhân, hiện giờ Dương ca nhi càng ăn càng chóng lớn, chung quy là nên mời nhũ mẫu, nhưng mà thiếu phu nhân vẫn liên tục không chịu

mời, việc này, cũng không thể kéo dài nữa, lúc này Dương ca nhi đang trong quá trình trưởng thành, để bé bị đói cũng không tốt, hơn nữa, nếu lấy sữa ra thì thân thể của phụ nhân cũng khó có thể bồi dưỡng tốt được, trong phủ người là chủ mẫu, việc này, người có kinh nghiệm, rất phù hợp để giúp đỡ việc này.”

Nhị phụ nhân nghe xong gật gật đầu, đồng thời xoay mắt nhìn vào trong phòng, trong lòng vẫn có chút không an tâm, Trương ma ma lại cười khuyên nhủ: “Không sao, trước kia ở trong phủ bọn họ cũng tranh cãi một chút, một lát nữa sẽ tốt thôi, thân gia phụ nhân (thông gia hai bên) không cần rất lo lắng, người không thấy được, từ khi phụ nhân của chúng ta tranh cãi cho đến nay, có tức giận đến ăn không ngon sao? Một ngày tức giận đến ngủ không được sao? Nên ăn, nên ngủ, đâu có chỗ nào giống như tâm tình không tốt, bộ dạng muốn cùng cách với nhị gia chứ.”

Nhị phụ nhân vừa nghe thấy, liền yên tâm, nói với Tú cô: “Việc của người nói, ta sẽ ra lệnh cho người làm đi, người hầu bên trong phủ trái lại không có sữa, e rằng phải ra ngoài mà tìm, nhưng mà chỉ sợ. người không đáng tin cậy.”

Hai người Tú cô cùng Trương ma ma cũng hiểu rằng việc này cũng khó mà thực hiện, liền gật đầu, tiễn nhị phụ nhân đi.

Lãnh Hoa Đình vừa vào nhà, liền vội vàng từ phía sau ôm lấy thắt lưng của Cẩm Nương, đầu gối lên vai của Cẩm Nương, ôn nhu nói: “Nương tử, nhớ vì phụ sao?”

Cẩm Nương nghe thấy nhếch miệng cười cười, dựa vào trong lòng ngực ấm áp của hắn, trong lòng cảm thấy có một chút yên bình, xoay đầu hỏi: “Đều giải quyết hết rồi, thái tử hẳn là nhanh chóng đăng cơ, được tính kia chỉ có thể duy trì nửa tháng.”

Lãnh Hoa Đình cười cắn xuống vành tai bạch ngọc của nàng, buồn cười nói: “Hiệu quả của dược liệu kia là do Trung Lâm thúc nói cho nàng biết sao?”

Cẩm Nương gật gật đầu, không khỏi lại cảm thấy sốt ruột: “Thời gian có quá gấp gáp hay không? Tân hoàng đăng cơ là đại sự, nửa tháng, sợ là không kịp đâu.”

“Không chỉ có nửa tháng đấy thôi đâu, nương tử ngọc, Lưu thái y đã nói, hoàng thượng rất nhanh sẽ tỉnh lại, thời gian không dài, thông thường chỉ từ ba đến năm năm thôi.” Lãnh Hoa Đình nhớ tới bộ dáng khi vượt râu của Lưu thái y, vẻ mặt đứng đắn nói ra những lời này, cảm thấy rất muốn cười.

Cẩm Nương nghe vậy ngẩn ra, lập tức kịp phản ứng nói: “Tướng công, ý của chàng là. Lưu thái y hẳn. Hẳn sẽ.”

“Ừ, chỉ cần thái tử muốn, Lưu thái y sẽ làm cho hoàng thượng vĩnh viễn cũng không tỉnh lại, yên tâm đi, thái tử là từ trong cung mà lớn lên, nàng không cần nghĩ người quá mức lương thiện.” Lãnh Hoa Đình nhéo cái mũi của nàng, khẽ cau mày nhăn mặt, nhưng lập tức lại giãn ra.

Dương ca nhi từ lúc vừa nhìn thấy Lãnh Hoa Đình liền cảm thấy vui vẻ, phụ thân đã lâu không ôm bé, lúc này thật vất vả mới gặp được người, bé rất muốn phụ thân ôm một cái, nhưng mà phụ thân lại ôm mẫu thân, căn bản là không muốn ôm bé, Dương ca nhi nhìn thấy không vui, ở trong lòng của Cẩm Nương liền lấy chân mập mạp đập đập, giẫm lên bụng Cẩm Nương bò lên trên, “nga nga” hấp dẫn sự chú ý của Lãnh Hoa Đình.

Lúc này lại nhìn thấy phụ thân nắm lấy cái mũi của mẫu thân bé, bé cũng học theo đi bắt lấy cái mũi của Cẩm Nương, khiến cho cái mũi của Cẩm Nương dính đầy nước bọt, Lãnh Hoa Đình liền cầm khăn giúp Cẩm Nương lau, trừng mắt nhìn nhi tử của mình nói: “Cái mũi của mẫu thân con là của phụ thân, con về sau không được nắm.”

Dương ca nhi mới sáu tháng tuổi, vốn rất thông minh, lúc này lại hướng về phụ thân của bé lấy lòng cả buổi, chưa nói đến việc không được phụ thân ôm một cái, còn mắng bé một trận, rốt cuộc bé cảm thấy không vui, oa một tiếng khóc rống lên, Cẩm Nương vừa nhìn thấy bé khóc liền đau lòng, nhưng cũng không muốn dỗ bé, thân mình dẩy dựa, đem Dương ca nhi nhét vào lòng của Lãnh Hoa Đình, bản thân ngồi ở một bên ăn điểm tâm.

Một nhà ba người ở trong phòng cười đùa một hồi, bên ngoài Tú cô cùng Trương ma ma cũng không nghe âm thanh cãi nhau, không khỏi nhìn nhau cười, hai người đặc biệt đi ra làm những chuyện khác, Trương ma

ma liền cười đối Song nhi nói: “Nhanh một chút thu dọn đồ đạc đi, một lát nữa, chúng ta sẽ quay về vương phủ.”

Song nhi nghe vậy vô cùng cao hứng, liền trực tiếp đi vào trong phòng thu dọn đồ đạc.

Nhưng cũng không lâu sau, liền có nha đầu của Tôn phủ đến báo lại, nói là thị vệ của Giản Thân vương phủ đến truyền tin, trong phủ đã xảy ra chuyện.

Lãnh Hoa Đình cùng Cẩm Nương nghe vậy ngẩn ra, vội vàng từ trong phòng đi ra, ra lệnh cho người mang tên thị vệ kia đi vào hỏi, vừa hỏi xong, hai người đồng thời cảm thấy sợ hãi, Lãnh Hoa Đình cầm lấy áo khoác liền đi ra bên ngoài, nói với Cẩm Nương: “Nương tử, vương phủ hiện giờ đã không còn yên bình nữa, trước tiên nằng ở nhà mẫu thân một thời gian đi, ta đi trước cứu mẫu thân sau liền đến đón nằng.”

Trong lòng của Cẩm Nương cũng rất lo lắng, không biết làm sao cho tốt, tại sao lại có người bắt cóc vương phi, chẳng lẽ là nhị lão gia sao? Không phải, nhị lão gia cướp vương phi đi làm cái gì? Chẳng lẽ là Dự Thân vương? Cũng không thể nào, Dự Thân vương tuy là kẻ thù của Giản Thân vương, nhưng nhất định sẽ không làm ra chuyện phạm pháp như vậy mới phải, đoạt vương phi đi làm cái gì đây? Dem người làm phi tử của hắc sao? Quả thực là thiên phương dạ đàm (Ngàn lẻ một đêm: Ý nói những chuyện quá hoang đường, khóe léo không thực). Hắc không muốn làm vương gia ở Đại Cẩm nữa sao?

Mới vừa rồi ở trong phòng Lãnh Hoa Đình nói cho nằng biết việc Lãnh Hoa Đường đã đào tẩu, lúc đó khi nghe thấy trong lòng của Cẩm Nương cảm thấy rung mình, tên súc sinh kia đào tẩu, e rằng sẽ phát sinh rất nhiều chuyện, hắc đúng thật là một tiểu cường (*con gián) đánh không chết mà, tới lúc này rồi, cũng có thể thừa dịp não loạn mà chạy thoát, bản lĩnh của nhị gia cũng quá thông thiên đi, đại lao của Tông Nhân phủ, phòng thủ rất kiên cố, ngay cả đại lao của hoàng thất cũng không chịu nổi một đòn như vậy, quả thật không có gì có thể ngăn chặn người của Tây Lương rồi, nói như thế, người Tây Lương đều có khả năng tiến vào hoàng cung để ám sát thái tử cùng hoàng thượng.

Càng nghĩ càng lo lắng, chỉ cảm thấy triều đình mục nát này có thể gửi được mùi hôi thối này, nếu như thái tử còn không sớm ngày đăng cơ, chăm lo việc nước, tận sức cải cách lại, nằng mong muốn tìm ình một thể ngoại đào viên cùng tướng công thân ái và con trai của mình cách xa nơi này, cảm thụ cuộc sống khoái lạc.

Vừa nghĩ tới Lãnh Hoa Đường, Cẩm Nương liền nhớ đến Ngọc Nương bị giam trong hậu viện suốt ngày như người điên, tới phủ đã lâu như vậy, Cẩm Nương cũng không nhìn qua Ngọc Nương một chút nào, biết rõ tâm ma của nằng ta quá lớn, cho dù khuyên cũng không được, nếu nằng đi đến đó, chỉ biết sẽ bị nằng ta mắng chửi, chỉ biết càng chọc giận nằng ta, nghe nói bộ dáng hiện giờ của Ngọc Nương đã gầy đi rất nhiều, người cũng giống như một bộ xương khô, có lẽ, mỗi người đều có nghiệp chướng của chính mình, tâm tính không thanh khiết, thì nghiệp chướng kia khó mà giải trừ, nếu nằng ta sống như vậy, ngược lại chết càng tốt hơn.

Đang suy nghĩ, liền thấy nhị phu nhân vội vàng chạy tới đây, kéo tay nằng liền đi đến sau hậu viện, Cẩm Nương khó hiểu, mang Dương ca nhi cho Tú cô, vừa đi vừa hỏi nhị phu nhân: “Mẫu thân, đã xảy ra chuyện gì?”

“Ngọc Nương đã chết, là bị người khác giết chết, bị người ta khoét tim.” Nhị phu nhân cũng không đành lòng nói, sắc mặt tái nhợt.

Cẩm Nương vừa nghe liền dừng chân lại, không chịu tiến lên: “Nương, người tận mắt thấy rồi sao?”

“Không có, là do ma ma canh giữ báo lại.” Nhị phu nhân đi theo cũng ngừng lại, nhíu mi nói.

“Trong tương phủ thị vệ cũng coi như sâm nghiêm, làm sao lại có người đi vào, giết Ngọc Nương được chứ? Chẳng lẽ là Lãnh Hoa Đường? Không tốt, con phải nhanh trở về, sợ Dương ca nhi sẽ gặp chuyện không may.” Cẩm Nương càng cảm thấy có chỗ nào không đúng, xoay người liền đi về phía viện của mình.

Hoàn hảo, rất xa đã nghe được tiếng cười của Dương ca nhi cùng Tú cô, nằng thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm giác mình có chút trông gà hóa cuốc, nhưng trong lòng vẫn còn bị đè nặng, kéo nhị phu nhân quay trở về sân của mình.

Đem Dương ca nhi ôm vào trong lòng, trong lòng của Cẩm Nương mới cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều, sau một lúc lâu, mới chịu nói chuyện với nhị phu nhân: “Mẫu thân, báo quan đi, loại chuyện này, bí mật điều tra là không được, Ngọc Nương là đích tiểu thư của Tôn phủ, bị giết trong nhà mẫu thân mình, việc này khẳng định có điểm kỳ lạ, hiện giờ chủ mẫu trong phủ là người, trong hậu viện xảy ra chuyện, người nhất định sẽ không tránh khỏi liên quan, chỉ sợ đại phu nhân sẽ đem chuyện này trách lên đầu của người, đến lúc đó, có miệng cũng không thể nói rõ ràng được.”

Nhị phu nhân hoảng sợ nhất chính là việc này, một Tôn tướng phủ không một kẻ hở như vậy, vậy mà kẻ bắt cóc tiến vào quỹ không biết thần không hay, hơn nữa, nhắm thẳng đến trong viện của Ngọc Nương, chỉ giết một mình nàng, việc này thật sự quá mức kỳ lạ, tuy tính tình của Ngọc Nương ngang ngược kiêu ngạo ương ngạnh, nhưng cũng không đến mức bị người khác hận đến nổi móc tim lột da đi, chẳng lẽ, thật sự là Lãnh Hoa Đường sao? Vậy hẳn cũng quá đáng sợ rồi.

Trong lúc nhất thời, nhị phu nhân hoang mang lo sợ, đứng lên liền đi ra ngoài: “Việc này nên để lão thái gia làm chủ mới được, Cẩm Nương, trong viện của con chỉ sợ xảy ra chuyện không ổn rồi, nhanh chóng đến viện của lão phu nhân đi, nhiều người trông chừng, cũng an toàn một chút.”

Cẩm Nương nghe vậy gật gật đầu, để cho Trương ma ma thu thập đồ đạc.

Sau khi lão thái gia nghe thấy tình trạng của Tôn Cẩm Nương, sắc mặt liền trở nên ngưng trọng, lập tức tự mình đứng dậy đi ra ngoài, người phải đi tìm nhân vật quan trọng là thái tử, hơn nữa, phải giải thích với Trương thái sư một trận, nhưng mà, bên chỗ đại phu nhân nếu vì vậy mà xảy ra việc gì, Trương gia tất nhiên sẽ lại xuất hiện hiểu lầm, hiện giờ Tôn tướng quân đang ở biên quan tận sức mà chống đỡ, trong nhà, không thể để cho hắn thêm lo lắng nữa, bằng không, cũng quá có lỗi với nhi tử đang ở bên ngoài bảo vệ giang sơn của mình.

Kỵ mã của vương gia đã đuổi theo mười vạn dặm, nhưng một bóng người cũng không nhìn thấy, không khỏi khẩn trương, thị vệ đã phát tín hiệu cho Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình dẫn theo một ngàn tư binh cũng đuổi tới, nhưng cũng không thấy được một chút tung tích, lúc đang gấp gáp đuổi theo tới bên ngoài huyện Đại Thông, từ trên đường lớn đột nhiên có một người nhào ra, chắn phía trước đội ngũ.

Vương gia tập trung nhìn xem, thì ra là Diệp Trung Bản con trai của Diệp Nhất, nhìn thấy bộ dạng vô cùng chật vật của Diệp Trung Bản, giống như cũng đã đuổi theo rất lâu trên đường, nhưng mà ông không biết hắn sẽ đột nhiên xuất hiện vào lúc này, lúc trước vương gia đến Giang Nam sau cũng đã được nghe nói, Diệp Trung Bản đã phản bội Diệp Nhất cùng ông, bị Lãnh Hoa Đường cùng Dụ Thân vương thu nhận, sau đó, lại không biết chạy trốn tới đâu, lúc này, sao lại ở trên đường lớn của huyện Đại Thông đây?

“Nô tài cuối cùng cũng đã gặp được vương gia.” Diệp Trung Bản vừa nhìn thấy vương gia liền rơi lệ đầy mặt, khóc lớn nói.

“Người là tên nô tài phản chủ, lúc này ở đây ngăn cản là có dụng ý gì?” Vương gia cảm thấy sốt ruột cho vương phi, không có thời gian cùng Diệp Trung Bản lải nhải, thúc ngựa đi qua.

Diệp Trung Bản vội ngăn lại nói: “Vương gia, phương hướng này sai lầm rồi, người vẫn một lòng đi về phía tây mà tìm kiếm, kỳ thật, bọn họ đem người ra khỏi đây một lát rồi, liền hướng về phía đông mà đi, lúc này, e rằng đã chạy được mấy chục dặm đường, vương gia, người nhanh chóng thay đổi phương hướng đi, theo sông Vị Hà mà đi tìm, nhất định có thể tìm được.”

Vương gia sao lại chịu tin lời của hắn, lẽ ra nếu vương phi bị người của Lãnh Nhị cướp đi, đương nhiên sẽ đi về hướng tây mới phải, sao có thể đi về hướng đông được chứ?

Hơn nữa, theo như lời nói của Diệp Trung Bản cũng không đủ tin tưởng, một người đã từng phản bội qua chủ tử của mình, làm sao còn có cái gì đáng tin chứ?

“Vương gia, nô tài biết các người không tin ta, nhưng điều nô tài nói là sự thật, nếu chậm hơn một chút, chỉ sợ người đã đi đến Đông Lâm Quốc rồi, bọn họ là sợ người đi đến phía tây để tìm kiếm, cho nên mới cố ý đi đến phía đông, theo Đông Lâm, rồi sẽ quay lại Tây Lương.”

Diệp Trung Bản không ngừng ở dưới chân ngựa đập đầu, lại nói: “Nô tài biết sai, đã sớm hối hận, đã hơn một năm, đi theo làm người bên trong của bọn họ, chờ đợi để có thể được giúp bọn họ một lần, chỉ tiếc, bọn

họ vẫn không quá tin tưởng nô tài, có rất nhiều chuyện nô tài vẫn không thể biết rõ tình hình, hiện giờ cuối cùng đã biết được một chút, vừa lén lút nhìn xem bọn họ mở cuộc họp, đi đường tắt để vượt qua vương gia, người hãy tin nô tài một lần này đi.”

Lãnh Hoa Đình xuống ngựa ở trên đường lớn tuần tra qua một lần, cũng nhìn không ra nửa dấu vết của xe ngựa, liền nói với vương gia, phụ vương, chúng ta chia làm hai đường, người dẫn theo năm trăm người tìm kiếm về hướng Đông, nhi tử sẽ truy đuổi về hướng tây, như vậy sẽ thuận tiện cả hai bên sẽ không gặp sai lầm.

160. Chương 161

Vương gia gật đầu, vung roi ngựa lên, nói với Diệp Trung Bản: “Người đã biết rõ bọn hắc đi phía đông, cái xe ngựa kia của bọn hắc có đặc thù gì tất nhiên cũng rõ ràng, vậy người lên ngựa đi, đi phía trước dẫn đường.”

Diệp Trung Bản nghe xong mừng rỡ nhanh chóng đứng lên, xoay người nhảy lên một con ngựa, vương gia lại không chân chờ, hất roi lên, quay đầu ngựa lại chuyển thành hướng đông mà đi.

Lãnh Hoa Đình bình tĩnh ở phía trước dẫn đường lại đuổi theo hơn mười dặm, không có phát hiện nửa điểm tung tích, có lẽ, Diệp Trung Bản nói có khả năng là sự thật, trong nội tâm lại nhớ thương Cẩm Nương và Dương ca nhi còn đang ở bên trong Tôn phủ, liền không hề đuổi theo nữa, dẫn theo nhân mã trở về kinh thành.

Lại nói lão thái gia phái người xem xét hiện trường Ngọc Nương bị giết, phát hiện không có bất kỳ dấu vết đánh nhau, khi Ngọc Nương chết, con mắt mở thật to, lúc sắp chết ánh mắt sợ hãi cùng bất lực như vậy, giống như gặp phải ma quỷ, xem ra, người giết chết nàng là người nàng đã từng biết, hơn nữa, là quen biết, lại là kẻ thù, tên người này miêu tả sinh động, nhưng lại cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Lãnh Hoa Đường bị nhốt trong đại lao của Tông Nhân phủ, không nói đến làm thế nào trốn ra được, người vừa mới vượt ngục, không tranh thủ thời gian chạy trốn, lại trước tiên đi đến Tôn phủ giết Tôn Ngọc nương, cái này rất không phù hợp lẽ thường, còn nữa võ công của hắc không phải là bị Giả Thân vương gia phế bỏ rồi sao? Sao lại có bản lĩnh có thể vượt qua thủ vệ trùng trùng điệp điệp của tướng phủ, bí mật vào phủ giết người?

Lão thái gia càng nghĩ lại càng sợ, tìm thái tử gia phái ra hai trăm nha dịch của Thuận Thiên Phủ canh giữ ở bốn phía tướng phủ, thái tử lại phái ám vệ của chính mình đến bảo vệ mẫu tử Cẩm Nương, lão thái gia lúc này mới thả lỏng chút ít, khi đó, người khám nghiệm tử thi nói Ngọc nương đã chết vào giờ Tuất đêm qua, đó chính là thời điểm đám bà tử bọn họ thay ca, hơn nữa bởi vì trong cung đình có phản loạn, trong tướng phủ tuần tra cũng rất nghiêm cẩn, cũng không có phát hiện người nào khác thường vào phủ, lại sai thủ vệ điều tra đám bà tử, vốn cho bốn bà tử canh trước cửa phòng Ngọc Nương, nhưng chỉ còn lại ba người.

Hỏi ba bà tử còn lại, các nàng đều hai mặt nhìn nhau, không biết người kia đi nơi nào, Nhị phu nhân cùng Cẩm Nương đều ngồi ở trong nội đường, tướng gia có việc đi ra ngoài cho nên để Nhị phu nhân thăm tra mấy bà tử này. Cẩm Nương nhìn tình hình này, không khỏi nhíu chặt đôi mi thanh tú, hỏi một bà tử trong đó: “Theo như lời các người Lưu bà tử đêm qua không thay ca sao?”

Ba bà tử kia đồng thời gật đầu xác nhận, Cẩm Nương lại hỏi ba bà tử về thái độ của Lưu bà tử: “Người đêm qua có phát hiện bà ta có những biểu hiện không giống ngày thường không?”

Các bà tử kia nghe xong không khỏi nhớ lại nghĩ, sau một lúc lâu đôi mắt mới đột nhiên sáng ngời nói: “Rất cao, nô tỳ cảm giác nàng so ngày bình thường cao hơn rất nhiều, bởi vì buổi tối hôm qua nô tỳ tham ăn uống chút ít rượu, cho nên, không có quá chú ý, chỉ là cảm thấy thân thể nàng vốn không đứng thẳng, trên mặt cũng là chất phát hiện lạnh, nô tỳ nói chuyện với nàng mà nàng cũng không phản ứng, nha... Tứ cô nương, chỉ sợ Lưu bà tử kia là người giả mạo.”

Cầm Nương nghe vậy đôi mắt híp lại, ánh mắt bén nhọn ác liệt mà nhìn về phía bà tử vừa nói chuyện kia, Lưu bà tử ngày bình thường cùng nàng ở chung một chỗ cũng lâu rồi, mỗi ngày đều gặp mặt, đột nhiên thay đổi lớn như vậy, lúc ấy bà ta như thế nào không có phát hiện ra? Hơn nữa, cái Lưu bà tử kia hình như là hung thủ giả trang tiến đến hành hung, khi Ngọc Nương chết, tất nhiên cũng sẽ có tiếng kêu thảm thiết, vì sao bà ta một chút cũng không có phát giác ra? Tại sao để đến buổi trưa hôm nay mới bắt báo?

“Người nhận của hung thủ kia bao nhiêu bạc?” Cầm Nương đột nhiên đặt câu hỏi với bà tử kia.

Bà tử kia nghe vậy chấn động, ánh mắt bối rối liếc qua Cầm Nương, lập tức rũ xuống, không dám nhìn Cầm Nương nữa, trong miệng lại nói: “Tứ cô nương nói chuyện gì ạ, nô tỳ... Ở đâu mà nhận ra hung thủ kia là ai, làm sao lại nhận bạc của hần, Tứ cô nương, ngài cũng đừng oan uổng nô tỳ.”

“Hừ, còn dám giả hoạt biện mình, hung thủ kia sợ là trên người cũng không có bao nhiêu tiền bạc, liền chỉ cấp cho người một vật tùy thân thôi, người tới, lấy khối ngọc bên hông của bà ta mang tới đây cho bản phu nhân.” Cầm Nương cười lạnh với nói bà tử kia.

Bà tử kia nghe vậy theo phản xạ muốn lấy tay che đi đai lưng, Song nhi đi ra phía trước, đem tay của bà ta kéo ra, quả nhiên thấy bên hông có đoạn dây đỏ lộ liễu ở bên ngoài đai lưng, hai tay nhẹ nhàng kéo một cái, liền kéo ra một khối ngọc lục bích trong suốt, bà tử kia lập tức mặt xám như tro, lúc ấy liền gục trên mặt đất giả chết, không dám ngẩng đầu.

Cầm Nương cười lạnh nói với bà tử kia: “Người không biết cái dây đỏ này chính là là túi lưới (là cái được thắt bằng dây đỏ hay thấy treo kèm với ngọc bội ak) do bản phu nhân làm sao? Lúc trước bản phu nhân còn tại Tôn gia đã làm cho đại tiểu thư 100 cái hà bao, đánh 100 cái túi lưới, đại tiểu thư cũng không dùng nhiều như vậy, ngược lại là nhị tiểu thư lấy không ít, khối ngọc bên trên túi lưới này, là nhị tiểu thư đeo vào thể tử gia, hừ, thật sự là vô xảo bất thành thư (sự trùng hợp một cách kỳ lạ) ah, hần vậy mà đem cái này thưởng cho người, còn lợi dụng giết Ngọc Nương.”

Nhị phu nhân nghe vậy giận tím mặt, quát to: “Đem cẩu nô tài ăn cây táo rào cây sung, giết người cướp của này đánh chết.”

Cầm Nương vội nói: “Giữ lại đi, đợi người của Thuận Thiên phủ tới, giao cho Thuận Thiên phủ phán quyết là được, mẫu thân, Lãnh Hoa Đường rất giỏi ngụy trang, sẽ dịch dung, tình hình gần đây, bọn hạ nhân trong phủ ra vào nhất định phải được kiểm tra nghiêm ngặt, nếu phát hiện được dấu vết khả nghi, chẳng phân biệt được trắng đen, bắt trước nói sau, cũng không thể lại ra nữa điểm sai lầm giống như hôm nay.”

Nhị phu nhân nghe xong nhẹ gật đầu, gọi tới mấy gã sai vặt đem bà tử kia bắt giữ chờ Thuận Thiên phủ đến, còn gọi đến mấy cái quản sự bà tử, lại lần nữa mới đem sự tình trong phủ sắp xếp lại một lần, quy định thời gian gần đây trừ mua sắm vặt chỉ có thể là quản sự và sai vặt, mặt khác nha hoàn bà tử hết thảy không cho phép xuất phủ, ngay cả những quản lý ở bên ngoài của hàng nếu có chuyện quan trọng, cũng chỉ có thể chờ ở cửa, không cho phép vào nội viện, phòng ngừa có người thừa cơ vào phủ quấy rối.

Sau khi phân công hết tất cả, Cầm Nương mới trở về sương phòng phía đông của mình, lão phu nhân ở sương phòng chính, nhị phu nhân vẫn sẽ ở tại trong phòng của lão phu nhân, một là thuận tiện chăm sóc lão phu nhân, còn nữa nha, lão phu nhân lớn tuổi, có Hiên ca nhi ở bên người tùy thời ôn ào, thời gian cũng trôi qua thoải mái vui vẻ một ít, hôm nay lại thêm Dương ca nhi, tuy nhiên trong phủ tình thế có chút áp lực khẩn trương, nhưng lão phu nhân vẫn mỗi ngày nhìn cháu nội cùng cháu cố mà luôn cười híp mắt.

Cầm Nương cũng khó có được cả ngày ở bên cạnh nhị phu nhân cùng lão phu nhân, bà cháu nhiều thế hệ trôi qua trong hòa thuận và vui vẻ, chỉ là nghĩ tới sự tình Ngọc Nương, lão phu nhân cũng sẽ thở dài, đều là cháu gái của mình, bị chết thảm như vậy, dù thế nào trong nội tâm cũng sẽ đau đớn.

Lão phu nhân bịt kín tin tức cái chết của Ngọc Nương ở trong phủ, không cho phép rơi vào trong tai đại phu nhân, sợ bà ta nhất thời không chịu nổi, sẽ mất, đại phu nhân hôm nay sống toàn bộ nhờ vào thuốc tốt, mũi miệng đã sớm méo xệch, nói không ra lời, chỉ có một đôi mắt còn có thể động đậy, đối với biểu đạt chỉ động chút ít, sau khi Cầm Nương đến nhà mẹ đẻ, thăm bà ta hai lần, mỗi lần đại phu nhân thấy nàng đều rất kích động, Cầm Nương sợ bà ta bị chính mình kích thích mà chết, lại khiến mình rơi vào cái tội danh bất hiếu, dứt khoát về sau liền không đi thăm nữa, chỉ ở bên ngoài thỉnh an, liền thôi.

Nhưng mà, Trinh Nương cùng Vân Nương với tư cách là tỷ muội của Ngọc Nương, lão phu nhân vẫn phân phó người đi Trữ Vương phủ cùng Tĩnh Trữ Hầu phủ báo tang, Trinh Nương cùng Vân Nương rất nhanh liền cùng trở về phủ.

Cầm Nương bởi vì Trinh Nương muốn về nhà mẹ đẻ, trong nội tâm cực kỳ chờ mong, tam tỷ này có quan hệ tốt nhất với nàng, từ sau khi đi Giang Nam về, vẫn không có gặp, Bạch Thịnh Vũ sau khi về phủ, bởi vì công việc ở công bộ quá bận, lại bởi vì Cầm Nương bản thân cũng thật sự rất bận, hai tỷ muội vẫn còn chưa gặp lại, lúc này Trinh Nương cuối cùng cũng tới rồi, Cầm Nương tự nhiên là rất cao hứng.

Ngày ấy về phủ trước là Vân Nương, Trữ Vương cách Tướng phủ gần, thêm nữa Vân Nương dù sao cũng là tỷ muội ruột thịt của Ngọc Nương, bị thống phát ra từ nội phủ, trong lúc cấp thiết, y phục cũng không mang bao nhiêu, liền dẫn theo thiếp thân nha đầu chạy về nhà mẹ đẻ.

Nhị phu nhân ý định tự mình đi đến cổng trong đón Vân Nương, Cầm Nương liền kéo nhị phu nhân lại: “Nàng là văn bối, con cái hồi phủ còn phải vội tới thỉnh an mẫu thân, nào có đạo lý nào mẫu thân tự mình đến cổng trong đón, ngài ở trong phòng chờ, ta đi đón nàng là được.”

Nhị phu nhân nghe xong liền nhìn thoáng qua lão phu nhân đang đùa cùng Hiên ca nhi, lão phu nhân cười gật đầu nói với nàng: “Tổ Tâm, người cũng là người lớn tuổi rồi, đừng có bộ dáng vợ nhỏ sợ phiền phức nữa, về sau trong cái phủ này phải dựa vào người quản lý mọi chuyện, phải xuất ra chút ít khí độ của chủ mẫu mới là đúng, đại cô nương (nhà gái gọi con gái đã có chồng) bên ngoài hồi phủ, tự nhiên là phải tới bái lễ người rồi, không có đạo lý nào người đi đón nàng cả.”

Nhị phu nhân nghe xong đôi mắt liền ảm ứ, mặc dù, từ sau khi Cầm Nương xuất giá khỏi đây, lão phu nhân vẫn coi trọng chính mình, nhưng bởi vì nguyên nhân là đại phu nhân, mặc kệ chính mình làm bao nhiêu, làm thật tốt, trong miệng lão phu nhân chủ mẫu chính thức vẫn là đại phu nhân, chưa từng có thừa nhận qua cái địa vị chủ mẫu của mình, hôm nay cầm lấy cái đuôi đã qua nhiều năm như vậy, Hiên ca nhi cũng lớn như vậy rồi, cuối cùng đã được một câu khẳng định của lão phu nhân, cái này làm cho bà sao có thể không kích động, từ một di nương xuất thân nô tỳ lẫn lộn đến bây giờ, ở giữa ném qua bao nhiêu khổ, bị quá nhiều oan ức, chính bà rõ ràng nhất, cả đời này, muốn nhất, chính là thoát khỏi kiếp nô tỳ, được cái danh phận chính thê, rất cực, có thể đạt được ước muốn, lại làm cho bà sao lại không vui mừng.

“Mẫu thân, cố gắng của ngài, tất cả mọi người đều thấy được, đây là chuyện tốt mà, sao mẫu thân lại khóc.” Cầm Nương an ủi mà vỗ vỗ lưng nhị phu nhân, cầm khăn cho nhị phu nhân lau nước mắt.

Nhị phu nhân rưng rưng cười, nói với Cầm Nương: “Mẫu thân giúp con trông Dương ca nhi, con đi đón đại tỷ con vào đi.”

Cầm Nương gật đầu dẫn theo Song Nhi đi ra ngoài, người còn chưa tới cửa trong, lại nhìn thấy Vân Nương một thân áo kép vải bông đơn bạc, mặt mũi nhoe nhoẹt vệt nước mắt xông vào trong phủ, Cầm Nương bước lên phía trước đón: “Đại tỷ, đã lâu không gặp.”

Vân Nương nâng mắt nhìn về phía Cầm Nương, trong mắt hiện lên một tia oán hận, nhưng trên mặt lại một mảnh thê lương buồn bã, kéo tay Cầm Nương, có chút khóc không thành tiếng: “Tứ muội muội, Ngọc Nương nàng... Nàng như thế nào lại... Là cái người đáng chém ngàn đao nào lại đi giết chết muội muội ta, nếu như bắt được hần, ta muốn đem hần băm thây vạn đoạn.”

Cầm Nương nghe xong nhủ mày, cũng là vẻ mặt bị thương, vỗ vỗ tay Vân Nương nói: “Đại tỷ, người chết không có thể sống lại, hãy nén bị thương đi.”

Vân Nương nhẹ gật đầu, cầm khăn lau khóe mắt, lại hỏi: “Con của Ngọc Nương đâu rồi? Hôm nay ở đâu?”

Cầm Nương bị nàng hỏi vậy chấn động, con của Ngọc Nương bị Thượng Quan Mai ôm đi rồi, suốt mấy hôm nay cũng không thấy Thượng Quan Mai đâu, vương phi đã mất tích, lúc này cũng không biết người ở nơi nào rồi, nhưng mà, lời này phải nói với Vân Nương như thế nào? Nói sợ là sẽ phải tự trách mình không có thực sự chiếu cố con của Ngọc Nương, hoặc là nói, là mình hành hạ đứa bé kia, cố ý...

“Đi thăm lão phu nhân trước rồi nói sau, bên ngoài gió rất lớn, đại tỷ sao lại mặc đơn bạc như vậy?” Cầm Nương cởi áo choàng gấm khoác trên vai mình khoác lên người Vân Nương, Vân Nương thân thể chấn động, có chút ngẩn ngơ mà nghiêng đầu sang chỗ khác liếc nhìn Cầm Nương, rất không được tự nhiên nói: “Nghe

xong chuyện của nhị muội, đầu óc đều mụ mị, ở đâu mà còn lo lắng mang theo quần áo, kêu xe ngựa đến ngay, quần áo này của tứ muội thực đúng là hoa lệ quá nhỉ, liền khảm hoan văn bằng ngọc, cũng phải tới vài chục lượng bạc đi.”

Cẩm Nương cũng không có chú ý những thứ này, nàng có nhiều áo choàng gấm, Trương ma ma không có việc gì liền làm cho nàng thêm vài cái, quần áo xuân hạ thu đông bốn mùa, cũng không có để cho Cẩm Nương quan tâm qua, hôm nay nghe Vân Nương hỏi, nàng mới không để ý đưa mắt nhìn quần áo của mình, lại nhìn trên người Vân Nương mặc áo kép vải bông, không khỏi hơi nhíu mày, Vân Nương từ trước đến nay là sĩ diện nhất, nhìn bộ quần áo kia trên người cũng nhìn ra được, là bộ từ lúc xuất giá, là đồ cưới, giặt nhiều nên có hơi trắng bệch chút, xem ra, thời gian Vân Nương ở Trữ vương phủ thật sự sống cũng không khá giả mấy.

Vân Nương cũng không thêm tức giận, kéo chặt áo choàng Cẩm Nương khoác trên vai cho nàng, hai tỷ muội liền đi vào trong phòng lão phu nhân, trên nửa đường, Vân Nương hỏi: “Lúc trước ta bận bịu liên tục, tam thúc người trông coi cửa hàng, bởi vì hấn đột nhiên bị bệnh, liền đã không có người quản lý, công việc làm ăn của cửa hàng liền bị Dụ Thân vương phủ cướp đi, ta còn chưa có thu lại chút vốn liếng của mình, lại thêm nữa, năm trước là một năm thu hoạch cũng không tốt, mấy cái thôn trang cũng không có thu tiền gì, thời gian này thật đúng là sống không khá giả mấy.”

Cái cửa hàng ở thành Đông kia hôm nay Cẩm Nương để cho Hỉ Quý đem tất cả cổ phần đang sở hữu rút hết, hàng tồn ở bên trong cửa hàng để lại cũng không còn, chỉ còn lại có một cái mặt tiền trống không, toàn bộ sửa làm chỗ buôn bán xà phòng, Cẩm Nương rút cổ phần, còn cố ý phân phó Hỉ Quý, muốn cho Vân Nương nhiều hơn một phần ngân lượng, như thế nào lúc này nàng nói tiền vốn đều không có thu hồi trở lại? Là không biết Hỉ Quý là người của mình sao, sợ là lại lừa gạt mình đây.

“Ta nghe nói, bên trong vương phủ, cái cửa hàng thành Đông kia sớm đều rút hết cổ phần rồi, đại tỷ không thu hồi được tiền sao?” Có mấy lời nên nói rõ ràng mới tốt, bằng không thì, về sau chính mình trở thành chủ cửa hàng thành Đông, Vân Nương lại đến thăm hỏi rồi đục nước béo cò, cũng không phải quan tâm đến chút ít tiền cho nàng, nhưng mà cũng không muốn chịu tâm tư chú ý tài sản của người khác của Vân Nương.

Quả nhiên Vân Nương nghe vậy sắc mặt khẽ biến đen, khẽ nói: “Ah, là rút rồi hả? Ah, rút rồi, ta quên rồi, hình như là rút rồi, nhưng mà, cuộc sống của đại tỷ ta cũng khó khăn, muội cũng biết, hôm nay Trữ vương gia tuyệt không được thái tử chào đón, tướng công của ta, càng là người chỉ biết thò tay đòi tiền, ở đâu mà làm được một ngày chuyện đứng đắn, cái này một hai năm, đại tỷ đều dựa vào cửa hồi môn mà sống, cái đó làm sao mà so sánh được với tứ muội muội a, hôm nay có thể trở thành tâm phúc của toàn bộ người Đại Cẩm, Mặc Ngọc đều do tay người nắm rồi, đại tỷ thật sự là hâm mộ chết đi được.”

Cẩm Nương nghe xong liền coi như không nghe thấy, chỉ ứng phó vài câu, bắt đầu nói sang chuyện Ngọc Nương, Vân Nương vừa nói đến Ngọc Nương, sắc mặt liền thay đổi, nàng trực tiếp hỏi thăm: “Ta nghe nói, lúc trước Ngọc Nương sở dĩ khó sinh, là do tứ muội phụ đẩy nàng, Ngọc Nương dù vô lại thế nào, tứ muội phụ cũng nên nể mặt nàng là phụ nữ có thai, không nên đối với nàng như thế.”

Cẩm Nương nghe chính là cười lạnh, nhíu lông mày nhìn về phía Vân Nương, “Đại tỷ ý tứ này là...”

“Hừ, ta cũng biết vợ chồng các người hôm nay là người tâm phúc bên cạnh thái tử gia, nhưng việc này, thật sự là không được phúc hậu, nếu là đại cữu gia biết rõ Ngọc Nương trước đó là bị tứ muội phụ làm hại, sợ là sẽ không chịu để yên a, người cũng biết, hôm nay phụ thân đang đánh giặc ở tại biên quan, sinh tử khó liệu, nếu như đại cữu gia ở chỗ này động chân tay... Cái kia, phụ thân đã có thể bị nguy hiểm.”

Vân Nương hai mắt yên lặng nhìn xem Cẩm Nương, mặt thiết nhìn chăm chú thần sắc biến hóa trên mặt nàng, tự mình nói những điều này, ánh mắt Cẩm Nương có chút ảm đạm, dừng một chút, lại nói: “Ai, tỷ nói, Trữ vương phủ, cao thấp hai đời đều không có một nam nhân tốt, Trữ Vương là cái kẻ hết ăn lại nằm, lại là nhân vật âm hiểm độc ác, tướng công của ta kia, càng không cần phải nói, ai, tóm lại, Trữ vương phủ hôm nay là thu không bù chi a, cuộc sống của đại tỷ ta, thật đúng là gian nan.”

Cẩm Nương cuối cùng rõ ràng ý tứ của Vân Nương, nàng ta đang muốn uy hiếp mình đây, đem chuyện Ngọc Nương khó sinh cùng bị giết chết đều đổ lên trên đầu nhà mình, dùng đại cữu gia của nàng, người đang

chấp chương binh quyền cùng an nguy của phụ thân để uy hiếp chính mình, đơn giản chính là muốn chính mình đi lấy lòng, xem thời gian qua chính mình trôi qua giàu có, muốn kiếm một chén canh mà thôi.

“Nhị tỷ nàng sở dĩ khó sinh, chỉ có thể trách chính nàng ta, tướng công nhà ta có tính thích sạch sẽ, không thích bất luận nữ nhân nào khác dính vào thân thể của hắn, nhị tỷ thân là phụ nữ mang thai mà còn muốn hướng đến trên người tướng công. . . hắn đành phải tránh đi, nhị tỷ là tự mình ngã, không ai đẩy nàng cả, đại tỷ không nên đem việc này nói ra bên ngoài, lại để cho nhị tỷ sau khi chết còn mang trên lưng . . . thanh danh như vậy, ta đây cũng không có biện pháp nào, ta nghĩ, đại tỷ nếu là thật sự thương tâm nhị tỷ, làm việc vẫn là nên cân nhắc chu đáo chút ít thì tốt hơn.” Cẩm Nương bên môi câu một tia giễu cợt, nhàn nhai nói.

Vân Nương không nghĩ tới Cẩm Nương không chút nào chịu thỏa hiệp, nàng có tiền như vậy, giúp đỡ chính mình một ít thì sẽ như thế nào? Nhưng lại không biết, biện pháp tìm kiếm giúp đỡ của chính mình quá mức hèn hạ, làm cho Cẩm Nương rất phản cảm, hai người vừa đi vừa nói một chút, liền đến trong sân của lão phu nhân, Vân Nương mắt oán hận nhìn Cẩm Nương, ngẩng cao đầu, đi vào trước.

Cầm Nương cũng không gấp, chậm rãi đi theo phía sau nàng ta vào cửa, Vân Nương vừa vào cửa liền ô ô mà khóc lên, hướng lão phu nhân hành lễ, cũng là khóc đến không thành tiếng, nào còn có cái vẻ thong dong mới vừa cùng Cầm Nương cò kè mặc cả lúc nãy, lại để cho lão phu nhân nhìn cũng bắt đầu thương tâm theo.

Bọn nha đầu giúp Vân Nương cầm lấy áo khoác trên vai, lão phu nhân liền thấy bộ quần áo vải bông giản dị của Vân Nương, không khỏi liền giật mình, lại nghĩ tới Ngọc Nương chết đi, trong nội tâm càng thêm buồn bã, hai cháu gái ruột, không có một ai là gả được nơi tốt, một người chết rồi, người còn lại thì càng chênh lệch, đây chẳng lẽ là do đại phu nhân lúc trước làm quá nhiều việc ác nên bị báo ứng sao?Edit: NuxukuBeta: Aquarius8713

Lão phu nhân ghen giọng, gọi người nâng Vân Nương dậy, thở dài nói: “Người hôm nay ngược lại là lớn lên hiểu chuyện chút ít rồi, gặp chuyện cũng không có lại tiếp tục hướng nhà mẹ đẻ mà chạy, lúc này cũng có mấy tháng không trở về rồi, đã khó có được đến một chuyến, vậy thì ở lại nhà mẹ đẻ nghỉ ngơi thoải mái rồi về, dù sao nhà chồng của người cũng không có ai sẽ để ý tới mấy cái này.”

Vân Nương nghe vậy đôi mắt sáng ngời, trước kia lão phu nhân vô cùng phiền việc mình trở về nhà mẹ đẻ, sau đó mình sợ dĩ không về nữa, là bởi vì đại phu nhân bị bệnh, tính tình lại cổ quái rất nhiều, về nhà cũng sẽ bị đại phu nhân mắng, còn nữa là nhị phu nhân trông coi chuyện nhà, mình cũng lấy không được bao nhiêu tiên nghi, trở về cũng không có nhiều lợi ích, cho nên dứt khoát không trở về.

Không nghĩ tới, lần này là lão phu nhân tự mình giữ lại, ở trong nhà mẹ đẻ đương nhiên so với Trữ vương phủ là tốt hơn rất nhiều.

Vân Nương hướng lão phu nhân hành lễ, chính là nhìn cũng không thèm liếc nhìn nhị phu nhân, trực tiếp ngồi ngó xuống trong nội đường, trong mắt căn bản cũng không có xem nhị phu nhân là một trưởng bối, lão phu nhân nhìn thấy liền sa sầm mặt, nhưng thấy Vân Nương vẻ mặt nhòe nhoẹt nước mắt, nghĩ đến muội muội nàng mới chết, liền nhìn xuống tức giận, không cùng nàng so đo.

Nhị phu nhân vô cùng biết đối nhân xử thế, tự nhiên sẽ càng không nói cái gì, chỉ có Cầm Nương, nhìn thấy liền tức giận, vừa muốn nói cái gì thì có nha đầu báo lại, nói là tam cô nương trở về, Cầm Nương nghe vậy đôi mắt sáng ngời, liền chủ động đi ra ngoài đón.

Cẩm Nương đón Trinh Nương ở cổng trong, nàng sắc mặt có chút tái nhợt, đi đường rất chậm, do thiếp thân nha đầu bên người đỡ, Cẩm Nương trong nội tâm rung mình, gấp gấp đi đến kéo tay Trinh Nương nói: “Tam tỷ, tỷ... Không thoải mái sao?”

Trình Nương vừa gặp Cẩm Nương, lập tức vui vô cùng, vỗ vỗ tay của nàng nói: “Tứ muội, tứ muội, cuối cùng lại gặp được muội rồi.” Nói xong liền đánh giá đến Cẩm Nương, trong mắt chứa thật sâu ân cần, Cẩm Nương cái mũi chưa xót: “Ta tốt lắm, chỉ là Tam tỷ tỷ, người thấy thế nào? Khí sắc không tốt lắm?”

Trình Nương nghe vậy sắc mặt đỏ lên, cúi đôi mắt xuống, liếc nhìn bụng của mình nói: “Không có chuyện gì, ta tốt lắm, chỉ là... Chỉ là đã có, phản ứng quá lớn, không thích ứng mà thôi.”

Cầm Nương nghe vậy kinh hãi không thôi, gấp gấp từ trên xuống dưới đánh giá Trinh Nương, lại không thấy được dáng người có gì khác thường, có chút thất vọng, Trinh Nương thấy liền lấy tay đầm nàng: “Mới hơn một tháng mà thôi, làm sao có thể hiện lộ ở bên ngoài, muội đều đã sinh rồi đấy, còn nhìn ta như vậy?”

Cầm Nương nghe vậy nở nụ cười, hai tỷ muội một đường nói chuyện, tiến vào trong sân của lão phu nhân.

Vân Nương gặp Trinh Nương đến, con mắt hơi liếc qua, không có đứng dậy, ngược lại là Trinh Nương cung kính hành lễ với lão phu nhân, lại hành lễ với nhị phu nhân, mới ngồi một bên ở trên ghế thêu.

Lão phu nhân thấy Trinh Nương thật cao hứng, biết được nàng đang mang thai lại càng thích, mấy người bề trên đang nói, Tú cô từ trong phòng ôm Dương ca nhi còn buồn ngủ đi ra, bé vừa tỉnh, liền âm ỉ tìm Cầm Nương, Tú cô cười nói: “Đói bụng rồi, cũng may hôm nay còn không có nháo, chỉ là ah ah muốn mẫu thân.”

Cầm Nương đau lòng tiếp nhận nhi tử bảo bối nhà mình, ở trên mặt Dương ca nhi hung hăng hôn một cái, Dương ca nhi học theo, chụt một cái, cũng hôn Cầm Nương một cái, lão phu nhân cùng nhị phu nhân thấy ở bên trong mặt mày đều là cười.

Vân Nương là lần đầu tiên thấy Dương ca nhi, Dương ca nhi càng lớn càng dễ nhìn, lại là đứa nhỏ mập mạp khuôn mặt nhỏ nhắn, ngũ quan tinh xảo không nói, đẹp nhất chính là đôi mắt phượng kia sáng như sao đêm, cùng cha hẳn độc nhất vô nhị, cả người bộ dáng như cục bột, nhìn xem liền khiến cho người mở mang tầm mắt, lại ngày thường hoạt bát nhu thuận, Vân Nương càng xem trong nội tâm càng cuống cuống hoảng sợ, mấy người tỷ muội trong nhà, cả Trinh Nương đều đã có, chỉ có chính mình cái bụng còn đẹp lép, nàng cùng Trữ Vương thế tử nhìn thấy đối phương đều chán ghét, cũng không nguyện ý ở cạnh, như thế nào lại có thể có con, cho nên, hạnh phúc của người khác trong mắt nàng đều trở nên chướng mắt.

Trinh Nương cùng Cầm Nương trò chuyện với nhau thật vui, trong lúc đó thỉnh thoảng nói đến chuyện làm ăn ở Giang Nam, cả hai vừa nói đến chuyện ở kinh thành hợp tác mở cửa hàng, nhất thời ngược lại để Vân Nương lạnh lẽo một bên, Vân Nương càng nghe càng phiền muộn, liền đứng lên, nói với lão phu nhân, mình muốn đi thăm đại phu nhân, lão phu nhân tự nhiên là đồng ý, liền cho người mang nàng đi Phật đường, Trinh Nương vốn cũng muốn đi theo, nhưng Vân Nương lại không muốn, nói là vốn có lời riêng muốn nói cùng đại phu nhân, Trinh Nương nghe vậy trên mặt xấu hổ, lại cũng không kiên trì, để cho Vân Nương đi một mình.

Nhưng không có qua mấy khắc chung, liền có bà tử đến báo lại nói, đại phu nhân mất.

Lão phu nhân nghe vậy chấn động, thiếu chút nữa từ trên ghế té xuống, Hồng Tụ bị dọa bận rộn đỡ lấy bà, đại phu nhân mặc dù đã sớm bệnh không chữa được, nhưng vẫn coi như ổn định, như thế nào vừa gặp con một chút liền chết?

Dù sao cũng là dâu trưởng của Tôn phủ, chính thê của đại lão gia, việc này tất nhiên là phải báo cho tất cả gia đình thân thích, nếu là người ác miệng của Trương gia tìm đến gây chuyện, cái kia thật đúng là phiền toái.

Lại nói vương gia, cưới ngựa hành tốc, mấy ngày liền đuổi suốt đêm, cuối cùng đã tìm được một ít manh mối, lúc này mới tin tưởng, Diệp Trung Bân nói là sự thật, như thế, hành trình càng đuổi nhanh hơn một tí, sau khi đuổi liền một ngày một đêm về, nghỉ ngơi một chút, vương gia lại lên đường chạy đi, rốt cục, đã tìm được tung tích đám người kia ở nơi hoang vu.

Nhưng cái nhóm người kia quả thực rất giảo hoạt, vừa mới phát hiện tung tích, liền không có lộ đường, ở bên trong rừng núi rậm rạp, dẫn vương gia xoay vòng vòng, vương gia càng tìm càng nóng lòng, mấy lần thiếu chút nữa là bắt được bọn hắn rồi, lại đột nhiên lại mất hết dấu vết, như thế lặp lại nhiều lần, lại làm cho đám quân sĩ đi theo mệt mỏi không chịu nổi.

Đang lúc vương gia vô cùng lo lắng đến cực hạn, đột nhiên nghe được bên trong núi đối diện có tiếng đánh nhau, không khỏi tinh thần chấn động, vội vàng dẫn theo người đi qua, quả nhiên liền nhìn thấy bọn hắc y nhân đang cùng một đội thương gia (người vận chuyển hàng đi bán) đánh nhau, vương gia tập trung nhìn vào, bên trong đám thương gia, cầm đầu đúng là Lãnh Khiêm, không khỏi mừng rỡ, quát to: “A Khiêm, chặn đứng bọn hắn, những tặc tử kia cướp đi vương phi.”

A Khiêm nghe vậy sững sờ, hấn ở tại Đông Lâm hoàn thành nhiệm vụ buôn bán, vừa vặn trở về Đại Cẩm, trên đường gặp bọn người Tây Lương này, cảm giác cảm thấy có cái gì đó không đúng, lúc hỏi thăm, nghe được thanh âm nữ tử thút thít nỉ non, còn nghe được có người gọi tên hấn Lanh Khiêm, thanh âm rất quen thuộc, liền không chần chờ, động thủ với nhóm người kia. Đám người chỗ Lanh Khiêm mang theo trở về đều là võ công cao thủ, thoáng cái liền chế trụ đối phương.

Vừa nãy lại nghe lời vương gia nói, mọi người hạ thủ càng không lưu tình, hơn nữa có vương gia tham chiến, bất quá qua mấy khắc công phu, liền bắt được đám người này.

Wương gia vội vàng xuống ngựa, đi đến phía trước chiếc xe ngựa của đám người kia, vén rèm xe lên, nhưng lại thấy Thượng Quan Mai đang khóc, trong tay nàng còn ôm Linh tỷ nhi.

Lại không có thấy thân ảnh của vương phi, vương gia lòng trầm xuống, khàn giọng hỏi: “Mai nhi, mẫu phi của ngươi đâu?”

Thượng Quan Mai vốn là vừa nhìn thấy vương gia tới cứu nàng, lập tức mừng rỡ, nhưng nghe thấy vương gia hỏi vương phi, không khỏi khóc rống lên: “Phụ vương, Mai nhi đáng chết, Mai nhi không có bảo vệ tốt mẫu phi, mẫu phi nàng...”

Wương gia nghe xong lời này, trước mắt một hồi choáng váng, vịn thùng xe thật lâu mới đứng vững, hít sâu một hơi, hai mắt đỏ ngầu trừng mắt nhìn Thượng Quan Mai, trầm giọng hỏi lại: “Wương phi đến tột cùng như thế nào?”

“Không biết, ra khỏi kinh thành không bao lâu, bọn hấn liền đem mẫu phi lên xe ngựa, sau đó, Mai nhi liền không thấy mẫu phi nữa, không biết người đi nơi nào, phụ vương, đều là lỗi của Mai nhi, Mai nhi hại mẫu phi.” Thượng Quan Mai càng nghĩ tâm càng đau, càng nghĩ càng áy náy, nhịn không được nghẹn ngào khóc lớn.

Wương gia lúc này còn không biết lúc trước vương phi đến tột cùng là như thế nào bị cướp đi, chỉ cho là cùng Thượng Quan Mai đều bị cướp đi ra ngoài, Thượng Quan Mai cũng là người bị hại, không có nghĩ xem nàng trở thành người hợp mưu bắt cóc, cho nên, cố nén lo nghĩ cùng lo lắng, an ủi Thượng Quan Mai nói: “Không liên quan chuyện của con, con đừng khóc, một lát nữa cùng phụ vương hỏi phủ là tốt rồi.”

Thượng Quan Mai nghe xong khóc càng dữ tợn, vương gia cũng không có thời gian khuyên nàng, xoay người, bắt thủ lĩnh hắc y nhân kia, quát hỏi: “Wương phi đâu rồi? Các người đem vương phi đi nơi nào?”

Tên hắc y nhân kia bị vương gia đuổi sát lâu như vậy, thật sự cũng mệt mỏi không chịu nổi, mới vừa rồi lại bị Lanh Khiêm dả thương lục phủ ngũ tạng, càng không có khí lực giãy dụa, khước miệng dẫn theo một tia giễu cợt, nhưng cái gì cũng không chịu nói.

Wương gia tức giận đến sùi bọt mép, một chưởng liền hướng ngực trái hấn đánh tới, một chưởng dưới cơn thịnh nộ, đánh bay tên hắc y nhân kia, thân thể giống như sợi bông nhẹ nhàng bay thật xa, rồi mới nặng nề rơi xuống.

Lanh Khiêm thấy bộ dạng vương gia điên cuồng như vậy, tất nhiên là hỏi không ra cái gì, hấn vung tay lên, trong đội ngũ liền đi ra một người thân hình nhỏ gầy, Lanh Khiêm đối với hấn liếc mắt ra ý một cái, bên môi người kia liền nở nụ cười thú vị, yên lặng mà đi đến trước mặt một hắc y nhân, cầm dao nhỏ, đột nhiên ánh đao hiện lên như hoa bay lả lướt, chỉ thấy huyết nhục từng mảnh văng ra, tên hắc y nhân kia hét thảm một tiếng còn chưa ngừng, một cánh tay của hấn đã trụ lại thành xương trắng, hình dạng vô cùng thê thảm.

Lanh Khiêm cũng không hỏi cái người này, mà đi đến trước mặt một người khác, lạnh lùng nói: “Người nói, vương phi ở đâu?”

Người nọ còn chưa phục hồi tinh thần lại sau thảm trạng của đồng bọn, bị Lanh Khiêm hỏi như thế, không biết trả lời như thế nào, Lanh Khiêm vung tay lên, nam tử vóc dáng nhỏ lại cười hi hi đến gần hắc y nhân này, hắc y nhân lập tức bị dọa vỡ mật, lớn tiếng nói: “Đừng gọt ta, ta nói là được.”

“Còn không mau nói? Tay của tiểu gia ta đây đang ngứa lắm.” Nam tử vóc dáng nhỏ chơi đùa với dao nhỏ, con mắt nhìn chằm chằm giống như đang nhìn vào một món đồ chơi thú vị, nhìn hắc y nhân kia.

Hắc y nhân theo bản năng liền lui về phía sau giọng run rẩy nói: “Ta nói, chúng ta rời kinh thành không bao lâu, vương phi liền bị... Bị thống lĩnh dẫn tới một chỗ khác rồi, nghe nói... Nghe nói là giao cho nười của Dự Thân vương gia rồi.”

Vương gia nghe vậy phổi đã tức điên rồi, việc này quả nhiên lại cùng Dự thân vương có quan hệ, tên tặc kia vẫn không chết tâm, Thanh Uyển đã làm bà nội rồi, hắc còn giống nhau nghĩ đến, cũng dám cầu kết với người địch quốc cùng một chỗ hại chính mình, chẳng lẽ hắc muốn cất giấu Thanh Uyển cả đời sao? Lại để cho Thanh Uyển sống ở nơi không thể ngửa mặt nhìn trời, đó chính là việc tốt hắc làm với Thanh Uyển sao? Thật sự là càng sống càng hồ đồ, nhưng mà, nghe được vương phi ở trong tay Dự Thân vương, vương gia ngược lại thở dài một hơi, hắc hiểu rất rõ Dự Thân vương, vương phi sẽ không có nguy hiểm.

Nhưng mà, bọn hắc tìm khắp một đám hắc y nhân này, cũng không thấy tung tích của Lãnh Hoa Đường, vương gia cũng hoang mang, hỏi tên hắc y nhân kia: “Các ngươi không phải cứu được Lãnh Hoa Đường sao? Hắc ở đâu?”

Hắc y nhân kia cũng bị dọa vỡ mật, vương gia hỏi vấn đề đấy, cũng nói ra toàn bộ: “Nam Viện Đại Vương phái chúng tiểu nhân tới cứu thế tử Lãnh Hoa Đường, nhưng mà, địa lao của Tông Nhân Phủ Đại Cấm quá mức chắc chắn, căn bản cứu không được, Đại Vương liền định ra kế sách, cùng Dự Thân vương hợp mưu, dưới sự trợ giúp của Dự Thân vương, cứu được Lãnh Hoa Đường, nhưng mà, điều kiện của Dự Thân vương chính là muốn chúng tiểu nhân bắt cóc vương phi, cũng bí mật đưa cho hắc, lại hứa không để bị lộ nửa điểm tung tích của vương phi, bằng không thì...”

Vương gia chẳng muốn nghe hắc nói những cái khác, lại hỏi: “Lãnh Hoa Đường đâu rồi, tại sao không có cùng lẫn trốn với các ngươi?”

“Hắc không chịu theo chúng ta trở về, hắc nói, hắc còn có mấy tâm nguyện tại Đại Cấm chưa xong, nhất định phải xong xuôi mới đi.”

161. Chương 162

Edit: NuxukuBeta: Aquarius8713

Vương gia nghe xong sắc mặt lập tức trầm xuống, lòng thất chặt đau đớn, tên súc sinh kia, có thể trốn không trốn, còn ở lại Đại Cấm làm cái gì? Hắc còn muốn hại bao nhiêu người mới cam tâm? Lúc trước giữ lại cho hắc một tánh mạng, chẳng lẽ mình lại đi về phía con đường chết hay sao? Thật sự là trời tạo nghiệp chướng thì còn có thể, tự gây nghiệp không thể sống.

Súc sinh kia thích nhất chính là... Không được, phải tranh thủ thời gian hồi phủ, nếu hắc lại ra tay với Cẩm Nương cùng Dương ca nhi, cái này... Giản Thân vương phủ lại chịu không nổi đả kích như vậy, vương gia nhất thời lòng nóng như lửa đốt, quay ngựa lại, hét lớn một tiếng nói, “Dẹp đường hồi kinh!”

Lãnh Khiêm ở phía sau đem những hắc y nhân kia cùng nhau bắt lại, trói thành một đồng nhét vào một chiếc xe ngựa chở hàng hóa, kéo đi lên phía trước.

Lãnh Hoa Đình mang đám người trở về thành, vừa mới tiến vào cửa thành, thái tử liền phái người ở cửa thành chờ, vừa thấy hắc lãnh binh tiến đến, liền chạy ra đón chào hành lễ: “Lãnh đại nhân, thái tử điện hạ ời, xin ngài nhanh đi Càn Thanh cung.”

Lãnh Hoa Đình trong nội tâm rất nhớ Cẩm Nương cùng Dương ca nhi, rất muốn lập tức về nhà, nhưng thái tử phái người đợi ở cửa thành, nguyên nhân tất nhiên là xảy ra chuyện, hắc bắt đắc dĩ ra roi cưỡi ngựa chạy như điên về phía hoàng cung.

Thái tử đang lo lắng chờ đợi, trong điện Càn Thanh cung, nhiều đại thần đã tụ tập vào thư phòng, Dự Thân vương, Hòa Thân vương, Vinh Thân vương tất cả đều xuất hiện, mà Tôn lão tướng gia, Hộ Bộ Thượng Thư, Binh Bộ thượng thư, trên mặt cũng đều ngưng trọng nhìn thái tử, thái tử ngồi ngay ngắn ở phía trước, lại không có trực tiếp ngồi vào trên ghế rồng, chỉ kêu người mang cái ghế đặt ở phía dưới ghế rồng ngồi.

“Điện hạ, Tôn đại nhân phái người báo khẩn cấp tám trăm dặm đã một ngày rồi, lại không giải quyết, tướng sĩ biên quan sẽ thuận tiện bất ngờ làm phản đó. Đến lúc đó, thật không thể vãn hồi được.” Binh Bộ Thượng thư Trương đại nhân ngữ khí dị thường trầm trọng, mắt nhìn Hộ Bộ Thượng thư nói.

“Nhưng mà điện hạ, thoảng cái cần năm vạn thạch lương thực, trước chó nói trong quốc khố căn bản cũng không có trữ tiền bạc để mua nhiều lương thực như vậy, ngay cả nếu có nhiều tiền, nhất thời một lúc cũng không gom góp được nhiều lương thảo như vậy, lão thần cũng là nghĩ không bột cũng không gột nên hồ.” Hộ Bộ Thượng thư là một ông lão tuổi cao, tóc trắng xoá, thấy Trương đại nhân cầm báo cáo nói chuyện, cũng gấp đến đầu đầy mồ hôi, nhưng sự thật là như thế, ông cũng không có cách nào ah.

“Lưu đại nhân, người chưởng quản Hộ Bộ nhiều năm, tuy nói hai năm qua thiên tai khá nhiều, nhưng trữ sở hàng năm thu tiền được cũng không ít, dù thế nào trong quốc khố cũng phải có chút tiền dư mới phải, huổng chi, mỗi ngày thuế má cũng không ít, như thế nào đến bây giờ, lại trở thành cái thùng rỗng, lương thảo cho hơn mười vạn đại quân cũng gom góp không đủ nữa? Người chưởng quản Hộ Bộ như thế nào vậy? Bạc ở trong kho, đến cuối cùng đều đi đâu rồi? Có phải hay đều bị tham ô hết rồi?” Hòa Thân vương sắc giọng quát tháo Hộ Bộ Thượng thư.

Hộ Bộ Thượng thư nghe vậy vẻ mặt cười khổ, cầm khăn xoa xoa cái trán nói: “Lão thần tuy nói một mực giữ cái chức Hộ Bộ Thượng thư, bởi vì thân thể không tốt, cũng rất ít quản sự, trước đây ít năm, vẫn là do Lân đại nhân một tay chưởng quản, lúc trước, Hòa Thân vương ngài lại cùng Lân đại nhân quan hệ tâm đầu ý hợp, có ai tham ô hay không, vương gia có lẽ so với lão thần rõ ràng hơn mới phải.”

Hòa Thân vương bị lão Thượng thư nói nhất thời nghẹn họng, không khỏi trong lòng mắng, cái lão thất phu này, nhìn xem rất hồ đồ ngu ngốc, kì thực giảo hoạt dị thường, mới lời này chính là ý nói, tại trước mặt thái tử cáo trạng tội xấu của mình, người đứng ở chỗ này, ngoại trừ Tôn lão tướng gia, lại có mấy người không phải cũng cùng Lân gia có quan hệ mật thiết hay sao? Lại cứ ở trong lúc mấu chốt này đi ra nói chuyện của mình, hẳn thật sự là sống không đứng đắn.

“Lúc trước Lân đại nhân lại tiềm tàng thật sâu như vậy, lại là môn sinh đặc ý của Lưu đại nhân ngài, các người cũng không phải xem trọng mặt mũi Lưu đại nhân, mới cùng Lân đại nhân quan hệ rất tốt sao? Bốn vương cũng không phải là giống Lưu đại nhân ngài thập phần tín nhiệm Lân đại nhân, đem trọn cái hộ bộ đều giao cho hắn, tin nhân phẩm của ngài, cũng mới tín nhiệm hắn sao?” Hòa Thân vương thoảng cái liền đem các vương gia cùng các đại nhân khác có mặt trong điện đều kéo vào cùng một chỗ, còn đặc biệt nói rõ, quan hệ giữa Lưu đại nhân cùng Lân đại nhân, cho dù thái tử muốn tính toán quan hệ mật thiết cùng Lân đại nhân, thì mọi người ai cũng bị liên quan, cũng đừng mong trốn thoát.

Dụ Thân vương nghe xong chỉ cười lạnh, trong lòng của ông ta có việc, không lòng dạ nào ở chỗ này cùng mấy đại thần lải nhải, trong đầu nhớ thương phải như thế nào sớm thoát thân hồi phủ mới tốt.

Nghe Hòa Thân vương cùng Lưu đại nhân nháo đến lợi hại, ông ta càng chẳng muốn nói một lời, thần sắc nhàn nhả đứng ở một bên, như là đang xem náo nhiệt, kỳ thật trong nội tâm cực kỳ phiền muộn.

Bên kia Vinh Thân vương nghe xong Lưu đại nhân nói không khỏi lạnh lùng nhìn Hòa Thân vương một mắt, trong mũi hừ nhẹ một tiếng: “Cãi vãi như vậy có lợi ích gì? Hôm nay nguyện vọng lớn nhất là thương đội Nam Dương có thể vội vàng quay lại hay không, thương đội không quay trở lại, căn bản là không có cách nào khác gom góp nhiều tiền như vậy để mua lương thực, quan trọng nhất bây giờ chúng ta không phải trách cứ lẫn nhau, mà là muốn tìm cách giải quyết những chuyện này mới đúng.”

Thái tử sớm bị mấy đại thần ám ý đến phiền rồi, những ngày bình thường tay cầm quyền cao, trong triều tất cả làm chủ một phương, tại trên địa bàn của mình hô phong hoán vũ, gặp đại sự liền chỉ biết công kích lẫn nhau, tìm không ra nửa điểm biện pháp cứu cấp, thực thật làm cho người ta tức giận.

Lời nói của Vinh Thân vương hợp tâm ý thái tử, ánh mắt thái tử kéo dài nhìn xem ngoài điện, chỉ ngóng trông thân ảnh cao to mau mau xuất hiện tại cửa đại điện mới tốt, hôm nay, cũng chỉ trông mong hắn có thể đến giải quyết vấn đề khó khăn này.

Dụ Thân vương xem bộ dạng tinh thần thái tử có chút không tập trung, tùy ý hỏi thăm: “Điện hạ đang chờ ai sao?”

Thái tử rất kỳ quái Dự Thân vương hôm nay đặc biệt yên tĩnh, không khỏi thật sâu liếc nhìn Dự Thân vương, ánh mắt ngưng lại, thần nhiên nói: “Giản Thân vương phi bị cướp, cha con Giản Thân vương gia cùng Lãnh đại nhân hai người đuổi tới bên ngoài thành, cũng không biết hiện tại có đuổi được không, không biết là người phương nào dám lớn mật như thế bắt cóc Giản Thân vương phi, hơn nữa, lại muốn bắt cóc đến nơi nào chứ, vương thúc, người cảm thấy việc này có kỳ quái không?”

Dự Thân vương nghe vậy chấn động, ánh mắt lóe lên nhanh chóng, lập tức quá sợ hãi nói: “Điện hạ, ngài nói cái gì? Giản Thân vương phi mất tích? Làm sao có thể? Bị ai bắt cóc sao?”

“Không biết, vương thúc người không nghe được một chút gió thổi cỏ lay gì sao?” Đôi mắt thái tử càng thêm tỉnh mạch, không hề chớp mắt nhìn Dự Thân vương, Dự Thân vương tức giận khoát tay nói với thái tử: “Không được, trong lòng thần bất an, nhất định phải kêu người giúp Giản Thân vương huynh truy xét một hai, xin điện hạ cho thần cáo lui.”

Thái tử nghe vậy cũng sợ, hắn cũng không phân biệt được Dự Thân vương là giả bộ hay nói thật, nhưng mà theo đạo lý, Dự Thân vương cho dù đối với Giản Thân vương phi tình sâu như biển như thế nào, ở trước mặt một đám lão đại thần cùng Hòa Thân vương, cũng không nên chút nào che dấu quan tâm của hắn đối với Giản Thân vương phi mới đúng, đúng là giấu dấu hờ dúi?

Nhưng mà, thái tử vẫn rất nhanh liền gật đầu đáp ứng, Dự Thân vương thở dài một hơi, khom người lui ra ngoài, lúc đến cửa đại điện, hắn thay đổi bộ dáng ngày bình thường ưu nhã phong phạm thanh vân, vén áo bào, liền vội vàng đi về phía ngoài cửa cung.

Lãnh Hoa Đình rất nhanh liền cưỡi ngựa đến cửa cung, thị vệ thiếp thân của thái tử là Trần Nhiên đã sớm chờ ở cửa cung, vừa thấy hắn đến, gấp gấp chạy ra chào đón, chấp tay mời, đi phía trước dẫn đường.

Lãnh Hoa Đình xoay người xuống ngựa, đi theo Trần Nhiên đi vào trong nội cung, vừa vặn gặp được Dự Thân vương gia gấp gấp chạy ra ngoài cung, trong nội tâm Lãnh Hoa Đình khẽ động, duỗi tay ra, liền ngăn cản đường đi của Dự Thân vương.

Trong lòng Dự Thân vương chấn động, cho rằng hắn phát hiện ra cái gì, dừng chân lại hỏi: “Làm cái gì?” Ánh mắt lại là nhìn về phía sau lưng Lãnh Hoa Đình, lại không có thấy Giản Thân vương gia, trong lòng càng lo lắng mãnh liệt, cũng bất chấp lý luận cùng Lãnh Hoa Đình, nghiêng thân liền muốn đi qua.

“Vương thúc vội vàng xuất cung như thế, hay là làm việc gì trái với lương tâm?” Lãnh Hoa Đình lạnh lùng nói.

Dự Thân vương nghe thế sắc mặt trắng nhợt, thần sắc hơi có chút bối rối, nhưng trong hai mắt lập tức lại lấp đầy chua xót cùng phẫn nộ, rống lớn nói với Lãnh Hoa Đình: “Hai cha con các người đều là phế vật, cha của người lại càng là phế vật, đến vợ của mình mà cũng không trông nom được, thật không biết lúc trước Thanh Uyển tại sao lại chọn tên ngu ngốc kia, thực tức chết ta đi, thái tử nói, người đi tìm mẫu thân người sao? Có tìm được không?”

Lãnh Hoa Đình xem bộ dạng của ông ta như vậy không giống như là đang giả bộ, ngược lại tiêu trừ vài phần hoài nghi, thu tay nói: “Phụ thân đang đuổi theo hướng đông rồi, cũng không biết hiện tại kết quả như thế nào, chất nhi không thu hoạch được gì.”

Dự Thân vương thấy hắn sắc mặt trì hoãn, liền gật đầu nói: “Bổn vương cũng phải dẫn người đi tìm, thái tử tại Càn Thanh cung chờ người, người nhanh chút đi gặp hắn đi.”

Lãnh Hoa Đình nghiêng thân, để cho Dự Thân vương đi qua, nhưng mà, lại cảm thấy có chút không đúng, không khỏi quay đầu, kinh ngạc nhìn xem bóng lưng Dự Thân vương vội vàng mà đi, sau nửa ngày, mới đi Càn Thanh cung.

Thái tử nghe xong cung nhân báo Lãnh Hoa Đình đến rồi, lập tức mừng rỡ, gấp gấp tuyên Lãnh Hoa Đình vào điện, sau khi Lãnh Hoa Đình đi vào, hành lễ về phía thái tử, thấy hắn vẫn ngồi ở trên ghế bên cạnh long ỷ, không khỏi hơi nhú mày, lại hỏi: “Không biết điện hạ triệu kiến thần đến gấp, có chuyện gì quan trọng?”

Lãnh Hoa Đình thật sự thật là lo lắng cho Cẩm Nương cùng Dương ca nhi, người Tây Lương lại có thể vào vương phủ đem vương phi cướp đi, nếu đến Tôn phủ hại Cẩm Nương cùng Dương ca nhi cũng không phải

là không có khả năng, nhưng mà, thái tử triệu kiến, không thể không đi, đành phải chịu đựng lo lắng trong lòng tới gặp thái tử.

Thái tử đem chiến báo nơi biên quan trong tay Binh Bộ Thượng Thư đưa cho Lãnh Hoa Đình, Lãnh Hoa Đình xem xét, sắc mặt càng trở nên ngưng trọng, Tôn Tướng quân tại biên cảnh đau khổ chèo chống, là vì bảo vệ tánh mạng dân chúng nơi biên thành, nhưng mà thế cục trong triều cũng bất ổn, thái tử vẫn còn chơi trò lạt mềm buộc chặt, muốn giả bộ tiết mục phụ tử tử hiếu, cho tới bây giờ còn không chịu dâng cơ thượng vị, hẳn có chút hối hận có phải là làm sai hay không, thái tử cũng là đế vương tương lai, sẽ là người làm vua, rất nhiều lòng luôn nghi ngờ, có thể hay không cũng giống như hoàng thượng, khắp nơi áp chế tay chân của mình cùng Cẩm Nương, có thể cũng làm cái chuyện qua cầu rút ván hay không?

Lãnh Hoa Đình nhất thời rất mâu thuẫn, vừa muốn bảo vệ gia đình nhỏ bé, trải qua thời gian yên vui tốt đẹp, lại muốn bảo vệ mọi người, cứu vớt vạn dân trong dầu sôi lửa bỏng, nhưng mà, Giản Thân vương phủ mấy đời đều có giáo huấn, lại khiến cho hắn có chút bó buộc không thể tiến lên, không biết là chọn lựa như thế nào.

“Điện hạ, vì kế hoạch hôm nay là phải tranh thủ thời gian gom góp lương thảo, cũng không thể trì hoãn việc binh đi biên quan trợ giúp Tôn Tướng quân mới đúng.” Lãnh Hoa Đình rút cục định ra tâm ý, hẳn là người ích kỷ, nhưng hắn cũng là một nam tử hán đường đường chính chính, phải cứu gia đình nhỏ, cũng phải cứu mọi người, cả hai đều muốn chăm lo.

“Lãnh đại nhân, đề nghị này của ngài chúng ta mấy lão thần đều sớm đã nói qua, nhưng hiện giờ quốc khố trống rỗng, thời gian lại khẩn cấp, nhất thời nửa điểm căn bản cũng không có cách nào gom góp được nhiều tiền bạc cùng lương thực như vậy, đại nhân lại là phụ tá đắc lực của thái tử điện hạ, nguy cơ trước mắt như thế, tất nhiên là so với ta và bá quan lão thần còn thông minh nhanh trí hơn nhiều lắm, nhất định có biện pháp giải quyết việc này.” Hộ Bộ Thượng Thư Lưu đại nhân trông thấy Lãnh Hoa Đình liền giống như thấy được cứu tinh, lập tức hai mắt sáng rỡ, đem cái trọng trách không đỡ nổi kia quăng lên trên người Lãnh Hoa Đình.

Hòa Thân vương nghe thấy vậy cái mũi khẽ hừ một tiếng, khinh thường nghiêng đầu đi, cười lạnh nói: “Việc này sợ là Lãnh đại nhân cũng không có biện pháp a, cho dù Giản Thân vương phủ của người giàu có, còn trữ tiền bạc, chẳng lẽ còn nhiều hơn so quốc khố? Cái này bốn vương có thể thật sự muốn hỏi Giản thân vương một câu, nhiều tiền như vậy, là từ đâu có được? Trách không được hai năm qua tiền từ Giang Nam đưa đến triều đình càng ngày càng ít đi, sợ là thực sự có chút ít chuyện ẩn giấu ở bên trong nha.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong tâm hỏa bốc lên, kiềm nén lửa giận, cười lạnh nói với Hòa Thân vương: “Vương thúc nói, thật đúng là có vài phần đạo lý, nhiều bạc như vậy, muốn Giản Thân vương phủ ta bỏ ra, đó là không có khả năng, Giản Thân vương phủ thật đúng là không có nhiều tiền như vậy, nhưng mà, biện pháp thì tiểu chất ta thật đúng là có một cái rồi, muốn trừ đủ năm vạn thạch lương thực, nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, nhưng mà, cũng không có thể bóp cổ họng của triều đình rồi, Đại Cẩm chúng ta thật đúng là quốc phú dân an nhiều năm, quốc khố không có tiền, đám đại thần trong nhà đều có tiền nha, như Giản Thân vương phủ là gia tộc hoàng thân quốc thích bình thường giàu có thể nhưng mà cũng có không ít chuyện, lúc này quốc nạn sắp ập xuống, các vị vương thúc quan lại, tự nhiên là phải xuất tiền ra lực, bảo vệ quốc gia chứ.”

Hòa Thân Vương, Vinh Thân vương cùng bá quan nghe vậy sắc mặt trắng nhợt, bọn hắn như thế nào cũng không nghĩ tới Lãnh Hoa Đình lại âm hiểm như thế, vậy mà một câu liền đem tiểu kim khố nhà mình tính toán kéo vào, đây là những năm gần đây, rất cực khổ mới kiếm về được chút ít bạc, muốn từ trong hầu bao lấy ra, đây không phải là so với cắt thịt còn thống khổ hơn sao?

Nhưng thái tử nghe thế đôi mắt sáng ngời, lúc ấy liền vỗ tay tán thưởng, nói với Lãnh Hoa Đình: “Phương pháp này của tiểu Đình có thể thực hiện, người quả nhiên là phụ tá đắc lực của ta, mới mở miệng đã giúp ta giải quyết vấn đề khó khăn không nhỏ, lại nói tiếp, trong nhà các vị vương thân đại thần, số lượng phú khả địch quốc cũng không ít, hoàng thượng lại tuyệt không hà khắc đối với các vị vương thúc, những năm này, căn cứ Giang Nam đưa tiền trở về, cũng phân cho các vị không ít, hôm nay quốc nạn ập xuống, vì nước xuất tiền ra lực là theo lý phải làm, bởi vì cái gì gọi là, bì chi bất tôn mao tương yên phụ (nghĩa là nếu da không còn thì lông cũng chẳng giữ được, nghĩa bóng là nếu nước mất thì nhà cũng tan) ? Hoàng triều Đại Cẩm nếu như xảy ra vấn đề, các vị vương thúc làm thế nào tiếp tục vinh hoa phú quý của các người,

như thế nào giữ được tiền tài trong nhà các người chứ? Cái gọi là, xá tiểu gia vi đại gia (bỏ chuyện nhỏ vì chuyện lớn), vương thúc, hiện tại là thời điểm biểu hiện trung tâm của các người đối với triều đình.”

Các vị vương gia cùng đám Thượng Thư đại nhân lập tức hai mặt nhìn nhau, thần tình trên mặt khác nhau, có khỏe miệng co rút, có mặt má run run, có bờ môi trắng bệch, nhưng mà, không ai lập tức hưởng ứng lời thái tử nói, càng không người dám nói lời phản đối, giọng Lãnh Hoa Đình mỉa mai quét mắt liếc bọn hắn, cao giọng nói với thái tử: “Thần nguyện dẫn đầu, dùng danh nghĩa Giản Thân vương phủ, quyền năm vạn lượng bạc rỗng cho triều đình.”

Thái tử nguyên là sau khi chính mình động viên kịch liệt, nhận được sự im lặng mà buồn bực, nghe Lãnh Hoa Đình nói như vậy, liền cao hứng nói tiếp: “Đúng vậy, liền lấy Giản Thân vương phủ làm tiêu chuẩn, các vị thân vương phủ, mỗi nhà phải quyền cho triều đình ba vạn lượng, mà trong nhà công thần không bằng giàu có vương thân, có thể quyền ít hơn một chút, Lưu đại nhân, người cùng Trương đại nhân mỗi người quyền một vạn lượng, Tôn lão tướng gia lại có thể ít hơn chút nữa, Tôn đại tướng quân đang tại biên quan vì nước chiến đấu, vậy thì năm ngàn lượng đi, người tới, lấy ra chỗ điều mục đi, dùng chức quan lớn nhỏ mà tính, mỗi vị đại thần đều phải quyền tiền, ngày mai khoản tiền phải được thu vào quốc khố, không được sai sót.”

Hòa Thân vương cùng Vinh Thân vương nghe xong, mặt đều tái xanh, người nào không biết Giản Thân vương phủ có tiền nhất, Lãnh Hoa Đình xuất năm vạn lượng bạc ra, mắt cũng không chớp cái nào, nhưng mà ba vạn lượng bạc muốn hai người bọn họ lấy ra, đây không phải là muốn cái mạng già của bọn họ sao, những năm này tuy làm được chút ít tiền, nhưng mà tiêu dùng cũng không ít ah, ba vạn lượng, bằng một nửa số bạc trong kho bọn họ, nhưng mà thái tử đều lên tiếng rồi, Lãnh Hoa Đình lại làm làm gương mẫu, bọn họ có thể không quyền sao?

Một hồi đã kích, Hòa Thân vương cùng Vinh Thân vương không có chiếm được nửa điểm tiện nghi, ngược lại mất ba vạn lượng bạc, bọn họ liền như đá gà thua trận, kẹp chặt cánh, mặt xám mảy tro mà thẳng bước đi, lúc gần đi, Hòa Thân vương oán độc nhìn lại Lãnh Hoa Đình một cái, bị người nào đó ánh mắt càng thêm lạnh lẽo ác liệt nhìn trả lại, ông ta buồn nản mà ra cửa điện.

Năm ngàn lượng bạc đối với Tôn tướng gia mà nói, thực không coi vào đâu, Cẩm Nương mỗi tháng đưa không ít bạc cho nhà mẹ đẻ, trong mấy vị đại thần, Tôn tướng là đáp ứng nhanh nhất, hắn chủ động yêu cầu cùng Trương đại nhân và Lưu đại nhân cùng cấp bậc, cũng quyền ra một vạn lượng bạc, hai vị Binh Bộ Thượng Thư kia càng không có biện pháp thoái thác, đành phải cắn răng cũng về nhà xuất bạc ra.

Triều đình ở bên trong có tham quan thì sẽ có thanh quan, sau khi mấy vị đại thần thối lui, Lãnh Hoa Đình liền nói với thái tử: “Điện hạ, chỗ danh sách kia, muốn loại bỏ mấy cái thanh quan gia cảnh không tốt lắm, bằng không thì cái này liền quá không công bình.”

Thái tử hơi trầm ngâm nói: “Việc này xử lý không tốt lắm, lại không có chứng cứ chứng minh, cái nào là thanh, cái nào là tham, nếu như đối đãi khác biệt, ngược lại sẽ làm đám đại thần bất mãn, việc này vẫn là làm như nhau đi.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong còn muốn nói điều gì đó, nhưng xem ý lời nói kiên quyết của thái tử, liền không có lên tiếng, lại nhớ tới an nguy của Cẩm Nương, vì vậy, vừa chấp tay, hướng về phía thái tử cáo lui.

Thái tử tựa hồ nhìn ra trong lòng của hắn bất an an ủi: “Ta đã tăng cường phái trăm tên nha dịch thủ hộ Tôn tướng phủ rồi, người không cần quá lo lắng, các nàng mẫu tử bình an không có chuyện gì.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong trong lòng an tâm một chút, nhưng lại nhú nhú mày, không nói gì, nhắc chân liền đi, thái tử lại nói: “Tiểu Đình, đệ muốn gì, ta đều cho đệ, chỉ là, đệ cần phải nhớ rõ, những lời đã từng nói với ta.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong dừng chân lại, đôi mi thanh tú đậm nét lần nữa nhú lại, quay đầu lại yên lặng nhìn thái tử, sau nửa ngày, hắn mới không nói một lời bước đi.

Thái tử kinh ngạc nhìn bóng lưng đi xa, hơi thở dài, tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Lãnh Hoa Đình chạy về Tôn tướng phủ, thẳng đến trong phòng Cẩm Nương, đã thấy Cẩm Nương ở trong viện chỉ đạo mấy bà tử thô sử quét dọn, Trương ma ma và mấy hạ nhân quen mặt đều không thấy bóng

dáng, trong nội tâm một hồi thỉnh thoảng hốt hoảng, cũng may bọn hạ nhân kịp thời nói cho hẳn biết, tứ cô nương đã chuyển đến trong phòng lão phu nhân.

Lại chạy tới trong phòng lão phu nhân, mới phát hiện toàn bộ không khí trong phòng phủ rất là nặng nề, bọn nô bộc bắt đầu cầm lụa trắng treo trên khung cửa, đám nô bộc bên hông cũng buộc lại một đầu vải trắng, trong lòng hẳn căng thẳng, không biết trong phủ có ai đã qua đời, lại không chần chờ, đi nhanh vào trong phòng lão phu nhân.

Lại nói lão phu nhân cùng nhị phu nhân, thì ra do Trinh Nương hồi phủ mà hơi vui vẻ, liền nghe hạ nhân báo lại nói đại phu nhân mất, lão phu nhân kinh hãi, vội vàng tự mình đứng dậy, dẫn theo nhị phu nhân, Cẩm Nương Trinh Nương mấy người đi về phía Phật đường.

Trong Phật đường, một mảnh thanh âm buồn bã kêu khóc, Vân Nương đang gục ở trên người đại phu nhân gào thét khóc lớn, gặp lão phu nhân tiến đến, càng khóc đến thiên hôn địa ám, mặc kệ người khác khuyên cũng không giảm.

Lão phu nhân nhìn thấy trong lòng cũng rất khổ sở, thấy đại phu nhân chết rồi, hai mắt vẫn mở thật lớn, trong lòng càng là buồn bã, vội vàng đi qua vuốt mắt cho đại phu nhân, nhưng Vân Nương vừa thấy, liền mạng bảo vệ mặt đại phu nhân, không cho phép người đụng đến, bên khóc bên mắng: “Mẫu thân, người là bị kẻ tiểu nhân kia hại thành như vậy, vốn là chiếm chương gia chi quyền của người, rồi tìm người giết chết Ngọc Nương, làm cho người vì đau đớn mất đi nữ nhi mà suy sụp, tức giận bỏ mình, các nàng quá độc ác rồi, nữ nhi nhất định phải nói cho ông ngoại cùng cậu, muốn giúp người đòi lại công đạo.”

Cẩm Nương nghe xong lời này ánh mắt nhìn về phía nhị phu nhân, không khỏi tâm hỏa phát ra, Vân Nương này, chính mình ở nhà chồng chịu không nổi nữa, bỏ chạy về nhà mẹ đẻ nháo loạn, đơn giản là nghĩ đến từ mình ở bên trong chiếm chút ít tiện nghi, đòi tiền người nói thẳng là được, không phải uy hiếp, thì là thủ đoạn, lúc này ngay cả mẹ ruột của mình vừa chết cũng đều kéo vào, thật đúng là không cam lòng bỏ được tiền vốn, trời cũng không giúp nàng được nguyện ý, xem nàng có thể lại làm ra chuyện quái quỷ gì nữa, nhị phu nhân ở Tôn gia hiền lương rõ như ban ngày, chẳng lẽ chỉ bằng một câu nói của nàng ta có thể vu oan được sao?

Quả nhiên lão phu nhân nghe thế tức giận, quát Vân Nương nói: “Người đứa nhỏ này, nói bậy bạ gì đó, mẫu thân của người là bị Ngọc Nương bức cho tức giận đến trúng phong đấy, tự chính mình tạo nghiệt, mới có thể bị đưa đến trong Phật đường để sám hối, đây chính là quyết định của lão thái gia, theo ý của người, là lão thái gia muốn hãm hại nàng hay sao?”

Vân Nương nghe xong cũng không gào thét nữa, oán hận nhìn nhị phu nhân nói: “Lão phu nhân, mẫu thân của ta là danh môn khuê tú, tri thư đạt lễ, lại bị kẻ nô tỳ xuất thân tiện phụ đè ép, dùng danh tiếng chính thể, lại không chiếm được chương gia chi quyền, ngài còn muốn vậy bắn thanh danh của bà, cách làm này cũng không quá có phúc hậu, rất không công bằng, hôm nay các người đều cùng một phe, ta nói không được ngài, một hồi cậu ta đến rồi, sẽ có người lý luận cùng các người.”

Cẩm Nương nghe nàng mắng mẫu thân của mình là tiện phụ, không khỏi nổi trận lôi đình, đang muốn nói chuyện, tay lại bị Trinh Nương kéo một phát, thấy nàng trừng mắt nhìn mình, không khỏi liền giật mình, Trinh Nương lại mở miệng nói: “Đại tỷ, người cứ ồn ào như vậy cũng không phải là biện pháp, ngược lại là làm cho hôn phách mẫu thân không được an bình, không bằng, chúng ta trước về trong nội viện rồi nói sau, lại để cho người sửa lại dung nhan mẫu thân rồi tấn liệm mới đúng, người như thế, là đại bất kính đối với mẫu thân đó.”

Cẩm Nương lập tức hiểu ý, đôi mắt hướng về phía Hồng Tụ, Hồng Tụ cũng là người thông minh, vung tay lên, cho hai bà tử đến kéo Vân Nương, Vân Nương liền mạng ôm lấy đại phu nhân không buông tay, đám bà tử cũng kéo nàng không được, Trinh Nương thấy đột nhiên lớn tiếng hô lên, ngừng đầu, chỉ vào nóc nhà nói: “Ah, mẫu thân, người... Người như thế nào động đây? Người nói cái gì, là ai nói cho người biết Ngọc Nương bị chết thật thể thảm? Ai làm tức chết người ah, ah, người rất thương tâm đi, không sinh ra một nữ nhi hiếu thuận.”

Cẩm Nương vừa thấy, lập tức hiểu rõ mà đỡ lấy Trinh Nương nói: “Ah, tam tỷ, tỷ là người có thai, trách không được độ mẫn cảm so với người khác linh hơn, tỷ nhìn thấy mẫu thân tức giận sao?”

Trong phòng những người tin quỷ nhất thời đều bị Trinh Nương hù sợ, đều co cổ ôm lấy bả vai, liền muốn trốn ra ngoài phòng, Vân Nương nghe thấy trong lòng hoảng hốt, ngẩng đầu lên, nhìn theo phương hướng Trinh Nương chỉ, hai mắt đầm lệ mơ hồ, nàng phảng phất thật sự thấy được đại phu nhân nhìn nàng căm tức, trong lòng căng thẳng, kêu to ôm lấy đầu nói: “Mẫu thân, ta không có bắt ép người nha, Ngọc Nương nàng chết thật thê thảm, chết thật thê thảm ah.”

“Người tới, nhanh chút ít đem đứa con gái bất hiếu này kéo ra ngoài, còn có mặt mũi trách người khác, ta rõ ràng đã ra lệnh ngậm miệng, không cho phép bọn hạ nhân kích thích mẫu thân ngươi, ngươi vậy mà sợ nàng sống được quá lâu, làm tức chết nàng mới cam tâm, thật không biết ngươi là có mục đích gì.”

Lão phu nhân nhìn thấy Vân Nương trong mắt liền có tia chán ghét, đại phu nhân sinh hai đứa con gái, vậy mà không có một người nào lương thiện, một cái vô sỉ bỉ ổi, muốn muối phu của mình, hôm nay bị người khoét tim mổ bụng, chết không yên lành, mà người kia, vậy mà lấy cái chết của muối muối đi tức chết mẹ đẻ, lại còn lấy mệnh mẹ đẻ muốn uy hiếp Cẩm Nương, thật không biết lòng của nàng làm bằng cái gì, Tôn gia, tại sao có thể có hai đứa cháu gái không ngừng tranh giành như thế chứ.

Vân Nương lúc này bị Trinh Nương cùng lời của Cẩm Nương hù cho sợ, quả thực cũng không dám la lối nữa, bị người kéo ra khỏi phạm đường.

Lãnh Hoa Đình đi đến trong phòng lão phu nhân, cũng không thấy Cẩm Nương, ngược lại là thấy Tú cô đang ôm Dương ca nhi chơi, vừa hỏi phía dưới, mới biết được, cũng chỉ mới qua một ngày, Ngọc Nương bị người giết, hơn nữa, đại phu nhân cũng bị làm tức chết, hấn không khỏi giật mình một trận, thật lâu, mới nhận Dương ca nhi từ tay Tú cô ôm tới, ôm chặt lấy thân thể bé nhỏ, trong lòng hốt hoảng một hồi, không hiểu thấu liền rất sợ hãi, rồi lại không biết sợ cái gì.

Dương ca nhi rất lâu không thấy được phụ thân, lúc này bị Lãnh Hoa Đình ôm ở trước ngực, liền vui vẻ nhếch miệng khanh khách cười không ngừng, lấy đầu dụi dụi trong ngực Lãnh Hoa Đình, bàn tay nhỏ bé cũng ôm chặt cổ cha bé, thở ra ngửa ngửa.

Nhất thời, Cẩm Nương đỡ Trinh Nương, nhị phu nhân đỡ lão phu nhân trở về phòng, gặp Lãnh Hoa Đình, Cẩm Nương vội hỏi tung tích vương phi, Lãnh Hoa Đình lắc đầu nói: “Trong phủ còn có đại tẩu cùng Linh nhi lại thêm mẫu phi, mấy người nữ quyến cùng nhau mất tích, ta đuổi theo ra hơn mười dặm, lại không đuổi kịp, xem ra, lại là nội ứng ngoại hợp, phụ thân đuổi tới phía đông, có lẽ sẽ có chút ít thu hoạch.”

Lão phu nhân cùng nhị phu nhân nghe thấy vậy càng lo lắng, cả hai phủ đều không yên ổn, bộ dáng vương phi y hệt thần tiên, lại bị người cướp đi, mà còn ở trong Giản Thân vương phủ, cái này cũng thật không thể tưởng tượng được.

Đang nói, nha đầu bên kia báo lại, nói là lão thái gia cũng trở về phủ, cùng đi đến, còn có Trương thượng thư, lão phu nhân nghe xong liền thở dài, xem ra, chuyện gì rồi cũng phải đến, mắt thấy Vân Nương đang khóc, trong lòng càng thêm phiền muộn, nói với nhị phu nhân: “Đem nàng đỡ đến trong nội viện của mình đi thôi, một lát nữa, thân gia sẽ đến nơi đây, tránh cho nàng làm bừa.”

Mà Vân Nương nghe xong Trương đại nhân sắp đến rồi, nguyên bản khuôn mặt nhỏ nhắn bị dọa tái nhợt lập tức sáng bừng, gương mặt đặc ý lại oán hận nhìn Cẩm Nương, nói với lão phu nhân: “Ta không đi, cậu nhất định sẽ làm chủ ầu thân cùng Ngọc Nương, bà nội, ngài cũng không thể quá bất công, mẫu thân của ta là bị nhị phu nhân ép cho đến chết, ngài không làm chủ cũng đã đành, cậu của ta, cũng sẽ vì vương mà đòi lại công bằng.”

Cẩm Nương cuối cùng nhịn không được, lắc đầu nói với Vân Nương: “Đại tỷ, ngươi ở Ninh vương phủ trôi qua chắc là tuyệt đối không tốt, ngươi lại về nhà mẹ đẻ nháo, tương lai, nếu như ngươi lại ở Ninh vương phủ bị khi dễ, còn có ai có thể dựa vào? Cậu cả của ngươi sao?”

162. Chương 163

Lời này xem như là chạm đến chỗ đau của Vân Nương, nàng vốn là một mực dựa vào nhà mẹ đẻ mà sống, nhưng lần này về nhà mẹ đẻ cũng không nên đối địch cùng Cẩm Nương và Nhị phu nhân, nhưng mà, nàng lần nữa nói bóng nói gió, muốn dựa vào chỗ của Cẩm Nương đổi được chỗ tốt, Cẩm Nương lại cứ như vắt cổ chày ra nước, một điểm nhỏ tiện nghi cũng không chịu cho nàng chiếm được, nàng cảm tức đến váng đầu, suy nghĩ cái ý xấu như vậy để áp chế Cẩm Nương, hôm nay kích thích chết mẹ của mình không nói, còn để cho lão phu nhân sinh ra phiền chán đối với chính mình, thật đúng là ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

Vân Nương vốn so với Ngọc Nương trầm ổn cùng biết xem thời cơ một chút, vốn cũng là người hiểu được xem xét thời thế, chỉ là gần nửa năm này tại Trữ vương phủ bị đối xử quá hà khắc, từ nhỏ đã quen cảm y ngọc thực, đột nhiên liền trở nên túng quẫn, lại không bỏ xuống được mặt mũi mà nói lời nhỏ nhẹ đối với mẹ chồng Trữ vương phi, bị nghiêm khắc, cũng chỉ có thể đi nháo một hồi, cho đã rồi không để tình diện chết chông dỡ, bị bắt nạt không nói, còn ngày càng tích tụ.

Nhà mẹ đẻ cũng không như ý muốn, muội muội ruột thịt thân nhất chết thảm, muội muội có tiền lại không chịu giúp đỡ nàng, cho nên, liền sinh ra hận, xem Cẩm Nương cùng Trinh Nương qua quá tốt, nàng càng ghen tỵ, trước kia lúc tại nhà mẹ đẻ, Trinh Nương cùng Cẩm Nương đều là thứ xuất, trước mặt nàng chỉ là người đẳng cấp thấp, hôm nay các nàng về vang xinh đẹp, cuộc sống gia đình ổn định thoải mái mà trở về nhà mẹ đẻ, nàng liền ước gì sẽ phá hủy đi hạnh phúc của các nàng, làm cho các nàng đều giống như chính mình là tốt rồi. Bị Cẩm Nương cứ như vậy mắng, nàng lại tỉnh ngộ.

Nàng nâng lên hai mắt đầm lệ, thanh âm so với lúc trước mềm nhũn không ít, thống khổ lại không có nhìn Cẩm Nương: “Tứ muội muội, ta... Ta thật khổ ah, Trữ vương phủ kia, không phải là nơi có thể ở lại, về nhà mẹ đẻ, Ngọc Nương lại chết thảm... Ta... Ta nhất thời tức giận khó tiêu tan.”

Nàng thay đổi thay đổi quá nhanh, làm lão phu nhân nhất thời cũng chưa lấy lại tinh thần, trở mắt nhìn nàng, sau nửa ngày không nói gì, chỉ có Cẩm Nương là hiểu rõ Vân Nương nhất, nàng không khỏi thở dài, có lẽ, Vân Nương cũng là đáng thương, lúc trước hôn nhân của nàng cũng là do cha mẹ làm chủ, không phải do tự mình quyết định, có lẽ, không gả cho thế tử của Trữ vương phủ một người phóng đảng, cuộc sống của nàng cũng sẽ sống khá giả hơn một ít, chung quy là thời đại này nữ tử không có tự do hôn nhân, không thể tự mình làm chủ tìm kiếm tình yêu, cho nên, mới có một đoạn rồi lại một đoạn bất hạnh, chỉ là, bản tính của nàng cũng quá mức ngoan độc ích kỷ, vì tư lợi mà đi bức tức chết mẹ ruột của mình, loại người này, đáng thương lại càng đáng hận, bất quá, lúc này, trấn an nàng, không cho nàng lại dùng lời mê hoặc người nữa, ở Tôn gia không cùng Trương đại nhân gây ra mâu thuẫn mới là đứng đắn.

“Đại tỷ, người đừng khóc, người khổ, ta cũng biết một hai, chỉ cần người không hề hồ đồ sinh sự, cũng không hề ô nhục mẫu thân của ta, cửa hàng của ta tại Thành Đông kia vẫn có thể để cho người góp chút ít vốn vào...”

Vân Nương nghe vậy con mắt sáng ngời, cầm khăn vừa lau mặt, liền từ trên mặt đất đứng lên, trong giọng nói mang chút hưng phấn cùng không thể tin: “Tứ muội muội, muội nói là sự thật? Chỗ đó không phải là không làm nữa sao? Đổi thành xà phòng rồi mà? Cái kia là vật gì ah, mẹ chồng ta hôm trước cũng mua mấy khối về dùng, thần thần bí bí cũng không chịu chia cho ta một khối, nói là rất là đắt, lại mới lạ.” Trong lời nói, không thấy nửa điểm tình cảm bi thống, tựa hồ người vừa rồi kêu trời kêu đất muốn giúp mẫu thân cùng muội muội đòi lại công đạo vốn cũng không phải là nàng.

Lão phu nhân lần nữa dao động nhìn cháu gái ruột của mình ngẩng đầu lên, cũng chỉ có đại phu nhân mới có thể dạy ra được một đứa con gái như vậy, thật sự là tổn hại thanh danh môn đệ trăm năm Nho giáo của Tôn gia, bà lắc đầu, đứng lên nói với nhị phu nhân: “Tổ Tâm, ở đây người chủ trì đi, ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.”

Nói xong, kêu Tôn muội muội giúp đỡ vào trong phòng, nhị phu nhân cũng minh bạch, lão phu nhân đây là nhắm mắt làm ngơ.

Trinh Nương ở một bên nghe lời của Vân Nương che miệng cười, lại liếc nhìn Cẩm Nương, chính mình thông thả mà ngồi trở lại trên ghế, trong nội tâm lại vui vẻ, Cẩm Nương cũng thiệt là, cùng là tỷ muội, xà phòng

kia thì đóng thành từng rương từng rương đưa đến cho nhà mình, mà Vân Nương cả một khối cũng không có được, khác biệt cũng quá lớn a.

Bất quá ngẫm lại cảm thấy trong nội tâm ngọt ngào, Cẩm Nương từ trước đến nay là yêu ghét rất rõ ràng, ban đầu ở nhà mẹ đẻ, Cẩm Nương cùng chính mình mấy cô nương đều là thứ xuất thế nên không ít lần bị Vân Nương cùng Ngọc Nương ức hiếp, gần đến giờ trước ngày xuất giá, mém xiu nữa là hủy đi thanh danh của mình, hôm nay như vậy cũng không coi là trả thù, dù thế nào, Cẩm Nương còn đáp ứng muốn cho Vân Nương một ít cổ phần danh nghĩa (là cổ phần không cần góp vốn nhưng vẫn được chia lãi ak), xem như chia bớt một phần cơm cho nàng ăn, cũng là làm hết tình nghĩa tỷ muội rồi.

“Ừ, là vật kia, ngày khác tỷ tham gia cổ phần rồi, cũng có thể đến tiệm lấy chút ít trở về dùng, chỉ là, khẩu trừ ở bên trong tiền lãi là được, đến lúc đó, tỷ ở trước mặt Trữ vương phi nói, các nàng mua, là hàng hóa của tỷ, cũng không thể để các nàng khi dễ tỷ nữa rồi.” Cẩm Nương thấy Trinh Nương nhìn qua, rất bất đắc dĩ lại không có trừng mắt nhìn lại với nàng, lại nói với Vân Nương.

Lời này Vân Nương thích nghe nhất, khi Cẩm Nương đi Giang Nam, nàng tại Trữ vương phủ liền không thể ngẩng đầu lên nổi, hôm nay lại có đại tài chủ ủng hộ, về sau chi phí tiêu dùng, tất nhiên cũng có thể cao hơn cái đám tiểu thiếp tép riu và thông phòng trong phủ một bậc, lại ở trước mặt vương phi, cũng không nhất định có thể so qua được, vừa nghĩ tới các nàng có thể sẽ dùng ánh mắt cực kỳ hâm mộ nhìn mình, trong nội tâm Vân Nương liền dị thường hưng phấn cùng mong đợi.

Vân Nương không nao loạn, trong phủ coi như là yên tĩnh chút ít, nhị phu nhân liền bận rộn chuẩn bị hậu sự cho đại phu nhân, phân phó treo vải trắng, bố trí linh đường, vừa vặn vàng cùng xử lý tang sự của Ngọc Nương, xử lý tang sự thì tránh không được phải mời hòa thượng đến tụng kinh cầu siêu, hôm nay lại là thời kỳ bất thường, nhị phu nhân liền có chút ít đắn đo bất định, không biết là nên mời hay không nên mời, nếu không mời, sẽ bị người Trương gia mắng nàng bất kính đối với đại phu nhân, còn mời, lại sợ kẻ gian trà trộn vào, lại hại người trong nhà, nhất thời cũng khốn đốn.

Đang nghĩ ngợi những điều này, bên kia lão thái gia cho người đến mời Lãnh Hoa Đình đi qua, nhị phu nhân khẽ động, liền hỏi Lãnh Hoa Đình: “Con rể, người về thì rảnh rồi hử? Nếu không quá bề bộn, liền bảo vệ Cẩm Nương cùng Dương ca nhi nhiều hơn một chút a, hôm nay sự tình trong phủ quá nhiều, ta sợ không chiếu cố được đến mẹ con các nàng.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong nhíu mày, biên quan báo nguy, thái tử tất nhiên sẽ càng không ngừng triệu mình tiến cung nghị sự, ở đâu rảnh rồi, nhưng hôm nay vương phủ cùng Tôn gia đều không yên ổn, an toàn của Cẩm Nương cùng Dương ca nhi thật đúng là khó có thể bảo vệ chặt chẽ, nếu có A Khiêm, thì tốt rồi, có hắn che chở, mình cũng có thể rảnh tay rảnh chân một ít.

Nhưng xem tình hình Tôn gia thế này, nhạc mẫu cũng thật sự là chú ý không hết, đại phu nhân chết, tất nhiên là muốn làm trọng đại, bởi như vậy, người vào phủ phúng viếng nhiều hơn, thượng vàng hạ cám đều có, rất khó tránh khỏi không có người trà trộn vào, Cẩm Nương lại đang chịu tang, giữ đạo hiếu là điều tất nhiên, cho dù hiện tại cố tình mang nàng về phủ, vậy cũng không thành, chỉ có thể ở lại, việc này, thật đúng là không dễ làm, ngẩng đầu, thấy Trinh Nương đã ở đây, trong nội tâm liền lập tức đã có tính toán, nói với Nhị phu nhân: “Mẫu thân yên tâm, ta sẽ cẩn thận bảo vệ Cẩm Nương cùng đứa nhỏ.”

Nhị phu nhân đã có hứa hẹn của Lãnh Hoa Đình, trong nội tâm cũng nhẹ nhõm đi một tí, liền phân phó Cẩm Nương Trinh Nương vài câu, bản thân mình đi đến phía trước làm việc chính.

Lãnh Hoa Đình đợi nhị phu nhân vừa đi, liền hướng về phía Trinh Nương thì lễ một cái nói: “Tam tỷ, tại sao không thấy tam tỷ phu cùng đi?”

Trinh Nương bị hỏi khẽ giật mình, nhìn thoáng qua Lãnh Hoa Đình, mắt lại nhìn Cẩm Nương cùng Dương ca nhi, đại phu nhân vừa mới chết, nàng không dám tùy ý mà cười, lại không thích cũng phải giả bộ vài phần thương tâm, liền che khăn nói: “Một lát sợ cũng sẽ đến, Tứ muội phu, người ngược lại cũng không bỏ được trọng trách đâu, nhưng mà, yên tâm đi, hẳn nếu như đến đây, tất nhiên sẽ bảo vệ Tứ muội muội cùng Dương ca nhi.”

Lãnh Hoa Đình nghe trong giọng nói của Trinh Nương có ý tứ chế nhạo, không khỏi có chút không được tự nhiên, thực sự thần nhiên nói: “Ta đây trước hết tạ ơn trước, trong cái phủ này, người ta có thể tin, cũng

chỉ có tam tỷ phu thôi.”

Trinh Nương nghe xong trong nội tâm rất hưởng thụ, tướng công và vợ chồng Cẩm Nương cùng nhau đi Giang Nam, ở lại một năm, nàng một tân nương lại phải đợi lâu như vậy, trở về càng tiểu biệt thăng tân hôn, thời gian giống như trong mật thêm dầu, hơn nữa, tướng công sau khi trở về, chẳng những thăng quan tiến chức, còn cầm bạc về, đó cũng là một đồng to, cha mẹ chồng cùng huynh đệ chị em dâu thấy vậy cũng xem trọng, đối đãi đối với chính mình cũng càng khác trước, biết rõ bởi vì lấy quan hệ của mình, lại để cho tướng công neo vào thuyền lớn của Giản Thân vương phủ, cái kia là chuyện may mắn của cả Bạch gia, người Bạch gia, tự nhiên đối đãi nàng càng thêm tốt hơn.

Hôm nay lại nghe muội phu nói tín nhiệm nhất chính là tướng công nhà mình, lại càng cảm thấy vinh dự bận rộn hành lễ nói: “Muội phu khách khí, chúng ta vốn là người một nhà, nói lời này, liền như người ngoài rồi.”

Lãnh Hoa Đình nghe vậy mỉm cười, bên kia lão thái gia vừa cho người đến thúc giục, hẩn lưu lại không tốt, nhắc chân bước đi.

Trong thư phòng của lão thái gia, Binh Bộ Thượng Thư Trương đại nhân xanh mặt ngồi: “Lão tướng gia, ta và ngài hai nhà quan hệ thông gia nhiều năm, xá muội gả cho Tôn gia nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, hôm nay vậy mà bị một cái nha đầu xuất thân thiếp thất ép buộc đến Phật đường, cơ khổ không nơi nương tựa mà chết, Tôn gia các người như thế nào cũng phải cho Trương gia một câu trả lời thỏa đáng.”

Lão thái gia nghe được thở dài một hơi nói: “Lúc trước đem nàng đưa vào Phật đường, cũng là đã gặp qua với bên thông gia, sự tình con dâu phạm sai lầm, chỉ là đưa vào Phật đường tỉnh dưỡng, đã là ân ngoài phép tắc rồi, hôm nay hiền chất cần gì phải lấy thêm chuyện này mà nói, tại Trương gia các người, cũng ám muội nha, lúc trước, nàng thế nhưng lại cùng Lãnh nhị phu nhân liên thủ hại cháu gái của ta, việc này đã không nên nói đến rồi, thái tử hôm nay đang tại truy xét những người liên quan đến Lãnh nhị, chẳng lẽ các người muốn lật lại việc này, lại để cho thái tử sinh nghi sao?”

Trương đại nhân nghe vậy cảm nín, hẩn chỉ là nhất thời tức giận, lại thương tâm thân muội mất sớm, cho nên, nói chuyện liền chưa suy nghĩ đắn đo, hôm nay lão Tướng gia vừa nói như vậy, lại làm cho hẩn tính ngủ lại, nhưng mà, muội tử bị chết quá mức thê lương, mà xác thực Tôn gia lại để một cái thiếp thất chủ trì chưởng gia, làm cho người bên ngoài nói Trương gia khiến hẩn không còn mặt mũi gì, người bên ngoài nói đến chuyện này, người Trương gia không ngẩng đầu lên được, nhưng mà tính tình kia của muội tử nhà mình, hẩn cũng rõ ràng một hai, nói những thứ này, đơn giản là muốn xả tức giận mà thôi.

“Nhưng Ngọc Nương đâu rồi, nàng cũng không có liên quan cùng Lãnh nhị kia, nàng như thế nào lại đột nhiên chết thảm như vậy? Đại tướng phủ thủ hộ sâm nghiêm, như thế nào lại để cho người khác tiến vào giết chết tiểu nữ một người giống như người điên đây?” Trương đại nhân lập tức chuyển lời nói, sự tình Ngọc Nương làm cho hẩn cũng rất là căm tức, có chút hoài nghi là Tôn gia sợ Ngọc Nương làm mất mặt mũi của Tôn gia, lại không muốn dưỡng một đứa cháu gái đã xuất giá bị điên, cố ý giết chết.

“Việc này lão phu cũng biết là rất kỳ quái, đang điều tra, nhưng mà, hiền chất cũng nên biết, Lãnh Hoa Đường đã trốn ra khỏi đại lao của Tông Nhân Phủ, đến nay đều không có tung tích của hẩn, Ngọc Nương lúc trước đúng là có thừa nhận tội lỗi của hẩn, không loại trừ trong lòng của hẩn sinh hận, tùy thời trả thù.” Lão tướng gia đối với sự tình của Ngọc Nương cũng rất là nghi hoặc, một nữ tử bị điên rồi, ngoại trừ Lãnh Hoa Đường, lại xuất hiện người phí sức làm chuyện vô ích.

Cũng may bên người Cẩm Nương cùng Dương ca nhi gần đây có nhiều người trông nom, bằng không thì sợ là trước nhất sẽ giết mẹ con Cẩm Nương.

Trương đại nhân nghe xong sắc mặt cũng ngưng trọng, đang muốn nói chuyện, Lãnh Hoa Đình từ bên ngoài đi đến, hẩn ưu nhã hành lễ với lão tướng gia, sau đó liếc nhìn Trương đại nhân, lại cung kính hành lễ với Trương đại nhân, rồi ngồi xuống ghế.

Trương đại nhân bị ánh mắt của hẩn khiến cho giật mình, mình cùng Lãnh Hoa Đình tại trên triều đình vẫn là đối địch, cùng Dự Thân vương một chỗ có không ít chèn ép hẩn, mà Lãnh Hoa Đình xưa nay gặp mình

cũng là một bộ dạng vô tình lạnh như băng, nhưng hôm nay lại chủ động hành lễ, làm cho hắn cảm thấy là lạ, có chút khó hiểu.

Lãnh Hoa Đình lơ đãng, từ trong tay áo xuất ra một khối ngọc bội đưa cho Trương đại nhân nói: “Đây là đồ vật của hung thủ ngày đó, đại nhân có thể nhìn kỹ, là của Giản Thân vương phủ, trước kia là đeo ở bên hông của Lãnh Hoa Đường, không biết đại nhân có ấn tượng gì không?”

Trương đại nhân nghe thế trên mặt trầm xuống, chứng cứ đều lấy ra đến, như vậy, người giết Ngọc Nương cũng không cần tra lại, hôm nay chính mình tới đây một chuyến, nguyên là muốn nháo loạn một chút, xem ra, cũng nháo không được, nhưng mà, sớm ngày hôm đó lúc lão thái sư lâm trọng bệnh, Trương đại nhân cũng có chút hối hận chính mình chọn sai phe, trước kia, Trương gia coi trọng chính là thế tử Lãnh Hoa Đường, chưa từng đem Lãnh Hoa Đình chân tàn phế để vào mắt, thật không nghĩ tới Lãnh Hoa Đường kia vô dụng như thế, lại phạm phải tội lớn chờ xử phạt, hôm nay lại vượt ngục lẩn trốn...

“Hiền chất, cũng là bốn quan trách lầm Tôn phủ rồi, hôm nay nhạc mẫu người đã mất, cái kia cũng chỉ có thể lo hậu sự cho nàng thôi, Trương gia chúng ta... Sẽ không có người đến tìm phiền toái. Người chết rồi, tìm lại thì được gì.” Trương đại nhân đem khối ngọc kia đưa trả lại cho Lãnh Hoa Đình, thở dài một tiếng nói.

Lãnh Hoa Đình đối với Trương đại nhân biết thức thời rất là cao hứng, hắn nhẹ gật đầu, tự trong ngực xuất ra mấy tấm ngân phiếu đưa cho Trương đại nhân: “Hôm nay trên triều đình hại đại nhân tổn kém, bạc của Trương gia, tiểu chất lúc này bổ sung, mong rằng đại nhân mau chóng gom góp chút ít binh mã, nhanh chóng đi biên quan giải nguy mới là đúng.”

Trương đại nhân nghe xong càng không được tự nhiên, không nghĩ tới Lãnh Hoa Đình thông tình đạt lý như thế, cảm động hơn nữa, lại không có ý tứ nhận cái ngân phiếu kia, Tôn tướng gia ở một bên liên khuyên nhủ: “Hiền chất a, ta và người hai nhà vốn có giao hảo, người cần phải nhận rõ tình thế nha, hôm nay trong triều thực sự có chính sự, có thể không phải là tiểu Đình sao? Người sẽ cùng Hòa Thân vương có cùng ý tưởng đen tối, tương lai sẽ chịu khổ đó, nhưng mà Trương gia, bạc này là thành ý của đứa nhỏ, người liền thu giùm hắn đi, hắn hôm nay có thể có không ít tiền, chúng ta làm trưởng bối là nên để cho hắn hiếu kính.”

Trương đại nhân nghe lão thái gia xem chính mình thành trưởng bối của Lãnh Hoa Đình, trong nội tâm càng cảm thấy được thoải mái, liền cũng không hề chối từ, đem ngân phiếu kia thu nhận, mấy người liền không hề nói đến cái chết của đại phu nhân và Ngọc Nương nữa, bắt đầu thảo luận việc như thế nào chiêu binh, như thế nào cứu trợ sự tình nơi biên quan.

“Thế thúc, đem nhân mã Tây Sơn đại doanh cấp một vạn cho ta đi, ta đến tập huấn cho bọn hắn hơn mười ngày, hiện tại quân đội Đại Cẩm sức chiến đấu quá yếu, căn bản là không thể ngăn cản thiết kỵ của Tây Lương, dùng biện pháp luyện binh trước kia, đã rất khó thích ứng với cuộc chiến tranh này.” Lãnh Hoa Đình công bằng nói với Trương đại nhân.

Trương đại nhân trông coi bộ binh, mặc dù không có trực tiếp thống lĩnh, nhưng trong tay nắm binh quyền cùng điều hành lương thảo hậu cần, có tầm quan trọng rất lớn đối với chiến sự. Hiện tại cùng Trương đại nhân giao hảo, đối với Tôn tướng quân cũng không phải xấu, cho nên, Lãnh Hoa Đình thay đổi vẻ lạnh lùng ngày thường, chủ động cùng Trương đại nhân thân thiện hữu hảo.

Trương đại nhân nghe thấy kinh ngạc một hồi, binh lính Tây Sơn đại doanh từ trước đến nay do thái tử thống lĩnh, về sau hoàng thượng lại đem binh phù thu trở về, chuyển giao cho Lục hoàng tử, nhưng hôm nay hoàng thượng đột nhiên bị bệnh, Lục hoàng tử phạm tội bỏ tù, thái tử cũng không có đem binh phù Tây Sơn đại doanh chính thức lấy ra, Tây Sơn đại doanh đến tột cùng do ai quản hạt vẫn là một chuyện chưa được công bố, ai cũng không có ý nghĩ muốn hỏi tới chuyện này, nhưng thật là muốn biết đã xảy ra chuyện gì, Binh Bộ Thượng Thư là thoát không khỏi liên quan.

Cho nên, Lãnh Hoa Đình tìm Trương đại nhân muốn một vạn binh mã để giúp luyện binh, cũng không tính là tìm nhằm người, chỉ là, Trương đại nhân cũng không dám làm chủ chuyện này.

“Đại nhân không cần do dự, việc này thì ta sẽ tìm thái tử, hiện nay chiến sự biên quan đang căng thẳng, đúng là lúc dùng binh, thái tử nhất định sẽ đáp ứng, chỉ là, chất nhi muốn sớm đi hoàn thành việc này, sớm

một ngày lãnh binh ra tiền tuyến, cứu vạn dân trong dầu sôi lửa bỏng.” Lãnh Hoa Đình tự nhiên là nhìn ra nghi kỵ của thái tử, lúc này liền chấp tay nói ra.

Trương đại nhân cũng biết quan hệ của thái tử cùng Lãnh Hoa Đình, thái tử có thể nhanh chóng đăng cơ, có thể nói toàn bộ là nhờ vợ chồng Lãnh Hoa Đình âm thầm ủng hộ, nếu như không có Lãnh Hoa Đình, Lục hoàng tử không có nhanh như vậy ngã xuống, Lưu phi nương nương cũng không có nhanh như vậy nhận tội, cho nên, Lãnh Hoa Đình đã vỗ ngực nói thái tử sẽ đáp ứng, vậy thì nhất định sẽ đáp ứng, thái tử mặc dù không có đăng cơ, đó cũng là chuyện sớm hay muộn, đây là sự tình mà mọi người trong lòng đều hiểu rõ.

“Vậy được rồi, tuy nói binh phù không có ở trong tay của thế thúc ta, nhưng hôm nay thái tử đang bề bộn, lúc quốc sự đang rắc rối, với tư cách là thần tử, vì thái tử phân ưu cũng là theo lẽ thường, ngày mai người liền theo ta đi Tây Sơn, ta cấp cho người một vạn tinh binh, người liền có thể gấp rút thao luyện đi.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong vui mừng quá đỗi, lần nữa cung kính hành lễ với Trương đại nhân một cái, Trương đại nhân lại nhượng lòng mà nói: “Nhưng mà, hiền chất ah, thế thúc ta cũng biết người sớm đã bắt đầu làm đường bộ hành thương, đây là con đường kiếm tiền rất tốt, đến lúc đó, cần phải phân một chút ít cơm thịt cho thế thúc ta nha.”

Lãnh Hoa Đình nghe vậy mỉm cười, gật đầu nói: “Thế thúc cứ việc yên tâm, hiện nay là thời kì thăm dò, nhóm đầu tiên phái người đi còn chưa có trở về, đợi đường đi thuận lợi rồi, tự nhiên là không thể thiếu một phần cho thế thúc ngài đâu, muội phụ của ngài cũng là nhạc phụ của tiểu chất còn dựa vào đại nhân ở hậu phương ủng hộ mà, tiểu chất tự nhiên muốn thay nương tử cảm kích thế thúc.”

Tôn tướng gia ở một bên nghe Trương đại nhân cùng Lãnh Hoa Đình nói chuyện, vừa nghe vừa gật đầu, Trương đại nhân thái độ xoay chuyển rất nhanh, mà Lãnh Hoa Đình lại biết đối nhân xử thế, cùng người trên quan trường giao thiệp khách quan mà nói so với dĩ vãng lại thành thực khéo đưa đẩy hơn rất nhiều, đây là một tố chất thiết yếu dành cho người làm việc trên quan trường, lão tướng gia hôm nay xem Lãnh Hoa Đình càng xem càng thích.

Khó có được Trương đại nhân cùng Tôn phủ và Giản Thân vương phủ đều tiêu tan hiềm khích lúc trước, về sau trên triều đình liền nhiều hơn một trợ lực, tiểu Đình ở bên ngoài làm việc cũng sẽ càng thêm thuận lợi, chỉ mong thái tử quả quyết anh minh hơn so với hoàng thượng, muốn chân thành tin tưởng lẫn nhau, như vậy, Đại Cầm liền không lo không đẩy lùi được người Tây Lương, lại càng không lo sẽ không giàu lên được.

Lại nói Dụ Thân vương vội vàng xuất cung, trở mình lên ngựa, thực sự chạy về phủ đệ mình, hồi phủ, liền nhìn thấy Lãnh Thanh Dục đang vội vàng từ trong nội viện đi ra ngoài, Dụ Thân vương lòng mày quỳnh lên, nhìn hẩn một cái, trong nội tâm có việc, liền không có quản Lãnh Thanh Dục, thẳng tắp đi về phía hậu viện.

Lãnh Thanh Dục ngược lại ngừng bước chân đứng lại, thi lễ với Dụ Thân vương nói: “Phụ vương vội vàng như thế là xảy ra chuyện gì sao?”

Dụ Thân vương trừng mắt liếc hẩn một cái, không nói một lời cấp thiết mà thẳng bước đi.

Lãnh Thanh Dục nhìn thấy kỳ quái, gần đây Lãnh Thanh Dục bị Lạc Hà quận chúa quán đến phát sợ, nàng hôm nay không đến được Giản Thân vương phủ, liền thỉnh thoảng chạy tới Dụ Thân vương phủ, Lãnh Thanh Dục thật đúng là không thấy được quận chúa nào lớn mật như thế, không nói nàng còn là một đại cô nương chưa xuất giá, mỗi lần chỉ cần gặp được hẩn, liền ngăn đường đi lại, không phải muốn cùng hẩn đàm luận thơ văn, thì cũng là cùng hẩn nói về từ khúc (âm nhạc), nếu không chính là muốn hẩn giúp nàng vẽ tranh, tóm lại tinh linh cổ quái, cái chiêu gì đều có, chính là trông giữ một mình hẩn ở lại đó, Dụ Thân vương phi lại rất là ưa thích nàng, đối đãi nàng như là con dâu, ngay cả Bạch U Lan, cũng tuyệt không bài xích nàng, cùng nàng tình cảm như tỷ muội, Lãnh Thanh Dục có thể thực bị nàng quán cho sợ, hôm nay chỉ cần nàng trong phủ, bản thân mình liền bỏ chạy một đường, nhưng vì thế, Dụ Thân vương cũng bắt hẩn rồi mắng vài lời.

Thế nhưng mà, hôm nay phụ vương cực kỳ kỳ quái, rõ ràng thấy mình ra bên ngoài trốn, lại không mắng hẩn không nói, tựa hồ có chuyện rất khẩn cấp muốn làm, hơn nữa, thoát nhìn rất thần thần bí bí.

Hẩn không khỏi nhớ tới sự tình xảy ra trong triều mấy ngày nay, ngoại trừ Lục hoàng tử cùng Lưu phi nương nương sụp đổ, trong Giản Thân vương phủ nghe nói vương phi bị bắt cóc... Vậy... Nữ tử không có

trong phủ kia, không có nghe nói tin tức nàng gặp chuyện không may, có lẽ vô sự, vương phi... Trời ạ, phụ thân có phải hay không là... Phụ thân có phải là già rồi nên hồ đồ, loại chuyện này cũng làm được? Nếu thật là như vậy, vậy Dụ Thân vương phủ cao thấp không phải muốn gánh vác một cái danh phản quốc không thể rửa sạch sao?

Nghĩ đến đây, Lãnh Thanh Dục lòng nóng như lửa đốt, quay người liền lạng lẽ đuổi kịp Dụ Thân vương, trong đáy lòng cầu xin suy đoán của mình là sai lầm rồi.

Dụ Thân vương trực tiếp tiến vào bên trong thư phòng của chính mình, đi vào, liền để đầy tớ đi theo giữ ở bên ngoài, dặn dò: “Ở ngoài canh giữ cẩn thận, ai cũng không cho tiến vào.”

Tùy tùng trung thực mà đáp ứng, thẳng tắp đứng tại cửa ra vào trông coi.

Dụ Thân vương tiến vào thư phòng, đi tới phía sau đứng cạnh một cái tủ, xoay mở một cái khóa bí mật, giá sách từ từ dịch chuyển, lộ ra một cái mật thất, Dụ Thân vương vén áo đi vào, lại đem giá sách về vị trí cũ.

Trong mật thất có một vùng trời đất khác, bên trong tất cả dụng cụ đều đầy đủ hết, từ trước mặt nhìn, tuyệt không giống như là mật thất, trái ngược lại là một gian lầu các ấm áp, chỉ là, không có cửa sổ. Vương phi đang ngồi ngay ngắn ở trên ghế trong mật thất, lẳng lặng nhìn xem Dụ Thân vương đi vào.

Dụ Thân vương đảo mắt lo lắng, trên mặt nở nụ cười ôn hòa, ngồi xuống trước mặt Vương phi: “Thanh Uyển, hôm nay có thể bằng lòng trò chuyện với ta, ta cho người tìm sách, nàng có xem qua?”

Vương phi nhướng đôi mắt, ngưng mắt thấy Dụ Thân vương, trong mắt lộ ra một tia thương cảm cùng bất đắc dĩ, nhàn nhạt mà trả lời: “Ta không có tâm tư đọc sách, người vẫn là thả ta trở về đi.”

Dụ Thân vương nghe xong sắc mặt khê biến, lộ ra tái nhợt, trong mắt lướt qua một tia đau xót, nghẹn giọng nói: “Ở chỗ này không được sao? Ta biết rõ, nàng không thích bị giam giữ, nhưng mà nàng không nên gấp, qua một hồi, sóng gió qua đi chút ít, ta sẽ đưa nàng đến điện trang ngoài ngoài ô, khi đó, nàng sẽ được tự do.”

“Dụ Thân vương, người nhìn kỹ xem, ta không còn trẻ nữa, đã làm bà nội rồi, người đừng sai lầm nữa, như thế đối với người, đối với ta, đối với Giải Thân vương toàn bộ đều không có lợi.” Vương phi vẫn là kiên nhẫn khuyên bảo.

Dụ Thân vương thông thả thở dài, thật sâu ngắm nhìn vương phi nói: “Nàng cũng biết, chúng ta đều không còn trẻ rồi, ta bỏ lỡ thời gian hai mươi mấy năm, nếu như nếu không... Ta đây chẳng phải sẽ tiếc nuối suốt đời?”

“Bỏ lỡ, đều không thuộc về người, đồ vật không thuộc về mình, cưỡng ép giữ lại thì có ích gì? Nguyên bản, ta đối với người ấn tượng không xấu, người đừng lần nữa bức ta hận người, chúng ta đều đã hơn mấy chục tuổi rồi, làm gì còn nhớ tới tình cảm ôm ấp lúc thiếu niên, buông tay đi, Dụ Thân vương phi đối với người tốt như vậy, các người cũng ở với nhau hơn hai mươi năm rồi, người như thế nào luôn không chịu hiểu rõ lòng mình, đừng tự làm tổn thương mình và người khác nữa.”

Một chữ “hận” cuối cùng từ trong miệng vương phi nói ra, đôi mắt Dụ Thân vương có chút đỏ lên, kích động nhìn Vương phi, hấn sợ nhất, chính là vương phi đối với hấn sinh lòng hận ý, nhưng vương phi từ sau khi bị hấn cướp nhốt vào mật thất, một mực rất yên tĩnh, cũng không có âm ỉ, càng không có tìm cái chết, cái này làm cho hấn cực kỳ vui mừng, thấp thỏm không yên bất an tâm cũng bỏ xuống một ít, nhưng mà, hôm nay nàng nói ra một chữ “hận”, tựa như một chậu nước đá dội thấu lòng của hấn, hao hết tâm lực muốn lấy được, khó khăn chẳng qua chỉ là hận ý của nàng?

“Nàng như thế nào có thể hận ta? Người biết rõ tình cảm của ta đối với nàng sâu đậm như thế nào, vậy mà nàng lại nói hận ta? Nàng còn có lương tâm hay không?” Dụ Thân vương nổi giận, hai mắt đỏ hồng, như một đứa nhỏ nhận hết ủy khuất, nhưng giọng nói cũng không có hung dữ, chỉ là rất thương tâm, rất thống khổ, về sau càng giống như là đứa nhỏ buồn bực muốn tìm đại nhân thổ lộ hết thấy.

“Người tỉnh táo lại đi, người đem ta giam lại cuối cùng cũng không phải là biện pháp tốt, trượng phu cùng con trai của ta đều bốn phía tìm ta, người giấu ta không được bao lâu đâu, hơn nữa, người có thể nghĩ xem, làm như thế đối với chính người có cái gì tốt? Người thân là Thân vương hoàng thất của Đại Cẩm, vậy mà cùng người Tây Lương cấu kết, cái này là chuyện sổ diễn vong tổ (quên nguồn quên cội), là phản quốc ah,

người tội gì vì một nữ nhân đối với người cũng không có cảm tình, chôn vùi tiền đồ chính mình, phá hủy nhà cửa của mình, hủy đi tiền đồ vì nhi nữ thường tình? Người có nghĩ tới hay không, làm như vậy, là làm hại người thân nhất của chính mình, mà chính người, lại cái gì cũng không chiếm được, như thế không bù mất, người tại sao lại không có chịu hiểu rõ? Người không phải cái loại người hay xúc động làm chuyện điên rồ?”

Vương phi cũng không có bởi vì Dự thân vương thần sắc trở nên kích động mà ngừng khuyên bảo, lời nói của bà vững vàng, thanh âm nhu hòa, nhưng lại đâm thẳng vào nội tâm Dự Thân vương, làm cho hắn không thể trốn tránh, không chỗ che dấu ẩn nấp, Dự Thân vương yên lặng nhìn vương phi, đôi mắt ánh lên đau đớn rồi chuyển thành bình thản, thật lâu mới nói:

“Thanh Uyển, nàng nhìn như ôn hòa mềm yếu, thật sự rất bướng bỉnh, cho tới bây giờ cũng không có giả dối đối với ta, nàng nói, ta làm sao không hiểu, nếu như ta nói, ta là đang bảo hộ nàng, nàng sẽ tin sao?”

Vương phi nghe thế liền giật mình, chăm chú nhìn mắt của Dự Thân vương, thời gian dần trôi qua, trên mặt của nàng sắc thái mê mang dần qua đi, chỉ còn lại tín nhiệm cùng chân thành: “Người nói, ta liền tin người, cho tới bây giờ, ta biết rõ, người không có tâm tư hại ta, bất quá người đối với trượng phu của ta như thế nào, người... Đối với ta là tốt, ta cho dù là dần dần, điểm này vẫn là minh bạch.”

Dự Thân vương nghe xong bên môi rớt cục lệ ra nụ cười bất đắc dĩ, đưa tay muốn vuốt khuôn mặt bị phủ bởi một ít tóc đen của vương phi, nhưng tay đưa ra dừng lại ở giữa không trung, sau nửa ngày vẫn là thu trở về, cười khổ nói: “Cả đời này, có thể có được một câu tín nhiệm của nàng, ta cũng không hối tiếc, Thanh Uyển, ta xác thực là đang cứu nàng.”

Hắn thở dài, suy nghĩ, lại rất là tức giận nói với Vương phi: “Nhưng mà, ta cuối cùng muốn cho tên Giản Thân vương kia gấp đến quỳnh lên, tên kia quá ngu ngốc, trong nhà ẩn náu nhiều nguy hiểm như vậy, hắn lại một chút cũng không có cảm giác được, làm sao làm trượng phu người ta được, thật là đồ vô dụng, vừa nghĩ cái này liền uất ức, ta liền tức giận muốn đánh một trận, muốn dạy dỗ hắn một phen, mới có thể vui đi tức giận trong lòng.”

Vương phi nghe thế dở khóc dở cười, tính tình của Dự Thân vương vài chục năm cũng không thay đổi, thật đúng là làm cho người ta không biết làm sao, thở dài, vương phi vừa muốn nói chuyện, lại nghe Dự thân vương nói: “Hoa Đường thân thể có lẽ người cũng rõ rồi, hắn... Có thể là con của ta, ta không có khả năng trở mặt nhìn hắn chết, nhưng mà Lãnh Nhị cũng cho rằng có thể là con của hắn, cho nên, hắn cũng tiến vào đại lao Tông Nhân Phủ, Lãnh Nhị liền cho người đến liên hệ ta...”

Dự Thân vương nói đến chỗ này, sắc mặt có chút không được tự nhiên, tạm ngừng, nghiêm túc nhìn sắc mặt vương phi, thấy sắc mặt của bà cũng không có xem thường, mặt mới bớt đen mà nói với Vương phi: “Năm đó, cũng là bởi vì tức giận nàng gả cho Giản Thân vương, cho nên... Mới có thể nhất thời xúc động làm việc ngu ngốc, cái kia... Ta đối với nàng ta, thật sự là một điểm cảm tình cũng không có.”

Vương phi nghe được vẻ mặt hắc tuyến, trong nội tâm bà bị Lãnh nhị âm mưu, Dự Thân vương lại như một tiểu tử ngây ngô đến trong sạch... Vương phi hít sâu một hơi, cười nhạt nói với Dự thân vương: “Ta hiểu, người không cần giải thích.”

Dự Thân vương lúc này mới hơi xấu hổ cười cười, tiếp tục nói đi tiếp: “Nàng biết rõ, Lãnh nhị đối với nàng cũng có tâm hoài bấy quý, cái người kia, mặt người dạ thú, nàng nếu rơi vào trên tay hắn, dùng tính tình cương liệt này của nàng, cũng chỉ có một chữ chết thôi. Lúc trước, Lãnh nhị nói để cho ta cứu Lãnh Hoa Đường, nhưng ta kiên trì không chịu, hắn liền giận, nói là muốn cho người cướp con dâu cùng cháu trai của nàng, mang bọn họ đến áp chế thái tử, lại để cho thái tử buông tha Lãnh Hoa Đường...”

Dự Thân vương nói đến đây, vừa cẩn thận nhìn sắc mặt của vương phi, quả nhiên sắc mặt của vương phi trở nên tái nhợt, chỉ là không biết, con tin này, như thế nào từ Cẩm Nương cùng Dương ca nhi biến thành chính mình rồi.

Dự Thân vương lại nói tiếp: “Ta tuy là hận Giản Thân vương, nhưng ta cũng biết Tôn Cẩm Nương rất quan trọng đối với Đại Cẩm, hơn nữa, nàng nếu như mất đi tôn tử, sẽ thống khổ đến cỡ nào, Lãnh nhị hung tàn âm hiểm, ta nếu như đem việc này bỏ đi không để ý tới, hắn không biết sẽ lại nghĩ ra cái ám chiêu gì khác hại một nhà các người. Liền đành phải cùng hắn thỏa hiệp, ta giúp hắn cứu Lãnh Hoa Đường ra ngoài,

mà điều kiện là, ta muốn nhận được nàng, nguyên bản Lãnh nhị cũng không tin ta lắm, nhưng về sau, hắc cũng minh bạch ta đối với nàng có tình, cho nên, liền đáp ứng, ta cũng biết, tâm tư hắc muốn cướp giết con dâu cùng cháu trai của nàng sẽ không như vậy mà tiêu trừ, nhưng là, có thể trì hoãn một chút cũng tốt, hôm nay hắc chính là tùy thời mà động, ta lại vừa cướp nàng, hắc đối với ta độ tín nhiệm ngược lại càng cao. Ta chính là muốn... Nhìn xem có thể hay không đem người của hắc tất cả đều dẫn ra, một mẻ hết gọn... Thanh Uyển, ta hiện tại không thể đưa nàng về nhà, nhưng mà, lại phải cùng nhi tử bước bình kia của nàng thương nghị, việc này phải cùng hắc phối hợp liên thủ, bằng không thì, rất khó thành.”

Vương phi nghe thấy có chút chóng mặt, đối với cái loại lực đực cùng âm mưu này bà thật sự là rất trì độn, nhưng bà cuối cùng cũng nghe rõ ý tứ của Dự Thân vương, hành động lần này của Dự Thân vương là đang giúp trợ Giản Thân vương phủ, liền cúi thấp đầu, trầm tư một chút nói: “Ta đây viết cho tiểu Đình phong thư báo bình an, các người lại tìm cách hợp tác, tiểu Đình là đứa nhỏ thông minh, hắc nhất định có thể hiểu rõ nỗi khổ tâm của người.”

Lãnh Thanh Dục đi theo Dự Thân vương đến bên ngoài thư phòng, đang muốn đi vào, lại bị tùy tùng của Dự Thân vương chặn lại, hắc không khỏi cảm tức một hồi, đang muốn bắt tên đầy tớ mở cửa, nghĩ lại, lại thay đổi chủ ý, quay người bỏ đi, nhưng lại vây quanh đằng sau thư phòng, áp tai lắng nghe, nhưng lại cái gì cũng không nghe thấy, trong lòng của hắc càng phát ra hoài nghi phụ vương cùng vương phi mất tích có liên quan, phụ vương lại tùy hứng làm vậy rồi, cùng người Tây Lương cấu kết, đây chính là phạm vào trọng tội phản quốc nha, hắc làm hại cũng không chỉ là bản thân hắc, còn có cao thấp vài trăm miệng ăn của Dự Thân vương phủ, phụ vương điên rồi sao?

Lãnh Thanh Dục hoài nghi thật sâu, vương phi rất có thể đã bị phụ thân nhốt tại trong thư phòng này, thư phòng này là nơi vô cùng tư mật của phụ vương, ngày bình thường, cả mình cùng mẫu phi, cũng không thể tới gần, bình thường đều có người canh chừng, bên trong nhất định là cất giấu không ít bí mật, nhưng mà, lúc này vào không được, cũng nhìn không tới tình hình bên trong, có gấp cũng vô dụng.

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe giọng nói của Dự thân vương từ trong phòng đi ra, trong lòng của hắc kích động, liền vòng đi ra ngoài, đột nhiên xuất hiện trước mặt Dự Thân vương: “Phụ vương...”

Dự Thân vương bị hắc hù cho nhảy dựng, tiểu tử này không phải chạy ra khỏi phủ rồi sao? Lúc này tại sao lại ở chỗ này? Lại nhìn vẻ mặt nhi tử lo lắng cùng phần hận, trong nội tâm cũng có chút hiểu rõ, cảm thấy khê động, lại để cho tiểu tử này đi tìm Lãnh Hoa Đình cũng không tệ, tránh khỏi chính mình phải xem cái khuôn mặt thối của Lãnh Hoa Đình.

Nghĩ như thế, liền nắm cổ áo Lãnh Thanh Dục lôi vào trong phòng.

Lãnh Thanh Dục bị phụ thân nắm cổ áo, đang muốn giãy dụa, nhưng thấy cha hắc không giống như là đang tức giận, mà như là có chuyện muốn nói với hắc, ngược lại ngậm miệng, thật thà theo sát Dự Thân vương tiến vào thư phòng, cửa mật thất trong thư phòng tự nhiên là đóng, Dự thân vương đem Lãnh Thanh Dục quăng trên ghế, nói: “Xú tiểu tử, người trốn ở trước thư phòng ta làm cái gì? Lén lút lút không đành hoàng, coi chừng lão tử đánh chết người.”

163. Chương 164

Edit: NuxukuBeta: Aquarius8713

“Phụ vương, ở trong thư phòng của ngài có gì bí mật, vì sao không cho phép nhi tử tới gần?” Lãnh Thanh Dục ở một bên quả thực lo lắng, sợ Dự Thân Vương bởi vì tình mà để tâm vào chuyện vụn vặt, khôn khéo của tình yêu sẽ làm mê loạn tâm trí, hại toàn bộ Dự Thân vương phủ có thể bị phá nát.

“Lão tử vẫn không thể một mình ở tại nơi đó sao, lão nương vừa người lải nhải vô cùng phiền phức, còn tiểu tử ngươi nữa cũng không chịu nghe lời lão tử nói, lão tử phiền muộn nên muốn ở một mình, người quản được sao?” Dự Thân vương tức giận mà xông vào mắng Lãnh Thanh Dục.

Lãnh Thanh Dục xưa nay cũng bị Dụ Thân Vương mắng thành quen, bình thường một lời cũng không cãi lại, Dụ Thân Vương là dạng người, lúc hấn chửi, mắng người, người trung thực nghe là tốt rồi, hấn mắng đến mệt mỏi, đương nhiên là không mắng nữa, nhưng nếu người cãi lại, vậy thì liền không chỉ là mắng, vài cái tát tai cũng sẽ góp vui ghé thăm mặt người, nhưng hôm nay Lãnh Thanh Dục cũng chẳng quan tâm, thốt lên: “Phụ vương, ngài có phải đem Giản Thân vương phi giấu trong phòng này hay không, đây là phạm tử tội đó, phụ vương.”

Dụ Thân vương nghe xong đưa tay muốn đánh, tưởng tượng chính mình nguyên cũng là muốn nói cho hấn biết, liền hậm hực mà thu tay, nghiêm mặt mà nhìn Lãnh Thanh Dục nói: “Đúng vậy, là ta đem Giản Thân vương phi giấu trong thư phòng.”

Lãnh Thanh Dục vốn chỉ là suy đoán, dưới đáy lòng vẫn hi vọng suy đoán của mình là sai, không nghĩ tới, Dụ Thân vương liền thừa nhận, trong lòng hấn hoảng hốt, thiếu chút nữa từ trên ghế kinh trượt xuống, miệng mở rộng, thật lâu mới nói: “Phụ vương, thật là ngài, ngài điên rồi sao?”

Dụ Thân Vương nghe thấy phát hỏa, chớp được một cái nghiêng mực trên bàn liền đánh về phía Lãnh Thanh Dục, Lãnh Thanh Dục cũng không dám dùng tay tiếp, co rút cổ lại liền tránh khỏi, Dụ Thân vương mắng: “Xú tiểu tử, dám mắng cha của người điên, người chán sống sao? Người suốt ngày đều không làm chuyện đứng đắn chỉ lo chạy ra bên ngoài, vị Lạc Hà quận chúa kia ta thấy rất tốt, người tại sao lại muốn trốn tránh người ta? Người lại chít chít nha nha không đứng đắn, đến mai ta liền đến nhà bên đó đưa thiệp canh của người, đem cái cửa hôn sự này quyết định luôn.”

Lãnh Thanh Dục nghe xong, suy nghĩ muốn chết đều có, cha hấn thật đúng là không phải hồ đồ bình thường, rõ ràng đang nói đến chuyện của vương phi, tại sao lại kéo đến chuyện của Lạc Hà quận chúa rồi, nhưng lời kia của Dụ Thân vương thật đúng là có thể uy hiếp được hấn, hấn lập tức mềm nhũn, trung thực mà rút cổ lại nói với Dụ Thân Vương: “Phụ vương, ngài có phải có nỗi khổ tâm hay không hoặc là vì cứu Vương phi?”

Lời này của Lãnh Thanh Dục làm cho Dụ Thân Vương nghe vào trong nội tâm ầm ập, rốt cuộc là con của mình ah, liền có thể hiểu được chính mình, đương nhiên là có nỗi khổ tâm, nỗi khổ tâm lớn nhất chính là muốn xem tên Giản Thân Vương kia gấp đến độ gờ chân ah, ha ha ha, trong lòng cuồng tiếu vài tiếng, Dụ Thân Vương thu liễm tâm tình, nghiêm mặt mà nói với Lãnh Thanh Dục: “Đương nhiên là muốn cứu vương phi mới làm như thế, người muốn cướp vương phi là Lãnh Nhị, hấn hôm nay tại Tây Lương lại là nhân vật mảnh khỏe tinh tường, thủ hạ lại là tổ chức sát thủ cường đại nhất, với bọn hấn thì cái chiêu nham hiểm nào cũng đều có, cướp vương phi chỉ là một phương pháp của ta nhằm chuyển đi lực chú ý của hấn bằng không thì bọn hấn muốn hạ thủ đối với Tôn Cẩm Nương cùng Dương ca nhi...”

“Cái gì? Phụ vương, bọn hấn thật sự sẽ làm như vậy?” Lãnh Thanh Dục nghe thấy Cẩm Nương sẽ bị hại, tức giận đến từ trên mặt ghế nhảy dựng lên, nhấc chân liền muốn đi ra ngoài, Dụ Thân Vương nhìn thấy ánh mắt buồn bã, trong nội tâm ai thán một hồi, thật sự là oan nghiệt ah, tiểu tử này thích ai không tốt, lại đi thích nữ tử kia, người ta đã sớm gả làm vợ người khác rồi, hấn giống chính mình cái gì không giống, tại sao lại giống điểm này chứ, thật sự là tiểu tử ngốc, một cổ đồng bệnh tương liên dâng lên trong lòng, Dụ Thân Vương khó có được không có mắng Lãnh Thanh Dục, mà đứng lên, đi đến bên người nhi tử, tâm tình trầm trọng vỗ vỗ bả vai nhi tử nói: “Này sẽ là bước hành động tiếp theo của bọn hấn, cho nên, phụ thân muốn người nhanh chút đi báo tin cho Lãnh Hoa Đình, nói mẫu thân của hấn đang ở tại trong phủ của ta, rất an toàn, không có bất kỳ nguy hiểm nào, nhưng là, lại để cho hấn...”

Dụ Thân Vương gần sát lỗ tai nhi tử, như thế này như thế kia nói một trận, Lãnh Thanh Dục nghe được thần sắc ngưng trọng, cuối cùng, gật đầu, hai cha con cùng thương lượng một hồi, Lãnh Thanh Dục mới cáo từ đi ra ngoài.

Lại nói Giản Thân Vương, sau khi bắt mấy hắc y nhân về, liền thẳng hướng trở về, trong lòng của hấn sắp tức điên rồi, cái tên Dụ Thân Vương chết tiệt, lớn tuổi rồi, còn có ý nghĩ muốn vương phi, thật sự là tâm tặc không chết (*), một đường chạy như điên, tâm vừa lo an nguy của vương phi, Giản Thân Vương có điểm chống đỡ không nổi rồi.

Thượng Quan Mai nguyên vốn là đại tiểu thư thân mềm thịt non, bị đám người Tây Lương kia giam cầm trên xe ngựa vài ngày, eo của nàng liền nhanh chịu không nổi, hôm nay Lãnh Khiêm lại chạy gấp gấp, thân

thể liền càng hư thoát vô lực, nhưng áy náy trong lòng trước đây, lại không dám phàn nàn nửa câu, đành phải ngồi trong xe ngựa liều chết chống chọi, Linh tỷ nhi bị bệnh kỳ thật vốn rất tốt rồi, ngày ấy vương phi vượt đầu của nàng nóng đến phỏng tay, bất quá là tùy từng Thị Họa thả cái ấm lò tại trong bọc của Linh tỷ nhi, lại làm cho toàn thân bé nóng lên, phát nhiệt khắp nơi, kỳ thật cũng không thật sự phát sốt, nhưng đứa nhỏ bất quá mới một tháng, như thế nào chống lại được đoạn đường sốc nẩy điên cuồng này, rốt cục lại cũng phát sốt, mỗi ngày trong xe liền không ngừng khóc nỉ non, huyên não Thượng Quan Mai càng làm cho lòng nàng hoảng sợ, không được an bình một lát, nóng lòng lại tăng thêm một mỗi, Thượng Quan Mai ngăn cản không nổi, trên đường liền bị bệnh.

Lãnh Khiêm kỳ thật cũng đã nghe được tiếng khóc của Linh tỷ nhi, Tứ Nhi thân thể cũng không quá thoải mái, nhưng mà đoạn đường đi Đông Lâm này, Tứ Nhi xem như đã được tôi luyện, trải qua nhiều mưa gió hơn, càng thêm kiên cường cùng tự tin, trên đường đi, Tứ Nhi cũng đi lên ân cần thăm hỏi qua Thượng Quan Mai, nhưng nghe Lãnh Khiêm nói, nguyên nhân là do Thượng Quan Mai, mới khiến cho vương phi mất tích, Tứ Nhi liền sinh hận đối với Thượng Quan Mai, vương phi đối với Thượng Quan Mai tốt như vậy, cho dù nàng thực quên không được tên Lãnh Hoa Đường khốn kiếp kia, cũng không có đạo lý nào hại vương phi a, thật sự là đầu óc có vấn đề rồi, người như vậy, không đáng đồng tình.

Cho nên, Tứ Nhi trên đường đi, sau khi xem qua Thượng Quan Mai hai lần, liền cũng không hề quan tâm đến nàng nữa, ngẫu nhiên lúc dừng chân lại, thấy Thượng Quan Mai xanh xao ốm yếu, Tứ Nhi cũng không có bao nhiêu đồng tình, vừa nghiêng đầu, liền xem như người không quen biết, chính mình tiến vào phòng trọ, Lãnh Khiêm vốn là người mặt lạnh tâm lạnh, Tứ Nhi không thích người nào, hẵn càng không để ý tới, hôm nay thân thể Tứ Nhi lại mang thai, hẵn càng xem Tứ Nhi là bảo bối mà bảo bọc.

Dừng chân xuống xe cũng chỉ lo cho Tứ Nhi gian phòng tốt nhất, lúc ăn cơm, cũng chỉ xem sở thích của Tứ Nhi mà chọn lựa, những người khác, toàn bộ đều không để trong mắt hẵn.

Trong lòng Thượng Quan Mai đau khổ không thôi, lại cũng không dám có ý phàn nàn, một đường đau ốm liên miên, trở về kinh thành.

Giản Thân Vương hồi kinh, liền cũng không có trở lại vương phủ, trực tiếp xông vào trong phủ Dự Thân Vương, hẵn mang theo tư binh của Lãnh Hoa Đình, vừa đến liền đem phủ Dự Thân Vương bao vây, gia đình hộ viện Dự Thân Vương phủ thấy rõ sợ là tranh giành trong nội cung liên quan đến Dự Thân Vương, bị dọa cho sợ đến nổi vừa chạy vừa bò vào báo tin.

Dự Thân Vương đang ở trong mật thất tại thư phòng cùng vương phi nói chuyện phiếm, an ủi vương phi, hẵn đã cùng Lãnh Thanh Dục bàn bạc kế hoạch rất tốt rồi, chỉ chờ cùng Lãnh Hoa Đình liên hệ với nhau, phối hợp diễn vở kịch này, đem Lãnh Hoa Đường kéo ra ngoài, đem thể lực của Lãnh Nhị tại kinh thành hút gọn một mẻ.

Gia đình tiến vào phủ, tìm cả buổi cũng không có tìm được Dự Thân Vương, ngược lại Dự Thân vương phi trong phủ, nghe nói vương phủ bị quân đội bao vây, lúc ấy cũng bị hù dọa, vội vàng cho người đi tìm Dự Thân Vương, lại cứ tìm hết một vòng cũng không có tìm được, chính mình liền ca gan đi về phía tiền viện xem.

Kết quả là nhìn thấy Giản Thân Vương đang nổi giận dùng dũa kiếm xông vào trong phủ, Dự Thân vương phi cũng vội hít một hơi, tiến lên ngăn lại, thì lễ một cái nói: “Vương gia, không biết Dự Thân vương phủ phạm vào chuyện gì, để cho vương gia ngài đem binh khí xông vào vương phủ, có ý chỉ của thánh thượng hoặc là thái tử hay không? Có thông qua công văn nào của Tông Nhân Phủ hay không?”

Giản Thân Vương lúc này ở đâu mà để ý thánh chỉ gì gì cùng công văn các loại, lòng hẵn bị thiêu đốt đến chân mày rồi, hét lớn vào trong phủ: “Dự Thân Vương, ngươi là tên khốn kiếp, lăn ra đây cho bốn vương, người đem Thanh Uyển giấu đi chỗ nào rồi hả?”

Dự Thân vương phi nguyên bản thấy Giản Thân Vương một không có công văn hai không thấy có người trong nội cung tiến đến, trong nội tâm liền tức giận, đang muốn lên mặt nói phải trái một hai, nghe thấy Giản Thân Vương nói xong, trong nội tâm liền nguội lạnh một nửa, tâm tư của tướng công nhà mình, hai mươi năm này, tại trước mặt nàng cũng chưa từng có che giấu, hôm nay nam nhân người ta đã tìm tới cửa, hẵn không biết xấu hổ, chính mình còn muốn mặt mũi, Giản Thân Vương cũng là người hơn chục tuổi rồi, làm người cũng coi như là quy củ lễ giáo, nếu không có có chứng cứ, há lại lớn mặt liều linh như thế, dẫn

theo quân đội vây quanh Dự Thân vương phủ? Nhất định là tên tướng công hèn hạ không phải người của nhà mình gây ra sự tình rồi.

Nghĩ như thế, tức giận của Dự Thân vương phi lại dâng lên, tay phát qua, liền nói với gia đình trong phủ: “Không cho phép ngăn cản Giản Thân Vương, để cho hắn đi tìm, nếu là thật sự tìm ra Giản Thân vương phi, ta muốn náo đến đại điện, hừ, ta xem hắn còn biết xấu hổ hay không.”

Giản Thân Vương nghe vậy liền giật mình, ngược lại cảm thấy Dự Thân vương phi thoải mái thực chất là đang cay cú, nhưng trong lòng của ông lo lắng là vương phi của mình, đã không có ngăn cản, vậy liền không kiêng nể gì cả đi vào trong phủ tìm, sau lưng còn mang theo một đội cận vệ, nhưng đến nhị môn, lão quản gia của Dự Thân vương phủ ngăn ở cửa ra vào, chết cũng không chịu để cho Giản Thân Vương tiến vào.

Giản Thân Vương thấy vậy giận dữ, rút kiếm muốn đâm, cận vệ bên người vội vàng kéo vương gia, “Đây là hậu viện ah, vương gia, chúng ta là một đám đại lão gia, tuy là đã có chứng cứ, nhưng dù sao cũng không có bằng chứng qua thái tử gia, vừa rồi không có công văn điều tra chính thức, danh bất chính, ngôn bất thuận, lại không hợp lễ chế nữa.”

Wương gia bất chấp nhiều như vậy, thu kiếm, thoáng một phát bắt lấy cái tay của lão quản gia nhấc lên liền hướng bên cạnh quảng ra, nhấc chân liền tiến vào hậu viện.

Đầy tớ của Dự Thân Vương nghe được động tĩnh nơi môn viện, vội vờn dài cổ nhìn, liền nghe được thanh âm Giản Thân Vương nổi trận lôi đình, trong lòng hắn rung mình, gấp gấp hô vào trong thư phòng: “Wương gia, việc lớn không tốt rồi, Giản Thân Vương gia dẫn theo binh lính xông vào trong phủ rồi.”

Dự Thân Vương nghe xong, liền hào hứng, nhấc chân muốn chạy ra bên ngoài, sau lưng Giản Thân vương phi gấp gấp cũng muốn đi theo ra, chính mình mất tích, vương gia lo lắng đó là tất nhiên, mấy ngày nay sợ là lòng nóng như lửa đốt, cuộc sống hàng ngày khó có thể bình an đi, dù thế nào cũng phải đi ra ngoài, báo cho hắn một tiếng bình an mới tốt.

Dự Thân Vương vừa thấy liền dừng lại bước chân, quay người nói với vương phi: “Thanh Uyển, nằng để cho ta thắng hắn một lần này thôi được không? Hai mươi năm này, ta mỗi ngày thấy hắn đắc chí, hôm nay ta cũng phải làm cho hắn sứt ruột khó chịu một lần, nằng thanh toán tâm nguyện này của ta đi, một lúc nữa nằng giúp ta, liền nói là chính nằng không muốn hồi phủ, nằng thanh toán cho ta lần này thôi, đến mai ta sẽ không đối địch với cả nhà của nằng nữa, con dâu của nằng, ta có thể giúp đều sẽ giúp họ?”

Wương phi nghe vậy không khỏi sửng sốt, Dự Thân Vương này, thật sự là sống vô dụng hơn mười mấy tuổi đầu đi, như thế nào còn giống như một người thiếu niên xúc động hiếu thắng, không chiếm lại được chút mặt mũi, sợ là như thế nào cũng không chịu bỏ qua, hắn lại là người hồ đồ, cho tới bây giờ làm việc giống như một đứa nhỏ, nếu không đáp ứng, còn không biết hắn và Giản Thân Vương sẽ nháo thành cái dạng gì nữa, nếu thật lại để cho Giản Thân Vương gia ở trong Dự Thân vương phủ đánh nhau, người bị thương, vật bị thương, đến trước mặt thái tử đều khó mà nói chuyện.

Hơn nữa, trong mắt Dự Thân Vương có nhân nhạ ý cầu khẩn, cái này vài chục năm, vương phi cũng cảm giác mình mắc nợ Dự Thân Vương rất nhiều, tuy rằng hắn một bên tình nguyện muốn làm như vậy, hơn nữa, chuyện của Thanh Dung, Dự Thân Vương là nhân vật đóng vai trò cũng không vinh quang gì, nhưng mà, dù sao người ta đối với mình là thâm tình, không thể không hồi báo, liền dung túng hắn như hải tử tùy hứng một lần đi.

Dự Thân Vương đem vương phi lại đưa mật thất, nhìn thấy dung nhan vương phi giống như tiên nhân trầm tĩnh đoan trang, trong lòng của Dự Thân Vương chưa xót một hồi, khóe miệng lại cong lên vẻ đùa giỡn, thanh thoi mà đi ra ngoài thư phòng.

Giản Thân Vương đang hua kiếm xông đến, vừa nhìn Dự Thân Vương lão thần đứng ở bên ngoài thư phòng nhìn hắn, trong nội tâm hỏa khí càng tăng lên, vừa đề khí, trường kiếm liền nhảy đến trước mặt Dự Thân Vương, không nói hai lời, một kiếm liền đâm về phía Dự Thân Vương.

Dự Thân Vương không né cũng không tránh, đôi mắt ngạo nghễ nhìn Giản Thân Vương, đợi đến lúc kiếm kia còn cách ngực của hắn khoảng một tấc, Giản Thân Vương miễn cưỡng ngừng tay lại, mắng: “Cầm kiếm ra, đánh trả, người có gan cướp Thanh Uyển, như thế nào không dám đánh trả?”

Dụ Thân Vương buồn cười rũ đôi mắt xuống nhìn áo bào chính mình, phủi phủi vạt áo bị kiếm khí làm nhăn, nhân nhạ nói: “Thanh Uyển cũng không phải tài sản riêng của ngươi, ta cũng chỉ là mời nàng qua phủ ngồi một chút mà thôi, ngươi gấp làm gì? Nàng là chính mình cam tâm tình nguyện tới nhà của ta ở lại một lát đấy.”

Giản Thân Vương nghe vậy trợn mắt muốn rút ra, một đôi tròng mắt đều gấp muốn phun ra lửa, kiếm cầm trên tay, trường kiếm kia liền gác ở trên cổ Dụ Thân Vương, quát to: “Ngươi nói vậy, Thanh Uyển làm sao có thể cam tâm tình nguyện đi theo ngươi? Ngươi nằm mơ.”

Dụ Thân Vương nghe xong khoe miệng câu dẫn ra một vòng cung giễu cợt, duỗi hai ngón tay, nhẹ nhàng đem kiếm đang gác ở trên cổ đẩy ra, liếc xéo Giản Thân vương nói: “Đao kiếm không có mắt nha, ngươi cũng không chịu nổi làm ta bị thương, bốn vương dù thế nào cũng là thân thúc phụ của đương kim thái tử, không phải người mà Giản Thân vương ngươi có thể động được.”

Giản Thân Vương nghe vậy quyết định chắc chắn mắng: “Có gì không động được, ngươi dám vô lễ đối với Thanh Uyển, ta dám giết ngươi, ta nhẫn ngươi nhiều năm, ngươi thật sự là càng ngày càng làm cho người ta chán ghét. Mau mau giao Thanh Uyển ra, bằng không thì, ta san bằng Dụ Thân vương phủ của ngươi.”

Dụ Thân Vương nghe xong lông mày khê nhếch, nghiêng thân ra khỏi phòng đối diện với bên trong hô một tiếng, “Thanh Uyển, nàng có ở đó không?”

“Ở đây.” Trong phòng truyền đến âm thanh trong trẻo lại ôn nhu của vương phi trả lời.

Giản Thân Vương nghe vậy trong lòng căng thẳng, cũng hô đối với trong phòng: “Thanh Uyển, nàng có khỏe không? Có bị thương không, ta tới đón nàng hồi phủ.”

“Vương gia sao? Ta rất tốt, nhưng ta hiện tại vẫn không thể hồi phủ, chàng đi về trước đi.” Kế hoạch của Dụ Thân Vương cùng Lãnh Hoa Đình, vương phi cũng biết một ít, cho nên, vương phi biết rõ chính mình tạm thời vẫn không thể trở lại Giản Thân vương phủ, biết rõ Giản Thân Vương rất gấp sẽ hiểu lầm cùng thương tâm, bà cũng vẫn là nhịn.

Bà cùng Giản Thân Vương thành thân hơn hai mươi năm, Giản Thân Vương kỳ thật cũng không phải là một người rất thành thực ổn trọng, về mặt tình cảm quá mức bướng bỉnh, có khi, không phải quá tín nhiệm, lúc này đây, coi như là một lần tôi luyện đi, nếu như Giản Thân Vương có thể tín nhiệm phẩm tính cách làm người của bà, chắc có lẽ không sinh ra hiểu lầm mới đúng, nếu như lòng của ông sinh khúc mắc, mấy chục năm này, có thể thật đúng là lãng phí sống cùng ông.

Không thể hồi phủ? Đây là ý gì? Trong lòng Giản Thân Vương đầy lo lắng, sau khi nghe giọng nói của vương phi, đã có một chút trì hoãn, nhưng nghe xong bà nói không chịu cùng chính mình trở về, trong nội tâm liền bốc cháy, không quay về, chẳng lẽ thật muốn ở cùng Dụ Thân Vương? Thanh Uyển đây là làm sao vậy?

“Cùng ta trở về, Thanh Uyển, ta không cho phép nàng cùng hắn ở cùng một chỗ.” Giản Thân Vương suy nghĩ kích động, nói chuyện cũng có chút cao giọng.

“Không có nghe Thanh Uyển nói sao, không trở về với ngươi? Nàng với ngươi ở cùng một chỗ đã qua hai mươi mấy năm rồi, quá nhàm chán rồi, ngươi hai mươi mấy năm này, cho tới bây giờ cũng không có cần thận mà che chở nàng, một lần lại một lần để cho nàng lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm, ngươi thật đúng là bất lực a, lúc này đây, nếu không có bốn vương làm điệu kẻ, nàng khả năng đã bị Lão Nhị của nhà ngươi cướp đến Tây Lương rồi, ngươi không cảm kích ta thì cũng thôi đi, còn đối với ta động đao kiếm, thật sự là không có đạo lý.” Dụ Thân Vương nghe xong vương phi nói càng đắc ý.

Giản Thân Vương kích động lại thương tâm, trong mắt ông tựa như một con thú khổ khổ, lại làm cho Dụ Thân Vương thấy tâm tình dị thường sung sướng, đã bao nhiêu năm, tên này luôn ở trước mặt Thanh Uyển thẳng chính mình một bậc, rõ ràng là cái đồ dân, lại cứ mệnh tốt, thứ tốt đều bị một mình hắn được, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội đả kích lại hắn, cơ hội tốt như vậy, chính mình như thế nào lại đơn giản mà bỏ qua đây?

Giản Thân Vương khó thở, lại rống lên đối với trong thư phòng: “Thanh Uyển, nàng thật sự không cùng ta trở về sao?”

Nhưng đợi cả buổi, trong phòng cũng không có thanh âm đi ra, vui vẻ bên môi Dụ Thân Vương càng tăng lên, đem cửa phía sau đóng lại, cười lạnh nói: “Thanh Uyển nàng mặc kệ người rồi, được rồi, ta cũng không so đo sự tình người tự tiện mang binh xông vào phủ đệ của ta nữa, người vẫn là nhanh chút đi về đi.”

Trong nội tâm của Giản Thân Vương vừa thương tâm vừa nghi hoặc, cảm giác, cảm thấy Dụ Thân Vương dùng thủ đoạn gì đó, khiến cho Thanh Uyển không thể không lưu lại đây, hắc cười lạnh nói với Dụ Thân Vương: “Người buông tha ta? Hừ, người cùng người Tây Lương cấu kết cướp vương phi của ta, ta không để yên cho người.”

Dụ Thân Vương vừa cười nhạt vừa nói: “Việc này người đi nói cùng thái tử điện hạ, ta chẳng muốn lôi lôi kéo kéo cùng với người nữa, chỉ cần thái tử điện hạ một ngày không có nhận định tội danh của ta, người liền không thể chụp mũ loạn xạ cho ta, đi nhanh đi, nhà của ta miếu nhỏ, không chứa được đại thần như người đâu.”

Lúc này, Dụ Thân vương phi khoan thai chuyển mình đi ra, nghiêng mắt qua liếc nhìn Dụ Thân Vương: “Vương gia thật hăng hái ah, kim ốc tang kiều, khiến cho trượng phu người ta đều nháo đến trong vương phủ, ngài còn có thể lẽ thẳng khí hùng (cây ngay không sợ chết đứng)? Hôm nay người không biết điều giống như vương gia, thật đúng là không có mấy người đi, hẳn là hoàng gia giáo dưỡng ra tất cả tử tôn đều là bộ dạng ăn chơi này sao? Một hồi thiếp thân có thể thật muốn đến hỏi lão thái phi đi, xem lão nhân gia người lúc trước là như thế nào dạy bảo vương gia ngài.”

Dụ Thân Vương nhìn vương phi đi ra, vốn là khê giết mình, lập tức trên mặt liền lộ ra thêm vài phần không kiên nhẫn cùng ý phiền, đang muốn quát tháo Dụ Thân vương phi vài câu, đã thấy nàng đem lão thái phi mang ra, không khỏi lập tức hụt hơi rất nhiều, hẳn cả đời này, ai cũng không sợ, vẫn rất là kính trọng đối với mẫu phi của mình, mà Dụ Thân vương phi cái khác cái gì đều là thường thường, lại đối với lão thái phi đặc biệt hiếu thuận, lại chiếm được tâm của lão thái phi, thường thường hai vợ chồng cãi nhau, nàng cáo trạng với lão thái phi, Dụ Thân Vương thanh âm nhẹ nhàng, lúc này sự tình cũng thật sự là nháo cho lớn rồi, phải trấn an vương phi mới là đúng.

Vì vậy Dụ Thân Vương liền thay đổi thái độ lễ độ không cố kỵ mới vừa nãy, trung thực xuống nước, đem lão bà nâng lên, nói với Giản Thân Vương ở một bên: “Bổn vương phải xử lý chuyện nhà, người nếu muốn người, liền nhờ thái tử gia đến đòi đi, dù sao người ở chỗ này ta sẽ bảo vệ, sẽ không để nàng bị thương một sợi lông, càng sẽ không đem nàng bắt đi, người chỉ cần trở về là được.”

Giản Thân Vương làm sao mà chịu đi, hẳn đến là muốn mang Thanh Uyển trở về, lúc này gặp Dụ Thân Vương thân thân mật mật dặt tay Dụ Thân vương phi muốn đi, tức giận đến phổi đều muốn nổ, đang muốn phát tác, lúc này, Lãnh Hoa Đình từ tiền viện đi ra, hẳn cũng không hành lễ với Dụ Thân Vương, đến một lần liền kéo Giản Thân Vương đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Dụ Thân Vương, người dám đối với mẫu thân của ta có nửa điểm bất kính, ta sẽ khiến cho Dụ Thân Vương phủ của người máu chảy thành sông.”

Dứt lời, không nói lời nào kéo Giản Thân vương gia ra phủ.

Cảm giác của Giản Thân Vương đi một đường này, cảm thấy rất quái dị, một là Dụ Thân Vương từ đầu đến cuối đều không có phủ nhận hãm cướp Thanh Uyển, hai là, vì cái gì vương phi không chịu đi theo chính mình trở về, hơn nữa, hẳn cũng nghe ra được, ngữ khí của vương phi rất bình thản ung dung, căn bản không phải bộ dáng bị khinh bỉ, ba là biểu hiện của tiểu Đình cũng rất kỳ quái, theo như tính tình của hẳn xưa nay, mẫu thân bị người bắt, tất nhiên là sẽ đem Dụ Thân Vương đập nát như tương mới đúng, như thế nào chỉ bỏ lại một câu hung ác liền kéo mình đi?

Trên đường đi, Giản Thân Vương suy đi nghĩ lại, không bắt được trọng điểm, dứt khoát dẫn theo người trở về phủ, Lãnh Hoa Đình lại đem tất cả tư binh sở hữu đều kéo ra khỏi bên ngoài kinh thành trú đóng.

Lại nói Cẩm Nương ở nhà mẹ đẻ thụ tang đại phu nhân, Bạch Thịnh Vũ quả nhiên sau cái chết đại phu nhân xé chiều liền chạy tới Tôn tướng phủ, hẳn một thân áo trắng bông bông như tiên, nhìn sạch sẽ an tĩnh mà lộng lầy, ngọc thụ lâm phong, đi vào phòng, toàn bộ phòng đều bởi vì sự hiện hữu của hẳn mà tươi sáng sinh động, hẳn mở miệng lại nói một câu rất chán ghét:

“Tứ muội muội, Tứ muội phu không phải là lại không có cách nào khác hộ muội đi, để cho ta tới bảo hộ ah.”

Cũng may lúc nói lời này nhị phu nhân cùng lão phu nhân đều không ở đây, bằng không thì, thật đúng là cũng bị vị con rể thứ ba này tức chết đi, rõ ràng là vội tới giữ đạo hiếu với nhạc mẫu, lại có thể làm cho hấn cho quấy đến trên người vợ chồng Cẩm Nương cùng tiểu Đình, nói ra lời nói là muốn cho Cẩm Nương nợ nhân tình.

Trinh Nương tự nhiên rõ ràng nhất cá tính của tướng công nhà mình, nàng cười châm biếm, một chút cũng không có ý trách cứ Bạch Thịnh Vũ nói chuyện không ý tứ, ngược lại lại nói: “Tướng công, muội phu mới đi, liền phân phó đây này, tướng công võ công tuyệt đỉnh, lại khôn khéo tài giỏi, đem Cẩm Nương cùng Dương ca nhi phó thác cho chàng, tự nhiên là yên tâm nhất rồi.”

Cẩm Nương nghe vậy mắt tròn trừng, yên lặng nửa ngày nhìn Trinh Nương nói ra những lời này, đây là tam tỷ dịu dàng trung thực Trinh Nương sao? Trước mặt mọi người khoa trương khen lão công nhà mình, thật là không biết xấu hổ, vợ chồng nhà này, thật đúng là tuyệt phối.

Quả nhiên liền nhìn thấy Bạch Thịnh Vũ kéo tay Trinh Nương, một bộ dạng ẩn ý đưa tình: “Nương tử yên tâm, ta tự nhiên đem hết toàn lực trợ giúp Tứ muội muội và muội phu, có ta ở đây, mặc kệ người xấu nào cũng không đến gần được thân thể của các người.”

Vợ chồng nhà người ta ân ái ái ái, Cẩm Nương cũng lười làm bóng đèn, ôm Dương ca nhi muốn đi vào phòng bên trong, Bạch Thịnh Vũ thân thể lại lóe lên, ngăn cản nàng: “Tứ muội muội tốt nhất vẫn là đừng đi loạn mới tốt, ở dưới mắt của ta, an toàn một ít.”

Dương ca nhi là lần đầu tiên thấy Bạch Thịnh Vũ, hấn cũng là tiểu sắc quỷ, thấy người lớn lên đẹp mắt, mặc kệ là nam hay là nữ, liền vui sướng vỗ tay nhỏ bé lắc lắc tiểu thân thể muốn người đó ôm bé, Bạch Thịnh Vũ xem xét khuôn mặt nhỏ nhắn của Dương ca nhi diễm lệ yêu nghiệt y hệt Lãnh Hoa Đình, lại thêm đơn thuần đáng yêu, liền ưa thích vô cùng, cao hứng mà duỗi tay ôm Dương ca nhi đi qua, nhưng Dương ca nhi vừa mới dính lấy thân thể của hấn, liền đem ngọc trâm hoa mai trên đầu giật lấy, lập tức một đầu tóc đen gọn gàng của Bạch Thịnh Vũ bị xoắn xuồng, tuy là đẹp mắt dễ nhìn, nhưng lại tổn hại đến hình tượng công tử nhẹ nhàng của hấn, trên trán Bạch Thịnh Vũ nổi gân xanh, kinh ngạc nhìn tiểu bảo bối trong ngực cầm trâm cài tóc của hấn chơi đến bất diệc nhạc hồ (*), hấn thật sâu hoài nghi, có phải Cẩm Nương trả thù hấn do vừa rồi bị trêu chọc hay không, cố ý dạy nhai tử mấy chuyện xấu này.

Trinh Nương nhìn thấy lập tức buồn bực cười ra tiếng, bởi vì phải giữ đạo hiếu, không dám cười, nhưng lại nhin đến mức khó chịu, Cẩm Nương bắt đắc dĩ ôm nhai tử nhà mình trở về, nói với Trinh Nương: “Nhanh chút ít giúp Tam tỷ phu chải đầu vấn tóc, có thể thực sự tổn hại hình tượng đó.”

Trong nội tâm cũng là nhin cười đến nỗi bị giày vò. Túc trực bên linh cửu đại phu nhân mấy ngày thẳng đến khi chôn cất, Tôn gia tuy là người lui tới rất đông, nhưng lại rất suôn sẻ, cũng không có sự tình phát sinh như trong suy nghĩ, Từ sau khi Lãnh Hoa Đường trốn ra giết chết Ngọc Nương, liền mai danh ẩn tích, một điểm manh mối cũng tìm không ra.

Lãnh Hoa Đình không khỏi càng lo lắng, nhưng Lãnh Hoa Đường ẩn phục từ một nơi bí mật gần đó, gấp cũng gấp không được, chỉ có tìm cách đưa hấn dẫn ra, một lưới đem gian tế Tây Lương đánh tan mới là đúng.

Ngày ấy triều nghị lại để ối vị đại thần đều theo như quy định quyền ra một khoản tiền, thái tử ý chỉ đưa xuống, nhưng chính thức hướng hộ bộ giao bạc cũng không nhiều, hoặc là, có giao rồi, lại kêu cha gọi mẹ nói trong nhà không có nhiều tiền như vậy, nộp không đủ, lại ép, có quan viên liền chết không biết xấu hổ ở cửa hộ bộ gào khan, cho nên, bạc lương thảo tuy là thêm được một ít, nhưng lại không đủ mấy, thái tử bởi vậy càng lo gấp, cũng càng thất vọng với đại thần trong triều.

Thân vương cầm đầu bá quan ngược lại mỗi ngày vào triều liền thúc giục thái tử sớm ngày đăng cơ, mà thái tử lại một lòng muốn đánh lui người Tây Lương, giải trừ quốc nạn sau đó mới tính đến việc đăng cơ, đám đại thần tuy là cảm thấy thái tử đại nghĩa, nhưng cũng có chút thất vọng, lúc này là thời điểm nguy cơ, quốc gia không có vua chèo chống, thái tử phát lệnh, cảm giác, cảm thấy có chút danh bất chính, ngôn bất thuận, mà thái tử lại nhất định muốn đùa giỡn làm xiếc, lần một lần hai, thì quên đi, số lần nhiều, đám đại thần cũng không còn lòng nhiệt tình kia, thảo luận chuyện này liền ít đi.

Mặc kệ còn thiếu bao nhiêu bạc, thái tử vẫn để cho người chuẩn bị lương thảo chuyển đến biên quan chiến

sự, mà Trương đại nhân cũng thật sự cấp một vạn binh mã cho Lãnh Hoa Đình mang theo cường huân, bởi vậy, Lãnh Hoa Đình trở nên càng thêm bận rộn, thái tử tuy ngầm cho phép Trương đại nhân cùng Lãnh Hoa Đình làm, nhưng trong lòng lại không phải rất thoải mái, chỉ là dấu tại dưới đáy nét mặt ôn hòa của hắn, ai cũng nhìn không ra tâm ý thật sự của hắn.

Lão tướng gia lại sáng suốt nhất, ông biết rõ Tôn đại nhân tại biên quan đương nhiên khó khăn chống đỡ, trong triều phải phái một đại tướng khôn khéo cường hãn dẫn binh đi biên quan trợ giúp, mà không phải chỉ cần đưa lương thảo là đủ, trong lòng của ông người hợp ý nhất tự nhiên là Lãnh Hoa Đình, nhưng mà, Lãnh Hoa Đình bởi vì lấy nguyên nhân thái độ thái tử xử lý Lãnh Hoa Đường không rõ ràng, căn bản không an tâm rời xa Cẩm Nương cùng Dương ca nhi mà đi biên quan.

Lãnh Hoa Đường một ngày không đến tội, hắn một ngày không được an tâm, một ngày này, thái tử rốt cục chính thức hạ chiếu chỉ, đem Giản Thân Vương thế tử vị trả lại cho Lãnh Hoa Đình, lại phong hắn làm Chinh Tây Đại tướng quân, nhưng lại phong Dụ Thân Vương làm quân sư, ý đồ này cũng quá mức rõ ràng rồi, đó chính là lại để cho Dụ Thân Vương kiểm chế cùng giám thị Lãnh Hoa Đình, sợ hắn một nhà cường đại, triều đình về sau càng khó khống chế hắn.

Lãnh Hoa Đình lại không để ý cái này, bởi vì hắn căn bản không có ý định lập tức đi biên quan, sau khi Lãnh Khiêm trở về, liền đem việc thu hoạch được tại Đông Lâm đều kể hết cho Cẩm Nương, cũng đem tình hình Đông Lâm quốc gần đây tất cả đều hỏi báo cho vợ chồng Lãnh Hoa Đình.

Cẩm Nương thấy Tứ Nhi mang bầu, tự nhiên là cao hứng, nhìn thấy Lãnh Khiêm thật sự kéo trở lại một xe bạc, càng là mừng đến hai mắt đều híp lại, việc buôn bán này, làm được thật đúng là khá tốt, cái tên Lãnh Khiêm mặt sắt kia, không nghĩ tới có thể kinh doanh được như vậy.

Ai ngờ vừa khen Lãnh Khiêm, Tứ Nhi liền méo miệng, nghiêng mắt qua khinh thường trừng Lãnh Khiêm: “Đừng vội nói hắn biết làm kinh doanh, nếu không phải là trong đội có chương quỳ chuyên làm kinh doanh đi theo, có bao nhiêu thương gia đều bị hắn dọa chạy đi, người ta tới hỏi giá cả, thảo luận chuyện buôn bán, mấy câu chưa nói tốt, hắn liền muốn động thủ rồi, phu nhân, ngài nói nào có người nào buôn bán như hắn không, mua bán đồ trả giá là chuyện bình thường, hừ, lần tới ah, không bằng lại để cho ta dẫn theo cái đội này là được rồi, ta so với hắn còn mạnh hơn nhiều.”

Cẩm Nương nghe vậy cười sắp ngắt đi, nàng từ Tôn gia trở lại vương phủ, bởi vì chuyện của vương phi, trong phủ rất buồn bực, cũng may có Tứ Nhi cùng Lãnh Khiêm trở về, trong phủ mới nhiều hơn mấy phần không khí tươi mới, chỉ là chuyện của Tứ Nhi bọn hắn là bí mật tiến hành, kéo tiền về cũng không thể khiến người khác biết rõ, cho nên, cao hứng cũng chỉ có thể trong phạm vi nhỏ mà phát tác.

Lãnh Hoa Đình lại không muốn đi biên quan, tình thế cũng chịu không được rồi, mà Lãnh Hoa Đường lại còn không có lộ diện, ngày hôm nay, Lãnh Hoa Đình cũng nhịn không được nữa, chỉ có thể lại đi tìm Lãnh Thanh Dục thương nghị.

Sau khi Thượng Quan Mai trở về phủ, liền ngã bệnh, Cẩm Nương hồi phủ cũng có đi qua thăm nàng, cố gắng khích lệ nàng vượt qua, nhưng khuyên như thế nào, nàng cũng không bỏ xuống được, áy náy cùng đau xót dây dưa trong lòng, nhất thời nửa hỏa cũng rất khó khuyên nhủ, Cẩm Nương trong nội tâm đối với việc nàng bán đứng vương phi cũng rất tức giận, đối với nàng lại càng thất vọng, sau lần thăm đó, cũng không hề đi tới viện của nàng, ai biết nàng ngày nào đó lại phát thần kinh gì, cùng ngoại nhân liên thủ, đem mình cũng bán đi?

Một ngày kia, là cúng thất đầu của đại phu nhân, Cẩm Nương liền đặc biệt dẫn theo Dương ca nhi cùng một đội thị vệ, ra khỏi kinh, đại phu nhân chôn cất tại trong đất phần mộ tổ tiên của Tôn gia, phần mộ tổ tiên của Tôn gia là ở ngoại ô kinh thành, muốn mời đạo tràng cho đại phu nhân, thấp hương đốt giấy gì, liền phải xuất kinh ra mộ.

Xe ngựa tiến lên rất chậm, Song nhi cùng Phong nhi đi theo bên người Cẩm Nương, Tú cô cũng ôm Dương ca nhi chen chúc trong một cái xe ngựa.

Lúc xe còn cách có mấy dặm đường thì đến phần mộ tổ tiên của Tôn gia, đột nhiên ngừng, Cẩm Nương thấy kinh ngạc, xóc rèm xem bên ngoài, chỉ thấy nơi này hai bên có hai sườn núi nhỏ, quan đạo liền tại giữa sơn

cốc uốn lượn, hai bên địa thế cũng không hiểm ác, nhưng người qua lại không nhiều, nếu là có kẻ bắt cóc xuất hiện vào lúc này, cướp của giết người, ngược lại thật là tốt để đào tẩu.

Nàng không khỏi nắm chặt nắm đấm, ánh mắt sáng quắc nhìn xem Tú cô đang ôm Dương ca nhi.

Tú cô vẻ mặt trấn định tự nhiên, vỗ vỗ bờ vai của nàng, an ủi, bên cạnh Song nhi cùng Phong nhi ánh mắt cũng lóe lên, Cẩm Nương trong nội tâm an tâm một chút, dò xét phu xe kia: “Như thế nào lại ngừng ở chỗ này?”

164. Chương 165

Edit: NuxukuBeta: Aquarius

Phu xe kia thần sắc có chút ngẩn ngơ, nhảy xuống xe, nói với Cẩm Nương: “Hồi bẩm phu nhân, bánh xe hư rồi, sợ là phải thay đổi một chiếc xe khác.”

Cùng đi gần đây, xác thực còn có một chiếc xe, phía trên để nhanh đèn giấy áo vàng bạc cùng tế phẩm, Cẩm Nương nghe xong không khỏi nhíu lông mày: “Không thể sửa chữa được sao?”

Xa phu nhìn trời, lại trả lời: “Đợi đến khi sửa chữa xong, sợ là sẽ phải qua mấy canh giờ rồi, hơn nữa cái chỗ này cũng không nên ở lâu, phu nhân vẫn là nhanh chóng đổi xe thì tốt hơn.”

Cẩm Nương nghe xong liền liếc nhìn Tú cô, Tú cô đối với Song nhi cùng Phong nhi hai người đưa mắt liếc một cái ra ý, các nàng cả hai liền xuống xe trước, thân thể ngăn giữa phu xe kia cùng Cẩm Nương, Cẩm Nương cũng không có lại để cho người đỡ, tự mình găm lên cang xe ngựa nhảy xuống, quay người, Tú cô ôm Dương ca nhi cũng xuống xe, Dương ca nhi tựa hồ ngủ rồi, dùng găm bao lại thật chặt, ôm rất cẩn thận, nhìn không thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, khó được chính là, Tú cô lớn tuổi rồi, thân thể lại kiện tráng vô cùng.

Phu xe kia thấy người trong xe đều xuống hết, liền kéo dây cương, liếc mắt nhìn Cẩm Nương, dẫn đầu đi về phía một chiếc xe ngựa khác, Cẩm Nương cũng theo ở phía sau, bên người bị Tú cô cùng Song nhi Phong nhi vây quanh, mà hộ vệ trong phủ mang đến lại rời đi không quá gần, phu xe kia thấy vậy đột nhiên phát ra một tiếng huýt sáo bén nhọn.

Trong bụi cây hai bên dốc núi lập tức xuất hiện mười mấy cái hắc y nhân, nguyên một đám tay cầm trường đao lao về phía Cẩm Nương.

Song nhi cùng Phong nhi cả hai cái nghe thấy tiếng huýt liền có chuẩn bị, lôi kéo Cẩm Nương chạy về phía sau xe ngựa trốn, thân thể dẫu tại phía sau xe ngựa, quả nhiên, phu xe kia thừa cơ rút trường đao bên hông ra liền chém về phía Tú cô, Tú cô bị dọa ôm Dương ca nhi liền hướng về một bên dồn sức chạy, phu xe kia sao lại chịu buông tha, nhanh đuổi theo, cũng may hắn chỉ là muốn cướp Dương ca nhi đi, ra tay cũng có chút bận tâm, Tú cô thái độ lại khác thường, đặc biệt nhanh nhẹn, chạy nhảy di chuyển giống như có thần giúp, lúc phu xe kia khó khăn lắm mới chém tới bà, thì bà lại xảo diệu chạy đi, lại làm cho phu xe kia nóng vội, cũng mơ hồ cảm giác có chút không ổn.

Hắc y nhân trên sườn núi tới bị hộ vệ của Giản Thân vương phủ ngăn cản, nhưng bất kể là nhân số nhiều hơn, vẫn là thực lực không chịu nổi, hộ vệ vương phủ đều kém khá xa, rất nhanh liền có không ít hộ vệ ngã xuống, hắc y nhân liền tấn công về phía mấy người Cẩm Nương, ý đồ đuổi bắt Cẩm Nương, nhưng mà, Song nhi cùng Phong nhi hai người cũng như có thần trợ, thường ngày là người tay trái gà không chặt, vậy mà cũng có thể kéo Cẩm Nương chạy trốn như bay, hai người hai bên mang lấy Cẩm Nương, đều không để hắc y nhân tới gần, liền bỏ chạy về phía khe suối bên cạnh, hắc y nhân kia tựa hồ cũng không muốn giết Cẩm Nương, cho nên, cũng không có sử dụng các loại vũ khí tên nổ, chỉ một mặt đuổi theo.

Xa phu một người đối phó Tú cô cảm giác có chút cố hết sức, rất nhanh có hắc y nhân cũng tới giúp đỡ, trên tay Tú cô ôm Dương ca nhi, vừa rồi không có vũ khí, bộ pháp có nhanh hơn nữa cũng khó ngăn cản hai gã võ công cao thủ, thời gian dần trôi qua, Tú cô liền có chút ít khó có thể chống đỡ, không nghĩ qua là,

lại để cho phu xe kia thò tay bắt được gắm bọc Dương ca nhi, hấn dùng lực kéo, Dương ca nhi liền bị hắc y nhân kia bắt đi.

Tú cô vừa thấy Dương ca nhi bị bắt đi, hú lên quái dị, ôm đầu liền hướng một bên chạy thoát, phu xe kia cướp được Dương ca nhi lập tức vui vô cùng, thấy đồng bọn vẫn còn đuổi theo Tôn Cẩm Nương.

Nhưng Tôn Cẩm Nương lại thoáng cái không biết trốn đi nơi nào, giống như là mất tích.

Lại truy đuổi xuống dưới, hấn sợ kinh động đến quan binh nội thành, mà người Tôn gia đến cùng thất tuần cho đại phu nhân sẽ đi ngang qua đây, thực sự sẽ đưa đại đội quan binh Đại Cẩm tới, vậy bọn họ cũng khó đào tẩu, dù sao mục tiêu bắt được một cái cũng là tốt rồi.

Hấn liền đem còi thổi một tiếng, ra hiệu đồng bọn thu binh, mà làm bọn hấn kỳ quái nhất chính là, hộ vệ Giản thân vương phủ lúc này cũng như chim thú tán loạn, cũng không có người đến cùng bọn họ tranh đoạt Dương ca nhi, trong lòng của hấn rung mình, tay ôm Dương ca nhi bần khoản một chút, bao phục trong tay mềm, mang theo ấm áp, còn có trọng lượng, hấn sợ đánh thức đứa nhỏ, một hồi nó khóc lên sợ là khó chạy thoát, liền không hề nhìn kỹ, quay người liền hướng về phía dốc núi trốn đi.

Trên sườn núi, một nam nhân đang đeo mặt nạ chậm rãi theo sườn núi bên trên đi xuống, bởi vì đeo mặt nạ, nên nhìn không thấy hình dáng thực của hấn, càng không biết nét mặt của hấn như thế nào, chỉ là khi phu xe kia đem Dương ca nhi ôm qua đến lúc đưa cho hấn, một đôi tình mâu sau mặt nạ lờ mờ sáng như đôi mắt của chó sói, nhìn xem rất dọa người.

Hấn tiếp nhận Dương ca nhi, đang muốn vạch trần miếng vải đắp trên mặt đứa nhỏ, hai đầu đường đột nhiên truyền đến từng đợt tiếng vỗ ngựa, trong lòng của hấn hoảng hốt, đem Dương ca nhi ôm thật chặt, rất nhanh hướng trên sườn núi bỏ chạy, nhưng mà, đương nhiên không còn kịp rồi, đằng sau dốc núi cũng truyền đến thanh âm vỗ sắt, Lãnh Hoa Đình mang theo binh sĩ chính mình tỉ mỉ huấn luyện, vây bọc mà đánh về phía hắc y nhân.

Nam nhân mang mặt nạ biết rõ chính mình trúng kế, ngẩng nhìn bốn phía, bọn hấn đương nhiên bị bao vây một giọt nước cũng không lọt, căn bản là không có đường để trốn, cũng may, trong tay còn có Dương ca nhi, hấn không khỏi đem bao phục trong tay ôm chặt, ngạo nghễ mà đứng tại nguyên chỗ, tư thái xác tuyệt mà chờ đợi, nam tử anh tuấn to lớn cao ngạo hướng hấn phóng ngựa tới.

“Chúng ta đã lâu không gặp, đại ca, lấy mặt nạ xuống đi.” Lãnh Hoa Đình khinh miệt nhìn nam nhân mang mặt nạ, bên môi mang theo một vòng nghiền ngẫm giễu cợt, giống như nói chuyện với bằng hữu lâu ngày gặp lại.

“Xác thực đã lâu không gặp, không nghĩ tới, Tiểu Đình ngươi còn muốn thấy mặt đại ca sao?” Lãnh Hoa Đường nghe xong dần gỡ mặt nạ của mình xuống, lộ ra khuôn mặt thon gầy lại có vẻ hơi tái nhợt, ánh mắt nhìn về phía Lãnh Hoa Đình rất là phức tạp, nhìn ra được, cuộc sống trốn chạy, hấn trôi qua cũng không tốt.

“Không nghĩ tới, ngươi bị phụ vương phế đi một thân công phu, còn lớn mật như thế, đã chạy thoát, vì sao còn muốn ở lại Đại Cẩm, đi Tây Lương tìm Nhị thúc làm nơi nương tựa... Ah, không đúng, hấn là cha đẻ của ngươi, không phải là thật tốt sao?” Lãnh Hoa Đình ngồi ngay ngắn trên tuần mã, tư thái khoan thai, ánh mắt nhìn Lãnh Hoa Đường giống như tù nhân, sáng giọng rồi lại cao ngạo, lại khó được chịu kiên nhẫn cùng hấn nói chuyện.

Nghe xong lời này, Lãnh Hoa Đường sắc mặt tái nhợt phút chốc chuyển thành tím xanh, một cổ lửa giận xông lên đại não của hấn, trợn trừng mắt nhìn Lãnh Hoa Đình, rống lớn nói: “Không được nói đến hai lão súc sinh kia, cuộc đời của ta, tất cả đều là hai người bọn họ làm hại, một người đã nuôi ta, lại không chịu xem ta là con ruột mà đối đãi, trong mắt hấn, ta bất quá chỉ là một điều sỉ nhục, vì muốn nữ nhân hấn yêu mến vui, hấn căn bản là lấy ta làm vật trang trí, ở đâu mà quan tâm lấy ta được một lần, ngược lại là đối với ngươi, muôn vàn che chở, tất cả thương tiếc, dựa vào cái gì, đều là con của vương phủ, cho dù ta không phải con vợ cả, khác biệt cũng không nên lớn như vậy chứ.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong đôi mắt nhắm lại, giọng mỉa mai càng sâu, “Ngươi từ trước đến nay chỉ biết oán hận người khác, tại sao không nói, dẫn tới tình trạng này ngày hôm nay là chính do ngươi quá mức tham quyền vọng, chính ngươi dục vọng quá mức mãnh liệt? Cho dù phụ vương đối với ngươi lãnh đạm như

thế nào, ông ít nhất là nuôi người cảm y ngọc thực, cho người thân phận công tử vương phủ, đưa người nhập học thụ giáo, cho người sống an nhàn sung sướng, bất luận là cha mẹ trong thiên hạ, ông dù thế nào cũng không có hại người. Người cảm thấy bất công chỉ là phụ vương đối với ta rất tốt, trong nội tâm người liền sinh hận, trăm phương ngàn kế gia hại ta, cho dù phụ vương đối với người bất công, ta cũng chưa từng làm việc gì có lỗi với người? Chính người mất đi thiện lương, âm tàn ác độc, làm ra cái sự tình thiên lý bất dung (đạo lý không chấp nhận), mới dẫn đến cái tình trạng này, lại cứ muốn đem sai lầm đổ cho người khác, thực rất vô sỉ.”

Lãnh Hoa Đường nghe xong sắc mặt thay đổi mấy lần, nhưng ánh mắt càng thêm ác độc, ánh mắt nhìn Lãnh Hoa Đình vừa đau đớn vừa hận, hơn nữa là ghen ghét, còn có một tia không rõ cảm xúc, hấn bị ghen lại sau nửa ngày không nói gì, thật lâu, hấn thở dài một hơi, ánh mắt trở nên nhu hòa một ít: “Tiểu Đình, ta cho tới bây giờ cũng không muốn hại người, chỉ là... Ta cũng là thân bất do kỉ, trong nội tâm của đại ca, người cho tới bây giờ đều chiếm địa vị tối trọng yếu nhất... Bằng không thì, người liền không phải chỉ là tàn phế mà là . . .”

“Ta đây có phải là còn phải cảm kích người hạ thủ lưu tình hay không? Năm đó, người đối với ta đã làm sự tình gì, người thực nghĩ rằng ta không biết sao? Chỉ là ta tuổi còn nhỏ, khi đó không rõ những chuyện có có ý nghĩa gì, hôm nay còn muốn nghĩ đến, ta thật muốn đem người phanh thây xé xác mới có thể giải được mối hận trong lòng ta.” Lãnh Hoa Đình không đợi hấn nói xong, liền ngắt lời quát, sức sinh khôn nạn kia còn dám nói là đối tốt với mình, cái đồ mặt người dạ thú này, hạ độc hại mình không nói, vậy mà còn làm cái sự tình xấu xa hạ lưu kia, tuy khi đó ý thức mơ hồ, nhưng vẫn là nhớ mang máng một ít.

Đó là sỉ nhục cả đời hấn, trước kia cũng cho là mình cùng hấn là anh em ruột, vừa không có căn cứ xác thực chính xác, một mực để ở trong lòng cũng không có nghiêm túc đi truy cứu, tuy là hận, nhưng bởi vì lấy thân thể tàn phế của mình, lại mất thế tử vị, liền càng cảm thấy được sinh hoạt không thú vị, bình thường trải qua như cái xác không hồn, nếu không gặp được Cẩm Nương...

“Nhưng mà, Tiểu Đình, ta chung quy không có ra tay độc ác đối với người, điểm này, người không thể phủ nhận?” Lãnh Hoa Đường cụp xuống đôi mắt, không dám nhìn thẳng Lãnh Hoa Đình, trong mắt Tiểu Đình khinh miệt cùng khinh thường so thống hận càng làm cho hấn khó chịu, như một cây roi ngầm, một chút một chút quật vào tự ái của hấn làm cho tim của hấn như bị ai vặn nát, mất lực đạo, có đôi khi hít thở cũng không thông.

“Đúng vậy, người không có ra tay độc ác, vậy chuyện hôm nay người giải thích thế nào? Người tốt với ta, lại muốn bắt con cướp vợ của ta? Người còn có mặt mũi nói rằng người tốt với ta?” Lãnh Hoa Đình cũng không nhìn được nữa sắc mặt làm bộ làm tịch của Lãnh Hoa Đường quát lớn.

Lãnh Hoa Đường không khỏi khẽ giật mình, rũ xuống đôi mắt nhìn Dương ca nhi trong tay, khóe miệng lộ ra một nụ cười ôn nhu, lại giương mắt, nhưng lại là một mảnh dữ tợn: “Ta sẽ không giết nó, nó và người... Lớn lên quá giống, thật sự rất giống, Tiểu Đình, khi còn bé, người so với nó khôn hơn, cho tới bây giờ cũng không lớn tiếng khóc nỉ non, càng sẽ không tóm đồ trang sức của người khác, sau khi người biết đi, đại ca liền dắt người đi chơi, người sạch sẽ thuần khiết tựa như một tiểu thiên sứ...”

Lãnh Hoa Đình càng nghe tâm hỏa càng bốc lên, toàn thân tóc gáy chuẩn bị dựng thẳng lên, không bao giờ muốn cùng hấn cãi nhai thêm nữa, đột nhiên rút ra nhuyễn kiếm trong đai lưng, phi thân nhảy lên, mũi kiếm nhắm thẳng yết hầu Lãnh Hoa Đường, hắc y nhân một bên vùng kiếm ngăn, cánh tay bị chấn động một hồi run lên, Lãnh Hoa Đường thừa cơ lui lại mấy bước, lập tức có vài tên hắc y nhân vây quanh bảo vệ hấn.

Lãnh Hoa Đường lớn tiếng nhe răng cười nói: “Tiểu Đình, người cũng quá mức lỗ mãng, con của người vẫn còn trên tay của ta nè, người không sợ ta sẽ lỡ tay giết hấn sao?”

“Người không phải nói sẽ không giết hấn sao? Vậy người che chở hấn thì tốt rồi.” Lãnh Hoa Đình hạ thủ không ngừng, bên môi giọng mỉa mai càng lớn, chiêu chiêu trí mạng, qua một khắc thời gian, có vài tên hắc y nhân đã ngã xuống dưới kiếm của hấn.

Mà thiết kỵ phía sau hấn lúc này cũng bắt đầu hành động, trong tay cung nỏ phát ra cùng một lúc, hắc y nhân bên người Lãnh Hoa Đường vùng đao gạt mũi tên, nhưng làm sao chống lại được hết làn mưa tên đó, rất nhanh liền có không ít hắc y nhân toàn thân bị bắn trở thành nhím, chết dưới mưa tên.

“Dừng tay, Tiểu Đình, nhanh kêu bọn hắc tử dừng tay, bằng không thì, ta bóp chết đứa nhỏ này.”

Lãnh Hoa Đình nghe vậy khẽ giật mình, lập tức căng giọng nhìn hắc tử nói: “Như thế nào? Có phải muốn bắt con của ta làm bia đỡ đạn rồi?” Khi đang nói chuyện, động tác trong tay lại vẫn không ngừng lại.

Lãnh Hoa Đường âm thầm giơ bao phục trong tay lên, lớn tiếng nói: “Người không dừng tay lại, ta liền ném chết nó.”

“Ha ha ha, võ công của người đã không có, người như thế nào cũng trở nên ngu xuẩn vậy hả? Người cho rằng, ta còn có thể chủ quan như lúc trước, cho phép người hại đến vợ của ta sao? Người cũng quá coi thường ta đi, người nhìn kỹ lại xem, trong tay người ôm là cái gì?” Lãnh Hoa Đình cười đến rất thoải mái, hận ý nhiều năm tích tụ trong ngực cùng thù hận hôm nay liền muốn kết thúc, cũng đã không thể nhân nhượng cái tên súc sinh kia nữa.

Lãnh Hoa Đường sớm đã phát hiện đứa nhỏ trong tay có vấn đề, nhưng hắc tử lâm vào khốn cảnh, liền có chút ít lừa mình dối người vọng tưởng trong tay ôm thật sự là Dương ca nhi, là cây cỏ cứu mạng cuối cùng của hắc tử, hôm nay bị Lãnh Hoa Đình nói toạc ra, hắc tử liền giống như một con thú bị vây khốn gào rú lên, đem bao phục trong tay ra sức hướng trên núi đá ném, giống như là đang ném Dương ca nhi đi, như vậy, oán hận trong lòng hắc tử mới có thể giải thoát được.

Lãnh Hoa Đình không bao giờ nữa nguyện ý liếc hắc tử nhiều hơn một cái, hắc tử kiếm, lạnh lùng lập tức lui trở về ngồi xuống, mặc kệ Lãnh Hoa Đường điên cuồng phát tiết.

Mà tư binh hắc tử mang đến, từng đợt mưa tên toàn bộ bắn về phía Lãnh Hoa Đường, những mũi tên kia giống như là có con mắt, cũng không hướng trên người Lãnh Hoa Đường mà đến, đơn giản chỉ cần nhắm đến hắc tử nhân bên cạnh từng bước từng bước tiêu diệt, chỉ còn hắc tử một người lẻ loi lơ lửng mà cầm bao vải giống như nổi điên mà ném.

Đem tất cả những mũi tên quanh mình gạt ra xa, lúc hắc tử nhân bên người Lãnh Hoa Đường tất cả đều ngã xuống, bốn phía bắt đầu trở nên đặc biệt yên tĩnh, mọi người đều lặng lẽ nhìn nam tử gần như điên cuồng kia, thấy hắc tử đem bao vải trong tay ném tán loạn, vì giữ ấm mà bỏ vào một cái ấm lò cũng rơi nát bấy, bông vải bên trong bay đầy trời, gió lạnh thổi qua, dương dương sái sái, giống như là bông tuyết rơi xuống, rơi vào mặt mũi Lãnh Hoa Đường, hắc tử hồ cũng không có cảm giác, chỉ là gào rú tru lên, nghe rằng cười.

Lãnh Hoa Đình lắc đầu, lặng lẽ xem hắc tử nổi điên, trong đầu hiện ra, năm đó Hoa Đường mới sáu tuổi, đồng dạng lớn lên phần điêu ngọc mài, lại trầm ổn phong độ, rất có bộ dạng tiểu đại nhân, trong tay dắt Hoa Đình nhỏ nhỏ đáng yêu xinh đẹp hơn hoa, cầm một hộp đồ chơi nhỏ, hưng phấn nói: “Tiểu Đình, đại ca mang đồ chơi đi bắt đồ chơi, một lát nữa đồ chơi cũng không thể nói ấu trĩ nha.” Thanh âm thanh thúy sáng sủa như mặt trời ban trưa, giống như nước suối lạnh băng thanh thuần róc rách chảy.

“Tốt, tốt, đại ca, ca dắt Tiểu Đình đi, Tiểu Đình nhất định không nói ấu trĩ, còn có Lưu di nương, hai người chúng ta đi đi.” Tiểu Đình bốn tuổi cao húng thiếu điều muốn nhảy dựng lên, nắm tay đại ca không chịu buông. . . Một lần đó, hai huynh đệ vùng trộm mà chạy ra khỏi vương phủ, chạy đến vùng ngoại ô, đến khi mặt trời lặn về phía tây cũng chưa có trở về, vương gia gấp đến độ tìm kiếm khắp nơi, thật vất vả mới tìm được hai cái tiểu gia hỏa, nhưng khi tìm được trở về thì cũng là hai tên tiểu tử mình đen nhẻm, chỉ còn hai con mắt linh động nhấp nháy, vương gia vừa tức vừa vội, kêu người hầu đem hai đứa bé tất cả đều phạt đánh, lại cầm nhánh dây muốn quất lên người hai đứa, khi đó Hoa Đường, sẽ rất dũng cảm đứng trước mặt Tiểu Đình, nói với Vương gia: “Phụ vương, đừng trách phạt Tiểu Đình, là hài nhi lỗi kéo đệ đi ra ngoài chơi.”

“Đại nhân, để cho thuộc hạ đem cái kẻ trộm kia trói lại, phu nhân còn ở bên kia chịu lạnh.” Người hầu thân cận bên người thiện ý nhắc nhở Lãnh Hoa Đình đang lâm vào trầm tư.

Lãnh Hoa Đình có chút sững sờ sợ run lên, nhưng mắt lên nhìn người còn đang phát điên trước mặt, nhẹ gạt đầu với người hầu thân cận, chúng quân sĩ ủa lên, tuyệt không tổn chút sức trói Lãnh Hoa Đường lại, ném Lãnh Hoa Đường lên ngựa, Lãnh Hoa Đường vẫn còn giống như nổi điên gầm rú, mặt mày dữ tợn đáng sợ, trên trán gân xanh bởi vì lấy gào thét mà nổi lên, bên khóe miệng dần dần thấm ra một tia máu tươi, hai đồng tử đều đỏ, rồi lại tản ra, Lãnh Hoa Đình thở dài một hơi nói với hắc tử:

“Gieo nhân nào, thì được quả đó, rơi tình trạng ngày hôm nay, tất cả đều là vì người tham sân si quá mức, giả sử người một mực bảo trì tâm bình thản, có thể cảm thấy đầy đủ thỏa mãn, ta và người như thế nào lại rơi vào tình cảnh ngày hôm nay, người như thế nào lại lâm vào cảnh khốn cùng không thể quay đầu? Người nhất định trong lòng rất hận Nhị thúc, bởi vì, phụ vương không quá quan tâm người, Nhị thúc lại trở thành phụ thân trong lòng người, hẳn dạy người không ít thứ âm tàn, nhưng là, người cùng Tiểu Hiên đồng dạng đều do hẳn dạy dỗ, nhưng Tiểu Hiên vẫn giữ vững được tâm tính thiện lương thuần khiết, hẳn không có bị Nhị thúc dạy hư, mà người, vốn tâm tính không tinh khiết, cho nên, Nhị thúc mới có thể đem người trở thành một công cụ tốt như vậy, mới có thể dụng tâm bồi dưỡng người. Đây hết thảy, người không thể trách người khác được.”

Lãnh Hoa Đường giống như nghe thấy, lại giống như một câu cũng không nghe thấy, chỉ là, tiếng gào thét kia nhỏ dần, thấy Lãnh Hoa Đình đánh ngựa phải đi, hẳn đột nhiên lớn tiếng kêu lên: “Vì cái gì không giết ta? Ta đã tội ác chồng chất, vì cái gì người không chịu tự tay giết ta?”

Lãnh Hoa Đình quay đầu trở lại, thương cảm mà chán ghét nhìn Lãnh Hoa Đường, lạnh lùng nói: “Giết người, sợ ô uế tay của ta.”

Nói xong, thúc ngựa liền hướng một bên khe suối tìm kiếm, Cẩm Nương đã sớm ở bên cạnh rãnh mương chờ đợi, Song nhi cùng Phong nhi bên người nàng đã sớm sửa lại mặt mày, dĩ nhiên là hai gã ám vệ hơi nhỏ con một chút, mà “Tú cô” Bạch Thịnh Vũ lúc này cũng vứt bỏ nữ trang, mỉm cười nhìn Lãnh Hoa Đình lo lắng đi tới: “Yên tâm đi, có Tam tỷ phụ ở đây, như thế nào cũng sẽ không để cho Tứ muội muội có nửa điểm tổn thương.”

Lãnh Hoa Đình lập tức xoay người xuống ngựa, cũng không thèm nhìn Bạch Thịnh Vũ đang trêu chọc, nắm chặt tay Cẩm Nương nói: “Nương tử, ta sẽ không bao giờ để nàng gặp tình trạng nguy hiểm như vậy nữa.”

Cẩm Nương bị lạnh có chút run rẩy, gió lạnh vào đông thật đúng là rét thấu xương, nhưng mà, bị bàn tay to lớn ôn hòa khô ráo của hắn nắm chặt, tình ý ấm áp liền từ trong lòng bàn tay truyền thẳng vào trong lòng, nàng cảm thấy toàn thân đều trở nên ấm áp, gờ tay lên, khẽ vuốt đôi mày rậm nhều chặt của hắn, ôn nhu nói: “Đều không sao, kế hoạch của chàng không sơ hở tí nào, ta cũng không có bị nửa điểm nguy hiểm, chỉ là, chàng thật sự cứ như vậy đưa hắn về lại Tông Nhân Phủ sao? Sẽ không sợ có người cướp hắn đi?”

Lãnh Hoa Đình quay đầu lại nhìn phía Lãnh Hoa Đường bị nhốt trong xe cũi, cười nhạt nói với Cẩm Nương: “Không cần ta động thủ, nàng yên tâm đi, lúc này đây, ai cũng không cướp hắn đi, hơn nữa, hắn ở trong tù, cũng sẽ không còn ai che chở hắn nữa, muốn hắn chết, vậy thì thật quá dễ dàng, nhưng mà, hắn làm nhiều việc ác, cứ như vậy chết đi, có phải hay không là quá tiện nghi cho hắn?”

Cẩm Nương thấp đầu, không có lên tiếng, nhưng mà, lúc này đây, nàng cũng tin tưởng, Lãnh Hoa Đường khó tìm được đường sống, hơn nữa, hôm nay Nhị lão gia cũng chưa có bắt được, nếu như Nhị lão gia muốn cứu hắn... Ngược lại là mỗi nhử tốt.

Quân đội hào hùng về kinh, đến cửa thành, lại nhìn thấy Dự Thân Vương thủ ở bên ngoài cửa thành, rất xa, Lãnh Hoa Đình xuống ngựa hành lễ với Dự Thân Vương, Dự Thân Vương có chút không yên lòng, tùy tiện ứng phó với hắn một chút, liền nhìn về phía lồng giam đằng sau, nhìn thấy Lãnh Hoa Đường thân thể gầy gò lẻ loi trợ bị nhốt ở bên trong lồng giam, trong mắt Dự Thân Vương hiện lên một tia không đành lòng, nhưng hắn không có tiến lên, chỉ ngơ ngác nhìn cái xe chở tù kia chậm rãi lướt qua bên cạnh bản thân.

Một đường có không ít dân chúng chứng kiến có tù phạm bị nhốt ở bên trong lồng giam thị chúng (trị tội trước công chúng làm gương), liền nhao nhao nghị luận, người biết rõ tình hình liền nói cho người bên cạnh, người bị giam kia chính là thế tử trước kia của Giản Thân vương phủ, hôm nay là kẻ phản quốc, là đại ác nhân tội ác tày trời, dân chúng hôm nay vừa vặn cũng bị chiến sự biên quan ảnh hưởng, nghe nói có kẻ phản quốc, có liền cảm giác kích động, không ít người cầm rau nát cùng đá cục ném về phía trên người Lãnh Hoa Đường, vừa ném vừa mắng, có người còn đến gần phun nước miếng.

Lãnh Hoa Đường cúi thấp đầu, trong nội tâm xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, Lãnh Hoa Đình đối với hắn như thế, so với lấy dao giết hắn càng hung ác hơn, hắn vốn quan tâm nhất chính là thanh danh, lúc này trở thành ác đồ trong miệng vạn chúng, chính là chết đi rồi, lại bị người thóa mạ là quân bán nước... Tình hình như vậy thật đúng là sống không bằng chết.

Hắn nhận lấy tất cả đồ vật ném tới từ các nơi, một khối lá vụn đập vào trán hắn, nguyên bản khuôn mặt tuần mi lúc này vụn vẹo không thể tả, vừa nhấc con mắt, hắn thấy được một gương mặt quen thuộc, trong mắt người kia có thương cảm cùng đau lòng, hắn không khỏi đối với người nọ rống lớn: “Dụ Thân Vương, người còn có mặt mũi đến xem ta? Người là lão súc sinh, vì vinh hoa phú quý con của mình đều bán đứng, nếu không phải người, ta hôm nay như thế nào bị bọn hắn đặt bẫy, người là lão thất phu, người là chuột nhắt nhắt gan, ta hận người, chết xuống âm phủ, ta có biến thành ác quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho người.”

Chung quanh quần chúng nghe xong đều nhìn về phía Dụ Thân Vương, Dụ Thân Vương không nghĩ tới Lãnh Hoa Đường lại ở trước mặt mọi người làm khó dễ hắn, trong mắt của hắn hiện lên một tia hối hận, lập tức cắn răng một cái, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Lãnh Hoa Đường, lặng lẽ thối lui đến trong đám người, che mặt trốn đi.

Nhưng vừa đi, khóe mắt cũng có chút xót, sống mũi cay cay, đứa con trai này không biết là thật hay giả, nhưng hắn cùng mình kỳ thật lớn lên có vài phần tương tự, điểm này, rất nhiều năm trước hắn đều muốn phủ nhận, nhưng càng phủ nhận, lại càng không được, cho nên, lúc lão Nhị đến tìm hắn, hắn mới đồng ý đem Lãnh Hoa Đường cứu ra, nguyên lai tưởng rằng, hắn đi lần này, liền sẽ không trở lại Đại Cẩm, từ nay về sau cao chạy xa bay, nước chảy mây trôi, đừng trở về mới tốt, ít nhất bảo trụ được cái mệnh, ai ngờ, hắn cố chấp cùng cực đoan như thế, vậy mà lớn mật làm bậy đi đến Tôn gia hành hung, bắt cóc Tôn Cẩm Nương, thật sự là không biết sống chết ah.

Là hắn bức mình ra tay, cũng không thể bởi vì một mình hắn mà hại toàn bộ Dụ Thân vương phủ, chính mình không đáng vì cái nhĩ tử vẫn không xác định được thân phận mà kéo cả nhà vào nghịch cảnh, Lãnh Hoa Đường ơi Lãnh Hoa Đường, ta đã cứu người một lần, chính người không biết quý trọng tánh mạng, tự tìm đường chết, cũng không trách ta được ah.

Lãnh Hoa Đình cho người mang Lãnh Hoa Đường đưa về đại lao Tông Nhân Phủ, lần này, Cung Thân Vương cũng không dám sơ sót nữa, tự mình phái người canh gác, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào trong lao thăm tù, Lãnh Hoa Đường cũng biết rõ mình khó có thể lại chạy trốn, trên đường cái lại bị dân chúng lăng nhục, tâm chết như tro tàn, ở trong đại lao, một nửa hạt cơm cũng không chịu ăn, một giọt nước cũng không chịu uống, một lòng chỉ muốn tự sát.

Lúc Cẩm Nương trở lại trong phủ, vương phi cũng trở về rồi, hai người gặp lại nhau, giống như xa cách mấy đời, Cẩm Nương cầm chặt tay vương phi, đôi mắt ầm ướt, thật lâu, mới hít sâu một hơi, bình phục tâm tình, nói: “Mẫu thân, ngài chịu khổ rồi.”

Trong lòng Vương phi cũng cảm động sâu sắc, đem Cẩm Nương kéo vào trong ngực, nghẹn giọng nói: “Con cũng chịu khổ, đứa nhỏ này, mẫu thân hữu kinh vô hiểm, không có gì đâu, chỉ là con cùng Dương ca nhĩ, thời thời khắc khắc đều ở trong nguy hiểm, thật làm ầu thân lo lắng.”

Sau lưng Lãnh Hoa Đình đi tới đem hai mẹ con cũng cùng ôm vào trong ngực, nói: “Hết thấy đều sẽ tốt thôi, một nhà chúng ta, tất cả đều sẽ trải qua thời gian vui vẻ hạnh phúc với nhau, nhất định sẽ được.”

Ngày đó, Tam lão gia bệnh nặng rốt cục được Tam phu nhân dìu qua đến vương phủ, lão phu nhân một mực trốn tại trong tiểu viện chính mình cũng sang đây thăm vương phi cùng Cẩm Nương.

Tam lão gia cả người gầy đi một vòng lớn, nói đến Nhị lão gia cùng Lãnh Hoa Đường cũng là một chút sụt sịt, lão phu nhân lại có chút ngăn người, bà như thế nào cũng nghĩ không thông, nhị lão gia vì sao phải phản quốc: “Lão Nhị hắn, tuy cá tính bướng bỉnh, hiếu thắng một ít, nhưng tuyệt đối không phải là hạng người quên tổ quên tiên như vậy, năm đó lúc lão thái gia còn sống, hắn coi như là có tư tưởng muốn thế tử vị, cũng chưa làm qua chuyện xấu kịch liệt như vậy, đỉnh cao nhất thì cũng là ghen ghét vương gia, đùa nghịch một ít âm mưu nhắm vào vương gia lần lượt bị mắng chút ít mà thôi, nếu thật sự độc ác như ngày hôm nay, dùng tính tình của lão đại, sợ sớm đã đầu không lại hắn rồi, lão đại ở đâu còn có cơ hội làm vương gia.”

Tam lão gia nghe xong cũng cảm thấy buồn bực: “Nhị ca hắn dù hồ đồ thế nào cũng là rất thương ta, tuyệt đối sẽ không đối với ta ra tay độc ác, hắn chỉ là tức giận vận mệnh bất công, cho là mình so đại ca thích hợp làm vương gia hơn, thích hợp giúp cho tiền đồ của gia tộc Giản Thân vương phủ tốt hơn, đánh chết ta, cũng không muốn tin hắn cuối cùng sẽ phản quốc ah, đây là tội diệt tộc, nếu không có Tiểu Đình cùng Cẩm Nương tài giỏi, Giản Thân vương phủ chúng ta sợ là cũng bị hắn làm cho tan nát.”

Lãnh Hoa Đình nhớ tới Tam lão gia đã từng nói đối với mình, trầm ngâm sau nửa ngày, vẫn là mở miệng: “Tam thúc, năm đó, lúc bọn hần hạ độc ta, người cũng biết.”

Lời vừa nói ra, không chỉ là Tam lão gia, trong lòng lão phu nhân cũng là chấn động, trên mặt Tam lão gia lộ ra một tia xấu hổ cùng kinh hách, bệnh lâu mới khỏi trên mặt lại càng lộ ra vài phần tái nhợt: “Khi đó, ta phát hiện một điểm, chỉ là, ta khi đó cũng là ôm thái độ trung lập, ai làm vương gia hoặc thế tử ta mặc kệ, chỉ để ý xem người nào cho ta tiền tiêu là được, nhưng mà ngày đó người gặp chuyện không may, ta trùng hợp thấy được việc của người nào đó mà thôi, ta thật sự là nhìn không được, mới bày ra cảnh giác, lại để cho... Hần cuối cùng không có thành công hại người, Tiểu Đình, Tam thúc xin lỗi người, Tam thúc là thứ ích kỷ lại nhất gan hờn đần.”

Tam lão gia hôm nay coi như là nhìn thấu bộ mặt thật của Nhị lão gia cùng Lãnh Hoa Đường, vốn nghĩ đến, chính mình là anh em ruột của Nhị lão gia, dù thế nào cũng sẽ không hại đến mình, kết quả, một cây độc châm thiếu chút nữa đã lấy mạng của hần, vẫn là dựa vào vương gia cùng Tiểu Đình mới cứu được, trong nội tâm xấu hổ có thể thấy được nhiều biết bao nhiêu, khó được hần không hề vô hình vô dạng, sau khi khỏi bệnh liền thay đổi thành một người khác, ngoại trừ tam phu nhân, những nữ nhân khác hần đều giải tán, có thể bán liền bán, nếu không liền cho chút bạc ít sinh hoạt thả người về lại gia đình mà sống.

Mà lão phu nhân cũng là vẻ mặt không được tự nhiên, bà không nói gì thêm, chỉ im lặng ngồi ở chỗ kia, tận lực giảm bớt sự hiện hữu của mình, lão Nhị năm đó độc kế, bà cũng là biết rõ một ít, bởi vì, bà là người đầu tiên biết thân thể của Lãnh Hoa Đường, năm đó, Lưu di nương hết sức dụ dỗ bà, cho nên, bà đối với Lãnh Hoa Đường cũng rất là yêu thương, có một lần lúc Lãnh Hoa Đường phát sốt, bà tận mắt nhìn thấy, trên người Lãnh Hoa Đường cũng không có văn ấn Thanh Long, cái này làm cho lão phu nhân rất khiếp sợ, nhưng lại không nói gì, chỉ là trong nội tâm liên tục tại nghi kỵ, trên người lão Nhị có văn ấn Thanh Long kia, trên người vương gia cũng có, vì sao trên người Lãnh Hoa Đường lại không?

Về sau, dưới sự vội vã bức bách của bà, Lưu di nương mới nói lời thật, nói Lãnh Hoa Đường là nhi tử lão Nhị, không phải của vương gia, nhưng lão phu nhân làm sao mà chịu tin, tự mình hỏi qua lão Nhị, lão Nhị nói, năm đó Thánh Tổ truyền xuống tử tôn đều có văn ấn Thanh Long, nhưng truyền tới truyền lui, có tử tôn trên người có, có người lại không, đó chính là có quan hệ thông gia, do có bất đồng huyết thống cùng trộn lẫn, mới có khác nhau, cái này cũng không kỳ lạ quý hiếm, nếu không, đương kim hoàng thượng tại sao không có văn ấn Thanh Long, chung quy cũng không đến mức, hoàng thượng cũng là giả dối chứ.

Nói như vậy, lão phu nhân cũng tin, nhưng mà hôm nay xem ra, bà càng phát ra hoài nghi, hiện tại lão Nhị căn bản là giả dối, nhưng mà, bà tìm không thấy chứng cứ, cho nên, cũng không dám nói.

Thấy Tam lão gia cùng lão phu nhân đều là vẻ mặt không được tự nhiên, Cẩm Nương liền thở dài, năm đó, hai người kia cho dù không có liên quan đến độc hại tướng công nhà mình, nhưng cũng là biết sự tình, hơn nữa, về sau chính mình vào phủ, lão phu nhân cũng tìm mọi cách làm khó dễ đối với chính mình, không ít lần hại qua chính mình cùng vương phi, nhưng mà hôm nay bà tóc bạc trắng xoá ngồi ở chỗ kia, nhìn thấy bộ dạng dè dặt rất cơ khổ đáng thương, vừa không có thực quyền, còn muốn ở trong phủ tác yêu tác quái là không có khả năng, lại để cho bà đến ở trong tiểu viện của con mình, an dưỡng lúc tuổi già.

Sau khi bắt Lãnh Hoa Đường về, Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình song song đến phủ thái tử, bái phỏng thái tử điện hạ.

Thái tử đang ở trong phủ nhìn một đồng công văn đến phát sầu, nghe nói vợ chồng Tiểu Đình cùng đến, không khỏi có chút giật mình, chần chờ một chút mới cho người đưa bọn họ mời đến.

Lại để cho người đi mời thái tử phi tới tiếp đãi Cẩm Nương.

Sau khi Lãnh Hoa Đình cùng Cẩm Nương đến, song song cung kính hành lễ với thái tử, thái tử nhìn một đôi bích nhân quỳ lạy trước mặt, có chút hoảng hốt, sau nửa ngày mới cho bọn hần bình thân, ban thưởng ngồi, Cẩm Nương mỉm cười nhìn thái tử, thái tử bị đôi mắt trong trẻo của nàng nhìn có chút không được tự nhiên, cặp mắt xuống cười nói: “Trên mặt ta nở hoa hay sao? Đệ muội nhìn có vẻ rất hứng thú?”

Cẩm Nương vui vẻ không giảm, lại nói: “Bẩm điện hạ, thần phụ là đang nhìn điện hạ mấy tháng này đến tột cùng có bao nhiêu biến hóa, như thế nào càng xem điện hạ cùng ban đầu ở Giang Nam càng như hai người khác nhau?”

Thái tử nghe vậy chấn động, sắc mặt biến hóa, Cẩm Nương có hàm ý khác, hẳn đương nhiên là nghe ra được, ban đầu ở Giang Nam, chính mình từng cùng vợ chồng bọn họ ước định tốt, yêu cầu hết sức mà tín nhiệm vợ chồng bọn họ... Còn nói qua, lúc mình còn sống, tuyệt sẽ không làm khó nàng... Hôm nay nghĩ đến, tình hình lúc trước sinh động hiển hiện tại trước mắt, nữ tử này, nàng luôn mãi cảm cùng thông minh như thế, nàng tất nhiên nhìn ra tâm tư cùng ý định của mình, cho nên, hôm nay sợ là đến để ngã bài rồi.

Thái tử không khỏi nghiêm mặt nhìn Cẩm Nương, trên mặt thu lại bộ dáng tươi cười, trước kia chưa từng ngồi trên ghế rồng, không biết làm để vương khó xử, một hai tháng đến nay, hẳn thật sâu cảm thấy hoàng thượng vô lực cùng bất đắc dĩ, thân là đế vương, vô lực khống chế từng thần tử của chính mình, không cách nào làm cho hắn tuyệt đối thuần phục, lại luôn lo lắng thời khắc thần tử quá mức cường đại mà tạo phản, cuộc sống như vậy, trôi qua tuyệt không thoải mái ah, không phải hắn tận lực muốn làm Tiểu Đình khó xử, chỉ là, nhân tâm từ trước đến nay là thứ khó dò nhất, nhân tâm cũng là từ trước đến nay là thứ khó thỏa mãn nhất, lúc đặt mình vào vị trí cao nhất, mới hiểu được uy nghiêm của chỗ cao cao kia, quyền lực càng lớn mạnh, không cách nào nhận được trên vạn người tôn vinh cùng thần phục, là nam nhân, chỉ cần có cơ hội, sợ là đều mơ tưởng cái vị trí kia, cho nên, hắn mới cùng hoàng thượng đều giống nhau sinh ra sợ hãi cùng lòng nghi ngờ, mới có thể...

“Đệ muội nói đùa, người xem ta gần đây chính sự bận rộn, gầy đi một chút rồi.” Thái tử cố ý giả bộ như nghe không hiểu lời nói của Cẩm Nương, ánh mắt cũng nhìn đến nơi khác, biểu hiện trên mặt hơi có chút căng thẳng, lời nói cũng không phải thật bình thản.

“Có lẽ là vậy, cảm giác cảm thấy điện hạ cùng trước kia có chút bất đồng ah, đúng không, tướng công?” Cẩm Nương khẽ lắc đầu, thở dài một tiếng, cũng theo lời thái tử mà nói..., đem câu chuyện dẫn về phía Lân Hoa Đình, có mấy lời, với tư cách nữ tử nàng không cách nào mở miệng, nhưng nam nhân liền không giống với lúc trước, nam nhân mới là đại biểu cho gia đình, hẳn đi hướng nào, là có thể chứng minh hướng đi của toàn bộ Giản Thân vương phủ.

“Thần hôm nay đến, kéo theo hai xe đồ tể, là cố ý đưa cho triều đình, cũng là thành ý của thần, hi vọng có thể giải quyết được việc khẩn cấp của triều đình, lại có thể tiêu tan nghi kỵ trong nội tâm điện hạ ngài.” Lân Hoa Đình hai tay đem tấu sớ trong tay trình lên.

Thái tử liền giật mình, người hầu từ trong tay Lân Hoa Đình đem tập giấy chuyển qua, thái tử tiếp nhận mở ra xem xét, chấn động từ trên ghế đứng lên, trợn to hai mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn Lân Hoa Đình, bởi vì quá mức kích động, lời nói đều có chút không khống chế được: “Tiểu Đình người đây là... Đây là...”

“Đây là tâm ý của thần đối với điện hạ cùng triều đình, cũng hướng cho điện hạ thấy, lòng trung thành một nhà của thần đối với triều đình.” Lân Hoa Đình mỉm cười trả lời.

“Nhiều ngân lượng như vậy, người... Toàn bộ quyền cho triều đình?” Thái tử vẫn còn có chút không tự tin, gần ngàn vạn lượng bạch ngân, vợ chồng Tiểu Đình cũng đủ mua một tiểu quốc rồi, hơn nữa, những bạc này chính mình cũng không biết, bọn hắn... Vậy mà toàn bộ quyền ra, chính như hắn mới vừa nói, hẳn tới để biểu hiện sự trung thành, thái tử nhất thời vừa mắc cỡ vừa cảm kích, thời khắc nguy cấp như thế, biểu hiện của vợ chồng Tiểu Đình là tình yêu to lớn đối với đất nước, vô tư lại cao thượng, so sánh với chính mình, vì chuyện tư, xem quyền vị quan trọng nhất, chiến sự cùng an nguy của trăm họ xếp thứ hai, thực là đáng xấu hổ.

“Đây cũng là một phần gia sản của chúng ta, bất quá, điện hạ cũng không cần xấu hổ, tiền bất quá là vật chết, không có còn có thể kiếm lại, chỉ có thể giải quyết chút khó khăn của điện hạ, giải quyết chút binh tai của Đại Cẩm, những bạc này coi như là mới chính thức có giá trị.” Cẩm Nương vừa cười nhạt vừa nói, giọng nói của nàng nhẹ nhàng bình thản, một chút cũng không có vì bạc này mà đáng tiếc đau lòng.

Thái tử nghe vậy càng khó dấu xấu hổ, đứng dậy, áo mũ nghiêm chỉnh, chính thức hướng vợ chồng Lân Hoa Đình hoàn bản lễ.

Lân Hoa Đình cuống quýt nâng thái tử dậy, trong mắt dẫn theo vui vẻ nói: “Thần xin lĩnh binh đi biên quan, đem người Tây Lương đánh cho hoa rơi nước chảy, xin điện hạ đáp ứng.”

165. Chương 166

Edit: NuxukuBeta: Aquarius8713

Thái tử nghe vậy đôi mắt khựng lại một lát, cái mũi cũng có chút cay cay, Tiểu Đình là thật tâm vì nước suy nghĩ, đã xuất tiền lại xuất lực, chính mình còn lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, lại giống phụ hoàng phạm phải sai lầm, Tiểu Đình vì để mình có thể thuận lợi lên ngôi, vì cứu toàn bộ Đại Cẩm vương triều, làm biết bao nhiêu chuyện, trong lòng mình nhất thanh nhị sở (biết rõ ràng), lại bởi vì có nghi kỵ một lần nữa không tín nhiệm vợ chồng Tiểu Đình, cái này thật sự sẽ làm nguội lạnh lòng trung của thần tử.

“Tiểu Đình... Đệ... Ta xin lỗi đệ.” Thái tử chân thành nói.

Lãnh Hoa Đình thấy sự xấu hổ trong mắt thái tử, trong nội tâm than thầm một tiếng, trên mặt lại tươi cười nói: “Điện hạ nói quá lời, thần một lòng chỉ nguyện vì điện hạ phân ưu, không dám có oán hận, quốc không thể một ngày không có vua, hi vọng điện hạ lấy đại cục làm trọng, đáp ứng thỉnh cầu của quần thần cùng vạn dân, sớm ngày đăng cơ thượng vị. Biên quan chiến sự khẩn cấp, bản thân thần cầu xin xuất chinh.”

Trong mắt Thái tử hơi ẩm ướt, nhất thời cũng bị Lãnh Hoa Đình khơi dậy hùng tâm cùng lòng hăng hái, lôi kéo tay Lãnh Hoa Đình nói: “Tiểu Đình, ta tin đệ, nhất định có thể đem giặc Tây Lương đánh đuổi về nước, ngày mai ta sẽ hạ chỉ, phong đệ làm Đại tướng quân chinh Tây (chinh phạt Tây Lương), xuất quân tiến đến tương trợ Tôn Tướng quân.”

Lãnh Hoa Đình nghe vậy trong nội tâm thở dài một hơi, cuối cùng đã tiêu trừ được khúc mắc trong lòng của thái tử, chỉ còn phải gom góp nhiều lương thảo, lãnh binh tiến đến phương Bắc mà thôi.

Một lát sau thái tử phi dẫn theo Hoàng trưởng tôn (cháu trai trưởng của Hoàng tộc) đến, Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình nhanh chóng hành lễ với thái tử phi, thái tử phi mỉm cười nhìn Cẩm Nương, ý bảo nàng không cần đa lễ, Hoàng trưởng tôn nhận ra Cẩm Nương, vừa thấy nàng liền nghiêng đầu, giọng nói chưa dứt sữa bập bẹ nói: “Di di, tiểu đệ đệ, thật đáng yêu.”

Cẩm Nương nghe vậy đầu đầy hắc tuyến, Hoàng trưởng tôn ở trong nhà mình, cũng không bị tiểu tử nghịch ngợm nhà mình khi dễ, hẳn còn nói Dương ca nhi đáng yêu, thật đúng là suy nghĩ của trẻ con: “Điện hạ, điện hạ còn đáng yêu hơn, di di rất thích điện hạ nha.”

Hoàng trưởng tôn nghe xong đôi mắt to sáng ngời cười thành vòng cung bán nguyệt, thành thật nâng mắt lên nhìn thái tử phi, thấy vẻ mặt thái tử phi cũng vui vẻ, lập tức từ trên người thái tử phi tuột xuống, xiêu vẹo chạy đến bên người Cẩm Nương nói: “Di di, ôm tiểu đệ đệ, đến chơi ah, Kiền nhi rất thích hẳn.”

Cẩm Nương không biết Hoàng trưởng tôn sao cứ hô di di không phép tắc gì hết chạy tới, thấy thái tử phi cũng không uốn nắn bé, còn hưởng ứng theo, lại từ trong túi tay áo lấy ra con hổ nhỏ bằng vải đưa đến lắc lư trước mặt Hoàng trưởng tôn nói: “Thích không? Nếu thích thì di di sẽ đưa cho điện hạ.”

Hoàng trưởng tôn lần đầu tiên nhìn thấy loại đồ chơi con hổ bằng vải này, vừa nhìn thấy liền mở to mắt không chớp, đối với Cẩm Nương vươn bàn tay thật dài ra: “Thích ah, di di, đưa cho Kiền nhi đi.”

“Được, đưa cho điện hạ, tiểu đệ đệ cũng có một cái rồi, con hổ bằng vải này của điện hạ là ca ca, còn của tiểu đệ đệ chính là hổ đệ đệ, ca ca cùng đệ đệ phải tương thân tương ái, vĩnh viễn không được giận nhau nha.” Cẩm Nương cười đem con hổ vải đưa cho Hoàng trưởng tôn, hôn một cái trên mặt Hoàng trưởng tôn, cười.

Thái tử cùng thái tử phi nghe ra ẩn ý trong lời nói của Cẩm Nương, liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt nhìn Cẩm Nương càng thêm thân thiết, lời này của Cẩm Nương là một lần nữa bộc lộ tiếng lòng với thái tử cùng thái tử phi, Giản Thân vương phủ, không chỉ là thế hệ Lãnh Hoa Đình, đến đời của Dương ca nhi, cũng sẽ không đối địch cùng hoàng thất, cũng sẽ thần phục hoàng thất, để cho Hoàng trưởng tôn cùng Dương ca nhi như huynh đệ bình thường tương thân tương ái, chính là nói rõ, về sau khi Hoàng trưởng tôn kế vị, Dương ca nhi cũng sẽ phụ tá Hoàng trưởng tôn, thái tử cùng thái tử phi đều là người tinh tế, đương nhiên là hiểu được rõ ràng.

Thái tử phi nghe xong trong lòng cảm khái vạn phần, trách không được thái tử đối với nữ tử này có một cái nhìn khác, nàng quả thật có tư bản làm cho người ta ái mộ, thông minh hơn người lại không lộ ra tài năng, cùng nhau làm bạn phi thường vui vẻ cùng thoải mái, rõ ràng lan tâm tụy chất (thông tụy khí chất, tâm lại tinh khiết như hoa lan), lại tao nhã nội liễm (ý nói có chiều sâu), ngược lại càng hấp dẫn ánh mắt người khác, ngay cả chính mình là một nữ tử, cũng sẽ sinh ra lòng yêu thích như vậy đối với nữ tử này.

Thái tử nghe xong lời của Cẩm Nương trong nội tâm càng xấu hổ nhiều, chính mình đã từng ở trước mặt Cẩm Nương cam đoan, cả đời sẽ che chở nàng, nhưng bất quá chỉ cách lúc ấy mấy tháng, chính mình liền bị hoàng vị hoàng quyền mê hoặc, phạm vào sai nghi (ngờ vực vô căn cứ) tối kỵ, cũng may nàng cùng Tiểu Đình có thể đúng lúc phát hiện vấn đề, chủ động tới đây cùng mình cởi bỏ khúc mắc, cũng làm tan khói mù của triều đình Đại Cẩm, so với vợ chồng bọn hắn, bụng dạ mình thật đúng là quá mức hẹp hòi rồi.

“Ai nha nha, Tiểu Đình, lần trước ta đã nói, nếu như đệ sinh con gái, nhất định phải gả cho Kiền nhi nhà ta làm vợ, chỉ tiếc, đệ lại sinh được con trai, làm con dâu tốt của ta mất tiêu, nhưng mà, thái tử phi chị dâu của đệ lại mang thai ah, nếu lần này có thể được công chúa... Ừ, có thể chiêu Dương ca nhi làm con rể cũng không tệ ah.” Thái tử thay đổi vẻ ngưng trọng mới nãy, mặt giãn ra nở nụ cười.

Thái tử phi nghe vậy sững sốt, liếc nhìn thái tử sau đó lập tức cười tiếp lời nói: “Ai, cũng không phải sao, Kiền nhi về sau cùng Dương ca nhi sẽ giống như anh em ruột tương thân tương ái, nếu ta thực sự sinh công chúa, Dương ca nhi liền thành muội phụ của Kiền nhi rồi, đã thân lại càng thêm thân.”

Cẩm Nương nghe vậy đôi mi thanh tú bắt đầu nhú chặt, mím môi, nhỏ giọng nói: “Cái này... Tại sao lại nói tới việc này, cái kia, bọn nhỏ phải được tự do yêu đương mới tốt ah, hiện tại liền ước định, không thích hợp a, nếu về sau tiểu công chúa không thích Dương ca thì làm sao bây giờ... Nếu...”

“Nương tử, còn không tạ ơn điện hạ ưu ái? Dương ca nhi của chúng ta thật đúng là có phúc khí, mới hơn nửa tuổi liền có được con dâu cao quý nhất thiên hạ, Ừ, tiểu tử này so với ta phúc khí hơn nha.” Lãnh Hoa Đình không để Cẩm Nương nói xong, lập tức cười ngắt lời.

Cẩm Nương nghe đến sắc mặt kịch biến, đôi mắt thanh tú hằm hằm nhìn Lãnh Hoa Đình, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chàng nói cái gì? Chàng cưới được người vợ như ta là rất không có phúc khí sao?”

Thái tử cũng ở một bên ánh mắt hình viên đạn nhìn Lãnh Hoa Đình, cười lạnh nói: “Thật sự là sinh ở trong phúc mà không biết phúc rồi, đệ muội ah, ta nghe người ta nói, người thường nói muốn hưu phụ, bỏ Tiểu Đình, ta cho phép người làm chủ, tìm một nhà khá giả gả đi.”

Lãnh Hoa Đình thấy Cẩm Nương làm khó dễ, lập tức ý thức được chính mình giẫm phải mìn rồi, nhưng nghe xong lời này của thái tử, mặt liền tái mét lại đứng lên, nói với thái tử: “Thái tử ca ca quá không phúc hậu, nào có người lúc cháy nhà mà đi hỏi của như vậy.” Vừa quay đầu, lại thay đổi mặt, thanh âm cũng mềm nhũn ra, cười nói với Cẩm Nương: “Cả đời này có thể có được nương tử làm bạn, là hạnh phúc lớn nhất của ta.”

Thái tử phi ở một bên nhìn thấy liền cười, nói với Cẩm Nương: “Tư tưởng của đệ muội thật đúng là rất thú vị, từ xưa hôn nhân không phải là cha mẹ chỉ định sao, muốn cái gì... Cái gì yêu đương tự do ah, người định dạy Dương ca nhi như thế nào, cũng không thể để cho hắn thái quá làm trái với cấp bậc lễ nghĩa đâu.”

Cẩm Nương nghe vậy một đầu đổ mồ hôi, chính mình quýnh lên, liền đem suy nghĩ trong nội tâm nói ra hết, tại đây lễ giáo sâm nghiêm, làm sao cho phép người ta tự do yêu đương, nếu có người có bản lĩnh, lời nói cùng hành vi đi quá mức không phù hợp với tập tục của mọi người trong xã hội, sẽ bị xã hội này phỉ nhổ cho đến chết.

Nàng có chút thở dài, gật đầu, trong lòng nghĩ phải như thế nào để cứu vãn lại lời nói của chính mình khi nãy, nhẫn nhịn cả buổi, mới nói thêm: “Điện hạ nói cũng đúng, ta sẽ hảo hảo giáo dục Dương ca nhi, chỉ là, chúng ta không phải là họ hàng sao, họ hàng cũng có thể có quan hệ thông gia sao?”

Lãnh Hoa Đình nghe xong liền trừng mắt xem thường nhìn nàng, Thái tử phi nghe xong cũng che miệng cười, thái tử bắt đầu dĩ lắc đầu, nói với Cẩm Nương: “Chỉ trách người một mực không chịu cùng ta có quan hệ thông gia, thì ra là bạn tâm cái này, Giản Thân vương phủ cùng hoàng thất đều cách vài đời rồi, tuy là họ hàng, nhưng Giản Thân vương phủ đều có từ đường riêng, không được coi là họ hàng gần đâu.”

Cầm Nương nghe vậy mắt tròn trĩnh, không nghĩ tới thái tử cũng biết họ hàng gần như vừa nói, đang muốn đặt câu hỏi tiếp, Hoàng trưởng tôn đang chơi với hổ bông nắm vạt áo Cầm Nương nói: “Di di, cô dâu nhỏ, con cũng muốn.”

Cầm Nương nghe vậy ngơ ngẩn, một đầu hắc tuyến nhìn Hoàng trưởng tôn, ai nói tiểu tử này thật thà, chuyện cưới vợ quan trọng như vậy mà cũng biết nữa nha, không khỏi xoa trán của bé hỏi: “Điện hạ tại sao cũng muốn có cô dâu nhỏ?”

“Tiểu đệ đệ có, ta cũng muốn, mẫu phi sinh, cho đệ đệ, di di sinh, cho ta nha.” Hoàng trưởng tôn giọng nói chua dớt sữa, cái đầu nhỏ ngẩng lên thật cao, con mắt đen bóng sáng, nói cái đó đúng lý hợp tình, xem ra, bé cũng là người không chịu thiệt thòi nha.

Thái tử nghe vậy cười ha ha, từ mấy hôm trước đến nay, chiến sự rồi chính sự luẩn quẩn tích tụ trong lòng khiến thái tử không tiêu hóa được, lúc này rốt cục cũng thoải mái cười, nhìn nhi tử nhà mình bộ dạng không chịu thiệt thòi, càng vui mừng, nói với Cầm Nương: “Đệ muội, người cũng nhanh chóng sinh một nữ nhi tốt cho Kiền nhi nhà ta đi, người không phải nói tự do yêu đương sao? Xem đi, người còn chưa có sinh, Kiền nhi nhà ta đã thích rồi nha.”

Ngày thứ hai, thái tử quả nhiên hạ chỉ, lệnh cho Lãnh Hoa Đình lĩnh mười vạn đại quân tùy ý lựa chọn đến tiền tuyến cứu hoãn (giúp đỡ trì hoãn) biên quan, bởi vì Giản Thân vương phủ dốc sức vì nước, chuẩn bị vật tư chiến đấu sung túc, lương thảo trong nước không đủ, lại lệnh Lãnh Khiêm đi các nước Đông Lâm thu mua cho đủ, chờ đại quân xuất phát, tiếp đến lương thảo cũng sẽ lần lượt đưa đến tiền tuyến.

Trước vài ngày Lãnh Hoa Đình xuất phát, trong lòng Cầm Nương liền có chút ít hốt hoảng, từ lúc thành thân đến nay, hai vợ chồng rất ít khi xa nhau, thực đến lúc này, tự nhiên trong lòng không chịu được lo lắng, hướng chi, hẳn là đi đến chiến trường, tuy là tin tưởng bản lãnh của hắn, nhưng vẫn là lo lắng, lại sợ hãi, người còn chưa đi, mà đã bắt đầu nhớ nhung rồi.

Ngày hôm nay, Lãnh Hoa Đình đi luyện binh, Cầm Nương trong phòng chán muốn chết, nhìn Tú cô đang giúp Lãnh Hoa Đình làm áo choàng bông vải, nàng thấy lại càng thêm lo sợ, không đành lòng tiếp tục nhìn, quay người lại trở về nhà, đứng ở cửa sổ xem cảnh trí đều hiu trong nội viện, trong mắt liền có chút ít chua xót, tâm tình giống như lá khô phập phồng sa sút.

Tứ nhi sau khi trở về kinh thành, đến phủ đệ của Lãnh Khiêm trong kinh, hơn nữa cũng đi theo Lãnh Khiêm trở về Lãnh gia, bá kiến Lãnh lão gia, Lãnh lão gia tuy xem thường Tứ nhi vài phần, nhưng bởi vì Tứ nhi cũng là có phẩm cấp nữ quan, hai là, không có Tứ nhi, Lãnh Khiêm với tính tình bướng bỉnh, sợ là cả đời cũng sẽ không quay trở lại Lãnh gia nhận tổ quy tông, ba là, thân thể Tứ nhi đang mang thai, Lãnh lão gia cũng là coi trọng chuyện nối dõi, nhìn thấy nhi tử thành thân, lại có hậu đại (con nối dõi), trong nội tâm cho dù có tức giận, cũng tiêu tán không ít.

Cho nên, sau khi Tứ nhi đến Lãnh gia, Lãnh lão gia biểu hiện coi như hiền lành, cũng để cho Lãnh Khiêm dẫn theo Tứ nhi hồi phủ, nhưng Lãnh Khiêm đối với cái nhà kia rất khinh thường, càng quan trọng hơn là miệng lưỡi của người Lãnh gia phức tạp, hắn sợ Tứ nhi ở trong phủ sẽ bị người ta xa lánh cùng khi dễ, cho nên, tình nguyện mang theo Tứ nhi trở về phủ viện của mình trong kinh thành, nhưng Tứ nhi muốn ở gần Thiếu phu nhân, vẫn là nháo với Lãnh Khiêm chuyển trở về vương phủ, cùng Cầm Nương ở cạnh nhau.

Cầm Nương đương nhiên sẽ không để cho Tứ nhi ở trong viện của hạ nhân, ở trong vương phủ thu dọn một cái tiểu viện cho Tứ nhi cùng Lãnh Khiêm ở, Lãnh Khiêm cũng thật không khách khí đem vương phủ trở thành nhà của mình.

Tứ nhi mỗi ngày sau khi dùng qua điểm tâm liền vác theo cái bụng bầu đến chỗ Cầm Nương bên này la cà, nàng hiện giờ hoài thai chưa lớn, thân thể cũng còn nhẹ, chỉ là có chút có thai nghén, nhưng không phải rất lợi hại, cho nên, tinh thần nàng rất tốt, nàng cũng biết bây giờ là thời điểm tâm tình Cầm Nương không tốt nhất, bởi vậy, rất thường xuyên đến sớm.

Cầm Nương đang đứng phía trước cửa sổ chẳng làm gì cả mà thương cảm, bên ngoài liền truyền đến tiếng Tứ nhi oa oa la: “Phu nhân, Dương ca nhi lại cần người á..., ai nha, tiểu thiếu gia, người là cún sao?”

Cầm Nương nghe xong hơi nhú lông mày, gần đây Dương ca nhi mọc răng sữa, gặp ai thì cắn người đó, nhất là lúc có nữ tử xinh đẹp ôm bé, bé có thể thoáng một phát liền cắn một ngụm trên mặt người ta, tuy

nhân bé còn chưa có răng, nhưng nước miếng trét lên mặt rất không thoải mái, mà tiểu tử này sau khi thành công cắn người liền lập tức trưng ra khuôn mặt tươi cười với cái miệng chưa có răng cho người ta xem, làm cho người ta căn bản là không có cách nào tức giận bé mới ghê chứ, chỉ có thể cầm khăn lau mặt, nhưng trên mặt còn chưa lau xong, tiểu tử kia lại cắn tiếp.

Cho nên, Cẩm Nương nghe xong liền biết rõ, Dương ca nhi tất nhiên là lại cắn Tứ nhi rồi, thở dài từ trong phòng đi ra, lại nhìn thấy Dương ca nhi cười khanh khách nhoi nhoi trong ngực Phong nhi, căn bản cũng không có cắn Tứ nhi, không khỏi liếc xéo Tứ nhi.

Tứ nhi nghiêng người dựa vào cạnh cửa, trong tay bưng một đĩa điểm tâm thanh thoir ăn, ở đâu mà có nửa điểm bộ dạng bị cắn, Cẩm Nương đi qua chiếm điểm tâm trong tay nàng, sẵn giọng: “Mã đề cao này ăn nhiều sẽ bị nóng đó.” Nói xong, chính mình nhặt một khối ném vào trong miệng bắt đầu ăn.

Tứ nhi trừng to mắt kêu lên: “Phu nhân, ta là phụ nữ có thai, người lại giật đồ ăn của người mang thai? Cũng quá không phúc hậu đi.”

Cẩm Nương mặc kệ nàng, ngắt một chút điểm tâm nhét vào trong miệng Dương ca nhi, Dương ca nhi không có răng, sẽ không ăn cái gì nhũn nhũn, vừa ăn liền phun ra ngoài, cái bánh ngọt kia phun ra một miếng, hần cũng biết không sạch sẽ, cười hì hì liền hướng trên mặt Phong nhi cọ, động tác lại nhanh, Phong nhi không có để ý một chút, đã bị hần trét mảnh vụn bánh ằm ướt lên mặt, tức giận ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của né cũng cắn một ngụm.

Cẩm Nương thấy cười ha ha, Tứ nhi thấy liền nhướn mày nhìn Phong nhi cùng Tú cô, Tú cô nhú nhú mày, thở dài, phu nhân gần đây tinh thần có chút không tập trung, tâm tình không tốt, mọi người đều biết là vì cái gì, nhưng đây cũng không có cách nào khác, nhị gia là nam tử hán đỉnh thiên lập địa. Bảo vệ an bình của quốc gia là trách nhiệm của nam nhân bọn họ, phu nhân chưa bao giờ cách xa nhị gia, cho nên mới lo lắng cùng đau buồn, thời gian còn dài thì tốt rồi, năm đó phụ thân của phu nhân cũng không phải là thường xuất chinh ở bên ngoài sao, cũng không thấy nhị phu nhân khóc như thế này, mọi thứ ah, đều là thói quen.

Mấy người cười nói, liền có tiểu nha đầu tiến đến bẩm báo, nói Thượng Quan Mai đến đây, Cẩm Nương hơi có chút kinh ngạc, từ khi thoát khỏi nguy hiểm trở về sau chuyển viếng mộ đại phu nhân, Cẩm Nương cũng không có đi xem qua Thượng Quan Mai, Thượng Quan Mai chỉ tự giam mình ở trong sân, cũng không ra khỏi cửa, nha hoàn bà tử kể rằng nàng mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt, từ đầu đến cuối luôn nói xin lỗi vương phi, cũng may vương phi là người rộng lượng, lại thương nàng vận mệnh xui rủi, cũng không cùng nàng so đo chuyện lúc trước, ngược lại còn đi an ủi nàng vài lần, nàng mới hơi chút tốt hơn.

Kỳ thật, Cẩm Nương cũng muốn đi thăm nàng, chỉ là cảm giác, cảm thấy không biết nói cái gì cho phải, Lãnh Hoa Đường người kia sớm muộn gì cũng một chữ chết, Thượng Quan Mai nếu như còn không chịu buông, ôm suy nghĩ trong lòng đúng là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Mọi thứ luôn luôn có kết quả, có một số việc mặc kệ người có nguyện ý hay không, kết quả kia liền bày ra, đều nhận hết, trốn tránh cùng giãy dụa vô vị đều không có ý nghĩa, không cải biến được cái gì, ngược lại sẽ tổn thương những người quan tâm đến mình.

Cẩm Nương tinh thần cứng cổ, tự mình đến phòng ngoài, đón Thượng Quan Mai vào, vừa cười vừa nói: “Đại tẩu hôm nay như thế nào rảnh rồi tới đây, Linh nhi kha hơn chút ít rồi sao?”

Thần sắc của Thượng Quan Mai vẫn đang thống khổ, thấy Cẩm Nương đối với nàng coi như khách khí, miễn cưỡng cười cười nói: “Đa tạ đệ muội quan tâm, Linh nhi hiện tại tốt hơn nhiều rồi, cũng không còn sốt và ho, qua ít ngày nữa, tất cả sẽ tốt thôi.”

Cẩm Nương cười gật đầu nói tốt, mang nàng đón vào phòng, Thượng Quan Mai thấy bên trong chánh đường nhiều người, liền ấp úng đứng đấy không chịu ngồi xuống, lại một bộ dáng muốn nói lại thôi, Cẩm Nương trong lòng thở dài, có lẽ là vô sự không lên điện tam bảo (không có chuyện gì không đến chùa, ý nói đến có việc chứ không phải đến chơi bình thường), Thượng Quan Mai nhất định là có việc muốn nhờ rồi.

Nhưng hôm nay thấy nàng đem bản tính thanh ngạo trở thành tiểu ý nịnh nọt, đáy lòng liền có chút xót xa, đứng lên, đi về phía đông gian, Thượng Quan Mai tiến đến, hai người phân vai thứ ngồi xuống, Cẩm Nương

lại cho Song nhi ngâm trà mang vào, liền phân phó người không được qua đây quấy rầy, thực sự không có chủ động mở miệng hỏi thăm, chờ Thượng Quan Mai chính mình nói ra.

Thượng Quan Mai nhấp một ngụm trà sau đó đưa tay lên vén mấy sợi tóc bị bung ra sau tai, thần sắc trở nên kiên định, mặt mày giãn ra, nói với Cẩm Nương: “Ta muốn gặp mặt hần một lần cuối cùng, xin đệ muội giúp ta.”

Quả nhiên là vấn đề này, Cẩm Nương nghe trong lòng liền trống rỗng, nàng cho rằng đại lao Tông Nhân Phủ là của mình hay sao? Dựa vào cái gì nàng muốn gặp thì mình có thể giúp?

Thấy Cẩm Nương trầm mặc, Thượng Quan Mai còn nói thêm: “Chỉ có người mới có biện pháp giúp ta, những người khác không đáng tin cậy, ta muốn gặp hần, chỉ là lần cuối cùng, cũng không được sao, bằng không thì, ta cả đời cũng sẽ không cam lòng, đệ muội, ta biết rõ người là người thông tình lại thiện lương, hãy để cho ta ôm Linh nhi gặp hần một lần đi, một lần này thôi, từ nay về sau ta liền xem hần như đã chết, sống yên ổn những ngày còn lại.” Giọng nói của Thượng Quan Mai có chút khê run, mắt hạnh vốn sáng ngời lúc này bị kín một tầng hơi nước, trong mắt thực sự không phải là cầu xin, mà giống như là nàng đưa ra yêu cầu hợp lý nhất quả đất, hơi có cảm giác lẽ thẳng khí hùng (đúng tình hợp lý).

Cẩm Nương cảm thấy ngực có chút áp lực, nàng hít vào một hơi thật dài, lại chậm rãi thở ra, thật lâu mới nói: “Được rồi, ta cùng người đi tìm thái tử điện hạ, nếu như điện hạ đáp ứng, ta liền cùng người đi gặp hần một lần.”

Trên mặt Thượng Quan Mai lập tức hiện ra một nụ cười xinh đẹp như hoa, đứng lên, chân thành mà hành lễ với Cẩm Nương nói: “Ta biết mà, đệ muội nhất định sẽ đáp ứng.”

Cẩm Nương bất đắc dĩ mà cười khổ một tiếng, dùng thái độ quyết tuyệt vừa rồi của Thượng Quan Mai, nếu như chính mình không đáp ứng không biết nàng sẽ làm ra cái dạng sự tình gì, đến lúc đó, Thái tử phi sẽ đối với chính mình sinh ra hiềm khích không nói, trong lòng mình cũng sẽ áy náy không yên.

Sinh ra ý xấu hổ, dù sao Lãnh Hoa Đường hôm nay cũng như là con thiêu thân rồi, giúp nàng cùng người thì kết quả như thế nào, hơn nữa, Thượng Quan Mai hôm nay đã tìm tới, đã dự định trước mình không đáp ứng thì cũng phải đáp ứng, khiến ình khó xử đúng là thủ đoạn chơi xấu.

Không phải Cẩm Nương sợ nàng, chỉ là hiện nay sắp tới lúc Lãnh Hoa Đình xuất chinh, nàng không muốn trong phủ lại xảy ra chuyện gì để cho hần lo lắng, cho nên, mới không thể không đáp ứng.

Thái tử phi dù sao cũng là hướng về Thượng Quan Mai, tuy nàng vạn phần không tình nguyện để Thượng Quan Mai cùng Lãnh Hoa Đường cứ vẩn vúi vướng mắc, nhưng tình tình cố chấp của muội muội nhà mình nàng không còn biện pháp nào khuyên bảo, có lẽ giống như Thượng Quan Mai nói, gặp mặt một lần về sau, có thể chặt đứt đi cái nghiệt duyên này, để cho nàng hiểu rõ trong lòng cũng tốt, không chừng sẽ thông suốt, năm sau còn có biện pháp cho nàng đổi lại thân phận, sẽ tìm một người tốt chút ít gả đi cũng được.

Đã có thái tử phi trợ giúp, tất nhiên muốn đến đại lao Tông Nhân Phủ thật là chuyện dễ dàng, Cẩm Nương ngày ấy gạt Lãnh Hoa Đình, tìm Lãnh Khiêm đòi vài tên ám vệ theo bảo vệ, Lãnh Khiêm nghe xong việc này, trong lòng rất là lo lắng, hần cũng không muốn quấy rầy Lãnh Hoa Đình, nên cũng không nói cho Lãnh Hoa Đình, tự mình cùng Cẩm Nương và Thượng Quan Mai đi đại lao Tông Nhân Phủ.

Lãnh Hoa Đường là trọng phạm, nếu không có thái tử phi phái người tới đón, cũng rất khó gặp, bởi vì đã có sự tình cướp ngục lần trước, lao đầu (đội trưởng nhà lao) hết sức chú ý coi chừng, chỉ chịu để cho Lãnh Khiêm một người cùng đi vào, mặt khác thị vệ đi theo đều đội ở phía sau.

Trong đại lao âm u ẩm ướt, trên vách đá mặc dù đốt ngọn đèn, Cẩm Nương vẫn là tiến vào một hồi lâu mới thích ứng được với sự tối tăm, Thượng Quan Mai ôm Linh nhi, đi phía trước Cẩm Nương, Linh nhi thể chất yếu ớt, không khí trong đại lao mốc meo làm cho tiểu nha đầu có chút không khỏe, thỉnh thoảng liền truyền ra một tiếng ho, Thượng Quan Mai thì thật tâm lo cho Linh nhi, đem tiểu nha đầu chặt chẽ ôm vào trong ngực, vừa đi vừa nhẹ nhàng nói:

“Linh nhi ngoan nha, một hồi nữa là có thể nhìn thấy cha con rồi, chúng ta nhất định không thể khóc trước mặt phụ thân nha.”

Linh nhi mới có mấy tháng tuổi, đương nhiên là nghe không hiểu lời của nàng, chỉ là ở cùng nàng lâu ngày, cũng rất thân, quả thật không có khóc.

Rốt cục lao dịch dẫn đường đến một gian nhà tù bốn phía kín bưng thì ngừng lại, nói với Thượng Quan Mai: “Phu nhân mời, nhưng không được ở quá lâu, trong này mùi vị quá nặng, tiểu thư sợ là chịu không nổi đâu.”

Thượng Quan Mai cảm ơn lao đầu, Cẩm Nương lại thưởng hần mấy lượng bạc, lao đầu liền vui mừng mở cửa sắt, lui qua một bên.

Cửa vừa mở ra, một cỗ hơi chua cùng mùi nấm mốc xông vào mũi, trong lòng Cẩm Nương nhợn nhợn, nhanh chóng dùng tay áo bịt miệng lại, cổ nén cảm giác buồn nôn.

Thượng Quan Mai lơ đãng, dẫn đầu đi vào.

Trong lòng Cẩm Nương biết vợ chồng bọn hần luôn có lời riêng muốn nói cùng nhau, liền không vào cùng, chỉ đứng ở ngoài cửa, Lãnh Khiêm cũng sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, lạnh lùng mà đứng ở bên người Cẩm Nương bảo vệ, một đôi trông mắt sắc như dao bắn về phía trong nhà lao.

Ngọn đèn lờ mờ hắt xuống, một thân thể mệt mỏi co rút thành một khối nằm trên đồng cỏ khô, y phục trên người sớm đã nhìn không ra màu sắc, Thượng Quan Mai dè dặt đến gần, âm thanh rung động kêu lên: “Tướng công... Mai nhi tới thăm chàng.”

Thân ảnh nằm trên đồng cỏ như con sâu nằm trong ổ khe nhúc nhích, thật lâu mới ngẩng đầu lên, đầu cùng mặt phủ đầy cây cỏ mục nát, làm cho người ta không nhận rõ được tướng mạo của hần, chỉ có một đôi mắt âm trầm nham hiểm như sói hoang, giống như ma trời lập lòe trong đêm, trong lòng Thượng Quan Mai run lên, co rúm lại, không chịu được hướng về phía trước.

Người nọ ngẩng đầu im lặng nhìn Thượng Quan Mai một hồi, đột nhiên toàn thân run run bắt đầu chuyển động, trong cổ họng phát ra tiếng gầm khàn khàn, Thượng Quan Mai nghe cả buổi cũng không nghe được hần đang nói cái gì, liền nói thêm: “Tướng công, ta là Mai nhi, ta tới thăm chàng.”

Người nọ cuối cùng ngồi dậy, bả vai thử giật giật, tựa hồ là muốn đưa tay vén ra mớ tóc rối bởi che trước mặt, đôi tay kia lại vô lực buông thõng, căn bản là nâng lên không nổi, hần buồn bực lại rống lên vài tiếng, nước mắt của Thượng Quan Mai liền thoáng một cái ào ào chảy ra, nhìn kỹ cánh tay của hần cùng chỗ đùi, tất cả đều là vết máu loang lổ, trên quần áo vết máu đã khô cứng lại, thanh âm nàng không khỏi rung động, lẩm bẩm nói: “Bọn hần... Đánh gãy đi tay cùng chân của chàng sao?”

“Mai nhi... Người vì sao muốn đến.” Lãnh Hoa Đường rốt cục lấy giọng hỏi một câu nguyên vẹn.

Thượng Quan Mai khóc không thành tiếng, nước mắt rơi như mưa, thật lâu, mới ngẩng đầu lên, thò tay đem mớ tóc trên mặt Lãnh Hoa Đường vén qua một bên, lộ ra khuôn mặt gầy gò của Lãnh Hoa Đường, mắt nàng lại thâm tình, ôn nhu nói: “Ta tới thăm chàng một chút.”

Lãnh Hoa Đường bị tình ý trong mắt nàng làm cho ngơ ngẩn, đôi mắt vốn oán độc trở nên ôn nhu hơn, khóe miệng dần ra một vòng cung vui vẻ: “Có cái gì đẹp mắt đâu, vừa dơ lại vừa xấu, người không nên tới đây, giữ lại một ấn tượng tốt, làm kỉ niệm không được sao?”

Thượng Quan Mai rưng rưng nở nụ cười, chính mình cầm khăn giúp hần lau mặt: “Tướng công hôm nay vẫn anh tuấn đẹp mắt, cũng không có thay đổi xấu đi.”

Lãnh Hoa Đường nghe vậy phá lên cười ha ha, bên trong đôi mắt, rốt cục cũng tràn ra nước mắt, thật lâu, mới dừng lại cười, lắc đầu.

“Người vẫn ngu xuẩn như vậy ah, ta cho tới bây giờ cũng không có yêu người, một chút cũng không có, lấy người, bất quá là coi trọng thân phận cùng địa vị của người, thế lực nhà mẹ đẻ của người mà thôi, những lời nói với người trước kia, tất cả đều là giả dối, giả dối, người biết không? Người không phải quận chúa sao? Như thế nào lại ngu như heo vậy, ha ha ha.”

Thượng Quan Mai nghe vậy trong lòng quặn đau một hồi, khóe miệng vui vẻ rốt cuộc duy trì không nổi, chán nản ngồi ở trên đồng cỏ, mắt to xinh đẹp ngập tràn thống khổ cùng thương tâm: “Ta sớm đã biết rõ, nhưng mà tại sao chàng phải tàn nhẫn như vậy, đến tình trạng này rồi, chàng vì sao trong nháy mắt liền

muốn đập nát một chút mộng tưởng trong lòng của ta, chàng không phải một mực đều đang gạt ta sao? Lại lừa gạt ta thêm một lần thì có làm sao, tại sao phải thừa nhận chính chàng nói dối, vì cái gì đến chết chàng cũng không chịu hối cải dù chỉ một chút?”

Tứ chi Lãnh Hoa Đường hoàn toàn không thể nhúc nhích, nhưng lại điên cuồng cười lớn, thân thể loạn run một hồi, thân hình thiếu một ít liền không vững vàng, ngã xuống đống rơm cỏ, tiếng cười hắc hắc khàn khàn, thê lương mang theo phần hận, nghe vào tai càng làm cho người ta khó chịu.

Thượng Quan Mai đột nhiên giơ một tay lên, cho hắn một bạt tai, cả giận nói: “Không cho cười, người cho rằng người cũng rất thông minh sao? Người mới đúng là cái đồ đần, một người bị lợi dụng như chó, người mới là người ngu ngốc, yêu một người cho tới bây giờ cũng không có nhìn tới người.”

Tiếng cười của Lãnh Hoa Đường bỗng nhiên dừng lại, trong mắt lộ ra một tia thương xót cùng bất lực, tự giấu cười cười: “Ai nói hắc hắc không thích ta? Khi còn bé, hắc hắc luôn luôn đánh lấy ta đấy, mỗi ngày đều nắm vạt áo của ta đòi dẫn hắc hắc đi chơi, là ta không tốt, là ta quá tham lam, muốn nhiều thứ, cho nên, mới đem hắc hắc đẩy ra xa, nếu là... Dù là chỉ làm huynh đệ, có thể mỗi ngày thấy hắc hắc cũng là tốt rồi.”

Thượng Quan Mai rốt cuộc nghe không nổi nữa, nam nhân mà mình luôn nghĩ đến, trong lòng thế nhưng lại tồn tại tình yêu cấm kỵ, đến tình trạng này vẫn còn si tâm vọng tưởng, trước kia chỉ là hoài nghi, hôm nay nghe hắc hắc chính miệng thừa nhận, tâm hồn thiếu nữ liền vỡ vụn rơi đầy đất, cảm giác chính mình là kẻ ngu nhất trên đời này, cầu xin tình yêu với một người biến thái, đây không phải là tự mình chuốc lấy cực khổ sao?

Nàng chậm rãi đem Linh nhi trong ngực ôm qua, đưa cho Lãnh Hoa Đường xem, thanh âm cũng trở lạnh lùng nói: “Đây là con của người, liếc mắt nhìn một chút, ta sẽ hảo hảo nuôi dưỡng nó, nhất định phải để cho nó trở thành một người bình thường, thiện lương, liếc mắt nhìn một chút, nhìn xong rồi, ta liền ôm nó đi ra.”

Lãnh Hoa Đường thấy đứa nhỏ nho nhỏ trong tay Thượng Quan Mai, tiểu cô nương kia mặt mày cùng hắc hắc có nhiều nét tương tự, chỉ là cái miệng cùng cái mũi có điểm giống Ngọc Nương, trong mắt của hắc hắc lộ ra một tia ôn hòa, muốn vuốt ve đứa bé kia, nhưng bàn tay không cử động được, Thượng Quan Mai liền đem đứa nhỏ nâng lên ột chút, đưa đến trước mặt hắc hắc, hắc hắc nhướng đôi mắt lên, cảm kích nhìn Thượng Quan Mai, nghẹn giọng nói: “Mai nhi...”

Một tiếng này, chứa bao nhiêu nhớ thương, không phải là giọng điệu chửi rủa cùng trào phúng trước kia, Thượng Quan Mai nghe vậy khẽ giật mình, tưởng rằng ảo giác, lại giơ mắt nhìn hắc hắc, hắc hắc đã say mê đem mặt dán lên Linh nhi rồi, nhìn qua một lần liền lập tức ngẩng đầu lên, ngượng ngùng nói:

“Quá đủ rồi, đừng có làm bẩn đứa nhỏ, cảm ơn người, về sau, đừng nói cho nó biết nó có một người phụ thân như ta, còn có một mẫu thân càng vô sỉ hơn. Tánh mạng của nó, có người chiếu cố là tốt rồi.”

Thượng Quan Mai nghe vậy trong lòng run lên, gạt đầu, ôm Linh nhi đứng lên, chậm rãi đi ra ngoài nhà giam.

Lãnh Hoa Đường nhìn thân ảnh hết sức nhỏ nhắn yếu đuối kia, cô độc lại thê lương, nhìn không được liền hô: “Quên ta đi, tìm một người tốt mà gả, hảo hảo sống nửa đời còn lại.”

Thân thể Thượng Quan Mai chấn động, cứng ngắc một hồi, nhưng lại không quay đầu lại, tiếp tục đi ra ngoài.

“Người không được ngốc nữa, ta cho tới bây giờ cũng không có yêu người, vì một tên khốn nạn mà thủ tiết rất không đáng.” Trong một cái chớp mắt cửa nhà lao đóng lại, Lãnh Hoa Đường vẫn còn đang nói câu cuối.

Thượng Quan Mai ôm Linh nhi nước mắt rơi như mưa, nếu như thật không có nửa phần tình ý, cần gì phải tại trong lúc cuối cùng một mực cố ý chọc giận mình, cần gì phải cuồng loạn muốn mình tái giá? Nếu thật là mặt người dạ thú, như thế nào lại dùng ánh mắt ôn nhu như vậy nhìn Linh nhi, như thế nào lại quan tâm Linh nhi tương lai sẽ hổ thẹn vì hắc hắc?

Nếu không phải vì một chữ tham, hắc hắc như thế nào lại rơi vào tình trạng như hôm nay? Nàng thấy được sự hối hận trong mắt hắc hắc, nhưng mà, hối hận thì cũng đã quá muộn rồi. Quá muộn, không có ai có thể cứu hắc hắc, cho dù cứu ra thì như thế nào? Hắc hắc còn có thể có dũng khí để sinh tồn được sao?

Cẩm Nương không có khuyên nhủ Thượng Quan Mai, chỉ ôm Linh nhi từ trong ngực nàng, đứa bé kia vậy mà trong cái hoàn cảnh hồi hám này cũng có thể ngủ say sưa, cái này làm cho Cẩm Nương rất là kinh ngạc, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ ngủ say, trong lòng Cẩm Nương nổi lên một tia chua xót cùng không đành lòng, câu nói kia của Lãnh Hoa Đường vẫn là đúng đắn, đứa bé này là người vô tội, về sau, phải để cho nó vui sướng, vô ưu vô lo mà lớn lên, đừng cho nó biết rõ chính mình có cha mẹ như vậy sẽ không chịu nổi, càng không thể lại để cho cha mẹ của nàng ảnh hưởng tới nhân sinh của nàng.

Lúc đi ra, Lãnh Khiêm vụng trộm nói cho Cẩm Nương, tay chân Lãnh Hoa Đường là trong lao có người mờ ám động tay chân, cắt gân tay gân chân của hắn, hắn cả đời này, cho dù không chết, cũng là tàn phế.

Trong lòng Cẩm Nương hơi run sợ, lúc trước Lãnh Hoa Đình sau khi bắt được hắn đem về, cũng không có thương tổn hắn, hoàn toàn không tổn hao gì mà đưa đến đại lao Tông Nhân Phủ, lúc ấy, nàng liền cảm thấy quá tiện nghi cho Lãnh Hoa Đường, hôm nay xem ra, thiện ác đến cùng cuối cùng thật đúng là đều có báo ứng.

Cho dù Lãnh Hoa Đình không tự mình động thủ, cũng có người đến ra tay, Lãnh Hoa Đường làm rất nhiều chuyện ác, dù là ông trời, cũng sẽ không giúp hắn, chính theo như lời Lãnh Hoa Đình, một kiếm giết hắn chết đi rất dễ dàng, là quá tiện nghi cho hắn, quả nhiên... là như thế ah.

Đi ra khỏi đại lao Tông Nhân Phủ, ngoài ý muốn, lại gặp Lãnh Hoa Đình một mình chờ ở bên ngoài nhà tù, Cẩm Nương giật mình, thấy đôi mi thanh tú của hắn nhíu lại thật chặt, trong lòng cũng có chút hốt hoảng, đem Linh nhi trong ngực đưa cho Thượng Quan Mai, chính mình nâng váy lên chạy lại.

Lãnh Hoa Đình vài bước liền đuổi theo kịp, một tay kéo lấy nàng liền kéo nàng hướng đến xe ngựa hắn mang đến, Cẩm Nương nắm lấy ống tay áo của hắn cầu xin tha thứ: “Tướng công, chàng xem, một điểm nguy hiểm cũng không có ah, có A Khiêm đi theo mà, thật sự không có việc gì mà.”

Lãnh Hoa Đình cũng không quay đầu lại, nhìn nàng vẫn còn lải nhải, cánh tay dài vừa kéo, liền đem nàng kéo vào trong xe, trưng ra một khuôn mặt tuấn tú đen như đáy nồi, mắt phượng đen như mặc ngọc lóe lên đốm lửa, Cẩm Nương lập tức thành thật ngậm miệng, lúc này dùng im lặng ứng vạn biến là tốt nhất, nói nhiều sai nhiều, vẫn là không nên chọc tới hắn mới tốt.

Vừa lên xe ngựa, Lãnh Hoa Đình liền không nói lời nào cầm cái khăn ướt lau mặt Cẩm Nương, Cẩm Nương cũng không dám giãy dụa, mặc kệ hắn tùy ý làm, chẳng qua là lén lén nhìn mặt hắn, thấy trong mắt đều là vẻ ghét bỏ.

Lập tức nghĩ tới hắn đây vốn là người yêu sạch sẽ, trên người mình rõ ràng là dính mùi hôi trong đại lao, nhanh chóng cởi bỏ áo khoác gấm bên ngoài, ném ra một bên, ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nịnh nọt trưng lên khuôn mặt tươi cười nhìn Lãnh Hoa Đình.

Lãnh Hoa Đình lại tiện tay giật cây trâm trên đầu Cẩm Nương, một đầu tóc đen của Cẩm Nương mạnh mẽ tuột xuống, xe ngựa khê động, mặt mũi nàng liền bị che đầy tóc, nàng không khỏi trề môi nói: “Tại sao lại đem tóc của ta tháo xuống, một hồi như thế nào xuống xe được, cũng không thể tóc tai bù xù mà ra ngoài, như thế nào gặp người đây?”

Lãnh Hoa Đình một tay kéo lấy nàng vào trong ngực, ôm thật chặt, đầu gối trên vai nàng, thanh âm lại rất âm trầm: “Một hồi cứ như vậy xuống xe ngựa, xem nàng còn không nghe lời không, bảo nàng cố gắng ở trong phủ, nàng càng muốn chạy loạn, chạy loạn coi như xong, vậy mà còn dám đến đại lao Tông Nhân Phủ, thật sự là không biết sống chết, không trừng trị nàng, nàng không biết vi phạm lợi hại, thừa dịp ở nhà, vi phạm nhất định phải duy trì chấn chỉnh vai trò của người chồng”

166. Chương 167: Chương 167

Cẩm Nương nghe xong liền dựng tóc gáy, cái gì gọi là muốn chấn chỉnh vai trò người chồng? Nàng một mực rất nghe lời, làm đủ hiền thê lương mẫu rồi, cái người này còn không hài lòng, không khỏi nghiêng đầu, liếc

xéo Lanh Hoa Đình: “Tướng công muốn như thế nào chấn chỉnh vai trò người chồng? Chẳng lẽ lại, muốn nạp tiểu thiếp đưa đến biên quan đi hầu hạ chàng hay sao?”

Lanh Hoa Đình bất quá tức giận nàng tùy tiện xuất phủ, hơn nữa, Lanh Hoa Đường người nọ quá mức nguy hiểm, mặc dù nói hiện tại hấn bị nhốt, nhưng mà tránh không được hấn sẽ sử dụng cái ám chiêu liều mạng gì đó, hơn nữa, nàng hôm nay quá mức nổi tiếng, bên trong Đại Cẩm, số lượng ghen ghét nàng cũng không ít, nếu là gặp phải người có lòng hại mình, đả thương nàng thì làm sao bây giờ?

Nhưng lời nói này như thế nào nói ra lại bị nàng kéo đến tiểu thiếp rồi? Chính mình khi nào muốn cưới tiểu thiếp rồi hả?

“Nương tử sẽ hiền lành cho ta nạp tiểu thiếp về sao?” Hấn cố ý chọc giận nàng, khoe miệng ngậm cười, nhắm mắt phượng lại để cho Cẩm Nương khó có thể cảm nhận nguy hiểm.

“Chẳng lẽ chàng thật muốn nạp tiểu thiếp?” Cẩm Nương bất quá nói lấy hấn thôi, không nghĩ tới, hấn thật hỏi ngược trở lại mình như vậy, không khỏi tâm hỏa dâng trào, giọng điệu liền bắt đầu không tốt.

“Chẳng lẽ nàng thực sẽ cho ta nạp tiểu thiếp?” Ngữ khí của hấn cũng không tốt.

Cẩm Nương càng nổi giận, đẩy đầu của hấn ra, tức giận mà nhìn hấn nói: “Chàng muốn, ta liền cho chàng nạp.” Bộ dáng kia, giống như tiểu tức phụ bị khi dễ, lời nói nghẹn lại trong miệng, trong mắt lại lộ ra ủy khuất.

Lanh Hoa Đình rốt cuộc khó nén lửa giận trong lòng, cánh tay dài một phát liền ôm cổ nàng kéo qua, thoáng cái liền bắt được cặp môi đỏ mọng cong cao kia của nàng, cắn một cái trên cánh môi căng mọng trắng phật nàng.

Cẩm Nương bị cắn đau nhức, khê hé miệng, hấn liền thừa cơ tiến vào, bá đạo chiếm hữu, vốn những ngày này Cẩm Nương bởi vì chuyện hấn muốn rời xa mà đem ức khí dồn nén trong lòng, một lời nói không diễn tả hết nhớ nhung đã sớm không có chỗ phát tiết, lúc này hấn đã chủ động hôn, nàng cũng không quan tâm mà liều mạng đáp lại.

Đem lo lắng trong nội tâm, không muốn xa rời, không bỏ, tương tư, liền tất cả hướng trên người hấn trút xuống, hai tay đã sớm quán lấy cổ của hấn, thân thể cũng dốc sức liều mạng hướng trong ngực hấn mà chui vào, muốn cùng hấn dán càng chặt hơn, càng sát sao, giống như hòa thành một thể, không bao giờ tách ra nữa mới tốt.

Lanh Hoa Đình cũng là đồng dạng không buông cùng không muốn xa rời, hơn nữa là lo lắng cùng nóng lòng, Lanh Hoa Đường tuy đèn tối, nhưng Lanh Lão Nhị lại vẫn còn trốn ở Tây Lương, không biết hấn khi nào sẽ lại Đại Cẩm quấy rối, sai xử người ám toán.

Hấn quả thực là lo lắng Cẩm Nương cùng Dương ca nhi, nhưng quốc sự khẩn cấp, thân là thành viên hoàng thất, lại là thân dân của Đại Cẩm, ra sức vì nước chính là nghĩa vụ của nam tử hấn, hấn không thể thoái thác, cũng không cách nào thoái thác, trong lòng biết Cẩm Nương sẽ hiểu quyết định của hấn, nhưng càng sợ lúc chính mình không có ở đây, nàng sẽ bị thương tổn.

Từ lúc nàng gả ỉnh đến nay, tất cả lớn nhỏ không biết đã trải qua bao nhiêu nguy hiểm, bị quá nhiều kinh hãi, vốn thấy hồ thẹn đối với nàng, hôm nay lại đem nàng vứt bỏ, một mình rời đi, hồ thẹn cùng nhớ nhung không thôi, dây dưa cùng một chỗ chính là dây vò, biết rõ lời nàng nói là lúc tức giận nhưng vẫn vì lời nói của nàng mà đa tâm, sợ nàng sẽ nghĩ nhiều, càng sợ nàng sẽ không tin tưởng mình.

Năm đó Diệp cô nương đúng là bởi vì gây xích mích với hoàng thất, lại thêm hiểu lầm mới có thể tổn thương trong lòng dẫn đến chuyện ly khai, hấn và Cẩm Nương, cũng không thể lại để xuất hiện khả năng như vậy, Cẩm Nương là linh hồn của hấn, tính mạng của hấn, không có nàng, hấn không biết phải sống tiếp như thế nào đây.

Hôm nay bộ dáng trong ngực nhiệt tình như lửa, lấp đầy chỗ trống trong lòng của hấn, thối tan đi lo lắng của hấn, Cẩm Nương như thế nào lại không tin tưởng hấn đây, giống như hấn từ đầu đến cuối đều tín nhiệm nàng, nàng cũng sẽ tin phần tình cảm của mình đối với nàng kiên trì như một, chẳng qua là khi rời đi, mới có cảm nhận được, tuy hai người đều không nói rõ, kỳ thật trong nội tâm đều rất rõ ràng, chỉ là muốn náo loạn như tiểu hài tử, kỳ thật là không đành thôi.

Nhiệt tình của nàng làm hấn vốn đang ức chế bản thân liền không chịu nổi kích thích mà bị cuốn lấy cuồng nhiệt, môi lưỡi kích động dây dưa, tay của hấn cũng bắt đầu không thành thật một chút, nàng dán càng chặt, thân thể của hấn biến hóa lại càng kịch liệt, nếu không phải ở đây là trong xe ngựa, hấn thật muốn đem nàng “hành quyết” ngay tại chỗ, trừng trị nàng ba ngày ba đêm đến nỗi không xuống giường được là tốt nhất. (ca biến thái quá!)

Hấn cực lực khắc chế, nói lỏng môi của nàng, lại để cho nàng mặt hồng hơi thở gấp gấp, thật sự là không chịu nổi, rồi lại không thể dừng lại, thanh âm có điểm nhẹ nhàng, nhưng vẫn tại bên tai nàng nói: “Cẩm Nương, yên tâm đi, ta rất nhanh sẽ trở về, ba tháng, chỉ cần ba tháng, sẽ trả lại cho nàng một tương công nguyên vẹn không sót mẻ.”

Cẩm Nương chui vào trong lòng ngực của hấn, nghe hấn nói xong, hốc mắt liền có chút ẩm ướt, nhưng lại không muốn nói lời nào, nàng không muốn khoắc lác cái gì mà hiên ngang lẫm liệt, cái gì mà vì nước như thế này như thế nọ, nàng không phải thánh nữ tình cảm cao thượng sâu đậm, nàng thâm nghĩ muốn sống cùng tương công và hài tử, cùng người nhà đoàn viên hạnh phúc, gia đình an bình sống qua ngày, nhưng nàng cũng biết, nam nhân chỉ ở bốn phương, thực tế nam nhân kiêu ngạo như Lãnh Hoa Đình, bị tàn phế sáu năm, bị người ta khinh bỉ sáu năm, hấn càng thực sự muốn dùng năng lực của mình chứng minh bản thân, cho nên, nàng sẽ không ngăn trở hấn, còn cổ vũ hấn, nhưng hiểu rõ đạo lý là một việc, làm được lại là một việc khác, không phải ai cũng đều có thể dùng đạo lý lớn thuyết phục tình cảm của mình.

Nàng cũng không chấp nhận, lại không muốn hấn đi, luôn muốn hấn một mực ở bên cạnh mình, nhưng là... Không chấp nhận thì như thế nào? Hấn vẫn muốn đi, cho nên, nàng muốn giữ hấn ở nhà mỗi một phút mỗi một giây, ở cùng hấn nhiều thêm một chút, làm nũng đùa nghịch toàn bộ đều dùng tới cũng chỉ là muốn thêm nhiều một chút ấm áp cùng sự cưng chiều của hấn mà thôi.

“Thật sự chỉ cần ba tháng sẽ trở về, nương tử, nghe lời, ta chải đầu cho nàng, đừng nhúc nhích.” Lãnh Hoa Đình buông Cẩm Nương ra, đem thân thể của chính mình dồn lại, năm ngón tay dài nhọn trắng sáng chải đầu cho nàng, linh hoạt mà ôn nhu, trên mái tóc đen mượt như tơ lụa của Cẩm Nương di chuyển nhanh chóng, rất nhanh đã làm cho Cẩm Nương một búi tóc lưu vân, đem cây trâm lúc trước nhổ ra cài vào.

Cẩm Nương kinh ngạc ngồi ở trước người hấn, đỉnh đầu bị tay của hấn nhẹ nhàng chạm vào, có một loại cảm giác tê ngứa, lại càng bắt đầu không muốn xa rời, cái mũi cũng bắt đầu cay xè, Lãnh Hoa Đình nâng mặt của nàng, nước mắt nàng làm đau nhói mắt của hấn, nhẹ nhàng cầm khăn giúp nàng lau nước mắt, đem nàng ôm vào trong ngực, chặt chẽ dựa sát vào nhau, giờ khắc này, hai người đều không nói gì thêm, chỉ là cảm nhận linh hồn thân cận của nhau.

Lại nói Thượng Quan Mai, cùng Cẩm Nương vừa ra khỏi nhà tù, vừa nâng mắt, thấy Lãnh Hoa Đình nổi giận đùng đùng đến, cảm thấy có chút xấu hổ, Cẩm Nương vào Giản thân vương phủ bị bao nhiêu nguy hiểm nàng cũng rõ ràng, chính mình kéo nàng đến đại lao, Nhị đệ tất nhiên rất lo lắng cùng tức giận, nhìn thấy Cẩm Nương bộ dạng chạy trốn trời chết, nàng vừa buồn cười lại hâm mộ, vợ chồng như vậy, mới thật sự là tình thâm ý thiết, mới lâu dài vĩnh viễn...

Ôm Linh nhi đang muốn một mình lên xe ngựa, lại thấy Lãnh Khiêm đang cùng một người động thủ, người nọ một thân áo trắng dáng người to lớn cao ngạo, tướng mạo lạnh lùng, ánh mắt lại rất ôn hòa, thỉnh thoảng lại nhìn về phía nàng, trong lòng Thượng Quan Mai căng thẳng, rất nhanh ôm Linh nhi lên xe ngựa.

Người nọ xem xét liền vội, hư chiêu né qua Lãnh Khiêm, trách mắng: “Đều muốn làm cha người ta rồi, sao vẫn xúc động như thế, ta đến cũng không phải tìm người đánh nhau.” Nói xong một cái thả người nhảy đến bên cạnh cạnh xe ngựa, định trụ xe ngựa của Thượng Quan Mai, bàn tay nâng lên, trên không trung chân chờ một chút, sau nửa ngày mới giống như hạ quyết tâm, đem rèm xe xốc lên, lẳng mục nhìn về phía chính nữ tử cô tịch thống khổ trong xe, cất giọng nói: “Quận chúa, từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ!”

Thượng Quan Mai không nghĩ tới hấn lại can đảm đến nhắc lên xe rèm của mình, thì khiếp sợ đồng thời, rất có chút không được tự nhiên, khẽ nâng ánh mắt nhìn thoáng qua, nói ra: “Lãnh đại nhân, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ.”

Thấy nàng cũng không tức giận, hơn nữa bình thần trả lời mình, trong nội tâm Lãnh tống chạy qua một tia vui sướng, tim đập cũng có chút ít kịch liệt lên, nhưng lại ăn nói vụng về, không biết kế tiếp nên nói với

nàng cái gì, trở mắt tại bên cạnh xe, nhìn chăm chăm Thượng Quan Mai, Thượng Quan Mai bị hấn nhìn thế càng không được tự nhiên rồi, thả mắt xuống nói: “Còn có việc sao?”

Lãnh Tôn bị nàng hỏi thì khẽ giật mình, sắc mặt có chút ngẩn ngơ, ấp úng hạ tay xuống mới nói: “Người khi còn bé, gọi ta là a Tôn đấy, hiện tại, vẫn nên gọi a Tôn a.”

Thượng Quan Mai nghe được sững sốt, khi còn bé... Xác thực gọi là hấn a Tôn, hấn lúc rất nhỏ, chính là thị vệ của thái tử, tỷ tỷ rất sớm được chọn làm Thái Tử Phi, cho nên, lúc thái tử đến nhà nàng, nàng cũng sẽ chứng kiến thiếu niên hay ngượng ngùng là hấn, nhưng khi đó, trong mắt của nàng, tại sao có thể có một thị vệ nho nhỏ này chứ?

Chỉ là vật đổi sao dời, lúc dời sự tình dễ dàng, giữa bọn họ thân phận cùng địa vị nổi lên biến hóa quá lớn, hấn... bảo mình vẫn gọi hấn là a Tôn sao? Ha ha, vẫn là thẹn thùng như vậy, ngốc nghếch như vậy, lúc đối mặt với chính mình, vẫn cẩn thận từng li từng tí như vậy.

Nhưng mà, hấn không biết mình bây giờ, đã không có kiêu ngạo cùng tự tin lúc trước rồi hả? Tuy nhiên, trong mắt của hấn tình ý so với khi còn bé chỉ tăng không giảm, nhưng... Thì tính sao? Không nói đến ánh mắt thế tục sẽ như thế nào nhìn, chỉ hỏi lương tâm thôi, trong lòng của mình còn có thể thừa nhận được một đoạn cảm tình khác sao?

Thượng Quan Mai thông thả thở dài, đem Linh tỷ nhi hướng trong ngực lại ôm chặt một ít, đối với Lãnh tôn nói: “Trời lạnh, đại nhân nếu không có việc gì, tiểu phu nhân phải về phủ rồi, sợ đông lạnh lấy hải tử.”

Lãnh Tôn nghe xong ánh mắt lập tức ảm đạm xuống, lúc ngược mắt lên, trong mắt hiện lên một tia quật cường cùng kiên quyết, “Ngày mai ta sẽ đi vương phủ thăm.” Hấn không quan tâm chồng chất hạ một câu nói kia về sau, buông xuống rèm.

Thượng Quan Mai nghe được trong lòng càng đau xót lên, nước mắt như hạt châu nhỏ tại trên mặt Linh tỷ nhi, Linh tỷ nhi rốt cục tỉnh, mở ra đôi mắt to trong trẻo, nhìn thấy Thượng Quan Mai khóc, nàng cũng oa một tiếng khóc lên, tiếng khóc thanh thúy mà vang dội, tức khắc phá vỡ bầu trời xám xịt trước cửa đại lao Tông Nhân Phủ.

Người chăn ngựa roi co lại, xe ngựa chậm rãi khởi động, từ bên người Lãnh tôn ly khai, Lãnh tôn ngẩn ngơ mà nhìn xem cái xe ngựa dần dần đi xa, nghe trong xe một lớn một nhỏ khóc nức nở, tâm tình dị thường phức tạp cùng trầm trọng.

Đột nhiên, một tay vỗ vào trên vai của hấn, đầu hấn cũng không có quay trở lại, nhú lông mày nói: “Ta không muốn lại đánh với người nữa.”

“Người đều sống hơn hai mươi năm rồi, sao một chút can đảm của nam tử hán cũng không có, nếu là ta, năm đó sẽ đem nàng mang về phủ đi, đâu có khiến nàng chịu thống khổ lớn như hôm nay vậy, người thật sự là cực kỳ vô dụng ah.” Lãnh Khiêm liếc xéo lấy Lãnh tôn, nói chuyện tuyệt không khách khí.

Lãnh tôn không thể mà tin quay đầu lại nhìn về phía Lãnh Khiêm, không nghĩ tới, A Khiêm đầu gối vậy mà đã sớm nhìn thấu mình tâm sự, sắc mặt của hấn có chút không được tự nhiên lên, đẩy tay Lãnh Khiêm ra nói: “Không liên quan chuyện của người, trở về ôm lão bà và hải tử của người a.”

Nói xong, thì trở mình lên ngựa, giơ roi cất bước, Lãnh Khiêm nhìn hấn xem thường nói: “Người lão đầu tử không đồng ý, lại sợ thế nhân nói nhảm, dừng bước không dám đi về phía trước, làm tiếp kẻ hèn nhát một lần nữa, ta thật sự sẽ xem thường người đấy.”

Lãnh tôn ngồi ở trên ngựa, thân thể hơi khẽ chấn động, lại không có quay đầu lại, đánh ngựa về phía trước đuổi theo xe ngựa.

Lãnh Hoa Đình cùng Cẩm Nương trở về vương phủ, tiến phủ, Lãnh Hoa Đình bởi vì chuyện quân sự mà tiến vào thư phòng, còn gọi Bạch Thịnh Vũ cùng Lãnh Khiêm cùng nhau vào nhà nghị sự.

Đại quân sắp xuất phát, một đám lương thảo dĩ nhiên đã chuẩn bị đầy đủ, Lãnh Tôn lúc này bị thái tử triệu hồi từ Giang Nam về, chính là vì tìm người giúp đỡ Lãnh Hoa Đình, Lãnh Tôn trước kia cùng thái tử đã đến biên quan, ra chiến trường, địa hình cùng phong tục tập quán của nước bên kia đều tương đối quen thuộc, hấn đến, quả thật là thêm một phần hỗ trợ cho Lãnh Hoa Đình.

Bạch Thịnh Vũ tuy cũng tài năng, nhưng lúc này đây, Lãnh Hoa Đình mời hắn đến, lại không phải lại để cho hắn mang binh đi theo, hắn cực kỳ phiền muộn, nghe Lãnh Hoa Đình không chịu để cho hắn ra tiền tuyến xong, bên trong tình mâu trong sáng liền chứa ức khí, đặt mông ngồi xuống ghế thái sư trong thư phòng Lãnh Hoa Đình, đem cây quạt trong tay mở ra lại xếp vào, làm cho sột soạt rung động, dùng cái này để diễn tả âm ức trong lòng.

Lãnh Hoa Đình nhìn thấy không khỏi buồn cười: “Tam tỷ phu, làm sao mà Tam tỷ mang thai đứa nhỏ, người cũng có một bộ dạng của tiểu hài tử rồi, dù thế nào cũng phải đợi ta nói xong đã, rồi người lại tức giận a.”

Bạch Thịnh Vũ liếc trắng Lãnh Hoa Đình, rồi hừ nhẹ nói: “Người có thể ngàn vạn lần đừng có một câu lại một câu nói cái gì Tam tỷ đã mang thai, tỷ phu người vẫn là nằm trong danh sách ở nhà chờ gọi, lần này, ta không thể không đi đến biên quan, dù sao bụng của Tam tỷ người còn nhỏ, chúng ta tốc chiến tốc thắng, sớm đem đám tặc tử Tây Lương đuổi về nước, trở về vừa vặn còn có thể nhìn thấy con của ta ra đời nữa.”

Lãnh Khiêm khó được cười nói: “Con của ta khi đó cũng ra đời rồi, đến lúc đó, chúng ta đồng thời trở về, đợi lão bà sinh nở ah.”

Lãnh Hoa Đình nghe được lắc đầu nói: “Đợi lúc trở lại, Dương ca nhi nhà ta cũng sắp đầy một tuổi, ta vẫn chờ đến biên quan mang lễ vật trở về, cho hắn chọn đồ vật đoán tương lai, bất quá, mệnh các người cũng không có tốt như vậy ah, hai người các người nhất định là không thể thấy được thời khắc nhi tử mình sinh ra.”

Lãnh Khiêm cùng Bạch Thịnh Vũ nghe được giật mình, liền đều trừng mắt Lãnh Hoa Đình, hơn nữa Bạch Thịnh Vũ xì một tiếng khinh miệt nói: “Người nói như vậy sao? Một hồi nữa thật sự đem lời này của người nói cho Tứ muội muội biết, xem nàng như thế nào thu thập người. Cái gì gọi là hai người chúng ta không nhìn được cảnh nhi tử được sinh ra? Chẳng lẽ, người muốn hai người chúng ta bỏ mình?”

Lãnh Khiêm nghe được lập tức hừ Bạch Thịnh Vũ một cái, sắc giọng, con mắt ngược lại trừng Bạch Thịnh Vũ.

Lãnh Hoa Đình liếc nhìn Bạch Thịnh Vũ xem thường, nói: “Một hồi ta thật đúng là muốn đem lời này của người nói cho nương tử biết, xem Tam tỷ như thế nào thu thập người, ý của ta đều nghe không hiểu, liền nhao nhao lên, lúc này, hai người các người đi biên quan, cũng không phải đánh nhau, mà là phải trả trộn vào Tây Lương, đem hàng hóa vừa rẻ vừa đẹp của Đại Cẩm đưa đến Tây Lương, Tây Lương thế nhưng có không ít bạc trắng ah, hai người các người nghĩ biện pháp, cũng phải đem bạc Tây Lương kéo thành mấy xe trở về cho ta.” (ca nói đến bạc mà cứ như đá cùi ak)

Lãnh Khiêm nghe xong liền nhú mày, tuy hắn đến Đông Lâm làm ăn được rất thành công, người Đông Lâm rất ưa thích xà phòng cùng vải bông dệt của Đại Cẩm, nhưng mà, hắn từ nhỏ là thích chiến trường, trước kia bởi vì làm thị vệ cho Lãnh Hoa Đình, không có cơ hội phát triển cũng không có cách nào khác, hiện tại, cuối cùng chân Lãnh Hoa Đình đã không còn tàn tật, tự mình lãnh binh ra tiền tuyến, lại để cho hắn trở thành cái thương nhân đồ bỏ này, cái này làm cho Lãnh Khiêm rất phiền muộn, lúc ấy liền đen mặt nói: “Không được, hiện tại, dù thế nào ta cũng muốn ra tiền tuyến, không giết mấy trăm tên giặc Tây Lương, quyết không trở về nhà.”

Mà Bạch Thịnh Vũ nghe được hai mắt lại sáng lóng lánh, thân thể trên ghế thái sư cũng ngồi không yên, đứng lên đối với Lãnh Hoa Đình nói: “Chủ ý này không tệ, theo ta được biết, hôm nay Tây Lương đúng là thời điểm gió núi tuyết rơi nhiều, thiếu quần áo thiếu lương thực ah, chúng ta lần này đi qua, lương thực coi như xong, chúng ta tự mình cũng không đủ ăn, nhưng vải bông tốt nhất thì nhất định phải kéo theo nhiều chút ít, người Tây Lương phần lớn là mặc da thú, nhưng kỹ thuật thuộc da lại không quá tốt, da thuộc thượng hạng mặc lên người cũng thấy cứng nhắc, khó chịu muốn chết, nếu là có vải bông mềm mại của Đại Cẩm, tất nhiên sẽ rất ưa thích đấy.

Hơn nữa, nghe nói quý tộc Tây Lương rất biết hưởng thụ, lại hào phóng, xà bông thơm kia của Tứ muội muội làm tất nhiên sẽ rất được quý tộc Tây Lương hoan nghênh, hơn nữa ah, ta còn có thể thừa dịp quá trình hành thương, thám thính tình báo Tây Lương, dùng xà phòng mở ra đại môn của quý tộc bên kia, đến lúc đó, chiến sự nổi lên, chúng ta cũng có tình báo trực tiếp, thì có thể làm được tri dĩ tri bỉ (biết người biết ta) nữa à, Ân, việc này ta thích, a khiêm, người nếu không đi, đem người của người cho ta dẫn là tốt rồi.”

Lãnh Hoa Đình hai mắt sáng ngời hữu thần mà nhìn xem Bạch Thịnh Vũ, biết rõ để cho Bạch Thịnh Vũ lãnh đạo thương đội là lựa chọn tốt nhất, tính tình của hắn khéo đưa đẩy, thích cùng người liên hệ, so với Lãnh Khiêm thì càng thêm thích hợp, chỉ là Lãnh Khiêm cũng có kinh nghiệm, hai người bọn họ đồng hành, nhất định làm chơi ăn thật, hiệu quả rất tốt.

“Đúng như vậy sao? Chỉ là hôm nay hai nước giao chiến, lại đang tuyết rơi nhiều bị phong núi, các người muốn ẩn vào Tây Lương, còn phải mang theo rất nhiều vật tư, chỉ sợ rất khó khăn, hiện tại điều khó khăn quần lấy ta, không phải làm như thế nào đánh thắng người Tây Lương, mà là như thế nào đem bọn người đưa vào Tây Lương đi, hơn nữa, còn đang bảo đảm nguồn cung cấp không ngừng cho người.”

“Cái này quả thực là thứ vấn đề, bất quá, biện pháp luôn là người nghĩ ra được nha, hôm nay vấn đề lớn nhất của chúng ta chỉ biết hướng về bản đồ nói chuyện, không có người thực sự đi qua Tây Lương, đối với phong thổ cùng địa hình bên kia đều không quá quen thuộc.

Bạch Thịnh Vũ cũng nhíu lông mày, tự trên mặt ghé đứng lên, cầm quạt xếp xòe ra xếp lại một phát rồi gõ bàn tay của mình, ngừng lại một chút về sau, đột nhiên con mắt sáng ngời, lại nói: “Muốn nói tuyết rơi nhiều phong núi, hẳn là hai bên mọi người khó có thể xuất nhập mới đúng, tuy nói phương pháp Tây Lương dùng hiện tại chính là lấy chiến tranh nuôi chiến tranh, nhưng mà, tình báo trong nước tất nhiên vẫn phải định kỳ đưa đến trong quân đội, để bên kia biết rõ, nên tất nhiên vẫn có đường để đi Tây Lương đấy, hơn nữa, Lãnh Nhị lần trước không phải phải thiệt nhiều Hắc y nhân đến cướp Lãnh Hoa Đường sao?”

Những cái... Hắc y nhân tất nhiên cũng là rất quen thuộc địa hình, càng thêm biết cách làm sao từ Tây Lương lên vào Đại Cẩm, ừ, một hồi chúng ta sẽ đem vài cái Hắc y nhân ra, để bọn hắn chỉ Đường cho chúng ta đi.”

“Điểm ấy ta đã sớm nghĩ đến, cũng cho người đến đại lao nghiêm hỏi, đích thật là có một ám đạo như vậy, nhưng hiện tại đã bị đại quân Tây Lương trông coi, người Tây Lương muốn đi tự nhiên là dễ dàng, nhưng chúng ta muốn đi vào thì rất khó khăn, biện pháp này không thể thực hiện được đâu.” Lãnh Hoa Đình lập tức tát cho Bạch Thịnh Vũ một gáo nước lạnh, không chút nào khách khí dập tắt ý nghĩ của hắn.

Bạch Thịnh Vũ cũng không nhụt chí, lại gõ cây quạt trầm tư, a Khiêm ở một bên nhìn thấy không kiên nhẫn, thật lâu mới lạnh lùng nói: “Vương gia không phải đã từng đi qua Tây Lương sao? Còn có, Trung Lâm thúc cũng là đi qua đi lại vài lần rồi, chút ít độc dược thuốc mê gì đấy của Tây Lương, ông đều tinh thông như vậy, lại hiểu được thuật dịch dung, không bằng đem Trung Lâm thúc cùng lên đường, trên đường đi cũng có thể giúp chúng ta bớt bị người ta độc chết.”

Lãnh Hoa Đình nghe xong đi qua vỗ bả vai Bạch Thịnh Vũ nói: “Tam tỷ phu, người nói một tràng cũng không có một câu hữu dụng như A Khiêm, Trung Lâm thúc sẽ là người dẫn đường tốt nhất, chỉ là, ông cũng khá lớn tuổi, sợ là chịu không nổi rét lạnh điên cuồng như vậy, việc này phải hỏi qua ý kiến Trung Lâm thúc mới được.”

Bạch Thịnh Vũ cũng không phản bác lại, cười đối với Lãnh Khiêm nói: “A Khiêm không mở miệng thì thôi, mở miệng là bỗng nhiên nổi tiếng ah ah ah.”

Lãnh Khiêm đối với hắn liếc mắt, mặt lạnh đi ra cửa, Bạch Thịnh Vũ chỉ vào bóng lưng hắn đi ra ngoài, nói với Lãnh Hoa Đình: “Ta mới nói có một lời khoa trương tí xíu ah, hắn vì cái gì mà vẫn luôn trướng ra bộ mặt cứng ngắt như vậy ah.”

Lãnh Hoa Đình đi đến bên cạnh địa đồ nghiên cứu, vừa nhìn vừa nói: “Người xem A Khiêm là người ngu sao, cái gì gọi là vừa nói lời liền bỗng nhiên nổi tiếng, người rõ ràng là đang mắng hắn là mỗ quạ ah.”

Bạch Thịnh Vũ nghe được muốn nhảy dựng lên, chỉ vào Lãnh Hoa Đình nói: “Hầm hại, đây tuyệt đối là hầm hại, Tiểu Đình người hầm hại ta...”

“Không tin chờ a khiêm trở về rồi, ta tự mình giúp người hỏi hắn một chút có phải thế không?” Lãnh Hoa Đình đầu cũng không ngẩng lên, tiếp tục xem địa đồ, Bạch Thịnh Vũ nghe xong lời này của hắn liền lập tức ngậm miệng, không nói gì nữa.

Một hồi a Khiêm tìm Trung Lâm thúc đến, Bạch Thịnh Vũ lập tức thân mật giữ chặt tay Trung Lâm thúc nói: “Trung Lâm thúc, ngài thể cốt còn cường tráng nha, không sợ lạnh nha, đi xa nhà có lẽ không có vấn

đề gì nha.” Trung Lâm thúc một bên không hiểu được, không khỏi nhìn về phía Lãnh Hoa Đình cầu cứu, Lãnh Hoa Đình bất đắc dĩ giậm liếc Bạch Thịnh Vũ, cung kính đối với Trung Lâm thúc nói rõ sự tình muốn mời ông đi Tây Lương.

Kết quả Trung Lâm thúc nghe xong, đôi mắt vốn đục ngầu lập tức trở nên sáng lạng, trong mắt tinh quang lập loè, đối với Lãnh Hoa Đình hành lễ nói: “Tạ Nhị gia để mắt nô tài, nô tài sẽ đem hết toàn lực giúp Nhị gia hoàn thành việc này.”

Lãnh Hoa Đình bước lên phía trước cung kính đỡ lấy Trung Lâm thúc, vui mừng nói: “Ta sớm đã nghĩ đến cái này, chính là sợ ngài lớn tuổi, chịu không nổi đường xa lặn lội thiếu thốn đủ điều, ngài muốn hay không suy nghĩ thêm một lát nữa.”

Trung Lâm thúc con mắt có chút ẩm ướt, hẳn là nô tài cả nhà sống trong vương phủ, từ trước đến nay chủ tử bọn họ đối với hắn chính là gọi đến hét đi, nhưng theo Nhị gia liền có cảm giác khác hẳn, phu nhân là người tùy ý, đối với bọn hạ nhân cho tới bây giờ cũng không có ngăn cách, đối đãi với Trương ma ma lão bà của hắn như trưởng bối, ngay tiếp theo Nhị gia đối với hắn cũng rất tôn trọng, các nô tài có khi cả đời là không cầu vinh hoa phú quý, nhất là nô tài từ nhỏ đã ở trong phủ, sở cầu cả đời cũng không quá nhiều ngoài việc người khác đối với hắn có hai chữ tôn nghiêm, mà vợ chồng Nhị gia liền cho bọn hắn tôn nghiêm, cho nên, hắn nguyện ý vì Nhị gia xông pha khói lửa, dù là bỏ đi cái mạng già này lão cũng cam tâm, huống chi, việc này còn có thể ra sức vì nước, Trung Lâm thúc thực chất tự tôn cùng ngạo khí bên trong đều bị kích lên.

“Nhị gia, lão nô thể cốt còn rất cường tráng, đi vài chuyến Tây Lương cũng không có vấn đề gì, hơn nữa, lão nô ở Tây Lương cũng còn chút chuyện cá nhân chưa giải quyết xong, đang nghĩ còn sống thì phải đi một chuyến đó, tạ Nhị gia cho lão nô cơ hội này.” Trung Lâm thúc lại muốn hành lễ, Lãnh Hoa Đình làm sao mà còn để cho ông làm tiếp được, đem Bạch Thịnh Vũ tới, và Trung Lâm thúc cùng một chỗ xem địa đồ.

Trung Lâm thúc quả nhiên dựa vào trí nhớ đã tìm được một con đường bí mật đi thông qua cảnh nội Tây Lương, vì vậy, trước khi đại quân xuất hành, Trung Lâm thúc, Bạch Thịnh Vũ còn có Lãnh Khiêm mang theo nhóm cao thủ ăn mặc thành thương nhân xuất phát hướng đến biên cảnh Tây Lương.

Lại nói Cẩm Nương trở về vương phủ, tới tiểu viện của Vương phi ngồi một hồi, đem tình hình Lãnh Hoa Đường mà nàng nhìn thấy được trong ngục kể lại cho Vương phi, Vương phi nghe xong thở than một trận, đối với sự si tình của Thượng Quan Mai cũng có chút bất đắc dĩ, phân phó Ngọc Bích chiếu cố mẹ con Thượng Quan Mai nhiều hơn.

Mặt khác thật đúng là không có biện pháp giúp rồi, dù sao chuyện tình cảm, không phải dăm ba câu có thể nói được rõ ràng, rất nhiều đau xót, chỉ có thời gian mới có thể chữa lành, đời người trăm năm, thời gian không phải qua quá dài, bị thương cũng tốt, ưa thích vui mừng cũng thể, bất quá đều là trải nghiệm, đem hết thấy mọi thứ đã qua xem như đi dạo phong cảnh mà thôi, nhưng đạo lý thì nghĩ như vậy, thực tế nếu rơi xuống đầu mình, lại có bao nhiêu người có thể chấp nhận, mà nghĩ thông suốt?

Cẩm Nương nghĩ đến Thượng Quan Mai thì thở dài, nhưng thở dài lại thở dài, đồng tình lại không có, bởi vì rất nhiều chuyện luôn có nguyên nhân và kết quả, trồng cái cây gì thì sẽ hái được quả như vậy, lúc trước nếu không phải Thượng Quan Mai quá mức coi trọng thân phận Giả Thân Vương thể tử phi, chịu hảo hảo tìm một người thiết tình thương yêu mình, có lẽ, đã không có đau khổ cùng bị thương như ngày hôm nay, càng không có thống khổ của hiện tại. Cho nên nói, vạn pháp đều có duyên, sinh ra làm người, tận lực làm một người tốt, mọi thứ không thể cưỡng cầu, là của mình, liền là của mình, ngàn vạn chớ có nghĩ muốn đem đồ vật của người khác chiếm làm của mình.

Trở lại trong phòng, Dương ca nhi lại đói bụng gào khóc, mặt Tú cô đã đen như đáy nồi rồi, Cẩm Nương vừa vào nhà, nàng liền phân năn: “Sớm nói phải mời bá vú đến, phu nhân ah, Dương ca nhi đã bảy tám tháng rồi, sữa của người, căn bản là cung cấp không đủ, hẳn lại ăn nhiều, thật đáng thương, chỉ một canh giờ không được cho ăn, liền đói bụng đến nổi khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch cả rồi.”

Cẩm Nương nghe xong cũng không dám nói nhiều, ôm Dương ca nhi vào trong ngực cho hắn bú, Trương ma ma liền nói: “Nếu không thì nấu chút cháo loãng, bên trong băm chút ít thịt lại đánh thêm trứng gà vào, Dương ca nhi có lẽ sẽ ăn.”

167. Chương 168: Chương 168

Cầm Nương nghe được con mắt sáng ngời, nhớ tới kiếp trước nàng làm đánh máy ở văn phòng, khi đó trên TV thường đăng quảng cáo, nói là nước ép hoa quả, nước ép rau củ quả bỏ vào cháo gạo, hài tử ăn vào đặc biệt đầy đủ dinh dưỡng, hơn nữa, Dương ca nhi đã hơn nửa tuổi, đã có thể cai sữa rồi, tiểu hài tử chỉ có trước nửa tuổi uống sữa mẹ mới tốt, bởi vì bên trong sữa mẹ có rất nhiều kháng thể, có thể bảo vệ hài tử trước nửa tuổi không sinh bệnh, đã qua nửa tuổi, cai sữa cũng không có quan hệ gì rồi.

“Biện pháp này không tồi đâu, Trương ma ma, ngài còn có thể cho thêm đồ ăn loãng vào trong cháo gạo, hoặc là, hầm cách thủy canh loãng bỏ vào, cho Dương ca nhi bồi bổ. Ta nghĩ là cai sữa được rồi đấy.” Cầm Nương cười đối với Trương ma ma nói.

Trương ma ma rất rõ phu nhân chần chừ không chịu mời vú em là có nỗi khổ tâm, hôm nay vương phủ đúng là thời buổi rối loạn, vú em của Dương ca nhi nếu không phải là người biết rõ ràng thật đúng là không dám mời đến, Tú cô một lòng chỉ là đau lòng Dương ca nhi, nhưng lại không để ý đến an toàn của Dương ca nhi, trong vương phủ không thể chịu thêm nữa điểm sóng gió nào nữa, nhất là Dương ca nhi, hài tử đáng yêu như thế, nếu là cũng như Nhị gia năm đó bị người ta hại, vậy mình còn mặt mũi gặp người sao, chỉ có thể tự kết thúc tánh mạng thôi, cho dù phu nhân không trách phạt, lương tâm của mình cũng không chấp nhận được.

Cho nên, nàng mới có thể suy nghĩ ra biện pháp như vậy, lại nói tiếp, trong kinh thành nhà phú quý người ta giống như Giản thân vương phủ, tiểu thiếu gia nhà nào mà không mời một hai bà vú đến trông nom, chỉ có phu nhân nhà mình, sau khi sinh hạ hài tử liền tự tay mình cho ăn, lại một mực chần chừ không chịu thỉnh bà vú, nếu không biết, còn tưởng rằng phu nhân nhà mình keo kiệt đến cỡ nào rồi, ha ha, các nàng nào biết đâu rằng phu nhân nhà mình đặc biệt, chỉ sữa của mình nuôi hài tử, mới thắt chặt thêm tình cảm mẫu thân, phu nhân ah, xem xét sự tình so với bình thường người càng thông suốt, chu đáo cẩn thận hơn.

Tú cô nghe xong liền không vui, đường đường thiếu gia vương phủ, vậy mà mới hơn bảy tháng tuổi liền ăn cháo gạo giống như hài tử của gia đình nông dân, nói ra còn không làm người ta cười đến rớt răng sao? Nàng xụ mặt, đối với Cầm Nương nói: “Nhanh đừng nói chuyện của con nhà nghèo ăn dặm, Dương ca nhi của chúng ta thân thể như kim chi ngọc diệp, làm sao mà giống với những người kia ăn cháo gạo, vẫn là nhanh chút mời vú em đến mới là đúng đắn.”

Cầm Nương biết rõ Tú cô lại tái phát bệnh ngoan cố, nên nhanh chóng chuyển chủ đề: “Tú cô, Hỉ Quý ca ca gần đây có thường trở về không?”

Tú cô nói chuyện đến Hỉ Quý liền hăng hái, mặt cười đều híp lại rồi, cầm lấy áo choàng bông bên cạnh của Lãnh Hoa Đình tiếp tục thêu, cười nói: “Mấy ngày nay chưa có trở về, bận rộn rồi, phu nhân ngài không phải kêu hần liên hệ mới làm ăn với bên nội cung sao? Hần hôm nay loay hoay chân không chạm đất, nghe nói, trước đó vài ngày còn được Lý công công tán dương, nói hần làm việc rất tận tâm đó.”

Cầm Nương nghe xong cũng rất cao hứng, Hỉ Quý hôm nay càng biết giỏi giang chu toàn rồi, chuyện trong nội cung, nàng chỉ là cùng Thái Tử Phi lên tiếng hỏi qua, Hoàng hậu nương nương cũng trả lời có thể chia đôi lợi nhuận, tự nhiên lại càng không có trở ngại, Cầm Nương lại để cho Hỉ Quý thường ngày đưa cho Lý công công nhiều thêm chút ít tiền bạc, thêm nữa Hỉ Quý xác thực làm việc có chữ tín, kiên định chịu khó, cũng không thất hứa, thái độ lại thành thật, rất được phủ nội vụ trong nội cung ưa thích, cho nên, chuyện làm ăn kia hôm nay so với Vương gia lúc trước, càng thêm náo nhiệt.

Trong kinh vài gia đình đã đổ cả mắt, trước kia rút hết cổ phần bên cửa hàng ở Thành Đông, hôm nay lại muốn chen chân vào, Cầm Nương mới không muốn cùng bọn họ dây dưa, trước kia Vương gia là muốn cân bằng tất cả thế lực liên quan trong đó, hôm nay Cầm Nương dựa vào thực lực của mình.

Xà phòng chỉ có ở nhà của mình, nhà khác ai cũng cạnh tranh không được, thêm nữa còn có hoàng hậu cùng thái tử che chở, ai cũng không dám đối với cửa hàng Thành Đông kia nói nửa câu, cho nên, những người kia cho dù là ghen ghét thì cũng chỉ có thể nhìn mà thôi, toàn bộ trong kinh thành, cũng chỉ Vân Nương

được một phần cổ phần trên danh nghĩa, Trinh Nương cũng được hai phần, đó cũng là Cẩm Nương nể tình tỷ muội mà phân cho các nàng.

Lại nói tiếp, Vân Nương ý vào việc sau khi có một phần cổ phần danh nghĩa trong cửa hàng Thành Đông, có tiền, tại Trữ Vương phủ thẳng lưng thẳng eo, gặp người khác liền nói mình có một muôi muôi quý khí tài giỏi, Trữ Vương phi cũng không khỏi không đối với nàng có vài phần kính trọng, có khi Trữ Vương thể tử đối với Vân Nương còn phải nhìn sắc mặt, Trữ Vương phi cũng khó nói được nhi tử vài câu, đương nhiên, cái này tất nhiên là vì Vân Nương có thể đem lợi ích tốt về.

Vân Nương so với lúc trước cũng đã có kinh nghiệm không ít, nên không cứng rắn cùng mẹ chồng bất hòa, có khi cũng đưa chỗ tốt cho Trữ Vương Phi, nhưng thường thường nàng sẽ đưa ra điều kiện có lợi hơn ình, đến lúc này hai bên qua lại, quan hệ cùng mẹ chồng ngược lại là cải thiện không ít, Vương phi cũng chịu ước thúc nhi tử một chút.

Chỉ là Vân Nương vẫn hay đối với thể tử không ưa, không chịu để cho thể tử cùng nàng hành phòng (chuyện chăn gối), điểm này, lại làm cho Trữ Vương phi âm thầm không vui, dù sao nếu tiếp tục như vậy, Trữ vương phủ sẽ rất khó có cháu đích tôn, cho nên, Trữ Vương phi liền lại cho Lãnh Uyển qua lại với Vân Nương nhiều hơn chút, khuyên nhủ khích lệ Vân Nương.

Nói về Lãnh Uyển, cũng khó có được nữ tử cuồng dại như vậy, nhà Lãnh Nhị xảy ra chuyện lớn, cơ hồ khiến cho nhà tan cửa nát, Lãnh Hoa Hiên từ thế gia Đại công tử rơi xuống thành con của kẻ phản quốc, còn có nhà ai nguyện ý đem con gái gả cho hắn, nhưng mà, Lãnh Uyển thủy chung kiên trì không chịu từ hôn.

Mặc cho Trữ vương mắng chửi cùng ép buộc cũng cắn răng chết không nghe lời, nói là đợi Lãnh Hoa Hiên hồi kinh trở lại, cái này lại làm cho Trữ Vương rất là bất đắc dĩ, cũng không thể bức con gái đến chết được, cũng may thái tử đối với Lãnh Hoa Hiên một mực coi trọng, hôm nay Hoàng Thượng sợ là không thể qua khỏi, thái tử sắp đăng cơ, mà thái tử chính là nhờ có Lãnh Hoa Đình mà thượng vị, tự nhiên đối với Giản thân vương phủ càng ngày càng thân.

Mà Lãnh Hoa Hiên cùng Lãnh Hoa Đình cảm tình cũng không tệ, Trữ Vương hiện tại cũng sẽ không dám đối nghịch cùng Giản thân vương phủ, đối với việc dựa vào bấp chân to (tương tự như có gốc bự ak) Giản thân vương phủ, ngược lại là ước mơ tha thiết của hắn.

Cho nên, Lãnh Uyển muốn đợi Lãnh Hoa Hiên, Trữ vương liền ngầm đồng ý, chỉ là con gái tuổi ngày một lớn, nếu tiếp tục kéo dài, cũng không phải chuyện tốt, liền muốn để cho Vân Nương đến Giản thân vương phủ dò thám, xem thái độ của vợ chồng Lãnh Hoa Đình đối với Lãnh Hoa Hiên như thế nào.

Thấy Cẩm Nương có chút thất thần, Tú cô lại trề môi nói: “Chẳng qua là Hỉ Quý cũng trưởng thành rồi, nên thành gia lập thất, mỗi ngày sau khi hôn ba mệt nhọc trở về, ngay cả nước nóng lạnh để dùng cũng không, phu nhân, muốn tìm cho hắn một người bên cạnh khi nóng khi lạnh, thì lần này, nên nhìn rõ ràng, nhất định chọn người phải lấy phẩm tính (nhân phẩm cùng tính cách) làm đầu.”

Cẩm Nương nghe xong liền gật đầu, hỏi Tú cô: “Lục Liễu hiện tại ở nơi nào? Có còn ở cùng không?”

Tú cô nghe đến tên của Lục Liễu liền trầm mặt, đối với Cẩm Nương nói: “Ta nói chuyện ám chỉ rõ ràng như thế, nàng cũng là người thông minh, lại cứ muốn giả câm giả điếc, da mặt nàng quá dày rồi, ta thật đúng là không có cách nào khác giữ được nàng, hôm qua trong lúc ta nóng vội, liền hỏi nàng có chịu hay không làm thiếp cho Hỉ Quý, lúc ấy nàng liền nổi giận, ôm đồ đặc nói là muốn chạy về nhà mẹ đẻ, nguyên bản cũng chỉ là đính hôn, cũng chưa có chính thức thành thân, nàng hiện tại đòi về, chính là rất hợp ý của ta, chỉ là, dù sao lúc trước kia nàng cũng từng chăm sóc ta, cho nên, cảm thấy không đành lòng mà thôi, lại dụng tâm giữ nàng lại, lúc này, sợ là còn đang khóc trong phòng đó. Hỉ Quý hôm nay về nhà thấy nàng liền né.”

Tú cô ào ào nói một mạch, Cẩm Nương càng nghe càng cảm thấy phiền toái, cái Lục Liễu này dính vào quá nhiều thế lực rồi, giữ lại cuối cùng cũng trở thành vấn đề, nhưng là, nàng cũng không có phạm sai lầm lớn, chỉ là cùng Hỉ Quý không hợp mà thôi, lúc trước tự mình đã nói muốn đưa nàng đến ở trong điền trang nông thôn, theo tính tình của nàng thì đương nhiên là không muốn rồi, Ân... phải nghĩ biện pháp tìm cho nàng gia đình khác mới được.

“Nếu không, một lần nữa tìm gã sai vật nào xứng với nàng ah, hoặc là, tìm gia đình trung đẳng nào đó đem nàng gả đi?” Cẩm Nương thăm dò hỏi.

Trương ma ma bình thường nếu nói đến chuyện của Hỉ Quý đều không xen vào, chỉ ở một bên nghe, hôm nay thấy phu nhân có chút khó xử, cũng cười nói: “Phu nhân, ngài cũng đừng quá mềm lòng, nói lại, Lục Liễu cũng chỉ là một nha đầu, xử trí như thế nào đều do ngài định đoạt, nàng là nô tài, thì phải nhận mệnh, chủ tử đối với nàng tốt, là chủ tử ân điển, nếu tâm tính luôn cao, mơ mộng không thực tế, còn không bằng sớm đuổi đi là tốt nhất.”

Ý tứ của Trương ma ma Cẩm Nương nghe cũng hiểu được, làm cho chính mình hạ quyết tâm giải quyết chuyện của Lục Liễu, Hỉ Quý hôm nay không chỉ là nghĩa huynh của mình nữa, cũng đã trông coi giữ mình vài cửa hàng rồi, rất nhiều bí mật trong phủ Hỉ Quý cũng biết một ít, nếu là người bên gối tâm tính không tinh khiết lương thiện, chuyện đó rất nguy hiểm, hơn nữa Tú cô cũng không thích Lục Liễu, cái kia...

Đang nghĩ ngợi, bên ngoài Phượng Hỉ lấp lánh đi đến: “Phu nhân, Tam gia bên Đông phủ đến rồi.”

Cẩm Nương lúc trước không có nghe rõ, bởi vì rất lâu không có người nào bên Đông phủ đi qua, đột nhiên nghe người ta nói đến đông phủ cũng có chút giật mình, Trương ma ma lại nghe được rõ ràng, sắc mặt nàng khẽ biến, lại nói: “Ai da, Tam gia là về nhà mừng lễ năm mới, phu nhân, nên cho người đi nói với nhị gia một tiếng mới được.”

Cẩm Nương lúc này mới kịp phản ứng, là Lãnh Hoa Hiên trở về.

Bận rộn đứng lên ra phòng ngoài đón tiếp, Lãnh Hoa Hiên mặc một thân trường bào màu thiên thanh sạch sẽ, dáng người cao thẳng, thon dài như tùng (cây Tùng ak), trên mặt thoát nhìn so với lúc trước hơi gầy một chút, bên môi mang theo nụ cười ấm áp sạch sẽ, so sánh với năm trước, thì thành thực ổn trọng hơn một chút, nhưng khí chất trên người hần nguyên bản trong lành như gió vẫn không hề thay đổi, chỉ là đôi mắt vốn ôn nhuận thanh tịnh hôm nay cũng tràn đầy tang thương, không còn ấm áp cùng tinh khiết nữa.

Đi theo phía sau hần, là Yên nhi, Yên nhi bởi vì lần trước cảnh báo cho Vương gia, được Vương gia thưởng, để cho nàng một lần nữa trở lại vương phủ làm việc, nhưng Yên nhi chính mình không chịu trở về, nói là muốn ở lại trong phủ đợi Lãnh Hoa Hiên trở về, không nghĩ tới, nàng thật đúng là chờ được rồi, lúc này, nàng đứng sau lưng Lãnh Hoa Hiên, vẻ mặt thỏa mãn vui vẻ, rất xa đã vén áo thi lễ với Cẩm Nương.

“Tam đệ Hoa Hiên hữu lễ, thấy tinh thần Nhị tẩu so với trước kia tốt hơn rồi, nhị ca không ở đây sao?” Lãnh Hoa Hiên nói chuyện rất hữu lễ, nhưng lại lộ vẻ có chút câu nệ, không còn tiêu sái như trước kia, Cẩm Nương nhớ tới lần đầu tiên hần đến phòng mình, cùng Lãnh Hoa Đình so nhau, hai người chơi trò trẻ con cũng có thể quần quýt đến trưa, Lãnh Hoa Hiên ở trước mặt mình cũng rất hiền hoà, hôm nay, lại xa lạ.

“Tam đệ ở xa tới vất vả, vào nhà ngồi chút, nhị ca của ngươi ở trong thư phòng nghị sự, một hồi sẽ cho người mời đến.” Cẩm Nương cũng đồng dạng khách khí đối với Lãnh Hoa Hiên nói.

Nói xong liền nghiêng thân thể, mời Lãnh Hoa Hiên vào nhà. Lãnh Hoa Hiên gật đầu đi vào chánh đường, ngồi xuống ở một bên ghế.

Song nhi lập tức dâng trà lên, Cẩm Nương đã ngồi ở chính vị rồi, hỏi chuyện tiền nhiệm ở huyện của Lãnh Hoa Hiên, Lãnh Hoa Hiên đều cười đáp từng chuyện một.

“Tam đệ lần này hồi kinh do điều nhiệm sao (điều chuyển vị trí mới)? Về sau không cần lại đi địa phương xa như vậy nha.” Cẩm Nương ân cần mà hỏi thăm.

“Cũng không phải do thượng cấp điều nhiệm, là tiểu đệ dâng tấu xin ình, muốn cùng nhị ca đi Tây Lương đánh giặc, vốn là không có bao nhiêu chắc ăn, ai ngờ Thái tử điện hạ đã đồng ý rồi, cho nên, tiểu đệ liền trở về trước khi Nhị ca xuất chinh.” Lúc nói lời này, con mắt Lãnh Hoa Hiên nhàn nhạt nhìn Cẩm Nương, trong giọng nói có chút tang thương cùng ý tứ trêu chọc mình.

Cẩm Nương trên mặt quả nhiên hiện lên một tia kinh ngạc, thái tử như thế nào để cho Lãnh Hoa Hiên đi giúp Lãnh Hoa Đình tấn công Tây Lương? Lãnh lão nhị lại là cha ruột Lãnh Hoa Hiên mà, Lãnh Hoa Hiên lại là người mang tang, lúc trước còn có Nhị thái thái, hần cực lực bảo vệ Nhị thái thái, dù không thích Nhị lão gia thế nào đi nữa, cũng không có khả năng chính tay giết chết cha ruột, làm việc quân pháp bất vị thân a? Chuyển đi này của hần, là hỗ trợ, hay là thêm phiền? Thái tử lại có ý đồ gì nữa đây? Chẳng lẽ, đối với Lãnh Hoa Đình còn tồn tại nghi kỵ, sợ hần thông qua chiến tranh mà mở rộng quyền thế, sinh lòng phản ý?

Cẩm Nương càng nghĩ tâm tình càng trầm trọng, nếu thật sự là như thế, cảnh nội Đại Cẩm thật không phải là nơi tốt để sinh sống.

Nhưng trên mặt, Cẩm Nương rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, tùy ý nói: “Tam đệ người chịu tới giúp nhị ca, đương nhiên là tốt nhất, người ta nói, huynh đệ đồng lòng, tề lực đồng tâm ah.”

Lãnh Hoa Hiên nghe được mỉm cười, Cẩm Nương đem vợ chồng đồng tâm cho sửa thành huynh đệ rồi, bất quá, dùng ở chỗ này, ngược lại là rất chuẩn xác, trong nội tâm Cẩm Nương nghĩ kị, hắn làm sao mà không biết, chỉ là, loại chuyện này, nói ra, sợ thật đúng là không có mấy ai tin tưởng.

Dù sao chính hắn cũng là trải qua đấu tranh trong nội tâm mới đưa ra quyết định, nếu là không có lão bộc Đông phủ cho hắn xem qua đồ đạc như vậy, hắn như thế nào cũng sẽ không chọn rộn đến chuyện này, đã là như thế, trong lòng của hắn cũng vẫn là phiên giang đảo hải (*dời sông lấp biển) khó có thể bình phục, nhưng đây hết thấy, cũng chỉ là nỗi đau của riêng hắn, hắn khổ, cũng không ai quan tâm đến hắn.

“Hoa Hiên là người Đại Cẩm, có thể vì nước cống hiến chút sức lực hèn mọn, đó cũng là theo lẽ thường thôi. Chẳng qua Hoa Hiên chính là một kẻ thừa sinh, không so được với nhị ca văn võ song toàn, Nhị tẩu ngược lại là xem trọng Hoa Hiên rồi.” Lãnh Hoa Hiên ngữ khí vẫn khách khí mang chút xa cách, ánh mắt lại thần nhiên chăm chú nhìn sắc mặt Cẩm Nương.

Cách nói chuyện như vậy làm cho Cẩm Nương cảm thấy có chút áp lực, nhưng thấy Lãnh Hoa Hiên vừa rồi không có nửa điểm ý tức muốn đi, liền cười nói: “Tam đệ hồi phủ đã đi thăm phụ Vương và Mẫu phi chưa?” Dem hắn dời đến chỗ Vương gia thôi, Lãnh Hoa Đình phải xuất chinh, Cẩm Nương chính mình còn có một đồng lớn sự tình cần phải chuẩn bị nữa, thật không có thời gian rồi rãnh ngồi đây cùng Lãnh Hoa Hiên đánh Thái cực. (chắc là tán dộc mà còn phải để ý ý tứ)

Ai ngờ lệnh đuổi khách rõ ràng như vậy nhưng Lãnh Hoa Hiên dường như là nghe không hiểu, vẫn an định mà ngồi, trong ánh mắt còn mang theo ý tứ uy hiếp, cái này làm cho Cẩm Nương nhìn thấy có chút phát cáu, trong đầu bắt đầu nhanh chóng chuyển động, xem ra Lãnh Hoa Hiên đến hình như là có chuyện cần nói, chỉ là hắn hôm nay ở vào hoàn cảnh xấu, cho nên, có chút cảm giác, cũng không cực đoan, bất quá, hắn là vì ai mà đến đây nói chuyện?

Cẩm Nương nghĩ nửa ngày cũng thấy phiền, nàng không phải loại người ưa thích đùa nghịch tâm cơ, trước kia dùng nhiều tâm cơ, đó cũng là bị bắt buộc, sau khi xuyên qua đến nay, những âm mưu quỷ kế đều hướng nàng ập tới, nếu không sử dụng tâm cơ liền bị cái đồ tiểu nhân xấu xa kia hủy không còn xương cốt rồi.

Hôm nay cuối cùng cũng ổn định, tất cả địch nhân chỉ còn lại một mình Nhị lão gia là còn có thể gây họa, nàng cũng không cần lại sống cẩn thận từng li từng tí như vậy nữa rồi, người cũng theo đó mà lười nhác đi chút ít, hôm nay bộ dáng Lãnh Hoa Hiên đến, xem ra là không có tốt lành rồi, nàng liền muốn thẳng thắn, xác định đến lúc kết thúc, có hiểu lầm cũng thế, cần phải nói ra, nếu cứ khiến người khác phải dò đoán, nàng cũng không thể mặc kệ.

“Tam đệ trở về, có từng đi qua viếng mộ Nhị thẩm chưa?” đôi mắt Cẩm Nương nhìn chăm chú Lãnh Hoa Hiên, đột nhiên hỏi.

Lãnh Hoa Hiên quả nhiên bị hỏi đến liền giật mình, đôi mắt trong sáng hơi tối lại, bên môi liền cong cong giọng mỉa mai, “Tam tẩu còn nhớ rõ mẫu thân của ta sao?”

“Đương nhiên là nhớ rõ, Nhị thẩm là một người đặc biệt, ta làm sao có thể quên được.” Cẩm Nương thần nhiên nhìn Lãnh Hoa Hiên mà trả lời.

” Nhị tẩu tất nhiên là biết rõ mẫu thân của ta chết như thế nào.” Lãnh Hoa Hiên cuối cùng cũng khó bảo trì được bình tĩnh, trong mắt hiện lên một tia bi phẫn, mâu quang như đao (kiểu như ánh mắt như đao kiếm ak), bén nhọn ác liệt mà nhìn về phía Cẩm Nương.

Cẩm Nương thần nhiên cười nói: “Người đã đặt câu hỏi như thế, tất nhiên cũng biết được một ít chuyện trong đó, ta không phủ nhận, lúc trước là ta xếp đặt để cho Nhị thẩm lộ chân tướng, nhưng là, ta không thẹn với lương tâm.”

Lời của Cẩm Nương như một cái búa tạ nặng nề đập vào lòng Lãnh Hoa Hiên, lúc trước khi Nhị thái thái chết, hắn cơ hồ cảm giác không còn hy vọng, trên cái thế giới này, chỉ có Nhị thái thái là người chân chính

yêu thương hẳn, thế nhưng mà... Người kia, lại bị người con gái trước mắt này hãm hại đến chết, nếu không có lần trở về này, cái nha đầu kia đối với hẳn nói rõ, hẳn như thế nào cũng khó mà tin được, chỉ dấu mà mình đã từng tôn kính, hóa ra lại hại chết mẹ đẻ của mình.

“Nhị tẩu làm ra sự tình âm độc như thế, vậy mà còn nói trong nội tâm không then, ha ha, Nhị tẩu da mặt thật đúng là dày hơn cả bình thường.” Lãnh Hoa Hiên bỗng nhiên từ trên mặt ghế đứng lên, mắt trợn trừng nhìn Cẩm Nương, thanh âm có chút phát run, lồng ngực phập phồng tức giận, nhìn ra được, hẳn rất kích động.

Bất quá, Cẩm Nương nghe được cũng rất vui mừng, vợ chồng Nhị lão gia âm ngoan thủ lạt, nhưng dường (tính dùng từ nuôi nhưng sao có cảm giác giống nuôi cún ak) được một đứa con thẳng thắn rộng lượng, yêu chính là yêu, hận chính là hận, hẳn đối với chính mình có hận, hoàn toàn có thể học Nhị thái thái, sai sử âm thầm ngáng chân mình, nhưng hôm nay hẳn lại đến nói chuyện trực tiếp, tức giận liền tắt, có hận liền phát, không làm việc mờ ám trong bóng tối, cái này đương nhiên là Cẩm Nương nhất nguyện ý gặp.

“Tam đệ bình tĩnh chớ nóng, ngồi xuống, chúng ta cẩn thận nói chuyện này.” Cẩm Nương trấn định giọng lên tay, ra hiệu Lãnh Hoa Hiên ngồi xuống, lại nói: “Mọi chuyện luôn luôn có nguyên nhân, ta là người như thế nào, Nhị đệ có lẽ rất rõ ràng, hôm nay ngươi đến tức là muốn đòi lại công đạo cho Nhị thẩm, đương nhiên trong nội tâm cũng có vài phần biết rõ, bất quá là bị người ta mê hoặc, nên muốn biết đến ngọn nguồn thôi.” Cẩm Nương nửa điểm cũng không tránh ánh mắt bức người của Lãnh Hoa Hiên, rất thản nhiên nhìn thẳng.

Lãnh Hoa Hiên nghe xong quả nhiên tỉnh táo hơn một chút, thời gian qua đi hẳn ngồi lại trên ghế, hỏi: “Lúc trước, cái nha đầu gọi là Lục Liễu kia kỳ thật cũng không có hạ được vào trong thức ăn của Nhị tẩu đúng không. Nhị tẩu làm như vậy không phải hãm hại thì là cái gì?”

“Lúc trước bên trong thức ăn quả thật không có hạ được, nhưng độc được kia xác thực là Nhị thẩm giao cho Lục Liễu, muốn nàng hạ độc ta, chỉ là, Lục Liễu sớm đã bị nhị ca ngươi điều tra ra có vấn đề, vẫn giam giữ, không có cách nào ra tay, ta bất quá là mượn tay của nàng, làm cho âm mưu của Nhị thẩm phơi bày trước mọi người mà thôi, Tam đệ, ta không phải là một con chuột bạch, biết rõ người ta hại mình, ta còn muốn chờ người ta đến hại sao? Nếu như nếu đổi lại là ngươi, thì sẽ làm như thế nào? Lần trước ta đi lại mất vào giờ Tý, mẹ ngươi phái người đuổi giết ta, ta thiếu chút nữa là chết dưới đao người Tây Lương rồi, chuyện này thì ngươi nói phải làm như thế nào? Nếu không phải Nhị thẩm lại lần nữa ép buộc, thêm lần nữa gia hại, ta làm sao lại xếp đặt để nàng hiện hình? Tam đệ chỉ đến hỏi, không tìm hiểu nguyên nhân, thật đúng là rất không công bằng đó.”

Cẩm Nương nói xong cũng bắt đầu có chút ít kích động, lúc trước Tứ nhi, Thanh Ngọc còn có Tú cô bị thụ bao nhiêu tổn thương, toàn bộ người trong phủ đều có thể thấy, hôm nay Nhị thái thái là bị trừng phạt đúng tội, Lãnh Hoa Hiên chỉ hỏi đến sự thương tổn của người thân mình, nhưng lại không nhìn thấy người nhà hẳn tàn nhẫn ngoan độc, cũng quá không công bằng.

168. Chương 169: Chương 169

Lãnh Hoa Hiên nghe xong, chán nản tựa lưng vào ghế ngồi, trên mặt tái nhợt, thần sắc đau khổ, thật lâu, hẳn mới thông thả thở hắt ra, nhíu lông mày, chậm rãi nói: “Việc này ta cũng biết, trách Nhị tẩu không được, chẳng qua là trong lòng có nghi hoặc, cho nên, muốn đến hỏi rõ ràng ngọn nguồn, Nhị tẩu yên tâm, trong lòng tiểu đệ sẽ không đối với Nhị tẩu còn oán hận đâu, bằng không thì cũng sẽ không tự mình đến hỏi, chỉ là, rốt cuộc đó vẫn là mẹ ruột của ta, trong nội tâm vừa hận lại vừa thất vọng, mong Nhị tẩu có thể thông cảm một chút.”

Những lời này nói ra rất chân thành và khản thiết, Cẩm Nương nghe cũng thở dài một hơi, gật đầu nói: “Ta hiểu được, đối với ngươi mà nói, gia đình biến đổi, xác thực là chuyện rất thống khổ, nhưng ngươi có thể không ngừng vươn lên, lại có thể ra từ bùn mà không bị nhiễm dơ, ta quả thực rất vui mừng, Tam đệ, hãy quên đi quá khứ, buông đi quá khứ, ngươi là ngươi, chính mình làm tốt là được rồi, con đường tương

lai của người còn rất dài, thấy rõ phương hướng, kiên định bước qua, cuộc sống vẫn sẽ mang đến cho người những điều hạnh phúc và tốt đẹp nhất.”

Lãnh Hoa Hiên trong mắt dâng lên từng cơn sóng cuộn cuộn, Nhị tẩu vẫn rộng lượng như vậy, thông suốt như vậy, hành động hôm nay của mình rõ ràng rất là vô lễ, nhưng nàng vẫn an ủi cùng trấn an chính mình, ai nói mình không có người thân, nàng cùng Nhị ca chính là người thân của mình, ha ha, nếu như nàng biết rõ thân thể thực sự của mình, không biết nàng sẽ biểu hiện như thế nào đây?

Đột nhiên, Lãnh Hoa Hiên có loại xúc động muốn làm nũng cùng thổ lộ hết trước mặt người thân, hơn một năm này, hần lẻ loi một mình, đi đến trấn nhỏ xa xôi, một mình chịu đựng sự cô đơn và thất vọng, lại chịu đựng thêm ánh mắt xem thường của người khác, hần vẫn cố gắng kiên cường, một mực không chịu ở trước mặt người khác lộ sự nhu nhược, một mực cũng không chịu rơi lệ, không chịu tâm sự, nhưng hiện tại, hần thật sự rất muốn thẳng thắn đem trong nội tâm tích tụ trong lòng một lần toàn bộ giải tỏa hết.

“Nhị tẩu, tẩu cũng đã biết ruột cha của ta rốt cuộc là ai đúng không?” Lãnh Hoa Hiên đột nhiên mở miệng hỏi.

Cầm Nương bị hần đột ngột hỏi ngẩn ra, sững sờ nhìn hần sau nửa ngày cũng không có âm thành gì, lời này nàng thật không biết phải trả lời như thế nào, cha của hần không phải là Nhị lão gia sao? Như thế nào lại hỏi như vậy?

Lãnh Hoa Hiên thấy Cầm Nương bị chính mình khiến cho không hiểu, bên môi không khỏi nở một nụ cười tự giễu, ánh mắt lại ươn ướt, “Cha ta không phải quân bán nước, hần cho tới bây giờ cũng chưa có bán đứng Đại Cầm, lại càng không cầu kết cùng người Tây Lương, hần... Chỉ là một người có chút tham lam mà thôi, nhưng... Lại chưa từng hại người, hần... Đã bị chết, chết rất nhiều năm, đã sớm thành xương trắng rồi, Nhị tẩu.” Nói đến phần sau, Lãnh Hoa Hiên thanh âm đã nghẹn ngào.

Cầm Nương bị Lãnh Hoa Hiên nói mà khiếp sợ vô cùng, vẫn cảm thấy Nhị lão gia quá mức kỳ quái, như thế nào cũng nghĩ không thông, hần vì sao ở Tây Lương lại có quyền thế lớn như vậy, một con thứ của Giản thân vương phủ, con cháu thế gia hoàng tộc, làm sao có thể cùng người Tây Lương cầu kết, cái này thật không thể tượng tượng nổi, thì ra là, thật sự Lãnh Nhị đã chết, mà bây giờ cái này, dĩ nhiên là giả, là người Tây Lương giả mạo, nếu là như vậy, mọi chuyện hết thấy đều giải thích tốt rồi.

“Đệ . . . làm sao mà biết chuyện này?” Trong nội tâm Cầm Nương đối với Lãnh Hoa Hiên dâng lên một tia không đành lòng, thân thể của người thanh niên này thật đúng là trở trẻ, mười mấy năm qua ở chung, ngày qua ngày gọi cừu nhân giết cha là phụ thân, đau khổ cùng oán hận, không biết nặng đến cỡ nào ah.

“Mới biết được không lâu, lần này trở về, lão bộc Nhị Quý ở đông phủ đã tìm được ta, mang ta đến một nơi, cũng cho ta xem vài thứ, ta mới hiểu được, nguyên lai phụ thân sớm đã bị tặc tử kia hại chết, mẫu thân mỗi ngày cùng giường chung gối với chính cừu nhân giết chồng mà không biết, còn giúp hần hại người... Mẫu thân... Không biết là quá hồ đồ hay là quá khôn khéo, nhiều năm như vậy mà không nhận ra, có lẽ, là nhìn ra được, cũng không chịu tin tưởng, không chịu thừa nhận, cuối cùng... Bị hần hại đến kết cục thân bại danh liệt.” Lãnh Hoa Hiên cũng nhận không được nữa mắt ngân ngấn lệ, bắt đầu nhỏ giọng khóc nức nở.

Cầm Nương thấy lòng liền chua xót, cầm khăn đưa cho hần, khuyên nhủ: “Đừng thương tâm nữa, người chết cũng không thể sống lại, đệ... Còn có cuộc sống của riêng mình, đừng suy nghĩ về những điều đó nữa, đệ trở về, không phải là muốn báo thù cho cha mẹ sao? Giữ vững tinh thần, tìm cách bắt sống tên tặc tử kia trở về là được.”

Lãnh Hoa Hiên tiếp nhận khăn Cầm Nương đưa tới, vừa lau vừa nói: “Người nọ sớm đã có dự mưu (âm mưu dự tính trước) muốn hại Vương gia, cha của ta, tại thư phòng có một ngăn tủ bí mật, lưu lại một vài thứ, đối với chuyện lúc trước có ghi lại, ta xem qua nên biết, mới hiểu được một chút. Ta hôm nay cũng đoán ra tặc nhân kia chính là người Tây Lương, lúc trước, cha ta ghen tỵ với Vương gia chuyện thừa tước, sinh lòng bất mãn, liền thường xuyên cùng Dụ thân vương chung đụng cùng một chỗ, năm đó, tặc nhân kia ra về thư sinh, học trong Thái học viện của Đại Cầm, ai cũng không biết hần là người Tây Lương, ngược lại là cùng cha ta quan hệ thân thiết vô cùng.

Về sau, biết rõ Dụ thân vương đối với Vương thất có ý, liền thiết kế hãm hại Vương gia, cố gắng muốn chia rẽ Vương gia, đằng sau thì có Lưu di nương, lại thêm một đại ca Lãnh Hoa Đường, phụ thân ta biết rõ

đại ca không phải là con ruột của Vương gia, bởi vì bị người nọ lừa gạt, vừa hận Vương gia, cho nên, vẫn không có vạch trần, lại không biết tặc nhân kia đã sớm thiết kế tốt rồi, đem mẫu tử Lưu di nương tìm cách cho tiến vào vương phủ.

Bất quá sau thời gian một hai năm, liền giết cha ta, giả dạng bộ dáng của phụ thân, tiến vào Đông phủ, mà mẫu thân của ta, lúc hấn vào Đông phủ, lại đang mang thai ta, có thể là vì ta, cũng có thể bà căn bản là không nhận ra, hoặc là, bà đã nhận ra, cũng lừa mình dối người, tóm lại, mẫu thân vẫn như người vô sự cùng người nọ ở chung sinh sống mười mấy năm qua, một chút phản ứng cũng không có, điểm ấy, làm cho ta rất hoang mang.”

Lãnh Hoa Hiên vừa nghĩ vừa nói, thái độ Nhị thái thái đối với Lãnh Nhị giả làm cho hấn rất là hoang mang, mà Cẩm Nương cũng thấy có chút không thông, Nhị thái thái là người rất khôn khéo, một người giả trang thành một người khác, nếu là bình thường trước mặt mọi người, có thể có khả năng tiếp tục giả trang, nhưng giữa phu thê lại rất khó giấu diếm, người giả trang kia, cho dù thủ đoạn diễn kịch có inh, tập quán sinh hoạt cùng cuộc sống chi tiết, tỉ mỉ cũng sẽ không tránh được con mắt của thê nhi, cho nên, Cẩm Nương nghĩ, Nhị thái thái tất nhiên là đã sớm biết rõ rồi, hơn nữa, bà đã yêu Nhị lão gia giả kia, cho nên, đến khi chết, bà vẫn còn muốn bảo vệ cho Nhị lão gia, cho dù Nhị lão gia đối với bà phụ tình bạc nghĩa, bà cũng nghĩa vô phần cố (làm việc nghĩa không được chùn bước) làm những việc ngốc nghếch kia lại tự nhận mình là thông minh, cuối cùng, thân bại danh liệt không nói, còn bị mất mạng.

“Mẹ của đệ, là một nữ nhân thông minh chứ không phải ngu ngốc, có rất nhiều chuyện, kỳ thật bà đã sớm biết, chỉ là, nữ nhân ah, luôn bị tình cảm che mờ hai mắt, hơn nữa, nếu như bà thật sự vạch trần người kia, mẹ đệ cũng khó mà sống tiếp được, trước tiên, bà không muốn làm quả phụ, ở trong xã hội này, cuộc sống của quả phụ quá khó khăn, hơn nữa chính là, cho dù bà cam chịu làm quả phụ, bà cũng không còn cách nào khác sống tiếp được, thứ ba là đã có quan hệ cùng với tặc nhân đó, rồi một đoạn thời gian sau mới phát hiện hấn giả mạo, nhưng khi đó, thân thể của bà cũng không còn trong sạch, nếu như nói ra, thanh danh của mình cũng hủy, hơn nữa còn có đệ, cho nên, bà cũng chỉ đành tiếp tục giả vờ mà thôi, lại càng về sau, có lẽ liền thực sự xem người kia là phụ thân của đệ, trượng phu của bà rồi.” Cẩm Nương thở dài, phân tích nói.

Lãnh Hoa Hiên nghe được liên tục gật đầu, nói như vậy, thật đúng là có khả năng, trách không được, mẫu thân rất chiều cổ mình, nhưng người nọ lại đối với Lãnh Hoa Đường tốt hơn so với mình, một thân võ công cũng chỉ dạy cho Lãnh Hoa Đường mà không dạy cho hấn, thậm chí là chuyện gì cũng gạt hấn, cũng có thể biết rằng hấn là kẻ giết cha mình, không hi vọng mình có nhiều kỹ năng, tương lai tìm hấn tính sổ.

Sự tình nói ra xong, trong nội tâm Lãnh Hoa Hiên cùng Cẩm Nương đều khoan khoái dễ chịu chút ít, Cẩm Nương lại khuyên nhủ an ủi Lãnh Hoa Hiên một hồi, bên kia Lãnh Hoa Đình biết Lãnh Hoa Hiên đến, liền cho người mời hấn đến thư phòng, Lãnh Hoa Hiên đứng dậy cáo từ, khi đi gần tới cửa, quay đầu lại, đối với Cẩm Nương nói:

“Nha đầu gọi là Lục Liễu kia, Nhị tẩu vẫn là nên sớm đuổi đi, một người đối với chủ tử bất trung bất nghĩa, giữ lại, thật sự là thứ tai họa.”

Cẩm Nương nghe xong cảm kích đối với hấn nhẹ gật đầu, lên tiếng đưa hấn đi ra ngoài.

Xoay trở lại, chứng kiến mặt Tú cô đen như đáy nồi, cũng không nói với Cẩm Nương tiếng nào liền bỏ hết việc đang làm xông ra ngoài.

Cẩm Nương cũng không ngăn cản bà, Lục Liễu xác thực không thể lưu lại, trước kia nghĩ đến nàng đã từng giúp mình, lại vì chính mình chịu thương tổn, cho nên mới mở một đường, cố gắng khoan dung với nàng, không nghĩ tới, nàng thật là người vĩnh viễn không biết hối cải, tâm tính quá xấu, dù thế nào cũng là tính tình xảo trá, cầu cái bất liễu cật thi (chó thì vẫn là ăn phân ah).

Phong nhi lúc này thấy vậy sắc mặt cũng khó rất coi, ban đầu Lục Liễu là do nàng dốc hết sức cầu xin, hôm nay Lục Liễu lần nữa phạm lỗi, trong lòng nàng cũng khó chịu, phịch một tiếng liền quỳ trước mặt Cẩm Nương, “Phu nhân, ngài trách phạt nô tỳ đi, nô tỳ có như mù, mới có thể vì cái loại người này mà cầu tình nói chuyện, nô tỳ sai rồi.”

Cẩm Nương đỡ Phong nhi dậy, thở dài nói: “Người cũng không có sai, ban đầu người niệm tình nàng là

người cùng hồi môn qua đây nên giúp, vậy mà nàng lại khẩu thị tâm phi, không biết hối cải, người đã giúp nàng một lần, coi như là hết tình nghĩa tỷ muội, nàng không quý trọng, cũng đành để tùy đi, người có thể an lòng cũng không sao, đứng lên đi, phẩm tính của người ta tin qua được.”

Phong nhi nước mắt rưng rưng đứng lên, trong lòng lại đối với Cẩm Nương càng thêm tôn kính yêu thương, chủ tử vừa thông tình đạt lý như vậy, dù nàng phải cả đời hầu hạ, cũng sẽ cam tâm tình nguyện.

Một hồi Tử Tú cô nổi giận đùng đùng đem Lục Liễu kéo đến, một cái tát liền đánh thẳng trên mặt Lục Liễu, mắng: “Tiện nhân, phu nhân đã nhiều lần tha thứ cho người, nhưng người lại vong ân phụ nghĩa, lại lần nữa phản bội và hãm hại phu nhân, cũng may Tam gia là một người hiểu biết, nếu không đã bị người đầu độc, cũng chẳng biết là sẽ làm sao hại phu nhân, người như người vậy, làm sao xứng với Hỉ Quý của ta? May nhờ Hỉ Quý không cùng người cười hời, nếu không, thật đúng là làm hỏng danh tiếng của nhà ta”

Lục Liễu không nghĩ tới Lãnh Hoa Hiên đã nhanh như vậy đem mình bán cho Cẩm Nương, trong lòng từng đợt sợ hãi, thân thể đều run run rồi, nàng cũng là vì quá tức giận thôi, rõ ràng khi đó nói xong việc sẽ đem mình gả cho Hỉ Quý, Nhị phu nhân còn nhận thức Hỉ Quý làm huynh, mình có thể lên làm Thiếu phu nhân rồi, không nghĩ tới, phu nhân nói mà không giữ lời, vậy mà Hỉ Quý cùng Tử Tú cô cũng đối với mình ngày càng lạnh nhạt, hôm nay Hỉ Quý rất bản lãnh, trông coi mấy cửa hàng lớn, nàng vốn cũng đã nghĩ thông, cho dù làm không được Thiếu phu nhân, làm phu nhân chưởng quỹ cũng không tồi, nhưng mà, không nghĩ tới, Hỉ Quý lại đối với mình càng lúc càng không vui vẻ, gần đây còn thấy mình liên trốn, mà Tử Tú cô nói gần nói xa muốn từ hôn, muốn về trở về Tôn phủ.

Cửa này hôn sự hai phủ đều đã biết hết rồi, ban đầu vì dưỡng thương, mình lại cùng Hỉ Quý ở chung trong một nhà gần một năm, tiếng đồn đã sớm truyền đi ra ngoài, nếu như bị từ hôn, sau này còn có ai dám lấy mình, đây không phải là đem mình đẩy vào trong hố lửa sao?

Các nàng lại không có nhân nghĩa như thế, nên trong lòng Lục Liễu bốc hỏa, liền nghĩa ra chiều này hại Cẩm Nương, không nghĩ tới, rốt cuộc còn không có hại được, lại đem con đường hy vọng cuối cùng của mình phá hỏng.

Nàng hiện tại đã biết sợ, nằm ở trên mặt đất không dám ngẩng đầu, Cẩm Nương nhìn đều lười nhìn xem nàng một cái, đối với Tử Tú cô nói: “Giao cho người xử lý đó, cùng Trương ma ma thương lượng đi, là bán hay làm thế nào, đều tùy người, đừng để cho ta phải nhìn thấy nàng nữa là được.”

Lục Liễu vừa nghe, mặt mũi trắng bệch, Tử Tú cô không thích nàng đến cỡ nào, trong lòng nàng hiểu nhất, Nhị phu nhân là một người mềm lòng, tối trong phủ lâu như vậy, tối đa cũng chỉ đánh quá thiếp thân nha hoàn của Lưu di nương, cùng mấy bà Tử, cũng chưa từng đối với ai hạ quá nặng tay. Nếu là Nhị phu nhân phạt, sẽ nhẹ chút, nếu là Tử Tú cô.

Nàng lập tức hướng Phong nhi ở một bên bò qua, khóc ròng nói: “Phong nhi muội muội, người giúp ta một chút, nghĩ tình nghĩa chúng ta cùng nhau lớn lên, xin giúp ta một lần, ta sẽ không dám nữa.”

Phong nhi một cước đem nàng đá văng ra ngoài, oán hận nói: “Người còn có mặt mũi đến van cầu ta, ban đầu ta đã giúp người như thế nào, sợ là người toàn bộ đã quên, lúc trước người muốn làm chị nuôi của Thiếu phu nhân, hướng về phía những người lâu năm chúng ta mũi không nhìn mũi, mặt không liếc mặt,

Đầu ngược lên trời mà đi, nơi nào đem những nô tài như chúng ta nhìn ở trong mắt, hôm nay hại chủ tử xong, thì quay sang cuối đầu van xin ta, hừ, người làm người còn biết liêm sỉ sao? Cút ngay, đừng làm dơ quần áo của ta, ta không có tỷ muội như người vậy.”

Tú cô nghe lời của Cẩm Nương xong, thì quay đầu nhìn Trương ma ma một cái, trong mắt Trương ma ma hiện lên một tia tàn nhẫn, nói với Tử Tú cô: “Nàng biết quá nhiều thứ, thay vì bán nàng, để nàng ở bên ngoài nói huyền thuyên, không bằng đem nàng đưa đến trong Phật đường đi, dù sao trong Phật đường cũng thiếu người quét dọn, Tú cô, cắt tóc của nàng, để cho nàng đi làm ni cô đi.”

Vừa nói, liền đối với Tử Tú cô trừng mắt nhìn, Tử Tú cô đầu tiên là ngăn người, cảm thấy Trương ma ma phạt như thế quá mức nhẹ, nhưng sau nhìn thấy Trương ma ma đối với mình nháy mắt, cũng hiểu một chút, nhanh chóng gặt đầu, lớn tiếng đáp, gọi hai bà Tử đến, đem Lục Liễu kéo đi ra ngoài.

Lục Liễu tuy là muôn vàn không muốn làm ni cô, nhưng dù sao cũng giữ được tiện mệnh, vốn còn không

phải là xấu nhất , nên bị kéo đi ra ngoài , cũng không có khóc la, nhưng vừa ra khỏi cửa, Trương ma ma cùng đi ra ngoài, đối với hai bà Tử kia nói: “Trực tiếp đánh chết, kéo dài tới phía sau núi chôn đi.”

Lục Liễu lúc này mới kêu trời gọi đất lên, thì hai bà Tử đã không nói hai lời, giật khăn tay trên người hướng miệng của nàng nhét vào, trực tiếp kéo đi.

Tú cô nhìn thấy vậy lúc này mới yên lòng, mặc dù thủ pháp này thật lợi hại, nhưng người này giữ lại quả thật chính là tai họa, nàng tự gây nghiệt thì không thể sống, may nhờ Tam thiếu gia là một người tâm tính thuần lương , nếu như giống Nhị thái thái cùng Nhị lão gia, đừng nói là Nhị phu nhân, ngay cả Dương ca Nhi e là cũng sẽ bị người hại.

Lục Liễu này, thật không phải là cái thứ tốt.

Tú cô cũng hiểu, Trương ma ma làm trò trước mặt Nhị phu nhân nói như vậy, là sợ Nhị phu nhân mềm lòng, hiện tại xử trí như thế, Nhị phu nhân cũng sẽ không biết, xem ra, mình còn phải cùng Trương ma ma học một thêm mới được, mọi việc đều không biết uốn nắn, kết quả sẽ khác biệt rất nhiều.

Trước khi Lãnh Hoa Đình xuất chinh, thái tử rốt cục sau khi được các đại thần nhiều lần năn nỉ đã lên ngôi, đại diện lên ngôi cử hành rất đơn giản, tân hoàng một lòng tận sức cho chiến sự ở biên quan, tôn trọng lễ tiết giản lược, đem tiền tiết kiệm được để làm quân phí dùng, điều này làm cho đại thần cùng bách tính rất là tán thưởng, đều nói tân hoàng là một hoàng đế tốt cần chính yêu dân.

Tân hoàng lên ngôi không lâu sau, Giản thân vương liền hướng triều đình từ quan, đem Vương tước Giản thân vương truyền cho thế tử Lãnh Hoa Đình, còn mình thì làm người nhàn vân dã hạc, mang theo thế tử đi du sơn ngoạn thủy, tân hoàng nhận được tấu chương này, thật có chút ít dở khóc dở cười, Vương gia hắc cũng quá biết chọn lúc, tại sao lại ở trong lúc mấu chốt này mà từ quan?

Sau này, Vương gia cùng tân hoàng có một lần nói chuyện rất lâu, không ngoài việc than thở mình sức khỏe không tốt, muốn thoái vị nhường hiền, thật ra thì, ý tứ cuối cùng chính là Vương gia hắc đã vì triều đình tận tụy phục vụ nhiều năm như vậy, hiện tại lớn tuổi rồi, nhi tử và con dâu lại gánh vác được, hắc cũng mệt mỏi rồi, nên rút khỏi tiền tuyến, phải về nhà ôm cháu nội, buông lỏng tâm tình an dưỡng lúc tuổi già.

Tân hoàng nghe lời này cũng hiểu một chút, cử động lần này của Giản thân vương thật ra cũng là hướng hắc biểu thị tấm lòng, Giản thân vương phủ tuyệt đối trung thành đối với hoàng thất, không có dị tâm, nếu không, thì quả thật có lòng bất chính, nên Giản thân vương mới hơn bốn mươi tuổi cũng sẽ không từ tước khi còn trẻ như vậy, phụ tử hai người cùng tồn tại, quyền lớn trong triều lại nắm trong tay, tự nhiên so sánh với một người ở trong triều nội thì lực lượng lớn hơn nhiều lắm, hiện tại làm như thế, chính là gọt bớt thế lực của Giản thân vương phủ, chỉ cầu an ổn bình yên.

Tân hoàng cảm than, đồng thời đối với Giản thân vương cùng Lãnh Hoa Đình cũng tôn trọng nhiều hơn, hắc vốn còn có chút lo lắng nhưng lần này đã hoàn toàn buông lỏng, nhanh chóng hạ chỉ phong Lãnh Hoa Đình làm tân Giản thân vương, phong Cẩm Nương làm Giản thân vương Vương Phi, Phong lão Vương Phi là nhất phẩm phu nhân, Vương gia làm Vĩnh An vương, cũng không có rút đi Vương tước của Vương gia, mà Thiết mạo tử vương Giản thân vương vĩnh viễn vẫn là thế tập, Dương ca Nhi làm Giản thân vương thế tử.

169. Chương 170: Chương 170

Quả nhiên không lâu sau khi vương gia hồi phủ, không đợi Lãnh Hoa Đình xuất phát, ông liền dẫn vương phi đi du sơn ngoạn thủy, cái này làm cho Cẩm Nương cực kỳ hâm mộ, lôi kéo Lãnh Hoa Đình liền nói đầu đầu một hồi: “Tướng công, sau khi chàng đánh giặc trở về, chúng ta cũng phải đi ra ngoài du lịch, ta cũng phải giống như mẫu phi, đi ra ngoài chơi, ta không muốn mỗi ngày bị nhốt ở sâu trong đại viện, như chim trong lồng, ta muốn đi đến thảo nguyên lớn xem ngựa, cưỡi lạc đà trong sa mạc, muốn đi đến biển cả xem thủy triều, đi lên núi tuyết xem tuyết liên nở rộ...”

Lãnh Hoa Đình bắt đắ dĩ lại sủng nịnh ôm nàng vào trong ngực, từng câu từng câu đáp lời, nắm cái mũi nhỏ của nàng, trong lòng có chút chua xót, từ sau khi Cẩm Nương gả cho hắn, quả thực chưa từng thoải, mà nay chính mình lại phải xa nàng xuất chinh, nàng ở nhà mấy tháng tất nhiên lại là lo lắng nhớ nhung cùng dày vò...

Dù không muốn như thế nào, Lãnh Hoa Đình vẫn phải xuất phát, ngày đó, Cẩm Nương tự mình tiến đến ngoài cửa thành, nhìn thấy tư thế rất oai hùng hiên ngang của trượng phu, một thân bạch ngân chiến bào ngồi thẳng trên ngựa, ánh mặt trời như ngọc chiếu vào trên người hắn, chiếu lên khiến hắn càng phong thần tuấn lãng, nhìn vẻ mặt hào hùng của hắn làm cho Cẩm Nương lập tức minh bạch, tướng công như vậy, mới là chân thật nhất, xinh đẹp nhất, nam nhân, luôn phải lộ vẻ kiên cường cùng bá đạo, lại lúc làm việc cho quốc gia, mới có thể khiến cho người chú mục nhất, thực khiến cho người khác đi vào trong khung luôn.

Lúc trên đường về, tân hoàng đuổi theo mời Cẩm Nương đến bên cạnh, mỉm cười hỏi: “Thật là không nữ?”

“Có bỏ mới có được, đây là chí hướng của tướng công, thần phụ đương nhiên là muốn ủng hộ.” Cẩm Nương mỉm cười trả lời.

Tân hoàng vui mừng gật đầu nói: “Người luôn luôn chưa bao giờ làm cho trẫm thất vọng, người vẫn đặc biệt như vậy, cứ giữ như vậy là tốt rồi, đừng thay đổi.”

Cẩm Nương nghe vậy khẽ giật mình, lập tức đã minh bạch ý tứ của hoàng thượng, nàng có chút khẽ khom người, cười nói: “Đương nhiên là sẽ không thay đổi, hi vọng hoàng thượng cũng vĩnh viễn bảo trì hào tình tráng chí (lý tưởng hào hùng) như hôm nay, đừng thay đổi, tương lai, việc mở mang bờ cõi cũng không phải việc khó, thần phụ tin tưởng, ngài nhất định sẽ trở thành thánh quân một đời.”

Tân hoàng nghe thế cười ha ha, đôi mắt ngưng đọng sâu sắc, tối đen như mực, sau khi cười, cũng nhẹ nhàng thở dài một tiếng, dùng thanh âm chỉ có mình mới có thể nghe được nói: “Chỉ mong có kiếp sau, ta sẽ sớm một chút gặp được nàng.”

Cẩm Nương nghe không rõ ràng, vô ý thức mà hỏi: “Hoàng thượng ngài nói cái gì?”

Hoàng thượng hoàn hồn, vừa cười nhạt vừa nói: “Trẫm nói, người chừng nào thì sinh nữ nhi ah, thái tử thế nhưng phải đính ước với cô dâu nhỏ đó, ngày đó Kiền nhi đúng là chính miệng thỉnh cầu với người, người cũng không thể đổi ý, tổn thương tâm của tiểu hài tử cũng không hay đâu.”

Cẩm Nương nghe vậy sửng sốt, tại sao lại là lời này nha, chính mình ở đâu mà đáp ứng hoàng thái tử, hơn nữa, một người ở nhà, như thế nào sinh con, nghĩ đến đây, nhớ nhung liền bắt đầu nhiều hơn, gió xuân còn chưa có thổi qua, đã bắt đầu sinh trưởng tốt rồi, ánh mắt liền có chút ảm đạm.

Tân hoàng khinh thường nhìn nàng một cái nói: “Người còn chưa đi xa đâu, mà đã muốn khóc, người có xấu hổ hay không vậy?”

“Không xấu hổ, nhớ tướng công nhà mình, đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa, xấu hổ cái gì?” Cẩm Nương trề môi, lễ thẳng khí hùng (có lý thì không sợ) nói.

Tân hoàng nghe vậy ánh mắt có phần hoảng hốt, sâu sắc đưa mắt liếc nhìn nàng nói: “Đúng thế, là tướng công của nhà ngươi, cũng không quăng đi được, ai cũng biết rõ, người không cần lớn tiếng tuyên cáo như vậy.”

Mặt Cẩm Nương lúc này mới có chút hơi xấu hổ, nhưng lại cười hì hì đụng đụng về phía trước, nói với hoàng thượng: “Hoàng thượng, ngài nói, Lạc Hà quận chúa lúc nào có thể đem tiểu tử Thanh Dục kia thu phục ah, ta nhìn cũng gấp đây này.”

Hoàng thượng nghe xong không khỏi gõ đầu của nàng nói: “Trong lòng ngươi nghĩ cái vớ vẩn gì vậy, nếu gấp, vậy ngươi đi làm bà mai đi, ngươi không phải cùng Lạc Hà quan hệ rất tốt sao?”

Cẩm Nương nghe xong miệng lập tức méo xệch, đứng thẳng người nói: “Được rồi, ta sẽ đi theo nói chuyện với tiểu tử lười biếng kia, hắn đảm bảo cũng nơn nóng giống như ta, không có việc gì liền rống hai tiếng với ta, ta mới không làm cho người ngại đâu rồi, hơn nữa, tướng công nhà ta không thích ta cùng hắn nhiều lời, vẫn là cần thận một chút mới tốt, tránh cho hắn trở về trị tội ta.”

Hoàng thượng nhìn Cẩm Nương ở trước mặt mình lộ ra tư thái tiểu nữ nhi, cảm thấy có chút không thật, thực sự rất vui mừng, dù sao nàng không có bất hòa với mình, hai người dùng hình thức như vậy ở chung một chỗ, vừa tự nhiên vừa thích ý vô cùng.

Mọi thứ cưỡng cầu không được, coi như mình hiện tại quý vì đế vương thì như thế nào, đồ vật không thuộc về mình, chính là không thuộc về, dù muốn như thế nào, cũng là phí công, vẫn là cứ như vậy đi, chỉ cần có thể thường xuyên gặp nàng, cũng là chuyện tốt.

Lãnh Thanh Dục lúc này đây vốn là cũng mãnh liệt yêu cầu muốn ra tiền tuyến, lại bị Dụ Thân vương ngăn cản, Dụ Thân vương nói với hoàng thượng, nhi tử của mình như vậy, lại chưa có kết hôn, ngay cả cháu trai cũng không có, cũng không thể để cho hắn đi đến nơi nguy hiểm, tân hoàng kỳ thật cũng minh bạch ý tứ của Dụ Thân vương.

Hắn không muốn để cho Lãnh Thanh Dục cùng Lãnh Hoa Đình quá thân cận, càng không được đi lại quá gần với Giản Thân vương phủ, khúc mắc của Lãnh Thanh Dục kia liên càng ngày càng không giải quyết được, hôm nay Lãnh Hoa Đình tuy là đi ra tiền tuyến, Tôn Cẩm Nương ở nhà một mình, nhưng trượng phu không ở nhà, người khác ngược lại đi Giản Thân vương phủ bái phỏng không tốt lắm, như vậy, ngược lại có thể sớm chặt đứt tường niệm trong lòng Lãnh Thanh Dục.

Lãnh Thanh Dục ngồi trên lưng ngựa, nhìn đại quân đi xa, trong mắt lộ ra ánh mắt âm mộ, hắn cũng là nam nhi ngồi ngồi, đương nhiên cũng có chí hướng cùng khát vọng, ra sức vì nước, trên chiến trường, dốc nhiệt huyết, đó là chuyện cỡ nào tùy tiện cùng dừng cảm, chỉ tiếc, phụ thân không chịu, hắn liền không thể đầu hàng, chỉ có thể âm mộ thôi.

Vừa quay đầu lại, nhìn thấy Cẩm Nương cùng tân hoàng nói cười vui vẻ, ánh mắt hắn hơi ảm đạm, trong nội tâm hơi có chút cấp bách, Lãnh Hoa Đình có lẽ không phát hiện, nhưng hắn là có cảm giác, cảm tình của hoàng thượng đối với Cẩm Nương không giống bình thường, có lẽ là đồng bệnh tương liên, cho nên mới càng miễn cưỡng, hôm nay thấy hoàng thượng cùng Cẩm Nương nói chuyện vui vẻ, trong lòng của hắn liền có chút ít sợ hãi, tính tình của Cẩm Nương như thế nào hắn rất rõ ràng, về mặt tình cảm rất là trì độn, nhưng lại vô cùng kiên trì can trường, nếu như hoàng thượng trong lúc Lãnh Hoa Đình rời đi muốn đánh mấy chủ ý gì đó...

Hắn không khỏi đánh ngựa đuổi đến trước, thi lễ với hoàng thượng một cái nói: “Hoàng thượng, bên ngoài gió rất lớn, sớm hồi thành đi.”

Hoàng thượng nghe vậy liền giật mình, hơi nhướn lông mày liếc nhìn Lãnh Thanh Dục, Lãnh Thanh Dục lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười sáng rỡ với hắn, nịnh nọt nói: “Thần đói bụng rồi, muốn đến chỗ bệ hạ ăn chút một bữa, thường thức bữa cơm, đồ ăn của ngài là ngự thiện phòng ah, thiên hạ không có chỗ có thể so sánh được.”

Hoàng thượng liền giận liếc hắn, lắc đầu nói: “Bên ngoài xác thực gió lớn, ngươi cũng sớm hồi phủ đi thôi, nếu không, để cho Thanh Dục tiễn ngươi một đoạn đường?” Nói xong, liền mở trừng hai mắt, trong mắt chứa một tia ranh mãnh.

Cẩm Nương hiểu được, gật đầu nói: “Vậy làm phiền thế tử rồi.”

Lãnh Thanh Dục nghe vậy ngơ ngẩn, mặt đều nghẹn đỏ lên, từ trong lòng nói, hắn đương nhiên là rất muốn đưa Cẩm Nương về nhà, thế nhưng mà, gần đây Cẩm Nương cũng không biết phát điên cái gì, vừa thấy hắn là muốn tác quái cho hắn cùng Lạc Hà, thất thất bát bát, nói một đồng lớn, tổng kết ra được một ý tứ, là muốn hắn sớm kết hôn cùng Lạc Hà, cái này khiến cho hắn trong lòng cực kỳ bức bối.

Hôm nay Cẩm Nương đều đã mở miệng, không đi ngược lại lộ ra dấu vết, đành phải thả người xuống ngựa, ở bên cạnh Cẩm Nương, cúi người hành lễ nói: “Thế tấu, mời lên xe ngựa.” Nói xong, chính mình ở bên cạnh xe dắt ngựa đi về phía Giản Thân vương phủ.

Cẩm Nương ha ha cười, từ biệt hoàng thượng, đi đến bên cạnh xe ngựa, nhưng lại ngẩng đầu nói với Lãnh Thanh Dục: “Ngày nào đó ta lại dạy ngươi một bài hát được không?”

Lãnh Thanh Dục nghe vậy ngơ ngẩn, khó hiểu mà nhìn Cẩm Nương, trong đôi mắt tĩnh mịch xẹt qua tia sáng, “Bài hát gì?” Thanh âm hơi có chút phiêu, ngay cả chính hắn cũng không có chú ý tới bức thiết cùng

kích động trong nội tâm.

“Đoàn tụ sum vầy, rất êm tai đó, người nếu thổi (thổi tiêu) cho Lạc Hà nghe, nàng nhất định sẽ cao hứng chết đi.” Cẩm Nương cong mắt cười, nói xong nhắc vảy lên, vừa đi vừa nói chuyện.

Mặt Lãnh Thanh Dục liền lập tức suy sụp, quả nhiên nàng vẫn muốn nói đến chuyện này, nhưng mà cho nàng xem khuôn không tốt, liền chỉ “A” một tiếng, dất ngựa, hứng thú thiếu thiếu tiếp tục đi, bước chân cũng lớn hơn rất nhiều.

Cẩm Nương nhưng lại đứng bất động, biến ảo thuật xuất ra một ống sáo nhỏ, đặt ở bên miệng thổi, kiếp trước Cẩm Nương ưa thích tự mình làm ống sáo nhỏ, kỹ thuật thổi tuy không tốt, nhưng thổi một tiểu khúc vẫn có thể thổi được.

Tiếng sáo trong trẻo thông dong, vang lên ở vùng ngoại ô trống trải, khúc nhạc du dương vui sướng, uyển chuyển kiều diễm, kể câu chuyện về một đôi yêu nhau sau khi trải qua gian khổ, khổ tận cam lai, hạnh phúc sống chung một chỗ.

Thân thể Lãnh Thanh Dục cứng đờ, giật mình ở nguyên tại chỗ không nâng nổi bước chân, trong nội tâm liền như một cái lọ mùi vị hỗn tạp, ngũ vị tạp trần, ngọt bùi cay đắng mặn toàn bộ có được, hẩn đa nghĩ, hẩn cùng với nàng chính là nam nữ nhân vật chính trong khúc nhạc, cuối cùng có thể đi đến điểm cuối, nhưng mà... Gặp nhau chính là sai lầm, gặp lại càng là sai, sai đến bây giờ chính là kết, cả đời này đều không thể giải kết.

Hắn biết rõ tâm ý của nàng là tốt, hắn biết rõ nàng là muốn hắn có thể hạnh phúc, nhưng mà, chuyện tình cảm, không phải nói sáng tỏ được, nói được rõ ràng được, có khi, chỉ cần một cái nhìn, một cái nhìn chính là cả đời, nhìn lại, liền mặc dù người là hắn, cả vườn hoa, trong mắt cũng chỉ có một người kia, rất khó thay đổi.

Nàng dĩ nhiên là muốn chính mình học khúc nhạc như vậy, ha ha, nha đầu ngốc, đây là đang lấy dao đâm vào lòng của hắn, tại phương diện âm luật hắn rất có thiên phú, rất nhiều khúc nghe một lần liền nhớ, nhưng mà, hắn thề, cả đời này, hắn cũng sẽ không thổi khúc nhạc này.

Cẩm Nương kết thúc một khúc nhạc, lại thấy thân thể người phía trước cứng đờ như tấm ván gỗ, không có bất kỳ hồi âm, nàng thở dài một tiếng, đem cây sáo cất vào ống tay áo, yên lặng mà tiếp tục đi lên phía trước, nàng không cách nào nói với hắn cái gì nữa, có chút cảm tình, không thể hồi báo, vậy cũng chỉ có thể giả vờ không biết, nàng đã tận lực rồi, nhưng không hữu dụng, liền chỉ có thể rời xa, chỉ mong thời gian sẽ gạt sạch hết thấy đau đớn, nhất là trong lúc nàng vô tình gây tổn thương.

Lãnh Thanh Dục yên lặng đem Cẩm Nương đưa về Giản Thân vương phủ, nhìn nàng xuống xe ngựa, tiến vào phủ, liền quay đầu ngựa đi.

Cẩm Nương ở phía sau cửa nhô đầu ra, thở dài, tự nhủ: “Lạc Hà a Lạc Hà, phải xem chính người rồi, làm mai như vậy, ta không làm được.”

“Thế tẩu, người cứ như vậy yêu thích ta sao? Mỗi bước đi đều nhớ đến tên của ta?” Lạc Hà đột nhiên từ trong sân đi tới, dọa Cẩm Nương nhảy dựng.

Cẩm Nương thấy nàng một thân áo hồng nhạt bó eo, khoác trên vai kiện bộ bối tử màu trắng, bên dưới là chiếc váy hồng nhạt, nổi bật lên dáng người xinh đẹp, người cũng lộ vẻ thanh thanh sáng sáng, rất xinh đẹp, không khỏi vô ý thức quay đầu lại nhìn ngoài cửa, người kia đã sớm cưỡi ngựa đi không thấy tung tích, ai, thật không biết hắn là nghĩ như thế nào đây, cô gái xinh đẹp như vậy không thích, không nên muốn chiếm cái không được, thật là tên ngốc.

“Người đến khi nào vậy?” Gần đây Cẩm Nương cùng Lạc Hà quan hệ rất tốt, Lạc Hà cũng bởi vì lấy có Thượng Quan Mai nên thường đến Giản Thân vương phủ, hôm nay là thời gian Lãnh Hoa Đình xuất chinh, Cẩm Nương tất nhiên là muốn đi tiễn, vốn nghĩ Lạc Hà sẽ không tới, không ngờ, nàng đã chờ ở trong phòng rồi.

“Đến xem biểu tỳ a, nàng tâm tình rất sa sút.” Lạc Hà theo ánh mắt Cẩm Nương hướng ra phía ngoài nhìn lại, kết quả cái gì cũng không thấy, liền buông mắt xuống, thần sắc có chút ảm đạm nói.

Từ sau khi Lãnh Hoa Đường gặp chuyện không may, cảm xúc của Thượng Quan Mai có ngày nào không phải sa sút hay sao? Cẩm Nương từ ngày cùng Thượng Quan Mai đi đến đại lao về sau, vẫn vội vàng chuẩn bị vật dụng cho Lãnh Hoa Đình xuất môn, cho nên, không có quá chú ý đến Thượng Quan Mai, nhưng mà, Thượng Quan Mai ngày đó cũng đã nói, sau khi gặp mặt sẽ gặp hết hy vọng, vậy hẳn là sẽ thông suốt, người bên ngoài khuyên nhiều cũng vô dụng.

Thấy Cẩm Nương bất dĩ vi nhiên (không đồng tình, không cho là đúng), Lạc Hà thần bí giữ chặt tay Cẩm Nương nói: “Thế tẩu, vương phi hôm nay không ở trong phủ, người lại là tân vương phi, người nói xem có tính toán gì cho Giản Thân vương phủ này hay không?”

Cẩm Nương thấy nàng thần thần bí bí, bộ dáng rất kỳ quái, có chút không hiểu nghiêng đầu, suy nghĩ một chút nói: “Có lẽ xem như vậy đi, nhưng nếu mẫu thân trở về, mẫu thân vẫn là làm chủ, ta hiểu được sự tình cũng không nhiều, đương nhiên muốn hỏi qua lão nhân mới tính toán.”

“Ah, nhưng mà, hiện tại vương phi không có ở trong phủ, ở đây người lớn nhất rồi, đương nhiên là người tính toán, thế tẩu nha.” Lạc Hà dắt Cẩm Nương liền đi đến viện Thượng Quan Mai ở, Cẩm Nương có chút bất đắc dĩ, không biết nàng đến tột cùng muốn nói điều gì.

“A Tồn ah, nàng có biết hay không, A Tồn hẳn rất yêu thích biểu tỷ của ta nha.” Lạc Hà cũng không vòng vo, dựa vào bên tai Cẩm Nương nói.

Cẩm Nương nghe được khẽ giật mình, ngừng bước chân nhìn Lạc Hà: “Nàng nói là... Lãnh Tồn hẳn... Thích...”

Lạc Hà thấy sau lưng Cẩm Nương còn có Phong nhi cùng Song nhi hai người đi theo, gấp rút đưa tay che miệng Cẩm Nương, nhỏ giọng nói: “Biểu tỷ không chịu, nàng nói một tràng cái gì liệt nữ không gả hai chồng, ta tức giận đến mức muốn cầm đồ đập vô đầu khai mở cho nàng, vì cái loại người này gìn giữ đáng giá sao?”

Cẩm Nương nghe xong đôi mắt trừng càng lớn, tư tưởng Lạc Hà thật đúng là khác biệt, rất cấp tiến a, tốt, là một cô gái tốt, lớn mật lại danh giá, dám yêu dám hận a, nàng không khỏi lại nghĩ tới Lãnh Thanh Dục, trong đầu linh quang lóe lên, bám vào bên tai Lạc Hà nói: “Người bản lãnh như vậy, như thế nào còn không có nuốt sống người kia, xuất ra bộ dáng dũng mãnh của người, trực tiếp động phòng trước rồi sau đó tính đến hôn sự.”

Lạc Hà bị lời của Cẩm Nương làm cho khiếp sợ vô cùng, hai đám đồ ửng lập tức hiện lên hai má, kinh ngạc nhìn Cẩm Nương cả buổi cũng nói không ra lời, nàng dù sao cũng chỉ là cô nương chưa xuất giá, chuyện như vậy nghĩ cũng không có nghĩ đến... Ý nghĩ của Cẩm Nương... Thật đúng là dọa người, thế nhưng mà, đối với tên đầu muối đều không vô kia giống như thật cũng chỉ có một chiêu như vậy thôi... Có lẽ giấu lại, chuyện này rất khả thi.

Lạc Hà nhất thời gục đầu, bị Cẩm Nương nói ngược ngừng khó ngăn cản, lại giống như đang trầm tư, Cẩm Nương không khỏi nở nụ cười, nói như vậy nếu là nói cho nữ tử bên cạnh nghe, sợ là không chửi mình cũng sẽ hận mình, đây chính là chuyện tổn hại đến danh tiết người ta a, tuy rằng làm, Lãnh Thanh Dục nhất định sẽ chịu trách nhiệm, nhưng đưa hái non sẽ ngọt sao? Bất quá, thấy Lạc Hà thế nhưng lại tràn đầy tự tin, Lãnh Thanh Dục người cổ chấp đến chết như vậy, chỉ có biện pháp như vậy mới tốt thôi.

Cẩm Nương cũng không làm ầm ĩ nàng, mặc kệ để chính nàng cân nhắc, nàng bất quá cũng chỉ là nói đùa, đừng nói tại thời đại lễ giáo sâm nghiêm, nếu như ở hiện đại, muốn nữ tử đến cường đối với nam tử... Cũng rất khó làm được, dù sao vẫn còn vấn đề lòng tự trọng.

“Chúng ta trước tiên giải quyết chuyện biểu tỷ đi, thế tẩu người thật là xấu, thoáng cái lại chuyển đến trên người của ta.” Lạc Hà hơn nửa ngày mới ngược ngừng hoàn hồn lại, hờn dỗi mà chuyển chủ đề.

“Vấn đề này không thể nóng vội, dù sao đại ca còn tại thế, người lại muốn nàng liền tiếp nhận người khác, nhất định là rất khó đó, một hồi nữa rồi nói sau. Ủ, hôm nay A Tồn cũng đi biên quan, người không có ở đây... Đến mai ta viết cho A Tồn phong thư, hẳn nếu là thật tâm thích đại tẩu, vậy hãy để cho hắn cách một khoảng thời gian thì viết cho đại tẩu phong thư, cũng không thể cắt đứt liên hệ, lâu ngày, đại tẩu cuối cùng sẽ thay đổi tâm ý, chào ôi, đúng là thời thanh xuân, vì cái loại người này tiêu hao, thật sự không đáng ah.”

Cẩm Nương thở dài, tiếp tục đi lên phía trước, cũng là khích lệ Lạc Hà nói.

Lạc Hà cũng cùng thở dài một hơi, tinh thần có chút không tập trung, đến trong viện của Thượng Quan Mai, chỉ thấy Thị Thư đứng lúc bê chậu nước đi ra, thấy Cẩm Nương đến, nhanh chóng đặt chậu xuống hành lễ với Cẩm Nương: “Nô tài thỉnh an vương phi.”

Cẩm Nương vội khoát khoát tay nói: “Vẫn cứ gọi ta là phu nhân, mẫu phi mới là vương phi trong phủ này, mẫu phi còn ở một ngày, ta cũng chỉ là phu nhân.”

Thị Thư nghe vậy sửng sốt, ngược lại liền minh bạch dụng ý của Cẩm Nương, nơi này là tiểu viện của đại phu nhân, đại phu nhân trước kia là thế tử phi, vốn vương phi vị hân là thuộc về đại phu nhân, nhưng mà thế sự biến hóa quá lớn, hôm nay đại gia đã ở tù, có còn mệnh đi ra hay không cũng không biết được, đại phu nhân ở đâu còn có thể có cái danh vương phi, nhị phu nhân đây là đang chú ý đến thể diện của đại phu nhân, không muốn làm tổn thương đại phu nhân.

“Vâng, nhị phu nhân.” Thị Thư lại cung kính hành lễ với Cẩm Nương.

Bà vú đang cho Linh nhi uống sữa, Thượng Quan Mai ngồi ở một bên làm quần áo mùa xuân cho Linh nhi, thấy Cẩm Nương đến, nhanh chóng đứng lên, cười nói: “Đệ muội hôm nay không phải là đi tiễn nhị đệ sao? Như thế nào rảnh rỗi đến nơi này của ta vậy?”

Cẩm Nương đi qua, tiếp nhận quần áo nhỏ trong tay nàng giữ ra xem: “Mọi người đi rồi, ta cũng không thể đứng lâu ở bên ngoài trúng gió a, nghĩ đến đã lâu không đến thăm đại tẩu, châm pháp của đại tẩu, càng ngày càng tinh xảo nha.”

Thượng Quan Mai cười mời Cẩm Nương ngồi, lại nói với Lạc Hà: “Người nha, đừng có suốt ngày chạy loạn ở bên ngoài, di hôm kia còn nói với ta, muốn tìm người tốt cho người nha, đừng muốn lấy cái người không thuộc về người, không đáng để như vậy.”

“Vậy người cũng đồng dạng ah, không nên nghĩ đến người không đáng, thử nghĩ xem người đó thuộc về người sao.” Lạc Hà lập tức lấy lời của nàng đáp trở lại nàng.

Thượng Quan Mai nghe xong liền trừng mắt nàng, không được tự nhiên nói với Cẩm Nương: “Nàng là tính tình trẻ con, đệ muội đừng nghe nàng nói lung tung.”

Cẩm Nương cười ngồi xuống, lại nói: “Ta ngược lại cảm thấy Lạc Hà nói không sai, đại tẩu còn trẻ, những cái kia không đáng giá làm người, là nên sớm quên đi mới tốt.”

Thượng Quan Mai nghe xong sắc mặt liền ảm đạm, lại nói với Cẩm Nương: “Các nàng đều nói kỹ thuật thêu của đệ muội rất tốt, không bằng giúp chị dâu ta thêu cành hoa mai trên quần áo của Linh nhi đi, y phục này ta muốn đợi lúc Linh nhi tròn nửa tuổi mặc, cũng không biết lớn nhỏ có phù hợp không.”

“Tốt, chỉ cần đại tẩu không chê là được, lại nói tiếp, Linh nhi từ lúc sinh ra đến hiện tại, còn chưa khỏe để xử lý qua tiệc rượu dâu, nếu không, đợi đến lúc Linh nhi nửa tuổi, chúng ta mời mấy bàn, trong phủ thêm náo nhiệt ah.” Cẩm Nương vừa cười vừa nói.

Thượng Quan Mai nghe xong thương tiếc liếc nhìn Linh nhi, thở dài nói: “Đứa nhỏ này rất nghe lời, sau khi thân thể tốt rồi, cũng không có ồn ào, tâm ý này của đệ muội, ta đương nhiên là đồng ý, chỉ là... Không biết cha nó khi đó có còn tại thế không...” Nói xong, thanh âm liền nghẹn ngào, cầm khăn lau nước mắt.

Cẩm Nương liền liếc nhìn Lạc Hà, Lạc Hà cũng rất bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra, thật sự chính là như lời Cẩm Nương nói, bây giờ nói chuyện Lãnh Tôn, thật sự hơi sớm ah.

Lời nói phân hai đầu, lại nói đến bên kia, lại nói Lãnh Hoa Đình trải qua đường dài vội vàng đến biên quan, Tôn đại lão gia đã sớm ở bên ngoài U thành nghênh đón hân rồi, mấy tháng qua đi, Tôn đại lão gia người già đi rất nhiều, trên mặt râu rìa rất dài, thần sắc rất là tiêu tụy, xem ra, ông trấn giữ rất cực khổ, nhưng mà, U thành vẫn một mực không thất thế, bảo vệ cánh cửa của Đại Cẩm, cũng bảo trụ hơn mười vạn dân chúng gia viên U thành.

Lãnh Hoa Đình từ rất xa thấy Tôn Tướng quân liền xuống ngựa, nhấc chân sải bước đi nhanh tới, vừa đến trước mặt Tôn Tướng quân liền quỳ xuống, “Nhạc phụ, ngài đã khổ cực rồi.”

Tôn Tướng quân liền vội vàng nâng hân dậy, nhìn kỹ hai mắt hân, không dùng được gạt đầu, trên mặt mang ý cười nói: “Àn, không tệ, đứng lên đi, tiểu Đình quả nhiên là ngọc thụ lâm phong nha, Tứ cô nương của

ta sợ là lại muốn đắc ý thêm một chút.”

Lãnh Hoa Đình lại không nghĩ tới đại lão gia sau khi nhìn thấy hắc câu đầu tiên lại nói như vậy, lòng tràn đầy lo lắng tại một câu nói này của đại lão gia đều tan biến, trong nội tâm cũng dâng lên một cỗ quý trọng từ trong đáy lòng, ở đây dưới điều kiện gian khổ, đại lão gia vẫn giữ được cá tính lạc quan cởi mở, cho nên, mới có thể giữ được U thành này, trải qua chiến tranh cùng giá lạnh.

“Nhưng mà, Tứ cô nương kia của ta cũng là nhân trung chi phượng đó, nàng cũng là nhân vật ngàn dặm mới tìm được một nha, ai nha, cháu ngoại của ta đâu rồi, lớn lên như thế nào rồi? Giống người hay là giống Cẩm Nương, tốt nhất là giống người nha, tương lai lại là một tiểu công tử mê chết người không đền mạng ah.” Đại lão gia kéo tay Lãnh Hoa Đình liền bắt đầu nói đầu đầu.

Lãnh Hoa Đình lúc này mới nhớ tới sau khi Cẩm Nương sinh Dương ca nhi, trở lại kinh thành thì đại lão gia đã tới biên quan rồi, hai ông cháu chưa từng gặp qua, trách không được sẽ hỏi như vậy.

Vốn cho là cha vợ và con rể sẽ là nước mắt rơi đầy mặt gặp nhau trong bầu không khí hài hòa, đến trong trường của đại lão gia, hai người lúc này mới vòng vo vào chính đề, Lãnh Hoa Đình lúc này đây dẫn mười vạn binh đến, Dự Thân vương giữ chức quân sư ở phía sau đôn đốc lương thảo, sẽ đến muộn vài ngày.

Mà đại lão gia vốn còn không đến bốn vạn binh lực, có thể thấy được, mấy tháng trước chiến tranh thảm thiết đến cỡ nào, binh lực người Tây Lương kỳ thật cũng chưa đủ tám vạn, chỉ là binh lực của bọn họ cường hãn giỏi cưỡi ngựa bắn cung, tác chiến dũng mãnh, so với binh của Đại Cẩm có thể dùng một địch năm, cho nên, hiện tại mười vạn đại quân Đại Cẩm do Lãnh Hoa Đình lãnh binh tiếp viện, nhân số binh lực tuy mạnh hơn Tây Lương, nhưng sức chiến đấu lại rất khó mạnh bằng địch quân.

Lúc Đại lão gia nói tới chiến cuộc, mày rậm nhíu chặt, rất không thoải mái, nhưng Lãnh Hoa Đình lại tràn đầy tin tưởng, hắc rất cẩn thận hỏi đến thế cục hai bên, địch quân lĩnh quân cùng địa hình trú đóng của quân đội vân vân...

Đại lão gia từng cái từng cái giảng giải hơn nữa, thực sự đoán ra một ít ý đồ của Lãnh Hoa Đình: “Tiểu Đình, người không phải là muốn muốn đánh lên chứ?”

“Xác thực như thế, nhạc phụ, chắc hẳn ngài cũng biết con đã từng huấn luyện qua một số tư binh, số quân đội kia rất giỏi tấn công cự ly ngắn, tất cả bọn hắc mỗi người đều có một tuyệt chiêu võ công riêng, thân thủ rất nhanh nhẹn, hơn nữa, Cẩm Nương còn cải tiến một loại bom cầm tay, lực công phá rất mạnh, lúc chúng con ở Giang Nam, đã từng chịu qua nỗi khổ của loại bom này, nhưng mà, Cẩm Nương cải tiến cái này so người Tây Lương dùng còn tốt hơn, uy lực càng lớn hơn.”

170. Chương 171: Chương 171

Nói đến Cẩm Nương, khoe miệng Lãnh Hoa Đình liền không tự giác có chút nhếch lên, cũng giống như nàng, mới rời khỏi, mà đã bắt đầu nhớ nhung rồi, nếu không có Dương ca nhi, nếu không phải nơi đây quá mức nguy hiểm, nếu không có chuyện nữ nhân không được phép đứng trong quân ngũ, nếu không có... Kỳ thật, chỉ có một điểm, nếu không sợ nàng gặp nguy hiểm, sợ nàng chịu khổ, hẳn thực sự nghĩ chỗ nào cũng muốn mang nàng theo, một khắc cũng không muốn cùng nàng chia lìa.

“Ah, Tứ cô nương nhà ta ngay cả cái này cũng hiểu? Nàng cũng quá bất công rồi, lão tử trên chiến trường, nàng như thế nào không làm vài thứ tốt cho cha nàng giải khốn đây?” Tôn đại lão gia nói xong râu ria liền vểnh lên, vẻ mặt bất mãn, nhưng trong mắt lại là tự hào vui vẻ.

“Đâu chỉ có như vậy, chúng ta còn cùng nhau cải tiến máy ném đá, nàng bảo Tương Tác Doanh chế ra lò xo độ co dãn rất mạnh, có thể đem quả bom quăng ra khoảng cách trên trăm trượng, binh mã của bọn họ cường tráng thì như thế nào, con rể của ta kéo mười cái máy ném đá, hơn nữa còn thêm mấy chục xe ngựa thuốc nổ, ta xem thiết kỵ của người Tây Lương như thế nào chống lại máy ném đá của ta.” Ngón tay Lãnh Hoa Đình trên bản đồ quân sự vạch dấu chỉ điểm, đang suy xét thời gian cùng địa điểm công kích tốt nhất.

Đại lão gia vốn là nghe được như lọt vào sương mù, sau khi nghe Lãnh Hoa Đình giải thích qua, mặt mày lập tức hớn hở, ông bị người Tây Lương ghen ghét hơn mấy tháng rồi, vừa nghe có loại vũ khí cao siêu như vậy, sao lại không thích, nhất thời vị lão tướng chiến trường này bị hào hùng kích lên, ước gì lập tức liền cùng người Tây Lương nhất quyết phân cao thấp.

Vì vậy cha vợ con rể không quản đi đường mệt nhọc, ngồi tại trên địa đồ bắt đầu thương nghị.

Đại doanh Tây Lương trú đóng trong khe núi cách U thành không đến ba mươi dặm, nơi này địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công, nguyên soái lĩnh quân là Bắc viện đại vương của Tây Lương, lúc này, hắn đang ở trong đại doanh soái của mình cùng các tướng quân cấp dưới ăn thịt dê nướng, uống rượu trắng.

Tin tức viện quân của Đại Cầm đến bọn hắn đã sớm biết, Nam Viện đại vương ở phương diện tình báo từ trước đến nay là chuẩn xác nhất, kịp thời nhất, tên tiểu tử tàn tật của Giản Thân vương phủ vậy mà cũng mang binh tới chiến trường, Bắc viện đại vương ngấm lại liền cười, thò tay cắt một khối thịt dê, chấm vào nước tương, bỏ vào miệng ăn liên tục, vừa ăn vừa nói với một tướng quân trung niên bên cạnh:

“Nghe nói tiểu tử lãnh binh kia lớn lên còn xinh đẹp hơn so với nữ nhân, A Lạp Đồ, ngày mai ngươi bắt sống tên đó mang đến đây cho bản soái, để cho bản soái thưởng thức tư vị của hắn, có thể so với đám đàn bà còn tiêu hồn hay không hơn, ha ha ha.”

Người tên là A Lạp Đồ tướng quân nghe xong hai mắt cũng biến thành lang sói, nịnh nọt rót đầy rượu cho Bắc viện đại vương, lại cắt khối thịt đùi dê tốt nhất đưa cho Bắc viện đại vương, cười gian nói: “Đại Vương yên tâm, người Đại Cầm là loại nhu nhược, chỉ có thể ngâm thơ vẽ tranh, có thể trên chiến trường không bao nhiêu người, mẹ nó lớn lên đều giống đàn bà, đến mai thuộc hạ liền đi khiêu chiến, nhất định đem tiểu tử kia bắt sống cho ngài, chỉ là, ngài nếm xong, nên thưởng cho thuộc hạ cùng xem tư vị của hắn như thế nào, nghe nói tiểu tử kia là đệ nhất mỹ nam của Đại Cầm, một ánh mắt có thể làm cho tất cả nam nữ đều hồn xiêu phách tán, ai nha nha, ngấm lại liền thấy mất hồn ah.”

Đám đại tướng quân ngồi bên ngoài nghe xong đồng loạt phá lên cười ha ha, Bắc viện đại vương lại nghiêm mặt nói: “Ngày mai vẫn không thể đi, tin tức từ phía nam tới chỉ nói tiểu tử kia chưa từng đánh giặc, nhưng binh thư đã đọc qua không ít, mặt khác, lúc này đây bọn hắn lại tới thêm mười vạn đại quân, năng lực của Đại Cầm không ít, chỉ là dám liều mạng không nhiều lắm, nhưng nghe nói tân hoàng bọn hắn rất xem trọng vũ lực, lúc này đây mang binh đến khả năng so với quá khứ sẽ cường hơn một ít, chúng ta cũng không thể phớt lờ ah.”

Tên tướng quân A Lạp Đồ kia nghe xong lập tức cúi đầu xác nhận, nhưng khinh thường trong mắt lại không chút nào che dấu, ngồi phía trên cũng có tướng quân nhỏ giọng nói: “Người Đại Cầm, coi như là lại sùng võ thì như thế nào, bọn hắn tham lam an nhàn đã quen, cuộc sống áo cơm sung túc đã lâu, sẽ thiếu đi cảm giác nguy cơ, luyện tập sẽ sơ xài, binh lính của bọn hắn, đều trứng mềm, bọn hèn nhất, đến một người giết một người, đến một đôi, giết một đôi, đại soái đại vương không cần lo lắng, mặt tướng dám khoe khoang khoác lác, qua một tháng nữa, U thành có thể bị chúng ta hạ.”

Bắc viện đại vương nghe xong nhú mày nói: “Tôn lão đầu kia cũng không phải loại nhu nhược, chúng ta cũng đã ‘gặm’ hơn mấy tháng rồi, hắn luôn khẳng khái sống chết chống đỡ, hôm nay cuối cùng hắn cũng chờ được viện binh đến. Một tháng, U thành trong vòng một tháng rất khó hạ, nhưng không hạ được cũng phải hạ, chúng ta, dây dưa không nổi nữa, tuy nói lấy chiến tranh nuôi chiến tranh, nhưng vật tư trong nước quá mức thiếu thốn, chúng ta đoạt được đa số đồ đạc tất cả đều trợ giúp trong nước rồi. Lúc này đây, thật không nghĩ tới Đại Cầm nhanh như vậy đã gom góp đủ lương thảo cùng nhân mã, thương đội của bọn hắn không phải là còn chưa trở về sao? Lấy tiền ở đâu ra? Bọn hắn, có phải hay không lại có căn cứ kiếm tiền mới? Nếu là như thế, chúng ta thực chỉ có thể tốc chiến tốc thắng thôi, nếu lại tiếp tục, chúng ta sẽ thua không thể nghi ngờ gì.”

Bắc viện đại vương nói làm cho các tướng lĩnh lâm vào trầm tư, trong đó một gã chức quan có vẻ thấp hơn một chút nói: “Triều đình Đại Cầm quốc khổ sớm đã bị Nam Viện đại vương chúng ta chuyển đi trông không rồi, nhưng mà, nghe nói, Giản Thân vương phủ thật sự lại nghĩ ra biện pháp tốt kiếm tiền, nói là chế tạo ra một loại xà phòng giặt quần áo cùng tắm rửa đều dùng rất tốt, không chỉ để bán ở Đại Cầm, còn tiêu thụ ở Đông Lâm và các quốc gia khác, buôn bán lời thật là nhiều bạc, lần này quân lương cùng lương thảo của đại quân nghe nói tất cả đều là của riêng Giản Thân vương phủ tặng đấy.”

Vừa nói đến xà phòng, các tướng lĩnh liền bắt đầu nghị luận, có từng dùng qua một hai khối, nói là rất thoải mái, xà phòng ở Tây Lương còn rất ít gặp, chỉ là ngẫu nhiên có thương nhân đi Đông Lâm, mang về một ít, rất nhiều quý tộc dùng một lần liền thích, so di tử (1 loại xà phòng thô làm bằng mỡ động vật) trước kia không biết mạnh hơn bao nhiêu lần, chỉ là, thật không biết là như thế nào làm được.

“Thật sự là đáng tiếc ah, lão nhị ở phía nam ẩn núp nhiều năm như vậy, ngoại trừ bạc, thực sự vật dụng hữu ích cũng không có mang trở về, gần đây hành động lỗ sát (bắt + giết) cũng thất bại, bằng không thì, đem bắt đứa con dâu của Giản Thân vương đến Tây Lương chúng ta, cũng tạo ra vài loại đồ đặc hiếm lạ này nọ, cùng nước khác giao dịch buôn bán, Tây Lương chúng ta cũng không biến thành khốn cùng như thế này.” Bắc viện đại vương thở dài một tiếng nói.

Một đám người đang ăn thịt uống rượu, nói chuyện trên trời dưới đất, ai cũng không biết, bên ngoài đại doanh, một đội ngũ đặc biệt đang lặng lẽ ẩn náu, bọn hắn đi đường yên lặng không một tiếng động, hành động thực sự nhanh nhẹn như điện, trong tay mỗi người cầm một cái nỏ nhỏ, một con dao nhỏ, còn có một quả bom ném tay loại nhỏ, tiến vào khe núi, liền vô thanh vô tức bắn chết lính gác, tiếp theo liền như ma quỷ len vào các trường doanh, có người trong tay xách theo một thùng dầu đen, vừa tiếp cận lều, liền đem dầu đen trong thùng giội lên trên lều, sau khi giội hết liền rất nhanh lui lại, đội ngũ vài trăm người, rất nhanh liền đem mấy cái lều chung quanh đại doanh Tây Lương toàn bộ đề giội dầu, sau khi xong việc, tất cả đều lui ra ngoài.

Toàn bộ quá trình thời gian không đến mấy khắc chung, trong quân đội Tây Lương căn bản không có người phát hiện, Bắc viện đại vương lại cùng các đại tướng thương nghị chi tiết khiêu chiến cùng quy tắc tác chiến ngày mai, đột nhiên nghe được một tiếng nổ dữ dội, Bắc viện đại vương nghe vậy chấn động, có quan quân lập tức cầm lên trường đao, chuẩn bị lao ra khỏi trường, nhưng thấy bên ngoài ánh lửa ngập trời, ngay sau đó tiếng kêu thảm nổi lên, trong đại doanh nhất thời gào khóc thảm thiết, đao binh âm vang rung động, loạn thành một đồng.

Sắc mặt Bắc viện đại vương kịch biến, hô to nói: “Dịch nhân tập kích doanh trại rồi, mau mau rời trường lên ngựa tác chiến.”

Nói xong, chính mình dẫn đầu đi ra lều lớn, đã thấy bên ngoài ánh lửa ngập trời, toàn bộ người Tây Lương trong đại doanh loạn cả một đoàn, không ít quân sĩ trên người bị bén lửa, vừa gọi vừa chạy trốn chết, một số chỗ thì lăn qua lộn lại, không ngừng dập lửa trên người mình, còn có người dứt khoát cởi hết y phục trên người mình, thân thể trần truồng chạy loạn.

Bắc viện đại Vương nhìn thấy tức giận đến nổi trận lôi đình, thời tiết rét lạnh như thế, lửa như thế nào bén cháy được, lại như thế nào thoáng cái liền cháy hừng hực sạch bách như vậy, quan binh thủ doanh tuần tra đều là người chết sao? Dù thế nào cũng không có khả năng trong một khắc mà đốt nhiều doanh trường như vậy.

Hắn xoay người lên ngựa, chỉ huy nhân mã đi dập lửa, nhưng gió trợ thế lửa, rất nhanh chính doanh trường hắn ở cũng bắt đầu cháy, có binh sĩ tìm được nước tới dập tắt lửa, nhưng lửa kia cũng rất quái, càng dội nước, cháy đến càng vượng, lửa cháy phía trên nước, nước chảy chỗ nào lại đem chỗ doanh trường đó đốt cháy, nhất thời khét lẹt khó nghe, không ít tướng sĩ đã bị khói xông chết, Bắc viện đại vương khiếp này vẫn là lần đầu tiên thấy được sự tình quỷ dị như vậy, không khỏi hoảng hốt trong lòng, mắt thấy mấy vạn quân mũi nhọn đều muốn táng thân trong biển lửa, chỉ có thể lệnh cho tướng sĩ vứt bỏ lều trở về thành, trở lại toàn thành lúc trước đoạt được.

Hai vạn quân Tây Lương tiên phong, trong biển lửa bị chết cháy hơn một nửa, còn lại chạy thoát tìm đường sống đều cưỡi ngựa, chuẩn bị đi theo quan quân trốn về thành, nhưng chuồng ngựa ở bên trong, ngựa bởi vì lửa cháy quá lớn, bị thụ kinh, trốn thì trốn, chết thì chết, giống như nổi điên chạy ra bên ngoài trốn, như thế lại giẫm đạp chết không ít binh sĩ, Bắc viện đại vương cuối cùng mang nhân mã chưa đủ tám ngàn người ra khỏi khe núi.

Cho dù một vài người như vậy, tại chỗ hổng của khe núi, lại gặp phục kích.

Nguyệt hắc phong cao (*đêm về khuya không trăng gió lớn), quỷ ảnh lác lác, hai bên núi căn bản là không có dấu vết người, người Tây Lương không biết đi qua đoạn núi này bao nhiêu lần, nhưng đường núi quen thuộc như vậy, cũng mang đến cho bọn hắn sự khủng hoảng không hiểu nổi, Bắc viện đại vương ngồi trên

lưng ngựa, đã mệt mỏi lại phần nộ, hấn từ lúc chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên hấn gặp chuyện quỷ dị cùng thất bại thảm hại như vậy.

Trốn tới Tây Lương có người có ngựa, có mất ngựa, liền đi theo đội ngũ chạy đằng sau, bởi vậy, đội ngũ tiến lên tốc độ cũng không nhanh, đột nhiên, trong đội ngũ truyền đến một trận tiếng nổ mạnh, liền lập tức có vài tên quân sĩ Tây Lương bị nổ bay lên, lập tức huyết nhục bay tứ tung, cảnh tượng vô cùng thê thảm, lúc quân sĩ bên cạnh còn chưa lấy lại tinh thần, lập tức lại có một quả bom trong đội ngũ nổ tung, đội ngũ lập tức loạn cả một đoàn, người cưỡi ngựa liền không quan tâm tới phía trước chạy trốn, có không ít người đi bộ bị giẫm chết.

Đội ngũ chỉnh tề lại loạn làm một đoàn, Bắc viện đại vương hô to không cho phép loạn, bảo trì đội hình, nhưng làm sao còn có người để ý đến hấn, các tướng sĩ bị tiếng nổ mạnh dọa bể mật, đại đa số đều chạy tán loạn sang hai bên.

Nhưng lúc này những quả bom lại như có mắt vậy, nhằm hướng có nhiều người mà nổ, lập tức lại có rất nhiều binh lính Tây Lương chết do bị nổ tung, Bắc viện đại vương còn muốn quay đầu lại duy trì trật tự, tướng quân đi theo bên cạnh hấn lại ngăn cản hấn, nói: “Đại Vương, chúng ta trúng mai phục rồi, hay là ngài mau chạy đi.” Nói xong, lập tức quát roi vào ngựa của Bắc viện đại vương, ngựa của Bắc viện đại vương bị quát hướng về phía con đường ra khỏi núi mà chạy.

Phía sau hấn còn đi theo vài tên cận vệ, lúc đang muốn lao ra sơn khẩu, đối diện đã có một người một ngựa ngăn ở đường ra, bó đuốc chớp động phát ra ánh sáng màu đỏ, chiếu lên gương mặt tuần mỹ vô trù, diễm lệ chói mắt, Bắc viện đại vương cực độ hoảng sợ chợt thấy người xinh đẹp không gì sánh được như vậy xuất hiện trước mắt, hoảng loạn cho rằng thần tiên giáng trần, miệng không khỏi có chút mở ra, ánh mắt dừng ở trên người người kia mở lớn, nhìn người nọ không nhúc nhích, đã quên chính mình vẫn là đang trên đường chạy trốn.

Thiếu niên tuần mỹ giống như thần tiên đã mở miệng: “Bốn tướng chính là Lãnh Hoa Đình của Đại Cẩm, người không phải rất muốn gặp mặt bốn tướng sao?”

Bắc viện đại vương lúc này mới kịp phản ứng, trong lòng siết chặt một hồi, nhưng thấy Lãnh Hoa Đình chỉ đến đây một mình, không khỏi lại thở dài một hơi, nguyên bản chỉ khí hào phóng lại nâng lên khắp nơi, cười ha ha nói: “Người quả nhiên có vài phần thủ đoạn, nhưng mà, người cũng quá mức tự đại rồi, đơn độc một mình đến đây, cho rằng bốn vương là cái loại ăn chay sao? Người đã tự động đưa tới cửa, bốn vương cũng không khách khí, ai nha nha, quả nhiên danh bất hư truyền, thật sự so với đàn bà đẹp nhất còn muốn đẹp hơn mấy phần.”

Nói xong, tay vung lên, tướng sĩ đi theo phía sau hấn liền ủa lên, tấn công về phía Lãnh Hoa Đình.

Ngoài dự đoán của mọi người, Lãnh Hoa Đình không nghênh mà lại thối lui, tiện tay ném một quả bom hướng tới đám quân sĩ đang tràn tới, quả bom nổ tung trong đám người, lập tức người thì gào thét ngựa thì hí vang, nhiều người chết cùng bị thương, Bắc viện đại vương tức giận, không nghĩ tới Lãnh Hoa Đình âm hiểm xảo trá như thế, theo như lệ cũ của giang hồ, một mình như thế cản đường đương nhiên là khiêu chiến với mình, dốc sức đánh chiến, nào biết hấn không chiến đấu lại không nói, vậy mà làm việc mờ ám, nửa điểm cũng không quang minh lỗi lạc.

Trong nội tâm oán hận, liền oa oa kêu to phóng về phía Lãnh Hoa Đình, cũng không để ý tay hấn có còn ném lại bom hay không, mọi người Tây Lương đều có một cỗ sức lực ngoan cường cùng huyết tính, thời điểm hai người đối mặt, chỉ có tiến không có lùi, bất tử bất hưu (không chết không thôi).

Lãnh Hoa Đình lại bất động, mỉm cười nhìn xem Bắc viện đại vương đang hướng tới gần mình, cổ tay khẽ đảo, một cái nổ nhỏ xuất hiện cầm trên tay, tại lúc Bắc viện đại vương tới gần mình cách không đến mấy trượng, kéo cung cài tên, “vụt, vụt, vụt” ba mũi tên lông vũ bắn ra cùng một lúc, Bắc viện đại vương sớm có phòng bị, hươu trưởng đao đánh rơi ba mũi tên kia, nhưng ai ngờ, cái mũi tên lông vũ kia bất quá chỉ là hư chiêu, sát chiêu chính thức lại tiến phiêu vung ra trong tay Lãnh Hoa Đình kia, một phát liền trúng vào mắt tọa kỵ của Bắc viện đại vương, con ngựa kia bị chấn kinh, lập tức nâng chân lông lên, bỗng nhiên đem Bắc viện đại vương hất xuống khỏi ngựa.

Lãnh Hoa Đình lại không chần chờ, liền phát mấy mũi ám khí, phong bế mấy chỗ đại huyết của Bắc viện

đại vương, thúc ngựa tới, khom người chụp tới, giống như kiếm đầu chó chết đem Bắc viện đại vương mò lên, đặt ở phía sau trên lưng ngựa, nghênh ngang rời đi.

Mà lúc này những tướng sĩ đi theo Bắc viện đại vương mới nhớ tới muốn nghĩ cách đi cứu Bắc viện đại vương, nhưng một hồi mũi tên phóng tới bọn hắn như mưa, nơi lộ khẩu này, ở đâu chỉ có một mình Lãnh Hoa Đình, rõ ràng còn có không ít quân sĩ Đại Cẩm mai phục, Bắc viện đại vương trên ngựa nhìn thấy bộ hạ của mình từng bước từng bước ngã xuống dưới mưa tên, trong lòng mắng to Lãnh Hoa Đình hèn hạ vô sỉ.

Lãnh Hoa Đình cười ngựa vừa chạy vừa cười ha ha nói: “Nương tử của ta đã từng nói qua, không cho phép ta cùng người đơn đả độc đấu, nói cái kia bất quá chỉ là chủ nghĩa anh hùng cá nhân mà thôi, mà ta lại nghe lời nương tử nhất đó.”

Trong lời nói, tuyệt không cảm giác mình nghe lời nữ nhân mà cảm thấy hổ thẹn, ngược lại còn vô cùng bình bình cao hứng.

Một đội quân hai ngàn người, thừa dịp lúc ban đêm phục kích, nhưng lại đem gần hai vạn quân tiên phong của Tây Lương cơ hồ diệt hết, cũng bắt sống Bắc viện đại vương, tin tức này làm cho quan quân Đại Cẩm trong lòng phẫn chấn, sĩ khí dâng cao chưa từng có.

Người Tây Lương tự nhiên không dám lại dễ dàng đến dưới U thành khiêu chiến nữa, đại soái Tây Lương tức giận đến mức ở trong một tòa thành khác bị cướp đi mà mắng to người Đại Cẩm hèn hạ vô sỉ, đánh trận không nói đến nguyên tắc, nhưng lại cũng không dám khinh thường người Đại Cẩm nữa.

171. Chương 172: Chương 172

Vài ngày qua đi, Lãnh Hoa Đình tự mình dẫn đại quân đến khiêu chiến dưới thành của người Tây Lương, nhưng người Tây Lương lại chết cũng không chịu ra khỏi thành ứng chiến, Lãnh Hoa Đình liền dùng mấy ném đá ném bom, đánh bay cửa thành, chiến tranh liền lại một lần nữa khai hỏa, hắn đang mang một vạn nhân mã rút ra từ trong Tây Sơn đại doanh, trải qua huấn luyện đặc thù, trang bị cũng đặc thù, tác chiến dũng mãnh, chiến pháp (phương pháp chiến đấu) linh hoạt đa dạng, cùng đồng dạng với Lãnh Hoa Đình, tuyệt không kém cỏi, dùng linh hoạt làm chủ, cần bản không chú ý cái gì mà trận pháp các loại, chỉ cần có thể thắng, có biện pháp gì đều đem ra hết.

Người Tây Lương vẫn là rất cường hãn, qua một hồi đại chiến giằng co vài ngày, đánh cho gian khổ lại thảm thiết, bất quá, cuối cùng vẫn là đoạt lại được thành trì bị người Tây Lương chiếm.

Lãnh Hoa Đình đang cùng người Tây Lương chiến đấu, Bạch Thịnh Vũ cùng Lãnh Khiêm mang theo Trung Lâm thúc đã sớm vượt qua phong tỏa tuyến (đường ranh giới dùng để ngăn chặn qua lại) tiến nhập Tây Lương cảnh nội, đã bắt đầu hành trình gian thương của bọn hắn.

Mùa đông Tây Lương quả nhiên vật tư mục rữa hư hại, Tây Lương không sản xuất bông vải, áo bông đều được đưa tới từ Đại Cẩm hoặc Đông Lâm bên kia, nhưng hôm nay chiến sự căng thẳng, vải bông tốt của Đại Cẩm sẽ rất khó vượt qua được biên giới, Bạch Thịnh Vũ đương nhiên cũng không có can đảm dám mình mục trương đảm tại Kinh thành Tây Lương tiêu thụ đồ vật Đại Cẩm, đi không lâu, hắn liền ở dưới sự trợ giúp của Trung Lâm thúc, dụ dỗ được một gã phú thương Tây Lương, cái phú thương hoàng thất kia cũng có chút ít bí quyết qua kiểm soát, cho nên, việc buôn bán làm được cũng rất lớn.

Bạch Thịnh Vũ từ trước đến nay gặp cơ hội sẽ nắm bắt, sau khi mời cái phú thương kia đến một chỗ lịch sự trong khách sạn ngồi xuống, liền nói mình là người Tây Lương, biết rõ trong nước thiếu vải bông, liền đi qua bên Đại Cẩm nhập hàng về, chỉ là năng lực có hạn, thân không có bối cảnh hùng hậu, không dám tiêu thụ ở trên kinh thành, đặc biệt tìm một vị có bản lĩnh, có bối cảnh tốt để hợp tác vân vân và vân vân.

Cái kia phú thương đã sớm muốn những thứ tốt của Đại Cẩm, đang lo tìm không thấy nguồn cung cấp, thấy có người đưa tới tận cửa, đương nhiên là vui mừng vô cùng, hơn nữa thương nhân vốn là quan trọng

lợi ích, có được tiền lợi nhuận, làm sao mà còn chú ý đến những mục đích chính trị gì gì đấy nữa, đương nhiên hoàn toàn đáp ứng, sợ chuyện mần ăn bị người khác đoạt đi.

Đương nhiên hần làm kinh doanh cũng cẩn thận, tự mình sau khi kiểm tra qua hàng hóa, lại chỉ thanh toán một nửa tiền, đem toàn bộ hàng hóa kéo đi, nói là sau khi tiêu thụ hết sẽ giao một nửa tiền còn lại.

Bạch Thịnh Vũ cũng không để ý, liền dễ dàng dứt khoát dựa theo ý tứ đó của hần mà làm, thật sự chỉ lấy hần một nửa tiền, lại để cho hần toàn bộ đem hàng hóa mang đi.

Hóa thương (thương nhân buôn bán hàng hóa) trong một tháng liền rất nhanh đem mấy trăm cây (cuộn) vải bông tốt nhất tất cả đều tiêu thụ không còn, kiếm được đầy bồn mần bát mần (đầy túi), vốn nghĩ cùng Bạch Thịnh Vũ là làm một cú (làm xong một lần rồi chuồn luôn không nghĩ đến tương lai), muốn chiếm tiện nghi một nửa tiền hàng của Bạch Thịnh Vũ, nhưng toàn bộ hàng trong tay đã xuất ra hết, lại ức không nổi còn muốn kiếm thêm, lòng tham trỗi dậy, chủ động tìm tới Bạch Thịnh Vũ, yêu cầu lại nhập hàng, một nửa tiền hàng kia đương nhiên là thành thật giao hết.

Bạch Thịnh Vũ chỉ cười không nói, lúc này, một phú thương có tiếng khác cũng tới, hần là hóa thương tiêu thụ xà phòng, tình hình cũng gần trước cũng tương tự, chỉ giao một nửa tiền hàng rồi đi, hơn một tháng sau mới lại chủ động tìm tới Bạch Thịnh Vũ lần nữa.

Trong lúc nhất thời, hai gã hóa thương ngồi cùng một chỗ mới biết được Bạch Thịnh Vũ không chỉ là tiêu thụ xà phòng, trong tay còn có nguồn cung cấp khác rất dễ bán, lòng tranh đua trỗi dậy, tranh nhau ra điều kiện cùng Bạch Thịnh Vũ, thậm chí chỉ muốn đem người cùng nghề khác ép cho bị loại ra.

Vì vậy Bạch Thịnh Vũ liền thuận tiện lên giá, thảo luận, đương nhiên không phải chỉ là vấn đề giá tiền hàng hóa, đưa ra không ít điều kiện tiêu thụ có lợi với mình, một đường mất xích buôn bán bí mật tiêu thụ vải bông cùng xà phòng của Đại Cẩm ở Tây Lương liền chậm rãi hình thành, sau một năm, người Tây Lương đã không mặc vải bố do chính mình dệt, không tiêu thụ da thú của chính mình nữa, mặc vải bông của Đại Cẩm vì thể diện, mà bất luận là quý tộc hay bình dân, đều yêu mến xà phòng, loại đồ vật này, đã tiện lợi lại dễ dùng, còn không tổn hại da tay, so với xà phòng từ mỡ động vật thì không biết tốt hơn gấp bao nhiêu lần.

Bởi vì chiến sự nơi tiền tuyến thuận lợi, thương đội hàng hóa ra vào cũng thuận tiện thông suốt, vận chuyển vật tư từ Đại Cẩm đến Tây Lương liên tục không ngừng, Bạch Thịnh Vũ không chỉ là buôn bán hai loại vải bông cùng xà phòng, đồ gốm sứ, trà hảo hạng cùng vật phẩm dệt tơ của dân gian Đại Cẩm cũng cùng nhau hướng Tây Lương khuynh tiêu (bán phá giá, bán rẻ hơn hàng hóa nơi bản xứ).

Tây Lương hoàng thất vì chiến sự tiền tuyến mà sút đầu mẻ trán, không lòng dạ nào chú ý đến kinh tế trong nước, lại không biết, trong lúc bất tri bất giác, người Tây Lương đã rất ỷ lại vào thương phẩm của Đại Cẩm, nghề thủ công tác phưởng (phưởng chế tác thủ công) trong nước sản nghiệp dần dần tiêu điều.

Nguyên bản nông dân trồng cây gai cũng thay đổi giống cây trồng khác, đất đai Tây Lương vốn cằn cỗi, trồng cây gai sản lượng còn ột chút, trồng những cây khác càng không được, lúa mạch cây ngô các loại chỉ thu hoạch được một mùa, những giống hoa quả so với Đại Cẩm cùng Đông Lâm cũng không lớn và ngon miệng bằng, cũng may Tây Lương có quặng mỏ tốt, quặng sắt rất tốt, Bạch Thịnh Vũ sau khi kiếm tiền liền thuận tiện trắng trợn thu mua quặng sắt của Tây Lương, khoáng thạch đã có nguồn tiêu thụ tốt, đại đa số nông dân liền thay đổi mà đi khai thác quặng.

Vì vậy, vải bông, lá trà, xà phòng còn có tơ lụa của Đại Cẩm liên tục không ngừng tiêu thụ ở Tây Lương, mà Tây Lương khoáng sản cũng liên tục không ngừng chảy vào Đại Cẩm.

Đại Cẩm vốn thiếu hụt tài nguyên khoáng sản thoáng cái đã được bổ sung, binh khí, chiến bị (trang bị chiến đấu) cũng được cải thiện, tân hoàng lại trọng võ, dốc hết sức lực luyện binh, đã có quân bị (trang bị quân sự) võ trang, lực lượng quân đội cũng lớn hơn rất nhiều, quân đội Đại Cẩm vốn mềm yếu cũng có thể trở nên cường đại.

Bất quá, cái gọi là xâm lược kinh tế không phải là chuyện một sớm một chiều, hiệu quả cuối cùng như thế nào, cũng phải ba năm năm về sau mới có thể nhìn ra.

Bất quá, bởi vì Bạch Thịnh Vũ cùng Tây Lương buôn bán lớn, nên lượng lớn bạc trắng cũng trôi ngược trở

lại Đại Cầm , trong lúc Lãnh Hoa Đình buôn bán lợi nhuận đầy túi, đương nhiên cũng đem phần nhiều hiến cho triều đình, triều đình Đại Cầm từ nay về sau không hề chỉ dựa vào một thương đội trên biển, vẫn tiếp tục cùng Đông Lâm và các tiểu quốc kinh thương, buôn bán kiếm lời, lại để cho triều đình có tiền thuế sung túc bổ sung tiêu hao của chiến tranh, chiến sự cùng Tây Lương không chỉ lấy được ưu thế trên mặt quân sự, hơn nữa còn có kinh tế cường đại ở hậu viện, thế cục chiến tranh thoáng một phát liền nghịch chuyển, đối với Đại Cầm càng ngày càng có lợi

Mà Bắc viện đại Vương bị bắt sống, thành trì đoạt được liên tiếp bị mất đi, trong hoàng thất Tây Lương cũng bắt đầu ồn ào, người Tây Lương cùng Đại Cầm chiến tranh nhiều năm, chưa từng ném qua thiệt thòi lớn như thế, Hoàng Đế long nhan giận dữ, đem nguyên nhân chiến sự thất bại phần lớn quy tội hết trên người Nam viện đại vương trở về từ Đại Cầm , trách hấn không nắm bắt tình báo quân sự cùng tin tức chuẩn xác, khiến cho Bắc viện đại Vương bị bắt, chiến sự thất bại.

Nam Viện đại Vương Lãnh Nhị tên vốn có là Hách Liên Dung Thành, là con trai thứ chín của hoàng đế, nhưng bởi vì mẫu thân chỉ là một tiểu cung nữ, từ nhỏ liền bị người xem thường, cho nên, lúc thiếu niên liền lập chí muốn làm nên đại sự nghiệp, vì chính mình cùng mẫu thân tranh giành tiếng nói, tại Đại Cầm ẩn nấp hơn hai mươi năm, đưa về cho Tây Lương một lượng lớn tiền tài từ bên ngoài còn thành lập nên một hệ thống tình báo cường đại, cung cấp tin tức tình báo chuẩn xác giúp Tây Lương xâm lược Đại Cầm , nhờ điều này Tây Lương mới có thể mỗi năm chiến sự cùng Đại Cầm bất bại, hôm nay bỗng bị bại quá thảm, hoàng đế trách cứ cũng là hợp tình hợp lý.

Nhưng hấn há có thể cam tâm, lúc này đây rõ ràng dò xét được Lãnh Hoa Đình bắt quá là dẫn theo Đại Cầm thất binh bắt thâu (bẫy gom tám hợp có nghĩa là gom chỗ này hốt chỗ kia) mới tổ chức được mười vạn nhân mã, hành quân ra tiền tuyến, nhưng thật không nghĩ tới, trong quân đội thế nhưng có một đội ngũ kỳ lạ, trang bị kia cũng là hấn chưa từng thấy qua, trước kia chỉ nghe nói Lãnh Hoa Đình thành lập một đội tư binh, nhưng tư binh kia huấn luyện quá mức bí mật, người của hấn căn bản là không cách nào đã nhập (trà trộn vào) vào đội ngũ được, càng không cách nào thám thính được tin tức.

Làm cho hấn phần nộ nhất chính là, Lãnh Hoa Đình vậy mà tại trong thời gian ngắn ngủn mấy tháng, liền đem một vạn người Đại Cầm của Tây sơn đại doanh huấn luyện thành một đội ngũ cường đại khác, đến nay Hách Liên Dung Thành cũng không hiểu nổi, Lãnh Hoa Đình là như thế nào làm được, có thể đem một quân đội yếu ớt như con cừu huấn luyện thành dũng mãnh như mãnh hổ, đây quả thực là kỳ tích của quân lính, mà Lãnh Hoa Đình vẫn là tiểu tử tàn phế mà chính mình vô cùng quen thuộc? Cho dù chữa tốt cái chân tàn phế, nhưng làm sao có thể giống như thiên phú trị quân?

Nhưng nếu không cam tâm, sự thật vẫn là như thế, không cho phép hấn không tin, ngay tại thời điểm hoàng đế Tây Lương giận dữ, Lãnh Hoa Đình cùng Tôn đại lão gia thừa thế truy kích, đoạt lại thành trì vốn thuộc về Đại Cầm, thay đổi thói quen trăm năm qua của Đại Cầm là chỉ thủ chứ không có công, lại đem chiến sự kéo đến cảnh nội Tây Lương, Tây Lương biên tắc (chốt trọng yếu ở vùng biên cương) – Ô Long trấn đứng mũi chịu sào, bắt quá thời gian mười ngày liền bị Đại Cầm chiếm cứ, chiến hỏa từ lãnh thổ Đại Cầm, trực tiếp đốt tới trên lãnh thổ Tây Lương.

Người Tây Lương lần nữa khiếp sợ, đây không phải là tác phong quen thuộc của người Đại Cầm, trước kia Đại Cầm cùng Tây Lương tác chiến có thắng có bại, nhưng Đại Cầm từ trước đến nay chỉ là đem người Tây Lương xâm lược đánh chạy về quốc cảnh liền ngưng chiến, không hề tiếp tục, cho nên, người Tây Lương mới không có sợ hãi, chiến sự mỗi ngày mặc kệ thắng bại dù sao cũng không quá thiệt hại dân chúng bốn quốc, thắng, cướp được tài vật nhiều, thất bại cũng chỉ là hao tổn chút ít nhân mã, vẫn có thể cướp được không ít tài vật, đối với người Tây Lương mà nói, bại trận cũng không quan hệ đau khổ, sang năm lại đến là được.

Nhưng hôm nay bất đồng, quốc thổ bọn hấn tuy rộng lớn, nhưng thực sự phì nhiêu thì chỉ có một ít đất đai của các thôn trấn giáp với Đại Cầm, hơn nữa, vì mấy cái thôn trấn đó thông thương cùng Đại Cầm, kinh tế cũng là phát triển nhất, hôm nay những trọng trấn kia đã bị rơi vào dưới sự uy hiếp của Đại Cầm, bảo hoàng thất Tây Lương như thế nào không sợ hãi, như thế nào không lo lắng? Trong nhất thời, triều đình bùng nổ một trận nghị luận.

Hoàng đế triệu tập đại thần thương nghị đối sách, không ít người ở giữa hoảng hốt lo sợ liền đưa ra yêu cầu cầu hòa, nói rằng Đại Cầm từ trước đến nay thích tự mình là Thiên triều thượng quốc (quốc gia lớn như trời @@), thích nghe lời tán dương, lại rất an phận, chiến tranh từ trước đến nay làm cho người Đại Cầm

không thích, trước kia Tây Lương chưa bao giờ chủ động cầu hoà, bây giờ tự động cầu hoà, người Đại Cầm tất nhiên sẽ vui vẻ đáp ứng.

Ý kiến vừa đưa ra, được rất nhiều đại thần tán thành, trên cơ bản không có người phản đối, hơn nữa, ở bên trong triều đình liền bắt đầu thương nghị điều kiện cầu hoà, đề xuất, đương nhiên là có lợi cho Tây Lương, hoàng đế thâm nghĩ nhanh chút ít đình chiến, sớm để cho người Đại Cầm lui về là tốt rồi, đương nhiên đáp ứng.

Nhưng mà đại sử (sứ thần) Tây Lương đến U thành, cao ngạo đem hiệp nghị cầu hoà của bốn quốc đưa cho Tôn đại tướng quân, Tôn đại tướng quân sau khi xem xong, bên môi câu một tia cười lạnh, đưa cho Lãnh Hoa Đình ở bên cạnh xem, Lãnh Hoa Đình sau khi xem xong không nói hai lời, tay vung lên, gọi đao phủ tới, hét lớn một tiếng: “Đề xuống chém.”

Sứ giả kia nghe xong bị dọa toàn thân bắt đầu run rẩy lớn tiếng nói: “Hai nước xảy ra giao chiến không chém sứ giả, người Đại Cầm các người từ trước đến nay tự mình là lấy lễ nghi chi bang, như thế nào lại không nói đạo lý như vậy.”

Lãnh Hoa Đình cười khẩy nói: “Đối với sứ giả vô sỉ đến mức này như các người thì không cần nói đến đạo lý.”

Đại sứ Tây Lương bị người lôi đi chém, Lãnh Hoa Đình sai người đến Ô Long trấn treo đầu sứ giả trên tường thành, dân chúng Ô Long trấn thấy được trong lòng kinh ngạc suy nghĩ, Đại Cầm dùng thái độ cường hãn trước nay chưa từng có xuất hiện trước mặt người Tây Lương.

Tây Lương hoàng thất càng khiếp sợ tới đỉnh, một ít người có nhiệt huyết liền lập chủ (bầu người chủ trì) cùng Đại Cầm quyết một trận tử chiến, quân đội Đại Cầm cường thịnh so với quân Tây Lương cũng kém hơn, cũng có đại thần chủ hòa nói điều kiện đưa ra không quá hợp lý, yêu cầu sửa điều kiện, kể từ đó, chủ chiến cùng chủ hòa hai phái liền bắt đầu cãi nhau, Hoàng Thượng bị đám đại thần làm cho sốt đầu mẻ trán, tức giận đến phát tay áo bỏ đi, để lại một đám đại thần tiếp tục cãi lộn.

Nhưng là, sự tình còn chưa xong, người Tây Lương còn chưa có nhao nhao xong, Lãnh Tổn liền dẫn lĩnh ba vạn tinh binh trong vòng ba ngày lần nữa hạ thêm một thành, chấn động toàn bộ triều đình Tây Lương, bị thua trận lớn như thế, phái chủ chiến rất cuộc khó nói được lời biện giải nào, đã không có lực lượng, phái chủ hòa liền dốc hết sức yêu cầu sửa chữa hiệp nghị cầu hoà, nhưng sau khi có hiệp định cầu hòa, rất cuộc cũng không có người nào dám làm đại sứ cầu hoà, Hoàng Thượng hỏi qua nhiều đại thần, những đại thần kia đều là nghĩ trăm kế thoái thác, tất cả tìm hết các lý do, không chịu làm đại thần đi sứ chịu chết, Hoàng Thượng tức giận đến nổi thở không được, ngắt luôn ngay tại chỗ.

172. Chương 173: Chương 173

Cũng may quân đội Đại Cầm rốt cục đã ngừng tiến độ chinh phạt lại, đưa hiệp nghị đình chiến tới, một trong những điều kiện đó chính là giao ra Nam Viện Đại Vương của Tây Lương – Hách Liên Dung Thành, nếu không, Đại Cầm liền tiến đánh tới kinh thành, dứt khoát đánh sập hoàng cung Tây Lương. Mặt khác điều khoản đương nhiên là khiến cho Tây Lương cắt đất đền tiền, hàng năm hướng Đại Cầm tiến cống, vân vân và vân vân.

Đề nghị vừa đưa ra, Hoàng Thượng thở dài một hơi, thành trì mà Đại Cầm chiếm đóng tạm thời khó có thể đoạt lại, kia cũng chỉ có thể nhịn đau vứt bỏ, hôm nay không phải là vấn đề tắc đất thành trì, mà là vấn đề vong quốc diệt triều (nước mất, vương triều bị tiêu diệt), muốn giữ cho vương triều tiếp tục tồn tại, không thể không thỏa hiệp với Đại Cầm, Hoàng Thượng lại vừa nghĩ tới Hách Liên Dung Thành, trong nội tâm liền chấn một ngụm ức khí.

Đứa con trai này những năm nay tuy cũng vì Tây Lương bỏ công sức, nhưng là, chắc chắn là đã đắc tội quá mức với người Đại Cầm, cho nên, người Đại Cầm từ trước đến nay ôn hòa cũng liền nổi giận, trừ phi bắt được hán mới bằng lòng bỏ qua, hiện tại cũng không còn phương pháp nào, chỉ có thể đem đứa con trai gây

thất vọng này giao ra thôi, đổi lấy an bình của triều đình cùng quốc gia, ai bảo hấn đáng thất vọng như vậy, đánh không thắng người Đại Cầm.

Hoàng Thượng hôm nay chỉ cầu yên ổn, cũng không niệm tình Hách Liên Dung Thành đã từng vì triều đình cùng hoàng thất chịu khổ, cống hiến, sau khi triều đình ra kết quả thương nghị, liền hạ chiếu đem Hách Liên Dung Thành tạm giam, sợ hấn tùy thời chạy trốn, nhưng Hách Liên Dung Thành tại thời điểm sứ giả Đại Cầm đến, liền vụng trộm chạy trốn, hấn rất hiểu rõ phụ hoàng, trong hoàng thất không có thân tình, chỉ có lợi ích, hôm nay Tây Lương trong thời gian ngắn muốn đánh bại Đại Cầm căn bản là không có khả năng, mà Lãn Hoa Đình hận mình đến cỡ nào chính hấn càng hiểu rõ, cho nên, hấn nghe được mà chạy rồi.

Hoàng Thượng bắt không được Hách Liên Dung Thành liền lo lắng muốn chết, phái người dò xét nhà của hấn, còn hạ công văn truy nã hấn trong cả nước, trong nội tâm lại càng hận hấn tại thời khắc nguy hiểm của triều đình cùng quốc gia mà không màng, một mình lẩn trốn.

Tin tức đưa đến trong quân trưởng Lãn Hoa Đình, Lãn Hoa Đình thiếu chút nữa huy kiếm chém cái bàn phía trước mình, nhưng tức thì tức, sự tình vẫn còn giải quyết, Hách Liên Dung Thành người này quá mức nguy hiểm, nghe nói trong tay hấn nắm giữ không ít người của tổ chức ám sát, hơn nữa không chịu sự khống chế của hoàng thất Tây Lương, nếu như hấn đào tẩu, hấn sẽ trốn đi nơi nào đâu này?

Đại Cầm? Nơi đó cũng không còn chỗ cho hấn dung thân rồi, Tây Lương hôm nay lại càng là cả nước đều gọi hấn là quân bán nước, còn Đông Lâm kia? Đi Đông Lâm phải vượt qua Đại Cầm, khả năng nhiều nhất vẫn là đi Đại Cầm, nghĩ như thế, Lãn Hoa Đình liền quyết định trước về hướng, đem sự tình biên quan giao cho Tôn đại tướng quân cùng Lãn Tồn xử lý.

Quân đội Đại Cầm bởi vì không có được kết quả mong muốn, quân đội vẫn là lần nữa ép sát kinh thành, không bắt được Nam Viện đại Vương liền không từ bỏ, hoàng đế Tây Lương gấp đến độ đêm không thể an giấc, ngày không thể ăn uống, lòng như lửa đốt, phái một lượng lớn thị vệ đi đuổi bắt Hách Liên Dung Thành.

Lãn Hoa Đình lúc gần đi, cố ý yêu cầu Tôn đại tướng quân làm như thế, thứ nhất là làm cho Tây Lương không dám thu lưu Hách Liên Dung Thành, để cho hấn dù có trốn, cũng không dám ở lại bốn quốc, thứ hai, người Tây Lương đã không đạt được điều kiện của Đại Cầm, tự nhiên Đại Cầm phải lấy thứ tốt hơn trở về.

Cầm tức nhất chính là thuật dịch dung phi thường cao siêu của Hách Liên Dung Thành, hôm nay công văn hai đường thủy bộ đều dán toàn bộ Tây Lương cùng toàn bộ Đại Cầm, nhưng hấn biến mất mấy ngày, phải tìm được hấn, thật đúng là khó khăn.

Lãn Hoa Đình khinh trang giản tòng (trang bị nhẹ nhàng), chỉ dẫn theo hai ngàn nhân mã của mình âm thầm trở về kinh thành, trước đi hoàng cung gặp tân hoàng.

Chiến sự biên quan liên tiếp gửi tin chiến thắng, tân hoàng đã sớm ở trong kinh thành chờ đại quân凯旋 hoàn trở về triều, hảo cho các tướng sĩ bày tiệc ăn mừng, làm cho hấn kích động nhất chính là Lãn Hoa Đình thật là một nhà quân sự thiên tài, thời gian chỉ có mấy tháng, Đại Cầm thật sự liền đoạt lại hai tòa thành trì, chính mình đẳng cơ năm đầu liền làm được khai cương khoách thổ (mở mang bờ cõi), công trạng so sánh với mấy đời tiên hoàng cũng lớn hơn, cái này làm cho Hoàng Thượng như thế nào mất hứng, như thế nào không kích động.

Lúc Lãn Hoa Đình tiến cung, Hoàng Thượng cả kinh chấn động, tiểu Đình tại sao không theo đại quân cùng trở về, lại về triều sớm nữa?

Ở trong thư phòng Càn Thanh cung, Hoàng Thượng một mình triệu kiến Lãn Hoa Đình, Lãn Hoa Đình tiến cung liền quỳ lạy hành lễ với Hoàng thượng, Hoàng Thượng không đợi hấn bái xong, rất xa liền đi nhanh tới đỡ lấy hấn, trong mắt vẻ tán thưởng không chút nào dấu diếm, “Tiểu Đình, vất vả cho người rồi, người thật sự là trung thân lương tướng của trẫm, là hảo huynh đệ của ta ah.”

Xưng hô của Hoàng Thượng thay đổi hai lần, Lãn Hoa Đình lại rất rõ ràng tâm ý của hoàng thượng, vì nước mà nói, Hoàng Thượng gọi mình là trung lương, dùng cảm tình cá nhân mà nói, Hoàng Thượng xem mình là huynh đệ, cái này lại làm cho trong lòng hấn cũng khẽ chấn động, hấn muốn không phải là khen thưởng của hoàng thượng, mà là sự tín nhiệm của hoàng thượng, đối với hấn mà nói, tiền tài cùng địa vị đều đã đến cực hạn, trừ phi phần thưởng là đất phong Vương, nhưng chuyện đó là không có khả năng, bắt

kỳ đế vương nào cũng không thể ở dưới tình huống, biết rõ thần tử của mình có năng lực siêu cường còn cho hãn cơ hội tự lập vương quốc nhỏ để hãn càng thêm hùng mạnh, cho nên, đối với Lãnh Hoa Đình mà nói, hãn muốn, chỉ là sự tín nhiệm của hoàng thượng.

Hãn cùng với Cẩm Nương giống nhau, yêu cầu không nhiều lắm, chỉ cần cho cả nhà bọn họ một nhà hoà thuận vui vẻ, có cuộc sống gia đình an bình trải qua là tốt rồi.

Hoàng Thượng xưng hãn là hảo huynh đệ, chính là nói cho hãn biết một tin tức, Hoàng Thượng rất tín nhiệm hãn, hơn nữa, rất nể trọng hãn, sẽ không giống như tiên hoàng dùng thế lực bắt ép cùng gây khó xử Giản thân vương phủ.

Cho nên, tâm tình của hãn cũng rất thư sướng.

Sau khi lễ nghi bái kiến quân thần, Hoàng Thượng không ngồi vào trên ghế rồng, mà là cùng Lãnh Hoa Đình ngồi chung một ghế, cùng hãn nói chuyện ngang hàng, điểm này, cũng làm cho trong lòng Lãnh Hoa Đình xúc động, nhưng hãn cũng không phải người giỏi biểu đạt cảm xúc của chính mình, chỉ là hướng nhìn về mắt Hoàng thượng, liền nhiều hơn một tia nhu mộ chi tình (tình cảm ôn nhu cùng mến mộ), hoàng thượng đương nhiên rất minh bạch, trong nội tâm càng thêm yên lòng, tiểu Đình như vậy, bên ngoài tài năng khó giấu, nhưng ở trước mặt mình, vẫn giống với thiếu niên của nhiều năm trước nắm vạt áo của mình gọi thái tử ca ca, thuần khiết mà tốt đẹp.

Giữa hai người lúc đó chảy qua nồng đậm thân tình, không khí thật nhẹ nhàng, Lãnh Hoa Đình đem tình hình biên quan giản lược giới thiệu một lần cho Hoàng thượng, giải thích hiệp nghị đình chiến cùng Tây Lương, lúc trước Hoàng Thượng liền đem chiến sự biên quan và công việc ngoại giao toàn quyền giao cho hãn xử lý, hôm nay nghe hãn báo cáo, trong nội tâm càng có cảm giác quyết định của mình lúc trước là cơ nào anh minh (thái tử ca ca cũng ít có tự sướng quá), sau khi chính mình đăng cơ Đại Cẩm ở trước mặt nước khác có thể thay đổi hình tượng yếu đuối, dùng tư thế cường hãn xuất hiện trước mặt các quốc gia, nếu Tây Lương đứng đầu đã như vậy, thì Đông Lâm và tiểu quốc chung quanh sẽ càng bị Đại Cẩm chấn nhiếp (đe dọa làm cho sợ hãi), sẽ không có người dám ngấp nghé đất đai cùng tài phú của Đại Cẩm nữa rồi.

Đối với những việc Lãnh Hoa Đình làm ở biên quan, Hoàng Thượng tự nhiên càng thêm tán thưởng, chỉ là tò mò vì sao hãn đột nhiên tạm thời bí mật trở về.

Lãnh Hoa Đình lúc này mới nói đến Lãnh Nhị, thì ra là chuyện Tây Lương Nam Viện đại Vương Hách Liên Dung Thành, Hoàng Thượng nghe xong, lông mày cũng nhíu lại, Lãnh Nhị kia là người âm hiểm đáng sợ đến cỡ nào, Hoàng Thượng cũng biết rõ ràng, ẩn nấp ở Đại Cẩm vài chục năm, đem một lượng lớn không ít vàng bạc của Đại Cẩm mang đến Tây Lương, đem Giản thân vương phủ quấy đến loạn thất bát tao (rối tung rối mù), ở Giang Nam, thiếu chút nữa nổ chết chính mình, những chuyện ác này tất cả đều là do Hách Liên Dung Thành gây nên.

“Tiểu Đình, người trở về là vì hoài nghi hãn sẽ trốn ở Đại Cẩm sao?” Hoàng Thượng nghi hoặc nhìn Lãnh Hoa Đình.

“Bẩm hoàng thượng, thần đang lo lắng điều đó, cái tặc tử kia hôm nay không có nhà để về, hãn đối với hoàng thất Tây Lương cũng lạnh tâm, Tây Lương không còn là nơi yên ổn để hãn tiếp tục sống, cho nên, tất nhiên sẽ rời Tây Lương đi, hơn nữa, hãn đối với Giản thân vương phủ cùng triều đình Đại Cẩm quá mức quen thuộc, rất có thể lại bí mật trở về, còn nữa con của hãn là Lãnh Hoa Đường vẫn còn trong đại lao Tông Nhân Phủ, rất có thể sau khi hãn cứu được nhi tử về, lại trốn xuống Đông Lâm”. Lãnh Hoa Đình nhíu chặt đôi mày thanh tú, phân tích tỉ mỉ.

Hoàng Thượng đối với cái này đã thâm dĩ vi nhiên (chính mình đều sâu sắc cho rằng như vậy), dùng tình cảm của Hách Liên đối với Lãnh Hoa Đường, hãn đã cứu Lãnh Hoa Đường một lần, rất có thể lại cứu lần thứ hai, nhưng mà, hôm nay hãn ở Đại Cẩm chẳng lẽ còn có sự giúp đỡ của người khác? Dụ thân vương hiện tại tựa hồ đã cải tà quy chính rồi, lần này trong lúc chiến sự, ngược lại là thật sự vì đại quân đốc thúc vận chuyển lương thực cùng hậu cần chuẩn bị vật tư chiến đấu, cũng không có xảy ra nửa điểm sơ suất, Hách Liên còn muốn kéo Dụ thân vương xuống nước tựa hồ rất không có khả năng.

Ở Đại Cẩm, còn có ai sẽ là đồng minh của hãn đây? Cho dù có, người khác cũng sẽ không như lúc trước đến giúp hãn, dù sao hôm nay hãn đã trở thành chó nhà có tang (chó chết chủ, ý chỉ là người bơ vơ), hai

nước tất cả đều phát hải bộ công văn truy nã hần, những người kia cũng không phải người ngu, càng sẽ không dính đến mầm tai họa là hần nữa.

Hai người ở lại trong thượng thư phòng thương nghị thật lâu, đến khuya, mới quyết định một kế sách, Lãnh Hoa Đình mới cáo từ trở về phủ.

Lúc hần hồi phủ cũng là âm thầm, Cẩm Nương đang ôm Dương ca nhi ngủ, Lãnh Hoa Đình đi hơn mấy tháng, rời xa cái ôm ấm áp kia, Cẩm Nương hàng đêm đều ngủ không được yên giấc, cũng may có Dương ca nhi, khuôn mặt nhỏ nhắn kia yêu nghiệt rất giống người nào đó, coi như là làm cho nàng bớt chút ít nỗi khổ tương tư.

Trong lúc mơ màng, cảm giác có đôi tay vô cùng quen thuộc vuốt ve trên gương mặt, nàng nghĩ rằng mình đang nằm mơ, nỉ non gọi: “Tướng công.”

Lúc Lãnh Hoa Đình vào phủ, liền ra hiệu cho ám vệ trong phủ không cần lên tiếng, lặng lẽ trốn vào trong viện của mình, Phong nhi cùng Song nhi hai người trực đêm ở bên cạnh phòng, ngủ không say, đột nhiên bừng tỉnh, thấy Nhị gia trở về, mừng rỡ, đang muốn lên tiếng, Lãnh Hoa Đình vội vàng làm cho các nàng im lặng, chính mình ở tại chánh đường rửa ráy qua loa, thoát ngoại bào liền vào buồng trong.

Cẩm Nương trong phòng còn giữ một chiếc cung đăng (loại đèn cung đình), sợ là Dương ca nhi ban đêm muốn đi tiểu nên chuẩn bị sẵn, ngọn đèn lờ mờ chiếu xuống, gương mặt quen thuộc tựa hồ gây đi rất nhiều, nhưng càng thanh tú xinh đẹp, nàng ngủ cũng không sâu, lông mày thanh tú có chút nhíu lại, giống như có giấc mơ không được tốt, lông mi thật dài dưới ánh đèn, tạo ra cái bóng mờ mờ tinh tế, như cánh bướm chấp chờn, đáng yêu lại mê người, đây chính là bộ dáng hần ngày đêm nhớ nhung, hàng đêm đi vào trong giấc mộng của hần, chính là khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú này.

Hần nhẹ nhàng đến gần, ngồi xuống bên giường, bàn tay to lớn nhện không được liền xoa khuôn mặt của nàng, nàng gây đi làm cho hần đau lòng, kẻ ngốc này, thời gian mình không có ở nhà, nhất định là rất thường nhớ nhung, ngày ngày sống không được yên ổn, thật vất vả thân thể mới dưỡng tốt được một chút, lại gây rồi, nàng là cố ý muốn hần tức giận đây mà, chờ ngày mai, nhất định phải đánh cái mông nhỏ của nàng, xem nàng còn không nghe lời như vậy nữa không.

Trong lòng nghĩ muốn phạt nàng, ánh mắt lại ôn nhu như nước chảy, mâu quang ở trên mặt nàng cũng sùng sục vô cùng, lại nghe được nàng gọi một câu: “Tướng công...”

Tất cả tương tư tích góp đầy trong lòng trong một tiếng này, lòng của hần, lập tức bị hạnh phúc lấp đầy, thời gian rời đi, ở bên trong giấc mộng của hần cho tới bây giờ cũng chỉ có nàng, hôm nay trở về tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy, trong mộng của nàng, cũng chỉ có hần, cái này k hần như thế nào không vui.

“Nương tử, ta đã trở về.” Hần cố ý dùng thanh âm không thể nghe thấy ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói.

Cẩm Nương cảm thấy lỗ tai có chút ngứa, trong lúc ngủ mơ thò tay gãi, lại chạm đến một gương mặt ấm áp, còn có, trên mặt mình cũng có cảm giác thấm ướt, nàng đột nhiên mở mắt ra, mắt nhập nhèm không thấy rõ, thật lâu, mới nhìn đến cặp mắt rực rỡ như ngôi sao kia, mắt phượng đẹp đẽ mê người trong trẻo thanh khiết đang dừng ở trên người mình, nàng có chút không thể tin, tay khẽ run duỗi ra, thật là nóng, cũng là chân thực, sẽ không biến mất, một cảm giác mừng như điên xộc thẳng lên não, Cẩm Nương nhào vào trong ngực người trước mắt, há miệng ra, liền cắn trên vai hần, cắn đến hết sức, tựa như muốn sự tương tư nhiều tháng liền cắn vào trong da thịt hần, hoà vào trong máu hần.

Lãnh Hoa Đình để mặc nàng cắn, hần cảm giác rằng mình cũng rất ngứa, nếu không phải sợ nàng bị đau, thật sự cũng muốn giống như nàng cắn trên người nàng một phát.

Cẩm Nương rốt cuộc không có cắn quá mạnh, cắn một hồi liền nới lỏng, nhưng mắt nước lại lưng tròng, Lãnh Hoa Đình nhìn thấy một trận đau lòng, ôm lấy mặt của nàng, đem nước mắt trên mặt nàng từng cái hôn hết, “Ngốc nương tử, ta đã trở về.”

Cẩm Nương nở nụ cười ngắn lẹ, từ trên xuống dưới tinh tế xem xét thân thể của hần, ngoại trừ khuôn mặt tuần tú trưng ra vẻ yêu nghiệt hơi đen một chút, làn da hơi thô một chút, thật đúng là không có bị thương ở đâu hết, tim bị buộc treo trên cao cuối cùng cũng để xuống, sáng giọng: “Thấy chàng trở về hoàn hảo vô khuyết, hôm nay sẽ không phạt chàng.”

Nói xong, đem Dương ca nhi đang ngủ say dịch vào bên trong, chính mình nhường lại một chỗ, lại không biết, trên người chỉ mặc một kiện quần áo trong, vừa mới động, cổ áo rộng rinh trượt xuống, lộ ra cái cổ tuyết trắng cùng xương quai xanh, do đó khe rãnh trước ngực như ẩn như hiện một mảnh mê người, Lãnh Hoa Đình nhìn thấy, cảm xúc bắt đầu dâng trào, bàn tay to nhện không được liền đi vào trong bên dưới quần áo của nàng, thoáng một phát liền bắt được đôi gò ngọc.

Cầm Nương cũng là lâu chưa có cảm giác rồi, thân thể đặc biệt mẫn cảm, chạm vào phía dưới một cái, xương cốt cũng có chút như nhũn ra, tay của hắn ở trên người nàng châm lửa, làm cho nàng giống như uống một ly rượu mạnh bắt đầu thiêu đốt.

Mà Lãnh Hoa Đình đã kiềm chế lâu ngày, không thấy nàng còn được, vừa thấy nàng, chính mình liền giống như biến thành sói, thầm nghĩ một ngụm liền đem nàng nuốt vào trong bụng là tốt rồi.

Hai thân thể nóng hổi dính lại cùng nhau sẽ thấy khó tách ra, tâm linh cùng thân thể thống nhất dán lại với nhau, làm cho hai người trầm mê trong đó, không muốn tỉnh lại, đúng thời điểm củi khô bắt lửa đang cháy mạnh, một thanh âm không hài hòa vang lên bên tai hai người: “Mẫu thân, đi tiểu.”

Giống như một gáo nước lạnh trực tiếp dội lên đầu hai người, Cầm Nương tỉnh táo lại đầu tiên, nhanh chóng kéo quần áo bị Lãnh Hoa Đình vò thành một cục, xoay người ôm Dương ca nhi, Lãnh Hoa Đình u oán mà nhìn nhi tử, từ khi hắn ra đời đến nay, vẫn là lần đầu tiên hắn hận tiểu tử này như vậy, sớm không tiểu, muộn không tiểu, tại ngay lúc tình hình “nguy cấp” đột nhiên muốn tiểu, sẽ chết người đó, Xú tiểu tử.

Dương ca nhi còn buồn ngủ, lại thấy được trên giường nhà mình, bên cạnh mẫu thân có thêm một người, người này nhìn có chút quen thuộc, lại giống như không biết: “Mẫu thân...” Hắn đứng ở bên giường, vừa đi tiểu vừa hỏi Cầm Nương, vẻ mặt rất hiếu kỳ.

“Là phụ thân đó, Dương ca nhi, mau gọi phụ thân.” Cầm Nương lúc này mới nhớ tới, nhi tử đã nửa năm không có nhìn thấy Lãnh Hoa Đình rồi, đương nhiên là không biết hắn.

Lãnh Hoa Đình mặt đen như đáy nồi, quấy rối chuyện tốt của mình coi như xong, tiểu tử này lại còn không biết cha của hắn, thực đáng đánh vào mông.

Dương ca nhi nghiêng đầu, nhìn người trước mặt thần sắc bất thiện, nhếch miệng cười cười, ngọt ngào hét lên: “Phụ thân...” Thanh âm thanh thúy, giống như dòng nước ấm chảy thẳng vào tim của Lãnh Hoa Đình, vừa rồi tức giận trong đầu tất cả bị một tiếng kêu này toàn bộ tiêu tán, liền duỗi tay ra, đem nhi tử ôm vào trong ngực, đây chính là hai người hắn nhớ nhất, tâm can bảo bối của hắn ah.

Nhưng ai biết, còn chưa có yêu thương một giây đồng hồ, lỗ tai liền bị Dương ca nhi nắm chặt, hơn nữa là nắm thật chặt không chịu buông tay, tuy nói không phải rất đau, nhưng cũng biết tiểu tử kia là trừng phạt mình, mắt không khỏi nhìn về phía Cầm Nương, Cầm Nương bất đắc dĩ nắm tay Dương ca nhi, hét lên: “Thật sự là phụ thân đó, Dương ca nhi nín phụ thân, không phải là bé ngoan.”

Dương ca nhi lại không chịu buông tay, thanh âm còn non sữa tức giận quát: “Mẫu thân, hắn trừng ta đây này.”

Cầm Nương nghe được vẻ mặt hắc tuyến, không biết tại sao mình sinh ra tiểu tử có thù tất báo như vậy, cuối cùng tách tay của hắn ra, cũng may, hắn chỉ là tóm, cũng không có véo, chính mình nhìn nét mặt đen thui bình tĩnh của Lãnh Hoa Đình.

“Để cho Phong nhi đem hắn ôm ra ngoài đi, nương tử.” Lãnh Hoa Đình chau mày nhìn Dương ca nhi, cố ý nói ra.

Cầm Nương nghe được khê giạt mình, mỉm cười gật đầu, “Tốt, Dương ca nhi, sau này ngủ cùng Phong nhi cô cô đi.”

Dương ca nhi nghe ra mẫu thân hắn rất nghe lời của người trước mặt này, liền lập tức thay đổi nét mặt, nịnh nọt ôm lấy mặt Lãnh Hoa Đình, hôn trên mặt hắn một ngụm, lại ngọt ngào kêu một tiếng: “Phụ thân, Dương ca nhi sợ sợ.”

Lãnh Hoa Đình lại mềm lòng, vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn nói: “Biết là phụ thân, còn muốn bầu ta?”

“Không bầu nữa, không bầu nữa, ta đi tóm của A Hoa.” Dương ca nhi vui sướng lại nịnh nọt đối với Lãnh Hoa Đình nói.

Lãnh Hoa Đình nghe được vẻ mặt hắc tuyến, đem mình làm con chó nhỏ nữa, tiểu tử này, phải trị, bắt quá, không phải là bây giờ.

Cuối cùng lại dụ dỗ Dương ca nhi ngủ, hai vợ chồng vẫn là đem Dương ca nhi ôm đến phòng Tú cô, trở lại trong phòng lại tiếp tục chuyện chưa làm xong.

Trọng phạm Lãnh Hoa Đường bị triều đình giam giữ hơn mấy tháng rốt cục bị hoàng thượng hạ chỉ dùng cực hình lăng trì, ngày đó, Thượng Quan Mai khóc đến chết đi sống lại, Lạc Hà ở trong phòng cùng nàng, coi chừng cùng an ủi, hành hình ngày đó, Thượng Quan Mai một chút sức lực cũng không đủ, lại hôn mê bất tỉnh, không có cách nào khác, Cẩm Nương đành phải thỉnh ngự y trở về khám và chữa bệnh thoả đáng, chính mình cũng không xuất phủ, ở trong nhà xử lý lấy tất cả việc vặt vãnh.

Lãnh Hoa Đình mặc thường phục đứng giữa những người xem náo nhiệt, chính hắn mang theo một ngàn quân toàn bộ thay đổi trang phục, trà trộn trong đám người, coi chừng quan sát động tĩnh trong đám người.

Lãnh Hoa Đường bị nhốt trong một cái lồng gỗ lớn, đặt trong xe ngựa, chậm rãi kéo đến chợ, tứ chi hắn toàn bộ bị phế, sớm đã không thể đứng thẳng, chỉ có thể ngồi, cũng may, có người giúp hắn lau rửa sạch sẽ, đổi lại quần áo sạch cho hắn, mặt của hắn rất gầy, con mắt vốn ôn nhuận trong sáng đã trở nên ngốc trệ, ánh mắt dừng ở một chỗ, liên không có động đậy, trong lúc này, chỉ có một mảnh tro tàn, đã không có nửa điểm sức sống, dân chúng trên đường đối với hắn nghị luận sôi nổi, nói cái gì đều có, hắn giống như chết lặng, cái gì cũng không nghe thấy.

Có người ném rau nát vào hắn, hắn cũng không có phản ứng, tất cả như một cái xác không hồn, dân chúng ném cũng không thấy thú vị, liền chỉ chạy đi theo, vừa chạy vừa hét lớn đùa giỡn.

Ở bên ngoài chợ bán thức ăn sớm đã có không ít nha dịch canh giữ ở hai bên đường, không cho phép người rảnh rỗi tới gần đài hành hình, Lãnh Hoa Đường bị đao phủ kéo lê tới trên đài hành hình, có người bắt đầu cởi y phục của hắn, để cho hắn chỉ còn một kiện quần áo trong, cũng đem một đồ vật gần giống lưới đánh cá trùm lên trên người hắn, buộc chặt, đao phủ xuất ra một tiểu đao lưỡi mỏng, phun một ngụm rượu lên trên, chỉ chờ đến giờ liền hành hình.

Đại Cẩm đã rất nhiều năm không thực hiện cực hình như thế này, cho nên, người xem náo nhiệt đặc biệt nhiều, trong đám người, có một số người mặc quần áo bình thường đến gần đài hành hình, quan hành hình ngồi nghiêm chỉnh, thần sắc nhưng có chút suy sụp, giống như là chưa tỉnh ngủ, hai mắt rủ xuống, nhìn xuống đồng hồ cát, từ trong ống tay rút ra một tấm lệnh bài, hô lớn một tiếng: “Hành hình!”

Trong đám người lập tức bộc phát ra một hồi tiếng hoan hô, mọi người hô lớn: “Tốt!” Giống như khen ngợi bên trong rạp hát, Lãnh Hoa Đường nằm ở trên đài hành hình, biểu hiện trên mặt vẫn như khúc gỗ, nửa điểm sợ hãi cũng không có, đao phủ thuận thực đem tiểu đao trong tay múa vài chiêu thức, đang muốn hạ đao.

Có người trong đám người lộ diện đứng lên, không ít dân chúng bị đẩy về phía đài hành hình, còn có vài người bị đẩy ngã, tiếng la khóc, tiếng ồn ào toàn bộ vang lên, đao phủ không khỏi ngừng tay, mắt nhìn dưới đài.

Trong lúc nhất thời, dân chúng dưới đài có người bị giẫm đạp, có người bị đẩy ngược lại, có người đánh nhau, náo loạn thành một đoàn, Lãnh Hoa Đình im lặng đứng trong đám người nhìn chăm chú biến hóa trong đám người, quả nhiên, có người đột nhiên phi thân nhảy lên, nhảy lên hình đài, một kiếm đâm tới đao phủ, đao phủ kia tựa hồ đã sớm có chuẩn bị, lặn đi để né, đã tránh được một kiếm kia, người nhảy lên đài hành hình cũng không tiếp tục, xoay tay lại đem Lãnh Hoa Đường tóm lấy, vác trên lưng liền muốn chạy trốn, trong đám người, còn có người đồng lõa khác cũng bắt đầu động thủ, có người cố ý trong đám người gây ra hỗn loạn, Lãnh Hoa Đình thấy người kia rất cuộc đã tới, tuy người nọ gương mặt lã lã, nhưng hắn dám đoán chắc, người cướp tù kia không thể nghi ngờ chính là Hách Liên Dung Thành.

Hắn đem tay đặt vào trong miệng, huýt một tiếng sáo bén nhọn, binh sĩ ẩn trong đám người lập tức bắt đầu di chuyển, đồng lõa của Hách Liên sớm đã bị bọn hắn chú ý rồi, lúc này liền giống như nhổ cỏ trong

đất, một trảo chuẩn xác, dân chúng thấy tình thế không đúng, có nằm xuống, có né tránh, những con ngựa chạy loạn rất nhanh bị bắt sạch.

Mà Hách Liên Dung Thành lưng công Lãnh Hoa Đường, phi thân nhảy lên, giẫm lên đầu dân chúng hướng hướng phía cửa chợ chạy đi.

Lãnh Hoa Đình không muốn tại ở ngoài cửa chợ động thủ, ở đây dân chúng quá nhiều, sợ làm bị thương tới người vô tội, cho nên, lúc Hách Liên bắt đầu nhảy vọt, hắn cũng thả người đuổi theo, Hách Liên tuy nói quen thuộc địa hình Đại Cẩm, nhưng dù sao trên người công một người hơn trăm cân nặng, bước chân cũng chậm thiệt nhiều, nhưng công lực của hắn thâm hậu, Lãnh Hoa Đình vẫn là đuổi theo thật xa mới bắt hắn được.

Hách Liên quay đầu lại hung hăng trừng mắt liếc nhìn Lãnh Hoa Đình, thấy chỉ có một mình Lãnh Hoa Đình đuổi theo, liền đứng thẳng người, mắng: “Người cần gì phải đuổi tận giết tuyệt, người thật sự cho là người có thể giết được ta sao?”

Thanh âm của hắn quá mức quen thuộc, đúng là Nhị lão gia, Lãnh Hoa Đình lại không chần chờ, nhuyển kiếm run lên, liền tấn công tới hắn.

Hách Liên Dung Thành đang muốn đem Lãnh Hoa Đường buông ra, toàn lực đối phó Lãnh Hoa Đình, đột nhiên, thân thể của hắn cứng đờ, huyết Bách Hội lại bị người chế trụ, hắn căn bản là không thể cử động, trong lòng khiếp sợ tột đỉnh, nhẹ buông tay, Lãnh Hoa Đường trên lưng tựa như nhuyển trùng nằm trên đất.

Tình huống như vậy làm cho Lãnh Hoa Đình cũng ngỡ ngàng, hắn không biết Hách Liên vì sao đột nhiên trúng chiêu, nhưng lúc này đúng là lúc đuổi bắt Hách Liên tốt nhất, hắn rút ra sợi dây nhỏ từ trên người, đem Hách Liên Dung Thành trói lại chắc chắn, nhưng Hách Liên lúc này, hai mắt lại đỏ thẫm, giống như đang cực lực chống cự cái gì đó.

“Ta là cha ngươi, đặc biệt liều chết tới cứu ngươi, ngươi vì sao phải đối với ta động thủ.” Hách Liên con mắt rưng rưng, lúc nói chuyện, khóe miệng thăm ra một vết máu màu đen, xem ra, hắn giống như là trúng độc.

” Đời này chuyện ta hận nhất chính là có một người phụ thân như ngươi, người ta hận nhất chính là ngươi, nếu không phải là ngươi, thì ta như thế nào rơi vào tình cảnh như hôm nay, là ngươi, dạy ta phải đối với người khác ngoan độc, ngươi nói, đối với người khác tốt, chính là hung ác đối với chính mình. Người dạy ta phải tranh giành, mặc kệ cái kia có thuộc hay không thuộc về ta, đều muốn ta tranh giành, ngươi ở đâu mà xem ta là con của ngươi, ngươi bắt quá là đem ta làm công cụ, là công cụ để ngươi lấy được vinh hoa phú quý. Người có thể không biết, tứ chi ta bị huỷ, nhưng may mắn là ngươi dạy ta Quy Tức công pháp, làm cho tay phải của ta lại khôi phục một thành công lực, cái khác không thể làm, cái loại độc châm pháp ngươi dạy ta thì vẫn có thể dùng được đấy.”

Gương mặt lạnh như băng của Lãnh Hoa Đường cuối cùng đã có biểu hiện, hắn oán độc nhìn Hách Liên Dung Thành, khàn giọng kiệt lực nói.

Lãnh Hoa Đình nhìn không khỏi thở dài, Hách Liên Dung Thành trong miệng lại tuôn ra rất nhiều máu, xem ra, hắn là hết thuốc chữa, lúc này, rất nhiều quan binh đuổi theo, Lãnh Hoa Đường nhướng mắt lên quấy luyến nhìn Lãnh Hoa Đình nói: “Tiểu Đình, đại ca coi như là giúp ngươi làm một việc cuối cùng, tuy ngươi sẽ không chấp nhận tình cảm của ta, nhưng là, ta vẫn muốn nói, đại ca... Thực xin lỗi ngươi, nếu có kiếp sau, ta sẽ thực sự xem ngươi huynh đệ tốt nhất, sẽ không đối với ngươi có bất kỳ suy nghĩ không tốt nào.”

Lúc nói chuyện, trên mặt hắn lệ khí trở thành hư không, ánh mắt cũng trở nên sáng sủa..., ánh sáng mặt trời chiếu lên gương mặt gầy gò của hắn, lộ ra một tia sáng khác thường, thần sắc kia, giống như của nhiều năm về trước, thiếu niên sạch sẽ lôi kéo tay Lãnh Hoa Đình, đi bắt con dê mèn.

“Ta không hận ngươi đâu, ngươi... Cũng gặp báo ứng rồi.” Lãnh Hoa Đình con mắt chưa xót, hơn mười năm tình nghĩa huynh đệ, nếu không có những xung đột lợi ích, có lẽ, bọn hắn cũng sẽ không đến tình cảnh như bây giờ.

“Vậy sao? Vậy là tốt rồi, tiểu Đình, ta không muốn làm cô hồn dã quỷ, ta xin ngươi, đem ta chôn cất trong

phần mộ tổ tiên của Giản thân vương phủ, có thể không cần mộ bia, ta sinh không thể trở thành người của Lãng gia, hãy để cho sau khi ta chết, không còn sự sỉ nhục của nhân thể được không?” Lãng Hoa Đường trong ánh mắt chảy ra một giọt nước mắt, cầu xin nhìn Lãng Hoa Đình.

Lãng Hoa Đình lẳng lẳng nhìn hắn, nhẹ gật đầu, đang muốn hỏi, Lãng Hoa Đường lại nói: “Được kia là do tiểu Mai đưa cho ta đó, nàng không muốn thấy ta bị người Lăng Trì, cho nên, đưa độc châm này cho ta, là muốn ta tự sát, ha ha, nha đầu ngốc, nếu có kiếp sau, ta nhất định sẽ đối xử tốt với nàng, nhất định sẽ chỉ lấy một người vợ là nàng.”

Lãng Hoa Đường trong mắt chứa nụ cười, một dòng máu độc màu đen từ bên khóe miệng của hắn chậm rãi chảy ra, xem ra, hắn đã sớm ngấm độc được trong miệng rồi, đã có lòng muốn chết, lại cố ý để cho người khác đặt lên hình đài, dùng cuối cùng tánh mạng dụ cha để hắn ra rồi giết.

Hắn vô cùng không muốn xa rời nhìn Lãng Hoa Đình, mặc kệ máu đang chảy ào ào ra từ trong miệng, nhưng lại ngậm cười nói: “Tiểu Đình, lại gọi ta một tiếng đại ca, được không?”

Lãng Hoa Đình trong nội tâm như bị một tảng đá lớn đè nặng, thanh âm nghẹn lại, hắn nhìn chằm chằm tánh mạng Lãng Hoa Đường dần dần tan biến, trong đầu hiện ra bộ dáng bọn hắn khi còn bé chơi đùa cùng một chỗ với nhau, miệng mở ra cả buổi, lại không kêu được, mà thân thể Lãng Hoa Đường chậm rãi ngã xuống, con mắt vẫn là nhìn chằm chằm vào Lãng Hoa Đình.

Lãng Hoa Đình con mắt rốt cục cũng chảy ra một giọt nước mắt, chậm rãi đi qua, đem mắt của hắn vuốt lại, lại lệnh cho quân sĩ đưa hắn nâng lên trở về Giản thân vương phủ, về phần Hách Liên Dung Thành, Lãng Hoa Đình vạch trần mặt nạ trên mặt hắn, lộ ra một gương mặt cùng Lãng Hoa Đường quả nhiên tương tự, thi thể của hắn bị người trực tiếp đưa đến bãi tha ma, vứt xác nơi hoang dã.

Bốn năm về sau, trong Giản thân vương phủ, Dương ca nhi mặc áo choàng đỏ thẫm, cầm trong tay một cây gậy trúc, cười bên trên một khúc trúc to vừa chạy vừa hô: “A Kiền ah, người nhanh một chút á..., ngựa của ta đã muốn qua cầu ah, người lúc này đây lại chạy không thắng ta, ta đây liền không nhận người làm muội phu nha.”

Đằng sau là một tiểu chính thái anh tuấn, học bộ dạng Dương ca nhi cười khúc trúc cũng chạy về phía trước, chỉ là Dương ca nhi chạy tựa như cái con ngựa hoang thoát cương, mà hắn lại tao nhã thong dong, tuyệt không có vẻ gấp gáp.

Mà ở phía sau của bọn hắn, còn đi theo một đôi sông thai, một nam một nữ, lớn lên phần điều ngọc mài, rất là đáng yêu, đứa bé trai kia cùng Dương ca nhi cực kỳ giống, nhìn thấy chính là do một mẹ sinh ra, mà nữ hài tử lớn lên lại rất giống Giản thân vương phi, đẹp đến chói mắt, bốn đứa bé như vậy, làm cho bọn người hầu bên cạnh cũng nhịn không được bỏ công việc trong tay xuống, nhìn bọn hắn không chớp mắt.

“Dương ca nhi, người không được chạy nữa, đệ đệ muội muội đều đuổi theo, sợ rằng bọn họ ngã đây này.” Tiểu thái tử a Kiền quay đầu lại nhìn thoáng qua hai cục tinh bột béo múp míp, không khỏi dừng bước lại, đối với Dương ca nhi hô một tiếng, liền quay đầu lại dắt hai tiểu gia hỏa đi.

Bên kia Tứ nhi dắt một tiểu cô nương tóc búi hai búi cũng đuổi theo, tiểu cô nương kia đang ô ô khóc: “Mẹ, ca ca, xấu, không cần Uyển nhi.”

Tứ nhi hai tay chống hông, đối với chính Dương ca nhi đang chạy trốn phía trước hét: “Dương ca nhi người đứng lại đó cho ta, những đứa khác người đều dắt theo, vì sao chỉ có Tiểu Uyển nhà ta là không cho đi theo?”

Một cái cung nữ ăn mặc giống ma ma, tức giận thở phì phò ôm một tiểu cô nương cũng đuổi theo, chặn trước người Dương ca nhi, đối với Dương ca nhi nói: “Thiệt là, tiểu thể tử, tại sao người gặp tiểu công chúa liền trốn ah, khiến tiểu công chúa chúng ta làm âm i.”

Tiểu cô nương hơn ba tuổi từ trên người cung nga vịn vịn xuống dưới đất, lại là đối với Uyển nhi nói: “Hắn là tướng công của ta, không cho nàng đuổi theo.”

Uyển nhi lập tức khóc lên, ngựa đầu liền đối với Tứ nhi nói: “Không phải, mẫu thân, người đã nói, Dương ca nhi là tướng công của ta ah.”

Bên kia Dương ca nhi rớt cục ngừng bước, trên mặt nho nhỏ lộ vẻ nghiêm túc, đối với tiểu công chúa nói: “Nàng, làm vợ cả của ta.” Lại chỉ vào chính Uyển nhi đang khóc thút thít nỉ non nói: “Nàng, làm tiểu lão bà của ta, cái này, đều có phần rồi, không cho phép lại khóc, ai, bộ dạng quá tốt, chính là phiên toái ah.”

Lời còn chưa dứt, trên đầu đã bị người trùng trùng điệp điệp gõ một cái, vừa quay đầu lại, thấy Cẩm Nương đến rồi, lập tức ôm đầu bỏ chạy, Cẩm Nương ở phía sau mắng: “Tiểu tử chết tiệt, mới bao nhiêu tuổi, liền muốn ba vợ bốn nàng hầu rồi, lão nương nói cho ngươi biết, có ta ở đây, ngươi cả đời cũng đừng hòng.”Hoàn Chính Văn

173. Chương 174: Ngoại Truyện 1

Edit: Funny1107

Chuyện kể rằng bốn năm trước, sau khi Lãnh Hoa Đình mang Hách Liên Dung Thành xử tử, nhìn thân thể từ từ đông lại của Lãnh Hoa Đường, trong lòng cảm thấy nặng nề đau thương, nên hạ lệnh cho người đem thi thể của Lãnh Hoa Đường nâng trở về Giản Thân Vương Phủ, còn mình xoay mình lên ngựa, đi vào cung gặp Hoàng Thượng.

Thượng Quan Mai đang ở trong nhà khóc, ngày hôm qua nàng đem theo người trong phủ đi đến Hoàng cung một chuyến, van cầu Hoàng Hậu để cho nàng gặp mặt Lãnh Hoa Đường một lần, dù cho Hoàng hậu khuyên thì cũng đã khuyên, mắng thì cũng đã mắng, nhưng nàng vẫn không chịu từ bỏ, vẫn nhiều lần nhất định phải đi đến nhà lao một chuyến, cuối cùng hoàng hậu cũng nhìn thấy nàng rất thương tâm, nghĩ tới việc nàng cùng Lãnh Hoa Đường cũng là vợ chồng một lúc, lòng cảm thấy mềm nhũn, liền đồng ý, ra lệnh cho người bí mật đưa nàng vào đại lao.

Nhìn thấy Lãnh Hoa Đường, nàng cảm thấy một trận thương tâm không thôi, hối hận thống khổ dĩ nhiên là không cần phải nói, cuối cùng, nàng giữ lại thuốc độc cho Lãnh Hoa Đường, nếu cứu không được hắn, chỉ hi vọng hắn có được cái chết thống khoái, vốn nghĩ rằng, nàng vừa rời đi, hắn sẽ tự tử, không nghĩ tới, ngày thứ hai vẫn nghe được tin tức của Lãnh Hoa Đường bị áp giải ra pháp trường, lúc ấy, nàng đã khóc đến hôn mê bất tỉnh.

Thị Thư chen vào giữa dòng người, vỗ ngực, thật vất vả mới có thể đem nàng cứu tỉnh dậy, đột nhiên tỉnh lại, một ngụm máu phun ra ngoài, khiến cho Thị Thư vội vàng để cho Thị Họa đi mời thái y, nhưng Thượng Quan Mai lại ngăn cản: “Người. . . . hạ lệnh cho người đến pháp trường, giúp ta xem một chút. Nhìn xem hắn, nếu là. rất tàn khốc, hãy mua chuộc đao phủ, hãy cho hắn thống khoái một chút.”

Thị Thư nghe thấy bị hù sợ, chủ tử làm thế cũng quá to gan rồi, đây chính là công khai khiêu chiến với hoàng quyền rồi, chuyện Lãnh Hoa Đường bị phán quyết như thế là do đích thân Hoàng Thượng hạ chỉ, nếu làm như thế, chuyện này lại là đại nghịch bất đạo, chẳng qua là, nàng cũng hiểu nỗi khổ trong lòng của chủ tử, ai, gặp người không tốt, nhưng một lòng si tình đối với người kia, rõ ràng là Lãnh đại nhân cũng rất tốt nha, trước kia lúc chưa gả ra ngoài, Thị Thư đã phát hiện Lãnh Tồn đối xử không giống bình thường, ánh mắt kia, nhìn chủ tử của nàng, giống như nhìn thấy tiên nữ, đáng quý nhất là, hiện giờ chủ tử đã đến bộ dạng này rồi, hắn vẫn si mê không thay đổi, chủ tử, lúc nào cũng để ý tới Lãnh Hoa Đường, chừng nào người có thể tiếp nhận Lãnh Tồn đây?

Lúc này mà không chịu ý nàng, sợ là nàng sẽ phát điên lên mất, nhìn bộ dạng đau buồn của Thượng Quan Mai, Thị Thư đau lòng một trận, gật đầu, đáp lời đi ra ngoài, nhưng ra đến bên ngoài, lại xoay người lại, vừa trở lại suy nghĩ chủ tử nổi điên, nàng cũng không thể điên theo chủ tử, làm như vậy thì Hoàng hậu sẽ oán hận với chủ tử mất thôi.

Đang quay trở vào trong, liền thấy có tiểu nha đầu báo lại, nói là đại gia đã chết, bị người ta nâng trở về, trong nội tâm nàng rung mình, bước lên phía trước che miệng của nha đầu kia: “Nhỏ giọng một chút, người có thể trông thấy đại gia hắn.”

Tiểu nha đầu kia vội lấy tay của Thị thư: “Bên cửa nô tì vừa nghe có người nói, đại gia bị người từ trên pháp trường cướp đi, về sau, bị chết, hình như là bị độc chết.”

Thị Thư lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, tảng đá lớn trong lòng như rơi xuống, vội vàng đi vào báo cho Thượng Quan Mai, Thượng Quan Mai nghe thấy mặc dù thương tâm, nhưng nghĩ rằng người kia cuối cùng cũng đã chịu nghe lời mình, cũng không bị lăng nhục cho tới chết, trong lòng nàng cũng cảm thấy an ủi rất nhiều, nhưng mà thái độ khác thường, cũng không đi xem hắn, cũng không khóc, chẳng qua là ngơ ngẩn ngồi trong nhà, ngẩn người, bộ dạng ngồi như vậy, trải qua nhiều canh giờ, chỉ đến khi Linh tỷ nhi tỉnh lại, nháo loạn muốn ăn, nàng mới có một chút phản ứng.

Cứ như thế, liên tiếp mười ngày nửa tháng cũng như vậy, người thì càng ngày càng gầy đi, nhìn bộ dáng này của nàng, hắn là muốn đi cùng với đại gia rồi, Thị Thư sốt ruột, liền đi đến viện của Cẩm Nương, van cầu Cẩm Nương đến khuyên nhủ nàng.

Cẩm Nương lo tang sự cho Lãnh Hoa Đường, vừa theo di ngôn của hắn, đưa hắn chôn cất vào phần mộ tổ tiên của Giản Thân Vương phủ, tên, vẫn là khắc Lãnh Hoa Đường, cũng không để cho hắn mang thêm họ Hách Liên.

Tiền tuyến chiến sự thuận lợi, hơn nữa, cùng Tây Lương hướng về hiệp nghị ngưng chiến, xà phòng của Cẩm Nương cũng làm ăn càng ngày càng thuận lợi, Hỉ Quý bận rộn không thể rời được, chẳng qua là, cho dù bận rộn, hắn cũng cách ba đến năm ngày sẽ đến chỗ Cẩm Nương hỏi báo tình huống trong các cửa hàng, có khi, cũng sẽ đem sổ sách tới đây, để cho Cẩm Nương nhìn.

Cẩm Nương dĩ nhiên rất tin tưởng hắn, trong lòng cũng đang lo lắng đến hôn sự của hắn, Lục Liễu bị Trương ma ma cùng Tú cô cho ám vệ hạ thủ, xử trí nàng vô thanh vô tức, Cẩm Nương ở trong lòng cũng hiểu, vì chưa nói muốn hạ thủ với nàng ta, trong lòng biết mình quá mềm yếu, cho nên, mới có thể lưu lại một ít mầm tai vạ, nhưng hôn sự của Hỉ Quý, từ đó cũng tạo ra một cái nút thắt trong lòng hắn, phải tìm người hợp ý với hắn mới được, nhưng có Lục Liễu làm gương trước, nàng cũng không dám làm loạn uyên ương lần nữa.

Hôm nay, theo như lịch trình Hỉ Quý liền đi tới đây, Song Nhi đang thêu một vạt áo xếp chồng lên nhau trên giữa cánh tay, phía ngoài Phụng Hỉ mang theo Hỉ Quý tới, Hỉ Quý vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy đôi mắt đen nhánh linh động xinh đẹp nhìn mình, khuôn mặt tuấn tú không khỏi hoảng hốt, cũng may hai năm qua, hắn cũng coi như đã được thao luyện, cùng người ngoài nói chuyện cởi mở hơn rất nhiều, nhìn thấy Cẩm Nương không có ở đây trong viện, liền gơ tay lên: “Xin hỏi cô nương, phu nhân ở đâu?”

Song Nhi chau chân mày xinh đẹp lại nói: “Hỉ Quý đại ca tới đây cũng không phải một hai lần, ta còn tưởng rằng, bên ngoài đã sớm quen thân rồi, làm sao vẫn gọi ta là cô nương này cô nương nọ, người gọi tên ta Song Nhi là được.” Vừa nói, vừa buông tay xuống hoàn thành xong việc của mình, đứng dậy pha cho Hỉ Quý chén trà, hai tay dâng lên.

Hỉ Quý không được tự nhiên nhận lấy trà, nhưng người vẫn đứng, Song Nhi “Phì” một tiếng cười nói: “Mời ngồi, phu nhân đã nói qua, người không phải là người ngoài, tới đây coi như tùy tiện một chút cũng không sao, phu nhân ở trong phòng nghỉ trưa, người sẽ không đứng đến khi phu nhân tỉnh chứ?”

Hỉ Quý vừa nghe Cẩm Nương đang nghỉ trưa, liền muốn đứng dậy cáo từ, lấy sổ sách trong tay đặt vào trong bàn: “Đây là sổ sách tháng này, trước tiên ta để trên bàn, phiền toái. Song Nhi muội bấm báo với phu nhân giùm ta một tiếng, ta cũng không muốn quấy rầy, cáo từ.”

Song Nhi nghe thấy lại che miệng cười một tiếng: “Người gấp cái gì, một lát nữa phu nhân sẽ dậy, nói còn có việc muốn nói với người, không phải là do người ở cùng với ta, sẽ không tự nhiên chứ?” Lời nói lớn mật, thanh âm kiều diễm, vẻ mặt nghịch ngợm, Hỉ Quý nghe xong đi cũng không được, ở lại cũng không xong, không thể làm gì khác hơn là gượng cười, vừa ngồi xuống, ánh mắt lại không dám hướng về phía Song Nhi.

Trong lòng Song Nhi càng ngày càng thích Hỉ Quý, nàng không giống với Lục Liễu, nàng không có lòng muốn làm Thiếu phu nhân, tương lai của nàng là do phu nhân cho, tấm lòng này, dĩ nhiên nàng phải trung thành với phu nhân, nàng không phải là người không biết tốt xấu, cũng hiểu được tri ân tất báo, phu nhân cố ý đem nàng giao cho Hỉ Quý, lấy nàng có một trái tim thông minh khéo léo, Song Nhi đã sớm nhìn ra,

cho nên, nàng càng có nhiều suy nghĩ hơn với Hỉ Quý, chỉ cần hấn đến , nàng liền ở một bên xem xét kỹ càng, nhưng là càng xem càng thích, càng thêm hiểu, phu đối với nàng thật là tốt.

Với tư cách là một nô tỳ, nếu tâm tư lớn một chút, có cơ hội thuận lợi liền tìm cách bò lên trên giường chủ tử, có thể khiến cho chủ tử thu phòng, làm thông phòng hoặc làm di nương, đó cũng được coi tiền đồ vô cùng mở rộng, nhưng mà, trước tiên đừng nói tâm tư của chính mình, ngay cả có, trong mắt phu thê chủ tử cũng không cho phép có nửa hạt cát lọt vào, cho dù là ai cũng không có cơ hội chen vào được, cho nên, con đường này, nàng vẫn là không cần suy nghĩ nữa.

Dù không thành công, có chủ tử là người tốt, gặp cơ hội thuận lợi sẽ kết hợp cho nô tài, hoặc là đưa ra bên ngoài, xóa bỏ nô tịch, có thể tự do cưới gả, ra bên ngoài, Song Nhi không có bản lãnh ra bên ngoài sinh sống, mà muốn kết đôi với nô tài, người còn có thể để mắt trong phủ này , cũng không còn bao nhiêu, tự nhiên Hỉ Quý sẽ được bọn tiểu nha đầu rất hoan nghênh, mà làm thê tử của người đó chính là nguyện vọng của nàng, nàng muốn nắm lấy cơ hội cho chính mình, dù sao, cũng không thể để cho người khác đoạt đi trước.

Lúc này Hỉ Quý thật vất vả mới đến đây, trong phòng lại không có người quấy rầy. Nàng dĩ nhiên không muốn bỏ qua cơ hội này , cho dù thế nào, cũng phải khiến cho Hỉ Quý sinh hảo cảm với mình mới được.

“Dùng một chút điểm tâm, vậy ta vào xem phu nhân đã tỉnh dậy chưa.” Song Nhi cười vừa bưng điểm tâm đặt lên trên cái bàn nhỏ bên cạnh Hỉ Quý.

Hỉ quý lại muốn nói cảm ơn, Song Nhi tức giận liếc hấn một cái, hấn không thể làm gì khác hơn là áp úng hạ đầu xuống, ngất một chút điểm tâm bỏ vào miệng, ăn một chút, điểm tâm này thật thơm miệng, ăn thật ngon, theo bản năng liền hỏi: “Ăn ngon thật, là Trương ma ma làm sao?”

“Ăn ngon sao? Ăn ngon thì ăn nhiều một chút, chẳng qua đây là do ta làm, là khẩu vị từ Giang Nam, phu nhân thích ăn, ta liền thỉnh thoảng làm chút ít cho người.” Song Nhi nghe thấy mặt mày hơi hở, một đôi mắt linh động cười đã cong thành vầng trăng khuyết.

Hỉ Quý không nhận được liền bị tiếng cười như chuông bạc của nàng hấp dẫn, nâng đôi con ngươi lên, lặng lẽ nhìn sang, chỉ thấy cô gái kia hết sức ngây thơ rực rỡ, bộ dáng xinh đẹp khiến cho người ta hài lòng, tiếng lòng giống như là bị cái gì gây một chút, hấn vội vàng cúi đầu xuống, thu hồi tầm mắt, hấn là người thủ lễ, con gái người ta là hoa chưa gả , một đại nam nhân như mình làm sao có thể nhìn người ta như vậy, thực không lễ phép.

Song Nhi nhìn thấy, nụ cười càng đậm, đứng lên, đi vào bấm báo Cẩm Nương, Cẩm Nương thật ra đã sớm tỉnh lại, chẳng qua là ở trong phòng nghe thấy giọng nói của Song Nhi với Hỉ Quý, cố ý không đi ra ngoài, chờ Song Nhi tiến vào, nàng cũng không nên đang giả bộ đi xuống, nhú mày cười với Song Nhi.

Song Nhi bị nhìn thấu lòng, mặt lập tức đỏ lên, mới vừa rồi còn rất to gan trước mặt Hỉ Quý, lúc này đối mặt với Cẩm Nương dường như mắc cỡ đã không biết để đâu rồi.

Cẩm Nương thấy liền lấy tay chọc vào trán của nàng: “Xấu hổ cái gì, ta ước gì người có thể thành công đó, một lát nữa Tú cô tới đây, ta đi nói với người, người nếu là nguyện ý, liền đem hôn sự của các người sớm hoàn thành.”

Song Nhi vừa nghe thấy liền sốt ruột, cũng bắt chước ngượng ngùng, kéo lấy tay áo của Cẩm Nương nói: “Chủ tử không thể, chuyện này phải do Hỉ Quý nguyện ý mới được, nếu trong lòng hấn không có nô tỳ, nô tỳ đi qua cũng không có ý nghĩa gì nữa, nô tỳ. Hâm mộ phu nhân cùng Vương gia, có thể lương tình tương duyệt, vợ chồng đồng tâm, một đời một thể một đôi người, nếu Hỉ Quý bị uy hiếp làm theo mệnh lệnh của phu nhân với Tú cô, cưới nô tỳ, mà trong lòng không nguyện ý, nô tỳ. sẽ đau lòng đến chết mất .”

Cẩm Nương nghe được ngăn ra, không nghĩ rằng, Song Nhi còn có thể lý giải được như vậy, lập tức gạt đầu nói: “Tốt, có chí khí, chuyện này, theo ý người, sáng mai, ta sẽ để cho Tú cô âm thầm hỏi ý kiến của Hỉ Quý, hấn đồng ý là được, không đồng ý. Người cũng đừng thương tâm, nam nhân tốt còn nhiều, cuối cùng ta cũng sẽ tìm hôn sự tốt cho người .”

Hai người cười cười nói nói liền đi ra, Hỉ Quý nhìn thấy Cẩm Nương dĩ nhiên là muốn hành lễ, Cẩm Nương giơ tay lên miễn lễ, hỏi chuyện của cửa hàng, nói chuyện mấy câu, Hỉ Quý đem mọi chuyện báo cáo xong,

liền cáo từ đi.

Hắn mới vừa đi ra ngoài, Thị Thư kia liền đi đến, nói tình trạng của Thượng Quan Mai, Cẩm Nương hơi nhũn chân mày, đứng lên, để cho Song Nhi đi gọi Phong Nhi, cùng nhau đi đến viện của Thượng Quan Mai một chuyến .

174. Chương 175: Ngoại Truyện 2

Edit: Funny1107Beta: Tiểu Tuyền

Hai người Vương gia cùng Vương phi đang ở bên ngoài dạo chơi, một mực không chịu quay về, chuyện trong phủ từ trên xuống dưới liền nghe theo xử lý của một mình Cẩm Nương, một mình Cẩm Nương vốn quản lý công việc, sử dụng biện pháp thích hợp, tuy rằng Giản Thân Vương phủ rất lớn, trên dưới mấy trăm người, nhưng nàng bắt đầu quản lý thật rất dễ dàng, chẳng qua là, thân phận đặc biệt của Thượng Quan Mai , hiện giờ Thái Tử Phi đã thành hoàng hậu, nàng lại là muội muội mà Thái tử phi yêu thương nhất, ở trong phủ này, nếu như xảy ra chuyện rắc rối gì, cho dù không phải nguyên nhân không phải do mình, thì Giản Thân Vương phủ cũng phải gánh trách nhiệm .

Cho nên, Cẩm Nương vừa nghe nói đến tình huống của Thượng Quan Mai, liền không nói hai lời, ra lệnh cho bọn nha đầu đi theo vào trong viện của Thượng Quan Mai.

Thượng Quan Mai ngồi một mình ở trong phòng, vẻ mặt ngây ngốc như một khúc gỗ, dung mạo vốn xinh đẹp giờ đã trở nên gầy gò hơn rất nhiều, hai hàng mi thon dài như cánh liễu dường như chau lại , giữa lông mày nhẹ nhàng khóa lại sự ưu sầu , trông thấy nàng như vậy, không giận không oán không vui, rất khó khăn để khuyên nhủ nàng, Cẩm Nương nhìn liền thở dài.

Khoát khoát tay, để cho Song Nhi cùng Phong Nhi ở phía sau không cần đi theo, bản thân thì nhẹ nhàng đến gần Thượng Quan Mai, Thị Thư nhìn thấy tình hình như thế cũng ột vài nha đầu ở trong phòng rời đi, mình thì vào hậu đường pha trà.

Ánh mắt của Thượng Quan Mai vẫn nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt dừng lại ở một chỗ vẫn chưa hề rời đi, căn bản không biết rằng Cẩm Nương tiến vào, Cẩm Nương ngồi xuống bên người nàng, ánh mắt cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy hoa mai trong sân đã nảy chồi, sắc hồng vừa mới đâm chồi nảy lộc, mấy ngày nữa, chỉ sợ sẽ nở ra.

“Niên niên tuế tuế Hoa tương tự(*năm năm tháng tháng hoa vẫn thế), tuế tuế niên niên nhân bất đồng(*tháng tháng năm năm người đổi thay), tẩu tẩu, hằng năm hoa đều dùng hết toàn bộ sự nhiệt tình cùng sức lực của chính mình, mang những bông hoa rực rỡ xinh đẹp nhất nở ra, nhưng mà, cho dù xinh đẹp đi chăng nữa cũng không chống đỡ được năm tháng đã trôi qua, chống đỡ không được vận mệnh của chính mình, những cái cây xinh đẹp rực rỡ kia cứ như vậy từ từ rồi cũng sẽ tàn lụi mà thôi, tẩu nói xem, những bông hoa kia, năm trước đã từng khóc, từng hận qua hay không?” Cẩm Nương ôn nhu thuận theo nói.

Trên mặt của Thượng Quan Mai khẽ chuyển động, dường như mới phát hiện Cẩm Nương tiến vào, khóe miệng giương lên một nụ cười khổ, trong mắt, nước mắt lại nảy lên . Lời nói nhưng là vô cùng khách sáo: “Đúng vậy, hoa mai đẹp như vậy , chỉ nở ngắn ngủi mấy ngày như là cảm tạ, càng như là luyến tiếc , đệ muội, hôm nay làm sao rảnh rồi mà tới đây.”

“Nhưng mà, những bông hoa này lại rất khôn ngoan, nếu không muốn, có thể từ chối không nở ra, nhưng mà, cho dù không muốn, nó cũng không đau khổ, nó sẽ không luyến tiếc việc đã qua, mà đem tinh thần dừng lại ở lúc nó xinh đẹp nhất, bởi vì, nó sẽ đem toàn bộ sức lực nó tích trữ được trong một năm, tập trung để nuôi dưỡng ra đóa hoa nở rộ xinh đẹp nhất, tẩu nhìn xem, hiện tại nó không phải đã nảy rất nhiều nụ hoa sao? Ta tin tưởng, hoa mai năm nay, càng xinh đẹp điểm lệ hơn rất nhiều so với năm ngoái.”

Giọng nói của Cẩm Nương có chút sôi nổi vào phút cuối, nàng thật sự nhận thấy được Thượng Quan Mai đem đoạn tình cảm kia đóng chặt lại ở trong lòng . Che giấu mình trong những hồi ức mà không chịu ra

ngoài, như vậy, nàng hành hạ , không chỉ có bản thân mình, còn có người bên cạnh nàng , quan tâm nàng, yêu thương nàng , hơn nữa còn làm tổn thương nam nhân si tình vì nàng.

Chiến sự ở biên quan hiện nay đã gần đi đến hồi kết, không bao lâu nữa, Lãnh Tồn sẽ trở lại, chẳng lẽ lại làm cho nam nhân luôn thương nhớ nàng nhìn thấy bộ dạng như cái xác không hồn của nàng sao? Nếu không thể làm Thượng Quan Mai thức tỉnh, Cẩm Nương sợ nàng sẽ bỏ qua hạnh phúc nên có.

Nước mắt của Thượng Quan Mai vô thanh vô tức chảy xuống, nghe lời của Cẩm Nương, nước mắt càng chảy ra nhiều hơn, nức nở: “Nhưng mà, người làm sao có thể so sánh cùng với hoa, chúng nó còn có năm sau, chúng nó còn cơ hội nở hoa lần nữa, còn người lại không có sinh mạng thứ hai , đệ muội.”

“Chuyện cũ đã qua, quan trọng là ... Người sống, tẩu cũng biết, sinh mạng chỉ cho tẩu một lần, vậy tẩu làm sao lại có thể coi thường sinh mạng của chính mình được chứ? Đại tẩu, sinh mạng của tẩu giống như bông hoa đang nở rộ này, tẩu tội gì phải bóp nát nó, lãng phí nó, phung phí nó, tẩu nên làm cho nó càng rực rỡ xinh đẹp hơn mới đúng. Trên cõi đời này, không có gì là khó khăn cả , không có gì đáng lo cả, chỉ cần tẩu chấp nhận, tẩu còn có thể rực rỡ thêm một lần nữa.”

“Ta còn có thể sao? Một quả phụ chồng chết, còn có hạnh phúc gì để nói tới chứ, nếu thật động tâm, trước tiên đừng nói đến việc không ngại người đời để ý, có thể ghét bỏ hay không, nhưng chút nước bọt của thế nhân, cũng có thể đem ta chìm chết đuối mất.” Thượng Quan Mai cuối cùng có chút xúc động, hai tay bưng lấy mặt, khóc đến thê lương thống khổ.

Nếu nàng có thể nghĩ được như vậy thì vẫn còn có thể cứu được , cũng may chỉ là sợ ánh mắt của người đời mà thôi, mà không phải cứng nhắc ... mà ... Cuối cùng, chỉ muốn sống trọn đời không gả nữa.

Cẩm Nương nhìn Thượng Quan Mai cầm khăn lau nước mắt, thở dài nói: “Đại tẩu của ta vừa xinh đẹp vừa hào phóng ,hiền thực thông minh, nam tử trên thiên hạ theo đuổi cũng không hết, chỉ cần tẩu chấp nhận, tẩu nhất định sẽ nhận được một phần hạnh phúc chỉ thuộc về riêng mình, hơn nữa, một phần đó so với quá khứ đã qua, càng chân thành hơn, càng thật sự hạnh phúc hơn nữa.”

Thượng Quan Mai mở to mắt, trong mắt lóe ra một tia hi vọng , lẩm bẩm nói: “Ta thật còn có thể sao? Còn có người muốn lấy quả phụ này sao? Người ta có thể xem thường ta hay không?”

“Tẩu hãy tự tin lên , trở thành quả phụ không phải là lỗi của tẩu, chẳng qua là do vận mệnh đối với tẩu không công bằng mà thôi, tẩu phải chống lại cùng vận mệnh, không được để nó khuất phục tẩu.”

Cẩm Nương nắm thật chặt tay của Thượng Quan Mai, chân thành nói với nàng, quay đầu, vừa liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, lại nói: “Đại quân sắp chiến thắng trở về rồi, A Tồn cũng sắp trở lại, hẳn trước khi đi, từng ủy thác với ta, để cho ta có thể chiếu cố tẩu, đại tẩu, hẳn là người không tệ , tướng mạo, thân phận bối cảnh cũng không tệ, tẩu không nên bỏ lỡ hẳn.”

Nói đến Lãnh Tồn, bên tai Thượng Quan Mai lập tức đỏ ửng, nhưng là thở dài nói: “Năm đó, ta từng cự tuyệt hẳn, hẳn. trong lòng hẳn là sớm nguội lạnh rồi, hôm nay, ta đã không còn là ta năm đó ,ta sợ hẳn. Chỉ là một giấc mơ mà hẳn mong muốn lúc còn trẻ , khi. giấc mơ thành sự thật, chỉ sợ lại sẽ hối hận, đệ muội, ta không phải là không nghĩ đến chuyện này, thật sự là. Ta cảm thấy không thể chịu đựng nổi tình cảm bị lừa gạt lần nữa.”

Thì ra là nguyên nhân chính là ở chỗ này, Cẩm Nương cuối cùng rõ ràng, Thượng Quan Mai không phải là người bảo thủ không chịu thay đổi, chẳng qua là, không tự tin, bị tổn thương qua một lần rồi, dường như đối với tình cảm sẽ chùn chân, nàng đang sợ, chẳng qua là, nàng suy nghĩ như vậy cũng không phải là sai, dù sao trong xã hội nơi này, nam nhân rất quan tâm đến thanh danh, ai nguyện ý lại đi cưới một quả phụ, hiện giờ Lãnh Tồn đã không còn giống như lúc xưa, lần này vừa lập công lớn, quay trở về, sợ là sẽ thăng quan, với địa vị của Thượng Quan Mai, thì khoảng cách kéo dài càng lớn, lấy địa vị của Lãnh Tồn hiện tại, dù có lấy Vân Anh quận chúa chưa thành thân làm chánh thê, cũng không phải là không thể, cho nên, Thượng Quan Mai mới có thể cảm thấy không tự tin như vậy.

“Tẩu không nên lập tức đánh vỡ hẳn như vậy, hẳn còn chưa trở lại, tẩu có thể chờ sau khi hẳn trở về, điều tra hẳn một phen, nếu như hẳn không thành tâm, nhiều nhất thì chúng ta không cần lấy phu quân, tẩu là tẩu tẩu của ta, sẽ không tổn thất gì, nhưng nếu như hẳn thành tâm , nhưng tẩu lại vì nhất gan mà sợ tổn

thương đến hân, đem hân đẩy vào trong ngực của nữ nhân khác, tẩu tẩu, như vậy tẩu nhất định sẽ hối hận cả đời nha.”

Với suy nghĩ này, Cẩm Nương vẫn là có lòng tin đối với Lãnh Tôn ,nàng đem Thượng Quan Mai kéo dậy, vừa cất giọng kêu Thị Thư đi vào: “Lấy nước, vào rửa mặt giúp chủ tử của người, từ hôm nay về sau, đại tẩu của ta ngày ngày phải thật xinh đẹp, thật vui vẻ, chúng ta không phải vì nam nhân mà sống, mà là vì mình mà sống, đâu cần quan cái đám xú nam nhân ấy như thế nào, chúng ta phải ngày ngày đều xinh đẹp, vui vui vẻ vẻ mà sống, tức chết những người không có mắt, đồ xú nam nhân không có suy nghĩ.”

Thượng Quan Mai nghe thấy ánh mắt sáng lên, vẻ uất ức trên mặt cũng tiêu tán đi không ít, Thị Thư lại càng vui mừng, tay chân luống cuống đi vào múc nước, vừa đi còn dựa vào một cái ghế tựa ở bên, Song Nhi thấy cười nói: “Đại phu nhân, người quả thật nên thông suốt sớm một chút, người nhìn đi, nha đầu Thị Thư này, vừa nhìn thấy người thay đổi vẻ mặt, cảm thấy cao hứng đến không biết phải làm sao rồi, nàng rất thật tâm mong người sớm khỏe lại.”

“Đúng vậy , đừng nói là nàng, ngay cả Hoàng Hậu ở trong cung biết tâm tình của tẩu tẩu tốt hơn, cũng không biết sẽ cao hứng bao nhiêu, nàng hôm nay tuy là quốc mẫu, mỗi ngày có thể nhật lý vạn kỷ (*hàm ý người làm chủ một quốc gia có bao nhiêu công việc quan trọng cần phải giải quyết)rồi, nhưng vẫn vì muội muội là tẩu mà lo lắng, không vì cái gì khác , chỉ vì yêu thương người thân của chính mình, cũng nên phần chân tình thần lại mới đúng.” Cẩm Nương cũng tiếp lời nói.

“Nương tử mới vừa rồi mới nói ai là xú nam nhân? Không phải là mắng ta sao.” Mấy người Cẩm Nương đang cười nói, đã nghe thấy âm thanh êm dịu của Lãnh Hoa Đình từ bên ngoài vang lên, Cẩm Nương nghe không khỏi liếc nhìn Phong Nhi ở một bên .

Sắc mặt của Phong Nhi nhưng lại đỏ lên khác thường, căn bản cũng không chú ý tới Cẩm Nương, Cẩm Nương nhìn thấy lại càng nghi ngờ nàng đã bị mê hoặc rồi,vội vàng đi ra ngoài, trong tiền sảnh , Lãnh Hoa Đình lại dẫn theo Lãnh Tôn, còn có Trần Nhiên cùng nhau ngồi trên ghế ở chánh đường, khi nào bọn họ tiến vào, vào bằng cách nào, nàng tuyệt nhiên không biết, trách không được, Lãnh Hoa Đình sẽ nói như vậy, người này nguyên lai cùng một chỗ với những nam nhân đang nghe lén hay sao?

Lãnh Tôn đi suốt đêm để trở về kinh thành, hân ở biên quan sau khi nghe tin Lãnh Hoa Đường chết, liền rất là lo lắng cho Thượng Quan Mai, sợ nàng làm ra việc điên rồ gì, liền đem toàn bộ mọi chuyện ở biên quan giao cho Tôn Đại lão gia, bản thân mang theo một vài tùy tùng tức tốc quay trở về kinh thành, vừa đến kinh thành, liền đi đến Giản Thân Vương phủ, vừa đúng lúc chạm phải Lãnh Hoa Đình vừa mới hạ triều, liền nhào lên muốn gặp Thượng Quan Mai, nhưng hân dù sao cũng là một nam nhân, lại đi gặp một góa phụ, dĩ nhiên là không có cách nào có thể đi trực tiếp vào viện của Thượng Quan Mai , nhưng nếu do Lãnh Hoa Đình cùng Cẩm Nương dẫn vào thì dễ ăn nói hơn rất nhiều.

Lãnh Hoa Đình rất sảng khoái, nghe thấy liền dẫn hân đi vào trong phủ lập tức, lại gặp Trần Nhiên đang đứng ngoài cửa chờ không dám vào, Lãnh Hoa Đình cũng nghe Cẩm Nương nói về chuyện giữa Phong Nhi cùng Trần Nhiên, đương nhiên là kéo hân vào cùng, ba người vừa vào phủ liền nghe nói Cẩm Nương mang theo Phong Nhi Song Nhi đi đến viện của Thượng Quan Mai, như vậy hân không cần kiêng kị gì nữa rồi, trực tiếp mang theo hai nam nhân đi đến viện của Thượng Quan Mai.

Ma ma bên ngoài vốn muốn đi vào báo tin , nhưng là bị Lãnh Hoa Đình ngăn lại, hân muốn chơi đùa một chút vô cùng muốn nghe xem nương tử nhà hân dùng giọng điệu gì khuyên nhủ Thượng Quan Mai đây, cho nên, ba người liền ngồi ở bên ngoài nghe, quả nhiên, chợt nghe thấy Cẩm Nương mắng xú nam nhân.

Hân nghe thấy vừa tức giận, vừa buồn cười, lời nói không kiêng kị này Cẩm Nương cũng dám nói..., chẳng qua là, lời nói kia đối với Thượng Quan Mai, thật là rất cảm động a, vừa nâng đôi con ngươi lên, nhìn thấy trong ánh mắt của Lãnh Tôn hàm chứa sự cảm kích, liền cười.

Cẩm Nương vừa ra tới,hai người Lãnh Tôn cùng Trần Nhiên vội vàng đứng dậy hành lễ, Cẩm Nương hiện giờ đã là Vương Phi, phẩm cấp so sánh với hai người Lãnh Tôn cùng Trần Nhiên cao hơn rất nhiều, nhưng thường ngày theo tùy ý đã thành thói quen, lại ở trong phủ nhà mình, cho nên, cười khoát tay, vừa giận tướng công nhà mình một chút, nói với Lãnh Tôn cùng Trần Nhiên: “Đã tới đây rồi, liền đi vào ngồi đi, ở bên ngoài lạnh đấy.”

Lãnh Tồn không khỏi nhìn chánh đường một chút, có chút do dự, trong lòng Cẩm Nương biết hẳn đang bận tâm Thượng Quan Mai, dù sao nàng cũng có góa phụ trong phòng, nếu nam nhân đi vào sợ là không hợp với lễ nghĩa, nhưng Cẩm Nương nhưng là cất giọng nói: “Mai tỷ, A Tồn tới.”

Vốn Lãnh Tồn ở bên ngoài nghe Thượng Quan Mai nói chuyện, biết được Thượng Quan Mai không phải là không nguyện tái giá, chẳng qua là đối với mình nàng không yên lòng, sự thấp thỏm trong lòng ngược lại đã ổn định hơn rất nhiều, biết trong lòng nàng lo lắng, tất nhiên hẳn biết phải ứng phó như thế nào rồi, tâm nguyện nhiều năm qua sắp đạt thành, nên tâm tình cũng rất xúc động, bây giờ đã lộ chân tướng bị Cẩm Nương gọi vào, nếu không đi vào, chỉ sợ Thượng Quan Mai sẽ nghĩ nhiều, như vậy, hẳn không thể không đi vào rồi.

Còn Trần Nhiên, dĩ nhiên là biết có Phong Nhi ở trong phòng, trái tim từ lâu đã sớm đập liên hồi rồi, hẳn vẫn là lần đầu tiên thích một cô bé, vô cùng ngây ngô, căn bản là không biết phải làm sao để nàng biết được tâm ý của hẳn, trước kia mặc dù đã trao cho nàng một cây trâm, nhưng tâm ý của nàng, mình cũng không hiểu, bất an, lo sợ, ngượng ngùng, một vài loại tâm tình như thế quần quýt lại với nhau, hiện giờ nhìn thấy Lãnh Tồn tiến vào, hẳn cũng đánh bạo một cái, cúi đầu cùng đi theo vào.

Thượng Quan Mai nhìn thấy Lãnh Tồn ngẩng đầu bước vào, nghĩ tới phần tâm tư mà Lãnh Tồn đối với mình, ánh mắt liền không dám đặt trên người của Lãnh Tồn, một đôi con ngươi sáng lên dao động, không biết phải hướng vào chỗ nào, cầm khăn trong tay, vô ý mà xoắn lại, Cẩm Nương nhìn liền muốn cười, rõ ràng là có ý tứ nha, thấy Thượng Quan Mai như vậy, giống như nhìn thấy được mối tình đầu của mình vậy.

Hắng giọng một cái, Cẩm Nương hào phóng nói với Lãnh Tồn: “A Tồn, người cũng không phải là người ngoài, ngồi đi, hôm nay các người khó có khi đông đủ như vậy, một chút nữa ta sẽ để cho Trương ma ma chuẩn bị một ít thức ăn cùng rượu, chúng ta kêu cả Tứ Nhi, tất cả đều tề tụ lại.”

Lãnh Hoa Đình vừa nghe, liền hiểu ý của nương tử nhà mình, đây chẳng phải là tác hợp cho Thượng Quan Mai cùng Lãnh Tồn sao, lúc đầu Lãnh Hoa Đường chết, người lo lắng nhất chính là Thượng Quan Mai, hiện giờ sự oán hận của Lãnh Hoa Đình đối với Lãnh Hoa Đường, cũng theo cái chết của hẳn mà tiêu tán, hiện giờ lưu lại trong lòng, chỉ có thời thiếu niên, những lúc hai huynh đệ cùng nhau chơi đùa. Cho nên, chung thân của Thượng Quan Mai, hẳn cũng rất để ý, hi vọng nàng có thể có kết quả tốt.

Vì vậy, Cẩm Nương vừa nói, hẳn liền phụ họa nói: “Ừ, A Tồn, A Khiêm chưa trở lại, người cũng có thể nói chuyện với Tứ Nhi về tình trạng gần đây của A Khiêm, giảm bớt sự lo lắng cho nàng, chúng ta cũng có thể uống vài chén, tự ôn chuyện cũng được.”

Vừa nói, hẳn lại đứng lên, nói với Cẩm Nương: “Triều phục này rất khó chịu, nương tử, ta muốn đổi lại y phục thường ngày, nàng cũng nên phân phó người chuẩn bị tốt thức ăn cùng rượu, A Nhiên, Hoàng Thượng không phải đưa đồ cho ta sao? Theo ta quay trở về viện nói chuyện đi.”

Cẩm Nương đối với tướng công nhà mình biết xem tình hình mà cảm thấy vô cùng vui mừng, người này khó có khi chịu phối hợp như vậy nha, thật đúng là bản thân uống rượu muốn dẫn đường kết duyên đây, nàng hé miệng cười một tiếng, đứng lên, đối diện Thượng Quan Mai nói: “Mai tỷ, A Tồn từ chiến tranh loạn lạc quay trở về, thân y phục này cũng đã dính không ít bụi bặm rồi, trở về đổi lại cũng quá phiền phức, lần trước không phải là nhìn thấy tỷ làm một cái trường bào màu xanh thắm sao? Ta xem, phù hợp với A Tồn lắm, trước tiên tỷ lấy để A tồn thay đổi một chút.”

Thượng Quan Mai nghe được sững sốt, điều này Cẩm Nương làm cũng quá mức rồi, làm sao. Mời vừa nhìn thấy A Tồn liền để cho nàng tặng y phục rồi, y phục này tự mình làm. Nhưng chỉ có thể đối với trượng phu của mình thôi, A Tồn có thể trách mình quá càn rỡ hay không?

Vừa nâng đôi con ngươi lên, liền thấy được ánh mắt khích lệ của Cẩm Nương, trong lòng đành thở dài, hay là không nên quá nghe lời của Cẩm Nương, dù sao thân phận hiện giờ của nàng không thể so sánh như lúc trước nữa, quá chủ động đi, chỉ biết càng coi thường tự ái của chính mình, tâm ý của Cẩm Nương là tốt, nhưng suy nghĩ của nàng vẫn căng thẳng một chút.

Chẳng qua là, Cẩm Nương đã mở miệng, hơn nữa, trong mắt của A Tồn lại có một chút vui mừng, nàng thật sự cũng không nên làm quá mức, giới ọi người một gáo nước lạnh được, liền nói với Thị thư: “Đi đem áo choàng lấy ra, đưa cho Lãnh đại nhân, dù sao. Ta làm. Cũng chỉ để đó.” Nửa câu sau

âm thanh rất thấp, mang theo một tia thê lương cùng bất đắc dĩ, nghe vào tai của Lãnh Tồn, tựa như có người bấm vào trái tim của hắn lại buông ra vậy, rất đau.

Cầm Nương cũng không quản những thứ này, con đường đi phía trước của hai người bọn họ còn nhiều nhấp nhô gập ghềnh, nhưng chỉ cần chịu bắt đầu, chính là một điều tốt, đứng lên, kéo theo Phong Nhi đang còn ngẩn người, Lãnh Hoa Đình cùng Trần Nhiên cùng đi theo.

Thị Thư cao hứng cảm ngoại bào đi ra ngoài, trước mặt Thượng Quan Mai, liền muốn để cho Lãnh Tồn đổi lại, về mặt kia, giống như là hầu hạ chú rể mới, nhìn thấy Thượng Quan Mai liền nghiêng rằng, cho dù chủ tử của nàng kinh hãi thì sao, cũng không phải là do muốn người ta cười chủ tử của mình sao, làm sao so với mình vẫn còn vội vàng được đây?

Lãnh Tồn cũng nhìn ra băng khoản trong lòng của Thượng Quan Mai, hắn cùng với Thị Thư đã sớm quen biết, hiện giờ tuyệt đối sẽ không từ chối, Thị Thư đi đến đây giúp hắn thay quần áo, hắn cũng không cần kiêng kỵ, quả thật liền duỗi tay, để mặc Thị Thư hầu hạ, ánh mắt, nhưng dừng lại trên người Thượng Quan Mai, một cái chớp mắt cũng không có, trong ánh mắt ấy như được đốt lên một ngọn lửa, giống như là muốn đem Thượng Quan Mai đốt đến tan ra.

Thượng Quan Mai bị hắn nhìn cảm thấy không tự nhiên, mặt cũng nhanh chóng đỏ lên, đứng lên, suy nghĩ muốn vào trong tránh đi, Thị Thư cũng biết phân biệt tốt xấu: “A, thật đúng là vừa vặn, Lãnh đại nhân, y phục này thật đúng là vì người mà làm nha, tuy nói chủ tử chưa bao giờ đo qua, vậy làm sao lại có thể vừa vặn như thế được?”

Thượng Quan Mai nghe thấy lời này dường như muốn tìm một cái lỗ chui vào, vóc người của Lãnh Hoa Đường so với Lãnh Tồn gầy hơn một chút, vóc người của Lãnh Tồn khôi ngô cao lớn hơn một chút, y phục mình làm, Lãnh Hoa Đường khi đó đang còn ở trong đại lao, cũng không biết làm sao lại vừa như thế, khi đó, căn bản là nàng không nghĩ đến A Tồn, làm sao lại. Thị Thư đúng là tiểu nhân, còn không ngừng sắp đặt như vậy, làm sao có thể nói ra trước mặt A Tồn, muốn chết mất, mắc cỡ chết người rồi.

Lãnh Tồn nhưng là nghe thấy như mở cờ trong bụng, y phục này quả thật rất vừa người, hơn nữa, nhìn thấy được, tiểu Mai là dụng tâm để làm, lúc còn trẻ phần tâm tư không thể yêu thương kia, lúc này đã được hồi đáp lại, tim của hắn đã rất khó có thể áp chế lại rồi, ôn nhu kêu: “Cực khổ cho nàng, Quận chúa.”

Cầm Nương cố ý không kêu Thượng Quan Mai là tẩu tẩu nữa, mà gọi là được Mai tỷ, A Tồn dĩ nhiên hiểu ý của nàng, nàng là muốn làm cho thân phận hiện giờ của Thượng Quan Mai phai nhạt đi, cũng muốn tiêu trừ nỗi băn khoăn trong lòng của Thượng Quan Mai, cho nên, hắn cũng sẽ đổi cách xưng hô giống như Thượng Quan Mai trước khi được gả.

Thượng Quan Mai nghe được ngẩn ra, gương mặt lên, nhanh chóng liếc mắt nhìn Lãnh Tồn, vừa xấu hổ hạ đầu xuống, nhưng mà vén áo thi lễ nói: “Lãnh đại nhân khách khí.”

175. Chương 176: Ngoại Truyện 3

Edit: Funny1107Beta: Tiểu Tuyền

Lãnh Tồn then thừng cúi đầu nhìn Thượng Quan Mai, tim đập rộn ràng, giống như con nai đi loạn, vừa xúc động, liền không quan tâm tiêu sái đi lên, cầm tay của Thượng Quan Mai: “Quận chúa, nàng chịu khổ rồi.” Thanh âm chân tình thân thiết. Bàn tay rộng lớn ấm áp bao kín lại bàn tay nhỏ bé của Thượng Quan Mai, muốn làm cho lòng nàng cảm thấy an tâm.

Thượng Quan Mai bị hoảng sợ, không nghĩ tới Lãnh Tồn sẽ can rõ như vậy, lại dám cầm tay của mình, huống chi, trong nhà còn có Thị Thư ở đây, nàng cảm thấy rất khó xử, theo bản năng, bàn tay liền thối lui ra ngoài, nhưng lại tham luyến một chút cái cảm giác an tâm cùng kiên định kia, cái cảm giác được cẩn thận che chở, Lãnh Tồn nắm tay nàng thật chặt, làm cho nàng không thể rút tay ra ngoài, cũng không còn

muốn rút tay về, chẳng qua là đầu cúi xuống thấp hơn, dung mạo xinh đẹp kia bị lây nhiễm một tầng sắc hồng , biến đổi càng diễm lệ chói mắt.

Hai con người của Lãnh Tôn cố định trên người Thượng Quan Mai không dám dời đi, hạnh phúc tới quá mau, hần nhất thời ấp úng không biết nói gì, chẳng qua là tay càng nắm càng chặt, giống như sợ nàng chạy trốn, một ... tay khác giơ lên, nhẹ nhàng vuốt một sợi tóc đang vương bên tai của Thượng Quan Mai, nhìn thấy khuôn mặt gầy gò của nàng, trong mắt ý thương tiếc càng sâu.

Một chút chú ý như vậy mang lại sự che chở cùng với một chút nhút nhát, khiến ùi của Thượng Quan Mai cảm thấy chua xót, nhưng cũng kịp phản ứng, không thể cùng hần quá mức thân mật, mới gặp mặt có mấy khắc, nếu là quá dễ dàng như vậy, có thể hay không hần sẽ xem thường nàng .

Cho nên hần đổi một tiếng, “Đau quá.”

Lãnh Tôn ngẩn ra, lúc này mới kịp phản ứng vì nắm nàng quá chặt, vội vàng mà nới lỏng tay nàng ra, có chút không được tự nhiên nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi, Quận chúa.”

Ánh mắt của Thượng Quan Mai cũng không dám nhìn lên, căn bản không dám nhìn hần, sợ rằng sẽ tiết lộ sự bối rối trong lòng nàng, càng sợ đến lúc đó để cho hần biết tâm ý của nàng, vội vàng lui lại một bước nói: “Không biết đệ muội chuẩn bị như thế nào, không bằng chúng ta đi ra bên ngoài, qua bên nội viện kia đi.”

Hai người cùng ở chung một chỗ quá nguy hiểm, hơn nữa cũng không được tự do, Thượng Quan Mai cũng không đợi Lãnh Tôn trả lời, giống như lẩn trốn chạy ra bên ngoài.

Cầm Nương vào trong nhà, Song Nhi đang cười hì hì nghiêng đầu nhìn Trần Nhiên, lúc sau liền nhìn xéo về phía Phong Nhi, một bộ dạng say sưa xem kịch vui. Sau khi Cầm Nương quay về phòng, đã sớm đi vào bên trong, Lãnh Hoa Đình vừa nhìn thấy thân sắc của nương tử nhà mình, cũng thuận theo mà đi vào, Song Nhi ở lại pha trà, nhưng lo lắng trong chánh đường chỉ còn lại Trần Nhiên cùng Phong Nhi, hai người không được tự nhiên, cho nên, nàng rất hứng thú với âm mưu làm bóng đèn này.

Trần Nhiên vốn chính là một tiểu tử ngây ngô hiền lành, từ sau ngày ở trong đường hầm cảm thụ được sự ôn nhu dịu dàng của Phong Nhi, liền khiến cho hần khó quên đi sự ám áp kia, một chút nhu hòa trong lúc hần khốn khổ nhất, mỗi lần đêm khuya tĩnh lặng , hần liền không nhịn được mà nhớ tới bàn tay nhỏ nhắn mềm mại trắng nõn kia, cảm giác phát qua bên môi của mình.

Hôm đó đưa cho Phong Nhi một cây trâm , Phong Nhi cũng không có cự tuyệt, chẳng qua dung mạo vốn xinh đẹp lại trở nên đỏ lên, hần vừa nhìn thấy, thì mừng rỡ như điên, dù cho hần có ngốc, không hiểu tình hình, thì cũng nên hiểu, con gái người ta đã tiếp nhận hần rồi.

Chẳng qua là, vẫn không biểu lộ rõ ràng, trong bụng liền thấp thỏm, hần đã hỏi thăm qua, Phong Nhi cũng đã đến tuổi xuất giá, thân phận của nàng, rất có thể chủ tử sẽ tìm người phối ngẫu, cho nên, trong lòng lại càng hoảng loạn, sau khi gặp nạn trong đường hầm kia, hoàng thượng đối với hần càng thêm tín nhiệm, rất nhiều chuyện bí mật, cũng để cho hần thực hiện , cho nên, từ sau khi hoàng thượng lên ngôi, hần vẫn chưa từng ngừng nghỉ, vẫn vội vàng mà ngựa không ngừng vó câu, cho nên cũng chưa có cơ hội nhìn thấy Phong Nhi.

Vốn định muốn xin giúp đỡ từ Giản Thân Vương một chút . Nhưng không biết tại sao Vương gia lại đi biên quan, hần lại xấu hổ , có cầu xin cũng uống công, một mình cũng không dám vào Giản Thân Vương phủ, huống chi Phong Nhi lại ở trong hậu viện, lại càng không có cách nào khác tiến vào, có khi, đứng ở cửa Giản Thân Vương phủ mà bồi hồi, có mấy lần, vừa nhìn thấy nàng đứng ở trước cửa phủ, hần lại ngại ngùng mà tránh né.

Cũng may hôm nay gặp được Vương gia, trực tiếp liền dẫn hần tiến vào, bây giờ đối với cô nương mà hần tâm tâm niệm niệm, trong lòng như cái thùng mức đầy nước treo lơ lửng, cảm thấy bất ổn, nói chuyện lại vụng về, không biết phải mở miệng như thế nào mới tốt.

Tay của Phong Nhi đặt trên đầu gối, không ngừng mà xoắn khăn tay, trên mặt như được chiếu lên hai áng mây hồng, nàng đang đợi Trần Nhiên mở miệng, nhưng người nọ vẫn cứ im lìm, đứng ở kia không chịu nói tiếng nào, thì không khỏi tức giận, vừa nhắc đôi con người lên, liền nhìn thấy nha đầu Song Nhi đang

ngiêng đầu mà cười đùa, liền hướng lên cái ót của nàng đánh lên một cái, hung hăng trợn mắt nhìn Song Nhi một cái.

Song Nhi lập tức trừng to hai mắt, đổi giọng quát lẹ nói: “Ai nha, Trần thị vệ, người mau nói với Phong Nhi tỳ một chút được không, người nhìn xem, ánh mắt của Phong Nhi tỳ nhìn ta kìa, giống như muốn nhanh chóng ăn ta vậy.”

Trần Nhiên nghe được bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nói với Phong Nhi: “Ở đây ta có một món đồ, tặng cho nàng.”

Song Nhi nghe được cười ha ha, không nghĩ tới Trần Nhiên đáng yêu như thế, ở trước mắt cô nương người ta còn ngại ngùng còn hơn cô nương người ta, cũng không đợi Phong Nhi đáp lời, nàng liền tiếp miệng nói: “Nha, là cái gì, nhanh tặng cho Phong Nhi tỳ đi, người cũng không biết, người không tới, Phong Nhi tỳ tỳ a, suốt ngày đều cầm cây trâm Tam Vĩ Tước mà ngắm người đó.”

Trần Nhiên nghe thấy trong lòng một trận mừng như điên, cây trâm Tam Vĩ Tước kia chính là của hân tặng cho Phong Nhi, thì ra là, Phong Nhi cũng giống hân, vào lúc đêm khuya tĩnh lặng, cũng có nhớ đến hân sao?

Phong Nhi thì lại thẹn quá thành giận, đứng lên mượn khăn ném về phía Song Nhi, hờn dỗi mắng: “Tiểu nha đầu xấu xa kìa, người còn lăm miệng, sáng mai Hỉ Quý tới, xem ta trị người như thế nào.”

Đang nói, thì Tú cô ôm Dương ca nhi vén rèm đi vào, nghe thấy tên của Hỉ Quý, trên mặt liền nở nụ cười, sắc giọng: “Hỉ Quý làm gì các người rồi hả? Hai tiểu nha đầu lăm chuyện này, không phải là nhìn trúng Hỉ Quý chứ.”

Dương ca nhi hiện giờ đã hơn một tuổi, miệng nhỏ rất biết nói chuyện, vừa nghe Tú cô nói như thế, hân liền dùng cái miệng nhỏ nói: “Nhìn trúng cậu Hỉ Quý nha, nhìn trúng cậu Hỉ Quý nha.” Liền la lên, lắc lắc thân thể từ trên người Tú cô xuống, nghiêng ngả liền xông về phía Song Nhi: “Song Nhi tỳ tỳ, làm mẹ nha, mẫu thân nói thế.”

Lúc này đổi lại vẻ mặt của Song Nhi trở nên đỏ chót, nhéo cái mũi của Dương ca nhi liền mắng nói: “Tiểu thiếu gia, không cho bắt chước theo miệng nha.”

Dương ca nhi lại để tùy ý nàng nhéo, nhún nhún cái mũi, vui sướng mà vỗ bàn tay nhỏ bé nói: “Song Nhi tỳ tỳ xấu hổ nha. Xấu hổ nha.”

Phong Nhi nghe thấy liền che miệng cười, mới vừa rồi cùng Trần Nhiên lúng túng lúc này cũng bị Dương ca nhi nghịch ngợm quét sạch, Tú cô ôm lấy Dương ca nhi nói: “Dương ca nhi, mẫu thân con hôm nay muốn ăn đồ ngon đấy, chúng ta đi đến chỗ Trương ma ma nhìn một cái, xem có gì ăn ngon không.”

Dương ca nhi thuận lợi quên đi chuyện của Song Nhi, hai bàn tay mập mập vừa vỗ đứng lên: “Dạ, trộm ăn ngon đi, trộm ăn ngon đi.”

Tú cô vừa nghe thấy liền che cái miệng của hân, sửa chữa: “Cái gì gọi là trộm, là nhà mình, muốn ăn liền ăn nha.” Lập tức vừa đi vừa nói, một lát sau, nắm lấy cổ áo của Song Nhi kéo tới, quở trách: “Người ta là tân nương, người muốn ở chỗ này nhìn náo nhiệt cái gì, cũng không sợ mất bị quáng gà sao.”

Song Nhi nghe thấy cười to khanh khách một trận, ngoan ngoãn mà theo sát Tú cô đi đến hậu đường.

Lúc này trong phòng thật chỉ còn lại có Trần Nhiên cùng Phong Nhi, Phong Nhi nghiêng đầu, ánh mắt lại không dám nhìn về phía Trần Nhiên, Trần Nhiên rốt cuộc cũng là nam nhân, cho nên lớn mật hơn một chút, thấy trong nhà không có người bên cạnh, liền mở miệng nói: “Đã lâu không gặp, cô nương có mạnh khỏe hay không?”

Phong Nhi vừa nghe, ánh mắt buông xuống nhìn dưới mặt đất, nhưng lại nhìn thấy đôi giày màu xanh thẫm của Trần Nhiên có một vạch nhỏ bên mép, không đáp hỏi ngược lại: “Đôi giày này có một vạch nhỏ bên mép, đổi lại một đôi được không?”

Trần Nhiên xưa nay đều sơ ý, về phương diện từng chi tiết trong cuộc sống không quá chú ý, bên cạnh lại không có nữ nhân chiếu cố, dĩ nhiên là không để ý, nghe Phong Nhi nói vậy, hân có chút không được tự nhiên co chân lại, đôi giày là do trong cung phân phát, cứ ba tháng sẽ có một đôi, trong nhà hân thật ra

còn có hai đôi giày mới, chẳng qua là mang đôi này đã thành thói quen, ra cửa nhưng không có chú ý, lúc này hẳn có chút vội vàng, sợ Phong Nhi cho là hẳn không có bản lĩnh, nghèo nàn, vừa mở miệng liền nói: “Hoàng thượng có thưởng cho ta một sân viện, ta còn có chút ít tiền, nàng nếu đã qua cửa, ta nhất định có thể nuôi tốt nàng, sẽ không để cho nàng gặp cảnh khốn cùng, chịu khổ, phía trên ta cũng không có cha mẹ chăm sóc, gia đình trong nhà đơn giản. ”

Một tiếng dừng dừng như thông suốt, nghe thấy vẻ mặt Phong Nhi càng đỏ, nhưng là lộ rõ thần sắc vui mừng, ngốc tử này, lúc trước thế nào cũng không chịu nói một câu dễ nghe, chỉ nói muốn đổi đôi giày cho hẳn, cái gì nên nói hẳn đều nói tất cả, thậm chí liền nói đến gia cảnh của phụ mẫu cũng nói rõ ràng, như vậy là biểu lộ cõi lòng của hẳn sao? Thật là ngốc tử mà, chẳng qua là, ngu ngốc một cách đáng yêu đây.

“Người người nói nhiều điều này làm gì? Ta chẳng qua là muốn làm đôi giày tặng cho người mà thôi.” Phong Nhi nhanh chóng đứng lên, nhìn hậu đường một chút, tiểu nha đầu Song Nhi kia không chừng đang ở hậu đường nghe lén , một lát nữa sẽ bị nàng giữu cột mắt.

Hồn dỗi mà liếc Trần Nhiên một cái, trực tiếp đi vào bên trong nhà nhỏ, ngược lại lúc đi ra , cầm trong tay một cái bao bố, tự mình đi đến phía trước, đem bao bố mở ra, bên trong chính là một đôi giày mới xanh thẫm phía trên ống giày thêu hai tầng viền vàng, Trần Nhiên nhìn thấy vui mừng, giơ tay lên muốn đón lấy, Phong Nhi thì lại ngồi xổm xuống, bàn tay trắng nõn đưa về phía chân của hẳn, nhất định là muốn hầu hạ hẳn đổi giày.

Trong lòng Trần Nhiên chấn động, nắm chặt lại ngăn cản nói: “Nàng để tự ta làm, sau này, sẽ không để cho nàng làm công việc hầu hạ này nữa.”

Phong Nhi nghe được trong lòng rung mình, vẻ mặt liền trầm xuống, “Làm sao, người ghét bỏ ta là hầu hạ người khác sao?” Hai đầu ngón tay trắng nõn kia cứng nhắc lại trên không trung, không khí trong phòng thoáng cái khẩn trương lên.

Trần Nhiên vừa nghe thấy biết nàng hiểu lầm, vội nói: “Không phải, không phải, là ta đau lòng!”

Trong thiên hạ không có lời yêu thương nào có thể so càng dễ nghe như vậy, Phong Nhi nhất thời ngây dại, như si như say, lễ nghi đầy trong đầu, ngại ngần liền vứt đi rồi, nâng đôi con người lên nhìn về phía nam tử thật lòng với mình, vừa nhìn vào, liền lâm vào hai đôi con người sâu kín lấp lánh như ánh sao kia, hẳn không tuần tú, so với Hỉ Quý , hơi có vẻ tục tằn một chút, nhưng hẳn lại thành thật, trung thực an phận, tâm tư rất đơn giản, ở trước mặt nàng, một chút nàng liền có thể nhìn thấu tâm sự của hẳn, trời cao đối với nàng thật là chiếu cố, bất quá chỉ là cử chỉ vô tâm, liền có được một vị hôn phu tốt như vậy, thử nghĩ xem lúc trước mấy người cùng hồi môn với phu nhân, đã chết nhiều người, gả đi ra ngoài, trừ Tứ nhi, thì Xuân Hồng lại sống không bằng chết, còn Mãn Nhi, hôm nay tuổi cũng đã lớn, nhưng còn chưa có tin tức gì, mà mình so sánh thua kém Tứ nhi được gả cho người giàu sang, nhưng thế là rất tốt rồi.

Hai người nhất thời nhìn nhau, ánh mắt dính lại một chỗ không thể tách ra rồi, ở hậu đường Song nhi cùng Tú cô nhìn thấy liền che miệng nín cười, Dương ca nhi cũng chen chúc ở giữa hai người , không hiểu nhìn người ở bên trong nội đường, không nhìn được nói: “Đôi mắt của dì Phong có con sâu nhỏ sao? Đại ca ca kia đang giúp nàng tìm con sâu nhỏ sao?

Tiếng nói thanh thúy nhưng ngây thơ lập tức phá vỡ nét mặt nhìn chăm chú ở bên trong nội đường, Phong Nhi cùng Trần Nhiên đồng thời ngẩn ra, một bên nghiêng mặt đi, một bên cúi đầu , Phong Nhi dường như đang che dấu lần nữa đưa tay nói: “Thử đôi này một chút, ta cũng không biết chân người lớn hay nhỏ, có thích hợp hay không.”

Trần Nhiên người này cũng bất chấp ngưỡng ngưỡng, đuổi chân cho Phong Nhi hầu hạ , hai bàn tay trắng nõn của Phong Nhi, động tác thuần thực ôn nhu, đôi con người của Trần Nhiên buông xuống nhìn lại, nhìn thấy chiếc cổ trắng mịn màng như gốm sứ, còn có vẻ mặt ôn nhu bình tĩnh của nàng, trong lúc đó da thịt chạm nhau, trong lòng không có kích động, chỉ có hạnh phúc, phảng phất giống như bọn họ là một đôi đã trải qua một cuộc sống vợ chồng rất dài .

Phong Nhi cũng bị loại hạnh phúc bất ngờ này tràn ngập ở trong lòng , nàng vẫn rất hâm mộ Tứ Nhi, lại càng thần tượng phu nhân cùng Vương gia, hi vọng mình cũng có thể tìm được một nam nhân cả đời một lòng đối xử với nàng, không cần hẳn giàu sang, có quyền có thế, chỉ cần thân thể khỏe mạnh, không xem

thường mình, hòa hợp với nhau là được, cũng may vận mệnh đối xử rất tốt với nàng, người nam nhân này, hiện tại rất xứng đáng để nàng làm như vậy, hầu hạ hẳn cả đời, từ nhỏ nàng chính là hầu hạ người khác, nhưng đây là lần đầu tiên, khiến cho nàng cảm thấy vô cùng kiêu ngạo cùng tự hào, bởi vì, nam nhân nàng hầu hạ, trưng ra ánh mắt thương tiếc yêu thương mà nhìn nàng, làm cho nàng cam tâm tình nguyện, cảm thấy vui mừng vì đối phương.

Đang nhìn lên không chỉ có mấy người Dương ca nhi Song Nhi Tú cô, còn có Cẩm Nương, nàng cũng nhẹ nhàng vén lên một góc rèm, ghé vào cạnh cửa nhìn lên, trong lòng đang rất dắc ý, một đôi này, xem ra là đã thành, sáng mai quay trở về Tôn gia, có lẽ sẽ nói một tiếng với nương của Phong Nhi, nữ nhi của bọn họ đi theo mình, cũng không có lỗi gì, còn tìm kiếm người trong sạch cho nàng, chẳng qua là, nghĩ lại cũng cảm thấy trong lòng vắng vẻ, mấy nha đầu mình đã sai khiến rất thuận tay rồi, còn trung thành không hai lòng, hơn nữa, phẩm hạnh đều rất tốt, một lúc toàn bộ đều được gả đi, mình còn có thể đến chỗ nào kiếm được nha đầu tốt như vậy đây, người với người, chính xác cũng phải là duyên phận.

Đang than thở một chút, thân thể đã bị một người kéo qua, quay đầu nhìn lại, vừa lúc chạm vào ánh mắt bất mãn của tướng công nhà mình, vẫn là ánh mắt phượng kiều diễm khiến cho người ta cảm thấy lóa mắt, vẫn là gương mặt nghiêng nước nghiêng thành, chẳng qua là trên mặt rõ ràng là phủ lên sự bất mãn cùng tức giận.

Kể từ khi Lãnh Hoa Đình trở về kinh, liền vẫn rất bận rộn, khó có được thời gian sớm quay về với thê nhi, nhưng khi trở về nhà, việc này.

Tiểu nữ nhân kia nhưng lại một lòng một dạ đặt trên người trách nhiệm làm bà mai, không phải là Song Nhi thì chính là Phong Nhi, còn nữa thì là Thượng Quan Mai, căn bản không có để hẳn vào trong mắt, có thể nói, không còn giống như trước đây, đặt hẳn ở vị trí thứ nhất, trong lòng liền rất chua, rất không công bằng, mới vừa rồi, ở trong phòng cả buổi, thật vất vả tiểu tử Dương ca nhi kia mới không có tới nhúng tay vào quấy rối, vốn nghĩ tới muốn cùng nàng nghỉ ngơi một phen, nhưng nàng lại lắc thân mình, trốn ra cạnh cửa rình coi. Quả thật tức chết hẳn mà, thật sự không nhịn được, kéo nàng muốn trừng trị một phen.

Cẩm Nương vừa nhìn thấy sắc mặt Lãnh Hoa Đình, liền biết người này lại mắc chứng khó chịu rồi, vội vàng nhìn về phía Dương ca nhi, trưng ra một khuôn mặt tươi cười rực rỡ lấy lòng, nhỏ giọng nói: “Tướng công, chàng hôm nay thoát nhìn, so sánh với thường ngày đẹp hơn nha, khiến cho ta nhìn thấy tim cũng đập thình thịch.”

Lãnh Hoa Đình không nghe thì thôi, vừa nghe liền cảm thấy nổi giận, tiểu nữ nhân này so với trước kia, biết nắm lấy nhược điểm của mình hơn, nên liền ừ hử cho có lệ, trước kéo nàng tới đã, nàng chỉ biết oa oa oán giận, chỉ trích mình, lúc này nhìn tình thế có điều không đúng mới tìm cách lấy lòng sao, hừ, Gia hôm nay không ăn ưng bộ dạng này của ngươi, dù sao vẫn phải tóm lấy ngươi, để biết, trong lòng của ngươi, chỉ có thể có Gia, bất luận là người nào, cũng không có thể mạnh hơn Gia đi.

Hắn vẽ lên một tia cười xấu xa, đem Cẩm Nương chặn ngang ôm lấy. Hừ nhẹ nói: “Phải không? So với thường ngày đẹp hơn sao? Vậy nương tử có phải nên nhìn nhiều một chút không, chỉ nhìn mặt thôi, không đủ đâu.”

Cẩm Nương nghe được kinh hãi, phía ngoài còn có khách mà, còn chưa nói, Dương ca nhi vẫn đang ở hậu đường, nhiều nhất thì Tú cô chỉ có thể trốn buộc một lúc thôi, qua không bao lâu nữa, tiểu tử kia sẽ xông vào cửa, người này ngày thường khi đã lên sàn rồi, thì liền liều mạng, không gần nữa canh giờ, thì không thể nào xong chuyện được, trời ạ, một lát nữa nhi tử nháo lên xông vào, bên trong thì mở cửa không được, thật là muốn mắc cổ chết người đi, phiền toái nhất chính là, tiểu gia hỏa Dương ca nhi kia thích nhất là truy hỏi kĩ càng, phải hỏi rõ ràng mới bằng lòng bỏ qua, nếu không, liền gào thét, tiếng khóc khiến ọi người trong phủ nhìn thấy mất.

“A, không sao, tướng công, buổi tối nhìn, buổi tối nhìn, chúng ta buổi tối đốt đèn, đó mới là thời điểm hưởng thụ nhất đó.” Cẩm Nương trong lòng quýnh lên, liền không lựa lời nói, vòng qua eo của Lãnh Hoa Đình, liều mạng lấy lòng.

“Đốt đèn sao? Nương tử thích đốt đèn tiếp tục công việc sao? Ừ, không tệ, e rằng sẽ có một hương vị khác nha, phải, nhìn thấy nàng nói ra đề nghị tốt như vậy, hiện tại vậy bỏ qua cho nàng, cũng đừng quên, buổi tối, nội dung quan trọng.” Lãnh Hoa Đình nhếch mép cười xấu xa, cố ý lại đem Cẩm Nương kéo tới gần một

chút, phủ lên môi của nàng, duỗi cái lưỡi tạo thành một vòng trên môi của nàng, mới liếm liếm cái miệng, tâm nguyện đã xong mới mang nàng để xuống.

Cầm Nương nghe thấy dựng cả tóc gáy, trong đáy lòng dâng lên một cảm giác bị lừa, đột nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, lập tức hiểu, vừa rồi người này đã có âm mưu rồi, Cầm Nương vẫn xấu hổ, buổi tối hai người sinh hoạt vợ chồng, cần phải tắt đèn mới vừa lòng, nhất là sau khi sinh Dương ca nhi, nàng liên đới với thân hình của mình không có lòng tin, bởi vì trên bụng có vòng đường vân khi mang thai nàng cảm thấy khó coi, cho nên, đối với việc ban ngày cùng dưới ánh đèn thì cảm thấy rất mâu thuẫn, mới vừa rồi nàng nóng lòng mới có thể nói như vậy.

Lúc này nghĩ lại, người này cũng phải là người không có mặt mũi, Lãnh Tôn cùng Trần Nhiên còn đang trong phủ, hơn nữa, mình mới vừa rồi cũng đã nói, muốn mời mọi người cùng nhau dùng cơm, một lúc sau đã đến giờ cơm rồi, cho dù hắn có bị tình trùng lên não, cũng không làm việc vào lúc này a, không trách được, chẳng qua là mấy câu nói, hắn liền thả mình, thiệt là, bị lừa rồi đây.

Nhất thời tức giận, nhéo lỗ tai của người kia: “Không được, ta đổi ý rồi, buổi tối không cho đốt đèn.”

Mưu kế của người nào đó bị nhìn thấu rồi, vừa có được loại phúc lợi thật không dễ có như thế này, lập tức vẽ mặt liền suy sụp, lộ ra một bộ dạng rất đáng thương, hai mắt trong trẻo sáng rực ury khuất nhìn Cầm Nương, gương miệng nói: “Nương tử, nàng không đáng tin.”

“Ta là nữ nhân, không phải là quân tử, không cần coi trọng chữ tín, dừng lại, không cho giả bộ đáng thương, không có thương lượng.” Cầm Nương liếc người nào đó một cái, hừ lỗ mũi nói.

“Bất quá, ánh sáng bây giờ cũng không tồi, thì ra là, nương tử nóng lòng. Nghĩ lại hiện tại nên bắt đầu không? Lại đây, nương tử, ta để nàng thưởng thức trước đi.” Người nào đó liền du côn nghiêm mặt bắt đầu cởi quần áo, Cầm Nương bị làm cho sợ đến mở to mắt, thật đúng là tác phong hành động của người nào đó, trước kia, tứ diện sở ca (bốn bề thọ địch), hắn cũng sẽ để nàng xuống liền bắt đầu làm việc

“Bình tĩnh, bình tĩnh, chàng là Vương gia rồi, chú ý thanh danh, chú ý hình tượng a.” Cầm Nương bận rộn kéo lấy y phục của hắn nói.

176. Chương 177: Ngoại Truyện 4

Hai vợ chồng ở trong phòng chơi đùa một trận, quả nhiên chỉ chốc lát sau, phía ngoài liền truyền đến thanh âm của Dương ca nhi: “Mẫu thân, mẫu thân, con cũng muốn hôn hôn như vậy, ta cũng vậy muốn hôn hôn.”

Cầm Nương nghe được ngăn ra, đột nhiên quay đầu lại, đã nhìn thấy con trai bảo bối nhà mình đang đem cái đầu tròn núc ních thò vào trong rèm dò xét, dùng rèm bọc lại đầu của mình, chỉ để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt đen láy xoay tròn chuyển động, một bộ dạng vô cùng tò mò, nàng lập tức đỏ mặt, từ bên cạnh Lãnh Hoa Đình thối lui, sẵn giọng: “Xem đi, nhi tử lại thấy được.”

Lãnh Hoa Đình cũng cảm thấy bất đắc dĩ, tiểu tử này mỗi lần đều thích thú phá hư chuyện của hắn, không có chuyện gì cũng ưa thích ở chính giữa đôi phu thê hắn, buổi tối ngủ còn không quên ôm Cầm Nương mới bằng lòng đi ngủ, bàn tay nhỏ bé kia còn thân thiết với ngực mẫu thân. Hơn nữa, hắn rất dễ giật mình tỉnh giấc, mỗi lần chờ hắn ngủ thiếp đi, muốn ôm Tú Cô đến ôm hắn đi, hơi động dậy một chút hắn lập tức tỉnh dậy, vừa khóc nháo bám lấy Cầm Nương không tha, không chịu rời đi, hại cho phụ thân là mình dục hỏa khó nhịn a, xem đi, ăn không được rồi. Còn tiểu tử này thì lại giả dạng bộ dáng đáng thương, khả ái, khiến người khác không nỡ đánh đòn, lời nói nặng còn chưa nói được nửa câu, đã bị Cầm Nương dập tắt.

“Con nít thì nên đi chơi đi, ai cho con nhìn lên.” Tức giận, Lãnh Hoa Đình trừng mắt nhìn nhi tử một cái.

Dương ca nhi vừa nhìn thấy sắc mặt phụ thân của hắn bất hảo, lập tức liền méo miệng, viên trân châu đen trên mắt bị bịt kín bằng một tầng hơi nước, bộ dáng hài tử muốn bao nhiêu ury khuất sẽ có bấy nhiêu đó ury

khuyết, dường như y phục vì những giọt nước mắt lăn lăn rơi xuống đã sắp ướt, Cẩm Nương vừa nhìn thấy liền đau lòng, quay đầu lại trừng mắt trừng công một cái, liền đi qua muốn ôm nhi tử của mình.

Lãnh Hoa Đình nhìn thấy thì buồn bực, chỉ vào tiểu tử đang giang đôi tay, chuẩn bị đem đầu của mình tiêng vào trong ngực của Cẩm Nương mắng: “Không cho giả bộ đáng thương, đem nước mắt của con thu lại.”

Đang nói chuyện, Dương ca nhi đã nhào vào trong ngực của Cẩm Nương, lỗ mũi đột nhiên khê hít, nước mắt liền thu lại, nghiêng đầu cười đắc ý với Lãnh Hoa Đình, rưng rưng đôi mắt phượng đã uốn cong thành hình nguyệt nha, nhẹ nhàng nũng nịu kêu: “Phụ thân.”

Lãnh Hoa Đình nghe được thật buồn bực, nhìn chằm chằm hấn lại nói: “Không cho giả bộ khả ái!”

Dương ca nhi lập tức thu lại nụ cười, vác lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, dè dặt mà ôm lấy cổ của Cẩm Nương, ở trên mặt Cẩm Nương hôn một cái, vạ phần ủy khuất nói: “Mẫu thân, phụ thân khi dễ ta.”

Hấn lời còn chưa dứt, Lãnh Hoa Đình lại ở phía sau mắng: “Tiểu tử thú, không cho tố cáo!”

Dương ca nhi ba lần đều bị phụ thân hấn quát to phá hoại, tiểu tử không làm nữa, lộ ra nguyên hình, há to miệng liền khóc rống lên, lúc này chính xác là khóc lên, ánh mắt giống như rớt xuống những hạt trân châu, Cẩm Nương vốn đang nhìn phụ tử đấu pháp, cảm thấy thú vị vô cùng, đang nín cười rất là khổ cực, lúc này nhìn nhi tử thất bại, lấy ra đòn sát thủ, lắc thân mình, đem nhi tử hướng lên trên người Lãnh Hoa Đình nhét vào, “Chàng gây ra chuyện, chàng chịu trách nhiệm!”

Vừa nói, vừa vỗ vỗ tay, trực tiếp vén rèm đi ra ngoài.

Dương ca nhi khóc lóc lên, thì rất khó để dỗ dành, hơn nữa, tiểu tử này rõ ràng vừa mới cùng phụ thân của hấn tranh cao thấp mà, Cẩm Nương cũng lười dụ dỗ hấn, rõ ràng tất cả các chiêu kia là tiểu tử này đều học từ người nào đó, nếu như không phải do người nào đó làm, nhi tử của mình sẽ không làm như vậy, lúc này trêu ghẹo gây tai họa, chính hấn nên đi dẹp loạn đi.

Đứng nhìn thấy mới vừa rồi một bộ dạng nghiêm khắc của Lãnh Hoa Đình, hấn sợ nhất chính là nhi tử khóc, nhi tử khóc rồi, hấn cũng rất đau lòng, lúc này Cẩm Nương thật không có lương tâm mà, ném nhi tử cho phụ thân là hấn, ngay cả bênh vực cũng không có, không thể làm gì khác hơn là ôm lấy nhi tử của mình liền thay đổi vẻ mặt: “Người nào chọc Dương ca nhi nhà ta a, làm sao lại khiến Dương ca nhi khóc vậy?”

“Phải Phụ thân, phụ thân. Trừng cục cưng nha.” Dương ca nhi ngay cả một chút mặt mũi cũng không cho phụ thân hấn, ngón tay nhỏ bé mập mạp chạm vào mũi của Lãnh Hoa Đình nói, nức nở, sau khi nói xong, há to mồm, tiếp tục sự nghiệp khóc lóc của hấn.

“Nơi nào nhĩ, phụ thân làm sao có thể trừng mắt với Dương ca nhi, nha, cục cưng, phụ thân dẫn con đi luyện kiếm được không?” Người nào đó nhúc nhích đầu tiếp tục dụ dỗ, không nỡ đánh, hơn nữa, tiểu tử biết...nhất chính là tố cáo, lúc này Vương gia cùng Vương Phi không ở nhà, hấn có thể nói rồi, đánh một lần nhớ một lần, chờ ông nội bà nội trở lại, đều sẽ kể cho bọn họ nghe nha.

“Không được, ô ô. Phụ thân chỉ chơi một mình, không để cho Dương ca nhi chơi.” Dương ca nhi lập tức bác bỏ cái điều kiện này.

“Vậy phụ thân mua mút quả cho con ăn?” Lại thêm một điều kiện nữa.

Tiếng khóc càng lớn, “Phụ thân hư, Nương nói ăn kẹo đường sẽ gặp con sâu, không nên.”

Người nào đó tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, sợ rần sợ cón trùng mà suốt ngày còn ăn sao? Rõ ràng chính là cố ý làm khó mình mà.

“Vậy Phụ thân dẫn con bay bay được không?” Người nào đó đưa ra điều kiện cuối cùng, hơn nữa cũng là... điều kiện bất lực nhất.

“Tốt nha, phụ thân tốt nhất, hiểu rõ cục cưng nhất.” Đứa trẻ nào đó lập tức nín khóc mỉm cười, ôm lấy phụ thân hấn gặm lấy một cái, đem toàn bộ nước mũi trên mặt của mình trét lên trên gương mặt xinh đẹp của người nào đó .

Người nào đó đành bất đắc dĩ vừa nhận mệnh cảm khăn, trước tiên giúp nhi tử lau nước mắt, sau đó lau nước mũi trên mặt mình, đem nhi tử khiêng lên trên vai, liền vén rèm ra khỏi phòng.

Cầm Nương vừa nhìn thấy nhi tử của mình ngồi trên đầu của người nào đó, hai tay nhỏ bé ôm lấy đầu của phụ thân hắn, cười đến đắc ý, liền trừng mắt, nói với người nào đó: “Nhìn xem chàng tập thành thói quen rồi, sau này nhi tử chỉ sợ sẽ càng vô pháp mất.”

Người nào đó tức giận, cũng không quản trong nhà còn có Trần Nhiên, đối với thê tử của mình ủy khuất sẵn giọng: “Một mình ta tập thành thói quen được sao? Là ai nhìn nhi tử khóc rồi chạy trước chứ?”

Cầm Nương tự biết đuối lý, không trả lời lại nữa, đứa trẻ nào đó cảm thấy không vui lòng, giúp nương của hắn nói chuyện: “Phụ thân không thể mắng mẫu thân, không thể mắng mẫu thân.”

Người nào đó xoay bàn tay lại liền chụp xuống cái mũi của đứa trẻ nào đó, cười mắng: “Lỗ tai nào mà con nghe thấy ta mắng mẫu thân con chứ?”

“Hai tai nha!” Đứa trẻ nào đó không chút do dự đáp.

“Con còn muốn bay bay hay không đây?”

“Cực cực cái gì cũng không nghe được, phụ thân không có mắng mẫu thân nha.” Lập trường của đứa trẻ nào đó rất không kiên định.

Tiết mục như vậy mỗi ngày đều đã trình diễn, Cầm Nương nhìn cũng cảm thấy lười nhìn hai đôi phụ tử dở hơi nhà này, cùng Trần Nhiên tán gẫu, mà Lãnh Hoa Đình đã khiêng nhi tử ra ngoài làm máy bay thật rồi, phía ngoài liền nghe được tiếng cười khanh khách của Dương ca nhi, một lát sau tiếng thét chói tai, một hồi vừa hét lớn, “Phụ thân lợi hại nha, ột chút, ột chút, Dương ca nhi bay nha.”

“Nhi tử, phiền toái con ôm đầu của ta được rồi.” Máy bay thật của người nào đó phát hiện lá gan nhi tử nhà mình rất lớn, hai tay mở ra, chỉ kém không đứng lên trên bả vai mình đi, chỉ đành phải nắm chặt cổ chân của hắn, liền quát với nhi tử nhà mình.

Trần Nhiên vẫn là lần đầu tiên ở trong phòng nhìn thấy bộ dạng này của Vương gia, ngày thường, Lãnh Hoa Đình làm cho người ta cảm giác lạnh lẽo xa cách cực kỳ cao ngạo, vốn dĩ người này đã quá mức tuần mỹ, làm cho người ta cảm giác như một đám mây trên cao, rất khó sinh ra cảm giác thân cận, không nghĩ tới, thật ra thì bí mật cũng được thể hiện ra, vô cùng bình dị, mà Vương phi lại càng bình thản, tựa như Đại tỷ tỷ nhà bên, một chút dáng điệu cũng không có, người kia ngồi ở bên trong chánh đường, cảm thấy an nhàn rất nhiều.

Mục đích hôm nay hắn tới đây, chính là muốn đem chuyện của hắn cùng Phong Nhi sắp xếp ổn thỏa, chẳng qua là, hắn còn trẻ, tục lệ cầu hôn hắn cũng không hiểu biết nhiều, da mặt lại mỏng, lúc đó mới vừa hướng về phía Phong nhi, cảm thấy sốt ruột nên cái gì cũng đều nói ra, lúc này hướng về phía Cầm Nương, hắn lại không biết phải mở miệng như thế nào, trong lòng âm thầm suy nghĩ, giống như người khác cầu hôn cũng cần một bà mai, hay là hắn cũng nên đi mời một người tới đây?

Cầm Nương rõ ràng nhìn ra Trần Nhiên có lời gì muốn yêu cầu, nàng cũng đang chờ đây, dù sao nàng cũng là đại biểu cho nhà gái, cũng không thể mở miệng hỏi người ta trước, nhưng nàng chờ đợi đã lâu, cũng không thấy Trần Nhiên mở miệng, chẳng qua là người thanh niên kia, trên mặt đã ghen đến đỏ bừng rồi, nhìn mình lúng ta lúng túng, không khỏi cảm thấy nhẹ lòng mà cười một tiếng, cảm thấy người này giống như tiểu đệ đệ rất đáng yêu nha, cũng người như vậy nói đến tục lễ, không khỏi quá xem thường người ta rồi, liền cười nói: “Trần thị vệ, người hôm nay, chẳng phải đến cầu hôn sao?”

Trần Nhiên đang suy nghĩ làm sao mở miệng, không nghĩ tới Cầm Nương lại đi thẳng vào vấn đề, liền mạnh mẽ trực tiếp gạt đầu, vẻ mặt đỏ lên, trong miệng trung thực đáp: “Dạ, Vương phi.” Hai chân thì lại khấn trương xiết chặt, hai bàn tay đặt ở trên đầu gối đi tới đi lui chậm chạp đan các ngón tay lại với nhau.

“Ách, không cần khách khí, tùy ý một chút là tốt rồi, người vẫn nên gọi ta là phu nhân đi, ta không có thói quen có người gọi ta là Vương phi.” Cầm Nương cười trấn an hắn, lại nói: “Là nhìn trúng ai trong nhà ta?”

Lời này tuy là biết rõ còn có hỏi, nhưng Cầm Nương vẫn muốn từ trong miệng Trần Nhiên nghe được ý tứ xác thực của hắn đối với Phong Nhi, nếu không, còn tưởng rằng nàng kiên quyết uy hiếp nhét nha đầu nào đó cho hắn, Trần Nhiên cũng là tâm phúc bên cạnh hoàng thượng, lấy tín nhiệm của Hoàng Thượng đối với hắn, tiền đồ sau này cũng khó mà đo lường, người như vậy, cưới nha đầu trở về, tương lai có thể hối hận

hay không, có chịu được đồng liêu của mình nhạo báng không, đây là chuyện nàng muốn bận tâm đến, nàng cũng không muốn người bên cạnh mình, tương lai vào trong nhà người ta lại bị kỳ thị.

Phong nhi ở một bên nghe cũng cảm thấy sốt ruột, phu nhân biết rõ tâm ý của Trần nhiên, làm sao lại hỏi cái này chứ, nhìn thấy bộ dáng túng quẫn kia của Trần Nhiên, nàng liền trông mong nhìn về phía Cẩm Nương, Cẩm Nương liền trợn mắt nhìn nàng một cái, ánh mắt sắc bén nhìn Trần Nhiên.

Trương ma ma vừa đúng lúc này đi ra ngoài, nhìn thấy những điều này, liền lén lút tới đây, đem Phong nhi kéo qua, nhỏ giọng: “Người đứng ở đây, da mặt của hấn lại mỏng, xấu hổ thì làm sao mà nói đây, người theo ta tới đây.”

Phong Nhi đỏ mặt đi cùng Trương ma ma, Trần Nhiên vừa thấy liền sốt ruột, cho là mình không trả lời Cẩm Nương, khiến cho Phong Nhi hiểu lầm, vừa xông lên miệng liền nói: “Tại hạ nhìn trúng Phong Nhi bên cạnh phu nhân, muốn. muốn cưới nàng làm thê tử, hi vọng phu nhân thành toàn.”

Ánh mắt Cẩm Nương lập tức trở nên nhu hòa, chàng trai này thật không tệ, người vừa đàng hoàng, ánh mắt cũng không có ác ý, quan trọng nhất là, không cần thân phận của Phong Nhi, không xem thường nàng, chịu cưới nàng làm chánh thê, ân, không tệ, bất quá, vẫn không thể lập tức đáp ứng hấn, mới vừa khảo nghiệm, người trẻ tuổi, lần đầu trải qua bể tình, chỉ sợ là đầu óc nhất thời nóng lòng nên mới quyết định, nếu sau này tương lai cùng nhau chung sống, khi gặp khó khăn, lại đổi ý, thì sẽ không tốt.

“Ta biết, người yêu thích nàng, tuy nói nàng được phong là nữ quan, nhưng chẳng qua chỉ là danh nghĩa mà thôi, còn người lại là người tiền đồ vô lượng như vậy, người chịu cưới một nha đầu như vậy làm chánh thê sao? Không sợ bị người đời chê cười người sao?” Chuyện gì cũng nên làm sáng tỏ trước thì tốt hơn, mọi việc khó khăn ở phía trước, xác định trước đỡ phải hối hận sau này.

“Tại hạ hiểu rõ, người tại hạ thích chính là nàng, thân phận gì cũng không quan trọng, tại hạ vẫn là người không cha không mẹ, nếu không phải có một thân võ nghệ, e rằng cũng bị đã bán thân, đến trong nhà nhà giàu người ta để làm sai vặt rồi, thân phận, so với Phong Nhi cũng không cho là cao hơn bao nhiêu, tại hạ cũng đã từng chịu khổ qua, nghĩ muốn cùng Phong Nhi chung sống.” Không có Phong Nhi ở trong phòng, Trần Nhiên quả nhiên không còn khấn trương như trước, nói chuyện cũng có thứ tự hơn rất nhiều.

Cẩm Nương lúc này mới gật đầu, nàng nhìn thật sâu vào Trần Nhiên nói: “Nếu đúng là như thế, ta liền không phản đối, bất quá, Phong Nhi còn có phụ mẫu khỏe mạnh, tuy nói ta là chủ mẫu của nàng, có thể làm chủ cho nàng, bất quá, cha mẹ của nàng dù sao vẫn là người sinh dưỡng nàng, chuyện này, vẫn nên theo như quy củ đi, lễ nghĩa gì cũng không thể thiếu. Tam môi lục súc tất cả đều không thể bớt, đây cũng là việc người tôn trọng đối với Phong Nhi, điểm này, người đồng ý chứ?”

Trần Nhiên nhìn thấy Cẩm Nương đáp ứng hôn sự của mình, đương nhiên vô cùng vui mừng, Cẩm Nương còn nói chuyện hợp lý, cách đối nhân xử thế, hiểu kính cùng tôn trọng cha mẹ đó là việc quan trọng nhất, bản thân hấn đúng là không có song thân, cho nên đối với phụ mẫu của Phong Nhi càng thêm kính trọng, tất nhiên vui mừng mà đáp ứng.

Đang nói chuyện, có tiểu nha đầu vén rèm báo lại, nói Đại phu nhân bên kia đã tới, liền gọi người trong phủ, Cẩm Nương cũng có chút bất đắc dĩ, hôm nay Lãnh Hoa Đường đã chết, Thượng Quan Mai chính là quả phụ. Cẩm Nương rất muốn giật dây cho nàng cùng Lãnh Tổn, nhưng mà, Thượng Quan Mai vẫn là muối muối của Hoàng Hậu, triều đình Đại Cẩm vẫn nặng nhất là lễ nghĩa, đối với bên nhà mẹ đẻ nếu một nữ nhân muốn tái giá quả thật là một chuyện thật mất mặt, huống chi còn liên quan đến mặt mũi hoàng gia, cho nên khi làm việc phải càng nên cẩn thận hơn.

Nàng vốn muốn chờ Vương gia cùng Vương Phi trở lại thương nghị, tìm cách làm sao để Thượng Quan Mai có thể thay đổi được thân phận, nhưng hai vợ chồng lão Vương gia khó có được tự do, ra cửa rồi liền không chịu trở lại, chẳng qua là thỉnh thoảng gửi một ít thư tín trở về, người nhưng lại ở bên ngoài chơi vui vẻ vô cùng, nàng cũng hiểu tâm tình của Vương gia cùng Vương phi, nửa đời người đều trải qua cuộc sống lục đục ở nơi này, thật vất vả mới không cần tranh đấu nữa, đương nhiên là thừa dịp thân thể còn khỏe mạnh, muốn chơi đùa cho thống khoái mới bằng lòng mà quay trở về.

Tiểu nha đầu vén rèm, Thượng Quan Mai thấp đầu xuống đi đến, nhìn thấy trong phòng có nam nhân, liền chần chờ một chút, Cẩm Nương vội vàng đứng lên nói: “Mai tỷ, đều là người trong nhà, không có gì.” Vừa

nói, liền đi qua, thân thiết mà kéo lấy tay của Thượng Quan Mai đi vào trong phòng.

Lúc này phụ tử Lãnh Hoa Đình vừa chơi đùa quay trở lại, vẻ mặt Dương ca nhi hưng phấn, thấy Thượng Quan Mai liền la lên: “Bá nương, ôm ôm.” Vừa nói liền lắc lắc thân thể từ trên người Lãnh Hoa Đình trượt xuống, lay động hai bàn chân mập mập hướng vào trong lòng Thượng Quan Mai.

Thượng Quan Mai yêu thích nhất chính là Dương ca nhi. Chẳng qua là tiểu tử này quá mức phúc hắc, mỗi lần ôm hân, không phải là kéo tai của nàng thì cũng sẽ trét nước bọt vào mặt nàng, trước mặt mọi người trong phòng thật là không tốt, bất quá, vừa nhìn thấy vẻ mặt yêu nghiệt da thịt núc ních của hân, liền không nhẫn tâm, giơ cánh tay lên, ôm Dương ca nhi vào trong ngực, Dương ca nhi định lặp lại chiêu cũ, ôm lấy Thượng Quan Mai muốn gặm, Cẩm Nương kịp thời quát lên: “Không cho hôn Bá nương.”

Dương ca nhi nghe thấy gương miệng lên, duỗi móng vuốt mập mập của mình xoa một vòng trên miệng, vừa hướng về áo choàng nhỏ của mình chà chà, đáng thương nói: “Sạch sẽ, Bá nương, không bẩn bẩn.”

Thượng Quan Mai nghe thấy trong lòng liền thay đổi, tức giận Cẩm Nương nói: “Tiểu hài tử nhà nào không vậy, người la hân làm gì?” Vừa nói, vừa hôn Dương ca nhi một cái.

Dương ca nhi bị hôn liền cảm thấy hoa mắt nở nụ cười, đầu dúi vào trong ngực Thượng Quan Mai không chịu ra ngoài, cười hì hì nói: “Bá nương, mẫu thân cho phụ thân hôn, không cho cục cưng hôn, Bá nương, người hôn cục cưng, không được để cho người khác hôn nha.”

Thượng Quan Mai cùng Cẩm Nương tất cả đều bị hân làm cho đỏ mặt, hơn nữa Trần Nhiên còn đang ở đây, mặc dù trước kia đã từng gặp Thượng Quan Mai, nhưng dù sao vẫn là rất xa lạ, cho nên liền cảm thấy không thoải mái.

Lãnh Hoa Đình bất đắc dĩ lắc đầu, đối với sự thay đổi không thoải mái của Trần Nhiên nói: “Trần huynh, A Tồn cũng tới đây, đang ở bên ngoài trong thư phòng.”

Trần Nhiên nghe được lập tức đứng lên, liền chạy trốn ra bên ngoài, Lãnh Tồn quả nhiên đã ở trong phòng ngoài. Trong phòng nữ quyến quá nhiều, hân cảm thấy bất tiện để đi vào, lúc này ba nam nhân đã rời đi, trong phòng liền cảm thấy thoải mái nhiều hơn, Cẩm Nương liền mang Dương ca nhi ôm đưa cho Tú cô, bản thân thì kéo Thượng Quan Mai vào trong phòng, nàng muốn hỏi Thượng Quan Mai trả lời sao với tâm ý của A Tồn.

Sau khi hai người ngồi yên ổn, Song Nhi pha trà tới đây, nhìn tình hình rồi thối lui ra ngoài, Cẩm Nương liền nói: “Mai tỷ, A Tồn cũng không tệ lắm phải không, hân đối với tỷ thật lòng a.”

Bị Cẩm Nương hỏi quá mức lộ liễu, Thượng Quan Mai nhất thời cảm thấy xấu hổ cùng túng quẫn, nhưng vẫn biết là do Cẩm Nương muốn tốt cho nàng, liền cúi đầu xuống, xấu hổ không lên tiếng, không có gạt đầu cũng không còn lắc đầu, Cẩm Nương nhìn liền sốt ruột, “Mai tỷ, người xấu hổ cái gì, cũng là tỷ muội trong nhà, nói mau a, ta giúp người tính toán cho tốt.”

Thượng Quan Mai nghe thấy không khỏi dùng ngón tay chọc vào trán của Cẩm Nương, sáng giọng: “Nào có ai hỏi người ta như vậy, thật là, đã làm mẹ người ta, còn tùy tiện như vậy được sao, may mà trong phòng chỉ có hai người chúng ta, nếu có người bên cạnh, còn tưởng rằng ta muốn gả đi gấp như vậy.”

Cẩm Nương nghe thấy ngại ngùng cười, “Ta đây không phải là sốt ruột sao? Hơn nữa, nơi này cũng không có người ngoài đâu.”

Thượng Quan Mai ngẩng đầu lên, thở dài nói: “Hân đúng là người tốt, nhưng mà. Ta mới vừa góa chồng, lại sinh ra ở nơi này, người ở trong kinh thành, ai cũng biết của xuất thân cùng những việc mà ta đã trải qua, nếu thật muốn gả, nào có dễ dàng như vậy a, hơn nữa, đại ca của người. Ách, người kia, cũng mới vừa chết không bao lâu, dù thế nào, cũng phải giữ đạo hiếu cho hân ba năm, nếu không, lòng của ta cũng cảm thấy không yên ổn.”

Những thứ tục lệ này Cẩm Nương đương nhiên là hiểu, nhưng mà, tuổi của A Tồn cũng không nhỏ rồi, trong nhà đương nhiên không thể đợi hân mà không cưới được, hơn nữa hôn sự của A Khiêm cũng đã hoàn thành, Lãnh gia làm sao mà chấp nhận cho việc A Tồn chưa chịu thành thân, chẳng qua là, ba năm, A Tồn chờ được sao?

Lại nói, ba năm, đối với một cô gái mà nói quả thật rất dài, tuổi của Thượng Quan Mai cũng không còn nhỏ, sau ba năm này, nàng chính xác đã ngoài hai mươi rồi, cho nên, coi như có thể thay đổi thân phận của nàng, cũng là nữ nhân quá tuổi, thanh xuân của nữ nhân có thể được bao nhiêu cái ba năm để mà lãng phí chứ.

“Tỷ sẽ không ngu ngốc vì người kia thủ tiết ba năm chứ.” Cẩm Nương không đồng ý hỏi.

177. Chương 178: Ngoại Truyện 5

“Nhưng mà, lời người đời rất đáng sợ, đệ muội, cho dù tên gọi có được thay đổi lần nữa, cũng không thể thay đổi việc ta đã từng gả cho người khác, chuyện ta làm quả phụ là chuyện chân thực.” Thượng Quan Mai vừa nói nước mắt đã rơi xuống, cầm khăn lau nước mắt.

“Ai, nhân sinh trên đời, nếu phải bận tâm thì có rất nhiều, nhưng miệng là của người ta, tỷ không thể quản được người khác sẽ thừa cơ hội nói chuyện nào đó, chỉ cần không nói trước mặt tỷ, tỷ xem như là không biết, chúng ta là vì mình mà sống, không phải vì người khác, đại tẩu, tỷ sáng suốt như vậy, làm sao lại không rõ điều này chứ? Phải biết rằng, chúng ta cho dù có cẩn thận chu đáo, làm khá hơn đi nữa, vẫn sẽ có người ở sau lưng mà nói xấu chúng ta, đừng nghĩ nhiều như vậy, chờ phụ thân và Nương trở lại, chúng ta cùng nhau thương lượng biện pháp tốt, tỷ nha, cũng chịu không ít đau khổ rồi, nhất định sẽ nhận được hạnh phúc.” Cẩm Nương khuyên nhủ, cũng không biết dạng lý luận này Thượng Quan Mai có nghe vào hay không, cho dù tình cách của nàng không câu nệ, nhưng không thể bảo đảm người khác cũng có thể không câu nệ được a.

Thượng Quan Mai nghe thấy quả nhiên không lên tiếng, bất quá, Cẩm Nương đoán chừng nàng tạm thời cũng sẽ không thông suốt, hơn nữa, ở thời đại này, cho dù có chuyện một quả phụ muốn tái giá, cũng phải thực sự giữ đạo hiếu ba năm mới được, đây là quy chế, không có cách nào khác, ngay cả phụ mẫu đại quan trong triều đình chết đi, cũng phải gặt bỏ hết mà về nhà, trông coi linh cửu giữ đạo hiếu, aizz, mình thật đúng là quá nóng lòng, hơn nữa, có thể thấy được bộ dạng Thượng Quan Mai, mặc dù tựa hồ cũng có chút tình ý với Lãnh Tồn, nhưng vẫn rất khó có thể quên Lãnh Hoa Đường, nếu để bộ dạng vậy gả cho Lãnh Tồn, đối với Lãnh Tồn cũng không công bằng.

Bất quá, chuyện này, không cần người khác phải sốt ruột, còn phải xem duyên phận của bọn hắn a.

Cẩm Nương vừa khuyên nhủ Thượng Quan Mai mấy câu, bên kia Phượng Hỉ trở lại hỏi đáp, thức ăn ở khách sảnh đã bày xong, nàng liền mời Thượng Quan Mai ngồi vào vị trí.

Tứ Nhi được tiểu nha đầu hầu hạ cũng tới ngồi vào vị trí của mình, Trương ma ma bày ra hai bàn, nam nhân nữ nhân mỗi người một bên ở giữa ngăn cách một bình phong, nói chuyện vẫn có thể nghe được, đầu tiên Tứ Nhi nhìn, đã thấy Lãnh Tồn ở đây, vội vàng hành lễ với Lãnh Tồn, Lãnh Tồn thấy sắc mặt nàng hồng nhuận, trong lòng cũng cao hứng, vừa nhìn thoáng qua bên kia bình phong, có chút lo lắng, lúc trước Thượng Quan Mai cũng không có cho hắn câu trả lời chắc chắn, hắn cũng biết, giữa bọn họ còn có những rào cản rất nặng nề, nhưng mà, hắn cần một lý do, một lý do để hắn có thể vượt qua rào cản, cùng lý do có thể chống lại thế tục, đó chính là tâm ý của Thượng Quan Mai đối với hắn.

Hắn đã yêu đơn phương nhiều năm rồi, vốn là sau khi Thượng Quan Mai lập gia đình, hắn cũng đã hết hy vọng, chẳng qua là, trong nhà sắp xếp cho hắn thành hôn, nhưng làm sao hắn cũng đều cảm thấy không ổn, cho nên vẫn kéo dài, không lập gia đình, chưa từng nghĩ, Thượng Quan Mai thế nhưng trở thành quả phụ. Phần tâm tư đã chết đi lần nữa được đốt lên, nhưng là, hắn không bao giờ ... muốn tương tư đơn phương một lần nữa, hắn muốn nàng đáp lại, cùng với sự ủng hộ của nàng, nếu không, hắn thật không có động lực đấu tranh a.

Tứ Nhi thấy sắc mặt Đại bá nhà mình có chút phức tạp, trong lòng cũng hiểu, phụ nhân đã từng nói qua với nàng, chuyện tình của Đại bá cùng Thượng Quan Mai, nàng không khỏi âm thầm than thở, trước kia cho dù nàng cùng A Khiêm có tốt hơn một chút, nhưng Đại bá cũng đã ngăn cản không ít, chưa từng nghĩ,

chính hắn càng kinh động hơn nữa, thế nhưng lại muốn cưới quả phụ làm chánh thê, chức quan của hắn, vẫn cao hơn so với A Khiêm a, Lão thái gia Lãnh gia đương nhiên nhất định sẽ không đồng ý, ai, thật là nghiệt duyên a.

Tứ Nhi nhìn Lãnh Tôn cũng không lên tiếng, liền lui trở về chỗ ngồi. Lãnh Tôn khẽ ngáy ngốc, làm như kịp phản ứng, nhìn Tứ Nhi muốn đi, có một ít lời muốn nói nhưng lại thôi, nhưng trên bàn còn có Lãnh Hoa Đình cùng Trần Nhiên ở đây, hắn cũng không nên nói rõ, không thể làm gì khác hơn là nói: “Đệ muội, phiền toái người, chiếu cố nàng một chút.”

Tứ Nhi nghe được sững sốt, tự nhiên biết trong miệng hắn nàng là người nào, chẳng qua, mình cũng không phải là chủ tử trong nhà này, bất quá là do thân thuộc với Vương phi, cho nên dựa vào Vương phủ mới không cần mà thôi, chỉ có thể coi là nửa người trong nhà, nơi nào có bản lãnh có thể chiếu cố Thượng Quan Mai đây, bất quá, Tứ Nhi cũng là người từng trải, biết hai người yêu thích lẫn nhau nhưng không thể cùng một chỗ, liền gật đầu đáp ứng, trở lại chỗ ngồi.

Trước kia Thượng Quan Mai cũng không cùng Tứ Nhi nói qua mấy câu, dù sao lúc trước thân phận hai người chênh lệch quá lớn, tính tình của Thượng Quan Mai lại cao ngạo, trong mắt làm sao có thể nhìn vào bọn nha hoàn nô tỳ như vậy, chẳng qua là, không nghĩ tới hôm nay bởi vì mối quan hệ với Lãnh Tôn, giữa nàng cùng Tứ Nhi cũng có tầng quan hệ không rõ, thấy Tứ Nhi tới đây, nàng giương đôi mắt lên, đối với Tứ Nhi khẽ gật đầu thăm hỏi.

Tứ Nhi hào phóng cười cười, liền ngồi xuống bên cạnh Cẩm Nương.

Sau khi ăn xong, Tứ Nhi cũng hỏi Cẩm Nương chuyện của Thượng Quan Mai, Cẩm Nương cũng không cảm thấy kỳ quái, chẳng qua là hỏi ý kiến của Tứ Nhi.

Tứ Nhi cười nhạt nói: “Phu nhân người cũng không cần vì chuyện này mà hỏi ta, lúc trước là ta không hiểu chuyện, nhưng đi theo phu nhân nhiều năm, mỗi ngày đều nghe một ít quan niệm của phu nhân, tự nhiên cũng sẽ thuộc lòng , nhất là sau khi gả cho A Khiêm, lại càng không tin cái thân phận môn đăng hộ đối đó nữa ... Nói lại, nếu như A Khiêm dám ghét bỏ thân phận của ta nữa câu, ta lập tức để cho hắn ngủ thư phòng đi.”

Cẩm Nương không nghĩ tới từ sau khi Tứ Nhi mang thai, nói chuyện so với lúc trước càng thêm lạnh lẽo cõi mở rồi, liền dùng ngón tay chỉ vào trán nàng nói: “Biết A Khiêm nhà người sủng ái người, người cũng không cần lớn tiếng tuyên dương như thế, người là có chủ tâm muốn ấy người Phong Nhi Song Nhi ghen tỵ với người sao?”

Tứ Nhi nghe thấy che miệng liền cười, nhìn Phong Nhi một cái nói: “Nàng cần ghen tỵ với ta sao? Sợ rằng lời nói của ta mới vừa rồi bọn họ không nghe thấy đâu, tâm trí đã sớm lướt qua bình phong này, bay đến trên bàn bên kia rồi”.

Bên kia Song Nhi nghe thấy liền che miệng cười không ngừng, lấy mắt dùng sức trừng Phong Nhi, Phong Nhi đang cầm chén muốn giúp Cẩm Nương đựng súp, vừa nhắc mắt, thấy Song Nhi đang nghiêng mắt qua nhìn nàng, không hiểu nhìn trở về, Tứ Nhi thấy liền cười nói: “Xem đi, nàng quả thật không nghe thấy ta nói gì cả, tiểu quý kia, cũng không chú tâm hầu hạ một chút đi , cẩn thận súp vấy vào trên người phu nhân đấy.”

Phong Nhi ngày thường đã cùng Tứ Nhi náo nhiệt thành quen , nghe lời này, cũng hiểu Tứ Nhi mới vừa rồi là chê cười nàng, đỏ mặt lên, nhìn chằm chằm Tứ Nhi liền mắng: “Người hãy làm tốt thiếu phu nhân của người đi, đừng tưởng rằng, người có năng lực gì, người lần nữa quả trách ta, cẩn thận con của người ra ngoài, ta đánh cái mông nhỏ của hắn đấy.”

Tứ Nhi nghe thấy xem thường nói: “Hừ, người đánh cái mông nhỏ hài tử ta, vậy tương lai con của người sinh ra , nhưng chắc là không lớn hơn hài tử của ta đâu, đến lúc đó, ta để cho hài tử của ta đánh trả lại đi”.

Mấy người cười cười nói nói ăn cơm xong, Lãnh Tôn cùng Trần Nhiên còn có công vụ trong người, liền dùng qua cơm rồi quay trở về, Cẩm Nương tự mình đưa Thượng Quan Mai trở về, trên đường khuyên Thượng Quan Mai một chút, Thượng Quan Mai chẳng qua là lắc đầu, nàng cũng không muốn khuyên nữa, trong lòng cảm thấy sốt ruột như ăn phải đậu hũ nóng, liền đánh chủ ý quay trở về, tính toán trước tiên đem hai đôi Song Nhi – Hỉ Quý cùng Phong Nhi – Trần Nhiên có khả năng này làm tốt rồi hãy nói.

Ngày thứ hai, Cẩm Nương để cho Trương ma ma cùng Tú cô chuẩn bị thật nhiều hậu lễ, mang theo mấy người Dương ca nhi, Phong Nhi, Song Nhi cùng nhau trở về Tôn gia.

Vừa đúng lúc, xe ngựa dừng lại cửa Tôn gia, liền thấy xe ngựa Trữ Vương phủ ở phía trước đã sớm dừng ở cửa rồi, Cẩm Nương trong lòng kinh ngạc, không nghĩ tới Vân Nương cũng trở về, kể từ khi ở cửa hàng thành Đông phân chia cho Vân Nương một phần lợi nhuận, thái độ của Vân Nương đối với Cẩm Nương đã thay đổi 180°, hơn nữa, Cẩm Nương hiện tại lại là Giản Thân Vương phi, thân phận so với Vân Nương, càng cao quý hơn rất nhiều.

Bởi vì thanh danh của thế tử Trữ Vương phủ cũng không tốt, cho dù Trữ Vương gia đã chết trong địa lao, hấn thừa cơ kế thừa tước vị, sợ cũng có gọt tước, từ Quận Công bị hạ một cấp trở thành Quốc Công Gia rồi, cho nên, Vân Nương đối với Cẩm Nương lại càng ân cần, cách ba ngày năm ngày sẽ đi đến trong phủ của Cẩm Nương ngồi một chút, nói là bởi vì thân thuộc nên muốn qua lại, nếu không, thời gian lâu sẽ trở nên xa lạ.

Cẩm Nương nghe thấy liền cảm thấy buồn cười, nhớ ngày đó Đại phu nhân qua đời, Vân Nương cũng không ít lần âm thầm sai khiến người ngáng chân hại nàng đâu, lúc này ngược lại đem chuyện Ngọc Nương cùng Đại phu nhân chết toàn bộ quên hết rồi, cừu hận gì tất cả cũng không nhớ rõ, điều này cũng khiến cho Cẩm Nương càng ngày càng xem thường nàng.

Nhưng nếu đã đụng phải, vẫn nên cho nàng một chút mặt mũi, nếu không, Vân Nương không chừng lại sẽ nói nàng dùng thân phận của mình tự cao tự đại đây.

Cho nên, xuống xe ngựa, nàng liền đi đến trước xe ngựa Trữ Vương Phủ, quả nhiên Vân Nương một thân trắng thuần, trên đầu cũng chỉ là đeo lụa hoa ngay ngắn, từ trên xe ngựa đi xuống, vừa thấy Cẩm Nương ở đây, liền quen thuộc kéo tay của Cẩm Nương: “Tứ muội muội, hôm nay thật đúng là đúng dịp a, làm sao người cũng trở về rồi? Ta còn nói, muốn đi mời người cùng nhau trở thăm tổ mẫu đây.”

“Đúng vậy, thật không biết Đại tỷ tỷ cũng cùng trở về, hôm nay là ngày tốt gì sao?” Cẩm Nương ra vẻ kỳ quái nói.

Vân Nương liếc nhìn trên người của Cẩm Nương đang mặc trường bào bằng gấm ngay ngắn, quần màu xanh nhạt, trong mắt hiện lên sự vui mừng, Đại phu nhân qua đời không bao lâu, Cẩm Nương thân là Giản thân vương phi cũng coi như là người giữ đạo hiếu, thậm chí y phục cũng trắng trong thuần khiết, này cũng là biểu hiện nàng tôn trọng Đại phu nhân, nhớ tới mẫu thân của mình, đối xử với đứa con thứ nữ này cũng không có một chút hòa nhã nào, thậm chí còn ngược đãi nàng, trong bụng liền có một chút xấu hổ, nói với Cẩm Nương: “Hôm nay là sinh thần của mẫu thân, làm khó Tứ muội cũng quay trở lại.”

Cẩm Nương nghe thấy sững sốt, quả là đúng dịp, nàng từ đầu đến cuối cũng không biết hôm nay là sinh thần của Đại phu nhân, không trách được Vân Nương lại quay trở về, nhất thời nhớ tới Trinh Nương cũng giống như nàng không biết việc này, vội vàng nói với Vân Nương: “Sinh thần mẫu thân làm nữ nhi đương nhiên là phải nhớ, được, một lát nữa, tỷ muội chúng ta đến trước linh vị, dập đầu mấy cái với nàng.”

Lại nói tiếp: “Đại tỷ chưa thấy Dương ca nhi đúng không, ta đi ôm đến.” Vừa nói, Cẩm Nương buông tay Vân Nương ra không đợi nàng nói chuyện, liền đi tới phía sau, ở bên tai Trương ma ma thầm thì mấy câu, vừa thuận tiện đem Dương ca nhi bế lên.

Vân Nương vừa nhìn thấy Dương ca nhi, sắc mặt liền ảm đạm, Cẩm Nương thành thân so với nàng trẻ hơn, nhưng hài tử cũng đã hơn một tuổi, mà mình đến bây giờ lại không cùng người kia ở qua mấy lần trong phòng, muốn hài tử, đâu có dễ dàng như vậy a.

Dương ca nhi cũng đã trông thấy Đại di này vài lần, tuy hấn còn nhỏ nhưng lại rất tinh ranh, nhìn thấy sắc mặt của Đại di trước mặt không tốt, gương mặt vốn tươi cười cũng đành ủ rũ, tựa đầu nghiêng qua một bên, cũng không để ý tới lời nói Cẩm Nương muốn hấn gọi người khác, Cẩm Nương nhìn thấy sốt ruột, không lẽ phép như vậy, nếu để truyền đi, sẽ khiến cho người khác cảm thấy là nàng không biết dạy dỗ hài tử đi.

“Dương ca Nhi ngoan, gọi dì cả.” Cẩm Nương nghiêm túc mang Dương ca nhi đến đây, trừng mắt nói với hấn.

Ngày thường Dương ca nhi sợ Cẩm Nương trừng mắt hấn, vừa nhìn liền ủy khuất giương cái miệng lên, bắt đầu kêu một tiếng: “Dì cả.” Liền lại đem đầu xoay qua.

Vân Nương nhận thấy sắc mặt có chút cứng ngắt, không biết đứa cháu nhỏ xinh đẹp này vì sao không thích mình, liền cầm ngọc bội ra ngoài, nói với Dương ca nhi: “Dương ca nhi, hôn dì cả, dì cả sẽ đem ngọc bội tặng cho con nha.”

Dương ca nhi nghe thấy quay đầu lại liếc nhìn ngọc bội kia một cái, vật như vậy hấn cũng không thiếu, so sánh với cái này còn tốt hơn nhiều, trong tiểu bảo rương của hấn không biết đã tập hợp được bao nhiêu rồi, ngày thường, Cẩm Nương ôm hấn tiến cung, hấn thừa cơ làm cho Thái Hậu nương nương yêu thích, miệng vừa ngọt, so với Hoàng thái tử càng làm người khác yêu thích hơn, Thái hậu nương nương mỗi lần đều thưởng cho hấn không ít đồ, trong cung đám nương nương vừa nhìn thấy Thái Hậu thưởng cho hấn, dĩ nhiên càng ra sức mà đem đồ thưởng cho hấn, cho nên, hấn có rất nhiều, thứ đồ tầm thường này chắc chắn cũng giống như món đồ chơi trẻ con mà thôi.

Dù sao cũng được, mẫu thân của hấn cũng sẽ đoạt lấy cho hấn, lúc này hấn lại quay đầu đi nhìn xem sắc mặt mẫu thân, thấy sắc mặt mẫu thân nhàn nhạt, liền biết phân biệt tốt xấu nghiêng đầu đi, cũng không đón lấy ngọc bội kia, việc này khiến cho Cẩm Nương cảm thấy lúng túng rồi, nàng cũng không biết cục cưng nhà mình nhận xét món đồ này xấu là dựa vào việc cục cưng quan sát sắc mặt của mình, sợ Vân Nương không được tự nhiên, vội vàng nói với Vân Nương: “Đại tỷ tỷ giữ đi, cho hấn, không chừng hấn làm vỡ mất, đừng lãng phí đồ tốt của tỷ.”

Khối ngọc Huân Trữ này cũng không phải là vật phạm, nàng lại là người keo kiệt nhất, mới vừa rồi bất quá là muốn lấy lòng Dương ca nhi thôi, nếu Cẩm Nương đã nói như vậy, nàng liền muốn thu hồi lại đi, ai ngờ Dương ca nhi vừa nghe mẫu thân của hấn nói là đồ tốt, lập tức vừa xoay đầu lại, bàn tay mập mập nắm lấy, ôm mặt của Vân Nương hôn lấy một ngụm, liền duỗi tay ra, “Cháu hôn dì cả.”

Cẩm Nương nhìn thấy vẻ mặt hắc tuyến, Vân Nương cũng không tiện thu hồi lại, gượng cười đem ngọc bội bỏ vào trong tay Dương ca nhi, chính là muốn ôm hấn cũng hôn một cái, Dương ca nhi quay đầu đi, nói với Cẩm Nương: “Mẫu thân, muốn thu lại sao?”

Cẩm Nương đối với nhi tử nhà mình hết chỗ nói rồi, không thể làm gì khác hơn là ngại ngùng cười cười với Vân Nương: “Tiểu tử này, là một tiểu tham tiền, đại tỷ không cần phiền lòng a.”

Vân Nương nơi nào có thể so đo cùng tiểu hài tử, cũng là thở dài nói: “Dương ca nhi rất thông minh, Tứ muội muội thật là hảo phúc khí, có một nhi tử đáng yêu như thế, không giống đại tỷ ta”

Cẩm Nương vừa nghe, liền nhìn về phía ma ma đến từ Trữ Vương phủ, vội vàng kéo tay Vân Nương, ôm Dương ca nhi đi về phía trước: “Chúng ta trước đi đến chỗ tổ mẫu vái lạy đi, Dương ca nhi cũng muốn nhìn thấy Hiền thúc thúc rồi.”

Vân Nương nghe thấy ngược lại không có nói gì, đi theo Cẩm Nương cùng nhau vào phủ, đến trước phòng lão thái thái, vừa lúc Hồng Tụ đi ra ngoài, liền để cho Hồng Tụ chào hỏi người hầu Trữ Vương phủ và Giản Thân Vương phủ cùng nhau đi qua bên nhà kẻ uống trà.

Cẩm Nương liền khuyên Vân Nương nói: “Đại tỷ, người nếu thật là không thích tỷ phu, vậy thì hãy hưu đi, nếu như còn có tình cảm với hấn, vậy thì bỏ qua thôi, cùng hấn sống cho thật tốt.”

Vân Nương nghe thấy cũng hiểu rằng Cẩm Nương là thật tâm khuyên nàng, lỗ mũi không khỏi cảm thấy đau xót, gạt nước mắt, nâng đầu lên nhìn về phía phương xa, ánh mắt đều là sự đau khổ ngang bướng, “Tứ muội muội, muội không biết là dưới lớp băng ba thước, không ngày nào mà không lạnh, hấn mặc dù hiện tại đã bớt phóng túng hơn rất nhiều, cũng không ở bên ngoài náo loạn, đối với ta so với trước kia cũng khá hơn rất nhiều, nhưng mà trong lòng ta chính là ngại hấn dơ bẩn, huống chi, trong phủ còn có rất nhiều tiểu thiếp của hấn, ta không để ý tới hấn, hấn liền đi tìm tiểu thiếp suốt ngày ở giữa cùng với đám tiểu thiếp đó khoe khoang trước mặt ta, muội nói làm sao tỷ có thể nhìn được cơn tức này?”

178. Chương 179: Ngoại Truyện 6

“Đại tỷ, nếu như tỷ không muốn để cho tỷ phu cùng thiếp thất bọn họ sống tốt, vậy thì tỷ nên đối xử với tỷ phu tốt một chút. Hẳn dù sao cũng là nam nhân, vẫn cần có thể diện, người suốt ngày chưa từng cho hẳn mặt mũi, hẳn đương nhiên sẽ cảm thấy không thích rồi, tỷ nên bày ra tư thái mềm mại, cho hẳn biết là tỷ tốt, có làm sao thì tỷ vẫn là chánh thê, nào có chuyện thiếp thất có thể uy hiếp được chánh thê chứ, hẳn dù sao cũng sẽ tôn trọng tỷ.” Cẩm Nương lại khuyên bảo một trận.

Vân Nương nghe thấy cúi đầu xuống, trầm tư, Cẩm Nương nhìn nàng có điều xúc động, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm, cũng biết lời nói này cũng không thể thay đổi được bao nhiêu, nếu còn nói thêm nữa, nhân tiện, liền lại kéo thêm chuyện khác vào.

“Đã lâu không gặp Lãnh Uyển rồi, cũng không biết Quận chúa hiện tại như thế nào?”

Vân Nương nghe thấy quả nhiên thần sắc thoải mái hơn rất nhiều, nâng đầu lên, thở dài, nàng đối với Lãnh Uyển thật lòng cũng cảm thấy rất yêu thích, ở trong Trữ vương phủ, Lãnh Uyển lại không phân cao thấp, đối với tấu tấu như nàng tốt hơn một chút, liền nói: “Tứ muội, ta cũng đang muốn nói chuyện này cho người đầu rồi, Uyển Nhi tuổi cũng không nhỏ, trước kia cũng đã từng đính hôn với Tam gia, nhưng sau đó người cũng biết, sau khi Đông phủ các người xảy ra chuyện, Trữ vương phủ liền muốn thoái hôn, nhưng mà, Uyển Nhi thì lại cần rằng chịu đựng không chịu gả cho người khác, chỉ là Tam gia các người sau khi đậu khoa thi, liền ra ngoài đi đến nơi xa xôi đảm nhiệm chức vụ, thì hôn sự mới được bỏ xuống, nhưng Uyển Nhi vẫn đối với hẳn si tình không thay đổi, một mực chờ hẳn trở lại, Vương gia nhà ta cùng Vương Phi rất yêu thương nàng, không lay chuyển được nàng, liền không ép buộc nàng nữa, chờ đợi Hiên Gia trở lại đây.”

“Di, Tam đệ không phải là đã sớm trở lại sao? Làm sao lại...” Cẩm Nương nhớ tới Lãnh Hoa Hiên đã sớm trở lại, tại sao hai nhà lại không chịu thành thân, nói thật, hai người này tuổi cũng đã không còn nhỏ nữa rồi, tiếp tục kéo dài cũng không phải là chuyện hay, nghĩ lại gần đây, lúc này gia đình của Lãnh Hoa Hiên bị kịch biến, Đông phủ hiện tại cũng không còn to lớn như lúc xưa nữa, hơn nữa, phụ mẫu mất đi cũng không phải là chuyện gì vinh quang, người kia, tâm tính nhưng lại rất cao ngạo, mặc dù cũng là xuất thân từ khoa cử, có công danh, nhưng chức quan quá nhỏ, mà Lãnh Uyển đường đường là một quận chúa, e rằng hẳn cảm thấy mình không xứng với Lãnh Uyển, cho nên, vẫn chậm chạp không chịu đề nghị thành thân, mà hẳn lại không một vị trưởng bối nào có thể xử lý việc này cho hẳn.

“Đúng là hẳn đã hủy bỏ, Vương gia nhà ta cũng phái người đi thông báo với hẳn, đã hỏi ý kiến của hẳn, nhưng hẳn lại nói lòng của hẳn đã nguội lạnh, không muốn thành thân, nói là sợ làm hại Lãnh Uyển, hãy để cho nàng tìm nhà quyền quý khác, nghe thấy lời này quả thật khiến cho Vương gia nhà ta tức giận. Lãnh Uyển đã đợi hẳn hơn hai năm, thật vất vả mới trông mong hẳn trở lại, hẳn thì lại không mặn không nhạt, đối với Uyển Nhi không thật lòng, Vương gia có thể không để ý gia thế của hẳn, nhưng cũng không thể để hẳn trở thành một người nghèo nàn, vậy mà còn dám chê Quận chúa của chúng ta sao, trong cơn tức giận liền lui thành thân lại.

Đáng thương Uyển Nhi, thật vất vả mới đợi đến khi người yêu trở lại, nhưng lại nhìn thấy kết quả như vậy, nàng liền ở nhà lấy nước mắt rửa mặt, cơm nước cũng không chịu ăn, Vương Phi cảm thấy sốt ruột không chịu nổi, nhưng cũng không có biện pháp, Trữ vương phủ cũng là tôn thất quý nhân (* dòng họ cao quý của hoàng tộc), hơn nữa chúng ta còn chủ động đi tìm Hiên Gia đã hạ thấp mặt mũi của mình rồi, không nghĩ tới, Hiên Gia lại không vui lòng, Vương gia cho dù đau lòng vì nữ nhi hơn nữa, cũng đành gác lại chuyện này, không nên ép buộc Hiên Gia cưới Uyển Nhi, chuyện này a, quả thật đã trở thành một việc khó đối với Vương phủ, ai, cũng không biết Hiên Gia các người nghĩ thế nào, hẳn có thể cưới thê tử ở trong cái huyện kia rồi hay không, Uyển Nhi tốt như vậy, hẳn còn ghét bỏ sao?”

Cẩm Nương không khỏi vì sự si tình cùng dũng cảm của Lãnh Uyển mà cảm thấy bội phục không dứt, mình cùng Lãnh uyển cũng có chút giao tình, chuyện của Lãnh uyển cùng Lãnh Hoa Hiên, nàng cũng rõ ràng một chút, lúc ban đầu Nhị thái thái, vẫn muốn đốc sức cưới Lãnh Uyển vào phủ, mặc dù, mục đích của nàng không quá thuần khiết, nhưng mà, tình cảm giữa Lãnh uyển cùng Lãnh Hoa Hiên vẫn rất chân thật, chẳng qua là không hiểu, hôm nay Lãnh Hoa Hiên tại sao không chịu cưới Lãnh Uyển, Đông phủ mặc dù đã xuống dốc, nhưng Lãnh Hoa Hiên quả thật đúng là huyết mạch của Nhị lão gia, Nhị lão gia bị hãm hại chết, trong phủ lúc này, Lãnh Hoa Đình cũng trở thành người đứng đầu, mình làm vì chị dâu cũng có thể

dụng tâm một chút , chờ trở về, hỏi tâm ý của hần, mới quyết định, tin tưởng rằng, hần nhất định đối với Lãnh Uyển vẫn còn tình cảm , chỉ là có chút khúc mắc không dễ xuống thôi.

Cho nên Cẩm Nương nói với Vân Nương: “Đại tỷ trở về khuyên nhủ Vương gia cùng Lãnh Uyển Quận chúa, xem một chút còn có cơ hội vẫn hồi lại hay không, như thế này, ta cũng cùng phu quân đi khuyên nhủ tiểu Hiên, nếu là hần còn băn khoăn, thì chẳng qua hai từ tài phú cùng tự tôn ảnh hưởng đến hần mà thôi, chúng ta sẽ dùng biện pháp mà khuyên nhủ, chuyện này, chúng ta phải suy tính cho thật kỹ, cuối cùng nếu có thể hoàn thành hôn sự này thì thật tốt.”

Vân Nương nghe liền mừng rỡ, cảm kích nhìn Cẩm Nương nói: “Tứ muội muội chịu bắt tay vào làm, chuyện này liền dễ dàng hơn rồi, ta trở về tìm phụ thân thương lượng đi, Uyển Nhi sẽ đồng ý muốn chết được đấy chứ, nàng chẳng qua là thương tâm, nhưng dưới đáy lòng tất nhiên cũng sẽ nguyện ý .”

Cẩm Nương nghe xong không khỏi nhìn thẳng vào Vân Nương, việc này vẫn là ưu điểm của đại tỷ. Ít nhất nàng đối với Uyển Nhi là thật tâm , trước kia ở nhà mẹ đẻ , nàng đối với mình tìm mọi cách lăng nhục, nghĩ đến cũng đúng bởi vì Đại phu nhân dạy dỗ mới ra nguyên cố như vậy, hôm nay Đại phu nhân đã mất đi, nàng vừa bị không ít sự dạy dỗ, mới có thể sửa đổi thành như vậy .

Tỷ muội bốn người hôm nay cũng chỉ còn lại ba, nàng vẫn hi vọng Vân Nương có thể trải qua những tháng ngày thật tốt .

Đang nói chuyện, thì Nhị phu nhân đã ra ngoài đón tiếp, Vân Nương lúc này rất cung kính hành lễ với Nhị phu nhân, còn xưng: “Mẫu thân” điều này làm cho Nhị phu nhân nghe được cảm thấy vui mừng, vành mắt đều đã đỏ lên, Cẩm Nương nhìn thấy cũng rất cao hứng, Dương ca Nhi vừa nhìn thấy bà ngoại liền cúi tay muốn người ôm lấy, cái miệng nhỏ nhắn giống như được quét mặt: “Bà ngoại, bà ngoại, Dương ca Nhi rất nhớ người nga, người có nhớ Dương ca nhi không”

Nhị phu nhân nghe cười đến híp mắt, vội ôm hần liền hôn một cái: “Cháu ngoan của ta, bà ngoại nhớ cháu lắm, quả là ngoan quá đi.”

“Bà ngoại là nơi này nhớ đến Dương ca nhi phải không? Hay là nơi này?” Dương ca Nhi lập tức dừng trên mặt của nhị phu nhân gặm một cái, phân ra chỉ vào miệng cùng mũi nhị phu nhân hỏi.

Nhị phu nhân bị hần hỏi không khỏi nhìn về phía Cẩm Nương, còn không biết người này phân chia ra mũi và miệng nha , Cẩm Nương nín cười tức giận trừng nhĩ tử nhà mình một cái, dùng ngón tay đâm vào trán của hần nói: “Người không phải là trong miệng luôn nghĩ đến bà ngoại sao?”

“Đúng vậy a đúng vậy a, trong miệng Dương ca nhi nhớ nhất bà ngoại rồi, bà ngoại, Dương ca Nhi nhớ, Dương ca Nhi nhớ Đường Đường” sự nhớ thương được cái miệng hần nói ra, chính xác là nhớ đồ người ta đưa cho hần ăn đó.

Nhị phu nhân nghe thấy không khỏi cười ha ha, ngay cả Vân Nương nghe thấy cũng là cười đến gập lưng, nghĩ tới tiểu tử này ngay cả bà ngoại của hần cũng muốn lừa gạt, vậy thứ mình mới vừa ở cửa chính nhìn thấy thật đúng là không coi vào đâu.

Mấy người đi vào trong phòng lão thái thái, hành lễ với lão thái thái, Dương ca Nhi đương nhiên vừa được mọi người tặng bảo vật, hần liền xoay quanh dùng lời ngon ngọt lấy lòng các vị bề trên trong phòng, người ta thường cho hần lễ vật, hai tay nhỏ bé hần cầm không được, liền giơ cao tiểu bào của mình lên, túm lấy một bao quay trở về, dâng lên những đồ vật quý báu cho Cẩm Nương.

Cẩm Nương thật là một đầu hắc tuyến, nhà nàng có thể tính là thủ phủ (* nhà giàu nhất) của kinh thành rồi, vậy mà còn nuôi ra một đứa nhỏ tham tiền như vậy nha.

Vân Nương hiếm khi quay về cũng đem không ít lễ vật tặng cho lão thái thái, Lão thái gia, Nhị phu nhân, ngay cả Hiên ca nhi, nàng cũng cẩn thận chuẩn bị một phần lễ vật, nàng gả ra ngoài nhiều năm như vậy, mà trở về vẫn suy nghĩ chu đáo, lão thái thái thấy vậy cũng vui mừng, cháu gái ruột này cuối cùng đã thông suốt rồi, hiểu được nhân tình thế sự, học xong cách làm người rồi.

Đương nhiên Vân Nương được đáp lễ nhiều hơn, nàng một chút cũng không thiếu, nhưng một lúc sau Cẩm Nương quay đầu lại thấy trong mắt nàng có một chút xấu hổ, nàng lặng lẽ nói với Cẩm Nương: “Thì ra là, đối đãi người tốt, sẽ có hồi báo lớn như vậy .”

Cầm Nương không khỏi thấy buồn cười, cao hứng nói với nàng: “Đại tỷ lấy chân thành đối đãi với người ta, đương nhiên sẽ thu lại được sự thành tâm, cuộc sống như thế, có phải thư thái hơn một chút hay không đây?”

Vân Nương xấu hổ nghiêm túc gật đầu. Mọi người cao hứng ở trong phòng lão thái thái dùng qua cơm trưa, lão thái thái đã lớn tuổi, liền nói cảm thấy mệt mỏi, để cho Hồng Tụ đỡ vào nghỉ ngơi, Cầm Nương cùng Nhị phu nhân nói đến hôn sự của Phong nhi, Nhị phu nhân biết Phong nhi , ban đầu nàng quả thật là được lão thái thái tuyển chọn giao cho Cầm Nương, lúc này nghe nói nàng muốn gả cho có thị vệ có phẩm cấp trong cung, trong lòng tự nhiên cũng cảm thấy vừa vui lòng vừa kiêu ngạo, liền sai Đông Nhi vào trong phòng cầm ra năm khối vàng , giúp Phong Nhi mua thêm một chút đồ cưới.

Vân Nương thấy vậy cũng tặng một cây trâm cho Phong nhi, coi như là quà chúc mừng, trong lời nói, cũng không thấy nửa điểm khinh thường, Phong nhi cảm kích tạ ơn mấy vị chủ tử, ngượng ngùng thối lui qua một bên.

Nhị phu nhân liền sai người đến mời Nương của Phong nhi tới đây, không bao lâu, Nương của Phong Nhi đã đến, nàng vốn là ma ma quản sự bên trong Tôn gia, cũng coi như là có thể diện , nhìn thấy mấy người Cầm Nương cũng thoải mái vô cùng hào phóng, chẳng qua là nhìn về phía Phong nhi , trong mắt hiện lên một tia thần sắc lo lắng, mới vừa rồi nha đầu đi gọi bà báo tin mừng, nói là tứ tiểu thư đã giúp Phong Nhi nhìn trúng người tốt, thế nhưng là

Sau khi đợi nàng hành lễ với từng người, Cầm Nương liền ôn hòa nói với nàng chuyện hôn sự giữa Trần Nhiên cùng Phong Nhi, Nương của Phong Nhi vừa nghe Phong nhi thành thân với thị vệ có phẩm cấp trong triều đình, hơn nữa còn thị vệ đặc lực nhất bên cạnh Hoàng thượng , lập tức ánh mắt sáng ngời, vui mừng nhìn Phong nhi, liên tục không ngừng đáp ứng, Cầm Nương liền nói với nàng muốn xin bà mai nói đến đề đề mục hôn sự, nói ra những thứ quan trọng trong hôn lễ, một chút cũng không vì mẫu thân của Phong Nhi làm người hầu mà xem thường , Nương của Phong Nhi tất nhiên liền đáp ứng với Cầm Nương, nâng cao thất lưng lui ra ngoài.

Cầm Nương thấy Phong nhi khó có được thời gian quay trở về nhà mẹ đẻ, liền để cho Phong nhi đi theo mẫu thân của nàng, cũng biết hai mẹ con nhất định có lời riêng muốn nói, liền cho Phong Nhi nghỉ nửa ngày, để nàng tự do ở nhà mẹ đẻ.

Ban đầu chỉ nghĩ chuyện này chỉ cần lướt qua thôi, cha mẹ của Phong Nhi toàn bộ đều là người hầu của Tôn gia, nữ nhi có thể gả cho quan viên, đương nhiên có thể rời khỏi nô tịch, tất cả người trong nhà sẽ cùng đi theo với thân phận người giàu sang , trong Tôn Phủ cũng không ít người hi vọng giống như Nương của Phong Nhi , khi biết được điều này, tất cả đều rất hâm mộ một nhà Phong nhi, nhưng là, chẳng ai ngờ rằng, buổi tối khi Phong nhi trở về, vành mắt lại hồng hồng , giống như là đã khóc.

Cầm Nương nhìn tình hình này cảm thấy kinh ngạc, mấy người Tú cô đang thu xếp quay về Vương Phủ, nhìn thấy thần sắc nàng không đúng, liền kéo nàng hỏi, “Người làm sao vậy, đã bắt đầu những ngày sống an nhàn của người rồi, tại sao khóc? Không nhớ xa nương người sao, Trần thị vệ không cha không mẹ, người sau này có thể đem mẫu thân của người đón vào quý phủ là được, chắc hẳn cũng sẽ không nói gì , đang tốt lành như vậy , khóc cái gì?”

Phong nhi vừa nghe thấy, nước mắt lại rơi xuống , chẳng qua là vẫn tiếp tục khóc, cũng không chịu nói chuyện, Song nhi ở một bên nhìn thấy liền sốt ruột, hỏi: “Người làm sao vậy? Có chuyện gì thừa dịp còn đang ở Tôn gia, người sớm nói ra đi, phu nhân đương nhiên sẽ tìm cách giúp người giải quyết.”

Cầm Nương nhìn vẻ mặt Phong nhi giống như lộ vẻ khó khăn, không khỏi hỏi: “Mới vừa không có mời phụ thân người , chẳng lẽ hẳn không đồng ý?”

Phong nhi nghe thấy càng khóc lợi hại, Trương ma ma liền nói: “Người đến lúc nào mới chịu nói, có cái gì khó mở miệng , người lại khóc nữa, chúng ta trở về, dứt khoát đem hôn sự này lùi lại .”

Trương ma ma bắt quá là chỉ là hù dọa Phong nhi, thuận miệng nói như thế thôi, ai ngờ Phong nhi nghe thấy liền cúi đầu nói: “Phu nhân nô tỳ thật có lỗi với Trần thị vệ, không có phúc khí, người hãy giúp nô tỳ lùi hôn sự này lại.”

Mọi người nghe thấy hai mặt nhìn nhau, làm sao cũng không tin tưởng đây là lời nói mà Phong nhi nói ra, Song nhi lại càng dùng ngón tay chọc nằng: “Người điên rồi sao? một người tốt như vậy, đốt đèn tìm khắp cũng không thấy đâu, người dám nói muốn lùì hôn? Người cũng không sợ tổn thương Trần thị vệ sao?”

Cầm Nương cũng cảm thấy không cao hứng, chuyện tình cảm há có phải là trò đùa, nói lùì liên lùì như vậy. Rõ ràng buổi trưa còn tốt lành , làm sao lập tức thay đổi quẻ rồi?

Trương ma ma có tính tình nhẩn nại hỏi: “Từ hôn có thể, nhưng mà, cuối cùng người cũng nên cho phu nhân cùng Trần thị vệ một lý do chứ, vô duyên vô cớ lùì lại, Giản thân vương phủ chúng ta là người có uy tín danh dự, không thể làm chuyện bội bạc, dù sao người nói chuyện gì đã xảy ra, vì sao phải lùì?”

Phong nhi “oa” một tiếng khóc lên, thật lâu, Cầm Nương cũng không thể bình tĩnh tiếp nữa rồi, mắng: “Xưa nay xem người là người trầm ổn hiểu biết nhất, hôm nay làm sao vừa gặp chuyện ngược lại trở nên hồ đồ như vậy? Nói mau, tại sao muốn từ hôn?”

Phong nhi rớt cục dờng khóc, thút tha thút thít nói ra nguyên nhân , thì ra là, Phong nhi có một tỷ tỷ, trước kia cũng là nha đầu của Tôn gia, ban đầu làm người hầu Nhị đẳng trong phòng của Ngọc Nương , từ nhỏ đã hứa hôn với biểu huynh của Phong nhi, nhà kia cũng là người hầu Tôn gia, là thúc thúc của Phong Nhi, thúc thúc của nàng đã từng là Nhị quản sự, trong phủ cũng có chút thể diện, trước kia Đại phu nhân quản lý, Nương của Phong nhi từng phạm sai một lần, thiếu chút nữa đốt đi phòng trà của Đại phu nhân, không ít lần Đại phu nhân muốn đánh chết nương của Phong Nhi, bán Phong Nhi qua một nhà khác, vẫn là thúc thúc của Phong Nhi liều mạng cầu tình , dốc hết sức đảm bảo, mới cứu được một nhà của Nương Phong Nhi.

Tỷ tỷ Phong Nhi vốn là bị cưỡng ép thành thân cùng biểu huynh , kết quả, trước đó một tháng, nàng đột nhiên chạy trốn cùng một gã sai vặt, không chịu thành thân cùng biểu huynh, điều này làm cho thúc thúc của nàng tức giận, nói một nhà Phong nhi bội bạc, không dạy dỗ con gái, bại hoại gia phong, chê bai không muốn để cho nhà Phong Nhi làm con dâu, Nương của Phong Nhi là bị bức không có cách nào khác, nàng chỉ còn lại một nữ nhi là Phong Nhi, không thể làm gì khác hơn là đáp ứng để cho Phong nhi gả đi thay tỷ tỷ của nàng.

Tú cô vừa nghe liền nổi giận, nói: “Mẫu thân người có phải hành động điên rồ rồi hay không, người đã sớm không phải là nha đầu của Tôn gia rồi, người chính là của hồi môn của phu nhân, nàng có tư cách gì tới quyết định chung thân của người.”

Tuy nói quý củ là như vậy, nhưng Cầm Nương cảm thấy lời này cũng không có phúc hậu gì cả, Nương Phong Nhi sinh Phong nhi, đương nhiên có thể quyết định chung thân của nàng , chẳng qua là, điều này quả thật cũng không đem mình để vào trong mắt rồi, cũng không sợ Giản thân vương phủ đã đồng ý hôn sự của Phong Nhi chưa?

Song nhi liền mắng Phong nhi: “Chúng ta đi theo phu nhân Hồi kinh cũng đã không ít ngày rồi, người cũng thường cùng phu nhân trở về, làm sao lại không nói chuyện của Trần Nhiên với Nương của người chứ? Người thường ngày cũng không hồ đồ như thế này.”

Phong nhi vừa nghe liền đỏ mặt, thấp đầu nói: “Hắn, hắn vẫn không nói rõ, ta làm sao biết hắn đến tốt cùng là mấy phần thật lòng, nếu là hắn không muốn cưới ta, ta không thể lấy chuyện này gạt Nương của ta được, đến lúc đó, không còn mặt mũi gì, không phải là bản thân ta sao.”

Lời này cũng đúng, Phong nhi là người cẩn thận, suy nghĩ như thế coi như là chu toàn, chẳng qua là lúc này phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ vì tỷ tỷ của nàng, sẽ phải hy sinh hạnh phúc của nàng sao?

“Vậy người cũng bởi vì trả lại phần ân tình của thúc thúc mình, mà đem cả đời mình hy sinh sao?” Song nhi tức giận nói.

“Không có cách nào khác, cha ta lúc trước đáp ứng rồi, mẹ ta lại cảm thấy nhà ta thiếu nợ thúc thúc, nhất định phải như vậy , tỷ tỷ nàng không quan tâm mà chạy trốn, người nói cho ta biết phải làm sao bây giờ, nhìn cha mẹ bị người thân của ta chỉ vào gáy mà mắng sao?” Phong nhi nói xong lại muốn khóc, cầm khăn che mặt, nước mắt.

“Mẹ người mới vừa rồi không phải đáp ứng rất tốt sao? Làm sao trở về lại cùng người nói đến chuyện này rồi?” Song nhi lại hỏi.

“Cha ta vừa nghe nói mẹ ta vừa đáp ứng cho ta một mối hôn sự, thì nổi giận, nói là nhà chúng ta tuy là xuất thân nô tài, nhưng rất coi trọng chữ tín, có ân báo ân, có cớ trả, không thể nuốt lời như vậy, tỷ tỷ ta đã làm sai rồi, không thể thất tín một lần nữa, cho dù là ta có bị chiêu vào hoàng cung làm Hoàng phi, cũng không có thể đáp ứng, người cần phải thủ tín, mới không thẹn với lương tâm.” Phong nhi nói rất bất đắc dĩ, nàng cũng hiểu thuận, cha nàng là một người trung trực, cả đời dâng hoàng, nàng cũng nhận được sự giáo dục như vậy, cảm thấy cha nàng cũng không có sai, vì chiếm cứ được lý lẽ, lại càng không được phản kháng.

Cầm Nương nhưng lại đối với phụ thân của Phong Nhi nổi lên mấy phần thành kính, cười nói: “Thức thức của người chẳng qua là muốn nhà người bồi thường người làm con dâu cho bọn họ đúng không?”

Phong nhi nghe thấy ngẩng đầu lên, có chút mê mang. Song nhi thì lại vỗ tay cười, “Biện pháp này tốt, nếu chỉ là muốn vợ, chúng ta sẽ tìm một người đảm nhận việc này, không cần cần phải là Phong nhi tỷ tỷ người a.” Vừa nói, đối với Phong nhi dùng sức nháy mắt.

Phong nhi đương nhiên là không muốn lui hôn sự này cùng với Trần Nhiên, vừa thấy còn có hi vọng, lập tức linh quang chợt lóe, quỳ xuống hướng Cầm Nương, Cầm Nương tức giận đánh nàng: “Người đã ở bên cạnh ta lâu như vậy, đầu óc cũng mất khôn hả? một chút khó khăn cũng không biết giải quyết như thế nào sao, chỉ biết khóc. Người đi về hỏi rõ ràng, nếu là biểu ca người chỉ là muốn một người vợ, chính người đi nói đi, Giản thân vương phủ sẽ thành toàn cho hần, cứ vậy mà làm đi, một lát nữa sai người mang thức thức người cùng cha người gọi tới đây, mọi người cùng ngồi xuống, thảo luận chuyện này.”

Không bao lâu, Phụ thân cùng Thức thức Phong Nhi đi đến, thức thức của Phong Nhi thấy Cầm Nương tiếp kiến hần, người lại ôn hòa, không có tự cao tự đại, cũng không có cưỡng ép, còn cha nàng thật đúng là người rất phúc hậu, vừa nhìn là biết là người tính tình lương thiện, Cầm Nương liền đem ý nghĩ của mình nói với bọn họ, thức thức của nàng cũng là người biết thừa cơ, ở Tôn gia làm việc đã mấy thập niên, đương nhiên biết được đắc tội với Giản thân vương phủ thì không có kết quả tốt, hần vốn nghĩ cũng không thật sự muốn Phong Nhi làm con dâu, chẳng qua là biết Cầm Nương đối xử với Phong nhi tốt, tất nhiên sẽ làm chỗ dựa cho Phong nhi, hần muốn nhân cơ hội kiếm nơi tốt hơn thôi.

Hôm nay Cầm Nương nói sẽ chọn nha đầu thật tốt làm con dâu của hần, vừa thưởng năm mươi lượng bạc đưa cho hần cưới con dâu, hần đương nhiên là không dám nói cái gì, cao hứng cầm bạc đi.

Cầm Nương lại nói muốn mời cả nhà Phong Nhi đi đến Giản thân vương phủ, nàng cảm thấy thái độ làm người của phụ thân của Phong nhi trọng tín nghĩa, bản thân nàng đang cần người như vậy, trong phủ đang cần người thủ khẩu, mà hần thì phù hợp.

Phụ thân Phong Nhi đương nhiên là nguyện ý, Cầm Nương liền nói với Nhị Phu nhân muốn lấy khế ước bán thân của cả nhà Phong Nhi, mang theo một nhà hần trở về Giản thân vương phủ.

Mấy tháng sau, Phong nhi cùng Song nhi hai người xuất giá, một gả cho Trần Nhiên, một người gả cho Hỉ Quý, hai hôn sự đồng loạt hoàn thành, toàn bộ quý phủ náo nhiệt thật lâu, chỉ có Thượng Quan mai một người cô đơn ngồi một mình trong nhà rơi lệ.

179. Chương 180: Ngoại Truyện 7

Edit: Funny1107Beta: Tiểu Tuyền

Sau khi Song Nhi thành thân, Cầm Nương liền nhận Hỉ Quý làm nghĩa huynh, việc này lại càng thêm náo nhiệt một lúc, chẳng qua là, bởi vì Cầm Nương lúc này là thân phận Vương Phi, lấy danh là Tôn Thị Ngọc, mà Hỉ Quý xuất thân quá kém, nên việc nhận nghĩa huynh này, cũng chỉ có thể làm trong lén lút, không

thể báo danh vào trong gia tộc Tôn gia, cho nên, chẳng qua là ở trong phủ bày ra hai bàn, mời nhà mình cùng vài người bạn chí cốt đến đây làm chứng.

Ngày đó, Bạch Thịnh Vũ vừa lúc từ Tây Lương trở về rồi, cũng dẫn Trinh Nương đến nói chúc mừng, Trinh Nương còn đặc biệt cung kính kêu Hỉ Quý một tiếng ca ca, khiến cho Tú cô cảm động nước mắt chảy ròng ròng, tay chân Hỉ Quý lại càng luống cuống, không biết làm sao cho phải, ấp úng không dám đáp ứng.

Bạch Thịnh Vũ liền cười vỗ vỗ bả vai Hỉ Quý, liếc mắt nhìn Hỉ Quý: “Thế nào, Đại cữu ca, người sẽ không chán ghét ta đi, ta tuy không phú quý bằng Tứ muội phu, hấn là Vương gia, ta chỉ là Ngũ phẩm lang trung, người chịu nhận Vương gia làm muội phu, lại không nhận ta, ai nha nha, thật không tốt mà a.”

Hỉ Quý nghe lại càng không thoải mái rồi, gấp đến độ không ngừng bị Bạch Thịnh Vũ chỉnh, vừa nói với Trinh Nương: “Tam tiểu thư, người xem này. Ta không phải là ý tứ này?”

Trinh Nương mang thai đã vài tháng, giữ lấy bụng nâng thắt lưng đang đứng, thấy Hỉ Quý hướng nàng trợ giúp, nàng không cười ngược lại còn giận, một đôi mắt to hết sức ủy khuất, “Huynh nhìn xem, huynh còn không phải là ý tứ này à, tướng công nói thế cũng đúng, Hỉ Quý ca ca là thấy Tứ muội muội làm Vương Phi cao quý, mà ta chỉ là Ngũ phẩm cáo mệnh phu nhân, cho nên, cũng chán ghét ta rồi, hãy nghe xem, còn gọi ta là Tam tiểu thư, làm sao có thể như vậy được chứ, huynh không phải vẫn hay gọi ta là Tứ muội sao?”

Kỳ thật từ nhỏ Hỉ Quý cũng cùng Trinh Nương lớn lên, khi đó, lúc Cẩm Nương không có cơm ăn, Tú cô liền dẫn Cẩm Nương cùng Hỉ Quý đi thỉnh cầu mẫu thân của Trinh Nương, hồi nhỏ nhìn Trinh Nương nhàn nhã, nhưng kỳ thật là đứa bé phá phách, trong nhà mình cũng không đủ ăn, nên liền lôi Hỉ Quý cùng Cẩm Nương đi vào trù phòng ăn trộm đồ ăn, có lúc trong nhà bếp có người, nàng liền để Hỉ Quý đi bắt con chuột, thả vào trong nhà bếp, ma ma phòng trù nhìn thấy, nhất định sẽ làm loạn thành một đoàn, có người lo đánh con chuột, có người liền hoảng sợ thét đến chói tai, Trinh Nương liền thừa dịp rối loạn đi vào, đem những món ăn ngon trên hai bàn trộm đi, khi đó Cẩm Nương ngây ngốc, nhưng cũng biết bao tử của mình cần lấp cái gì, nên lấy bánh bao, lén chạy đến sau phòng ở, mấy đứa trẻ này sẽ núp ở chỗ nào đó để ăn.

Chỉ có Hỉ Quý là len lén chứa lại một cái cho Tú cô, còn hai tiểu cô nương kia sẽ đem đồ ăn lấy được ăn hết vào trong bụng của mình.

Sau đó bị bắt, chỉ có mỗi mình Trinh Nương là chuồn mất, mỗi lần bị bắt không phải là Cẩm Nương thì chính là Hỉ Quý, Hỉ Quý đã không ít lần bị đánh, bắt quá, Trinh Nương cũng rất tốt, nếu Hỉ Quý bị đánh, thì nàng sẽ đem thức ăn chia nhiều hơn cho hấn ăn, có thể nói, Hỉ Quý cùng Trinh Nương, cũng giống như huynh muội, tình cảm rất tốt.

Chẳng qua là Trinh Nương chưa bao giờ gọi hấn là Hỉ Quý ca ca, luôn là Hỉ Quý, ngốc tử ... kêu loạn, đây là lần đầu tiên, cho nên, Hỉ Quý nghe thấy có chút xấu hổ mà đáp ứng, nhưng sau khi hồi tưởng lại chuyện lúc còn nhỏ, cũng cảm thấy rất ngọt ngào, ấm áp.

Hấn giương mắt, nhìn thấy trong mắt Trinh Nương là một mảng chân tình, lỗ mũi cũng có chút chua xót, âm thanh nghẹn ngào đáp ứng một tiếng.

Trinh Nương lập tức mặt mày hớn hở, cầm một đôi vòng tay Điện Ngọc thượng hạng tặng cho Song Nhi, cười nói với Song Nhi: “Người sau này chính là tẩu tẩu của ta, mau một chút, giúp cho Tú cô có thêm cháu đi.”

Song Nhi nghe thấy thì đôi má ửng hồng, xấu hổ không dám ngẩng đầu, Cẩm Nương nhìn thấy lại cao hứng, không còn cách, hai người Trinh Nương là ình mặt mũi, Bạch Thịnh Vũ là con của Hầu gia, hấn có thể gọi nô tài như Hỉ Quý là Đại cữu ca, coi như là hiếm thấy, chẳng qua tên này, nguyên chính là người không quan tâm địa vị, cũng không câu nệ ... thân phận này, nếu không, cũng sẽ không lấy thân phận là con trai trưởng, cưới thứ nữ như Trinh Nương làm chánh thất.

Nhưng mà, lúc này Trinh Nương cũng theo Bạch Thịnh Vũ học thói hư, làm thế nào mà thích trêu chọc người giống nhau như vậy? Hai người kia ở cùng một chỗ, ngay cả vẻ mặt cũng không khác nhau cho lắm, đều là tâm tư muốn trêu chọc người ta, trước kia trong nhà, cũng không nhìn ra Trinh Nương có năng khiếu này a.

Lãnh Hoa Đình ở vừa nhìn ra tâm tư của Cẩm Nương, cười nói: “Không phải là người không giống nhau,

sẽ không ở cùng một nhà à, Tam tỷ tỷ là gần mực thì đen a, nương tử, sau này nàng phải cẩn thận đi, Tam tỷ tỷ cũng rất lợi hại đấy, cẩn thận nàng lại bắt chước theo nàng ấy.”

Bạch Thịnh Vũ nghe được cũng cảm thấy không vui, chỉ vào Lân hoa Đình nói: “Tứ muội phụ, đừng tưởng đệ tốt lành gì, bản lĩnh của đệ chỉ hai năm nay mới thu liễm lại một chút, không ít tài năng của đệ đều nổi danh trên toàn bộ kinh thành nha.”

Lời vừa nói ra, liền khiến Cẩm Nương cười, lúc đó Lân Hoa Đình bởi vì không tin tưởng bất kì ai, cho nên, luôn giả trang ngu ngốc, dựa vào việc người khác nói trí óc của hắn chỉ dừng lại ở tuổi mười hai, thấy ai không thích liền ném đồ người đó, trong phủ trên dưới không bị hắn đánh qua không ít lần, việc này còn nháo đến chỗ tiên hoàng, tiên hoàng cũng chỉ yên lặng coi như không thấy, đều là dung túng hắn, khiến cho hắn đánh người ngày càng thuận tay, không chỉ là đánh người trong phủ, hay là bên ngoài phủ, nếu như để hắn nhìn thấy người không thuận mắt, nghe không thuận tai, nhìn thấy ai thì đánh người đó, cũng không quản đối phương là ai. Nghĩ đến lúc đó, hắn xác thực so sánh với Bạch Thịnh Vũ cũng điên cuồng không kém a.

Lân Hoa Đình đối với này đoạn kinh nghiệm quang vinh này tuyệt không cho là xấu hổ, ngược lại còn cầm lấy chén rượu trong tay liền nhìn Bạch Thịnh Vũ uy hiếp, khoe miệng vẽ ra một nụ cười phá hoại: “Thế nào, Tam tỷ phụ, người cũng muốn thử một lần?”

Bạch Thịnh Vũ vội vàng vòng đến phía sau Trình Nương, giương miệng nói với nương tử: “Tứ muội phụ ỷ thế uy hiếp người a.”

Trình Nương rất yêu thương quay đầu nhìn vào mắt phụ quân nhà mình, an ủi hắn nói: “Không sợ, nếu hắn dám khi dễ chàng, ta liền khóc cho Tứ muội muội nhìn thấy, lúc còn nhỏ, Tứ muội muội còn nói cho ta biết, thân thể lúc mang thai, nhất định phải vui vẻ cười mở, nếu không, sẽ ảnh hưởng thai nhi nha.”

Cẩm Nương nghe được vẻ mặt hắc tuyến, quả nhiên là vật hợp theo loài mà, Trình Nương so sánh với Bạch Thịnh Vũ càng mạnh mẽ hơn, nàng đang gấp một khối xương sườn nóng bỏ vào trong bát, nửa đường, đoạn xương sườn đã bị chặn lại, định thần nhìn lại, khối xương sườn nóng đang hướng về cái bát của Dương Ca Nhi, mà người cướp lấy khối xương sườn đó, chính là Tú cô.

“Tú cô, người không công bằng, cái đĩa sườn này hắn đã ăn hết một nửa rồi, trẻ con trong nhà, ăn nhiều sẽ béo lên cũng không hay đâu, ta mới ăn được có hai miếng mà.” Vẻ mặt Cẩm Nương như khóc tang, tố cáo bản thân không được đãi ngộ công bằng.

“Có cái gì không tốt, chỉ cần Dương Ca Nhi chúng ta vui vẻ ăn là được.” Tú cô đầu cũng không ngẩng lên, cười híp mắt nhìn Dương Ca Nhi đem khối xương sườn cướp lấy kia bỏ vào miệng, bọc trong cái miệng nhỏ nhắn, phồng lên phồng xuống, một lát sau liền phun ra miếng xương sườn không còn miếng thịt nào cả.

“Dương ca nhi của chúng ta thật là ngoan, ăn còn biết nhả xương ra.” Tú cô cầm khăn lau bên miệng Dương ca hi, cười khen nói.

Cẩm Nương trừng mắt Dương ca nhi như muốn phun hỏa, thấy ánh mắt của hắn vừa nhìn chăm chú vào bát xương sườn, nàng liền đem bát xương sườn kia bưng đến một bên bàn khác.

Lân Hoa Đình vừa thấy, đôi mắt phượng yêu diễm sáng ngời, nịnh hót nói: “Nương tử, đây là cho ta sao?”

“Bà nội Tú cô, nương thiên vị, con muốn ăn xương sườn.” Dương ca nhi nhìn thấy lập tức tìm viện binh, nói xong cũng làm như không nhìn thấy nương hắn trực tiếp trừng hắn, ngựa đầu cho Cẩm Nương một nụ cười sáng lạn, “Nương thân ái, ăn nhiều thịt thì sẽ béo không đẹp.”

“Vậy con ăn nhiều như vậy, không sợ bị biến dạng sao?” Cẩm Nương lập tức quay lại công kích hắn.

“Ai, ai, con là nhi tử của phụ thân, phụ thân ăn so với con còn nhiều hơn, người nhìn phụ thân có xấu xí không? Bọn họ nói, tương lai con so với phụ thân còn xinh đẹp hơn, nương, người không cần ghen tỵ với con nữa.” Cái miệng hai tuổi của Dương ca nhi tỏ vẻ rất lạnh lợi, bày tỏ như vậy cũng không sợ tức chết người.

Cẩm Nương còn muốn mắng hắn, đột nhiên liền cảm thấy trong ngực khó chịu một trận, quay đầu muốn ới, Song Nhi tuy nói đã giả cho người ta, nhưng vẫn ở lại Giản Thân Vương Phủ, vẫn đảm nhiệm chức vụ lúc

trước, chiều cổ cuộc sống hàng ngày của Cẩm Nương, chủ yếu là để nàng mang theo vài ma ma, giúp Cẩm Nương dạy dỗ mấy nha đầu này cho tốt đi, lúc này nhìn thấy Cẩm Nương đột nhiên không thoải mái, vội vàng đứng dậy đỡ lấy nàng: “Phu nhân, người không phải là không ăn được chứ? Dạ dày khó chịu sao?”

Cẩm Nương không nhìn được cảm giác trong lòng ngực đảo lộn một trận, rời chỗ ngồi, chạy đến phòng bên cạnh bắt đầu ới lên ới xuống.

Lưu y đang được mời đến, rất tường tận mà xem lấy mạch của Cẩm Nương, một lát sau hần mới đứng lên, đến bên cạnh chiếc bàn dài kê thuốc, trong lòng Lãnh Hoa Đình rất lo lắng, sợ Cẩm Nương bị bệnh nặng, đôi mắt trông mong nhìn Lưu Y Chính, nhưng mà hần cũng rất hiểu rõ vị thái y hiện đang đứng đầu trong viện thái y này, việc làm hần vui vẻ nhất chính là làm hại người để lợi ĩnh, người càng lo lắng, hần càng vui vẻ, không thể làm gì khác hơn là nhẫn nại chờ hần kê đơn thuốc xong.

Chung quy sau nửa khắc, hần cũng sẽ trình bày bệnh tình .

Quả nhiên Lưu Y đang thấy hần tức giận, liền cảm thấy hứng thú, viết xong đơn thuốc, giơ tay lên nói: “Chúc mừng Vương gia, chúc mừng Vương gia, Vương phi lại mang thai.”

Lãnh Hoa Đình nghe thấy mừng rỡ từ trên ghế đứng lên, “Người nói là thật, nương tử nàng. Nàng lại mang thai rồi?”

Lưu y đang nghe vẻ mặt liền trầm xuống, lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ Vương gia không tin y thuật của hạ quan sao?”

“Không đâu, y thuật của ngài ĩnh nhất Đại Cẩm rồi, một hỉ mạch như thế làm sao lại nhìn sai được, Vương gia hần quá cao hứng thôi, ngài chớ trách.” Ở trên giường Cẩm Nương nghe cũng rất cao hứng, vội vàng giải thích dùm Lãnh Hoa Đình.

Lãnh Hoa Đình nghe cũng gật đầu, hần xác thật là quá cao hứng, bản thân hần chỉ có mỗi Dương ca nhi , con nối dòng vẫn còn quá ít, hơn nữa, nếu như lão Vương gia cùng Vương phi đang du ngoạn bên ngoài nghe tin Cẩm Nương mang thai, không chừng một lát nữa hưng phấn sẽ quay trở về phủ, mặc dù hai người bọn họ một chủ bên trong, một chủ bên ngoài, mọi chuyện rất tốt, nhưng mà, trong nhà có lão nhân, mới giống như một gia đình, nhất định phải tìm cách đem này tin tức đưa cho phụ vương.

Cuộc sống sau này, đại bộ phận việc trong phủ Cẩm Nương đều giao toàn bộ cho Trương ma ma, nàng liền ở trong phủ thanh thoi trải qua cuộc sống như côn trùng, sau này, Tứ Nhi sinh nữ nhi, phần mài ngọc điêu, vừa xinh đẹp vừa khả ái, Cẩm Nương nhìn thoáng qua nhi tử Dương ca nhi vừa hư dốn vừa phúc hắc nhà mình, lại sờ bụng hô: “Lần này nhất định phải sinh nữ nhi, làm sao cũng không cần sinh nhi tử nữa.”

Dương ca nhi nhìn liền vẫy tay với tiểu muội muội nằm bên trong, rất vui vẻ, một chút sờ sờ mặt nhỏ của nàng, một chút sờ sờ búi tóc của nàng, ngẩng đầu nói với Tứ nhi: “Tứ di, Tiểu muội muội thật xinh đẹp, cho Dương ca nhi làm muội muội nhé?”

Tứ nhi nghe thấy cười không ngừng, liếc hần một cái nói: “Không cho, để mẹ người sinh đi?”

Dương ca nhi quay đầu vừa lúc nghe thấy Nương nhà mình cầu khẩn sinh được nữ nhi, không khỏi bĩu môi nói: “Mẫu thân làm sao được chứ, mẫu thân sinh chỉ có thể là muội muội, Tứ di, người sinh có thể làm nàng dâu của Dương ca nhi.”

Cẩm Nương cùng Tứ nhi nghe thấy, hai mặt nhìn lẫn nhau, tiểu tử này, mới không tới hai tuổi, từ ở đâu học được vậy, Cẩm Nương thề rằng là không có dạy hần điều này nha.

Đột nhiên lại nghĩ tới, Hoàng hậu trong cung một tháng trước đã sinh tiểu công chúa, nàng đi vào trong cung chúc mừng, hoàng thượng còn cười nói muốn cùng nàng làm thân gia.

Ngày đó nàng cũng mang theo Dương ca nhi đi theo, Tiểu công chúa trông rất khả ái hồng hào, Hoàng thái tử cố hết sức muốn ôm Tiểu công chúa, Dương ca nhi liếc nhìn cũng vô cùng không đứng đắn, muốn ôm lấy nàng, bọn cung nữ làm sao dám để hai tiểu tử tông này đụng công chúa, liền khuyên nhủ bọn họ, kết quả, ngày hôm đó một Hoàng thái tử tính tình rất tốt bỗng dấy Dương ca nhi sang một bên nói: “Đây là muội muội của ta, người không thể ôm, chỉ có ta mới có thể ôm.”

Dương ca nhi nghe thấy liền khóc, kết quả Hoàng thái tử lại nói: “Người vợ cái gì, phụ hoàng nói, tiểu muội tương lai sẽ là thê tử của ngươi, khi các ngươi thành thân, là có thể gặp nhau.”

Dương ca nhi nào biết thê tử là gì, thành thân là chuyện như thế nào, liền vẫn tiếp tục khóc muốn ôm lấy Tiểu công chúa, nói không muốn thê tử.

Hoàng thái tử liền rất có kinh nghiệm cẩn thận khuyên hần nói: “Người đừng khóc nữa, thê tử so với muội muội tốt hơn, tương lai, muội muội chính là người của ngươi, người khác cũng không thể gặp, đúng không, mẫu hậu.” Đang nói, hần còn ngẩng đầu hỏi Hoàng hậu nương nương.

Dáng vẻ Hoàng thái tử không tới bốn tuổi, nhưng mà, trong cung quy củ rất nghiêm, giáo dục cũng không giống nhau, sớm đã có ma ma quản giáo hần chuyện nam nữ lễ nghi rồi, cho nên, hần cũng mơ hồ biết một ít chuyện, bất quá kiến thức lại nửa vơi, mọi người nghe thấy đương nhiên cho rằng là trò đùa trẻ con mà thôi.

Thế là, ngày đó trải qua sự dạy dỗ của Hoàng thái tử, Dương ca nhi hiểu được, muội muội gia đình người khác, chính là thê tử của hần, vừa nhìn thấy Tứ Nhi sinh nữ nhi, hần không chút nào do dự đến tuyên bố quyền sở hữu.

Cầm Nương không khỏi thở dài hỏi Dương ca nhi: “Con đã muốn Tiểu công chúa làm thê tử không phải sao? Thế nào lại còn muốn tiểu muội muội của Tứ di đây?”

“Vui vẻ a, vui vẻ thì con liền muốn.” Dương ca nhi ngẩng đầu lên lườm mẫu thân hần một cái, nếu hần không đính ước trước, chờ một lát thái tử đến, cũng muốn trước đính ước thì làm thế nào chứ? Muội muội nhà Tứ di cũng không phải là của nhà Thái tử, vậy hần cũng có thể muốn nàng làm thê tử của hần thì sao, còn may, là mình đi trước một bước.

Cúi đầu xuống một lát, hần lại nghĩ tới mẫu thân của hần mới vừa nói muốn sinh nữ nhi, vợ vàng nói với mẫu thân của hần: “Nương, người sinh muội muội liền để cho nàng làm thê tử của hoàng thái tử sao, đỡ phải để hần đến cướp lấy. Ừ, muội muội của nhà Tam di con cũng phải đính ước trước đã, nếu không, lại bị thái tử ca ca cướp đi.”

Cầm Nương đối với nhi tử nhà mình hết chỗ nói nổi, chỉ cho là lúc này hần muốn chơi đùa thôi, cái gì cũng đều không hiểu.

Hôm đó thăm hỏi Tứ Nhi xong, Cầm Nương liền mang theo vài người cùng đi đến Đông Phủ, hiện giờ Cầm Nương phân chia người đến phòng của Lãnh Hoa Hiên, ra lệnh cho vài gia bộc tản ra tìm vài người trở về, chiếu cố cuộc sống hằng ngày thức ăn của Lãnh Hoa Hiên, chẳng qua cũng không biết Lãnh Hoa Hiên đang suy nghĩ cái gì, Cầm Nương đã nói vài lần với hần, để cho hần đi đến Trữ Vương Phủ nói chuyện thành thân, đem Lãnh Uyển cưới về, nhưng hần vẫn không chịu, hỏi hần, hần lại không chịu nói nguyên nhân, chính xác không còn đường lựa chọn, Cầm Nương rất là đồng tình với Lãnh Uyển, cảm thấy nàng ấy là một nữ nhân kiên trì, cho nên, hôm nay nàng lại bắt đầu hành trình làm bà mai.

Nhưng mà, người còn chưa đến đông phủ, lại nghe người đến báo, Lạc Hà Quận chúa đến, còn dẫn theo Lãnh Uyển cùng nhau đến đây.

180. Chương 181: Ngoại Truyện 8

Edit: Funny 1107

Cầm Nương không thể làm gì khác hơn là quay trở về, lại hạ lệnh cho Phượng Hỉ đi mời Lãnh Hoa Hiên, hãy nói mình có chuyện tìm hần thương lượng, bảo với Phượng Hỉ nhất định không được nói đến chuyện Lãnh Uyển.

Phượng Hỉ đáp ứng rồi rời đi, Cầm Nương vừa xuyên qua Nguyệt Môn, Lạc Hà liền dẫn Lãnh Uyển cùng nhau đi đến đây, Cầm Nương vợ vàng nghênh đón.

Lãnh Uyển đã lâu không nhìn thấy Cẩm Nương, khi lần nữa nhìn thấy, dường như đã có cảm giác mấy đời, năm ấy, Cẩm Nương vẫn còn là thứ nữ của Tôn gia, đã đi qua Trữ Vương phủ để chơi đùa, khi đó, Lãnh Uyển đặc biệt yêu thích Cẩm Nương, hai người hứng thú rất hợp nhau, cùng nhau bàn bạc rất thích ý, sau này, Cẩm Nương đến Giản Thân Vương phủ, khi đó phía sau, Nhị thái thái còn sống, Lãnh Uyển sẽ cùng Vân Nương đi đến hậu viện của Nhị thái thái chơi, Nhị thái thái liền mời Cẩm Nương lại đây cùng nhau nói chuyện, quan hệ tất nhiên là càng ngày càng hòa hợp.

Vốn cho rằng, hai người có thể trở thành chị em dâu, nhưng lại không ngờ thế sự thay đổi, hôm nay Nhị thái thái đã sớm đến tội, Đông phủ tiêu điều vắng lạnh, Cẩm Nương lại trở thành nữ tài tử của Đại Cẩm, là người rất nổi tiếng, cũng đã trở thành một trong những vị Vương phi tôn quý nhất, mà mình, thì vẫn độc thủ khuê phòng, tâm tâm niệm niệm mỗi người kia, nhưng người kia vẫn không chịu hạ quyết tâm cưới nàng, cứ cho rằng hẳn thật sự rất vô tình, nhưng khi đọc được thư tín truyền tới, trong lời thoại có hàm chứa sự lo lắng, khiến cho nàng càng thêm hi vọng, không nỡ quên hẳn mà gả cho người khác.

“Thỉnh an Vương phi, Vương phi mạnh khỏe.” Lạc Hà hoạt bát khẽ cúi người chào, một kiểu cung lễ đúng tiêu chuẩn, Cẩm Nương tránh né một cái, liền cười đánh nàng, “Người nha đầu này, mấy ngày không thấy lại xa lạ với ta có đúng hay không, tốt lắm, vậy ta cũng nên hành lễ với Lạc Hà Quận chúa.”

Lạc Hà nghe thấy vội vàng kéo lấy tay nàng nói: “Không được, ta không chịu nổi a, tẩu tẩu, nếu để cho Đình ca ca nhìn thấy tẩu hành lễ thì sẽ chính chết ta đó, tẩu tha cho ta đi.”

Cẩm Nương liếc giận nàng một cái, cười nói với Lãnh Uyển: “Uyển muội, đã lâu không thấy, nhìn muội trầm tĩnh hơn nữa rồi.”

Lãnh Uyển ưu nhã hành lễ với Cẩm Nương, trong mắt xuất hiện một tia bi thương, “Xác thực thật lâu không thấy, Vương phi hãy nhận một lễ này của Lãnh Uyển.”

Cẩm Nương cười hì hì đem nàng kéo đến, một tay nắm chặt lấy, tiếp theo liền hướng vào trong phủ mà đi.

“Các muội cũng là chị em tốt của ta, khó có được đến đây một chuyến, vậy thì không nên câu nệ lễ tiết rồi, các muội cũng biết, ta sẽ không quên.”

Lạc Hà nghe được che miệng liền cười, mấy người cười đùa đã đi đến bên trong sân viện của Cẩm Nương, liền phân phó Mãn Nhi chuẩn bị trà và điểm tâm, bởi vì lúc này là sự tương giao giữa mùa hạ và mùa thu, khí trời rất nóng, trong phòng để khối băng, Trương ma ma vừa sai người bưng ra bát ô mai ướp lạnh, để cho ba người uống, giải khát.

Lạc Hà thả ra chén trong tay xuống, nhìn Lãnh Uyển một cái, nói với Cẩm Nương: “Có người miệng vẫn luôn nói lớn rằng, nói nàng xem tẩu tẩu cũng như là mẫu thân, sẽ làm chủ cho huynh đệ, làm sao đến hôm nay còn chưa có không động tĩnh gì đây? Tuổi của người ta đã không đợi được nữa rồi a.”

Lãnh Uyển một bên nghe thấy, trên khuôn mặt nổi lên hai đóa mây hồng, nhìn thấy Lạc Hà thoải mái hào phóng như vậy nàng có chút chịu không nổi, ngại ngần cúi đầu xuống, nhưng lại nhịn không được giương mắt lên nhìn Cẩm Nương.

Cẩm Nương nghe cũng thấy ngại ngần, quả thật chính nàng từng đã nói, muốn giúp giải quyết chuyện tình của đôi oan gia Lãnh Hoa Hiên cùng Lãnh Uyển, nhưng mà, nàng đã nỗ lực, nhà trai người ta cũng không có thái độ rõ ràng, chung quy nàng cũng không thể cầm dao ép buộc hẳn thành thân, nhưng mà lời này cũng chỉ có thể nghĩ trong lòng, quả thật không dám bày tỏ trước mặt Lãnh Uyển, hôm nay nếu nàng ấy đã tìm tới cửa, chỉ sợ ở nhà cũng không thể nào nhịn được nữa rồi, hi vọng toàn bộ đặt ở trên người mình rồi, ai, hổ thẹn, hổ thẹn a.

“Cái kia, Tam đệ gần đây, bận rộn việc chính, bản thân ta đã đi tìm hắn, tuy hắn có vài phần động tĩnh, chẳng qua là, thật giống như có chút gì đó băn khoăn, ta hỏi qua hắn, hắn vừa không chịu nói rõ ràng, ai, tiểu tử kia đã trải qua một vài việc, so sánh với lúc trước đã cứng chặc hơn rất nhiều, Uyển muội a, việc này muội không cần gấp, cho tẩu tẩu thêm chút ít thời gian a.”

Lãnh Uyển ở một bên nghe thấy Lãnh Hoa Hiên trực tiếp cự tuyệt nàng, ánh mắt ảm đạm đã hiểu rõ, cuối đầu xuống, ngại ngần nói: “Đa tạ tẩu tẩu.”

Một lát sau Phượng Hỉ quay trở về, lại đứng ở bên ngoài phòng nhìn, cũng không tiến vào, tựa như có lời gì muốn nói, trong lòng Cẩm Nương biết nàng nhìn thấy Lãnh Uyển cùng Lạc Hà cảm thấy không tiện, không khỏi lắc lắc đầu, thở dài cáo lỗi cùng với Lạc Hà, Lãnh Uyển, mới đi ra ngoài cửa, trong lòng không khỏi nhớ đến Song Nhi, hiện giờ Song Nhi đã thành thân, cho nên không thể như lúc trước ở bên cạnh nàng tùy ý để nàng sai khiến, một phần công việc đều giao cho Phượng Hỉ, hôm nay đối với việc này, nếu là Song Nhi, nàng liền sẽ đi đến bên tai của nàng nói nhỏ, tuyệt sẽ không để mình bỏ lại khách nhân, đi ra bên ngoài chỉ vì một nha đầu.

Phượng Hỉ nhìn thấy Cẩm Nương đi ra, trên khuôn mặt lộ ra vẻ chán chường, âm thanh rất nhỏ nói với Cẩm Nương: “Tam gia không ở trong phủ, nô tỳ hỏi qua Yên Nhi, nói hẳn đã đi đến mộ phần của Nhị lão gia .”

Cẩm Nương nghe được ngăn ra, lúc trước khi nàng chuẩn bị đi Đông phủ, đã ra lệnh cho người nhìn qua, biết Lãnh Hoa Hiên ở trong phủ mới đi, làm sao lúc này lại đi đến mộ phần của Nhị lão gia rồi?

“Nô tỳ cũng cảm thấy kỳ quái, nghe Yên Nhi nói, giống như Tam gia đã nghe thấy. Quận chúa Trữ Vương gia đến, mới ngang nhiên mà trốn tránh , Yên Nhi đã nói như vậy, giống như là nàng muốn khóc, phu nhân, nàng nói Tam gia đáng thương, kỳ thật trong lòng vẫn rất vui mừng chuyện của Quận chúa, nhưng vẫn không hi vọng cùng nàng thành thân, ai, nếu Tam gia thành thân, Đông phủ cũng có thể có một chút không khí tươi vui, trước kia Đông phủ quả thật rất giàu có, hôm nay lại rơi vào.”

Cẩm Nương nhíu mày dừng lại lời thoại của nàng: “Người đi ngoài nói quản sự chuẩn bị xe ngựa lớn một chút, nói ta muốn đi ra cửa.”

Phượng Hỉ nghe được ngăn ra, phu nhân làm sao cũng muốn đi ra ngoài rồi, trong phòng còn có hai vị khách nhân mà? Nhưng nhìn Cẩm Nương cũng không có nửa điểm muốn nói việc này với nàng, nàng không thể làm gì khác hơn là cúi đầu xuống, thành thật mà đi làm việc.

Cẩm Nương trở lại trong phòng, hơi nhún chân mày nhìn Lãnh Uyển: ” Chuyện của Uyển Nhi ta không nhắc đến nữa, Lạc Hà, muội hôm nay chỉ đi theo Uyển muội thôi sao ?”

Lạc Hà nghe được ngăn người, trong mắt thoáng qua tia lãnh đạm cùng không cách nào chọn lựa, lập tức cười hi hi nói: “Đương nhiên là không phải, hôm nay trong kinh rất nhiều tiểu thư bà lớn đều biết, Vương phi Giản Thân Vương phủ là người đứng đầu về việc mai mối, Lạc Hà tuổi cũng không còn nhỏ, đương nhiên vẫn muốn để tẩu tẩu giúp ta tìm kiếm một người trong sạch đây.”

Nụ cười Cẩm Nương trên khuôn mặt vừa thu lại, chững chạc dàng hoàng nói với nàng: “Người nói là thật sao? Ta đây thật sẽ tìm uội một người môn đăng hộ đối, không bao lâu, sẽ đem muội gả cho nha?”

Lạc Hà vẫn cười, trong mắt lại nổi lên một giọt lệ, cúi đầu xuống, hai tay giật lấy cái khăn trong tay, hung hăng nói: “Hừ, lời này tẩu tẩu nói cho ai đó nghe thấy đi, hẳn không chừng sẽ cao hứng biết bao nhiêu, người này, mỗi ngày đều tìm cách trốn ta, thấy ta liền giống như con chuột nhìn thấy con mèo vậy, ta đáng sợ như vậy sao? Lạc Hà ta, đáng về tuy không có khuyên quốc, cũng là một nữ nhân có vẻ đẹp tuyệt trần, luận tài mạo, luận gia thế, luận nhân phẩm, có điểm nào không xứng với hẳn, hẳn càng muốn trốn ta, ta càng muốn quán lấy hẳn, kiếp này nếu không quán đến được ở cùng một chỗ, ta cũng sẽ quán hẳn đến khi chết.”

Cẩm Nương rất vui mừng vì cái tính tình dám yêu dám hận này của Lạc Hà, giơ ngón tay cái nói với nàng: “Tốt, ta ủng hộ muội, Lạc Hà, muội là người tốt .”

Lãnh Uyển nghe thấy cũng đâm qua chuyện tình của nàng, không khỏi cũng bĩu miệng nói: “Còn không phải sao? Vẫn không có lương tâm, chúng ta có điểm nào không xứng với hẳn, không nên lôi kéo ba bốn lần, vui mừng không ra vui mừng, có muốn cưới hay không, nên nói rõ ràng chứ? Lẽ mà như vậy, đoạn vừa không ngừng, thật là phiền chết.”

Cẩm Nương nghe thấy ánh mắt sáng lên, vốn không nghĩ Lãnh Uyển có khí thế như vậy, nàng thật lòng kéo hai tay của hai vị Quận chúa nói: “Ừ, tỳ muội chúng ta, chúng ta không thể bị những tên xú nam nhân kia đánh ngã, nếu đã vui vẻ rồi, cho dù phải ép buộc bọn họ, cũng phải để cho bọn họ cưới chúng ta về.”

“Nương tử, hai vị muội muội nói lời này còn có thể, nàng nha, cho dù là một chút, thì cũng không được.” Cẩm Nương giọng nói vừa dứt, từ phòng trong liền truyền đến âm thanh rất không vui của Lãnh Hoa Đình, Cẩm Nương một bên nghe thấy liền rút đầu lại, kéo lấy hai vị Quận chúa liền chạy ra bên ngoài, quay đầu

nói với người trong phòng: “Tướng công, ta chỉ làm bà mai thôi, đi tìm người có tướng mạo cho hai muội muội, ta đi ra ngoài một lát sau sẽ quay trở lại.”

Đang nói, cũng không đợi người khác trả lời, thì người đã đi xuyên qua, xuống bậc thềm dưới đài, đã đi xa.

Lạc Hà trên đường đi, liền cười, “Chị dâu, ta còn cho là Đình ca ca sợ tẩu nhất, nguyên lai, là tẩu sợ hắc nga, hắc nói một câu tẩu liền hiện nguyên hình.”

Cẩm Nương nghe thấy liền giận nằng một cái, dùng tay chọc vào nằng: “Tiểu nha đầu ngươi hiểu cái gì, đây là đạo vợ chồng, không phải là chuyện ai sợ ai, mà là phải cùng tôn trọng và nhẫn nhịn lẫn nhau, ai là người nói sai làm sai, lầm lỗi không phải là thứ quan trọng, quan trọng là ... một bên phải khoan dung, còn bên kia phải biết nhận lỗi, biết lỗi mà thay đổi, phu thê như vậy mới có thể lâu dài được a.”

Lạc Hà cùng Lãnh Uyển nghe thấy cúi đầu xuống, lộ ra vẻ mặt suy tư, Cẩm Nương thấy hai nữ nhi này đã nghe vào trong lòng, liền không cần tiếp tục nói chuyện, dẫn hai người đi ra ngoài cửa, ngoài cửa đã sớm chuẩn bị hai xe ngựa, Cẩm Nương kéo Lạc Hà cùng Lãnh Uyển ngồi chung trong một cỗ xe, rồi sau đó các nha hoàn cùng các vị ma ma sẽ ngồi trên cỗ xe khác, thị vệ cùng tùy tùng của Vương Phủ cũng đi theo vài người, xe ngựa hướng về phía ngoại thành.

Lãnh Uyển cùng Lạc Hà không hiểu, hỏi: “Tẩu tẩu muốn mang hai người bọn ta đi đâu vậy?”

“Các muội hai người nhìn rất trong sáng như vậy, ta nha, muốn bán các muội, nhất định có thể kiếm không ít bạc trắng đây.” Cẩm Nương cố ý nặn ra một nụ cười không đành hoàng nói với hai Quận chúa.

Lạc Hà nghe lập tức trừng mắt với Cẩm Nương, lạnh lùng nói: “Không nghĩ tẩu tẩu quẫn như vậy, còn muốn bán ta, cẩn thận ta cùng Uyển Nhi cùng nhau đem tẩu bán đi, tẩu nha, hiện giờ là đáng giá nhất đó, tẩu tin không, ta chỉ cần truyền cái tin vào Giản Thân Vương phủ và trong cung, nói tẩu mất tích rồi, liền lập tức sẽ có nhóm lớn cung đình thị vệ cùng tư binh Vương phủ đuổi theo, a, thôi bỏ đi, ta sợ loạn tiền xuyên tìm a, ngũ mã phân thân.”

Đang nói nằng còn cố ý dùng hai tay một tay thả xuống, giả trang thành bộ dạng người chết, khiến cho Cẩm Nương cùng Lãnh Uyển cười từ phía trước ngã ngựa ra sau, Lãnh Uyển cười đến đến chảy nước mắt, một lát sau mới ngừng cười được, nói với Cẩm Nương: “Nàng chính là người da mặt dày, lời thoại như vậy cũng nói được, chúng ta đều là gia tộc hoàng thất, bất kể là mất ai, trong cung sẽ phái người đi tìm thôi.”

Lạc Hà nghe được ý tứ sâu xa thì trừng mắt nhìn Cẩm Nương một cái, nhỏ giọng nói: “Không nhất thiết đâu, tóm lại, hiện giờ tẩu tẩu Cẩm Nương của chúng ta đã trở thành nhân vật rất quan trọng, hai người chúng ta, tốt nhất không nên đắc tội nằng nga, nếu không, cẩn thận hoàng huynh sẽ tìm chúng ta quấy rầy nha.”

Cẩm Nương nghe lời thoại của nằng một bộ dạng giống như đùa giỡn, lại dường như hàm chứa thâm ý, nhất thời nụ cười trên mặt cứng đờ, trong đầu hồi tưởng lại tình cảnh lúc gặp khó khăn cùng Hoàng Thượng ở địa đạo Giang Nam, hoàng thượng vẫn đối xử với nằng rất thân hòa, giống như đối xử với một biểu muội, mình không muốn có thêm nhiều hiểu lầm, nên rất nhanh đem sự kiện kia vứt sau đầu, thần thần bí bí nói với Lãnh Uyển: “Một lát nữa, ta cùng Lạc Hà hai người không xuống xe, muội dẫn một nha hoàn cùng ma ma xuống, cái người ở trong phần mộ người thân kia, muội có thể tự mình đi hỏi hắc, lớn mật một chút, hỏi hắc, chịu liền chịu, không chịu sẽ không chịu, không được cùng hắc tiếp tục chơi trò chơi ám muội nữa.”

Lạc Hà nghe thấy ba từ ‘chơi ám muội’ của Cẩm Nương cảm thấy rất thích hợp, cái miệng phối hợp nói với Lãnh Uyển: “Ừ, xác thật là như vậy, nam nhân như hắc, hắc kéo dài thì được, còn cô nương chúng ta không thể kéo dài nữa rồi, vị này, có thể so với vị kia của ta càng đáng tức giận chán ghét hơn nữa. Ta ít nhất ... là đơn phương tương tư thôi, hắc không chịu ta cũng không trách hắc, hắc cho tới bây giờ cũng không che giấu tâm tư bản thân mình, là ta một mình tình nguyện, không chịu buông tay mà thôi.” Đang nói, thì vành mắt liền đỏ lên.

Lãnh Uyển biết trong lòng nằng khổ sở, liền vỗ vỗ tay nằng nói: “Lần này nhất định ta sẽ không cho hắc có cơ hội chơi trò ám muội nữa, không ép hắc bày tỏ là không thể.”

Giữa lúc nói chuyện, đã đi đến mộ phần tổ tiên của Giản Thân Vương phủ, Cẩm Nương quả thật để cho Lãnh Uyển mang tiểu nha đầu đi vào mộ phần tổ tiên, ở trong mộ phần của Giản Thân Vương phủ dưới sự

dần dặt của một thô sử nha đầu, tìm được mộ phần của Lãnh Nhị lão gia, xa xa, thấy Lãnh Hoa Hiên quả nhiên đang đứng trước mộ phần Nhị lão gia ngẩn người.

Lãnh Uyển giơ một tay lên, khiến cho tất cả người đi theo dừng lại, còn mình âm thầm đi tới chỗ Lãnh Hoa Hiên.

“Phụ thân, người nói Hiên Nhi phải làm thế nào, năm ấy, kẻ hại người cũng có phụ thân của nàng, nhi tử không thể tìm hấn báo thù, nhưng muốn nhi tử nhận hấn làm nhạc phụ, nhi tử thật không làm được a, nhưng mà, nàng lại là người thâm tình như vậy, Hiên Nhi vẫn lần đầu tiên nhìn thấy một cô gái si tình như vậy, nàng đối với Hiên Nhi thật sự là tận tình tận nghĩa rồi, lúc Hiên Nhi nghèo túng vất vả, cho tới bây giờ nàng cũng không có chán ghét cũng không có bỏ rơi Hiên Nhi, nàng là dũng khí giúp Hiên Nhi có thể tiếp tục sống, Hiên Nhi. kỳ thật rất yêu thích nàng, nhưng mà, tạo hóa trêu ngươi, vì sao nàng lại là con gái của cừu nhân chứ?” Lãnh Hoa Hiên đứng cạnh nói, một bên ngồi xổm người xuống, lấy giấy bạc trước mặt đốt thêm chút ít, bên trong đôi con ngươi ôn hòa trong sáng hàm chứa sự thống khổ.

Lãnh Uyển đầu tiên nghe thấy ngẩn người, thậm chí cả người thần thờ tê liệt, lập tức nghe thấy những lời hấn vừa nói, hấn kỳ thật rất kính trọng mình, rất yêu thích mình, một cỗ mừng như điên vừa tràn ngập giữa lòng, nguyên lai, hấn đối với mình lại có tình cảm sâu sắc như vậy, hấn cũng hiểu một mảnh si tình của nàng, nhưng mà, phụ thân, làm sao lại trở thành hung thủ sát hại Nhị lão gia chứ? Nhị lão gia không phải là bị ca ca Lãnh Hoa Đường của hấn sát hại sao?

Đúng rồi, Nhị lão gia kia là giả, là thám tử Tây Lương, chẳng lẽ, trong mộ phần này, chính là Nhị lão gia chân chính sao? Lãnh Hoa Đường so với hấn còn lớn hơn, làm sao có thể giả trang nhi tử của Nhị lão gia được chứ?

Lãnh Uyển nghĩ mãi cũng không hiểu, bởi vì, nàng không biết rõ lắm giữa chuyện năm ấy của Lưu di nương cùng Hách Liên Dung Thành, cho nên, nghe thấy càng ngày càng trở nên mơ hồ.

Nhưng mà, Lãnh Hoa Hiên từ nơi nào mà biết được, tin tức Trữ Vương gia cùng Hách Liên Dung Thành cấu kết với nhau? Nếu thật là vậy, Trữ Vương phủ không phải là sẽ. , nghĩ đến đây, Lãnh Uyển không khỏi đánh cái rùng mình, nàng đột nhiên hiểu Lãnh Hoa Hiên vì sao thống khổ như thế, không khỏi đối với nam tử trước mắt này càng thêm đau lòng cùng yêu thương.

Nếu Trữ Vương quả thật từng phản bội Đại Cẩm, làm chuyện bán triều đình, vừa hại chết Lãnh Nhị lão gia, nếu như Lãnh Hoa Hiên báo thù, thì kiện lên trên là được, nhưng nếu là thế thì cả Trữ Vương phủ sẽ bị tịch thu kiểm tra, mấy trăm miệng ăn sẽ bị lưu vong, hoặc là mất hết, mà mình, cũng sẽ từ một vị Quận chúa cao cao tại thượng mà bị đánh rơi vào trong vũng bùn, cho nên, hấn thà ... một người thống khổ, thà ... mình oán hấn, vừa không nở vất bỏ mình, vừa không cách nào tiếp nhận mình, cho nên, mới chơi trò ám muội vậy với nàng, mới. đem theo. Nghĩ như vậy, ngay cả khi hấn một lòng nghĩ đến biện pháp giải quyết mà không được, cho nên hấn mới thống khổ như vậy.

Suy nghĩ cẩn thận một điểm này, Lãnh Uyển quyết định phải dừng cảm cùng Lãnh Hoa Hiên đứng chung một chỗ, cùng nhau nghĩ biện pháp giải quyết, hoặc là, đây sẽ là cái kết chết, cho dù có nhiều điểm chưa hiểu thông suốt, nhưng nàng tin tưởng, chỉ cần hai người đồng tâm hiệp lực, không có chuyện gì có thể làm khó bọn họ, giống như năm ấy Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình, tình huống của bọn họ còn xấu hơn rất nhiều, nhưng nàng ấy một lòng kiên cường cùng Lãnh Hoa Đình ở chung một chỗ, hôm nay khổ tận cam lai đã qua, trở thành đôi phu thê vui vẻ được người người hâm mộ.

Từ từ đến gần, nàng lặng lẽ không thanh không thức ngồi xổm xuống bên cạnh Lãnh Hoa Hiên, cầm lấy một chút tiền giấy, liền đưa đến bên trong đồng lửa.

Lãnh Hoa Hiên nhất thời ngơ ngẩn, ngẩng đầu không thể tin nhìn Lãnh Uyển, mở miệng gọi: “Uyển muội, sao nàng lại ở đây?”

Lãnh Uyển ôn nhu cười, ánh lửa chiếu vào khuôn mặt mang theo giọt lệ của nàng, giống như ánh sáng phủ lên một tầng thánh khiết, chẳng qua là nụ cười như vậy quá mức đau đớn cùng buồn bã, khiến cho người nhìn được cảm thấy đau lòng.

“Nếu ta không đến, có phải ngươi muốn đem tất cả những chuyện kia giấu ở trong lòng hay không?” Lãnh Uyển mắt ngấn lệ mà cười, nhẹ nhàng mà ngược đôi mắt lên, yên lặng nhìn nam tử ngày nhớ đêm mong

trước mắt này, trong lòng có vô số tư niệm dâng lên, cuối cùng tạo thành một dòng suối nhỏ, cùng nhau hát bài ca, đang nói cùng một câu thoại, đó chính là, kiếp này nếu không phải nam tử trước mắt này nàng sẽ không lấy chồng.

“Cái gì. lời nói gì? Nàng nghe cái gì?” Đối mặt với Lãnh Uyển như vậy, Lãnh Hoa Hiên có chút hoảng loạn, hần đột nhiên đứng lên, có một loại muốn trốn tránh đi ra bên ngoài.

“Người còn muốn trốn sao? Người còn muốn kéo dài tới khi nào? Bất kể khó khăn như thế nào, cuối cùng cũng sẽ có biện pháp giải quyết, chẳng lẽ, người thật muốn ép ta đi làm ni cô sao?”

“Uyển muội, ta. đối với muội không được, muội vẫn nên, tìm người khác trong sạch, mà gả cho họ đi.” Lương Lãnh Hoa Hiên đối diện Lãnh Uyển không dám quay đầu, thanh âm nam tính bật thốt ra.

“Người khốn kiếp, lời này tại sao không chịu nói sớm, vì sao phải để ta vui vẻ, vì sao muốn để ta lần nữa không thể quên được người, vì sao lại để ta quyết định chung thân nếu không phải người sẽ không lấy chồng? Người rõ ràng chính là người chết nhất, một tên quỷ nhất gan.” Lãnh Uyển liêu lĩnh ở phía sau Lãnh Hoa Hiên quát lớn.

181. Chương 182: Ngoại Truyện 9

Lãnh Hoa Hiên nghe thấy khê giật mình, trong mắt lập tức lộ ra một tia nóng giận, quay đầu nhìn Lãnh Uyển, Lạc Hà nhường đường, để hần hành lễ với Cẩm Nương: “Tẩu tẩu làm sao lại đến chỗ này?”

Cẩm Nương thở dài nói: “Ta đặc biệt cho người đến mời đệ, đệ lại không chịu đến, Uyển muội lại tới đây, ta không thể làm gì khác hơn là mang theo nàng đến đây, Tam đệ, có lời nói gì không thể mở lời được chứ? Đệ vừa đối với Uyển muội hữu tình, nhân tiện nên cho nàng biết được nguyên nhân chứ, đệ định tội người, cũng phải để lòng người khâm phục đúng không?”

Lãnh Hoa Hiên nghe thấy vẻ mặt chuyển động một chút, trong ánh mắt ôn hòa kia mang theo sự ngượng ngùng, nhưng rất nhanh liền nổi lên một tầng bất đắc dĩ, xoay đầu nhìn Lạc Hà một cái, cũng không nói chuyện.

Cẩm Nương liền biết hần không tiện nói chuyện trước mặt Lạc Hà, lại sợ Lạc Hà sinh ra khó chịu, vội nói: “Quận chúa cũng là quan tâm Uyển Nhi, nàng là người thoải mái, không có ác ý, bất quá, ngọn nguồn chuyện này, là chuyện giữa đệ với Uyển Nhi, hai người chúng ta có nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, chẳng qua là nàng nghe thấy lời nói của đệ nhưng lại không hiểu rõ ràng, vẫn để cho Uyển Nhi buộc lại giữa không trung, lên không được, xuống cũng không xong, nếu tiếp tục kéo dài như vậy, không phải là chuyện hay gì, Tam đệ, hai người chúng ta quay trở về xe ngựa, đệ cùng Uyển muội nói chuyện đi, có lẽ, giữa chuyện này cũng không nên có sự hiểu lầm nữa.”

Đang nói, thì kéo Lạc Hà liền hướng trở về, Lạc Hà hung hăng trừng mắt nhìn Lãnh Hoa Hiên một cái, vừa lo lắng nói với Lãnh Uyển còn đang ngồi trên mặt đất khóc lóc: “Uyển muội muội, muội chớ khóc, tỷ tỷ cùng tẩu tẩu sẽ làm chủ uội.”

Lãnh Hoa Hiên lúc này mới chú ý cách xa trăm mét trong cánh rừng nhỏ kia, có hai chiếc xe ngựa dừng lại, chính là Giản Thân Vương phủ, nhìn Cẩm Nương đi đến bên cạnh xe ngựa, hần muốn nói lại thôi, giờ lên tay, nghĩ đem người gọi về, nhưng cuối cùng vẫn nhịn.

Đang lúc này, Cẩm Nương quay đầu lại, thấy hần hơi ngẩn ra, rồi bàn tay hần thả xuống.

Cẩm Nương cũng không quay trở về, chẳng qua là nghiêm nghị nói với hần: “Tam đệ, ta bất kể Trữ Vương năm ấy đã làm qua cái gì, có phải có vấn đề thật vậy hay không, nhưng ta chỉ nghĩ cho đệ biết một câu, những thứ kia không có quan hệ với Uyển muội, Trữ Vương là Trữ Vương, nàng là nàng, nàng vô tội, cùng đệ trải qua cả đời này không phải là Trữ Vương, mà chính là Lãnh Uyển.”

Nói xong nàng xoay trở về, không chần chờ một chút nào, cùng Lạc Hà song song đi về xe ngựa.

Lãnh Hoa Hiên nghe thấy thất thần, lời nói của Cẩm Nương giống như ngày hè có một cơn gió âm thầm mà thổi vào lòng hẩn, nhất thời có một loại cảm giác thư thái, những uất ức cùng vấn đề nan giải kia giống như đã xuất hiện một con đường, chỉ cần giật lấy con đường này, lập tức có thể thông suốt, hẩn từ từ xoay người, trong mắt lộ ra một tia kiên quyết, đến gần Lãnh Uyển, duỗi tay, ôn nhu đem nàng đỡ dậy:

“Trên mặt đất sẽ lạnh, trở về thôi.”

Lãnh Uyển ngẩng lên khuôn mặt cười lê hoa dãi vũ, nương theo đứng lên hít hít lỗ mũi, hai mắt lấp lánh phát sáng, giống như trong đêm tối có một ánh đèn nhỏ chỉ đường, thông thả thuận theo tay của hẩn đứng lên, ngoan ngoãn theo sát hẩn quay trở về mộ phần của Lãnh Nhị Lão gia.

Tiền giấy đã đốt hết, chỉ còn một đồng tro bụi, một cơn gió thổi tới, đem tro giấy thổi bay đầy trời.

“Năm ấy, phụ thân nàng cùng gia Hách liên Dung Thành là bạn tốt, cùng phụ thân ta cũng là mạc nghịch chi giao(* tâm đầu ý hợp), chẳng qua là, phụ thân của ta không biết Hách Liên Dung Thành là người của Tây Lương, nhưng Trữ Vương gia biết, cuối cùng có một lần phụ thân ra cửa, vốn là đáp ứng thỉnh mời của Trữ Vương Gia, sau đó, liền chết ở ngoài , nói ra, Hách Liên Dung Thành giả trang thành bộ dạng của phụ thân ta, ta cũng không biết Trữ Vương gia đến tột cùng có biết chuyện này hay không, nhưng mà, Trữ Vương, cùng Hách Liên Dung Thành ở giữa nhất định có thể nói cho nhau biết bí mật này.” Lãnh Hoa Hiên dẫn đo, suy nghĩ đem lời nói cho Lãnh Uyển biết một chút, hai con người đen ngày thường ôn hòa trong sáng hôm nay tràn đầy sự thống khổ cùng vùng vẫy, xác thực bất kể Trữ Vương đã làm qua việc gì, cũng không liên quan đến Lãnh Uyển, nhưng thù giết cha không đội trời chung, hẩn có thể không oán hận Lãnh Uyển, nhưng làm sao có thể cưới nữ nhi của cừu nhân làm thê tử chứ?

Nói lại, hai người nếu quả thật lập gia đình, Trữ Vương chính là nhạc phụ của hẩn, một con rể cũng là một nửa nhi tử, để hẩn nhận tặc làm cha, vậy không phải hẩn không bằng cả heo chó sao?

“Thì ra là vậy, người cũng không thể xác định, cha ta chính là hung thủ can dự vào việc sát hại cha người có đúng hay không?” Lãnh Uyển suy nghĩ kỹ mới biết rõ ràng, trong lời nói của hẩn, may mắn nàng đã sớm nghe ngóng được thân phận của Hách Liên Dung Thành, với quan hệ của Hách liên Dung Thành cùng Lãnh Nhị lão gia, hơn nữa, chính vì vậy, nàng mới càng thêm thương yêu Lãnh Hoa Hiên.

Không thể khẳng định sao? Lãnh Hoa Hiên trong lòng cười khổ, tuy nói Trữ Vương thật sự không phải là hung thủ trực tiếp, nhưng là hung thủ gián tiếp, với lại, Trữ Vương phải là người phát hiện thân phận của Hách Liên Dung Thành là giả trước tiên, lúc đó, Hách Liên Dung giả trang thành phụ thân, đã từng để lộ sơ hở với Trữ Vương , nhưng Trữ Vương lại không điều tra, hoặc là nói, biết rõ hẩn có vấn đề, cũng giả bộ không biết, mà thả lỏng Hách Liên Dung thành, thậm chí, sau này còn giúp đỡ Hách Liên đối phó Bá phụ cùng Nhị ca.

Việc này, cũng là do hẩn không cẩn thận nhìn qua, cũng không ai biết thói quen mỗi ngày của Hách Liên Dung Thành, lúc hẩn giả trang thành phụ thân có thể sao chép lại tất cả tâm tư của người, có lẽ, hẩn một lòng chống lại người khác quá lâu, vừa suốt ngày giả trang thành thói quen của người khác, giả trang cuộc sống của người khác làm hẩn cảm thấy quá mệt mỏi, vừa không dám cùng bất luận kẻ nào nói chuyện, trong lòng cô độc buồn khổ, liền ghi lên trên giấy, cho nên, mới để lại bản kí lục kia .

Chẳng qua là, lấy tính tình cẩn thận của Hách Liên, lúc đó hẩn trốn khỏi Đông phủ, không biết vì sao lại không chịu đem theo bản ký lục tội chứng, mà lại lưu lại, hẩn không sợ một ngày, sẽ bị nhìn thấy sao? Hoặc là, người kia căn bản là cố ý lưu lại, để nhìn thấy.

Lúc hẩn chạy trốn, thì thân phận đã bại lộ, phần tội chứng kia, nếu không nằm trong tay của hẩn, thì bí mật có rất nhiều đại thần trong triều cấu kết với Hách Liên sẽ bại lộ, cũng có thể, đó là thủ đoạn cuối cùng mà hẩn muốn dùng để đánh bại triều đình Đại Cẩm? Hoặc là, hẩn muốn nhìn lưu lại một thứ để bảo vệ tánh mạng?

Những người bên trong ký lục, cho đến bây giờ mình chưa từng đi tìm, cũng không có tính toán đem ký lục giao ra, nếu như mình cầm lấy vật kia đi tìm một số người trong đó, những người đó tất nhiên sẽ rất hoảng sợ, sẽ thỉnh cầu với mình, những người đó cũng sẽ liều mạng cứu giúp mình, ha hã, đáng tiếc, mình không muốn làm vậy, cũng không tính toán đem vật này đưa cho triều đình, mặc dù, làm vậy mình sẽ lập công lớn. Bởi vì, bên trong có phụ thân của Uyển Nhi .

“Người cũng không thể xác định, đã phán cha ta có tội, người như vậy là đối với ta công bằng sao, chẳng qua là hoài nghi mà thôi, người. người.” Uyển Nhi lại không biết suy nghĩ trong lòng của hắn, nhìn một hồi lâu cũng không nói chuyện, trong lòng lại càng tràn đầy mong chờ, lớn tiếng nói với hắn.

“Uyển muội, nàng muốn rời khỏi kinh thành không? Đi Giang Nam, hoặc là, đi đến vùng hải ngoại, chỗ đó người dân thuần chất, cuộc sống đơn giản, nhưng mà, sẽ rất vui vẻ.” Lãnh Hoa Hiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn cường ngạnh bướng bỉnh của Lãnh Uyển, đột nhiên cảm thấy bản thân rất buồn cười, duỗi tay, cầm tay Lãnh Uyển, đem tay của nàng bao bọc bên trong lòng bàn tay dày của hắn, dùng bàn tay ấm nóng, khiến cho bàn tay lạnh lẽo của nàng ấm áp, làm cho nàng cảm thấy yên tâm.

Lãnh Uyển nghe thấy thất thần, hắn thay đổi quá nhanh đi, nàng nhất thời còn không để ý, “Người. người nói cái gì?”

“Ta rất thích biển, biển rộng có thể khiến lòng người trải rộng, bọt sóng có thể làm trong sạch tâm hồn của con người, ta nghĩ ở cạnh bờ biển xây một phòng ốc, cùng người ta yêu thương, buổi sáng sẽ ngắm thủy triều, buổi tối sẽ nghe thấy gió biển.” Lãnh Hoa Hiên bên môi mang theo nụ cười sùng nịch, đôi mắt ôn nhuận cũng hàm chứa một tia cười giỡn, đáy mắt, lại là vẻ mong đợi cùng bất an.

“Biển rộng lắm sao. Ta chưa nhìn thấy, rất đẹp sao?” Lãnh Uyển cuối cùng cũng hiểu ý của hắn, một trận mừng như điên tràn ngập vào lòng, nàng cố gắng bình phục lấy hô hấp của mình, để lời nói của mình có thể tự nhiên hơn một chút, bên trong đôi mắt to tròn sáng rực rỡ thoáng qua sự kinh hỉ cùng không tự tin.

“Rất đẹp, nàng. sẽ cùng đi với ta nhìn biển sao? Uyển muội.” Lãnh Hoa Hiên yên lặng nhìn Lãnh Uyển, ánh mắt không hề chớp, sợ rằng sẽ bỏ qua bất kỳ biểu hiện gì trên gương mặt của nàng, ý của hắn rất rõ ràng, nàng muốn cùng hắn ở chung một chỗ, sẽ phải rời khỏi phụ mẫu nàng, cùng hắn đi đến một nơi xa.

“Ừ, cùng đi, cùng nhau đến bờ biển xây nhà, sống một cuộc sống trên biển.” Lãnh Uyển kiên định nhìn Lãnh Hoa Hiên, hàm ý bên trong nàng cũng hiểu, hắn sẽ cưới nàng, nhưng hắn sẽ không gọi Trữ Vương gia là nhạc phụ, nàng muốn gả cho hắn, phải có can đảm thoát khỏi gia đình, bọn họ đã sớm coi qua tuổi tác, cũng đã mời qua người làm mai, cũng đã xác định đại lễ thành hôn rồi, cho nên, không thể nói là bỏ trốn, nhưng cũng chẳng khác gì là bỏ trốn, bởi vì, hôn lễ của nàng, chung quy không thể để cho phụ thân biết, nếu không phải cưới hỏi lớn, thì hắn không phải là con rể.

Nhưng lúc này ý của Lãnh Hoa Hiên, cụ thể hành động như thế nào, nàng không rõ, nhưng nàng biết, mình muốn thành thân với hắn, thì sẽ gây tổn thương cho phụ mẫu.

“Uyển muội, cảm ơn muội đã thành toàn.” Lãnh Hoa Hiên tự đáy lòng nói.

Lãnh Uyển bị thương nhìn mắt về hai chiếc xe ngựa ở nơi xa, trong lòng vừa hạnh phúc, vừa cảm thấy đau khổ, bất kể Trữ Vương từng làm qua cái gì, người cũng là phụ thân của nàng, đột nhiên phải vứt bỏ phụ mẫu sinh ra nàng nuôi dưỡng nàng, bỏ rơi bọn họ, khiến nàng cảm giác rất đau khổ, cũng rất khó từ bỏ, nhưng nàng không muốn trải qua thêm những ngày tháng không có Lãnh Hoa Hiên.

“Chúng ta trở về thôi.” Lãnh Hoa Hiên dặt lấy tay của Lãnh Uyển, âm thanh nhu hòa nói, hắn cũng hiểu nỗi thống khổ của nàng, chẳng qua là. có biện pháp lưỡng toàn hay sao? Nếu có, hắn còn có thể làm như vậy sao? Hắn vì nàng đã từ bỏ việc báo thù rồi, lui thêm bước nữa, hắn làm không được.

Cầm Nương cùng Lạc Hà hai người ở trong xe ngựa, vén rèm nhìn thấy thân ảnh hai người bên ngoài đang dặt tay, không khỏi cao hứng cười, Lạc Hà thở dài một hơi, nghĩ đến người trong lòng, tâm tình càng ngày càng ảm đạm: “Tẩu tẩu, chúng ta cũng đi thôi, một lát nữa hai người Uyển muội, sẽ không được tự nhiên.”

Cầm Nương vỗ vỗ tay nàng nói: “Không sao, muội nhìn đi, bọn họ không phải đã đạt được ước nguyện rồi sao? Cộng thêm sự mạnh mẽ, ta tin tưởng muội, nhất định có thể đem tiểu tử kia chinh phục.”

Lạc Hà giương miệng, lắc lắc đầu nói: “Ta khác với Lãnh Uyển, nàng và Tam gia là tình cảm đôi bên, là do đầu ta bị nóng rồi, người nam nhân kia, tim của hắn không có ở trên người của ta, ta nỗ lực đã lâu như thế rồi, nhưng mà, cũng không chiếm được nửa câu trả lời của hắn, ta biết, nam nhân Lãnh gia, đều ngu ngốc, liều chết để ý như vậy.”

Ngay cả khối đá cũng bị nóng đầu hay sao, bản tính nàng vốn kiêu ngạo, một vị Quận chúa được người người nâng niu trong lòng, bao nhiêu thanh niên tài tuấn hâm mộ nàng, theo đuổi nàng, nói đến trước kia, đã có người mai mối thành thân, sau này, người mai mối kia còn thiếu chút nữa phá hủy cánh cửa nhà nàng, nàng một người cũng không nhìn trúng, cũng không muốn cha mẹ của nàng tùy tiện hứa hẹn với người ta, nhưng là, hôm nay, kiêu ngạo của nàng đã bị hấn dẫm dưới bàn chân, vậy mà hấn không chút nào thương tiếc, nàng cảm giác. mệt mỏi quá rồi.

“Thế nào, nghĩ cái gì rồi?” Cẩm Nương vỗ vỗ tay nàng, mỉm cười nhìn nàng: “Ta nhận ra trong lời nói của Lạc Hà sẽ không dễ dàng bỏ cuộc như vậy nha, chẳng lẽ, muội gặp một chút thất bại, lại không có tự tin như vậy rồi sao?”

Lạc Hà bị Cẩm Nương nói làm cho hững hờ, ngẩng đầu lên, cắn răng nói, “Ta sau này, quả thật muốn cầm cái búa khai thông đầu của tên kia, tẩu không biết, hấn vừa nhìn thấy ta đến liền trốn, hơn nữa ta vừa biết hấn yêu thích dừng lại ở đâu, liền len lén theo hấn, chỉ thấy hấn ngây ngốc một mình ngồi ở bờ hồ thổi lên một ca khúc. Hôm nay không cầm tiêu, thay đổi thổi sáo.”

Cẩm Nương nghe được ngẩn ra, lông mày không khỏi nhăn lại, nhớ tới mình lúc trước từng thổi qua sáo trúc cho Lãnh Thanh Dục một lần, không khỏi cười khổ, khó có thể đạt thành ước nguyện, hấn quả thật giống như Dục thân Vương, đều cùng một loại si tình như vậy sao? Như vậy cũng quá. u mê đi, trong lòng hiện lên một tia bất an, mặc dù mình chưa từng đối với người kia làm ra chuyện gì, nhưng nếu như hấn bởi vì mình mà cô độc, thống khổ cả đời.

“Lạc Hà, ngày mai chúng ta đi vào trong cung đi.” Cẩm Nương suy nghĩ một chút nói.

“Không đi, mỗi lần vừa đi, Thái hậu liền ép ta, muốn ban hôn cho ta, nàng nói đến những người kia nhưng ta lại không yêu thích. cho nên từ chối rất nhiều rồi, lại đi nữa, ta không thể tìm ra được lý do nào nữa.”

“Thái hậu nương nương nếu chịu chỉ hôn uội, vậy thì tốt rồi, nếu đem muội chỉ hôn cho tên tiểu tử Thanh Dục kia không phải là thành rồi sao?” Cẩm Nương cười dùng ngón tay chọc nàng.

Ánh mắt Lạc Hà sáng lên, đột nhiên ánh mắt lại trở nên ảm đạm xuống, lắc lắc đầu nói: “Cũng không phải là không nói, mẫu thân đã từng cùng Thái hậu nương nương đề cập qua một lần, Thái hậu lúc trước còn rất cao hứng, sau này, sợ là không phải là người mình vừa ý, lại không giải quyết được gì, lúc nói chuyện thành thân của ta, đã sửa thành người khác.”

Nguyên lai là như thế, Cẩm Nương quyết định ngày mai trước tiên đến chỗ Hoàng hậu nương nương thương lượng một chút, dù sao nàng cũng muốn tác hợp ột đôi oan gia này, nàng hi vọng Lạc Hà hạnh phúc, càng hy vọng người kia có thể thoát khỏi sự vây khốn của phần tình cảm này, cũng có thể có một hôn nhân hoàn mỹ .

Bên kia Lãnh Uyển cùng Lãnh Hoa Hiên dần dần đến gần, Lạc Hà liền phân phó người đánh xe, Cẩm Nương vội vàng kéo nàng nói: “Làm càn, chúng ta đi, Uyển muội thế nào trở về chứ?”

Lạc Hà nở nụ cười nhìn nàng nói: “Tẩu còn sợ hấn thất lễ sao a, nhìn đi, hai người bọn họ còn có thể làm ra chuyện kinh hãi thế tục hơn nữa chứ, theo ta thấy, đệ đệ của tẩu có chết cũng sẽ để ý, tất nhiên sẽ không dễ dàng tha thứ cho Trữ Vương, thà cứ như vậy, thì bọn họ có lẽ sẽ tốt hơn nhiều, chỉ có một đường.”

Cẩm Nương nghe thấy lông mày nhăn lại, đó cũng không phải là điều mà nàng muốn nhìn thấy, phụ vương cùng mẫu phi cũng không ở đây, nàng cùng Lãnh Hoa Đình là huynh trưởng, trưởng tẩu của Lãnh Hoa Hiên. Nếu như hấn lại làm ra chuyện gì, đối với người trong tộc cũng không tốt.

182. Chương 183: Ngoại Truyện 10

Cẩm Nương không để cho người đánh xe rời khỏi, mà là vén rèm lên, nghiêm túc nhìn Lãnh Uyển cùng Lãnh Hoa Hiên đang hướng xe ngựa đi tới, Lãnh Hoa Hiên tiếp xúc với ánh mắt nghiêm cứu của Cẩm Nương,

không khỏi cúi thấp đầu đi tới, không hành lễ với Cẩm Nương, lại là dùng tay áo che lại, lặng lẽ dặt tay của Lãnh Uyển, lúc này hẳn, đột nhiên rất sợ Lãnh Uyển sẽ đổi ý, phân tâm không nở rời xa cha mẹ, hẳn muốn cho nàng lòng tin cùng sức mạnh.

Lãnh Uyển thì lại không dám cùng Cẩm Nương đối diện, trong lòng vì việc phải rời xa phụ mẫu mà cảm thấy thống khổ, nhưng lúc bàn tay dày ấm áp của Lãnh Hoa Hiên cầm lấy bàn tay nàng đã cho nàng sự kiên định, một ít do dự cùng dao động liền tiêu tán hết, phụ mẫu đại huynh đại tỷ bọn họ, cho dù thiếu mình cũng không có chuyện gì, nhưng mà, Lãnh Hoa Hiên chỉ có nàng, song thân đã mất, cô độc tịch mịch, việc này khiến nàng rất đau lòng, khiến cho nàng không thể từ bỏ, đã quyết định muốn trải qua cả đời cùng hẳn, thì không thể đổi ý.

“Uyển muội, mau lên xe, tạm thời như vậy, một lát sau người phủ Trữ Vương đến đòi người thì không xong.” Cẩm Nương ngữ khí có chút lạnh như băng nói.

Lãnh Uyển lén lút mở bàn tay ra, an ủi nhìn Lãnh Hoa Hiên một cái, Lãnh Hoa Hiên đối với nàng khẽ mỉm cười, gật gật đầu, buông tay nàng ra, âm thanh nhu hòa nói: “Bảo trọng!”

Lãnh Uyển nghe được giật mình, không hiểu nhìn hẳn, nhưng nụ cười của hẳn cũng không thuyên giảm, trong mắt hoàn toàn là sự kiên định cùng cổ vũ, Lãnh Uyển cũng cười, vỗ vỗ lên bàn tay của hẳn, bước lên xe ngựa.

Xe ngựa trước tiên đem Lãnh Uyển quay trở về Trữ Vương Phủ, Lạc Hà lại không chịu quay trở về nhà mình đi, liền náo loạn muốn ở lại Giản Thân vương phủ, nói là đã lâu không có thăm biểu tỷ Thượng Quan Mai rồi, cũng rất nhớ Dương ca nhi, Cẩm Nương biết nàng tâm tình không tốt, cũng yêu thích tính tình của nàng, liền sai người đi đến nhà nàng báo tin, liền cùng Lạc Hà cùng nhau trở về phủ.

Ngày thứ hai, Cẩm Nương liền dẫn Dương Ca nhi cùng đi vào trong cung, Hoàng thái tử nguyên là học ở trong thư phòng, vừa nghe nói Dương ca nhi đến, liền không yên lòng, Thái phó hỏi hẳn vài vấn đề đều trả lời sai, lão thái phó là người vô cùng bảo thủ, trách cứ thái tử bất dụng tâm nghe giảng, không tôn trọng lão sư, việc học hành không chút tiến bộ v.v., đánh vào bàn tay nhỏ của thái tử, Hoàng thái tử bất quá chỉ mới có ba tuổi, làm sao nghe hiểu những điều kia, nhìn bằng hữu tiểu gia hỏa thường ngày của hẳn bị đánh, thương tâm đến nước mắt rơi xuống, kết quả lại bị Thái Phó mắng thành phụ nhân chi nhân, ngữ khí không nghiêm, một mình quân là phải có sự kiên quyết, thái tử không dám cãi lại, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn nghe theo, thư đồng cũng là một đứa trẻ chưa tới năm tuổi, sau khi bị đánh khóc lóc, thái tử không nhịn được, cũng theo khóc lớn lên, nhất thời trong phòng vang lên tiếng khóc rung trời, hoàng thượng ở Dưỡng Tâm điện cách vách đang cùng chúng đại thần thượng nghị, trong đó có Giản Thân Vương Lãnh Hoa Đình, bị huyền não quả thật không tài nào có thể tiếp tục thượng nghị, không thể làm gì khác hơn là mang theo Lãnh Hoa Đình cùng nhau đến nhìn.

Thái tử thấy Hoàng thượng thì không dám phát ra âm thanh nữa, cũng không dám nhìn Hoàng thượng, chẳng qua là hít hít lỗ mũi đáng thương hề hề nhìn Lãnh Hoa Đình.

Lãnh Hoa Đình nhìn thấy liền cười, liền dụ dỗ Thái tử nói lý do, một lát sau nghe thấy Thái tử nói là bởi vì tiểu tử nhà mình tiến cung cho nên không chú tâm nghe giảng, không khỏi dở khóc dở cười, Dương ca nhi bất quá chỉ hơn một tuổi, nhưng Thái tử cứ vui vẻ khi nghe tới hẳn, hẳn còn như lão già bắt nạt Thái tử, Thái tử chẳng những không buồn bực, còn yêu thích nhất là cùng hẳn vui đùa, cũng không biết tiểu tử nhà mình có lực hấp dẫn gì, bất quá, nhi tử của hẳn có bản lãnh, làm phụ thân đương nhiên là rất đắc ý rồi, trên khuôn mặt đang nở nụ cười, Hoàng thượng ở một bên liền cảm thấy không vui, trừng mắt liếc hẳn một cái nói:

“Tiểu Đình, bây giờ ngay cả nhi tử của ta cũng yêu thích nhất là người sao? Bởi vì người vừa lanh lợi lại vừa xinh đẹp, còn ưa thích nhất nắm lấy quần áo của ta.”

“Hoàng thượng. Thái tử điện hạ nhân hậu biết lễ, là do nhi tử của thần đùa giỡn quá mức, so sánh với Thái tử điện hạ khác biệt nhiều lắm.” Đây là lời đàm thoại thông thường của bậc tiền bối, nhưng đối với Lãnh Hoa Đình rất hữu dụng, cho dù là lúc Lão thái phó nghi ngờ nhìn về phía hẳn, hẳn liền lại không dám để cho Hoàng thượng tiếp tục nói, vội vàng trung thực, không cam lòng tình nguyện chê trách nhi tử nhà mình một câu.

Từ mũi của Hoàng thượng phát ra một tiếng hừ, dặt tay nhi tử mình nói: “Đi, cùng phụ hoàng cùng đi xem Dương ca nhi đi.”

Trong Khôn Ninh Cung, Cẩm Nương đang ngồi trên ghế nói chuyện với hoàng hậu về chuyện của Lãnh Uyển cùng Lạc Hà, “Nương nương, Hoa Hiên cũng đã hai mươi rồi, đã sớm có hôn ước với Lãnh Uyển quận chúa, lại bởi vì gia đình có biến cho nên bỏ lỡ lần thành hôn này, hôm nay hai người lại có chút mâu thuẫn, thật ra một sự hiểu lầm nhỏ, rõ ràng hai người bọn họ đều là lương tình tương duyệt, lại bởi vì vấn đề mặt mũi mà phí thời gian, thần phụ nhìn thấy rất sốt ruột.”

“Làm sao lại như vậy? Lúc trước ta cũng nghe Trữ Vương Phi nói qua, không ai không nói Uyển Quận chúa quả thật là một nữ nhân tốt, vừa si tình lại vừa kiên trinh, đệ muội, ta nghe nói người gần đây rất yêu thích việc làm mai mối, sẽ không muốn để ta.” Hoàng hậu nghiêng mắt qua, cười như không cười nhìn Cẩm Nương, Cẩm Nương hai má mím cười ửng hồng, không nhịn được giương miệng lên nói: “Ai, thần phụ cũng không phải nghĩ để thiên hạ người có tình lại phải hoài niệm nhau như vậy sao? Nương nương hiểu nhất là lòng người, ngài nhất định sẽ giúp thần phụ, có phải không?”

Hoàng hậu nương nương nghe thấy cười đến mắt híp mắt rồi, chỉ mắng Cẩm Nương nói: “Lúc này người đến là hù dọa ta à, trước kia Dương ca nhi nhà người phá hoại, ta còn cho là học Tiểu Đình, hôm nay cuối cùng đã hiểu, người cũng không kém bao nhiêu đâu, người nha, nhất định là ở giữa tác hợp đã lâu rồi, chỉ vì không có hiệu quả, liền muốn dùng chiêu cuối cùng, để ta làm người ác, cường ép bọn họ thành thân, có phải không?”

Cẩm Nương nghe thấy khuôn mặt đầy hắc tuyến, Hoàng hậu nương nương cũng quá đề ỉnh rồi, nhà nàng khi nào lại có một đứa trẻ phúc hắc như vậy chứ, một nửa là do hấn không cần học đâu, bắt quá, tin tức hoàng hậu cũng rất nhanh nhẹn đi, lời nói mới vừa rồi nàng còn muốn che dấu đi một chút, vậy mà Hoàng hậu lại có thể nhìn ra.

“Làm sao có thể thành người ác được chứ, hoàn thành được một đoạn hôn nhân, đây chính là công đức còn hơn tu hành mười năm đấy, nương nương, ngài là người có học thức, vừa có tấm lòng nhân hậu, khẳng định không muốn nhìn một đôi nam nữ hữu tình giống như đôi chim yến phải phân ly nhau sao?” Cẩm Nương giả hoạt trưng mắt nhìn nàng nói.

Dương ca nhi từ khi cùng mẫu thân hấn đến đây cũng chưa từng yên tĩnh qua, Cẩm Nương vừa đặt hấn xuống đất, hấn liền bắt chúc hành lễ một cái với Hoàng hậu nương nương, cũng không đợi Hoàng hậu nương nương nói gì, liền tự mình ở trong phòng xoay vòng như đang tìm kiếm cái gì.

Cung nữ nhìn thấy cảm thấy kì lạ, hỏi hấn: “Thế tử gia, người đang tìm cái gì?”

“Tiểu muội muội, tiểu muội muội của Dương ca nhi, không đúng, là nàng dâu nhỏ, Đại tỷ tỷ, người rất xinh đẹp nha, người nhất định biết nàng dâu nhỏ ở đâu?” Dương ca nhi tìm mấy vòng cũng không nhìn thấy Diêu Lam, hơn nữa không nhìn thấy tiểu công chúa Diêu Lam, liền giương lên đôi mắt xinh đẹp nở nụ cười, vô cùng khả ái nói với cung nữ.

Dáng vẻ của vị cung nữ kia cũng chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi, nhìn thấy Dương ca nhi vừa mập mập vừa xinh đẹp, vô cùng khả ái, nàng vừa cảm thấy vui vẻ, tiểu hài tử này cái miệng quả thật ngọt nha, liền trêu chọc hấn: “Làm sao mà có nàng dâu nhỏ ở đây nha, đây là trong Hoàng cung, nói như vậy sẽ bị đánh cái mông nhỏ.”

Dương ca nhi nghe thấy liền mở to hai mắt nhìn, đầu tiên liền nhìn về phía mẫu thân hấn, vẻ mặt đề phòng đưa tay ra sau bảo vệ cái mông nhỏ của mình, kết quả mẫu thân hấn đang cùng Hoàng hậu nương nương hàn huyên không biết trời đất, cũng không bận tâm hấn, liền thở dài một hơi, đi tới trước mặt Tiểu cung nữ, kéo kéo quần của nàng, ý bảo nàng cúi thắt lưng xuống.

Tiểu cung nữ cười khom người, Dương ca nhi liền dùng tay nhỏ bé che lỗ tai của nàng, “Đại tỷ tỷ, người thật sự là thật là xinh đẹp, so sánh với Dương ca nhi. tiểu thê tử kia còn xinh đẹp hơn, người mang theo Dương ca nhi đi xem tiểu thê tử. nga, tiểu công chúa được không?” Đang nói, cũng không đợi cung nữ trả lời, liền hạ xuống, ở trên khuôn mặt Tiểu cung nữ mảnh liệt hôn một ngụm.

Bên kia hoàng hậu cũng nghe thấy lời nói của Dương ca nhi, nàng nguyên cũng biết tâm ý Hoàng thượng, liền âm thầm trao đổi ánh mắt với tiểu cung nữ, cung nữ hiểu ý, cười ôm lấy Dương ca nhi đi đến thiên điện

của tiểu công chúa.

“Để ta hạ chỉ cũng không phải là không được a, bất quá, người sẽ thiếu ta một ân tình nha.” Hoàng hậu cười nhìn Dương ca nhi được cung nữ dắt ra ngoài, lại thay đổi vẻ đoan trang trầm tĩnh thường ngày, nháy mắt nói với Cẩm Nương.

Cẩm Nương nghe được liền cảm thấy đau đầu, Hoàng hậu nương nương kỳ thật tuyệt đối không dễ đối phó, không biết lại muốn đánh cái chủ ý gì nữa đây, mỗi lần nàng đều đem ra những điều kiện kỳ kỳ quái quái để cho nàng thực hiện, có lúc, còn rất mờ ám.

“Nương nương, người. có yêu cầu gì, bây giờ nên để cho thần phụ biết, cũng để thần phụ có tư tưởng tốt để chuẩn bị.” Cẩm Nương đau khổ nói.

“Bây giờ còn chưa nghĩ được, chờ nghĩ được sẽ cho biết người đi.” Hoàng hậu che miệng cười, lại là hơi nhướn lông mày, một bộ dạng sau này sẽ cho người ăn đến ghen.

Hai người đang nói chuyện, trong thiên điện liền truyền tới tiếng khóc của Dương ca nhi, Cẩm Nương không khỏi cảm thấy lạ lùng, nhi tử nhà nàng cho tới bây giờ chưa bao giờ khóc lớn như vậy, bình thường hẳn đều làm cho người khác phải khóc, hôm nay sao thế? Đây là muốn khóc cho ai nhìn chứ?

Hoàng hậu cũng cảm thấy kỳ quái, hoang mang nói: “Dương ca nhi cũng có thể bị khi dễ sao? Sẽ không đâu.” Một khuôn mặt không tin tưởng.

Cẩm Nương cũng cảm thấy kì lạ, thấy Hoàng hậu đứng lên, tự mình cũng vội vàng đi theo ra ngoài, nàng một điểm cũng không cảm thấy lo lắng cùng đau lòng vì nhi tử nhà mình, chỉ là muốn đi xem nhiệt náo mà thôi.

Đến thiên điện, trên gương mặt của Dương ca nhi nước mắt đầm đìa gào thét, tay trái bưng lấy của má phải của mình, khóc đến thương tâm.

Cung nữ vừa nhìn thấy hoàng hậu cùng Giản Thân Vương phi đến, hoảng sợ quỳ xuống, cũng không đợi hoàng hậu tra hỏi, vội nói: “Nô tỳ đáng chết, nô tỳ không chịu để ý tiểu Thế tử, hại tiểu Thế tử bị thương, xin nương nương cùng Vương Phi trách phạt.”

Hoàng hậu hỏi: “Đến tội cùng là chuyện thế nào?”

Cẩm Nương liền đi đến kéo lấy cánh tay trên má của Dương ca nhi, muốn nhìn xem trên má của hắn vết thương như thế nào, kết quả vừa nhìn, má có chút đen, trên khuôn mặt mập mạp trắng như sứ của Dương ca nhi có dấu tay, sâu đến nổi lộ ra cả tơ máu, không khỏi xoay đầu, lạnh lùng nhìn cung nữ kia.

“Nô tỳ đáng chết, má phải của tiểu Thế tử bị thương là Công chúa điện hạ làm.” Cung nữ thanh âm đều có chút run rẩy.

Hoàng hậu nghe được lại càng không tin, nhưng nhìn kỹ lại vết thương trên khuôn mặt Dương ca nhi, kia dấu tay quả thật rất nhỏ, không khỏi nhìn sang ngón tay nhỏ của tiểu Công chúa, quả nhiên, móng tay nhỏ nhỏ của nàng có dấu vết.

Diêu Lam, trưởng công chúa điện hạ đang trừng mắt đôi mắt to tò mò nhìn Hoàng hậu, ngón tay út đang được mút lấy trong miệng, Hoàng hậu nương nương nhìn liền cảm thấy buồn cười, công chúa chỉ mới lớn hơn ba tháng, thế nào bắt được má của Dương ca nhi chứ.

Hỏi cung nữ mới hiểu được, nguyên lai khi Dương ca nhi tiến đến đây, liền muốn nhào lên người Diêu Lam công chúa, vị ma ma bảo hộ công chúa cũng biết mối quan hệ thân thiết của Hoàng thượng cùng Giản Thân Vương gia, sau khi tiểu Công chúa được sinh ra, liền có người truyền rằng, Dương Ca nhi tương lai sẽ là Phò mã gia, cho nên cũng không quản Dương ca nhi, chỉ chú ý coi chừng, cho dù Dương ca nhi trêu chọc tiểu Công chúa.

Tiểu Công chúa vốn đang ngủ, một lát sau khi Dương Ca nhi đến, liền nghiêng người nói chuyện cùng tiểu công chúa, “Tiểu muội muội, ta đến xem muội nha, ta mang theo kẹo uội này, người có muốn ăn hay không?” Đang nói, thì tay nhỏ bé liền giơ lên trên người lục lọi, còn thật tìm ra được một viên kẹo, cầm lấy liền muốn dứt cho Tiểu Công chúa, nhưng Tiểu Công chúa quá nhỏ, làm sao có thể ăn kẹo, hơn nữa, Tiểu công chúa đang ngủ say, bị hắn ầm ĩ ,mở mắt muốn khóc, nhưng trừng mắt vừa nhìn thấy Dương Ca nhi liền

đuổi tay đến trên đầu, cũng không khóc, đuổi móng vuốt của nàng hướng về bên má trên khuôn mặt mập mạp kia cầu một cái .

Kết quả, Dương Ca nhi muốn lấy lòng đút cho tiểu thê tử liền không để ý hình tượng khóc lớn lên.

Hoàng hậu nghe thấy cũng không chừa một chút mặt mũi cho Dương Ca nhi liền cười ha ha, Dương ca nhi khóc càng ngày càng mãnh liệt hơn, khóc thút thít nói với Hoàng Hậu: “Hoàng bá nương, Dương Ca nhi sắp trở thành xấu xí rồi, ô ô, không nên a, ta muốn so với phụ thân còn phải xinh đẹp hơn, ta không muốn xấu xí.”

“Tiểu tử thúì, nam nhân so mạnh mẽ với xấu xí thì có quan hệ gì chứ.” Cẩm Nương không còn cách nào, dùng ngón tay chọc Dương ca nhi.

“Không nên nha, nương nói, phụ thân xấu xí sẽ không cần phụ thân, thế Dương ca nhi xấu xí rồi, Tiểu công chúa cũng sẽ không muốn Dương ca nhi , ô ô, ta muốn cô dâu nhỏ.”

Cẩm Nương nghe thấy chỉ kém không kịp che hấn, Hoàng hậu nghe quả nhiên cười đến lợi hại hơn, “A, ta nói Tiểu Đình làm gì luôn xinh đẹp như vậy a, nguyên lai là sợ em dâu không cần hấn nha, cũng không biết thường ngày hấn dùng hương lộ gì, làm sao so sánh với làn da của nữ nhân còn trắng hơn nữa chứ?”

Cẩm Nương nghe được trong lòng liền nhảy lên, lời này nếu truyền đến tai của tướng công nhà mình, không biết sẽ trừng trị mình như thế nào, nhưng hấn không...nguyện ý nhất chính là bị người khác nói nam nhân nhưng tướng nữ nhi , nhi tử, con hôm nay làm sao lại hại mẫu thân của con rồi?

Quả nhiên lời nói của Hoàng hậu không sai, phía ngoài liền truyền tới tiếng cười sang sảng của Hoàng Thượng: “A, Tiểu Đình a, người liền cho Hoàng tẩu người biết đi, thường ngày, người dùng loại hương lộ gì thế? Có phải đệ muội đặc biệt vì người mà điều chế hay không? Người cũng không thể giấu nha.”

Hai bên má của Lãnh Hoa Đình đen như dích nôi, nhưng có mặt Hoàng thượng ở đây không tiện phát tác, chỉ ở ngoài diện mạo ánh mắt trừng lấy tiểu nữ nhân nào đó.

Dương Ca nhi vừa nhấc đầu, thấy phụ thân nhà mình tiến đến đây rồi, giũ cái mặt nhỏ liền muốn tố cáo, nhưng nhìn thấy hai bên má của phụ thân đen xuống, không khỏi giương miệng, ngoan ngoãn không lên tiếng, nên bước chân đi về phía Hoàng thượng, giơ ra khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Hoàng thượng, “Hoàng bá bá, Dương ca nhi có thể trở thành xấu xí hay không?”

Hoàng thượng khom người ôm lấy hấn, hôn hấn một ngụm nói: “Không có, Dương ca nhi của chúng ta là tuyệt thế tiểu mỹ nam nha.”

Dương ca nhi lập tức nở nụ cười thật to, vuốt ve hoàng thượng rồi hôn một ngụm nói: “A, Hoàng bá bá thơm quá, Hoàng bá bá cũng dùng hương lộ gì? Hoàng bá bá so sánh với phụ thân thơm hơn nhiều, má phụ thân thối, còn đen nữa.”

Hoàng thượng lập tức nghe được khuôn mặt hắc tuyến, hấn vô cùng hoài nghi, tiểu tử này muốn bắt bẻ vì phụ thân của hấn, giúp cha hấn báo thù mình đây, làm sao trên mặt của mình lại thơm như vậy? Tiểu tử rõ ràng chính là nói suông đây.

Bất quá, má thối nào đó kia ngược lại trở nên hòa hoãn, ánh mắt nhìn nhi tử nhà mình ôn nhu hơn một chút.

Hoàng thái tử vốn còn đang tức giận, vừa nhìn thấy Dương ca nhi gào thét, thì lại dừng khóc, đứa trẻ này khi nhìn thấy Hoàng thượng vuốt ve Dương ca nhi, rất hâm mộ, phụ hoàng đã lâu không ôm hấn rồi, không khỏi ngẩng đầu lên, đôi mắt – trông mong nhìn Dương ca nhi.

Thân thể Dương ca nhi dựa dựa, đã quên đi vết thương trên mặt, từ trên người Hoàng thượng dựa dựa xuống, dặt tay Hoàng thái tử nói “Kiền ca ca, người vì sao cũng khóc vậy? Cũng là bị Tiểu muội muội cào sao?”

Thái tử nhớ tới chuyện bị Thái Phó mắng, ánh mắt vừa hồng, nhưng đang trước mặt Hoàng thượng, hấn không dám khóc nữa, chẳng qua là cắn chặt răng, ra sức lắc đầu.

183. Chương 184: Ngoại Truyện 11

Edit: NuxukuBeta: Aquarius8713

“Không phải ah, là ai chọc giận người rồi hả?” Dương ca nhi mở cái tay mập mạp trắng béo như cục thịt nhỏ ra, toàn bộ bàn tay chà xát lên mặt hoàng thái tử một trận, rất lo lắng nói: “Nam tử hán, đổ máu chứ không rơi lệ ah, đến đây, ta giúp người lau đi.”

Trên khuôn mặt Hoàng thái tử vốn nước mắt cũng không nhiều lắm, nhưng bị Dương ca nhi chà xát một trận này, ngược lại đem nước mũi cũng chà chung, hắn vốn rất thích sạch sẽ, lễ giáo cung đình lại nghiêm ngặt, làm sao chịu được nước mắt nước mũi dính dính đầy mặt, nhất thời khó chịu lại muốn khóc, nhưng nhớ tới Dương ca nhi nói đổ máu cũng không được rơi lệ, lại cố gắng nhịn xuống, hoàng thượng ở một bên nhìn thấy thật không chịu được, Dương ca nhi ở đâu là ở đó lại lừa gạt nhi tử nhà mình, đơn giản chỉ là biến tướng của việc bắt nạt thôi, cầm khăn, rất cẩn thận mà giúp nhi tử lau khô mặt, lại buồn cười mà hỏi Dương ca nhi:

“Tiểu tử người, cái gì mà đổ máu chứ không rơi lệ, cái này người học ở đâu ra, người thật đúng là cái tiểu nhân tinh.”

“Tam di phụ (hình như là dưỡng ba) dạy đó, người nói Dương ca nhi là nam tử hán, không thể tùy tiện khóc được. Kiền ca ca, người không phải nam tử hán, người khóc.” Dương ca nhi kiêu ngạo mà ngẩng đầu, nói với Hoàng thái tử.

Cũng không biết mới vừa rồi là ai gào khóc hung hăng nhất, trên khuôn mặt nước mắt cũng khô rồi, Lãnh Hoa Đình cũng không chịu được nhi tử nhà mình da mặt dày, lén lút đi đến bên cạnh Cẩm Nương, lo lắng hỏi nàng sao lại tiến cung, hôm nay có nôn hay không vân vân và vân vân.

Hoàng thượng ở một bên nhìn thấy liền có chút ít xuất thần, Tiểu công chúa không biết vì sao đột nhiên bật khóc, đem tinh thần của hắn kéo về lại, vú em ôm Tiểu công chúa đi cho uống sữa, Hoàng thượng cũng đi đến đối diện hai vợ chồng Lãnh Hoa Đình, ngồi xuống bên cạnh Hoàng hậu, cũng dò xét dò nhìn Cẩm Nương.

Cẩm Nương liền đem chuyện của Lãnh Hoa Hiên cùng Lãnh Uyển nói qua một lần, chỉ là chưa đề cập đến vấn đề Ninh Vương cùng Hách Liên cầu kết, nàng nghĩ Ninh Vương trước kia có lẽ đã từng phản quốc, nhưng mà, hôm nay Tây Lương quốc năng lực không còn như trước kia, mà Đại Cẩm hôm nay dưới sự cai trị của tân hoàng, chính trị ngày càng minh bạch, chính mình từng đề cập qua vài điều về kế sách trị quốc, Hoàng thượng đều dần dần thực thi, làm cho nàng rất có cảm giác thành tựu, cũng cảm giác môi trường sinh hoạt của Đại Cẩm ngày càng cải thiện, quốc lực cũng dần dần tăng cường.

Ninh Vương bây giờ cũng không có khả năng lại cùng Tây Lương cầu kết, huống chi, Hách Liên vừa chết, rất nhiều chứng cứ cũng biến mất theo, cho dù Lãnh Hoa Hiên muốn kiện, sợ là cũng khó kiện cáo được, ngược lại còn tăng thêm thương tâm cho Lãnh Uyển mà thôi.

Hoàng Thượng nghe thấy cũng không để ý đến, hắn đối với Lãnh Hoa Hiên ấn tượng vẫn không tệ, khi Lãnh Nhị phản bội, hắn cũng dốc hết sức đảm bảo Lãnh Hoa Hiên, không trọng thị ủy thác, cũng không có định tội Lãnh Hoa Hiên, nhưng hôn nhân của hắn hoàng thượng lại không muốn nhúng tay vào, bởi vì Ninh Vương hôm nay cùng một đám người ngăn trở việc thực hiện chính sách mới, cho nên áp chế đối với Ninh Vương phủ, đợi sau khi triệt để giải quyết ngọn nguồn vấn đề Tây Lương, thì sẽ bắt đầu.

Bất quá, Hoàng hậu dĩ nhiên đồng ý tứ hôn, Hoàng thượng không phản đối, việc này coi như đã quyết định, chỉ là, Cẩm Nương sau này lại nói đến chuyện Lãnh Thanh Dục cùng Lạc Hà, cũng muốn hoàng thượng tác đôi cho hai người bọn họ, kết quả Hoàng thượng nghe xong, liền trờm mắt liếc nàng, đen mặt đứng lên, một mình tiến vào nội điện.

Cẩm Nương bị trờm không hiểu gì, nhìn Hoàng hậu, Hoàng hậu bắt đầu dĩ cười khổ, lại đem câu chuyện nói đến việc Cẩm Nương có mang, hiển nhiên cũng không muốn nói đến việc này.

Dương ca nhi một điểm cũng không tự giác cấp cho cha mẹ mình thể diện, lại lôi kéo Hoàng thái tử đang sứt sùi méo mó mà nói không ngừng: “Kiền ca ca, đến tột cùng là ai bắt nạt người, người nhanh nói cho ta biết, ta giúp người ah.”

“Là Thái Phó, Thái Phó nói Kiền Nhi không dụng tâm đọc sách, Kiền Nhi không phải Thái tử tốt.” Thái tử khóc lóc đem tay Dương ca nhi đang đặt trên mặt hấn lại một lần nữa lấy xuống.

“Dương ca nhi cũng không phải Thái tử tốt.” Dương ca nhi nghe lập tức thả tay, an ủi Thái tử nói.

Cung chính ở một bên nghe được con mắt trợn thật lớn, lời này nếu là để ấy cái lão hủ nghe thấy, còn không trị Dương ca nhi tội mưu oán vị sao, tội mưu đồ không tốt, đang muốn ngăn Dương ca nhi hồ ngôn loạn ngữ lại, Hoàng thái tử ngược lại là nở nụ cười:

“Dương ca nhi, người cũng không phải Thái tử, sao lại không phải là Thái tử tốt?”

“Đúng vậy a, không phải là Thái tử, dĩ nhiên không phải là Thái tử tốt rồi, dần ah.” Dương ca nhi học lấy dáng vẻ của Cẩm Nương ngày thường ngón tay chọt chọt trán Thái tử, đáng tiếc là tướng thấp, phải nhón chân mới chọt được.

Thái tử cũng nghĩ như vậy, ôn hòa sờ lên đầu của mình cười, tâm tình cũng khá hơn, dặt tay Dương ca nhi nói: “Tiểu Trí ca ca bị Thái Phó đánh, chúng ta mau mau đến xem hấn, người cũng đi đi?”

Dương ca nhi chớp chớp mắt phượng to đen bóng, rất nghĩa khí mà gật gật đầu, thế là, Thái tử ba tuổi dẫn Dương ca nhi hai tuổi và cung nhân cùng đi xuống phòng của bạn học Tiểu Trí.

Tiểu Trí đang ở trong phòng thương tâm khóc, hấn năm tuổi, đương nhiên so với Hoàng thái tử cùng Dương ca nhi hiểu chuyện hơn nhiều lắm, giáo dưỡng ma ma đang tại bên cạnh la hấn, vừa la vừa dọa nạt, bảo hấn sau này không được khóc, đánh cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Tiểu Trí rất ủy khuất, hấn nghĩ đến mẹ ruột, nhớ nhà, ở trong nhà, hấn cũng là châu ngọc trong tay cha mẹ, cho tới bây giờ cũng chưa bị đánh lần nào, nhưng ở trong cung, hấn lại bị đánh thay cho Thái tử, Thái tử phạm bất luận lỗi gì, người chịu phạt đều là hấn, trong tâm hài tử nhỏ nhỏ liền có bất bình, nhưng bị giáo dưỡng ma ma lần nữa la rầy, dần dần thừa nhận giữa người với người có cấp bậc, giữa người cùng người sinh ra sẽ không công bình.

Lúc Thái tử dẫn Dương ca nhi tiến vào, đúng lúc chứng kiến Tiểu Trí chứa lệ đuổi bàn tay a ma thoa được, Thái tử cái mũi chưa xót, lại muốn rơi lệ, Dương ca nhi lại nhón chân che mặt của hấn: “Không khóc, không khóc.”

Thái tử gỡ tay Dương ca nhi ra, cẩn thận đi đến nắm tay áo của Tiểu Trí: “Tiểu Trí ca ca, là Kiền Nhi không tốt.”

Giáo dưỡng ma ma ở một bên nghe được tâm kinh đảm chiến (sợ hãi), Thái tử là thiên kim chi thể (thân thể ngàn vàng), là đế vương tương lai, ở đâu mà có đạo lý chính mình xin lỗi tùy tùng, nhanh chóng kéo Tiểu Trí quỳ xuống, hô to không dám, đáng chết vân vân và vân vân.

Dương ca nhi nhìn liền cảm thấy mới lạ thú vị, kéo kéo Thái tử nói: “Tiểu Trí ca ca tại sao phải lạy?”

Giáo dưỡng ma ma trong mắt sợ sệt cùng kiên trì làm cho trong lòng Thái tử nhỏ nhỏ có cảm giác rất bất đắc dĩ, hấn là thật tâm đến xin lỗi Tiểu Trí, nhưng mà giống như là lại gây lỗi, liền đành phải rất trang trọng, có khuôn có dạng nói một tiếng: “Bình thân, tha cho các người vô tội.”

Tiểu Trí nghe liền đứng dậy, hai mắt đen bóng của Dương ca nhi trợn thật lớn, diễm tiện mà nhìn Hoàng thái tử, thoáng một cái ôm chầm lấy Thái tử, lớn tiếng nói: “Kiền ca ca, người giỏi quá a.”

Hoàng thái tử lộ ra một tia xấu hổ, kéo kéo tiểu Trí nói: “Chúng ta cùng nhau chơi đùa đi, Dương ca nhi, người có mang theo đà loa (con quay) đến không?”

Dương ca nhi nghe liền ầm ầm chạy trở về: “Chỗ của mẫu thân đó, Mickey, có Jerry, còn có mèo ngọc.”

Những cái kia đều là Cẩm Nương theo phim hoạt hình vẽ lại trên đà loa, Dương ca nhi rất vui vẻ, cũng thích nhất, thích mang đến hoàng cung hiến bảo vật.

Thái tử cùng Tiểu Trí nghe thấy liền theo Dương ca nhi chạy về hướng trong điện Hoàng hậu, kết quả, Dương ca nhi không cẩn thận, liền ngã một cái, méo méo miệng, nhìn nhìn bốn phía, thấy ngoại trừ cung nữ cũng là Hoàng thái tử cùng Tiểu Trí, Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình còn có Tú cô mấy người đều không có ở bên cạnh, phỏng chừng khóc cũng không có ai đau lòng, càng không chiếm được cái phúc lợi gì, liền nén nước mắt lại, chính mình bò đứng dậy, vỗ vỗ tay, lại chạy về phía trước.

Hoàng thái tử ở phía sau thấy được, liền rất bội phục, nói với Tiểu Trí: “Dương ca nhi thật là dũng cảm ah, ngã cũng không khóc.”

Tiểu Trí nặng nề mà gật gật đầu, mấy đứa nhỏ ở chỗ Cẩm Nương có được đà loa, dưới sự dẫn dắt của thái giám, chơi đùa rất vui vẻ, Dương ca nhi nhỏ nhất, vốn cũng sẽ không chơi, nhưng hân hân nhiệt, ai chơi cũng khiến cho hân ở một bên trầm trồ khen ngợi, trợ uy, còn nhảy còn múa, Hoàng thái tử cùng Tiểu Trí hai đứa nhỏ khó có được nhiều thời gian đều chơi vui vẻ.

Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình cáo từ Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương hồi phủ, Dương ca nhi đang chơi rất hứng khởi, làm sao chịu trở về, khóc nháo muốn cùng với Hoàng thái tử một chỗ, còn ồn ào muốn đi học.

Cẩm Nương nghe được khuôn mặt hắc tuyến, đứa nhỏ chưa tới hai tuổi thì làm sao mà học, học cái gì đây? Huống chi, để nhi tử ở trong cung, nằng thế nào cũng lo lắng, vừa la vừa dọa nạt muốn đem Dương ca nhi kéo về, kết quả Hoàng thái tử lại rất uy nghiêm mà đi đến bên cạnh Cẩm Nương nói:

“Thẩm nương (thím), Dương ca nhi cũng phải học kinh thi lễ nghĩa, sau này, hân sẽ là phụ tá đắc lực của ta.”

Cẩm Nương nghe được bị dọa, hài tử hơn ba tuổi lại có thể nói ra những lời nói như thế? Không khỏi nhìn về phía Hoàng hậu, Hoàng hậu cười nói: “Đừng nhìn ta, là Hoàng thượng dạy đấy.”

Cẩm Nương nghe liền cùng Lãnh Hoa Đình đưa mắt liếc một cái, trong mắt đối phương đều thấy được vui mừng, xem ra Hoàng thượng là thật sự không có cảnh giác đối với vợ chồng mình, cũng chịu tín nhiệm bọn hân rồi, đó là kết quả Cẩm Nương rất muốn thấy nhất, nằng rất vui vẻ ở nơi này, cũng rất vui thích cuộc sống bây giờ, an ninh lại yên ổn, vui vẻ lại sung sướng, chỉ cần Hoàng thượng không giống như tiên hoàng, đã muốn dùng bọn hân, lại không tín nhiệm bọn hân mọi lúc kiểm hãm, kiểm chế, vợ chồng bọn hân cũng nguyện ý cống hiến sức lực cho Hoàng thượng.

“Vậy là được rồi, từ ngày mai trở đi, đến trong cung học, phải nghe lời bá nương (bác gái) Hoàng hậu đó, không thể hư đốn nghịch ngợm nha.” Cẩm Nương sờ sờ búi tóc đen tuyến của nhi tử nhà mình, trịnh trọng cảnh cáo nói.

Nàng không một chút nào sợ nhi tử nhà mình ở trong cung bị ức hiếp, chỉ cần nhi tử không ức hiếp người khác thì tốt rồi.

Ngày thứ hai, Hoàng hậu quả nhiên ban một đạo chỉ tứ hôn cho Lãnh Hoa Hiên cùng Ninh vương phủ, lúc Lãnh Uyển nhận được ý chỉ, vui đến bật khóc, đã có thể gả cho nam tử trong lòng, lại không phải làm dâu trong hậu trạch gian nan, cho dù Lãnh Hoa Hiên không thích Ninh Vương, lại hận Ninh Vương, ý chỉ đã hạ rồi, hân vẫn là phải trải qua mà từ Ninh Vương phủ đem nàng đón ra, cuối cùng giấc mộng đẹp trở thành sự thật, nằng cũng minh bạch, công lao Cẩm Nương như thế nào, đưa ra quyết định, sau khi gả vào Giản Thân Vương phủ, nhất định phải cùng Cẩm Nương tạo mối quan hệ thật tốt.

Ninh Vương cảm thấy lạ lùng, hân không có nghĩ đến trên người Cẩm Nương, chỉ là Hoàng thượng gần đây đối với hân không lạnh không nóng, vậy mà lại tứ hôn cho con gái của hân, hân nhất thời có chút không nắm bắt được tâm tư của Hoàng thượng, buổi tối liền một mình ngồi ở trong thư phòng tư lự.

Mặc dù hôn sự đã định, Lãnh Uyển vẫn sợ Lãnh Hoa Hiên đến lúc đó không để ý tới Ninh Vương, sẽ làm cho Ninh Vương sau này không lui tới, nằng rất hi vọng hận ý của Lãnh Hoa Hiên chỉ là hiểu lầm, liền quyết tâm tự mình hồi phụ vương.

Ninh Vương sau khi nghe Lãnh Uyển hỏi, mặt trắng bệch, sau nửa ngày mới nói: “Thì ra, Lãnh Nhị... đã sớm chết rồi, thật sự là Hách Liên giết hân.” Nói xong vài câu này, Ninh Vương liền để Lãnh Uyển đi ra ngoài, chính mình đem cửa đóng lại thẳng đến ngày thứ hai cũng không đi ra.

Như đã nói Dương ca nhi vừa rạng sáng ngày thứ hai, đeo bám Hoàng hậu để cho cung nhân chuẩn bị tiểu thư túi (túi đựng sách), (đương nhiên, bên trong ngoại trừ đà loa cùng kẹo quả, một quyển sách o ơngg sách) nhprUyển hồi của hầnnh ở trong cung bị ức hiếp giùm em ngen ^^) cũng không có cùng Hoàng thái tử ngồi cùng một chỗ trong thư phòng.

Lão Thái Phó vừa thấy học sinh mới hai tuổi, không khỏi cả mặt đều đen, thực cho rằng hần là bảo mẫu sao, hài tử nhỏ như vậy mà cũng đưa đến, nói còn nói chưa rành, có thể học được cái gì?

Dương ca nhi người dù nhỏ, nhưng rất biết xem sắc mặt người khác, bình thường người yêu thích hần, liền sẽ cười tủm tỉm, còn khen hần đẹp mắt, hần đã sớm có thói quen lúc người khác lần đầu gặp hần, tình hình như vậy, nhưng mà, hôm nay lão gia gia này giống như đối với bề ngoài của hần rất lãnh đạm, hần liền lập tức mất hứng, phải biết rằng, Dương ca nhi có thể tự nhận là, so với phụ thân Lãnh Hoa Đình là mỹ nam tử còn xinh đẹp hơn ah, thế nhưng đây là lần đầu tiên có người thấy hần mà không khen, quá không thường thức rồi.

Hần từ chỗ ngồi liền đứng lên, trên khuôn mặt nở ra một nụ cười ngây thơ trong sáng, nghiêng ngả vọt đến trước mặt Thái Phó, thoáng một phát ôm chầm lấy chân Thái Phó, ngẩng cái mặt tiểu yêu ngiệp lên, tiếng lớn nói: “Gia gia thật là uy vũ ah, gia gia là gia gia tốt nhất mà Dương ca nhi thấy.”

Cho dù là gia gia, hần nghĩ người khác cũng đều giống như hần, chỉ cần khen xinh đẹp là sẽ vui vẻ.

Thái Phó làm sao mà từng ôm qua hài tử, hơn nữa, giữa người dạy học, cùng học sinh phải bảo trì khoảng cách, phải có tính nghiêm túc, thân mật như thế thực không ra thể thống gì, đang muốn khiển trách Dương ca nhi, nhưng nhìn mắt phượng đen nhánh long lanh của hần không nói được lời nào.

Đành phải nhỏ giọng dỗ dành nói: “Thế tử gia, mời người trở về chỗ ngồi, lão phu phải khai giảng rồi.”

Dương ca nhi khả ái đệ nhất, kể trận chiến nịnh hót liền thất bại.

Hần thành thật ngồi trở lại ghế, cũng học bộ dạng của Hoàng thái tử cùng Tiểu Trí, hai bàn tay nhỏ bé đặt lên nhau, ngồi ngay ngắn, nghiêm chỉnh lắng nghe Thái phó giảng kinh sách, nhưng hần duy trì như vậy không được vài khắc chung, liền ngồi không yên, trước chạy đến bên cạnh Thái tử, giật giật vạt áo của hần liền đi ra ngoài: “Kiền ca ca, chơi đà loa đi.”

Hài tử bản tính chính là chơi, đương nhiên Thái tử con mắt cũng đều sáng lên, muốn cùng hần đi ra ngoài chơi, nhưng một ánh mắt của Thái Phó nhìn đến, hần liền ủy ủy khuất khuất liếc nhìn Tiểu Trí, cúi đầu xuống nói: “Dương ca nhi người đi chơi đi, ta muốn nghe giảng, một hồi nữa tiên sinh kiểm tra bài tập về nhà trả lời không được, lại bị đánh đó.”

Dương ca nhi nghe vậy liền trề môi, vốn định lại nghĩa khí một chút theo Hoàng thái tử ngồi một hồi nữa, nhưng thật là chống cự lại không nổi trò chơi hấp dẫn, vẫn kéo lấy thái giám đi ra ngoài chơi, nhưng chơi không bao lâu, hần lại chạy trở về.

Chính mình cầm sợi dây thừng rút đà loa (con quay muốn quay được thì cần có sợi dây thừng xoắn lại rồi kéo ra để có đà), nhưng là thế nào cũng không chuyển động được đà loa, kết quả, sau khi hần chơi một trận liền quăng mất đà loa, lại chạy đến bên cạnh Thái Phó.

Thái Phó này đang ngồi, Dương ca nhi quen thuộc liền hướng trong lòng Thái Phó chui vào, hần cũng không tin, chính mình là hài tử khả ái như thế, Thái Phó lại nhất định không khen ngợi.

Thái phó quả thực chưa từng cùng tiểu hài tử thân thiết như thế, trên người Dương ca nhi còn mang mùi sữa, thân thể mềm mại, ấm áp, nhìn lại lạnh lẽo xinh đẹp, mặc kệ là ai cũng sẽ yêu thích hài tử như vậy, cuối cùng đuôi tay, đem Dương ca nhi ôm vào lòng, “Thế tử gia hôm nay học được cái gì?”

“Kéo chòm râu.” Dương ca nhi nãi thanh nãi khí trả lời.

Thái Phó nhất thời chưa nghe rõ ràng, lên tiếng hỏi lại: “Người nói cái gì?”

“Kéo chòm râu, chính là kéo chòm râu của người đó gia gia.”

Cái giọng non nớt chưa ngừng, Thái Phó liền cảm giác chỗ cầm bị kéo tê rần, lại rũ con mắt xuống, trong tay Dương ca nhi thực sự là cầm hai nhúm râu trắng bóng, đang xòe ra chơi, không khỏi ha hả cười, tiểu

thế tử này còn là người thật sự là nói làm liền làm.

184. Chương 185: Ngoại Truyện 12

Sau khi Dương ca nhi thành công giật được hai chòm râu, lại tiếp tục tái diễn, lại giật vài cái, Thái Phó muốn đẩy hẳn ra, tiểu gia hỏa liền giận dỗi mếu mếu miệng, bộ dáng kia, quá mức khả ái làm cho người ta đau lòng, Thái Phó cũng không đẩy hẳn ra, kết quả là tiểu gia hỏa này càng quá phận, liền tiếp giật của hẳn thêm vài chòm râu nữa, Thái Phó thật đau đến chịu không được, kêu cung nhân đem Dương ca nhi ôm ra ngoài.

Dương ca nhi lại là hết sức cao hứng đem chỏ râu giật được từ chỗ Thái Phó phân ra cho Thái tử cùng Tiểu Trí, chính mình còn giữ lại để chơi.

Ngày ấy Thái Phó đã cho tan học rất sớm, Thái tử cùng tiểu Trí thật là vui vẻ, liên hưng cao phấn khởi dắt Dương ca nhi trở về Khôn Ninh cung của Hoàng hậu nương nương.

Hoàng hậu có chút lạ lùng, hỏi Thái tử: “Hôm nay tại sao lại trở về sớm như vậy, Thái Phó còn cho bài tập về nhà, cũng không thể lười biếng.”

Thái tử trong tay còn cầm mấy sợi râu trắng như tuyết, quần quần trên tay chơi đùa: “Mẫu hậu, Thái Phó hôm nay đau đầu, nên cho chúng con tan học sớm, cũng không có cho bài tập về nhà.”

Hoàng hậu nghe thấy kỳ quái, cầm lấy mấy sợi râu trắng trên tay của hắn xem, “Trên tay ngươi đang cầm cái gì vậy? Chơi hăng hái như vậy?”

“Chòm râu của Thái Phó đó, Dương ca nhi nhổ đó, nhi thần cùng Tiểu Trí đều có, chòm râu của Thái Phó bị đau, cho nên không dạy học nữa.” Thái tử quay đầu cao hứng liếc nhìn Dương ca nhi, Dương ca nhi chính mình cầm lấy chòm râu chọc vào lỗ tai của Tiểu Trí đang quỳ gối hướng Hoàng hậu nương nương, Tiểu Trí càng không ngừng vắn vẹo đầu, bộ dáng sợ ngứa, lại không dám ở trước mặt hoàng hậu thất lễ.

Dương ca nhi lại chơi đến hứng khởi, vừa chơi vừa nói: “Tiểu Trí ca ca, ngươi quỳ cũng cao như ta đi, như vậy rất tốt.”

Hoàng hậu nghe thấy vẻ mặt rất bất đắc dĩ, thực là phụ mẫu dạng gì thì dạy ra nhi tử dạng đó, đứa nhỏ Dương ca nhi này thế nhưng so với thái tử nhà mình còn phúc hắc hơn, Thái Phó là một người cổ hủ như vậy, lại bị hắn giật một mớ râu, đau đầu bất quá là lý do, đích thị là bị Dương ca nhi huyên náo đến không có biện pháp mới cho tan học sớm.

Chỉ là, hôm nay Tiểu Trí lại bị đánh vì cái gì? Hoàng hậu không khỏi nhìn về phía Tiểu Trí, “Tiểu Trí, ngươi tại sao lại chịu phạt vậy?”

“Mẫu hậu, Tiểu Trí hôm nay không có bị đánh ah, Thái phó không mắng nhi thần, nhi thần hôm nay không có phạm lỗi, nhi thần hôm nay thật ngoan ngoan biết điều.” Nghĩ tới Tiểu Trí bị đánh là do mình phạm lỗi, trong lòng thái tử rất không đành lòng, nhanh chóng giải thích với Hoàng hậu.

Hoàng hậu nghe không khỏi lại nhìn về phía Dương ca nhi đang chơi vui vẻ, không khỏi thở dài, sợ là tiểu gia hỏa này bộ dáng khả ái, lại giả bộ đáng thương, kỳ thật một bụng tiểu bại hoại, làm hại Lão thái phó giận cũng không được, mà vui cũng không xong, sớm đã trở về buồn bực muốn chết ah.

Dương ca nhi ở trong cung ngày ba ngày đã bị đưa trở về, Lý công công vẻ mặt bất đắc dĩ đưa hắn trở về: “Vương gia, thế tử của ngài thật sự là quá thông minh khả ái rồi.”

Một câu như thế nói ra, Lãnh Hoa Đình nghe mà mặt mày kì diệu (không hiểu mô tê gì hết), Cẩm Nương lại hiểu rõ nhất tính tình của nhi tử nhà mình, nhanh chóng cầm xấp ngân phiếu nhét cho Lý công công, sau khi tạ ơn hắn, đưa Lý công công xuất phủ, mới ôm nhi tử đi vào phòng mình.

“Nói, ở trong cung đã làm cái gì, từng bước từng bước kể hết ầu thân nghe, không được giấu giếm.” Cẩm Nương đặt Dương ca nhi đứng xuống chân mình, khuôn mặt nghiêm túc.

Dương ca nhi nghiêng đầu, mắt phượng thật to chuyển động xoay tròn liên tục, đáng thương ở trong phòng không có Trương ma ma, Tú cô cũng không có, ngay cả Phong Nhi ngày thường hấn thích chơi cùng cũng không có, chỉ có Phượng Hỉ đứng bên cạnh mẫu thân, có vẻ như cũng không giúp hấn được gì, không khỏi đau lòng chút ít.

Bắt đầu nhỏ giọng thổ thê kể: “Chính là ăn cơm cơm, lại lên lớp học học, lại ăn cơm cơm, lại ngủ ngủ, ah, còn chơi đùa loa, hình như còn đập vỡ một cặp bình lớn của Thái hậu nãi nãi, làm bể cái lọ tẩy bút của Hoàng đế bá bá, bắn ra ngoài làm Hoàng hậu bá mẫu một thân dính mực, nhỏ chòm râu của Thái Phó...”

Hấn còn chưa nói xong, Cẩm Nương đã phủ đầu rồi, trời ạ, nhi tử của nàng là cái gì vậy, nàng tại sao lại sinh ra một tiểu tinh gây họa như thế, đưa tay ra muốn đánh, cái miệng nhỏ nhắn của Dương ca nhi đã cong lên rồi, đôi mắt trong trẻo sáng sủa vô tội nhìn Cẩm Nương: “Mẫu thân, vì cái gì muốn đánh Dương ca nhi?”

Tay Cẩm Nương giơ ra giữ không trung liền cứng lại, đúng vậy a, vì cái gì lại muốn đánh hấn? Hấn chỉ là một hài tử hai tuổi, cái gì cũng không hiểu, chỉ là dựa theo thiên tính của tiểu hài tử mà chơi thôi...

“Hảo tiểu tử, người làm tốt lắm, phụ thân rất thích.” Nàng ở đây đang do dự có nên hay không nên giáo huấn nhi tử nhà mình, bên ngoài Lãnh Hoa Đình lại một bước tiến vào, vươn cánh tay dài ra, liền đem Dương ca nhi ôm vào trong lòng.

Cẩm Nương không khỏi khổ sở: “Ta đang giáo huấn hấn đó? Chàng không cho đánh, không cho la, thế nào dạy được hảo hài tử, hấn sẽ không phân biệt được, hấn rất cuội là làm sai hay là đúng, hơn nữa, cho dù biết lỗi, nếu có người cứ bảo hộ hấn, hấn lại sẽ tứ vô kị đạn (không kiêng sợ gì hết), không có sợ hãi, sau này chỉ có nước nghiêm trọng hơn thôi.”

“Bất quá mới hai tuổi, hấn hiểu cái gì, muốn dạy cũng là lớn chút nữa hãy dạy.” Lãnh Hoa Đình không cho là đúng, Cẩm Nương tức giận trừng mắt nhìn hấn, mặt liền sa sầm.

Dương ca nhi nằm ở trong lòng Lãnh Hoa Đình trước đó còn rất đắc ý, lại trốn được thiết sa giường của mẫu thân, nhưng là, quay đầu nhìn mẫu thân của hấn mặt đen thui, lại là vận vẹo thân thể muốn leo xuống khỏi lòng Lãnh Hoa Đình.

Lãnh Hoa Đình cảm thấy kỳ quái, nới tay ra, thả Dương ca nhi xuống, muốn xem hấn muốn làm cái gì, Dương ca nhi sau khi từ trên người Lãnh Hoa Đình xuống, bàn tay nhỏ bé nắm thành một nắm đấm nhỏ, thời gian dần qua, cúi đầu đến gần Cẩm Nương.

Cẩm Nương cũng cảm thấy kỳ quái, khó hiểu nhìn hấn, sắc mặt lại vẫn âm trầm, thấy bộ dạng nhỏ bé của hấn, giống như là rất ủy khuất, nếu là như vậy, càng đáng tội.

Sau khi Dương ca nhi đến gần nàng, duỗi cái tay nhỏ múp thịt ra, kéo tay Cẩm Nương nói: “Mẫu thân, đánh mông Dương ca nhi đi, đánh xong mẫu thân sẽ không còn tức giận nữa? Vậy thì đánh một chút đi, chỉ có thể một chút thôi nha.”

Cẩm Nương đột nhiên cảm thấy mũi cay cay, xúc động muốn khóc, kinh ngạc nhìn tiểu bảo bối của mình xưa nay giống như nhân tinh, một phát đem hấn ôm vào lòng, mãnh liệt hôn một phát trên mặt của hấn, một chút kia, làm sao mà hạ thủ đánh hấn được đây, đứa nhỏ này khiến cho nàng rất ảm áp a.

Lãnh Hoa Đình yêu thương nhìn một đôi mẫu tử, trong tâm cũng đầy ắp hạnh phúc, đi tới, đem Cẩm Nương và Dương ca nhi cùng ôm vào trong lòng, đang muốn hôn nhi tử một cái, bàn tay của Dương ca nhi lại thoáng một phát vỗ vào trên khuôn mặt của hấn: “Phụ thân, trong cung ma ma nói, nam nữ khác biệt, người không thể ôm mẫu thân nữa, như thế là không có quy củ đó.”

Hai vợ chồng đang bị hấn làm cho cảm động một lần nữa mặt hắc tuyến, dở khóc dở cười nhìn nhi tử nhà mình.

Sau khi hạ chỉ hôn sự của Lãnh Hoa Hiên cùng Lãnh Uyển, Cẩm Nương bắt đầu bận rộn, Đông phủ không có chủ mẫu, không có người chủ sự, Thượng Quan Mai lại đang có tang, không thể ra mặt đón khách, tất

cả mọi chuyện liền rơi xuống đầu Cẩm Nương.

Đầu tiên là lễ nạp thái, bà mới trước kia Nhị thái thái mồi qua hôm nay lại phải mồi trở về, hôn sự này kéo quá lâu, rất nhiều người đều phát sinh biến hóa lớn, nhưng Ninh Vương cũng là hoàng thân, quá mức gấp rút cũng đơn giản cũng không được, cũng may Vân Nương hôm nay ở Ninh vương phủ địa vị không tệ, rất nhiều chuyện thông qua Vân Nương liền thuận tiện hơn nhiều lắm.

(Lễ nạp thái: sau khi nghị hôn, nhà trai mang sang nhà gái một cặp “nhạn” để tỏ ý đã kén chọn ở nơi ấy.)

Một ngày này, Cẩm Nương ở bên Đông phủ bố trí phòng tân hôn cho Lãnh Hoa Hiên, sai người quét vôi tu sửa lại căn phòng trước kia của Lãnh Hoa Hiên, lại mua được một bộ nội thất bằng gỗ hoàng lê, lại sắp xếp thêm chút ít đồ dùng, bận rộn cho tới trưa, đang ngồi ở trên ghế đá bên cạnh khu rừng nhỏ uống trà, từ rừng trúc bên kia đi đến một người, Phượng Hỉ nhìn người đi đến một thân hoa phục, cách ăn mặc không tầm thường, đang muốn lên tiếng hỏi, người nọ lại vươn tay ra, ra dấu cho nàng đừng lên tiếng: “Ta là bạn cũ của Vương phi.”

Cẩm Nương nghe thấy quay đầu lại, ngờ ngẩn, đúng là Lãnh Thanh Dục, hần sao mà tìm được đến Đông phủ, đứng lên liền muốn tránh, lại nghe Lãnh Thanh Dục nói: “Vương tẩu một lòng muốn làm bà mai cho Thanh Dục, như thế nào thấy Thanh Dục lại muốn tránh đi?”

Ách, là nghĩ thông suốt rồi sao? Lời này nói ra, Cẩm Nương ngược lại là không tiện tránh đi, lúc quay người lại, trên khuôn mặt liền mang theo nụ cười, nói với Phượng Hỉ: “Đi ngâm một ấm trà ngon nữa mang đến mời Thế tử Dụ Thân Vương đi.”

Phượng Hỉ do dự một lát, không có cử động, Cẩm Nương không khỏi xấu hổ, tư tưởng hiện đại của mình có lúc vẫn thể hiện sự bất kính, Phượng Hỉ vừa đi, chính là cô nam quả nữ rồi, thật là không hợp lễ nghĩa.

Lãnh Thanh Dục liếc nhìn Phượng Hỉ bản thân tự nhiên ngồi xuống đối diện với Cẩm Nương, “Ngâm một ấm long tinh đi, không biết trong nhà Vương tẩu còn có năm trước không uống xong a.”

Phượng Hỉ lại đứng ngồi không yên, đành phải vén áo thi lễ, động thân đi.

Gió thổi lá trúc kêu sột soạt, ánh mặt trời vào đông chiếu lấy trúc ảnh thật sâu thiển thiển, trùng trùng điệp điệp, tự lại tán, Cẩm Nương như ngồi trên đồng kim, Lãnh Thanh Dục giống như cười mà không phải cười nhìn nàng, làm cho nàng không được tự nhiên, giống như là làm sai chuyện gì.

“Ách, nếu người đồng ý, Lạc Hà sẽ rất cao hứng đấy.” Cẩm Nương vốn không tìm được câu nào.

“Vậy người sẽ cao hứng sao?” Lãnh Thanh Dục hơi thu lại nụ cười, gương mặt tuần tú ảm áp nhìn Cẩm Nương, một cái chớp mắt lại một cái chớp mắt, xa thẳm, giống hồ nước sâu hút, Cẩm Nương cảm giác da đầu có chút tê dại, có loại cảm giác muốn đứng dậy chạy trốn.

“Không cao hứng sao? Ta tưởng Vương tẩu so với Lạc Hà quận chúa sẽ càng cao hứng hơn đó.” Lại là một câu không nhanh không chậm, ánh mắt vẫn tĩnh mịch nhìn Cẩm Nương.

“Đương nhiên là cao hứng, có thể tác hợp ột đoạn nhân duyên, đó là chuyện tích phúc tích thọ ah, thế tử người cũng trưởng thành rồi, sớm thành gia lập thất đi, Dụ Thân Vương gia cùng Vương phi đều sẽ vui mừng đó, mà Hoàng thượng cũng sẽ rất cao hứng nha.” Cẩm Nương về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, nàng vốn ngu ngốc, Lãnh Thanh Dục đối với nàng có tình cảm, nàng cũng nhận thức được, Lãnh Hoa Đình cũng biết rồi, nàng là kẻ ngốc như vậy, là người cuối cùng biết rõ, nàng sợ nhất tiểu nam sinh, một khi đã có cảm tình, cũng rất khó thu hồi, nàng không có cách nào đáp lại, liền cảm thấy có chút áy náy, chỉ hi vọng hần có thể sớm ngày tìm được hạnh phúc của riêng mình.

“Hoàng thượng... Đương nhiên là cao hứng.” Lãnh Thanh Dục thu hồi ánh mắt, lại là nhìn về phía bầu trời xa xa một mảnh xanh trắng, con mắt ảm đạm lạc đến nơi xa xăm.

“Ah, vậy người thành thân là xong, người xem, sau khi người thành thân, tất cả đều vui vẻ rồi, điều đó không phải tốt sao? Lạc Hà đối với người một mảnh tình si, bây giờ nữ tử như vậy cũng không nhiều lắm, người cần phải hiểu được quý trọng ah.” Cẩm Nương khách sáo nói, hoàn toàn không có sự cơ trí thông tuệ của ngày thường, Lãnh Thanh Dục nghe thấy có chút lạ lùng, nhìn không được hỏi: “Vương tẩu ở cùng ta cùng một chỗ cảm thấy không thoải mái sao?”

Câu này hỏi thừa, người một bộ dạng oán nam, giống như ta thiếu nợ người một vạn lượng bạc không bằng, đương nhiên là không được tự nhiên rồi.

185. Chương 186: Ngoại Truyện 13

“Đương nhiên là không được tự nhiên, dù sao cũng là cô nam quả nữ.” Cẩm Nương trên mặt vẫn mang theo nụ cười, ánh mắt lại là vô cùng nghiêm túc nhìn Lãnh Thanh Dục: “Người từng nhiều lần cứu ta, chúng ta... cũng cũng coi như là có duyên, cho nên, ta hi vọng người có thể hạnh phúc, người hạnh phúc, ta sẽ an tâm.”

Lãnh Thanh Dục nghe vậy khẽ giật mình, lần đầu tiên từ trong mắt Cẩm Nương hắn thấy được ngoài tình bằng hữu ra, còn có tình thân, mặc dù nói không phải là yêu, nhưng ít ra, trong lòng Cẩm Nương vẫn có hắn, trong lòng hắn không khỏi vui mừng, khoe miệng liền nhếch lên, im lặng nhìn Cẩm Nương, lại không nói lời nào.

Cẩm Nương chịu không nổi không khí này, quá mức ám muội, không hợp ý muốn lúc đầu của nàng, nàng là muốn khuyên hắn sớm cùng Lạc Hà “tu thành chính quả”, lại càng muốn tiêu diệt cái ý niệm không thực tế trong đầu hắn, lại không nghĩ đến, một câu nói của chính mình ngược lại phản tác dụng, làm cho hắn càng bị hãm sâu hơn, vậy thì không được rồi, nàng không khỏi ho nhẹ một tiếng, hắng giọng nói: “Người hảo hảo cân nhắc a, nếu thật sự không muốn, vậy thì cũng không có biện pháp, ta chỉ là thay Lạc Hà đến làm thuyết khách mà thôi, nếu như người cùng Lạc Hà thì rất mỹ mãn rồi, ta càng an tâm.”

Nàng cố ý đem hạnh phúc kéo vào Lạc Hà, chỉ vừa vui mừng chút ít lại biến thành khổ sở, mắt Lãnh Thanh Dục thoáng nghi ngờ, nhìn Cẩm Nương, sau nửa ngày mới nói: “Nhìn người hạnh phúc, ta rất an tâm, người không cần phải xen vào chuyện của ta, ta như thế nào cũng là chuyện của riêng mình, cùng người không có quan hệ, là hạnh phúc cũng tốt, là cô độc đến già cũng tốt, đều là tự mình lựa chọn, người chỉ cần để ý tốt cuộc sống của mình là được, không có quyền quyết định giúp ta cái gì hết.” Nói xong, không do dự, xoay người rời đi rất nhanh.

Cẩm Nương không khỏi choáng váng một trận, nhìn bóng lưng cô tịch âm đạm rời đi, nàng cảm giác đầu mũi có chút cay cay, nhớ tới Dụ Thân Vương, người Lãnh gia thiệt là si tình nhất, đều là đầu đất, nhìn hảo hảo nữ hài tử thì không chấp nhận, lại muốn cái mà mình không chiếm được.

Lắc lắc đầu, nàng đang muốn rời đi, lại nghe một trận tiếng khóc nức nở, Cẩm Nương sợ đến nhảy dựng, quay đầu nhìn quanh, quả nhiên thấy Lạc Hà đi tới từ trong khu rừng nhỏ, đang cầm khăn lau nước mắt.

Nàng không khỏi luống cuống, mới vừa rồi tâm tư Lãnh Thanh Dục kia chỉ sợ nha đầu này đã nghe hết, chính mình bị thương tâm, bước lên phía trước kéo lấy nàng nói: “Tiểu tử kia hắn... những lời nói lúc tức giận của hắn, người đừng để tâm.”

Lạc Hà cũng không để ý tới nàng, chỉ khóc, Cẩm Nương nóng nảy, nếu như không biết phần tâm tư kia của Lãnh Thanh Dục đối với mình, nàng còn an tâm một chút, một khi biết rõ nàng lại tưởng mình là tình địch của mình, nàng không biết lý do gì mà cảm thấy áy náy liền đứng dậy, cẩn thận kéo kéo Lạc Hà, cẩn thận gọi nàng: “Ách, người đừng khóc nữa, Lãnh Uyển không phải sắp thành thân sao? Chúng ta không nên ở đây khóc ah, qua vài ngày, nàng chỉ có ngày vui này thôi, chúng ta tại ở đây khóc cũng không hay đâu.”

Nàng cũng là tình thế cấp bách nói lung tung, Lạc Hà nghe Lãnh Uyển đều phải gả rồi, khóc càng dữ hơn, Cẩm Nương nhất thời choáng váng, thật không biết phải khuyên như thế nào, thiếu chút nữa tát vào miệng mình, chỉ đành đáng thương chờ đợi quay đầu nhìn quanh, thực hi vọng bên trong rừng trúc kia còn có thể có người đến, giúp mình khuyên Lạc Hà mới được.

“Hắn không phải nói, hắn như thế nào đều là chuyện của hắn sao? Vậy người như thế nào cũng là chuyện của người, không liên quan chuyện của hắn, người nếu thật muốn gả cho hắn, cái kia liền lớn mật đi làm là được.” Ông trời thương xót, thực sự cho Cẩm Nương nhìn thấy một người đến, nhưng mà, đúng là đại yêu nghiệt nhà nàng, đang trầm mặt, nhìn cũng không liếc nhìn nàng đi lại đây.

Trong nội tâm nàng lập tức bắt đầu thấp thỏm không yên, hẳn là lính ở trong rừng trúc lúc nào, hẳn nghe được bao nhiêu trong cuộc nói chuyện của mình cùng Lãnh Thanh Dục, hẳn sẽ không hiểu lầm a, trở về sẽ không tìm cách trị mình a, ai nha, hôm nay có đủ loại biện pháp để trị mình a, đêm nay nên hay không tới nhà mẹ để trốn đây?

Lạc Hà nghe Lãnh Hoa Đình đến lại ngừng khóc, thút tha thút thít nhìn Lãnh Hoa Đình, con mắt lại xẹt qua một tia kiên quyết, một phát bắt được tay Cẩm Nương.

Cẩm Nương đang từ từ bước ra sau mấy bước, dự định thừa dịp Lạc Hà cùng hẳn nói chuyện sẽ trốn, nhưng Lạc Hà đột nhiên một phát bắt được tay nàng, nàng không khỏi nhú lông mày, giương mắt nhìn tướng công nhà mình, chỉ thấy trong mắt hẳn tràn ngập sự cảnh cáo, lập tức chân dấn trên mặt đất, không dám chạy nữa, lại nói với Lạc Hà: “Người... người nghe ca ca người là đúng ...”

Ngay cả Cẩm Nương cũng cảm thấy không từ đạt ý, con mắt Lạc Hà lại sáng ngời: “Tẩu tẩu người cũng ủng hộ ta sao? Ta đi tìm người đi.”

Đang nói, thả tay Cẩm Nương, nâng váy đi ra ngoài.

Cẩm Nương nghe vậy ngạc nhiên, chính mình ủng hộ nàng cái gì? Nàng muốn làm cái gì? Mặc danh kỳ diệu ah!

“Nàng ta bỏ đi, sợ là cũng không nhất định sẽ thành công ah? Nương tử đừng có tiếc?” Vẫn tiếng nói thuần hậu y hệt đàn viôlông, làm sao nghe ra được sự uy hiếp bên trong, má Cẩm Nương hơi hồng, mĩa mai: “Nàng...thành công đương nhiên là tốt, ta ước gì thấy nàng hạnh phúc, ah, tướng công, người vừa đến hay sao? Ta đang muốn xem phòng cho Tam đệ được trang trí gọn gàng như thế nào, nếu không, chúng ta cùng nhau đi xem đi?”

“Không nhìn, ta đói, hồi phủ đi.” Người nào đó vươn cánh tay dài ra, đem nàng ôm vào trong lòng, ôm nàng hướng về phủ.

Cẩm Nương thấy cái tư thế này rất không hợp lý, trở về nhất định bị ăn mất đầu, nhanh chóng cười nịnh hót nói: “Àch, tướng công đói ah, trở về ta sẽ tự mình cho người một chén mì? Ah, Dương ca nhi đâu rồi, hẳn cũng rất thích ăn mì đó?”

“Đi nhanh đi, tại sao lại không chịu sống yên ổn đây, đều đã trở thành cha mẹ rồi, còn ở bên ngoài chạy loạn.” Người nào đó thanh âm đột nhiên trở nên ôn hoà, nghĩ là Cẩm Nương còn mang thai, hành động cũng nhẹ nhàng.

Cẩm Nương bị hẳn vừa ôm vừa uy hiếp áp tải về nhà, Mãn Nhi đang ở trong sân phân công công việc cho tiểu nha đầu, Linh Nhi cùng Phong Nhi hai người sau khi gả đi, trong phòng Cẩm Nương liền không đủ người, Mãn Nhi coi như là lão nhân trong phòng, cũng chỉ còn nàng là chưa có chỗ gả đi, nhưng nàng làm việc trung thực nghiêm chỉnh, chỉ là không quá linh hoạt, nhưng tính dạy dỗ tiểu nha đầu lại là tốt nhất, Cẩm Nương đem nha đầu nhanh nhẹn mới đến trong viện giao cho nàng dạy dỗ.

Thấy hai chủ tử cùng tiến vào, Mãn Nhi rất có mắt nhìn, giải tán đám nha đầu, chính mình bước lên phía trước kéo rèm, miệng lại nói: “Gia, phu nhân thấy ngài buổi sáng đi ra ngoài, ăn cũng không nhiều, cho nên, đặc biệt kêu nô tài chưng ít tổ yến, chưng đặt trên bếp lò từ lâu, ngài có muốn uống một chén không?”

Lãnh Hoa Đình nghe lời này, sắc mặt mới dịu lại chút ít, tay ôm Cẩm Nương lại càng chặt, Cẩm Nương thiếu chút nữa đối với Mãn Nhi ca công tụng đức, ai nói nàng không linh hoạt, lời vừa mới nói kia rất là tức thời hợp lý, ít nhất một hồi sau khi yêu nghiệt uống tổ yến, tức giận sẽ tiêu tan hơn phân nửa. Hàm răng cũng sẽ không đau xót như vậy nha.

Mãn Nhi đã nhận được sự khuyến khích của Cẩm Nương, một đường tiến đến cửa, một hồi sau Trương ma ma tự mang tổ yến đường phèn đến, chính tay đưa đến trong tay Lãnh Hoa Đình, thấy sắc mặt Lãnh Hoa Đình càng hoà hoãn hơn, Cẩm Nương thở ra một hơi, cảm kích nhìn Trương ma ma, có Trương ma ma ở đây, Lãnh Hoa Đình bình thường sẽ không phát tác trước mặt bà, nhưng mà...

Ăn tổ yến xong, Lãnh Hoa Đình liền đứng dậy vào phòng trong, mới vừa kéo rèm, liền quay đầu nói với Cẩm Nương: “Nương tử, giúp vi phu thay quần áo.”

Cẩm Nương nghe vậy ngập ngừng, mới động thân thể, Trương ma ma cũng theo đến bên cạnh, vừa đi vừa cười nói: “Phu nhân, vừa mới ăn cái gì không có phản ứng a, buổi sáng, còn thấy ngài nhỏ ra đây này, ai ah, thân thể đang mang thai ah, là không thể cử động lung tung, ba tháng đầu càng phải chú ý, nhất thiết phải cẩn thận một chút.” Càng nói, thanh âm càng lớn, giống như là cố ý nói cho người nào đó ở phía trước nghe.

Người phía trước quả nhiên nghe được, bước chân hơi khựng, quay đầu lại bắt mắt nhìn Trương ma ma, trên khuôn mặt mang theo nụ cười cổ quái: “Ma ma, ta biết, sẽ không làm gì nàng ấy đâu, yên tâm đi.”

Trương ma ma nghe hiểu ý cười cười, vội hỏi: “Ai, gia tất nhiên là hiểu rõ phu nhân nhất, nô tỳ bất quá là thấy phu nhân càng ngày càng hồ đồ, cho nên, mới can đảm kiêu lỗ, gia chớ trách ah.”

Cẩm Nương nghe thấy liền muốn cười trộm, người trong phòng nàng hôm nay tất cả đều về phe với mình, cái yêu nghiệt nào đó kia, bị cô lập nha.

Ai biết rõ nụ cười còn chưa thu hồi, thân thể đã bị một người kéo, thân thể liền rơi vào trong lòng ấm áp, lập tức rèm cửa cũng rơi xuống.

“Nàng hiện giờ thật rất tốt, tìm không ít trợ thủ nha.” Lãnh Hoa Đình ôm lấy mặt của nàng, một ngụm cắn lên vành tai của nàng, vo vo nói.

“Tướng công nói sai rồi, các nàng giúp ta chính là giúp tướng công, của chàng chính là của ta, của ta cũng là của chàng, đâu có sự khác biệt nào đâu?”

Lời còn chưa dứt, trên cổ cảm giác một mảng ngứa ngứa, tay của hắn cũng duỗi đến tiến vào bên trong vạt áo của nàng, rất không thành thật mà xoa nắn lấy nơi nào đó bởi vì có thai lại càng thêm đầy đặn.

“Ân, đúng vậy, của nàng là của ta, cho nên, để vì phu xem thật kỹ ở đây xem, còn có ở đây... Ân, giống như có thay đổi nha.” Thanh âm của hắn mang theo từ tính, như cát nhỏ nhẹ nhàng vẩy rơi vào trong tim, Cẩm Nương có chút chịu không nổi sự trêu chọc của hắn, lầm bầm, lại cắn răng mắng: “Ta đang mang thai, chàng là cái đồ tinh trùng lên não, bây giờ là thời kì nguy hiểm đó?”

“Nàng cũng biết nàng đang mang thai ah, vậy tại sao lại muốn chạy loạn, còn tiêu tốn không ít tâm tư, gặp một số người không liên quan?” Tay của hắn không có ý tứ dừng lại, vẫn đang tiếp tục tra tấn thần kinh của Cẩm Nương, khiêu khích sức chịu đựng của nàng.

“Ách, ta cũng là muốn hắn sớm thành thân, cũng tránh khỏi trong tâm cảm thấy giống như thiếu nợ hắn cái gì, lúc đó là hắn đã từng cứu ta, chỉ là cái tình mà thôi, nếu tướng công không thích, sau này ta sẽ không nhìn là được.” Cẩm Nương trong lòng tức giận, cái tên này quá nhỏ nhen rồi, động một chút liền ăn giấm chua.

“Ta không phải nói nàng không nên gặp hắn, cũng không phải nói nàng không nên giúp hắn, là trách chính nàng không biết rõ tâm tư của mình, nàng vì cái gì lại cảm thấy thiếu nợ hắn? Hắn cứu nàng bao lâu rồi, trước kia tại sao nàng không cảm thấy thiếu nợ, bây giờ lại có?” Lãnh Hoa Đình thả nàng ra, lập tức nghiêm túc nhìn nàng, bình tĩnh nói.

Ách, hắn ta đang tưởng mình hai lòng sao? Cẩm Nương lập tức cảm giác nổi trận lôi đình, chỉ muốn cắn một phát, hắn nói vớ vẩn không sai, chính mình thật sự đối với Lãnh Thanh Dục là cái tâm tư gì? Thật sự một điểm cảm giác cũng không có sao? Dù sao đó cũng là một thanh niên tuấn tú suất khí, có cảm giác sao? Cái cảm giác kia là thích? Là yêu? Vẩn áy náy?

Nàng nhất thời bắt đầu trầm tư, trong đầu có chút loạn, có một chút nghĩ mãi mà không ra, chậm chậm, nàng lui vào ngồi trên giường, gục xuống đầu, gật gật đầu, lại lắc lắc đầu.

Lần đầu tiên thấy Cẩm Nương nghiêm túc vì một nam tử khác, Lãnh Hoa Đình cảm giác hô hấp có chút khó khăn, có chút khó chịu, nhưng hắn không hối hận với những câu mới vừa nói, có cái gì vẫn là sớm làm cho rõ ràng, hắn không phải không tin tưởng Cẩm Nương, chỉ là cảm tình là cái gì thật sự không nói rõ được, nói không rõ ràng, sợ rằng lâu ngày sẽ sinh tình, có lúc, áy náy cũng có thể sinh ra tình yêu, hắn hai tay nắm chặt thành quyền, đã bao lâu rồi hắn không có khẩn trương như thế, hắn không biết, trên khuôn mặt mình chính là bình thần cùng mình bạch, Cẩm Nương càng ngồi lâu càng dày vò đến nỗi mồ hôi thấm ướt ra ngoài.

“Tướng công... Ta...” Cẩm Nương cuối cùng ngẩng đầu đến, một khuôn mặt không được tự nhiên, dáng vẻ giống như khó mở miệng, Lãnh Hoa Đình trong lòng như ngọn đèn rơi xuống, tâm thoảng cái liền trầm xuống, giống như là treo giữa không trung, lên không được, hạ xuống cũng không xong, giống như sợi chỉ bị kéo căng, phẳng phất như sắp đứt ra vậy.

“Kỳ thật là ... Cái này, ta đối với Lãnh Thanh Dục a, là có một chút ít...”

“Ta sẽ không miễn cưỡng nàng, Cẩm Nương... Chỉ là, nàng... Chúng ta đã có Dương ca nhi, còn có...” Cẩm Nương càng không được tự nhiên, càng khó mở miệng, hần lại càng tuyệt vọng, trái tim giống như rơi xuống hầm băng, hần muốn giả bộ rộng lượng, giả bộ như không có gì, nhưng lúc nói chuyện, cũng có chút run run, hơn nữa, hần còn rất mất thể diện nói đến Dương ca nhi, tựa hồ muốn dùng hài tử để giữ lòng nàng, thật mất thể diện ah.

“Ách, Dương ca nhi ah, ừ, đối với, Dương ca nhi cũng có thể thỏa mãn lòng hư vinh của ta, ai bảo hần cùng tướng công chàng đều như yêu nghiệt, ách, ta đối với Lãnh Thanh Dục a... Kỳ thật không có cái gì, ngoại trừ áy náy, còn có một chút ít. . . Một ít chút chút đó...”

“Cái gì?” Hần cảm thấy cổ của hần giống như bị thứ gì đó cản lại, gian nan mới hỏi được hai chữ.

“Có một chút ít hư vinh á..., người xem đi, hần nhìn cũng là một nam nhân không tệ, đột nhiên có một người cao như vậy, tiểu suất ca tuần tú lại thích ta, hì hì, trong tâm ta liền rất cao hứng, nói chính xác là, ta cũng không phải nữ nhân xấu nha, không tính là người thấy người yêu, hoa thấy hoa nở, nhưng cũng là tiểu mỹ nữ đúng không?” Cẩm Nương vắn vắn khăn tay, căn bản không chú ý tới Lãnh Hoa Đình đang khấn trương, do tự nguyện ngừng với chính suy nghĩ của mình, người nào đó lại hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy chính mình thiếu chút nữa muốn xỉu, lại lập tức đau lòng, lại khó thở, tiểu nữ nhân này, là nàng cố tình, cố tình muốn tra tấn mình đây mà, bất quá, xoay đầu tưởng tượng, lại cảm thấy chính mình không xứng, không nên hoài nghi tình cảm của nàng, nàng đối với mình luôn luôn trước sau như một, làm sao mà có cảm tình đối với nam tử khác đây?

Chính mình là do quá để ý nên loạn, để ý quá thì loạn ah.

Qua hai ngày, Dụ Thân Vương phủ truyền đến một tin tức kinh người, Lạc Hà quận chúa cùng với Lãnh Thanh Dục thành thân, Dụ Thân Vương mừng đến nỗi đến nơi nào là phát thiệp cưới tới đó, hôn lễ sau ngày thứ ba Lãnh Hoa Hiên thành thân, Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình nghe được hai mặt nhìn nhau khó hiểu, không biết Lãnh Thanh Dục sao lại thay đổi suy nghĩ nhanh như vậy, đột nhiên đồng ý hôn sự cùng Lạc Hà.

Lại nói, Cẩm Nương thật không nhịn nổi lòng hiếu kỳ của mình, vụng trộm đi đến phủ của Lạc Hà, tìm được Lạc Hà, nha đầu kia đối với nàng tuyệt không cảm kỵ, cúi đầu, xấu hổ: “Tẩu tẩu, người cần phải giữ bí mật cho ta.”

Cẩm Nương nhanh chóng giơ tay thề, Lạc Hà cười gạt tay của nàng: “Ta... chúng ta đã có chu công chi lễ (đã lên giường) rồi.”

Ách, lên xe trước, sau đó mới mua vé sao? Con mắt Cẩm Nương trợn thật lớn, không thể tin nhìn Lạc Hà, vọt miệng hỏi: “Người đánh thuốc mê hần, như vậy, các người... như vậy, hần liền không thể không...”

Lạc Hà dù xấu hổ, nhưng lại gạt đầu, Cẩm Nương không khỏi khen ngợi, thật sự là mãnh nữ ah, trâu bò.

186. Chương 187: Phiên Ngoại 14

Edit: NuxukuBeta: Aquarius8713

Tám tháng sau, Cẩm Nương sinh hạ một đôi long phượng thai, làm cho Lãnh Hoa Đình mừng đến không khép miệng được, mà Lão vương gia cùng Vương phi hai người ở bên ngoài du ngoạn vài năm cuối cùng

cũng hồi phủ, xem ra, hai vị này cũng là nghe nói Giản Thân Vương phủ lại thêm một đôi bảo bối tôn tử tôn nữ, thật tại chịu không nổi sự hấp dẫn cùng mong nhớ của ái tôn mà trở về.

Ngày Vương gia và Vương phi trở về, đúng là ngày cặp song thai vừa tròn một trăm ngày, Vương phi không quản đường đi mệt nhọc, vừa hồi phủ, ngay cả quần áo cũng chưa thay, liền thẳng hướng phòng Cẩm Nương, Trương ma ma nghe bên ngoài viện có người bẩm báo, đã sớm đến cổng viện nghênh, mà Cẩm Nương trong tay đang ôm Tiểu quận chúa Anh tỷ nhi chờ ở phòng ngoài, Tú cô vốn là trở về phòng Hỉ Quý, chăm sóc Song Nhi đang mang thai, nhưng ngày Cẩm Nương lâm bồn nàng lại trở về, như thế nào cũng không yên lòng Cẩm Nương, bởi vì bụng Cẩm Nương thật là quá lớn, đến một hồi, rốt cuộc không bỏ đi được, mỗi ngày quanh quẩn xung quanh hai cái tiểu tôn vô cùng bận rộn, nghe nói Vương gia cùng Vương phi trở về, nàng cũng ôm Hạo ca nhi cùng một chỗ chờ ở phòng ngoài.

Wương phi vừa đến tiểu viện, bước chân liền bắt đầu nhanh hơn, vội vàng bước đến bên cạnh Cẩm Nương: “Cẩm Nương, cháu gái nhỏ của ta đâu rồi, nhanh nhanh đưa ta xem.”

Cẩm Nương nghe thấy nhanh chóng đem Anh tỷ nhi đưa cho Vương phi, Anh tỷ nhi so Hạo ca nhi lớn hơn mấy chục phút, cho nên là tỷ tỷ, so với Lãnh Hoa Đình thì tướng mạo càng giống Vương phi, dung mạo thanh nhã, ngũ quan tinh tế, lần này Tú cô mặc kệ tính tình của Cẩm Nương, mời hai bà vú khỏe mạnh tin cậy, hai tiểu gia hỏa liền béo ào ào, làn da lại trắng, liền giống như một đôi búp bê.

Wương phi vừa ôm được trong tay liền cười híp mắt, đưa miệng đến hôn rồi lại hôn, thực yêu thích không muốn buông tay, lại nửa điểm cũng không chú ý tới trong tay Tú cô còn một đứa nữa, Tú cô không khỏi nhú mày, đưa Hạo ca nhi trong tay nâng lên một chút, đối với Vương phi nói: “Wương phi, ngài cũng nhìn Hạo ca nhi của chúng ta đi, cùng Anh tỷ nhi chính là từ một mẹ sinh ra đó.”

Wương phi nghe liền mất nhìn Hạo ca nhi, lại vẫn là ôm Anh tỷ nhi không buông tay, Anh tỷ nhi trừng một đôi mắt to thanh tịnh nhìn chung quanh, thấy Vương phi lại muốn hôn nàng, trong miệng liền nở ra một bông bóng nhỏ, chọc cho Vương phi cười thật to.

Tú cô thấy Vương phi quả thật không có ý tứ muốn ôm Hạo ca nhi, không khỏi có chút tức giận, trên khuôn mặt cũng có chút thản nhiên, nào có bà nội nào khi trở về, không nhìn tôn nhi, chỉ nhìn tôn nữ?

Lúc này, Dương ca nhi ba tuổi từ trong phòng vọt ra, thấy mẫu thân của mình cùng một thẩm thẩm xinh đẹp nói chuyện, liền kéo kéo Cẩm Nương cùng Tú cô, từ dưới vạt áo của nàng lộ ra một cái đầu nhỏ, cười tủm tỉm nhìn Vương phi: “Mẹ, thẩm thẩm này đẹp quá ah, so với phụ thân còn xinh đẹp hơn đó.”

Cẩm Nương nghe được khuôn mặt hắc tuyến, đưa tay muốn đánh hấn, Vương phi nghe được ngăn người, nhìn lại thấy Dương ca nhi cùng Lãnh Hoa Đình có bộ dạng giống nhau, thì cái mũi liền chua xót, rồi nhớ tới lời nói vừa rồi của Dương ca nhi, lại buồn cười, ôm Anh tỷ nhi cúi xuống nói: “Dương ca nhi, ta là bà nội ah, mau gọi bà nội đi.”

“YAA.A.A.., trách không được xinh đẹp như thế, nguyên lai cũng là người nhà chúng ta a, tôn nhi thỉnh an bà nội.” Dương ca nhi nghe được rất vui thích, mặt nhỏ nghênh lên vẻ rất đắc ý, vẫn rất biết lễ phép quỳ xuống dập đầu thỉnh an Vương phi, Vương phi nghe được vừa buồn cười, lại cao hứng, vội vươn một tay ra muốn kéo hấn dậy, Dương ca nhi lại cũng biết nàng ôm Anh tỷ nhi bất tiện, chính mình lập tức đứng lên, lại duỗi tay muốn ôm Anh tỷ nhi: “Nãi nãi, đưa muội muội cho ta ôm một cái a, ngài ôm đệ đệ đi.”

Wương phi làm sao chịu đem Anh tỷ nhi cho Dương ca nhi ôm, cười điểm lên trán hấn nói: “Người mới lớn có chút xíu thôi, ôm không nổi nó đâu, nếu không, người ôm đệ đệ đi, nãi nãi ôm Anh tỷ nhi.”

Cẩm Nương ở một bên lại hắc tuyến, Anh tỷ nhi cùng Hạo ca nhi là một đôi song bào thai, lớn bằng nhau, Dương ca nhi ôm không nổi Anh tỷ nhi, thì sao ôm được Hạo ca nhi? Vương phi này rõ ràng là trọng nữ khinh nam ah.

Nàng không khỏi đau lòng mà nhìn về phía tiểu nhi tử của mình, Anh tỷ nhi tính tình cũng không biết giống ai, vừa được sinh ra liền hoạt bát hiếu động, so với Dương ca nhi còn nháo hơn, một chút không vừa ý nó liền khóc suốt buổi sáng, mà Hạo ca nhi lại rất ngoan ngoãn, rất ít thấy hấn khóc, chính là Anh tỷ nhi huyền não lại lợi hại, làm cho hấn ngủ không yên, hấn cũng chỉ là im lặng nằm trong nôi, thỉnh thoảng duỗi ngón tay cho vào miệng mút, hai mắt thật to đảo thành vòng tròn, nhưng cũng không bao giờ nháo.

Nhưng chính là như vậy, Lãnh Hoa Đình lại càng sủng Anh tỷ nhi hơn một chút, lấy lý do là lúc trước đã có Dương ca nhi, Lãnh Hoa Đình càng muốn có một nữ nhi, sau khi Anh tỷ nhi vừa ra đời, hần rảnh rồi liền ôm Anh tỷ nhi chơi, có lúc, còn ôm Anh tỷ nhi đi đến Tiền viện, rất hiếm khi ôm Hạo ca nhi, cũng may Tú cô cùng Trương ma ma thương yêu Hạo ca nhi nhu thuận, ngược lại là đối với Hạo ca nhi thương nhiều hơn một chút.

Mà Dương ca nhi căn bản chính là chỉ thích chơi với tiểu cô nương, trước kia Thái tử có tiểu muội muội, Tứ Nhi cũng sinh Uyển tỷ nhi, hần liền phi thường vui vẻ với hai nữ hài tử, nhưng chỉ có thể đến nhìn, không thể ôm trở về, mặc dù tuyên bố là cô dâu nhỏ của hần, nhưng là, chung quy nuôi trong nhà mình cũng thấy không thuận tiện, tiểu tử nhà mình cũng có tiểu muội muội, hần đến nơi nào là khoe khoang ở đó, Anh tỷ nhi mới ba tháng tuổi, hần đã đi Hoàng cung không dưới mười lần, nhiều lần vừa thấy Hoàng thái tử câu đầu tiên nói chính là: “Muội muội của ta thật xinh đẹp thật xinh đẹp ah, người thấy không?”

Thái tử đương nhiên là đã đến phủ nhìn qua vài lần, cũng khen Anh tỷ nhi xinh đẹp, nhưng là, mỗi lần đến, đều mang theo Tiểu công chúa, chỉ cần Dương ca nhi khen Anh tỷ nhi xinh đẹp, Tiểu công chúa liền mếu miệng khóc lớn, cho nên, Dương ca nhi rất đau đầu, liền lên nói với Thái tử: “Người lần tới đến nhà chúng ta một mình là được, đừng mang theo Tiểu công chúa nữa.”

Hoàng thái tử rất khó hiểu, “Người không phải thích chơi với hoàng muội của ta nhất sao? Tại sao lại không được mang nó đến?”

“Ta bây giờ đã có Anh tỷ nhi rồi, người cũng thấy đấy, Anh tỷ nhi so với Tiểu công chúa còn xinh hơn, đương nhiên chơi với Anh tỷ nhi vui hơn a.” Dương ca thật thà nói.

“Vậy cũng không giống, Anh tỷ nhi mặc dù nhìn khả ái, nhưng nàng là muội muội của người, hoàng muội chính là nàng dâu nhỏ của người, người thế nào có thể có muội muội liền không muốn nàng dâu nhỏ nữa?” Hoàng thái tử một bộ dáng ông cụ non, hai bàn tay chấp phía sau, rất uy nghiêm.

Dương ca nhi nghe thấy ngạc nhiên: “Không phải đều là con gái là được rồi sao? Ta chơi với muội muội vui hơn, để muội muội làm nàng dâu thì tốt rồi, hơn nữa, ta còn có Uyển tỷ nhi, hai người đủ rồi, mẹ nói, ta không thể quá hoa tâm đấy.”

Hoàng thái tử nhất thời liền có điểm hận rên sất không thành thép, đâm vào trán Dương ca nhi nói: “Nào có muội muội nào làm nàng dâu, đó là vi phạm luân thường đạo lý, muội muội chỉ có thể là muội muội, ta không để hoàng muội làm nàng dâu của ta?”

“Vậy cũng được nha...” Dương ca nhi cái hiểu cái không nói, ngón tay béo gõ đầu mình, không khỏi hứng thú nở nụ cười đứng dậy, chuyển sang bộ dạng ông cụ non, khuôn mặt nghiêm túc nhìn Hoàng thái tử nói: “Người sau này vẫn ít đến nhà chúng ta đi.”

“Vì cái gì? Dương ca nhi người không thích chơi cùng với ta nữa sao?” Hoàng thái tử có chút ủy khuất.

“Không phải, chúng ta đương nhiên vẫn bạn tốt, người là tùy tùng của ta nha, nhưng là, người không được phép lấy muội muội của ta làm nàng dâu.” Dương ca nhi nhanh chóng an ủi mà sờ lên đầu Hoàng thái tử, mặc dù Hoàng thái tử so với hần cao hơn nửa cái đầu, nhưng cũng không làm ảnh hưởng đến bộ dạng tiểu đại nhân của hần.

“Kia là thế nào, mẫu hậu đã sớm nói với ta, Anh tỷ nhi của nhà người tương lai sẽ là Thái tử phi của ta ah, còn nói là phụ hoàng trước kia đã cùng Vương thúc ước định rồi.” Hoàng thái tử nước mắt đều nhanh rơi xuống, hần cảm thấy rất không công bằng, dựa vào cái gì hoàng muội của mình vừa ra đời là bị đính ước với Dương ca nhi, Anh tỷ nhi lại không thể ỉn làm nàng dâu.

Dương ca nhi nghe được nhảy lên ột xích (0,33m), bàn tay nhỏ bé giơ lên nói: “Không được, Anh tỷ nhi là của ta, đương nhiên không thể cho người rồi, cùng lắm thì ta không cần công chúa của nhà người là được rồi.”

“Vậy là thế nào, Dương ca nhi, người không nói đạo lý.” Hoàng thái tử cũng tức giận, mặt nhỏ phùng lên nhìn Dương ca nhi.

Dương ca nhi cũng không sợ, hừ hừ mũi nói: “Hừ, ta mặc kệ, cha ta nói, Anh tỷ nhi là cục thịt tâm can bảo bối của nhà chúng ta, mặc kệ ai cũng không thể lấy.” Sau đó, không để ý tới Hoàng thái tử, ngẩng cao đầu,

đắc ý đi ra ngoài.

Nhưng còn chưa bao lâu, hần vừa không đề phòng, lỗ tai liền bị một bàn tay nhỏ bé nắm chặt: “Dương ca nhi, người mới nói cái gì?”

Dương ca nhi che lỗ tai của mình, cũng không biết mất mặt mà nói: “A, là Công chúa muối muối a, ta vừa nói, muối rất khả ái a.”

“Phải không? Ta sao lại nghe người nói là không quan tâm ta ta nữa hả? Phải hay là không lại muốn đi tìm Uyển tỷ nhi?” Tiểu công chúa nửa điểm cũng không có bị đáng vẻ của Dương ca nhi lừa, thanh âm thanh thúy, lại mang theo vẻ uy hiếp.

Dương ca nhi lại nịnh hót cười cười, “Là không cần người làm muối muối, ta chỉ muốn Anh tỷ nhi làm muối muối thôi, người vốn là muối muối của Hoàng thái tử nha.”

Tiểu công chúa liền tiếp nghe hần nói vài cái muối muối, cũng có chút ít không phân biệt rõ hần nói cái gì, bất quá, chỉ cần không nói không cần nằng làm nằng dâu nhỏ là được, liền buông tay, Dương ca nhi kéo cái lỗ tai bị nhéo đến đỏ lên, vẻ tươi cười trên mặt lập tức thu lại, mặt nhỏ nghiêm túc, đối với Tiểu công chúa nói: “Thê lấy phu làm cương người không hiểu sao? Vậy mà tóm lỗ tai của ta, ta muốn bỏ người.”

Tiểu công chúa đầu tiên là ngẩn ra, sau đó nhớ tới giáo dưỡng ma ma dạy nữ huấn bên trong là có một điều này, liền xụ mặt xuống, cái tay béo liền muốn xoa xoa lỗ tai Dương ca nhi, Dương ca nhi lại thật là uy nghiêm hươ tay nói: “Nhớ lấy, lần sau không thể mạo phạm ta, bằng không thì, hừ.” Nói xong, nghênh ngang mà đi, nhưng vừa ra cửa, liền âm thầm vui mừng nói: “Lão phụ thân đã nói lời này với mẫu thân, tại sao đối với mẫu thân không dùng được, Tiểu công chúa thế nhưng lại rất sợ lời này.”

Vương gia cùng Vương phi giống nhau, hiện giờ hai người tình cảm thâm thiết, ngay cả sở thích cũng giống nhau, Vương phi vừa đến cửa liền chỉ ôm Anh tỷ nhi, Vương gia cũng như vậy, vừa vào cửa liền chỉ nhìn tôn nữ nhi, cũng nhìn Dương ca nhi, dù sao cũng là Đại tôn nhi, là do bọn hần nhìn từ lúc vừa sinh ra đến nay, có cảm tình một ít, ngược lại là đối với Hạo ca nhi lại rất nhạt, làm cho Cẩm Nương cực kỳ buồn bực, ngược lại là càng thêm thương yêu Hạo ca nhi.

Nhưng cũng may Hạo ca nhi chưa bao giờ để ý, vẫn ở trong phòng Cẩm Nương ngoan ngoãn dễ bảo, mặc kệ Anh tỷ nhi nháo bao nhiêu, gia gia nãi nãi bắt công thể nào, hần cũng không để ý.

Mười năm sau, Dương ca nhi đã mười ba tuổi, vóc người dù cao, vẫn còn chưa trưởng thành, Thái tử lại trở thành thiếu niên nhẹ nhàng đẹp đẽ, ôn nhuận cẩn thận, tính tình kiên quyết, đã có thể giúp Hoàng thượng xử lý chút ít việc triều chính rồi, mà Tiểu công chúa cũng thành một thiếu nữ, duyên dáng yêu kiều, mỹ mạo diễm lệ, Uyển tỷ nhi cũng thu thập ưu điểm của Tứ Nhi cùng Lãnh Khiêm, cũng thành mỹ nhân dịu dàng.

Đôi song thai, cũng đã mười tuổi, lại đúng là tuổi chơi tuổi nháo, Giản Thân Vương phủ lại trở nên nhiệt náo trẻ trung.

187. Chương 188: Phiên Ngoại 15

Giản Thân Vương phủ, Anh tỷ nhi đang bị Cẩm Nương cấm túc, nàng từ nhỏ tính tình hiếu động, lại bởi vì là con gái duy nhất trong nhà, rất được Lão vương gia cùng Vương phi thương yêu, ngay cả phụ thân cũng đem nàng là bảo bối trong lòng bàn tay, cũng không hà khắc trách mắng nàng, tùy ý tính tình của nàng, cũng may Anh tỷ nhi dù là tùy hứng, nhưng cũng không phóng túng quá phận, cũng không phải người xảo quyết, còn thông tình đạt lý, vốn nhìn như hoa như ngọc, thanh lệ thoát tục, hơn nữa cái miệng nhỏ nhắn của nàng rất ngọt, ồn ào làm người khác vui vẻ, cho nên, mỗi lần nàng phạm một ít lỗi, ý lại có Lão vương gia cùng Vương phi chống lưng cho nàng, cũng chưa từng bị trách phạt quá nhiều.

Nhưng mà, từ khi bắt đầu lớn, mẫu thân lại không để ý đến sự phản đối của Vương phi, đem nàng nhốt trong khuê phòng không được đi ra ngoài, nguyên nhân nha, đương nhiên là do thù hằn của nàng tệt, Cẩm

Nương nói, nữ nhi thế nào cũng phải học một ít kỹ năng kim chỉ, cho dù không tinh thông, cũng phải làm được một kiện quần áo hoàn chỉnh, còn có thể lấy ra để mặc, bằng không thì, tương lai gả đi, ngay cả một bộ y phục của con rể cũng làm không được, thực sẽ mất mặt Giản Thân Vương phủ, nhưng mà, Anh tử nhi từ nhỏ đã không thích thêu thùa, ngược lại là đối với vũ thương lộng bổng (võ thuật, đao kiếm, . .) cảm thấy vô cùng hứng thú, thấy Dương ca nhi cùng Hạo ca nhi theo phụ thân luyện võ, trong lòng nàng ngứa ngáy khó chịu, vốn là vụng trộm học, sau này, chính là vừa khóc vừa nháo xin phụ thân dạy nàng.

Cũng may Cẩm Nương cũng đã từng chịu đựng việc không có võ công, cho nên, ngược lại rất tán thành Anh tử nhi học chút ít chi thuật (ngón nghề) phòng thân, ngược lại là đồng ý cho nàng tập võ, nhưng vừa tập võ, nàng còn phải học tập nữ hồng cùng cầm kỳ thi họa, Anh tử nhi làm sao mà chịu được, mỗi lần sau khi Cẩm Nương giao bài tập, nàng liền đợi lúc Cẩm Nương không để ý, nghĩ biện pháp chạy ra ngoài, không phải nữ giả nam trang ra ngoài đi dạo, thì cũng là trốn đến chỗ nào đó chơi đùa, làm cho Cẩm Nương rất bực mình, một lần này, rõ ràng nàng đã hạ lệnh cấm túc, từ bên kia hình sự phòng điều đến mấy bà tử lợi hại trông chừng tiểu viện của Anh tử nhi.

Anh tử nhi chán muốn chết cầm lấy bàn căng (cái dùng để căng vải ra để thêu ak), một chút lại một chút thêu một đoá hoa mai, một đoá hoa mai, nàng thêu hai ngày còn chưa xong, mặt to xinh đẹp thỉnh thoảng nhìn về phía ngoài cửa sổ, trông mong có người đến giải cứu nàng.

Trong một thời gian ngắn, bên ngoài cửa sổ ngược lại không có thanh âm gì, lại nghe Uyển tử ở bên ngoài năn nỉ bà tử giữ cửa: “Đại nương, ta chỉ đi qua liếc mắt nhìn Anh tử nhi, nàng đã vài ngày không đến nhà của ta rồi, mẹ ta rất nhớ nàng đó, làm bánh lột da (bánh pía) để ta đưa đến cho Anh tử nhi ăn đây này.”

Lãnh Khiêm hiện giờ chính là Nhị phẩm đại viện, quản lý một số nhà máy sản xuất ở Giang Nam, hẳn mua được tòa nhà ngay cạnh Giản Thân Vương phủ, còn cố ý mở một cái cửa nhỏ thông giữa hai nhà, thuận tiện đi ra đi vào, kỳ thật, nhìn là hai cái phủ đệ, thực ra thì vẫn là một gia đình lớn, thường xuyên gặp nhau, nên không có khoảng cách xa lạ, Uyển tử nhi là ở tại trong Giản Thân Vương phủ mà lớn lên, Vương phủ cao thấp không ai là không nhận ra Uyển tiểu thư, cũng biết Vương gia Vương phi nhà mình xem nàng như con gái của mình, trong phủ bọn nô tài cũng thực kính trọng nàng như chủ tử.

Bà tử giữ cửa vạn phần khó xử nhìn Uyển tử nhi, Uyển tử nhi hôm nay cũng đã mười một tuổi, chỉ so với Anh tử nhi lớn tuổi hơn, tính tình dịu dàng hào phóng, đối với hạ nhân điều rộng lượng, rất được hạ nhân Vương phủ hoan nghênh, “Uyển cô nương, không phải lão nô làm khó, đây thật là mệnh lệnh của phu nhân, không cho phép đại cô nương ra cửa, tiểu nhân biết ngày thường cô nương đối xử rất tốt, nhưng là không dám chống lại mệnh lệnh của phu nhân a.”

“Đại nương cực kỳ hồ đồ, Bá nương chỉ nói là, không được cho Anh tử nhi đi ra ngoài, cũng không nói không cho người khác vào thăm nàng ah, lại nói, ta thường ngày làm người như thế nào Đại nương còn không biết sao? Bá nương là tin tưởng ta nhất đấy.” Uyển tử nhi cười tươi như hoa, bị bà tử ngăn ở ngoài cửa, trên khuôn mặt lại không có nửa điểm khó chịu, rất có tác phong của đại gia khuê tú, đang nói, Tổ Bạch tiểu hồ nhi cầm cái hầu bao nhét cho bà tử, bà tử bóp bóp hầu bao cười đến híp mắt, cười nói: “Trách không được phu nhân lại nói Uyển cô nương vô cùng thông tuệ, tiểu nhân chính là đồ đầu gối a, lại không nghĩ đến chuyện quan trọng này, phu nhân chỉ nói là không được cho Đại cô nương đi đâu, bên ngoài ánh nắng mặt trời có thể gây hại, để Uyển cô nương phơi nắng cũng không hay, mau mau mời vào a.”

Sau đó, liền mời mở đường cho Uyển tử nhi, Uyển tử nhi ưu nhã đi vào.

Anh tử nhi đã sớm ở trong phòng đợi đến sốt ruột, vừa thấy Uyển tử nhi thì vội vã chạy đến, cầm chặt tay của nàng nói: “Tại sao người bây giờ mới tới a, ta chờ người cả buổi rồi đó, nhanh, đoá hoa này ta đã thêu hai ngày rồi, làm sao cũng không thêu xong, người giúp ta đi.”

“Muội muội của ta, người lại ồn ào một tiếng xem, xem Bá nương biết sẽ phạt người thế nào?” Uyển tử nhi bất đắc dĩ đưa tay chọc vào trán Anh tử nhi, cẩn thận đưa mắt nhìn về phía bà tử nơi cửa, nhanh chóng kéo Anh tử nhi vào trong phòng.

Anh tử nhi trề miệng, nhỏ giọng mắng: “Ai dám cáo trạng, xem ta chinh nàng cho đến chết.”

Bà tử giữ cửa đang kéo dài cổ ra nghe, một lời này, mặt cứng đờ, lộ ra nét mặt cổ quái, lập tức thà rụt đầu lại, đứng ngay ngắn ở cửa làm thần giữ cửa, Anh tử nhi vô cùng linh tinh cổ quái, ở chỗ Trung Lâm

thức học được chút ít phương pháp cổ quái, ai đắc tội với nàng, không phải bị toàn thân ngứa ngáy, thì cũng là bị nàng làm cho đau bụng cả một ngày, hoặc là, sẽ bị nàng dán hình một con rùa lớn ở sau lưng và vân vân, thường thường đem hạ nhân ở trong phủ chính cho đỡ khóc đỡ cười, tiểu hài tử lừa bịp như vậy, sẽ không làm tổn hại thân thể, nhưng làm cho người ta khó chịu, rất nhiều người trong phủ thật sự không dám đắc tội nàng, bất quá, Anh tử nhi bị Cẩm Nương bắt được một vài lần, bị phạt nghiêm khắc vài lần, liền tốt hơn nhiều, hành động rất ít, cũng chỉ có thể vụng trộm làm.

Hai tiểu tử muội tiến vào phòng, Anh tử nhi đem gối thêu quả đào hướng Uyển tử nhi ném sang, chính mình ngã chổng vó nằm chết dí trên giường, thở dài một tiếng.

Uyển tử nhi ngẫm lại liền cảm thấy buồn cười: “Mới có một chút chuyện như vậy, đã thở dài tuyệt vọng rồi, ta nói người ah, tốt nhất là thêu cho xong đóa hoa này đi, kim pháp của ta là do Bá nương dạy đó, ta làm một chút, Bá nương sẽ nhìn ra, không thể để ta và người cùng chịu phạt được.”

Anh tử nhi thấy không thích đứng dậy, đầu đầu hỏi Uyển tử nhi: “Người nói mẹ ta tại sao không để cho ta học mười chiêu thức của đao, trong phủ cũng không phải không có kim tuyến phưởng (chỗ chuyên thuê thùa), chúng ta là dạng người nào a, chẳng lẽ, còn muốn chính mình thêu cái gì đó bán mới có thể nuôi sống chính mình hay sao?”

“Người không được nói lung tung, Bá nương nói, là thân nữ nhi nhất định phải có kỹ năng, sợ tương lai chúng ta... bị người khác xem thường đây này.” Uyển tử nhi nói một nửa, rốt cuộc then thùng, có một vài từ xấu hổ không nói ra được.

“Đúng vậy a, mẹ ta xưa nay cũng nói, nữ nhi phải tự lập tự cường, phải có bản lĩnh của mình, không được để người khác xem thường, nhưng mà, ta học võ công, theo mẹ học kinh doanh, cái kia cũng không phải là sở trường thì là cái gì? Vì cái gì bắt ta học thêu thùa ah.”

“Người lại lải nhải rồi, một hồi nữa Thái tử điện hạ cùng Trưởng công chúa chính là muốn đến phủ, Dương ca ca đâu? Lại cùng Hạo đệ đi học rồi?” Uyển tử nhi đem Anh tử nhi từ trên giường kéo dậy, đem bàn căng nhét vào tay nàng.

Cẩm Nương đã sớm dự đoán là Anh tử nhi sẽ nhờ Uyển tử nhi giúp nàng, đã sớm bắt nàng qua phòng thêu rồi, Uyển tử nhi trong lòng biết là không thể giúp, quan niệm xã hội trong đầu Anh tử nhi có chút không quá hợp, những quan niệm kia Cẩm Nương cũng sẽ cùng nàng nói một chút ít, chỉ là, mẫu thân dạy không giống như vậy, Uyển tử nhi có lúc cũng có chút hồ đồ, bất quá, chung quy vẫn cảm thấy Bá nương là nữ tử hiếm thấy, mẫu thân rất sùng bái người, đương nhiên là phải biết nghe lời Bá nương mới phải.

Anh tử nhi vừa nghe Đại công chúa muốn đến, trên khuôn mặt nở một nụ cười xấu xa, lập tức từ giường tróc đứng dậy, đầu nhỏ dò xét trước mặt Uyển tử nhi, mắt to xinh đẹp chớp rồi chớp, thanh âm kéo dài thiết đãi: “Đại... Công... Chúa... Muốn đến nha.”

Uyển tử nhi đỏ mặt, cầm lấy bàn căng đánh nàng: “Người là con quỷ ranh mãnh, lại muốn nói cái gì? Miệng của người nói toàn điều không tốt.”

Anh tử nhi không khỏi khanh khách nở nụ cười đứng dậy, chỉ vào má hồng hồng của Uyển tử nhi nói: “Ta nói cái gì, ta cái gì cũng không nói, người gấp cái gì ah.”

Uyển tử nhi không có biện pháp với nàng, đứng lên làm động tác muốn đi, Anh tử nhi luống cuống, vội vàng kéo nàng nói: “Hảo tử tử, ta không cười người nữa, đừng đi ah, người mà đi, ta buồn bực muốn chết đi.”

Uyển tử nhi trừng mắt với nàng, Anh tử nhi nhanh chóng nghiêm mặt nói: “Ta bảo đảm, sẽ không cười người nữa, nhất định không cười.”

Uyển tử nhi khề hừ mũi một tiếng: “Hừ, người cũng đừng cười ta, Thái tử điện hạ vốn cũng là có chuyện, vì cứ cách ba hôm năm ngày lại đến phủ chúng ta, mỗi lần đến đều muốn đưa lễ vật uội muội, cũng không biết là ý tứ gì.”

Anh tử nhi nghe được nóng nảy, tròn mắt khề đảo, xem thường nhìn Uyển tử nhi, bất quá, mắt của nàng giống như cha mình, tuổi nhỏ mà đã có loại ý tứ hàm xúc phong tình vạn chủng, ngay cả Uyển tử nhi nhìn, cũng nhìn không được ngây ngốc một chút, “Hắn đến thì liên quan gì đến việc của ta, mỗi lần hắn đến đều tìm ca ca, người lôi đến ta làm gì.”

“Hừ, Thái tử điện hạ mười lăm rồi, nghe nói, Thái hậu nương nương lại chuẩn bị tuyển tú đó, tuyển cho hần vài chính phi, người không lo lắng.” Uyển tỷ nhi nửa điểm cũng không nhân nhượng, ngồi đối diện Anh tỷ nhi, thuận tay cầm lấy cái hộp âm nhạc bên cạnh gối đầu của Anh tỷ nhi, chơi đùa trên tay.

Anh tỷ nhi đi tới đoạt lại, sau khi lấy được, đối với Uyển tỷ nhi dí dí một chút, không cho là đúng nói: “Hần tuyển tú liên quan gì đến việc của ta, ta dù sao cũng không muốn tiến cung đâu, mẹ ta nói, tính tình này của ta căn bản là không hợp với nơi ấy, ta nha, chính là muốn sống tự do tự tại, mẹ ta nói, muốn tạo cho ta một thể ngoại đào nguyên, tùy ý ta chơi vui thích.”

Uyển tỷ nhi nghe thấy liền không ngừng lắc đầu, đang muốn nói chuyện, ngoài cửa sổ lại vang lên âm thanh gõ cửa, Anh tỷ nhi con mắt sáng ngời, nhìn về phía Uyển tỷ nhi, mặt Uyển tỷ nhi cũng sáng bừng lên, hai tiểu tỷ muội đi đến bên ngoài cửa sổ, nhắc ghế thò đầu ra ngoài...

Anh tỷ nhi gấp gáp, đầu so Uyển tỷ nhi thò ra nhanh hơn một ít, đập một phát, trên đầu bị người khác gõ một cái, nàng không khỏi bực mình, mắng to: “Đại ca, người lại đánh ta, coi chừng ta méc mẹ đó.”

Ngoài cửa sổ quả nhiên lộ ra một tiểu thiếu niên xinh đẹp đến mức yêu nghiệt, Dương ca nhi trong tay chính là cầm một trái banh ném về phía trước, cười hì hì đứng ở bên ngoài.

Uyển tỷ nhi nhìn thấy Dương ca nhi, mặt nhỏ nhẹn không được đỏ lên, ngược lại không dám nhô đầu ra phía trước, một bộ dáng ngoan ngoãn mà ngồi trở lại trên giường.

Anh tỷ nhi bị đánh tức giận không chịu được, thân thủ nhanh như điện liền hướng Dương ca nhi túm lấy, Dương ca nhi giơ một tay lên, thuận tay liền bắt lấy bàn tay Anh tỷ nhi, Anh tỷ nhi rút tay lại, hướng phía trên cổ tay của Dương ca nhi bẻ lại, nhưng tay Dương ca nhi đã sớm xảo quyết mở ra, hai huynh muội trong nháy mắt liền qua được vài chiêu, một người ở trong phòng, một người ở ngoài cửa sổ, đánh đến bất phân thắng bại, Anh tỷ nhi dần dần rơi vào thế hạ phong, không khỏi bực mình, vành mắt liền bắt đầu đỏ lên.

“Anh tỷ nhi đừng khóc, xem Thái tử ca mang theo cái gì cho người nè?”

188. Chương 189: Phiên Ngoại 16

“Cái gì, lấy ra trước cho ta xem đi, nếu không phải đồ tốt, ta sẽ khóc cho Thái tử ca ca xem.” Anh tỷ nhi làm sao mà thực sự khóc, xưa nay cùng chơi với ca ca của nàng như vậy quen rồi, bất quá chỉ cố ý làm dáng về cho Thái tử xem mà thôi.

Thái tử được gọi một tiếng “Thái tử ca ca” trong trẻo ngọt ngào làm cho trong lòng ấm áp, duỗi tay, đem vật trong tay đặt vào lòng bàn tay Anh tỷ nhi.

Anh tỷ nhi vui rạo rực đưa tay nhận, vừa mở ra, chính là một tiểu thổ bằng ngọc lỏng la lỏng lánh, khả ái lại xinh đẹp, ngọc kia khi chạm vào tay rất ấm, mượt mà thoải mái, Anh tỷ nhi thấy liền vui vẻ, một nụ cười xinh đẹp hiện lên hai má, Thái tử đứng ở ngoài cửa sổ mắt nhìn thấy trong nội tâm càng là ngọt ngào, trước mắt lại xuất hiện một cái tay không lí do quơ loạn xạ, Thái tử đưa mắt nhìn kĩ, nhìn thấy đúng là Dương ca nhi.

“Hoàn hồn, hoàn hồn, A Kiền ah, đó là muội muội của ta, không phải là muội muội của người.” Dương ca nhi trầm mặt, liếc xéo Thái tử.

“Muội muội của người chẳng phải là muội muội của ta thì là cái gì? Người xem, muội muội của ta đều cho người rồi, người sao lại nhỏ mọn như vậy, quá không công bằng, huynh đệ như vậy là như thế nào.” Thái tử cười đến giáo hoạt, cãi nhau như vậy, bọn hắn đã cãi mười năm rồi, Dương ca nhi không thắng được một lần, lại rất chấp nhất, cũng không bỏ cuộc.

Quả nhiên, thanh âm của hắn có chút sa sút, Dương ca nhi giống như đâm lên gai nhọn, oán giận đứng dậy, khuôn mặt trắng tức giận đối với hắn nói: “Người có phải hay không đã sai lầm, muội muội của người ta

không cần nữa, quá hung dữ, làm sao mà so sánh với muối muối của ta được, cái này lại không thể trao đổi, huynh đệ cũng không phải làm như vậy a.”

Trong phòng, Uyển tử nhi nghe thấy Dương ca nhi nói lời này, cúi xuống đầu, ngực lại phập phồng càng thêm lợi hại, Anh tử nhi cố ý nghiêng đầu ngấm trộm, quả nhiên, Uyển tử nhi chính là cười đến híp mắt lại.

“Người nói cái gì? Người dám nói người không cần Bồn công chúa, không sợ Bồn công chúa trị người tội bất kính sao?” Dương ca nhi vừa nói xong, một tiếng khiển trách mềm mại vang lên phía sau hắn, Dương ca nhi trong lòng hoảng hốt, nhanh chân bỏ chạy, vừa chạy vừa hô: “A Kiền ah, tiên sinh nói, ta còn có quyển sách luận chưa viết, ta đi chăm chỉ học tập trước đây.”

Đại công chúa thấy hắn vừa chạy, càng tức giận, túm váy đuổi theo, Thái tử nhìn thấy buồn cười, lắc lắc đầu, vẫn là nhìn về phía tiểu giai nhân bên trong cửa sổ.

Khuôn mặt Anh tử nhi lại hưng phấn nhìn màn rượt đuổi ngoài cửa sổ, đối với con chuột đang ôm đầu chạy là Dương ca nhi lớn tiếng hô: “Ca ca, chạy đến Đông phủ.”

Dương ca nhi nghe thấy con mắt sáng ngời, chuyển hướng chạy đến Đông phủ, vừa chạy vừa mắng chính mình, làm sao lại quên Tam thúc gia có một con chó săn to, Đại công chúa lại sợ con chó kia nhất.

Kỳ thật, Dương ca nhi thuở nhỏ tập võ, Đại công chúa là một tiểu cô nương yếu đuối, cho dù chạy có nhanh đi nữa cũng không thể đuổi kịp hắn, chỉ là hắn mỗi lần thấy Đại công chúa liền quên chính mình có võ công, từ nhỏ bị rượt đuổi nên chạy quen rồi.

Công chúa nghe ra cái tên, mặt nhỏ liền có chút trắng bệch, cái miệng nhỏ nhắn bĩu một cái, vành mắt cũng hồng. Hung hăng quay đầu trừng mắt liếc cái khuôn mặt đang xem chuyện vui là Anh tử nhi, ai biết khi nàng quay đầu, không nghĩ đến liền dẫm lên váy của mình, ầm một cái, nàng ngã thật mạnh xuống đất, cuối cùng nhịn không được, nước mắt như hạt châu ào ào rơi xuống, Dương ca nhi nghe tiếng động, quay đầu xem xét, không khỏi ngơ ngẩn, bọn hắn cứ như vậy một người đuổi một người chạy đã mười năm, Đại công chúa bởi vì xưa nay có cung nhân bảo hộ ở phía sau, cũng không thể nào ngã, nhưng hôm nay rõ ràng nàng không có người đi theo, một cú ngã nặng này, Dương ca nhi đỡ người nửa ngày, chần chờ nghĩ nên hay không đến đỡ nàng dậy.

Đại công chúa nâng đôi mắt to trong suốt ngẩn lệ, ủy khuất nhìn Dương ca nhi, cái miệng nhỏ nhắn bướng bỉnh cố gắng cắn chặt, chịu đựng không để mình khóc ra thành tiếng.

Dương ca nhi khó xử ôm chân mà thẳng bước đi lại đây, lại không có đi qua đến, cảnh giác nhìn Đại công chúa, sợ nàng giả bộ, Công chúa tức giận tự mình dậy, quay người đi về, có thể hai cái đầu gối vừa mới bị ngã, vết thương vừa nóng rát vừa đau, đi đường có chút ít khập khiễng, Dương ca nhi thấy rõ ràng, trong lòng bắt đầu luống cuống, nhanh chóng chạy lại đó: “Công chúa muối muối, để ta công người đến phòng Anh tử nhi đi.”

“Không cần, người cứ chạy đi, không cần người lo cho ta.” Đại công chúa rất không muốn khóc, nhưng nước mắt lại cứ rơi ra, quay đầu không nhìn Dương ca nhi.

“Người đừng tức giận ah, ta... ta thật sự muốn viết sách luận, không phải trốn người đâu.” Dương ca nhi hít vào một hơi, lông mày cau lại, nhỏ giọng.

“Hừ, đừng lừa ta nữa, mỗi lần đến, người thấy ta liền bỏ chạy, lại nói... lại nói không quan tâm tới ta, người... Ta không bao giờ ... muốn để ý tới người nữa.” Công chúa khó nghe được Dương ca nhi ở trước mặt nàng nhẹ nhàng thuyết phục, trong lòng mặc dù vui, lại không muốn tha thứ cho hắn như vậy, thật vất vả mới dọa nạt hắn một hồi, cũng không thể quá tiện nghi cho hắn.

“Người đừng có cứng đầu khó chịu nữa, lại đây, leo lên lưng ta đi.” Dương ca nhi thế nhưng lại có tính như vậy, hắn mới vừa rồi thấy nữ hài tử ngã, cho Đại công chúa một chút mặt mũi, nha đầu này còn chưa biết đủ, hắn liền bức mình, không để ta công đúng không, ta càng muốn công.

Công chúa bị Dương ca nhi rống một tiếng, mặt nhỏ bình thường xinh đẹp lệ khả ái bây giờ như hoa lê đài vũ, lại ngây ngốc, kinh ngạc nhìn Dương ca nhi, mắt to bên trong mang theo kinh hoảng, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng lại mấp máy.

Đôi mắt phượng xinh đẹp của Dương ca nhi hung dữ trừng qua, nhưng mà, thân thể vẫn khom phía trước người Công chúa, Công chúa chậm chạp, ngoan ngoãn bò lên trên lưng của hấn, một đôi bàn tay nhỏ bé ôm chặt lấy cổ Dương ca nhi, lúc trước bờ môi xinh đẹp đang mím chặt lại, đối diện Uyển tỷ nhi đang cùng Anh tỷ nhi nhìn lên, nàng liền vênh cái cằm, trên khuôn mặt lộ ra vẻ thắng lợi.

Uyển tỷ nhi giận dỗi trề môi ngồi trên giường, không bao giờ nhìn tình hình ngoài cửa sổ nữa, Thái tử lại cảm thấy buồn cười, đối với Anh tỷ nhi còn đang đứng phía trước cửa sổ nói: “Anh muội muội, Đa Đa rất hung dữ sao?”

“Đúng vậy a, rất hung dữ đó, nhưng mà, nó sẽ không cắn ta ah, nó thích nhất là ta.” Anh tỷ nhi kiêu ngạo nói.

“Vậy nó có thể cắn ta hay không?” Vui vẻ trên khuôn mặt Thái tử càng sâu.

Anh tỷ nhi nhíu mày, nghiêng đầu suy nghĩ một hồi nói: “Nếu Thái tử ca ca cho nó ăn thịt, nó biết thì sẽ không cắn người.”

“Chúng ta cùng nhau đi xem Đa Đa được không?” Thái tử từ từ dụ dỗ Anh tỷ nhi, hấn đã mười lăm tuổi, lúc này nam nữ bảy tuổi đã không chung chiếu, mặc dù hấn không ít lần mang theo Anh tỷ nhi đi chơi, từ nhỏ đã thật sự quen thuộc, nhưng lễ nghĩa cấm kỵ, hấn lại không tiện tiến vào khuê phòng của Anh tỷ nhi.

“Được, được.” Anh tỷ nhi mừng đến vỗ tay, bất quá, lông mày lập tức lại nhăn lại, hạ giọng nói: “Nhưng mà, mẫu thân không cho ta ra khỏi cửa a.”

Thái tử thính tai, đương nhiên nghe thấy, cười nói: “Muội muội yên tâm, chỉ cần nói ta mời người đi chơi là được, Vương thất tất nhiên sẽ không quở trách đâu.”

Anh tỷ nhi mặt nhỏ ngẩng lên, cười đến xán lạn: “Thật sự sao? Một hồi nữa Thái tử ca ca phải giúp ta đi đến chỗ của mẫu thân nói đó.”

“Ừ, nhất định.” Thái tử cười đến ôn nhả, sủng nịch nhìn Anh tỷ nhi.

Anh tỷ nhi nhảy cái oạch đi xuống giường, mang giày rồi chạy ra ngoài, bên miệng nở một nụ cười xảo trá, nhưng vừa đến cửa, liền bị bà tử thủ môn ngăn cản: “Cô nương, ngài đừng làm bà tử chúng ta khó xử, bà tử này dập đầu lạy ngài, nhất định không được đi ra ngoài ah, mặt trời bên ngoài rất lớn, phơi nắng cũng không hay.”

“Công chúa và ca ca đều ở bên ngoài phơi nắng đó, ta không sợ đâu.” Anh tỷ nhi thấp đầu muốn hướng dưới nách bà tử chuồn, tay bà tử kẹp một cái thật chặt, khuôn mặt muốn khóc, cầu khẩn nói: “Ngài tha cho bà tử a, phụ nhân đã hạ mệnh lệnh rất rõ ràng đó.”

“Là bản cung để cho Anh cô nương đi đó.” Thanh âm Thái tử đúng lúc xuất hiện ở cửa.

Bà tử kia nhanh chóng quỳ xuống hành lễ, Anh tỷ nhi thừa dịp chạy ra ngoài.

Trong phòng còn Uyển tỷ nhi đang tức giận, Anh tỷ nhi tựa hồ lúc này mới nhớ tới nàng, hô một tiếng với trong phòng: “Một hồi công chúa sẽ đến, Uyển tỷ tỷ, người giúp ta tiếp đãi tiếp đãi ah...”

Uyển tỷ nhi đang còn tức giận, một hồi Dương ca nhi sẽ công công chúa tiến vào, nàng đang muốn lấy danh nghĩa gì mới tốt, lời này của Anh tỷ nhi chính là hợp lòng nàng, nhân tiện nói: “Người đi đi, ta sẽ giúp người tiếp đãi chu đáo.” Lời này nói ra, chỉ là thanh âm có chút hương vị cắn răng cắn lợi.

Anh tỷ nhi vừa đi ra ngoài, Thái tử liền tiến lên phía trước dắt bàn tay nhỏ bé của nàng, cười đến âm áp: “Đồng phủ ta mặc dù đã đi qua, nhưng đã quên đường đi như thế nào rồi, cũng nên qua bái kiến Lãnh đại nhân, phụ hoàng nói, Lãnh đại nhân rất có tài, cực kỳ tài hoa.”

Anh tỷ nhi không hiểu việc này, nàng muốn chính là thuận tiện ra cửa, có đi Đồng phủ hay không cũng không để ý, chỉ là bàn tay nhỏ bé bị Thái tử nắm lấy, rất khó chịu, mẫu thân đã từng cảnh cáo qua, kêu nàng không được cùng Thái tử quá thân cận...

“Ah, người không biết đường ah, Tiểu Đào, lại đây, dẫn đường cho Thái tử điện hạ.” Anh tỷ nhi rút tay ra, lại rút không được, vui vẻ trên khuôn mặt không giảm, lại lên tiếng gọi thiếp thân nha đầu của mình chính là Tiểu Đào.

Tiểu Đào đáp lời, hành lễ với Thái tử, Anh tử nhi dùng một tay còn lại giặt xuống một lạc tử trên người Tiểu Đào, rất kinh ngạc mà nói: “YAA.A.A.., Tiểu Đào, lạc tử này của người thêu thật là đẹp mắt.” Vừa nói, bàn tay nhỏ bé lại cựa quậy, cựa quậy một hồi, Thái tử không thể không buông lỏng tay của nàng.

Tiểu Đào một khuôn mặt hắc tuyến nhìn Anh tử nhi, lạc tử này nàng đeo ở trên người thật lâu rồi, tiểu thư tại sao bây giờ mới nhìn tới ah.

Khuôn mặt Anh tử nhi hứng thú nhìn lạc tử, lại là đột nhiên quay đầu nói với thái tử: “Thái tử ca ca, ta đi nhà bếp lấy thịt, trước để Tiểu Đào dẫn đường cho người ah, ta sẽ đến sau.”

Đang nói, nhanh chân bỏ chạy, sợ bị Thái tử bắt được.

Thái tử bất đắc dĩ cười, ngược lại thật sự theo Tiểu Đào đi đến Đông phủ.

Anh tử nhi thật sự chạy đến nhà bếp, kêu bà tử đưa thịt xương đầu, chính mình lại vui vẻ chạy đến hồ lớn trong sân bên viện của mình, hoa sen vừa nở, từng đợt hương sen thơm ngát, nàng cẩn thận từng li từng tí hái một cái lá sen đội lên đầu, nhắc vảy hương đến viện Thượng Quan Mai chạy, nàng rất lâu không thấy Linh tử nhi, một ngày nóng như vậy, nàng nhất định lại làm ổ trong phòng thêu thừa rồi.

Trong phòng Anh tử nhi, Dương ca nhi công đại công chúa vào, Uyển tử nhi như tiểu chủ nhân ra đón, thấy trên trán Dương ca nhi đầy mồ hôi, liền cầm khăn trên tay, đợi Dương ca nhi vừa đem công chúa đặt xuống, nàng liền đi ra phía trước, nhón chân, lau mồ hôi cho Dương ca nhi: “Ca ca, bên ngoài mặt trời độc hại như vậy, sao người lại chạy thể này? Nếu bị cảm nắng thì làm sao bây giờ? Sau này nếu muốn chơi, cũng phải chú trọng thân thể ah, cũng không nên tùy hứng.”

189. Chương 190: Phiên Ngoại 17

Edit: Nuxuku

Thượng Quan Mai ngồi ở trong chính phòng, đang xem sách trong tay, Linh tử nhi ngồi trên một cái ghế nhỏ thêu hoa, Linh tử nhi năm nay mười hai tuổi, so với Dương ca nhi nhỏ hơn mấy tháng, nhìn cũng mi thanh mục tú, mặt mày rất giống Lãnh Hoa Đường, chỉ là cái mũi nhỏ nhắn có chút mỏng, nhìn dịu dàng nhưng khắc bạc, rất giống Ngọc Nương.

Nàng an tĩnh ngồi đấy, vài lần nhướng mắt lên, cẩn thận nhìn Thượng Quan Mai, mẫu thân đọc trang sách này dường như đã một giờ rồi, lại không thấy nàng giở sang trang khác... Nàng lắc lắc đầu, thở dài, Lãnh thúc đi Tây Lương, đi một lần chính là hai năm, mà mẫu thân, kỳ thật vẫn rất quan tâm hấn a.

“Linh tử tử, Linh tử tử, chúng ta cùng nhau chơi nhảy dây.” Anh tử nhi nhảy về phía trước một cái, khuôn mặt nhỏ đỏ hồng, trên đầu còn đội một cái lá sen.

“Anh tử nhi, người... Người không phải là bị thẩm nương cấm...” Linh tử nhi tính tình dịu dàng trung thực, thấy Anh tử đến vào lúc này, thì rất lạ lùng.

“Tỷ tử...” Anh tử nhi mãnh liệt phẩy phẩy, che miệng Linh tử nhi, chỉ chỉ Thượng Quan Mai.

Linh tử nhi rút cổ, vẫn còn nhăn lông mày, nhìn Anh tử nhi muốn nói lại thôi.

Anh tử nhi cũng mặc kệ nàng, tiến lên hành lễ với Thượng Quan Mai: “Anh tử nhi thỉnh an bá nương.”

Thượng Quan Mai cười duyên dời ánh mắt từ theo sách qua trên người Anh tử nhi, sủng nịch mà lắc lắc đầu, đem lá sen rơi xuống trên vai nàng quăng ra, “Mẹ người đâu rồi? Lại đi đến cửa hàng buôn bán rồi hả?”

“Đúng vậy a, mẫu thân đi xem sổ sách rồi, bá nương, con muốn ăn ô mai canh, trời thật là nóng ah.” Anh tử nhi chỉ mặc một kiện bạc vân sam tử, mồ hôi đều thấm ra ngoài.

“Cái con mèo con kia, bá nương ngay lập tức sẽ kêu Thị thư đi làm.” Ở một bên Thị thư đã ăn mặc theo kiểu phụ nữ có chồng, vài năm trước, Thượng Quan Mai làm chủ gả nàng cho nhi tử của đại tổng quản, sau khi sinh con, vẫn ở trong phòng Thượng Quan Mai không thay đổi, trở thành quản sự nương tử trong phòng Thượng Quan Mai.

Thị Thư xoay người đi vào rồi, Anh tử nhi cười đến mắt híp lại, cọt cọt đến bên cạnh Thượng Quan Mai đang cầm sách xem.

Thượng Quan Mai bóp cái mũi nhỏ rất xinh đẹp của nàng, cười nói: “Hôm nay lại đùa nghịch cái trò quái gì đây? Chẳng lẽ thái tử lại tới?”

Anh tử nhi khó có được một chút không được tự nhiên, ở trong lòng Thượng Quan Mai vặn vẹo thân thể, nhỏ giọng nói: “Bá nương, người thật đúng là thần tiên, bất quá, có thể ngàn vạn lần không thể ẹ con biết ah, bà lại phạt con đọc sách nữa..., thuê thừa á.”

“Con gái, không biết nữ hồng thì không được nha, tương lai sẽ không gả đi được đấy.” Thượng Quan Mai liền cười nói.

“Vì cái gì phải học nữ hồng mới có thể gả ah, con không thích.” Anh tử nhi trề môi, mẩu thân mỗi ngày đều niệm cái câu này ah.

Thượng Quan Mai biết rõ Anh tử nhi trời sinh hiếu động, có chút cá tính của bé trai, tính tình cũng không biết giống ai, Cẩm Nương chính là trầm ổn nhẹ nhàng.

“Vậy cũng được, Anh tử nhi của chúng ta nhìn rất xinh đẹp, tương lai ah, sẽ không cần thêu, cũng có thể tìm được một vị hôn phu tốt đây này.” Thượng Quan Mai con mắt lại nhìn tới trang sách, lại là có chút tâm thần không yên, để Linh tử nhi cùng Anh tử nhi chơi đùa, chính mình tiến vào phòng trong.

Anh tử nhi thận trọng, thấy Thượng Quan Mai khoé mắt thoáng tia cô đơn, giật giật tay Linh tử nhi nói: “Lãnh thúc đã bao lâu không thư từ rồi?”

Linh tử nhi nghe được liền như một tiểu đại nhân thở dài, “Cũng có ba tháng rồi, Lãnh thúc... Sợ là... Tâm đã thành tro, mười năm rồi, mẩu thân luôn đối với ông ấy nhàn nhạt, ai, người nói, là một hòn đá, cũng sẽ tan chảy vì sự nhiệt tình đó”

“Đại tiểu thư, người học ở đâu cái giọng điệu đó vậy, nếu để Đại phu nhân nghe được, lại giảng ột hồi đó.” Thị Thư mỉm cười bưng ô mai canh đến, dùng chén nhỏ, làm cho Linh tử nhi cùng Anh tử nhi mỗi người một chén.

Một chén ô mai canh vào bụng, Anh tử nhi cảm thấy thần thanh khí sảng, cái nóng mùa hè tản đi không ít, nghiêng đầu, nhìn chăm chú Linh tử nhi một hồi lâu, con mắt xoay tròn loạn chuyển.

Linh tử nhi không biết nàng suy nghĩ cái gì, cười cười chọc xuống tay của nàng, lại hỏi: “Người như thế này đích thị là nhờ thái tử điện hạ giúp, một thời gian nữa chắc sẽ đem người đưa đi luôn?”

Anh tử nhi nghe thấy liền nhú mày, nàng thật là thích thái tử đấy, thái tử đối xử với nàng đặc biệt tốt, cho tới bây giờ đối với nàng chính là có cầu tất ứng (có xin thì có cho), chỉ cần nàng vui vẻ, tất cả đều tìm cách làm cho nàng, Anh tử nhi mới mười tuổi, đối với chuyện cảm tình còn có chút ngây thơ, nhưng nàng biết rõ, mẩu thân là không thích nàng cùng thái tử quá thân cận, ca ca bị công chúa đuổi đến chạy lung tung, mẩu thân không có phản đối, nhưng mẩu thân đối với công chúa không thân cận giống như đối với Uyển tử nhi, một điểm này, nàng có thể nhìn ra được, chỉ là, không biết rõ?

Linh tử nhi nói như vậy, Anh tử nhi lại có chút không đành lòng trong nội tâm, có chút lo lắng, thái tử sẽ không thực sự ở nhà Tam thẩm đợi nàng chứ.

Lo lắng, có chút ngồi không yên, tính tình của nàng vốn là chạy nhảy, nghĩ cái gì thì làm như vậy, đứng lên muốn đi ra ngoài, lại bị Linh tử nhi kéo lại.

“Ở lại chơi một lát a, ta... Mẹ ta nàng...” Linh tử nhi trong mắt có cầu xin.

Anh tử nhi cảm thấy ngạc nhiên, khó hiểu nhìn Linh tử nhi, tình trạng của bá nương cùng Lãnh thúc trở thành tâm bệnh của cả phủ rồi, người lớn đều không biện pháp, nàng đã sớm quen, Linh tử nhi như thế là

muốn làm cái gì?

“Chúng ta nghĩ biện pháp, để cho Lãnh thúc có thể đưa thư trở về cũng tốt ah.” Linh tỷ nhi mặt đau khổ nói.

Anh tỷ nhi nghe được mắt sáng ngời, Linh tỷ nhi tính tình ổn trọng, bình thường không nói chuyện như thế, nàng kéo kéo mình nói như vậy, nói không chừng cũng có chút ít biện pháp rồi. Chỉ là trong tâm nàng đang quan tâm đến thái tử, liền rút khỏi tay Linh tỷ nhi nói: “Đi, chúng ta đi đến nhà Tam thẩm đi.”

Linh tỷ nhi thính được trong mắt lóe lên ánh sáng, lập tức cười đứng dậy: “Người không phải bảo thái tử đến Đông trong phủ chứ?”

Anh tỷ nhi không nói chuyện, chỉ kéo nàng đi ra ngoài, Thị Thư đuổi theo, Anh tỷ nhi nhanh chóng ngăn cản nàng, “Chúng ta đi Đông phủ á..., người không cần theo.”

Thị Thư liếc nhìn Linh tỷ nhi, Linh tỷ nhi đối với nàng gật gật đầu, Thị Thư liền cầm đưa cái dù, để tiểu nha đầu giữ giúp.

Đi bên cạnh, Linh tỷ nhi liền đem ý nghĩ của mình nói cho Anh tỷ nhi, Anh tỷ nhi nghe được gật đầu, hai mắt thật to vừa đen lại sáng, bên trong loáng loáng loé lên hào quang.

Chờ đến Đông phủ, hai người gần như đã thương lượng xong rồi, chỉ là, việc này còn phải nhờ Dương ca nhi giúp đỡ, vì hai tiểu cô nương xuất phủ cũng không quá thuận tiện.

Lại nói Dương ca nhi công công chúa sau khi vào phòng, Uyển tỷ nhi liền như nữ chủ nhân, để tiểu nha đầu bưng nước mơ lạnh đến, tự tay rót cho Dương ca nhi một chén, lại để tiểu nha đầu đưa một chén cho công chúa, chính mình lại không dùng, chỉ cầm khăn ngồi bên cạnh Dương ca nhi, thỉnh thoảng lau khóe miệng cho Dương ca nhi.

Dương ca nhi tựa hồ quen với việc nàng như vậy, thần sắc rất tự nhiên, có lúc còn vươn đầu, đưa sát cho Uyển tỷ nhi.

Công chúa thấy vậy trong mắt rất nhanh muốn bốc hỏa rồi, lại không tốt nổi giận lần nữa trước mặt Dương ca nhi, sợ hấn càng không thêm nhìn đến mình, chỉ phải nhờ ma ma giúp, hung hăng trừng mắt Uyển tỷ nhi.

Uyển tỷ nhi giống như không nhìn thấy, vẫn mỉm cười, thanh âm nhu hoà hỏi Dương ca nhi: “Đại ca ca, hôm qua làm cho người một cái túi thơm để đeo trên người? Hương liệu trong đó có thể đuổi côn trùng đi, mang theo khi ngủ có thể không bị con muỗi cắn nha.”

Dương ca nhi nhếch miệng cười cười, từ phần eo móc ra một cái túi hương nhỏ tinh xảo, quơ quơ trước mặt Uyển tỷ nhi nói: “Vẫn mang, mùi này ta rất thích, Uyển muội muội, người làm cho ta thêm mấy cái, ta đưa một cái cho thái tử.”

“Nhưng mà, hương liệu không có, ta được lại đi thu thập, lần tới a.” Uyển tỷ nhi trên khuôn mặt bộ dáng tươi cười không thay đổi, nhưng cái miệng nhỏ nhắn thoáng cắn nhẹ một phát, nàng làm túi thơm làm sao có đạo lý nào mà đưa cho người con trai khác, Dương ca nhi này, càng ngày càng không chấp nhận được rồi.

Mặt nhỏ của công chúa càng đen, nhưng nghe Dương ca nhi nói muốn đem túi thơm Uyển tỷ nhi làm đưa cho thái tử, trên khuôn mặt thoáng hoà hoãn đi chút ít, chỉ là vẫn buồn bực không vui.

“Dương ca ca, trong cung được liệu xua đuổi côn trùng rất nhiều, hôm nào ta làm cho người mười cái túi thơm, so với những cái trong dân gian kia còn tốt hơn bao nhiêu lần.” Công chúa hất cằm lên, cao ngạo nhìn Uyển tỷ nhi.

Trên khuôn mặt Uyển tỷ nhi buồn bã, trong mắt liền bay lên một tầng hơi nước, đầu cúi xuống dưới

Quả nhiên Dương ca nhi nhíu mày, hấn thật không thích nhất chính là công chúa lấy thân phận để “đề” người, khoe khoang vật dụng công chúa, lạnh lùng mà liếc xéo công chúa, “Ta cũng không phải người trong cung, dùng quen vật dụng dân gian rồi, đồ trong cung cái gì cũng quá mức quý khí, ta dùng không nổi đâu.”

Công chúa bị hấn nói xiên, nước mắt đã nhanh trào ra, ủy khuất cắn cắn môi, thật lâu mới hít một hơi nói: “Người... Người là thể tử giã thân Vương, sao lại so sánh với bình dân như vậy, thân phận rất cao quý,

người không nên tự hạ thấp thân phận làm gì? Hẳn là cùng người không biết cao thấp ở cùng một chỗ lâu ngày, ngay cả thân phận cũng nhận không rõ rồi hả?”

Dương ca nhi nghe được giận dữ, đứng phắt dậy, đối với công chúa nói: “Thần hành lễ với công chúa điện hạ, mới vừa rồi thất lễ, thỉnh công chúa giáng tội.”

Công chúa tức giận đến mặt trắng bệch, cũng đứng dậy, chỉ vào mũi của hắn nói: “Người... Người biết rõ ta không phải ý tứ này, người... Người làm tức chết ta rồi.” Vừa nói vừa đập mạnh chân.

“Hừ, thần mặc kệ công chúa là cái ý gì, thần so sánh không được với công chúa tôn quý, trong nhà lại nhiều người thân phận thấp tiện, không dám làm dơ thân phận công chúa, thỉnh công chúa vẫn nên trở về a.” Dương ca nhi mặt nhỏ phồng căng lên, nói chuyện cũng ngang tàng thô bạo, hẳn từ nhỏ chính là nhân vật không chịu thua kém, vừa nói chuyện với công chúa vừa ngượng nghịu nhìn Uyển tỷ nhi, hẳn luôn luôn xem Uyển tỷ nhi là muội muội, làm sao mà để nàng bị khi dễ được.

Công chúa tức giận đến tái mét, mà Dương ca nhi cũng đã đem lễ nghĩa ra rồi, nàng phát tác không được, xoay người, nàng vừa khóc vừa chạy ra ngoài.

Uyển tỷ nhi cuối đầu xuống càng thấp, khóe miệng kéo lên cao, lại cực lực không để chính mình cười thành tiếng, Dương ca nhi thấy công chúa đi rồi, cũng thấy không muốn đuổi theo, lại gõ đầu Uyển tỷ nhi một phát: “Lần tới nhìn thấy nàng, đừng có chọc tức nàng, nàng chỉ là có chút tình tình hay sai sử người khác mà thôi, các người phải thông cảm để chơi cùng nhau.”

Uyển tỷ nhi nhếch miệng, sờ đầu, lại lo lắng nói: “Dương ca ca, người sẽ không muốn túi thơm của nàng phải không?”

“Vì cái gì không được, trong cung cái gì so với trong phủ của chúng ta đương nhiên đều tốt hơn, cái kia túi thơm là do trong cung thêu...” Dương ca nhi nhìn Uyển tỷ nhi như nhìn quái vật, không thiếu nói.

“Không được muốn, người dám muốn ta sẽ khóc cho người xem...” Uyển tỷ nhi vành mắt chợt hồng, thanh âm đang yêu trách mắng.

” Túi thơm trong cung, một cái ít nhất cũng bán được năm lượng bạc, người cũng biết mẹ đem tiền tiêu vật của ta quản chặt muốn chết, ta thế nào cũng phải để dành được một ít tài lộ ah.” Dương ca nhi lại là không giận, tiếng nói mềm nhẹ dụ dỗ Uyển tỷ nhi nói, Uyển tỷ nhi không hay phát hỏa, nhưng một khi phát hỏa rồi, hẳn vẫn có chút sợ nàng.

190. Chương 191: Phiên Ngoại 18

Uyển tỷ nhi nghe được thì nín khóc mỉm cười, bĩu môi, dáng vẻ đắc ý sau khi giành chiến thắng, Dương ca nhi rất bất đắc dĩ xoa đầu nàng: “Người nha, đã cùng công chúa ầm ĩ vài năm rồi, nàng tùy hứng, người thì tính trẻ con, đầu kim đầu với râu bắp, không thể nhường nhau chút ít à?”

“Ta chính là không thích cái dáng vẻ cao cao tại thượng của nàng, công chúa thì rất giỏi sao? Hừ, bá nương nói, con người sinh ra đều ngang hàng nhau, thân phận địa vị bất đồng, bất quá là cái vỏ bề ngoài của thể tục mà thôi, người nha, phải mạnh mẽ lên mới được.” Uyển tỷ nhi đáng yêu ngây ngô kéo kéo tay áo Dương ca nhi, lời nói ra giống như bộ dáng tiểu đại nhân.

Dương ca nhi cười vuốt cái mũi của nàng: “Mẹ ta nếu nghe người nói những lời này, nàng sẽ lại đến dạy người thứ khác, ngày mai nàng lại sẽ nói một từ khác nữa.”

“Đúng vậy, ngày đó khi dạy ta bà ấy nói, con gái là dịu dàng mềm yếu nhất, thì phải được thương yêu nhất trong nhà.” Uyển tỷ nhi cười đến mắt nhỏ cong cong, lộ ra tám cái răng nhỏ trắng tinh.

Dương ca nhi nghe được cười ha ha, “Vậy khẳng định là bởi vì Tứ nhi cô cô đối với Tuấn ca nhi tốt hơn người, nên mẹ ta bệnh vực kẻ yếu đây mà.”

Đệ đệ của Uyển tỷ nhi là Tuấn ca nhi mới bốn tuổi, nhìn hỏ đầu hỏ não (khỏe mạnh kháu khỉnh), rất là khả ái, nghịch ngợm như con quay, Tứ nhi bởi sinh cho Lãnh Khiêm trưởng tử, liền đối với hần có chút cưng chiều, đối với Uyển tỷ nhi lại nghiêm khắc hơn một chút, Cẩm Nương nhìn thấy liền không đồng ý, vì chuyện đó, liền nói với Tứ nhi vài câu.

Khi hai người đang nói chuyện, liền nghe bà tử giữ cửa ở bên ngoài thi lễ: “Tiểu nhân thỉnh an thái tử điện hạ, thỉnh an trưởng công chúa.”

Dương ca nhi nghe thấy, khóe miệng có chút nhếch lên, Uyển tỷ nhi lại bĩu môi, giật giật ống tay áo Dương ca nhi nói: “Nếu không, ta đi nhận lỗi với nàng ấy, vốn là ta cố ý làm nàng ấy tức giận.”

Dương ca nhi lại mở mở tay: “Không cần, người làm được như vậy rất khá, chúng ta không thể cùng nàng kết thâm giao rồi, ai cũng không cần phải chịu đựng sự tức giận của nàng.”

Uyển tỷ nhi nghe được trong mắt lại có chút bất an, Dương ca nhi sờ đầu của nàng, để nàng an tâm.

Ra đến bên ngoài, quả nhiên thái tử dặt tay công chúa đang khóc đến mắt sưng đỏ, trưởng công chúa vừa thấy Dương ca nhi liền vịn vịn thân thể, tức giận được thềm không nhìn hần.

Dương ca nhi nhíu chặt lông mày, nhướng mày thái tử.

Thái tử có chút khó xử, lại đối với Dương ca nhi trừng hai mắt, Dương ca nhi xem thường hừ mũi một tiếng, “Kiền ca ca muốn cùng ta đến ngồi bên bàn hay không?”

Thái tử nghe được nóng nảy, trưởng công chúa rất được hoàng hậu yêu thương, phụ hoàng mẫu hậu đều xem nàng như châu như bảo, nếu một hồi nữa hồi cung, nàng vừa khóc mếu, chính mình cũng khó tránh bị trách phạt.

Dương ca nhi lại nhìn cũng không nhìn trưởng công chúa, kéo thái tử hướng đến thư phòng nhỏ của mình mà chạy.

Công chúa tức giận đạp mạnh chân, nàng hiện tại cũng lớn rồi, ra khỏi cung không thể tùy tiện như lúc trước, phải đi theo thái tử mới có được đi một chuyến, nhưng bây giờ thái tử cũng có công việc phải làm, rất bận rộn, không giống như trước đây đến Giản thân vương phủ thường xuyên, thật vất vả mới gặp được Dương ca nhi một lúc, hần lại cứ đối tốt với Uyển tỷ nhi trước mặt mình, công chúa tâm cao khí ngạo làm sao mà chịu được, đương nhiên là tức giận, nhưng Dương ca nhi căn bản không để ý tới nàng, cũng không giống với quá khứ, thấy nàng tức giận liền la mắng nàng...

Trong nội tâm vẫn không bỏ qua, xoay người, cũng theo hướng thư phòng đuổi theo.

“Công chúa, thư phòng ở tại ngoại viện, người là nữ nhi, đi ngoại viện cũng không hay, nếu ngài không biết lễ nghĩa mà xông ra ngoài, bá phụ bá mẫu sẽ khó mà tha thứ đó.” Uyển tỷ nhi đứng lúc mà nhắc nhở nàng.

Công chúa nghe được, tức giận dừng bước, quay đầu hung hăng trừng mắt liếc nhìn Uyển tỷ nhi, cười lạnh nói: “Hiện tại người hài lòng chưa, Dương ca ca không để ý tới ta nữa rồi.” Đang nói, nước mắt lại chảy ra.

Uyển tỷ nhi nghe thấy liền tức giận, nhưng thấy công chúa phơ nể đến đỏ hồng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tất cả đều là nước mắt, không khỏi lại mềm lòng, đám con gái từ nhỏ đến lớn chơi với nhau, công chúa dù lớn hơn nàng mấy tháng, nhưng so với nàng còn tùy hứng hơn, tính tình cũng không phải xấu, rất trong sáng đơn thuần, nếu không có Dương ca nhi, đám con gái có khi cũng trở thành bạn tốt của nhau.

“Người lúc nào cũng như vậy, nói hay ba câu liền làm cho hần tức giận, hần tất nhiên là không muốn để ý tới người rồi, kỳ thật ah, hần... Cũng rất quan tâm người mà, chỉ là nếu người cứ lấy thân phận công chúa ra, tất cả đều muốn hơn hần, chắc chắn hần sẽ đối xử với người khác liền, người mặc dù là công chúa, nhưng hần là nam tử ah, nam tử luôn sĩ diện.” Uyển tỷ nhi thở dài, thanh âm nhàn nhạt, giống như là mang theo chút ít bất đắc dĩ.

Công chúa nghe thấy kinh ngạc nhìn Uyển tỷ nhi, Uyển tỷ nhi làm trong lòng nàng xúc động, chẳng qua mình cùng Dương ca nhi bất hòa, Uyển tỷ nhi không phải sẽ càng cao hứng sao? Tại sao còn chỉ điểm ỳnh?

“Người... Tại sao lại muốn nói với ta việc này, người... Không phải...” Công chúa có chút nhăn nhó, bất quá, nàng thẳng tính, không thích vòng vo, người ta đối với nàng tốt, trong lòng nàng liền biết, cũng không thích

cất giấu trong lòng.

“Đúng vậy, ta cũng thích Dương ca ca, nhưng mà, chúng ta âm ỉ không ít năm rồi, người thấy không, mỗi lần Dương ca ca thấy chúng ta làm âm ỉ, hắn cũng rất phiền, ta không thích đáng về cau mày của Dương ca ca, ta thích nhìn thấy hắn cười.” Uyển tỷ nhi lại trừng mắt với công chúa, mỗi lần mình cùng Dương ca ca ở cùng một chỗ, Dương ca ca đều cười rất vui, nhưng chỉ cần công chúa đến, không khí thoải mái ngay lập tức biến mất, nàng cũng biến thành con nhím xù lông, không có chuyện gì cũng sẽ xỏ công chúa vài câu, mà công chúa, giống như thuốc súng, chỉ một điểm nhỏ, luôn ra về trong sự bực bội, rất nhàm chán.

“Nhưng mà... Hắn luôn bảo vệ người, lại cũng không để ý ta, hắn... Hắn không công bằng nha.” Công chúa vẫn cảm thấy ủy khuất, lại là đem tất cả oán khí trong lòng của những ngày trước nói ra.

“Ta ở trong lòng hắn, cũng quan trọng giống như Anh tỷ nhi, hắn đương nhiên là muốn bảo vệ ta, còn người, luôn lấy cái giá đỡ công chúa ra, toàn bộ người ở Đại Cầm đều bảo vệ người rồi, hắn cảm thấy không cần đến hắn nữa.” Uyển tỷ nhi có chút phiền, rõ ràng công chúa lớn hơn nàng, nhưng tại sao cứ như con nít vậy.

“Người... Người lại khi dễ ta, người...” Công chúa lại dậm mạnh chân, khuôn mặt tức giận hồng hồng, lời này của Uyển tỷ nhi hơi nặng, nàng có chút chịu không nổi.

“Thôi, thôi, thôi, người đang tức giận, lời của ta nói người sẽ nghe không vào, hiếm khi ta có được lòng tốt, mới nói với người việc này, người trở về cẩn thận suy nghĩ lại, xem ta nói như vậy có đúng hay không, nghĩ kỹ xong, người lại đến, sửa lại tật xấu kia của người, nhìn xem Dương ca ca sẽ đối xử với người khác một chút.” Uyển tỷ nhi nhanh chóng khoát tay, chính mình nâng váy đi ra khỏi phòng Anh tỷ nhi, hướng trong sân Linh tỷ nhi đi.

Công chúa giật mình đứng tại chỗ một mình, gương mặt nhỏ nhắn đen thui, nhìn bóng lưng Uyển tỷ nhi rời đi, như có điều suy nghĩ.

Uyển tỷ nhi mới đi không xa, liền đụng phải một khuôn mặt hưng phấn của Anh tỷ nhi cùng Linh tỷ nhi, vừa nhìn thấy Uyển tỷ nhi đến, Anh tỷ nhi liền kéo lấy Linh tỷ nhi cùng chạy về phía trước, kéo lại tay Uyển tỷ nhi nói: “Chúng ta đang bàn một chuyện đại sự, người có muốn tham gia không?”

Uyển tỷ nhi nghe, rất thích thú, vừa mới nãy cùng công chúa âm ỉ rất không thoải mái, vội hỏi: “Tham gia, tham gia, có chuyện đại sự nào có thể thiếu ta.”

“Chúng ta cùng đi đến thư phòng của Dương ca ca đi, việc này ah, còn phải có ca ca giúp mới được.” Anh tỷ nhi dùng một bộ dáng ta biết ngay người sẽ đồng ý mà nhìn Uyển tỷ nhi, kéo hai tiểu cô nương đi đến ngoại viện.

Linh tỷ nhi cùng Uyển tỷ nhi đồng thời kéo lấy nàng: “Không được nha, thư phòng của Dương ca ca chỉ ở ngoại viện, chúng ta làm thế nào có thể đi?”

“Có cái gì đâu..., chúng ta là ba người cùng đi, cũng không phải đơn độc một người, lại nói, đó là thư phòng của anh trai của ta, ta là muội muội tại sao không đi được? Yên tâm đi, nếu mẹ biết, ta sẽ một mình chịu trách nhiệm là được.” Anh tỷ nhi không quan tâm, trên người của nàng có sự thanh thoát tự nhiên của Cầm Nương cùng sự tùy tiện của Lãnh Hoa Đình, một bộ dáng không quan tâm, mẹ nói, phong tục, đó là các quy tắc, mà các quy tắc là do con người đặt ra, để mọi người giao tiếp với nhau dễ dàng hơn.

Hai nữ hài tử vẫn có chút do dự, nhất là Uyển tỷ nhi, nàng mới vừa nhắc nhở công chúa không thể đi đến ngoại viện, việc này mình biết mà còn cố tình vi phạm, một hồi nếu để công chúa biết, không chừng lại tưởng mình có cái ý đồ gì đây này.

“Vẫn không nên đi a, chậm chút nữa lúc Dương ca ca trở về phòng ăn cơm, chúng ta sẽ tìm hắn cũng được. Mới vừa rồi, ta thấy thái tử điện hạ cùng Dương ca ca cùng đi đến thư phòng”. Uyển tỷ nhi khuyên nhủ.

Linh tỷ nhi vốn cũng không đồng ý đi, nhưng nghe Uyển tỷ nhi nói thì con mắt sáng ngời, ngược lại kéo lấy tay Anh tỷ nhi nói: “Uyển muội muội không tiện đi, vậy thì lần tới a, Anh muội muội, tỷ tỷ biết người đối với ta rất tốt, một hồi ta trở về phòng, lại khuyên nhủ mẹ ta, chỉ là... Ta chỉ sợ...”

Anh tỷ nhi nghe lời này, liền thả tay Uyển tỷ nhi: “Cũng đúng, Tứ cô cô lại đối với người rất nghiêm khắc, người không nên đi theo chúng ta, ta cùng Linh tỷ tỷ hai người đi là được rồi, một hồi trở về, lại kể cho

người biết là được.”

Uyển tỷ nhi nghe liền liếc nhìn Linh tỷ nhi, lông mày hơi nhăn lại, nhưng cũng không hề kiên trì, “Vậy thì được, ta sẽ không đi, mẹ ta còn muốn kiểm tra nữ hồng của ta nữa, ta thêu mấy cái khăn còn lệch mũi kim, ta đi làm lại đây.”

Anh tỷ nhi kéo lấy tay Linh tỷ nhi, hai người cẩn thận đến Thuý Hoa môn, thừa dịp bà tử giữ cửa không chú ý, hai người liền lén vào.

Thư phòng của Dương ca nhi cách Thuý hoa môn không xa, ngay bên cạnh thư phòng của Lãnh hoa Đình, bây giờ trở lại đúng là không tốt, hạ nhân giữ cửa đều có chút mệt mỏi, khí trời cũng nóng, thủ vệ bên ngoài thư phòng của Dương ca nhi sợ là đã trốn đến nơi nào đó ngủ rồi, đều không ở đây, Anh tỷ nhi vui vẻ, đang muốn kéo Linh tỷ nhi vào, Linh tỷ nhi lại là nhỏ giọng nói bên tai nàng: “Anh muội muội, mới vừa rồi ở trong phòng Tam thẩm, thái tử điện hạ giống như có lời muốn nói với người, chỉ là bị công chúa kéo đi, cũng không biết hẳn muốn nói cái gì với người đây?”

Anh tỷ nhi nhún vai, khoát tay nói: “Ta làm sao biết được, một hồi nữa hỏi hẳn không phải là được rồi sao?”

“Ta thấy thái tử đối với người giống như có ý tứ, Anh tỷ nhi, người...” Linh tỷ nhi con mắt lóe sáng, đùa giỡn nhìn Anh tỷ nhi.

Anh tỷ nhi rốt cuộc mới mười tuổi, da mặt mỏng, tâm tư thái tử đối với cửa nàng, toàn bộ trong phủ đều biết, chỉ là tất cả đều giả bộ không biết, không ai chọc vào cái cửa giấy (không dám nhiều chuyện), Linh tỷ nhi nói một câu chọc vào vấn đề, trên mặt của nàng liền có chút chịu không được

191. Chương 192: Phiên Ngoại 19

“Linh tỷ tỷ, người nói cái gì vậy, ta làm cái gì gió gì mà quân hắn có tâm tư gì với ta, ta chỉ xem hắn là ca ca thôi.” Anh tỷ nhi mặt nhỏ đỏ hồng, trong lòng có chút khó chịu.

“Nhìn đi, vừa nói tới mặt người đã hồng rồi, còn nói không phải, mới vừa rồi ở trong phòng Tam thẩm, ta có thể cảm thấy ánh mắt thái tử điện hạ nhìn người có chút không giống bình thường.” Đang nói, ánh mắt liền nhìn về phía tiểu hổ ngọc trên cổ Anh tỷ nhi đang mang, trong ánh mắt mang theo nụ cười bốn cợt.

Má Anh tỷ nhi càng hồng, lúc trước thái tử đưa hổ ngọc cho nàng, nàng thật thích cái này, nên thuận tay đeo lên, nhưng mà... “Này... Ta cũng chỉ là cảm thấy đẹp mắt mới cầm lấy.” Nàng nhỏ giọng giải thích, lại hoàn toàn không nghĩ tới, Linh tỷ nhi làm sao lại biết rõ cái này là do thái tử đưa.

“Ách, hẳn là, cái này cũng là thái tử tặng hay sao? Thật xinh đẹp ah.” Linh tỷ nhi hình như lúc này mới hiểu nguồn gốc của vật đang đeo này, trong ngữ khí mang theo tia lạ lùng, trong mắt lại khó dấu vẻ hâm mộ.

“Người cảm thấy đẹp mắt, vậy thì cho người nè.” Anh tỷ nhi có chút không đành, nhưng nàng lại không muốn để Linh tỷ nhi càng hiểu lầm nàng đối với thái tử cũng có tâm ý, đành phải nhịn đau cắt ái (miễn cưỡng từ bỏ thứ mình yêu thích), tháo cái dây đang đeo xuống, đưa cho Linh tỷ nhi.

Linh tỷ nhi vội đẩy tay nàng trở về: “Cái này t không thể lấy, cái này là người ta tặng cho người, sao ta lại lấy vật quan trọng thế a, muội muội mau mau thu lại, một hồi nữa để thái tử thấy cũng không hay, hẳn rốt cuộc vẫn là thái tử, mặt mũi của hoàng gia, người cũng không thể đem vật hắn thưởng cho người tùy tiện tặng người khác.”

Anh tỷ nhi cũng không miễn cưỡng, thu hồi sợi dây trong tay lại, lại nói như thế nào cũng không chịu đeo tiếp, Linh tỷ nhi thấy nàng buồn bực, chọc chọc trán nàng và nói: “Không phải nói muốn đi tìm Dương ca ca sao? Nếu ở nơi này phơi nắng, một hồi nữa sẽ phải đi gặp đại phu mắt.”

Tính tình Anh tỹ nhi vốn thoải mái, chốc lát liền đem những điều không thoải mái bỏ ra sau đầu, thay đổi sắc mặt, kéo tay Linh tỹ nhi tiến vào thư phòng.

Thái tử cùng Dương ca nhi đang nhìn nhau chăm chăm, thì thấy Anh tỹ nhi sắc mặt phơn phớt hồng, như quả táo chín mọng, khả ái lại mê người, nhìn là rất muốn cắn một ngụm ah, bên trong ánh mắt hần liền mang theo tia vui vẻ, Anh tỹ nhi chạm phải đáy mắt ôn nhu chứa một đóm lửa nhỏ ở bên trong của thái tử, trong lòng liền rơi lộp bộp, vội vàng đảo ánh mắt, trên khuôn mặt lướt qua một tia không được tự nhiên, thái tử cảm thấy kỳ quái, từ khi Anh tỹ nhi sinh ra đến giờ, hần vẫn thường dẫn nàng đi chơi, Anh tỹ nhi vô cùng thẳng thắn và hào phóng, cũng không làm thái độ ông ọ, hôm nay tại sao... Lại xem xét phía dưới cổ nàng, không thấy tiểu hổ ngọc đưa tặng nàng vừa rồi, trong tâm liền có chút ít phát lạnh, lông mày kiếm hơi nhăn lại.

Dương ca nhi lại không kiên nhẫn, đứng lên nói với Anh tỹ nhi: “Người là đang bị mẹ cấm túc đó, người không chịu phạt thì cũng thôi đi, gan cũng lớn quá, lại chạy đến bên ngoài thư phòng, coi chừng mẹ biết, sẽ phạt càng lợi hại hơn.”

“Không ai nhìn thấy đâu, người không nói, ta không nói, Linh tỹ tỹ cũng không nói, làm sao mà mẹ biết được.” Anh tỹ nhi thờ ơ trề miệng nói.

“Người không sợ ta sẽ nói sao?” Ca ca tỹ tỹ đều nói xong rồi, nhưng lại không có phần của mình, thái tử cảm thấy buồn cười, tiểu cô nương hình như không được cao hứng, không biết là lại gây chuyện ở đâu rồi.

“Điện hạ làm sao mà bán đứng muội muội được, nếu là Dương ca ca chắc sẽ lỡ lời, nhưng điện hạ cũng không có khả năng sẽ bỏ Anh muội muội chịu phạt, đúng không?” Linh tỹ nhi không đợi Anh tỹ nhi đáp lời, lại nghiêng qua cười cười liếc nhìn Anh tỹ nhi, nói với thái tử, đôi mắt thật to chứa ý cười nồng đậm.

Lời này thái tử nghe thấy rất dễ chịu, không khỏi liếc nhìn Linh tỹ nhi nhiều hơn một cái, đối với Anh tỹ nhi nói: “Là như vậy sao?” Lúc nói chuyện, trong mắt chứa đầy sùng nịch vui vẻ.

Anh tỹ nhi nhéo cái mũi của mình làm mặt xấu với thái tử, bộ dáng cực kỳ giống tiểu hồ ly, lại lui đến phía sau Dương ca nhi nói: “Đó là đương nhiên ah, điện hạ giống như ca ca, người rất thương ta, dù ta không tin ca ca cũng sẽ tin người nha.”

Thái tử nghe ánh mắt ngưng đọng, trong tâm thoáng qua một tia gợn sóng, Anh tỹ nhi còn nhỏ, đối với chuyện tình cảm sẽ rất hồ đồ, sẽ xem hần là ca ca, bất quá, như vậy cũng tốt ah, dù sao hần trước cứ giữ lấy, kiên nhẫn đợi nàng trưởng thành, người khác nha, ai cũng đừng mơ tưởng tiếp cận nàng, từ khi hần bắt đầu hiểu chuyện, hần đã đưa ra quyết định, Anh tỹ nhi, là của hần.

Những năm này, phụ hoàng càng không che giấu tâm tư nữa rồi, tình ý đối với Vương thẩm ngay cả hần cũng nhìn thấy, mẫu hậu lại càng có thể nhìn ra, cũng may Vương thẩm khôn khéo, đem quan hệ của Giản thân vương phủ cùng hoàng thất xử lý thỏa đáng, cũng không quá thân cận, lại không bất hòa, trong lúc thân cận, nhiều nhất, chính là dựa vào tiểu bối như hần để duy trì, còn chính mình thì mấy tháng mới tiến cung một lần.

Mà Giản thân vương thúc nữa, thì càng tuyệt, chỉ cần là Vương thẩm tiến cung, hần chính là nghĩ ra tất cả biện pháp để ở cùng một chỗ, cho dù đang lúc có chuyện phải làm, hần cũng có thể nghĩ cách để phân thân, không phải Lãnh khiêm thúc thúc, thì là Bạch đại nhân, tóm lại, giữa Vương thẩm cùng phụ hoàng, những năm này đều rất bình tĩnh, thái tử thường thường có thể thấy trong mắt phụ hoàng có một chút không cam lòng, hần... Không muốn giống như phụ hoàng, chỉ cần là mình thích, dù khó khăn cỡ nào, cũng phải đạt được.

Thái tử cười đến ôn nhu, giống như gió xuân thổi qua mọi người, Linh tỹ nhi giật giật tay Anh tỹ nhi nói: “Anh muội muội của chúng ta thật đúng là biết nói chuyện đó, trách không được điện hạ thiên vị cưng chiều muội muội, có cái gì tốt cũng chỉ thưởng uội muội, không giống tỹ tỹ ta, ngu xuẩn ngốc nghếch, Dương ca ca, người sau này cần phải chăm sóc ta, ta chỉ có một mình người là ca ca thôi đó.” Lời nói giận dỗi, ánh mắt xinh đẹp lưu luyến trên người thái tử, thần sắc tức giận cũng rất khả ái.

Thái tử bị nàng nói vậy thì ngượng nhùng, liền tháo xuống một khối ngọc bội trên người mình: “Linh muội nói đùa, lúc trước không phải không có dịp gặp mặt sao? Cái này là vật ta thường đeo trên người, thưởng cho người đó.”

Linh tỷ nhi con mắt sáng ngời, bước lên phía trước tạ lễ, một đôi tay trắng như ngọc cẩn thận nhận lấy ngọc bội thái tử đưa cho nàng, cung kính lại thành thực, bên môi dần theo nụ cười cuốn hút, cẩn thận đem ngọc bội cất vào.

Anh tỷ nhi nhìn liền cười nói: “Vậy thì tốt rồi, thái tử ca ca cũng tặng lễ vật cho ngươi ah, sau này không cần nói hăm mộ ta nữa.”

Thái tử nghe thấy lại liếc nhìn Linh tỷ nhi, mỉm cười, không nói chuyện.

Linh tỷ nhi đứng lúc cũng nhìn lại, bốn mắt nhìn nhau, thái tử tao nhã di chuyển ánh mắt, lại nhìn lại, liền giúp đỡ Anh tỷ nhi nói: “Bất kể như thế nào, thái tử ca ca có cái gì tốt, sẽ dành uội muội ngươi trước tiên, chính là Anh muội muội ngươi có cái gì tốt, chỉ cần nhớ kỹ thái tử ca ca là ta đây thì tốt rồi.”

Anh tỷ nhi nghe xong thì hướng hần nhếch mũi, nhẹ nhàng nói: “Ê rằng ah, ê rằng, ca ca, ngươi không thấy ê rằng sao?” Nói xong, thì cười khanh khách đứng dậy.

Dương ca nhi bất đắc dĩ mà gõ đầu nàng, nhưng vẫn tiếp lời: “Hôm nay nóng bức, ngươi đến chỗ ca ca đây là có chuyện gì?”

“Đương nhiên là có chuyện ah, bằng không thì, cũng không mạo hiểm đến tìm ngươi rồi, bất quá...” Vừa nói đến chuyện đó, Anh tỷ nhi liền có chút hưng phấn, thần sắc cũng trở nên thần thần bí bí, nói một nửa, thấy thái tử ở đây, lại dừng lại.

Thái tử thấy liền nhăn lông mày, trong lòng có chút mất mát, Linh tỷ nhi lại thu nụ cười lại, nói: “Vốn là ta đến cầu xin ca ca làm một việc này, điện hạ nếu là chịu giúp, thì sẽ rất tốt, nhất định sẽ chơi rất vui đấy.”

Thái tử nghe thấy thì thích thú, mất mát trong lòng cũng đã biến mất, có thể tham dự chuyện của Anh tỷ nhi, hần rất thích.

“Là cái gì, nhanh nói đi.” Dương ca nhi lại khó có được sự trầm ổn, hiện tại lại biến thành trái cầu không ngừng chuyển động, lại vụng trộm chạy đến trong thư phòng, tất nhiên là không tiện để người lớn biết, cái chuyện này nên thận trọng một chút mới được ah.

Linh tỷ nhi liền đem sự tình chính mình cùng Anh tỷ nhi đã thương lượng nói ra, thái tử nghe thấy nhủ mày, hần thực sự tham dự không tốt lắm, tính tình Anh tỷ nhi dù có chút tùy tiện, nhưng vẫn phân biệt được nặng nhẹ, trách không được, nàng mới vừa rồi không muốn nói với mình, nay kéo mình vào, có một số việc sẽ thay đổi, mà sự tình lại liên quan đến mặt mũi hoàng gia, nếu như chỉ là Dương ca nhi cùng mấy tiểu hài tử tham dự, thì cho dù nháo cỡ nào, cũng có thể nói là tiểu hài tử không hiểu chuyện, chơi nháo mà thôi, còn mình đã mười lăm tuổi, lại là thân phận thái tử, chỉ cần có một chút sai lầm, sẽ có ngự sử, đại thần buộc tội...

“Thái tử ca ca ah, mới vừa rồi công chúa tỷ tỷ không biết sao lại vào phòng ta khóc rất lâu, cũng không biết là có tức giận gì hay không, ngươi nhanh đi xem nàng một chút đi.” Anh tỷ nhi thấy sắc mặt thái tử không tốt lắm, liền cố ý chuyển đề tài.

Thái tử nghe được thì trong nội tâm âm áp, bình thường ở trước mặt hần, Anh tỷ nhi tuy nói năng tùy ý, nhưng cũng chưa từng làm hần khó xử, hiện tại rõ ràng chính là giải vây cho hần đây mà.

“Phải không? Dương ca nhi, ngươi lại làm nàng tức giận?” Thái tử ra vẻ tức giận nói.

“Ách, nàng không phải...” Dương ca nhi nghe thấy cũng có chút ít lo lắng, lại có chút đau đầu, trưởng công chúa này ah, có phải cũng quá tùy hứng hay không, bất quá chỉ là một câu nói lúc tức giận mà thôi, cũng không thể lấy đó mà khóc ah, một lát nữa nàng hồi cung, Hoàng hậu nương nương thấy sẽ lòng đau, mầu thân lại mắng mình cho coi.

“Không có chuyện gì, ta đi khuyên bảo là được rồi, ngươi ở lại giúp các muội muội đi.” Thái tử vỗ vỗ vai Dương ca nhi, cười đến nho nhã, cảm kích nhìn Anh tỷ nhi liền đi ra ngoài.

Linh tỷ nhi cũng cười hành lễ với thái tử, âm thanh mềm mại đáng yêu nói: “Trong lòng muội muội rất muốn mầu thân hạnh phúc, nếu điện hạ có rảnh, xin giúp muội muội hoàn thành tâm nguyện.”

Thái tử nghe liền quay đầu lại..., cười nhạt nói: “Việc này Dương ca nhi nhất định sẽ có biện pháp.” Đang nói, liền không chần chờ nữa, bước đi ra cửa.

Linh tỷ nhi ánh mắt buồn bã, thu lại tinh thần, trở lại bắt đầu thương lượng với huynh muội Dương ca nhi.

Thái tử vừa đi ra khỏi thuyền hoa môn, liền thấy trưởng công chúa ngây ngốc ngồi ở bên trong đình bên cạnh Thuyền hoa môn, còn may, bà tử giữ cửa của Giản thân vương phủ thấy nàng cô đơn, sau khi khuyên nàng vài lần không được, liền đưa nước đá đến bên trong đình, lại bưng hoa quả ướp lạnh đến, để cho trưởng công chúa giải khát.

Thái tử thấy liền có chút đau lòng, tâm tư của muội muội nhà mình, hẳn đương nhiên biết rõ, Dương ca nhi từ nhỏ là người không cứng chặc, tâm tư lại nhiều, muội muội sợ là khó nắm bắt được hẳn, hơn nữa, với tính tình của Vương thẩm, hay nói là cả đời một đôi người, xem trình độ nàng cùng Vương thúc ân ái liền đã biết, nếu thật là như vậy, muội muội gả cho Dương Ca nhi ngược lại là đều tốt nhất, thế nhưng, nữ nhi của Lãn khiêm thì sao? Nàng cùng Dương Ca nhi là thanh mai trúc mã, đứa bé kia tâm cơ nhiều, tâm tính lại cao, hơn nữa cùng Dương Ca Nhi ngày ngày ngẩng đầu không thấy thì cúi đầu vẫn thấy, gần gũi nhau nhiều ah, sợ là muội muội sẽ bị tổn thương.

192. Chương 193: Phiên Ngoại 20

Sau khi thái tử cùng trưởng công chúa đi, Anh tỷ nhi liền trở về nhà, Linh tỷ nhi đã nhận được câu trả lời của Dương ca nhi, cũng trở về.

Đêm hôm đó sau khi trở về, Cẩm Nương thấy bài tập về nhà của Anh tỷ nhi, lại chỉ thấy một đám được thêu lên hoa không giống hoa, cỏ không giống cỏ, một đồng hồ đồng hồ lục lục gì gì đó, không khỏi tức giận, đang muốn kêu Anh tỷ nhi đến hỏi, nhìn lại, đã sớm không thấy bóng dáng Anh tỷ nhi, trong lòng thừa biết rằng nàng lại là trốn đến chỗ của Vương phi, không khỏi vừa tức giận vừa bất đắc dĩ.

Lãn Hoa Đình vừa đúng lúc cũng từ bên ngoài tiến vào, thấy sắc mặt Cẩm Nương bối rối, liền cười hỏi: “Hôm nay lại vì chuyện gì? Cửa hàng bên ngoài làm ăn cũng rất tốt ah, tại sao lại tức giận đến như vậy?”

Cẩm Nương nghe thấy liền trợn trắng mắt nhìn hẳn, “Bất quá là khó chịu một chút, thì có thể tức giận thành cái dạng gì? Nữ nhi bảo bối của chàng ah, nàng chính là cố tình làm cho ta tức giận, chàng nhìn xem, nàng thêu cái này là cái gì đây? Đã học mấy tháng rồi, cứ tiếp tục như thế, tương lai làm sao mà gả ra ngoài được đây?”

Lãn hoa Đình một nghe không khỏi nở nụ cười, ôm lấy eo Cẩm Nương, đầu tựa trên vai của nàng nói: “Nương tử lại nói vớ vẩn, Anh tỷ nhi của chúng ta vừa có văn vừa có võ, như hoa như ngọc, người đến cầu thân sợ là muốn đập nát cửa nhà chúng ta đây này. Không phải là nữ hồng kém một chút ít thôi sao, tương lai đưa cho nàng mười cửa hàng may mặc, nàng muốn mặc quần áo dạng gì thì sẽ mặc cái dạng đấy, còn cần đến chính mình thêu sao?”

Cẩm Nương nhanh chóng bị Lãn Hoa Đình làm cho tức chết, chính hẳn cứ cứng chúi Anh tỷ nhi như vậy, mới để Anh tỷ nhi có chỗ dựa dẫm mà không biết sợ, chính mình tận tình khuyên bảo, Anh tỷ nhi cũng không chịu nghe lấy nửa câu, tức chết người ta mà.

“Ta là sợ tương lai của nàng bị người nhà chồng xem thường ah, nữ hài tử, một chút nữ hồng cũng không biết, thì phải làm thế nào đây.” Cẩm Nương oán giận nói, thật là đối với nữ nhi duy nhất này của chính mình có chút bất đắc dĩ.

“Nữ nhi bảo bối của ta ai dám xem thường, ai xem thường là ta giết người đó, con rể tương lai của ta tiến vào cửa, điều thứ nhất ta hỏi hẳn, là có chán ghét Anh tỷ nhi nhà ta sẽ không biết nữ hồng không, nếu chán ghét, thì hẳn nhanh nhanh biến đi.” Trên khuôn mặt tuấn mỹ Lãn Hoa Đình mang theo sự xấu xa, giống như tất cả những phụ thân khác, đối với nữ nhi nâng niu ở trong lòng bàn tay, tương lai phải gả làm vợ người khác, hẳn thật 120 lần không mong ý, cái người mà chê bai bảo bối của hẳn, thì làm sao mà hẳn

không tức giận, trước mắt dường như xuất hiện một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa, dắt tay Anh tỷ nhi đi ra khỏi phủ... Nữ nhi sẽ biến thành người của nhà khác...

Cầm Nương nhin không được hồi thần gõ đầu Lãnh Hoa Đình: “Nào có phụ thân nào như chàng vậy, nữ nhi lớn rồi thì phải gả đi, nữ hồng là cái mà mỗi nữ nhi phải học.” Cái người cuồng ái nữ (yêu thương con gái điên cuồng), vừa nghe nữ nhi phải gả đi liền tức giận, Cầm Nương cũng muốn cố ý trêu chọc hấn, thấy hấn trưng ra khuôn mặt tức giận nhिễm đỏ, thật tại là thưởng tâm duyệt mục (hài lòng và thú vị) ah.

“Hừ, ta không gả nữ nhi đi lấy chồng, ta tuyển con rể. Xem ai dám khi dễ bảo bối nhà ta.” Lãnh Hoa Đình quả nhiên không chịu được kích thích, chỉ đùa nghịch một chút, cũng may nữ nhi còn nhỏ, bằng không thì, có phụ thân như vậy, ai dám đến cửa cầu thân đây.

“Chàng muốn bắt rể? Chỉ sợ là không thể được đâu, theo ta thấy, thái tử giống như là đối với Anh tỷ nhi nhà ta có ý tứ, chàng dám để thái tử đến nhà chàng làm con rể?” Nói ra việc này, trong lòng Cầm Nương cũng rất lo lắng, nàng lại một mực phản đối nữ nhi của chính mình gả vào hoàng gia, nàng muốn một đời một thể một đôi người, nữ nhi đương nhiên cũng không thể cùng nữ nhân khác chia sẻ một tượng phu.

“Thái tử? Đứa nhỏ đó cũng không tệ, trầm ổn đứng đắn, có trí tuệ lại có khí chất, hơn nữa, cũng rất sủng Anh tỷ nhi của chúng ta, ngược lại có thể cân nhắc.” Lãnh Hoa Đình ngược lại rất thích thái tử, quan trọng nhất là, thái tử hiểu Anh tỷ nhi, có thể bao dung khuyết điểm của Anh tỷ nhi, như thế hấn rất coi trọng.

“Hừ, thái tử là tốt, nhưng mà Hoàng cung cũng không phải chỗ tốt, chàng đành lòng được đem nữ nhi vào Hoàng cung, để nàng cùng hàng trăm hàng ngàn nữ nhân tranh giành một nam nhân sao? Ta quyết không đồng ý.” Cầm Nương nghe thấy liền tức giận, tư tưởng Lãnh Hoa Đình có lúc vẫn không thể đồng bộ với nàng.

“Vậy cũng được, ta đã quên mất điểm này rồi, thái tử tương lai sẽ làm hoàng đế, nào có đạo lý nào mà hoàng đế chỉ có một nữ nhân, không được, chính xác là không được ah.” Lãnh Hoa Đình nghe được liền tục gật đầu, lại lo lắng nói: “Nhưng mà bọn hấn thường ở cùng một chỗ, nếu nảy sinh tình cảm, Anh tỷ nhi của chúng ta lại nguyện ý, vậy phải làm sao bây giờ?”

Cầm Nương cũng đang bị việc này làm cho đau đầu, tròn mắt đảo đảo nói: “Hoàng Thượng không phải nói, muốn xây dựng lại xương dết bố ở Giang Nam sao? Chúng ta đến Giang Nam đi thôi.”

Lãnh Hoa Đình nghe được mặt mày hớn hử, hấn đã sớm muốn đến Giang Nam rồi, càng muốn chuyển cả nhà về Giang Nam, trong kinh thành, hai đứa nhỏ cùng mấy đứa nhỏ trong hoàng gia quấy phá cùng một chỗ, mà Hoàng Thượng hôm nay cũng không che giấu phần tâm ý kia đối với Cầm Nương, điều này làm cho hấn cực kỳ tức giận, nếu không để ý đến an nguy của gia tộc Giản thân Vương này, hấn đã sớm từ quan, chỉ làm một Vương gia nhàn tản, dẫn vợ con đi du sơn ngoạn thủy.

Nhưng Cầm Nương lại thẳng thừng từ chối không chịu mở xương dết, chỉ dùng biện pháp cũ duy trì cơ khí vận chuyển của căn cứ, hấn cũng hiểu rõ nỗi khổ tâm của Cầm Nương, liên hệ cùng hoàng gia chính là nguyên nhân dẫn đến chuyện mang khổ vào mình, sợ là sợ hoàng thượng này cũng giống như tiên hoàng, làm cái việc qua sông hử cầu (giống như qua cầu rút ván), tá ma sát lư (nghĩa tương tự như được chim quên ná, được cá quên cơm), hôm nay nàng nghĩ thông suốt, vừa vận mượn cái cố này rồi xa kinh thành, thật là quá tốt.

“Ừ, đi Giang Nam, ngày mai ta vào triều xin Hoàng thượng hạ chỉ, cả nhà chúng ta đều chuyển đi, đem bọn nhỏ ly khai, tránh khỏi bọn hấn suốt ngày ồn ào ở cùng một chỗ, tương lai muốn tách ra càng khó khăn hơn.”

“Một nhà A Khiêm cũng đi theo chúng ta thì tốt rồi, ta rất thích Uyển tỷ nhi, ta thấy Dương ca nhi cũng rất thích nàng ấy, tương lai, không chừng nàng lại là con dâu của ta.” Cầm Nương thích thú, công chúa vẫn đuổi theo Dương ca nhi, từ nhỏ đã thích Dương ca nhi, trước kia còn là đứa nhỏ, không hiểu chuyện, không nghiêm túc, nhưng bây giờ đều lớn rồi, qua vài năm nữa là đến tuổi cưới gả, Cầm Nương mặc dù không muốn can dự quá nhiều vào chuyện hôn sự của bọn nhỏ, nhưng vẫn không thích cùng hoàng gia kết thân.

“Đứa nhỏ kia xác thực nhìn rất hiểu chuyện, nhưng ta luôn cảm thấy nàng có tâm tư quá nặng, sau này sợ là ở chung không tốt lắm, nàng sẽ rất khó làm mẹ chồng ah.” Lãnh Hoa Đình ngược lại không bài xích Uyển tỷ nhi, nhưng muốn nàng làm con dâu, vẫn có chút không thích.

“Nhiều nhất thì tương lai của chúng ta, ta cũng không phải mẹ chồng ác độc, lại nói, Dương ca nhi của chúng ta là người gì? Nó là nhân vật không chịu thua thiệt, Uyển tỷ nhi bất quá có chút tâm tư, có thể sống cùng hần đây? Chàng có thể đừng bị dáng vẻ của Dương ca nhi lừa được không, kỳ thật ah, bên trong lòng nó rất sang, bất quá cũng chỉ là sủng Uyển tỷ nhi mà thôi, chuyện hôn sự của mấy đứa nhỏ, cũng phải xem duyên phận, nếu như hợp ý bọn nó, gia thế cũng khá, thì cứ để bọn chúng quyết định đi.” Cẩm Nương không nghĩ như vậy, cái tiểu yêu nghiệt nhà mình, so với cha của hần còn phúc hắc hơn, chỉ là bề ngoài không lộ ra mà thôi.

“Ừ, đi Giang Nam cũng tốt, chỉ là không biết đại tẩu có muốn đi cùng chúng ta hay không, Linh tỷ nhi hôm nay cũng lớn rồi, không biết nàng muốn ở trong kinh thành tìm một nhà cho Linh tỷ nhi hay là ở Giang Nam, cũng may A Tồn đã ở Giang Nam, có hần giúp cũng tốt.” Lãnh Hoa Đình nhớ tới Thượng Quan Mai cũng có chút khổ sở, mười năm rồi, tính tình nàng vẫn vậy, Lãnh Tồn cũng là người chung tình, vậy mà mười năm cũng không cưới vợ, thật sự là khó ah, mà Thượng Quan Mai lại không biết quý trọng, vì những cái hư danh kia, đáng giá sao?

Mười ngày sau, hai người đang ở trong phòng trò chuyện, thì Hạo ca nhi bước vào, vừa vào cửa, liền rất quy củ mà hành lễ với Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình, lại nói: “Phụ thân, nhi tử mới từ nhà của bá nương trở về, nghe nói Tồn bá bá muốn thành thân.”

Ách! A Tồn muốn thành thân? Lãnh Hoa Đình cùng Cẩm Nương đồng thời ngơ ngẩn, vội vàng hỏi Hạo ca nhi: “Con nghe ai nói? A Tồn không phải chưa trở lại kinh thành sao?”

“Nói là Tồn bá bá truyền tin về, cùng nữ nhi của Tri phủ Giang Nam thành thân, hôn sự làm tại Giang Nam luôn, cả nhà Khiêm thúc cũng nói muốn đi đến đó.” Hạo ca nhi nhìn mi thanh mục tú, con mắt giống Cẩm Nương nhất, trong trẻo sáng sủa, thuần tịnh mà ôn cùng (thuần khiết, thanh tịnh, ấm áp, hòa nhã).

Còn thực sự có chuyện quan trọng như vậy sao? Lãnh khiêm cũng biết rồi hả? Cẩm Nương cùng Lãnh Hoa Đình hai mặt cùng dò xét lẫn nhau, xem ra, A Tồn cũng đã lạnh tâm rồi, mười năm, cả đời người có mấy cái mười năm ah, bất quá, Thượng Quan Mai mà biết sẽ rất thương tâm a, Cẩm Nương có chút ít phiền não, nàng rõ ràng là thích A Tồn, lại càng thà chết giữ gìn, những danh tiếng phù phiếm kia, được rồi, bây giờ thì A Tồn thành lão công người khác rồi, nàng nếu muốn tìm nam nhân tốt như vậy, sợ là kiếp này rất khó ah.

Cẩm Nương trong lòng quan tâm Thượng Quan Mai, liền nói với Lãnh hoa Đình một tiếng, rồi đứng dậy đi đến tiểu viện của Thượng Quan Mai, Thị Thư đang ở trong phòng lau nước mắt, thấy Cẩm Nương đến, vội vàng ra đón, lại vào pha trà.

Thượng Quan Mai lại ngơ ngác ngồi ở trong phòng, như mất hồn, trong tay còn cầm một lá thư, nước mắt thi nhau chảy xuống.

Cẩm Nương nhìn thấy không khỏi thở dài, sớm biết có hôm nay, lúc đó cần gì phải như vậy?

Đang muốn khuyên Thượng Quan Mai, ai biết Thượng Quan Mai đột nhiên đứng dậy, kiên định mà nhìn Cẩm Nương nói: “Đệ muội, người bảo Vương gia cấp cho ta một đoàn nhân mã, ta muốn tự mình đi xem, ta tự mình hạ lễ cho hần.”

Ách, như có nóng vội quá không? Cẩm Nương không khỏi sợ hãi mở to mắt, trong mười năm này Thượng Quan Mai một mực giữ khư khư, tính tình hoàn toàn không thay đổi, suốt ngày ngồi ở trong phòng không phải xem sách chính là thêu thùa, ngay cả các phu nhân trong kinh thành tự hội cũng không tham gia, cả người giống như chôn một nửa dưới đất, không có một điểm sinh khí, hôm nay thấy dáng vẻ tức giận của nàng, cả mặt mày đều bắt đầu sáng sủa, nàng, sợ là đã nghĩ thông suốt rồi.

“Nhưng mà, đại tẩu, người hiện giờ xuất hiện, không phải làm Lãnh Tồn khó xử sao? Mười năm này, hần đau khổ chờ người, từ đầu tới giờ cũng không ép buộc người, cho người thời gian mười năm, chính là người đã trễ rồi, chính mình từ chối hần ngoài cửa, hôm nay lại âm âm đi như vậy, cũng không tốt đâu.” Có muốn hay không cũng không thay đổi được gì?

“Trên thư hần nói, là mười lăm tháng tám mới gửi sính lễ, hiện giờ chính là tháng sáu, chỉ cần hần một ngày chưa thành thân, hần chưa được tính là của người khác đâu, ta... Ta muốn cướp hần trở về.” Thượng Quan

Mai con mắt lóe sáng, Cẩm Nương phảng phất lại thấy được sức sống của quận chúa nương nương mười năm về trước bắn ra bốn phía.

“Vậy thì tốt, ta sẽ nói với Vương gia, chỉ là, đại tẩu ah, người lần này cũng không thể lại tổn thương trái tim của A Tồn lần nữa, cũng không thể nửa đường bỏ cuộc.” Cẩm Nương vỗ vỗ vai Thượng Quan Mai, có chút không yên lòng nói.

“Yên tâm đi, ta nghĩ thông suốt rồi, đời người khó được gặp được một người toàn tâm toàn ý đối với ta như thế, trước kia là tự mình không hiểu không quý trọng, không có phúc khí, hôm nay dù chỉ là một tia hi vọng, ta cũng muốn tranh thủ.” Thượng Quan Mai kiên định nói.

Cẩm Nương nghe thấy liền xoay người đi ra ngoài.

Thượng Quan Mai lập tức chuẩn bị vào phòng thu thập vật dụng, vừa đi vào phòng trong, phía sau cửa đột nhiên bị chặn lại, thân thể rơi vào một vòng tay vững chãi, chắc nịch: “Tiểu Mai, tiểu Mai, người cuối cùng cũng chịu đáp ứng gả cho ta rồi sao?” Phía sau Lãnh Tồn kích động thanh âm đè nén, hẳn không biết đã núp ở trong phòng Thượng Quan Mai khi nào.

Ngoài cửa, Linh tỷ nhi cùng Anh tỷ nhi, còn có Dương ca nhi cao hứng lén lút đi ra chính phòng của Thượng Quan Mai, ba tiểu gia hỏa vừa ra cửa đã đập tay với nhau, nhỏ giọng nói: “Thành công rồi.”

193. Chương 194: Phiên Ngoại 21

Một tháng sau, Giản thân vương phủ cuối cùng cũng bắt đầu hỉ sự, Thượng Quan Mai dùng thân phận tỷ tỷ của Giản thân vương phi gả cho Tổng Đốc Giang Nam Lãnh Tồn làm vợ, một đôi uyên ương số khổ cuối cùng cũng tu thành chính quả, ngày Thượng Quan Mai xuất giá, Linh tỷ nhi mặc quần áo mới tinh, lúc nhìn mẫu thân lên kiệu hoa, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cười đến sáng lạn. Nhưng lúc vừa quay người đi, trong mắt lại ngập tràn nước mắt.

Trước khi Thượng Quan Mai xuất giá, bèn yêu cầu Linh tỷ nhi sau này cùng theo nàng gả đến nhà Lãnh Tồn gia, nhưng Linh tỷ nhi lại chết sống cũng không chịu, ngày đó, nàng quỳ cả ngày trước linh bài của Lãnh Hoa Đường và Ngọc Nương, nàng đã sớm biết thân thể của mình, nhưng tất cả mọi người lớn nhỏ trong phủ cũng chỉ nói, cha mẹ của nàng là bởi vì bệnh mà chết, tính cách của cha mẹ cũng được Cẩm Nương bịa ra một câu chuyện thê mỹ cảm động để tuyên dương, nàng cũng đã nhận thức cha mẹ đều là người thiện lương có bản lĩnh, chỉ là vận mệnh không tốt với họ, nên khiến họ đoản mệnh.

Linh tỷ nhi từ nhỏ đã được Thượng Quan Mai nuôi lớn, xem Thượng Quan Mai như mẹ ruột, Thượng Quan Mai cũng đối xử với nàng thật lòng thật dạ, hai mẹ con cảm tình rất sâu, Linh tỷ nhi thấy Thượng Quan Mai cùng Lãnh Tồn thống khổ, chứng kiến hai người bọn họ rõ ràng có tình cảm với nhau, lại bởi vì một chút thế tục quy củ mà không thể ở cùng nhau, cho nên, mới suy nghĩ biện pháp tác hợp mẫu thân cùng Lãnh Tồn, nàng đầu tiên là để Dương ca nhi tìm người giả mạo chữ viết của Lãnh Tồn, viết một phong thư cho Thượng Quan Mai, nói dối rằng Lãnh Tồn muốn lấy người khác, lại để cho Lãnh Tồn nhanh trở về, ẩn nấp ở bên trong mật đạo của Lãnh Hoa Đường năm ấy, lắng tai nghe tiếng lòng của Thượng Quan Mai, lúc này mới giúp cho hai người khổ sở thành một đôi.

Hôm nay Thượng Quan Mai gả đi, Linh tỷ nhi càng trở nên cô đơn, trong lòng nàng vẫn nhận định chính mình là nữ nhi của Giản thân vương phủ, không cùng mẫu thân gả ra ngoài mà bỏ rơi gia tộc. Hơn nữa, trong trái tim nhỏ nhỏ của nàng vẫn không buông xuống được một người, chỉ có ở lại Giản thân vương phủ, mới có cơ hội cùng người kia gặp gỡ.

Sau khi Thượng Quan Mai gả đi, Cẩm Nương lại phải thêm một ít người cho Linh tỷ nhi sai khiến, yêu cầu chiếu cố việc ăn uống và cuộc sống hàng ngày của Linh tỷ nhi, Linh tỷ nhi đối với Cẩm Nương cũng kính trọng và vâng lời, nàng cũng biết, sau khi mẫu thân gả đi, nơi nàng có thể dựa vào, cũng chỉ có Nhị thúc cùng Nhị thẩm, hướng chi, Nhị thẩm còn là dì của nàng.

Lãnh Hoa Đình cuối cùng cũng thỉnh cầu Hoàng thượng xin đi Giang Nam, Hoàng Thượng rất vui, nhiều năm trước kia hần vẫn trông mong Cẩm Nương có thể xây dựng một trụ sở mới cho Đại Cẩm, nhưng Cẩm Nương một mực từ chối, trong đó nguyên do hần cũng rõ ràng một chút, Cẩm Nương sợ chính mình lại giống như lão hoàng đế, sẽ nghi kỵ hai vợ chồng, nhưng chính hần cũng có tư tâm, hần không muốn để Cẩm Nương rời khỏi kinh thành quá lâu, cho nên, một mực cũng không thúc ép, hôm nay Cẩm Nương đã chủ động đưa ra đề nghị, hần vẫn lấy quốc gia đại sự làm trọng, hưởng chi, xây dựng trụ sở xong, thì cũng chỉ ba năm, đến lúc đó, lại kêu cả nhà tiểu Đình trở về là được. Chỉ cần bọn hần một nhà không rời khỏi Đại Cẩm, thế nào cũng tốt cả.

Hoàng Thượng khi ấy liền đồng ý Lãnh Hoa Đình, một nhà Lãnh Hoa Đình liền bắt đầu chuẩn bị lên đường đi Giang Nam, sau khi hạ triều, Hoàng Thượng trở về hậu cung, vừa đến trong cung hoàng hậu ngồi xuống, thì có người truyền báo thái tử đến, Hoàng thượng cho người mời thái tử vào.

Thái tử tiến vào, sau khi hành lễ, lại nói với Hoàng Thượng: “Nhi thần muốn cùng Giản thân vương đi Giang Nam, học tập cải tạo thủy lợi cùng cơ giới, tương lai tìm cách đem những kỹ thuật nắm trong tay hoàng gia.”

Hoàng Thượng dùng ánh mắt lợi hại nhìn thái tử, ánh mắt hàm chứa ý dò xét, thái tử vẫn bộ dáng vân đạm phong khinh cúi thấp đầu, con mắt nhìn chòng chọc vào chân, quyết không ngẩng đầu đối mắt cùng Hoàng Thượng.

Hoàng hậu ngược lại nở nụ cười, nhìn thoáng qua nhi tử, đau lòng cùng cảm động, Hoàng Thượng thu ánh mắt trở về, lại thở dài nói: “Người nếu thật muốn học, việc này hàng năm người có thể tìm Vương thẩm của người học, hơn mười năm qua cũng chưa nghe người nói muốn học, hôm nay một nhà bọn hần muốn xuống phương nam, ngược lại người rất là lo lắng.”

Thái tử nghe được mặt trở nên hồng, lại cúi đầu, thế nào cũng không cùng đối mắt với Hoàng Thượng, cũng không hề nói chuyện, cúi người, bảo trì tư thế hành lễ không thay đổi, lại làm Hoàng Thượng tức giận thiếu điều muốn gõ đầu hần, “Người cũng đã biết người là thái tử, hôm nay đã mười lăm tuổi rồi, không ở cạnh trăm học tập chính sự, lại muốn đi Giang Nam, người... Thực làm trăm thất vọng.”

Thái tử lúc này mới ngẩng đầu lên, con mắt sáng long lanh, sắc mặt lại có chút hồng hồng: “Phụ hoàng, nhi thần tâm ý đã quyết, cầu phụ hoàng thành toàn.”

“Người... Trừ phi người không cần thái tử vị này, bằng không thì, đừng bao giờ ... cùng trăm muốn nhắc lại việc này nữa.” Hoàng Thượng nghe được giận dữ, đứng lên, phát tay áo muốn đi.

Hoàng hậu nhìn thấy nóng nảy, vội vàng trừng mắt liếc thái tử, chạy đến trước mặt hoàng thượng: “Hoàng Thượng, chút ít tâm tư kia của Kiên nhi ngài còn nhìn không thấu sao? Hần chính là không nỡ xa Anh tỷ nhi ah, những năm này, hần cố trông nom, che chở, cưng chiều Anh tỷ nhi, so với trưởng công chúa còn muốn cưng chiều hơn.”

Hoàng Thượng nghe thấy liền quay đầu trừng mắt liếc thái tử, lắc lắc đầu, thở dài nói: “Người cũng biết, Vương thẩm người vì sao nhiều năm như thế không đi Giang Nam, đến bây giờ lại đi?”

Thái tử nghe thấy mặt trắng bệch, nhưng vẫn cắn răng không nói chuyện.

Hoàng Thượng nhìn không được liền vỗ đầu thái tử nói: “Người tính tình quật cường cũng không biết là giống ai, hai vợ chồng Vương thúc cùng Vương thẩm của người tình cảm so với vàng còn cứng hơn, Vương thẩm người chỉ cầu một đời một thể một đôi người, trong mắt nàng không cho phép chứa dù chỉ nửa hạt cát, tính tình kia của nàng, làm sao mà để Anh tỷ nhi gả vào hoàng gia? Người thân làm thái tử, tương lai nhất định sẽ có nữ nhân tam cung lục viện, Vương thẩm người tuyệt đối không cho phép như vậy, lại nói, tính tình kia của Anh tỷ nhi vô cùng nhất tự nhiên thanh thoát không ràng buộc, làm sao chịu được quy củ trong cung, nàng cũng không thích hợp làm Thái Tử Phi của người ah.”

Thái tử nghe được cả người chấn động, bưng bình quỳ gối trước mặt hoàng thượng: “Phụ hoàng, nhi thần là thật tâm thích Anh tỷ nhi, nhi thần tin tưởng, Anh tỷ nhi cũng nhất định sẽ thích nhi thần, cầu phụ hoàng thành toàn.”

Thái tử cái gì cũng đều tốt, chỉ là có cái tính cứng đầu, Hoàng Thượng cũng không có biện pháp với hần,

kỳ thật, nếu nói ra, Hoàng Thượng cũng rất nguyên ý cùng Giản thân vương phủ kết thông gia, tuy nói cả hai cùng là tôn thất, nhưng bởi vì cách vài đời rồi, sớm thoát năm đời, cũng không coi là cận thân, Tông Nhân Phủ đối với việc này cũng không quá phản đối, giống như Lãnh Hoa Hiên cưới Lãnh Uyển cũng là một chuyện, nhưng là, hắn đã tìm hiểu qua Cẩm Nương rồi, biết rõ Cẩm Nương sẽ không đáp ứng, cần gì phải cưỡng cầu, hắn đối với thái tử ôm rất nhiều hy vọng, thái tử hiền đạt tinh cán (hiền lành, thấu tình đạt lý, tinh anh, mẫn cán), làm vua rất tốt, Đại Cẩm giao trên tay thái tử chỉ có càng thêm củng cố, nhưng là, hắn không muốn bức Cẩm Nương ah...

“Kiền ca nhi, không phải phụ hoàng không thành toàn, mà là... Vương thất của người, nàng không thích hoàng gia, sợ là muối muối của người cùng Dương ca nhi, cũng là rất khó, Vương thất của người, chính là nhìn mọi chuyện quá thông thấu, nàng thâm nghĩ muốn bình an vui thích, đối với Hoàng quyền cùng tiền vàng đều rất đậm bạc, nàng không muốn cùng hoàng gia thiết lập quan hệ, vì vậy sẽ không có khả năng cùng chúng ta kết thân đâu, người vẫn nên sớm chết đi phần tâm tư này đi ah.”

Hoàng Thượng giống như đổ dành khuyên bảo nói.

Thái tử bướng bỉnh cúi xuống, nghe lời này của Hoàng Thượng, thì ngẩng đầu lên, trong mắt là kiên quyết, “Phụ hoàng, nếu như, mình đi nói chuyện với thẩm nương, nếu nàng đem Anh tỷ nhi gả cho ta, tương lai, trong hậu cung của ta, chỉ có một mình Anh tỷ nhi thôi, nếu không sẽ không thích nữ nhân nào khác, nàng biết thì sẽ đáp ứng ta.”

“Làm càn, như thế là ảnh hưởng đến huyết mạch của hoàng gia, người sao lại có thể như vậy được?” Hoàng Thượng tức giận thiếu điều muốn lấy chân đạp thái tử.

Nhưng trong tâm lại cảm động sự kiên trì của thái tử, hắn này cả đời này có một việc vẫn còn tiếc nuối, nếu như nhi tử có được sở nguyện, hắn cũng vui mừng ah.

“Không được, Kiền nhi, có đạo lý nào mà thái tử chỉ lấy một người, tương lai người kế thừa đại thống cũng quyết không thể chỉ có một mình hoàng hậu, như thế là quá bất hiếu rồi, còn có quy chế của tổ tiên nữa.” Hoàng hậu cũng nói.

Mọi người đang bàn bạc, thì trưởng công chúa không biết từ đâu cũng biết tin tức này, cũng âm âm tiến vào, miễn cưỡng hành lễ, thấy ca ca quỳ xuống, nàng cũng quỳ theo: “Phụ hoàng, nhi thần cũng muốn đi theo đến Giang Nam, Dương ca nhi như con ngựa hoang, nếu ta không giữ chặt hắn, lòng của hắn sẽ bay đi, nhi thần cũng không muốn để Dương ca nhi vui vẻ bên người khác.”

Hoàng Thượng nghe được phần nộ, nổi giận nói: “Lớn mật, ca ca người đã hồ đồ, người cũng đến giúp vui.”

Vành mắt Công chúa phấp hồng, muốn khóc, nhỏ giọng đến bên cạnh Hoàng Thượng, ôm lấy chân hoàng thượng nói: “Phụ hoàng xưa nay hiểu rõ nhi thần nhất, tâm tư nhi thần ngài cũng minh bạch, nhi thần, từ nhỏ liền thích Dương ca nhi, mặc dù Dương ca nhi không thích nhi thần tùy hứng hung hãn, nhưng nhi thần có thể sửa, có thể học hiền lương đoan trang, tính tình không còn con nít nữa, có thể chỉ làm dân chúng bình thường, không cần làm công chúa, không ở trước mặt hắn mà lên mặt, không ở trước mặt hắn mở kiêu căng, ta...”

“Đứa nhỏ của ta, người là kim chi ngọc diệp ah, người... Vì cái gì muốn ủy khuất chính mình như thế, hảo nam nhi trong thiên hạ còn rất nhiều, làm sao mà chỉ có thể yêu mình hắn?” Hoàng hậu nghe được cái mũi cũng chua xót, chính mình cũng chịu hài tử như châu như ngọc, lại muốn hèn mọn như thế trước mặt người của Giản thân vương phủ.

“Hoàng Thượng, ngài là cửu ngũ chí tôn, Giản thân vương phủ bọn hắn lại như thế nào, cũng chỉ là Vương gia, ngài hạ chỉ, chiêu Dương ca nhi làm phò mã, cưới Anh tỷ nhi làm Thái Tử Phi, xem bọn hắn dám không chịu đáp ứng, đó chính là hoàng mệnh.” Hoàng hậu thật không nỡ để hai đứa con trai con gái của mình chịu thiệt, mặt lạnh nói với hoàng thượng.

Hoàng Thượng trừng mắt liếc hoàng hậu, hai tiểu hài tử làm càn, nàng cũng theo, thiệt là...

Bất quá, đúng thế, lấy việc này thử vợ chồng tiểu Đình cũng tốt, bọn hắn một mực có lòng nhân văn đã hạc, một lòng chỉ muốn rời khỏi triều đình, trải qua cuộc sống thanh thoi, nhưng mà, nhân tài như thế, làm sao có thể bỏ qua đây?

Cẩm Nương biết được Hoàng Thượng đồng ý chuyện đi Giang Nam, cả nhà liền hừng khởi, cùng nhau bắt đầu chuẩn bị, sau khi Anh tử nhi cùng Dương ca nhi biết rõ, cũng vui vẻ không kìm chế, hưng phấn bắt đầu thu thập, chỉ có Linh tử nhi, vài lần nàng bồi hồi trước phòng Cẩm Nương, đáng vẻ giống như muốn nói, lại giống như không.

Cẩm Nương biết được liền kêu nàng vào, hỏi nàng nguyên nhân, Linh tử nhi nói: “Vốn là muốn theo thăm nương cùng nhau đi Giang Nam, nhưng là, Linh tử nhi bỏ không được phụ thân và mẫu thân, muốn ở lại kinh thành giữ đạo hiếu cho bọn hắn.”

Cẩm Nương nghe được trong nội tâm liền cảm động, Linh tử nhi từ nhỏ liền hiểu chuyện lại nghe lời, trái tim nhỏ bé có thể một lòng hiếu thảo, cũng là chuyện tốt, nhưng sau khi Thượng Quan Mai gả đi, cũng là đi Giang Nam, cả nhà mình vừa đi, thì chỉ còn lại một mình tiểu cô nương nàng ở lại trong phủ, chuyện này làm sao được đây? Thượng Quan Mai đã uỷ thác cho nàng chiếu cố Linh tử nhi thật tốt.

194. Chương 195: Phiên Ngoại 22

Edit: Tiểu Tuyên

Anh tử nhi nghe được tự nhiên cũng không chịu, nàng kéo lấy tay Linh tử nhi khuyên nhủ một trận, nhưng Linh tử nhi vẫn không chịu, điều này khiến cho Cẩm Nương rất khó xử, giữ đạo hiếu cho cha mẹ quả là lý do khó từ chối, Linh tử nhi mới mười ba tuổi, không có người lớn ở bên cạnh chiếu cố, ở kinh thành làm sao mà sinh sống cho tốt chứ?

Như thế Cẩm Nương liền để cho Anh tử nhi lặng lẽ thám thính, nhìn xem nguyên nhân cuối cùng mà Linh tử nhi không muốn đi theo là cái gì.

Việc này của Linh tử nhi khiến Cẩm Nương rất khó xử, nhưng cả nhà cũng không có vì một mình nàng mà trì hoãn hành trình, cũng may cách thời gian lên đường còn có mấy ngày, những chuyện cần chuẩn bị rất nhiều, cho nên, vẫn còn có thời gian từ từ khuyên bảo.

Cẩm Nương đang ở trong phòng thu thập, thì phía ngoài có tiểu nha đầu vội vàng chạy đến nói: “Phu nhân, trong cung có người đến, bảo ngài lập tức tiến cung.”

Cẩm Nương nhăn lông mày một cái, sau đó nhanh chóng quay đầu ... Hỏi Mãn nhi: “Vương gia ở đâu? Chỉ truyền một mình ta tiến cung sao?”

Mãn nhi đã sớm gả đi, gả một quân sự ở cửa hàng bên ngoài phủ, nhưng Cẩm Nương đã dùng quen nàng, nên vẫn đem nàng ở lại bên cạnh để sai bảo, trải qua mười năm, cũng đã thành người thiếp thân tâm phúc nhất của Cẩm Nương, nàng thấy Cẩm Nương hỏi, bận rộn cười nói: “Chỉ nói mời ngài, không nói mời Vương gia đâu.”

Cẩm Nương nghe xong lông mày nhíu càng chặt hơn, Mãn nhi bận rộn hỏi nha đầu báo tin kia: “Vị chủ tử nào trong cung tuyên chiếu thế?”

Tiểu nha đầu kia nhanh chóng trả lời: “Hồi tử tử, là người trong cung của Hoàng hậu nương nương, nô tỳ nhìn có chút quen mặt.”

Cẩm Nương nghe thấy lúc này mới thả lỏng, bất quá vẫn nói với Mãn nhi: “Một hồi ta sẽ mang theo tiểu nha đầu tiến cung, người cứ ở trong phòng chờ Vương gia, nhất thiết phải nói rõ, là Hoàng hậu nương nương gọi ta tiến cung nói chuyện a.”

Mãn nhi mím miệng, nhẵn nhụi cười đáp ứng, rồi đẩy lấy Cẩm Nương ra khỏi phòng: “Ngài đừng có bận tâm những chuyện vụn vặt đó nữa, Vương gia không phải là người bất thông tình lý như vậy, Hoàng Mệnh khó cãi, coi như là hoàng thượng gọi, thì cũng không thể trách ngài cái gì a?”

Mặt Cẩm Nương hồng một chút, giơ tay lên muốn đánh Mãn nhi, cô nàng này hiện tại càng ngày càng to gan rồi, lời này cũng dám nói ra chế giễu nàng.

Vào trong đi thay một than triều phục, Cẩm Nương dẫn theo hai tiểu nha đầu ra khỏi cửa, ngồi xe ngựa tiến cung.

Hoàng hậu ở Khôn Ninh cung tiếp kiến nàng, lúc Cẩm Nương đi vào, hoàng hậu đang trong cung đi trở về, làm như có cái gì tâm sự khó có thể giải quyết, nhìn thấy Cẩm Nương đến, thì bước lên phía trước cầm lấy tay Cẩm Nương, “Đệ muội, muội đến rồi.”

Cẩm Nương bận rộn muốn hành lễ, thì hoàng hậu kéo tay nàng nói: “Ta và người tựa như tỷ muội vậy, ở đây cũng chỉ có hai người chúng ta, đừng có quá câu nệ những lễ nghi đau đầu kia.”

Cẩm Nương vẫn còn là kiên trì đem lễ làm xong, mới đứng lên theo hoàng hậu cùng nhau tiến vào nội điện, ở trên tú don ngồi xuống, sau đó có cung nhằng đem trà dâng đến, Cẩm Nương thân thể ngồi xong liền nghiêng người, đem trà để ở trên bàn nhỏ bên cạnh. Đợi chờ hoàng hậu lên tiếng.

“Đệ muội nha, sao người lại đột nhiên muốn đi Giang Nam, quả thật là khó xử chết ta.” khuôn mặt của Hoàng hậu nường nường nóng vội, nàng cùng Cẩm Nương nói chuyện liền không có dung danh xưng bốn cung, đã nói chuyện bình thường.

Cẩm Nương có chút không hiểu, một nhà mình muốn đi Giang Nam, không phải là hoàng thượng hi vọng sao? Có thể xây dựng một trụ sở mới để kiếm tiền thêm nha.

Hoàng hậu nhìn Cẩm Nương không hiểu ý của nàng, thì không thể làm gì khác hơn là thở dài nói: “Vợ chồng các người ra sức làm việc cho quốc gia, hoàng thượng nhà ta vô cùng cao hứng, chẳng qua là, các người vừa đi, mấy hài tử cũng sẽ mang đi theo, Kiên nhi cùng Ngọc nhi chúng ta có thể bị khổ sở, mấy hài tử từ nhỏ đã cùng nhau chơi đùa lớn lên, lần này chia tách sẽ mất vài năm, cũng không thể không làm, hai đứa nó theo hoàng thượng náo loạn, Kiên nhi thế nhưng nói muốn theo một nhà các người đi, nói là muốn học kỹ thuật, nhưng ý đồ thật sự, thì người làm mẫu thân như ta còn không biết sao, nó còn không phải là không nở rời xa mấy hài tử nhà các người sao?”

Cẩm Nương nghe xong thì tim đập lồi nhịp, thầm nghĩ, những gì nên đến sẽ đến a, nàng chính vì muốn chia cắt mấy hài tử mới tính toán đi Giang Nam, chẳng lẽ, vẫn trốn đi không được sao?

Trong lòng khó xử, trên khuôn mặt lại nhẹ nhàng cười: “Thái tử điện hạ là đang cùng nường nường nói đùa thôi, hần là quân một nước, muốn học cũng nên học bản lãnh trị quốc, theo ta đi thì không được, ta chỉ có những kỹ năng kỳ quái thôi a.”

Hoàng hậu cười nói: “Người cũng không cần tự hạ thấp mình, những kỹ thuật kia của người là căn cơ của Đại cầm đó, sự xem trọng của hoàng thượng đối với người vẫn không thay đổi qua, chẳng qua là đúng như người nói vậy, Kiên nhi là quân một nước, nhiệm vụ quan trọng của hần chính là làm thế nào thống trị cả quốc gia, một quốc Quân sao có thể tùy tiện rời khỏi kinh thành chứ?”

Lời nói này rất có lý, Cẩm Nương chỉ có thể gật đầu, thật không biết hoàng hậu đem nàng gọi đến đây cuối cùng là có ý gì, chẳng lẽ để mình đi khuyên thái tử, nếu như chỉ là khuyên nhủ, vậy cũng được không có gì, nếu là.

Hoàng hậu thấy Cẩm Nương không đón ra ý trong lời nói, cũng không biết phải làm như thế nào nói tiếp, nhất thời hoàn cảnh có chút lúng túng, Cẩm Nương nhìn vậy liền thử hỏi: “Nường nường có phải là muốn thân đi khuyên thái tử hay không.”

Hoàng hậu nghe vội vàng gật đầu, trong lòng lại là khổ não, Cẩm Nương rõ ràng là người rất thông tuệ, sao lúc này lại không hiểu ý của mình chứ. Bất quá, nếu người đã gọi tiến cung đến, thì vẫn phải nói rõ mới tốt, dù sao cũng phải thử một lần tâm ý của nàng ấy mới được.

“Đệ muội a, tình cảm Kiên nhi đối với Anh tỷ nhi người cũng hiểu rõ, hần sở dĩ muốn theo đi Giang Nam còn không phải là vì Anh tỷ nhi sao.”

Cuối cùng cũng nói thẳng rồi, Cẩm Nương nhất thời cảm thấy đầu rất đau a, trong lòng của nàng rất không mong Anh tỷ nhi giả tiến Hoàng cung, nói thật, Kiên ca nhi là một đứa bé tốt, nhưng mà Hoàng cung chính là chỗ ăn thịt người, kiếp trước nàng đã xem quá nhiều truyện cung đấu, thủ đoạn giết người không thấy máu, cơ hồ ngày ngày đều tiến hành, nàng cũng chỉ một nữ nhi bảo bối là Anh tỷ nhi, làm sao đành lòng để con đến đây, nhưng mà lời này phải nói thế nào cùng hoàng hậu đây?

Cầm Nương hắng giọng một cái, có chút khó xử, nhưng khó xử cũng muốn nói a, “Nương nương, thái tử điện hạ văn tài vũ lược, bề ngoài tuấn dật phi phạm, Anh tỷ nhi nhà ta a, chính là tiểu nha đầu lỗ mãng, sợ là không thích hợp ở bên trong cung viện a.”

Hoàng hậu cũng rất tán đồng điểm này, nhưng thái tử cứ chết cũng để ý, nếu là có thể nói thông, thì nàng cũng không cần mời Cầm Nương tiến cung mà nói rồi, hoàng hậu không đường chọn lựa đành nói: “Nhưng tính tình Kiên nhi người cũng biết, hắc tử nhỏ đã thích Anh tỷ nhi, những cô gái khác cũng vào không được mắt của hắc tử, người cũng nhìn thấy đó, hắc tử mười lăm tuổi, ta vốn tính toán ở năm nay tuyển chánh phi cho hắc tử, nhưng hắc tử lại liều mạng không chịu, ta muốn chọn cho hắc tử mấy người tốt làm Thị thiếp, hắc tử ngay cả dụng cũng không chịu dụng một cái, người nói. . . .”

Cầm Nương nghe thấy cũng đau đầu, nói thật ra nàng rất thích thái tử, nếu hắc tử không phải là sanh ở nhà đế vương, thì quả thật là người thích hợp nhất với Anh tỷ nhi rồi, hắc tử tính tình ôn hòa, lại có mưu có kế, khôn khéo có khả năng, khó được nhất chính là, đối với Anh tỷ nhi sùng lên trời, thay vào những nam tử khác, thật ít ai chịu được tính tình kia của Anh tỷ nhi, nhưng mà, nghe giọng nói của hoàng hậu, thật giống như cũng không quá thích Anh tỷ nhi, Thái Tử Phi tương lai phải được tuyển vào cung, là nhất quốc chi mẫu sau này, nghĩ đến người phải làm mẫu nghi thiên hạ, thì nàng đối với Anh tỷ nhi vẫn có chút dung túng, mặc nó tùy tính phát triển, nhưng. . . . giáo dục hài tử như thế, thật không thích hợp làm hoàng hậu a.

Suy nghĩ kỹ thật lâu, Cầm Nương mới thử nói: “Hai cái hài tử đều còn nhỏ mà, Anh tỷ nhi mới mười tuổi, thái tử điện hạ tuy nói tuổi lớn hơn một chút, nhưng cũng không vội ở nhất thời sao, nương nương ngài quá nóng lòng chút ít rồi, chúng ta sau khi chia ra, không chừng, sau khi chúng lớn lên, sẽ có ý nghĩ khác hơn, Anh tỷ nhi hiện tại cũng không quá biết chuyện nam nữ, nếu không, hãy chờ cả nhà ta từ Giang Nam trở về rồi nói lại?”

Hoàng hậu nghe Cầm Nương nói vậy cũng thấy có đạo lý, chẳng qua là, nàng đang muốn lên tiếng, thì thái tử đang đứng ở phía ngoài đã tiến vào, hành lễ xong, hắc tử hướng Cầm Nương xá một cái: “Thẩm Nương, Kiên nhi biết đều người nghi ngại, Kiên nhi cũng biết nguyên tắc của người, mẫu hậu hôm nay nếu cùng đã ngài đem lời nói thật ra, thì Kiên nhi cũng sẽ đem lời trong lòng để bày tỏ, bất kể tương lai như thế nào, trong lòng của Kiên nhi chỉ có một mình Anh tỷ nhi, Kiên nhi không sợ vi phạm tổ chế, tương lai, nếu Anh tỷ nhi tiến cung, hậu cung của Kiên nhi cũng chỉ có một mình nàng, nhưng Kiên nhi sợ là Anh tỷ nhi đi ở Giang Nam qua lâu, sẽ quên mất Kiên nhi a.” Thái tử tuy tuổi còn nhỏ, nhưng hắc tử tính tình trầm tĩnh ổn trọng, cũng không dễ dàng nói ra lời thật, Cầm Nương nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của thái tử, nhìn thấy sự kiên quyết ẩn sâu trong mắt của hắc tử, trong lòng có chút cảm động, nhưng vẫn không có lên tiếng, lúc này, trưởng công chúa cũng đi vào, Cầm Nương vừa nhìn liền đau đầu rồi, trưởng công chúa thích Dương ca nhi là toàn kinh thành đều biết, nhưng Dương ca nhi thật giống như đối với Uyển tỷ nhi có tình ý a.

Hiện trường thoáng cái liền loạn hắc tử nên, Cầm Nương nhất thời cũng không biết phải trả lời hai đứa bé cùng hoàng hậu như thế nào, chỉ phải đẩy sang nói muốn cùng Lãnh hoa Đình thương lượng một chút, liền muốn cáo từ thối lui khỏi, lúc này, thái tử lại cản nàng, nói đã cho người đi mời Vương thúc rồi, xem ra, tên tiểu tử này, không nhận được câu trả lời sẽ không bỏ qua.

Không bao lâu, Lãnh hoa Đình dẫn hai hài tử tiến cung, sau khi hắc tử hiểu mọi chuyện, lông mày cũng nhăn lại, bất quá, hắc tử so sánh với Cầm Nương càng rõ ràng hơn, hắc tử trực tiếp đối với hoàng hậu nói: “Việc này đúng là người lớn chúng ta quá ép buộc rồi, cứ để bọn nhỏ tự quyết định đi, chẳng qua là bọn nhỏ vẫn còn nhỏ, chúng ta trước tiên đem lời nói uyển chuyển một chút, nếu không sợ tương lai bọn chúng đối ý sẽ không tốt.”

Hoàng hậu nghe thấy cũng cảm thấy có lý, liền gật đầu đồng ý, Lãnh hoa Đình trước hết hỏi Dương ca nhi: “Người có nguyện ý cùng công chúa đính hôn không?”

Dương ca nhi cũng mười ba tuổi rồi, đương nhiên cũng hiểu chút ít tình hình, hắc tử nhìn về phía khuôn mặt trưởng công chúa đang nóng lòng nhìn hắc tử, đôi mắt to tựa hồ cũng muốn ngăn lệ, trong lòng hắc tử chấn động, tuy nói hắc tử rất thích trêu chọc nàng, nhưng lúc nhìn thấy nàng khóc, trong lòng vẫn khó chịu, nhưng mà, có nên cưới nàng không, vậy còn Uyển tỷ nhi thì sao đây? Dương ca nhi do dự, người cả phòng đều nhìn hắc tử, thật lâu, hắc tử hít thật sâu một hơi, hỏi trưởng công chúa: “Ta. . . . cũng thích người, chẳng

qua là, người là công chúa, người nếu gả cho ta, ta sẽ không giống người khác đối xử với người, người cũng biết, Uyển tỷ nhi nàng.”

“Ta biết, người cũng thích nàng, ta không ngần ngại, ta. Ta không có ở đây trước mặt người ra giá công chúa nữa, người. Người không nên bỏ lại ta, cùng lắm sau này ta sẽ cùng Uyển tỷ nhi chung sống hòa bình là tốt rồi, ta sẽ không khi dễ nàng.” Công chúa không đợi Dương ca nhi nói xong liền khóc nói, nàng thật tại là sợ Dương ca nhi cự tuyệt nàng, tương lai nàng sẽ không có cơ hội nữa.

Hoàng hậu cũng là đã sớm biết tình nghĩa và quan hệ của Uyển tỷ nhi cùng Dương ca nhi, nghĩ lại lời nói trước đó của Lãnh hoa Đình, là do bọn nhỏ tự quyết định, nếu nàng không chịu, thì quá không giữ lời, hơn nữa, cái này cũng không phải là quyết định cuối cùng, vì bọn nhỏ đều còn nhỏ, ít nhất phải ba năm sau mới có thể chính thức thành thân, mọi chuyện đều có chuyển cơ, hoặc là, tương lai nếu Dương ca nhi thật có thể thành nhân tài, chỉ cần công chúa nguyện ý, thì nàng cũng không tiện phản đối, hoàng hậu cũng là người có tầm nhìn xa trông rộng, nên biết hạnh phúc của nữ nhi mới là quan trọng nhất.

Cho nên, hoàng hậu cũng không thể nào phản đối, Dương ca nhi nghe công chúa nói thế bên miệng liền lộ ra nụ cười, cầm khăn giúp công chúa lau lệ, cười nói: “Người thật thích khóc, sau này ít khóc chút đi, ai nói người khi dễ nàng, nàng cũng không phải là người dễ trêu, sau này phải biết khôn một chút, đừng để nàng khi dễ người là tốt rồi, nhưng mà ta cũng sẽ bảo vệ người.”

Hoàng hậu nghe lời này trong lòng càng hài lòng, theo những lời nghe thấy, kỳ thật Dương ca nhi vẫn rất bảo vệ công chúa, công chúa dù sao cũng là hoàng gia, nàng cũng không sợ cô gái khác sẽ khi dễ công chúa, bất quá, có lời này của Dương ca nhi, nàng càng vui hơn mà thôi.

Công chúa nghe bận rộn gật đầu, lại là nói: “Ta biết, lòng của nàng mất của nàng so với ta nhiều hơn, có một số việc, kỳ thật ta cũng nhìn ra được, chỉ là ta không thích suy nghĩ mà thôi, bất quá, Uyển tỷ nhi đối với Dương ca nhi cũng là thật lòng, sau này, chúng ta chỉ cần đồng lòng, tất cả đều vì tốt cho người, sẽ không gây nhau nữa, người yên tâm đi.”

Cầm Nương nghe được thì hắc tuyến, không nghĩ đến công chúa lại rộng lượng cùng thông tình đạt lý như thế, nàng tự hỏi mình quả thật không cách nào cùng cô gái khác chia sẻ người chồng, còn phải hòa thuận chung sống, nên trong lòng không khỏi than thở, đối với công chúa càng thêm cái vài phần tình cảm.

Dương ca nhi nói chuyện xong, Lãnh hoa Đình Hựu hỏi Anh tỷ nhi, thái tử liền ngăn lại: “Vương thúc, bây giờ ngài không nên hỏi nàng, nàng còn nhỏ, không hiểu được việc này, bất quá, ta sẽ đợi nàng, sẽ cố gắng đợi nàng, tương lai, cho dù trong lòng của nàng có người khác, ta cũng sẽ đoạt nàng trở lại.”

Lãnh Hoa Đình nghe được liền cười ha ha, hấn thích tính tình của Kiên ca nhi, vui hơn khi hấn có phần tự tin này, nên không khỏi nhìn về phía Cầm Nương, hấn biết Cầm Nương xem trọng một đời một thế một đôi người, nhưng mới vừa rồi nàng không có phản đối Dương ca nhi cưới hai cô gái, chẳng qua là làm cha mẹ đều sẽ ích kỷ, nhi tử mình có thể hưởng tề nhân chi phúc thì không sao, nhưng lại không muốn để nữ nhi bị khổ này, cho nên, sầu lo trong lòng nàng cũng là lo lắng của hấn.

Cầm Nương cũng cảm thấy thái tử như thế khiến nàng cảm động, nhưng nàng vẫn hỏi Anh tỷ nhi: “Nương lần này sẽ không ép con, Hoàng cung là chỗ thế nào chắc con cũng biết, tương lai Kiên ca nhi phải làm hoàng đế, hoàng đế tự nhất định sẽ có tam cung lục viện, tần phi mỹ nhân, nếu con làm hoàng hậu, mà muốn độc bá hậu cung, thì sẽ bị chúng đại thần chỉ trích, con. Còn muốn không?”

“Nương à, nào có phức tạp như người nghĩ vậy, tương lai, nếu thái tử ca ca thích người khác, nhiều nhất con cùng hấn xa nhau là được, hơn nữa có ca ca ở đây, chính mình cũng có thể nuôi sống mình, không sợ a, không sợ, nếu là tương lai con không nỡ xa thái tử ca ca, hết thấy đau khổ đều do hấn gây nên, là do con tự mình muốn vậy, cũng không trách được ngài đúng không?” Anh tỷ nhi lại rất gọn gàng dứt khoát, một khuôn mặt bất mãn không cần, nhưng mà khi nói thái tử sẽ vui vẻ cùng người khác, ánh mắt đen bóng của nàng sang lên nhìn thái tử.

Hoàng hậu nghe xong không khỏi cười, mấy đứa bé này thật có chủ kiến, trắng đen rõ ràng cũng là kiêu ngạo của nữ nhân.

Việc này nói đến vậy rồi, thì cũng quyết định như thế, xem như là vui vẻ cả đôi đường. Không bao lâu sau một nhà Cầm Nương, liền dời đến Giang Nam, mà Linh tỷ nhi, tự nhiên cũng vẫn theo đi Giang Nam,

phân tâm tư của nàng, có thể thành công hay không, cũng phải nhìn tạo hóa cầu chính nàng nữa, bất quá, sau khi Anh tử nhi biết việc này, cũng đã hỏi qua thái tử, thái tử nghe xong rất kinh ngạc, chỉ nói một câu, “Trừ muội ra, ta nhìn ai cũng là một dáng vẻ, không có gì khác biệt.”

195. Chương 196: Phiên Ngoại 23

Lãnh Hoa Đình cùng Cẩm Nương dẫn Dương ca nhi và Anh tử nhi trở về phủ, dọc theo đường đi, Dương ca nhi một bộ dáng tâm sự nặng nề, Cẩm Nương nhìn thấy mà buồn cười, Dương ca nhi suy cho cùng cũng là đứa nhỏ, mới mười ba tuổi, nhanh như vậy đã bắt tuyển chọn thê tử tương lai, xác thực có chút khó xử hần, hơn nữa, trẻ con tâm tính cũng không trưởng thành, chuyện tình cảm cũng không phải chỉ đơn giản là thêm hay bớt người, đến tận cùng hần sẽ thích ai vẫn còn chưa biết được.

Vỗ vỗ bả vai Dương ca nhi, Cẩm Nương cười hỏi: “Thế nào, thoáng cái được rồi hai nàng dâu vui đến ngốc rồi hả?”

Dương ca nhi nhú mày chu miệng nói: “Nương. . . .” hai má hồng lên, cúi đầu xuống, có chút không được tự nhiên, vẫn còn dáng vẻ tâm thần không yên.

Cẩm Nương nhìn thấy liền có chút ít thương yêu, đang muốn lên tiếng, thì Lãnh hoa Đình lại lắc lắc đầu, “Hần còn nhỏ, chuyện trọng đại, sợ là hần trong lòng hần còn không suy nghĩ cẩn thận đâu, nàng cũng đừng buộc hần, mới vừa rồi hoàng thượng hoàng hậu cũng không lời nói ấn định, tương lai như thế nào vẫn để bọn chúng từ từ quyết định đi.”

Anh tử nhi lại là có chút khinh thường nhìn Dương ca nhi một cái nói: “Ca ca khi nào trở nên đàn bà thế, người thích công chúa tử tử thì chọn công chúa tử tử, thích Uyển tử tử thì chọn Uyển tử tử, một chân đạp hai điều thuyền như vậy là sao?” Quay đầu qua, nàng giận nhìn Cẩm Nương một cái nói: “Nương à người làm việc cũng quá không công bình rồi, ngài từ nhỏ liền giáo dục nữ nhi, phải có tự ái tự trọng, nếu gả thì phải gả cho người chung tình chung thủy, người phản đối nam tử tam thê tứ thiếp, phụ thân đối với Nương thật là tốt, chúng con đều nhìn thấy được, cũng rất hâm mộ người, thế nào đến trên người ca ca, ngài liền thay đổi chữ, làm sao có thể để ca ca vừa cưới công chúa, vừa cưới Uyển tử tử, như thế đối với công chúa và Uyển tử tử thật không công bình.”

Cẩm Nương nghe được liền chấn động, trong lòng cũng áy náy, có lẽ là do tấm lòng cha mẹ, làm người mẹ, đạo lý lớn đều hiểu, nhưng đến trên người con gái nhà mình, thì sẽ vì tư lợi, mà phạm phải hồ đồ, nghĩ lại hai cái cô bé kia mình đều thích, cả hai đều có cá tính, đều có chỗ khả ái, nhưng cũng đều có các khuyết điểm, tương lai cuộc sống để bọn nhỏ tự mình chọn thôi.

“Dương ca nhi, Anh tử nhi nói vậy cũng đúng, trên chuyện này, Nương quả thật chỉ nghĩ đến lợi ích của các con, mà không có suy nghĩ thay công chúa và Uyển tử nhi, nương vốn cũng không muốn ai trong hai đứa có bất kỳ chuyện thương tâm nào. Nương. Xác thực cũng còn nhớ là con có thể chỉ cưới một người thôi, trong suy nghĩ của nương tình cảm chỉ có thể là duy nhất, nếu như thích một người, cũng sẽ không có nhiều tấm lòng, đi vui vẻ với một người khác. Con hiểu ý nương không?”

Dương ca nhi cúi đầu càng thêm thấp rồi, đôi mày rậm thanh tú giống Lãnh hoa Đình đang nhíu chặt, Cẩm Nương thở dài một hơi, không quấy nhiễu hần nữa, có một số việc, nên để chính hần suy nghĩ cẩn thận mới được.

Lãnh hoa Đình lặng lẽ kéo tay áo của Cẩm Nương, Cẩm Nương mới vừa nói, thích một người, thì không có lòng dạ để dung nạp những người khác, lời nói này để hần nghe thấy rất là vui vẻ, tuy Cẩm Nương nói thế có lẽ chỉ muốn muốn dạy dỗ Dương ca nhi mà thôi, lại không nghĩ đến, lời này bị Lãnh hoa Đình nghe, chính là lời nói tỏ tình dễ nghe nhất thiên hạ, bọn họ là vợ chồng nhiều năm, giờ phút này hần vẫn cảm xúc mê mông, tình ý trong mắt lưu chuyển, chăm chú nhìn lại thấy nhi nữ đang quan tâm nhìn mình, lại nhìn thấy phong vận của thê tử, thì càng xem càng vui vẻ, năm ấy chỉ mang lòng đùa cợt mà cưới cô gái này, thế nhưng đã trở thành tình yêu cả đời hần, là duyên phận, cũng là vận may a.

Cầm Nương bị ánh mắt nóng bỏng kia nhìn chăm chú thì có chút e thẹn, không khỏi nhìn nhi nữ một cái, rồi không được tự nhiên mà rút tay, yêu nghiệt này, đang ở trước mặt bọn nhỏ, cũng không biết thu liễm một chút, hoàn toàn không có dáng vẻ phụ thân thường ngày, để bọn nhỏ phát hiện, có thể bị mất thể diện đó.

Lãnh Hoa Đình lại là thần nhiên cười, trên tay tăng thêm lực đạo, đem cầm mẹ ôi tay cầm được chặt hơn rồi, phảng phất lúc đó cả cũng không nguyện ý nữa rời khỏi.

Anh tử nhi cũng cảm giác được tình ý giữa cha mẹ, trong lòng trái lại rất cao hứng, bên tai lại nghĩ tới thái tử nói, hần. Tương lai cũng sẽ đối đãi nàng như phụ thân đối với Nương sao? Tương lai, mình cũng có thể có một tương công chung tình trước sao như một không?

Trở lại trong phủ, một nhà bốn miệng vừa lúc đụng phải Hạo ca nhi đang đến cửa nghênh đón, trong mấy hài tử, Cầm Nương đối với Hạo ca nhi luôn mềm lòng nhất, hài tử này từ nhỏ liền không khiến người khác phải lo lắng, cho tới bây giờ cũng không ầm ĩ không nháo, tuổi nhỏ nhỏ liền lộ ra vẻ trầm tĩnh cẩn thận, lại mang một bộ dáng ôn nhu nho nhã, suốt ngày đều mỉm cười thân thiết ấm áp, đối với ai cũng không phát ra tính tình, trên dưới trong phủ, nhị thiếu gia là được lòng người nhất, ở trong phủ người có duyên được yêu thích, không ai mà không thích chính là Hạo ca nhi .

Tiểu Hạo ca nhi thấy cha mẹ huynh tỷ cùng nhau trở về, thì cười ra đón, cung kính hành lễ cho Lãnh hoa Đình cùng Cầm Nương, hài tử mười tuổi liền cho người ta cảm giác Ngọc thụ lâm phong, tuấn mỹ vô trù, Cầm Nương càng nhìn con trai của mình càng thuận mắt, không đợi Hạo ca nhi cúi thắt lưng xuống, nàng liền đem hần ôm vào trong lòng, ở trên trán hần hôn mạnh một cái, đáng thương Tiểu Hạo ca nhi ôm lấy trắng, bộ dáng vẻ người lớn trước sau như một nhất thời bị mẹ hần hôn mà tan vỡ, không đường chọn lựa chỉ phải nghiêng đầu, giận nói: “Nương à, trẻ thơ mười tuổi, đã không phải là tiểu hài tử rồi.”

Cầm Nương nhìn bộ dạng Hạo ca nhi dở khóc dở cười, dáng vẻ thì buồn bực vạn phần , nàng cười đến không khép miệng, nàng ưa thích nhất là nhìn dáng vẻ của Hạo ca nhi bị mình phá vỡ, tiểu hài tử nha, thì nên hoạt bát ngây thơ một chút, tuổi còn nhỏ, mà giống như Tiểu đại nhân, không thấy mệt sao?

Dương ca nhi một tay kéo tay Hạo ca nhi xuống, thuận tay đem hần từ trong lòng Cầm Nương giải cứu đi, “Tiểu đệ hôm nay sao được về sớm như thế?”

Hạo ca nhi cảm kích liếc nhìn Dương ca nhi, trên khuôn mặt liền hồi phục nụ cười ôn nhu, nhỏ giọng nói: “Tiên sinh hôm nay đưa bài tập về nhà ta đã làm xong, Linh tỷ tỷ nàng ở trong phòng cha mẹ đợi đó, hình như là có việc gấp gì, ta cho là bá mẫu bên kia xảy ra chuyện gì, cho nên, liền đến bên này chờ mọi người.”

Anh tử nhi nghe thì nhanh chóng tiến lên kéo tay Hạo ca nhi nói: “Linh tỷ tỷ vẫn không chịu theo nhà chúng ta cùng nhau đi Giang Nam sao? Tiểu đệ, chúng ta lại đi khuyên Linh tỷ tỷ đi, để nàng một mình ở kinh thành, trong lòng cha mẹ khẳng định sẽ không yên.”

Ba đứa bé cười cùng nhau chạy rước, Cầm Nương lông mày nhăn nhú, Linh tử nhi không chịu đi Giang Nam, thật ra là chuyện gì, cũng không biết đứa bé kia đến tốt cùng là nghĩ như thế nào, lại không chịu đi Tôn gia, hôm nay lão thái thái thân thể còn khỏe mạnh, mẹ mình đã sớm phù chánh , thành chính thất của phụ thân , nếu Linh tử nhi đi Tôn gia, sẽ rất được chiếu cố, nhưng hài tử này. Nhìn mới mười hai tuổi, nhưng lại chút lòng dạ, nếu nàng không muốn nói ra, người khác rất khó biết, hơn nữa, nàng vẫn biết điều hiểu chuyện, mình luôn thương tình nàng không phụ không mẫu, cho nên đặc biệt thương nàng, nếu nàng chịu đem ý nghĩ trong lòng nói rõ thì còn dễ một chút, nhưng mà, nghĩ mọi biện pháp, cũng không hỏi được nguyên do.

Linh tử nhi thấy Anh tử nhi cùng huynh đệ Dương ca nhi vui vẻ trở về, thì liền cười hỏi: “Muội muội cao hứng như thế, chắc lại được Hoàng hậu nương nương thưởng tứ tốt gì rồi?”

Anh tử nhi đối với việc trong hoàng cung thưởng đồ cũng không quá để ý, từ nhỏ đã bị thưởng quen rồi, nhiều lần nên thấy bình thường, bất quá, Linh tử nhi cũng rất ít nhận được hoàng thất ban thưởng, nên vừa nghe nàng nói như thế, thì nhanh chóng đem mấy vòng tay mình được trong cung ban thưởng ra, chân thành địa nói: “... đây này, tỷ tỷ nhìn xem thích cái nào, thì lấy chút ít đi đi.”

Anh tử nhi rất hào phóng, từ nhỏ được cái gì liền đem chia một chút cho Linh tử nhi, Linh tử nhi cũng thường sẽ chọn một vài món mà mình thích, những chuyện này vốn cũng không có vấn đề gì, nhưng mà lúc

này, Linh tỷ nhi nghe thấy lời này hai má liền tái đi, trong mắt xẹt qua một tia u ám, cười khổ nói: “Đây là nương nương thưởng cho ngươi, ta không tiện lấy, muội muội vẫn nên thu hồi về đi, nhất là đồ Kiền ca ca đưa cho ngươi, ngươi nên cẩn thận cất giữ mới đúng.”

Anh tỷ nghe thì cảm thấy kỳ quái, cho là Linh tỷ nhi đang khách khí, hai tay cầm đồ liền đưa tới phía trước: “Thái tử ca ca hôm nay không có tặng ta cái gì cái gì, hửn. . . .” Nói đến chỗ này, Anh tỷ nhi nhớ tới hôm nay ở trong cung, lúc thái tử nói những lời kia, nàng dù sao cũng là con gái, lần đầu tiên có nam tử đối với mình nói những lời biểu lộ dù sao cũng sẽ xấu hổ .

Linh tỷ nhi nhìn Anh tỷ nhi xưa nay đại đại liệt liệt nhưng khi nói đến thái tử , hiếm thấy vẻ xấu hổ này, trong lòng liền chấn động, sắc mặt xanh hơn một chút, nụ cười đều có chút cứng lại: “Hửn như thế nào, chẳng lẽ Kiền ca ca lại đi khi dễ ngươi sao?”

Anh tỷ nhi nghe được thì xấu hổ hơn, đưa thứ trong tay hướng Linh tỷ nhi nhét, rồi xoay người bỏ chạy, vừa chạy vừa nói: “Nha, dù sao cái này cũng đưa cho ngươi, hửn. . . . Hửn như thế nào cũng không liên quan đến ta.”

Nhìn bóng lưng Anh tỷ nhi đi xa, Linh tỷ nhi có chút hoảng hốt, quay đầu nhìn thấy ánh mắt trong suốt của Dương ca nhi, bên trong còn chứa một tia tìm tòi nghiên cứu, ánh mắt nàng lóe lên, “Ca ca sắp đi Giang Nam rồi, nhưng mà Kiền ca ca cùng công chúa muội muội thì sao?”

“Đúng vậy a, Linh muội cũng theo chúng ta đi đi, thái tử cùng công chúa cũng sẽ cùng cả nhà chúng ta Giang Nam đó.” Dương ca nhi nhìn Linh tỷ nhi chằm chằm, rồi tùy ý nói.

Linh tỷ nhi nghe được ánh mắt liền lóe lên, nghi ngờ hỏi: “Thái tử cũng sẽ đi? Sao có thể chứ, hửn không phải giúp lấy hoàng thượng quản lý việc triều chính sao?”

Dương ca nhi nghe thấy thì cười to: “Hửn a, có người không nỡ rời xa, vì nàng, thái tử cũng không muốn làm nữa.”

Hạo ca nhi nghe thấy cũng hồ đồ, tin tức này quá mức chấn động, hửn không khỏi nhìn Dương ca nhi một cái, một bộ dáng trong lòng hiểu rõ, bộ dạng già dặn nói: “Thật sự sao? Kiền ca ca là vì tỷ tỷ mà muốn đi Giang Nam a.”

Linh tỷ nhi nghe lời này, cũng không ở lại nổi nữa, xoay người liền đi ra ngoài.

196. Chương 197: Phiên Ngoại 24

Edit: Tiểu Tuyền

Lúc này, Cẩm Nương cùng Lãnh hoa Đình tiến vào phòng, nhìn Dương ca nhi đang nhíu mày, Cẩm Nương liền nói: “Nhi Tử, còn có mấy ngày thôi là đi, nếu thật sự muốn chờ người thành thân, ít nhất phải mất năm năm sau này, ngươi còn có năm năm thời gian để chọn lựa mà.”

Dương ca nhi rất bất đắc dĩ nhìn Cẩm Nương một cái, “Nương, con nghĩ, con biết Linh tỷ nhi vì sao không chịu theo cả nhà đi Giang Nam liễu.”

“Vì sao?” Lãnh Hoa Đình cùng Cẩm Nương cơ hồ đồng thời phát hỏi.

“Bởi vì, nàng thích Kiền ca nhi, nàng là vì Kiền ca nhi mới muốn ở lại kinh thành , nếu không, bá mẫu thương nàng như vậy, nàng nên đi cùng bá mẫu để đoàn tụ mới đúng, lại bất luận thế nào khuyên cũng không chịu theo chúng ta đi. Bất quá, chắc là ngày mai nàng sẽ thay đổi chủ ý đây.” Giọng nói của Dương ca nhi có chút lạnh, Anh tỷ nhi là muội muội của hửn, tuy nói Linh tỷ nhi cũng là muội muội, nhưng nếu như nàng có suy nghĩ muốn hại Anh tỷ nhi, vậy thì người làm ca ca như hửn sẽ không chút nào do dự mà bảo vệ Anh tỷ nhi.

Cầm Nương cùng Lãnh hoa Đình nghe lời này, sắc mặt đều chìm xuống, cầm Nương nhú mào nhìn về phía Lãnh hoa Đình: “Tướng công, việc này chàng thấy thế nào?”

Lãnh hoa Đình tỉnh táo lắc lắc đầu nói: “Nàng ấy càng có ý nghĩ này, thì phải càng phải thừa dịp tình cảm chưa sâu nghĩ cách nàng ấy bỏ cuộc mới được, nàng cũng biết, phụ thân nàng ấy có thân phận. thân thể như vậy, hoàng gia sẽ không thể nào tiếp nhận, tốt ... hơn đừng để nàng ta hăm sâu vào, không bằng sớm đi khuyên tỉnh lại.”

Cái chuyện này đã dậy lên rồi còn có thể khuyên tỉnh ? Cầm Nương ở trong lòng khó xử, nghĩ đến nếu là Thượng Quan Mai ở đây, lấy tình cảm mẹ con nhiều năm của nàng cùng Linh tỷ nhi, chắc nàng cũng có thể khuyên được, bất quá, cũng may Linh tỷ nhi cũng còn nhỏ, còn có cơ hội để nàng bỏ đi tâm tư này, nên lúc này, bất kể như thế nào, cũng phải đem Linh tỷ nhi mang theo đến Giang Nam, cũng không thể tùy ý nàng làm càn nữa, sợ nhất chính là nàng sẽ đi theo con đường của Ngọc Nương.

Dương ca nhi biết việc này cha mẹ sẽ tìm cách giải quyết, hẳn cũng không suy nghĩ nữa, cùng cha mẹ cáo từ xong, liền lui ra ngoài, đi không bao xa, liền đụng phải Uyển tỷ nhi.

Uyển tỷ nhi cũng biết chuyện hẳn hôm nay tiến cung, thấy Dương ca nhi đến, thì liền cười như không cười nhìn hắn nói: “Ta có phải là nên hành lễ với ca ca không? Nghe người ta nói, Hoàng hậu nương nương đã quyết định ca ca làm phò mã rồi.”

Lời này nghe thấy có mùi vị chua, ánh mắt sâu thẳm của Dương ca nhi nhìn về phía Uyển tỷ nhi, nghĩ đến tính tình công chúa thẳng thắn, thì không khỏi vênh cằm nói, “Uyển muội muội, Nương ta nói ta còn nhỏ, hiện tại nói đến việc này, chẳng phải quá sớm một chút sao?”

Uyển tỷ nhi nghe liền hừ lạnh một tiếng nói: “Người của huynh còn không đi, liền có người đem tin tức truyền từ trong cung đến, ca ca nếu có chuyện tốt, thì cần gì phải lừa dối ta, ta chúc phúc cho huynh là được, chẳng lẽ, ta lại đi tìm huynh ồn ào sao?”

Dương ca nhi nghe được thì có chút giận, “Người đã biết tin tức rồi, vậy thì đã biết tâm ý của ta, cũng nên hiểu, ta không nói dối, cái gì chúc mừng vô lễ ..., sau này không nên nói nữa mới tốt.”

Uyển tỷ nhi nghe được thì ánh mắt sáng lên, lại không chịu ở trước mặt Dương ca nhi mất khí thế, chịu thua, nên nói: “Người truyền tin tức tự nhiên là chỉ nghe vài chữ vài câu, huynh. Tâm ý của huynh ta làm sao hiểu, người cũng không có cùng ta nói rõ ràng.”

“Chỉ nghe có vài chữ vài câu, người liền tin mười phần, còn đến trước mặt của ta đến hưng sư hối tội, Uyển muội, người cũng quá nhạy cảm rồi, người mới bao nhiêu tuổi chứ, vẫn nên bớt can thiệp vào việc này mới tốt, dù sao chúng ta đều còn nhỏ, chuyện tương lai ai cũng không thể nói rõ được?” Dương ca nhi có chút không đường chọn lựa, nhưng giọng điệu lại chân thành.

Ai biết Uyển tỷ nhi nghe xong thì vành mắt nhòe một hồng, lời này của Dương ca nhi thì khác hẳn ngày thường, ý trong lời nói của hắn rõ ràng nghiêng về công chúa, trong lòng nàng hoảng hốt, nước mắt liền chảy ra, nhìn kỹ Dương ca nhi một cái, rồi bưng lấy miệng, quay người chạy đi.

Dương ca nhi nhìn bóng lưng di chuyển xa xa, trong tim đột nhiên cảm thấy có chút phiền não, thấp đầu, sau đó hướng trong phòng mình đi tới.

Không qua hai ngày, thái tử liền dẫn trưởng công chúa cùng nhau đến Giản Thân Vương Phủ, thái tử vừa đến, Dương ca nhi liền đem hắn mời đi, hai người cho tất cả tùy tùng lui xuống, một mình ở trong phòng nói chuyện, Dương ca nhi vào thẳng điểm chính hỏi: “Người chỉ thích một mình muội muội của ta đúng không?”

Thái tử lông mày nhăn một cái, hỏi: “Tâm sự của ta người không phải đã sớm hiểu sao? Thế nào còn hỏi lại ta? Cũng là người, hừ, đứng núi này trông núi nọ, muốn hưởng tề nhân chi phúc à.”

Dương ca nhi mặt hồng một cái, phất phất tay nói: “Chuyện của ta, trước để xuống rồi nói lại, người hiện tại cần phải nói rõ ràng với ta, có phải đối với cô nương khác cũng có ý hay không? Nếu phải, thì sớm để cho biết ta, muội muội nhà ta cũng tiện tính toán khác .”

Thái tử luôn luôn hòa nhã, nghe xong lời này cũng tức giận, cười lạnh nhìn Dương ca nhi nói: “Ta tự hỏi đối với Anh tử nhi chung tình như một, nhưng còn người, vừa cùng Hoàng muội của ta thân mật đồng thời, lại cùng Uyển tử nhi dây dưa không rõ, người không đứng đắn như thế, là việc mà quân tử nên làm sao?”

Dương ca nhi nghe được thái tử nói chỉ thích một mình Anh tử nhi, trong lòng thở ra một hơi, lại bị thái tử làm cho có chút ngượng ngùng, thấp đầu, ngại ngùng không tiện trả lời thái tử, trong lòng thuần nặng nề, hẳn quả thực cũng không biết mình đến tột cùng là thích ai nhiều hơn, bây giờ nếu để hắn chọn, quả thật là chọn không ra.

Thái tử nhìn ánh mắt mê mang của Dương ca nhi, thì không khỏi lắc lắc đầu, trong lòng biết hắn có thể không hiểu rõ tâm ý của mình, nên trịnh trọng hỏi: “Ta hỏi người, nếu như một ngày kia, hoàng thượng hạ chỉ, muốn trưởng công chúa đi hòa thân, lúc đó người sẽ như thế nào?”

“Vậy sao được, nàng. Nàng là vợ của ta.” Dương ca nhi vừa nghe, liền tức giận tiếng lớn nói.

“Nhưng mà Hoàng Mệnh khó cãi, người có thể làm sao?” Thái tử tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn nói.

“Vậy cũng không được, công chúa nàng. Chính nàng cũng không nguyện ý, sao các người có thể làm cho nàng đau lòng chứ?” Dương ca nhi thật nóng nảy, gân xanh trên trán cũng đều có chút nổi lên.

“A, người sợ nàng đau lòng cái gì?” Thái tử cười đến giảo hoạt, sau đó lại hỏi: “Hoặc là Uyển muội muội của người cũng bị Lân Khiêm hứa gả cho người khác thì sao đây?”

Dương ca nhi trầm mặc một lát, sau đó suy nghĩ thật lâu mới nói: “Nàng. vậy trước phải xem người gả là người thế nào, nếu là như không có bản lĩnh, gia cảnh lại bình thường, thì không thể để cho nàng gả đi.”

Thái tử nghe xong, thì thở dài một hơi, cười vỗ vỗ bả vai Dương ca nhi nói: “Người hiện tại còn nhỏ, chờ qua vài năm nữa, người sẽ biết tâm ý của mình.”

Hai tháng sau, một nhà Giản Thân Vương Phủ cuối cùng cũng lên đường đi đến Giang Nam, Linh tử nhi kể từ thái tử tìm nàng nói chuyện qua một lần, liền không có đề cập việc muốn ở lại kinh thành nữa, mà Lân khiêm cũng không để Uyển tử nhi theo một nhà Cẩm Nương đi Giang Nam, mà đem nàng để ở lại kinh thành, đương nhiên, công chúa cũng không đi theo, chẳng qua là Dương ca nhi trước khi lên đường một ngày, đã tự mình đi vào trong cung, đem con điều mình tự làm đưa cho công chúa, công chúa vừa khóc vừa cười, tổng biệt Dương ca nhi.

< phiên=“” ngoạ=“” hoàn=“”>>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-nu>